

Hào Môn Thừa Hoan: Mộ Thiếu, Xin Anh Hãy Tự Trọng!

Contents

Hào Môn Thừa Hoan: Mộ Thiếu, Xin Anh Hãy Tự Trọng!	8
1. Chương 1 : Máy Bán Hàng Tự Động	8
2. Chương 2 : mộ Yên Thần Xuất Hiện	9
3. Chương 3 : Ngôn Ngữ Sắc Bén	11
4. Chương 4 : Va Chạm Bất Ngờ	12
5. Chương 5 : Người Đàn Ông Đáng Sợ	14
6. Chương 6 : Nhất Quyết Không Chịu Gọi “anh Trai”	15
7. Chương 7 : Có Bỏ Đường Không?	16
8. Chương 8 : Tức Giận	18
9. Chương 9 : Người Đàn Ông Hại Nước Hại Dân	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11 : Anh Không Cô Đơn Sao?	22
12. Chương 12 : Cùng Đến Dạ Vạn Cương	23
13. Chương 13 : Thiếu Nữ Vị Thành Niên	24
14. Chương 14 : Biến Mất	25
15. Chương 15 : Bị Bắt Quả Tang	27
16. Chương 16 : Mộ Lan Khê, Đứng Ngay Ngán Lại Cho Tôi	28
17. Chương 17 : Vô Tình Tổ Ra Yếu Ốt	29
18. Chương 18 : Thỏa Hiệp	31
19. Chương 19 : Lời Nói Dối Bị Vạch Trần	32
20. Chương 20 : Con Bé Còn Nhỏ... Đừng Đánh!	34
21. Chương 21 : Bàn Tay Trong Mộng	35
22. Chương 22 : Khát Vọng Không Thể Che Giấu	37
23. Chương 23 : “ Sủng Ái” Cô	38
24. Chương 24 : Hai Anh Em Cùng Nhau Đi Đi!	39
25. Chương 25 : Anh Hai, Em Không Muốn!	41
26. Chương 26 : Không Dám Trêu Đùa Anh nữa	42
27. Chương 27 : Đừng Sợ, Đứng Lên	44
28. Chương 28 : Giận Thì Giận Mà Thương Thì Thương	45
29. Chương 29 : Nụ Hôn Bất Ngờ	46
30. Chương 30 : Tại Sao Mất Khổng Chế?	47
31. Chương 31 : Đừng Lại Gần Anh	49
32. Chương 32 : Có Phải Là Con Hoang Hay Không?	50
33. Chương 33 : Anh Hai, Anh Sao Thế?	51
34. Chương 34 : Hoan Nghênh Anh Về Nhà!	52
35. Chương 35 : Nên Biết Tự Trọng	54
36. Chương 36 : Vì Em Thích Anh Hai	55
37. Chương 37 : Nụ Hôn Giữa Hai Người Yêu Nhau	57
38. Chương 38 : Như Em Mong Muốn!	58
39. Chương 39 : Vì Sao Hôn Em?	59
40. Chương 40 : Không Muốn Biết	61
41. Chương 41 : Chuyện Phiền Toái Tìm Tới	62

42. Chương 42 : Giải Quyết Công Bằng	64
43. Chương 43 : Đừng Nói Chuyện	65
44. Chương 44 : Anh Có Thể Đút Cho Em Không?	67
45. Chương 45 : Ai Cũng Đừng Chọc Anh	68
46. Chương 46 : Lời Tỏ Tình Đáng Sợ	70
47. Chương 47 : Tại Sao Không Cần?	71
48. Chương 48 : Sự Xâm Phạm Quá Đáng	72
49. Chương 49 : Thì Ra Không Phải Là Mộng	73
50. Chương 50 : Đã Tỉnh Rượu	75
51. Chương 51 : Em Hận Anh Lắm Phải Không?	76
52. Chương 52 : Đau Lòng	77
53. Chương 53 : Lan Khê, Đừng Khóc	78
54. Chương 54 : Anh Vẫn Luôn Muốn Cô	80
55. Chương 55 : Nhìn Kỹ Anh Đi	81
56. Chương 56 : Không Nên Ép Anh Nữa	82
57. Chương 57 : Phải Đối Với Cô Như Thế Nào Mới Tốt!	84
58. Chương 58 : Cố Ý Chọc Giận Anh	85
59. Chương 59 : Cuối Cùng Cũng Quyết Tâm Tàn Nhẫn	87
60. Chương 60 : Lan Khê, Em Thắng!	88
61. Chương 61 : Sợ Đến Mức Tận Cùng	89
62. Chương 62 : Đau Lòng	92
63. Chương 63 : Rất Yêu Em	94
64. Chương 64 : Trở Lại Làm Gì?	97
65. Chương 65 : Cùng Một Chỗ Với Anh Nhé!	99
66. Chương 66 : Kéo Em Xuống Địa Ngục	101
67. Chương 67 : Lửa Giận Ẩn Sau Sự Bình Tĩnh	104
68. Chương 68 : Hãy Nói Em Không Rời Đi	108
69. Chương 69 : Ngoan, Cho Anh Đi Vào	111
70. Chương 70 : Anh Hài Lòng Chưa?	115
71. Chương 71 : Quyết Tâm Tàn Nhẫn.	118
72. Chương 72 : Tâm Tình Khi Chiếm Đoạt?	122
73. Chương 73 : Tương Kiến Không Tương Thích! (gặp Nhau Cứ Làm Ngơ)	125
74. Chương 74 : Một Yến Thần Đang Hẹn Hò	129
75. Chương 75 : Lan Khê, Em Có Nhớ Anh Không?	133
76. Chương 76 : Cầu Xin Anh Đừng Lại	136
77. Chương 77 : Anh Ơi, Chúng Ta Đang Phạm Tội Sao?	140
78. Chương 78 : Thôi Thì Cứ Điên Loạn Tới Cùng Đi.	143
79. Chương 79 : Anh Nói Ai Ngốc.	147
80. Chương 80 : Giám Định Quan Hệ Cha Con.	151
81. Chương 81 : Còn Có Thể Đau Hơn Được Nữa Sao?	154
82. Chương 82 : Thuốc Tránh Thai.	157
83. Chương 83 : Tránh Né Cái Gì?	160
84. Chương 84 : Bà Nhìn Thấy Được Gì?	164
85. Chương 85 : Tiêu Chuẩn Không Cùng Huyết Thống.	167
86. Chương 86 : Làm Bằng Băng Lạnh.	170
87. Chương 88 : Em Muốn Làm Gì?	175
88. Chương 88 : Khoảng Cch Của Bọn Họ	178
89. Chương 89 : Bạn Gái Viếng Thăm	181
90. Chương 90 : Chua Xót	185
91. Chương 91 : Tìm Em Cả Đêm	188
92. Chương 92 : Em Có Phải Là Trò Tiêu Khiển Hay Không?	193
93. Chương 93 : Không Cho Cô Buông Tay.	196
94. Chương 94 : Em Yêu Anh Không?	199
95. Chương 95 : nguy Hiểm Cùng Mong Đợi.	203

96. Chương 96 :	Lan Khê, Anh Yêu Em	206
97. Chương 97:	Ngàn Vạn Lần Đùng Ép Em!	210
98. Chương 98:	Kiên Trì Cố Chấp!	214
99. Chương 99:	Anh Ngắm Cùng Em	217
100. Chương 100:	Bắt Đầu Lừa Gạt	220
101. Chương 101:	Nỗi Đau Tối Hôm Qua	222
102. Chương 102:	Có Ý Tứ Gì?	227
103. Chương 103:	Lòng Dạ Thâm Sâu	230
104. Chương 104 :		233
105. Chương 105:	Triền Miên Dịu Dàng	236
106. Chương 106:	Quái Thai Hoặc Đầu Óc Ngu Dân	239
107. Chương 107:	Chúng Ta Hãy Rời Đi	242
108. Chương 108:	My Love, Lan Khê	245
109. Chương 109:	Lời Tỏ Tình Đến Muộn	248
110. Chương 110:	Đổi Tốt Với Con Bé Một Chút	251
111. Chương 111:	Em Là Của Anh (2)	256
112. Chương 112:	Đón Cô Trở Lại	260
113. Chương 113:	Phóng Túng Cả Đêm	264
114. Chương 114:	Đổi Đầu Gây Gắt	268
115. Chương 115:	Loạn Luân (1)	270
116. Chương 116:	Cứ Nhắm Vào Con	272
117. Chương 117:	Nhìn Các Con Làm	273
118. Chương 118:	Lan Khê Thật Xin Lỗi	276
119. Chương 119:	Bức Bách Đến Mức Tận Cùng (1)	279
120. Chương 120:	Vĩnh Viễn Ở Chung Một Chỗ	281
121. Chương 121:	Tôi Muốn Chờ Anh Ấy	284
122. Chương 122:	Còn Tệ Hơn Cả Xấu Hổ	287
123. Chương 123:	Anh Lập Tức Trở Về	292
124. Chương 124:	Yến Thần Giao Phó	293
125. Chương 125:	Em Yêu Yến Thần	295
126. Chương 126:	Đến Lướt Anh Chăm Sóc	297
127. Chương 127:	Anh Muốn Làm Gì Vậy?	299
128. Chương 128:	Có Phải Ruột Thịt Không????	302
129. Chương 129:	Khoảng Cách Để Yêu Cô	304
130. Chương 130:	Vô Tình Làm Tổn Thương	307
131. Chương 131:	Cho Anh Năm Phút	309
132. Chương 132:	Không Thì Xa Nhau Đi	314
133. Chương 133:	Anh Không Có Cách Để Buông Tay	317
134. Chương 134:	Trở Nên Lạnh Lùng Hơn	318
135. Chương 135:	Hãy Nhớ Rằng Anh Yêu Em!	320
136. Chương 136:	Ai Đã Bắt Cô Đi!!!	324
137. Chương 137:	Sẽ Trực Tiếp Giết Chết Người!!!	328
138. Chương 138:	Yêu, Mà Không Được	331
139. Chương 139:	Được Rồi, Con Nhận Thua!!!	334
140. Chương 140:	Cô Đã Trở Lại	338
141. Chương 141:	Lừa Gạt Quá Lâu	340
142. Chương 142:	Đến Cả Tự Ái Cũng Không Cần	342
143. Chương 143:	Đi Tìm Nơi Ấm Ấp (1)	344
144. Chương 144:	Hận Mãi Không Thôi	345
145. Chương 145:	Mong Ước Cuối Cùng	350
146. Chương 146:	Quen Rồi Sẽ Không Đau Đớn Nữa	353
147. Chương 147:	Chỉ Có Tôi Mới Có Quyền Làm Tổn Thương	356
148. Chương 148:	Chúc Tôi Cái Gì? (1)	359
149. Chương 149:	Rời Khỏi Anh Mãi Mãi	361

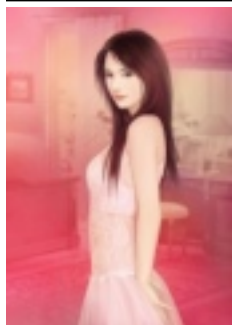
150. Chương 150:	Mất Khống Chế Dịu Dàng (1)	363
151. Chương 151:	Không Cần Anh Yêu!	365
152. Chương 152:	Em Không Gian Lận (1)	367
153. Chương 153:	Tại Sao Lại Hủy Hoại Cuộc Đời Tôi???	369
154. Chương 154:	Cắt Đứt Ôn Nhu	371
155. Chương 155:	Đừng Nói Đạo Lý Với Tôi	374
156. Chương 156:	Cường Thế Bá Đạo	375
157. Chương 157:	Cái Giá Phải Trả Khi Tổn Thương Cô	378
158. Chương 158:	Cầu Xin Trong Tuyệt Vọng	381
159. Chương 159:	Được Ông Trời Chiếu Cố	384
160. Chương 160:		387
161. Chương 161:	Lưu Luyến Cách Xa	390
162. Chương 162:	Vì Em Anh Có Làm Gì Cũng Đáng Giá	395
163. Chương 163:	Chỉ Cần Em!	398
164. Chương 164:	So Với Anh Còn Kém Xa	401
165. Chương 165:	Triệu Tập Khẩn Cấp	404
166. Chương 166:	Đường Hẹp, Gặp Lại!	408
167. Chương 167:		411
168. Chương 168:	Lan Khê! Anh Là Gì Của Em?	414
169. Chương 169:	Anh Muốn Làm Gì?	417
170. Chương 170:	Làm Bạn Gái Của Tôi	420
171. Chương 171:	Khi Say Thật Thoải Mái	424
172. Chương 172:	Mộ Yến Thần Khốn Khiếp	427
173. Chương 173:	Tối Nay Sẽ Dạy Dỗ Em	429
174. Chương 174:	Có Người Yêu	432
175. Chương 175:	Khó Kiềm Chế Cái Đầu ...	435
176. Chương 176:	Là Do Anh Quá Nóng Lòng	439
177. Chương 177:	Say Rượu Lại Càng Trở Nên Hấp Dẫn Hơn	442
178. Chương 178:	Ở Cùng Một Chỗ Nhé!	446
179. Chương 179:	Đừng Có Đứng Gần Tôi Như Vậy!	449
180. Chương 180:	Vết Hôn	452
181. Chương 181:	To Gan Thân Mật	455
182. Chương 182:		458
183. Chương 183:	Bắt Đầu Đau Lòng	463
184. Chương 184:	Làm Cho Người Ta Cảm Thấy Thật Ghê Tởm	467
185. Chương 185:	Cảm Giác Đau Nhói	473
186. Chương 186:	Trừng Phạt Rất Tàn Khốc	479
187. Chương 187:	Ti Tiện Đáp Ứng	483
188. Chương 188:	Chua Ngọt Cùng Tồn Tại	487
189. Chương 189:	Một Ngày Để Nhớ	490
190. Chương 190:	Không Muốn Lại Có Thói Quen Như Thế Nữa.	494
191. Chương 191:	Cũng Không Có Ai Đau Lòng	497
192. Chương 192:	Cút Ra Xa Một Chút Cho Tôi	501
193. Chương 193:	Anh Nói Gì?	502
194. Chương 194:	Có Lạnh Lùng Hay Không?	504
195. Chương 195:	Bạn Trai Kiểm Tra À?	507
196. Chương 196:	Anh Và Nhà Của Cô	509
197. Chương 197:	Sao Không Nói Cho Tôi Biết Sớm!	511
198. Chương 198:	Thật Ra Là Em Yêu Anh!!	513
199. Chương 199:	Chân Tướng Bị Che Giấu	514
200. Chương 200:	Đã Từng Có Con?	516
201. Chương 201:	Bồi Thường Cho Em Cả Cuộc Đời Đây	518
202. Chương 202:	Ý Trong Lời Nói.	522
203. Chương 203:	Không Nỡ Bỏ Anh Phải Không?	524

204. Chương 204: Mạc Danh Kì Diệu	525
205. Chương 205: Mưa Gió Kéo Tới	527
206. Chương 206: Cô Sẽ Bị Hủy Diệt	529
207. Chương 207: Dục Vọng Đột Nhiên Kéo Tới	532
208. Chương 208: Không Được Gọi Anh Của Em.	535
209. Chương 209: Chết Cũng Không Để Cậu Sống Yên.	536
210. Chương 210: Sát Khí Dày Đặc	539
211. Chương 211: Bạo Lực	541
212. Chương 212: Bị Ép Đến Hồng Mắt	542
213. Chương 213: Chột Dạ Cùng Sợ Hãi	545
214. Chương 214	547
215. Chương 215: Làm Theo Kế Cũ	549
216. Chương 216: Vô Tình Tiết Lộ	550
217. Chương 217: Một Đêm Đầy Kích Thích	552
218. Chương 218: Bảo Bối, Anh Yêu Em.	558
219. Chương 219: Triền Miên Ấm Áp	561
220. Chương 220: Chuyện Xấu Bị Tổ Giác	562
221. Chương 221: Không Bỏ Được Lòng Thương Người	566
222. Chương 222: Không Phải Kỳ An Toàn.	567
223. Chương 223: Không Muốn Mất Đi Em.	569
224. Chương 224	571
225. Chương 225: Không Cần Anh Gánh Vác Thay Tôi	576
226. Chương 226: Chương 225.2	579
227. Chương 227: Chương 225.3	581
228. Chương 228: Chương 225.4	582
229. Chương 229: Hoài Nghi Là Con Dao Nhọn.	583
230. Chương 230: Chương 226.2	585
231. Chương 231: Chương 227	586
232. Chương 232: Lời Cảnh Cáo Của Di Mạc	590
233. Chương 233: Chương 228.2	592
234. Chương 234: Chương 229.1: Hỏa Tinh Đụng Địa Cầu	593
235. Chương 235: Chương 229.2	596
236. Chương 236: Chương 230: Mạnh Mẽ Chiếm Lấy	597
237. Chương 237: Chương 231: Chân Tướng Được Vạch Trần	600
238. Chương 238: Chương 231 (tiếp Theo)	602
239. Chương 239: Chương 232 : Không Tựa Đỡ.	604
240. Chương 241: Điên Cuồng Trong Đêm Khuya	607
241. Chương 242: Chương 234: Quân Quýt Mãnh Liệt	609
242. Chương 243: Chương 235.1: Khó Được Khi Cô Chủ Động	611
243. Chương 244: Chương 236: Triền Miên Không Ngừng	613
244. Chương 245: Chương 237	617
245. Chương 246: Giương Cung Bạt Kiếm	621
246. Chương 247: Cá Chết Lưới Rách	624
247. Chương 248: Cá Chết Lưới Rách	627
248. Chương 249: Quá Đau Thương Mà Sinh Hận	629
249. Chương 250: Quá Đau Thương Mà Sinh Hận (tiếp Theo)	631
250. Chương 251: Phát Hiện Tế Nhị.	633
251. Chương 252: Phát Hiện Tế Nhị. 2	634
252. Chương 253: Chính Miệng Hối Cô.	636
253. Chương 254: Chính Miệng Hối Cô. 2	637
254. Chương 255: Lao Tới Đâm Trục Diện	639
255. Chương 256: Lao Tới Đâm Trục Diện 2	641
256. Chương 257: Anh Định Làm Gì	643
257. Chương 258: Anh Định Làm Gì 2	645

258. Chương 259:	Nhận Xác Cô Ta Giùm.	646
259. Chương 260:	Nhận Xác Cô Ta Giùm. 2	648
260. Chương 261:	Thuận Đường Đi Kiểm Tra.	650
261. Chương 262:	Thuận Đường Đi Kiểm Tra. 2	652
262. Chương 263:	Anh Bị Thương, Cô Đau Lòng	654
263. Chương 264:	Anh Bị Thương, Cô Đau Lòng 2	656
264. Chương 265:	Chu Kỳ Có Đúng Hay Không	658
265. Chương 266:	Chu Kỳ Có Đúng Hay Không 2	659
266. Chương 267:	Cùng Nhau Ở Mấy Đêm	661
267. Chương 268:	Cùng Nhau Ở Mấy Đêm 2	663
268. Chương 269:	Chịu Kích Thích Phát Tiết.	665
269. Chương 270:	Chịu Kích Thích Phát Tiết. 2	668
270. Chương 271:	Bề Trên Thì Sao	671
271. Chương 272:	Bề Trên Thì Sao 2	672
272. Chương 273:	Hé Lộ Bí Ẩn Của Thân Thể	674
273. Chương 275:	Hé Lộ Bí Ẩn Của Thân Thể 2	676
274. Chương 276:	Không Phải Anh Em Ruột.	678
275. Chương 277:	Không Phải Anh Em Ruột. 2	682
276. Chương 278:	Em Kêu Anh Là Gì?	683
277. Chương 279:	Em Kêu Anh Là Gì? 2	685
278. Chương 280:	Hạnh Phúc Ngọt Ngào	687
279. Chương 281:	Hạnh Phúc Ngọt Ngào 2	689
280. Chương 281:	Hạnh Phúc Ngọt Ngào 3	691
281. Chương 282:	Khoái Cảm Của Sự Trả Thù	694
282. Chương 283:	Khoái Cảm Của Sự Trả Thù 2	695
283. Chương 284:	Quần Quít, Thân Mật.	697
284. Chương 285:	Quần Quít, Thân Mật. 2	699
285. Chương 286:	Đổi Lấy Nụ Cười Của Người Đẹp.	701
286. Chương 287:	Đổi Lấy Nụ Cười Của Người Đẹp. 2	702
287. Chương 288:	Có Kịch Vui Để Xem	704
288. Chương 289:	Có Kịch Vui Để Xem 2	705
289. Chương 290:	Vở Kịch Hay	707
290. Chương 291:	Vở Kịch Hay 2	709
291. Chương 292:	Vở Kịch Hay 3	711
292. Chương 293:	Đêm Tối Trước Bình Minh	714
293. Chương 294:	Đêm Tối Trước Bình Minh 2	716
294. Chương 295:	Đêm Tối Trước Bình Minh 3	718
295. Chương 296:	Lường Trước Kết Quả.	721
296. Chương 297:	Lường Trước Kết Quả. 2	723
297. Chương 298:	Anh Có Dám Tối Không?	724
298. Chương 299:	Anh Có Dám Tối Không? 2	726
299. Chương 300:	Anh Có Dám Tối Không? 3	728
300. Chương 302:	Hãy Để Mạng Của Mày Ở Lại 3	729
301. Chương 303:	Hãy Để Mạng Của Mày Ở Lại 4	731
302. Chương 304:	Cha Của Đứa Bé.	733
303. Chương 305:	Từ Chối Ông Ấy Bảo Vệ.	739
304. Chương 306:	Từ Chối Ông Ấy Bảo Vệ. 2	740
305. Chương 307:	Không Còn Liên Quan	742
306. Chương 308:	Không Còn Liên Quan. 2	744
307. Chương 309:	Cú Điện Thoại Thần Bí	747
308. Chương 310:	Cú Điện Thoại Thần Bí 2	749
309. Chương 311:	Muốn Đưa Bà Ấy Trở Lại	751
310. Chương 312:	Muốn Đưa Bà Ấy Trở Lại 2	753

311. Chương 313: Lan Khê Ép Hối.	754
312. Chương 314: Lan Khê Ép Hối. 2	756
313. Chương 315: Ngày Mai Chúng Ta Gặp Nhau	758
314. Chương 316: Ngày Mai Chúng Ta Gặp Nhau 2	759
315. Chương 317: Bà Lừa Tôi	761
316. Chương 318: Bà Lừa Tôi 2	763
317. Chương 319: Âm Mưu Được Như Ý	764
318. Chương 320: Anh Mau Cứu Em.	768
319. Chương 321: Anh Mau Cứu Em. 2	769
320. Chương 322: Anh Mau Cứu Em. 3	771
321. Chương 323: Tích Chút Âm Đức Đi.	773
322. Chương 324: Tích Chút Âm Đức Đi. 2	775
323. Chương 325: Anh Ta Đã Tới	777
324. Chương 326: Anh Ta Đã Tới 2	779
325. Chương 327: Bây Giờ Mọi Ra	781
326. Chương 328: Bây Giờ Mọi Ra 2	782
327. Chương 329: Lựa Chọn Giữa Sống Chết	784
328. Chương 330: Lựa Chọn Giữa Sống Chết 2	786
329. Chương 331: Ôm Chặt Ở Chung Một Chỗ.	788
330. Chương 332: Ôm Chặt Ở Chung Một Chỗ. 2	789
331. Chương 333: Nhớ Em Lâu Như Vậy.	791
332. Chương 334: Nhớ Em Lâu Như Vậy. 2	792
333. Chương 335: Anh Có Muốn Nhận Em Không?	794
334. Chương 336: Anh Có Muốn Nhận Em Không? 2	796
335. Chương 337: Em Ở Trong Lòng Anh	798
336. Chương 338: Em Ở Trong Lòng Anh 2	800
337. Chương 339: Thế Giới Đảo Điên	801
338. Chương 340: Chúng Con Đã Trở Về	803
339. Chương 341: Ai Đại Nghịch Bất Đạo?	807
340. Chương 342: Mặt Người Dạ Thú	810
341. Chương 343: Vì Sao Theo Dõi?	813
342. Chương 344: Nên Tới Đã Tới	816
343. Chương 344: Nên Tới Đã Tới	820
344. Chương 345: Cú Đánh Trí Mạng	823
345. Chương 346: Khao Khát Dâng Trào	826
346. Chương 348: Khó Khăn Cũng Không Phụ Thâm Tình.	828
347. Chương 349: Cường Thế Trường Phạt.	831
348. Chương 350: Tình Hình Chuyển Biến Rất Xấu.	833
349. Chương 351: Cường Thế Trường Phạt.	834
350. Chương 352: Tình Hình Chuyển Biến Rất Xấu.	838
351. Chương 353: Gắn Bó Mật Thiết	843
352. Chương 354: Bị Cô Lập Hoàn Toàn	845
353. Chương 355: Bầu Không Khí Kỳ Quái.	846
354. Chương 356: Bà Ấy Đổi Tính Rồi Sao ?	848
355. Chương 357: Một Loại Khả Năng Khác.	851
356. Chương 358: Anh Yêu Em	853
357. Chương 359: Mẹ Có Lỗi Với Con	854
358. Chương 360: Mẹ Có Lỗi Với Con 2	856
359. Chương 361: Kết Thúc (phần Một)	858
360. Chương 362: Kết Thúc (phần Một Tt)	860
361. Chương 363: Kết Thúc (phần Hai)	863

Hào Môn Thừa Hoan: Mộ Thiếu, Xin Anh Hãy Tự Trọng!

Giới thiệu

18 tuổi, cô mặc đồng phục màu xanh lam của học sinh, hốt ha hốt hải chạy vọt vào một ngôi biệt thự

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-thua-hoan-mo-thieu-xin-anh-hay-tu-trong>

1. Chương 1 : Máy Bán Hàng Tự Động

Nắng sớm buổi ban mai.

Từng chùm tia sáng chiếu xuống căn biệt thự xa hoa, bậc thềm phía trước vào buổi sáng được người giúp việc quét dọn thật sạch, ngay đến một chiếc lá rụng cũng không tìm thấy. Người giúp việc dọn dẹp xong liền vội vàng cúi đầu, im lặng tránh qua một bên, sắc mặt tái nhợt vì bị ảnh hưởng bởi không khí nặng nề khó thở đang diễn ra trong phòng khách.

“Rầm!” Một ly trà bị ném ra ngoài, vỡ tan nát nằm ngay trên bậc thềm!

Lan Khê hốt hoảng dựng thẳng người lên, cả đêm hôm qua say rượu, nhờ tiếng động đã tỉnh táo phần nào.

Cô liềm liềm đôi môi khô khốc, lúc này mới thấy rõ người đàn ông với mái tóc hoa râm đang ngồi trên ghế salon, gương mặt ông vì bị cô chọc tức đã biến thành màu xanh mét.

Cô cúi đầu quan sát bản thân, đầu tóc rối bời, rượu đỏ dính vào chiếc áo sơ mi trắng đắt tiền để lại những ấn kí loang lổ, giữa người mơ hồ đã bị lộ ra, tệ hại nhất là váy đồng phục không biết bị hỏng lúc nào, hiện rõ cặp đùi trắng nõn đang xiêu xiêu vẹo vẹo vì đứng không vững.

Cô lấy tay kéo mép váy, cố gắng che che đây đây, nhỏ giọng kêu lên: “Ba!”

Một bàn tay già nua nâng lên, run run chỉ vào mặt cô: “mày đừng gọi tao là ba nữa. Mộ Lan Khê, mày không cần xem tao là ba mày nữa, tao không dám nhận mình có đứa con gái như mày đâu. mày đi soi gương xem chính mình biến thành cái quái gì, cút đi mà tự xem chính mình!”

Vừa nói xong liền nắm áo, lôi cô hướng lên lầu, ông dùng toàn bộ khí lực của mình mà lôi mà kéo.

Lan Khê hít vào một hơi khí lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì run sợ, khẩn trương hèn nhát nhìn ông: “Ba ơi! Ba đừng kéo con nữa. Con. váy con sắp hư hết rồi mà ba!”

Mộ Minh Thăng tức giận nhìn xuống váy của cô, 2 mắt đỏ lên, tức đến mức muốn ngất luôn.

Một người phụ nữ với gương mặt thanh tú, xinh xắn vội vàng hướng về phía hai cha con đi tới, giọng nói thanh thúy dịu dàng: “Minh Thăng à!”

Sự tức giận của người đàn ông lúc này mới giảm xuống một ít

“Minh Thăng, anh chớ tức giận, hôm nay Yến Thần sẽ trở về, quần gia mới nghe điện thoại xong báo với em chút nữa con sẽ về tới nhà, anh đừng tức giận nữa mà” Người phụ nữ thông báo xong, lại tiếp tục quay

ra khuyên bảo “Lan Khê tuổi nhỏ không hiểu chuyện, thỉnh thoảng con nó hơi phóng túng, anh nên châm chước, đừng phạt con nặng quá, được không anh?”

Lan Khê nghe câu nói này thì tỉnh táo hoàn toàn luôn, khuôn mặt cô lập tức trầm xuống

“tôi nhờ dì thay tôi cầu xin sao?” hai hàng chân mày cô nhíu chặt, giọng nói trở nên lạnh như băng, “Còn nữa..., dì nói ai sẽ tới?”

Gương mặt người phụ nữ trở nên cứng đờ, đầu cúi thấp xuống, đứng chuẩn hình ảnh người phụ nữ dịu dàng vì gia đình nhẫn nhục chịu đựng .

Mộ Minh Thăng càng thêm tức giận, sẵn cái bàn bên cạnh ông có cái đèn, ông lập tức cầm lên, nhắm thẳng bập chân Lan Khê mà đánh xuống!

“Ầm! !” “Á ——! !” Lan Khê đau đến mức nghiêng người lao đảo.

Mẹ nó, cô lại quên ông già lúc trẻ là quân trưởng lực chiến, sức lực tuyệt đối có thể hành cô sống dở chết dở, giờ phút này chân đau đến nhũn ra, gương mặt xinh xắn trở nên trắng bệch.

“Mày suy nghĩ kỹ rồi thành thật khai ra tối qua mày làm cái quái gì !” Mộ Minh Thăng rống giận.

Lan Khê chịu không nổi ngồi xuống, cúi đầu, tay vừa xoa bóp chân, trong mắt ngấn lệ, đầu thì nhức nhưng vẫn cố nhớ xem tối qua mình đã gây ra chuyện đại nghịch bất đạo gì mà ông già giận sôi gan như thế ——

Ngày hôm qua trường cho nghỉ, lớp mười một chính thức kết thúc, còn nửa tháng xả hơi để bước vào lớp mười hai trâu bò, sau này khó được sống thoải mái, tranh thủ nửa tháng này buông thả tí. Với lại tâm tình không tốt, nên không lẽ cô cùng bạn bè quây quá mức, phiêu quá sức sao? Cô nhớ mình uống rượu, hát ca, khuôn mặt nhỏ nhắn mê ly ngâm nga trong phòng hát: “ Hỡi em gái của lòng anh , anh chỉ muốn nhấn nhủ , sau này muốn lấy chồng , thì nên nhớ hãy lấy người như anh em nhé.....”

—— Không lẽ có vậy thôi mà đã gây nên tội lớn hả trời?

Lan Khê cảm thấy uất ức rồi nha, cô cau mày, chuẩn bị lên tiếng thanh minh cho mình, nhưng đột nhiên lúc này trong đầu cô hiện lên một việc, gương mặt nháy mắt đỏ bừng lên.

À, tối hôm qua trong lúc uống rượu, ca hát không có việc gì lớn xảy ra . trên đường về mới có chuyện để nói

Lan Khê hơi quá chén, lúc về thấy trên đường có một máy bán condom tự động. Đầu cô đột nhiên bị kích thích nóng lên, la hét: “mấy cậu đừng đi vội, chờ tớ thử xem cái máy này có rơi ra condom được không?”

Cô soát hết toàn thân, ngay cả túi của bạn bè bên cạnh cũng không thoát khỏi móng vuốt sói của cô nàng say xỉn này, cuối cùng mò mò lục lục cũng ra được 2 đồng tiền xu. Khuôn mặt cô nhỏ nhắn , loay hoay bỏ tiền xu vào, cả người bốc đầy mùi rượu đứng chờ condom rơi ra từ máy bán hàng.

2. Chương 2 : mộ Yên Thần Xuất Hiện

Các bạn nữ sinh phía sau bắt đầu đỏ mặt cười trộm , còn các nam sinh hào hứng hẳn lên, thậm chí có vài người liên tục vỗ tay hô to:“Mộ Lan Khê! Mộ Lan Khê!”

Khuôn mặt Lan Khê đỏ bừng, không để ý tới bọn họ, chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm máy tự động đợi nó nhả ra condom.

Nào ngờ đợi nửa ngày trời, cái máy kia không có động tĩnh gì hết, cô bực rồi nha!

“Mẹ kiếp, chỉ biết lừa gạt người khác!”

Máy tự động cái con khỉ ! Đặt ở đây lừa tiền thiên hạ thôi, tự động cái quái gì chứ ?

Vốn trong lòng đang bực bội, cộng thêm tác động của rượu, giờ đây lửa giận đã bốc lên tận đầu, Lan Khê đập đập vào máy tự động, kêu lên: “Mày phun tiền ra, trả lại cho tao mau !”

Lúc này những tiếng ồn ào của đám bạn đã hoàn toàn lắng xuống, cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy, nhưng Lan Khê vẫn vô tư, miệt mài lấy ngón tay nhỏ bé cố móc vào khe hở của chiếc máy, nhất quyết phải lấy lại được 2 đồng xu, đột nhiên có một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai cô.

” Lan Khê.” Giọng nói yêu thương mang theo chút lo lắng vang lên.

Cô bực mình ngoái đầu lại, ngọn đèn trên cao chiếu sáng khuôn mặt nhỏ xinh đang rịn ra tầng mồ hôi mỏng, cô hơi hoảng hốt rồi dần bình tĩnh lại, nhận ra người đến là chú cô, người luôn yêu thương cô ngay từ những ngày bé thơ.

Cô chột dạ, trong lòng khẽ kêu “Lộp bộp!”, cô nghiêng đầu đi, liền thấy liên tiếp mấy chiếc xe đang dừng ở ven đường. Trong một chiếc xe , cô thấy được gương mặt hơi tái nhợt của người thám mà cô vẫn luôn kính trọng, ở một chiếc xe khác, gương mặt của ba cô đã hoàn toàn trắng bệch, xui xẻo là bên cạnh ông còn mấy người thương nhân, chính khách đang mở to đôi mắt tò mò xem cô diễn trò này giờ.

Cô không cần suy nghĩ cũng biết, ba cô nhất định vì tình hình Mộ thị gần đây không tốt nên bận rộn, ra sức chiêu đãi những vị khách quý này, những người có máu mặt mà ông khi còn hoạt động trong quân ngũ có giao thiệp..

Cho nên xong rồi, cô mất mặt thì không nói làm gì, quan trọng là mặt mũi của nhà họ Mộ cũng bị cô vứt đi một cách hoành tráng luôn !

Trí nhớ tới đây là ngừng, Lan Khê xấu hổ, nóng bừng cả mặt, lông mi thật dài chớp xuống lóe ra một tia trong suốt, cô cúi đầu không dám lên tiếng nữa.

“Tao thật sự không muốn nhìn thấy mày nữa, một đứa con gái không ra thể thống gì!” Mộ Minh Thăng giận đến bốc hỏa, tay che ngực cố gắng chịu đựng trái tim đang đập liên hồi, một hồi quay sang người phụ nữ dịu dàng bên cạnh hỏi, “Yến thần lúc nào thì về?”

Người phụ nữ nghe ông hỏi xong , thần sắc lại càng thêm nhu hòa ” Yến Thần nó.” Cửa liền truyền tới tiếng vang của xe motor đang tắt máy.

Tiếng vang đó làm cho người phụ nữ thập phần kích động: ” về rồi!”

Giọng nói lộ rõ sự vui mừng , hoan hỉ.

Những tia sáng ban mai chiếu xuống cảnh vật bên ngoài phòng khách, không gian đang yên tĩnh, bỗng nhiên bị một hình bóng đánh vỡ. Một dáng người khoan thai, bình thản, giày da nên xuống đất, một tiếng lại một tiếng vang lên như muốn đi sâu vào trong lòng người, bóng dáng tuấn dật như được điều khác cứ từ từ, từ từ hiện ra. Người quản gia đi bên cạnh anh, bất giác đã tự lui người xuống phía sau. Rõ ràng anh được người khác dẫn vào nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn có cảm giác , anh mới là chủ nhân đích thực của ngôi biệt thự này, trên người anh toát lên khí chất cao quý, đàn áp mọi thứ xung quanh.

Lan Khê vốn không mấy hứng thú, giờ phút này cũng tò mò liếc mắt nhìn.

Người đàn ông mang theo hành lý, khi vào phòng khách bước chân anh dần dần chậm lại, ánh mắt lạnh lùng quét một lượt trong phòng, sau cùng dừng tại một chỗ, tiếp đem hành lý bỏ xuống, anh ngược mắt, nhỏ giọng gọi: “Mẹ.”

Người phụ nữ cười đến dịu dàng, nước mắt đã dâng tràn, kích động không nói nên lời, chỉ biết nắm chặt bàn tay của Mộ Minh Thăng, giọng nói run run: “À, Yến Thần con đã về rồi, con mau tới đây đi.”

Tay của người đàn ông đặt vào trong túi quần, con người thâm thúy nhàn nhạt nhìn về phía người phụ nữ, ngắt lời bà: “Con hơi mệt. Con chỉ ghé qua đây 10 phút, sau đó còn phải về sắp xếp lại, con chỉ có 10 phút thôi, không nhiều hơn nữa.”

Muốn nói gì thì cứ nói nhanh lên, chỉ cần mấy phút là đủ.

Người phụ nữ nhất thời cảm thấy khó xử.

So với người phụ nữ, Mộ Minh Thăng càng kích động hơn nhiều, chỉ là vài chục năm hoạt động trong quân ngũ cộng thêm một thời gian dài sống trên thương trường đã tô luyện cho ông một phong thái bình chân như vại trước mọi tình huống, nhưng hai mắt ông vẫn hằn lên những tia máu, ông nắm chặt tay người phụ

nữ: “Như Khanh, đừng nóng vội”. Vì trấn an cảm xúc của Mạc Như Khanh, ông dùng giọng nói hùng hậu, vững vàng, “Lan Khê, con qua đây chào hỏi đi nào, đây là con ruột của dì Như Khanh, năm nay 27 tuổi, vì trước giờ sống ở nước ngoài nên con chưa được gặp mặt, người này là anh trai của con đó. . . .”

Mộ Minh Thăng đang nói, lại nhìn thấy đứa con gái bộ dạng nhếch nhác ngồi xổm trên mặt đất, nhin không được ông cau mày lại .

p/s: mấy chương đầu ngắn, nên mình sẽ cố gắng up một ngày 2 chương, có thời gian thì sẽ đăng nhiều hơn. Mình sẽ cố gắng hoàn truyện trong thời gian sớm nhất, mong mọi người ủng hộ

3. Chương 3 : Ngôn Ngữ Sắc Bén

“Con lên thay quần áo! Chỉnh trang lại đằng hoàng rồi xuống chào hỏi anh con!”

Giọng ông trầm hẳn xuống báo hiệu sự tức giận .

Đôi mắt trong suốt của Lan Khê nhìn ông, khuôn mặt trắng hồng dần chuyển sang tái nhợt, trên cái cổ mảnh khảnh hiện rõ lên những mạch máu, cô nhẹ giọng nói:“Người này chỉ là con ruột của dì thôi sao, sao ba không nói thẳng luôn đây cũng chính là máu mủ của ba?”

Người đàn ông này 27 tuổi, lớn hơn cô những mười tuổi, nói cách khác, khi mẹ cô còn sống, thậm chí lúc cô còn chưa có mặt trên đời, ba cô cùng Mạc Như Khanh đã lén lút qua lại với nhau, thành công giữ mối quan hệ trong bóng tối hơn mấy chục năm.

Vì thế mới xuất hiện người anh trai này, là anh ruột của cô .

Người đàn ông đứng ngược chiều ánh sáng với Lan Khê đang nhíu chặt chân mày, dùng ánh mắt lạnh lùng quét nhìn về phía cô.

Mạc Như Khanh có chút xấu hổ đứng bên cạnh Mộ Minh Thăng, dùng vẻ mặt nhân từ vô cùng dịu dàng đi đến bên Lan Khê, hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô:“Lan Khê, con bây giờ hơi bẩn , đi dẫn con lên. . . .”

“Đi đủ rồi!”

Lan Khê cau mày cắt đứt lời bà, ngửa đầu nhìn lên:“Mẹ tôi khi còn sống chưa bao giờ dùng những lời này để chê trách tôi! Xin hỏi dì đến nhà này được bao lâu rồi? Trong nhà này khi nào thì đến lượt dì ra về chủ nhân, quơ tay múa chân chỉ chỉ trỏ trỏ? ”

Cô hận, thật sự rất rất hận. Mẹ của cô qua đời chưa tới ba tháng, hài cốt còn chưa lạnh hẳn thì người chồng đầu ấp tay kề của bà liền cưới người đàn bà khác, hiện tại lại còn hài hơn, xuất hiện một ông anh trai từ trên trời rơi xuống, hỏi cô phải xử sự như thế nào đây?

Từng lời nói mang theo sự bén nhọn công kích thẳng vào Mạc Như Khanh, gương mặt bà cứng lại, cánh tay đang vươn ra dừng ngay tại chỗ.

Ánh mắt người đàn ông càng thêm rét buốt, bắn từng tia sáng lạnh lẽo như tử thần về phía Lan Khê.

Sợ Mộ Minh Thăng sẽ nổi giận, nên nói xong Lan Khê lập tức đứng dậy, phúi phúi mấy vết bẩn đang dính trên người, chạy vội lên trên lầu, vừa chạy vừa lấy tay kéo váy xuống, cố che đậy cảnh đẹp phía bên trong chiếc váy.

Trong phòng khách giờ đây chỉ còn bầu không khí căng thẳng nặng nề .

Mộ Minh Thăng cúi đầu ho nhẹ một tiếng, ngược lên dùng ánh mắt yêu thương nhìn về phía Mộ Yến Thần nói:“Yến thần con đừng chê trách em nó, con bé từ nhỏ được cưng chiều nên tính tình hơi ngỗ nghịch, nhưng tâm nó không xấu, hai anh em từ từ ở chung sẽ hiểu rõ về nhau hơn. Con mới trở về Trung Quốc, vậy ở . . .” Ông tự nhiên cứng họng, vốn muốn nói“vậy ở nhà này sống cùng ba mẹ?” Nhưng suy nghĩ lại dù sao

ông đã ủy khuất hai mẹ con mấy chục năm rồi nên trong lòng áy náy, khàn giọng tiếp tục, “Ở chỗ này, ba sẽ không để hai mẹ con con chịu ảm ức gì hết.”

Ánh mắt Mộ Yến Thần rũ xuống, xung quanh anh, ánh sáng dường như ngưng tụ lại làm cho bản thân anh toát lên một sự mỉa mai hoặc khó cưỡng, anh im miệng không trả lời.

Một hồi lâu sau, anh nâng mặt lên, nhỏ giọng trả lời: “Tôi sẽ đi trước. Có chuyện gì ngày mai lại nói.”

Nói xong anh cúi xuống xách hành lý, xoay người liền sải bước đi ra ngoài.

Mạc Như Khanh vội vàng đuổi theo.

“Mạc tiểu thư” quát gia lên tiếng, sau vội vàng đổi lại cách xưng hô “À, phu nhân, thiếu gia không ở nơi này dùng bữa sáng sao? Phòng bếp đã chuẩn bị xong hết”.

Trên trán Mạc Như Khanh khẽ thấm ra tầng mồ hôi mỏng, gương mặt xinh đẹp miễn cưỡng cười gượng gạo.

“Không, nó không dùng cơm cùng chúng ta, tôi đi nói với nó vài câu rồi trở lại, đừng lo lắng.”

Ngoài trời hơi lạnh, Mạc Như Khanh mang trên người một chiếc áo choàng đi ra, ngay lúc Mộ Yến Thần mở cửa xe muốn đi vào trong, bà liền khoát chặt cánh tay anh, nói thật nhỏ: “Yến Thần!”

“Yến thần, mẹ đã nói trước với con rồi mà, người đó là ba con, là ba ruột của con, con. . . .” Bà hít sâu một hơi, “Nếu con chưa quen, chưa thể gọi người đó là ba thì mẹ sẽ cho con thời gian, nhưng con đã đáp ứng mẹ, hứa sẽ ra tay giúp đỡ Mộ thị vượt qua khó khăn nguy hiểm, sao giờ con lại bỏ đi như vậy. . . .”

“Đây chính là cuộc sống mà mấy chục năm qua mẹ luôn hằng ao ước?” Anh đột nhiên nghiêng người, hỏi bà một câu.

Mạc Như Khanh ngẩn ra.

Trong đầu Mộ Yến Thần vẫn còn nhớ đến những lời nói của cô bé nhỏ nhắn vừa rồi, những ngôn ngữ bén nhọn ấy xuyên thẳng vào trái tim anh, gương gương khóe miệng, anh nở nụ cười lạnh như băng: “Người đàn ông như thế, gia đình như vậy, mẹ vẫn muốn sao?”

4. Chương 4 : Va Chạm Bất Ngờ

Mạc Như Khanh cứng họng!

Mộ Yến Thần vẫn giữ nguyên nụ cười ưu nhã, cánh tay dựa vào cửa xe, một tia sáng chiếu vào gương mặt anh, làm nụ cười của anh sáng chói hơn, tà mị hơn rất nhiều: “Thật sự không hiểu nổi. . . .”

Mạc Như Khanh nhẹ nhàng chớp mắt, chỉ nói một câu: “Mẹ luôn yêu ông ấy, nếu không yêu thì sao có thể chờ đợi nhiều năm ròng như vậy?”

Lời bà nói ra, khiến trong lòng Mộ Yến Thần càng thêm ghen ngào, man mác nỗi buồn thương.

Nụ cười của anh càng thêm sâu, nó mỉa mai đến mức làm lóa mắt người khác, khiến họ không thể mở to mắt thưởng thức nụ cười của anh, chỉ là con người trong đôi mắt anh hoàn toàn đối lập, nó rét lạnh như băng, làm đông cứng mọi vật.

“Về việc con đáp ứng giúp ông ấy, con đã hứa thì nhất định sẽ thực hiện, cứ xem như con làm việc này để hồi đáp công ơn mẹ đã sinh ra con, được không?”

Mạc Như Khanh nghe anh nói vậy, ngạc nhiên, ngược mắt lên nhìn anh.

Mộ Yến Thần vẫn tiếp tục duy trì nụ cười, nói thật nhỏ: “Năm đó khi ông ta kết hôn, mẹ liền đem con ra nước ngoài để con một mình sinh sống, mười mấy năm qua mẹ vẫn như thế, chỉ quan tâm chờ đợi ông ta, chờ ông ta một ngày sẽ li hôn quay về với mẹ, nhưng tất cả những điều này đều không quan hệ tới con. . . . Haiz, máu mủ thật là một thứ kì quái, chỉ vì 2 từ “máu mủ” mà con buộc phải gọi ông ta là “ba”, phải có nghĩa vụ giúp đỡ ông ta vượt qua khó khăn, trong khi từ trước tới giờ ông ta đã làm gì cho con chưa?”

Không đợi Mạc Như Khanh tiếp lời, anh kéo tay bà xuống, nụ cười vẫn nhàn nhạt.

“Vào nhà đi, mẹ.” Anh nói.

Mắt thấy cửa xe đóng lại, sau đó ưu nhã một đường tiến về phía trước, rồi dần dần biến mất, Mạc Như Khanh chớp mắt lại không biết nên nói gì. Đối với đứa con trai này, bà không biết phải xin lỗi bao nhiêu lần mới đủ, mười mấy năm anh sống một mình, không nhận được tình thương của ba mẹ, giờ họ có muốn bù đắp cho anh cũng không thể bù đắp nổi.

Ngày hôm nay những gì họ có thể cho anh, chỉ sợ anh không thiếu mà cũng chẳng cần .

Lại nhớ tới thái độ lãnh đạm cùng bài xích của Lan Khê, bà cau mày ,cố gắng làm nó giãn ra, thở dài một hơi, xem ra cuộc sống sau này sẽ gặp nhiều gian nan trắc trở.

“Tại sao con phải cùng anh ta đến công ty?” Lan Khê nhíu mày hỏi.

Mộ Minh Thăng bắt đầu dĩ lắc đầu: “Con ở nhà cũng không chịu học bài, suốt ngày lêu lổng bên ngoài, ba không thể trông chừng con suốt được, nên vẫn phải nhờ anh con chiếu cố đến con”

“Nhờ ai không nhờ lại đi nhờ một người lạ sao?”

“Đó là anh trai của con!”

“Ồ, ra là thế à? Con xin hỏi ba khi anh ta ra đời thì ba được bao nhiêu tuổi, lúc đó ba thân yêu của con đã đến tuổi trưởng thành chưa đó?” Cô nghiêng đầu hỏi.

” Lan Khê!” Mộ Minh Thăng giận đến đỏ mặt lên, vung lên một phần văn kiện, “Ba cho mày biết, kể từ khi dì Khanh đến đây, mày đã quậy huyên náo cả nhà đến nỗi gà bay chó sủa, ba vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng nếu mày vẫn còn muốn ngoan cố , ba không dễ dàng bỏ qua cho mày nữa, tự mình ngẫm nghĩ cho kĩ đi! Đi theo Yến Thần có gì không tốt, anh mày hiểu biết rộng, bất kể sau này mày muốn vào công ty làm việc hay muốn ra nước ngoài du học, cùng anh mày ở một chỗ chắc chắn sẽ tiếp thu được rất nhiều kinh nghiệm quý báu”

Vừa dầm lại vừa xoa , uy hiếp kết hợp với khuyên bảo sẽ có hiệu quả hơn với cô nhóc này .

Lan Khê không nói câu nào, trong lòng thầm nghĩ “buồn cười ba đã có một người con trai ưu tú như vậy thì cần quan tâm đến đứa con gái cứng đầu này làm chi cho mệt?”

Cô im lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng thân mình mảnh khảnh hẳn rõ lên sự cô đơn lạnh lẽo.

Mẹ ruột đã không còn, giờ đây trong nhà đâu còn ai thật lòng quan tâm, yêu thương cô; nếu cô không biết tự yêu thương chính mình mà còn lãng phí bản thân thì cô đúng là kẻ ngốc nhất quả đất!

Bàn tay nhỏ bé vặn mở cửa phòng, Lan Khê liếc mắt nhìn căn phòng trống rỗng, cố gắng hít sâu một hơi, suy nghĩ đến những điều tốt đẹp: mỗi ngày không cần sinh hoạt trong trường học chán ngắt nè, áp lực thi cử gì đó đi chết hết đi cho đời nó đẹp. Nghĩ tới đây Lan Khê cảm thấy nhẹ nhõm, vui sướng hơn nhiều, cô tình nghịch lắc lắc cái móng nhỏ nhắn tìm quần áo hướng phía phòng tắm đi tới, lại không ngờ vừa mở cửa phòng tắm, cả người đụng phải “một bức tường” kì lạ với sự giao hòa của nóng bỏng và lạnh lẽo! Cô bực mình than lên một tiếng, cảm giác được bờ môi đỏ tươi của mình “hôn” phải một khối thân thể, Lan Khê vội vàng dùng hai tay chống đỡ! (hihi..., bé Lan Khê ăn đậu hủ của anh Thần trước , sau này tha hồ mà bị anh “ăn” lại , “ăn” tới một mảnh xương cũng không còn ^^)

Đập vào mắt cô là một lồng ngực to lớn, cường tráng còn đọng lại vài giọt nước Ngược lại với những giọt nước lạnh như băng, bàn tay cô lại nóng rực lên khi chạm vào da thịt trên lồng ngực. Cô thậm chí có thể cảm nhận được bắp thịt phía dưới đang căng tràn lên như vận sức để bùng phát lên ngọn lửa nóng, đáng sợ quá, cô vội vàng tránh ra, thân thể mảnh mai lật đật lui về phía sau, nhưng xui xẻo “rầm” một cái, sau đầu cô hiên ngang đập vào cửa phòng tắm.

Nếu mình làm kịp, thì tối sẽ có thêm chương nữa, truyện này diễn biến hơi chậm, mình muốn làm nhanh tới khúc anh yêu bé Khê ghê á. Nhưng lòng có dư mà sức đủ. Mọi người đọc truyện vui vẻ nha!

5. Chương 5 : Người Đàn Ông Đáng Sợ

“Ầm!” Tiếng vang không lớn không nhỏ, vừa đủ để cái ót Lan Khê u lên một cục.

“Ầy da” Lan Khê buồn bực rên lên, tay nhỏ bé xoa xoa chỗ bị sưng, mắt trợn trừng, liên tục thở ra hít vào.

Vóc dáng của người đàn ông hoàn mỹ như một vị thần, ánh mắt anh rơi xuống khắp người cô. Tiếp theo anh nâng những ngón tay thon dài, không nhanh không chậm cài lại những chiếc cúc trên cái áo sơ mi, hai cánh môi mỏng mím lại, vẻ mặt tản ra một tầng khí lạnh làm người ta hít thở không thông.

Lan Khê ngẩng đầu, vừa sợ vừa tức, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên: “Anh. . . . tại sao anh lại ở trong phòng tắm của nhà tôi hả? ”

Cô nói một tràng theo thói quen, không hề để ý tới trong lời nói thể hiện rõ mình đang bài xích kẻ ngoài cùng tham muốn bảo vệ lợi ích của bản thân.

Mộ Yến Thần vẫn thản nhiên liếc mắt nhìn cô, hai chữ “nhà tôi” của cô nhóc thành công gây ấn tượng với anh, điều này làm anh càng chú ý đến cô hơn. Gương mặt xinh xắn không dính chút phấn son. Cô không giống những thiếu nữ cùng lứa, đến tuổi mười tám đôi mươi đã bắt đầu tập tành trang điểm, chưng diện. Khuôn mặt cô trắng sáng, làn da mịn màng, làn môi đỏ tươi trơn bóng một cách tự nhiên, đúng chuẩn câu nói “em đẹp không cần son phấn”.

Thu hồi ánh mắt, anh dọn dẹp mọi thứ xung quanh, ngón tay thon dài cầm cái áo sơ mi cũ, nhẹ vung tay lên, ném chuẩn xác vào giỏ đồ dơ.

Lan Khê ngẩn ngơ luôn, lông mi dài run rẩy, chưa kịp mở miệng nói tiếp, đã bị anh cho nguyên cục lơ. Không thèm quan tâm cái “cục nợ” phiền phức này, Mộ Yến Thần nghiêng người bước qua cô, tiếp tục đi thẳng về phía trước. Lan Khê kinh ngạc, dùng ánh mắt phóng ra ngàn dao nhìn chằm chằm sau gáy của anh.

Đồ đàn ông mất cao hơn đầu, tự cao tự đại!

Khoảng cách mười tuổi đúng là thể hiện rõ sự khác biệt, cô nhìn khuôn mặt mình trong gương, nhìn tới nhìn lui vẫn là bộ dạng của một con nhóc hỉ mũi chưa sạch, còn người đó là một người đàn ông 27 tuổi đã trưởng thành, nắm vững trong tay “thiên hạ” của riêng mình. Người đàn ông này thật sự là anh trai cô sao?

Lan Khê chữi thăm trong miệng, từ bé đến lớn cô xem phim, nào có thấy cặp anh em chênh lệch tuổi nhiều như thế. Anh em ít ra phải có khí chất giống nhau, thỉnh thoảng sẽ biểu hiện tình thân ấm áp với nhau. Nhưng cô và anh? Đây là biểu hiện của tình anh em à? Đúng là trò khôi hài!

Lan Khê đột nhiên cau mày , cô đang suy nghĩ quái gì thế này?

Tên này là con trai của tình địch của mẹ cô, mẹ anh là tiểu tam phá hoại hôn nhân của ba mẹ cô, cô còn có suy nghĩ sống cuộc sống anh em hòa thuận với anh? Mộ Lan Khê, mày thiếu thốn tình cảm đến ngu si , mờ mịt rồi phải không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn lúng túng, tái nhợt, cô tỉnh táo lại, nhìn thấy cái áo dơ của anh trong giỏ, chướng mắt lấy chân đá một cái rồi mới bỏ đi.

Dặn dò thật kĩ tất cả mọi chuyện, Mạc Như Khanh liền tiễn hai “anh em” ra cửa..

“Lan Khê, tấm thẻ này con cầm nhé, ba con dặn dì đưa cho con, con cần gì thì cứ trực tiếp dùng thẻ quẹt, không sợ bất tiện.” Bà lấy một tấm thẻ đưa cho Lan Khê.

“Tôi ra ngoài rồi sẽ trở về , có phải đi luôn đâu, thẻ này cần thiết sao?” Lan Khê xoay khuôn mặt về phía bà ta , cau mày hỏi.

Mạc Như Khanh nụ cười cứng ngắc tại chỗ, cánh tay đang vươn ra không biết nên tiếp tục hay thu hồi lại. Phía bên kia, sắc mặt Mộ Yến Thần đã trầm hẳn xuống, anh muốn lái xe trực tiếp bỏ đi cho xong, nhưng khoảng hai giây sau “ Ầm!” một tiếng, âm thanh cánh cửa xe đóng lại, ánh mắt anh lạnh đậm phóng tới phía trước.

Lan Khê chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh đang từ từ giảm xuống, cả người cô rét run, mặt trở nên tái nhợt, vừa nghiêng đầu liền phát hiện Mộ Yến Thần đã đi tới sau lưng, vóc dáng anh cao lớn làm cho cô cảm thấy bị đàn áp, cô rụt người không dám ngược nhìn anh.

“Không cần, chắc chứ?” Giọng nói anh trầm thấp ẩn chứa sự tức giận .

Lòng bàn tay trắng nõn của Lan Khê xuất ra mồ hôi lạnh, cô vẫn không lên tiếng.

“Mẹ, cất lại đi.” Anh nói.

Mạc Như Khanh có chút khó xử: “Nhưng đây là ý muốn của Minh Thăng”

“Lấy về!” Giọng nói của Mộ Yến Thần lại thấp hơn nữa, làm cho người ta rét run..

Thông thường , mỗi người anh chỉ dành cho một lần cơ hội, thời cơ duy nhất qua đi, bất kì ai cũng không thể cầu xin anh thêm một lần nào nữa, huống chi cô nhóc này lại dám vô lễ với mẹ anh.

Lan Khê run lên, da đầu dường như tê dại đi, thần thái của anh ta quá đáng sợ, cảm giác anh mang đến cho cô đâu phải là người anh trai ngang hàng với mình, mà là một vị bề trên nghiêm khắc đang dạy dỗ cô.

6. Chương 6 : Nhất Quyết Không Chịu Gọi “anh Trai”

Trong lòng cô tuy sợ, nhưng vẫn cố thu hết dũng khí, dùng ánh mắt lạnh lùng trừng lại anh, hai người chơi trò “đấu mắt”.

Nhưng mà, hỏi có người nào can đảm đối diện với một “con báo” lạnh lùng đang vô cùng tức giận quá 3 giây không? (khúc này mình nghĩ chắc tác giả đang so sánh anh Thần với một con báo nguy hiểm ^^)

Lan Khê dần dần thay đổi sắc mặt, cuối cùng đành phải cúi đầu chịu thua trước, cả người gượng gạo không được tự nhiên.

Mạc Như Khanh trong lòng vẫn có chút cổ kị, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh: “Yến Thần. . . . Lan Khê còn nhỏ, đừng dữ với em như vậy.”

Mộ Yến Thần lạnh lùng mím chặt môi, không dấu vết rút cánh tay mình ra khỏi tay Mạc Như Khanh, lười chẳng muốn nói thêm, anh thu hồi ánh mắt , ưu nhã cất bước quay lại phía xe, mở cửa đi vào, ngồi ở vị trí lái.

Anh nói nhỏ: “Mẹ vào đi, chỉ cần làm tốt việc của mình.”

Sau khi ngồi vào trong xe, giọng nói lạnh lùng vẫn tiếp tục vang lên: “Còn chưa chịu lên?”

Lan Khê đứng bên ngoài cả buổi trời, sau mới biết anh đang nói chuyện với cô.

Chết tiệt, cô không được tự nhiên tí nào cả, chưa từng có ai làm cô nổi cáu như thế này. Nhưng đối thủ mạnh quá, cô không dám quá can rở, chỉ biết ngoan ngoãn ngồi vào xe, cài lại dây an toàn..

Để dời đi sự chú ý, Lan Khê liếc nhìn xung quanh, trong xe chẳng có gì đặc biệt, gọn gàng sạch sẽ, sạch đến mức muốn chết người luôn á, cô khẽ chắc chắc lưỡi tiếp tục quan sát, khi nhìn thấy nhãn hiệu chiếc xe, sắc mặt khẽ biến, cẩn thận nhớ lại hình như trong nhà chưa xuất hiện loại xe này, vì vậy liền lên tiếng: “Chiếc xe này có phải mới mua không? Ba tôi bỏ tiền mua cho anh hả?”

Không khí trong xe vẫn lạnh lạnh như cũ, không có ai đáp lời cô.

Vì muốn gỡ gạc sự mất mặt khi nãy, lần này có cơ hội thắng lại anh một ván, Lan Khê hí hửng lộ ra nụ cười giễu cợt, tiếp tục nói: ” Mộ Yến Thần, tôi còn tưởng anh tài giỏi lắm, nào ngờ ở nước ngoài lặn lội vài chục năm, trở về cũng dựa vào người khác để khoe mẽ bề ngoài, chẳng có gì hay ho mà còn muốn lên mặt

với ai chứ? Còn nữa... đừng tưởng ba tôi kêu tôi gọi anh là “anh trai” thì tôi sẽ ngoan ngoãn nghe theo nha, không bao giờ tôi chấp nhận, nằm mơ cũng không thêm gọi anh là “anh trai” đâu”

” Mộ Yến Thần ” ba chữ từ trong miệng cô phát ra, giọng nói non nớt mềm mại , gọi rất tự nhiên không chút khách khí.

Ngoài cửa xe, ánh sáng xuyên vào, chiếu lên sườn mặt khô ngô, tuần tú của Mộ Yến Thần.

Anh nữa chứ cũng không hé. Con người trong mắt nhìn về phía trước, tiếp tục lái xe, tư thế anh kiêu căng lão luyện, vẫn luôn giữ phong thái trầm tĩnh, coi người bên cạnh đang lái nhai như không khí.

Lan Khê không cam lòng, tỉ số hòa coi như xa rời tầm tay, quay mặt cắn môi, đầu ngón tay móm móm chỗ đang ngồi, muốn phá hoại chiếc xe..

Di động của cô vang lên, cô tiếp máy.

“Kỷ Diệu ơi, làm ơn đừng nhắc tới chuyện hôm đó nữa, thể diện của tớ mất sạch rồi!” Mặt cô vì bị trêu chọc đỏ lên. Bực thật! Ngày đó ma xui quỷ khiến mới chơi cái trò đập máy tự động, đón codom rơi ra. Vì một giây lầm lỡ, hình tượng thực nữ của cô đi tong, lại còn diễn trò miễn phí cho người khác xem, “Tớ không đi được rồi, khi nào thì cũng như vậy thôi à, hè này ba tớ bắt tớ phải vào công ty học tập, cũng không biết muốn tớ học cái quỷ gì nữa sau này tớ chỉ muốn thi đại học ngành thiết kế thôi, chỉ sợ rằng không được, dù sao tương lai này không tới lượt tớ có quyền định đoạt uhm , vậy tớ sẽ cố gắng.”

Cố gắng con khỉ á!

Kỷ Diệu nói gì nhỉ? Đi cắm trại? Có mà chuyện trong mơ, trừ phi cô là thần tiên thì mới có khả năng.

Xe chậm rãi dừng lại, dường như hôm nay đoạn đường từ nhà tới công ty ngắn hơn mọi ngày.

Lan Khê vẫn còn kinh ngạc, ngơ ngẩn nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa xe, bên tai đã vang lên tiếng mở cửa. Cái người suốt đoạn đường vẫn giữ im lặng, cuối cùng cũng chịu lên tiếng, giọng nói anh vẫn trầm thấp, luôn tỏa ra khí lạnh.

“Nếu rảnh rồi quá, không biết làm việc gì, thì cố dùng đầu óc suy nghĩ tới vấn đề của công ty ba cô đi. Có buồn cười không khi ông ấy đã hơn 50 tuổi vẫn phải hằng ngày bù đầu nhức óc với việc cứu công ty, trong khi cô là con gái ruột thì chỉ biết vãn vơ suy nghĩ đến chuyện hưởng thụ mùa hè?”, ngôn ngữ mang đầy sự châm biếm. Cánh tay to lớn vẫn tao nhã chống trên cửa xe, gương mặt anh lãnh khốc, vô tình tựa như một con báo đen nguy hiểm “bây giờ thì tôi đã hiểu, tại sao ông ta nhìn già hơn trước tuổi, nếu như tôi không chịu quay về, chỉ sợ ông ta không sống được bao lâu đâu?”

Từng lời anh nói hóa thành từng mũi dao nhọn đâm thẳng vào lòng Lan Khê!

7. Chương 7 : Có Bỏ Đường Không?

Lan Khê lạnh lùng ngoái lại: “Anh thì biết được bao nhiêu hử? Công ty trước giờ thuận buồm xuôi gió là vì mẹ tôi luôn cùng ba tôi gánh vác mọi việc, bà giao thiệp rộng rãi, giúp đỡ ông ta ngày càng tiến xa hơn trên con đường quan lộ. Hiện tại mẹ tôi qua đời chưa tới ba tháng, ông ta vội cưới người đàn bà khác, không biết trước đó ông ta đã ăn vụng bao nhiêu lần nữa kìa? Công ty giờ biến thành như vậy là lỗi của tôi sao? Còn nữa..., ông ta cũng là ba ruột của anh, anh trở về nhận tổ quy tông, mà ngay một tiến “ba” cũng không biết gọi hử? !”

Nghe cô nói xong, khuôn mặt của Mộ Yến Thần lại càng đen hơn nữa..

Xung quanh anh luôn bị bao phủ bởi một tầng khí lạnh. Tây trang màu đen phối hợp với khí chất lạnh lùng như muốn đóng băng mọi vật. Hai cánh môi mỏng mím chặt lại, gương mặt tuần tú trở nên tái nhợt, vẫn như cũ không thêm nhiều lời, chỉ lạnh lùng nhìn cô thật lâu. Sau đó chậm chạp đứng dậy, đóng sầm cửa lại.

Lan Khê bị âm thanh mạnh mẽ này làm chấn động, mặt liền tái đi.

Không lẽ cô nói hơi nặng lời, đụng chạm tới chỗ đau của anh hay sao?

Mà có gì cô lại cảm thấy có lỗi nhỏ, tên đó đau hay không đau thì liên quan gì cô? !

Lan Khê cố gắng thả lỏng tinh thần, xuống xe, ngẩng lên nhìn về phía công ty, nhất thời bối rối không biết đi chỗ nào. Thời điểm vẫn còn đang do dự, cô thấy được một gương mặt quen thuộc, người này là trợ lý của ba cô.

Cố Tử Nghiêu người đầy mồ hôi chạy tới, thái độ cung kính, hướng người đàn ông trước mặt, khẽ gật đầu. Lan Khê vô cùng bất ngờ, ở trước mặt ba cô, anh chàng trợ lý này cũng chưa từng cung kính như thế, chẳng lẽ anh chàng cũng bị ảnh hưởng bởi khí chất cao quý của Mộ Yến Thần?

“Thật xin lỗi Mộ thiếu, thời gian giao xe tới có hơi bị chậm trễ, hôm qua tôi đã thúc giục bọn họ, mong hôm nay xe sẽ tới kịp ——” Cố Tử Nghiêu nhìn về phía sau, cả người lập tức thả lỏng, thoải mái nở nụ cười: “Xem ra đã giao kịp cho ngài, thật tốt”

Lan Khê đứng bên cạnh chiếc xe nghe thật rõ những lời này, trong lòng thầm than một tiếng.

Khuôn mặt cô hết trắng lại đỏ, hết nhìn chiếc xe lại quay qua nhìn về bóng lưng Mộ Yến Thần, không nghĩ tới anh mới từ nước ngoài trở về, lại có năng lực lớn như vậy, có thể trực tiếp “hô mưa gọi gió”. Rồi nhớ tới những lời châm chọc vừa nãy của mình, cô dựng cả tóc gáy, “Lan Khê ơi Lan Khê, mày hết chuyện làm, lại đi vuốt râu con cọp dữ là sao? Trách mình sống quá lâu hả”

Mộ Yến Thần cắt đứt dòng suy nghĩ hỗn loạn của cô, giọng nói trầm ấm vang lên; “Được rồi, không cần phải nói nữa”, bóng dáng mạnh mẽ, rắn rỏi, thẳng tiến đi vào công ty.

Cố Tử Nghiêu vội vàng đuổi theo, cũng không màng liếc nhìn tới Lan Khê.

Thư ký lấy lý do mình quá bận rộn, nên giao cho Lan Khê nhiệm vụ rất cao cả: bưng cà phê.

“Ai, sao lại. . . .” Lan Khê cau mày, nhìn cái khay trên tay mình, cảm thấy nhức đầu.

Cô tới công ty là để học tập —— bưng cà phê cũng cần phải học hỏi trời?

Cô thư ký trở về chỗ ngồi, trợ lý của cô ta liền nhỏ giọng nói: “Chị Colin, chị gan thật nha, dám bảo đương kim Mộ thiếu thư tự tay bưng cà phê cho Mộ thiếu?”

Thư ký cười mỉm, có chút lãnh đạm: “Em không nhìn thấy được à? Mộ chủ tịch rất nhanh sẽ về hưu thôi, tương lai cả công ty này sẽ do Mộ thiếu tiếp quản, hơn nữa anh ta còn là con ruột của Mộ chủ tịch và vị phu nhân đương nhiệm. Đã có một Mộ thiếu như vậy, thì cần chi tới cái cô Mộ thiếu thư này nữa?”

“Nhưng dù sao cô ta cũng là con gái ruột của chủ tịch, sau này không long thì cũng phượng thôi chị à!” (ý nói không giàu thì cũng sang)

“Chúng ta quản chi việc đó? Chỉ cần quan tâm đến người mình nên lấy lòng thôi cưng. Anh em à? Cô có thấy có cặp anh em nào xa nhau mấy chục năm mà có tình cảm tốt với nhau không?”

Cô trợ lý chột bưng tỉnh: “Ồ, thì ra là thế !”

Cô thư ký khẽ lắc đầu, lộ ra biểu tình “cưng còn non tay lắm, phải năng học hỏi thêm nghe chưa?”.

Lan Khê nhắm mắt gõ cửa, không ai lên tiếng.

Cổ tay cô có chút đau, cô làm liều, trực tiếp mở cửa đi vào, không ngờ được thưởng thức một hình ảnh đẹp khiến người ta không dứt ra được.

Bên cạnh bàn làm việc, cảnh tựa như mộng, một người đàn ông đang say sưa đắm mình trong đồng văn kiện. Cả người anh được tắm trong một tầng ánh sáng nhu hòa, hình ảnh giao hòa giữa con người và thiên nhiên thu hút tất cả mọi ánh nhìn. Lan Khê ngẩn ngơ đi tới, không biết có nên mở miệng gọi anh hay không, chỉ sợ mình tới không đúng lúc, làm phiền tới anh, khí thế người này mạnh mẽ quá, đàn áp cả người cô, cô rất sợ chọc giận anh ta .

Bàn tay nhỏ bé lựa một chỗ trong tầm với của anh, khẽ đặt tách cà phê xuống, chuẩn bị ra khỏi phòng.

“Cà phê này có bỏ đường không?” Một thanh âm lạnh như băng truyền đến.

Hic! Hôm qua đã edit tới chương 12 rồi, trưa nay con Lap đỡ chúng, làm mất hết dữ liệu trong máy, làm tụt hứng ghê gớm. Mình mới edit lại chương này. Vì làm lại, cảm xúc không hào hứng như lúc đầu, mọi người đọc thấy chỗ nào chưa tốt thì góp ý nha. Tính hôm nay đăng 3 chương nhưng giờ chắc chỉ 2 chương thôi quá. Mai nếu làm kịp, mình sẽ đăng nhiều hơn, bù hôm nay

8. Chương 8 : Tức Giận

“Hả?” khuôn mặt nhỏ nhắn dần ra một lúc , không kịp tiêu hóa những lời vừa nghe.

Một người đàn ông to xác, lại thích uống cà phê ngọt à? Cô không có hiểu sai đó chứ?

Mộ yến thần khẽ cau mày.

Những năm làm việc ở nước ngoài, anh tích lũy cho mình gia tài cả bạc tỉ. Chỉ là trong những thời điểm bận rộn, đầu tắt mặt tối với công việc, để duy trì sự tỉnh táo, anh buộc phải nhờ đến những tách cà phê. Anh có thói quen phải thêm ba thìa đường vào tách cà phê, nếu không sẽ không thể nuốt trôi, đắng lắm.

“Tôi không biết cô thư kí có bỏ đường vào không nữa, nhưng tôi có mang theo nước trái cây nè, cũng ngọt lắm, anh có muốn dùng không?” Cô thận trọng hỏi lại.

Mộ Yến Thần vẫn nhúu chặt chân mày, giống như đang bắt mẫn, phụng phịu với việc không theo ý mình. Lan Khê trong thoáng chốc bỗng dưng không còn sợ anh. Cô cảm thấy người này cũng bình thường như mọi người khác, uhm, chỉ có đôi lúc hơi lập dị.

“Không cần.” Anh lãnh đạm nói.

Lan Khê vẫn đứng nguyên tại chỗ , quan sát cách anh xử lý chuyện công ty. Cổ tay áo bẻ cao lên, lộ ra rõ ràng những đường gân xanh trên cánh tay. Lan Khê bất giác nhớ lại sự tiếp xúc trong phòng tắm. Bàn tay cô vẫn còn nhớ đến xúc cảm khi chạm vào da thịt nóng bỏng của anh, nó như ẩn chứa một cỗ sức mạnh to lớn bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra, cô vừa nhớ lại vừa nuốt từng ngụm nước miễn.

Tuy chưa trưởng thành, nhưng cô cũng chẳng còn bé bỏng, không hiểm lạ gì thân thể của phái nam. Ngoài những điều biết được từ sách vở, khi đi học trong trường, thỉnh thoảng cô vẫn thấy được một vài nam sinh cởi trần. Nhưng thân thể thiếu niên vẫn còn khá mảnh khảnh. Người nào trở mã tốt thì cũng chỉ có cơ một chút thôi à. Không giống như thân hình của Mộ Yến Thần, bắp thịt săn chắc, múi nào ra múi nấy đó nha. Thân hình này khi mặc áo sơ mi, khoác tây trang bằng phẳng sang trọng lại càng thêm thêm mị hoặc đến mê người. (con bé đúng là sắc nữ mà)

Ma xui quỷ khiến cô lại cất bước đi về phía anh.

Lúc Mộ Yến Thần cảm giác được có người đi tới, thì mũi anh đã ngửi được mùi vị trái cây thoang thoang, chân mày còn chưa kịp chau lại, liền nhìn thấy một viên kẹo đã được lột sạch vỏ, lộ rõ màu vàng cam trơn bóng đang ngay sát miệng mình.

“Vị cam đó! Anh ăn thử đi?” Lan Khê nhẹ nhàng lên tiếng.

. Mộ Yến Thần cơ hồ muốn bốc lửa, vạch đen nổi đầy đầu. Không phải anh không biết cách đối nhân xử thế, nhưng tình huống bất ngờ này vẫn khiến anh nhất thời chưa tìm được đối sách thỏa đáng, môi mỏng càng thêm mím chặt. Cô nhóc này cứ làm như hai người thân nhau lắm, mà cho dù tình cảm hai người có tốt lên, anh cũng không chấp nhận nổi hành động hiện giờ của cô.

Giờ phút này anh nên làm sao mới phải? Quát lớn bào cô dừng lại – như vậy thì mình chấp nhận quá, không lẽ há miệng ăn viên kẹo- thôi giết anh đi cho rồi.

Hành động như thế nào thì cũng không phù hợp với tác phong của anh.

“Mộ Lan Khê.” Anh khẽ hít một hơi, giọng khàn khàn.

Cánh tay nhỏ bé chộp được cơ hội, nhanh chóng đẩy viên kẹo vào trong miệng Mộ Yến Thần. Bị tấn công đột ngột, sắc mặt Mộ Yến Thần giờ đây không khác gì màu của đáy nồi. Vị kẹo ngọt liếm đã tràn ra khắp khoang miệng, quần quanh trên đầu lưỡi. Bàn tay anh quăng mạnh cây bút máy, những tờ văn kiện bị dính mực, anh cũng không quan tâm.

“Ngọt không?” Lan Khê tò mò, nghiêng mặt sang chăm chú nhìn anh. (đọc khúc này chết cười với bé Khê, đáng yêu ghê)

Mộ Yến Thần tay nắm thành quyền, bụm lại môi mình, sắc mặt đen kịt rất khó coi. Chết tiệt, đã bao lâu rồi anh không hề đụng tới mấy thứ này. Anh giống như mấy đứa trẻ suốt ngày mê kẹo ngọt lắm sao? Hôm nay ra đường chắc không xem hướng rồi, muốn trong phòng an tĩnh làm việc, mà cứ bị con nhóc này quấy phá hết lần này tới lần khác. Lửa giận ngàn ngút bốc lên, không thể kiềm chế.

“Đi ra ngoài.” Giọng nói giống như đang phát ra từ hầm băng.

Lan Khê run lên, lông mi giật giật, vội vàng lui về sau một bước, bộ dạng vẫn ngây ngô đáng yêu.

“Bảo cô đi ra ngoài, không nghe hả!” Mộ Yến Thần thật sự bó tay với bộ dáng này của cô rồi, lạnh giọng quát lớn.

Lan Khê tưởng mình gặp phải quỷ dữ, đứng hình luôn.

Cô cứng mình hồi lâu mới chậm chạp xoay người, dõ khóc dõ cười nhanh chân bước ra cửa, không dám nhìn đến khuôn mặt dọa người của ai kia. Đóng lại cửa phòng, Lan Khê dựa vào cánh cửa, liên tục hấp khí: “Đồ thần kinh. muốn dọa chết người, gây ra án mạng sao?”

9. Chương 9 : Người Đàn Ông Hại Nước Hại Dân

Còn vài tiếng nữa mới tới thời điểm tan ca, Lan Khê vẫn chưa hoàn hồn sau khi bị hù dọa, khuôn mặt vẫn còn hơi xanh xao. Cô mệt mỏi đi về phòng nghỉ, thả mình trên chiếc ghế salon, cả người co rút lại trên ghế.

Cảm thấy hơi ngột ngạt, liếc nhìn xung quanh, thấy trên bàn có tờ tạp chí, cô khẽ với tay lấy tạp chí.

Là tạp chí quốc tế.

Quá chán Toàn những sự kiện cũ, chán hơn nấu cháo điện thoại với Kỉ Diệu nhiều. Cô lười biếng liếc nhìn, may thay vẫn có vài hình ảnh của mấy anh người mẫu vớt vát lại, ngắm trai đẹp giết thời gian cũng tốt.

Lật sang một trang mới, Lan Khê ngừng tay, mắt mở lớn có chút kinh ngạc .

Trời ạ, sao ở đâu cô cũng đụng phải cái tên đáng ghét này?

Khuôn mặt cô nhỏ nhắn lộ vẻ khó tin, khẽ nhìn về phía căn phòng làm việc trang nghiêm của tổng giám đốc, sau tiếp tục cúi xuống tờ tạp chí đang nắm trong tay. Quả nhiên chụp rất đẹp, góc độ canh thật chuẩn xác, ánh sáng cũng rất phù hợp, tạo nên một tấm ảnh hoàn hảo. Mộ Yến Thần trong bức ảnh không còn vẻ lạnh lùng, mà thay vào đó là sự trầm ổn, khôi ngô, tuấn tú. Người chụp ảnh phải vô cùng tinh tế mới có thể nâng sự mị hoặc của anh ta đến cảnh giới cao nhất.

Tựa đề bài viết ——“DiglandY—ork” – Tìm hiểu về CEO của công ty nổi tiếng.

Phía dưới kèm theo dòng ——“Những bí mật của anh chàng CEO tài giỏi, quyết đoán” !

Lan Khê thiếu chút nữa là phun hết đồ ăn trong dạ dày, “Pằng!” một tiếng đem tạp chí khẹp lại.

Cái tiêu đề thật ghê tởm, chắc chắn là nói quá sự thật! Lan Khê mặt đỏ lên, tim đập thình thịch. Cô không rõ DiglandY—ork là công ty lợi hại đến cỡ nào, cũng chẳng thèm quan tâm xem cái tên tư bản Mộ Yến Thần ở nước ngoài thế lực lớn mạnh ra sao. Nhưng cái tạp chí này, mang tiếng là quốc tế mà toàn viết những tin giải trí vô bổ sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến những tâm hồn ngây thơ, thuần khiết như cô đó nha.

Nghĩ thì hay lắm, nhưng bàn tay nhỏ nhắn vẫn không chịu được cám dỗ, lại lật tạp chí đến trang vừa rồi, tiếp tục bình phẩm bức ảnh.

Hình ảnh chụp nghệ thật quá, nhiếp ảnh gia thật có tài nha, sao nó lại mê người đến thế nhỏ.

Còn người đàn ông trong bức ảnh. . . . Là đồ hại nước hại dân, không hơn không kém.

“Mộ tiểu thư, chocolate của cô nè, hiệu Dove’s mà tiểu thư thích đó!” Một nhân viên đi ngang qua, đưa cho cô một thỏi chocolate.

Lan Khê vội vàng khép tạp chí lại, sao tự nhiên có cảm giác bị bắt gặp khi đang làm chuyện xấu. Quỷ thật! Cô nhận lấy chocolate, lúng ta lúng túng nói câu: “Cảm ơn.”

Mang thỏi chocolate lột vỏ ra, màu nâu nhạt thật đẹp mắt, mùi vị thật hấp dẫn. Cô cắn một miếng, trong đầu lại thoáng hiện ra cảnh tượng trong phòng tắm Lan Khê không chịu nổi, cảm thấy mình điên thật rồi, uốn éo cơ thể, vùi mặt sâu vào đệm ghế sofa.

“Mấy chục năm không gặp nhau rồi, cậu còn không chịu xuất hiện cho bọn tớ chiêm ngưỡng dung nhan một chút à?” Thanh âm trong điện thoại chứa đầy ý cười.

Mộ Yến Thần đem phần văn kiện cuối cùng giao cho thư ký, con người khê chớp, lúc sáng lúc tối.

“Gặp nhau ở chỗ nào?” Anh hỏi.

“Dạ Vạn Cương, lúc tám giờ, chờ cậu!”

Tắt di động, anh tiếp tục làm việc, đầu cũng không ngẩng lên, hỏi thư ký: “Dạ Vạn Cương ở chỗ nào?”

Thư ký đang sửa sang lại tập văn bản, bàn tay hơi giật giật, mặt lại chuyển đỏ, run giọng đáp: “À, chỗ đó ở phía tây, cách công ty không xa lắm, là nơi giải trí nổi tiếng nhất của thành phố.”

Động tác Mộ Yến Thần hơi khựng lại.

Trong con người ánh lên tia sáng khác thường, thái độ vẫn nhàn nhạt: “Cô ta đâu rồi?”

“Mộ tiểu thư chờ hơi lâu, nên đã ngủ quên trên ghế”

Mộ Yến Thần sắp xếp xong mọi việc, đi ra ngoài thì trong công ty không còn ai. Anh nhìn đồng hồ trên tay, mới phát hiện ra mình tan làm hơi trễ, đã 7h30p.

Anh vừa gọi điện cho Mộ Như Khanh, vừa đi tới ghế salon, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Lan Khê: “Tỉnh dậy đi.”

Tối nay sẽ có gắng pót thêm chương nữa^^. Hic! nhìn lượt view của truyện mà ngậm ngùi quá, chắc mình edit không được tốt

10. Chương 10

Lan Khê mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy đói bụng quá, đói đến nỗi dạ dày cũng đau lên, cô bực bội nhíu chặt lông mày.

“ Buổi tối hôm nay con không về, mẹ không cần gấp gáp dọn dẹp lại phòng, tạm thời chưa cần thiết” Mộ Yến Thần giọng trầm thấp, rất có từ tính, lễ phép nhưng xa cách, không dễ dàng tiếp cận. Đôi mắt sâu hun hút nhìn về phía Lan Khê, nói thật nhỏ, “Về phần cô ta.... Con sẽ đưa cô ta trở về”

Lan Khê đứng lên khỏi ghế, gơ tay vuốt vuốt bụng, cau mày, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Anh cố tình ngược đãi tôi phải không?”

Đôi mắt Mộ Yến Thần sắc như dao, nhìn cô mấy giây, bóng dáng mạnh mẽ rần rở chậm rãi đứng dậy, nắm chặt chìa khóa: “ Tôi đưa cô về nhà.”

Lan Khê sửa sang lại váy: “Ngày mai, tôi sẽ không đến đây nữa !”

Cô lúc này như một đứa bé đang hờn dỗi, cô uất ức lắm nha, cả ngày không làm gì hết, tựa như một đứa đầu gỗ, di động mang theo cũng hết pin. Còn phải chờ anh ta đăng đăng suốt mấy tiếng đồng hồ, giờ thì hay rồi, dạ dày đau muốn ngắt luôn!

Mộ Yến Thần dừng lại bước chân.

Khí thế cường tráng của anh lại xuất hiện, ánh mắt rơi trên đỉnh đầu của cô, Lan Khê lập tức khấn trương, cắn môi. Nhưng cô đâu nói gì sai, anh còn muốn nổi giận? Cô không được cảm thấy tủi thân sao?

“Tôi công ty hay không là chuyện của cô, là tự cô muốn chờ đợi, cô có đủ hai tay hai chân, không lẽ còn muốn người khác hầu hạ.”

Giọng nói trầm thấp bình tĩnh, tựa như mặt hồ yên ả, không chút nhấp nhô hay lăn tăn gợn sóng.

Lan Khê chỉ còn biết câm nín!

Khuôn mặt cô lúc này rất đặc sắc, hai màu trắng, đỏ liên tục thay nhau biến đổi. Ánh mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm Mộ Yến Thần. Cô giờ đã hiểu rõ, người đàn ông này không những là một tên tự cao tự đại mà còn là một kẻ máu lạnh, tên này quả thật không còn thuốc chữa!

Cô kéo thẳng nếp gấp trên váy, xong thẳng người tiến lên phía trước.

Khi hai người lướt qua nhau, hàng lông mi của Mộ Yến Thần khẽ rũ xuống, khí tức lãnh đạm cũng tan đi vài phần. Lan Khê có cảm giác cánh tay mình bị một khối lực lượng nắm chặt lại, cô lão đảo suýt té ngã, trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh trầm tĩnh.

“Tôi một khi làm việc sẽ không để ý tới thời gian, để cho cô phải đợi lâu, tôi xin lỗi. Lần sau nếu tình huống này xảy ra, cô cứ lên tiếng nhắc nhở, không cần im lặng chờ đợi.”

Giọng nói anh mang theo sự thành khẩn, hoàn toàn mất đi sự lạnh lùng, thay thế bằng sự hiền hòa, thân thiện.

Không đợi Lan Khê phục hồi lại từ trong cơn chấn động vì sự thay đổi đột ngột của mình, Mộ Yến Thần đã buông tay cô ra.

“Ba cô đang chờ cô ở nhà, tôi đưa cô trở về.” Mộ Yến Thần thu hồi ánh mắt, cầm chìa khóa đi thẳng ra ngoài.

Lan Khê vẫn ngơ ngác, cho tới khi Mộ Yến Thần đã đi tới cửa chính, cô vẫn chưa tìm lại được phản ứng tự nhiên.

Mộ Yến Thần cau mày, quay đầu lại: “Còn sao nữa?”

— Anh đã cố kiên nhẫn, nhẫn nại nói chuyện, giải thích cho cô hiểu, cô còn chưa hài lòng sao?

Lan Khê hơi hoảng hốt, chậm rãi đi tới cửa, bàn tay đặt trên nắm cửa, lúng túng nói: “Tôi không muốn về nhà.”

Có trời mới hiểu tại sao cô lại không muốn về ngôi nhà đó!

Cô vốn có gia đình hạnh phúc, một nhà ba người trải qua cuộc sống ngọt ngào, vui vẻ, hiện tại đã hoàn toàn biến mất. Một cuộc hôn nhân xa lạ đột ngột chen vào, phá hủy mọi thứ, ba cô vui vẻ với tình yêu mới. Tiểu tam phá hoại gia đình cô lại còn mang theo một đứa trai đến chiếm cứ ngôi nhà. Hạnh phúc gia đình ngày xưa cùng tình thương yêu của ba ngày càng rời xa, cô cái gì cũng chẳng còn.

Mộ Yến Thần dĩ nhiên hiểu được tâm trạng hiện giờ của cô, gương mặt lại dấy lên sự lạnh lùng.

Anh cố đè nén cổ tức giận đang muốn cháy lên, đôi tay cắm vào túi quần, lạnh lùng xoay người: “Việc này không thể do cô quyết định.”

11. Chương 11 : Anh Không Cô Đơn Sao?

Bỏ lại sau lưng tầng nhà mênh mông rộng lớn , dáng người to lớn, thon dài của Mộ Yến Thần vẫn tiếp tục hướng về phía trước, lấy tay gạt cầu dao xuống, “ong” một tiếng, toàn bộ không gian trở yên tĩnh đến đáng sợ..

Hàng mi dài run lên, bóng tối ập đến che lấp khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê.

Trong bóng tối, chỉ còn nghe được tiếng giày da nện xuống đất cùng tiếng hô hấp khe khẽ, Lan Khê lúc này như bừng tỉnh từ cơn mơ, hoàn toàn hiểu rõ vấn đề.

Trên đời này, cô có thể nhân nhượng trước bất kì người nào, ngoại trừ người đàn ông này. Đó là một trong những kẻ đã dẫm nát hạnh phúc gia đình cô.

Anh em ruột thì sao chứ? Cho dù quan hệ sau này có tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp, nhưng nửa dòng máu của người đàn bà kia vẫn chảy trong người anh. Tương lai khó nắm bắt trước, nếu có ngày cô cùng mẹ anh trở mặt, dùng chân suy nghĩ cũng biết anh sẽ luôn đứng cùng chiến tuyến với mẹ mình thôi!

Nỗi chua xót cuộn cuộn trào dâng trong lòng, đôi mắt sáng trong ngẩng lên, nhanh chân đuổi theo người phía trước.

Đối bụng nên chạy không được nhanh, thấy cửa thang máy sắp khép lại, Lan Khê hấp tấp nhảy vào, tà váy xém nữa bị kẹp giữa 2 cánh cửa.

Mộ Yến Thần trở mắt nhìn dáng người mảnh mai đang xiêu xiêu vẹo vẹo nhảy vào thang máy. Chân Lan Khê đứng không vững, sắp ngã lên người anh. Anh cau mày, nhưng cánh tay to lớn vẫn theo bản năng vươn ra tiếp đỡ, ôm cả người cô vào lòng.

Sau một phen hoảng loạn, cửa thang máy hoàn toàn đóng chặt., gương mặt Mộ Yến Thần cũng tối theo luôn.

Ánh mắt anh thâm thúy, lạnh lùng, môi mím chặt, chân bước về sau, cánh tay dời từ eo sang chống đỡ dưới nách Lan Khê——

“Đứng ngay ngắn lại coi.”

Lời nói vang ra, nhiệt độ cũng lạnh thêm vài phần, cực kì giống giọng điệu nghiêm khắc của thầy giám thị đang răn đe học sinh nghịch ngược.

Lan Khê run lên, cảm nhận rõ ràng bàn tay anh từ eo chuyển sang dưới nách mình. Đôi mắt vừa nâng lên liền chạm phải một khuôn mặt tuần tú, hô hấp lập tức rối loạn. Cô đỏ mặt, khẽ tránh ra, ngoan ngoãn đứng ngay ngắn ở một bên thang máy.

Điện thoại đúng lúc vang lên, giải quyết tình huống khó xử này.

Lan Khê ngược mắt hỏi: “Sao không chịu nhận điện thoại?”

Vừa nói ra, cô lập tức hối hận. Trong thang máy tín hiệu yếu, đâu có ai dùng điện thoại, trẻ ba tuổi còn biết điều này. Cô đúng là đồ đại nghịch mà!

Mộ Yến Thần chẳng buồn quan tâm.

Ra khỏi thang máy, anh mới nhận điện thoại, thanh âm Nhiếp Minh Hiên mang theo kích động mong đợi: “Ồ lâu ba nhá, lát nữa cậu đến nói tên là có người hướng dẫn” tiếp sau lại nói, “Đi một mình?”

“Ừ.”

“ Đây là biểu hiện cậu vẫn còn độc thân, cô đơn lẻ bóng?” Thanh âm mang theo ý trêu chọc.

Mộ Yến Thần không lên tiếng, khẽ liếc nhìn cô nhóc đang ầm ứ đứng kế bên, môi mỏng nhàn nhạt dán lên ống nghe: “Chờ tớ một chút, còn có tí việc.”

Đối phương chưa kịp hỏi, anh đã tắt máy.

Suốt nửa đường về nhà, cô nhóc hay lải nhải vẫn không hề lên tiếng, Mộ Yến Thần cho rằng cô đã ngủ, tâm tình cũng khê buông lỏng, anh mở cửa sổ cho gió đêm tràn vào, một cánh tay gác lên thành cửa.

Thành phố xa cách nhiều năm, giờ đã trở về. Vào khoảnh khắc bình yên này, anh chỉ muốn thoải mái tận hưởng, bỏ xuống hết mọi buồn phiền, bực dọc trong lòng.

” Mộ Yến Thần.”

Âm thanh nhẹ nhàng của người bên cạnh truyền đến, mang theo cảm giác cô đơn, buồn tẻ.

Mi mắt anh giật giật, môi mỏng vẫn mím thật chặt, anh đoán được cô còn muốn nói tiếp.

Lan Khê cắn môi, ngẩng nhìn thành phố về đêm, bầu trời trên cao lấp lánh những ánh sao: “Trước kia mẹ tôi còn sống, tôi cảm thấy hạnh phúc khi ba mẹ chỉ có duy nhất một mình tôi, lúc đó hai người đều dành tất cả tình yêu thương cho tôi. Nhưng giờ mẹ không còn, tôi lại cảm thấy làm con một chẳng hay ho gì, bên cạnh không có một người anh em nào để san sẻ nỗi cô đơn cùng mình. Mọi buồn đau, mọi lạc lõng chỉ trút xuống một mình tôi thôi.”

Cô nói một hồi, cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, quay mặt nhìn về phía anh.

“Mộ yến thần, tôi nghe dì Mạc bảo anh sống một mình ở nước ngoài suốt nhiều năm trời, một thân một mình, anh không cảm thấy cô đơn sao?”

12. Chương 12 : Cùng Đến Dạ Vạn Cường

Lan Khê thắc mắc một vấn đề tương đối tế nhị tại một nơi không thích hợp, nên Mộ Yến Thần lựa chọn đối sách: không thêm quan tâm.

Con người trong mắt càng thêm sắc lạnh, những khớp xương nổi rõ trên ngón tay khi anh dùng sức nắm chặt tay lái. Khi xe chạy đến một khúc cua, âm thanh lãnh khốc vang lên: “Không phải việc cô cần quan tâm.”

Câu nói ngắn gọn không dài dòng làm người khác không thể đoán được tâm tư của anh lúc này.

Lan Khê cả thấy hơi xấu hổ vì đã đụng chạm đến vấn đề riêng tư của người khác, cô bèn quay mặt đi tiếp tục ngắm cảnh, thực hiện chính sách “im lặng là vàng”. .

Về đến nhà lại càng cảm thấy đói hơn, nhưng bên trong phòng khách xa hoa lộng lẫy lại vô cùng trống trải. Chỉ thấy người giúp việc, còn chủ nhân thì không thấy tăm hơi.

Lan Khê méo mó gương mặt ngồi phịch xuống ghế, hỏi: “Ba của tôi đâu?”

Quản gia đáp: “Tiên sinh cùng phu nhân ở thư phòng.”

“Vậy bọn họ ăn chưa?” Cô ngưỡng mặt lên hỏi.

“Ăn rồi ạ.”

Quản gia nhận ra đầy mắt Lan Khê nháy lên một tia mắt mác, tiếp tục nói: “Trong phòng ăn đã bày sẵn thức ăn nóng, tiểu thư hiện tại có thể dùng, hôm nay cô về trễ có đói bụng không?”

Lan Khê sờ bụng, đột nhiên cảm thấy người quản gia này so ba cô, còn quan tâm cô nhiều hơn.

Trên chiếc bàn ăn to lớn bày đầy đủ các món sơn hào hải vị, từ xa đã ngửi được mùi thơm. Lan Khê ngồi vào ghế, nhưng lạ thay giờ phút này cô lại chẳng thấy đói bụng, cô cảm thấy mình như đang ngồi trong nhà vệ sinh để thưởng thức một bữa tiệc thịnh soạn, cho dù ngon tới đâu thì vẫn nuốt không trôi.

Cô tự lấy tay đánh vào đầu mình, so sánh thật điên khùng mà!

“Mang bánh ngọt vào phòng của tôi đi!”

Dần dò xong cô quay về phòng. Vào phòng, cô liền sạc pin điện thoại mở máy lên, đúng lúc Kỷ Diêu gọi đến.

“Hôm nay tớ được anh trai dẫn tới Dạ Vạn Cương chơi. Wow! Ở đây toàn trai đẹp không à! Lan Khê ơi, tới chơi đi, tớ giới thiệu vài anh đẹp trai cho cậu” Giọng của cô nàng Kỷ Diêu thật đỉnh tai nhức óc, đang oang oang gọi cô..

Lan Khê còn ngần ngại, không dám tự mình quyết định, suy nghĩ một chút cô cảm thấy mình nên đi xin phép vị quân trưởng khó tính trong nhà. Ai ngờ vừa đi tới cửa phòng liền bị ngăn trở.

“Tiểu thư, người hiện tại không nên là tìm tiên sinh, có thể..... sẽ quấy rầy ông ấy...”Người giúp việc tỏ vẻ lúng túng.

Lan Khê nhìn chằm chằm cửa phòng, sau hai giây mới hiểu được ý tứ của người giúp việc.

Lan Khê mặt thì đỏ nhưng trong lòng lại lạnh như băng, thầm nghĩ, “Đã năm mươi tuổi rồi, ”phương diện kia” vẫn còn sung thế à? Hay là vừa mới cưới được một bà vợ trẻ đẹp như hoa, cho nên hormone nam tính lập tức tăng lên ngàn ngạt?”

Hít một hơi, cô nói: “Vây chờ ba tôi ‘ làm việc ’ xong, nhắn lại với lại ông ấy, tôi đi ra ngoài cùng bạn, buổi tối có người đưa về, sẽ không về quá muộn.”

Nói xong Lan Khê quay mặt đi.

“Tiểu thư, là bạn nào thế?” Người giúp việc vội vàng hỏi.

Lan Khê ngoái đầu nhìn lại, dừng một chút, nói với bà ta: “Dì vui tính ghê, ba tôi còn chưa thềm quan tâm, dì vội quan tâm làm gì cho mệt? Đừng lo, tôi sẽ trở về.”

Không có người thương cô, thì cô sẽ tự yêu thương bản thân mình!

Lan Khê Vừa ngân nga bài hát vui tai vừa trở về phòng chuẩn bị, cô diện một bộ váy ngắn thật gợi cảm phối hợp cùng đôi giày cao gót màu bạc, mang áo khoác ở bên ngoài, không muốn cho người trong nhà thấy bộ đồ cô mặc ở bên trong, nhanh chân chạy ra khỏi nhà

13. Chương 13 : Thiếu Nữ Vị Thành Niên

Trời đêm gió lớn, thời điểm Lan Khê tới Dạ Vạn Cương, cả người đều toát ra khí lạnh. Vừa bước vào đã thấy cảnh tượng một người đàn ông mập ú đang ôm triển miên một cô gái ăn mặc cực kì hở hang . Cô vội vàng dán sát tường, nhanh chóng đi qua, không dám làm phiền người ta làm việc.

Kỷ Diêu vội chạy tới, cầm thật chặt bàn tay nhỏ bé đang lạnh buốt trong áo khoác, la lớn: “Cuối cùng cậu cũng đến!”

Lan Khê mặt đỏ như máu: “Đừng đụng vào tớ, tớ vừa chứng kiến một hình ảnh đồi trụy đó. Ui! Nổi hết cả da gà, không biết tối nay có bị bệnh đau mắt không nữa!”

Kỷ Diêu cười ha ha: “Nè! Sao cậu không trang điểm một tí?”

“Tầm phào! Tớ đây trời sinh đã là mỹ nhân hoa lệ rồi!”

Hai cô nhóc vừa cãi nhau chí chóe vừa cất bước đi vào trong..

Lan Khê đi vào, liền bị tiếng nhạc to lớn làm chấn động cả màng nhĩ, cô nín lấy cổ áo, cùng Kỷ Diêu đi vào một phòng đã đặt trước, Kỷ Diêu tò mò, một mực muốn biết cô bên trong mặc trang phục như thế nào, Lan Khê không đồng ý, liên tục giãy dụa, cố tránh thoát khỏi móng vuốt của cô nàng, đỏ mặt: “Kỷ Diêu cậu là đồ biến thái, đồ dê xồm, tớ không cởi áo khoác đâu”

“Gớm! lại còn ra vẻ! dám mặc vào mà không dám khoe ra? Tớ chỉ xem một tí, cậu ngại cái chi? Những gì cậu có chẳng lẽ tớ không có?”

Lan Khê yếu ớt : “Nhưng không cùng kích cỡ hình dáng.”

Kỷ Diêu đỏ mặt: ” Bà nó chứ! Mộ Lan Khê, cậu chê của tớ nhỏ phải không. . . . ”

Hai người vẫn mãi mê nháo loạn, không chú ý tới một người có dáng vẻ ôn hòa thân thiện đã ngồi bên cạnh từ nãy giờ. Ánh mắt người thanh niên mang tia cảnh cáo ném về phía Kỷ Diêu, ra hiệu cô không được làm loạn thêm nữa, sau cất giọng trầm bổng hướng Lan Khê: “Em vừa mới tới hả?”

Lan Khê ổn định hô hấp, quay mặt lại nhìn, từ lúc nào Kỷ Hằng đã ngồi bên cạnh cô.

Nhìn dáng vẻ của cô, Kỷ Hằng nở nụ cười ôn hòa, lấy một lon coca đưa cho cô: “Chỗ này có chút loạn, em ngồi ở đây chơi với Kỷ Diêu nha, đừng đi lung tung một mình, muốn đi đâu thì nói cho anh biết.”

Lan Khê nhận lấy cola, uống một hớp, lập tức cả người sáng khoái Vẫn là ở cùng bạn bè vui nhất .

Kỷ Diêu ra về người lớn tiếp lời: “Nghe chưa cưng? Không được đi lung tung, nhất là không được đi tìm trai đẹp? Chỉ được phép đi tìm anh trai tớ thôi? Cậu có nắm được trọng tâm vấn đề chưa?”

Kỷ Diêu cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm: “Gớm cái ông anh này, mới thấy người ta xuất hiện, hai mắt lập tức sáng bừng lên, giờ còn bắt chước Tôn Ngộ Không, vẽ ra cái vòng xung quanh, hạn chế sự tiếp xúc bên ngoài”

Kỷ Hằng không nói, trong mắt có ý cười, ngón tay ưu nhã giơ lên: “Anh quên dặn, em cũng phải ngoan ngoãn cho anh.”

“Thôi đi, anh đừng là ra vẻ đạo mạo nữa. Anh trai à, chúng em chỉ vừa học xong lớp 11 thôi, anh muốn gì gì đó, thì phải chờ đến khi tốt nghiệp cấp ba ——” Kỷ Diêu hí mắt, tiếp tục vạch trần bộ mặt thật của ông anh mình.

Lời còn chưa nói hết, trên trán đã bị một bàn tay đập vào, Kỷ Diêu che cái trán, lập tức la lên!

Lan Khê không để ý tới 2 người, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào màn ảnh lớn, ở đó có người đang hát bài “Người chở con thuyền tình yêu”. Cô nhất thời khí thế bừng bừng, đứng lên nói: “Tớ muốn đi ra hát một bài!”

Kỷ Diêu vừa mới bị anh trai dùng “Nhất dương chỉ” bắt nạt, lại nghe thấy giọng nói hào hứng của Lan Khê, lúc này chỉ muốn nằm lăn quay trên mặt đất: “Thôi cậu giết tớ đi, cho tớ nhanh được giải thoát ”

Nụ cười trên mặt Kỷ Hằng càng thêm sâu, chậm rãi tựa vào ghế sa lon, nghe cô cất giọng hát ngâm nga: “Em chỉ mong lúc mặt trời chiếu rọi Tây Sơn, hai chúng ta đắm chìm trong nụ hôn. Oh oh oh oh. . . . ”

Nụ cười ôn hòa càng không thể kiềm chế, lan rộng ra tận mang tai.

Hôm qua mới xem “thử thánh cùng bước nhảy” nên quên đăng bài, tối nay mình sẽ đăng bù hai chương nữa. Mọi người đọc truyện vui vẻ và ủng hộ mình nha

14. Chương 14 : Biến Mất

Không khí xung quanh ngày càng nóng lên, thấy Lan Khê vui vẻ, Kỷ Hằng mới khẽ nhẹ lòng. Ba tháng trước, lúc biết tin Mộ phu nhân qua đời, Mộ Minh Thăng liền lập tức tái giá, cậu rất lo cho cô sẽ bị ám ảnh tâm lí. Nhưng nhìn tình huống bây giờ có vẻ không tệ, Lan Khê ngoại trừ đôi lúc hơi “điên” một tí, căn bản không có bất kì điểm dị thường.

Kỷ hằng xoa xoa mi tâm, nhìn nhóm người đang “điên loạn” nhảy múa, cậu buồn cười, quay qua nói với người bên cạnh: “Cho tôi đi ra ngoài tí.”

Cậu muốn đi tính tiền trước .

Tính tiền xong trở lại, trùng hợp cửa phòng VIP mở ra, bên trong phòng VIP vô cùng yên tĩnh, cách biệt với thế giới ồn ào ngoài này. Kỷ Hằng dừng bước, con người khê nhìn lướt vào trong, quả nhiên thấy được một nhân vật lớn, rất có sức ảnh hưởng tới thành phố này.

—— Nhiếp Minh Hiên, một trong những “Thái tử gia” nổi tiếng.

Giờ phút này anh ta dựa vào trên ghế sa lon, nở nụ cười tà mị, bên cạnh là một người đàn ông mang vẻ lạnh lùng, hai người trò chuyện với nhau.

Mi mắt giật giật, Kỷ hằng cảm thấy người đàn ông kia nhìn rất quen mắt.

Nhưng lúc này trong đầu cậu toàn nhớ đến hình ảnh cô bé Lan Khê xinh xắn, đáng yêu. Vì thế, cậu lười đi vào chào hỏi, cất bước về chỗ của mình.

Khi vừa mở cửa, tiếng nhạc “đỉnh tai nhức óc” lập tức tấn công vào trong tai, cậu phải mất mấy giây mới ổn định lại thính lực, tiếp ưu nhã đi vào bên trong, thấy Kỷ Diêu đang vui vẻ trò chuyện cùng đám bạn học. Kỷ Hằng theo bản năng quét một lượt trong phòng, tìm kiếm bóng dáng mảnh mai, nhỏ nhắn. Nhưng nhìn tới nhìn lui mấy lượt vẫn không thấy cô nhóc đâu.

.Gương mặt Kỷ Hằng lập tức trầm xuống, mím môi, cậu đi tới kéo Kỷ Diêu ra xa khỏi nhóm bạn. Không đợi cô nàng tức giận, cậu lên tiếng hỏi trước: “Lan Khê đâu?”

Kỷ Diêu lập tức yên lặng, quan sát xung quanh, Lan Khê “không cánh mà bay”, hoàn toàn biến mất tiêu!

Cô nàng lập tức tỉnh rượu, gãi đầu: “Em. Không biết, vừa rồi còn ở cạnh em mà. Này, các cậu có ai thấy Lan Khê không?”

Một nam sinh ngẩng đầu, chỉ cửa: “Bạn ấy uống say, chắc ra ngoài nôn rồi.”

“Mẹ kiếp, các cậu không biết là không thể để bạn ấy một mình khi bạn ấy uống rượu sao!” Kỷ Diêu suýt nữa nhảy dựng lên.

Nam sinh co rúm người, vẻ mặt quỷ dị —— Con bé này điên à! Cậu đâu phải thần, làm sao cái gì cũng biết được?

Mặt Kỷ Hằng tái mét, buông tay cô em gái ra, nhanh chân chạy ra ngoài tìm kiếm. Kỷ Diêu cũng trở nên hốt hoảng, vội vàng chạy theo sau. Bỗng nhiên Kỷ Hằng dừng bước, quay lại chất vấn cô nàng: “Em nói gì với Lan Khê, tại sao em ấy lại uống rượu?”

Kỷ Diêu rất uất ức: “Em có nói gì đụng chạm tới con bé, cùng lắm thì nói xấu anh với nó thôi à!”

Nhưng cẩn thận suy nghĩ, cô nàng phát hiện ra một việc.

Kỷ Diêu muốn vả miệng mình ngay lập tức, chỉ tại cái miệng vô dụng này gây họa. Lúc này, cô nàng vui quá, cứ nắm tay Lan Khê bô bô không ngừng, nói đông nói tây, đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Lan Khê vẫn chăm chú nghe cô nàng nói, sau một lúc hai tay nhỏ bé nắm chặt lại, băng quơ nói một câu “Gia đình cậu hạnh phúc thật đó, mọi người trong nhà hết sức yêu thương nhau nhỉ!”

Mộ Yến Thần khê vỗ trán, mi tâm nhíu lại.

Thật là đau đầu!.

Anh thường ngày chỉ thích những nơi yên tĩnh, quả thật không phù hợp với những chỗ ồn ào như thế này. Nếu không nể mặt Nhiếp Minh Hiên cùng đám bằng hữu, thì anh đã chuẩn về nhà từ sớm rồi. Cánh tay thon dài vươn lên, muốn nói lỏng cavat cho dễ thở một tí, thỉnh thoảng một mùi nước hoa nồng nặc xông lên hai cánh mũi.

.Anh cúi đầu, quét nhìn người phụ nữ đang tự nhiên nhào vào trong ngực mình.

Hai cánh tay người phụ nữ như rắn quấn chặt lấy vòng eo tinh trắng của Mộ Yến Thần. Cả người cô ả mềm oặt, cứ nhích tới nhích lui, ánh mắt cô ả mơ màng như đã bị người đàn ông anh tuần trước mất câu mắt

linh hồn. Toàn thân cô ả lúc này dâng lên một cổ khát vọng nguyên thủy nhất, neho mắt lại, không nhìn được, nhưn người tham lam liếm dọc theo chiếc cằm hình vòng cung của anh.

mãi xem bước nhảy, quên đang bài^^ Mình đang một chương trước, trước kể nếu làm kịp thì lát đăng luôn, không thì hẹn ngày mai vậy.

Mọi người đọc truyện vui vẻ nha

15. Chương 15 : Bị Bắt Quả Tang

Theo phản ứng, một luồng khí nóng đột ngột nổi lên, dâng trào khắp cơ thể, nhưng gương mặt Mộ Yến Thần vẫn không chút biểu cảm, dưới ánh đèn tỏa ánh sáng mê ly.

Người phụ nữ hôn đến nghiện, cứ triền miên trần trọc bên môi anh. Môi Mộ Yến Thần vẫn mím chặt, không phản đối cũng chẳng hòa theo.

Khuya áo bằng kim loại phản chiếu ánh đèn, phát ra những tia sáng chói mắt, anh nâng ly rượu lên môi, tai vẫn lắng nghe Nhiếp Minh Hiên bình luận những chuyện đen tối xảy ra gần đây trong thành phố. Giọng anh ta mang theo ý châm biếm, hài hước, bộ điệu như khi ở cùng người thân thiết nhất, không chút cố kị, thoải mái đàm tiếu những việc xấu xa, dơ bẩn.

Người phụ nữ vẫn chăm chỉ, miệt mài đốt lửa trên người Mộ Yến Thần, bàn tay cô ả ngày càng lớn mật, cởi ra một cái cúc trên cổ áo anh, ý đồ mon men luồn vào trong cổ áo để được chạm vào làn da nóng bỏng bên trong.

Còn chưa chạm được tí da thịt nào, Mộ Yến Thần đã liếc mắt xuống, hàng mi dài che khuất đôi mắt sâu nên không ai có thể đoán biết được tâm tư anh lúc này. Anh dùng một tay giữ chặt cổ áo, tay còn lại dùng sức nắm cổ tay người phụ nữ “dâm đảng” này kéo mạnh ra xa, rồi tiếp tục mở miệng, giọng nói trầm thấp ưu nhã: “Tôi đi ra ngoài tí.”

Người phụ nữ bị đẩy, ngã ngửa ra, đụng phải khay trà làm bằng đá cẩm thạch, đau điếng người!

Nhiếp Minh Hiên cười cười, hớp một ngụm rượu, làm động tác cạ ly với bóng lưng Mộ Yến Thần., thầm nghĩ: “Nhiều năm đã trôi qua, tính tình của thằng nhóc này vẫn không thay đổi”..

Người phụ nữ đau đến mức nước mắt ào ào chảy xuống, cổ tay bị bóp như muốn bể ra. Cô ả vừa không ngừng xoa tay vừa không ngừng run rẩy. Nhiếp Minh Hiên cười đến chói sáng, đưa cho cô ả một ly rượu, bàn tay sờ sờ cầm cô ả, tỏ vẻ muốn an ủi, nói thật nhỏ: “Được rồi! Nín đi, sau này nhớ kĩ, muốn trêu chọc ai cũng được, nhưng phải tránh xa tên kia đó.”

Từ phòng vệ sinh đi ra, liền thấy được một dáng người mảnh khảnh , đang oằn người dựa trên bồn rửa tay nôn thốc nôn tháo.

Mộ Yến Thần không quan tâm, thu hồi ánh mắt , nghiêng người rời đi.

“Bé cưng, nôn xong chưa? Có cần chú giúp một tay không.” Một gã đàn ông say khướt ,đang từ từ đi đến, ôm lấy bả vai cô.

Lan Khê cau mày, khuôn mặt nhăn như khỉ ăn ớt, tỏ ra chán ghét cực độ.

“Bé tới đây cho chú xem một chút, xem bé khó chịu chỗ nào?”

Cô ghê tởm, tay nhỏ bé cố đẩy khuôn mặt dâm tà đang hướng sát mình, giọng nói mềm nhũn: “Chú cái đầu ông đó, cú đi.”

Mộ Yến Thần bước chân dừng lại, đôi mắt bắn ra những tia sáng lạnh lùng.

Anh nhớ rõ lúc đưa cô về, anh ngồi trong xe, xác định cô đã vào trong nhà mới rời đi. Nhưng giờ thì sao? Cô nhóc này y phục không chỉnh tề, đầu óc mơ mơ màng màng, xuất hiện tại địa phương không phù hợp với độ tuổi, eo cùng chân đang bị cánh tay ghê tởm của gã đàn ông kia khinh nhờn.

Một cỗ tức giận bùng lên trong người, lan tràn ra tận khóe mắt.

Lan Khê dạ dày khó chịu, hai hàng chân mày nhíu chặt, vô cùng hối hận vì lúc nãy đã một hơi nốc cạn ly rượu kia. Cả người cô vô lực, mềm nhũn, phải men theo vách tường trượt xuống. Vốn không muốn ngồi bệt xuống đất, nhưng hai chân cô giờ không còn sức lực để chống đỡ cả thân người nên một phát té nhào xuống nền đất, áo khoác mang ở ngoài bị thấm nước. Cô bực mình, lấy tay vẩy vẩy để nước văng ra.

Trong mơ hồ, Lan Khê nghe được tiếng giày da nện xuống đất cùng tầng áp suất lạnh đang tiến về phía mình..

Cố gắng ngửa đầu nhìn lên, khi nhìn thấy rõ gương mặt của người đàn ông phía trên đỉnh đầu, hai mắt Lan Khê lập tức mở to. Tròng mắt cô đen láy to tròn, sáng lóng lánh y hệt như quả nho chín mọng. Khuôn mặt đang đỏ hồng lập tức biến sang trắng bệch, không thể hít thở!

Mà gã đàn ông vô sỉ kia, lúc này đang ôm một con mắt bầm tím, chạy thực mạng như gặp phải quỷ!.

—— Hic , sao tự nhiên có cảm giác cô lên đi yêu đương vụ trộm, bị người lớn trong nhà tóm được quá!.

Lan Khê chật vật đứng dậy, đầu cô choáng váng, nhưng cố sức giả vờ trấn tĩnh. Ngón tay cô chỉ về hướng hành lang, lắp bắp: “Tôi đi cùng bạn học. chúng tôi chỉ tới ca hát, tôi đã xin phép. Ba tôi đã đồng ý”

16. Chương 16 : Mộ Lan Khê, Đứng Ngay Ngăn Lại Cho Tôi

Cô ngượng ngịu giải thích, khuôn mặt đỏ bừng, rượu xông vào tận não, không cách nào đứng vững .

Ánh mắt Mộ Yến Thần bao trùm lên đỉnh đầu cô, Lan Khê ngoan ngoãn cúi đầu, bộ dáng biết sai nhận lỗi..

Lâu sau, giọng nói lạnh băng từ đỉnh đầu truyền đến: “Không cần phải giải thích với tôi.”

Cô muốn đi đâu, hoặc muốn quậy phá, ngỗ ngược đến chừng nào... tất cả không liên quan tới anh.

Anh xoay người bước đi, để lại cho cô bóng lưng lạnh lùng, khắc nghiệt.

Lan Khê liềm liềm môi, tay nhỏ bé chống tường, cố gắng đuổi theo phía sau anh, giày cao gót đi không vững cứ ngã ngã nghiêng nghiêng. Dạ dày cuộn thắt lại, cô rất muốn nôn, nhưng cố gắng bụm miệng, không dám nôn.

Tay chân luống cuống một hồi, lại đâm đầu đụng phải sau lưng Mộ Yến Thần.

Mộ Yến Thần chỉ cảm thấy trên lưng ảm áp, áp lực đột ngột đánh tới khiến anh có chút chao đảo. Anh lạnh lùng, vươn cánh tay ra phía sau, một phát tóm chặt con ma say xỉn về phía trước, ôm vào trong ngực mình..

Lan Khê dở dãn mê mang, sợ hãi ngửa đầu nhìn anh, chưa kịp nói xin lỗi, đã thấy Mộ Yến Thần cau mày, bàn tay to lớn giữ cầm cô, mang theo một cỗ tức giận, cúi đầu xuống .

Lan Khê sợ tới mức ngây người, theo bản năng đầu ngửa ra phía sau, nhưng gáy lại bị một bàn tay khác giữ chặt, mạnh mẽ kéo trở lại!

Cô vội vàng nhắm mắt, khuôn mặt trắng bệch không còn một tia máu, cổ vùng vẫy thoát khỏi tay anh.

Gương mặt Mộ Yến Thần không chút biểu cảm, vẫn tự nhiên cúi người, khẽ ngửi bên môi cô. Ngửi xong anh chậm rãi ngước mắt, lạnh lùng hỏi: “Uống rượu?” (úi mẹ ơi , có anh em nào như vậy không trời, gian tình cứ gọi là bay tung tóe á)

Lan Khê run rẩy hàng mi, từ từ mở mắt, gương mặt tuấn tú vẫn gần sát bên cạnh cô.

“Còn là Bạch Cữu nữa. Mộ Lan Khê, cô càng ngày càng giỏi.” (Bạch Cữu: rượu đế, rượu trắng)

Thanh âm mỗi lúc mỗi trầm hơn, hàng vạn tia khí lạnh tỏa ra từ hơi thở của anh, làm da đầu người ta tê dại. Lan Khê cắn môi, hai hàng chân mày nhíu chặt, cơ hồ chạm vào nhau, tay cô nắm chặt cổ áo anh.

” Mộ Yến Thần. Tôi mắc ói quá.”

Giọng nói nói cô mềm nhũn, có chút nũng nịu, đánh sâu vào lòng anh.

Con người Mộ Yến Thần lúc sáng lúc tối, môi mỏng lạnh lùng mím lại, khoảng cách giữa hai người rất gần. Anh thậm chí có thể thấy được từng cọng lông mi dài đang run rẩy của cô, còn có gương mặt không cần son phấn vẫn trắng hồng tỏa sáng. Còn chưa kịp khiển trách, con ma men này liền “ợ” một tiếng, mềm nhũn dựa sát vào ngực anh..

Mộ Yến Thần muốn nổi điên lên, gương mặt tối sầm xuống trở nên đen kịt!

May cho Lan Khê, cô không nôn ra được thứ gì, chỉ là dạ dày đang co thắt lại. Thấy cô không nôn ra, ánh mắt Mộ Yến Thần mới dịu xuống. Hai tay anh vẫn ôm lấy eo cô, còn hai tay cô nắm lấy cổ áo anh, tư thế hai người muốn có bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu.

Kỷ Diêu từ hành lang phía bên kia chạy đến, đúng lúc thấy được màn đặc sắc này, hai mắt tròn trừng, tròn mắt như muốn rớt ra!!

“Anh. Anh” Chứng kiến cảnh tượng này, Kỷ Diêu tuy rất tức giận, nhưng cô nàng vẫn chỉ là con nhóc học cấp ba, đâu dám dùng vũ lực giải quyết với Mộ Yến Thần, nên đành sử dụng tạm “vô mồm”, đứng tại chỗ xù lông lên, quát to: “Anh buông Lan Khê ra cho tôi, lập tức buông tay! Đồ cái thứ lưu manh, muốn giở trò vô sỉ hả? Anh ơi! Anh ơi!”

Kỷ Diêu gấp đến độ vừa quát vừa nhảy dựng lên!

Mộ Yến Thần đang loay hoay đối phó với người trong ngực, nghe tiếng Kỷ Diêu, anh khẽ đưa mắt quét nhìn cô nàng.

Kỷ Hằng đang tìm khắp lầu hai, nghe tiếng Kỷ Diêu vội vàng chạy tới. Khi thấy được màn “ôm ấp tình cảm” của hai người kia, mặt cậu đỏ lên, kịch liệt thở dốc, hai chân như bị đóng đinh tại chỗ.

“Anh buông cô ấy ra đi, anh không thấy cô ấy đang rất khó chịu sao.” Giọng nói Kỷ Hằng lạnh lùng nhưng vẫn duy trì lịch sự, tao nhã.

Mộ Yến Thần có thể đoán được thân phận của hai người vừa xuất hiện, nhưng anh không cần chú ý tới họ, miệng dán lên tai Lan Khê, lãnh đạm ra lệnh: “Đứng lên ngay ngắn coi.”

Cô nhóc trong ngực anh vẫn nhíu chặt chân mày, trên trán chảy đầy mồ hôi. Dạ dày cô như bị kéo căng ra, rồi quán chặt lại, đau đến chết đi sống lại, chẳng còn hơi sức nói chuyện.

Kiên nhẫn của Mộ Yến Thần giờ đây đã bay sạch, giọng trở nên nghiêm nghị: “Mộ Lan Khê, đứng ngay ngắn lại cho tôi.”

Hai cánh tay mềm mại quán lấy cổ anh, cả người nhỏ nhắn nép vào lòng anh, tiếng nói nức nở đáng thương: “Dạ dày tôi đau quá.”

Thật sự rất đau. Đau đến chết mất. Chết rồi chắc sẽ được gặp mẹ nhỉ!

” Mộ Yến Thần. em đau lắm..... em nhớ mẹ mình quá.” Lan Khê oa oa kêu lên, kèm theo một giọt nước mắt chảy xuống.

17. Chương 17 : Vô Tình Tỏ Ra Yếu Ốt

Giờ phút này cô nằm trong ngực anh yếu ớt như một mảnh thủy tinh dễ vỡ.

Mộ Yến Thần mở cửa xe, đem Lan Khê ngồi vào vị trí phó lái. Thời điểm này anh có chút do dự, không biết có nên đưa cô trở về Mộ Trạch hay không. Nếu giờ về đó, phải giải thích như thế nào với người trong nhà, đặc biệt là Mộ Minh Thăng, nên dùng lý do gì cho việc khuya thế này hai người lại ở cùng nhau? Anh đứng thẳng dậy, khẽ hít sâu vào, đem cánh cửa xe đóng lại

.Kỷ Diêu tỏ ra lo lắng, đứng ở ngoài, thông qua cửa kính sốt ruột nhìn Lan Khê. Kỷ Hằng gõ vào vai cô nàng, ý bảo cô nàng lên tiếng. Ánh mắt Kỷ Diêu nhìn chăm chăm vào Mộ Yến Thần, tỏ vẻ khó tin.

“Khụ...Khụ... . À, con bé không thoải mái, lát anh cho nó uống nhiều nhiều nước nóng nha.” Kỷ Diêu đỏ mặt nói.

Mộ Yến Thần không đáp lời, tiếp tục đi qua mở cửa xe phía bên kia.

Những thứ này, anh không cần bọn họ chỉ dạy.

Anh cũng biết để ngăn chặn những việc như thế này xảy ra lần thứ hai, chính là từ nay cấm tiết cô giao du với những loại bạn này, để cô khỏi bị dụ dỗ đến những nơi chứa đầy cạm bẫy giống hôm nay. Anh chỉ cần cùng loại người này phí nước bọt, lạnh lùng phóng xe về phía trước.

Kỷ Diêu kinh ngạc, quay đầu bắt đầu nhìn Kỷ Hằng.

“Anh ơi, trong nhà Lan Khê khi nào thì mọc ra người đàn ông đáng sợ này vậy? Con nhóc kia không thèm nói gì với em hết!” Kỷ Diêu vò đầu.

Kỷ Hằng trầm mặc không trả lời, vẫn đang chìm trong suy nghĩ của bản thân mình.

Do tác dụng của rượu mãnh liệt đánh vào, Lan Khê toàn thân nóng bức, cả người như bị nhét vào lò nung, tay nhỏ bé bắt đầu kéo kéo y phục.

Mộ Yến Thần nhìn trong kính thấy một màn như thế, gương mặt tuần tú thoáng chốc lạnh xuống, giọng trầm thấp cảnh cáo: “Mặc vào, không được cởi.”

— Mẹ kiếp, giờ đây anh mới thấy rõ trang phục cô đang mặc bên trong áo khoác, là bộ váy ngắn hai dây khá “thiếu vải. Tuy có thể phủ kín những nơi cần nên che đậy, nhưng vẫn tôn lên hình dáng những đường cong ngọt ngào của thiếu nữ, đánh mạnh vào thị giác của cánh đàn ông. Cảnh đẹp bày ra trước mắt chỉ càng làm cho Mộ Yến Thần thêm tức giận, gân xanh nổi đầy lên trên trán.

Lan Khê không thèm để ý tới lời cảnh cáo, đem quần áo từ trên người cởi xuống. Tốt! cởi xong thấy mát hẳn ra.

“Két” một tiếng, Mộ Yến thần vội vàng đạp thắng xe lại.

Anh bực mình đem áo khoác đã bị ướt của cô thấy ra ghế phía sau, tiếp theo cởi tây trang trên người mình, đem nửa thân trên của cô bao bọc kín mít, không còn chút khe hở. Lan Khê cũng nổi cáu lên, sao mới mát được tí đã trở nên nóng bức thế này, cô dùng giăng, giã dựa nhất quyết không chịu phối hợp.

Bàn tay Mộ yến Thần bóp chặt lấy hai tay cô, ngăn cản cô tiếp tục hành động “hoang dại” lại, mở giọng chất vấn: “Cô bao nhiêu tuổi? Đua đòi theo ai mà mặc loại trang phục thô kệch này hả?”

Lan Khê bị chặn thở không nổi, bị ép tới khó chịu, nức nở cau mày kháng nghị: “Tôi nóng lắm.”

Than xong, bàn tay nhỏ bé tiếp tục làm loạn.

Mộ Yến Thần vẫn tiếp tục đè chặt con nhóc cứng đầu này, áp trán mình vào trán cô, cau mày cảnh cáo: “Đừng quậy nữa! Tôi mở điều hòa cho cô.”

Anh bỗng cảm thấy kỳ quái, vừa nãy còn than đau dạ dày, ra về đau đến chết đi sống lại, sao thoáng cái đã có sức làm loạn?

Lan Khê nâng hai hàng lông mi đã nước đầm vì thấm nước mắt, tủi thân nói: “. Tôi đói bụng quá.”

Mộ Yến Thần thở dài một hơi, giăng co với cô chỉ mới vài phút đã làm cả người anh xuất đầy mồ hôi, nhìn cô thật sâu, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn: “Muốn ăn gì?”

“Bánh ngọt.” Thanh âm cô mềm nhũn nhưng có chút thanh tỉnh.

Lạy trời! Món này không khó tìm, có thể chiều theo cô một lần, anh định gật đầu đáp ứng lại nghe tiếng nói mơ mơ màng màng: “Nhưng phải là bánh sinh nhật nha.”

Mặt anh lúc này y chang đáy nồi!

Dừng xe lại ven đường, anh quay qua nói với người bên cạnh: “Ngoan ngoan ngồi đây, chút nữa tôi sẽ quay lại.”

Xuống xe, cẩn thận khóa lại cửa xe.

Mộ Yến Thần trong lòng có chút mê mang khó hiểu. Anh biết rõ bản thân không phải là loại người dễ dàng mềm lòng trước bất kì ai. Nhưng hôm nay hành động của anh hoàn toàn trái ngược ngày thường. Sự thỏa hiệp, kiên nhẫn này có phải chỉ đơn giản vì cô say xỉn, rồi tỏ vẻ yếu đuối trước mặt anh không?

Thời điểm anh cầm bánh sinh nhật trở lại, cô nhóc ồn ào nào đó đã tựa vào kính xe, ngủ thiếp đi.

Híc! tự nhiên edit mấy chương bé Khê đau bụng thì bụng mình cũng đau theo, sáng giờ nằm nhà ôm bụng mà than.

Hôm nay chỉ đăng hai chương thôi nhé, mai nếu mình khỏe lại sẽ cố đăng 3c

18. Chương 18 : Thỏa Hiệp

Sáng hôm sau, Lan Khê mơ mơ màng màng tỉnh dậy, chỉ cảm thấy cổ họng khát khô, đôi môi như muốn nứt ra hết.

Cô mở mắt, lồm cồm ngồi dậy. Nhìn thấy một nơi xa lạ, cô lập tức trợn mắt há mồm, vội vàng cúi xuống xem xét lại trang phục. Khi thấy quần áo hôm qua vẫn còn nguyên vẹn, cô mới dám thở phào ra. Lan Khê lười biếng ngó nghiêng toàn bộ căn phòng một lúc mới chịu xuống giường, mở cửa đi ra ngoài.

Từ lâu hai nhìn xuống có thể thấy được bao quát khắp phòng khách, bên bàn ăn, có bóng dáng của Mộ Yến Thần đang ngồi xem báo.

Hình ảnh này đập vào thị giác có sức công phá mãnh liệt, khiến Lan Khê phải gấp gáp lui chân về phía sau, tay nhỏ bé nắm chặt lan can, liên tục thở ra hít vào.

Đây là. Nơi nào?

“Đã dậy rồi thì đi rửa mặt đi, đến đây thấy có gì ăn được thì ăn, tôi cho cô 20 phút.”

Giọng nói trầm thấp, bình tĩnh vang lên dội khắp căn nhà.

Lan Khê cắn môi, gương mặt đỏ ửng, người đàn ông này chắc có con mắt thứ ba trên đỉnh đầu nhỉ? .

Cô chạy vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, qua loa đánh răng rửa mặt. Trong phòng tắm bao trùm một màu trắng xóa, từ sơn tường đến những vật dụng nhỏ như khăn lông, bàn chải đánh răng.... Cả căn phòng toát lên một sự cô tịch năng nề như chính chủ nhân của nó.

Không dám kéo dài thời gian, làm xong, Lan Khê lập tức mang vội đôi dép dùng trong nhà, nhanh chóng chạy ra ngoài trình báo.

Lúc xuống lầu, Lan Khê mới nhìn rõ, diện tích phòng khách so với tưởng tượng của cô còn lớn hơn nhiều. Cô lúng túng, lựa chỗ cách Mộ Yến Thần xa nhất, mới kéo ghế ngồi xuống, nhỏ tiếng hỏi: “ Đây là đâu?”

Mộ Yến Thần đứng lúc vừa xem xong mục tài chính cuối cùng của tờ báo, anh đem tờ báo để qua một bên, cầm lấy khăn ăn, lau thật sạch hai bàn tay.

“Nhà tôi.” Anh nói.

Lan Khê ngạc nhiên.

Nhưng bụng cô đang réo rắt liên tục, biểu tình vì cô ngược đãi nó. Lan Khê cũng chẳng buồn tỏ ra khách sáo với anh, tay nhỏ bé cầm bánh bao bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nghi ngờ hỏi: “. Tôi làm sao lại ở chỗ này, khi đang ngủ, mộng du nên bơi tới đây hả?”

Tay cầm nĩa của Mộ Yến Thần thoáng dừng lại, để xuống, bưng ly sữa tươi bên cạnh nhấp một ít, ngược mắt hỏi: “Không nhớ rõ gì sao?”

Lan Khê cả kinh, bánh bao đang nhai trong miệng suýt bị nghẹn, khẩn trương nhìn anh. Hôm qua uống say, không lẽ cô lại gây chuyện rắc rối, lại còn dính dáng đến người đàn ông này, hôm qua cô đã làm gì đắc tội với anh sao?

Mộ Yến Thần đem ly sữa tươi để xuống, gương mặt tuấn tú vẫn nhìn chăm chú vào người trước mặt, trầm giọng nói: “Tối đây thôi.”

Hic, khí thế cường đại, đáng sợ lại ép tới Lan Khê rồi, mỗi khi khí lực này tràn đến là cô hít thở không thông mà. Lúc này, có thêm mười lá gan cô cũng không dám kháng lệnh anh.

Cô cố thu hết can đảm, tiến lại ngồi gần anh..

Vừa mới đặt mông ngồi xuống ghế, Mộ Yến Thần liền bất ngờ tấn công, nhanh chóng dùng một tay bắt lấy cằm Lan Khê, xoay khuôn mặt cô về phía anh, bắt buộc cô nghiêm túc nhìn vào mắt anh, nghiêm nghị nói.

” Lan Khê, tôi chỉ nói một lần duy nhất, từ nay ban đêm không được ra khỏi nhà, nghiêm cấm giao du với loại người như tối hôm qua, cũng không bao giờ được đặt chân đến những địa phương không thích hợp với tuổi của cô nữa, nghe rõ chưa?”

Lan Khê mới đầu bị khí thế của anh hù dọa, một lúc lâu mới yếu ớt phản ứng.

“Vô lí! Những người hôm qua là bạn của tôi, anh không được phép nói họ”

“Nói ‘vâng’”

Lan Khê bị chặn họng, mặt đỏ bừng bừng như máu: “Mộ yến thần, anh dựa vào đâu mà muốn quản tôi? Chẳng qua chỉ là một ông anh hồ trên danh nghĩa, ngay cả ba tôi còn chưa quản chặt tôi như thế.”

“Cô có thật hi vọng sẽ bị mọi người ngó lơ, không ai thèm quan tâm, coi ngó?” Ngữ điệu anh giờ rét lạnh như băng, “Tôi chỉ lặp lại một lần, lập tức nói”Vâng”.”

Cầm Lan Khê đau lắm nhưng vẫn không muốn đầu hàng trước anh, ánh mắt cô sáng long lanh, nhìn trực diện vào mắt anh, thể hiện sự quật cường của bản thân.

Hai người im lặng giằng co. Một giây, hai giây.... Từng giây chậm chạp trôi qua. Cuối cùng , Lan Khê đành gờ cờ trắng, đáy mắt long lanh ảm đạm đi chút ánh sáng, lông mi dài rủ xuống, nhẹ nhàng chớp nháy. Giọng nói mang theo chút uất ức, tủi thân, dùng giọng mũi “ừ” nhỏ một tiếng. Hic! Cường thế của Mộ Yến Thần ép Lan Khê đến mức ngột ngạt, không thể hít thở nổi. Nếu còn ngoan cố, chắc cô sẽ chết mất.

19. Chương 19 : Lời Nói Dối Bị Vạch Trần

Nhận được sự thỏa hiệp của Lan Khê, ánh mắt hung hăng của Mộ Yến Thần mới dần dịu lại, thu hồi bàn tay, thẳng người ngồi lại chỗ cũ.

“Ăn nhanh đi, sau đó tôi đưa cô về nhà gặp ba cô rồi mới tới công ty. Nhưng trước tiên, cô nên suy nghĩ tìm ra lí do chính đáng cho việc cả đêm không về nhà ——” Nói đến đây, Mộ Yến Thần liền dừng lại, ánh mắt không tự nhiên liếc nhìn động tác của Lan Khê.

Khuôn mặt cô trong trẻo, lành lạnh như nước, hai má đang phồng lên, miệng thổi phù phù vào ly sữa lúc này anh mới uống.

Không khí trong nhà dường như được sưởi ấm lên, Mộ Yến Thần cố thu lại sự mất tự nhiên, giọng trầm thấp nói: “Tìm được lí do chưa?”

“Rồi.”

“Lí do gì?”

“Nói là tới nhà chú hai ngủ lại một đêm. Trước kia tôi toàn lấy lí do này.” Cô trả lời mà không thèm nhìn vào mặt anh.

Đem ly sữa đẩy ra xa, Lan Khê đứng dậy: “Tôi ăn no rồi.”

Mộ Yến Thần nhìn vào đĩa bánh bao của cô, phát hiện cô mới ăn tí xíu, cau mày: “Ăn thêm nhiều chút.”

Lan Khê lại nghiêng đầu, lạnh lùng liếc anh một cái, nhắc chân bỏ đi một mạch, bị anh chọc tức, còn ăn được mới lạ.

Suốt quãng đường về nhà họ Mộ, Lan Khê vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng, bí xị.

Tia nắng ban mai tỏa khắp căn biệt thự xa hoa, rực rỡ chói sáng tựa như ngày đầu Mộ Yến Thần từ nước ngoài trở về.

Trong phòng khách, Mộ Minh Thăng ngồi trên ghế sa lon, mặt trắng bệch như bị trét cả tấn thạch cao. Mạc Như Khanh cũng như ngồi trên đồng kiến lửa, thấp thỏm không yên. Lúc này, theo luồng ánh sáng hắt vào phòng, một dáng người cao lớn, tuấn dật từ từ xuất hiện. Ánh mắt Mạc Như Khanh sáng lên, mang theo tia vui mừng khi thấy Mộ Yến Thần, bà tò mò nhìn phía sau Mộ Yến Thần, lập tức reo lên:.

“Minh Thăng, Minh Thăng! Lan Khê về rồi!” Trong giọng điệu của bà mang theo sự kích động khó kìm nén.

Mộ Minh Thăng biểu tình nhất thời trầm xuống, lửa giận cháy lan khắp toàn thân, nhưng vẫn cố nhịn xuống đáy lòng, bình tĩnh ngược mắt quan sát.

Lan Khê không cảm nhận được nguy hiểm sắp đến, bình tĩnh chấp tay sau lưng, kêu một tiếng: “Ba.”

Lúc này, hai bàn chân thon nhỏ của cô được bọc trong đôi giày cao gót màu bạc sáng long lanh. Toàn thân trên được bao phủ bởi một cái áo khoác lớn. Cả đêm ở bên ngoài, giờ cô lại xuất hiện với bộ dạng này, không khỏi làm cho người khác có những suy đoán mờ ám. Cũng may trước khi trở về, cô đã nhờ Mộ yến Thần mua cho một chai súc miệng, tẩy sạch mùi rượu hôm qua còn vương trên người.

“Hôm qua mày đã đi đâu hả ? Chú Phúc nói mày ra khỏi nhà từ tối! Con gái mà đi ra ngoài cả đêm, thật có đức hạnh, con nhỉ!” Mộ Minh Thăng hoàn toàn không thể ngăn chặn lửa giận .

Lan Khê sờ di động trong túi, cẩn thận lựa lời “Di động con hôm qua hết pin, lại mang theo không nhiều tiền nên không thể bắt xe về nhà, sẵn tiện nhà chú hai gần đó nên con tấp qua nhà chú xin ngủ nhờ một đêm.”

“Mày thử nói láo thêm một chữ nữa xem! !” Một tiếng rống dữ dội vang lên, như một cơn bão to suýt chút thổi bay đầu cô.

Lan Khê khiếp nhược, toàn thân run rẩy.

Quản gia đứng ở bên cạnh tỏ ra lúng túng, có ý tốt nhắc nhở: “Tiểu thư. Sáng này, tôi đã gọi điện hỏi chú hai của cô rồi.”

Lan Khê cảm thấy lúc này như có cây sừng chặn ngang cổ họng.

“Tao cho mày biết, sáng nay, chú Dương gọi điện nói với tao, khuya hôm qua, ở thành tây, chú ấy thấy có một đứa con gái đáng về y chang mày.” Mộ Minh Thăng càng nói càng cố gồng giọng, sắc mặt lúc đen lúc trắng, “mày có biết nơi đó là loại địa phương ra sao không hả con? Lần trước thì quấy huyền não ở ven đường, lần này tiến bộ hơn, trực tiếp đi đến những nơi đen tối, bẩn thỉu. Mày muốn tao tức chết mới vừa lòng phải không? !”

Không còn lời nào có thể phản bác hay ngụy biện, đầu Lan Khê cúi xuống gần tới ngực.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ đến những lời nói vừa rồi, trong lòng Lan Khê lại trào lên sự bi thương, chua xót, tủi thân nói: “Vậy cả đêm hôm qua, trong nhà không một ai quan tâm đi tìm con.”

Mộ Minh Thăng trợn to hai mắt, giận đến khói bốc lên tận đỉnh đầu! Sắc mặt lúng túng, cứng họng không thốt nên lời.

Không khí, thoáng chốc trở nên quỷ dị.

Lan Khê chớp chớp hai mắt, cố ngăn những giọt nước mắt đang chực trào ra, vẻ mặt mê mang lộ vẻ đáng thương, quay qua nhìn người quản gia: “Tôi đoán đúng phải không? Các người. Khi nào mới biết tôi biến mất?”

Một dự cảm xấu đang dần nổi lên trong lòng cô

20. Chương 20 : Con Bé Còn Nhỏ... Đừng Đánh!

Quản gia nhất thời không biết trả lời Lan Khê ra sao, khúm núm né tránh ánh mắt cô.

Mặt Lan Khê tái xanh, đôi mắt thoáng tia thê lương, tự cười chính bản thân mình: “Nếu tôi đoán không nhầm, sáng nay tôi không xuống dùng bữa, nhờ vậy nên các người mới biết tôi không có ở phòng mình, có phải không?”

Cô khoanh hai tay trước ngực, cố tạo ra một tư thế thật thoải mái, nhưng thân hình nhỏ bé dưới ánh sáng ban mai vẫn tràn ra sự cô tịch, sự mất mát làm nao lòng người.

Sự im lặng, sự ngột ngạt khắc nghiệt bao trùm toàn bộ phòng khách to lớn.

Lan Khê cảm thấy thật đáng buồn cho bản thân mình.

Suốt dọc đường trở về, tâm trạng cô luôn hồi hộp lo lắng, không thể nào yên lòng. Cô luôn nghĩ mình phải nói như thế nào mới có thể che dấu chân tướng, đem việc ngày hôm qua chôn vùi. Cô không phải là một đứa trẻ hư hỏng, mê chơi không biết đường về. Khi vừa mới tỉnh lại cô luôn tự trách bản thân, sợ ba mình sẽ lo lắng cho cô mà tâm tình không tốt, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của ông.

Nhưng kết quả thì sao? Là cô ngốc nghếch, tự đánh giá cao bản thân mình, căn bản cô chỉ là một thứ bị dư ra trong ngôi nhà này.

Lan Khê cảm thấy mệt mỏi quá, cô không muốn phải nghe chất vấn của bất kì ai nữa, xoay người chuẩn bị lên lầu.

Thời điểm xoay người, cô thấy được Mộ Yến Thần đang ngả đầu tựa trên ghế salon, vẫn nhàn nhã, trầm tĩnh như ngày thường, anh như chìm vào trong thế giới của riêng mình, không quan tâm đến những chuyện đang diễn ra xung quanh.

Trong lòng Lan Khê như chứa đầy những chiếc gai nhọn hoắc đâm sâu vào lòng cô, làm cô đau đớn quá!

“Mày đứng lại! ” Mộ Minh Thăng mở miệng, lửa giận vẫn còn, “Mày tưởng tao khờ khạo bỏ qua chuyện tày trời này cho mày hả?!”

Lan Khê lạnh lùng quay lại hỏi ông: “Vậy thì phải làm sao đây? Ba muốn xử lí con thế nào mới vừa lòng?”

“Từ hôm nay, mày chính thức bị cấm túc, ở nhà lo học hành đàng hoàng cho tao !”

“Con không muốn!” Cô lạnh lùng phản đối.

“Đi đăng kí một lớp luyện thi vào buổi tối, anh trai mày sẽ phụ trách đưa đón, có thể tao mới yên tâm!”

“Con không cần!”

“Mày dám nói một chữ “ không” nữa cho tao xem!” Mộ Minh Thăng gõ mạnh cây gậy trong tay xuống tấm thảm dưới sàn nhà, tay chỉ thẳng mặt cô, khế run, “Sao mày không biết tự kiểm điểm lại chính bản thân mình hả con? Mày nhìn anh mày mà không cảm thấy tự xấu hổ cho bản thân mình à? Đều là con của tao, nhưng mày ngay cả ngón chân của Mộ Yến Thần cũng không bằng! Anh mày từ nhỏ đã phải một mình ra

nước ngoài học tập nhưng chưa bao giờ làm di Mạc phải lo lắng thấp thỏm. Còn mày thì sao? Y như đứa đầu đường xó chợ, không có giáo dục!”

“Không có giáo dục”..

Bốn chữ này như một thanh dao sắc nhọn, đâm thẳng vào tim cô, làm trái tim nặng nề rỉ máu!

Nước mắt đã không thể nào kìm nén nổi, thi nhau tuôn rơi trên khuôn mặt trắng nõn, Lan Khê cắn chặt môi mình cho đến khi nó tràn ra máu, cúi kính phản bác: “Ba đừng so sánh buồn cười như vậy, tôi từ chính bụng mẹ tôi chui ra- bà là người mà ba danh chính ngôn thuận cưới vào cửa. Còn anh ta? Cũng chỉ là kết quả của một mối tình vụng trộm đáng bị người ta khinh bỉ. Ba nói xem, tôi và anh ta, người nào mới là kẻ không có giáo dục? !”

Một câu nói, làm Mạc Như Khanh cả người bật run lên, ánh mắt chỉ dám nhìn xuống đất!

Trên ghế salon, Mộ Yến Thần đang ngồi an tĩnh, cũng mở mắt to ra, mang theo một đạo ánh sáng lạnh.

“Mày Cái con nhỏ mắt dạy này.” Mộ Minh Thăng tức muốn học máu, đột nhiên đem cây gậy ”Phanh! một tiếng, đập vào một bên má Lan Khê. Lực tay ông rất mạnh, theo phản xạ, cây gậy quơ một đường dài trên không trung, đập vào bình hoa treo trên tường, bể tan tành thành từng mảnh vụn.

Một mảnh vụn sắc bén xẹt qua mặt Lan Khê, kéo thành một đường trên gò má, máu tươi bắt đầu thấm ra. Cô đau đớn hét lên một tiếng, hai bả vai rụt lại, vội lui về phía sau.

Còn chưa hả giận, Mộ Minh Thăng một tay giơ cao lên, hướng về bên mặt bị thương của Lan Khê, định “tặng” cho cô thêm một cái bạt tay! (edit khúc này bức xúc quá, ông này dã man quá >.<>

Thình lình một bàn tay giơ ra nắm lấy bàn tay của Mộ Minh Thăng, dùng lực rất mạnh, nhất quyết ngăn trở hành vi của ông ta!

Không biết từ lúc nào Mộ Yến Thần đã đứng trước mặt Lan Khê để che chở cho cô.

Bóng dáng anh cao lớn, khí thế lạnh lùng mà ngạo mạn, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Mộ Minh Thăng, vô cùng trầm tĩnh, vô cùng cứng rắn.

“Con bé còn nhỏ, ” con người trong mắt vắn lên một tia máu hồng, giọng vẫn đều đều trầm bổng: “Đừng dùng phương pháp này để giải quyết vấn đề.”

21. Chương 21 : Bàn Tay Trong Mộng

Cỗ cường lực to lớn, mạnh mẽ đến mức khiến Mộ Minh Thăng – một người đã sống nửa đời trong quân ngũ cũng phải kinh hãi. Tia giận dữ trong ánh mắt Mộ Minh Thăng dần dần tan biến đi. Mỗi khi đối mặt với người con trai này, lòng ông vẫn còn cảm thấy vô cùng áy náy, chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Mang theo cơn giận còn sót lại, ông trừng mắt quay sang Lan Khê, hai tay run run chỉ về phía cô, lắc lắc đầu lại bỏ tay xuống.

“Hôm nay tạm tha cho mày, về sau nhớ rõ trước khi nói gì phải uốn lưỡi bảy lần, suy nghĩ cho kỹ càng, tránh tự mình rước họa vào thân nghe chưa?!” Giọng nói lạnh lùng, chứa đầy sự đe dọa , cảnh cáo.

Mạc Như Khanh vẫn đứng yên một chỗ chứng kiến mọi việc, từ đầu đến cuối không nói một lời..

Lan Khê tay ôm gò má, đôi mắt vô hồn, chỉ còn sự lạnh lẽo đến thấu xương.

“A Phúc, gọi người dọn dẹp lại chỗ này, dẫn con nhỏ này lên lầu!” Mộ Minh Thăng nhíu mày, cộc cằn ra lệnh cho quản gia.

Thân hình mảnh mai nằm dài trên chiếc giường lớn.

Người giúp việc gõ cửa phòng Lan Khê: “Mộ tiểu thư, đi xuống dùng cơm đi, lão gia đã nhắc nhở mấy lần rồi đó.”

“Tôi không đói bụng.”

“Tiểu thư, hay cô ra ngoài này để tôi băng bó vết thương cho.” Người giúp việc tốt bụng năn nỉ cô.

“Tôi thích giữ lại, nhìn cho nó ngẫu dờ, được không?” Cô cau mày, tức giận trả lời.

Người giúp việc kêu thêm vài tiếng, không có ai đáp trả, đành từ bỏ, xuống dưới nhà làm công việc khác.

Lan Khê ngửa mặt, nhìn chăm chăm lên trần nhà, đôi mắt ánh lên sự đau thương, hồi tưởng lại những việc vừa mới xảy ra. Đầu càng nhớ thì trái tim lại càng đau, đau đến không thở nổi. Cô nhắm mắt, cố gắng mang những hình ảnh khuất nhục, thống khổ ấy đá bay ra xa. Bỗng nhiên một gương mặt mơ hồ xuất hiện trong tâm trí cô.

Một người đàn ông có một đôi mắt thật sáng, sâu hun hút, người duy nhất đã ra tay giúp đỡ, bảo vệ cô..

Gò má anh như được điêu khắc, góc cạnh rõ ràng mang lại cho người ta cảm giác sắc lạnh, xa vời không thể nào chạm tới. Mỗi động tác gờ tay, nhắc chân đều toát lên sự phong tình vô hạn. Cô nhớ tới dáng người cao ngất đáng ngưỡng mộ của anh, tư thế ngồi tao nhã cùng vô số vẻ mặt của anh: có trầm tĩnh, có lạnh lùng, có xa cách, còn có vẻ mặt lúc cáu giận.....

“Bắt máy đi, bắt máy đi, không bắt máy thì người chết với ta” Chương điện thoại vang lên, đưa Lan Khê trở về với hiện thực, làm cô một phen hoảng hốt .

Giọng Kỷ Diệu vẫn mang theo vui vẻ, có chút tùy tiện hỏi cô.

“Hôm qua cậu về nhà có bị gì không? Thứ bảy này tập trung đi dã ngoại, đi được không cưng?”

“Không đi được rồi.” Cô trả lời, giọng điệu rất chi là đáng thương.

“Sao thế? Ba cậu tức giận không cho đi?”

“Ừ.”

“Đáng đời cậu” Kỷ Diệu tỏ ra ghét bỏ nói, “Ai biết hôm qua cậu uống say thành cái đức hạnh đấy cơ mà”

Hai hàng lông mày lá liễu của Lan Khê nhíu lại, cắn môi, lấy hai tay chống thân, chồm lên: “Tở thành dạng đức hạnh gì?”

“Cậu say mà còn khôn lắm nhá, ra sức ôm chặt một tuyệt thế mỹ nam có dáng dấp của “cường công”, còn khóc lóc đến lê hoa đài vũ nữa cơ. Tở nhìn mà xém nữa muốn phun cả máu mũi! Mà nè, người đàn ông đó ruốt cuộc là ai thế? Có thật là người nhà của cậu không?”

Lan Khê ngửa đầu hấp khí, mặt đỏ bừng như muốn nổ tung ra, cô biết hôm qua mình say sẽ làm ra chuyện mất mặt, nhưng không ngờ mức độ lại khủng như vậy.

“. Anh hai tớ.” lần đầu tiên gọi hai chữ “anh hai” nên cô có chút xấu hổ.

“Hả? !” Lần này đến lượt Kỷ Diệu há to miệng.

Khuôn mặt Lan Khê có chút tái nhợt, nhíu mày, khoát khoát tay: “Tở không thể nói rõ với cậu được, chuyện tương đối phức tạp, dài dòng. Thứ bảy này tớ chắc chắn bị giam trong nhà rồi, thôi chúc các cậu đi chơi vui vẻ nha, nhớ mua quà về an ủi tớ.”

Mơ mơ màng màng cúp điện thoại, cô lại leo lên giường, cuộn tròn người trong chiếc chăn.

Thật sự cô không tưởng tượng nổi cảnh tượng lúc mình ôm Mộ yển Thần mà kêu gào, khóc lóc. Quá sức mất mặt! Nhưng Mộ Yển Thần, con người này khiến cô không thể hiểu nổi. Anh bình thường đối với cô lạnh lùng, ghét bỏ nhưng lại ra tay giúp đỡ khi thấy cô gặp khó khăn. Mộ Yển Thần ơi! Sao anh mâu thuẫn thế?

Lan Khê càng nghĩ càng nhức đầu. mê mang chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Đến nửa đêm, Lan Khê cảm thấy vô cùng khó chịu, cả người như bị thiêu cháy, mồ hôi tuôn ra làm ướt đầm toàn thân. Cô cứ trần trọc, không tài nào yên giấc, cứ như có một đám sương mù đang bao vây lấy mình. Trong cơn mê mang, cô cảm giác có bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vén những sợi tóc mai trên trán mình qua bên tai, rồi bàn tay ấy dịu dàng sờ lên trán cô, còn có giọng nói trầm thấp liên tục gọi tên cô

Nhưng cô.....không thể tỉnh lại.

22. Chương 22 : Khát Vọng Không Thể Che Giấu

“Bác sĩ nói vì đau dạ dày nên dẫn đến sốt cao, vết thương trên mặt của tiểu thư cũng đã băng lại” Cố Tử Nghiêu từ hành lang phía bên kia đi đến, vừa báo cáo vừa đưa phiếu khám bệnh của Lan Khê cho Mộ Yến Thần, “Mọi việc đã xử lý xong rồi ạ!”

Đưa đi động từ bên tai dời đi, ánh mắt Mộ Yến Thần liếc nhìn sổ khám bệnh, nhưng không đón lấy.

“Tôi đi về công ty... ” anh tạm yên tâm, trầm giọng giao phó, “Đợi cô ấy tỉnh lại, cậu giúp cô ấy xuất viện.”

Dẫn dò xong, đôi chân Mộ Yến Thần liền lướt qua Cố Tử Nghiêu hướng về phía cửa phòng, đi được hai bước đã bị ngăn lại. Anh ngược mắt, thấy Cố Tử Nghiêu lộ ra vẻ mặt lúng túng, cười cười rồi hất cằm chỉ về hướng giường bệnh. Anh đưa mắt theo hướng của Cố Tử Nghiêu ra hiệu, liền thấy trên giường bệnh, Lan Khê đã ngồi dậy, dùng ánh mắt ngây thơ, trong trẻo nhìn hai người bọn họ.

Anh thở dài một hơi, quay sang bảo Cố Tử Nghiêu: “Cậu chờ một chút.”

Thấy Mộ Yến Thần đang từ từ tiến tới, Lan Khê lấy tay sờ trán, cả người vẫn còn cảm thấy hơi choáng váng, cô liền đoán mình bị sốt rồi.

“Còn khó chịu không?” Anh cúi người, tay chống đỡ thành giường, lạnh nhạt hỏi.

“Còn chút.” Giọng nói yếu ớt như một đứa trẻ .

Anh khẽ gật đầu: “Nằm xuống nghỉ ngơi thêm đi.”

“Là anh đưa tôi tới sao?”

Anh hơi khựng lại, lông mày khẽ vắn lên: “Ba cô thân thể không tốt, không tiện ra ngoài, tôi thuận đường nên chở cô tới bệnh viện.”

Hàng lông mi dài của Lan Khê khẽ rủ xuống, cô không muốn suy đoán mức độ thật giả trong lời nói của Mộ Yến Thần. Nhưng cô hiểu rõ, kể từ khi Mạc Như Khanh bước vào nhà họ Mộ, cô đã không còn bất cứ địa vị gì, bất kể là ở trong lòng ba cô hay trong mắt của những người sống trong căn biệt thự ấy .

“Uhm.” Ánh mắt cô bình thản, cố làm ra vẻ thoải mái.

Nhìn tinh thần cô đã có chút ổn định, Mộ Yến Thần nhắc người, chuẩn bị đi đến công ty.

Một bàn tay mềm mại vội nắm chặt ống tay áo anh. Ánh mắt Lan Khê lúc này có chút phức tạp: vừa có sự hoảng hốt, vừa có sự mất mát và hơn hết là một sự cầu xin chân thành. Bàn tay cô trượt xuống theo ống tay áo, rụt rè bao lấy bàn tay to lớn của Mộ Yến Thần

Thân hình anh chợt cứng đờ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê đỏ bừng, lòng bàn tay cô chảy đầy mồ hôi, nhưng vẫn cố chấp nắm thật chặt tay anh. Thật may anh không gạt tay cô ra hay bỏ đi mà vẫn đứng bất động tại chỗ. Cô thở sâu mấy hơi, lấy lại sự bình tĩnh mới ngược mắt, giọng nói có chút thẹn thùng: “Mộ Yến Thần. cảm ơn anh.”

Cảm ơn anh.

Ngay lúc cả thế giới ruồng bỏ tôi, chán ghét tôi thì anh đã xuất hiện. Tại thời điểm tôi cô đơn, lạc lõng nhất, anh lại mang ánh sáng ấm áp sưởi ấm cho tôi.

Hàng mi dài như cánh bướm xinh đẹp, khê run lên lại hạ xuống, mặt Lan Khê đỏ thắm, cô khê cắn môi dưới: “Trước đây.....vì mẹ anh nên tôi ghét lây sang cả anh. Nhưng giờ tôi đã hiểu rõ, như thế là “giận cá chém thớt”, không tốt chút nào, mẹ anh là mẹ anh, anh là anh, là hai người hoàn toàn khác biệt.”

“Anh bỏ qua cho sự vô lễ lúc trước của tôi nha?”

“Giờ tôi đã biết anh là người rất tốt, luôn quan tâm chăm sóc cho tôi. Tôi trước giờ không chịu gọi anh là anh trai.... là vì tôi có chút không quen. Hay anh cho tôi thêm chút thời gian nha, tôi sẽ cố mau thích ứng, được không?”

Cô nói xong mới dám ngẩng lên nhìn anh, ánh mắt đang cười không hề che dấu sự ảm áp cùng khát khao. Cô giờ như một con trai trong suốt, lạnh lẽ mở ra mọi phòng bị, hoàn toàn tin tưởng hướng về anh. Bàn tay mềm mại vẫn cuốn chặt lấy ta anh.

Mộ Yến Thần vẫn trầm tĩnh nhìn cô, ánh mắt vẫn lạnh lùng, đôi môi mím lại rất chặt. Anh cố dùng sự lạnh lùng để duy trì chút thanh tĩnh còn sót lại. Anh cảm nhận rõ ràng lí trí của mình đang từng bước, từng bước tan ra trước đôi mắt nóng bỏng và bàn tay mềm mại của Lan Khê.

23. Chương 23 : “ Sủng Ái” Cô

Nhiệt độ từ lòng bàn tay nhỏ bé truyền thẳng vào lòng Mộ yến Thần, đâm thẳng vào trái tim băng giá của anh. Nóng bỏng đụng phải giá băng, cảm giác này rất khó chịu, rất không thoải mái. Mọi thứ dường như đang bị chệch đường ray, anh muốn phản kháng nhưng phí công vô ích.

Mộ Yến Thần cảm thấy mình thật thất bại. Một giọng nói mềm mại mang theo chút làm nũng đã đánh bại anh hoàn toàn. Lí trí bền vững, cứng rắn như thép trước đây giờ như núi ngã xuống đất, không còn lại chút gì. Với cô nhóc này, anh chỉ có thể thỏa hiệp mà thôi.

Mộ Yến Thần cúi đầu, hàng mi dày rộng phủ xuống, che lấp tất cả những biểu hiện phức tạp, anh rút tay ra, lạnh lùng nói: “Nghỉ ngơi đi.”

Giọng nói anh vẫn lạnh như ngày thường làm Lan Khê có chút khản trương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng qua một tia hoang mang —— chẳng lẽ, những gì cô nói nãy giờ đều vô dụng với anh sao?

Lan Khê trong lòng quỳnh lên, khi thấy Mộ Yến Thần đứng lên, vội vàng nhồm dậy nắm lấy ngón tay anh, nắm rất chặt như sợ chỉ buông tay, anh sẽ biến đi mất. Đôi mắt sáng như sao trời, khẩn khoản cầu xin, dịu dàng gọi: “Anh hai.”

Giọng nói ngây ngô, đáng yêu một lần nữa lại có sức công phá vô cùng lớn. Mộ Yến Thần cứng đờ như có một dòng điện nóng đang chạy khắp toàn thân, len lỏi vào tận xương sống.

Anh đứng chết trân một chỗ , một hồi lâu mới dám ngoảnh mặt nhìn cô.

Bộ dáng cô vô cùng đáng thương, y như một con mèo nhỏ sợ chủ nhân bỏ rơi mình. Đầu cô yếu ớt dựa vào thành giường, nhưng tay vẫn nắm chặt ngón tay anh, lẳng lặng nhìn anh, không hề lên tiếng, chỉ có sự van xin trong im lặng.

Mộ Yến Thần đành phải thở dài, trầm giọng hỏi: “Em muốn nhờ vả gì đây?”

—— Cô chưa bao giờ là người dầy dụa, khó dứt như thế này. Hôm nay chắc chắn có mục đích riêng nên mới hành động như thế.

Nháy một cái, gương mặt Lan Khê đỏ bừng lên.

Người đàn ông này thông minh ghê! Hoàn toàn nhìn thấu con người cô. Đáng nể quá!.

Chuyện đã như vậy, thôi thì cứ nói thẳng, vòng vo tam quốc chỉ thêm tốn nước bọt, cô nhẹ nhàng nói: “Thứ bảy này lớp em tổ chức cắm trại.....nhưng.... Chắc ba em không đồng ý cho em đi.....”

Mục đích chính của cô nhóc là đây.

Cô nhóc này trong lúc hôn mê, đau đớn đến cắn chặt môi mình, nhưng vẫn nghĩ đến việc đi cắm trại cùng cả lớp. Giờ đây vừa mới thanh tỉnh, lại vội vàng dùng mưu kế, bày ra chút tiểu xảo định dụ dỗ anh đây mà.

Trong mắt cô có sự khát vọng to lớn, anh nhìn thấy được điều đó.

Mộ Yến Thần gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, thân hình to lớn ưu nhã đứng lên.

Lan Khê có chút nóng nảy, vội vàng giải thích: “Mộ Yến Thần.. à... anh hai, anh đừng hiểu lầm nha, em không phải vì muốn đi chơi nên mới nói những điều đó với anh đâu. Là em tự cảm thấy có lỗi, cảm thấy anh rất tốt mới hướng anh bày tỏ nỗi lòng. Anh đừng tức giận mà!.....”

Việc này rất quan trọng đó. Cô thừa nhận thật sự muốn đi ra ngoài mấy ngày cùng bạn bè. Cô chán ghét mỗi khi ở nhà phải thấy vẻ mặt nặng như chì của Mộ Minh Thăng và Mạc Như Khanh. Nhưng cô không hoàn toàn vì mục đích này mới chủ động làm hòa với anh đâu.

Không đợi cô nói hết, một bàn tay to lớn bất ngờ nâng cằm cô lên, gương mặt Mộ Yến Thần gần sát mặt cô.

Sự áp bức cùng nguy hiểm đột ngột ập đến, bao vây lấy Lan Khê, cô nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có thể nhìn anh không chớp mắt.

“Về sau cảm không được dùng ánh mắt này để nói chuyện với đàn ông, bất kể là người nào cũng không được, nhớ chưa?” Anh ra lệnh.

Cô còn nhỏ quá, hoàn toàn không biết những nguy họa khi mình dùng ánh mắt ấy nhìn người khác, đặc biệt là đối với phái nam. Ánh mắt ấy sâu thẳm, lấp lánh, mị hoặc như thôi miên dẫn dụ người khác làm họ không cách nào cưỡng lại. Như thế khác nào cô tự dẫn lửa thiêu rụi bản thân mình?

Lan Khê vẫn không hiểu, đôi mắt to tròn như hạt đào vẫn si ngốc nhìn Mộ Yến Thần. Về sau, thấy anh dần mất kiên nhẫn mà nổi lên sát khí, cô đánh liều, nửa hiểu nửa không, nhắm mắt gật đầu thật mạnh!

Thấy cô đã đáp ứng Mộ Yến Thần mới thu lại sát khí, buông tay đứng lên..

“Còn việc cắm trại.” Si ngốc thì si ngốc nhưng chính sự thì không thể bỏ lỡ nha.

“Anh sẽ tranh thủ nói với ông ta.”

Anh chỉ cảm thấy cô nhóc này còn quá nhỏ, còn quá đơn thuần. Hành động chủ yếu dựa theo bản năng, theo ý thích, gây họa thì nhiều nhưng lại chưa biết cách giải quyết cho thỏa đáng. Đúng là sự khác biệt của một thập niên! Khoảng cách này quả thật quá lớn!

Anh biết đôi khi mình đối với cô quá nghiêm khắc. Nếu như anh là bậc bề trên thì anh có thể thoải mái phê bình, quở thúc cô. Nhưng với tư cách là một người anh trai, anh chỉ có thể cho cô sự “sủng ái” mà thôi!

“Sủng ái” Nghĩ đến hai chữ này, hai hàng lông mày của Mộ Yến Thần lại vặn ngược lên..

Từ đây, lan Khê sẽ bắt đầu gọi yến thần là “ca ca”. Vì muốn cho thuần việt nên mình đổi thành là anh hai. Mọi người thấy xưng hô này được hay là xưng “anh trai” tốt hơn. Có gì mấy bạn góp ý cho mình biết nha

Chúc mọi người đọc truyện vui^^ và đón chờ những màn “sủng ái” của anh Thần với bé Khê nha

24. Chương 24 : Hai Anh Em Cùng Nhau Đi Đi!

Sau khi đạt được mục đích, cô nàng lém lỉnh nào đó thoải mái nằm vật ra trên giường, cười híp mắt không thấy Tổ quốc, vô cùng khoái chí, thỉnh thoảng đầu lưỡi nhỏ hồng còn liếm liếm khóe miệng, giống như một tiểu hồ ly gian xảo vừa trộm được thức ăn ngon .

Mộ Yến Thần dường như hít thở không thông khi chứng kiến cảnh tượng này.

Anh chớp chớp mắt, ngón tay nâng lên kéo lỏng chiếc cavat trên cổ áo, cau mày nói: “Đã khỏe rồi thì mau xuất viện, không được ở chỗ này ăn vạ nữa.” Nói xong quay gót, đi một mạch ra khỏi phòng bệnh.

Sau đó không ít lần Mộ Yến Thần luôn suy tư tới vấn đề máu mủ ruột thịt này, có hay không sự liên kết giữa hai người cùng chảy chung dòng máu? Nhưng anh không tìm ra lời giải, anh chỉ biết một điều là mình đã dần dần chấp nhận cô nhóc này đi vào cuộc sống của bản thân, luôn bao dung với cô, thậm chí có đôi lúc còn hơi.....phóng túng.

Khi Mộ Yến Thần đề cập tới vấn đề này trên bàn ăn, vẻ mặt Mộ Minh Thăng từ tươi cười như xuân về trở nên lạnh lẽo như đông sang.

Ông vui mừng vì Mộ yến Thần cuối cùng cũng chấp nhận ở lại dùng cơm với gia đình, một điều trước giờ chưa từng xảy ra.

Lan Khê rất khấn trương, không dám ngẩng đầu, chỉ cúi mặt xuống chén cơm.

“Đi mấy ngày?” Mộ Minh Thăng lại bắt đầu giọng điệu của một quân trưởng mà tra hỏi.

Lan Khê vội vàng thẳng người: “Dạ ba ngày hai đêm ạ.”

Còn đi “tận” ba ngày hai đêm?

Mộ quân trưởng sắc mặt trở nên khó coi, nhưng khi thấy vẻ mặt thả lỏng của Mộ Yến Thần, thì ông liền hòa hoãn lại.

Ngón tay già nua vung lên: “Yến thần, con thu xếp nghỉ ngơi vài ngày, dẫn em nó đi đi.”

“—— Hả? !” Lan Khê kinh ngạc, đôi đũa trong tay cũng nắm không vững, rơi xuống dưới đất.

Môi Mộ yến Thần mím lại chỉ còn một đường mỏng, hàng chân mày nhíu chặt thể hiện sự không muốn, nhưng khi thấy ánh mắt khích lệ của Mạc Như Khanh, anh cũng không lên tiếng phản đối.

“Ba, tự con có thể.” Lan Khê cố tranh thủ bàn lại với Mộ Minh Thăng.

“Có anh con theo cùng, hai đứa có thể chăm sóc lẫn nhau, có gì không tốt nào?”.

Lan Khê cắn môi, không tình nguyện nói: “. Được ạ.”

“Mấy ngày nghỉ ngơi, con có thể nhờ chú hai trông chừng công ty. Yến Thần, con cứ yên tâm giao phó việc cho chú ấy, chú ấy dốc sức vì công ty đã hơn chục năm, cũng tương tận công việc lắm”

Mộ Yến Thần gật đầu, dùng khăn ăn lau sạch tay, đứng dậy lễ phép nói: “Con ăn no rồi, mọi người cứ tiếp tục dùng bữa.”

Nếu như Lan Khê có năng lực đoán trước tương lai, biết trước được chuyển đi này sẽ gặp phải người nào, gặp phải chuyện cực kì lúng túng gì, thì dù có bị đánh gãy chân, cô cũng quyết tâm không bước ra khỏi nhà.

Khi thấy bóng dáng nho nhỏ, mờ mờ phía trước, Lan Khê chỉ muốn lập tức cắn lưỡi. Ông trời muốn chơi cô sao? Tại sao cái kẻ có khuôn mặt hiền lành như thiên thần, nhưng tâm địa thì độc như ác quỷ lại xuất hiện trong chuyển đi này?

“Lớp chúng ta đâu có mời cô ấy tới, tự cô ấy theo tụi mình đó, thật đúng là chủ nhiệm có một không hai mà !” Kỷ Diệu đeo túi xách trên vai, bĩu môi, không cách nào lí giải được con người này.

—— Cô chủ nhiệm này họ Vương, được đặt ngoại hiệu “Vương tiện tiện”, là một người chả tí “máu thân thiện”, nhưng lúc nào cũng làm chuyện vô bổ, thích tiếp cận hòa hợp với học sinh nhưng công sức toàn như muốn bỏ biển.

Lan Khê rũ mắt xuống không nói lời nào, một mạch chạy đến xe lấy túi xách.

“Nè, cậu mất hứng hả??”

“Không có, chỉ có chút ngại vì cô ấy ở đây, cô ấy không thích tớ, cậu cũng biết điều đó mà!”

“Mộ Lan Khê, đó là do cậu tự chuốc lấy thôi, ai bảo cậu không thích cô ấy trước, còn cố ý làm bài thi môn cô ấy phụ trách thật tệ. Giờ cậu còn có than thân trách phận cái chi, đánh chết cậu bây giờ” Kỷ Diêu làm bộ ghét bỏ lên án cô.

Lan Khê bị nói trúng tim đen, giận dữ bỏ đi một nước.

Mở cửa xe ra, Lan Khê liền ngây dại, cô lại quên mất Mộ Yến Thần cùng đi với mình. Lúc này, anh đang ngồi trong xe, hai bàn tay lưu loát khiêu vũ trên bàn phím laptop. Thấy cô và Kỷ Diêu đi đến cũng không ngẩng đầu. Ánh sáng len vào xe, chiếu lên thân người anh, làm nổi lên sự sáng chói mà lạnh lùng bức người của anh.

Ui, hôm nay mình mới phát hiện truyện Mộ thiếu đã có poster rồi, vui hết sức

thật cảm ơn diễn đàn đã làm cho mình một cái poster thật đẹp

Vì để “rửa” poster mới, nên hôm nay mình sẽ cố gắng đăng 4c nha ^^

25. Chương 25 : Anh Hai, Em Không Muốn!

Mười ngón tay thon dài vẫn tiếp tục lả lướt, gõ cách cách trên bàn phím, sau một lúc lâu anh mới chịu dừng.

Lan Khê nín thở, tựa vào cửa xe ngoan ngoãn chờ anh. Đứng sau lưng, Kỷ Diêu vô cùng tò mò, sao con bé đột nhiên yên tĩnh, e thẹn tựa như một “nàng dâu nhỏ” thế này? Cô nàng cố nhón chân lên để xem tình hình trong xe. Vừa mới thấy người đàn ông khí thế bức người, hô hấp như bị tầng khí lạnh đóng băng. Hoảng hồn, Kỷ Diêu nhanh chóng nhảy về phía sau, nhìn Lan Khê với ánh mắt “cậu hãy tự cầu phúc cho mình nhiều nhé”, vỗ vỗ mấy cái vào vai bạn cho có lệ, rồi cong đuôi chạy biến.

Đem laptop đặt ở ghế bên cạnh, biểu tình nghiêm túc, căng thẳng mới thoáng dịu đi, lúc này Mộ Yến Thần mới bước xuống xe.

Lan Khê ba chân bốn cẳng vội vàng lấy túi xách, loay hoay tìm cách đeo vào lưng. Khốn thật! túi xách gì đâu mà dây dợ chẳng chặt, chả biết gài như thế nào nữa đây? Cô gấp đến độ gần như muốn khóc, nước đã dâng tràn nơi khóe mắt Còn đang mải mê chiến đấu, túi đã bị người khác cầm đi.

“Cô ấy dạy môn gì?” Anh nhàn nhạt hỏi.

Lan Khê ngẩng đầu, biểu tình càng thêm chật vật, nghe không hiểu.

“Cô chủ nhiệm của lớp em ” Mộ Yến Thần ngược mắt quét qua mặt của cô, “Dạy em môn gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc trắng bệch.

“... Anh ngữ.” Cô cắn môi.

Mộ Yến Thần thản nhiên hít một hơi, tiếp tục hỏi: “Tại sao không thích cô ấy?”

Lan Khê vốn không muốn trả lời, nhưng cứ đứng gần anh thế này, chắc cô chết ngạt mất. Cô suy tư hồi lâu, cố tìm lí do thích hợp, rồi giọng oán than: “Cô ấy đi dạy lúc nào cũng xức nước hoa!”

“Rõ ràng mùi nước hoa rất nồng, làm nhiều người muốn sặc, nhưng cô ấy cứ làm như mình thơm lắm, càng ngày xức càng nhiều.”

“Nghịên điểm danh, mê trả bài học sinh.”

“Thích mặc quần short ngắn còn mang tất chân đen bên trong, quái dị lắm đó!”

Uhm, lí do nhiều đây là đủ để ghét rồi nhỉ?

Mộ Yến Thần vẫn lẳng lặng lắng nghe cô nói, đôi mắt thâm thúy giống như đang soi thấu bên trong cô.

Lan Khê cúi thấp đầu, mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Cho nên em mới lơ là môn học của cô ấy, còn cố làm loạn kì thi, không thèm quan tâm đến thành tích của bản thân, đúng không?” .

“”

“Lan Khê, em đi học là vì ai?” Anh tiếp tục duy trì ngữ điệu bình tĩnh.

“”

Mộ Yến Thần nhìn cô hồi lâu, hạ mắt xuống, vươn tay túm chặt bàn tay của người bên cạnh. Bàn tay cô nhỏ bé, nằm trong tay anh cứ như một chú cá nhỏ yếu ớt, không thể phản kháng. Mộ Yến Thần mặt không đổi sắc, kéo Lan Khê thẳng hướng đi tới nơi cô chủ nhiệm đang đứng.

Thông minh như Lan Khê, tự nhiên trong nháy mắt sẽ hiểu được ý tứ của anh.

“ Không.” Cô nhú mào, yếu ớt kháng cự.

“Anh hai, em không muốn đâu.” Cô lên tiếng cầu xin

Mộ Yến Thần đột nhiên buông lỏng tay, Lan Khê liền lao đảo, xem té ngã ra sau. Bàn tay to lớn của anh đứng lúc kéo cô lại, trói buộc cô trong ngực. Mặc kệ cô tỏ ánh mắt đáng thương cũng không cho cô nhúc nhích.

Mộ Yến Thần cúi xuống, chăm chú nhìn Lan Khê, cầm anh nhẹ nhàng cọ vào những sợi tóc mềm mại của cô.

“Nghe lời anh.” Anh ra lệnh, giọng nói lạnh lùng như băng.

Ở phía trước, “Vương tiện tiện” đang mải mê trò chuyện cùng các học sinh, đột nhiên cảm thấy có người tiến về phía mình. Quay đầu lại, liền thấy con bé ngỗ ngược trong lớp đang cùng một người đàn ông đi đến, chắc là người lớn trong nhà con bé. Mà người đàn ông này trông rất phong độ nha, cô ta bỗng cảm thấy hơi bồn chồn lo lắng.

Lan Khê lúc này giống như hớp phải ruồi, vô cùng miễn cưỡng đứng chết trân nghe Mộ Yến Thần cùng “bà già mê trai” đàm đạo.

Sau một lúc, bàn tay cô bị bóp chặt lại, ra dấu cho cô phải lên tiếng.

Lan Khê ngẩng lên, kìm nén sự bức tức, nhìn vào mắt cô chủ nhiệm: “Cô ơi, em sai rồi.”

26. Chương 26 : Không Dám Trêu Đùa Anh Nữa

“Vương tiện tiện” cười tươi khoe lúm đồng tiền: “VẬY sao? Em có lỗi gì mà nhận sai?”

Lỗi em gái cô á.

Lan Khê rửa thầm trong lòng, , tròng mắt liếc đám quý đứng sau lưng “Vương tiện tiện” đang che miệng cười trộm, nhỏ giọng khé léo nói: “Em về sau sẽ chăm chỉ học bài, cố gắng hết sức làm bài thi, không gây rắc rối nữa đâu ạ.”

“Vương tiện tiện” cười sâu thêm, tiến lên nắm tay cô, vỗ nhẹ nhẹ : “Biết sai nhận lỗi là tốt, trẻ nhỏ không hiểu chuyện có thể thông cảm. May mà em được người lớn trong nhà chỉ bảo thật tốt. Mà Mộ tiên sinh là..... chú của em Lan Khê ư?”

“”

Giống như bị một cơn gió độc thổi qua người, Lan Khê trở nên choáng váng như bị trúng gió.

Cô biết điều này cũng dễ hiểu. Mộ Yến Thần lớn hơn cô những 10 tuổi, vẻ ngoài của anh lại khá nghiêm túc, đạo mạo đem lại cảm giác của người từng trải. Nhưng khi nghe những lời của “Vương tiện tiện” cô vẫn không khỏi cảm thấy quá buồn cười. Gương mặt vì cố nín cười mà trở nên co rút.

Mộ Yến Thần chỉ hơi bất ngờ, giây sau lại bình tĩnh giải thích mọi việc.

“Vương tiện tiện” hơi lúng túng nhưng ánh mắt ái mộ vẫn nhìn anh chăm chú, cố kiếm chuyện hàn huyên, tí tê một hồi mới chịu rời đi.

Sau khi ‘quý nhân’ rời đi, hai hàng lông mày của Mộ Yến Thần liền trợn ngược lên, sắc mặt vô cùng khó coi.

Lan Khê tốt bụng hỏi: “Anh hai bị sao vậy?”

“Quả thật rất nồng, khiến người ta muốn sắc. . . .” Anh ám chỉ mùi nước hoa trên người của cô chủ nhiệm.

Lan Khê liền “Xì” một tiếng, bật cười, hai mắt long lanh sáng rỡ, tay nhỏ bé hướng ngực anh quạt quạt, mắt mở to, lấy lòng nói: “Chú ơi chú à! Cháu nói đâu có sai đâu! Thôi, để cháu quạt cho chú nhá, quạt xong sẽ hết sắc ngay. . . .”

Cô nhóc tinh nghịch, cố ý bắt chước giọng điệu của “Vương tiện tiện”, gọi anh bằng “chú”.

Trong lòng như có một cây cung, đột nhiên bị cô kéo căng ra!

Mộ Yến Thần nghe câu nói của cô liền biến sắc, ánh mắt rơi trên gương mặt cô, thỉnh thoảng bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang làm loạn trước ngực mình. Không đợi cô phản ứng, trầm giọng hỏi: “Gọi anh là gì?”

Lan Khê nhất thời bị anh dọa cho hoảng!

Vì bị anh tấn công đột ngột, mũi chân cô liền nhón lên, bàn tay bị anh bẻ ra sau lưng, thân ưỡn lên phía trước nhưng đầu lại ngã ra phía sau. Lúc này gương hai người kề sát, bốn mắt nhìn nhau, trong con người của họ phản chiếu hình ảnh của đối phương, thậm chí hai luồng hơi thở còn hòa vào nhau.

“ Anh hai.” Lan Khê sợ hãi, vành mắt ánh lên sự khiếp nhược, nhỏ giọng gọi lên.

Khoảng cách gần như vậy, hơi thở lại phả vào mặt nhau, làm người ta hít thở không thông.

Nghe tiếng trả lời, Mộ Yến Thần mới buông tay cô ra. Lan Khê mặc đồng phục học sinh nên tay áo có chút rộng. Lúc tay bị anh bóp, cô cảm thấy những khớp xương như vỡ vụn ra. Khuôn mặt tái nhợt vì đau đớn nhưng lại không dám lên tiếng, đứng nghiêm túc giữ khoảng cách với anh

Mộ Yến Thần cũng cảm thấy mình phản ứng có chút hơi quá đã dọa cho cô sợ. Anh hơi tự trách, lấy tay xoa xoa mi tâm, thở dài: “Sau này không được trêu chọc anh như vậy nữa, nhớ chưa?”

Sự kiên nhẫn, “sủng ái” của anh không phải lúc nào cũng có thể cho cô, nhất là những khi cô đi quá giới hạn.

Lan Khê gật đầu như giã tỏi, hai bàn tay chắp sau lưng, mười ngón tay luồn vào nhau, lòng bàn tay xuất đầy mồ hôi lạnh.

— Đùa sao, anh dọa người như thế, cô muốn chết mới đi trêu chọc anh lần nữa?

Gần tới chiều, cả nhóm người mới trèo lên được đỉnh núi. Trời xanh mây trắng chiếu rọi khắp cánh rừng bao la rộng lớn. Không biết người nào loan tin trong sông có rất nhiều cá làm cả đám người đang nghỉ ngơi bắt đầu nháo nhào lên.

Lan Khê phấn khích, len lén quay đầu liếc nhìn Mộ Yến Thần, thấy anh đang bị một nhóm nam sinh vây quanh để lãnh giáo làm cách nào thổi lửa nhanh hơn. Cô thoáng yên tâm, vội cởi giày, rửa Kỉ Diệu lợi xuống sông bắt cá

Chưa chơi được bao lâu, Lan Khê hét lên một tiếng, ngã “oạch” xuống dưới sông làm bọt nước bắn lên tung tóe. Dòng nước lạnh thấm ướt quần áo cô, len tận vào trong áo lót. Bụng dưới đột ngột đau lên, một dòng chất lỏng liền chảy ra, gương mặt thoáng trắng bệch như không còn chút máu.

Mộ Yến Thần lúc này đứng dựa vào cây thì như có cảm ứng anh quét nhìn về phía cô.

Truyện này ngược, sung đều có nhưng sung nhiều hơn ngược. Anh thương em nó lắm, chương tới anh Thần sẽ ghi điểm ^^

27. Chương 27 : Đừng Sợ, Đứng Lên

Lan Khê ngồi yên bất động dưới nước, vẻ mặt túng quẩn, ánh mắt vô cùng nào nề.

Lan Khê không ngốc, cô dĩ nhiên biết dòng chất lỏng chảy ra từ bụng dưới biểu hiện cho cái gì.

Kỷ Diêu lội nước đi tới: “Lan Khê, sao không đứng lên, bị cá sấu ăn mất chân rồi hả?”

Lan Khê dở khóc dở cười, đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Quần áo ướt hết rồi, tớ không dám đứng lên.”
Cô ngửa đầu, cắn môi giọng càng thêm nhỏ hơn, “Kỷ Diêu, cậu có mang cái đó . . hay không.”

Kỷ Diêu hai mắt trợn ngược, quan sát cô một hồi, thấy nhức cả đầu.

“Cái đó. cái đó hả.” Kỷ Diêu đề phòng liếc nhìn đám nam sinh đang tò mò quan sát Lan Khê, mặt càng ngày càng đỏ, vô đầu bức tai, không biết giải quyết sao cho tốt nữa. Mẹ nó chứ, giờ mà con nhóc này đứng lên sẽ làm trò hề cho khắp thiên hạ mất.

Đồng phục của họ là màu lam phối cùng trắng. hai màu này dùng làm nền cho cái “màu đỏ” kia là vô cùng “chuẩn” đấy nhá!

Nơi xa, Mộ yển thần trông thấy tình hình, cúi người vội buộc cho xong những sợi dây dựng lều, dặn dò đám nam sinh mấy câu, xong cầm áo khoác đang treo trên cây đi về phía hai cô nhóc.

Lan Khê nghe tiếng nước chảy, còn chưa kịp phản ứng đã cảm nhận được một luồng khí ấm áp bao trùm xung quanh. Hai cánh tay to lớn, nóng bỏng vớt cả người cô ra khỏi dòng nước lạnh, hơi thở quen thuộc nỉ non bên tai: “Đứng lên”.

Tình hình đột ngột xảy ra làm Lan Khê trở nên ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn anh với khoảng cách gần như thế. Nhưng dưới ánh mặt trời, sự tuấn tú của anh như được nâng lên một tầm mới: Hàng lông mày dày rậm, lông mi dài cong vút, gương mặt lập thể tinh tế, sống mũi cao thẳng....tất cả hòa quyện lại tạo nên một gương mặt hoàn mỹ.

“Đừng sợ, đứng lên đi .” Anh vội trấn an.

Như bị mê hoặc , hai cánh tay ướt đầm của cô chậm chậm vòng lên cổ anh, ôm thật chặt.

Nước chảy “ào” một tiếng, anh đem áo khoác của mình bao lấy cô, bế ngang người cô lên, để đầu cô tựa vào lồng ngực rộng rãi.

Giống như đang ôm nàng công chúa.

Kỷ Diêu hỏi tìm trong đám nữ sinh, ruột cuộc cũng có được một cái bvs. Cô nàng vội vàng chạy tới, khi thấy gương mặt lãnh đạm của Mộ yển thần liền nhanh chân thối lại, mặt đỏ bừng, hai tay nhanh như chớp giấu ra sau lưng, không biết làm cách nào đưa bvs cho Lan Khê trong tình trạng này. (bvs là cái gì, chúng mình tự hiểu ngầm với nhau nha^^)

“Giúp anh một việc.”

Cô nàng còn chưa kịp hoàn hồn, người đàn ông băng giá đã đứng trước mặt, bình tĩnh yêu cầu.

“Dạ?” Kỷ Diêu cả kinh, giật mình hồi hồn.

“Nhanh chóng chuẩn bị một cái lều sạch sẽ.”

Lan Khê cảm thấy vận xui đang mãi bám theo mình.

Vất vả lắm mới có thể đi ra ngoài cắm trại, nào ngờ “bà dì” cũng ham hồ đi theo giúp vui là sao?.

Đã vậy, cả ngày hôm nay dùng sức leo lên núi, rồi còn ngâm mình trong nước sông. Giờ thì “sổ hưởng” luôn, bụng đau quặn thắt, cả người chảy đầy mồ hôi, gió đêm lại còn tràn vào, hành hạ cả người cô lúc lạnh lúc nóng.

Bọn Kỉ Diêu đang nấu cháo bên ngoài, còn bày ra xung quanh biết bao đồ ăn vặt ngon miệng.

Lan Khê nằm lẩn lộn trong lều, nghe tiếng ồn ào của đám bạn, cảm thấy rất uất ức, tức giận vò nát tay áo của mình .

—— bà nó, ông trời thật muốn đùa chết cô mà!.

Mộ Yến Thần ngồi dựa vào một góc trong lều, đang dùng laptop xử lý công việc, thỉnh thoảng ngược mắt trông chừng cô gái nhỏ. Lúc thấy đáng vẻ thống khổ của cô, anh cau mày rồi mang laptop để sang một bên.

Anh đi đến sờ trán cô, đột nhiên hỏi: “Quần áo em ướt rồi, tại sao không chịu thay.”

28. Chương 28 : Giận Thì Giận Mà Thương Thì Thương

Lan Khê lườm anh một cái, ngoảnh mặt sang một bên, không thèm trả lời câu hỏi cực kì “thiếu iot” này.

“Mộ Lan Khê.” Bị cho ăn quả lợ, ai đó đột nhiên “nổi khùng”..

Trong bụng lại quặn đau, mồ hôi xuất ra đầy mặt, khí lực dường như bị rút sạch, Lan Khê vừa đau vừa tức, âm ức nói: “Sao mà thay được. Anh ngồi lù lù chỗ này. Em có khùng mới đi thay.”

Kỷ Diêu vào lều xem xét vài lần, cô nàng ra sức nháy mắt bảo Lan Khê nhanh chóng thay quần áo ướt. Nhưng “cái toà băng sơn” khổng lồ này cứ ngồi bất động, không biết ý mà tránh ra. Kỷ Diêu sợ không dám lên tiếng nhắc nhở, đồng thời trong lòng khinh bỉ Lan Khê cả triệu lần, con nhóc này bình thường “đầu gấu” cho cô, lại khúm núm , khiếp nhược trước anh hai mình .

Mộ Yến Thần mặt “đục” ra ngay và luôn.

Hôm nay là ngày mất mặt nhất trong 27 năm làm người của anh, cơn tức giận căng tràn lồng ngực, thật muốn một phát đập cho con nhóc này chết tươi tại chỗ. Giận thì giận lắm nhưng nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô thì anh lại vô cùng đau xót, thương yêu. Hai cảm giác trái ngược đồng thời dâng lên trong lòng anh, nhưng chúng không xung đột mà cách một tầng thủy tinh mong manh cùng nhau tồn tại, khi gần khi xa.

Kỷ Diêu đúng lúc xuất hiện, hóa giải tình thế khó xử, chỉ cái túi trong tay: “Anh trai Mộ, Mộ thiếu gia, em có đường đi, anh hỏi xem Lan Khê có cần hay không?”

Từ góc độ đang đứng nhìn sang, cô nàng bắt gặp gò má sắc sảo, ánh mắt lạnh lùng của Mộ yến Thần đang chăm chú hướng về thân hình một mối, rũ rượi của Lan Khê . Mặc dù thần thái của anh có chút dọa người nhưng mà.... . . .

Kỷ Diêu nuốt nước miếng, cảm thấy người này rất suất nha. Thật giống sói ca trong ngôn tình! !

Còn chưa thoát khỏi cơn mơ, bóng dáng to cao, rắn rỏi của Mộ Yến Thần đã đi lướt qua cô nàng, lạnh lùng bỏ lại một câu: “Vào xem em ấy một chút đi.”

Đi vào trong lều nhỏ, Kỉ Diêu kéo khóa lại, hai cô bé lui vào một góc trò chuyện.

” Cô Mộ Lan Khê, xin cho tôi hỏi một câu, khi anh hai Mộ tự tay bế cô ra khỏi nước, lúc màu đỏ đặc trưng hàng tháng của cô dính mờ mờ vào cái áo trắng tinh của anh ấy, cô cảm thấy như thế nào ạ?”

“Kỷ Diêu, cậu đi đập đầu vào gối chết đi cho đời nó đẹp.” Tay nhỏ bé đẩy cái đầu tò mò đang dán mình, tiếp đó lại che bụng, “Đau quá.”

“Sao vậy? Lực chiến đấu giảm đáng kể rồi nha?”

“Chứ sao nữa.”

“Đau lắm hả?”

“Tào lao! Mình muốn chết rồi nè.” Lan Khê viền mắt đỏ lên, nước mắt muốn trào ra.

Mộ Yến Thần vẫn đứng canh ngoài lều, mặc dù thời tiết rất lạnh nhưng anh vẫn cảm thấy nóng ran, nhất là khi nghe tiếng than thở của Lan Khê bên trong, anh phải cởi bỏ hai cúc áo trước cổ mới thấy thoáng hơn.

Lúc sau, khóa kéo chiếc lều mở ra, Kỉ Diêu hơi kinh ngạc.

“Em ấy tốt hơn chút nào chưa?” Giọng nói anh trầm ổn, nhưng ánh mắt bức người đâm thẳng vào sống lưng người đối diện.

Kỷ Diêu vội gật đầu: “Dạ, đã ổn hơn nhiều.”

Cô nàng nhanh chóng thu thập đồ đạc trong lều, chân vấp trên cổ chạy vội ra ngoài, thời điểm đi tới chỗ các bạn học nữ mới phát hiện ra một việc rất nghiêm trọng..... cô nàng bị cướp chỗ ngủ một cách trắng trợn đó.

Đêm hè trên núi lạnh đến thấu xương, mặc dù có trải thảm trên đất nhưng khi ngủ vẫn lạnh run người.

Lan Khê mơ mơ màng màng cố trải qua đêm bi thương này. Theo bản năng hướng về phía ấm áp, cô từng bước dựa sát vào lòng anh, hai tay vịn chặt bờ vai anh, áp cả gương mặt lúc nóng lúc lạnh của mình vào bên trong cổ anh.

Ôm trong người cơ thể nhỏ nhắn, tâm Mộ Yến Thần cảm thấy ấm áp như xuân về.

Mộ Yến Thần ôm cô ngồi dậy, bàn tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại, kéo sát cô vào ngực. Mắt sáng như ngọc anh, lấp lánh như sao trời, tay anh dán vào trán cô, quan tâm hỏi: “Em đau lắm hả?”

29. Chương 29 : Nụ Hôn Bất Ngờ

Nhiệt độ thân thể anh nóng bỏng sưởi ấm cả người cô.

Lan Khê thấy thoải mái hơn, càng có xu hướng rúc vào lòng anh.

Mộ Yến Thần cúi nhìn người trong lòng, sau duỗi thẳng tay xuống, cách một lớp áo, cẩn thận xoa nhẹ bụng cô. Xoa một hồi lâu thì nghe được tiếng cô khẽ rên lên, người cũng có chút thanh tĩnh, khuôn mặt được lớp mồ hôi rửa qua càng thêm phần đáng yêu.

“Xoa như vậy đỡ đau hơn không?” Hơi thở nóng bỏng áp xuống mặt cô.

Lan Khê tỉnh cả người, mắt mở to không chớp.

Trước đây cũng từng có nam sinh ôm cô, nhưng không ai có được vòm ngực nở nang, vững chãi như anh. Cả người cô bị nhốt chặt trong luồng hơi thở mãnh liệt, cô cảm thấy có gì đó không đúng? Nhưng lúc này bụng lại đau đến quặn thắt, cô nhúu chặt hai hàng lông mày, nức nở nghẹn ngào ép sát vào người anh như một cô mèo nhỏ bị khi dễ tìm được người chở che cho mình.

Hai tay nắm chặt cổ áo anh, dầy vò, nhào nặn trong vô thức.

Ngồi bất động hàng giờ nên Mộ Yến Thần có chút mệt mỏi nhưng anh vẫn không nhúc nhích. Đáy mắt lấp lánh suốt đêm, mãi mê trông chừng cô bé yếu ớt đang nằm trong ngực. Cô gái nhỏ nhắn này bất chợt xông vào cửa sống của anh, nhiều lần khiêu chiến giới hạn nhẫn nại của anh, và kết quả.....cô luôn giành thắng lợi, liên tục buộc anh phải thỏa hiệp.

Anh bất chợt nhớ đến ngày hôm ấy, khi cô đỏ mặt, hướng anh thì thầm.” Mộ yến Thần.....Em cảm ơn anh”

—— Anh rất muốn hỏi cô vì sao lại dễ dàng tin tưởng và lệ thuộc vào anh ? Trước đây cô có từng đối với ai như vậy không?

—— Lan Khê, em có biết nếu đã đối với anh như thế thì tuyệt đối không được cư xử tương tự với người khác nữa. Người duy nhất khiến em một lòng tin tưởng, thoải mái dự dẫm chỉ có thể là anh thôi!

Dưới tầng ánh sáng mê ly của chiếc đèn ngủ, Mộ Yến Thần chậm chậm giơ tay vòng ra sau gáy Lan Khê, nâng khuôn mặt cô lên, hai mắt nhắm lại, môi mỏng dần hạ xuống, dừng tại mi tâm của cô.

Da thịt tiếp xúc nóng bỏng, thân mật không còn kẽ hở! Anh chợt hận vì sao giờ phút này cô không tỉnh táo để có thể cảm nhận trọn vẹn nụ hôn của anh.

Nụ hôn này đầy sự nâng niu, chiều chuộng và cũng..... thật lâu!

Lâu đến mức gáy Lan Khê mỗi nhừ, bất an giãy dụa, anh mới chịu kết thúc nụ hôn này. Mộ Yến Thần cảm thấy nhiệt độ của làn da cô vẫn còn dán bên môi anh rất khít khao, có lau đi cũng không biến mất.

“Không cấm trại gì nữa, sáng mai anh lái xe đưa em trở về.” Đôi môi rời mi tâm lại dán vào tai cô khẽ dặn dò.

Lan Khê theo bản năng nhú mày, tuy nghe không rõ những điều anh nói nhưng không hiểu sao lại cảm thấy không cam lòng.

“Nói ‘ Vâng .’ ” Giọng nói đột ngột chuyển giá lạnh ngăn cản cô phản đối.

Gáy càng ngày càng đau, không thể cự tuyệt, chỉ có thể cúi đầu đồng ý. Lúc này, Mộ Yến Thần mới chịu buông gáy cô ra, bụng vẫn còn đau âm ỉ, cô giờ hai tay quần lấy cổ anh, tiếp tục rúc vào lòng anh.

Sáng sớm tỉnh dậy, nhìn tư thế hai người, Lan Khê ghen ngào, chẳng biết tư vị gì.

Cô còn non nớt, chưa trải đời nhiều, nên trước tình cảnh này, dây thần kinh phản ứng tạm thời bị đình công. Mắt Mộ Yến Thần giăng đầy tia máu vì trắng đêm không ngủ, môi tái nhợt, bình thản nói: “Đứng lên , chân anh tê hết rồi.”

Lan Khê hít một hơi khí lạnh, mặt đỏ thẫm, hai tay chống đất ngồi xuống, ngửa đầu nhìn hình dáng hoàn mỹ như tượng đứng lên, chậm rãi thả lỏng gân cốt.

— Anh ôm cô cả đêm, mà chân chỉ bị tê thôi sao???

Cô bị chính suy nghĩ của mình dọa hoảng , mặt cúi sát đất, hai tay đang chống đất cũng run lên.

Ngoài lều, không biết Mộ Yến Thần nói gì với đám bạn học, lát sau Kỉ Diêu hấp tấp chạy đến, kéo lều lên nói: “Hai người về trước sao? Tội chưa kìa. Thôi, ráng về phục vụ “bà dì” của cậu đi, đừng thương nhớ tớ”

Phải về á? Y như có tảng đá to bổ đầu khiến não tạm thời ngưng hoạt động, vừa tức vừa tủi, Lan Khê đưa ánh mắt vô dụng nhìn Kỉ Diêu.

30. Chương 30 : Tại Sao Mắt Không Chết?

Dọn dẹp xong xuôi, Lan Khê lấy túi xách quăng ra ghế phía sau, liếc mắt nhìn người trước mặt. Mộ yến Thần tây trang chỉnh tề, tay gác trên trán đang dựa vào ghế lái chớp mắt một tí, xem ra rất mệt mỏi.

Thức trắng đêm là một việc quá bình thường với anh, nhưng lần này không hiểu sao lại mệt mỏi như thế, rã rời từ thể xác đến tinh thần. Xúc cảm từ nụ hôn và cảm giác tội lỗi như dòng nước thủy triều lắng lắng lan tràn, từ lúc nào đã nhấn chìm bản thân anh.

—Anh thật không hiểu, tại sao hôm qua mình lại có hành động ấy?

Chẳng lẽ cô tịch quá lâu sao? Thế giới của anh cho tới bây giờ đều trước sau như một: lạnh như băng. Mục tiêu duy nhất của anh là tìm kiếm lợi ích từ thương trường đen tối, nhuộm đầy máu tanh, không là bạn thì chỉ có thù. Tình trường ư? Gặp dịp thì chơi thôi, miễn là thỏa mãn được nhu cầu sinh lí cho nhau. Còn cái gì là yêu, thôi thôi nhường cho người khác vậy, với anh nó quá tầm thường cũng quá xa vời, đến mẹ ruột còn có thể nhẫn tâm vứt bỏ mình thì lấy đâu ra người yêu mình đây?

Lúc vừa quen biết, anh chỉ thấy cô là một con nhím nhỏ thân mọc đầy gai, sẵn sàng dùng những gai nhọn ấy đâm về phía những người cô không ưa, nhưng vẫn chỉ là một con nhóc đơn thuần, anh cũng lười chấp nhặt. Rồi cô dần len lỏi vào cuộc sống của anh, chủ động đưa bàn tay về phía anh, cảm giác được cô dựa dẫm vào thật tuyệt!

Cô càng tiếp cận, anh càng mâu thuẫn. Anh rất sợ sẽ không kiểm soát được lí trí, nếu làm cô bị thương anh chắc chắn sẽ rất khổ sở.

Loại cảm kị này ản đầy tội ác ở bên trong như muốn bóp ngạt anh rồi.

Bên tai truyền đến tiếng mở cửa xe.

Lan Khê do dự một lúc, cố nén những suy đoán của bản thân ngồi vào vị trí phó lái

“Anh hai mệt lắm hả?” Cô quay sang hỏi anh.

Mộ Yến Thần bỏ tay gác trên trán xuống, chậm rãi mở mắt, vẫn duy trì dáng vẻ bình thản.

“Thu dọn đồ đạc xong hết chưa?”

“Dạ rồi.”

“Tạm biệt bạn bè xong rồi?”

“Đã tạm biệt ạ.”

Ngón tay thon dài nâng lên, đặt ở trên tay lái, một tay khác chuẩn bị phát động xe.

Lan Khê nhìn động tác của anh, vội vàng lục trong ba lô, cầm trong tay một vật đưa đến trước mặt anh: “dầu cù là nè anh hai, bạn em cho đó, anh thức đêm nên mệt mỏi, hay là sụt tí dầu rồi hãy lái xe.”

Xe chậm rãi phát động, Mộ Yến Thần nhìn chai dầu trong tay cô một lúc lại nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, không nhận.

Tay vươn ra nhất thời lúng túng, Lan Khê cảm thấy tự mình chuốc lấy sự mất mặt.

“Anh hai lúc ở nước ngoài, những khi không làm việc thì anh hay làm những gì?” Cô cố gắng tìm đề tài.

“Công việc.” Anh lãnh đạm trả lời.

“” Hiểu câu hỏi không vậy trời? Suốt ngày công với chả việc, chán chết.

“Vậy anh không đi chơi với bạn gái sao? Ai làm bạn gái anh chắc sẽ phải buồn chán, tủi thân lắm đó?”

Mộ Yến Thần trầm mặc.

Lan Khê hai bàn tay trắng nõn cuộn tròn lại, dè dặt xuống ghế ngồi, cắn môi nói: “Em năm nay 17 tuổi, lúc anh hai 17 tuổi giống em đang làm gì vậy?”

Con người anh trầm xuống, mở miệng nói: “Bạn rộn thu mua án, học cách nào để nghiền nát một công ty, hút sạch giọt máu cuối cùng của nó.”

Bên cạnh không còn truyền đến thanh âm, Mộ Yến Thần liếc nhìn cô, thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng phía trước: “Em tốt cuộc muốn hỏi cái gì?”

—— Trong lòng cô đang có chuyện, tuyệt đối không che dấu được ánh mắt của anh.

Đôi môi anh tái nhợt nhưng trong lòng lại hi vọng cô trực tiếp hỏi thẳng, vì nếu cô thắc mắc thì anh buộc phải nghiêm túc suy nghĩ cho ra lí do tại sao bản thân mất đi khổng chế.

Lan Khê vuốt vuốt mái tóc, hít sâu mấy hơi cũng không cách nào hỏi được, sa sút tinh thần, lắc đầu: “Không có gì.”

Cô nên hỏi như thế nào đây? Chẳng lẽ hỏi thẳng chuyện anh ôm cô suốt đêm có bình thường hay không?

Nhưng nếu việc ấy là bình thường giữa 2 anh ruột, vậy tại sao sự ảm áp, nóng bỏng hôm qua anh mang đến lại y như lúc cô nằm mộng xuân, đêm qua cô biết rõ có điều gì đó không thích hợp nhưng cố tình không muốn tỉnh táo lại.

17 tuổi đã mộng xuân rồi??????????? Quá dễ sợ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

31. Chương 31 : Đứng Lại Gần Anh

Ngồi trong xe buồn chán, Lan Khê thiếp đi lúc nào không hay. Đến buổi trưa bị đói bụng mới chịu tỉnh dậy.

Hàng lông mi dài như cánh bướm rung lên động xuống, cô nửa mê nửa tỉnh, cảm thấy hơi nóng nên quăng ngay cái áo khoác đang đắp trên người xuống, úp người lại phía sau, với lấy thức ăn: “Anh hai, có coca, bánh soda, anh muốn dùng cái gì?”

Mộ Yến Thần nửa người dựa vào cửa sổ, ánh mắt hơi mê mang, tay thon dài chống đỡ bên đôi môi, gương mặt tuần tú hơi tái nhợt.

Anh lạnh giọng mở miệng: “Tự chăm sóc cho bản thân đi, không cần để ý tới anh.”

Lan Khê ngẩn ngơ.

Đôi mắt thoáng qua nét u buồn, hàng mi dài đang cong lên liền rũ xuống, cô đang nghĩ có phải bản thân quá đa nghi hay không? Thái độ của anh vẫn lạnh nhạt như trước, đối với cô không nóng không lạnh nên chắc chắn sẽ không có những hành động vượt trên mức bình thường đâu nhỉ?.

Tim đập thót lên một cái, nghĩ đến bản thân chỉ giỏi tự mình đa tình, mặt cô như bị một ngọn lửa thiêu rụi qua, cháy sạch sành sanh.

Ổn định lại tâm tình, cô liền cầm một miếng bánh, thò người sang phía anh, giọng êm ái thành khẩn: “Anh hai đang lái xe có chút bất tiện, em giúp anh ăn nhé?”

Tránh tầm mắt lái xe của anh, cô đem miếng bánh đưa sát vào mép miệng anh.

Mùi thơm béo ngậy của bánh ùn ùn xộc đến bên mũi, xen lẫn còn có mùi thơm đặc trưng của thiếu nữ: ngọt lành, non nớt và không chút phòng bị.

Mùi hương kéo đến như muốn bức chết anh, chỉ hơi buông lỏng thì sẽ vạn kiếp bất phục. Gương mặt Mộ Yến Thần càng thêm trắng bệch, cổ kìm nén giọng nói khàn khàn : “Cách xa anh ra.”

Hai tay vì nắm quá chặt tay lái đã nổi đầy gân xanh .

Trái tim Lan Khê phút chốc như rơi xuống vực sâu, không che giấu được sự thất vọng, mất mát, ngượng ngịu thu tay về, ngoan ngoãn ngồi im lặng vào chỗ cũ.

Nhu tình chỉ thoáng qua trong nháy mắt, chưa kịp vui mừng thì anh lại trở về như cũ, luôn bài xích cô, chán ghét cô. (ghét gì mà ghét, thương còn không hết đấy chứ ^^)

Đúng , nhất định là như thế!.

Về đến nhà , anh không muốn đi vào, mang hành lý giao cho quản gia, hững hờ nói với cô: “ Em vào đi, anh về công ty.”

Lan Khê ôm trong mình bao lớn bao nhỏ, cúi mắt gật đầu không thém nhìn anh, nhưng không thể che dấu được sự đau khổ đang vây lấy mình.

Mộ Yến Thần nhíu chặt hai hàng lông mày cho đến khi chúng đụng vào nhau, nhắm mắt quyết tâm lái xe đi thẳng.

Lan Khê mệt mỏi đi vào phòng khách, chào hỏi Mộ Minh Thăng. Ông hỏi cô vài câu về chuyện cắm trại, cô qua loa giải thích. Vì không muốn nhìn Mộ Minh Thăng và Mạc Như Khanh vui vẻ bên nhau, nên cô chỉ ngồi một tí rồi lấy lý do hơi mệt nên xin về phòng.

Đang bước trên hành lang thì nghe thấy tiếng ba cô tiếp điện thoại ——

“Minh Lộ, nhóm các người lại náo loạn chuyện gì nữa”.

Là Chú hai.

Lan Khê bĩu môi, cô biết chú hai trước giờ là người ham mê lợi ích. Năm xưa khi ông nội giao quyền điều hành công ty vào tay ba cô, người chú này đã từng làm âm ỹ một trận. Nhiều năm trôi qua, ông ta vẫn còn chưa chịu an phận thủ thường.

“Chú tạm thời đừng trách lỗi Mộ Yến thần! !” Mộ Minh Thăng mặt tái xanh gằm lên, “Nó vừa mới đưa Lan Khê về, không kịp vào nhà đã vội vàng tới công ty..... Chú trách nó can thiệp vào quyết định của chú? Việc này như thế nào, chú bình tĩnh giải thích cho anh hiểu đi”

Lan Khê ngẩn ra, đứng bất động tại giữa hành lang.

Mộ Minh Thăng càng nói càng kích động, Mạc Như Khanh thấy việc không ổn, vội vàng đi về phía sau lưng ông, nhẹ giọng an ủi, hỏi ông đã xảy ra vấn đề gì.

Cúp điện thoại, Mộ Minh Thăng giận đến tím mặt, nói: “Vụ mua bán đất ở Thành Bắc xảy ra vấn đề, chú hai cùng Mộ Yến Thần có chút tranh chấp mâu thuẫn, anh phải đi tới công ty một chuyến mới được.”

32. Chương 32 : Có Phải Là Con Hoang Hay Không?

Mạc Như Khanh vừa nghe ông nói xong, lập tức phân phó quản gia chuẩn bị.

“Yến Thần sao rồi? Nó không làm sai chuyện gì chứ?” Bà lo lắng hỏi.

“Em nghĩ anh già rồi nên hai mắt cũng mù hử? Năng lực của con chúng ta anh biết. Cái tên Minh Lộ này, ỷ mình là trưởng bối thì vênh mặt hất hàm, muốn tỏ ra bề trên sai khiến mà!”

Ông đang hấp tấp chuẩn bị thì nghe một tiếng nho nhỏ cầu xin: “Ba, cho con đi chung với , được không ba?”

Mộ Minh Thăng ngẩn ra, ngoái đầu nhìn lại lại con gái đang đứng trên hành lang, dùng ánh mắt trong suốt như pha lê cầu xin ông.

“Con đi làm gì?” Ông vắn lông mày hỏi.

“Con cũng muốn đi xem một chút tình hình công ty, ba dặn gì con đều nghe hết, ngoan ngoãn không quấy rối mọi người, được không ba?” Lan Khê mềm mại nói.

Mộ Minh Thăng nheo mắt lặng im quan sát cô, thấy được biểu tình thành thật của cô, mới gật đầu đồng ý .

Đến công ty quả nhiên thấy được cục diện giằng co nặng nề.

Phòng họp ở tầng 37, lúc Mộ Minh Thăng mở cửa phòng thì tức muốn điên người, phòng họp mà y chang cái chợ, giấy tờ bay tung tóe trên mặt đất, sắc mặt ai cũng hầm hầm nặng nề dọa người.

“Chào chủ tịch.”

“Chào chủ tịch!”

Thấy Mộ Minh Thăng xuất hiện, các nhân viên ríu rít đứng lên chào hỏi.

Mà ngồi ở vị trí chủ tọa, một người đàn ông trung niên với mái tóc hoa râm, ánh mắt đang phun lửa, giơ tay nhắc chân quát tháo: “Giá là 2500 vạn, đây là giá tốt nhất mà tôi cùng bên Ninh thị tính toán tận 3h đồng hồ mới thống nhất được. Giá này có thể mua tận 9 mẫu đất ở thành Z đó, lại còn ở vị trí tốt nữa. Giờ cậu ta mở miệng bác bỏ vì cho rằng giá không hợp lí trong khi hợp đồng tôi đã thảo sẵn hết. Tôi xin hỏi các thành viên trong ban quản trị tính sao đây?”

Gương mặt Mộ Yến Thần trắng bệch như tờ giấy, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông trung niên, tay rút túi quần, bình thần đối diện với sóng to gió lớn, nhưng trong mắt giăng đầy tia máu làm người ta khiếp sợ xen lẫn đau lòng.

Trên mặt anh chảy ra chút máu, là do những tờ giấy bay sượt qua, sắc bén cứa vào mặt anh.

Đợi người đàn ông trút giận xong anh mới nói: “Giá cả không có gì là không hợp lí, điều không hợp lí là vị trí lô đất kia. Tại sao vẫn còn dư ra hai mảnh trong khi hai mảnh đất ấy chiếm vị trí quan trọng, thuận lợi cho phát triển giao thông sau này?”

Mộ Minh Lộ sắc mặt đỏ lên: “Tôi đã nói rõ, người ta nhất quyết không chịu bán hai mảnh đất đó!”

Mộ Yến Thần trầm tĩnh như nước: “Vậy chú hai cảm thấy vì sao họ không chịu bán?”

“Mày”

“Cứ phải đốp chát vào mặt nhau vậy mới thích hay sao! ” Mộ Minh Thăng rống một tiếng, đi vào phòng làm việc.

Ở bên cạnh ba mình nhiều năm, Lan Khê cũng chưa từng chứng kiến trường hợp đầy khói súng như thế này. Cô bị khí thế của những người làm việc lớn dọa cho hoảng, lui mình vào một góc nhỏ trong phòng, len lén quan sát Mộ yến Thần, sắc mặt anh khó coi quá, giống như đang bệnh rất nặng.

“Minh Lộ, chú đủ rồi! ” Mộ Minh Thăng đứng ra chủ trì công đạo, “Vụ mua bán này tôi mới vừa xem sơ qua, bản thân tôi thấy không có vấn đề lớn, nếu chú chịu bỏ công quan sát, đánh giá đúng hơn về vị trí lô đất và những người hiện nắm trong tay quyền sở hữu nó thì cậu sẽ biết Yến Thần nó quyết định đúng!”

Mộ Minh Lộ nghiêng rằng: “Anh trai, anh giờ quá thiên vị người con riêng này nên nó có quyết định sao thì anh cũng chiều theo thôi!”

Câu nói như sét đánh giữa trời quang, làm kinh hãi mọi người trong phòng họp!

Gương mặt Mộ Yến Thần lúc này càng thêm tái xanh, lông mi dài cũng mệt mỏi rũ xuống.

“Chú còn dám nói thế à?” Mộ Minh Thăng bị chọc tức, cả người muốn bốc lửa, “Nó là cháu ruột của chú đó, đây là những lời mà một người chú nên nói hả? !”

Mộ Minh Lộ cười lạnh: “Anh trai, anh cũng nên công bằng tí chứ, chẳng lẽ em không phải là em ruột của anh sao? Mẹ ruột nó khi vào nhà họ Mộ đã mang theo nó. Nó lại lớn như vậy, anh sao không chút nghi ngờ, sao không chịu làm rõ nó có phải là máu mủ của mình hay chỉ là con hoang bên ngoài của người phụ nữ kia? !”

33. Chương 33 : Anh Hai, Anh Sao Thế?

Người đàn ông rống lên giận dữ làm phòng họp muốn bể tung ra.

Lan Khê hoảng hồn, cả người run theo tiếng rống, lo lắng nhìn về phía Mộ Yến Thần.

Cô cảm thấy lòng mình đau quá. Anh ngồi đó, thân hình to lớn nhưng quá cô độc. Ánh mắt không còn thần thái vẫn cố ngheh đón mọi ánh mắt tò mò, khinh bỉ của những người xung quanh. Mỗi một ánh mắt như một thanh đao bén nhọn trực tiếp đâm thương người, đâm vào lòng cô đau lắm.

Mộ Minh Thăng đỏ bừng mặt, tay run lên chỉ thẳng vào mặt người em ruột, mấp máy môi nhưng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Một khắc sau, Mộ Yến Thần lại trầm tĩnh ngẩng lên, ánh mắt trong suốt như đầm nước sâu, tay chống trên mặt bàn gỗ, đem phần văn kiện đẩy về phía đối diện, giọng nói thuần hậu : “Ruột thịt cũng tốt, con hoang cũng được, phần hợp đồng này mong chú hai chăm chú xem rồi soạn thảo lại. . . . Mộ thị không làm việc mất cả chày lẫn cối, không lời mà còn lỗ vốn.”

Lạnh nhạt kết thúc mọi việc, anh đứng lên, vẫn trầm tĩnh không chút sợ hãi đương đầu với những con mắt miệt thị quanh mình.

“Xin lỗi! Tôi xin phép ra trước.” Anh nhàn nhạt nói một câu, đứng dậy rời phòng họp.

Lan Khê thấp thỏm, ngược đầu nhìn cánh cửa làm việc phòng tổng giám đốc, cả nửa ngày trời mới dám đưa tay gõ cửa.

Gõ ba tiếng nhưng không nghe tiếng đáp lại, cô nghi ngờ, một lúc lâu mới nghe tiếng khàn khà trả lời: “Vào đi.”

Vào phòng đã thấy được bóng hình cô quan tâm nhất — Mộ Yến Thần hai tay chống trán ngã mình ra ghế dựa, mặt tái nhợt nhìn lại giống như rất thống khổ.

Lan Khê nhẹ nhàng đi về phía anh, tay nhỏ bé quơ quơ trước mặt anh, xác định anh đang nhắm mắt nên không thấy cô, bối rối rút tay lại, lúng túng gọi một tiếng: “Anh hai.”

Hai chữ này làm anh bừng tỉnh.

Anh mở mắt ra, tròng mắt đen lầy như từ trường hút chặt lấy cô, chỉ nhìn cô một chút liền đứng dậy dọn dẹp phía trên mặt bàn, thân hình có chút lảo đảo, lông mày nhíu chặt không kìm nổi xúc động: “Sao em lại tới đây?”

Tiếng nói vô lực làm Lan Khê đau lòng.

“Em. Thay ba đến xem anh một chút.” Cô lui về phía sau.

Mộ Yến Thần vòng qua bàn làm việc, dùng ngón tay thon dài nới lỏng cavat, nói giọng khàn khàn: “Anh không sao.”

Chưa nói xong một câu hoàn chỉnh, thân hình liền chao đảo, anh chau mày cố chịu đau đớn đang kéo đến, mắt hoa lên muốn bất tỉnh.

Lan Khê sợ ngây người, theo bản năng đưa hai tay lên đỡ anh, cố dùng hết sức lực nhỏ bé chống lại sức nặng của anh: “Anh hai anh làm sao vậy nè?”

Hốc mắt cô đỏ lên, giọng nói liên tục run rẩy.

Anh quá nặng, cô thực sự không chịu nổi, thân hình bị đẩy về sau, sống lưng đụng mạnh vào vách tường. Mẹ ơi! Gãy lưng mất rồi!

Chấn động to lớn khiến Mộ Yến Thần hơi thanh tỉnh một chút, anh khó chịu mở hai mắt, hao hết sức đưa tay chống lên vách tường, cả người nóng ran, liếc mắt nhìn cô nhóc trong ngực bị đụng vào tường đau đến sắp khóc .

“Anh anh đừng sợ, em chạy ra ngoài tìm người vào giúp anh!” Lan Khê lau hai mắt ngấn lệ, nhắc chân chuẩn bị chạy ra ngoài.

Mộ Yến Thần nhắm mắt lại, mặt cũng trở nên an tĩnh hơn, dùng hết khí lực sót lại vòng hai tay ôm chặt cô trong ngực, không để cô lộn xộn, trấn an cô: “Ngoan. . . đừng sợ... . . Lại gần kéo lấy thuốc dùm anh đi .”

Hơi thở nóng bỏng mang theo sự khắc chế đau đớn chậm chậm áp tới bao quanh lấy cô.

34. Chương 34 : Hoan Nghênh Anh Về Nhà!

Thuốc.

Có thuốc.

Lòng ngực Lan Khê dâng đầy sự ghen ngào chua xót, run run lục tìm trong ngăn kéo, cuối cùng cũng tìm thấy hộp thuốc nằm trong góc nhỏ. Chữ trên hộp thuốc toàn là tiếng anh, lấy trình độ hiện giờ của cô chỉ có thể nhận biết được ba chữ là “đau dạ dày”.

Cô như một kẻ điên, hành động theo bản năng, hấp tấp đổ thuốc ra rồi đi rót nước đem đến cho anh.

Tối qua vì chăm sóc cô anh đã không ăn, cả ngày hôm nay vì chuyện công ty cũng chưa có gì bổ bụng. Anh là người chứ đâu phải cái máy, tinh lực của anh là sao chịu nổi với cường độ làm việc như thế?

“Anh hai.”

Lan Khê chịu đựng từng lớp mồ hôi tuôn đầy trên người, đau lòng đưa thuốc đến gần miệng anh.

Mộ Yến Thần ngồi dựa vào ghế chậm rãi mở mắt ra.

Lan Khê cố mỉm cười, dịu dàng an ủi anh: “Anh hai đừng để bụng những lời nói bậy của chú hai, vì chú ấy ham mê lợi ích nên mới cố tình gây khó dễ cho anh. Từ lúc ông giao cho ba quyền quản lý công ty, chú ấy đã đáng ghét như vậy rồi. Nhưng chú út thì rất tốt, chú ấy là giảng viên đại học, không tranh với đời, cuộc sống rất vui vẻ, hạnh phúc”

Mộ Yến Thần nuốt thuốc xuống, vẫn trầm tĩnh không trả lời cô.

“Anh hai, anh nhất định là con ruột của ba, là anh ruột của em, em hoàn toàn tin tưởng” Cô cười khoe má lúm đồng tiền ngọt ngào, mắt sáng như viên pha lê trong suốt.

Mộ Yến Thần tay đang cầm ly nước liền khựng lại giữa không trung.

Ánh mắt anh vẫn phẳng lặng như nước nhưng nhìn kĩ sẽ thấy tia lạnh như băng. Anh cúi đầu tiếp tục uống nước. Là anh ruột của cô thì sao? Chẳng có cái gì tốt, một chút cũng không tốt.

“Hôm nay em không đi học?” Anh khôi phục chút sức lực, con người quết về phía mặt bàn, khàn khàn hỏi.

Lan Khê ngơ ngác, tay chấp sau lưng khẽ bỏ xuống, lúc lâu mới phản ứng, âm thanh mềm mại: “Không phải. lát nữa em đi .”

“Vậy cùng với ông ta trở về nhà sớm đi.” Anh rõ ràng muốn trực lệnh đuổi khách, tay bắt đầu bận rộn với đồng văn kiện.

Vậy. Cứ như vậy thôi sao? ?

Lan Khê cảm thấy có điểm không thích hợp, lẽ từng bước tới cửa, tay chậm chạp vặn khóa. Khi cửa phòng mở ra, cô mang theo chút hi vọng, quay đầu lại nhìn anh, chờ mong anh sẽ nói gì đó. Nhưng người ngồi trên ghế vẫn cúi đầu chìm đắm trong công việc, cô thất vọng đi thẳng ra ngoài.

“Lan Khê.” Anh gọi.

Lan Khê giật mình, khuôn mặt xinh xắn liền vặn ngược ra sau.

“Chuyện dạ dày anh không tốt, đừng nói cho ai biết.” Anh dặn dò.

Cô gật đầu thấu hiểu, mạnh giọng cam đoan: “Dạ, em bảo đảm sẽ không có ai biết đâu.”

Lan Khê vẫn chăm chú nhìn anh, hi vọng anh nói thêm vài câu, nhưng anh chỉ gật đầu rồi mắt lại chuyển sang đồng văn kiện trên bàn.

Sự mất mát chạy thẳng lên con tim, lông mi dài rũ xuống, cô cắn chặt môi dưới, lấy tay khép cửa lại.

“Còn có.”

Mộ Yến Thần ngược mắt, đôi mắt sâu lướt nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Nói lại với mẹ anh, ngày mai anh chuyển về nhà ở.”

Chuyển về nhà ở.

Lan Khê kinh ngạc, vừa bắt đầu còn chưa kịp phản ứng nhưng một hồi sau đã hiểu rõ ràng. Gương mặt thanh thuần nhanh chóng đẩy lùi sự thất vọng ban nãy nhường chỗ cho sự xúc động, cho niềm vui rạo rực.

Anh nói, sẽ chuyển về nhà ở.

Từ nay cô không còn phải chịu cô đơn, lạnh lẽo trong ngôi nhà xa hoa ấy nữa, cô đã có người đồng hành, có người bầu bạn, có người chia sẻ.....

Trái tim sôi trào, màu đỏ hồng nhảy lên gương mặt, cô tuân lệnh, vui vẻ đóng cửa, rồi lại chột nhốt đến đầu gối, vội vàng mở cánh cửa ra, thò đầu vào trong, nở nụ cười sáng chói cả một vùng trời: “Anh hai, hoan nghênh anh về nhà”.

Giọng cô rất lớn, không những làm kinh động người trong phòng mà còn làm giật mình những người xung quanh.

Nhớ ngày đầu tiên anh trở về, nhà họ Mộ không một tiếng hoan nghênh, không một cử chỉ chào đón. Nhưng ngày hôm nay, chỉ một tiếng hét của cô đã mang đến cho anh sự vui mừng, sự ấm áp tốt độ.

Mộ Yến Thần ngược mắt, nụ cười sáng chói cùng gương mặt thiện lương của cô in sâu vào đôi mắt anh. Anh ngắm nhìn cô thật lâu, môi không tự chủ cong lên thành nụ cười yếu ớt nhưng mỉa mai hoặc đến điên đảo chứng sinh.

Thật ấm quá!

Nụ cười của cô, thật ấm. Trái tim băng giá của anh cứ như thế bị nụ cười ấm áp của cô quán lấy, không thể thoát được.

Vì nhiều người thắc mắc nên mình nhắc lại, truyện này là sủng nhá, chỉ ngược chút thôi, vì tình yêu của hai người ban đầu là cấm kỵ, nên cả hai vừa yêu lén lút vừa đau khổ đó mà. Ngược tâm là chủ yếu, hình như ngược anh Thần nhiều hơn em Khê tí, ai biểu anh yêu em nó quá đi mà. Vì sự si tình của anh nên mình mới quyết tâm edit truyện này mừ. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ để mình có thêm động lực edit nhanh hơn nữa

35. Chương 35 : Nên Biết Tự Trọng

“Anh hai. . . . Anh hai?” Lan Khê nhẹ giọng gọi.

Mộ Yến Thần rút cuộc hồi hồn, ánh mắt rơi trên gương mặt cô rồi hoảng hốt hạ xuống, nhỏ giọng hỏi: “Việc gì?”

“Anh giúp em làm bài tập này với, tí nữa em đi học phải nộp bài cho giáo viên.” Cô chán nản nhíu chặt lông mày, vừa đem bài tập giao cho anh vừa nhỏ giọng năn nỉ.

—— Trở về nhà đã hơn nửa tháng, thời gian cứ chậm chậm trôi đi, không một chút phòng bị, cô và anh dần trở nên thân thiết, quen thuộc hơn.

“Anh hai thả hồn đi đâu vậy? Em gọi liên vài tiếng cũng không nghe luôn” Lan Khê tay thì viết công thức, miệng thì liên tục nói.

Mộ Yến Thần dừng một chút, ánh mắt nhìn vào bài tập của cô, cầm lên xem, đôi môi phát ra thanh âm từ tính: “Em dùng dấu gọi đầu hiệu gì? Có mùi vị gì?”

Lan Khê không ngẩng đầu: “Hải Phi Ti. Em cũng không biết nó có mùi gì.” (cái nhãn hiệu dấu gọi này mình cũng không biết edit sao cho thuần việt nữa =.=)

“Còn son môi?”

“Trái cây . Hình như là có mùi vị của dưa hấu.”

Nói xong câu này cô đột ngột dừng bút làm đầu bút quét một đường đen trên mặt giấy trắng nõn, cô vội vàng nhắc bút lên. Ánh mắt hoang mang khê liếc sang anh, chỉ thấy một bên mặt đang nghiêm túc nhìn bài tập của cô.

—— Cảm giác. vô cùng kỳ quái.

—— Ai đâu rảnh rỗi lại thắc mắc mùi vị son môi của con gái? Anh có sở thích ngửi son môi hoặc là thích..... ăn son môi?? (con bé này nghĩ gì vậy trời =.=)

Lan Khê nghiêng đầu, răng khể cắn vào môi để lại một đường lằn, cúi đầu nhỏ giọng bổ sung: “Em bình thường. . . . không thoa son.”

Không khí trở nên trầm mặc.

Đang lúc Lan Khê cảm nhận được một luồng khí nóng bỗng dán chặt sau lưng mình, thì âm thanh trầm ấm vang lên đi cùng một tia khắc nghiệt, kèm theo vở bài tập bay xuống trước mặt cô: “34 chứ không phải 35, nhìn cho cẩn thận một chút, em làm toán kiểu này đó hả?”

Da đầu cô tê dại đi.

Cô cắn môi, nhanh tay chụp lấy bài tập sửa lại, cô biết mỗi khi anh nổi giận như thế thì nhất định cô đã phạm phải những lỗi không đáng rồi.

Sửa xong cô nghiêng đầu thấy Mộ Yến Thần đang dựa vào cửa sổ trả lời điện thoại. Khung cảnh có anh thì trở nên bừng sáng, bóng dáng anh to lớn, anh tuần bát phàm, khí chất lại cao sang, sự mỉa mai hoặc lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên.

Lan Khê hồi hồn, mặt đỏ bừng, vội vàng chỉnh lí lại tâm tình đang treo ngược cành cây: “Vào đi.”

Người đến là Mạc Như Khanh.

Phía sau bà còn người giúp việc, trên tay người giúp việc đang bưng hai chén canh mát.

Mạc Như Khanh bước vào cửa, theo phản xạ liền lướt nhìn bóng dáng đang đứng trước cửa sổ, ánh mắt tràn đầy tự hào cùng thương yêu, tiếp sau bà mới quay nhìn về chỗ Lan Khê, thấy cô nhóc cũng vừa quay đầu cười gượng gạo, “Dì Mạc.” cũng không đứng dậy.

Mạc Như Khanh cũng không tức giận, cười cười cầm lấy một chén canh đi tới: “Bạn không? Dì có nấu canh, là canh hạt sen nấu tuyết, ăn thử xem — Dì thấy Yến Thần cứ ở trong phòng con suốt ngày cũng không muốn quấy rầy, nhưng sợ hai đứa mệt nên nấu chút đồ bổ mang đến cho hai đứa, con mau ăn đi cho nóng.”

Mặt Lan Khê trắng bệch giống như vừa nuốt phải một quả táo xanh..

— Gì mà Mộ yến thần suốt ngày ở trong phòng cô? Anh là ngại cô có nhiều vấn đề thắc mắc, liên tục chạy đi chạy lại sẽ tốn thời gian nên ngày nghỉ mới mang công việc qua phòng cô làm thuận tiện kèm cô học.

Cô nâng chén canh lên, cắn môi, không nói lời nào.

Mạc Như Khanh vẫn ra vẻ tự nhiên, mỉm cười ngồi xuống vị trí khi nãy của Mộ Yến Thần, nhẹ giọng nói: “Nhắc mới nhớ..... Lan Khê của chúng ta sắp 18 tuổi rồi nhỉ? Mấy năm trước dì không biết sinh nhật con tổ chức thế nào nhưng năm nay ba con đã giao cho dì chuẩn bị mọi thứ, con yên tâm, dì nhất định sẽ tận lực. Haizz.....Con cuối cùng cũng đã trưởng thành, sau này cũng nên bớt tùy hứng, làm việc gì cũng nên đặt lòng tự trọng của bản thân lên hàng đầu, biết phân biệt giữa việc nên làm và không nên làm. Lại nói, con gái trưởng thành cũng có những việc thầm kín riêng tư, nên biết giữ ý tứ, không thể lúc nào cũng quần lầy anh hai, con nói có phải không?”

36. Chương 36 : Vì Em Thích Anh Hai

Lan Khê cảm thấy quả táo đang ngậm trong họng to thêm gấp 10 lần, ép tới cổ họng hít thở không thông

— Dì Mạc nói như vậy là có ý gì? Đang muốn nhắc nhở cô chuyện nam nữ luôn luôn có sự khác biệt? Tuy là hai anh em ruột nhưng nếu quá thân thiết sẽ bị hàng xóm láng giềng dị nghị, chê trách hai người làm suy đồi thuần phong mỹ tục?

Hàng lông mi dài rủ xuống thật thấp, miệng nhỏ cắn chặt chiếc muỗng, cô cố gắng không tranh luận với bà, nhưng Mạc Như Khanh lại cố tình được voi đòi tiên —

“Đúng rồi Lan Khê, ba con muốn dì hỏi con về chuyện kết bạn kết bè trong trường, đặc biệt là bạn khác phái. Con cũng biết đó, năm sau con sẽ thi tốt nghiệp rồi phải thi lên đại học, một năm quan trọng như vậy thì phải cố tập trung vào chuyện học hành, đừng để những việc “tạp thất tạp bát” làm ảnh hưởng, trẻ nãi tương lai của mình nha con” (tạp thất tạp bát: những việc tạp nham, hồ đồ).

“Dì Mạc.” Cô lạnh giọng nói, cắt đứt lời bà.

Đáy mắt lảng động trong suốt, Lan Khê quay mặt nhìn thẳng bà, gằn từng câu từng chữ: “Dì Mạc, mẹ con nuôi con gần hai mươi năm trời chưa từng nói con là người không biết tự trọng, con cũng tự cảm thấy bản thân mình tuy chưa được tốt nhưng cũng không tệ hại đến mức ấy. Còn về phần kết giao với bạn học nam, tự con biết lựa bạn tốt để chơi——”

“Con không hiềm lạ bạn bè đến mức chó mèo gì cũng kết bạn được đâu ạ.” Cô cắn môi, cố nhấn mạnh từng lời.

Mỗi một câu cô nói đều cố tình phản kích lại lời Mạc Như Khanh làm bà ta tức muốn bể lồng ngực! !

“” Mặt bà khi trắng khi đỏ, vò nát bét chiếc khăn trong tay.

Mộ Yến Thần lúc này vừa nghe điện thoại xong, thân hình cao to tiến về phía hai người. Ánh mắt khi nhìn thấy Mạc Như Khanh vẫn đăm đăm như cũ, tĩnh lặng không chút gợn sóng

Có con trai ở đây, Mạc Như Khanh cũng ngại tiếp tục đề tài nhạy cảm, bà đành đứng dậy, hít thật sâu cố nén giận, dặn dò: “Yến Thần con nên quan tâm đến sức khỏe của bản thân chứ, việc trong công ty đã làm cạn hết sức lực của con mà về nhà cũng không thể thanh thản nghỉ ngơi. Người khác không biết thông cảm cho con, nhưng mẹ nhìn thấy con vất vả thì sẽ đau lòng lắm, con hiểu không?”

Vừa châm chích vừa trào phúng, những câu nói như dao găm ghim thẳng vào cô nhóc nhỏ nhắn có mái tóc dài đen tuyền thật đẹp

Lan Khê cũng có ngạo khí của riêng mình, cô đem chén canh đẩy ra xa, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Mộ Yến Thần dừng mắt tại làn da trắng nõn đang lộ ra sau lưng cô, đáy mắt bắt đầu gợn sóng, hai tay nắm chặt trên lưng ghế dựa đến mức nổi lên gân xanh, môi mỏng cất giọng lạnh lùng “Con hiểu rồi, mẹ cứ yên tâm đi.”

Lúc này Mạc Như Khanh mới cảm thấy lấy được chút mặt mũi, gương mặt liền tươi tỉnh trở lại, tiếp tục hát hăm sai khiến người giúp việc dọn dẹp đi ra ngoài.

Lan Khê tiếp tục trầm lặng, cúi đầu làm tiếp bài tập.

Mộ Yến Thần cũng không nói gì, chỉ đi đến ngồi xuống cạnh cô, cầm một quyển sách của cô lên xem.

Lan Khê lòng buồn bực, mắt ngấn ngấn nước. Cô cố tập trung vào bài tập nhưng đầu không thể nhét vào một chữ. Mà người đàn ông đáng ghét bên cạnh vẫn giữ trạng thái ngồi thiền không chút động tĩnh, cô càng thêm uất ức, cắn chặt môi cố ý lật mạnh vở bài tập, phát ra tiếng kêu “xoành xoạch” chói tai

“” “Tức giận?” Giọng nói trầm thấp tràn đầy sự từ tính vang lên, anh từng bước thăm dò tâm tình cô.

Lan Khê gục xuống bàn, giọng lạnh lạnh nói: “Mẹ anh ghét bỏ em, chê em liên lụy anh, không thích em hay làm phiền anh, càng không muốn anh vào phòng em. Dì ấy cứ làm như anh là đứa trẻ lên ba, lúc nào cũng cần sự bảo hộ của mẹ.”

Sự so sánh ngây thơ của cô làm anh cảm thấy rất buồn cười.

Anh vẫn tiếp tục xem sách nhưng hai khóe miệng đã cong lên rất nhiều.

“Nhưng anh nhớ lúc này em đã làm cho bà tức giận đến trắng mặt đó.” Giọng nói dễ nghe vẫn tiếp tục truyền đến như cố tình đối chọi với giọng điệu bất mãn của cô.

Lan Khê thẹn quá hóa giận, tính tình ngỗ ngược lại bị anh kích thích bùng phát ra.

Cô lập tức thẳng lưng lên, ánh mắt mang theo sự kiên quyết, nghiêng đầu mạnh mẽ hướng anh tuyên bố: “Em không làm chuyện gì sai, tại sao dì ấy cứ suốt ngày giáo huấn em? Anh là con ruột dì ấy nhưng cũng là anh hai của em. Em rất thích anh hai mình, muốn đeo theo anh hai thì có gì sai trái? !”

Khuôn mặt cô lúc này trắng hồng trong suốt như ẩn hiện một tia lửa nhỏ, giọng nói mềm mại nhưng đầy khí phách vang dội khắp căn phòng.

Spoil chương sau: Vì lời thỏ lộ mạnh mẽ này nên ai đó bị mất không chế và kết quả có vài việc hay ho xảy đến ^^

Mọi người tiếp tục ủng hộ để mình tranh thủ edit nhanh, tối nay đăng chương sau luôn nha

37. Chương 37 : Nụ Hôn Giữa Hai Người Yêu Nhau

Tiếng vang từ giọng Lan Khê chấm dứt, cả căn phòng liền chìm trong sự an tĩnh, vắng lặng, chỉ còn âm thanh “tích tắc” của kim đồng hồ treo trên tường.

Mộ Yến Thần dường như hóa đá tại chỗ.

Toàn thân như bị rút đi không khí, gương mặt anh tuần tràn đầy sự rúng động, môi mỏng mím thành một đường thẳng tắp, tay anh mang sách khép lại đặt trên bàn. Lúc này anh mới từ từ nâng lên đôi mắt, không hề che dấu những tơ máu đỏ tươi giăng đầy trong đáy mắt. Hai ngọn lửa trong đôi mắt mạnh mẽ bùng lên như muốn đốt cháy, thiêu rụi sạch sẽ mọi thứ quanh mình.

Anh chân thành mà tha thiết nhìn vào khuôn mặt còn chưa kịp tan hết tức giận của cô. Tay anh nâng niu vẽ theo đường nét trên khuôn mặt cô như muốn yêu thương, an ủi, vỗ về. Sau đó dần dần luồn qua sau gáy cô, chậm thật chậm kéo gương mặt cô gần sát mình, đồng thời mặt anh từ từ cúi xuống.

Lan Khê còn chưa kịp hoàn hồn từ trong cơn kinh hãi thì một luồng áp suất ầm ập chính xác bao lấy xung quanh đôi môi cô. Mộ Yến Thần nghiêng người hôn lên đôi môi đỏ tươi mà anh hằng khao khát. Hai đôi môi dán vào nhau chặt khít không còn một kẽ hở, dịu dàng mà sát lẫn nhau, dừng lại thật lâu mới khẽ tách rời.

“Đừng buồn.” Môi anh nhẹ nhàng nhấn mạnh từng chữ, giọng khàn khàn đầy nóng bỏng “Anh sẽ luôn luôn cho phép em đeo theo bên người mình, chịu không?”

Giọng nói khàn khàn đầy quyến rũ lại kèm theo sự sùng ái vô hạn như muốn chìm chết cô.

“Bùm” đầu óc Lan Khê nổ tung ra, não vỡ nát bét không thể tiếp thu chuyện vừa mới xảy đến.

Gương mặt từ từ trắng bệch như không còn một giọt máu nào, hàng mi dài liên tục run rẩy, run đến mức như muốn rụng rơi ra. Cả người chìm trong nỗi sợ hãi, cố lấy hai tay bặm chặt đôi môi mình, dùng hết sức chà lau nhưng lau đến rách môi vẫn không thể xóa đi hơi ấm của đôi môi anh lưu lại

Cô đẩy mạnh anh ra, theo bản năng muốn trốn chạy khỏi không khí đầy mờ ám, nguy hiểm mà anh tạo nên. Hai tay chống phía sau ghế, cả người cũng nhanh chóng nhích theo.

Kết quả chính là “Ầm” một tiếng, cả người và ghế đều té bật ngã ra sau

Mặc kệ sự đau đớn, Lan Khê lồm cồm bò dậy, viền mắt đỏ lên, nước mắt đã dâng đầy, thở dốc nói: “Em. em muốn đi vệ sinh!”

Như có ma quỷ phía sau lưng, cô hấp tấp vội vàng chạy về phía cửa, một chiếc dép bị rơi ra cũng không hay biết, lấy tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra đến giờ để thoát khỏi nơi này.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên trên khắp hành lang.

—— Không phải như thế.

—— Cô không có ý đó.

—— Cô nói thích anh, là thích của sự sùng bái, ngưỡng mộ.

Anh rất giỏi, cái gì cũng biết, cái gì cũng có thể làm. Anh lại luôn bao dung đối với cô, mặc kệ cô xấu tính đến mức nào vẫn luôn quan tâm, giúp đỡ cô. Trong lòng cô, từ lâu anh đã tồn tại giống như một vị Thần.

. Nhưng Mộ Yến Thần, anh đã hiểu lệch ý của cô rồi.

Không để ý ánh mắt kinh ngạc của người giúp việc, cô nhanh chóng mở cửa phòng rửa tay, đóng chặt cửa lại nhốt mình phía trong, lúc này toàn thân mới cảm nhận được sự mệt mỏi, cô thở hổn hển từ từ ngồi xuống.

Đó là hôn.

Là nụ hôn tồn tại giữa những người yêu nhau.

Cô lấy mu bàn tay đặt lên đôi môi sưng tấy của mình, vẫn luôn có cảm giác mùi vị và hơi ấm của môi anh vẫn tồn tại quanh môi mình. Cô bực mình đi đến bồn rửa tay, vặn mở hết khóa nước, dòng nước liên tục ào ào chảy ra, người lập tức cúi xuống đến khi đôi môi chạm mạnh vào dòng nước và tiếp tục giữ nguyên tư thế ấy thật lâu, thật lâu.....

Giờ phút này ở trong phòng ——

Mộ Yến Thần đỡ dẫn dựa cả người vào chiếc ghế, cổ á sơ mi cởi ra hai chiếc cúc, những ngón tay thon dài cứ liên tục sờ đi sờ lại trên đôi môi nhưng về mặt thì tràn đầy sự nặng nề, tội lỗi.

Ánh mắt anh bình tĩnh như nước, lâu lâu lóe lên những tia nguy hiểm như ánh mắt của loài thú dữ nhưng sẽ nhanh chóng tan đi.

—— Còn tưởng rằng có thể chịu đựng lâu hơn một chút.

Nhưng anh lại đánh giá quá cao bản thân mình. Đứng trước cô anh chỉ là một kẻ bại tướng không giữ nổi một quân lính nào.

Gương mặt trở nên lạnh lẽo, sắc sảo làm người ta hít thở không thông, anh đá mạnh cái ghế làm nó ngã xuống, lạnh lùng bước ra khỏi phòng.

38. Chương 38 : Như Em Mong Muốn!

Cách ngày xảy ra việc đã hơn một tuần lễ, Mạc Như Khanh cảm thấy vô cùng hài lòng vì cuộc “nói chuyện” ngày hôm ấy đã có tác dụng rất lớn.

Con nhóc kiêu ngạo khó chịu nào đó rốt cuộc đã biết kiểm chế tính xấu lại một ít. Tuy vẫn gọi bà là “di Mạc” nhưng rất tiếp thu những lời bà răn đe, luôn tận lực tránh xa Yến Thần.

Lan Khê xem anh như loài rắn rết, bò cạp nguy hiểm, tránh như tránh tà.

Khi thấy bóng dáng anh tuần của anh xuất hiện trong tầm mắt của mình, cô liền trắng mặt, vội vàng chào hỏi qua loa, rồi cong đuôi chạy biến vào phòng, còn cẩn thận khóa cửa thật kĩ.

Mộ Yến Thần lại trở về con người của ngày xưa: đậm mạc, lạnh lùng, không quan tâm đến bất kì điều gì. Chỉ là khí thế của anh càng ngày càng chèn ép khiến người xung quanh ngộp thở, không ai dám đến gần tiếp cận.

Thời gian vô tình không vì một ai mà dừng lại, đảo mắt kì nghỉ hè đã chấm dứt, học sinh lớp mười hai bắt đầu quay lại trường học chuẩn bị kháng chiến dài kì cho một năm sóng gió. Trên bàn cơm, Mộ Minh Thăng nhíu mày vẻ không vui, hỏi: “Con muốn ở lại trong kí túc xá của trường?”

Lan Khê cắn chiếc đũa, nhỏ giọng nói: “Dạ. Trường học có thông báo, học sinh lớp 12 nên ở kí túc xá.”

“Nhưng nhà chúng ta rất gần trường.”

“Ba.” Lan Khê cắt đứt lời ông, cầu khẩn, “Con không muốn mình đặc biệt hơn các bạn.”

Mộ Minh Thăng tuy có chút không muốn nhưng vẫn tôn trọng quyết định của cô, ngón tay giữa gõ gõ mặt bàn: “Một tuần trở về nhà một lần, nghe không?”

Lan Khê khéo léo gật đầu: “Dạ!”

Cô thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị cầm chén lên ăn tiếp thì nghe một tràng tiếng bước chân cùng sự thông báo của người giúp việc: “Thiếu gia đã trở về ạ.”

Mí mắt cô lập tức giật giật, hàng mi dài theo chuyển động cũng run lên hạ xuống, cả người căng lên y như sắp phải ra trận chiến đấu với kẻ địch.

Mộ Yến Thần một thân tây trang nghiêm chỉnh, ngược ánh sáng chậm chậm bước đến, gương mặt đầy sự cô đơn, mệt mỏi. Mạc Như Khanh từ xa thấy con trai đã vui mừng đứng dậy, giọng kích động lại xen lẫn sự đau lòng: “Yến Thần, con lại làm thâu đêm nữa rồi! Mau mau lại đây ăn sáng với cả nhà đi con. Hôm nay, Lan Khê trở lại trường học nên thím Trương làm điểm tâm từ sớm.”

“Con lên lầu trước ” anh cắt đứt lời bà, giọng nói trầm thấp như sương đêm: “Tắm rửa xong sẽ xuống”.

“Ăn xong hãy tắm đi con, để lát thức ăn nguội lạnh, lại làm phiền thím Trương mất công hâm nóng lại ” Mạc Như Khanh tiếp tục khuyên, “Nào mau ngồi xuống đi.”

Mộ Yến Thần khẽ liếc mắt qua người nào đó, nín thở thật sâu, anh không cự tuyệt nữa mà giao túi xách cho người giúp việc bên cạnh, kéo ghế ngồi xuống.

“Con thu thập đồ đạc xong hết chưa?” Mộ Minh Thăng tiếp tục trò chuyện cùng con gái.

“Dạ.” Lan Khê phục hồi lại tinh thần.

“Đến trường học có ai giúp con mang hành lí vào kí túc xá rồi sắp xếp cho ngăn nắp lại không?”

“Kỷ Diêu và anh Kỷ Hằng sẽ giúp đỡ cho con.”

“Vậy con lên lầu mang hành lí xuống, ba kêu chú Lưu.” ông tiếp tục phân phó.

“Lão gia ” thím Trương vội xen vào nhắc nhở, “Ngài quên rồi sao, hôm nay trong nhà lão Lưu có chút việc, ông ta đã xin nghỉ phép rồi”.

“À đúng rồi.” Mộ Minh Thăng lại chuyển hướng nhìn sang người đàn ông đối diện, “Vậy Yến Thần, con.”

“Đừng anh ” Mạc Như Khanh vội cầm chặt tay ông, “Yến Thần vì vụ mua bán đất ở thành Bắc đã liên tục mấy đêm không ngủ được. Hôm nay con nó mới có chút thời gian về nhà tranh thủ nghỉ ngơi, anh đừng bắt con phải lái xe chạy đi chạy lại nữa.”

“Vậy gọi chú Lưu quay lại một tí.” Mộ Minh Thăng bực bội, mày nhíu càng chặt.

“Thôi. Ba, ” Lan Khê khẩn trương nói, “Con có thể tự mình.”

“Buổi tối con còn phải chủ trì một cuộc hội nghị thông qua video ——” giọng nói lạnh lùng truyền đến mang theo một tràng khí rét buốt: “Con không có thời gian đưa em đi, nhưng để nó đi một mình thì không an toàn, con sẽ gọi điện bảo Cố Tử Nghiêu đến đưa nó đi.”

Lời này nói ra đem mọi thứ an bài một cách thỏa đáng, mọi người lại tiếp tục thoải mái dùng cơm.

Lan Khê chẳng những không yên lòng mà còn bất an hơn nhiều, việc của cô luôn phải có sự nhúng tay sắp xếp của anh mới ổn thỏa, cô cảm thấy điều này rất không tốt, chỉ càng ngày càng làm cô lệ thuộc vào anh.

Mộ Yến Thần là người đứng lên đầu tiên, anh dùng khăn ăn lau thật sạch khóe miệng. Đôi môi sau lớp khăn ăn phát ra thanh âm vừa đủ cho người bên cạnh nghe được ——

“. Như em mong muốn.”

39. Chương 39 : Vì Sao Hôn Em?

Nếu cô tìm mọi cách để tránh xa anh thì anh nguyện chiều theo ý cô.

Ngữ điệu rét thấu xương đâm vào trong lòng, mặt Lan Khê lúc nóng lúc lạnh, sống lưng dựng thẳng lên, không dám động đậy nhúc nhích.

Cô len lén dõi theo từng bước chân đang dần biến mất trên hành lang của anh, hàng mi dài buông xuống, hốc mắt hằn lên sự mất mát và đau khổ. Chính cô cũng không hiểu vì sao lại thế?.

Đúng sáu giờ, Lan Khê mặc đồng phục học sinh chỉnh tề, do dự đưa tay gõ cửa phòng anh.

“Anh hai.”

Lâu sau bên trong truyền ra giọng nói: “Vào đi.”

Lan Khê nín thở thật sâu, lấy hết can đảm vặn khóa mở cửa đi vào. Mộ Yến Thần thả mình bên trên chiếc giường to lớn, y phục cũng không thay, cổ áo sơ mi không cài lộ ra hàng xương quai xanh gợi cảm. Một cánh tay to lớn gác lên trán, gương mặt tái nhợt đánh lại hiện vẻ mệt mỏi cùng cực.

—— Bệnh đau dạ dày của anh không phải lại tái phát chứ?

Lan Khê neho mắt, trái tim như bị bóp chặt lại.

“Nói chuyện đi.” Chờ hồi lâu vẫn không thấy người đi vào có phản ứng gì, Mộ Yến Thần có chút bực mình, giọng lạnh lùng nhắc nhở.

Lan Khê tìm lại được hồn phách, nhẹ giọng nói: “Anh hai, em có để quên hai quyển sách trong phòng anh, em muốn vào tìm một chút.”

Trong phòng yên tĩnh không có tiếng trả lời.

Hồi lâu sau, giọng nói lạnh băng lúc này đã mềm mại hẳn xuống, anh chỉ nói: “Em tìm đi”

Lan Khê đi tới trước bàn đọc sách, thấy anh không có khuynh hướng muốn đứng lên, cô mới nhẹ lòng tập trung tìm kiếm. Trên mặt bàn không có, cô cúi xuống định lục trong ngăn kéo. Thời điểm ngăn kéo mở ra, cô xấu hổ đến mức muốn độn thổ vì trong ngăn kéo của anh chất đầy những tờ giấy nháp lúc trước cô đã vứt lại. Lan Khê thầm chửi bản thân ấu trĩ, không chút chú ý người trên giường đã đứng lên đi về phía cô.

Cho đến khi bóng anh bao trùm lên toàn thân, Lan Khê rùng mình, mắt đẹp trợn to lên, từ từ quay lại nhìn anh.

“Đưa điện thoại cho anh.” Mộ Yến Thần ngồi xổm xuống trước mặt cô, dịu dàng yêu cầu.

Lan Khê còn chưa hiểu được ý định của anh nhưng vẫn theo phản xạ nghe theo lời anh vô điều kiện, nhanh chóng móc di động trong túi đưa anh.

Mộ Yến Thần nhận lấy mở màn hình lên, tay nhanh chóng bấm vào một dãy số: “Số của anh, phải nhớ cho kĩ. Sau này trong trường xảy ra chuyện gì phải nhanh chóng liên lạc cho anh biết, không cần làm phiền đến ba em, biết không?”

Lan Khê hoang mang, lòng ngậm ngùi, tiếp điện thoại về.

Trên đỉnh đầu mềm mại đột ngột xuất hiện một bàn tay, hơi ấm từ lòng bàn tay anh áp xuống, len vào từng sợi tóc dính chặt vào da đầu khiến cô hơi run rẩy. Giọng nói nhu hòa cũng theo đỉnh đầu truyền vào tai: “Trong trường không được xử sự tùy hứng nữa, sẽ không ai đi theo bảo hộ, dọn dẹp giúp em như ở ngoài đâu. Không được ghét giáo viên mà buông thả luôn việc học, lớp 12 rất quan trọng, nó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai của em đó. Quan trọng là phải chăm sóc sức khỏe bản thân cho thật tốt, biết không?”

Từ “biết không” liên tục được anh lặp đi lặp lại hai lần làm tâm Lan Khê thật sự cảm động, chớp mũi lại đỏ lên vì chưa xót.

Cô cắn môi, nhẹ nhàng hấp khí rồi quay mặt nhìn anh, câu hỏi nằm sâu tận đáy lòng mấy ngày qua cuối cùng cũng được thốt ra: “Anh hai. . . .”

“Ngày đó, vì sao lại hôn em?”

Mộ Yến Thần nhìn cô, gương mặt trắng bệch như tờ giấy.

Bầu không khí trở nên ngưng ngưng, tẻ nhạt. Sự phiền não lại dâng ngàn ngạt, Mộ Yến Thần không cách nào kìm nén nó lại. Gương mặt anh nhanh chóng đổi thành lãnh đạm, xa cách hạ lệch đuổi khách: “Em tìm xong thì mau đi ra ngoài để anh nghỉ ngơi đi”.

Nói xong anh quay trở về giường.

Lan Khê như bị một tay giáng xuống mặt cũng trở nên nóng nẩy.

Anh lại bắt đầu.

Lại bắt đầu như vậy.

Mỗi lần anh khó chịu hay phiền não điều gì đều dùng sự lạnh lùng, xa cách để tự phong bế bản thân, cách ngăn với người bên ngoài. Anh dọa nạt cô, to tiếng với cô.... Lan Khê thật không đếm được đây là lần thứ bao nhiêu anh dùng cách này để xua đuổi cô đi.

40. Chương 40 : Không Muốn Biết

Khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên, không chút sợ hãi nói: “Em lúc đầu cho đó là lễ tiết bình thường ở nước ngoài, anh hai ở Mỹ gần 20 năm nên bị ảnh hưởng là điều dễ hiểu. Nhưng sau em đã tự đi tìm hiểu từ rất nhiều nguồn, hôn thân mật thăm hỏi giữa những người thân là hôn ở mặt, không ai lại hôn trên môi cả. . . .”

“Đi ra ngoài! !” Mộ Yến Thần lại càng quát to lớn, sắc mặt đen kịt rất dọa người.

Lan Khê nhìn bóng lưng anh thật lâu thật lâu, đôi con ngươi ngập trong nước, nước mắt nghẹn ngào lên tiếng: “Em chưa từng cùng ai hôn như thế.”

Đó là lần đầu tiên.

Cô đã giữ gìn nụ hôn đầu tiên suốt 17 năm trời.

Lúc cô còn đang tự mình uất ức thương tiếc đưa tiễn nụ hôn đầu, thì bóng lưng phía trước đã xoay ngược lại tiến về phía mình. Tay cô đột ngột bị anh nắm kéo mạnh lên, hai quyển sách đang ôm trong ngực cũng rơi xuống đất. Cô sợ hãi, đau đớn hét lớn lên nhưng anh ngoảnh mặt ngoắt, tiếp tục đẩy mạnh lưng cô vào tường, tay trái anh chống lên phía trên đỉnh đầu cô, cúi người thấp xuống cho đến khi chóp mũi hai người chạm vào nhau.

“Em nhất quyết phải nghe câu trả lời?”

Lan Khê có dự cảm không tốt, mặt trắng như sương đêm.

Anh đáng sợ quá, Lan Khê không dám nhìn vào ánh mắt đỏ rực kia, thống khổ nghiêng đầu đi: “Em. . . . em không muốn nghe nữa. . . .”

Anh dùng hai ngón cái và trở bấm vào khuôn mặt cô, ép cô phải nhìn vào mắt mình: “Vậy em đoán thử xem, đoán vì sao anh lại hôn em như thế, đoán xong rồi nói cho anh nghe với, được không?”

Nước mắt cô dâng trào, ba hồn bảy vía như bay sạch lên chín tầng mây, thở hổ hển cầu xin: “Anh hai đừng nói gì hết, em không muốn nghe gì nữa, xin anh!”

Cô dùng hết sức lực giơ tay đẩy mạnh ngực anh ra, nhào người chạy về phía cửa, cả sách cũng không cần.

Trong phòng lại trở về sự an tĩnh vốn có, tay đang chống trên tường của Mộ Yến Thần co mạnh lại thành một nắm đấm, rồi đấm liên tục lên tường cho đến khi máu tươi phun trào ra. Lồng ngực anh đau quá, nó hình như đã mất đi trái tim chỉ còn sự mệnh mỏng mỏng trống trải và dâng đầy cảm giác tội lỗi.

Cảm giác ấy như từng đợt sóng ừ ừ kéo đến, liên tục nhấn chìm anh, giam cầm anh làm anh sắp chết ngạt trong vùng nước lớn ấy.

Lúc Lan Khê vừa đến kí túc xá trường thì trời đổ mưa rất lớn.

Thời tiết tháng bảy luôn luôn biến đổi thất thường, Lan Khê và Kỉ Diêu ôm một đồng sách từ lớp chạy về kí túc xá, khi đến nơi hai cô gái đều ướt như chuột lột.

“Không có thang máy, phòng chúng ta lại tận trên lầu năm, leo lên tới nơi chắc tổ thành cái xác mất.” Kỷ Diêu nói thầm một câu.

Lan Khê vẫn ngẩn nhìn cơn mưa, lúc này mới hồi hồn, cảm thấy hai tay có chút mỏi, vẫy vẫy tay nói: “Cố lên thôi.”

“Không ai giúp cậu mang lên sao? Anh cậu hôm nay không tới.”

“Anh ấy bận.” Cô cẩn thận nhìn từng bậc thang dưới chân, gương mặt được nước mưa tưới qua càng thêm trắng hồng diễm lệ.

“Tiếc quá! ” Kỷ Diêu tiếp tục dán sát vào người cô: “Anh hai cậu đối với cậu rất tốt đó nhá, lần trước thấy cậu bị đau bụng vì tới tháng thì lo lắng chăm sóc cậu cả đêm. Giờ vào năm học, một tuần hai anh em mới gặp nhau được một lần, hai người có nhớ nhau không?”

Lan Khê cảm thấy khó chịu vì tóc ướt dính bết cả vào mặt, nhưng hai tay đang bận nên đành lấy hai bả vai cọ cọ, giọng nói trong trẻo: “Cậu hâm mộ thì tổ tặng anh hai cho cậu đó nhưng hình như cậu cũng có một ông anh ở nhà mà.”

“Xi, đừng nhắc tới anh Kỉ Hằng, suốt ngày chỉ biết trách mắng tớ thôi.”

Lan Khê run lên, mắt liếc nhìn Kỉ Diêu, tinh thần lại có chút sa sút.

——Giữa Kỉ Diêu và Kỷ Hằng sẽ không bao giờ xuất hiện những việc hoang đường như thế và những cặp anh em khác cũng vậy. Nhưng cô và Mộ Yên Thần lại.....

Kỷ Diêu quay đầu nhìn cô: “Cậu làm sao thế? Đứng đây cho gió thổi khô y phục hả?”

Lan Khê tiếp tục gần hỏi: “Kỷ Diêu, anh cậu với cậu bình thường có những hành động thân thiết không, có khi nào ôm nhau hay hôn nhau không?”

Biểu tình của Kỉ Diêu nhất thời như nuốt phải một quả trứng gà còn vỏ.

Cô nàng đen mặt, một hồi lâu nghiêm túc trả lời: “Không bao giờ có việc đó đâu vì anh tớ bảo tớ nhìn giống như một con heo.”

Lan Khê ngẩn ra không kịp phản ứng với lời nói của cô nàng.

“Cậu cảm thấy anh ấy sẽ chủ động hôn một cái đầu heo không?” Kỉ Diêu bĩu môi nói.

Giờ thì Lan Khê đã hiểu.

Hàng chân mày cô nhíu lên, làm ra vẻ ghê tởm, đẩy đẩy khuôn mặt Kỉ Diêu: “Cậu đúng là giống heo thiệt đó!”

“Mẹ nó, cậu mới.” Còn chưa nói xong, chân đã không giữ được thăng bằng làm sách trên tay rơi xuống đất, Kỉ Diêu nín lấy thang gác để khỏi ngã, mở miệng hét lên “Mộ, Lan, Khê! !”

@ huyen huyen : Mình chưa đọc hết truyện, chỉ đọc khoảng 60 chương là nhảy vào edit luôn,

mà hình như là LK mới không phải là con ruột của MMT đó, vì mình có đọc sơ qua đoạn anh nam chính vì yêu LK nên đã tự đi xét nghiệm ADN và kết quả anh là con ruột của MMT nên hai người mới hiểu lầm mình là anh em ruột.

41. Chương 41 : Chuyện Phiền Toái Tìm Tới

Thời điểm vào phòng, hai cô nhóc phát hiện mình chung phòng với một nữ sinh lạ.

Năm nay xếp lại lớp mới nên có nhiều bạn học còn chưa kịp quen mặt. Lúc này nữ sinh kia đang ngồi thông thả trên giường, cẩn thận tỉa lại bộ móng tay cho thật đẹp. Lan Khê mang đồng hồ thả lên giường mình, định quay đầu chào hỏi làm quen thì nghe giọng nói Kỷ Diêu từ phía sau.

“Bạn ơi ——” Kỷ Diêu ôm sách cau mày, hỏi cô ta: “Tầng dưới này là của tớ mà?”

Cô nữ sinh không buồn ngẩng đầu, tiếp tục tỉa tỉa mười móng tay xong mới ngược mắt: “Thế à? Thế tên của cô đâu?”

Mặt Kỷ Diêu nhenh nhô: “Tớ dùng đã liên tiếp hai học kì! Còn cần phải viết tên sao? !”

Cô ta nghe xong gật đầu một cái, cất giọng không lớn nhưng gần từng chữ: “Nói nhảm xong thì cút lên tầng trên mà ngủ đi, đừng làm phiền tôi nữa. Tầng này tôi muốn thì chính là của tôi. Sẵn tiện nhắc cô một chút, buổi tối khi ngủ cấm ngáy cũng không được lật người. Nếu làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của tôi để ba tôi biết được thì kí túc xá này không còn chỗ cho cô đâu, hiểu không?”

Lời nói ra vẻ phách lối, khinh người khiến mọi người có mặt trong phòng đều ngược lên, vừa đề phòng vừa xem thường nhìn chăm chú cô ta.

Lửa cháy phừng phừng trên đỉnh đầu Kỷ Diêu.

“Ồ, ba cô lợi hại thế cơ à? Xem ra là một người rất “trâu bò” nha! Cơ mà, ba “trâu bò” sao lại sinh ra một con gái là cún, để phải ngày mớm cho nó c**” Kỷ Diêu cười lạnh.

Cô nữ sinh cứng ngắc người, mặt mày xanh lét.

“Mày ——” ngón tay chỉ vào mặt Kỷ Diêu “Giờ mày mau tát mạnh vào mặt mình đi, nếu thế thì tao sẽ xem như chưa từng nghe những lời vừa rồi!”

“Mẹ nó, sao mày không tự tát chính mình đi.”

Kỷ Diêu còn chưa mắng xong, tay nhất thời bị người khác nắm, kéo về phía sau. Lan Khê bình tĩnh đứng trước mặt Kỷ Diêu, cất giọng hỏi nữ sinh kia: “Cậu ấy không tát thì sao nào?”

Nữ sinh mặt nhenh nhô đến đỏ hồng: “Định bênh vực nó hả? Tốt nhất mau tránh xa ra, nếu không cả mày cũng phải chịu họa, tao nói ba tao đuổi hết hai chúng mày!”

“Cậu thích gọi điện lắm à?” Lan Khê hỏi xong, móc điện thoại của mình đưa cho cô ta: “Cho cậu mượn gọi luôn nè, nếu gọi xong mà không đuổi bọn tớ đi được thì làm phiền trả lại chỗ mà cậu đã mặt dày cướp đi nhá.”

“Lan Khê, đừng đùa đại, cậu không biết cha cô ta là” Một nữ sinh lo lắng lên tiếng.

“Cậu hành động cho nhanh đi!” Hai con ngươi trong mắt Lan Khê lạnh như băng, “Hai giờ sau nếu bọn tôi không bị đuổi thì cậu mau cút đi!”

Giọng nói đầy khí phách, đầy hào sảng làm chấn động cả căn phòng.

Nữ sinh cười nhạo ra tiếng, vừa cười vừa lấy tay run run chỉ vào Lan Khê: “Tốt.. tốt lắm.....những lời mày nói, nhớ kĩ cho tao đó! !” Cô ta hăm dọa xong bắt đầu nhấn bàn phím, bộ dạng như đao phủ tiễn đưa tử tù.

Kỷ Diêu cũng hơi lo lắng, nếu đụng vào người không nên đụng, gây ra chuyện lớn không ít thì nhiều cũng chịu tổn thất. Cô nàng liền gơ tay định giựt lại điện thoại. Nào ngờ không may, móng tay xẹt qua khuôn mặt nữ sinh kia, cô ta đau đớn hét lên rồi nhào vào Kỷ Diêu. Kỷ Diêu cũng chẳng vừa, bị đánh liền ra tay đánh trả lại, nhào qua nhào lại thành nắm đầu giựt tóc nhau.

Hình ảnh bàn ghế ngã đổ trên đất làm Lan Khê chóiang váng, sợ hãi.

Nhưng cô không thể nhìn Kỷ Diêu bị người khác ăn hiếp. Cô là bạn thân của Kỷ Diêu nên chỉ cho phép mình ăn hiếp bạn, còn những kẻ khác không có cửa đâu. Mắt thấy bạn mình đang ở thế bị động, Lan Khê vội vàng xông vào ngăn cản. Ba người giằng co nhau thành một đồng rồi nùi, trong lúc lộn xộn cổ tay Lan Khê bị một lực mạnh mẽ kéo ra sau lưng, cô giãy dụa đau đớn, cả người té nhào xuống đất. Vì té hơi bị hoành tráng nên kết quả.....bất tỉnh!

Nữ sinh khi đánh nhau.....thật là oanh liệt quá đi!

Lan Khê vì cả người đau nhức nên tĩnh lại. Hình ảnh xông vào thị giác đầu tiên là trần nhà trắng xóa. Có thứ gì dán sát vào trán làm cô hơi khó chịu, cứ như một con sâu nhỏ đang làm tổ trên trán mình, cô lấy tay sờ lên thì phát hiện đó là một miếng băng gạc.

Quả nhiên là. gây họa nữa rồi.

Trong phòng bệnh cũng không an tĩnh, ngoài kia người người vội vàng đi tới đi lui, nhao nhao như đang hóng chuyện vui.

Lan Khê tỉnh cũng bà tám nên vội vàng vén chăn lên, người vừa nhồm dậy thì trước ngực nhói lên làm cô đau đến nhủi chặt chân mày, cô lấy tay xoa xoa lên xương sườn, chân tiếp tục mang dép hướng ra cửa phòng.

Cửa phòng vừa mở ra, âm thanh nhốn nháo ồn ào đã lan tới.

42. Chương 42 : Giải Quyết Công Bằng

Kỷ Diêu ôm gối ngồi xồm trên mặt đất, mặt đỏ bừng,cổ ngưỡng cao lên như chú gà trống ngẩng đầu gáy sáng, đang cùng tranh luận với một người phụ nữ trung niên. Thỉnh thoảng mắt không chế, bị Kỷ Hằng kí đầu không chút thương tiếc, cô nàng tủi thân cúi đầu xuống qua một lúc lại ngẩng lên cãi tiếp.

Còn có một bóng dáng cao lớn vô cùng quen thuộc đang đưa lưng về phía Lan Khê, cùng Kỷ Diêu nói chuyện với người phụ nữ kia.

“Các người còn mở miệng nói đến kiện cáo hay sao? Kiện quái gì mà kiện? Đóa Đóa đáng thương của tôi cũng bị hai con nhỏ này đánh dã man, đánh đến cả người con bé toàn là máu! !” Người phụ nữ la hét ầm ỹ,khí thế phách lối, kiêu ngạo y như cô con gái của bà ta.

Mộ Yến Thần lặng lẽ nhìn bà ta, đợi bà ta gào thét xong,anh mới mở miệng, giọng vẫn bình thản: “Chắc không?”

“Hay chúng ta cứ đến thẳng bệnh viện trung tâm, trực tiếp làm kiểm tra giám định vết thương của cả hai bên, rồi đem kết quả báo cáo lên tòa án để họ dựa vào đó mà phán xét? Luật sư của tôi sẽ thông qua Kỷ Diêu cùng những nữ sinh có mặt tại đó làm cho rõ nguyên nhân khởi nguồn của vụ việc. Bà thấy như vậy có công bằng chưa?”

Anh bình tĩnh phân tích mọi việc, vẫn giữ thái độ lịch sự, lễ phép nhưng vô cùng xa cách và..... không khoan nhượng.

Người phụ nữ liếc mắt khinh thường: “Phải làm như thế mới được hả? Cậu không còn muốn lăn lộn trên thương trường nữa à? Ba của Đóa Đóa chính là cục trưởng giáo dục hiện nay đó. Cậu nên suy nghĩ cho kĩ, đừng trách tôi không cảnh cáo trước!”

Mộ Yến Thần nhướng mày cao lên, chớp chớp vài cái rồi cười tà, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Đây là cách yêu thương bảo vệ con cái của những quan chức có quyền sao? Mộ Yến Thần xin được cúi đầu học hỏi!”

Tiếp anh cúi người, thong thả cầm áo khoác đang đặt trên ghế, con người trầm tĩnh như nước dừng ở cái bóng in trên mặt tường mấy giây rồi mở miệng kết luận: “Ngày mai trên các mặt báo sẽ in tải vấn đề này, các người có thắc mắc gì cứ trực tiếp tìm luật sư của tôi...Nếu việc này không được giải quyết một cách công bằng nhất.... Tôi, Mộ Yến Thần thề không bao giờ bước chân vào thương giới nữa”

Tôi, Mộ Yến Thần thề không bao giờ bước chân vào thương giới nữa.

Giọng nói trầm bổng nhẹ nhàng, trái ngược hoàn toàn với sự huyền ảo đang diễn ra, nhưng có sức công phá kinh người. Nó như mang theo sự nguy hiểm, mùi vị của máu tươi lan tràn ra khiến người xung quanh kinh hãi.

Cũng bao gồm.....bóng dáng mỏng manh yếu ớt đang núp sau cánh cửa.

Người phụ nữ há to mồm, nghe sự việc sẽ bị đăng báo thì hơi chột dạ, đôi môi run rẩy tái nhợt. Thấy Kỷ Diêu đang lấy điện thoại định chụp lại hình ảnh tệ hại này của mình, bà ta mất bình tĩnh hét chói tai: “Không được chụp....quảng cái thứ chết tiệt ấy ngay cho tao”.

Kỷ Diêu định xông lên tiếp lời bà ta nhưng bị Kỷ Hằng một mực ngăn cản, ánh mắt cậu sắc bén nghiêm túc cảnh cáo cô nàng không được gây thêm chuyện.

Lan Khê bị những lời anh nói hù cho sợ, tay trên nắm cửa đổ đầy mồ hôi. Cô theo bản năng lui vội ra sau, đôi dép ma sát với mặt đất gây ra ít tiếng vang.

Nhiếp Minh Hiên đang lẩn vào đám đông hóng chuyện, nghe tiếng động vội vàng quay sang.

Một màn vừa rồi cũng làm anh ta chấn động, nhưng với sự tu luyện lâu năm, anh ta vẫn giữ được sự bình tĩnh trên gương mặt. Anh ta quét nhìn về phía sau, thấy cô đang ngây ngô, khiếp sợ, liền cười trấn an: “Đã tỉnh rồi hả?”

Lan Khê giờ phút này như một người câm, cứ ngơ ngác một chữ cũng không phát ra nổi, trong mắt cô chỉ có bóng hình Mộ Yến Thần.

Anh vẫn đứng sừng sững như núi, tròn mắt nổi đầy tia máu, môi mỏng mím thật chặt, nhìn anh thật cô liêu và có chút xơ xác.

Bối rối nhất vẫn là người phụ nữ kia, tay chân bà ta trở nên luống cuống, cổ nén nước mắt lục tìm điện thoại trong túi xách, lui về một góc gọi điện cho chồng bà ta đến viện trợ. Giọng bà ta oang oang kể khổ, tố cáo mình bị ức hiếp với chồng, một lúc lâu liền phần nộ mắng nhiếc, chửi chồng là kẻ hèn nhất.

Từ trong mảnh hỗn loạn ấy, Lan Khê bắt gặp dáng người tuần tú phi phàm đang từng bước tiến về phía cô. Khuôn mặt cô vội vàng nép sát vào cánh cửa không dám ngược lên nhìn anh. Khi còn cách cô khoảng một sải tay thì Mộ Yến Thần dừng bước, bàn tay to lớn khẽ vuốt đỉnh đầu cô, như đang thương xót, đang an ủi và truyền độ ấm cho cô.

“Bị thương thì phải lên giường nghỉ ngơi chứ”Giọng nói anh hiện rõ sự mệt mỏi đến cùng cực, khàn đặc trong cổ họng, “Đừng đi ra ngoài, nhớ không?”

Dần dần xong, anh im lặng nhìn cô như muốn nghe phản hồi từ cô nhưng vẫn là sự im lặng đáp trả lại anh. Anh thất vọng, cười tự giễu, ánh mắt lại nổi lên những tia máu tươi, mày nhướng tận trên cao như đang cố khắc chế một điều gì đó. Lâu sau, bàn tay xoa nhẹ vài sợi tóc của cô, rồi chậm rãi buông ra, xoay người hướng hành lang mà đi.

Nhiếp Minh Hiên cười tạm biệt với Lan Khê nhưng ánh mắt nhìn cô lại đầy sự khó hiểu, sau vội vàng đuổi theo Mộ Yến Thần.

43. Chương 43 : Đừng Nói Chuyện

Trong phòng bệnh yên tĩnh, Kỷ Diêu lục tìm trong giỏ trái cây , mò được một quả chanh liền đem tới trước mặt Lan Khê.

Lan Khê cúi người đem hai tay ôm lấy gỏi, đang mải mê suy nghĩ, thấy có vật đưa tới liền nhận theo phản xạ không thèm liếc nhìn. Hồi lâu sau thấy rõ vật trên tay, mày liền nhíu chặt mang theo oán niệm nhìn cô bạn lảm nhảm, đưa gì không đưa, đưa quả chanh làm chi? Ăn không được, uống cũng không xong.

Kỷ Diêu gặm quả táo, cười cười rồi leo lên giường nằm.

“Lan Khê, cậu có biết con nhỏ đánh nhau với bọn mình tên gì không?”

Lan Khê lắc đầu.

“Tên là Y Đóa!”

Vậy.....thì sao?

“Không hiểu? Chẳng lẽ cậu không cảm thấy đọc lên rất giống “một đồng” thứ gì sao?” (chỗ này không hiểu)

Lan Khê mặt trầm xuống, đang cố nín cười.

“Kỷ Diêu, ” Hàng mi dài rung lên, Lan Khê lấy tay vuốt quả chanh, làm bộ vô tình hỏi, “Vụ đánh nhau đó, là cậu gọi điện cho anh hai tới đến sao?”

Kỷ Diêu hào phóng thừa nhận: “Chính xác, lúc đó bộ dạng cậu y chang cái đầu heo thê thảm, tớ dĩ nhiên phải gọi điện cho gia đình cậu. Nhưng không dám gọi cho ba cậu, chỉ đành gọi cho anh trai Mộ thôi.”

Lan Khê cắn môi, hàm răng trên lưu lại một đường lằn ngay làn môi dưới, mí mắt nhỏ xinh khẽ chớp xuống: “Vậy anh hai tới khi ấy thế nào?”

Kỷ Diêu đang nhai táo ngon lành thì bị sặc.

Cô nàng đỏ mặt, vỗ ngực, cẩn thận hồi tưởng lại tình huống khi ấy, sau đó lại gần cô bạn nghiêm túc nói: “Anh hai cậu rất, rất, rất đáng sợ.”

Lan Khê xoay mặt tò mò nhìn cô nàng.

“Khoảnh khắc anh ấy xuất hiện vô cùng ấn tượng nhá. Cả kí túc xá đang loạn như đám cào cào khi thấy anh ấy thì trở nên im lặng như tờ. Tớ giờ nghĩ lại còn cảm thấy nổi da gà nè. Hic! Người gì mà sát khí nặng nề kinh luân. Lúc anh ấy cởi áo khoác đắp vào người cậu, tay anh ấy run lên bần bật vì đầu cậu dính đầy máu mà. Nhưng ám ảnh tớ nhất vẫn là đôi mắt của anh trai Mộ, eo ôi ghê lắm, hai mắt toàn một màu đỏ, cứ long lên sòng sọc y như mắt loài dã thú”

Thật sự đôi mắt của Mộ Yến Thần đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong trí nhớ của Kỷ Diêu, có lẽ cả đời cũng khó có thể quên.

Lúc cô nàng nằm lăn quay trên đất, đau đến mồm miệng méo xệch thì bên tai vẫn nghe được giọng nói đầy dịu dàng của Mộ Yến Thần với Lan Khê: “ Đừng sợ, Lan Khê ngoan đừng sợ, sẽ hết đau nhanh thôi.....”.

Lúc ấy trong lòng cô nàng chỉ có một suy nghĩ – Mẹ kiếp, con nhỏ xấu xa, xấu láo kia, mày chờ chết đi nhá!

Con gái trước giờ không ai ngại mình sinh ra đã thuộc về phái yếu, họ chỉ sợ bản thân không tìm một vòng tay ấm áp, đáng tin cậy để mình có thể an tâm dựa vào.

Lan Khê nghe xong cúi mặt, có chút mệt mỏi nên muốn nằm xuống giường từ từ tiêu hóa nhưng việc kinh tâm động phách mà Kỷ Diêu kể này giờ. Nhưng chỗ đau trên xương sườn lại nhói lên, cô đau đến rợn người, miệng mở to liên tục hấp khí, nhất thời không thể nằm được.

“Cậu có anh trai lớn như vậy thật tốt nha. Anh ấy trầm ổn, thành thực, luôn luôn yêu thương, che chở bảo vệ cho cậu ” Kỷ Diêu càng nghĩ càng thấy khó chịu, uất ức, cắn phập quả táo rồi dùng răng nghiến ken két, thảm thán, “Nào có như anh tớ, suốt ngày chỉ biết chê bai, khi dễ tớ!”

Tay nhỏ bé xoa xoa chỗ bị đau. Sự hành hạ của vết thương cũng không thể làm cho đầu óc cô quên được những việc phức tạp gần đây. Cô luôn nhớ về nụ hôn mập mờ của hai người, còn có ngày ấy khi anh bỗng nhiên đáng sợ mà dồn ép cô vào góc tường, càng nhớ lại càng loạn, mây đen phủ đầy gương mặt, không muốn bị Kỷ Diêu phát hiện sắc mặt khó coi, cô liền cúi đầu xuống thật thấp.

“Hôm nay cậu bị làm sao thế?”

Vừa vào phòng làm việc, Nhiếp Minh Hiền không nhịn được hỏi thẳng:

“Trước khi đến đó tớ đã nói với cậu, chuyện này tương đối đơn giản, chỉ cần dạy họ một bài học, bắt bọn họ đền bù một chút là xong. Cậu trước giờ làm việc gì cũng suy nghĩ chừng mực, cẩn thận, lần này cần gì làm

lớn chuyện lên thế? Đánh nhau thì bị thương là lẽ thường, có cần vì thế mà làm người ta sượng mày mất mặt?”

“Đừng nói chuyện.”

Một câu nói lãnh đạm tràn ra nơi khóe miệng, Mộ Yến Thần ngồi phịch xuống ghế salon. Mí mắt phủ xuống che đi đôi mắt đang ngập trong những tia máu đỏ, lấy tay giơ lên chống trên trán che gần nửa khuôn mặt tái nhợt hiện lên sự mệt mỏi, đau khổ.

“Minh Hiên, đừng nhiều lời, để tớ yên đi.” Môi mỏng lưỡi biếng chỉ nhả ra mấy chữ.

44. Chương 44 : Anh Có Thể Đút Cho Em Không?

Nhiếp Minh Hiên thấy bộ điệu như sắp chết rồi của Mộ Yến Thần thì kinh ngạc không thôi, anh ta không thể thốt lên một lời nào nữa, im lặng ngồi bên cạnh bạn mình.

Thời gian cứ lẳng lẽ trôi, Nhiếp Minh Hiên thấy mình ngồi đây cũng vô ích, khóe miệng giương lên, cười yếu ớt nói: “Cậu ngồi nghỉ đi, chuyện bệnh viện cứ giao cho tớ, tớ sẽ nhờ người quen trông chừng giúp”.

Khi cửa phòng làm việc khép lại, bầu không khí lập tức chìm vào sự an tĩnh cô liêu. Sự tịch mịch như thấm vào xương cốt của người đàn ông đang ngồi lẳng lẽ trong phòng.

Đối tượng tranh chấp lần này chính là cục trưởng cục giáo dục, Mộ Yến Thần cũng tự biết bản thân mình hành động đã đi quá giới hạn. Quan trường cùng thương trường có những thứ liên quan, ảnh hưởng vô cùng chặt chẽ, một khi đã gây thù chuốc oán với ai thì suốt đời phải mang bên mình lá chắn, cố gắng phòng bị thật cẩn thận.

Biết là biết thế nhưng anh không thể hành động một cách lí trí được.

Thời điểm anh đi vào kí túc xá thì lí trí cũng đã hoàn toàn sụp đổ. Lúc nhìn thấy bảo bối anh luôn nâng niu, che chở dùng hai tay ôm lấy đầu, cả người cô nhỏ bé lui vào một góc, bị động chịu những cú đánh cú đá liên tục nện vào người đến nỗi đầu chảy đầy máu, lúc nhìn cảnh ấy quả thật anh như sắp điên rồi, chỉ muốn lập tức bóp chết kẻ đã gây ra những thương tổn cho cô.

Cho nên lần này, có chết anh cũng không dễ dàng bỏ qua cho họ.

Đây là lần đầu tiên Mộ Yến Thần bị chạm đến ranh giới nhẫn nại cuối cùng.

Anh đặt cô ở trong lòng che chở, tự tay dạy dỗ. Khi cô rời nhà, anh đã vô cùng lo lắng, liên tục dặn dò, bảo ban, chỉ một lòng hi vọng cô luôn bình an vô sự. Cô không muốn cho anh được ở bên cạnh cô, anh cần rằng chấp nhận, nhưng điều kiện cô phải luôn khỏe mạnh, vui tươi chứ không như bây giờ. Cô liên tục làm anh lo lắng không yên, anh phải tìm lại sự bình tâm bằng cách nào đây?

— Không màng đến sự an toàn, cứ vô tư đi chơi đêm cùng bạn bè. Khi ở nhà thì không biết giữ mồm giữ miệng, nghĩ gì nói nấy, liên tục chọc tức người lớn trong nhà. Không thích giáo viên nào thì lơ luôn môn học của người ấy. Giờ thì còn đánh nhau trong trường nữa. Đánh nhau ư? Con nhóc này đúng là đại nghịch mà! Người thì ốm yếu mà còn sung cho cổ, cứ đưa mặt cho người ta đánh, chả biết tấn công cũng không chịu phòng thủ. Rõ ràng là 3 người cùng đánh nhưng chỉ có cô bị thương nặng nhất đến mức phải vào bệnh viện ăn cơm luôn.

Trong lòng Mộ Yến Thần giống như bị người ta lấy cuốc đào một cái hố thật to, máu chảy đầm đìa, vô cùng trống rỗng, vô cùng đau đớn.

Đôi môi anh trắng bệch như tờ giấy, dùng sức mím thật chặt giống như một kẻ không còn linh hồn.

Anh phải thừa nhận bản thân đã rơi vào lưới tình.

Hai mươi bảy năm sống trên đời cùng những kinh nghiệm có được đã cho anh một đáp án chắc chắn: Đó chính là yêu.

Nhưng anh không hề quên, anh và cô, hai người đang chảy chung một dòng máu Cái gọi là máu mủ ruột thịt từng thời từng điểm luôn luôn nhắc nhở bản thân anh đang từng bước dần thân vào con đường đầy tội lỗi, vi phạm vào những cấm kị của đạo đức, của xã hội.

Một nụ cười khổ hiện lên trên khóe miệng anh.

Cho nên tình yêu của anh không thể. . . . Anh không có tư cách chạm vào tình yêu đó.

Khi Kỷ Hằng mang cháo đến phòng bệnh, Kỷ Diêu đã nằm trên giường ngủ ngon lành.

Cậu ngược mắt, ân cần nhìn Lan Khê một lúc rồi nhẹ nhàng đặt cháo xuống, khóe miệng cong cong: “Nó nặng không? Bảo nó thức dậy nha, chứ không lát nó ngủ say như chết thì sẽ không cách nào lôi nó dậy được đâu.”

Lan Khê sờ sờ đầu Kỷ Diêu, “Không có sao, nó cũng không đè ép em.”

Kỷ Hằng cười, chỉ túi: “Muốn ăn chưa?”

“Cháo có vị gì thế anh?” Cô hơi đói rồi, tha thiết hỏi.

“Cây tể thái thịt nạc.” Kỷ Hằng cười mức một chén nhỏ cho cô. (cây tể thái: Một loại cỏ, khi còn non ăn được, có tác dụng làm thuốc giải nhiệt, lợi tiểu, cầm máu)

Lan Khê trong lòng thư thái hơn, khóe miệng cong lên thành nụ cười ngọt ngào, má lúm đồng tiền bên trái nổi lên theo nụ cười ấy rồi dần đi biến mất. Cô vừa ngồi trên giường bệnh đợi Kỷ Hằng mức cháo vừa lơ đãng quét nhìn về phía cửa phòng bệnh.

Lông mi dài run lên, cô dần thấy được một dáng hình anh tuấn bất phàm đang từng bước đi đến phòng cô.

Tâm, đột nhiên như bị ai xoắn chặt lại.

Tay nhỏ bé vội nín chặt ga giường, Lan Khê kinh ngạc xoay gương mặt sang phải thấy cháo đã được Kỷ Hằng đưa đến trước mặt cô.

“Cháo còn hơi nóng, em từ từ ăn nha.” Kỷ Hằng dặn dò.

Trong lòng rối loạn, cô biết bóng dáng ấy đang tiến lại rất gần, lúng túng ngược mắt nhìn Kỷ Hằng đầy thâm ý rồi chợt biến đổi dịu dàng, vọt ra một câu: “Anh Kỷ Hằng, anh. . . . anh có thể. . . . Đút cho em không?”

Khóe miệng đang cười của Kỷ Hằng chợt cứng đờ ra, tay đang cầm chén cháo cũng run lên.

45. Chương 45 : Ai Cũng Đờng Chọc Anh

Đầu óc Kỷ Hằng trong nháy mắt trở nên trống rỗng như bị khoét não.

Ánh mắt cậu sâu như biển, cố gắng đè nén tiếng tim đập liên hồi trong lồng ngực, mức một muỗng cháo nhẹ nhàng giúp cô thôi.

Lan Khê khuôn mặt tái nhợt, trái tim như sắp nhảy ra khỏi ngực, ánh mắt cô luôn chú ý tới đôi mắt dần đỏ lên của người đàn ông đang muốn đẩy cửa đi vào.

“Trước kia chưa từng thấy em làm nũng, bây giờ mới thấy được, đúng là có sức dả thương người đó. . . .” Kỷ Hằng thì thầm, miệng vừa thổi cháo vừa nói lên trên chọc. Cậu đang say sưa thổi muỗng cháo thì bất ngờ bị tấn công. Lan Khê không thèm đợi cậu đưa muỗng cháo đến bên miệng đã vội vàng sấn tới, kéo muỗng cháo về phía miệng mình, một hớp nuốt sạch cháo trong muỗng.

Khoảng cách gần trong gang tấc. Cậu cơ hồ có thể đếm được từng cọng lông mi dài trên mí mắt của cô.

Kỷ Hằng ngây người.

Mà cách một thủy tinh mỏng, ở phía ngoài có thể nhìn thấy được hành động của hai người trong phòng. Cô gái nhỏ nhắn trong bộ đồ bệnh nhân chủ động sát lại gần phía người thanh niên, cắn chặt cái muỗng không chịu nhả ra. Còn người thanh niên thì cười đến dịu dàng, ánh mắt nuông chiều hướng nhìn cô tha thiết.

Hình ảnh hai người trẻ tuổi dây dưa với nhau rất đẹp, rất động lòng người nhưng sao lại làm Mộ Yến Thần chướng mắt đến thế?

Anh đứng ngoài cửa phòng bệnh thu vào mắt tất cả hình ảnh của cô, từng điểm nhỏ nhất cũng được anh ghi nhớ trong đầu. Càng nhìn thì lại càng đau, cả người rã rời không thể nào động đậy, tay đặt trên nắm cửa thật lâu mới chịu buông xuống, đè chặt lồng ngực đang đau đớn, xoay người sải bước đi.

.

Một cô y tá bị anh đụng vào, suýt nữa ngã xuống, cau mày ngược mắt đứng lúc bắt gặp vẻ đáng sợ của anh.

“Tiên sinh. sắc mặt anh rất xấu, không có sao chứ?” Cô y tá không nhận được đuổi theo một bước, ân cần hỏi.

“Chớ chọc đến tôi.” Giọng nói khàn khàn vang lên, trầm thấp lạnh lùng.

Giờ khắc này, tốt nhất, ai cũng không nên chọc đến anh.

Thứ bảy về nhà, Lan Khê chỉ thấy phòng khách có Mộ Minh Thăng và Mạc Như Khanh.

Chú Lưu chở cô về, vừa bước vào nhà, cô đã quan sát bốn phía trong phòng cùng trên lầu, ánh mắt rực sáng biến thành bình tĩnh.

Mạc Như Khanh nhìn cô một lúc rồi uống một ngụm trà nói: “Không cần tìm, Yến Thần không có ở đây.”

Khuôn mặt Lan Khê nháy mắt đỏ lên, vội cúi đầu, thay dép: “Con không có tìm anh hai.”

Mạc Như Khanh vừa định mở miệng nói gì, lại nhăn mày, tay đặt lên trên đùi chồng, nghi ngờ nói: “Nhắc mới nói, gần đây công ty bận bịu lắm hả anh? Yến Thần túc trực ở đó gần như 24/24, mỗi khi về nhà chỉ đáp một hai câu rồi lên phòng ngủ, anh cũng nên sắp xếp lại đừng để con cực quá anh à”.

Mộ Minh Thăng cũng chau mày lại, ông cũng đồng ý với vợ mình, cảm thấy thằng con mình làm việc cứ như muốn thí luôn cái mạng.

Lan Khê lặng lẽ nghe, ngực lại có chút buồn buồn, tay ôm túi sách, nhỏ giọng nói: “Ba, dì Mạc, con lên phòng trước.”

Ban đêm tắm rửa xong, cô mặc váy ngủ ngồi trên ghế salon trong phòng khách để đợi cho tóc khô. Cô ngồi một mình, lâu lâu lại ngược nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn 11h nhưng Mộ Yến Thần vẫn chưa về nhà.

Đầu nhỏ tựa vào thành ghế, mắt nhìn chăm chăm trần nhà trắng xóa một mảnh.

Ngồi buồn chán nên kiếm chút chuyện giải sầu, cô chơi Super mario một hồi rồi thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Hơn nửa đêm, Mộ Yến Thần mới trở về.

Hôm nay xã giao nên anh uống hơi nhiều, lúc tàn tiệc cũng do Cố Tử Nghiêu lái xe đưa anh về. Dưới ánh trăng đêm hé ra gương mặt tuần tú tái nhợt, mùi rượu từ trong hơi thở tản mát ra, dạ dày cuộn trào lên từng đợt như muốn dờn sóng lấp biển. Anh nuông mày, môi mỏng mím thật chặt, loạng choạng đi đến ghế salon, vịn vào được tay ghế mới an tâm thả mình nằm xuống, chợt nghe một tiếng vang nhỏ, thân hình to lớn của anh đang đè lên một vật gì đó, rất mềm mại, rất thơm mát khiến anh không thể tin nổi.

46. Chương 46 : Lời Tỏ Tình Đáng Sợ

Mộ Yến Thần cau mày, cúi đầu chống hai tay lên, lạnh lùng hỏi: “Người nào?”

Người trong ngực anh đau đến phát run, xoa xoa bả vai, áp lực đè lên làm cô trở nên thanh tỉnh, trái tim trong ngực lại nhảy bang bang từng hồi, ngửi được hơi rượu nồng nặc, sợ hãi kêu lên: “..... . Anh hai.”

Mộ Yến Thần kim nén xúc động muốn ôm chặt thân thể mềm mại bên dưới, cắn chặt môi đứng lên, đưa tay lên cởi cavat, lạnh lùng chất vấn: “Em ở đây làm gì?”

Được thả tự do, Lan Khê hấp tấp ngồi dậy, cảm giác như vừa thoát khỏi một kiếp nạn lớn, một hồi lâu mới tìm ra được vài chữ: “Em chờ anh.”

Trong bóng tối, toàn thân Mộ Yến Thần cứng đờ tại chỗ.

“Chờ anh làm gì?” Hai mắt sắc lạnh như băng, anh đem cavat ném mạnh xuống đất, ngồi phịch xuống ghế, tiếp tục cởi cúc áo.

Lan Khê cứng họng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phẳng phất tăng ánh sáng mê mang, ánh trăng thanh nhã chiếu sáng những lọn tóc đen mượt đang xõa tung trên hai cánh vai nhỏ, nhìn cô giống như một thiên sứ nhỏ lơ lửng xuống phạm trần. Một hồi lâu cô nghiêng đầu, hướng về người phía sau, dịu dàng nói: “Em nghe ba cùng dì Mạc nói anh gần đây rất bận, về nhà rất khuya, cho nên muốn chờ anh về nhắc nhở anh một tiếng, mong anh chú ý nghỉ ngơi, phải biết giữ gìn sức khỏe chứ”.

Trong lòng cô rất sợ, sợ chính mình là ngọn nguồn khiến anh trở nên như vậy. Nên muốn chờ anh về, tự mình nhắn nhủ với anh thì mới yên lòng.

Sau lưng cô không có chút động tĩnh, Mộ Yến Thần im lặng không nói.

Hàng mi dài rũ xuống lại nâng lên, gương mặt cô thanh thuần và bình tĩnh, hai chân xỏ vào đôi dép phía dưới, ngược mắt nhìn anh: “Anh hai uống rượu, lát nữa nhớ uống chút nước nóng rồi mau đi nghỉ ngơi Em về phòng trước.”

Cô đứng dậy muốn đi.

Nhưng tay nhất thời bị một bàn tay khác bắt lại, nắm thật chặt đến nỗi xương bàn tay cũng muốn vỡ vụn ra!

Lan Khê than nhẹ một tiếng, bị anh kéo đến nghiêng ngã người, tay nhỏ bé che mu bàn tay anh, đau đến phát run: “Anh.”

“Chỉ nói với anh câu này thôi, đúng không?” Giọng nói lạnh băng đến phát sợ.

Lan Khê cắn môi, cảm thấy anh giờ phút này rất nguy hiểm.

Nụ cười tà lạnh thoáng qua trên khóe miệng! Mộ Yến Thần dùng đôi mắt rực lửa nhìn cô: “Muốn cùng anh nói những lời này, đơn giản chỉ cần một tin nhắn hay một cuộc gọi là xong. Nhưng em ác lắm, hết lần này đến lần khác không chịu bố thí cho anh một cuộc điện thoại.”

Mãnh lực lại tăng lên, kéo cả người Lan Khê đổ nhào vào ngực anh. Mùi rượu nồng đậm bao lấy bốn phía xung quanh, cô theo bản năng dùng hai tay đẩy mạnh vòm ngực anh. Hai tay Mộ Yến Thần túm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, đẩy cô dựa vào lưng ghế, mặt cúi sát vào cô, nắm chiếc cằm bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình, cất giọng nhẹ nhàng, nhấn mạnh từng câu chữ: “Mộ Lan Khê, em bị mù hả? Không thấy được anh đối với em như thế nào sao? Không biết rằng anh vẫn đang chờ đợi em sao”

Tiếng nói khàn khàn gay gắt, nếu nhìn kỹ sẽ thấy con người trong mắt anh hiện lên những tia máu hồng đau đớn, nhức nhối.

Cả người Lan Khê bị chấn động mạnh, không thể nào phản ứng lại

Cầm bị nắm đau quá, anh muốn làm cô bể xương luôn sao? Khuôn mặt cô thấm đầy những lớp mồ hôi cùng những giọt nước mắt đang thi nhau rơi xuống: “Anh hai đừng như vậy, anh buông em ra trước đi.”

“Kích thích anh vui lắm hả?” Mộ Yến Thần tiếp tục nhìn chăm chăm cô, nói, “Em cho rằng anh ngốc đến mức không nhìn thấy những hành động đầy chất kịch rẻ tiền của em. Cho rằng những trò mèo vớ vẩn ấy sẽ làm anh tự biết khó mà lùi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt bị kích đỏ lên! Sự khó chịu đánh tới, Lan Khê muốn thoát khỏi sự giam cầm mạnh mẽ của anh: “Em thật không hiểu anh nói nhảm gì nữa.”

Thấy cô giãy giụa, mắt Mộ yến Thần càng sắc lạnh hơn, hai tay ôm lấy hông cô kéo mạnh xuống khiến cả người cô ngã ngửa ra ghế. Anh nhanh chóng nghiêng người đè phía trên cô như một con dã thú canh chừng gấu gao con mồi, tay ấn đầu cô, nói: “Có thật nghe không hiểu? Cũng không sao, vậy để anh nhắc lại. . . . Lan Khê, anh thích em, không phải với cương vị là một người anh trai mà là đứng trên lập trường của một người đàn ông.”

47. Chương 47 : Tại Sao Không Cần?

Một sự thổ lộ mang đầy tính trần trụi, Lan Khê như bị sét đánh ngang tai, cả người nổ tung ra.

Thân thể nhỏ nhắn đang run lẩy bẩy đột nhiên yên tĩnh lại.

Sau cơn giông tố, cô dần dần lấy lại sự bình tĩnh. Lan Khê ép mình nhìn thẳng vào Mộ Yến Thần, một lúc sau cô úp mặt xuống dưới ghế, kiên định nói: “Anh điên rồi nhưng tôi không điên theo anh đâu. Anh mau thả tôi ra!”

Mộ Yến Thần lại vặn ngược khuôn mặt cô trở về: “Anh là kẻ điên sao?”

“Anh là anh hai của tôi!” Cô hét to lên, cố ngăn những dòng nước mắt đang muốn rơi xuống, nhìn anh: “Tôi và anh có chung một người cha, hai chúng ta là máu mủ ruột thịt mà! Anh là người đã trưởng thành, so với tôi phải hiểu chuyện hơn chứ! Mẹ anh còn từng bảo tôi phải biết tự trọng giữ mình? Tôi không muốn giống anh điên khùng như vậy đâu!”

Giờ phút này, lí trí còn sót lại của cô đang ngưng tụ lại thành một kết giới ra sức đề phòng, chống cự lại anh!

Tình cảm đó là sai trái.

Cô không cần, không muốn anh dùng tình cảm đó đối với cô.

Những giọt nước mắt cố chấp của cô hòa tan sự lạnh giá trong lòng anh.

“. Em không muốn?” Anh vuốt ve mặt cô, con ngươi đen ánh lên sự nghiêm nghị như gấp gấp xác nhận suy nghĩ trong lòng cô.

“Không muốn anh , vậy em muốn ai quan tâm, chiều chuộng em?” Môi mỏng nhẹ nhàng buông lời từng chữ.

“Tôi người nào cũng không muốn! !”

Khuôn mặt cô như muốn cháy sạch, như muốn nổ tung ra, cô bực bội hét lớn với anh.

Chóp mũi đỏ lên chua xót, nước mắt sắp không khống chế nổi rồi. Lan Khê giờ chỉ mong cô đang mơ một cơn ác mộng, sáng mai tỉnh mộng sẽ không có những lời “đại nghịch bất đạo” của anh hai. Cô cố gắng chống thân thể lên, nghẹn ngào nói với anh: “Tôi muốn đi ngủ, tôi rất mệt.”

Những điều này nhất định là giả.

Nụ hôn kia là giả , sự đau đớn hiện giờ trên cổ tay cũng là giả.

Ngày mai tỉnh lại thì chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Mộ Yến Thần lại lần nữa khống chế thân thể cô. Khi cả người cô đều chìm trong hoang mang, sợ hãi thì anh cúi đầu, tay nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc mai trên trán cô: “Em nói rất đúng , Lan Khê. Anh là kẻ đã trưởng thành, anh so với em phải càng hiểu chuyện hơn nhiều”.

“Nhưng nếu như việc gì cũng dùng đầu óc lí trí để hiểu thì có còn gọi là yêu – một tình cảm xuất phát từ trái tim?”.

Cô nghen ngào quay mặt đi hướng khác, anh cố chấp đuổi theo, mùi rượu từ hơi thở của anh hòa quyện cùng hơi thở dính đầy sự chua xót trong cô: “Em phải nhớ rằng em là người chủ động đến gần anh, bất kể là vì nguyên nhân gì thì em vẫn là người trêu chọc anh trước. . . . Lan Khê ơi, em biết không, thời gian đằng đẵng sống ở nước ngoài, không hề có một ai thật lòng quan tâm anh. Ngay cả mẹ anh còn nhẫn tâm đem anh vứt một nơi thật xa, thì còn có ai thật lòng yêu thương anh?”

Môi mỏng nhẹ nhàng in lên vành tai nhạy cảm của cô như để lại một dấu ấn thuộc về riêng anh .

Lan Khê run lên, cố gắng giãy giụa nhưng hai tay đã bị anh giữ cố định trên đỉnh đầu.

“Là em lấy lòng anh trước. . . . Là em nói hoan nghênh anh về nhà. Tại Trung Quốc rộng lớn này, chỉ duy nhất mình em nói với anh những lời ấm áp ấy. . . . Em không phải rất thích anh sao? Vì sao không muốn anh thích em”

Phòng tuyến yếu ớt của Lan Khê giờ đây hoàn toàn ngã rụi.

Cô nức nở, một câu nói cũng không cách nào thốt lên. Giờ đây cô chỉ biết liều mạng giằng co, muốn chạy trốn thật xa khỏi người đàn ông điên loạn này!

Đáy mắt Mộ Yến Thần ngưng tụ lại phong ba bão táp, vì không muốn làm đau cô nên để cô có chút không gian chống cự. Nhưng khi thấy cô sắp rời khỏi vòm ngực cùng khuỷu tay của mình và có xu hướng đập mặt xuống đất, anh vội vàng dùng hai tay giữ chặt hông cô, trầm giọng kêu lên: “Lan Khê. . . .”

“Chát!” Một âm thanh nặng nề, giòn vang khắp phòng khách, anh bị ăn một cái tát.

48. Chương 48 : Sự Xâm Phạm Quá Đáng

Gương mặt Mộ Yến Thần lan tràn sự đau khổ, mặt anh bị tát liền lệch qua một bên, vừa vẩy ánh trăng chiếu sáng vết đỏ ửng một bên má.

Lan Khê thở hổn hển, nức nở dùng hai cánh tay mảnh khảnh chống thân thể.

“Mộ Yến Thần, anh đừng có quá đáng! !” Cô cắn nát đôi môi mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nói xong cô vùng vẫy muốn đi xuống, hai bàn chân trắng bóng đập mạnh trên mặt đất lạnh, tiếp mới xỏ vào đôi dép, hai tay đem nút thắt của chiếc váy ngủ cột chặt lại, run run lau sạch một giọt nước mắt vừa trào ra.

Nếu như cô biết mọi việc sẽ đến mức này, cô tuyệt đối sẽ không bị sự lạnh lùng pha lẫn ảm áp của anh hấp dẫn, ngu ngốc tự dẫn thân vào nguy hiểm.

Cô nhất định sẽ tránh thật xa ra, không bao giờ mong muốn anh đối xử dịu dàng với mình.

Trong bóng đêm, cô giống như một linh hồn cô độc không nơi nương tựa, liều mạng chạy tìm chốn bình yên.

Trong chớp mắt, đại não của Mộ Yến Thần bị kích thích mạnh mẽ, anh thô lỗ bắt lại cánh tay cô. Lan Khê cảm giác như trời đất quay cuồng, đầu gối bị đập mạnh vào khay trà trên bàn. Cô hét lên một tiếng bị thống rồi té mạnh vào vòm ngực rộng rãi, hơi thở tràn ngập mùi thuốc lá pha trộn mùi rượu ập vào mũi. Cô cố gắng dùng hai tay nhỏ bé vịn chặt bờ vai anh, nhằm duy trì khoảng cách an toàn giữa hai người, cả người cố gắng nhích ra sau nhưng cái gáy mảnh khảnh liền bị chế trụ. Bàn tay to lớn của anh giữ chặt đầu cô, khuôn mặt anh cũng vội vàng kề sát lại.

“Quá đáng?” Đôi môi mỏng nhắn nhá từng lời, “Nếu như chỉ nói mấy câu đã là quá đáng, vậy em nghĩ hành động tiếp theo sẽ gọi là gì?”

Hô hấp của Lan Khê ngay lập tức bị đông cứng lại.

Liền sau đó, Mộ Yến Thần ép thân thể nhỏ nhắn của cô nằm dài ra ghế, cúi đầu tiến tới gần. Cô chỉ có thể ai oán một tiếng, môi nhỏ liền bị quắp lấy, mọi âm thanh đều bị nuốt hết vào trong miệng anh.

Môi cô mím lại thật chặt giống như vỏ sò khít khao. Mộ Yến Thần cũng không vội vàng, anh tàn sát trên môi cô xong, liền lấy tay bóp mạnh vào cằm cô. Cô đau đớn rên lên thì bị anh nhân cơ hội làm sâu thêm nụ hôn này. Mùi rượu nồng đậm cùng hơi thở đặc trưng của anh tràn ngập khắp khoang miệng, lưỡi anh ra sức công thành chiếm đất, bắt lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô, dùng sức mút thật chặt.

Lan Khê yếu ớt chống cự, liều mạng đẩy anh ra, nhưng hai cánh tay bị một bàn tay to lớn của anh giữ cố định trên đỉnh đầu. Thân thể mềm mại của thiếu nữ hoàn toàn bại lộ trước mắt anh. Làn da trơn láng từ cánh tay đến dưới hai nách hiện ra dưới sự mờ ảo của ánh trăng đêm, có tác dụng đánh sâu vào thị giác, dụ dỗ người ta phạm tội. Mộ Yến Thần ven theo khe hở dưới nách cô, tay vén vấy ngủi thâm nhập vào bên trong. Khi bàn tay chạm được vào làn da mịn màng tươi mát, anh cảm giác được cô run mạnh lên, nhưng anh không thể dừng lại vì lòng bàn tay đã chạm vào áo ngực của cô.

Anh đẩy cái áo lên cao, giải thoát cho hai đóa hồng mai e thẹn.

Trên trán đổ đầy mồ hôi, anh càng say mê hôn cô sâu hơn. Nơi bầu ngực đầy đà của thiếu nữ lưu lại dấu tay đáng sợ, lòng bàn tay anh dần dần thu nhỏ lại, từ từ nắm chặt đỉnh hồng mai như muốn nghiền nát nó.

Cô kịch liệt run rẩy, chuỗi nước mắt nóng bỏng ào ào chảy xuống làm thấm ướt những sợi tóc đang vương trên gương mặt.

Khoang miệng đột nhiên đau nhói!

Mộ Yến Thần trợn ngược hai mắt lên, những tia máu đỏ dần dần tản đi. Lan Khê đang ra sức cắn chặt lưỡi anh nhưng anh không hề né tránh. Ngược lại càng hôn mạnh thêm, trần trọc ma sát trên môi cô. Anh muốn đem mùi vị của máu mình mớm hết vào miệng cô, để cô cũng có thể cảm nhận được nỗi lòng của anh— trong tình yêu đầy đau đớn đầy tội ác này, ai mới là kẻ đau khổ nhất?

Tay anh tiếp tục vén lên vạt áo. Tay còn lại dùng sức tách hai đầu gối của cô ra, dò vào sâu bên trong, tìm kiếm chiếc quần nhỏ.

“Pằng” một tiếng, đèn trên lầu hai được mở sáng lên.

Mảnh ánh sáng le lói, chiếu rọi bóng dáng của Mạc Như Khanh, bà đang khoác chiếc áo của Mộ Minh Thăng, vẻ mặt buồn ngủ mang theo chút nghi hoặc, nhẹ giọng hỏi: “Yến Thần, con vừa mới về hả?”

49. Chương 49 : Thì Ra Không Phải Là Mộ

Tất cả tội ác đã kịp thời được ngăn lại.

Mộ Yến Thần ngừng tay, tròng mắt đen thẫm như hòa cùng màn đêm, khẽ trấn định lại hô hấp nặng nề của mình. Hai bàn tay anh nhanh chóng thu hẹp lại, ôm chặt Lan Khê vào trong lồng ngực, dùng cả cơ thể mình che chở cho cô tránh khỏi tầm mắt của Mạc Như Khanh.

“Dạ.” anh nhanh chóng khôi phục sự trầm tĩnh, nhàn nhạt trả lời, giọng nói nhẹ nhàng vì còn chưa tỉnh rượu.

Mạc Như Khanh xoa xoa mi tâm: “Xem ra mẹ nghe lầm, cứ tưởng Lan Khê nửa đêm lại nháo loạn. Mà con cũng nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi, đừng để mẹ lo lắng nhiều nữa, nghe con?”

Người con gái nằm trong ngực anh đột nhiên kịch liệt run lên, nước mắt Lan Khê chảy xuống làm ướt hết cổ anh. Ngay sau đó, cô dùng hàm răng bén nhọn tấn công anh, hung hăng cắn chặt làn da trên cổ anh, nghiền mạnh như muốn xé nát nó, máu tươi lập tức tuôn ra, thấm qua những kẽ hở của hàm răng cô.

Mộ Yến Thần gồng cứng người chịu đựng sự đau đớn, môi mỏng mím thật chặt chỉ còn một đường lằn nhỏ.

Con người đen trong viền mắt lóe lên những tia sáng, anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, ấn chặt đầu cô vào cổ mình để cô có thể cắn sâu hơn, mặc cho cô giờ phút này điên cuồng như một loài thú dữ.

“Con biết rồi.” Anh trả lời bà.

Mạc Như Khanh gạt đầu, tắt đèn lầu hai, rồi quay trở về phòng ngủ của mình.

Bóng đêm lại ập đến đem tắt cả mọi việc lấp xuống.

Mộ Yến Thần kéo Lan Khê ra khỏi ngực mình. Khuôn mặt cô tái nhợt nhòa trong nước mắt, hai mắt lóe ra hận ý nhìn thẳng vào anh, trên môi còn vương những giọt máu đỏ. Anh lẳng lặng ngắm cô thật lâu rồi từ từ lau đi những giọt nước mắt trên hai má cùng vết máu trên môi cô.

Lan Khê chống đối anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng qua một bên, tiếp tục cắn mạnh vào tay anh

Cắn xong cô bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, chờ anh nổi giận nhưng Mộ Yến Thần vẫn bình chân như vại, mặt không chút biến sắc, nghênh đón tất cả ánh nhìn thù hận của cô.

Hai người cứ nhìn thẳng vào nhau như thế, không được bao lâu, Lan Khê đành buông xuống vũ khí, nước mắt lại liên tục rơi xuống, chặt vật sửa sang lại vấy ngủ, đôi chân trần không cần mang dép, như một cơn lốc nhỏ đập trên nền đất lạnh chạy thẳng lên lầu.

Say rượu cả đêm.

Buổi sáng thanh tĩnh thì cả đầu như muốn nứt ra.

Mộ Yến Thần mở cánh cửa sổ đón chút gió mát, nhanh chóng quét nhìn phong cảnh bên dưới, đầu óc vẫn còn mê mang, trống rỗng.

Tắm rửa cho tỉnh táo rồi anh xuống lầu, liền thấy Mạc Như Khanh đang ra lệnh cho người giúp việc dọn lên bữa sáng.

Mạc Như Khanh thấy anh, ánh mắt lại lo lắng, trách cứ: “Tỉnh rồi, nhức đầu lắm phải không?”

Bà nói tiếp, “Con ngồi đi, mẹ gọi thím Trương mang canh giải rượu lên cho con. Sáng sớm hôm nay mẹ xuống phòng khách, suýt sặc vì mùi rượu còn vương lại. Con có xã giao thì cũng phải biết chừng mực chứ, lần này đã là lần thứ mấy rồi?”

Mộ Yến Thần vẫn chậm chậm đi tới, không lên tiếng trả lời bà, chỉ liếc nhìn về phía ghế salon như có điều suy nghĩ.

Anh không nhận canh giải rượu, chỉ cầm ly nước lọc ở kế bên

Một hồi lâu, anh cau mày, giơ tay lên nhìn đồng hồ.

“Được rồi đừng xem, ” Mạc Như Khanh khuyên nhủ, “Hôm nay là chủ nhật, mẹ đã gọi điện cho Tử Nghiêu bảo con hôm nay ở nhà nghỉ ngơi, không đi công ty.”

“Ông ấy đâu?” Thần sắc anh lãnh đạm, ngồi xuống ghế lấy khăn lau sạch hai tay.

Mạc Như Khanh nghiêng đầu, giọng nói khẽ lạnh nhạt: “Ở trên lầu, đang tức giận đấy.”

Mộ Yến Thần không nói gì, Mạc Như Khanh không nhịn được mở miệng: “Cũng không biết tiểu cô nương nhà ta sáng sớm ăn phải cái gì mà dở chứng, một mực đòi quay về trường học. Hôm nay là chủ nhật, tài xế thì không đi làm, xe trong nhà cũng đem đi bảo dưỡng hết, không lẽ nó bắt chú Lưu phải lặn lội từ nhà mình đến đây hầu hạ nó sao?”

Mặt anh đan lại, giọng nói mang theo sự ngạc nhiên: “Em ấy trở lại?”

“Uhm, cuối tuần nên trở về nhà.”

Những ngón tay vò nát chiếc khăn ăn, đôi mắt anh sâu như biển, mệnh mông vô hạn. Những việc tối hôm qua từng chút từng chút tái hiện trong đầu anh. Anh cuối cùng cũng đã xác định được, mọi chuyện tối qua là thật, không phải là mộng.

Anh đã hoàn toàn mất khống chế.

“Yến Thần, con. . . .” Mạc Như Khanh đột nhiên cau mày, vẻ mặt nghiêm túc.

50. Chương 50 : Đã Tỉnh Rượu

“Cổ con bị sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi” Mạc Như Khanh bỏ lại đĩa cơm, đi tới nhẹ nhàng cởi cúc áo trên cổ anh, bà kinh ngạc khi thấy vết cắn đỏ rực còn lưu lại, rất sâu nếu nhìn kĩ sẽ thấy những tia máu đã khô.

Mộ Yến Thần nhướn mày, đem ly nước bỏ xuống. Dòng nước chảy qua đầu lưỡi mang đến cho anh sự đau đớn. Anh thâm thúy lấy tay chạm vào đôi môi, sờ đi sờ lại, một chữ cũng không nói.

“Con, con.. . . cái này là. . .” Mạc Như Khanh đăm đăm nhìn anh, ánh mắt liên tục biến hóa, bất chợt mặt bà đỏ lên, nhìn lại dấu răng, do dự hỏi, “Yến Thần, con đã có bạn gái phải không?”

Ý tưởng này xuất hiện làm cho bà từ trạng thái lo lắng chuyển sang vui mừng khôn xiết.

“Này. . . . Sao con không nói với mẹ? Con bé là con gái nhà nào, con làm gì giấu kĩ thế, không dẫn về nhà ra mắt cha mẹ?” Mạc Như Khanh cười từ ái, vừa nói lời oán trách vừa trở về chỗ ngồi.

Bà là phụ nữ từng trải, tự nhiên có thể thấu hiểu. Hai đứa trẻ phát triển tình cảm đến độ này mà còn chưa chịu ra mắt bà thì chỉ có hai nguyên nhân: hoặc cô bé kia quá căng thẳng hoặc con trai giấu quá kĩ.

Đem chiếc khăn đã bị nhàu nát bỏ xuống, mặt anh lạnh lùng, mím môi đứng dậy rời đi.

“Nè ——” Mạc Như Khanh đột nhiên có chút nóng nảy, “Yến Thần, con đi đâu vậy?”

“Mẹ ăn trước đi, không cần chờ con.”

Anh lên phòng Lan Khê, vừa định gõ cửa thì bên trong Mộ Minh Thăng đã đập mạnh cánh cửa ra, hằm hằm tức giận. Anh gật đầu chào ông, không nghe thấy những lời nói của ông với mình, mắt chỉ lo tập trung vào khe hở phía sau cánh cửa phòng.

Tầng lầu hành lang khôi phục lại sự an tĩnh sau khi Mộ Minh Thăng rời đi.

Mộ Yến Thần chậm rãi đi tới, chỉ thấy trên mặt đất lấp lánh những ánh sáng nhỏ vun, nhìn kỹ lại là lọ thủy tinh để đựng những ngôi sao giấy mà nữ sinh thường yêu thích, lọ thủy tinh đã vỡ tan nát.

Con người trầm tĩnh liếc qua một lượt hết căn phòng.

“Ba không cần gọi điện cho chú Lưu đâu, tự con sẽ đi về trường, chắc chắn không gây phiền toái cho mọi người” Lan Khê ôm lấy túi sách, xoay người lại.

Khi thấy Mộ Yến Thần đang đứng ngoài cửa, chân cô lập tức nặng như chì.

Khuôn mặt cô trắng bệch, hô hấp cũng yếu đi, tay đang ôm túi sách run rẩy không ngừng phải lui ra sau vài bước, cô cố gắng khắc chế sự sợ hãi rồi nâng mắt lạnh nhạt nhìn anh.

Anh đi về phía cô, hôm nay anh mặc bộ quần áo bình thường trong nhà làm người ta cảm thấy bớt áp lực.

Ánh mắt anh nhu hòa, hai tay chống trên bàn đọc sách phía sau cô, nhìn cô, môi mỏng nhàn nhạt mở miệng: “Có muốn đi gấp thì trước tiên cũng phải ăn sáng cho no bụng đã chứ.”

Lan Khê lạnh như băng nhìn thẳng vào anh: “Tôi không đói bụng, không ăn!”

Ánh mắt Mộ Yến Thần dần trở nên căng thẳng, mặt tái nhợt, giọng nói trầm thấp: “Lan Khê, em có thể thoải mái hành hạ anh. Nhưng ngàn vạn lần không thể bạc đãi bản thân mình để chống đối với anh – anh sẽ không cho phép”.

Thân thể mảnh khảnh co giắt lên, cô gắt gao cắn môi, dùng hết khí lực đến xém nữa bật ra máu, cười lạnh một tiếng nói: “Anh hai nói nghe hay ghê đó. Rõ ràng là anh khi dễ tôi mà qua miệng lưỡi anh lại trở thành tôi bắt nạt anh.”

“Thôi, tôi nên rời đi sớm, để anh khỏi bị kẻ không hiểu chuyện như tôi hành hạ nữa.” Cô mở to đôi mắt long lanh nhìn anh, cổ họng chế nước mắt đang chực trào ra, bước đi ra ngoài.

Sắc mặt Mộ Yến Thần trầm xuống, nhanh chóng bắt được tay cô, kéo cô trở về.

Cô phản kháng càng bị khống chế gắt hơn. Anh vây cô lại giữa vòm ngực mình và bàn đọc sách, hai tay ôm trọn gương mặt cô, khàn khàn nói: “Lan Khê.”

“Không cần sợ, cũng không cần kích động. Anh đã tỉnh rượu.” Ánh mắt anh lấp lánh, vô cùng thanh tỉnh.

51. Chương 51 : Em Hận Anh Lắm Phải Không?

Anh nói, anh đã tỉnh rượu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng bàn tay anh vì câu nói này càng trở nên co rút, nước mắt đang cố kìm nén cũng liên tiếp chảy xuống.

Con người màu đen trở nên trong suốt, Lan Khê ghen ngào, giọng nói trong trẻo: “Anh nói tỉnh rượu là có thâm ý gì? Tỉnh rượu thì có thể nói với tôi mọi chuyện tối hôm qua căn bản chỉ là cơn ác mộng, anh không phải cố ý đúng không? Anh sẽ xem mọi việc như chưa từng xảy ra và muốn tôi cũng hành động như thế, phải không? !”

Cô tức giận đến phát run, nước mắt như vòi nước hồng, chảy không cách nào ngừng.

Mộ yến Thần tái xanh mặt, giống như vừa trải qua một cơn bạo bệnh, đáy mắt nổi sóng cuộn cuộn , giọng nói u ám: “Không phải.”

“Có một chuyện em không hề nghe lầm” bàn tay vòng sau gáy, đem đầu cô kéo về phía mình, môi mỏng đặt lên tai cô, như nỉ non như an ủi, “Lan Khê, anh thích em.”

Trong nháy mắt, Lan Khê dường như bị điện giật kích thích, tay dùng sức đẩy đẩy vòm ngực anh ra, giọng nức nở: “Anh không được nói như vậy! !”

Như vậy là hoang đường, là tội ác, cô muốn trốn khỏi cảnh hiện thực tàn khốc này, nhưng hoàn toàn vô vọng.

Tay chân cô luống cuống.

Túi sách rơi trên mặt đất, sách vở cùng những dụng cụ rơi đầy ra đất, một cảnh tượng vô cùng nhếch nhác.

Lan Khê chìm ngập trong nước mắt, loạn xạ thu gom sách vở nhét vào trong túi. Cô bắt đầu cảm thấy hối hận rồi, về nhà là một sai lầm, nơi này không còn là nơi cô có thể trở về. Mộ Yến Thần cố tình cản trở, chặn trước một quyển sách. Cô với không tới cũng chẳng buồn quan tâm nữa, cầm túi xách bỏ đi. Thấy thế, anh trở nên lạnh lùng, giựt túi xách trên tay cô, quăng mạnh xuống giường ngủ. Anh ôm chặt cô từ phía sau, nhỏ giọng khiển trách: “Anh nói em đừng kích động mà.”

Lan Khê không thể thoát khỏi hai bàn tay cứng như gọng sắt đang giam cầm mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ngoái đầu dùng ánh mắt đầy lửa hận trừng anh: “Mộ Yến Thần tôi cảnh cáo anh, ba tôi cùng mẹ anh bây giờ đang ở phía dưới, anh còn quá đáng tôi sẽ làm ầm lên!”

Một câu nói mang đến sự khiếp sợ tột độ, nhưng anh vẫn như cũ ôm cô, chỉ có hai bàn tay là nơi lỏng ra một tí.

Rất lâu, rất lâu sau, người đàn ông sau lưng vẫn không có bất kì động tĩnh nào.

Lan Khê hoang mang, lần nữa dùng sức tránh thoát, may thay lần này thành công. Cô vội vàng đứng cách xa ra, mắt nhìn anh vẫn mang theo ngọn lửa thù hận đề phòng. Lâu sau, trong đôi mắt Mộ Yến Thần cũng giăng đầy tơ máu .

Anh nhìn cô thật sâu, rồi cúi người đem quyển sách còn lại nhặt lên, đặt trên bàn.

“Em rất hận phải không?” Giọng nói khàn đặc đầy từ tính chậm rãi vang lên.

Đôi mắt thâm thúy nâng lên, sâu tận đáy mắt in lên dáng hình cô, đứng cách nửa bước chân nhìn cô tuyệt vọng: “Hận anh bất chấp những cấm kị, những luân thường đạo lý mà thích em, lại còn không biết điều, còn lôi kéo em xuống vũng bùn đầy tội lỗi đó, đúng không em?”

Lan Khê nói không ra lời, sự chua xót dâng trào trong lòng, nước mắt như ản như hiện.

Anh tiếp tục nói: “Nhưng đó chính là thích Lan Khê, việc anh thích em mang lại cho em cảm giác khó chịu như thế sao?”

Khó chịu đến mức cô phải bả xích anh, kháng cự anh, không tiếc dùng những chiếc gai nhọn hướng anh đâm tới.

Ngực nhói lên đau quá, đau đến sắp không thể hít thở, Lan Khê đau đớn nhìn anh, mũi chua xót ửng lên màu đỏ hồng như mũi một chú thỏ.

“Nhưng là đã quá muộn.”

Mộ Yến Thần chậm rãi nhấc chân đi về phía cô, đè ép sự đau nhức trong con người, gần từng chữ sau cùng: “Lời đã ra khỏi miệng. Anh sớm đã không còn đường lui.”

52. Chương 52 : Đau Lòng

Giọng nói u ám như chìm vào màn sương đêm mông lung, không lối thoát. Sự bi thương cùng vô lực lan tràn khắp không khí.

Anh nói xong, ánh mắt cũng trở nên đỏ thẫm, thở dài một hơi, chậm chạp rời khỏi phòng cô.

Lan Khê kinh ngạc đứng nhìn, một lúc sau thì ngồi xổm xuống, hai cánh tay vòng chéo ôm chặt lấy hai bả vai mình.

Đáy mắt được nước mắt rửa qua trở nên sáng ngời, mang theo sự hốt hoảng phảng phất chút tủi thân!

Cửa phòng học truyền đến tiếng gọi tên mình, Lan Khê bình tĩnh ngẩng lên đón nhận, giống như đã định liệu trước sự việc.

Kỷ Diêu giựt giựt búi tóc trên đầu, đang cố tìm từ an ủi: “Nè , cậu cũng đừng vội nản tinh thần mà. Kiểm tra lần này không tốt thì gắng hết sức gỡ lại cho kì sau. Dù gì ——”

Tay cô nàng đem bài thi của Lan Khê lên xem, nhìn thấy hai con số 39 thì tịt ngời luôn, mặt đen lại: “Cái này”

Lần này là kiểm tra đột xuất. Hôm qua Kỷ Diêu thức đêm ôn bài nhưng kiểm tra không tốt cũng muốn nói bậy rồi đó. Mới vào đầu năm lớp 12 mà kiểm tra lại toàn cho câu hỏi trong những kì thi đại học trước là sao? Cô nàng vò đầu bứt tai, quay qua hỏi người bên cạnh: “Cacbon axit đồng, công thức là sao vậy?”

Kết quả người bên cạnh cô nàng cũng ngẩn ngơ kinh ngạc.

Kỷ Diêu cho là bạn mình không nghe thấy, đem câu hỏi đưa qua trước mặt bạn, Du Hồn nhìn kĩ rồi bình thản nói: “Chưa học qua, không biết.”

Lan Khê chán nản gấp đôi lại bay kiểm tra, cất vào cặp túi xách rồi đi lên phòng giáo viên.

“Vương tiện tiện” đang cùng các đồng nghiệp cười cười nói nói, thấy cô đi vào sắc mặt liền trầm xuống, vén tất chân nói: “Ngồi đi.”

Lan Khê kéo ghế ngồi đối diện cô ta. Cả quá trình cô ta giáo huấn đều không lọt vào trong tai chữ nào. Lan Khê chỉ chăm chú cúi đầu đánh giá chiếc quần sọt cùng tất chân của “Vương tiện tiện” không hòa hợp tí nào, thêm cái màu đôi giày cô ta đang mang nữa. Cả người trên dưới đều lệch tông hết á. Cô nghĩ nghĩ

một hồi lại nghĩ tới gương mặt tuần dật, phong trần của người nào đó, răng liên cắn chặt môi dưới, gương mặt lập tức méo xệch.

“Chớ gấp phải ruồi” may mắn cũng lọt vào tai một câu quan trọng: “Như vậy đi, nếu em nhất quyết không chịu phối hợp, vậy thì mời người lớn trong nhà đến trao đổi với cô!”, “Vương tiện tiện” vẻ mặt lạnh lùng, “Còn nếu em không đồng ý nữa, thì thứ bảy tuần này cô sẽ đến thăm gia đình em”

Mắt Lan Khê liền tròn to, vô cùng tưng quăng.

“Em. Ba em không có thời gian.”

“Vậy mẹ em đâu?” “Vương tiện tiện” giương mắt.

“. Không còn nữa.” Cô ghen đỏ mặt.

“Vậy cô sẽ đến nhà em nói chuyện.”

“Nhà em cách trường xa lắm.” Cô ra chiêu bài cuối cùng của đám học sinh, nói dối.

“Vậy em muốn xử lý thế nào?” “Vương tiện tiện” cau mày.

Lan Khê hấp khí, mặt tỏ vẻ đáng thương. Cô cũng muốn tìm biện pháp ổn thỏa, nhưng mọi góc ngách hình như đều dẫn đến con đường chết, cuối cùng chớp mũi cũng đỏ bừng lên ngập ngừng trả lời: “. Em không biết, thật sự không biết.”

Khi Mộ Yến Thần bước vào cửa phòng, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt anh là Lan Khê hai tay cuộn tròn bài kiểm tra đứng lúi vào một góc tường. Phòng làm việc đầy ắp người đang rôm rả trò chuyện, nhưng không một ai thèm quan tâm đến cô. Hình ảnh cô lúc này làm anh nhớ đến lần đầu tiên mình đến nhà họ Mộ, lúc ấy cô cũng như bây giờ, vô cô đơn lạc lõng, giống như bị toàn thể giới vứt bỏ.

Trong lòng như bị con dao sắc nhọn cứa lấy, vô cùng đau.

“Vương tiện tiện” thay một bộ đồ mới trang nhã hơn, vẻ mặt tươi cười: “Mộ tiên sinh, anh đã đến rồi.”

Con người thâm thúy của anh quét một lượt khắp phòng làm việc, coi như tổng chào tất cả ánh mắt đang tò mò nhìn về phía mình. Không để ý tới đối phương đang khách sáo kéo ghế ra mời mình, anh chỉ hướng về phía Lan Khê, nhỏ giọng nhu hòa: “Đi ra bên ngoài chờ anh.”

Anh không thể chịu đựng được khi phải nhìn dáng vẻ này của cô.

53. Chương 53 : Lan Khê, Đờng Khóc

Lan Khê không nhìn anh, chỉ một mạch đi thẳng ra ngoài.

Hành lang trường học mênh mông trống trải. Mình cô đứng đó chịu đựng hai tầng âm thanh, bên trái là giọng đọc anh văn như gió của một cô giáo anh ngữ, còn bên phải là lời của một giáo viên chủ nhiệm nào đó đang phân nân lớp học của họ. Cô ngược nhìn trời xanh, bầu trời giao thoa giữa mùa hè và mùa thu cao quá, xanh và trong quá.

Hơn 10’ sau, Mộ yến Thần từ phòng giáo viên đi ra, không khí u ám anh đem lại làm ảnh hưởng vẻ đẹp thiên nhiên mà cô đang tận hưởng.

“Vương tiện tiện” tiễn anh ra cửa, nụ cười còn rực rỡ hơn khi nãy.

“Đi thôi.” Mộ Yến Thần nhỏ giọng bên tai cô.

Còn chưa kịp phản ứng thì tay cô đã bị anh nắm lấy dẫn về phía trước. Lan Khê thoáng chốc ngớ ngẩn, quay đầu lại nhìn cô chủ nhiệm, mở miệng nói: “Em không cần quay về lớp học tiếp sao?”

“Xin nghỉ rồi.” Người phía trước nhàn nhạt trả lời.

Xe vững vàng đi tới, Mộ Yến Thần trầm ồ mở cửa ra, ánh mắt thâm thúy, lãnh đạm như thường. Anh hỏi cô muốn đi nơi nào, cô không trả lời, nên anh tự chọn phương hướng lái xe đi.

“Anh tại sao không mắng em?” Cô đột nhiên hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái lên, Lan Khê nghiêng mặt về phía anh, hỏi rõ ràng: “Tại sao không tiếp tục dạy dỗ em phải cố gắng học hành đàng hoàng, phải biết có trách nhiệm với tương lai của bản thân, ngày trước anh vẫn thường hay nói thế em mà?”

Con người trong mắt anh lập tức trở nên đen tối.

Tay nắm chặt tay lái đột ngột quẹo cua, anh lạnh như băng cất giọng khàn khàn: “Những lời này ba em đã nói rất nhiều lần rồi, không cần anh phải lặp lại.”

“Anh trước cũng từng nói thế, hơn nữa anh cũng là anh hai, là trưởng bối của em”

Giọng nói cô rất mềm mại nhưng lại là một cú đánh nặng nề giáng xuống ngực anh, làm nó đau ê ẩm, mặt anh trở nên căng thẳng.

Mũi Lan Khê chua xót, cảm thấy rất uất ức, khí lực toàn thân dường như bị hút sạch, vô lực dựa vào ghế ngồi.

Đến nơi cô vẫn không có động tĩnh gì. Mộ Yến Thần cố gắng ổn định lại tâm tình rồi mở cửa xuống xe. Chờ lâu thấy cô không ý định bước xuống, anh nhanh chân đi đến phía đối diện mở cửa xe ra

Nhắm mắt chuẩn bị tinh thần nghe những ngôn ngữ sắc bén công kích từ phía cô, anh nghiêng người, gọi nhỏ: “Lan Khê.”

Những lời kể tiếp còn chưa kịp nói ra miệng thì anh đã phát hiện hốc mắt cùng chóp mũi cô bị một màu đỏ thẫm bao lấy.

Mây kiếm của Mộ yến thần liền vặn ngược lên, theo bản năng đến gần cô hơn nữa, giọng nói dịu dàng, đầy quan tâm: “Sao thế em?”

Lan Khê đem hai tay che đôi lại đôi mắt: “Chỉ được 39 điểm, em ngốc thế chắc chắn mẹ sẽ vô cùng đau lòng.”

Âm thanh run rẩy chứa sự ghen ngào .

Cô cảm thấy mình vô cùng kém cỏi, vô cùng thừa thãi. Vì sao lại trở nên như thế? Hai người cô từng tin tưởng dựa dẫm vào giờ đây đều không còn. Mẹ thì đã bỏ đi thật xa, còn anh hai lại trở nên biến chất.

Ngực như bị một cây búa đập xuống, sự đau đớn lan ra toàn thân.

Anh lâm vào trạng thái mờ mịt, đau đến luống cuống. Môi anh mím lại nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, vuốt nhẹ tóc cô, hơi thở của anh rơi vào trán cô, giọng nói tha thiết, êm dịu: “Lan Khê ngoan. Lan Khê, đừng khóc.”

Không biết từ lúc nào anh đã hôn lên trán cô, đôi môi mỏng triển miên cùng những sợi tóc mai trên trán. Giờ đây nước mắt bao trùm lên mọi giác quan của Lan Khê, không biết từ lúc nào đã bị anh ôm lấy, cô chỉ cảm thấy cả cơ thể nhẹ bẫng, tỉnh ra thì đã thấy mình như loài động vật nhỏ an tĩnh nằm trong ngực anh.

Nơi anh mang cô đến chính là nhà riêng của mình tại thành phố C này.

Khi Lan Khê giật mình tỉnh giấc đã thấy mình đang nằm trên một chiếc ghế salon rộng lớn. Vì khóc quá nhiều nên hai mắt đã sưng húp lên, hốc mắt đỏ au còn vương lại những giọt nước mắt.

Cô nhún người cảm thấy bộ ghế này còn êm ái hơn giường ngủ của mình.

Lại lười biếng thả mình nằm xuống, không muốn tỉnh dậy .

Nằm hồi lâu thì nghe thấy tiếng động xung quanh, cô mới lồm cồm bò dậy, khuôn mặt sau khi được nước mắt xối qua càng trở nên thanh thuần, ngọt ngào, ngơ ngác nhìn xung quanh, tìm bóng dáng Mộ Yến Thần.

54. Chương 54 : Anh Vẫn Luôn Muốn Cô

Trong thư phòng, Mộ Yến Thần đang dùng laptop trò chuyện công việc với cấp dưới. Khi cánh cửa phòng mở ra, anh ngược mắt, khẽ dừng lại.

“Trước cứ làm theo kế hoạch này.” Anh trầm giọng phân phó người bên kia, rồi nhấn nút tắt máy.

Lan Khê không dám đi vào, kinh ngạc liếc mắt nhìn, tay đang cầm khóa cửa buông ra, nhỏ giọng hỏi: “Vì sao anh không đến công ty làm việc?”

Ánh mắt anh mệt mỏi, căng thẳng cho cô biết được dạo gần đây anh rất bận, vô cùng bận rộn.

Đem bút và văn kiện đặt lên bàn, Mộ Yến Thần đứng dậy đi tới, đem cánh cửa mở rộng ra, cổ che đi sự mệt mỏi, lãnh đạm nói: “Đói bụng chưa?”

Mới vừa khóc một trận kinh thiên động địa hao hết sức lực, nên giờ phút này dạ dày cô trống rỗng, hàng lông mi dài run lên, khe khẽ gật đầu.

“Muốn ăn gì nào?”

“ Cơm chiên trứng. Được không ạ?” Cô nhỏ giọng ngập ngừng.

Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn cô hồi lâu, sau vội cúi xuống che dấu ngọn lửa cháy bỏng đang dần nổi lên, bàn tay mơn trớn đỉnh đầu cô, nói giọng khàn khàn: “Ngồi chờ anh chút nha.”

Vừa nãy khi anh ôm cô, cô đã khóc rất nhiều, bị giáo viên hung hăng phê bình, cô đã xấu hổ, tủi thân rất nhiều, rồi cô lại nhớ đến người mẹ đã mất của mình. Anh chưa từng trải qua cảm giác khi nhớ mong người thân mà người ấy lại không còn trên đời này. Nhưng chắc chắn sẽ đau đến tận tâm liệt phế.

Cho nên, anh không dám ôm cô quá lâu.

Vì quá thương cô, quá nhớ cảm giác khi được hôn cô, nhiệt độ trên môi lại trở nên nóng rực, anh nuốt lần nữa không khống chế được bản thân.

— Anh tại sao không mắng em? Tiếp tục dạy dỗ em?

— Anh cũng là anh hai, là trưởng bối của em mà?

Có lẽ là thế.

Nếu lấy tư cách là trưởng bối của cô thì sẽ tiếc lấy sắt rèn thép không thành, sẽ liên tục răn đe, dạy dỗ, trách mắng.

Nhưng cố tình anh lại thích cô, những việc không tốt về cô không ảnh hưởng đến tình cảm của anh. Cô thi không tốt thì có sao? Không nghe lời thì như thế nào? Cho dù đầu cô ngốc hơn heo, tính tình luôn phản nghịch chống đối anh thì anh vẫn như cũ thích cô, muốn cô. Anh sẽ dùng hết sức mình giúp cô tiến bộ hơn bây giờ.

Xoa xoa mi tâm, áp chế ngọn lửa nóng bỏng trong con người, Mộ Yến Thần cố gắng chuyển tâm vào việc nấu ăn.

Từ phòng bếp đi ra, anh thấy cô đang ngồi trong phòng khách, cánh tay say sưa di chuyển theo sự bơi lội của chú cá vàng trong bể. Anh đem bát cơm chiên thơm phức đặt trước mặt cô.

Cô kinh ngạc đứng lên, ngược mắt nhìn anh, lại nhanh chóng cúi đầu, tay nắm thật chặt chiếc muỗng anh đưa cho.

Mùi thơm kích thích cảm giác thèm ăn của cô, lồng vào đó chính là hương vị của sự ấm áp.

Lan Khê ngậm một muỗng cơm vào miệng. Viên mắt cô ánh lên sự ấm áp, lông mi dài chuyển động lên xuống, chớp mũi một hồi chua cay. Thật sự mùi vị anh làm khá tốt, chỉ là vị chát chát nơi đầu lưỡi làm cô không thể nuốt trôi.

Mộ Yến Thần nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường của cô, ánh mắt theo dõi không trung bao phủ cô, khàn khàn hỏi: “Mặn rồi phải không?”

Bàn tay đặt ở trên bàn nắm chặt lại, cô không cách nào thốt ra câu trả lời, chỉ có thể cứng ngắc gật đầu.

“ Lần tới anh sẽ chú ý.” Ánh mắt anh nhìn cô đầy dịu dàng nhưng không thiếu đi sự nóng bỏng.

“Ăn xong thì nghỉ ngơi tí đi, ” tình cảm mãnh liệt càng ngày càng giống như một con ngựa mất dây cương, Mộ Yến Thần vội cup mắt xuống, nói, “Sau đó đem bài kiểm tra ra cho anh xem, anh giúp em phân tích đúng sai”.

Sau khi ăn xong, bầu không khí lại trở nên an tĩnh, ngưng ngừng. Bên ngoài trời dần ngả về chiều, Lan Khê lấy bài kiểm tra để lên bàn. Lúc này cô mới để ý đầu gối mình vướng phải khay bàn nên cuộn hai chân lên, nhích người ngã về sau, không may liền đụng phải khuỷu tay to lớn của ai kia.

Giọng nói Mộ Yến Thần rất êm ái, không nhanh không chậm truyền vào tai cô. Anh tỉ mỉ cẩn thận phân tích những phương trình phản ứng hóa học, không dài dòng, chỉ đôi ba câu đã đi vào trọng điểm của vấn đề. Giảng đến một nửa bài thì cô hoàn toàn thông suốt, lúc này mới cảm thấy mình ngốc đến cỡ nào nha! Hàng mi dài rung lên, cô nghiêng mặt quan sát gò má quen thuộc của anh, vẫn như cũ rất hoàn hảo, từng đường cong cứ như được thượng đế tự tay mài giũa nên mới tạo ra được một kiệt tác hoàn mỹ đến như vậy.

Nhưng sự sắc lạnh, sự xa vời của ngày xưa đâu rồi? Sao cô tìm hoài không thấy? Vì sao giờ đây chỉ có sự mềm mại, sự ôn hòa, dịu dàng như dòng nước chảy êm ái rót thẳng vào lòng cô.

Gương mặt cô tái nhợt, cô bất lực phải thừa nhận – thật ra từ rất lâu rồi cô đã chú ý đến sự thay đổi của anh.

Hix, anh Thần dịu dàng quá, muốn chết trong sự thâm tình của anh ghê á!!!!!!!!!!!!

55. Chương 55 : Nhìn Kỹ Anh Đi

Cô nên sớm chú ý tới tình cảm của anh đối với cô đã vượt quá tình cảm của một người anh trai dành cho cô em gái.

Là đầu óc cô bị mù mịt, chỉ vì thời gian trước hai người vô cùng thân thiết, sớm chiều chung đụng nên đã bỏ quên con người thật của anh. Anh vốn là người trời sinh tính đã lạnh lùng. Đối với người thân, anh còn có chút nhân nhượng. Nhưng với những kẻ bên ngoài, anh dùng lí trí và sự khôn ngoan của mình qua lại với họ. Anh vô cùng bài xích kẻ nào mon men muốn tiếp cận, muốn gần gũi với mình.

Hơn hai mươi năm sống ở nước ngoài, không một ai cùng anh đón những sự kiện đặc biệt. Tết trung thu, tết đoàn tụ, thậm chí là ngày đầu năm mới, chỉ có một mình anh với bốn bức tường lạnh lẽo, không một ai cho anh sự ấm áp, chỉ có giá lạnh như băng của thiên nhiên thấm vào sâu tận xương tủy anh.

Nếu là anh trước đây, sẽ không bao giờ dịu dàng hỏi han cô.

Không bao giờ quan tâm sở thích, thói quen của cô, hỏi cô dùng dầu gội loại nào, dùng son môi có hương vị gì.

Cũng không có kiên nhẫn dỗ dành khi thấy cô khóc lóc, mặc kệ thành tích tệ hại của cô cũng không nguyện ý bỏ bê công việc, ra sức giảng dạy giúp cô lấy lại căn bản.

Cô càng nghĩ lại càng cảm thấy chua xót. Khi tầm mắt anh quay sang, cô không kịp thu hồi ánh mắt, và cứ thế hai người im lặng nhìn nhau.

“Sao thế em?” Mộ Yến Thần thấy cô lại không để tâm vào bài học, nhỏ giọng hỏi.

Có lẽ nén ngọn lửa rực lên từ tận đáy lòng, mắt cô trầm tĩnh, trong trẻo như làn nước thu, oa oa kêu lên: “Anh hai. Chúng ta quay về như xưa nha anh?”

Cứ giống như trước kia đi. Khi anh vui thì anh bỏ công ra dạy dỗ cô vài điều hay lẽ phải, thời điểm anh bực bội thì có thể mặc kệ cô, quát tháo cô, anh bận rộn thì cứ xem cô như kẻ qua đường cũng không sao.

Mộ Yến Thần lập tức đen mặt, con ngươi trong mắt trở nên bén nhọn, anh sao lại không hiểu ý muốn của cô.

Một tràng khí lạnh tắm tới nhanh chóng thoát khỏi người anh tản ra khắp xung quanh, anh mím môi áp chế lửa giận, đứng dậy, mở miệng nói: “Khát không? anh đi rót cho em ly nước.”

Lan Khê đau xót, ngửa đầu: “Anh hai không cần lần tránh nữa, em không muốn tình trạng này cứ tiếp tục xảy ra đâu.”

Bóng dáng anh tuần che đi một tầng khí lạnh, xoay người, anh cười lạnh: “Không muốn như thế nào? Sao em không trực tiếp nói cho rõ ràng luôn, cứ thẳng thừng yêu cầu anh buông tha em, tránh xa em ra, anh nói đúng ý em chứ?”

Mặt cô nhất thời như có một ngọn lửa thiêu rụi qua, cháy đen, trong lòng chua chát đến cực điểm, chỉ biết ôm lấy đầu gối mình, không thể nào trả lời anh được.

Gương mặt anh lạnh lùng trở nên nghiêm nghị, vô cùng đáng sợ.

Một lúc sau, anh chậm rãi đi về phía cô, thấp người ngồi đối diện với cô. Lan Khê cảm nhận được tầng áp suất lạnh do anh mang đến, liền hành động theo bản năng, đứng dậy muốn nhanh chóng bỏ chạy. Nhưng tay cô đã bị anh nhanh tay chụp được, hai người cùng ngã xuống tấm thảm dưới nền nhà, không ai lên tiếng, chỉ chuyên chú giằng co, đối kháng với nhau. Cô quyết tâm thoát khỏi anh, dùng hết sức giãy dụa không ngừng. Mộ Yến Thần cũng tức lên, nghiêng răng bám chặt lấy hông cô, xốc cô đứng dậy, hai tay nhanh chóng vòng qua lưng cô, ôm chặt cô vào ngực mình.

Lan Khê còn muốn giãy dụa, nhưng khi ngược mắt lại thấy anh vì bị cô kích thích mà con ngươi phủ đầy tơ máu, lòng cô lại tràn ngập sự đau đớn, hơi nước đã dâng đầy trong hốc mắt, lại cố chấp mở to mắt ra, ngăn chặn nước mắt rơi xuống.

“Lan Khê ơi, không phải bây giờ em chỉ là một nữ sinh lớp mười hai thôi sao? Lan Khê, chưa tới một năm nữa có thể em sẽ rời thành phố này để tiếp tục học đại học ở một thành phố khác. Trong bốn năm ấy, xảy ra việc gì không ai đoán trước được. Rồi em sẽ tốt nghiệp, lúc ấy em là con chim đã mọc đủ lông đủ cánh, sẽ bay đến tận phương nào chỉ có trời mới biết. Nếu như kết hôn, lập gia đình thì dù là anh em ruột thịt thân thiết cỡ nào cũng sẽ mỗi người một ngã!” Nói tới đây, mắt anh cay cay, hơi nước đã ngưng tụ, khàn giọng nói, “. Nếu anh buông tha em, cũng đồng nghĩa với việc để mình trở thành người ngoài lề trong suốt cuộc đời em, em hiểu được không?”

“Anh hiểu rõ em rất khó chịu, nhưng mà Lan Khê à, em nhìn anh đi —— làm ơn nhìn kỹ anh một chút, khó chịu không chỉ có một mình em đâu”

Màu đỏ thắm trong con ngươi anh là do cô dùng sự vô tình từng dao, từng dao đâm lầy, từng mảng từng mảng lớn, đỏ rực như chùy hoa đỏ quỳên đang nở rộ.

Lan Khê hất hai tay của anh ra khỏi vai mình, cắn môi không nói gì.

—— Sự trầm mặc của cô sắp bức điên anh rồi.

56. Chương 56 : Không Nên Ép Anh Nữa

Sự trầm mặc của cô sắp bức điên anh rồi!.

Đôi mắt Mộ Yến Thần ánh lên sự bất chấp, cúi đầu xuống hôn cô .

Nước mắt Lan Khê bắt đầu lăn chả tuôn rơi, cô hốt hoảng dùng tay nhỏ bé che miệng anh lại: “Anh nếu không đồng ý với em trở về như xưa. thì cũng không được đi quá xa nữa! Anh và em không thể có tương lai! !”

Trái tim anh nhói lên từng cơn.

Anh đẩy bàn tay nhỏ bé của cô ra, môi chính xác ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói ra những lời dả thương anh. Anh trả thù nên cần cô thật mạnh, cô nức nở nghẹn ngào tìm cách né tránh nhưng đầu

lưỡi vẫn bị lưỡi anh bắt làm tù binh. Anh điên cuồng liếm láp khắp khoang miệng cô, kéo lưỡi cô vào trong miệng mình để thỏa sức mút mát. Rồi nụ hôn dần trở nên dịu dàng, triền miên hơn, anh đẩy đưa nơi khóe miệng, gương mặt, từng chút hút hết những giọt nước mắt mặn mặn nơi khóe mắt đỏ của cô. Không còn thô bạo chỉ còn sự bú mút nhẹ nhàng, êm dịu.

Sợ hãi cùng chua xót dâng tràn trong lồng ngực, bàn tay đang chống cự của Lan Khê cũng dần mất đi khí lực. Sự tấn công đầy dịu dàng của anh làm cô mất hết lực chiến đấu, cả người mềm nhũn dựa vào vòm ngực to lớn, mặc cho những nụ hôn nóng bỏng của anh cứ ùn ùn kéo đến bao vây lấy từng tấc da thịt trên khuôn mặt mình.

“Anh hiểu mà. Anh cái gì cũng biết, em không cần cứ lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại sự thật tàn nhẫn đó” Nơi đáy mắt sâu lắng đọng sự đau đớn vô hạn, con ngươi đỏ tươi như máu, anh cố gắng lên từng tiếng.

Khi cô chưa tỉnh nguyên đến bên anh, anh sẽ không ép buộc cô, chính anh cũng không muốn mang đến một tương lai vô vọng cho người con gái anh yêu nhất trong đời.

Ôm chặt cô trong ngực, tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt lành lạnh của cô, anh khàn khàn nói: “Anh sẽ không ép em đâu, Lan Khê ngoan. Em cũng đừng ép anh nữa.”

Giờ anh mới hiểu bản thân mình vẫn chưa có đủ sự trầm ổn, chín chắn. Chỉ cần bị cô kích thích một chút, mọi sự trầm ổn đều bay vèo đi tận nơi nào.

Với cô anh không thể dùng sức mạnh hay sự cường thế để ép buộc. Chỉ cần thấy những giọt nước mắt trong suốt của cô thì anh sẽ sợ hãi, không đành lòng làm cô buồn đau nữa.

“Em muốn trở về trường học.” Cô rung giọng nói.

Anh mạnh mẽ phản đối: “Hôm nay quá muộn rồi em”

“Em không thích ở chỗ này” Hàng lông mi dài trở nên ướt đẫm vì nước mắt, mặt cô từ trong lòng bàn tay anh thoát ra mang theo sự kháng nghị mạnh mẽ.

Lòng bàn tay lại lần nữa nâng niu gương mặt cô, anh cúi đầu thì thầm bên tai cô: “Đừng sợ, anh sẽ không làm gì khiến em sợ hãi đâu.”

Nửa đêm, Lan Khê đột nhiên tỉnh dậy, không cách nào ngủ ngon giấc được.

Không có dép, cô chân không xuống giường đi đến bên cạnh cửa sổ. Khung cảnh xa lạ bên ngoài khiến cô ngơ ngác, bản thân một lúc lâu.

Lúc sau lại cảm thấy bụng buồn buồn, nửa đêm lại có nhu cầu đi nhà vệ sinh rồi. Vì trong phòng không có nhà vệ sinh nên cô đành phải đi ra ngoài tìm.

Nhưng khi vừa mở cửa phòng, ánh đèn mờ mờ từ căn phòng đối diện đã thu hút sự chú ý của cô. Hình như đó là phòng làm việc của Mộ Yến Thần.

Cứ thể cô đứng ngây ngốc trước cửa phòng rồi không biết từ lúc nào đã đi đến mở cánh cửa phòng đối diện đó——

Cánh cửa mở ra một nửa đã có thể quan sát tình hình bên trong.

Một bóng dáng anh tuấn quen thuộc đang ngồi trên ghế xoay, trong con ngươi phủ đầy tia máu đang tập trung nghiên cứu những chồng văn kiện xếp đầy trên mặt bàn. Bên cạnh anh là 3 tách cà phê, còn phía dưới màn hình laptop hiển thị thời gian lúc này là 03:40 sáng.

Tay anh cầm lên tách cà phê, khi đưa lên môi mới phát hiện trong tách không còn một giọt nào.

Mộ Yến Thần dừng một chút, lạnh lùng nâng mắt lên, lại chạm phải bóng dáng mảnh mai đang đứng ngoài hành lang.

Mí mắt anh lấp tức giật lên.

Anh nhanh chân đứng dậy, lại thấy đôi chân trần đang dẫm trên nền nhà lạnh như băng của cô. Sắc mặt anh lập tức đen xuống, cầm tây trang đang khoác trên ghế, mang cửa phòng kéo ra, anh đi tới, đem tây trang dắt tiền vứt xuống cạnh chân cô.

“Đứng lên đây đi, mặt đất lạnh lắm sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của em” Khi anh mở miệng nói chuyện, mới biết giọng mình khàn đến đáng sợ.

Sự rung động mạnh mẽ lần nữa xâm chiếm lòng cô.

Cả tối nay cô luôn luôn thắc mắc chuyện anh cùng cô nháo loạn cả ngày hôm nay thì việc công ty sẽ ra sao? Giờ thì cô đã có câu trả lời thỏa đáng. Có cúi đầu, lại thấy anh mang bộ tây trang được may thủ công kĩ càng, là loại có số lượng hạn chế trên thế giới vứt xuống kêu cô dẫm đạp lên.

Khuôn mặt trở nên tái nhợt, lòng rất chua mà tim cũng rất đau, cô cố tình kháng cự lại niềm rung động to lớn, cắn môi ngoảnh mặt ngoi lơ.

Anh tốt lắm nhưng cô chẳng ham đâu.

Sắc mặt Mộ Yến Thần càng trầm hơn nữa.

Không nói tiếng nào, anh nắm lấy hai cổ tay cô, cưỡng chế cô vòng hai tay quanh cổ mình. Sau cúi người, dùng một tay khác lần tới hai đùi cô, dùng sức bẻ bồng cô lên.

57. Chương 57 : Phải Đối Với Cô Như Thế Nào Mới Tốt!

“” Lan Khê hoảng sợ, hai mắt trợn to lên, hai chân dưới liên tục quẫy đạp, chống cự lại anh.

“Đừng quậy nữa, không quan tâm đến sức khỏe mình, mẹ em ở trên trời nhìn em như thế này, bà có vui nổi không?—” Giọng anh lạnh lùng chặt đứt sự kháng nghị của cô, kèm theo ánh mắt âm hàn thâm thúy chế trụ toàn bộ mọi giác quan của cô gài nhỏ trong ngực, anh luôn biết được điểm yếu của cô, để thông qua đó uy hiếp cô thỏa hiệp.

Gương mặt cô trắng bệch, ánh mắt thể hiện rõ không cam lòng nhưng hai tay đã để yên trên bờ vai rộng lớn.

Lúc này, dáng vẻ kiêu căng, ngạo mạn của Mộ Yến Thần mới tiêu bớt đi. Trong giây lát, sự đau đớn cùng bất đắc dĩ lại đan vào nhau, lồng vào dưới đáy mắt anh.

Chân cô sao lại lạnh buốt đến độ này? Cặp chân óng ánh giắt trong khuỷu tay anh tuy đã cách một lớp áo sơ mi nhưng vẫn lạnh đến buốt lòng người. Khuôn mặt tuần tú lại xuất hiện sự âm trầm phiền muộn. Anh bế cô về phòng, chỉnh máy điều hòa đến nhiệt độ thích hợp, lấy chăn đắp cẩn thận cho cô.

Nhưng Lan Khê không phối hợp. Anh vừa đắp thì cô đá văng ra, anh kéo chăn đắp lại, cô cũng không ngại thi gan với anh, lần này đá càng mạnh hơn. Cô muốn xem anh có kiên nhẫn chơi trò “anh đắp tôi đá” này đến khi nào?.

Mộ Yến Thần nín thở, môi mỏng lạnh lùng mím chặt lại.

Anh biết cô đang kháng nghị. Dùng loại phương thức im lặng không tiếng động để đấu với anh.

Cô còn quá nhỏ, chưa có năng lực giải quyết những việc khó khăn hóc búa. Cô xui xẻo, bất hạnh bị anh kéo vào loại chuyện hoang đường này cũng không dám hướng ai bày tỏ nỗi lòng, ba mẹ thì không được mà bạn bè cũng chẳng ổn. Cô muốn trốn chạy thật xa, muốn tình cảm vi phạm điều cấm kị của anh hãy tiêu biến đi— anh không nên đến gần cô, không được luôn miệng bảo thích cô. Nhưng tất cả chỉ là mong muốn, hiện thực luôn bắt cô đối mặt với sự khắc nghiệt.

Cô luôn là kẻ bị động, luôn bị chi phối.

Vì thế, cũng chỉ có thể dùng cách này để yếu ớt chống cự, xa lánh mọi sự tốt đẹp mà anh dành cho cô.

Cô chán ghét dây dưa, khóc lóc, nháo loạn cùng anh rồi. Có kết quả gì tốt đâu, cuối cùng anh cũng chỉ ôm chặt cô vào ngực, dùng sự dịu dàng trấn an, luôn mở miệng đảm bảo sẽ không bao giờ đi quá giới hạn nữa.

Nhưng lòng cô mãi không được yên, nhiều lúc muốn đem bản thân chôn sống đi cho xong, cô sợ thế nhân sẽ phát hiện ra tình cảm mờ ám đáng khinh bỉ, đầy nghiệp chướng nặng nề của mình cùng anh hai.

Ánh mắt Mộ Yến Thần vẫn sắc lạnh như thường, lần thứ ba kiên trì đem chân đạp cho cô, bàn chân nhỏ bé vẫn tiếp tục đá. Nhưng lần này chân còn chưa kịp đá trúng chân đã bị bàn tay to lớn của anh chụp được. Mộ Yến Thần đè chặt chân cô xuống giường, ngón tay thon dài tiếp tục trượt lên phía trên, đẩy vạt áo sơ mi của cô cao lên, trực tiếp tấn công xuống đáy quần, ngón tay cách lớp quần chậm rãi trêu chọc nụ hoa mềm mại bên trong.

“——!” Lan Khê gào to lên, máu toàn thân lúc này dồn hết lên trên mặt, cô nhắm mắt nghiêng mặt qua một bên, làm như mình là người đã chết rồi.

Trên trán Mộ Yến Thần ngưng tụ tầng mờ hôi dày đặc, đôi môi nhếch lên, ngón tay vẫn chậm chạp trêu chọc: “Còn dám nháo với anh không?”

Người con gái nằm phía dưới thật lâu không một chút động đậy, Mộ Yến Thần nghi ngờ cúi đầu quan sát. Nhờ ánh sáng le lói của chiếc đèn ngủ, anh thấy được những giọt nước mắt trong suốt như pha lê đang lặng lẽ rơi đầy trên má cô. Trong lòng anh vô cùng hối hận, nhẹ nhàng vén mái tóc ngang trên trán cô, an ủi hôn lên mi tâm cô, thì thầm: “Anh xin lỗi, em đừng đá chân nữa, ngoan ngoãn ngủ sớm đi em.”

Sau đó dùng hết năng lực tự chủ của bản thân rút ngón tay ra. Lòng ngón tay vẫn còn lưu lại xúc cảm khi kích thích nơi thâm kín của cô, làm lòng anh xao xuyến.

Sắp xếp cho cô xong, anh ngáp ngừng đứng dậy bước ra khỏi phòng. Khi bàn tay khép lại cánh cửa, anh nhanh chóng liếc vào trong, chỉ thấy cô như một chú mèo nhỏ sợ sệt, co rút cả người thành một vòng tròn nhỏ, tiến sát vào phía trong giường.

Sau khi cửa đóng lại, anh vẫn đứng bên ngoài phòng cô. Mi tâm nhú thật chặt, từ thân xác tới tâm hồn chìm trong sự mệt mỏi, bị thương.

Anh quả thật không biết. phải làm sao với cô bây giờ, phải đối với cô như thế nào mới tốt đây?

Mộ Yến Thần mất ngủ một đêm, chỉ dựa vào trên ghế chợp mắt khoảng 1h đồng hồ.

Trong bóng tối mông lung, anh biết được Lan Khê tỉnh dậy từ rất sớm, ngoan ngoãn là vệ sinh cá nhân, đánh răng rửa mặt. còn lên ban công lấy đồng phục để thay. Suốt cả quá trình cô vẫn mặc áo sơ mi của anh, cặp chân trắng nõn ẩn hiện sau lớp áo đánh mạnh vào thị giác của anh, làm trái tim đánh trống liên tục không ngừng nghỉ.

Anh nhìn lên đồng hồ treo tường, đã gần năm giờ sáng.

Mộ Yến Thần ngồi trên ghế làm vài động tác hít thở để ổn định tâm tình, thu hồi ánh mắt có chút không trong sáng lại, tìm chìa khóa xe chuẩn bị đưa cô đến trường.

58. Chương 58 : Cố Ý Chọc Giận Anh

Mộ Yến Thần ngồi trên ghế làm vài động tác hít thở để ổn định tâm tình, thu hồi ánh mắt có chút không trong sáng lại, tìm chìa khóa xe chuẩn bị đưa cô đến trường.

“Em muốn ăn gì?” Anh quan tâm hỏi cô.

“Lát lên trường vào tiết tự học em sẽ tự đi mua đồ ăn.” Lan Khê cự tuyệt, tiếp tục mở khóa cửa.

Mộ Yến Thần đứng chắn tại cửa, vây lấy xung quanh cô, con người trong mắt lạnh như băng cùng sự bất đắc dĩ cùng cực, hồi lâu anh cố đè nén sự đau đớn để ánh mắt nhu hòa hơn: “Tối qua, em không được nghỉ

ngôi tốt, sáng dậy sẽ dễ mất tinh thần, nên phải ăn chút gì nóng để đảm bảo sức khỏe. Ngoan, muốn ăn gì anh mua?”

Lan Khê vẫn nắm khóa cửa, hốc mắt đỏ au cho thấy hôm qua cô đã khóc rất nhiều.

“Em không muốn thì không được, đúng không?” Giọng cô mềm mại nhưng chứa đầy trào phúng, hỏi một câu nhưng hai tầng ý nghĩa.

Tim anh lần nữa bị công kích.

Môi mím lại thành đường thẳng, cổ đè ép những luồng sóng dữ đang cuộn trào trong lồng ngực, bàn tay sờ lên đỉnh đầu cô, anh tha thiết nhìn thật sâu vào mắt cô “Muốn đối xử tốt với em, muốn em ăn sáng là hại em sao?”

—— Không ngờ cô lại quyết tâm bài xích, không cho anh có cơ hội đối xử tốt với cô.

Hốc mắt cô càng đỏ, mặt tái xanh, lông mi dài nhanh chóng rũ xuống che dấu hai tròng mắt đen láy. Ánh mắt anh đau thương như thế, cô không chịu nổi, quay đầu đi nén sự run rẩy, nhỏ giọng nói: “Xíu mại đi.”

Kỷ Diệu có nói với cô, ở thành quan có bán xíu mại rất ngon, là món ăn vặt được nữ sinh yêu thích. (thành quan: vùng sát cổng thành)

Nhưng giờ chỉ mới hơn 5h sáng, đi tìm cửa hàng nào bán món đó đây?

Mộ Yến Thần suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt thâm thúy đảo vòng cảnh vật bên ngoài trời, sau nắm tay cô, giọng nhẹ nhõm đi rất nhiều: “Đi nào Lan Khê, anh dẫn em cùng đi.”

Anh biết có một cửa hàng tiện lợi kinh doanh suốt 24/24 giờ, đồng thời buổi sáng có bán vài món rất ngon. Tuy hơi xa nhưng không sao, miễn cô ưng là được.

Bên ngoài trời vẫn còn sương mù nên không khí có chút lạnh lạnh.

Lan Khê ngồi trong xe, mắt mở to kinh ngạc nhìn bóng dáng tuần tú quen thuộc đang im lặng xếp hàng chờ đợi trong cửa hàng tiện lợi. Gò má lập thể tinh tế tỏa ra sự mỉa mai hoặc quyến rũ, đầu cúi xuống, một bộ dáng kiên trì, nhẫn nại. Một phút sau, anh vui vẻ cầm trên tay gói đồ ăn còn bốc hơi nóng, nhanh chóng đi về phía xe. Lan Khê run lên, nhìn cửa xe được mở ra mà tim muốn rớt ra ngoài.

“Còn nóng lắm, em cầm cẩn thận nha.” Giọng trầm ấm rất có từ tính truyền vào trong tai cô.

Trong tích tắc, cô bị bao vây bởi dòng thủy triều ấm áp, trời còn chưa sáng hẳn nhưng cả người đã được đắm mình trong sự ấm áp, thoải mái. Lan Khê dễ thương, xinh đẹp nên dĩ nhiên có rất nhiều nam sinh theo đuổi. Từng có một cậu bé vì muốn lấy lòng người đẹp, sáng sớm tinh mơ đã lén leo tường trốn khỏi kí túc xá, đi hàng mấy cây số để mua cho cô ly sữa đậu nành mà cô thích uống.

Nhưng cảm giác ngày ấy không giống như bây giờ, ngày ấy hốc mắt cô không đỏ, tay chân cũng không luống cuống như lúc này, khi anh mỉm cười gượng gạo đưa đồ ăn đến trước mặt cô.

Khuôn mặt trong sáng lại quay ngoắt qua một bên, đôi môi tái nhợt ép mình phải nói ra những câu tàn nhẫn: “Em giờ lại chẳng muốn ăn món này nữa.”

Nói xong cô an tĩnh chờ đợi, hi vọng anh sẽ bộc phát sự tức giận.

Cô hành động như một kẻ không biết điều, chọc cho người ta sinh chán ghét, không đáng giá để người ta thích. Anh tốt nhất nên giận dữ phát tiết một trận, giáo huấn cô thật nhiều, rồi một phát đá bay cô xuống xe thì càng tốt.

Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn cô thật lâu, gương mặt trắng tái giống như đang một mình chống chọi với mùa đông khắc nghiệt.

Anh chậm rãi đi ra ngoài xe, cầm gói thức ăn vung lên. Gói thức ăn lượn theo hình vòng cung trên không được vài giây rồi “phịch” một tiếng, yên lặng nằm trong giỏ rác. Tiếng động rất nhỏ nhưng làm cho lòng Lan Khê chấn kinh.

Sau anh quay lại xe, Lan Khê nhắm hai mắt chờ anh nổi giận nhưng bất ngờ một cổ nhu hòa lại xâm nhập đến. Mộ Yến Thần vòng hai tay qua người cô, cẩn thận giúp cô thắt dây an toàn, miệng ghé vào tai cô thì non: “Vậy em nghĩ xem mình muốn ăn gì thì nói lại cho anh biết, được không?”

Cô không nhận được sự kinh ngạc, nghiêng người ngắm nhìn anh, ánh mắt ngập tràn sự khó tin.

59. Chương 59 : Cuối Cùng Cũng Quyết Tâm Tàn Nhẫn

Anh đừng đối với cô như thế, cô sắp không chịu đựng nổi rồi.

Khuôn mặt chấy sạch, Lan Khê cúi đầu, nhẹ nhàng tránh thoát khỏi vòng tay Mộ Yến Thần, ánh mắt trong suốt khi anh không nhìn thấy được mới dám lóe lên nhưng tia sáng đầy cảm động nhưng cũng chứa sự đau lòng.

Mộ Yến Thần đứng dậy, ánh mắt đầy phức tạp nhưng cũng giúp cô đóng lại cửa xe.

Xe lại chạy băng băng trên đường, khoảng cách đến trường ngày càng gần.

“Chuyện bài kiểm tra đừng nói với ba em.” Tay cô nắm chặt bài kiểm tra, lên tiếng buồn bã cầu xin.

“Ừm.” Mộ Yến Thần đáp một tiếng.

“Từ nay thứ bảy chủ nhật em đều ở lại trường tự học, cùng Kỷ Diêu đi dạo bên ngoài tí là được, không cần về nhà nữa.” Cô cắn môi, nói tiếp.

“ Ừm.”

“Trong trường không cho phép sử dụng điện thoại, cho nên em không nạp tiền xì nữa, cất vào trong kí túc xá luôn.” Ánh mắt cô ngó ra ngoài cửa sổ.

“ ”

Từng lời cô thốt ra, rất nhẹ nhàng nhưng lại như những mũi tên bén nhọn xuyên thẳng vào tim anh, tiếng sau nặng nề hơn tiếng trước. Vừa bắt đầu, anh còn có thể gồng mình chịu đựng nhưng mức độ sát thương ngày càng cao, anh đã không còn chịu nổi nữa. Quá đau đớn, ngực thít chặt hít thở không thông. Sự mệt mỏi tích tụ suốt đêm qua mãnh liệt kéo đến. Gương mặt Mộ Yến Thần trắng bệch như tờ giấy, môi tím tái như bị đông cứng trong hầm băng, anh dừng xe ngay tại ven đường.

Bầu không khí đè nén làm người ta khó thở lan tràn ra khắp xe.

Cô cắn gì nhiều lời như thế, không bằng cứ nói thẳng một câu.

Mộ Yến Thần, chúng ta tốt nhất cả đời này đừng gặp lại.

Nếu cô nói trực tiếp như thế có lẽ anh sẽ bớt đau hơn.

Giờ khắc này anh chợt không hiểu vì sao lại từ đất nước xa xôi kia lặn lội về Trung Quốc? Chẳng lẽ là để gặp cô, rồi bị cô làm cho đau đớn đến tan nát cõi lòng?

Lan Khê quan sát bên đường, thấy cửa hiệu bán sách nằm gần trường học. Hàng mi dài rung lên, cô lạnh lùng lấy tay đặt lên tay cầm ở cửa xe.

“Chỗ này rất gần trường, cho em xuống luôn đi ” Cô nghiêng đầu, nhẹ giọng nói, “Anh hai, cảm ơn anh đã đưa em tới.”

Người đàn ông bên cạnh không có động tĩnh.

Cô ép mình buộc phải tàn nhẫn một cách triệt để, trong lòng nói thầm hai chữ “tạm biệt” rồi vịn tay cầm muốn mở cửa đi xuống, lại không ngờ “cách” một tiếng, cửa xe bị khóa, cô bị nhốt không ra được.

Hình ảnh Lan Khê phản chiếu lên kính cửa sổ, mặt cô xanh lét, tay run lẩy bẩy .

Ngay tức thời, một luồng sức mạnh ập nhanh đến bao vây lấy cô từ phía sau lưng. Anh rất cường ngạnh, hai cánh tay dài như gọng sắt ôm chặt cô, để tấm lưng cô dính sát vào vòm ngực anh, môi thì thắm trên đỉnh đầu cô.

“Cho anh lý do.”

“Lan Khê ơi, cho anh một lí do để anh có thể buông tay, thuyết phục anh để anh có thể thả em đi”.

Con người thâm thúy giăng đầy tơ máu. Môi mỏng lạnh lùng nhấn nhá từng lời. Anh muốn cô hãy cho anh một dao thật tàn nhẫn, thông qua đó cũng chặt đứt luôn tia hi vọng mong manh cuối cùng của anh.

Lan Khê cắn môi, hàm răng sắc nhọn sắp lẳng trìa cánh môi bật máu .

Đáy mắt đã dâng đầy nước, cô cố nén, bình tĩnh lạnh lùng quay đầu nhìn anh: “Anh hai, em biết rõ thích một người là không sai. Nhưng khi anh ôm em, hôn em, thậm chí xâm phạm em, trong lòng lại biết rõ em là em ruột của anh — thời điểm ấy, anh một chút cũng không cảm thấy ghê tởm, buồn nôn giống như em sao?”

Những chữ cuối cùng cô nói rất nhẹ nhàng, thoải mái nhưng không hề che dấu sự chén ghét, khinh thường. Rất tốt.

Tốt vô cùng.

Chỉ cần vài chữ, không dài dòng nhưng đúng trọng tâm, đánh đúng vào nơi mềm yếu nhất của anh.

Dù là một người đàn ông hèn nhát hay hèn mọn trong tình cảm cũng không cách nào chịu đựng được sự bài xích, cự tuyệt thậm chí là ghê tởm của cô.

Huống chi anh là Mộ Yến Thần.

Một người đàn ông có sự kiêu ngạo và tôn nghiêm vô cùng lớn.

60. Chương 60 : Lan Khê, Em Thắng!

Giống như vừa trải qua một thế kỉ dài đằng đẵng. Hai bàn tay đang đang ôm hông Lan Khê dần dần rút lui, mang theo sự ấm áp nhanh chóng rời xa cô.

Trên môi Mộ Yến Thần nở nụ cười yếu ớt. Rõ ràng trong đôi mắt hiện lên sự tan nát nhưng nụ cười trên môi lại nhẹ như mây bay gió thổi. Sự đau đớn tận cùng thì ra cũng chỉ có như thế.

“Em thắng.” Âm thanh khàn đặc vang lên.

“Lan Khê, em thắng.”

Mộ Yến Thần anh cuộc đời này có được rất ít nên vẫn luôn keo kiệt cho ra. Duy nhất lần này, anh tự nguyện hạ mình xuống thấp nhất, mang tất mọi điều tốt đẹp dâng hiến, nào ngờ lại được đối đáp như vậy.

Mở ra ổ khóa, anh một môi nói: “Đi học đi.”

Nếu muốn cả đời này không gặp lại, vậy anh thành toàn cho cô.

Lan Khê chưa xót tận đáy lòng. Khi nhìn anh trầm mặc lạnh lùng như băng cũng không đau đến độ này. Giờ đây, gương mặt anh tiêu tụy nhưng trên môi vẫn gượng cười, phảng phất như bị cả thế giới bỏ lại sau lưng. Nhìn anh như thế ngực cô đau lắm, mắt đã nhòe đi chan chất.

Cô cắn môi, mở cửa xe ra.

Bên ngoài có gió lớn , vừa xuống xe cô run cả người lên. Cô liếc nhìn anh lần cuối, rồi quyết tâm đóng mạnh cửa xe, xoay người đi về trường.

Trong xe hoàn toàn an tĩnh lại.

An tĩnh tựa như những năm anh sống một mình ở nước ngoài. Những đêm khuya, anh ngồi trong căn phòng lộng lẫy tráng lệ, buồn chán đếm từng tiếng kim giây của đồng hồ. Thề xác thì rõ rồi chỉ muốn vui mình

ngủ thật sâu nhưng tinh thần lại cố tình chống đối, sự cô tịch khiến giấc ngủ không cách nào đến bên anh, anh chỉ còn cách trắng đêm không ngủ.

Sự đau thương ấy không phai mờ theo năm tháng mà không ngừng tăng lên theo thời gian.

Nụ cười yếu ớt dần tan biến thay vào đó là sự hoang tàn, lạnh lẽo. Những tia máu đỏ dần kéo đến cư ngụ trong đôi đồng tử. Anh vẫn chăm chú nhìn thân hình mảnh khảnh phía trước.

— tại sao anh lại ở trong phòng tắm nhà tôi hả?

— Mộ Yến Thần, anh chẳng qua cũng chỉ có thể à?.

— Anh là người tốt, luôn quan tâm giúp đỡ cho tôi..... Mộ yến Thần, cảm ơn anh.

— Anh hai, hoan nghênh anh về nhà! !

Mí mắt anh nhảy liên hồi, trái tim nằm bên trái lồng ngực đập dồn dập như trống trận.

Sắc mặt Mộ Yến Thần đột ngột trầm xuống, vội vàng mở cửa xe ra, nhanh chóng đuổi theo Lan Khê.

Ngày dần sáng lên, trên đường đã bắt đầu có nhiều xe lưu thông.

Lan Khê đang cầm bài kiểm tra, vì cầm không chắc nên cơn gió mạnh thổi đến làm tờ giấy tuột khỏi tay cô, bay lên không trung. Cô hốt hoảng ngửa đầu theo, chân không tự chủ đuổi theo lấy lại tờ giấy.

Một chiếc ô tô lẩn trong sương mù lao ra với tốc độ hơi nhanh.

Gương mặt Mộ Yến Thần trong nháy mắt không còn một giọt máu.

“Lan Khê ——! !”

Tiếng gào thét vào lúc sáng sớm dội vang khắp trên đường. Lan Khê vừa mới nghe được tiếng kèn đinh tai nhức óc, liền sau đó thân thể đã bị một cỗ lực đẩy mạnh ra. “Phanh” tiếng xe thắng gấp vang lên kèm theo tiếng thủy tinh vỡ vụn truyền đến. Hai khuỷu tay Lan Khê phải chống đỡ cả thân người, cọ xát với mặt đường xi măng, đau đến xương muốn vỡ vụn, cánh tay bị tróc da chảy đầy máu, đau rát khắp toàn thân.

Cô từ trên mặt đất cố gắng bò dậy, tay chống trên mặt đất chạm phải những mảnh thủy tinh nhỏ vụn. Còn mảnh thủy tinh lớn nhất cách cô không xa bị dính đầy đặc vết máu đỏ tươi.

Lan Khê hoảng hồn, quay đầu nhìn lại. Cô như chết đứng khi thấy Mộ Yến Thần vô lực nằm sấp trên mặt đường, gương mặt anh trắng trắng bệch, mồ hôi lạnh xuất đầy trán, và máu tươi theo gò má vẫn tiếp tục chảy không ngừng nghỉ.....Cảnh tượng khiến người ta điếng lòng.

“Anh hai.” cánh môi cô mất đi huyết sắc, run run phát ra hai tiếng quen thuộc.

61. Chương 61 : Sợ Đến Mức Tận Cùng

Buổi sáng trên đường đang yên tĩnh vì vụ tai nạn mà trở nên nháo loạn.

“Anh hai.”

“Anh hai, đừng chết.”

“Mộ Yến Thần, anh không được chết.” Lan Khê như một kẻ điên, khi xe cứu thương đưa Mộ Yến Thần đi thì cô vẫn chạy theo, ôm chặt lấy đầu cùng vai anh. Nước mắt nhoe hết cả khuôn mặt, những ngón tay thon dài run rẩy lau đi những vết máu trên gò má anh, nhưng cô lau đến đâu thì máu trào ra đến đó.

Cả người cô như bị lạc trong tấm lưới to lớn mang tên sợ hãi. Toàn thể giới của cô giờ đây chỉ có người đàn ông trước mặt, anh đang chảy máu đầm đìa mà cô lại vô dụng không giúp được gì.

“Cô bé à, đừng ôm chặt anh ấy như vậy, để người bệnh nằm ngửa ra đi!” Cô y tá cau mày quát Lan Khê, muốn ngăn cản cô từ phía sau.

Nhưng cô y tá vừa đụng vào tay thì Lan Khê lại khóc to hơn nữa “Anh ấy là anh hai của tôi, vì sao tôi lại không được phép ôm anh ấy!”

Cô y tá bị Lan Khê làm cho ngây ngẩn trong chốc lát, sau lấy lại bình tĩnh rống thẳng vào mặt cô: “Vì chúng tôi phải cứu anh ấy! Chẳng lẽ cô muốn nhìn anh ấy chết trên tay cô sao ? !” Nói xong dùng sức đẩy cô qua một bên.

Trong cơn hôn mê, Mộ Yến Thần thoáng nghe tiếng khóc thương tâm của Lan Khê, anh cố chống chọi với cơn đau nhức, lông mi dài dính đầy máu chậm rãi nhướng lên. Mắt vừa mở ra đã thấy bóng dáng mảnh khảnh đang tựa vào vách xe, khuôn mặt cô tràn đầy sự bi thương, còn trong đôi mắt xinh đẹp mang đầy sự tuyệt vọng như đang đối mặt với ngày tận thế .

Không để ý đến những y tá, bác sĩ đang vây xung quanh mình, anh chỉ chăm chăm nhìn về phía cô, bàn tay chậm rãi ngoắc ngoắc cô

Lan Khê nhanh chóng chạy lại, nghiêng người nghe anh nói chuyện.

“Đừng khóc.” Giọng nói anh vô lực, như vỡ vụn thành những hạt bụi phiêu tán trong không khí, nhưng cô vẫn có thể nghe thấy lời anh.

Khóe miệng gượng gượng cong lên thành nụ cười yếu ớt. Lúc này toàn thân anh đau nhức nhưng vẫn tỏ vẻ không sao, nghiêng mặt đến gần bên tai cô, lên tiếng: “Đừng khóc, Lan Khê. Em khóc thương tâm như thế, anh sao dám chết nữa.”

—— Lan Khê, em khóc thương tâm như thế, anh sao dám chết nữa

Lời nói như một câu thần chú truyền thẳng vào lòng cô. Trong sự điên loạn, rối ren này, lời nói ấy như liều thuốc, trợ giúp cô bình tĩnh đối mặt với tất cả mọi việc sắp xảy ra.

Mạc Như Khanh khi nhận được tin báo vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đến bệnh viện. Khi đến được bệnh viện, hai chân bà như muốn nhũn ra, mấy lần suýt ngã nhào xuống đất. Bà đẩy bàn tay của quản gia đang đỡ mình ra, nén nước mắt đi vào bên trong.

Hành lang bệnh viện ngập tràn mùi vị của thuốc sát trùng, vô cùng khó ngửi.

Mạc Như Khanh gấp gáp không tìm ra phương hướng, may mắn có quản gia chỉ về phòng cấp cứu đang sáng đèn, bà liền nhanh chạy đến.

“Yến Thần đang ở trong đó hả? Đã vào trong ấy được bao lâu rồi ? Bác sĩ có nói là bị thương ở chỗ nào không?” Mạc Như Khanh vỗ mấy cái liên tiếp vào cửa phòng cấp cứu, không nghe tiếng trả lời, liền vội vã chạy đến chỗ làm việc của các y tá, bác sĩ “Bác sĩ, bác sĩ!”

Quản gia kéo bà lại: “Phu nhân, bác sĩ đang chữa trị ở bên trong, hiện tại họ cần phải có sự tập trung, chúng ta cố chờ thêm tí nữa!”

“Chờ?” Nước mắt liên tục phục kích trong con ngươi, Mạc Như Khanh kích động nói, “Muốn tôi chờ thì đầu tiên phải có ai giải thích mọi việc cho tôi chờ. Yến thần sáng hôm qua còn khỏe mạnh, vì sao sáng nay lại xảy ra tai nạn được chứ. Sáng tinh mơ mà nó đã vội đi đâu để xảy ra họa thế này?”

Tiếng gào thét, tiếng khóc thương tâm phá tan sự yên tĩnh của bệnh viện. Có lẽ các bác sĩ, y tá làm việc trong môi trường này đã sớm quen với những cảnh tượng như trên, nên mặt họ không biến sắc tiếp tục làm những phần việc của mình.

Quản gia vẫn tiếp tục khuyên nhủ, an ủi nhưng Mạc Như Khanh không nghe vào tai một chữ. Ánh mắt không có tiêu cự cứ đảo xung quanh rồi chột dừng lại ở góc tường.

Một thân thể nhỏ nhắn đang ngồi lui vào góc tối trên hành lang. Hai bàn tay cô đan chặt vào nhau, mười ngón tay lại dính đầy máu tươi không thể nhận ra màu sắc trắng hồng vốn có. Cô ngồi ngơ ngác nơi ấy, bộ dáng bất lực pha lẫn sự hoảng hốt.

Mấy tiếng vang dội của giày cao gót truyền đến, một bóng đen bao phủ trên đỉnh đầu Lan Khê.

“. Giờ này con không phải là nên ở trường học sao?” Đỏ mắt, Mạc Như Khanh đè ép tiếng nói run rẩy, gần từng chữ hỏi.

“Lan Khê, con ngẩng lên nói chuyện dì Mạc đi —— con đứng lên nói với dì chuyện Yến Thần bị tai nạn không liên quan tới con, con giải thích dì sẽ tin mà!” Thanh âm từ giữa những kẽ răng bà phát ra như đã bị tê liệt, vỡ vụn.

Lan Khê vòng hai tay ôm chặt lấy bản thân. Gương mặt cũng vui hơn một nửa vào hai cánh tay, chỉ còn dư lại hai đôi mắt đắm lệ trên khuôn mặt trắng hồng.

Xin đừng hỏi cô.

Cô so với ai cũng hoang mang, sợ hãi hơn rất nhiều.

Nửa năm trước, mẹ cô đã mãi rời bỏ cô trong trường hợp tương tự thế này. Mọi thân thể áp áp dần trở nên lạnh như băng, từ linh động đến cứng ngắc. Hình ảnh cuối cùng mẹ lưu lại cho cô là khi bà nôn ra một ngụm máu to rồi nhắm mắt, bỏ lại cô một mình trên cõi đời này.

Khi cô ôm lấy đầu Mộ Yến Thần, liên tục lau máu cho anh, thì đã mang trong mình tâm tình nặng nề, tội tệ ấy.

Đã mất đi thì sẽ không bao giờ có lại được.

Vết thương trên đầu phải khâu bảy mũi, não bị chấn động nhẹ, máu tụ trong não để lại vết bầm. Nhưng theo lời bác sĩ nhận xét, vết thương này tương đối nhẹ, chỉ cần cẩn thận điều trị kết hợp nghỉ ngơi hợp lý sẽ nhanh hồi phục.

Sau khi nhận được tin tức này, Mạc Như Khanh mới đồng ý cho phép quản gia gọi điện báo cho Mộ Minh Thăng biết sự việc.

Cho dù thế, Lan Khê vẫn không tránh được một trận mắng té lửa đổ xuống đầu từ ba của mình.

Bộ đồng phục trên người cô nhếch nhác, loang lổ những vệt máu tươi còn chưa kịp khô. Bị mắng riết cũng quen rồi, lời từ tai trái chui sang tai phải rồi bay vào tận nơi đâu, giờ phút này cô chỉ quan tâm đến Mộ Yến Thần, mắt mở to nhìn anh bị đẩy vào phòng bệnh.

“Con nói đi, vì sao cùng anh hai ở chung một chỗ?” Mắng xong, Mộ Minh Thăng tiếp tục truy hỏi.

Cô làm sao có thể trả lời câu hỏi này đây?

Cô nín thở, cúi mặt, lựa chọn im lặng.

Biết lửa giận của ba mình sẽ tăng lên trước hành động này nên cô nhắm mắt chuẩn bị tinh thần ăn một bạt tay. Nhưng bàn tay bị một cánh tay khác kéo đi, cô mở mắt thì thấy tay mình nằm gọn trong lòng bàn tay của Mạc Như Khanh.

“Được rồi Minh Thăng, anh chớ nổi nóng nữa” Mạc Như Khanh dịu dàng nhìn Lan Khê, nhẹ giọng nói, “Trên người con bé cũng dính đầy máu, mau nhờ bác sĩ kiểm tra xem có bị thương nơi nào không, rồi gọi người chở con bé về nhà thay bộ quần áo khác đi.”

Trong lòng Lan Khê bỗng dâng đầy nỗi khiếp sợ.

Sau khi Mạc Như Khanh phân phó xong, liền dẫn Lan Khê giao qua tay quản gia. Trước khi bà buông tay cô ra, Lan Khê nhận ra điểm bất thường, sức lực ở lần nắm cuối cùng vô cùng lớn. Cô quay đầu lại nhìn, vừa lúc bắt gặp được tia u ám trong đáy mắt bà.

Là một phụ nữ đã từng trải đời, có kinh nghiệm tích lũy nhiều năm, Mạc Như Khanh nhận ra được có vấn đề giữa hai anh em này. Bà quyết định không gặng hỏi mà sẽ tự mình quan sát, tìm hiểu.

Lan Khê rợn người, da gà nổi khắp toàn thân, không dám nhìn thẳng vào Mạc Như Khanh, vội vàng theo bước quản gia về nhà.

Cô về nhà tắm rửa thay đổi quần áo, xử lý qua loa vết thương rồi vội vàng quay lại bệnh viện.

“Anh tôi tỉnh chưa?” Cô nghiêng đầu hỏi thím Trương đang trực ngoài cửa phòng bệnh.

“Tĩnh rồi ạ ” thím Trương nói, “Chỉ là thiếu gia vừa tỉnh đã phải xử lý chuyện công việc. Người của công ty đến tận đây tìm, bảo là có việc gấp cần được ý kiến của thiếu gia.”

Nghe bà ta nói, viên mắt của Lan Khê dần không được lại đồ ửng lên.

Cô mở khóa cửa, tự nhiên đi vào.

Bên trong Cố Tử Nghiêu cùng vài nhân viên công ty đang vây xung quanh Mộ Yến Thần nhỏ giọng bàn luận. Cả phòng chìm trong bầu không khí nghiêm túc.

Nghe được âm thanh tiếng cửa mở, Mộ Yến Thần chậm rãi ngược lên, ánh mắt rơi trên người cô nhóc đang tự nhiên bước vào.

62. Chương 62 : Đau Lòng

Cô mặc một chiếc áo làm bằng vải chiffon, tóc ướn xõa tung trên hai vai. Cầm cùng khuỷa tay dán băng keo cá nhân. Đôi mắt trong suốt nhìn thẳng Cố Tử Nghiêu, lạnh lạnh nói: “Trong phòng bệnh cần nhất là sự yên tĩnh, các anh không biết sao?”.

Trên khuôn mặt cô viết hai chữ “bài xích” to tướng.

Cô không hiểu ba mình rốt cuộc đang làm quái gì nữa? Con trai xa cách hơn 20 năm trở về, ông không lo bồi dưỡng tình cảm lại bắt anh lẫn xả với việc của công ty. Ban ngày thì bận bịu như một con quay, giờ ngã bệnh cũng không được yên, liên tục bị quấy rầy.

Cố Tử Nghiêu bị cô nói thẳng cũng trở nên lúng túng.

Nhanh tay thu hồi đồng văn kiện, anh ta hỏi Mộ Yến Thần ý kiến sau cùng, rồi đưa mắt ra hiệu với những nhân viên trong phòng. Chỉ trong vòng chưa đầy một phút, căn phòng được khôi phục lại sự an tĩnh.

Không khí này cũng đánh tan sự dửng dưng cảm lúa nẩy của Lan Khê. Mặt cô hơi tái, chân đứng bất động, không dám đi chuyển nửa bước

Cô bây giờ có thể nói gì đây?

Cô dùng phương thức cực đoan nhất để cự tuyệt anh, đem tôn nghiêm của một người đàn ông kiêu ngạo dẫm đạp dưới chân. Thậm chí còn nói anh buồn nôn, ghê tởm.

Giờ đây cô cảm thấy bản thân không có tư cách đứng tại nơi này, quan tâm anh, hỏi anh có đau hay không.

Giống như được trải qua một cuộc tái sinh, mùi sát trùng đặc trưng trong phòng bệnh tuy hơi khó ngửi nhưng lại có tác dụng làm tinh thần người ta an ổn hơn, bình tĩnh hơn. Mộ Yến Thần ngồi dựa vào giường. Trên trán quấn một tấm băng trắng nhưng không ảnh hưởng đến sự tuấn tú của anh. Anh đẹp xấp xỉ văn kiện qua một bên, hướng cô gọi.

“Lan Khê, tới đây.”

Giọng nói khàn khàn nhưng vẫn mang đủ sự nhu hòa khiến Lan Khê không cách nào kháng cự.

Lan Khê từng bước lại gần anh, vừa đi vừa quan sát anh. Anh cong miệng cười với cô nhưng đáy mắt vẫn giăng đầy tia máu đỏ. Ngực cô nhói lên, chua xót đến tận đáy lòng.

“Cho anh xem chỗ em bị thương” Anh trầm giọng yêu cầu.

Cô lắc đầu, “Đều là bị thương ngoài da thôi, xử lý tí là xong. Anh hai, anh.”

“Vậy thì tốt.”

Giọng anh trầm ấm cắt ngang lời cô, ánh mắt dừng trên người cô thu hồi lại: “Đã không có gì thì hôm nay em quay về trường đi. Sáng hôm nay không đi học, bị mất bài, em nhớ nhờ bạn bè phụ đạo lại cho mình.

Về phần bài kiểm tra, anh sẽ không nói lại với ba em. Nếu họ thắc mắc chuyện sáng nay, cứ nói anh có đồ giao cho em, khi đến đó thì gặp chuyện không may. Nếu họ còn hỏi thêm gì thì cứ giữ im lặng, mọi chuyện anh sẽ có cách ứng phó sau.”

Dừng một chút, anh tựa hồ đã dặn dò xong, khẽ gật đầu: “Em còn chuyện gì thắc mắc không?”

Không có ai đáp lại lời anh.

Mộ Yến Thần khẽ cau mày, ngược mắt nhìn sang, mới phát hiện cô đang lặng lẽ rơi nước mắt, hai tay nắm chặt thành giường. Bộ dáng cô như đang gồng mình chịu đựng sự sụp đổ của ông trời, chịu đựng sự chì chiết của những kẻ độc mồm độc miệng.

Gương mặt Mộ Yến Thần liền đen xuống. Anh cứ ngỡ sự đau đớn của tai nạn sẽ tạm thời làm tê liệt thần kinh. Nhưng khi thấy cô, tâm vẫn như cũ nhức nhối lên, tim vẫn bị khoét thật sâu.

Anh tiếp tục đẩy bàn ăn nhỏ về phía khác, nói “Lại gần đây nào em.”

Cô bước đến, anh nhanh tay nắm chặt bàn tay cô. Đôi mắt nhìn cô chứa đầy sự yêu thương tha thiết. Anh kéo cô ngồi xuống cạnh mình, cúi đầu, môi mỏng nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc cô

“Sao vậy? Có người lại bắt nạt, khi dễ em rồi đúng không?” Giọng anh cực nhẹ, cực êm như chỉ sợ mình nói nặng thêm một chút sẽ đả thương đến cô.

Trên người anh nhàn nhạt mùi thuốc lá phẳng phất hương vị đặc trưng đầy nam tính, nhẹ nhẹ cuốn lấy cô.

Lan Khê không nhịn được, nước mắt rớt xuống, nức nở nói: “Anh hai. Thật xin lỗi.”

Mộ Yến Thần chợt cứng người, trên gương mặt không có bất kì sự thay đổi nhưng trong đáy mắt lại nổi lên những tia sáng mỉa mai hoặc mê ly, anh khẽ nghiêng đầu, môi mỏng in trên tai cô: “Lo lắng?”

Cô nghẹn ngào, không nói.

Đuôi lông mày nhướng lên, anh tiếp tục hỏi: “Vậy em có muốn tiếp nhận tình cảm của anh không?”

Cô nhóc đang khóc ngon lành trong ngực anh quả nhiên đình chỉ mọi hoạt động. Cô nhẹ nhàng không chút tiếng động rời xa ngực anh.

Nụ cười tự giễu nở trên môi anh, trông gương gạo biết chừng nào.

“Lan Khê, anh hiểu là do bản thân mình vội vàng dồn ép em, nên em tránh xa là việc bình thường. Chỉ là đừng xem thường tình cảm của anh, anh trước giờ vô cùng nghiêm túc, không mang theo chút tâm lí vui đùa nào đâu.”

Lan Khê cắn môi, ngược hai mắt ướt đẫm nhìn về anh: “Trên đời này, không chỉ duy nhất một mình em đối tốt với anh đâu. Về sau, khẳng định sẽ có người con gái khác tốt với anh hơn em, không lẽ anh.” Không lẽ anh cũng sẽ thích? ?

“Có thể có, có thể không ” Mộ Yến Thần nhếch môi cười cười, “Chỉ là anh không biết còn có người con gái thứ hai đủ sức khiến anh đau lòng như lúc này hay không? Thấy cô ấy nguy hiểm thì ngay lập tức nhào đến, không nhịn được khi thấy cô ấy rơi lệ, nhìn cô ấy khổ sở sẽ không dám cưỡng ép. Lan Khê, em đoán xem, còn có người con gái nào khiến anh cam tâm tình nguyện làm mọi điều?”

Nước mắt nóng bỏng ào ào rơi xuống, anh nói thế thì làm sao cô cứng rắn nổi nữa.

Nụ cười dần dần tản đi, sắc mặt Mộ Yến Thần tái nhợt, ngưng mắt nhìn cô thật lâu, quyết tâm thốt lên: “Còn nữa...em nói đúng lắm. Em là em gái ruột của anh, anh lại dám thích em, luôn muốn ôm em, hôn em, muốn em. Thậm chí ngay cả hô hấp của em cũng muốn chiếm đoạt, hành vi này thật đúng là ghê tởm, đáng để người đời phỉ nhổ.”

Giọng nói dịu dàng nhưng có sức nặng ngàn cân hung hăng bổ vào lòng cô.

“Anh hai, em không phải.” Cô nghẹn ngào muốn giải thích.

“Lan Khê, anh sẽ buông tay, không làm phiền em nữa, được không?”

Lời anh nói như một quả bom nổ tung trong phòng bệnh, Lan Khê phải mất vài giây sau mới kịp tiêu hóa. Tay cô giờ không biết nên để chỗ nào, hô hấp cũng không biết phải điều chỉnh sao cho đúng. Mắt cô mở to hết cỡ nhìn chăm chú vào anh, khi thấy được sự nghiêm túc trong đáy mắt đen sâu thẳm của anh, cô mới dám tin những lời vừa nghe là sự thật.

Hai tay Mộ Yến Thần nâng cằm cô lên, khàn giọng: “Cơ hội chỉ có duy nhất lần này, chúng ta sẽ trở về như trước kia, đơn thuần là hai anh em, được hay không?”

Lần này phản ứng của cô còn nhanh hơn vận tốc của ánh sáng.

Cô cuống quýt gật đầu, bộ dáng cầu còn không được nữa là.

Nhìn điệu bộ này của cô, lòng Mộ Yến Thần lại càng đau nhói. Anh biết cô nhất định sẽ đáp ứng, nhưng không ngờ thái độ đáp ứng lại dứt khoát, mạnh mẽ đến nhường này. Anh cong môi cười nhạo chính bản thân mình, tay từ trên người cô cũng chuyển qua gối sau đầu, trái tim trong nháy mắt đã bị cô moi ra, dầm nát nát.

Anh hoàn toàn vô vọng rồi!

Cửa phòng bệnh lúc này mở ra kèm theo tiếng trò chuyện rôm rả. Nhiếp Minh Hiên cùng một cô y tá song song đi đến, trên miệng anh ta còn cười rất vui vẻ. Nhưng khi anh ta nhìn thấy cảnh tượng trong phòng cũng không tránh khỏi ngẩn người.

Trong phòng bệnh có hai bóng người. Cô gái nhỏ nhắn thì đang đứng, cầm và khủy tay phải dán băng keo cá nhân, cúi đầu y như một đứa trẻ phạm lỗi. Trên giường là một người đàn ông với sắc mặt hơi tái nhưng hiện lên sự ôn hòa ấm áp, còn ánh mắt lại tràn đầy sự mệt mỏi làm cho người ta có cảm giác bị thương, tuyệt vọng.

Nhiếp Minh Hiên với kinh nghiệm phong phú trên đường đời nhanh chóng nhận ra bầu không khí vô cùng nhạy cảm đang diễn ra giữa hai người này. Nhưng anh ta vẫn giữ được sự bình tĩnh, đi tới trước mặt Lan Khê, cười dịu dàng: “Em gái đang đau lòng sao?”

63. Chương 63 : Rất Yêu Em

Lan Khê đưa mắt nhìn sang, sự sợ sệt nổi lên dưới đáy mắt, lại không biết trả lời Nhiếp Minh Hiên như thế nào.

“Em trở về trường học đi, ” giọng nói Mộ yến Thần truyền đến, anh không nhìn cô nữa, chỉ quay sang tiếp tục với đồng văn kiện bên cạnh “Hằng tháng, anh sẽ nạp tiền vào điện thoại cho em, khi có việc gì gấp thì có điện thoại để dùng liên lạc. Nếu muốn về nhà thì gọi điện báo chú Lưu đến đón. Anh sẽ không trở về đó nữa, thỉnh thoảng em cũng phải về thăm ba mình đó.”

Anh bình tĩnh nói ra những lời dạn dỏ.

Cô không cần phải hao tâm tổn trí để trốn tránh anh. Anh sẽ trực tiếp biến mất trước mặt cô là được.

Lan Khê vẫn đứng tại chỗ, bình tĩnh chăm chú nhìn anh. Cứ như đây là lần sau cùng cô được nhìn thấy anh, cố gắng kéo thêm chút thời gian để khắc ghi hình bóng anh vào tận sâu đáy lòng. Nhiếp Minh Hiên thấy không khí trầm hẳn xuống, nên cố tình trêu chọc ——

“Wow, nộp tiền vào điện thoại mỗi tháng cho em gái nha. Yến Thần, tớ là bạn tốt của cậu phải không? Cậu cũng biết số điện thoại của tớ mà, cho tớ đãi ngộ giống như em gái của cậu đi.”

“Nhiều chuyện quá.”

Giọng nói lạnh lùng cắt ngang những lời thao thao bất tuyệt của Nhiếp Minh Hiên.

Trong phòng bệnh chỉ còn âm thanh tiếng cười vui đùa của Nhiếp Minh Hiên.

“Sao thế em gái, có muốn anh đây đưa tiễn em về không?” Thấy Lan Khê còn chưa chịu đi, Nhiếp Minh Hiên liền giở tính trêu chọc ra.

Lan Khê lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

Tay cô lưu luyến vuốt ve thành giường mấy lần mới chậm rãi nhắc bước đi. Ra đến cửa phòng, cô không yên tâm quay lại nhìn anh, cuối cùng mở miệng dặn dò Nhiếp Minh hiên: “Làm phiền anh rồi, anh hai của em nhờ anh chăm sóc.”

Nhiếp Minh Hiên ngẩng ra, ngay sau đó liền nở nụ cười thật tươi, mở miệng bảo đảm: “Xin chấp hành nhiệm vụ! Em gái cứ yên tâm, nếu anh không rảnh thì sẽ nhờ hai cô nàng xinh đẹp tới đây phục vụ anh hai của em tới tận răng luôn.”

Câu nói vô tình của Nhiếp Minh Hiên lại có sức ảnh hưởng tới Lan Khê.

Cổ họng như bị mắc phải một miếng xương cá lớn. Cô chưa kịp nói gì thì đã bị cô y tá chen vào phòng đẩy ra ngoài cửa. Cửa phòng bệnh dần dần khép lại trước mắt cô.

Ở khoảnh khắc sau cùng trước khi cửa hoàn toàn đóng lại, cô thấy được anh hai mình vẫn chăm chú cúi đầu vào đồng hồ y tế, không thèm ngoái nhìn cô thêm một lần nào nữa.

Tiết tự học vào buổi tối kết thúc, Kỷ Diêu một tay ôm sách, một tay liên tục gõ vào bàn phím điện thoại, bị người đồng chen lấn nên cô nàng suýt té vào người bên cạnh.

Lan Khê vịn lại bả vai cô nàng, khẽ cau mày: “Cậu đi cho đằng hoàng lại coi.”

“Tớ đi rất là đằng hoàng đấy nhá, chỉ tại cái tên béo kia đẩy tớ thôi!” Kỷ Diêu phản bác, cúp điện thoại, vẻ mặt càng thêm khó coi, nghiêng răng nói “Kỷ Hằng thôi, anh được lắm, thù này em đã ghi rồi!”

Lan Khê nâng mắt nhìn cô bạn, lại rũ xuống, không quan tâm xem Kỷ Diêu bực chuyện gì, chỉ muốn nhanh chân trở về kí túc xá.

“Mộ Lan Khê, cái đồ vô lương tâm nhà cậu, sao không hỏi tớ vì sao lại mắng anh tớ? !” Kỷ Diêu bắt mãi lâu bầu.

Lan Khê bất đắc dĩ hỏi: “Tại sao?”

“Cho cậu xem tin nhắn nè!” Kỷ Diêu mở lại tin nhắn đem đến cho cô xem, “Anh đã đến thành A rồi, có vài điều muốn nhắn gửi cho em gái. Đừng ăn nhiều thịt heo nếu không sẽ biến thành heo luôn đó. Đi học không được ngủ gật, không được quậy phá. Và điều quan trọng cuối cùng là——”

Ánh sáng huỳnh quang của màn hình lóe ra một hàng chữ nhỏ.

” Nhớ chăm sóc thật tốt cho Lan Khê, em ấy mà không vui, anh xử em”. Kỷ Diêu lâu bầu : “ Mẹ kiếp, đây chẳng phải là dặn dò em chồng phải chăm sóc thật tốt cho chị dâu sao?”.

Lan Khê cứng đờ ra, mở to miệng phản đối: “Ăn nói lung tung. Coi chừng bị vả mồm bây giờ.”

“Tớ nói đâu có sai?” Kỷ Diêu bĩu môi, xăm soi điện thoại của mình, “Anh mình trước khi đi đã ghé qua phòng bệnh thăm cậu. Hôm đó, cậu nói gì với anh ấy mà khi về nhà hồn phách của anh cứ như bay lên chín tầng mây.”

Lan Khê mất tự nhiên quay mặt đi, giữ im lặng không lên tiếng.

Ngày đó ở phòng bệnh, cô chỉ diễn trò cho Mộ Yến Thần nhìn. Lại không nghĩ đến Kỷ hằng sẽ hiểu lầm tình cảm của cô. Lúc buông chén cháo xuống, Kỷ Hằng đã hỏi cô: “ Lan Khê, năm sau em sẽ thi vào đại học A phải không?”

Đáp án của cô là khẳng định.

Cô muốn thi đại học A chỉ vì đơn thuần nơi đó đào tạo ngành truyền thông quảng cáo vô cùng tốt chứ không phải vì Kỷ Hằng. Lúc ấy cô muốn giải thích cho Kỷ hằng hiểu nhưng cậu lại không cho cô bất kì cơ hội nào liên lạc biến đi mất.

Tâm tư của Kỷ Hằng không phải là cô không biết, chỉ là lúc này không đủ sức để quan tâm đến nó. Cho tới bây giờ, đầu óc cô vẫn luôn ám ảnh bởi ánh mắt đỏ rực của Mộ Yến Thần khi trông thấy cảnh tình cảm

của cô và Kỷ Hằng, còn có tội thứ bảy đáng sợ ấy, khi anh mất khống chế mà làm ra những hành động tàn bạo với cô.

— Vào thời khắc nguy hiểm kia, khi đứng giữa lằn ranh giữa sự sống và cái chết, anh lại không chút do dự đẩy cô ra, chấp nhận cho chiếc xe kia đụng vào mình. Đó là biểu hiện của tình yêu, đúng không? Phải rất rất yêu mới có thể hi sinh như thế, có phải hay không?

Nhưng là vi phạm vào điều cấm kị, là vì cô nhất quyết bài xích kháng cự nên anh vẫn cố ngậm đắng nuốt cay mà buông tay.

Đám người chen lấn ruốt cuộc cũng tản đi một ít.

Lan Khê cau mày, xúc động chen qua đám người tiến về phía trước.

“Tối nay tớ không trở về kí túc xá, cậu đừng để cửa cho tớ.” Cô thông báo một câu với Kỷ Diêu, rồi nhanh chân muốn chạy đi.

Kỷ Diêu kéo mạnh cô lại: “Nè, không về thì cậu đi lang chỗ nào hả?”

“Bệnh viện.”

“Sao lại vào bệnh viện?”

“Anh hai tớ bị thương!” Đáy mắt cô trong suốt tràn ngập sự lo lắng, cố gắng đẩy đám người để mau chóng đến bên anh.

Kỷ Diêu đứng tại chỗ nhìn theo rất lâu.

Cô nàng sờ sờ điện thoại, lại mở tin nhắn lên nói: “Anh nhìn cho kĩ đi, như thế mới gọi là anh em đó”.

Ban đêm khó đón xe, Lan Khê một mình cũng không dám ngồi vào những xe có tài xế trẻ, gặng chờ cho đến khi thấy có người trung niên đứng tuổi mới lên xe, báo cho ông ta địa chỉ của bệnh viện.

Không nghĩ tới đã đến bệnh viện còn bị chơi xỏ. Người đàn ông cố tình chèn ép đòi cô đưa thêm tiền, không đưa thì không mở cửa xe. Lan Khê giận đến đỏ mặt, cắn răng móc tiền trong túi đưa cho ông ta, xuống xe cũng không thèm quay đầu nhìn lại cứ chạy thẳng vào bệnh viện.

Đúng là trường học vẫn là nơi an toàn nhất, người bên ngoài xã hội toàn là những kẻ xảo trá, hư hỏng.

Khi vào trong thang máy, Lan Khê mới chợt giật mình tỉnh ra. Cô hành động quá tùy hứng rồi. Nhất thời kích động quên mất có thể sẽ có người nhà trực đêm ở phòng bệnh. Có thể là thím Trương, bác quản gia hoặc là.... Mạc Như Khanh.

— Sẽ ra sao nếu bị người nhà phát hiện, cô nửa đêm không ở trong kí túc xá mà chạy đến phòng bệnh của anh hai? ?

Nghĩ đến đây thì cô vô cùng hối hận, cái tính nhất thời xúc động mãi chưa sửa được. Nhưng giờ quay về trường cũng không xong. Trường học đã đóng cửa thì cô vào bằng cách nào. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn cách phóng lao thì phải theo lao thôi.

Cửa thang máy từ từ mở ra.

Tim Lan Khê đập loạn nhịp, muốn nẩy lên tận cổ họng. Cô nhắm mắt tịt mắt, hít sâu rồi từ từ mở ra, kinh ngạc phát hiện ngoài phòng bệnh của anh không có ai hết

Cô men theo vách tường đi tới, thật đúng là một người cũng không thấy.

Sự nghi ngờ, sự sợ hãi dâng tràn trong lòng. Đêm dài thăm thẳm trong bệnh viện, sao không một ai ở bên cạnh trông chừng anh, hoặc là anh nhất quyết cự tuyệt không muốn người nào ở bên cạnh mình.

Trái tim hung hăng nhói lên. Cô đứng trước cửa phòng anh, cắn chặt môi, tay chậm rãi sờ lên tay nắm.

Màu đen bao trùm toàn bộ bên trong căn phòng.

Cô tự nói với chính mình, đi đến xác định một tí là được, chỉ cần thấy anh an ổn ngủ là cô sẽ rời khỏi. Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, ánh sáng bên ngoài len vào, trong nháy mắt người Lan Khê cứng đờ tại chỗ. Trên giường bệnh chần được vén gọn qua một bên, trống không không có bất kì một người nào.

64. Chương 64 : Trở Lại Làm Gì?

Lan Khê căng thẳng đến mức ngạt thở, quay đầu nhìn hành lang trống rỗng rồi nhìn lại bên trong phòng bệnh cũng thế, run giọng kêu lên: “Anh hai!”

Không có người trả lời.

Đêm đã khuya, ngoài hành lang chỉ có bác sĩ trực đêm đi đi lại lại nhưng đã đi qua nơi này rất xa. Lan Khê nhìn lại căn phòng trống trơn, tâm như bị xoắn mạnh lại, viền mắt bắt đầu đỏ lên. Cô buông tay nắm cửa ra, chạy đến phòng trực hỏi: “Anh hai em đâu rồi? Vì sao giờ này anh ấy không ở trong phòng?”

Cô y tá nghe cô nói xong, cũng mở to hai mắt kinh ngạc.

“Hiện tại đã quá khuya rồi ” Cô ta cau mày nhìn đồng hồ, “Đã quá thời gian thăm bệnh, ai cho em đi vào đây?”

Chết rồi! Tùy ý cho người ra vào phòng bệnh cao cấp vào thời gian này thì sẽ bị khiển trách thật nặng, cô y tá cau mày lại, sốt ruột đẩy Lan Khê ra ngoài: “Em không phải là đến nuôi bệnh nhân thì mau đi ra ngoài đi, có gặp ai cũng đừng bảo là chị cho em vào đây nhá.”

Lan Khê nóng nảy phản đối: “Nhưng anh hai của em đâu, bệnh nhân phòng 1309 đó, sáng nay anh ấy vẫn nằm trong phòng mà!”

Cô y tá lập tức trắng mặt, hai hàng lông mày điên cuồng nhảy dựng lên.

Phòng 1309, phòng này cô ta đặc biệt có ấn tượng, bệnh nhân là một nhân vật cấp cao ở Mộ thị. Cô y tá bắt đầu thấp thỏm không yên, vội vàng đi đến xem xét phòng của Mộ Yến Thần. Lan Khê nhanh chân đuổi theo phía sau. Cửa phòng được cô y tá đẩy ra, quả nhiên bên trong không có một ai, ngoài ban công cũng trống rỗng.

“Bác sĩ Lam, bác sĩ lam!” Cô y tá hoảng loạn, hoảng hốt gọi to tên bác sĩ trực ban.

Lan Khê chết lặng nhìn vào căn phòng, tay nắm chặt khóa cửa, trái tim như bị vạn mũi tên xuyên qua.

Cô nhớ đến một đêm trong phòng khách nhà họ Mộ, anh nửa tỉnh nửa say ép buộc cô nghe những lời bộc bạch của mình. Anh nói, Lan Khê ơi, em có biết một mình anh ở nước ngoài nhiều năm như thế, bên cạnh không hề có một người nào. Mẹ ruột còn nhẫn tâm vứt bỏ anh một mình ở một nơi xa lạ, thì trên đời này còn có ai chấp nhận yêu anh đây?

Anh buông tay cô, chấp nhận quay trở lại cảnh tịch liêu, cô quạnh của ngày xưa.

Viền mắt cô cay quá, cô siết tay lại thành một quả đấm, bắt đầu chạy điên cuồng tìm kiếm khắp hành lang.

Anh đang bị thương, chắc không thể đi xa được nên cô chạy quanh quẩn khắp các tầng lầu để tìm kiếm anh. Tại cầu thang an toàn, cô thấy được ban công bên ngoài. Như có linh tính, cô cất bước đi về phía ban công, cơn gió lạnh lập tức tràn đến, thổi khô những giọt nước mắt trên hai má cô. Lan Khê rùng mình vì lạnh, đang lưỡng lự có nên đi tiếp hay không thì bất chợt mùi thuốc lá xông vào hơi thở của cô. Lan Khê bị sặc, vội vàng lấy tay che lại miệng cùng mũi.

Chính là đây, mùi thuốc lá quện cùng một mùi hương nam tính quen thuộc đã khiến hai chân cô cứng lại.

Lan Khê cả kinh, theo mùi hương quay khuôn mặt nhỏ nhắn qua. Ánh đèn yếu ớt tại phòng bệnh cuối cùng chiếu mờ lên một hình bóng, mơ hồ có thể thấy được những đường nét cao lớn, rắn rỏi. Trên tay anh cầm một chiếc bật lửa, đốm lửa nhỏ lúc sáng lúc tắt chiếu lên gương mặt tuấn mỹ.

Ngực cô như bị một loạt những cú đánh, cú đấm giáng xuống.

Mặt Lan Khê tái nhợt, trong bóng đêm lạnh lẽo, tay cô vịn theo vách tường đi tới gần anh, dò xét gọi: “Anh hai?”

Thân hình cao to ấy bất chợt cứng đờ.

Phản ứng của cơ thể phía trước đã cho cô câu trả lời chính xác, thật đúng là Mộ Yến Thần rồi.

Cả thân hình cao lớn của anh đều núp vào bóng tối, ngược chiều với ánh sáng. Toàn thân Lan Khê run rẩy, chớp mũi chua xót, cô sải những bước chân thật dài đến gần bên anh. Không để ý xem tay có bị tàn thuốc đụng trúng hay không, cô hung hăng đoạt lấy điếu thuốc từ trong miệng anh, vút mạnh xuống dưới đất, dùng chân dập tắt.

Cô giận đến điên người, nghẹn nước mắt nhìn anh, lạnh lùng chất vấn: “Mộ Yến Thần anh đúng là điên hết thuốc chữa mà! Miệng vết thương của anh chỉ vừa mới vá lại thôi đó, anh bị gãy xương đó, đã gãy xương mà giờ này còn đứng đây hút thuốc. . . . Anh dám hút thuốc lá, có còn muốn sống hay không! !”

Câu nói cuối cùng gần như là hét toáng lên, tiếng hét mang theo sự thê lương vô vọng .

Cô như một con nhím nhỏ ra sức xù gai lên. Sự giận dữ của cô kích thích toàn bộ mọi giác quan bên trong con người Mộ Yến Thần để cho anh dần thanh tỉnh lại.

Mộ Yến Thần nheo hai mắt nhìn đăm đăm về phía cô, một giây sau anh từ trong bóng đêm đã đi ra ngoài ánh sáng.

Gương mặt anh tái nhợt, in đầy sự khắc khổ.

Con người đen tuyền run lên, Lan Khê còn chưa kịp phản ứng, cổ tay đã bị chụp lấy. Cô muốn rút về thì bị mãnh lực kéo đến gần anh, tay anh lau đi nước mắt trên gương mặt cô, kề sát mặt cô.

Lan Khê giật mình, hàng mi dài run lên, hai mắt liền đóng chặt lại

Nhưng anh không có hành động tiếp theo, chỉ dùng giọng nói khàn khàn lạnh lùng: “Cứ tưởng là nghe lầm, không ngờ thật sự là em.”

Anh cúi đầu, say mê ngửi mùi hương ngọt ngào trên mái tóc cô, rất thoải mái, rất dễ chịu. Còn có mùi vị của đôi môi cô, không chứa mùi của phấn son, vô cùng tinh khiết sạch sẽ như cây Tuyết liên mọc giữa thiên nhiên. (tuyết lên: Vị thuốc đông y).

Lan Khê chậm rãi mở mắt, đôi đồng tử kịch liệt lay động, nhìn chằm chằm vào anh.

“Không phải em đã nhẫn tâm bỏ đi sao?” sắc mặt Mộ Yến Thần rét lạnh như băng, mượn ánh sáng yếu ớt, anh quét một lượt khắp gương mặt cô, nhưng cố tình không nhìn vào đôi mắt của cô, giọng nói trầm thấp lạnh lạnh, “Còn trở lại làm gì nữa?”

Anh còn tưởng rằng, cô sẽ chạy trốn thật xa, để anh không bao giờ nhìn thấy được nữa.

“Em không yên lòng. . . .” Lan Khê run giọng trả lời, “Khi tan lớp tự học, em muốn đến thăm anh một lát, lại không ngờ bắt gặp cảnh anh hút thuốc!” Cô uất ức tố cáo.

Mộ Yến Thần chỉ lắng nghe cô nói không đáp lại lời cô. Lúc Lan Khê tưởng rằng anh căn bản không nghe rõ lời cô tố cáo thì lòng ngón tay của anh đột ngột đề lên môi cô. Hành động ẩn chứa sự ái muội vô cùng nguy hiểm, cô khẽ run lên, đang muốn mở miệng ngăn cản thì mùi thuốc lá từ môi anh ập đến, ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô!

Tư thế hung mãnh mà ngoan tuyệt dọa cô nhảy dựng lên.

“Mộ Yến Thần. . . .”

“Không phải anh đã thả em đi rồi sao?” Tia máu đỏ tươi giăng đầy trong hốc mắt, anh giống như một loài dã thú khát máu vây chặt lấy cô, xoay cả người cô vào vách tường, bàn tay anh nâng đỡ sau gáy cô, đề phòng cho nó không bị đập vào vách tường. Môi anh ép sát, lạnh giọng hỏi “Em trở lại tức là cho anh thêm một tia hi vọng? Lan Khê. . . . Anh đã nói với em rằng cơ hội chỉ có một lần chưa? Qua lần này, thì dù có chết anh cũng sẽ không buông tay em nữa”

Lan Khê còn chưa tỉnh hồn, thân thể bị vây giữa lồng ngực nóng bỏng và vách tường lạnh lẽo. Hít một hơi thật sâu, cô cố giữ lại trấn tĩnh: “ Anh hai, em chỉ là muốn đến thăm.....Um...”

Những lời kể tiếp, nửa chữ cũng không thể phát ra.

Đôi môi đỏ tươi bị cắn lấy, anh lấy nụ hôn phong bế đôi môi cô lại. Đầu lưỡi cô ra sức tránh né nhưng vẫn bị anh bắt làm tù binh. Anh ra sức dày xéo môi cô để cô dần trở nên mềm nhũn dựa vào ngực anh. Cô càng kháng cự thì cái lưỡi thơm tho càng bị “ăn” nhiều hơn. Anh mạnh mẽ cắn mút kết hợp với bú liếm làm cho cô lâm vào mê trận, linh hồn giống như bị hút sạch, theo nụ hôn của anh bay đi tận nơi nào. Lan Khê quơ tay chống cự, dùng hết sức lực đánh loạn xạ lên vai, lên cổ, lên ngực anh nhưng anh vẫn đứng vững như núi, không hề nhúc nhích.

Anh lợi dụng sự chênh lệch giữa nam và nữ ép buộc cô phải ngửa đầu, nghênh đón anh nhiều hơn, mặc anh cắn anh cứ lấy. Một sự dày xéo trộn trong sự ngọt ngào,hoa lệ.

Cô nhanh chóng hít thở không thông, chớp mũi chua xót, nước mắt đã rơi đầy trên khuôn mặt.

Mộ Yến Thần đang say sưa hút những tư vị ngọt ngào thì bất ngờ nếm được một vị mặn mặn.

Động tác đang cuồng dã dần dần chậm lại, tay anh sờ lên mặt cô, quả nhiên đụng phải toàn là nước mắt.

Cô đang khóc.

65. Chương 65 : Cùng Một Chỗ Với Anh Nhé!

Thấy cô khóc Mộ yến Thần vô cùng ảo não, anh dừng lại, hơi thở nóng bỏng chống lên trán cô . Nhìn cô run rẩy giống như một chiếc lá rơi trên cây vào mùa đông. Cả người anh giống như chạm phải vào lớp tường băng, âm âm sụp đổ.

Anh đã xác định rõ, giờ phút này cô thật sự tồn tại.

“Em đã đến” Anh dịu dàng sờ đầu cô, giọng nói khàn khàn chứa đựng sự khó tin.

Môi lan Khê bị anh hôn đến sưng tấy, đau vô cùng. Cô rất muốn tránh xa phạm vi của anh nhưng chỉ sợ anh lại mất khống chế như lúc này, đành nức nở đứng im không chống đối —— tay anh lần vào trong quần áo cô, như một đứa bé tham luyện cảm giác ấm áp. Từ từ buộc chặt hông cô, anh vùi đầu vào cổ cô, che đi ánh mắt đỏ rực của mình, nhỏ giọng hỏi cô: “Lan Khê ơi. . . . sao tới tận bây giờ em mới đến?”

—— sao tới tận bây giờ em mới đến?

Giọng nói tràn đầy sự bất lực, giống như một con mãnh thú bị trọng thương, cho dù hùng mạnh đến đâu cũng trở nên vô dụng. Anh như thế làm cô kinh hãi.

Anh, vì sao lại như thế?

Đầu óc Lan Khê trở nên mù mịt. Cô mới là người phải cảm thấy ảm ức, tủi thân vì bị anh khi dễ mới đúng chứ. Nhưng sao anh lại trở nên sụp đổ nhiều hơn cả cô. Bàn tay tái nhợt của cô nâng lên, vốn định ôm lấy anh nhưng cuối cùng chỉ dịu dàng xoa vào đầu anh, lực đạo rất nhẹ nhàng, một câu cũng không nói .

Một lát sau, Mộ Yến Thần cũng lấy lại được sự bình tĩnh.

Anh vội vàng hít vào hơi khí lạnh, muốn dùng nó để giải nhiệt cho cái đầu đang bùng bùng lửa nóng.

“Em chưa từng thấy anh hút thuốc, đúng không?” Giọng anh đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Lan Khê cắn chặt môi dưới, đau đến nỗi đáy mắt cũng dâng đầy nỗi bi thương. Cô nói không ra lời, rõ ràng đã quen thuộc với anh, nhưng lần này so với lúc trước có một sự bất đồng rất lớn.

Anh không phải không nhìn được, không phải là xung động mất khống chế. Khi anh ôm hôn cô, cô rõ ràng cảm nhận được trong anh toát ra. Tuyệt vọng.

Đúng vậy, chính là sự tuyệt vọng.

“Dạ.” Cô dùng giọng mũi trả lời anh.

“Thật sự thì anh rất ít khi hút thuốc” Anh lại trở nên bình tĩnh, vững vàng “Từ chuyện phiền lòng lần trước, đã rất lâu rồi anh không hề đụng tới một điếu thuốc nào nữa.”

Chuyện phiền lòng.

Trong lòng Lan Khê gào lên, rất muốn biết việc phiền lòng lần này rốt cùng mang đến cho anh bao nhiêu nặng nề?

“Vậy tại sao hôm nay anh lại.” Cô cau mày, giọng khàn khàn trách cứ.

Cả người Mộ Yến Thần tỏa ra hơi lạnh, anh lạnh lùng bỏ lại hai chữ: “Rất đau.”

Lan Khê giật mình.

“Chỗ nào bị đau thế anh?” Anh lại ôm cô vào trong ngực, cô biết anh bị thương ở xương sườn nên không dám động đây. Cô lấy tay vòng dưới nách anh, cau mày hỏi: “Chỗ này bị đau phải không? Có bác sĩ, y tá trực đêm mà, sao anh không báo cho họ biết, có cần chích thuốc giảm đau không anh?”

Nghe cô nói những lời quan tâm này, khóe miệng của anh dần dần cong lên.

Nụ cười dần rút đi, tay anh cẩn thận nâng khuôn mặt cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt sáng như ngọc của cô, nhẹ nhàng thốt ra những lời an ủi: “Không nghiêm trọng đâu em, vết thương nặng hơn nữa, anh cũng có thể chịu đựng được, em đừng khẩn trương quá.”

“Anh chỉ là không thể ngủ được.” Anh thất bại nói ra nguyên nhân.

“Là anh đánh giá cao năng lực của mình, cố gắng tiêu sái thả em đi nhưng lại không cam lòng. Em vừa mới bỏ đi thì anh phát hiện đêm quả thật rất dài, không cách nào vượt qua nó” Nói tới đây thì anh tự cười giễu cợt mình, “Chắc em sẽ không tin phải không? Anh ở nước ngoài toàn trải qua ban đêm một mình, sớm đã thành thói quen. Tự nhiên đêm nay lại không thể thích ứng được”

Sự ảm áp của cô thà đừng để anh cảm nhận được. Vì sao đã cho anh nếm mùi rồi lại nhẫn tâm cướp đi, hỏi anh làm sao chịu đựng.

Bàn tay Lan Khê được bọc lại trong lòng bàn tay anh. Anh nâng tay cô lên, đặt tại vị trí ngay ngực trái của mình.

“Chỗ này là đau nhất.”

“Lan Khê. anh rất đau, đau đến tưởng chừng như sắp chết.” Vĩ âm anh phát ra rất nhẹ, nếu không chú ý sẽ không thể nghe được.

Ánh mắt cô dần nóng lên, say sưa nhìn anh.

Trái tim anh tiếp xúc với lòng bàn tay cô. Nó nảy lên từng nhịp đập, chậm rãi từng nhịp từng nhịp kéo dài. Nghe tiếng tim anh đập mà người cô gần như trống rỗng. Cô chưa bao giờ cảm thấy con người sống ở trên đời lại cô tịch, bi thương, vô vọng đến nhường này.

Cô dựa vào ngực anh bật lên những tiếng khóc nức nở cứ như hôm nay là ngày tận thế. Mộ Yến Thần vươn tay ôm chặt cô vào lòng, cúi xuống muốn lựa lời an ủi cô. Nhưng thật sự giờ phút này anh hoàn toàn bất lực, không thể làm gì hơn là hướng môi mình đến gần gương mặt đang chìm trong nước mắt của cô, thì thầm: “Anh thật sự không còn biện pháp đối với bản thân mình. Lan Khê, em có thể hạ thêm một bậc thang nữa không, hãy.... sống cùng với anh nhé?”

Nói xong câu cuối cùng, đôi môi anh cũng vừa lúc bao trùm lên đôi môi dính đầy nước mắt của cô.

Trong chớp mắt, Lan Khê muốn né tránh, né tránh cái loại cảm giác đột phá mọi điều cấm kị đang men men phát sinh. Bàn tay nhỏ bé phủ lên mu bàn tay của anh, muốn cạy mở ra nhưng thất bại. Lưỡi của anh thâm nhập sâu vào, chạm phải lưỡi cô liền quần quýt mời nó cùng nhảy múa. Nụ hôn triền miên hòa cùng những giọt nước nóng bỏng của cô. Gió lạnh ban đêm thấu đến tận xương nhưng giờ đây cô chỉ cảm nhận được hơi ấm từ đôi môi anh tỏa ra, và câu nói cuối cùng của anh cứ mãi tiếp diễn trong đầu cô: “Hãy sống cùng với anh nhé”.

Cả người cô trở nên mềm nhũn, vô lực chống đối, mặc kệ anh dẫn dắt hai bàn tay vòng lên quần chặt lấy cổ anh, hai người say sưa ôm hôn giữa đất trời lạnh giá.

Giường ngủ trong kí túc xá của Lan Khê rất cứng, cho dù phía trên có lót chiếu cũng chẳng êm hơn được. Nửa đêm cô thường hay mất ngủ, chiếc quạt treo trên trần nhà thổi mạnh đến nỗi miệng cô khô khốc, cả người bị mất nước nên rất mệt mỏi.

Vì thế, đêm nay cô tỉnh lại, không nghe thấy tiếng quạt quen thuộc thì hơi kinh ngạc.

Cô ngồi dậy, chiếc chăn đắp trên người thuận thế rút xuống, máy điều hòa trong phòng tỏa ra nhiệt độ ấm áp thấm thấu vào da cô.

—— Cô đang ngủ ở đâu đây?

Mùi thuốc sát trùng xung quanh nhắc nhở cô một chuyện. Cô lật đặt bước xuống giường, chân trần đạp trên mặt đất. Tay cô quơ quơ đầu giường, đụng ngả một lọ hoa bằng nhựa, tiếp đi đến cửa phòng, mở cửa ra.

Một dãy phòng bệnh triển lộ trước mắt cô.

Mộ Yến Thần đang ngồi ở phía sau bị ánh đèn phía ngoài hắt vào trở nên chói mắt. Hai mắt nhú chặt lại, rồi chậm rãi mở ra. Anh ngược lên, nhìn chăm chăm vào hai bàn chân trắng nõn của cô đang tiếp xúc với nền nhà.

Anh lạnh lùng đứng dậy, đi tới trước mặt cô rồi đột ngột bế cao cô lên, đặt lại trên giường. Khi anh đang định nhét cô vào trong chăn, thì cô tỉnh táo ra, nắm lấy tay anh: “Vì sao em lại ngủ trên giường? Không phải là ngủ trên ghế sao ——”

“Anh hai ôm em lên giường?”

—— Khuya ngày hôm trước, anh chỉ ngủ được hai giờ. Hiện tại người đang bị thương, vết thương vừa mới khâu lại, vậy mà dám ngủ ở trên ghế?

66. Chương 66 : Kéo Em Xuống Địa Ngục

Giọng nói trong trẻo của cô hòa quyện vào bóng đêm êm ái như âm thanh của tiếng đàn lẳng lặng rót sâu vào lòng người.

“Không bao giờ được phép đi chân không xuống nền nhà nữa——” Âm thanh trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu cô, giọng nói của anh đã tỉnh táo trở lại, “Anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh để chăm sóc, nhắc nhở cho em đâu.”

Mấy tiếng trước, anh bị bóng đêm mê hoặc nên nói ra những lời mất khống chế. Nhưng hiện tại, đầu óc anh vô cùng thanh tỉnh.

Anh thật sự là điên rồi nên mới có thể thốt lên những lời nói ấy với cô.

Có lẽ tình yêu của anh quá hèn mọn. Nên khi quyết định kết thúc nó, anh mới giống như kẻ chết rồi. Nhưng giờ anh sẽ tìm cách từ từ khắc chế, dần dần từ bỏ. Rồi cũng sẽ đến một ngày anh có thể hoàn toàn từ bỏ.

Lan Khê nhất thời kinh ngạc trước thái độ của anh, anh bây giờ so với Mộ Yến Thần của vài tiếng trước giống như hai kẻ xa lạ.

Như có xô nước lạnh dội thẳng xuống đầu, Lan Khê nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà cũng không dám thắc mắc. Cô cúi xuống tìm giày mang vào chân, đi đến bên ghế, nắm lấy tay anh, dắt anh đến bên giường, dịu dàng nói: “Anh hai nằm ngủ trên này đi, cũng sắp tới giờ em phải đi học rồi, em sẽ ngồi đây canh chừng cho anh một tí.”

Là cô giống heo, cứ ngủ say như chết nên khi anh ôm cô từ ghế đến giường, nửa điểm cảm giác cô cũng không có.

Không hiểu sao thân thể Mộ Yến Thần chợt trở nên cứng ngắc.

Hai đồng tử trong đôi mắt mở to lên, quát tháo: “Coi lại quần áo của em kìa.”

Lan Khê ngạc nhiên, lúng túng quay sang nhìn bả vai mình, đây áo vì tư thế ngủ không tốt của cô nên bị lệch xuống dưới bả vai, nửa hở nửa kín vô cùng có sức dụ hoặc. Lan Khê xấu hổ, vội vàng lấy tay kéo dây áo lên.

Cô co chân chạy nhanh lại chiếc ghế, nằm co rút người lại, lấy chân đắp lên mình

“Anh hai, cả đêm nằm trên ghế như vậy sao, không thoải mái chút nào?” Cái đầu nhỏ nhẵn lộ ra ngoài chăn, cô nhẹ giọng hỏi anh. Ghế này nằm đúng thật là khó chịu, vậy mà anh vẫn cố nhằn nhịn suốt mấy tiếng đồng hồ.

Mộ Yến Thần hai tay chống trên giường, bóng lưng cô tịch mà khắc nghiệt, giống như đang ẩn nhẫn điều gì.

Một lúc sau, anh mạnh mẽ đi về phía cô. Thân hình cao to cùng khí chất cường đại khiến người ta kinh hãi. Lan Khê đang muốn chìm vào giấc ngủ cũng bị dọa cho thanh tỉnh, trơ mắt nhìn anh đến gần.

“Tại sao em không nhằn tâm triệt để?” Anh lạnh giọng hỏi.

Mặt Lan Khê trắng bệch như bị rút hết máu.

“Em biết nguyên lý cơ bản trong việc cai nghiện ma túy không?” Mộ Yến Thần chậm rãi cúi người, hai tay vây chặt cô trong phạm vi giữa anh và chiếc ghế, nhìn cô tha thiết, nhằn nhá từng lời: “Chính là phải có sự tàn nhẫn, độc ác triệt để. Dù là người nghiện có đau đớn van xin, khóc lóc đến độ nào cũng không thể thỏa hiệp với họ, làm như thế thì dần dần họ có thể cai được. Ngược lại, nếu không đành lòng thấy họ đau đớn thống khổ mà mềm lòng thỏa hiệp với họ, có một lần thì sẽ có nhiều lần, như thế thì cả đời họ cũng sẽ không bỏ được, em hiểu ý anh không?”

Anh hiện tại không khác gì một con nghiện, anh nghiện cô trầm trọng. Nếu như cô nhằn tâm biến mất sạch sẽ khỏi thế giới của anh, thì qua một đoạn thời gian, có lẽ anh sẽ lấy lại được con người của ngày xưa.

Nhưng cô lại chạy đến, cố tình đẩy lên sự hi vọng cho trái tim anh.

Rốt cuộc cô quá đơn thuần, ngây thơ hay là quá cao tay, biết cách giữ chặt, đùa giỡn tim anh trong lòng bàn tay?

Lan Khê lẳng lặng dựa vào ghế, không lên tiếng, lát sau mới thổ thổ trả lời: “Nhưng em nghe nói, nếu như dùng phương pháp quá kịch liệt, người nghiện có thể sẽ chết đó?”

Câu nói nhẹ nhàng như cọng lông vũ, rơi vào trái tim anh, làm khuấy lên những làn sóng cuộn cuộn.

Mộ Yến Thần gắt gao nhìn chăm chăm cô, một hồi lâu hai khóe miệng kéo lên thành một nụ cười khổ, vẻ mặt vô lực buông xuôi: “Đúng là phụ nữ mà.”

Anh lại quên, cô vốn là phụ nữ, trời sinh đã mang trong lòng bản tính lương thiện, yếu mềm.

Huống chi cô còn rất nhỏ, lại vô cùng ngây thơ, trong sáng. Ánh mắt anh dần đỏ lên, cô cảm thấy hơi sợ.

Anh chậm rãi ngồi xuống, tay chuyển từ ghế sang ôm chặt cô vào lòng, nguy hiểm nói: “Lan Khê, em nếu vẫn hành động như ngày hôm nay nữa, thì trong tương lai sẽ có lúc anh kéo em xuống địa ngục mất. Rồi em sẽ hối hận vì đã cho anh cơ hội như thế. Một ngày nào đó anh mất đi không chế sẽ ôm em, hôn em, em biết rõ là sai cũng sẽ không nở nhăn tâm cự tuyệt nữa sao?”

Giống như mới vừa rồi.

Lúc ở trên sân thượng, anh dùng toàn tâm toàn ý để ôm hôn cô. Từng bước ép buộc cô cảm nhận được cách anh nuốt hết lưỡi cô vào miệng mình. Một nụ hôn tỉ mỉ cẩn thận, dùng phương thức của một người đàn ông đối xử với người con gái mình yêu, từ dịu dàng đến cuồng nhiệt, từ lướt qua đến kịch liệt. Cô khóc đến khi cả người run rẩy, biết rõ bản thân bị xâm phạm lại không đành lòng né tránh.

Mặt cô đỏ lên, những tội ác, tà niệm đen tối ùn ùn kéo đến nhấn chìm cô, Lan Khê vội lấy chăn che kín đầu, quyết liệt nói: “Em sẽ không như thế nữa.”

Cô sẽ không làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo.

Không bao giờ để anh và cô gánh trên vai hai chữ “loạn luân”, để đời đời phải sống trong địa ngục đen tối, sâu thẳm.

Mộ Yến Yến Thần im lặng nhìn cô trốn dưới tấm chăn. Cả người cô dưới tấm chăn đang run lên bần bật. Cô khờ dại muốn mượn tấm chăn mỏng che đi sự hoảng hốt, sợ hãi cùng thống khổ. Nhưng làm sao có thể qua mắt được anh. Đáy mắt dần tối đen lại, anh cúi đầu tiến tới mu bàn tay phía ngoài tấm chăn của cô, thành kính hôn lên đó.

“Lan Khê ơi. Đừng hận anh.”

Nếu quả thật có một ngày như thế, xin đừng em đừng hận anh.

Trong phòng truyền thông, một giáo viên ngồi đọc báo, thỉnh thoảng nhấc tách trà trên bàn nhấp một ngụm. Cánh cửa phòng bị đẩy ra, một nữ sinh đi tới, giáo viên ngẩng đầu, ánh mắt phía sau cặp mắt kiếng nhìn chăm chú nữ sinh.

“Lớp 12A9? Mộ Lan Khê?” Giáo viên dò hỏi.

Lan Khê từ lúc ngoài cửa đã nhìn thấy người trong phòng, lúc này cô hướng giáo viên lễ phép cúi đầu chào.

“Mẹ của em tới, có đồ đưa cho em. Em dẫn mẹ vào gian phòng trong ngôi hay là về kí túc xá đều được.” Giáo viên vẫy vẫy tay, kết thúc nhiệm vụ truyền tin.

—— Tới đưa đồ.

Lan Khê sầm mặt, chẳng trách mọi người hay nói những giáo viên trực ban nói những lời y như những cai ngục. Sinh hoạt trong trường học đôi khi cũng giống như đang sống trong một trại giam cao cấp.

Cô đứng dậy, đi tới gian phòng nhỏ bên cạnh, thấy được Mạc Như Khanh đang tạo nhả ngồi thưởng thức trà.

“Dì sợ con ở đây thiếu thốn nhiều thứ, nên đưa chút vật dụng cùng thức ăn đến cho con” Mạc Như Khanh đặt hai tay lên bàn, vẻ mặt xinh đẹp trầm tĩnh như làn nước thu, sau bà lục giỏ xách lấy ra một bao thư nhỏ, “Còn có chút tiền mặt. Dì biết ba con có cho con một tấm card, nhưng mà con sinh hoạt chủ yếu trong trường, học sinh mà đi khắp nơi cả thẻ thì cũng không an toàn, con cầm tiền mặt sẽ thuận tiện hơn”.

Bên ngoài, giáo viên liếc mắt nhìn hai người, chỉ cảm thấy hơi lạ, bình thường thân nhân tới thăm các học sinh, hoàn toàn không lạnh lẽo, ngượng ngạo giống như hai người trong phòng.

“Con vẫn còn đủ tiền.” Cô bình tĩnh, ngược mắt trả lời bà.

Mạc Như Khanh cười, sờ sờ chiếc đồng hồ vàng đang đeo trên cổ tay: “Con có tiền rồi à, vậy ai cho con thế? Yến Thần?”

Mí mắt Lan Khê nẩy lên liên tục!

“Sao con không ngồi xuống nói chuyện?” Mạc Như Khanh nhíu mày, “Chúng ta dầu gì cũng là người sống chung trong nhà, sao con cứ làm ra vẻ xa lạ. Chẳng lẽ sợ dì sẽ trách mắng con vì vụ tai nạn trước của Yến Thần? Yên tâm đi, Yến Thần đã nói với dì việc đó cùng con không quan hệ rồi.”

Giờ phút này Lan Khê đã hiểu được vì sao trên người Mộ Yến Thần lúc nào cũng có luồng khí lạnh lẽo áp bức người.

Trên đời đúng thật là có sự di truyền.

Lan Khê vẫn còn là đứa trẻ, định lực không lớn, dễ bị khuất phục, ngoan ngoãn tiến đến ghế ngồi xuống, cúi đầu đối mặt với cái bàn.

Cô cắn môi, hồi lâu phản biện lại: “Anh hai không cho con tiền.”

67. Chương 67 : Lửa Giận Ẩn Sau Sự Bình Tĩnh

Mạc Như Khanh bưng tách trà hộp một ngụm, cười yếu ớt: “À.”

“Có cho thì cũng đâu có sao, Yến Thần lớn hơn con nhiều như vậy, cũng có thể xem như là trưởng bối của con mà?” Bà nhẹ nhàng nói.

Lan Khê không thích những lời nói chưa đầy dao găm của bà, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn, không lên tiếng.

Mạc Như Khanh cũng cảm thấy cuộc nói chuyện nhạt nhẽo không hề thú vị, hỏi tiếp cô: “Việc học gần đây có chuyện quan trọng không? Ba con và dì định đi du lịch ở Hải Nam, coi như là đi nghỉ phép, chuyến đi kéo dài từ 10 – 15 ngày, thời gian này trong trường có việc gì chỉ sợ con không liên lạc với chúng ta được.”

Hàng mi dài lung lay, Lan Khê cảm thấy hơi nhói lòng.

“Hai người đã định ngày đi, vé máy bay cũng đã đặt, còn hỏi con gì nữa?”

Mạc Như Khanh hơi giật mình, nhưng vẻ mặt vẫn trầm tĩnh, hỏi: “Con đã biết?”

Quả nhiên là cô đoán đúng.

Lan Khê cô gương cười, một nụ cười đơn thuần xinh đẹp nhưng nỗi buồn man mác dâng đầy nơi khóe mắt: “Con chỉ đoán thôi, ba con vẫn luôn thích Hải Nam mà.”

Còn nữa..., mẹ tôi cũng rất thích.

Bà chỉ mong muốn Mộ Minh Thăng có thể dành ra một kì nghỉ phép, cùng bà đi đến nơi đó. Nhưng chờ cho đến lúc chết vẫn không có cơ hội.

Mạc Như Khanh ngẩng nhìn lúm đồng tiền ngọt ngào trên hai má cô. Đúng là một thiếu nữ đơn thuần, xinh đẹp một cách thanh thoát. Trong nháy mắt, lúm đồng tiền biến mất, nhanh đến nỗi người ta còn chưa kịp cảm nhận nó, cứ như không tồn tại, Mạc Như Khanh lúc này mới lấy lại hồn phách.

“Vậy con có chuyện gì thì cứ liên lạc với quần gia cùng thím Trương đi.”

“Dạ.”

Mạc Như Khanh đi ra ngoài, vừa tới cánh cửa thì bà dừng lại, quay đầu căn dặn: “Không có việc gì quan trọng thì đừng làm phiền Yến Thần. Anh con phải tập trung lo việc của công ty. Rảnh rồi thì còn phải ở bên cạnh bạn gái của nó. Anh con đã 27 tuổi, cũng nên tính tới chuyện xây dựng mái ấm riêng cho mình. Con hiểu ý dì không hả, Lan Khê?”

Nghe câu cuối cùng toàn thân Lan Khê như bị sét đánh.

Bạn gái Mộ Yến Thần?.

Là ai?

Trở lại lớp học, trong đầu cô vẫn thắc mắc vấn đề này. Sách vở bay tới bay lui trên đỉnh đầu, cô cũng không không để ý đến. Bỗng “bụp” một tiếng, một quyển sách bay thẳng xuống đỉnh đầu cô. Lan Khê lấy tay ôm chỗ bị đau, hướng nhìn về phía quyển sách bay tới.

Y Đóa ngay ngắn đứng tại chỗ, cười châm chọc: “Thật có lỗi, chó khôn không cắn đường, sao mà cậu cứ đứng ì một chỗ ra như thế?”

Nhỏ mọn, chấp nhặt, ghi thù là bản tính của phụ nữ, huống chi hận này đang trong giằng co giai đoạn nhạy cảm, hết sức căng thẳng.

“Lại thêm một tiếng “Phanh”, cái giẻ lau bảng nhắm chuẩn vào đỉnh đầu Y đóa mà đáp xuống.

Kỷ Diêu cười gian xảo: “Chó ngoan thì phải biết sửa, cậu thử kêu lên hai tiếng nghe coi?”

Một trận chiến giữa các thiếu nữ có nguy cơ sắp xảy ra, lúc này có giáo viên mang theo tài liệu đẩy cửa đi vào, trận chiến tạm thời được ngăn cản lại. Kỷ Diêu kéo Lan Khê về chỗ ngồi, mặt ủ mảy ê nói: “Chả có việc gì thuận lợi cả, thối đời bạc bẽo, xấu xa Chuyện mời phụ huynh cậu báo với người nhà chưa? Ait ới? Ba ruột cậu hay là mẹ ghẻ?”

Đang có chuyện phiền muộn lại gặp phải con nhỏ “một đồng” thì càng mất hứng. (Kỷ Diêu nói “một đồng” là chỉ Y Đóa đó) .

Lan Khê lắc đầu, ngồi xuống, lấy tập vở ra.

“Hay là.....nói anh hai cậu đến đây đi. Thế thì việc nửa tuần lễ không ngủ trong kí túc xá sẽ không đến tai ba cậu, đúng không?” Kỷ Diêu ra chủ ý.

“Anh ấy không có thời gian đâu, mắc quan tâm đến bạn gái rồi.” Lan Khê bình tĩnh, đem ý tứ của Mạc Như Khanh nhắc lại cho cô bạn nghe.

“. Hic, sao lại xui thế?” Kỷ Diêu vuốt vuốt mái tóc.

Tiếp theo cô nàng dùng ánh mắt cực kì khinh bỉ, nhắc nhở Lan Khê, “Mộ Lan Khê ngốc, cầm sách cũng bị ngược.”

Người bên cạnh vẫn không chút động tĩnh, Kỷ Diêu thắc mắc quay qua nhìn thì thấy Lan Khê còn đang treo tâm hồn trên cành cây, sách thì vẫn cầm ngược .

Điện thoại reo lên ba tiếng thư kí của Mộ Yến Thần nhận, anh ta đã được dặn dò trước, sẽ nói Mộ tổng không có trong phòng làm việc.

“Mộ tiểu thư, tôi giúp cô chuyển cuộc gọi đến điện thoại di động của Mộ tổng?” Thư ký nghi ngờ hỏi, không phải cô cũng có số di động của Mộ tổng sao? Vì sao không gọi thẳng vào đó?

“Anh ấy không có ở đây thì thôi.”

“Mộ tổng ở bệnh viện, ” thư ký giải thích, “Cô đợi chút, sẽ nhanh thôi”.

Không còn kịp cự tuyệt, điện thoại đã ngắt máy. Khi chuông điện thoại lần nữa vang lên, Lan Khê biết mình không còn đường lui.

“A lô?” Giọng nói trầm thấp mang chút uể oải vang lên.

“. Anh hai.”

“Lan Khê?”

Mộ Yến Thần cau mày: “Có việc gì thế? Vì sao không trực tiếp gọi vào di động cho anh”

Lan Khê nhẹ nhàng hỏi: “Anh hai đang làm gì.”

Mộ Yến Thần dừng một chút, lát sau mới nhả ra hai chữ: “Cất chỉ.”

Cất chỉ.

Sao lại cắt chỉ sớm thế? Lan Khê biết anh không quen dùng các loại thuốc gây tê. Hôm nay cắt chỉ chắc sẽ rất đau đây. Trong đầu cô mơ hồ hiện lên cảnh tượng anh nhú mày chịu đau đớn, tự nhiên thấy tội tội.

“Em làm sao thế? Có chuyện gì không em?” Môi mỏng dán sát vào ống nghe, tựa như đang thì thầm vào tai cô.

“Em không có chuyện gì, ” Trong nháy mắt cô trở nên bình tĩnh: “Chỉ muốn thông báo với anh, cuối tuần này em được nghỉ 4 ngày, nhưng chỉ về nhà 2 ngày thôi.”

Trong lòng cô thầm bổ sung thêm câu: “ Hi vọng không quá rầy đến việc anh cùng bạn gái của mình vui vẻ bên nhau”.

“ Ừm” Cách làn sóng điện thoại, cô không cách nào thấy được gương mặt anh trong nháy mắt kết thành một tầng băng lạnh. Nhưng cô hứa sẽ về nhà, anh quyết định tạm thời giữ im lặng, không thắc mắc gì nữa.

Trong lòng cô đang có chuyện, đợi khi về đến nhà, anh sẽ tự tìm hiểu.

Cúp điện thoại, Lan Khê nằm vật ra trên giường. Ánh mắt cô bất định, chỉ nhìn chăm chăm vào khoảng không hư vô, đột nhiên cảm thấy cả thế giới này hình như đều xa lánh, vứt bỏ mình. Do dự một lúc lâu, cô cắn răng, bấm một dãy số, khi điện thoại vừa thông, giọng nói cầu xin vang lên: “ Chú út...”.

Ba ngày sau Mộ Yến Thần mới biết đến việc hợp phụ huynh trong trường.

Mộ Minh Khải thông qua thư kí muốn hẹn gặp anh. Chờ đến khi thư kí chuyển lời, Mộ Yến Thần nhìn mặt nhú mày, vừa định chất vấn thư kí vì sao không báo sớm cho anh biết chú út muốn hẹn gặp mặt. Thư kí liền khẩn trương giải thích đây là ý tứ của Mộ Minh Khải, ông không muốn dựa vào mối quan hệ họ hàng thân thích mà được hưởng ưu đãi đặc biệt hơn người khác.

Mộ yến Thần nhớ tới trước kia Lan Khê đã từng nói với anh, chú út là giảng viên đại học, cuộc sống đơn giản, không tranh với đời nên lúc nào cũng vui vẻ, hạnh phúc.

Ngón tay thon dài xoa mi tâm, anh không đoán được vì sao chú út lại đột ngột muốn gặp anh.

Khí chất trên người Mộ Minh Khải hoàn toàn khác với hai ông anh ruột của mình. Cả người ông ta khoan thai, lịch lãm , thể hiện rõ sự đáng kính của một nhà giáo, không hề có mùi tiền đặc trưng của thương nhân. Trên mặt ông ta lúc nào cũng mang theo nụ cười hiền hậu, nhưng câu đầu tiên ông thốt ra lại làm cho Mộ Yến Thần vô cùng sửng sốt.

“Mấy ngày trước chú đi họp phụ huynh cho Lan Khê. Cô chủ nhiệm của con bé bảo rằng tuần trước có ba ngày nó không ở trong kí túc xá, không ai biết con bé đã đi đâu. Chú hỏi nhưng nó cũng không nói ” Mộ Minh Khải chau mày lại, đôi đồng tử tràn đầy sự ân cần, lo âu: “Ba các con không có ở đây, chú cũng không tiện nói với anh ấy. Con thử về tìm hiểu xem sao. Con bé đang học lớp 12, có rất nhiều áp lực. Nó lại đang trong giai đoạn dậy thì, tư tưởng còn chưa định hình ổn định, chú sợ sẽ bị ảnh hưởng bởi những thói xấu xa bên ngoài xã hội”

“Yến thần, con về nhớ hỏi Lan Khê, chú nghe ba con nói quan hệ của hai đứa khá tốt.”.

Mộ Yến Thần dựa người vào ghế salon, tăng sương mù dày đặc, u ám bao trùm lên đáy mắt anh.

Luôn khí lạnh quen thuộc lại tản ra, anh đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Những ngày cô biến mất ở kí túc xá thì đều cùng anh trong bệnh viện. Mà nguyên do khởi nguồn của mọi việc là vì anh có một tình yêu cấm kỵ với cô, còn cô lại không nhấn tâm vứt bỏ anh hoàn toàn. Những thứ này làm sao nói cho người thứ ba biết được?

Mộ Yến Thần đã đoán được lý do ngày ấy cô gọi điện đến tìm anh, đơn giản là muốn nhờ anh chuyện này.

—— Nhưng cuối cùng cô lại không mở miệng.

Ba cô không ở đây, chỉ còn anh là người thân cận nhất bên cô. Nhưng cô lại lựa chọn “bỏ gần cầu xa”, bỏ qua anh để đi nhờ Mộ Minh Khải.

Gương mặt góc cạnh tuần tú ngày càng trở nên đen tối, u ám.

” Con biết rồi ” Mười ngón tay anh rũ xuống bàn, căng thẳng nói “Con sẽ hỏi Lan Khê.”

Mộ Minh Khải lúc này mới yên tâm. Ông đứng dậy, quan sát một lượt khắp căn phòng, không tìm được phải nở nụ cười.

“Quả nhiên là gien di truyền của cha con. Mặc dù con ở nước ngoài gần hai mươi năm, nhưng chỉ cần nhìn cách con xử lý công việc, cách con bài trí căn phòng, năng lực suốt thời gian vừa rồi của con...Những thứ này là minh chứng rõ ràng nhất nói lên con là con ruột của anh cả, thừa hưởng tài hoa, năng lực của anh ấy ” Mộ Minh Khải khen xong thì cáo từ ra về: “ Thôi được rồi, con bận rộn thì tiếp tục làm việc đi, không cần phải tiễn chú. Làm xong sớm về sớm trông chừng con bé”.

Mộ Yến Thần tiễn ông ta ra cửa, trong lòng nổi lên suy nghĩ

Vậy sao?

Tính cách của anh, rồi năng lực trong công việc đều giống Mộ Minh Thăng đến thế sao?

Anh thật sự là con ruột của Mộ Minh Thăng?

Khi về nhà thì đồng hồ đã điểm 11h đêm.

Lan Khê cùng đám Kỷ Diêu đi dạo phố, ăn uống, vui chơi rất High, đầu lưỡi còn lưu lại vị ngọt của nước dừa. Cô thay dép rồi chạy nhanh đến bình đựng nước, uống một ly nước thật đầy để tan đi vị ngọt ấy. Ánh mắt cô liếc nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng của ai hết.

Anh đã ngủ hay vẫn chưa về?

Cô cầm ly nước đi về phía ghế salon. Dường như cô đi lướt qua một cái bóng, Lan Khê hoảng hồn, tay cầm ly nước cũng run lên, làm một ít nước bị vung ra ngoài. Lan Khê thở sâu, cố lấy lại bình tĩnh, bước lại gần cái bóng ấy, lúc này mới thấy rõ Mộ Yến thần đang nằm dài trên ghế, một tay che trên trán, dường như mệt mỏi nên thiếp đi.

Cô có chút chột dạ, chỉ sợ anh không phải ngủ thật, lỡ anh mở mắt ra, bốn mắt chạm vào nhau, tình huống đó rất chi là lúng túng nha.

Nhưng hình như anh ngủ thật , Lan Khê đặt ly nước trên bàn, ngồi xỏm xuống gần anh. Tay cô nhẹ nhàng vịn vào ghế, đêm tối thích hợp cho tâm ma trôi dạt, tự nhiên cô rất muốn thấy được hình dạng vết thương trên đầu anh sau khi cắt chỉ sẽ như thế nào?

Ngón tay nhỏ bé cẩn thận vén tóc anh lên, động tác giống như móng vuốt của chú mèo con đang cào nhẹ lên trán anh, cuối cùng vết thương của anh cũng hiện ra.

Rất dọa người.

Nếu như vị trí vết thương không ở trên trán được mái tóc che dấu, mà nằm ở những nơi khác như trên mặt hoặc cánh tay thì sẽ cực kì dọa người.

Hàng mi dài lay động, đôi đồng tử lộ ra tia mê mang, cô tiếp tục sờ lên, như là muốn xóa tan sự đau đớn cho anh. Bất thành linh, bàn tay anh đang đặt trên trán chuyển sang siết chặt tay cô, thanh âm lạnh lùng vang lên trong bóng đêm yên tĩnh: “ Sờ đủ chưa em ?”.

Lan Khê giật mình.

Mặt cô đỏ ửng, đôi con ngươi chuyển động lảo liên, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ấp úng trả lời: “Em tưởng rằng anh ngủ quên, ở đây lạnh lắm sẽ ảnh hưởng tới vết thương của anh đó. Mà nếu anh không ngủ thì lên phòng nghỉ ngơi đi. Em về phòng trước.”

Đang lúc cô muốn trốn, ánh mắt Mộ Yến Thần trở nên bén nhọn, kéo mạnh cô vào ngực mình.

Lan Khê lão đảo, một phát nằm lên người anh, môi nhỏ xinh đụng phải cái cằm cương nghị của anh..

Cô lúng túng, ngại ngùng chết mất. Hai cánh tay chống lên thân thể anh, muốn giữ khoảng cách an toàn. Nhưng chiếc cằm nhanh chóng bị anh nắm lấy, kéo mạnh xuống, hai đôi môi chuẩn xác chạm vào nhau. Anh

cắn vào môi cô, cô bị đau cau mày lại, tay anh từ cầm cô trượt ra phía sau gáy, ôm chặt cổ cô say sưa hôn lên.

Lúc này, trong đầu lan Khê nổi lên một suy nghĩ: tư thế hôn này quả thật quá sắc tình rồi đó.

Tác giả có lời: Cuối cùng cũng cập nhật xong. Mọi người tiếp tục ủng hộ Mộc Mộc nha

Tiết lộ: ‘thịt’ mong đợi đã lâu, sẽ phải tới rồi. Che mặt chạy đi.

Bạn Thủy cũng có lời: tác giả làm ơn đừng giả nai lừa tênh thiên hạ như lừa tôi nhá. Ban đầu thì che mặt ngại ngùng, sau này thì cuồng viết thịt cho lắm vào. Bà đầu độc tâm hồn “ngây thơ trong sáng” của tôi là seo??? Thủy hận bà nhắm đó nhưng vì bà là mẹ đẻ của anh Thần nên tôi tạm bỏ qua cho bà.

68. Chương 68 : Hãy Nói Em Không Rời Đi

Mùi hương đậm đà của rượu phảng phất trong hơi ẩm của đôi môi anh tràn ngập trong khoang miệng cô. Toàn thân Lan Khê xuất đầy mồ hôi, giãy dụa không ngừng. Nhưng cổ tay lại bị giam rất chặt. Cô mê mang mở ra hai mắt, chỉ thấy được những đường cong sắc bén của chiếc cằm cùng hầu kết phía dưới của anh. Hai hàm răng bị anh thô bạo cạy mở, đầu cũng bị ép xuống sâu hơn. Nụ hôn của anh ngày càng mãnh liệt, anh cuốn lưỡi cô vào miệng mình, cắn mút xong rồi chuyển sang bú liếm, cứ như muốn ăn hết cái lưỡi của cô.

Sự tê dại bắt nguồn từ xương sống lan ra khắp toàn thân.

“Anh hai.” Cô hoảng hoảng sợ, nức nở kêu lên, mong muốn anh lấy lại lí trí.

Mộ Minh thắng cùng Mạc Như Khanh đã đi du lịch, quần gia cùng người giúp việc đã xin nghỉ phép hết. Đêm nay, trong ngôi nhà to lớn này chỉ có cô và anh. (Bởi thế đêm nay em Khê mới bị anh “ăn” hết từ trong ra ngoài đó. Một phút mặc niệm cho con bé)

Bàn tay trên gáy cô khẽ thả lỏng, sức lực cũng hòa hoãn lại, môi anh dán sát vào môi cô, nỉ non “Gọi tên anh đi em.”

Hai tay Lan Khê vò nát đệm ghế, rung giọng gọi: “. Mộ Yến Thần.”

—— Không gọi anh hai thì có gì thay đổi đâu? Anh cả đời vẫn mang họ Mộ, một chữ đơn giản nhưng luôn nhắc nhở những tội ác mà anh đang gây ra

Như vậy không đúng.

Mộ Yến Thần mắt đang nhắm chặt cũng nhanh chóng mở ra, đôi mắt sắc giống như loài chim ưng nguy hiểm, lan tràn sự lạnh lẽo: “Không cần gọi họ, kêu tên là được rồi”.

Mái tóc dài đen mượt của cô rũ xuống, rơi trên mu bàn tay cùng trong cổ của anh, như những cọng lông vũ nhẹ nhàng gãi vào trái tim anh, khiến nó tê dại, ngứa ngáy.

Lan Khê nghiêng mặt qua một bên: “Chỉ có dì Mạc mới có thể gọi anh như thế. Em là em gái anh, phải biết xưng hô lễ phép.”

Anh trầm tĩnh tựa như con báo đi săn đêm đang trông chừng gấu gao con mồi. lát sau, anh rút cuộc cũng buông tha cho đôi môi cô, tùy ý để cô đứng lên tránh thoát khỏi vòng tay mình. Anh ngồi dậy, tựa lưng vào ghế salon, hỏi: “Có vị của rượu. Em uống rượu?”

“Mùi rượu là của anh đó” Cô cãi lại

Những tia khí lạnh lùng bùng ra từ ánh mắt anh lao thẳng đến khuôn mặt cô: “Vị ngọt cũng là của anh?”.

Cocktail dưa sao có thể xem là rượu được? Uống vào có bị gì đâu.

Con người đen nháy lộ rõ tia hoảng hốt cùng đau đớn. Bầu không khí mờ ám này khiến cô khó thở. Đầu lưỡi đau đớn tê dại đang nhắc nhở cô chỉ vài phút nữa rồi hai người đã có hành động thân mật đến nhường nào. Thật sự quá mức chịu đựng, cô phải chạy trước thôi.

“Em đi đánh răng đây. Muộn rồi, em. . . .” Cô đỏ mặt muốn đi.

“Lại đây ngồi với anh.”

Giọng nói trầm tĩnh vang lên. Không phải là giọng điệu ra lệnh, thậm chí còn mang theo sự quyến luyến triền miên, nhưng hai chân cô lại không cách nào cất bước về phòng được. Quả nhiên khi đối mặt với anh cô vẫn bị đánh trở lại nguyên hình, tất cả mọi dũng khí quyết tâm đều bay đi hơn một nửa.

Cô ngồi đối diện anh, không ngẩng đầu nhưng anh vẫn có thể thấy rõ cánh môi cô trở nên sưng đỏ, sáng bóng vì bị anh hôn kịch liệt.

Đầu Mộ Yến Thần lại nóng bừng lên, vội vàng tháo caravat, nhớ đến cuộc gặp gỡ với Mộ Minh Khải vào buổi chiều, lập tức hỏi cô: “Họp phụ huynh có việc gì?”

Lan Khê tái mặt, tay nắm chặt ghế, sau một lúc lâu mới trả lời: “Không có việc gì hết”.

Trước sau gì anh cũng biết việc này, đây là chuyện cô đã dự liệu trước. Nhưng khi bị anh chất vấn, cô vẫn lúng túng, luống cuống.

“Vương tiện tiện” nói gần đây trạng thái tinh thần cô không tốt, thường xuyên phát tiết, liên tục vi phạm nội quy trong trường. Thành tích trên đà trượt dốc không phanh. Những chuyện này làm sao cô có thể tự mở miệng nói với anh đây? Chính cô cũng biết mình đang lạc trong mê hồn trận, mọi chuyện đều rối tung lên, muốn cố gắng nhưng không biết cố gắng từ đâu và cố gắng như thế nào nữa.

Nhưng Mộ Yến Thần lại vô cùng rõ ràng tình trạng hiện giờ của cô là do ai tạo nên.

Cô còn quá nhỏ chưa đủ năng lực đối mặt với mọi chuyện rắc rối và giải quyết nó

Sự nguy trang lạnh lùng dần dần tan rã đi, anh đứng dậy đi đến bên cô. Cô ngồi trên ghế, một mình lẻ loi đối mặt với tâm lý nặng nề, anh muốn đi đến an ủi, xua đi sự cô độc đó.

Nhận thấy ý định của anh, cô liền khấn trương, tay đang đặt trên ghế nhanh chóng co lại, nắm chặt thành quyền.

Mộ yến Thần ngồi xổm xuống trước mặt cô, cố gắng để tâm tình trở nên ôn hòa hơn. Hai cánh tay dài ôm chặt cô vào ngực, tạo thành một tư thế cưng chiều, bao dung... Anh cup mắt, nhìn vào bên nửa khuôn mặt cô, an ủi: “Chuyện họp phụ huynh, anh không so đo nữa. Việc em vi phạm nội quy, buổi tối không trở về kí túc xá, anh sẽ tìm cách giải thích với chủ nhiệm cùng chú út. Đừng ủ rũ về chuyện thành tích nữa, anh sẽ giúp em cải thiện, đừng buồn nữa em. . . .”

Lời anh nói ngọt ngào nhưng sao làm lòng cô chua thế này!

“Anh hai định giúp em như thế nào?” Giọng nói cô lộ rõ sự bi thương

Sắc mặt Mộ Yến Thần trở nên nghiêm trọng, cứng đờ.

“Em không có định lực tốt, không có sự tập trung triệt để. Nhiều khi trong trường mệt mỏi, muốn về nhà nghỉ ngơi cũng chẳng được, việc gì cũng không thể cải thiện tốt” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, mang theo chút âm ục nhưng hiện rõ quyết tâm: “Nhưng em vẫn sẽ nỗ lực đến cuối, nỗ lực học tập thật tốt cho kì thi sắp tới. Chỉ còn bảy tháng nữa sẽ đến kì thi vào đại học. Em quyết định thi vào đại học A. Cho dù thành tích đội sổ, em cũng sẽ đi đến đó. Anh hai, lúc đó chúng ta đều được tự do, muốn làm gì thì làm”

Khi câu cuối cùng được thốt lên, có trời mới biết cô đến tận cùng chịu bao nhiêu uất ức..

— Anh lại còn dám luôn miệng bảo yêu cô?

Là anh tiếp cận cô, quây cho đầu óc cô trở nên rối loạn. Cô nhìn anh vì thích cô mà trở nên thương tích đầy mình, máu tươi tuôn chảy. Anh như vậy cô không thể đành lòng cự tuyệt, sức chống cự ngày càng yếu đi. Nhưng những điều Mạc Như Khanh nói lại giáng cho cô cái tát nặng nề. Biết anh có bạn gái, cô cảm

thấy rất buồn cho bản thân mình, cảm thấy mình sao lại ngốc thế, mặc cho anh điều khiển tất cả mọi cảm xúc, cũng không biết mình cần bản cũng chỉ là một con rối trong lòng bàn tay anh.

Toàn là lừa gạt mà thôi. Lừa cô anh vui lắm sao?.

Lời nói của cô giống như là những cây búa lớn, liên tục dội vào ngực Mộ Yến Thần, chết điếng người!

Khuôn mặt tuần tú nhanh chóng tái nhợt đi như không còn một giọt máu. Anh nhìn chăm chăm cô, khóa chặt mọi cử động của cô trong đáy mắt mình.

Thành A, kinh đô Thánh Địa, cách thành C gần một một nửa đất nước.

Cô sẽ đến đó trong bao lâu? Bốn năm hoặc là cả đời?.

Trái tim trong nháy mắt bị xé tan nát, đau không cách nào diễn tả. Cánh môi anh không còn chút huyết sắc, cánh tay dài nhẹ nhàng buộc chặt người trong ngực, anh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, khàn giọng yêu cầu: “Lan Khê, nhanh thu hồi những lời nói vừa rồi, anh sẽ coi như chưa từng nghe qua.”

Lòng Lan Khê chưa xót, ngay tại thời điểm giọt nước mắt rơi xuống, cô nhẹ nhàng tránh khỏi xiềng xích của anh, kiên định: “Em không thu.”

Mộ Yến Thần gia tăng lực tay, bóp lấy mặt cô trở về, khóe mắt đỏ hoe nhìn cô, tiếp tục dịu dàng nói: “Em ở nhà hai ngày để ra quyết định này sao? Kì kiểm tra trước không tốt, kì sau anh giúp em gỡ điểm lại. Còn gì nữa, em muốn anh làm gì để em thu hồi quyết định? Cứ nói hết đi, anh sẽ làm tất cả.”

Anh như một con khốn thú đang mắc vào bẫy thợ săn chờ chết, vô cùng đau đớn, vô cùng tuyệt vọng.

.

Lan Khê khóc nhoe cả hai mắt, nghẹn ngào từ chối: “Em không cần.”

Hai cánh tay anh quá mạnh mẽ, cứng rắn, ép chặt cô, khiến cô không cách nào hít thở đều được. Cô dùng hết sức đẩy, nhưng anh nửa điểm cũng không nhúc nhích. Hết cách cô đành chặn hai tay trước ngực anh, cố tìm ra khe hở cho mình hít thở: “Khó chịu, em không thể thở nổi.”

Tư thế này ngọt ngào, bít bùng quá!

Mộ Yến Thần đau đớn thả lỏng cho cô. Cô chưa kịp thở phào thì anh lại cúi xuống, đẩy mạnh hai đầu gối của cô làm cô phải rúc mình dựa vào lưng ghế. Bóng dáng cao lớn nhanh chóng ép tới, trán anh lấn sát, dán chặt vào trán cô, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng cô. Đôi mắt như hai ngọn lửa, sáng rực lên chất chứa tình yêu say đắm cùng sự thống khổ bị thương.

“Em còn yêu cầu gì. Còn muốn gì nữa hả? Làm sao em mới chịu ngoan ngoãn ở bên anh, em muốn gì thì cứ nói hết một lần cho anh biết đi?” Không còn gì hết, anh ngã bài cuối cùng, được ăn cả ngã về không thôi.

Lan Khê bị ôm chặt càng thêm khó chịu, ánh mắt cũng toát lên sự bất chấp: “Tôi không không cần anh làm gì hết! Mộ Yến Thần tôi chịu đủ rồi. Tôi không muốn dây dưa với anh nữa. Anh không chịu buông tha cho tôi thì tôi sẽ tự tìm cách thoát khỏi anh! !”

——Cũng sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.

Những chữ cuối cùng như giọt nước làm tràn ly, thật sự đã chạm tới ranh giới nhẫn nhịn cuối cùng của Mộ Yến Thần.

Hốc mắt anh đỏ thẫm như máu, như ác ma đến từ địa ngục, anh nhìn chăm chú vào cô, gằn giọng cảnh cáo: “Nhớ không, anh đã từng nói với em, Lan Khê đừng nên ép buộc anh.”

Anh là một người bình thường không phải là một vị thần. Vì sao cô cứ lần này đến lần khác trêu chọc anh. Khi vui thì cô cho anh cảm giác như trên thiên đường, lúc mất hứng thì cô đá anh xuống địa ngục sao? Anh đã đem cho mọi thứ, gắng sức làm mọi việc có thể làm. Anh cố khắc chế, cố nhượng bộ, chỉ hi vọng phần tình cảm tuyệt vọng này có thể ở bên anh lâu hơn một chút

Nhưng cuối cùng vẫn không được sao.

. Vì sao vẫn chưa được?.

Lan Khê lấy hai tay bịt kín lỗ tai lại, không muốn nghe thấy giọng nói của anh nữa.

Dây cung tận sâu đáy lòng của Mộ Yến Thần đã bị kéo căng ra, đứt đoạn, máu tràn ra trong trái tim. Anh đột nhiên bế bổng cô lên. Bóng dáng cao lớn hòa cùng màn đêm như một ác ma quyến rũ mà tàn ác. Cô hét chói tai nhưng vẫn bị ôm lên lầu.

Cả người Mộ Yến Thần tản ra khí chất u ám, đen tối. Bộ dạng hung hăng quyết liệt, sẵn sàng phá hủy tất cả, “ngộ thần sát thần, ngộ phạt sát phạt”.

Lơ lửng trên không trung khiến Lan Khê thập phần sợ hãi. Cô sợ té nên hai cánh tay ôm chặt lấy bờ vai anh. Cô theo bản năng nhìn sang anh, chỉ thấy khuôn mặt anh như bị đông cứng trong tầng hàn băng dày, cô hoảng hốt, giãy dụa càng nhiều.

Anh rải những bước chân dài thoăn thoắt. Những bậc thang màu trắng liên tục xoay tròn khiến cô hoa mắt chóng mặt. Cô run rẩy, liên tục gọi tên anh, muốn tìm về lí trí của anh nhưng vô dụng.

Nước mắt hoảng hốt rơi xuống, cô bám lấy vai anh. Sự khiếp nhược khổng lồ thúc đẩy sự tự vệ trong con người, cô há to miệng nghiêng lấy da thịt trên cổ anh. Mặc dù không cắn ra máu, nhưng cô dùng lực không hề yếu, vậy mà anh vẫn hành động như không có chuyện gì. Một đường thẳng tiến đến phòng mình, đá mạnh cửa ra, thô lỗ thả cô xuống chiếc giường rộng lớn.

Ga giường một màu trắng tinh khiết tôn lên khí chất thanh thuần, ngây thơ của người con gái nhỏ. Lan Khê bị anh ném đến choáng váng đầu óc, không thể phân biệt phương hướng. Cô cắn môi, cố nhắc mình ngồi dậy. Tay vừa mới chống lên thì cổ tay đã bị anh hất xuống, lần nữa cô phải nằm ngửa ra. Mộ Yến Thần quỳ trên giường, cả người thoát ra hàn băng, mang theo khí thế cường ngạnh, nguy hiểm đè ép xuống

“Thu hồi những lời vừa nói ——”

Giọng nói anh khàn đặc trong cổ họng, đánh sâu vào tâm hồn của người đối diện, ra lệnh từng chữ: “Thu hồi những lời vừa nói lại. Lan Khê, em hứa sẽ không rời bỏ anh thì anh sẽ bỏ qua cho em.”

Giọng điệu ra lệnh nhưng ẩn trong đó là sự hèn mọn, cầu xin tuyệt vọng.

Anh chờ cô nói một tiếng “vâng”, chỉ cần cô đáp ứng điều này, anh sẽ không làm gì cô hết.

Mái tóc đen tuyền xoa tung trên giường, một sợi tóc quấn quanh cánh môi đỏ tươi. Sắc mặt tái nhợt tố cáo sự sợ hãi hiện giờ của cô. Nhưng cô gái bé nhỏ vẫn nghiêng rằng, thể hiện sự quật cường đến cuối cùng, nghiêng mặt sang một bên, kiên định thốt ra hai chữ: “Em không.”

69. Chương 69 : Ngoan, Cho Anh Đi Vào

Cô không muốn bị vây hãm trong ngục tù chứa đầy sự dụ dỗ của anh. Trầm luân trong ấy có ngày cô sẽ tan xương nát thịt.

Cô không muốn sẽ có ngày mình bị anh dẫn dụ thành công, để bản thân sa lầy trong một tình yêu đầy tội lỗi, muôn đời vạn kiếp bất phục.

Mộ Yến Thần mím chặt môi lại, tuyệt vọng đến cực hạn !

Hai cánh tay anh tạo thành tư thế giống như diêm vương la sát, ép chặt tay cô tại bên hông, cúi đầu xâm chiếm cánh môi cô.

“Ừm.”

Lan Khê vùng vằng hai tay muốn trốn tránh lại bị một tay của anh khóa chặt trên đỉnh đầu. Mộ yến Thần ác ý tàn sát cánh môi cô, triền miên cùng những lộn tọc nơi khóe miệng của cô. Cô kịch liệt chống cự, hai

chân quấy đạp ga giường, eo thon cũng nâng cao lên kháng cự, anh lạnh lùng dùng cánh tay còn lại hung hăng áp chế xuống.

Ngay sau đó, bàn tay ở bên hông thuận thế đẩy áo cô lên cao, da thịt trần trụi lộ ra ngoài, bị khí lạnh xung quanh xâm nhập liền co rúm lại. Cô hoảng sợ nức nở lên, anh chớp lấy cơ hội quắp chặt lười cô, kéo nó vào một trận mưa to gió lớn. Tay anh xoa nắn chiếc eo thon, ác ý để lại những dấu tay đỏ thẫm. Da thịt trần trụi ma sát với nhau tạo nên những dòng điện tê dại chạy dọc theo thân thể của cả hai người. Lòng bàn tay anh trượt ra sau lưng cô, men theo đốt xương sống chạm vào cúc áo ngực, “pằng” một tiếng, anh thô bạo kéo đứt luôn áo ngực.

Da thịt mịn màng trơn láng không cách nào thích ứng với sự thô bạo này, Lan Khê đau điếng người, nước mắt theo hai khóe mắt rơi đầy trên đôi má.

Mộ Yến Thần làm sao không biết người con gái nằm dưới thân anh đang vô cùng khiếp sợ? Nhưng đến nước này rồi, anh thật sự không còn đường lùi nữa. . . . Là chính tay cô đẩy anh đến ranh giới cuối cùng, ngay sát mép bờ vực thẳm, cô không cho anh sự lựa chọn nào khác!

Tại sao phải rời đi?

Tại sao nửa điểm cơ hội cũng không chịu cho anh!

Cô thà liều mạng cũng muốn vứt bỏ anh cả đời!

Là vì anh chưa tốt hay chưa yêu đủ sâu? Trong lòng cô vì sao chỉ có một tâm niệm là rời đi, rời đi và rời đi!

Mộ Yến Thần hung hăng cắn môi cô đến chảy ra máu, cô đau đến phát run, nước mắt nóng bỏng thấm ướt hết mái tóc cùng ga giường. Anh dùng mùi máu tanh ngọt làm thuốc dẫn để tự tê liệt bản thân mình, buông lỏng cho các tế bào trong cơ thể đang ra sức gào thét muốn cô!

Trước khi cô rời bỏ anh, anh phải chặt đứt đôi cánh của cô!

Lòng bàn tay anh bắt đầu đi thăm hỏi, thương yêu bầu ngực trắng nõn. Đôi thỏ trắng cũng giống như cô, nhỏ xinh đáng yêu, một tay anh liền có thể nắm trọn. Anh ra sức xoa nắn, lưu lại những dấu tay đỏ thẫm, lòng ngón tay chậm rãi trêu chọc hai đỉnh nhọn, kiên trì làm cho chúng cứng lại rồi dựng đứng lên.

Khóa kéo chiếc quần jean cũng bị nhanh chóng kéo xuống. Ngón tay thon dài luồn vào bên trong, lần tìm địa phương chốc nữa sẽ tiếp nhận lửa nóng của anh. Các ngón tay luồn vào chiếc quần lót, chạm đến cánh hoa e ấp, xoa nắn vài cái liền chuẩn xác đâm thẳng vào bên trong.

Cho đến lúc này, Mộ Yến Thần mới chịu giải thoát cho đôi môi của Lan Khê, tạm buông tha cho những hương vị ngọt ngào trong miệng cô, rũ mắt xem xét tình hình của cô.

Lan Khê bị hôn đến không thở nổi, được giải thoát thì ngửa đầu liều mạng hít thở, làn môi còn lấm tấm những tia máu đỏ hồng, nửa chữ cũng không thể thốt ra được. Lát sau cô mới sắc ra được một hơi, chiếc cổ trắng tươi ngê qua một bên như thiên nga đang bị thương, kịch liệt rung động.

Cô động thân định dịch chuyển lùi ra phía sau, nhưng anh nhanh tay ấn mạnh vai cô xuống, ngón tay đang ở phía dưới càng xâm nhập sâu hơn vào cánh hoa yếu ớt!

“Anh hai. . . .”

Lan Khê khóc lên thành tiếng.

Mộ Yến Thần cố tình xem thường sự đau đớn của cô, tiếp tục cúi đầu cắn nuốt nơi đầy đà, há to miệng ngậm hết điểm mẫn cảm của cô vào trong, thô bạo cắn: “Đau lắm phải không em?”

Nói xong thì buông hai tay cô ra, bắt đầu lột sạch quần áo của cô, làn tóc đen bóng như dòng suối rơi tán loạn trên ga giường trắng tinh. Hai màu đối lập càng làm nổi bật vẻ đẹp trẻ tuổi, non nớt như trái đào tươi mọng nước vừa chín tới. Hai tay cô run rẩy, cổ tay ứ đọng vết máu bầm, không có chút khí lực.

Thật không ngờ cô lại là nạn nhân của loại chuyện kinh tởm này. Càng đáng buồn hơn là người cưỡng đoạt cô lại chính là người anh ruột thịt chảy chung dòng máu.

Cô đau lòng nhắm chặt hai mắt, thị giác không còn thì xúc giác lại tăng lên. Cô cảm nhận rõ ngón tay trong cơ thể mình đang ngo ngoáy, co rúm lại. Đau. Thật sự rất đau. Thể xác đau mà tâm lại càng đau hơn. Trước đây dù biết tình cảm của anh vi phạm vào cấm kỵ, vi phạm đạo đức nhưng ít ra lúc ấy anh yêu cô bằng tất cả lòng trân trọng, bao dung. chứ không tàn nhẫn chiếm đoạt như bây giờ.

Quần jean cuối cùng cũng rơi xuống. Thân thể cô hoàn toàn hiển lộ ra, không một mảnh vải che đậy. Mộ Yến Thần xoay cầm cô lại, tiếp tục hôn lên môi cô.

“Thả lỏng đi em, nếu không em sẽ bị đau đó.” Giọng nói khàn khàn, trầm tĩnh như nước, lời vừa dứt thì ngón tay thứ hai cũng đi sâu vào trong cơ thể cô. Bên trong cô quá khít chặt, nếu không chuẩn bị tốt, chỉ sợ lát nữa sẽ bị thương.

Lan Khê nâng hai tay ôm lấy vai anh, vai anh rất rộng cũng rất nặng. Động tác của anh có chút chậm lại như đang an ủi, trấn an, dụ dỗ. Bàn tay đang ôm sau lưng cô duỗi lên vuốt ve mái tóc mềm mại. Anh xoay đầu đổi góc độ hôn sâu hơn, ra sức bú mút cái lưỡi thơm tho của cô. Cảm thấy hai ngón tay đã đủ ướt át, anh lấy đầu gối đẩy hai chân cô ra, đưa thân mình dán sát vào nơi thâm kín ngọt ngào ấy.

“Anh hai, anh nhất định phải đối xử với em gái ruột của mình như vậy sao? !”

Giọng nói run rẩy, ngập trong sự tuyệt vọng. Nước mắt cứ thi nhau chảy xuống.

Trong chớp mắt, anh đình chỉ hết mọi động tác, những tia máu đỏ nhanh chóng lan tràn trong con người.

Biết rõ là tội nghiệt nhưng vẫn cố tình vi phạm. Hiểu rằng không được yêu cô nhưng không cách nào ngăn cản được ngọn lửa tình yêu. Anh hận mình không thể kìm chế lại. Càng hận cô vì sao đã tuyệt tình bỏ đi lại yếu mềm quay về!

Khoảnh khắc ôm chặt cô trên ban công ở bệnh viện thì anh đã biết, đời này của mình coi như xong, anh là kẻ không có ngày mai, vô duyên với tương lai rồi.

Tầng mồ hôi dày đặc ngưng tụ trên trán, Mộ Yến Thần đem lửa nóng dán sát vào nơi mềm mại của cô, những ngón tay vùi sâu vào mái tóc dài, dụ dỗ bên tai cô: “Ngoan, mở ra. Cho anh vào đi.”

Tinh thần Lan Khê hoàn toàn hồng hết rồi.

“Không. Em không muốn! !” Cô dùng sức lực cuối cùng hét to lên, giãy dụa né tránh. Âm cuối cùng rơi vào trong miệng anh. Mộ Yến Thần cuốn lấy lưỡi cô, đồng thời thân dưới xông thẳng vào. Lan Khê chỉ cảm thấy thân dưới như bị xé nửa ra, nhưng không cách nào kêu lên. Nụ hôn của anh khóa chặt lấy môi lưỡi của cô, không cho cô bất kì cơ hội phản kháng.

Mồ hôi nóng bỏng đốt cháy tâm trí cô, toàn thân chỉ còn cảm giác đau đớn là rõ rệt nhất.

Mộ Yến Thần đem lấy chính mình vùi sâu vào trong cơ thể cô. Trong chớp mắt, anh cảm nhận được sự run rẩy mãnh liệt từ thân dưới cô. Cô đau lắm, anh biết điều đó chứ. Cả đời này anh đã nợ cô, có trả bao nhiêu cũng không hoàn nổi món nợ này.

Trời đã định bọn họ là anh em ruột, trong cơ thể chảy chung dòng máu.

Cô năm nay chỉ mới 17 tuổi, còn quá nhỏ để gánh nỗi đau này.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh đã tự tay bẻ gãy cánh cô. Nhìn cô đau đớn co rúm người, lệ rơi đầy mặt, anh cũng đau lắm chứ.

“Lan Khê. Tại sao em không yêu anh?”

—— Tại sao không yêu anh?

Cô không thể phát ra thanh âm, không thể trả lời.

Cô không trả lời, anh càng điên cuồng tăng tốc độ đụng chạm giữa hai cơ thể. Cô mệt mỏi, buông xuôi mặc anh hành động. Hồi sau, vì quá đau đớn đến muốn ngất xỉu nên móng tay cô bám chặt vào da thịt anh.

Mộ Yến Thần mãnh liệt ra vào sâu trong cô, lúc sau thấy cô vì quá đau đớn nên đã cắn nát môi mình. Máu tươi từ vết thương tuôn trào ra, loang lổ trộn lẫn với da thịt trắng nõn, nhìn thấy rợn người.

“Đừng tự cắn môi mình.” Hạ thân anh vẫn không đành chỉ sự xâm chiếm, môi mỏng hôn lên tai cô, liếm láp khắp vành tai, thủ thủ: “Cắn anh nè.”

Lời vừa nói xong, cổ đã truyền đến cơn đau nhức. Anh run lên, suýt nữa bộc phát ra, hít một hơi thật sâu, hai tay giữ chặt vòng eo mềm mại, ác ý thúc vào thật sâu, cái sau mạnh hơn cái trước, hoàn toàn phóng túng bản thân mình.

Nước mắt Lan Khê đã cạn khô, không còn sức để rơi nữa..

Mộ Yến Thần biết rõ bản thân đang làm gì. Anh giờ như con ngựa đứt dây cương, mất khống chế, trong đầu chỉ còn duy nhất một mình cô. Những hình ảnh về cô cứ liên tục tái diễn như một đoạn phim quay chậm. Từ ngày thứ nhất anh về nước, cô đã bước vào cuộc sống của anh. Cô là người đầu tiên hỏi anh có cô đơn hay không?

Cô đơn lắm chứ.

Anh cô đơn đến mức cần một người sống chết cùng mình, cho dù uống rượu độc giải khát cũng cam lòng.

Anh yêu cô.

Thế nhưng nghiệt ngã thay anh lại mang đến cho cô thanh xuân thối nát nhất, dấu vết đen này, cả đời cũng xóa không được.

Đột nhiên, Lan Khê cắn chặt vai anh, dùng sức ngời dậy.

Cơ thể quá mảnh mai, không cách nào tiếp nhận được sự cưỡng đoạt khổng lồ này. Mộ Yến Thần cũng chồm đến hôn môi cô, liếm liếm cánh môi nát bấy, giúp cô kéo dài sức chịu đựng. Những cú nhấn người sau cùng, anh tung ra hết sức. Cú thúc lần cuối cùng, anh nhấn sâu vào, ôm chặt lấy cơ thể cô, hít một hơi thật mạnh, rồi đâm đến nơi tận cùng trong cơ thể nhỏ nhắn ấy. Khoảnh khắc đây nhục cảm tội lỗi nhưng cũng thật tuyệt vời, trước mắt anh như có chùm pháo hoa nổ tung lên vô cùng rực rỡ. Còn người con gái dưới thân anh.... Đã ngất đi.

Lan Khê như lạc vào một tầng sương mù đầy hơi nước ẩm thấp, cả người mệt mỏi đau nhức làm cô tỉnh dậy.

Người chỉ vừa mới động mà gân cốt như muốn vỡ ra. Bên ngoài ánh trăng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên khắp căn phòng tầng ánh sáng mờ ảo. Cô lấy tay muốn túm lấy ga giường nhưng bị trượt vì ga giường quá trơn sau khi thấm đầy mồ hôi của hai người.

Trong phòng tắm có tiếng vang.

Khi tiếng nước chảy ngừng lại thì cô vẫn còn đang ngẩn người. Cánh cửa phòng tắm dần mở ra, hình như có ánh mắt đang rơi trên người cô.

Lan Khê lật người lại, cảm thấy lạnh nên lấy tay kẹp lại thân thể mình. Vừa vận dụng phải đôi nhũ hoa trần trụi, nỗi chua xót bị thương lại dâng trào. Cùng với động tác lật người, một dòng chất lỏng theo giữa hai chân chảy ra, hoàn toàn không thể khống chế.

May nhờ có mái tóc bừa bộn che đi hai tròng mắt sưng húp, cô nằm im mặc cho nước mắt lặng lẽ chảy xuống, giọng nói khàn khàn nức nở: “Tôi mệt lắm. Vô cùng mệt, đừng nói gì cả, để tôi ngủ đi.”

Cô vẫn luôn muôn trốn tránh tình cảm đầy tội lỗi, đầy oan nghiệt này. Nhưng anh ác lắm, cố tình để lại một dấu ấn không bao giờ có thể xóa nhòa, nó như là một vết xăm xấu xí sẽ đi theo ám ảnh cả đời cô. Lan Khê ước gì giờ này mình say rượu, mơ một cơn ác mộng. Sáng mai khi tỉnh dậy, lại trở về như xưa, những chuyện kinh khủng này sẽ tan biến không dấu vết.

Bóng dáng mạnh mẽ, rắn rỏi từ từ tiến gần cô, anh nhìn cô thật lâu, rồi chỉnh lại điều hòa, kéo chăn đắp lại cẩn thận cho cô.

Hôm sau tỉnh lại, mơ màng không biết là thời gian nào trong ngày.

Giấc ngủ của Lan Khê cứ mơ mơ hồ hồ, cả đêm như bị lạc trong một hoang đảo, một mình cô bước thấp bước cao, cứ đi mãi không biết đâu là điểm dừng. Nửa đêm, hình như có người ôm lấy cô, vì ga trải giường đã được đổi cái mới.

Cực kì sạch sẽ, giống như ngày hôm qua căn bản không có chuyện gì xảy ra.

Thế cũng tốt, cô thật sự không muốn đối mắt với cảnh chiến trường còn lưu lại sau cuộc giằng co giữa cô với anh. Nó sẽ tố cáo sự bất lực, đáng thương của chính bản thân cô.

Cô vào phòng tắm tẩy uế bản thân. Tắm xong, cô lấy khăn lau cho tóc đỡ ướt, rồi khóa thân mở cửa phòng anh ra, trở về thẳng phòng mình.

Mộ Yến Thần ngồi trong đại sảnh, chứng kiến hoàn toàn quá trình ấy, con người trong mắt dấy lên sự bị thương, đau đớn tột cùng.

70. Chương 70 : Anh Hải Lòng Chưa?

Sau một hồi lâu, Lan Khê mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Những lọn tóc ướt át dính vào hai gò má, lúc lạnh lúc nóng. Vết thương trên môi đã đông kết thành vảy. Sau tai cùng cổ đầy đặc dấu hôn, là chứng cứ của một đêm hoan ái. Vết hôn đỏ sẫm nổi bật trên làn da trắng nõn, càng nhìn càng thấy đau lòng.

Cô vẫn hành động như ngày thường, đi xuống lầu, tay nắm trên lan can cầu thang, lạnh nhạt nhìn về phía bàn ăn.

Trên bàn bày đủ các loại thức ăn còn đang bốc khói, sưởi ấm cho ngôi nhà lạnh lẽo.

Không thể bỏ qua bóng dáng tuần dật đang ngồi ngay đó nữa, vẫn theo thường lệ, trên tay anh là tờ báo về thị trường tài chính.

Lan Khê đi tới, sờ vào ly sữa tươi, nhiệt độ trên ly sữa như muốn làm phồng tay cô.

Đôi mắt trong suốt quét nhìn một lượt bàn ăn, nhưng không ngồi xuống mà sải bước đi thẳng ra cửa ngoài. Mộ Yến Thần rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa. Ngay lúc cô đi lướt qua, anh liền vươn tay kéo cô lại, kêu lên: “Lan Khê.”

Không mở miệng thì anh còn không biết giọng mình lại khàn đến độ này.

Sức lực trên tay làm cô nhớ đến sức mạnh khủng khiếp của ngày hôm qua, Lan Khê đứng lại, bình tĩnh đối diện với anh: “Tôi không thể ra ngoài sao?”

Buồn cười thật, sao cô không còn cảm giác nhà này là của mình nữa. Dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của người đàn ông này. Cô chỉ là kẻ ở nhờ, không một chút quyền lợi. Dù cho cô đau đến đâu, oán đến độ nào cũng phải ngậm hết vào lòng, thậm chí còn phải bình tĩnh ngồi ăn sáng cùng anh.

Mộ Yến Thần trầm tĩnh thật lâu mới đứng dậy. Những tia nắng ban mai phủ lên khuôn mặt anh, ánh lên sự tuần nhã làm ngây ngất lòng người. Trong coi người màu đen là một sa mạc hoang lạnh, u tối. Anh không dám động vào cô nữa, chỉ đứng sát lưng cô, quan tâm hỏi: “Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.”

Anh nhìn tấm lưng cô một lúc, đột nhiên sa sầm mặt mày.

“Đi đâu cũng được, tôi chỉ muốn hóng mát thôi, trong nhà quá ngọt ngào.”

“Tại sao không mặc áo ngực?” Anh hết sức ức chế cơn giận đang muốn bùng lên, đau khổ cúi đầu xuống.

“Mặc khó chịu, không muốn mặc.” Âm thanh mềm mại êm ái, đối đáp vô cùng bình tĩnh.

Anh dùng hai tay ôm chặt lấy cô, gương mặt hoàn toàn xanh lét.

Anh nhẹ nhàng xoay người cô lại, cố gắng làm dịu đi khí tức trong lồng ngực, cúi đầu, đầy nhu tình: “Lan Khê, anh đã nói đừng bao giờ tự hành hạ bản thân mình để chống đối với anh. . . . Anh sẽ không cho phép.”

Giờ phút này, tất cả nguy trạng hoàn toàn sụp đổ, đôi mắt Lan Khê ngày càng đỏ lên.

Những chuyện kinh hãi thay nhau xẹt qua đầu, vừa nghĩ đến là nhớ ngay đến kẻ đã bức cô đến hoàn cảnh này. Cô chịu không nổi, kéo tay anh xuống, muốn chạy trốn ra ngoài

Quá ngột ngạt, cô muốn ra ngoài để hít thở.

Đôi cánh tay nhanh chóng lôi cô trở lại vòm ngực rộng lớn. Cô có thể cảm nhận được cánh tay anh run rẩy, càng run rẩy thì càng dùng sức siết chặt cô, ép cô đến không thở nổi.

Nước mắt bắt đầu dâng trào, Lan Khê chống lên vai anh, cố gắng đẩy anh ra.

“Anh đừng đụng vào tôi nữa. . . .”

Những cảm xúc tiêu cực mà cô cố che giấu đã bộc phát hoàn toàn, thanh âm ghen ngào chua xót: “Mộ Yến Thần, tôi cầu xin anh, đừng bao giờ để tôi gặp anh nữa !”

Thanh âm khàn khàn, mùi hương đặc trưng phái nam, sức lực to lớn...Những thứ này từng thời từng đêm luôn làm cô nhớ đến thống khổ của ngày hôm qua. Sinh mệnh của 17 năm qua, đã khắc ghi một dấu ấn tội ác.

Nhìn cô như thế này, anh nào có thoải mái hơn. Anh tự tay đẩy cô đến đau đớn, cũng tự tay chôn sống bản thân, để mình đời đời vạn kiếp bất phục.

Anh biết bản thân mình làm gì, tội nghiệt mà anh gây ra không cách nào có thể tha thứ.

Tia máu giăng đầy trong viên mắt, Mộ Yến Thần ấn mạnh đầu Lan Khê vào ngực mình, từng bước hóa giải sự giãy dụa của cô. Anh vừa ôm cô vừa mặc niệm trong lòng.

Hận đi em.

Lan Khê, dùng tất cả sự đau khổ, phần nộ của em mà hận anh đi.

Bởi vì bản thân đang bị giam cầm trong địa ngục nên anh vô phương chuộc tội. Anh chỉ mong có thể giúp cô gánh đi nỗi đau khổ này.

Tội ác trước mắt, giống như một tấm lưới khổng lồ, giam chặt anh suốt đời.

Lan Khê vùng vẫy đến khi không còn chút sức lực, thân thể cũng mềm nhũn đi. Không biết lúc nào bị anh ôm lên, tỉnh ra thì đã thấy mình ngồi trên sofa, cả người vẫn bị nhốt trong ngực Mộ Yến Thần

Đôi mắt mông lung ướt đẫm, nhưng nước mắt không cách nào chảy nổi nữa.

“Anh đã hài lòng chưa. . . .”

Giọng nói nói ghen ngào, ầm ục vang lên bên tai làm thân thể Mộ Yến Thần đông cứng lại

“Tôi bây giờ đã thuộc về anh, mãn nguyện không?” Cô nâng khuôn mặt nhòa đi trong nước mắt lên, nhẹ giọng hỏi, “Anh hai?”

Hai chữ cuối cùng đâm thẳng vào cổ họng, chặn ngang lấy hô hấp của anh. Môi anh dần trắng bệch, sức lực trên hai cánh tay cũng yếu đi.

Lan Khê nhắc người, vịn vào anh, nói tiếp: “Lúc tôi đi tắm nhìn thấy những ấn kí anh để lại, chà mạnh cỡ nào cũng không thể xóa được, cảm giác của tôi như thế nào, anh biết được không?”

Từng lời của cô kích thích mạnh vào ý thức của anh.

Cô mới 17 tuổi.

Từ cơ thể đến tư tưởng đều còn non nớt, bắt cô tiếp nhận những việc “thành thực” này là một điều quá tàn nhẫn, độc ác.

Giờ cô đứng trước mặt anh, từng chút, từng chút vạch trần tội ác của anh.

Mắt cô đỏ ửng, nhưng giọng nói vẫn duy trì sự dịu dàng, êm ái: “Tôi đang suy nghĩ đến chuyện tương lai, sau này tôi sẽ có bạn trai, sẽ kết hôn — Tôi phải giải thích với bạn trai, với chồng tôi như thế nào về việc lần đầu đã trao cho ai? Về sau, mỗi lần làm chuyện ấy tôi có thể bị ám ảnh, nhớ tới nỗi đau tận cùng của tôi qua không.?”

“Oành!” thân thể cô đụng mạnh vào ngực anh. Mộ Yến Thần gắt gao ôm chặt cô vào lòng, hai cánh tay run rẩy nổi đầy gân xanh, dường như sắp tan vỡ .

Anh nhắm chặt hai mắt, lần đầu tiên ném được cảm giác hít thở lại vô cùng đau, đau đến sắp chết nhưng lại không thể dừng.

Trên mặt Lan Khê rơi đầy nước mắt, cứ tưởng tuyến lệ đã bị tê liệt, nào ngờ vẫn còn hoạt động mãnh liệt như vậy. Mắt cô chôn vào cổ anh, khóc lóc: “Tôi chưa bao giờ chân chính hận một người. Cho dù khi mẹ tôi vừa mới mất ba tháng, Mạc Như Khanh đã vội vàng gả cho ba tôi, nhưng tôi vẫn không hận bà ta.”

“Nhưng giờ này tôi rất hận anh.” Tay cô níu chặt lấy cổ áo anh.

“Mộ Yến Thần, tôi hận anh !” Cô khóc nức nở gào thét lên. Tất cả mọi ảm ức, tủi thân theo câu nói này hoàn toàn bộc phát ra hết. Hai bàn tay cô điên cuồng lần mò ở phía sau, đụng phải một vật lạnh giá trên bàn trà, cắn răng đâm mạnh xuống bờ vai anh.

Mộ Yến Thần cúi đầu rên lên một tiếng, cảm thấy sự tê liệt đau nhức đang thay nhau tra tấn trên bờ vai mình. Sắc mặt anh trở nên tái nhợt, nhưng hai cánh tay vẫn không thả lỏng, ngược lại càng siết chặt hơn, cam tâm nhận mọi đau đớn mà cô đem đến.

Tay Lan Khê vẫn tăng thêm sức, tăng hết sức lực cho đến khi nó mỏi nhừ, mất hết khí lực.

Nước mắt làm nhòe đi đôi mắt, một lát sau cô mới nhìn rõ trên tay đang cầm vật gì. Là một cái nĩa bạc, nĩa bạc đang đâm thật sâu vào vai Mộ Yến Thần. Máu đỏ tươi lan rộng trên chiếc áo sơ mi trắng tinh, cứ như một bông hoa hồng đỏ thắm nở rộ trên bờ vai anh, đóa hoa càng nở càng hăng, càng lúc càng lớn.

Lý trí cuối cùng cũng chịu quay về, ý thức được bản thân đang làm gì, Lan Khê hốt hoảng , tay nhỏ bé vội buông nĩa bạc ra. Cô sợ tới mức muốn thoát khỏi vòng ôm của anh, bị anh ôm trở lại mới ngược mắt nhìn anh, đôi môi anh tái nhợt nhưng con ngươi trong mắt vẫn trầm tĩnh.

Giống như những lúc cô nhìn anh, luôn trầm tĩnh, không hề gợn sóng.

Vẫn bộ dáng trọn đời cô tịch.

Sợ cùng thương lồng vào nhau, bao trùm lấy mọi giác quan của cô.

Hai tay cô chống xuống ghế, cả vai kịch liệt run rẩy, khóc lớn lên.

“Thật xin lỗi. Anh hai, xin lỗi.” Cô nhắc người đến gần, quan sát vết thương trên vai anh, chiếc nĩa đâm rất sâu, có thể thấy được máu thịt bên trong, cô nắm lấy áo anh, hoảng loạn không biết nên làm gì “Em. Em không cố ý đâu.”

Sự đau đớn của vết thương làm ý thức của Mộ Yến Thần trở nên mê mang, anh muốn ngắt đi để giảm bớt sự đau đớn cho mình. Nhưng khi nghe tiếng cô khóc, anh cố chống cự, giữ lại chút thanh tỉnh, nhẹ nhàng ôm lấy cô, thì thầm bên tai cô: “Không sao. Anh không sao, Lan Khê ngoan, đừng sợ.”

Tuy đau nhưng anh lại cảm thấy vô cùng may mắn.

May mắn vì cô vẫn là cô gái lương thiện như xưa, may mắn khi anh đã giao trái tim cho cô gái như vậy.

Dù là tội ác ngập trời.

Dù là vạn kiếp bất phục.

Đau đớn tới thật đúng lúc, nếu không anh cũng chẳng biết nên dùng cách nào để kết thúc nữa.

Cô khóc nhiều như thế, đau như vậy, anh không thể chịu nổi. Anh nguyện tự tay khoét trái tim ra để đổi lại nụ cười ngày xưa của cô, để tội ác của tôi hôm qua chưa từng xảy ra. Những việc anh gây nên, lại không thể tự tay mình kết thúc.

Nhiếp Minh Hiên từ phòng bệnh cao cấp đi ra ngoài, vì cười nhiều quá nên cơ mặt đã trở nên cứng cứng. Dù sao người nằm viện cũng là bạn thân của ba anh ta, theo lễ phép anh ta nên đến thăm hỏi. Ra khỏi cửa phòng thì trong miệng cũng trở nên nhạt nhẽo, Nhiếp Minh Hiên kẹp một điều thuốc lá tiến đến hành lang bệnh viện. Trên bậc thang xuất hiện một thân thể nhỏ nhắn đang ngồi thu mình lại, Nhiếp Minh Hiên cảm thấy rất quen thuộc.

Nhấc chân đi tới, Nhiếp Minh Hiên thử dò xét, kêu một tiếng: “Lan Khê?”

Cô gái nhỏ đang ngồi chờ đợi, dần hồi phục lại tinh thần.

Lan Khê ngược mắt nhìn anh ta, tóc tai rối bù, rơi tán loạn trên vai, giống như một con mèo bị lạc đến nơi này.

Nhiếp Minh Hiên nở nụ cười, nhìn hình dáng quen thuộc, không ngờ lại đúng là em em gái nhỏ.

Anh ta nhớ lại ba mình mấy bữa trước có nói Mộ Minh Thăng đang đi du lịch cùng vợ của ông ta, trong lòng anh ta tự suy đoán, mở miệng hỏi: “Anh hai em ở bên trong?”

Mặt Lan Khê trắng tái, cánh môi không chút huyết sắc, cúi đầu, tiếp tục ôm lấy mình, không trả lời Nhiếp Minh Hiên.

Nhiếp Minh Hiên chưa từng đối phó qua những cô bé như thế này. Anh ta cũng không chấp nhất thái độ của cô, đang muốn hỏi cô vì sao gần đây Mộ Yến Thần liên tục ra vào bệnh viện thì đột nhiên phát hiện trên cổ cô tràn đầy ấn kí đỏ hồng, nếu anh ta nhìn không lầm thì trên môi cũng có vết rách do bị cắn.

Hô hấp trở nên căng thẳng, Nhiếp Minh Hiên đi tới ngồi xổm xuống, ngón tay đang cầm điều thuốc gõ nhẹ lên đầu cô. Anh ta rõ ràng thấy cô run mạnh, đầu cũng né ra xa, anh ta dè dặt hỏi: “Có người khi dễ em hả?”

— Cô đang học cấp ba, anh ta vẫn còn nhớ lần Mộ Yến Thần đến trường cô giải quyết sự kiện các nữ sinh đánh nhau. Nhưng lần này hình như không giống lần đó.

Dáng vẻ cô bây giờ không giống với việc đánh nhau tạo thành.

71. Chương 71 : Quyết Tâm Tàn Nhẫn.

Khuôn mặt Lan Khê vẫn tái nhợt, cô nghiêng đầu nhìn Nhiếp Minh Hiên, ánh mắt bình tĩnh, thanh âm mềm mại: “Anh vào thăm anh hai của em đi.”

Cô biết bọn họ là bằng hữu, bạn rất thân.

Con người Nhiếp Minh Hiên lúc sáng lúc tối, kinh ngạc nhìn cô, những điều muốn hỏi cũng không biết nên mở miệng hỏi ra sao? Sợ tro thuốc rơi trúng đầu cô nên anh ta rút tay về, tiếp tục quan sát cô.

Khóe miệng giương lên thành nụ cười tà mị, anh ta nhỏ giọng: “Anh hai em đối với em vô cùng tốt mà sao em lại hờ hững thế?”

Cô gái nhỏ vẫn ủ rũ như cũ, quay mặt đi, không muốn trả lời.

Nhiếp Minh Hiên cảm thấy mình nói sai rồi.

Đang muốn đứng dậy, đột nhiên mí mắt anh ta nhảy dựng lên. Vợ chồng Mộ Minh Thăng đi du lịch, thời gian này lại là cuối tuần, cô nhóc không ở trường mà ở nhà. Vậy vết thương trên môi là do.

Nghĩ đến đây, Nhiếp Minh Hiên đưa mắt liếc nhìn những vết đỏ thẫm thấp thoáng sau những lọn tóc đen, nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh——

Anh ta là người trưởng thành, đương nhiên hiểu rõ những ẩn kí kia là do chuyện gì tạo nên.

Ngón tay đưa lại gần khóe miệng, anh ta hung hăng hít một hơi thuốc. Làn khói trắng lượn lờ trước mặt, Nhiếp Minh Hiên xoa mi tâm, cảm thấy não mình chắc bị úng nước mới có thể nghĩ tới khả năng đó.

Hai người là anh em ruột mà.

Đang muốn đi vào bên trong, thì bóng dáng quen thuộc của Mộ Yến Thần đã đi đến chỗ hai người. Mi tâm của Nhiếp Minh Hiên nhú chặt lại, quan sát thật kĩ Mộ Yến Thần. Nhìn bề ngoài thật không biết anh bị thương chỗ nào, ngoại trừ khuôn mặt có chút tái thì cả người vẫn bình thường, luôn tỏa ra khí lạnh khiến người ta e dè.

“Tiến cung hai lần liên tiếp rồi nhá ——” Nhiếp Minh Hiên cười cười, “Đây là sở thích mới của cậu hả?” (tiến cung ở đây chắc chỉ vào bệnh viện quá)

Mộ Yến Thần mím chặt môi, ánh mắt trầm tĩnh liếc nhìn cô gái ngồi trên bậc thang trước mới quay sang Nhiếp Minh Hiên, hỏi lại anh ta: “Sao cậu lại vào đây?”

Nhiếp Minh Hiên gật đầu một cái: “Thăm chiến hữu ngày xưa của ba tớ. Ông già nhà tớ quá bận, tớ đi thay”

“Đã trùng hợp gặp mặt thôi thì dùng cơm trưa chung đi?” Anh ta ngỏ lời mời.

Cả người Mộ yến Thần tỏa ra khí lạnh, trầm ngâm không biết suy nghĩ gì, anh khẽ đưa mắt nhìn sang cô nhóc đang ngồi yên tĩnh tại bậc thang, cụp mắt, giọng trầm ấm vang lên: “Để hôm khác tớ mời cậu.”

Nhiếp Minh Hiên nhìn Lan Khê, nụ cười trên môi càng sâu hơn: “Em gái không vui nên không muốn đi?”

“Con bé có rất nhiều bài tập .”

“À” Nhiếp Minh Hiên hướng về phía Lan Khê trêu chọc, “Có cần anh đây góp ý với cục trưởng giáo dục không, bảo ông ta nên giảm sức ép với học sinh cấp ba? Tránh để chuyện Nhiếp công tử bị từ chối tiếp diễn lần nữa”.

Lan Khê rút cuộc cũng chịu đứng dậy

Vỗ vỗ bụi dính trên người, cô không nhìn Nhiếp Minh Hiên, chỉ nhìn chăm chú vào Mộ Yến Thần, cất tiếng: “Không đi sao?”

Trong nháy mắt, sự trầm tĩnh như nước của Mộ Yến Thần bị cô phá tan đi, không khí lạnh băng trở thành ôn hòa phiêu tán khắp nơi, đôi môi mỏng phát ra hai tiếng: “Lập tức.”

Đợi đến khi Mộ yến Thần bước xuống bậc thang, Lan Khê mới hướng nhìn về phía Nhiếp Minh Hiên, nhẹ giọng nói: “Lần tới em mời anh ăn KFC, anh chấp nhận không?”

Nhiếp Minh Hiên ngẩn ra.

. KFC?

Anh ta cười to “Anh hai em kinh doanh tốt như thế, mà em lại mời”

“Là do tự em mời ” Cô lập lại ý mình, giọng nói rung động lòng người “Em chỉ có khả năng mời món này, anh có đi hay không?”

Con người của Nhiếp Minh Hiên ánh lên sự phức tạp, lẳng lặng nhìn cô, anh ta chú ý đến bàn tay cô đang nằm gọn trong lòng bàn tay của Mộ Yến Thần, hành động của hai người cực kì tự nhiên, cười yếu ớt, gật đầu: “Em gái đã lên tiếng thì anh đây phải nể mặt chứ.”

Cô không nói gì nữa, an tĩnh đứng chờ xe đi tới.

Nhiếp Minh Hiên đứng nhìn hồi lâu. Càng nhìn càng thấy kinh hãi. Anh ta không thể tin nổi vào hai mắt mình. Người bạn thân của anh ta, nổi tiếng là lạnh lùng, lãnh cảm lại tự tay mở cửa xe cho cô gái nhỏ, chờ cô ngồi vào trong lại cúi xuống dịu dàng giúp cô thắt lại dây an toàn. Cảnh tượng này có thể coi như là một sự chấn động đối với Nhiếp Minh Hiên.

Khi xe chạy đi, điều thuốc cũng đã cháy đến ngón tay của Nhiếp Minh Hiên.

Chiếc xe thông thả chạy trên đường lớn, cảnh sắc bên ngoài lần lượt lướt qua cửa kính xe.

“Em đói bụng chưa? Muốn ăn gì nào?” Mộ Yến Thần mở lời.

Lan Khê thu hồi ánh mắt đang nhìn ngoài cửa kính, cúi đầu nhìn hai cánh tay mình. Tay áo thể thao dài đến nửa cánh tay cô, mặt trên tay áo còn dính mờ mờ vết máu.

Cô nhắc ngón tay lên, sờ vào những vết máu đó.

“Haagen-Dazs.” Cô đưa ra yêu cầu.

Mi tâm Mộ yến Thần liền nhú chặt lại.

“Đã đến bữa ăn trưa rồi, sáng giờ em chưa có gì trong bụng, ăn kem sẽ làm ảnh hưởng đến dạ dày”

“Nhưng mà em chỉ muốn ăn món này ” giọng nói cô mềm mại nhưng nhấn mạnh từng chữ, ngược lên nhìn anh: “Không cho ăn hả?”

Cô chưa bao giờ dùng giọng điệu này để nói chuyện với anh. Trong lòng Mộ yến Thần nhói lên từng cơn, đầu lưỡi như bị rút đi, không thể nói lời cự tuyệt.

Anh đành mặt lại, chậm rãi lái xe hướng đến cửa hàng bán kem.

Khi đến nơi, Lan Khê tự mình xuống xe hướng cửa tiệm đi vào. Cô đi không nhanh nhưng ánh mắt Mộ yến Thần vẫn không rời trên người cô, anh vội vàng khóa xe rồi mở cửa đi xuống đuổi theo cô. Lan Khê dừng bước trước cửa tiệm, đọc tờ giấy quảng cáo giới thiệu sản phẩm mới thật lâu mới chịu mở cửa đi vào.

Trong cửa tiệm có phong cách ngồi rất độc đáo. Ghế ngồi là ghế xích đu, hai dây treo bên cạnh là những sợi dây mây, còn có hoa tử đằng thơm ngát được trang trí dọc theo hai sợi dây. Kiểu ngồi lơ lửng này khiến các cô bé mới lớn mê mẩn, rất nhiều cô bé ngồi trên xích đu vừa đung đưa vừa chuyện trò, vô cùng thoải mái.

Mộ Yến Thần nhìn thấy kiểu ngồi này mà nhức cả đầu. Khí chất lạnh lùng trên người anh không chút phù hợp với phong cách thiếu nữ như thế này. Nhưng Lan Khê lại cố tình thích, còn hướng đến chỗ trung tâm mà ngồi xuống..

Mộ Yến Thần tính đứng ngoài cửa chờ cô ăn xong thì chở cô về. Nhưng nhìn dáng vẻ cô đơn một mình ngồi trên chiếc xích đu rộng lớn, vô hồn nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, anh không đành lòng, đành phải đi đến bên cô

Anh bỏ qua ghế đối diện, ngồi xuống bên cạnh cô, cánh tay sải rộng trên lưng ghế giống như là đang khoác vai cô.

Hai người ngồi chờ một lúc thì kem được bưng lên.

Lan Khê cầm chiếc thìa nhỏ ánh lên ánh sáng màu bạc, nhẹ nhàng đâm hai cái vào lớp kem phía trên. Đây là món kem mà Kỷ Diêu mỗi lần nhắc với cô đều có bộ dạng thèm đến nỗi dãi dãi sao? Đôi mắt cô dần dần đỏ lên, cảm thấy thời đại thật sự thay đổi quá nhanh. Mộ Minh Thăng quản giáo cô vô cùng nghiêm túc. Tuy gia cảnh khá giả nhưng từ nhỏ cô đã không tiêu xài phung phí. Ngày trước khi thấy những tấm quảng cáo về loại kem này cô chỉ tự mình tưởng tượng ra cảnh ăn nó trong mơ, chưa bao giờ nghĩ đến có ngày bản thân ngồi đây nhàn nhã hưởng thụ.

Bởi vì ăn một lần sẽ lo lắng đến việc cả tháng mình lấy tiền đâu chi tiêu cho những việc khác.

Nụ cười gượng gạo nở trên môi, cười trong nước mắt. Từ khi Mộ yến Thần xuất hiện, thế giới của cô đã hoàn toàn thay đổi, không chút nào giống với khi xưa.

“Sao thế em?” Giọng nói phả ra hơi ấm bao lấy sau tai cô, bả vai cũng bị ôm lấy.

Lan Khê cầm thìa vào ly kem, bình thần đẩy ly kem về phía anh.

Mộ yến Thần chăm chú nhìn từng hành động của cô, gương mặt căng cứng, dịu dàng hỏi: “Muốn anh ăn cái này?”

Cô bình tĩnh gật đầu: “Ăn đi.”

Cô cảm thấy mình càng ngày càng tàn nhẫn, xấu xa. Cô biết anh vừa trải qua tai nạn xe cộ, đang trong thời gian dưỡng bệnh, vết thương trên bả vai anh cũng vừa chích thuốc uốn ván, tuyệt đối không được đụng tới đồ lạnh.

Nhưng cô vẫn muốn bản thân hãy một lần nhẫn tâm triệt để.

Trong tiệm to lớn, chỉ có chỗ hai người là trầm tĩnh, không khí vô cùng đè nén. Đôi môi Mộ yến Thần ngày càng tái đi. Thở xác và linh hồn như bị treo lơ lửng trên không trung, tiến thoái lưỡng nan

Một lúc sau, anh vỗ nhẹ vào vai cô, chỉ nói một chữ: “Được.”

Vai phải bị thương nên chỉ một động tác nhỏ cũng sẽ khiến anh đau nhói. Anh đổi tay trái cầm thìa, lần đầu tiên anh ăn những món ăn này nhưng động tác ăn vẫn tao nhã, lịch thiệp như ngày thường. Càng ngày càng có nhiều ánh mắt hướng về phía hai người, có tiếng hít thở dè dặt, có những thanh âm bàn luận rất nhỏ, tuy thế Lan Khê vẫn tiếp thu hết vào tai mình.

Khí chất cao sang của anh ở tại địa phương này, chỉ cần nhẹ nhàng giơ tay nhắc chân cũng tạo nên những ngọn sóng lớn.

Ly kem to như thế ba người ăn cũng không hết, hương vị nó đang tỏa ra khí lạnh băng. Lan Khê cố giữ thái độ bình tĩnh, bàng quan trước tất cả mọi việc nhưng môi của anh lại càng ngày càng trắng bệch đi.

Khi người phụ nữ trở nên điên cuồng thì vô cùng đáng sợ, họ trở nên hẹp hòi độc ác không khác gì quỷ dữ.

Cô nhớ tới lời cảm thán của Kỷ Diêu khi cô nàng đang đọc một quyển tiểu thuyết ngôn tình. Đột nhiên cô cảm thấy nhận xét này rất đúng với chính mình.

Trong lòng cô đau quá, như có hàng vạn mũi tên xuyên vào, hốc mắt cũng trở nên đỏ thẫm.

Nhìn anh cố kìm nén sự khổ sở trên khuôn mặt, cô bắt giác đuôi tay nắm lấy cổ tay anh, không cho anh tiếp tục động tác. Tiếp theo cô che mặt, gục xuống bàn, nước mắt ào ào chảy xuống, thấm ướt hết hai tay áo

Tại sao cô vẫn còn đau lòng vì anh, đau đến phát khóc.

Cổ tay của Mộ Yến Thần cứng đờ giữa không trung.

Mọi người trong tiệm đều quay lại nhìn hai người, ánh mắt hiện lên những sự nghi hoặc.

Anh nhẹ nhàng hít một hơi, đem cái thìa để xuống, kéo cô ra khỏi mặt bàn, ôm chặt cô vào vòm ngực. Lòng bàn tay anh dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô, ôn hòa nói: “Em còn muốn làm gì? Cứ nói hết với anh đi?”

Lan Khê không chịu nổi những cặp mắt tò mò đang dán vào mình, vùi mặt vào trong cổ anh, nức nở nói: “Về nhà đi”.

Trong lòng Mộ Yến Thần thở dài một hơi.

Cô chung quy vẫn là người quá lương thiện, không thể trở nên hung ác mà triệt để hành hạ anh. Anh có thể chịu đựng bất kỳ sự trả thù nào của cô miễn là cô đừng khóc thương tâm như thế này nữa.

Hiện thực là thứ không thể thay đổi, anh giờ chỉ có thể chiều theo ý cô, cô muốn gì anh cũng đồng ý, miễn là cô vui vẻ.

Nhưng dù thế nào, cô đều không vui nổi

Trở về nhà họ Mộ, cả buổi chiều lan Khê đều nhốt mình ở trong phòng cố tập trung vào bài học. Buổi tối, Mộ Minh Thăng gọi điện về nhà.

Lan Khê chạy xuống lầu nhận điện, trò chuyện hết sức bình thường với ông.

Mộ Yến Thần đã chuẩn bị tốt tâm lí chịu tội, cho dù cô tố cáo tất cả cũng không sao, mọi tội lỗi anh đều thừa nhận hết.

Nhưng cô không nhắc gì đến chuyện tối hôm qua, bình tĩnh cúp điện thoại, Bóng lưng an tĩnh như một bức tượng hoàn mỹ, không có sức sống. Trái tim trong ngực anh không cách nào ngủ yên, văn kiện trên ghế salon không cách nào lọt vào mắt anh được. Trong đầu là một đồng hoang tàn lại hỗn độn, không thể tìm ta lối đi.

Môi anh lại trắng bệch, quyết định tạm thời bỏ qua công việc. Nhưng đúng lúc này, hai cánh tay mềm mại bất chợt quấn lên người anh. Hơi thở thơm mát, trong lành phả lên môi anh. Những sấp văn kiện bị gạt qua một bên, thân thể cô mềm mại lọt hết vào lòng anh

Mộ Yến Thần cứng ngắc người ngồi trên ghế sofa.

72. Chương 72 : Tâm Tình Khi Chiếm Đoạt?

Chùm đèn sáng trong căn phòng chiếu lên gương mặt tuần tú phát ra sự mỉa mai hoặc lạnh lùng . Lan Khê mặc chiếc váy ngủ tương đối mát mẻ, lộ rõ hai vai cùng xương quai xanh gợi cảm. Mùi thơm hoa hồng của sữa tắm đánh úp vào hai cánh mũi của Mộ Yến Thần, làm anh không cách nào kháng cự lại sự mê hoặc.

Môi mỏng trắng như tờ giấy, anh hạ xuống hàng mi, cố ý trốn tránh sự dụ hoặc trước mắt, thỉnh thoảng một luồng hơi ẩm phủ xuống môi anh.

Anh sợ hãi mở to hai mắt, thấy được khuôn mặt cô đang phóng to trước mắt mình.

Hai cánh tay mềm mại của Lan Khê ôm chặt cổ anh. Đôi mắt trong suốt ánh lên sự tuyệt vọng nhưng vẫn cố chấp lấy môi mình dán sát môi anh. Cô hôn theo bản năng, không chút kĩ xảo, đầu lưỡi thơm tho chạm đến hàm răng của anh, muốn thăm dò vào trong.

Hai hàm răng của Mộ Yến Thần nghiến chặt lại. Lan Khê không cách nào thâm nhập vào được, chỉ có thể giữ nguyên động tác, lộ vẻ đáng thương nhìn anh. Mộ Yến Thần mềm lòng, mở hai hàm răng, đón nhận lưỡi cô càn quét khắp khoang miệng mình. Luồn khí nóng nhanh chóng xuất hiện, chạy lan ra khắp toàn thân.

Anh hoảng hốt suýt nữa lại để bản thân trầm luân. Thân thể mềm mại như rắn nước quấn chặt lấy anh, cùng cô dây dưa như thế này làm anh nhớ đến tội ác mình đã gây ra. Anh ôm chặt vòng eo thon thả, dùng hết tự chủ kéo ra khoảng cách giữa hai người.

“Lan Khê, em có biết mình đang làm gì không?”

Lan Khê ôm chặt vai anh, tuyệt vọng gật đầu: “Biết.”

Nói xong cô lại lấn người lên, tiếp tục hôn anh: “Anh hai, tối nay không muốn nữa sao?”

Ánh mắt Mộ Yến Thần lộ ra vẻ hung hãn, lời cô nói như một nhát dao đâm thẳng vào trái tim, quá đau đớn. Xúc cảm mềm mại từ nụ hôn của cô lần nữa bao trùm lên mọi giác quan của anh. Thân thể trắng nõn mịn màng, vừa mới tắm xong tỏa ra hương thơm ngào ngạt, thêm chiếc váy ngủ mỏng manh gợi cảm mãnh liệt đánh úp vào thị giác của anh. Nhưng cả người anh như bị nhốt cứng vào hầm băng lạnh, cứng đờ không dám chạm vào cô.

“Lan Khê, em” Cổ đờ ép ngọn sóng đau khổ trào lên trong ngực, anh khàn giọng ngăn cản.

.Không cần hấp dẫn anh, cũng không cần phải nhắc nhở anh ——

Trước mặt cô gái đơn thuần, lương thiện này, anh đã gây ra tội ác lớn đến thế nào.

Lan Khê như đắm chìm trong sự mê muội, cô không cạy mở được hàm răng anh thì quyết bỏ qua bước này. Hàng mi dài rũ xuống, tay nhỏ bé luồn vào chiếc áo sơ mi, trượt đến phần da thịt căng cứng ở eo anh. Động

tác tay vẫn tiếp tục đi xuống, chạm đến đai lưng thì “pằng” một tiếng, đai lưng đã bị cô tháo bỏ. Cô biết mình đang làm một việc vô cùng nguy hiểm và đáng sợ. Nhưng cô sắp điên rồi, vì sao khi nói chuyện với ba mình, cô không cách nào nói cho ông biết hoàn cảnh hiện tại của bản thân.

Cho nên, anh hai, hãy lắng nghe tiếng lòng của em nhé, vì anh mà nó đã trở nên tuyệt vọng đến độ này.

Cổ tay bị anh thô bạo nắm chặt lại, tiếng gầm không che dấu được sự giận dữ vang lên: “Lan Khê !”

Một tiếng quát này như đốt vào lòng Lan Khê một ngọn lửa lớn, thông thả cháy bùng lên. Đôi mắt đơn thuần trong trẻo, bên trong đôi đồng tử làn nước mắt đã ngập tràn, cô ôm cổ anh, cúi đầu hôn mạnh vào hầu kết.

Cô nhớ rất rõ, tối hôm qua Mộ Yến Thần đã dùng phương pháp này để chặn mọi hô hấp, mọi âm thanh của cô, có đau đớn bao nhiêu cũng chỉ có thể nuốt vào trong lòng.

Mộ Yến Thần bị buộc phải ngửa đầu, khoái cảm cùng tội ác ùn ùn kéo tới, thay nhau chế ngự mọi cảm giác của anh.

Quả thật muốn điên rồi.

Sự càn rỡ của cô lại sắp bức anh đến giới hạn cuối cùng.

Lan Khê lấy tay đem cúc áo cùng khóa quần của anh cởi mạnh ra. Bàn tay nhỏ bé run rẩy vói vào quần anh, giải thoát cho cự vật khổng lồ, quá lớn lại vô cùng nóng bỏng. Trong nháy mắt cô muốn dùng tay nhưng cuối cùng vẫn ngoan cố cầm chặt lấy nó.

Dây cung trong đầu Mộ Yến Thần cuối cùng cũng đứt đoạn

“Anh hai, anh cũng muốn em mà.” Cô ôm đầu anh, để những sợi tóc mềm mại phủ khắp mặt anh, cánh môi thơm ngát để sát vào tai anh thì thầm.

Nói xong, cô ngẩng đầu, đôi mắt sâu hun hút khóa chặt trần nhà, chậm rãi đứng dậy.

Tay vịn chặt vai anh, thân thể dưới lớp váy ngủ không hề có vật che đậy nhẹ nhàng ma sát với với cự vật. Sự đau đớn của ngày hôm qua từng chút từng chút được tái diễn. Cô vụng về nhưng vẫn cố chấp để phía dưới ngậm chặt lấy anh, cắn răng ngồi xuống, mặc kệ sự khô khốc như muốn chặt đứt thân thể mình.

Mộ Yến Thần ý thức được việc cô đang làm, vội vàng mở mắt ra!

“Lan Khê dừng lại ——” Anh lạnh giọng ra lệnh, cổ hết sức áp chế sự đau lòng và cảm giác tội ác. Anh nắm chặt thắt lưng cô, khấn cầu trong vô lực: “Em sẽ đau đến chết mất!”

Cô nhìn chằm chằm lên trần nhà để những giọt lệ không thể chảy xuống, nghẹn ngào nói: “Không đau.”

Thế xác rất đau, tâm lại càng đau hơn, cho nên cô cần một thứ gì đó có thể giúp mình tránh xa tình thế không lối thoát này. Vết thương trên môi lại bị rách ra, cô cúi đầu nắm lấy tóc anh, đem môi mình dán sát vào môi anh, mặc cho trọng lực phía dưới đang hút cô xuống tầng sâu nhất địa ngục. Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái mét, giọng cô đều đều bên tai anh: “Anh hai, em chỉ muốn biết một điều, ngày hôm qua anh dùng tâm tình gì để đoạt lấy em”

Đây là cách anh yêu cô sao, yêu đến mức muốn chôn vùi cả đời cô vào địa ngục tăm tối?

Ngay tức thì gương mặt anh trở nên trắng bệch, trong đầu như có một quả bom nổ tung lên, quân lính hoàn toàn tan rã.

—— Anh dùng tâm tình gì để đoạt lấy em?

Cả ngày hôm nay.

Tâm tình cô từ bình tĩnh chuyển sang sợ hãi rồi cuối cùng là oán hận. Cô muốn nhấn tâm trừng phạt anh rồi không đành lòng lại từ bỏ, nhìn cô mâu thuẫn như thế, anh quả thật muốn lấy dao tự đâm vào tim mình.

Anh không muốn cô dùng ánh mắt ấy nhìn anh, không muốn thấy cô phải chịu thống khổ.

Anh không muốn xâm phạm cô nữa, không muốn cô đau đến lệ rơi đầy mặt lại không thể chống cự.

Nhưng cô cố tình muốn nhắc nhở anh, nhắc nhở anh là kẻ mặt người dạ thú, thậm chí còn không bằng cả cầm thú.

. Cô nhất định phải cưỡng bách anh đến bước cuối cùng.

Mồ hôi xuất đầy trán, từng giọt chảy xuống thấm ướt cả hai hàng lông mi dài. Con ngươi trong đôi mắt anh đỏ tươi như máu, vẫn luôn nhìn chăm chú vào gương mặt trắng xanh đang chịu đựng đau đớn tiếp tục những động tác lên xuống, suốt quá trình luôn miệng hỏi anh có tâm tình như thế nào.

Tâm tình của anh giống như một dòng suối bị nhuộm đen, không cách nào tẩy sạch.

Anh đột nhiên ôm chặt hông cô, khống chế sức lực giúp cô giảm bớt đau đớn. Mộ Yến Thần xoay người, để Lan Khê ngã xuống ghế salon. Văn kiện phía dưới bị quét mạnh xuống đất, phát ra những âm thanh rào rào.

Con ngươi đỏ thẫm phản chiếu bóng hình cô gái nhỏ, ngón tay anh vén những sợi tóc mai trên trán cô, giọng nói cực độ âm u: “Muốn biết tâm tình của anh? Lan Khê ngoan. Vậy hãy nhìn cho thật kỹ, từ bây giờ em không cần làm gì hết, chỉ hãy nhìn anh thôi. Xem anh yêu như thế nào.”

Nhìn cho thật kỹ, anh dùng hết lương tâm cùng sinh mệnh dâng hiến cho chữ “yêu” này.

Nhắm mắt, che dấu con ngươi đỏ thẫm, anh cúi đầu hôn lên môi cô. Nụ hôn tiêu chuẩn của những người yêu nhau, từ cạn đến sâu, từ dịu dàng đến mãnh liệt, cảm xúc trong nụ hôn hoàn toàn bùng nổ.

Anh muốn cô nhìn rõ được tình yêu tuyệt vọng của anh. Tình yêu ấy bức anh không cách nào khắc chế được bản thân, anh muốn vùng vẫy thoát khỏi nó nhưng lúc nào cũng thất bại ê chề. Còn có khi anh nhấn tâm chiếm đoạt cô thì chính bản thân anh cũng đã hãm sâu vào địa ngục!

Màu trắng tái nhợt từng chút xâm chiếm hết khuôn mặt anh. Mồ hôi, tình dục, sự giãy dụa trong tuyệt vọng hòa tan vào nhau trong tình yêu say đắm

Lan Khê bình tĩnh thu hết những hành động của anh vào đôi mắt, một giọt lệ cũng theo khóe mắt chảy xuống.

Cô biết chứ.

Cô biết anh cho tới bây giờ không hề thoải mái hơn cô chút nào, chỉ là cô không muốn thấu hiểu, cô chỉ sợ bản thân mềm lòng lại tha thứ cho anh.

Nước mắt lăn chã tuôn rơi, cô muốn tiếp tục nhìn anh nhưng hạ thân lại vô cùng đau nhức. Cô không chịu nổi phải há miệng rên lên, ngửa đầu muốn trốn ra phía sau.

Trong lòng Mộ yến thần hung hăng nhói lên

Cổ nén sự xúc động muốn điên cuồng xâm chiếm, anh dừng lại, cúi đầu hôn lên vành tai cô, rồi chuyển sang vùng mẫn cảm sau tai. Khi đôi môi anh dịch chuyển xuống cổ thì cô co rúm người lại, run lấy bầy giống như một cây khô cạn nước. Anh không cho cô trốn tránh, tay luồn ra phía sau giữ chặt lấy gáy cô, môi tiếp tục tiến xuống đầu vai nhỏ, tỉ mỉ gặm cắn từng tấc da thịt của cô.

Cô gái nhỏ dưới thân anh liên tục co giật, như một loại động vật nhỏ nức nở gào thét

Nhưng Mộ Yến Thần vẫn tiếp tục động tác.

Lan Khê.....anh sẽ không làm đau em nữa

Áo ngực được cởi ra, nơi no đủ bại lộ dưới ánh đèn, hai núm hoa đỏ tươi trên đồi tuyết trắng làm hô hấp của Mộ Yến Thần nghẹn cứng lại. Anh cúi đầu hôn lên chúng, kích thích cho tới khi chúng dựng thẳng lên. Lan Khê đã đến cực hạn rồi, sự sợ hãi làm cho cô thanh tỉnh đầu óc. Dị vật trong cơ thể không ngừng nở to ra, làm bụng dưới trướng lên, đau đến ê ẩm. Cô liều mạng giãy dụa muốn lui về phía sau, nhưng dị vật của anh vẫn không thoái lui, ngược lại càng đâm vào sâu hơn. Một luồng điện tê dại từ bụng dưới truyền đến, cô nhanh chóng co rút thật mạnh rồi lại tiếp tục co rút, cảm giác vật của anh ngày càng trướng đại như sắp xuyên đến tận cùng trong cô.

“Anh hai.” Cô mang theo tiếng khóc nức nở gọi anh.

“Anh ở đây.” Mồ hôi lạnh xuất đầy trên trán nhưng Mộ Yến Thần vẫn cố gắng chịu đựng. Anh thề sẽ không làm cô đau đớn nữa. Đôi mắt thâm thúy luôn dõi theo cô, lòng bàn tay nhẹ nhàng an ủi xoa nhẹ mái tóc cô, còn một tay khác hướng xuống nơi hai người giao hợp, liên tục xoa nắn.

Sự kích thích đã lên tới đỉnh điểm, cô run lên, gất gao cắn chặt môi dưới.

Mộ Yến Thần áp chế cô, ngón tay bắt gia tăng luật động.

Nơi nhạy cảm, yếu ớt nhất không ngừng bị anh kích thích. Mãi đến khi cả người cô chỉ còn lại sự tê dại, tâm cũng bị ngửa ngáy. Mồ hôi tuôn rơi thấm ướt hết váy ngủ, cô mất kiên nhẫn, cả người vịn vịn khắp nơi, hai tay bám lấy bờ vai anh, cầu xin anh dừng chỉ sự tra tấn này lại.

“Em không cần.”

Khuôn mặt Lan Khê tái nhợt thấm đẫm nước mắt, khóc nức thành tiếng: “Anh hai, em từ bỏ, không muốn nữa đâu!”

Cô hối hận, hối hận đã trêu chọc kích thích anh. Cảm giác hiện tại càng đau đớn, khó chịu hơn gấp vạn lần.

“Ngoan, em đừng động.” Anh thì thầm dụ dỗ bên tai Lan Khê, từng bước hóa giải sự kháng cự của cô, đồng thời lực đạo ở thân dưới từ từ tăng thêm.

Quá mức kịch liệt, cô cắn môi giấy giụa, trong thân thể như có một thứ gì đó sắp nổ tung ra. Và khi anh hung hãn hôn lên môi cô thì nó đã nổ tung thật rồi.

Âm thanh nức nở nện ngào toàn bộ lọt vào trong miệng anh.

Sự co rút mạnh mẽ của Lan Khê như một đòn trí mạng suýt nữa làm Mộ Yến Thần phát điên lên. Anh vội vàng há miệng hít một hơi thật sâu, chiếc lưỡi dài cạy mở hai hàm răng của cô, tiến vào bên trong, sục sạo khắp mọi góc ngách. Hai cánh tay giữ chặt vòng eo thon nhỏ, nhẹ nhàng rút ra rồi mạnh mẽ thúc sâu vào.

Sự đau đớn tê liệt rồi cuộc cũng được hòa hoãn. Lần này Lan Khê không có cảm giác đau thấu xương giống như ngày hôm qua.

Ánh đèn chiếu rọi hai thân thể đang triển miên dầy dụa trên ghế sofa, mẫn cảm kích thích thị giác cùng giác quan. Người đàn ông với thân hình to lớn, làn da màu đồng rắn chắc đối lập với thân thể nhỏ nhắn, trắng nõn của người con gái. Hai thân hình tương phản cùng thân phận cấm kỵ làm máu nóng trong người càng sục sôi hơn. Những ẩn ức ngày hôm qua trên người Lan Khê còn chưa kịp tan đi thì đã bị một loạt ẩn ức mới thay thế, chồng chất lên. Lực đạo cùng cường độ của người đàn ông phía trên đã vượt quá mức phạm vi chịu đựng của cô, cô cố gắng kéo ra khoảng cách nhưng anh vẫn hăng say tấn công, mãi không chịu ngừng nghỉ.

[/color]

H dần xé kiểu này làm mình phờ cả người =.=

73. Chương 73 : Tương Kiến Không Tương Thức! (gặp Nhau Cứ Làm Ngơ)

Động tác của Mộ Yến Thần ngày càng bộc phát một cách dã man. Thời điểm anh điên cuồng hung hăng thúc vào cơ thể, Lan Khê cắn nát môi nhưng vẫn không thể ngăn được tiếng rên nhẹ phát ra từ cổ họng, như là vui thích cũng giống như đau đớn. Từng tiếng rên rơi vào trái tim làm anh không cách nào khống chế được khát vọng nguyên thủy nhất, anh cắn mạnh vào gáy cô như muốn xé nát cả người cô rồi nuốt hết vào trong bụng mình.

Ở lần sau cùng, Lan Khê bị buộc nằm sấp trên sofa, mười đầu ngón tay cào nát đệm ghế phía dưới. Mộ Yến Thần từ phía sau ôm chặt hông cô, liên tục ra vào vào. Anh vào quá sâu làm cô đau đớn co rút hai bắp vai lại, nức nở gọi tên anh, cầu xin anh dừng lại. Nhưng cô càng kêu anh lại càng dùng sức, hơi thở nặng nề phả trên mái tóc làm da đầu cô trở nên tê dại, phía dưới co rút càng chặt chẽ. Cứ thế lần cuối, anh

đâm vào chỗ sâu nhất, cô điên cuồng cất tiếng hét chói tai. Từ phía sau, anh vén mái tóc của cô qua một bên, cắn mạnh vào chiếc gáy đỏ đầy mồ hôi của cô.

Hai người giống như hai con khỉ đột quyết đấu sinh tử, cả người đầm đìa mồ hôi nhưng vẫn cắn xé lẫn nhau.

Chỉ là khi sự cắn xé qua đi thì niềm tuyệt vọng lại mạnh mẽ quay trở về.

Lan Khê chỉ cảm thấy toàn thân nặng nề, hô hấp thấm những giọt mồ hôi như bị chặn ngang lồng ngực, không cách nào phát ra. Cô thử động đậy lại phát hiện bàn tay anh vẫn đặt ở một bên vú trắng, phía dưới hai người vẫn còn quấn lấy nhau. Dư vị của khoái cảm cùng sự chua xót làm thanh âm của cô lại muốn tràn ra. Cô hoảng sợ, gắt gao cắn chặt môi, ngón tay bấu chặt vào đệm ghế.

Mộ Yến Thần cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên sợi tóc đen óng đang dính vào sườn mặt trắng hồng của Lan Khê.

Trong sự thanh tĩnh, tội ác lặng lẽ đóng dấu lên hai người.

Chuông điện thoại lại vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh của hiện tại.

“Reng Reng reng.”

Mộ Yến Thần đang ôm chặt thân thể nhỏ bé dính đầy mồ hôi, nghe tiếng chuông reo thì trở nên căng thẳng. Hai mắt mệt mỏi chậm chạp mở ra. Vì ôm cô từ phía sau nên giờ phút này anh không cách nào thấy được vẻ mặt của cô nhưng vẫn cảm giác được toàn thân cô từ trên xuống dưới đã cứng ngắc.

—— Làm sao có thể quên mất nơi này chính là nhà họ Mộ?.

Chuông điện thoại giống như con dao đòi mạng, liên tục đâm vào màng nhĩ. Lan Khê ôm chặt lấy hai tai, cố gắng né đi những âm thanh nặng nề ấy. Mộ Yến Thần rút khỏi người Lan Khê, xoay cô lại đối diện với mình, lấy tay tranh khoác lên người cô. Lan Khê không muốn nhìn vào anh, đem mặt mình giấu vào cổ anh. Cả người cô run lấy bầy, Mộ Yến Thần càng siết chặt vòng ôm, trấn tĩnh tiếp điện thoại.

“A lô?” Tiếng nói âm u hòa cùng cùng không khí lạnh lạnh.

“Yến Thần, ba còn có chuyện quên nói với con ——” Giọng nói hùng hậu của Mộ Minh Thăng vang lên, “Con trai của chú Minh Lộ, em họ của con đó. Thăng nhóc vừa tốt nghiệp đại học, tạm thời chưa tìm được việc nên ba đã nhận nó vào Mộ thị rồi. Coi như cho nó môi trường rèn luyện cũng là nể mặt mũi của chú hai con. Tuần sau sẽ bắt đầu đi làm, con để ý tới nó một chút”

“Vâng.” Mộ Yến Thần vẫn trầm tĩnh đón nhận ý tứ của ông, ánh mắt bình thản như nước, “Con biết rồi.”

“Lan Khê đâu? Con bé đã ngủ chưa?”

Người trong ngực run mạnh lên, Mộ Yến Thần nhanh chóng buộc chặt lấy hông cô, môi mỏng vuốt ve những lọn tóc đen mượt, khàn khàn nói: “. Đã ngủ.”

Nghe anh nói thế, hai mắt Lan Khê cay vô cùng.

Mặt cô nhẹ nhàng hướng đến tai anh. Mộ Yến Thần cho rằng cô lại muốn cắn mình. Anh tự nguyện quay đầu đi, vừa tiếp ống nghe vừa lấy tay đè sát gáy cô vào cổ, mặc cho cô muốn cắn bao nhiêu thì cắn.

Vết thương trên gáy bị chạm vào, quá đau nhức, Lan Khê chịu không nổi, than lên thành tiếng.

Bầu không khí ngay lập tức trở nên căng thẳng.

“Yến Thần, con.” Mộ Minh Thăng cau mày, thanh âm trở nên quỵ dật.

Mộ Yến Thần tái xanh mặt. Nhưng anh vẫn ôm chặt Lan Khê trong ngực, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên mái tóc sau gáy, cố làm dịu đi chỗ bị đau của cô, không trả lời điện thoại nữa.

Ở bên kia, Mạc Như Khanh đỏ mặt, trực tiếp đoạt lấy ống nghe từ tay chồng, đập máy, dờ khóc dờ cười nói: “Anh này vô ý vô tứ quá, giờ này mà còn gọi điện cho Yến Thần, đã mấy giờ rồi hả? Cũng không chịu suy nghĩ xem vào lúc này con trai anh có thể đang làm gì?”

Mộ Minh Thăng trở mặt, một lúc sau mới có thể hiểu ra ý tứ của lời vợ nói.

Gương mặt già nhanh chóng đỏ lên, làm bộ ho khan hai tiếng, rồi ngược mắt dò hỏi: “Con có bạn gái rồi?”

“Khả năng đó lớn lắm ” Mạc Như Khanh nở nụ cười ngọt ngào, rồi chợt nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt xinh đẹp nổi lên tia lo lắng, mi tâm nhíu chặt. Tay cuộn lấy chiếc áo khoác của chồng đem treo lên, bà cố giữ bình tĩnh hỏi, “Lan Khê đâu rồi anh, Yến Thần không trả lời con bé đang làm gì sao?”

“Hồi nãy anh gọi thì con bé đang làm bài tập!” Nói tới đây, mi tâm Mộ Minh Thăng cũng nhíu chặt lại, “Lúc ấy Yến Thần còn đang ở nhà, thế nào lúc này lại đi ra ngoài? Bỏ em gái một mình trong nhà, nó cũng yên tâm sao?”

Trái tim Mạc Như Khanh như muốn nhảy lên tận cổ họng.

Sắc mặt bà trắng nhợt, lấy tay vén tóc ra sau tai, tự nhắc nhở bản thân không cần suy nghĩ loạn.

Nhẹ nhàng xoay xoay chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay, bà cụp mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Cái này cũng khó trách. Lan Khê cũng không còn là đứa bé, cũng đã hiểu chuyện rất nhiều, tuổi này mà nói chuyện tình cảm cũng không thành vấn đề, anh nói có đúng không?”

Mộ Minh Thăng không để ý tới hàm ý trong lời nói của bà, chỉ gạt đầu cho có lệ, rồi chỉ chỉ rương hành lý: “Thôi kệ đi, em đi lấy gói trà Long Tĩnh ra pha đi.”

Mạc Như Khanh gạt đầu, cố gắng vứt đi những suy nghĩ hoang đường, chậm rãi đi lấy trà.

Không khí an tĩnh, u ám đè nén khắp nhà họ Mộ. Nếu như trên số pha không bữa bãi lộn xộn thì trong nhà sẽ giống như chưa từng có chuyện kinh thiên động địa gì phát sinh cả.

Giờ phút này Lan Khê vô cùng mệt mỏi và bất lực, cô mềm nhũn dựa vào ngực Mộ Yến Thần, không chút khí lực.

Lát sau, cô gắng gượng ngồi dậy, không để ý sự nhếch nhác của bản thân, đôi đồng tử hoàn toàn trống rỗng, vịn bờ vai của anh, nói giọng khàn khàn: “Mộ Yến Thần, chúng ta cứ như vậy kết thúc đi.”

Thân thể ảm áp đột nhiên cách xa vòm ngực kèm theo giọng nói lạnh như băng truyền đến làm Mộ Yến Thần hoàn toàn tỉnh táo lại.

Anh ngược lên nhìn cô. Thời điểm khi Mộ Minh Thăng điện về cũng không làm cho đôi mắt anh mất đi sự trầm tĩnh nhưng giờ phút này, ánh mắt anh trào lên nỗi bi thương to lớn.

Đôi môi mỏng mím lại chỉ còn một đường thẳng tắp.

Hàm răng cắn chặt vào môi dưới, Lan Khê muốn ghi nhớ nỗi đau này đến hết cuộc đời, giọng nói êm ái tiếp tục vang lên: “Em dâng hiến bản thân mình cho anh hai lần rồi. Cứ coi như đáp trả lại những gì tốt đẹp anh dành tặng cho em. Còn có tình yêu của anh nữa, mặc kệ đúng hay sai, em vẫn muốn cảm ơn anh một lần”

Màu trắng xanh che lấp trên khuôn mặt Lan Khê, nhưng giọng nói cô vẫn bình thản, dịu dàng: “Chúng ta cứ như vậy kết thúc đi.”

Cứ như vậy kết thúc thôi.

Cô không hận cũng không oán.

Mộ Yến Thần vẫn nhìn cô tha thiết, từng lời cô nói như là những nhát dao khắc nỗi đau nhức lên hai con ngươi đen thẳm của anh.

Anh nhớ lại những lời cô đã từng nói.

— Anh với em không có tương lai!

— Mộ Yến Thần, thời điểm anh đoạt lấy em gái ruột của mình, có cảm giác gì hả?

— Anh không chịu buông tay, tôi sẽ tự mình rời đi, dùng chính phương pháp của bản thân để không gặp lại anh nữa!

— Em dâng hiến bản thân mình cho anh hai lần rồi. Cứ coi như đáp trả lại những gì tốt đẹp anh dành tặng cho em. Còn có tình yêu của anh nữa, mặc kệ đúng hay sai, em vẫn muốn cảm ơn anh một lần.

Đây chính là những lời cô đã nói với anh.

Dù nhớ từng lời nhưng lại không có cách nào phản ứng lại.

Anh hồi tưởng lại việc đem qua bản thân mất khống chế cùng những phản kháng của cô ngày hôm nay.

Anh biết cô oán hận. Cô mang theo sự ủy khuất ngập trời cùng với tương lai vô cùng mờ mịt. Cho nên anh tình nguyện gánh vác hết tất cả. Cô trừng phạt thế nào anh cũng chịu, cho dù cô muốn anh biến mất, muốn anh chết, anh cũng vui vẻ chấp nhận!

Nhưng cô lại không muốn như thế

“Khanh từ quân bên cạnh đi, tương kiến không tương thức”. (Đại khái có nghĩa: Em đi lướt qua anh. Gặp mặt nhưng làm ngơ)

Đúng lúc anh cho rằng. . . . cô muốn nháo loạn một chút thì sẽ qua nhưng cô lại bất ngờ đưa ra chủ ý đó.

Trong ngực như có một ngọn lửa cháy bỏng đang thiêu rụi, cổ họng lại giống như chìm vào đáy biển sâu. Hai luồng cảm giác ập đến làm anh không cách nào hô hấp nổi. Mộ Yến Thần cố gắng chịu đựng, đi đến nắm lấy tay cô, khàn giọng nói “Lan Khê. . . .”

Chúng ta từ từ bàn lại.

Bàn lại đi em.

Lan Khê như chạm phải dòng điện nóng, vội rút tay lại, tránh xa phạm vi của anh.

“Anh hai, ngủ ngon.” Cô nhẹ nhàng thốt ra lời nói sau cùng trong buổi tối ngày hôm nay.

Về sau, nhất định sẽ có người con gái hằng ngày đều chúc anh ngủ ngon, biểu hiện một cách thân mật nhất. Không giống như hai người lúc này, câu chúc ngủ ngon càng làm cho khoảng cách của hai người ngày càng cách xa hơn.

Cô cầm lên váy ngủ, cắn răng chịu đau mặc lại vào người, đem tây trang quăng trả lại anh.

Mộ Yến Thần uể oải ngồi trên sofa, không nói một lời, cánh tay dài vươn ra rồi lại buông xuống, sau cùng đặt trên đầu gối. Một dáng vẻ cô liêu, quạnh quẽ. Anh sống đến từng tuổi này, trải qua biết bao nhiêu chuyện, lại không cách nào buông tha cho cô gái 17 tuổi này.

Anh thật sự không có biện pháp để buông tay.

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi thẳng trên lưng bàn chân, Lan Khê cắn môi, chân trần chạy thẳng lên lầu. Nhưng cả người cô mất hết khí lực, hai bàn chân bủn rủn. Trời điểm bước lên cầu thang, đầu gối đau nhức liên khụy xuống, “Ầm” một tiếng, đập mạnh vào bậc thang.

“ ” Hai tay cô chống trên bậc thang, chật vật ngồi xuống. Đầu gối đập vào bậc thang, tróc ra một mảnh da lớn, có thể nhìn thấy cả máu thịt bên trong.

Tiếng vang trong đêm tối kéo Mộ Yến Thần ra khỏi sự suy tư!

Đôi mắt thâm thúy nhanh chóng liếc về phía phát ra âm thanh. Nhìn thấy thân hình bé nhỏ đang chịu đau ngồi ôm gối, anh liền chạy như bay đến. Anh ôm chặt cô vào ngực, rũ đôi mắt xuống nhìn cô, khuôn mặt đau khổ của cô in trong con người nhũn nhối của anh.

Kỷ Diêu nắm đầu bút tóc, mái tóc bị nắm gần rụng hết, cô nàng vẫn chưa tìm được phòng bệnh.

Bất đắc dĩ muốn tìm người hỏi, lại ngoài ý muốn thấy cuối hành lang có bóng dáng anh tuần cao lớn quen thuộc đang đứng gần cửa sổ, gò má tuần dật lúc sáng lúc tối. Kỷ Diêu có cảm giác mình đã tìm được đồng đội ở một nơi xa lạ.

Cô nàng nhanh chân chạy tới.

“Anh trai Mộ, Lan Khê nhà chúng ta.” Cô nàng muốn hỏi phòng bệnh của Lan Khê. Nhưng khi đối phương nghe được tiếng kêu, quay đầu qua thì Kỷ Diêu lập tức bờ ngõ, da đầu vô cùng căng thẳng. Hôm nay anh trai của Lan Khê vô cùng đáng sợ, so với thời điểm hai cô đánh nhau phải vào viện càng tăng thêm gấp nhiều lần.

Có người sau lưng Kỷ Diêu đang kêu: “Mộ tiên sinh, Mộ tiên sinh!”

Mộ Yến Thần quét nhìn phía sau Kỷ Diêu, : “Phòng thứ hai đếm ngược, em đi vào thăm con bé đi”.

Kỷ Diêu cứng ngắc gật đầu, khi Mộ yến Thần đi lướt qua, cô nàng không nhận được phải lên tiếng nhắc nhở.

——“Cái đó, anh trai Mộ, ” Cô nàng sững sờ, dùng tay chỉ vào môi mình “Chỗ này của anh, dính nhiều máu lắm.”

Loang lổ một mảnh lớn, lấm tẩm nhiều vết, đã khô cứng.

74. Chương 74 : Mộ Yến Thần Đang Hẹn Hò

Thân hình cao ngất, rắn rỏi của Mộ Yến Thần bất chợt dừng lại.

Ngón tay thon dài nâng lên chạm vào đôi môi, chỉ có cảm giác đau nhói. Ánh mắt anh nặng trĩu cảm giác tội lỗi. Vào thời điểm dây dưa cùng cô, anh mạnh mẽ cắn vào da thịt cô, muốn dùng nó làm thuốc mê để tê liệt hoàn toàn bản thân mình.

Hai mắt nhắm chặt, bàn tay nắm lại thành quyền, anh cất bước rời khỏi nơi đây.

Kỷ Diêu từ phía sau dõi theo bóng dáng cô đơn ấy, tâm lại cảm thấy có chút nhói đau.

Cô nàng giơ tay mở khóa cửa, nhìn vào người trong phòng bệnh.

“Chắc chắc, học sinh giỏi!” Kỷ Diêu nheo mắt tán thưởng cô bạn. Giờ phút này Lan Khê đang mặc một bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, khuôn mặt tái nhợt nhưng hai tay vẫn cầm bút và vở để học bài. Nhìn cảnh này, Kỷ Diêu thấy đáng thương cho cô bạn mình ghê á..

Lan Khê đang tập trung vào bài học thì bị tiếng nói của Kỷ Diêu làm giật mình.

“Đầu gối tớ bị bể rồi nè.” Thanh âm mềm mại pha chút ủy khuất.

“Tớ biết rõ rồi, giờ thì đành phải nhịn thôi. Cậu tài thật đó, làm gì mà để đầu gối bị vỡ luôn?” Kỷ Diêu vừa sờ mũi vừa kéo ghế ngồi gần Lan Khê.

Lan Khê suy nghĩ một chút cũng cười rộ lên, một nụ cười châm chọc, trào phúng.

Trông thấy nụ cười của Lan Khê, ánh mắt Kỷ Diêu trở nên ngây dại.

“Tối nay không phải có tiết tự học sao? Cậu bây giờ tới thăm tớ rồi đi thẳng tới trường luôn hả?” Lan Khê hỏi.

Kỷ Diêu vội hồi hồn lại, hơi lúng túng ho khan hai tiếng, lúc này mới trả lời: “A. Tớ đã xin cô chủ nhiệm cho phép đến thăm cậu rồi , không sao đâu, huống chi lúc này cô chủ nhiệm đang có một vấn đề khác quần cho nhức đầu. “Một đồng” bị phát hiện cùng nam sinh yêu sớm, chuyện này đồn ra khắp nơi rồi, cả khối Mười Hai ai cũng biết” (“Một đồng” là Y Đóa đó).

Mi tâm Lan Khê nhíu chặt lại, gương mặt thanh thuần càng thêm trắng tái, đôi môi hé mở nhưng không biết nên nói gì.

Kỷ Diêu sờ sờ mũi: “Tớ bắt đầu cảm thấy tội tội cho nhỏ đó.”

“Tại sao?” Lan Khê trấn định lại, tiếp tục làm bài tập, đôi đồng tử cố gắng đè nén sự đau đớn.

“Nam sinh kia nhìn rất tốt, “một đồng” khó khăn lắm mới có hoa đào rơi xuống người nhưng lại bị ngăn cản rồi!” Kỷ Diêu cau mày.

“Vậy cũng không đúng.” Lan Khê nhỏ giọng nói.

“Thích một người thì làm sao phân được đúng hay không đúng? !” Kỷ Diêu kêu lên.

“Vậy tại sao cổ tình ở thời điểm không đúng đi thích người không thích hợp?” Khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lên, con ngươi trong suốt phát ra những ánh sáng nhỏ vun, hốc mắt khẽ ửng hồng, “Đã hiểu rõ là sai vì sao lại không chịu buông tay?”

Kỷ Diêu bị lí luận của Lan Khê làm cho cứng họng.

“Mẹ kiếp, cậu nói chuyện càng ngày càng giống cô chủ nhiệm của lớp 12A6 đó!” Cô nàng phẫn nộ phun ra một câu, rồi quay ngoắc khuôn mặt qua một bên.

Lan Khê cắn môi, muốn dùng nỗi đau giữ lại sự thanh tỉnh cho mình.

“Cô ấy thì làm sao?” Hơi thở mong manh theo cánh môi đỏ bừng phả ra, mặt trên còn dính những vệt máu nhỏ.

“Cô ấy lí luận về việc cần phải ngăn chặn vấn đề yêu sớm” Kỷ Diêu ưỡn thẳng sống lưng lên, tư thế rất nghiêm túc, thành thực, “Nguyên văn cô ấy nói nè: Mấy em còn nhỏ mà bày đặt yêu với chẳng đương, thối lắm. Khối 12 có tổng cộng 10 lớp. Trong mỗi lớp có chừng 10 đứa con trai. Trong số ấy có bao nhiêu đứa thật sự có tiền đồ? Nếu khôn ngoan thì nên chờ lên đại học mà tìm bạn trai đó. Nơi ấy là một thiên đường tụ tập toàn những nhân tài kiếm bạc tỉ trong tương lai đó mấy cưng. Chờ chừng 1 năm nữa là có quyền yêu đương công khai rồi, tội tình gì mà bây giờ phải khổ sở đi yêu đương vụng trộm?”

—— Lời răn dạy của giáo viên này đã truyền khắp nơi trong trường học.

Trong khoảnh khắc, từ khối 10 đến khối 12 đều bàn tán về quan điểm của giáo viên này.

Khóe miệng Lan Khê không nhận được phải cong lên, hai lúm đồng tiền theo khóe miệng lóe lên rồi nhanh chóng biến mất. Nụ cười yếu ớt dần trở thành ưu thương, cô đột nhiên nhớ tới Mộ yển Thần, anh đã từng nói—— Chỉ là anh không biết còn có người con gái thứ hai đủ sức khiến anh đau lòng như lúc này hay không? Thấy cô ấy nguy hiểm thì ngay lập tức nhào đến, không nhận được khi thấy cô ấy rơi lệ, nhìn cô ấy khổ sở sẽ không dám cưỡng ép. Lan Khê, em đoán xem, còn có người con gái nào khiến anh cam tâm tình nguyện làm mọi điều.

——Lan Khê, em đoán xem, còn có người con gái nào khiến anh cam tâm tình nguyện làm mọi điều?

Cho dù là thế thì sai vẫn hoàn sai mà thôi.

Biết rõ là sai lầm, vì sao cứ phải cố chấp, không chịu buông tay?

“Cậu còn chuyện gì thú vị không? Kể cho tớ nghe với!” Giọng cô lạnh lạnh mang theo sự van nài.

Kỷ Diêu ngoái đầu nhìn lại: “Hả?”

” Kể chuyện cười cho tớ nghe đi.” Cô gượng cười nhưng trong lòng đã bắt đầu ê ẩm, tuyến lệ lại muốn hoạt động trở lại.

Kỷ Diêu cười khan hai tiếng, vắt óc nhớ lại những câu chuyện cười để phục vụ cho cô bạn. Lan Khê lắng nghe vô cùng nghiêm túc, miệng cũng mở rộng hết cỡ. Vì cười ngả nghiêng nên lỗ đụn phải vết thương nơi đầu gối, bị đụn đau mà cô cũng nhe hai hàm răng ra cười. Kỷ Diêu thấy thế, ngưng ngừng hỏi: “Mộ Lan Khê, cậu vừa mới đi đánh giặc về sao?”

Lan Khê hít một hơi khí lạnh, cẩn thận che vết thương nơi đầu gối, ngược mắt, mê mang nhìn Kỷ Diêu.

Sắc mặt Kỷ Diêu bình tĩnh, tay chỉ về phía môi cùng cổ của Lan Khê: “Miệng cậu bị cắn đến chảy máu, nhìn khiếp lắm đó. Còn mấy vết đỏ đỏ hồng hồng trên cổ nữa —— chắc không phải là thứ mà người ta vẫn hay gọi là vết hôn đó chứ?”

“Chẳng lẽ cậu, ” Kỷ Diêu tái mặt, miệng vẫn gượng cười, “Cãi nhau máu lửa với người nào rồi hả ?”

Ngày Lan Khê xuất viện là do chú Lưu đón cô ra.

Hai chân cô vẫn còn khập khiễng, khi xuống lầu thì chú Lưu ngồi xổm xuống: “Tiểu thư lên đây đi, tôi công cô.”

Lan Khê đỏ mặt, cảm thấy ngại vì phải làm phiền một người lớn tuổi còng lưng xuống công mình. Nhưng quả thật cô không có cách nào đi xuống những bậc thang được, đành leo lên lưng chú Lưu, tận lực giảm thiểu trọng lượng của bản thân, nằm im không dám lộn xộn. Chú Lưu công cô cũng rất nhẹ nhàng, êm ái, vẫn đi bằng bằng như thường.

“Chú Lưu, anh hai của cháu ở đâu?” Cô ngập ngừng lên tiếng hỏi.

“Hai ngày trước thiếu gia vừa mới xuất ngoại để xử lý công sự, theo kế hoạch chiều nay sẽ trở về. Lão gia cùng phu nhân thì vừa mới trở về nhà. Chuyến đi tương đối mệt mỏi nên hai người muốn nghỉ ngơi trước. Thêm nữa, hôm nay cô xuất viện nên hai người thấy không cần phải vào viện thăm cô.”

Lan Khê cắn chặt môi, cảm thấy vô cùng đau lòng

Một nửa đau đớn là do Mộ Yến Thần đáng ghét, dám dùng công việc để trốn tránh cô. Nửa kia đến từ người cha ruột thịt của mình, biết rõ con gái bị thương phải vào viện mà vẫn hờ hững, không thêm quan tâm. Mọi việc cô đã trải qua lại không thể nói với ai, ngay cả Kỷ Diêu, cô cũng không thể mở lời. Bởi vì sợ hãi, cũng bởi vì không dám.

Cô nhẹ nhàng tựa vào vai chú Lưu, mặc cho nước mắt xối ướt hết gương mặt.

“Tiểu thư, chúng ta về nhà nha? Lão gia cùng phu nhân có mang rất nhiều đặc sản từ Hải Nam trở về. . . .”

“Chú Lưu” thanh âm trong trẻo chen vào lời nói của ông ta, Lan Khê bình tĩnh đưa ra yêu cầu “Cháu không về nhà đâu, chú chở cháu về trường học đi.”

Trong xe im ắng khiến tinh thần người ta trở nên an tĩnh lại. Lan Khê ngồi im tựa đầu vào kính xe. Bóng đèn dần dần buông xuống, phủ lên thiên nhiên một màu đen tối giá lạnh, cũng dần dần xâm chiếm vào cõi lòng cô.

Điện thoại vẫn nằm bất động trong túi, không chút tiếng vang.

Mãi đến khi Lan Khê bước xuống xe, hai tiếng âm báo có tin nhắn lần lượt vang lên.

Cô đứng tư thế nhảy lò cò, vội vàng lấy điện thoại ra xem.

Tin nhắn thứ nhất là thông báo của tổng đài về việc thuê bao vừa mới nộp phí định kì.

Tin nhắn thứ hai đến từ một dãy số lạ, chỉ có một hàng chữ ngắn gọn, “Ngẩng đầu nhìn bên phải, đến đây nào.”

Lan Khê ngẩng đầu nhìn về bên phải, chỉ thấy trong bóng đêm, cửa trường học dần mở rộng. Hiệu trưởng cùng những nhân vật lãnh đạo vừa đi vừa trò chuyện. Trong số ấy có một người đang nở nụ cười mỉa mai hoặc với cô, thỉnh thoảng anh ta sẽ gật đầu nói vài câu với người bên cạnh.

—— Là Nhiếp Minh Hiên.

“Em gái không tò mò vì sao anh có số của em hả?” Nhiếp Minh Hiên lấy ra một điều thuốc kẹp trong tay, cười tươi hỏi cô. Anh ta lấy bật lửa định đốt thuốc lên, lại trầm mặc một lúc, rồi cất bật lửa vào túi, vò nát điều thuốc trong lòng bàn tay.

Lan Khê dựa vào bàn ăn, hai mắt nhìn chăm chăm vào bảng giá các loại món ăn, ấp úng nói “Anh ăn Hamburger được không?”

Đáy mắt cô trong suốt lóe lên sự thành khẩn khiến người đối diện phải giật mình.

“ ” về mặt Nhiếp Minh Hiên tràn đầy nghi vấn.

“Em không đủ tiền.” Cô thành thật trả lời.

Lần trước thì vỗ ngực bảo rằng sẽ mời người ta một bữa KFC, nhưng hôm nay vừa mới xuất viện, thật sự là không đủ tiền nha.

Mí mắt Nhiếp Minh Hiên nhảy dựng lên, theo sự tò mò vẫn hướng mắt về phía cổ cô. Những ấn kí đỏ hồng vẫn còn chưa tan hết, thấp thoáng xuất hiện theo sự chuyển động của cổ áo. Mà hình như so với lần trước anh ta thấy, lần này lại càng nhiều dấu hôn hơn nữa.

“Anh hai em giàu có như thế, mà em lại không biết lợi dụng, đúng là quá phí của trời.” Anh ta cười trêu đùa, vẫy tay gọi phục vụ, “Cho một ly cà phê”

Hàng mi dài nhấp nhô lên xuống, Lan Khê không để tâm đến lời anh ta nói, chỉ chuyên chú tính số tiền còn sót lại trong túi.

“Em gái thả lỏng tinh thần đi, hai chúng ta cứ ăn uống thoải mái, không đủ tiền thì kêu Mộ Yến Thần tới đây bảo lãnh, ý kiến anh hay không?” Nhiếp Minh Hiên tiếp tục đùa dai.

Nghe anh ta nói xong, hai tay Lan Khê kịch liệt run lên.

“Vậy anh ngồi đây đợi một tí, em đi mượn.” Lan Khê cắn môi, liếc anh ta một cái, vội vàng xoay người muốn tìm Kỷ Diêu mượn tiền.

“Này ——” Nhiếp Minh Hiên chụp cánh tay cô lại

Lan Khê cảnh giác nhìn anh ta. Mặc dù không rõ ràng, nhưng sự cảnh giác đề phòng lóe lên một giây trong mắt cô, vẫn bị Nhiếp Minh Hiên chớp được. Nhìn kĩ vẫn thấy được những dấu ấn đỏ hồng trên cánh tay cô, chỉ là tay áo hơi dài nên mới che đi được phần nào.

Nhiếp Minh Hiên gượng cười, thả cánh tay cô ra.

“Chớ khẩn trương, anh chỉ uống ly cà phê này thôi.” Anh ta nhẹ giọng giải thích.

Lan Khê lúc này mới dám thở phào, ngoan ngoãn ngồi lại bàn ăn.

“Lúc nãy anh nói gọi Mộ Yến Thần tới đây tài trợ cũng không phải là nói giỡn đâu. Thật ra anh em đang ở rất gần chỗ này, ” Đợi cho cô bình tĩnh lại, Nhiếp Minh Hiên mới dám mở miệng hàn huyên tiếp. Anh ta cẩn thận quan sát nét mặt của cô gái nhỏ, ngón giữa khẽ gõ vào mặt bàn, tiếp tục: “ Cách trường của em chừng hai giao lộ, anh hai em đang cùng bạn gái hẹn hò trong một quán ăn cao cấp đó” cà phê được mang tới, anh ta bưng tách lên nhấp một ngụm: “Anh nghe dì Mạc nói thế.”

Nửa giờ trước, Nhiếp Minh Hiên có gọi điện cho Mộ lão quân trưởng, tính hỏi thăm về chuyến du lịch của ông. Lúc ấy, Mạc Như Khanh nghe điện thoại, anh ta thuận tiện hỏi Mộ Yến Thần đang làm gì thì Mạc Như Khanh liền khoe ra một tràng, giọng nói còn tràn ngập ý cười cùng tự hào.

Khuôn mặt xinh xắn của Lan Khê trở nên trắng bệch như tuyết mùa đông. Thì ra là anh đang bận bịu đi hẹn hò.

Chưa đầy một phút sau khi tách cà phê được bưng lên, Lan Khê liền đứng dậy, đi đến chỗ thu ngân thanh toán tiền, ngược nhìn về phía Nhiếp Minh Hiên: “Em đã giữ lời mời anh rồi, anh từ từ uống, em không ngồi đây nữa đâu, gặp lại anh sau.”

Cô lễ phép chào tạm biệt, hai tay chống vách tường, chập choạng bước ra ngoài.

Nhiếp Minh Hiên đỏ khốc đỏ cười, tâm trạng bị cô nhóc hành hạ lên xuống, cứ như bị treo lủng lẳng trên cành cây. Cô bỏ đi rồi thì một mình anh ta ngồi trong quán KFC gần trường học làm gì? Đói đồng tử dân

tối xuống, anh ta cầm theo ly cà phê đuổi theo cô, cười nhẹ nói: “Em đang giận anh hai không quan tâm em mà đi hẹn hò hả.”

“Hay anh gọi điện cho Yến Thần, bảo nó chờ em tan tiết tự học tối nay thì đến thăm em.” Anh ta thân thiết nói.

“Nhiếp Minh Hiên, em không cần!” Lan Khê đột nhiên quay mặt lại, mi tâm nhíu chặt, thanh âm có chút khó chịu. Ngay tức thời, cô như một con nhím nhỏ đang ra sức xù bộ lông đầy gai nhọn để tự vệ.

Cô không thích một người không thân thiết cường ngạnh xen vào việc của cô và anh hai.

Nhiếp Minh Hiên kinh ngạc.

Ngây người một lúc rồi chợt tỉnh ra, khoe miệng có chút méo xệch, vội vàng bỏ lại di động vào túi, cười giả lả: “Được rồi, theo ý em gái hết”.

Lạ trời, vừa nãy anh ta đã bấm tin nhắn báo với Mộ Yến Thần mất rồi.

75. Chương 75 : Lan Khê, Em Có Nhớ Anh Không?

Lan Khê vào tiết tự học buổi tối với một tâm trạng hoang mang cùng đầu óc choáng váng. Điện thoại trong túi có âm báo tin nhắn của Nhiếp Minh Hiên.

“Em gái, xin lỗi.”

Không hiểu sao tin nhắn có vài chữ nhưng lại mang đến cảm giác mập mờ. Đợi đến khi tiết tự học kết thúc, Lan Khê liền lấy điện thoại ra xóa bỏ tin nhắn đó.

Lan Khê đi theo các nữ sinh trở về kí túc xá. Nhớ đến phòng mình ở tận lầu năm liền thấy bi thương cho bản thân. Ánh đèn chiếu sáng hành lang trong trường học, các học sinh từ các phòng học vội vàng chen nhau đi ra ngoài, đột nhiên có người hô to họ tên của cô.

“Mộ Lan Khê!” Cánh tay dài của nam sinh chỉ ra bên ngoài, “Bên ngoài, có người tìm bạn!”

Thoát khỏi đám đông, Lan Khê chậm chạp đi đến cửa chính của trường học. Bên ngoài, có chiếc xe đã tắt hết đèn đang đỗ ngay gần cửa chính. Cách lan can, cô có thể dễ dàng nhận ra chiếc xe có hình giọt nước nhưng rất sang trọng của Mộ Yến thần. Hai tay Lan Khê đặt trên lan can trở nên lạnh ngắt.

Nhưng anh đã đi đến tận đây, cô cũng không muốn trốn tránh nữa.

Cô nói một tiếng với bác bảo vệ, rồi đi ra ngoài, nhẹ nhàng mở cửa xe, ngồi vào ghế phó lái.

Không khí trong xe trầm lặng, còn có mùi hương nhàn nhạt của thuốc lá. Người đàn ông anh tuấn lặng lẽ tựa người vào ghế lái, đường cong của gò má ánh lên sự ma mị nhưng lại cho người ta cảm giác hoang vắng, cô liêu.

Hai người đều mang trong mình tâm trạng nặng nề, rất tương xứng với nhau.

Chỉ là, quả nhiên ——

Lan Khê buồn buồn nghĩ thầm, quả nhiên anh hẹn hò với bạn gái gần nơi này. Trên người không những có mùi thuốc lá mà còn thoang thoảng hương vị của rượu.

“Vết thương trên đầu gối sao rồi em?” Giọng nói trầm thấp đầy từ tính chậm rãi truyền đến.

Anh bận hẹn hò mà vẫn quan tâm đến cô, lan Khê cảm thấy thật nực cười.

“Gần ổn rồi, đã có thể đi lại.” Cô dứt khoát trả lời.

Dừng một lúc, Mộ Yến Thần từ tốn giải thích: “Hai ngày trước anh phải ra nước ngoài công tác, vì vội quá nên chưa kịp nói với em. Hiện tại trở về thì vội đến tìm em ngay. Có chút không yên lòng.”

Giọng điệu của anh lộ rõ sự mệt mỏi cùng uể oải. Nhưng tinh thần vẫn cố cựa mạnh, giữ ngữ điệu bình tĩnh như thường.

Buồn cười, ai bảo vừa trở về đã vội đi hẹn hò—— giờ lại than vãn với cô sao?

Hai tay trên đầu gối nhanh chóng nắm chặt lại, Lan Khê quay mặt nhìn ra ngoài cửa kính: “Không cần không yên lòng, rất nhiều người sẽ chăm sóc em, thiếu đi anh cũng không chết được. Hơn nữa sự quan tâm của anh luôn vượt mức, em chịu không nổi.”

Thân là anh ruột, mà lại quan tâm đến mức đưa cô lên giường luôn, đây tội ác nặng nề.

Đèn trong xe mờ mờ, chiếu lên gương mặt của Mộ Yến Thần, thần sắc tằm tõi, đôi môi mỏng trắng như giấy.

Những ngón tay trắng xanh co rút lại. Vừa rồi sợ cô lên xe sẽ bị sắc khói thuốc nên anh cố tình mở cửa kính, lái xe một vòng thật nhanh, nhờ cơn gió đêm thổi tan mùi thuốc. Hiện tại, ngón giữa của anh vì lạnh đã trở nên tê dại, nhưng vẫn không khắc chế được muốn chạm vào người con gái bên cạnh.

Gặp cô là chỉ muốn ôm cô vào lòng để yêu thương, che chở.

Bóng dáng cao to chậm rãi bao trùm lên Lan Khê, cô vô cùng khẩn trương, bàn tay vì nắm quá chặt đã nổi lên gân xanh. Cô nhắm mắt nhưng chỉ cảm thấy hô hấp của anh lướt qua những sợi tóc mai trên trán, sau đó bên hông có cảm giác bị buộc lại.

“Thắt dây an toàn cẩn thận vào.” Anh dịu dàng dặn dò.

Bàn tay nhỏ nhắn ngăn lại mu bàn tay to lớn, cô ngược mắt nói: “Không cần, em chỉ ngồi một chút. Tí nữa sẽ quay về kí túc xá, chẳng đi đâu hết, thắt dây an toàn làm chi?”

Cả người anh bao trùm lên trên cô, che đi gần hết ánh sáng. Từ góc độ của bác bảo vệ trong trường nhìn sang, chỉ thấy được thân hình mảnh mai của nữ sinh bị che lấp đi hơn phân nửa, cả người chỉ lộ ra bàn tay nắm chặt đặt trên đầu gối, nhìn lẻ loi cô độc làm người ta thấy thương cảm.

Tinh thần phút chốc trở nên suy sụp, tay Mộ yến Thần khẽ vuốt trán cô, con ngươi đỏ thắm nhìn thẳng vào mắt cô, khàn khàn nói: “Hôm nay người anh có chút không thoải mái. Lan Khê, hôm nay ngoan ngoãn, đừng gây sự, được không?”

Câu này thốt ra, anh đã hạ thấp tư thái của bản thân xuống, dùng giọng điệu của người đàn ông tuyệt vọng cầu xin người mình yêu.

Hốc mắt Lan Khê đỏ lên, ý lạnh trên khuôn mặt dần tản đi, lòng cũng từ từ mềm xuống.

Bầu không khí cũng không còn nặng nề như vừa nãy. Mộ Yến Thần tựa người vào vị trí cũ, hít vào thở ra thật sâu vài lần, sau đó anh nâng tay xoa nhẹ gương mặt Lan Khê, mặt cũng tiến tới gần, hỏi nhỏ: “Năm ngày không gặp mặt, em có nhớ anh không?”

Thời điểm ngồi trong xe đợi cô, anh cảm thấy khoảng thời gian chia ly ngắn ngủi này như có hàng ngàn con sâu bọ đục khoét trái tim anh. Vô luận là lúc anh nhàn rỗi hay bận rộn, thanh tĩnh hay mê mang, loại đau nhức này vẫn hành hạ trái tim anh trong âm ỉ, khát vọng được gặp cô càng lúc càng lớn.

Cô không đáp lời.

Khóe miệng trong bóng đêm cong lên thành nụ cười yếu ớt, trán anh tựa vào trán cô, thì thầm: “Anh rất nhớ em.”

Loại cảm giác này, có phải người ta hay gọi bằng hai chữ “mê muội” hay không?.

Có lẽ là quá cô đơn ——

Lan Khê nghĩ, có lẽ đoạn thời gian này, mình cô chống chọi với vết thương, không có ai quan tâm, nên vào thời khắc này, cô dễ dàng thỏa hiệp với anh.

Cô cắn môi, làn nước mỏng manh phủ trong mắt, nhỏ giọng nói: “Giường ở kí túc xá cứng lắm, đầu gối em lại bị thương không thể lật người, buổi tối nằm cứng ngắc một chỗ rất mệt.”

Thời gian này, cứ mỗi đêm là chỗ bị thương lại đau nhức lên, muốn lặn qua lặn lại cũng không dám, mà nằm yên trên cái giường cứng ngắc của kí túc xá, quả thật là một cực hình.

Mộ Yến thần làm sao không nhận ra giọng nói của cô chứa đầy sự uất ức?

Giây đầu tiên anh cảm thấy hơi khiếp sợ, nhưng khi nghe được sự lệ thuộc trong lời nói của cô, anh lại cảm thấy rất may mắn, may mắn cô không phải là người có tâm lạnh, sự lạnh lùng của cô đều không kiên trì được lâu. Sự thỏa hiệp bất ngờ của cô, làm anh hơi bối rối.

Đưa tay sửa sang lại dây an toàn thật cẩn thận, đôi môi mỏng thuận thế in tại mi tâm của cô rất lâu, rồi dành: “Không cần lo lắng, lại chỗ anh ngủ, sẽ thoải mái hơn.”

Sống hai mươi bảy năm, đây là lần đầu tiên anh biết được mùi vị khi thật lòng xót xa cho một người.

Cảm giác tuy hơi khác lạ như dường như nó đang bổ khuyết một phần tâm hồn hoang sơ của anh.

Mặc dù phía trước có thể là hố sâu nguy hiểm, ngã vào có thể sẽ tan xương nát thịt. Nhưng anh không lo lắng, chỉ cần có một giây phút hòa thuận, vui vẻ ở bên cô như thế này đã đủ rồi.

Trong ngực còn ôm túi xách chứa đầy bài kiểm tra cùng sách ôn luyện, ban đầu cô dự định sẽ trở về kí túc xá học bài. Nhưng một lần nữa lại đến nơi này.

Cánh cửa được mở ra, Lan Khê chậm rãi bước vào, kinh ngạc phát hiện kệ giày sau cửa có hai đôi dép màu hồng, nhìn thoáng qua rất vừa với cỡ chân của cô. Cô tò mò thử vào một đôi dép, rất êm ái, lòng bàn chân cứ như đạp trên một đám mây bông bồng bênh.

Mộ Yến Thần đi phía sau cô, mắt luôn nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ đang vui vẻ mang dép mới đi đi lại lại.

Nhưng một khắc sau, sắc mặt Lan Khê đột nhiên tối xuống! !

Cô nhớ tới lời nói của Nhiếp Minh Hiên, Mộ Yến Thần đang hẹn hò. Trong ngôi nhà này lại xuất hiện hai đôi dép nữ, khả năng rất lớn là chuẩn bị cho người con gái đáng ghét kia. Nghĩ tới đây, chân Lan Khê giống như chạm phải điện, nhanh chóng hất chiếc dép dưới chân ra xa. Vì dùng lực quá lớn, chạm phải vết thương. Cô đau đớn rên lên.

Mộ Yến Thần nhíu chặt lông mày lại.

“Em lại lộn xộn gì nữa?” Anh nhẹ nhàng nói, tay nhanh chóng nắm lấy tay cô, một cánh tay khác thì ôm chặt vòng eo mềm mại.

Sách rơi đầy đất.

Lan Khê hoảng hốt ôm chặt lấy cổ anh. Khoảng cách hai người rất gần, tâm cô lại nhói lên liên hồi. Anh nói cô không được lộn xộn trong tổ ấm của anh cùng người phụ nữ khác phải không?.

“Anh thả tôi xuống đi, tôi tự mình đi được, té một cái cũng không bị tàn phế. Chẳng lẽ anh không biết, ba tôi chẳng buồn quan tâm xem tôi té thành cái dạng gì sao? Anh tội gì phải rơi vào cho một người” cô không khách khí lớn giọng, bình tĩnh đối diện với anh.

Cánh tay Mộ Yến Thần cứng đờ.

Sắc mặt trở nên ủ dột, anh thật không hiểu vì sao mới vừa rồi còn rất tốt lại đột nhiên chuyển biến xấu đi. Nhưng anh không một lời phản bác, tùy ý để cô trút giận. Anh ôm cô càng chặt hơn, bế bổng cô lên đi tới giữa nhà, thả cô xuống tầm tầm lông dê mềm mại, dịu dàng nói: “Ngoan nào! Anh giúp em mang sách tới đây”.

Lan Khê chống tay trên thảm, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, sự chua xót trong lòng còn chưa rút đi, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Người đàn ông này, bầu không khí này, làm cô trở nên rối loạn.

Mộ Yến Thần quay lại cửa đổi giày cùng áo khoác, rồi đi đến lò vi sóng lấy một ly sữa tươi ra, anh đem ly sữa đến cho cô: “Em uống sữa đi, khi nào muốn nghỉ ngơi thì nói với anh. Anh ôm em trở về phòng, ” Sau đó rũ mắt nhìn đầu gối cô, “Đầu gối có cần xức thuốc không? Em có mang theo thuốc không?”

Lan Khê giận dữ, ngược mắt: “Cần phải bôi thuốc. Nhưng em để thuốc trong kí túc xá rồi.”

Mộ Yến Thần lẳng lặng nhìn cô đã có chút phần chán tinh thần, tuy cô còn chưa được vui nhưng đã biết cất giấu sự bức bối vào trong lòng. Vậy cũng tốt, chỉ cần cô không dùng vẻ mặt tuyệt vọng đứng trước mặt anh là được rồi.

“Anh đi ra ngoài giúp em mua thuốc.” Anh hồi hồn, nhẹ nói một câu.

Đặt sách lại bên cạnh cô, quay lưng đi ra cửa. Khi đến cửa thì anh quay đầu lại, ánh sáng trong con người lập lòe, bất định, do dự nói: “Anh đi ra ngoài rồi sẽ nhanh trở về. Em sẽ không bỏ đi, phải hay không?”

Tay anh nắm trên khóa cửa, trong lòng đột nhiên dâng lên nỗi sợ hãi. Anh sợ cô sẽ đột ngột biến mất.

Vì không cách nào xác định được, nên anh mới hỏi một câu như thế.

Bốn mắt chạm vào nhau, đôi mắt trong suốt của Lan Khê chỉ đơn thuần chứa đựng sự khó hiểu. Mộ Yến Thần đột nhiên lúng túng, không nói thêm gì nữa, lấy áo khoác xuống, mở cửa đi ra ngoài.

Lan Khê nhìn cánh cửa đóng lại, vẫn chưa thể hiểu được ý của anh.

Cô ngoan ngoãn lê đầu gối bị thương đến ngồi bên cái bàn thấp, bày bài tập lên trên bàn. Nhìn lướt qua đồng bài tập tựa hồ như vĩnh viễn làm không hết, rồi còn kì thi giữa kì đang sắp đuổi đến nơi, cô cảm thấy nhức đầu, gương mặt kề sát mặt bàn. Trong đêm yên tĩnh thoảng thoảng mùi hương sữa, có người con gái ngoan ngoãn chờ một người đàn ông trở lại.

Cô không phải là người thích phí công sức đi nghiên cứu kĩ lưỡng một vấn đề. Giông như khi nghĩ tới hai đêm hoan ái trong nhà họ Mộ, cảm thấy nhức đầu, bộ não sẽ nhanh chóng lơ đi chuyện này. Cũng không muốn thừa nhận việc bản thân giấu mọi người đi đến nhà của anh hai là một tội ác tày trời, đang lan tràn khắp nơi.

Một phút đồng hồ sau, cửa lại mở ra. Mộ Yến Thần mang theo không khí lạnh đi tới.

Sắc mặt anh không tốt, nhưng vẫn bình thản đi về phía cô, ánh mắt có chút mơ hồ, khàn khàn nói: “Em học bài trước đi, lát nữa anh giúp em bôi thuốc.”

Anh tiếp tục đi về phía bên trong, dường như đang ẩn nhẫn, chịu đựng gì đó.

Lan Khê phát hiện có điều bất thường.

Cô thành linh kéo nhẹ tay áo anh, không có cảm giác cả người anh cứng đờ. Cô vươn thẳng người lên, tay nhỏ bé vén mái tóc, sờ lên trán anh, đụng phải một cổ lửa nóng.

76. Chương 76 : Cầu Xin Anh Dừng Lại

Mộ yến thần bởi vì động tác của cô mà trở nên cương cứng người.

Hồ hấp Lan Khê căng thẳng, đôi mắt trong trẻo nhìn anh, lo âu nói: “Anh sốt lên rồi nè?”

Lúc này cô mới biết vừa nãy khi ở trên xe anh nói thân thể không được thoải mái là có ý tứ gì.

Bị sốt đến độ này làm sao chỉ có thể không thoải mái được?

Mộ Yến Thần cứ đứng như vậy một lúc lâu, cố ý hướng thụ nhiệt độ ấm áp của lòng bàn tay cô, nhắm mắt, nhẹ nhàng đem lấy tay cô kéo xuống, môi mỏng tràn ra âm thanh khàn khàn: “Em ngồi lại chỗ cũ đi.”

Trong mười năm trở lại đây, số lần anh phát sốt như thế này chỉ đếm trên đầu ngón tay, không phải là anh chú ý giữ gìn cẩn thận sức khỏe, mà là lí trí của anh không cho phép bản thân xảy ra vấn đề gì. Bởi vì công việc cần có sức khỏe làm tiền vốn nên anh không cho phép mình được phóng túng trong bất kì sinh hoạt nào có nguy cơ ảnh hưởng đến sức khỏe. Còn có một nguyên nhân khác, chính là khi anh bệnh nặng, lúc ấy

sẽ có lý do nghỉ ngơi chính đáng. Nói là nghỉ ngơi nhưng thật sự thời điểm ấy, sự cô liêu, quanh quẩn sẽ tăng thêm gấp trăm lần, thấu đến tận xương, đau nát lòng.

Chóp mũi Lan Khê đỏ ửng, cô muốn kéo cánh tay anh lại nhưng chụp hụt vào không khí, đành phải cắn răng đứng dậy phía sau anh.

“Nhưng rõ ràng là anh đang sốt mà!” Cô gấp gấp kêu lên.

Mộ Yến Thần đứng yên tại chỗ, không phải vì giọng nói của cô mà vì anh lo lắng cho vết thương nơi đầu gối của cô nhóc này. Khi cô đứng lên, trong nháy mắt anh nghe được cô khẽ hít sâu vào vì đau đớn của vết thương. Cô nhóc này vẫn luôn hành động tùy hứng, không bao giờ chịu suy nghĩ đến bản thân cả.

Ngón tay nhẹ nhàng cuộn lên, anh mím môi xoa người lại

“Đừng động dậy nữa, anh không đi, lấy thuốc xong rồi sẽ quay trở lại” Bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi đến gần, bàn tay nóng bỏng vì bị sốt cao khẽ vuốt mái tóc cô, cho cô sự an ủi dịu dàng.

Lan Khê cũng không hiểu nổi tâm trạng của mình lúc này, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Sự chua xót trong lòng ngực còn chưa tan đi hết, cô lại cảm thấy hơi xấu hổ. Xấu hổ vì bản thân biểu hiện sự quan tâm, lo lắng cho anh một cách lộ liễu. Vì sự xúc động khó kìm nén của bản thân mà Lan Khê có chút không cam lòng.

Cô cắn môi, lúng túng gật đầu, ngoan ngoãn quay lại chỗ ngồi cạnh bàn thấp.

Hơi lạnh cùng sự ấm áp giao hòa trong lòng Mộ Yến Thần. Rất lâu sau, ánh mắt của anh từ trên người cô mới chịu thu hồi lại

Sau một lúc anh cầm thuốc đi về phía cô, bước trên tấm thảm lông dê, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn về đồng bài tập đang bày khắp cả mặt bàn, chưa có quyển vở hay quyển sách nào được mở ra hết — chẳng lẽ từ nãy giờ cô vẫn ngồi một chỗ ngây ngốc?

Anh ngồi bên cạnh cô, chân dài duỗi xuống phía dưới bàn, bóng anh bao phủ lấy cả người cô.

Anh ngậm hai viên thuốc hạ sốt vào miệng, ánh mắt trầm tĩnh như nước liếc nhìn về cô gái nhỏ đang ngồi thu mình ôm gối. Anh không cách nào suy đoán được tâm trạng bối rối hiện giờ của cô, một hồi lâu nói thật nhỏ: “Cho anh mượn ly sữa tươi.”

Anh chỉ về phía ly sữa lúc nãy bưng đến cho cô.

Lan Khê sững sốt.

Tay nhỏ bé nhanh chóng nâng ly sữa tươi lên, nghiêng người đưa tới trước mặt anh, thấy sắc mặt anh có chút tái nhợt. Cô quýnh lên, chỉ sợ anh không có sức cầm ly sữa, một cánh tay liền chống xuống mặt thảm để ổn định lại thân thể, tay kia thì đưa ly sữa đến gần môi anh, nhìn anh chăm chú, ý bảo anh há miệng.

Trong một buổi tối, tâm trạng của Mộ Yến Thần không biết bị Lan Khê làm lay động bao nhiêu lần rồi? Sắc mặt anh trầm xuống, mắt nhìn đắm đắm vào cô.

Từ ngày đầu quen biết cho đến giờ, chẳng lẽ cô còn chưa biết anh không có thói quen cùng người khác có những hành động thân cận như thế này sao? Đặc biệt là việc mớm thuốc, loại hành động này tựa hồ vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trên người anh. Cái loại yếu đuối, bệnh hoạn này không hợp với khí chất của anh.

Nhưng mếp ly đã sát ngay khóe miệng anh.

“Anh làm gì còn không chịu uống?” Lan Khê cau mày, không vui nhắc nhở.

Một tiếng nhắc nhở này làm khuôn mặt tái xanh của anh có chút thần sắc trở lại, môi mỏng theo bản năng khẽ nhếch lên, dòng sữa tươi chảy vào, hương vị ngọt ngào bao quanh đầu lưỡi, đẩy hai viên thuốc trôi tuột xuống cổ họng.

Mùi vị sữa nồng nàn, thơm mát nhanh chóng tràn khắp khoang miệng.

Lúc này hai hàng lông mày đang nhíu chặt của Lan Khê mới nhẹ nhàng dần ra

Sự lúng túng của Mộ Yến Thần càng ngày càng lớn.

— Anh đang nằm mơ sao? Sự yên bình, ấm áp của đêm nay không chút chân thật, làm anh chưa dám tin vào những gì mình đang trải qua.

Đầu lưỡi rõ ràng đang đắng nghét lại được vị ngọt của sữa tẩy đi không còn chút gì. Trong lòng cũng rõ ràng rất đau đớn, từ lần trước khi cô đòi kết thúc cho tới giờ, anh vẫn chưa có can đảm đối mặt với sự đau khổ này, nhưng mà. Nhưng mà giờ phút này, cô lại gần bên anh, đem đến cho anh sự ấm áp, trong lành đến tận xương tủy. Mi mắt anh buông xuống, sợ bản thân sẽ lần nữa mất đi tự chủ.

Càng không nghĩ tới nháy mắt tiếp theo, Lan Khê đặt ly sữa xuống, rồi nhẹ nhàng lấy tay lau khô miệng anh.

— Chỗ đó có dính tí sữa.

Hành động của cô như đốt lên một ngọn lửa nơi đáy lòng hoang vắng của anh, làm nó bùng cháy mạnh mẽ, thiêu rụi lí trí đang yếu dần của anh.

Ánh mắt thâm thúy ngược lên nhìn cô, khoảng cách gần dưới ánh đèn, ánh mắt cô sáng rực như sao trời, trong đáy mắt là sự ân cần lo lắng, tim của anh như bị một bàn tay buộc chặt. Cánh tay cô còn chưa kịp rút về, đã bị anh kéo mạnh lại. Anh vâng theo tiếng gọi của trái tim, cúi người hôn lên đôi môi anh đào đỏ bừng.

Sự mềm mại, ấm áp của đôi môi lan tỏa hết các ngõ ngách trong lòng anh

Anh muốn làm như vậy đã lâu rồi.

Đã tận năm ngày rồi.

Từ sau khi tách ra, không phút nào anh không ngừng ham muốn được ôm chặt cô, được hôn cô thật sâu. Anh muốn thông qua nụ hôn để dốc cạn hết tình cảm của mình cho cô biết, rằng anh yêu cô, thương cô đến độ nào.

Trên thế giới này, không có thứ gì mềm được như môi cô, anh không tự chủ được cứ triển miên, trần trọc quanh nó. Thừa dịp lúc cô mất đi ý thức phòng bị, anh cạy mở kẽ răng cô ra, đem vị sữa nồng đút cho cô, mút chặt chiếc lưỡi thơm tho để cho nó nhiễm đầy hương vị nam tính của anh. Động tác của anh càng lúc càng ngoan độc, bùng nổ mạnh mẽ, mút rồi lại hút, tìm mọi cách mời cô khiêu vũ trong bản nhạc của nụ hôn bất tận.

Cô muốn lui về phía sau, bàn tay to lớn liền giữ chặt gáy, kéo cô lại gần anh hơn, lưỡi cũng bị cắn nuốt nhiều hơn.

Cảm giác bắt lực lần nữa hù dọa cô, khóe mắt Lan Khê rỉ ra những giọt lệ, nhớ đến hai đêm điên cuồng và đau đớn kia thì hai tay đang chống trên mặt thắm run lấy bầy. Cô chịu không nổi nữa, bàn tay nhỏ bé phủ lên mu bàn tay to lớn, cầm thật chặt, dùng phương thức không tiếng động cầu xin anh dừng lại, một tay khác cũng ngăn trên lồng ngực anh.

Mộ yến Thần đang ôm chặt hông cô, cũng cảm thấy được sự kháng cự mạnh mẽ.

Anh đột nhiên thanh tỉnh.

Gương mặt đỏ ửng lộ ra tia mê mang, anh chậm rãi mở mắt. Hình ảnh đầu tiên đập vào thị giác là khuôn mặt chìm trong những giọt lệ của cô. Trong lòng anh như có những cây búa lớn thay phiên nhau nện xuống!

Sự tự chủ lại một lần nữa mất đi, những lời cô nói nhanh chóng trở lại trong tâm trí.

Mộ Yến Thần, chúng ta kết thúc thôi.

— Anh tại sao có thể quên, có một số việc càng cưỡng cầu, càng ép uống thì càng mang lại kết quả theo chiều hướng ngược lại. Anh càng hành động như vậy càng dọa cho cô bỏ trốn thật xa.

Chật vật nhắm mắt lại, trán anh dán sát vào trán cô, hai cánh tay ôm chặt cô, vỗ nhẹ lưng của cô, khàn khàn nói: “Xin lỗi. Xin lỗi, Lan Khê Là anh bị sốt đến điên rồi. Anh”

Anh nặng nề hô hấp, con người màu đen lóe lên sự đau lòng, nhẹ giọng nói: “Anh sẽ tránh xa ra.
Đừng sợ.”

Anh nói xong cũng đứng dậy, cơn sốt vẫn còn hành hạ nên bước chân loạng choạng, phải chống đỡ vách tường. Gương mặt căng thẳng, anh dừng một chút, rồi đi thẳng đến thư phòng, đem không gian rộng lớn, cô độc để lại cho cô.

Đêm khuya, cửa thư phòng có tiếng gõ cửa.

Mộ Yến Thần tựa vào ghế tập trung xử lý văn kiện, quá mức nghiêm túc mà bỏ qua tràng tiếng vang đầu tiên. Đến khi cánh cửa truyền tới tràng tiếng vang thứ hai, ý thức của anh từ xấp văn kiện mới trở về.

Giờ phút này trong căn hộ của anh sẽ không có người thứ ba.

Anh đặt văn kiện xuống, dằn dờ vài câu tiếng anh với đối phương đang cách một đại dương. Màn hình laptop cũng tắt đi, anh đứng dậy, đi tới mở cửa thư phòng.

Cánh cửa mở ra, hình ảnh bên ngoài làm đáy lòng anh chưa xót khôn nguôi.

Lan Khê cứ tưởng rằng anh không thêm để ý cô nữa, nắm tay từ cánh cửa trượt xuống, nhẹ nhàng ngồi xổm trước cửa thư phòng. Hai mắt cô mở to nhìn chăm chú vào đồng bài tập trên tay. Cảm giác mờ mịt bao quanh khắp người cô.

Gương mặt của Mộ Yến Thần vào thời khắc này càng thêm trắng tái.

Lan Khê cũng rất kinh ngạc.

Thu hồi tâm tình, cô trầm mặc mấy giây, ngược mắt, thanh âm êm ái hòa lẫn sự cầu xin: “Anh có thể giúp em xem qua mấy bài tập này không? Em đã tham khảo rất nhiều sách nhưng vẫn không biết làm.”

Ngồi ngồi một mình mấy tiếng đồng hồ, xem qua rất nhiều sách tham khảo nhưng vẫn không hiểu được vấn đề. Cảm giác quá thất bại, quá vô dụng.

Bóng đêm ủ dột, giống như có một kết giới đen đè lên khắp toàn thân anh, chặn ngang hô hấp.

Mộ Yến Thần cố kìm nén sự nhức nhối dâng trong đáy mắt, chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nhắc bóng cô lên hướng vào trong thư phòng, môi mỏng dịu dàng mơn trớn đỉnh đầu cô, giống như đang an ủi, dỗ dành.

Anh có chút hận mình, vì sao có thể quên được mục đích khi chở cô tới đây chứ.

Ghế ngồi rất rộng, mình cô ngồi hơi trống trải.

Trên bàn bày đầy văn kiện cùng những tờ hợp đồng bản gốc, cô nhìn qua một lượt, toàn là hợp đồng trị giá hàng tỷ. Cảm thấy những bài tập khoa học tự nhiên của mình đặt kế những tờ giấy giá trị này không có chút tương xứng, cô lấy ra lại bị anh ngăn lại.

“Không học bài sao?” Anh trầm giọng nói.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, gạt đồng văn kiện qua một bên. Bóng đêm càng lúc càng nồng, anh vừa từ nước ngoài trở về, hiện giờ còn đang sốt cao mà vẫn bán mạng cho công việc.

Hốc mắt khê ướt át, cô hít sâu vài hơi, cố gắng đem suy nghĩ trở lại với việc học.

Cô thật không hiểu đâu là giới hạn cuối cùng của sự kiên trì? Cô luôn làm tổn thương anh, nhưng anh luôn đối xử chân thành, tha thiết với cô, sự chân thành của anh làm cô không cách nào cự tuyệt được. Vì một tình cảm không có tương lai, chỉ có đau cùng thương mà hi sinh nhiều như thế, liệu có đáng không anh?

Giọng nói trầm thấp của Mộ Yến Thần vẫn đều đều vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Vẫn như cũ, lời ít ý nhiều, giảng giải vào đúng trọng tâm vấn đề, logic rõ ràng dễ hiểu, Lan Khê chỉ cần nghe một lúc đã hiểu thông suốt. Lan Khê nghe những công thức hóa học được nhả ra từ trong miệng anh, hiển nhiên là những lý luận mà cô vô cùng quen thuộc, ánh mắt ửng hồng nâng lên, quay qua nhìn anh.

“Mộ Yến Thần, vì sao anh luôn hiểu rõ ràng nội dung của chương trình học lớp 12 thế?” Thanh âm khàn khàn khẽ hỏi anh.

77. Chương 77 : Anh Oi, Chúng Ta Đang Phạm Tội Sao?

Gương mặt góc cạnh của Mộ Yến Thần nhanh chóng trầm xuống.

Lan Khê nhìn anh ở khoảng cách gần, giọng nói êm dịu như ru lòng người: “Chương trình học của anh đều theo giáo trình ở nước ngoài, 17 tuổi đã tốt nghiệp đại học chính quy, anh căn bản không thể hiểu rõ được chương trình học trong nước.”

Đôi môi đỏ tươi khó khăn thốt ra những âm thanh khàn đặc: “Vì sao em đưa ra bài tập nào anh cũng có thể giảng giải ngay lập tức? Anh học chuyên về ngành tài chính chứ không phải là hóa học, đúng không?”

Trong lòng cô đã có sẵn đáp án, chỉ là vẫn chưa muốn thừa nhận.

Đôi môi anh mím chặt lại, hạ bút xuống, nhẹ nhàng tựa vào ghế ngồi sờ vào đôi môi. Anh cảm thấy hơi khó chịu, tình nguyện đối tốt với cô trong âm thầm lặng lẽ nhưng lại bị cô dễ dàng phát hiện. Mọi chuyện bị vạch trần như thế làm anh cảm thấy bản thân bị nhìn thấu, không thoải mái chút nào.

Tâm trạng khó chịu nên không muốn trả lời. Anh nói yêu cô không đơn giản là để thỏa mãn sinh lý bình thường, hay tìm cảm giác hoan ái giữa nam và nữ. Anh chỉ là toàn tâm toàn ý làm mọi điều vì người anh yêu thôi.

Anh bỏ qua thời gian dụng tâm với những hóa đơn, hợp đồng có giá trị hàng tỷ, đủ sức rung chuyển cả thành C để đi tìm hiểu, nghiên cứu giáo trình của học sinh cấp ba. Trong thời gian đi công tác ở nước ngoài cũng bỏ luôn một khóa tập huấn về những vấn đề hợp tác thương mại giữa các nước, làm việc cả ngày lẫn đêm, chỉ mong có thể trở về nước thật sớm. Vì anh nhớ kì thi giữa kì của cô sắp đến, sợ tâm trạng cô không tốt sẽ ảnh hưởng xấu đến việc thi cử, nên muốn gấp rút trở về giúp đỡ cho cô. Những chuyện này hình như đã quá ngây thơ, quá hoang đường rồi.

Anh không cách nào nói ra miệng được.

“Không quan trọng ” Giọng anh trầm thấp nhấn mạnh từng câu chữ, “Lúc rảnh rỗi thì có xem qua mấy cuốn sách của em, nhìn sơ quá là có thể nhớ lại được. Chúng ta làm bài tập tiếp đi, làm xong sớm nghỉ ngơi sớm.”

Hai bàn tay Lan Khê đặt trên bàn, rất nhanh liền không kiềm chế được, run mạnh lên.

Gương mặt tái nhợt của anh kích thích tuyến lệ của cô, hơi nước đã ngập trong đôi mắt, mọi thứ trước mắt đều trở nên mơ hồ.

Suy nghĩ rất lâu, cô từ từ xoay người lại, hai cánh tay nâng lên ôm chặt lấy cổ anh. Thân thể mềm mại vì khóc mà run lên từng hồi, nước mắt cô làm ướt đầm hết cổ anh, ẩm áp và rất nóng bỏng.

Hô hấp của Mộ Yến Thần như bị tắc nghẽn lại.

Hai con ngươi đen thấp thoáng tầng ánh sáng nhạt, chưa kịp thích ứng với những việc đang xảy ra, sợ hãi nên chưa dám ôm chặt lấy cô. Anh nhẹ nhàng nghiêng đầu, môi mỏng dán sát vào mái tóc đen óng, vừa định mở miệng hỏi, lại cảm thấy cổ truyền đến sự đau nhức vì hàm răng bén nhọn của cô đang gặm chặt lấy nó. Cảm giác đau nhức cùng tê dại đột ngột tập kích toàn thân, làm anh cứng ngắc hết người.

Bàn tay do dự dừng trên không trung mấy giây, cuối cùng đáp xuống mơn trớn mái tóc cô.

“Mộ Yến Thần, em đã nói với anh đừng đối tốt với em nữa mà?” Cô ghen ngào, mang theo một tia hận ý, nghiêng răng nói.

Mộ Yến Thần không trả lời, ánh sáng trong con ngươi lập lờ chớp tắt.

“Nhưng vì sao anh vẫn cố chấp. . . . Vì cái gì mà cố chấp đến độ này! !” Cô khóc nức nở lên, kích động hét lớn: “Anh đừng nghĩ sự kiên trì của anh sẽ có kết quả, tôi sẽ không vì những việc này mà chấp nhận anh đâu! Tôi không phải là đứa không hiểu chuyện, tôi không muốn loạn luân mà!”

Cô khóc trong sự thê lương, xót xa tột cùng.

Khoảng cách giữa hai người là tay ghế ngồi, mặt anh tối sầm xuống, nhưng vẫn ôm chặt lấy cô, sợ cô vì kích động mà té xuống ghế.

“Không chịu nổi đến thế sao?” Môi mỏng dán sát tai cô, nhỏ giọng nói.

Cánh tay đang ôm cô cảm nhận rõ ràng cô run kịch liệt.

“Không chịu nổi anh đối tốt với em, trái tim bắt đầu muốn chấp nhận anh, nhưng lí trí lại phản kháng mạnh mẽ, đúng không?” Anh tiếp tục ép hỏi.

Cả người Lan Khê giống như bị độc của bò cạp chích phải, bùng nổ anh ra, liên tục giãy dụa muốn thoát khỏi lồng ngực anh, không muốn nghe những lời anh nói nữa. Hai cánh tay Mộ Yến Thần lại cứng như sắt thép, quấn chặt lấy cô, cưỡng chế cô phải ngồi yên trong lòng, không cho làm loạn.

“Kháng cự cũng vô dụng thôi, Lan Khê, ngoan ngoãn trả lời anh mau?” Cô vẫn còn muốn giãy giụa, Mộ Yến Thần siết chặt hai tay hơn nữa, cười yếu ớt, giọng nói ảm đạm: “Anh cũng từng nói qua, một ngày nào đó nếu không nhìn được, anh sẽ kéo em xuống địa ngục mất, giống như thế này——”

Cách sợi tóc, anh ngậm cả vành tai cô vào miệng, dùng đầu lưỡi nóng bỏng mô tả hình cung của vành tai, mang đến cho cô từng trận tê liệt.

“Mộ Yến Thần. . . .” Cô liều mạng kháng cự, dùng hết sức đẩy anh ra.

Cô càng giãy dụa thì tim anh càng đau, sự châm chọc trong đôi mắt dần mất đi, thay thế bằng nỗi ưu thương, rét buốt. Anh buông lỏng tai cô ra, vỗ nhẹ vào lưng cô để cô dần bình tĩnh lại, một mối vùi sâu vào mái tóc dài, thì thầm: “Không sao cả. . . .”

“Lan Khê, mỗi ngày anh đều sống trong sự dằn vặt giữa tình cảm và lí trí, em bây giờ có thể hiểu cảm giác này khó chịu đến mức nào chưa?”

Em có thể hiểu không?

“Chỉ cần có thể gần em thêm một chút là anh đã rất vui mừng, nhưng nếu đến quá gần lại sợ sẽ tổn thương em nhiều hơn, vì tình cảm này vốn đã bị nguyên rửa từ đầu. Anh không hiểu bản thân vì sao lại mâu thuẫn như thế, nhưng anh thà sống trong nỗi dằn vặt, thống khổ cũng không muốn thả em đi, để mãi mãi biệt ly không ngày gặp lại”.

Lan Khê dần an tĩnh lại, cắn môi rất mạnh, nhưng dù có đau đớn rất nhiều vẫn không có biện pháp để thanh tĩnh.

Cô biết chính bản thân mình không đành lòng nổi.

Cô luyện tiếc, không buông bỏ được sự ám áp mà anh đem đến.

Cô sợ rằng một khi đã tuyệt tình buông bỏ anh, thì trên thế giới này sẽ không bao giờ xuất hiện người có thể đối tốt với cô như thế này nữa.

Nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi, nóng bỏng, ướt át hết khuôn mặt, cô cố nén không cho tiếng khóc phát ra, cứ khóc rồi khóc.

Ngọn sóng đau nhức trong lồng ngực của Mộ Yến Thần cũng dần thoái lui đi, trong đáy mắt là một không gian hoang vu, khô cằn. Sắc mặt anh tái nhợt, môi vẫn dán sát tai cô nhỏ giọng nói: “Loạn luân thì thế nào. . . . Chúng ta không phải đã sớm loạn rồi sao?”

Lời nói cấm kỵ, đại nghịch bất đạo như vậy làm Lan Khê chấn động, bất giác lại nhớ đến hai đêm vùng vẫy trong địa ngục ấy.

Bàn tay chế trụ đầu cô, Mộ Yến Thần cúi đầu, nhấn mạnh câu hỏi: “Lan Khê, anh hỏi em —— muốn theo anh loạn tới cùng không?”

Mọi động tác của cô bị tắc nghẽn hoàn toàn, khí quản bị bóp chặt, trốn tránh không muốn trả lời vấn đề của anh, một giọt lệ nặng nề rơi xuống, chua xót vô cùng. Thế nhưng hôm nay anh nhất quyết dồn ép tới cùng, ép át mặt cô vào mình, lạnh lùng hỏi: “Anh hỏi một lần cuối cùng —— Lan Khê, muốn theo anh loạn tới cùng không?”

Loạn tới cùng.

Ba chữ thật đơn giản nhưng có sức công phá cực lớn, đang dần phá hủy thế giới nhỏ bé trước giờ của cô, đập đổ mọi quan niệm đạo đức, luân thường mà cô vẫn luôn tuân theo. Cái gì là ruột thịt máu mủ, là thuần phong mỹ tục, là quan niệm đạo đức xã hội... Những thứ ấy cô đều không thể nhìn tới được, đôi đồng tử đen ngập tràn trong nước mắt, giờ phút này chỉ thấy duy nhất người đàn ông trước mặt.

Chỉ có duy nhất Mộ Yến Thần.

Mộ Yến Thần hé mở đôi môi, còn đang định ép buộc, Lan Khê không muốn nghe anh nói nữa, nhấc người lên, vịn vào vai anh, cắn thật mạnh vào đôi môi mỏng đáng ghét kia, không cho nó tiếp tục dồn ép, truy hỏi cô nữa.

Xin đừng cho cô biết bản thân cô đang có hành động gì.

Cũng đừng vạch trần những tội lỗi mà cô đang phạm phải!

Trong đầu Mộ Yến Thần như có quả ngư lôi nổ tung lên, cả người hoàn toàn hóa đá.

Khi anh dồn ép cô, đã chuẩn bị tốt tâm lý cho việc cô một lần nữa cự tuyệt. Anh mang tâm lý tuyệt vọng thốt ra câu hỏi đó, tình nguyện cá chết lưới rách, bức cô cùng bản thân đến lần ranh cuối cùng. Kết quả xấu nhất cũng chỉ là trái tim sẽ lần nữa bị một dao đâm lấy, dù sao cũng là do cô tự tay đâm dao vào tim anh, không sao cả, chỉ cần là cô, việc gì cũng có thể.

Nhưng sự thỏa hiệp bất ngờ của cô là điều anh không dám tính tới.

Thế nào cũng không ngờ tới việc cô chủ động hôn anh. Anh luôn cho rằng vì cô mềm lòng, yếu đuối nên lúc nào cũng trong tình thế bị động, buộc phải tiếp nhận những cử chỉ thân mật của anh. Nhưng hành động của cô hôm nay, anh có thể lí giải rằng cô đã động tâm hay không?. Đã tới mức thích chưa?.

Tròng mắt đen thăm thẳm của Mộ Yến Thần kịch liệt nổi phong vân, sóng dâng lên cuộn cuộn, tràn đầy trong đáy mắt.

Ngay giây thứ hai khi môi cô dán vào môi mình, anh đã kịp lấy lại phản ứng. Ở khoảng cách gần, anh mở mắt nhìn cô tha thiết, thấy rõ được những cọng mi dài thắm đắm nước mắt. Anh nhấc bổng cô lên, cắn ngược trở lại môi cô, hôn trả lại một cách hung ác. Hai cánh tay mềm mại bám chặt lấy vai anh để ngọn lửa nóng trong ngực anh càng cháy cao lên, như muốn thiêu đốt mọi thứ xung quanh mình.

Kéo ghế ra, anh ôm cô đi thẳng đến phòng ngủ của mình.

Chiếc đèn treo tường được mở lên, phát ra màu vàng của ánh hoàng hôn, làm khung cảnh trong phòng cũng trở nên êm dịu, say lòng người. Anh cùng cô ngã trên chiếc giường rộng lớn, ngón tay anh vuốt ve gương mặt cô, nụ hôn vẫn không bị đình chỉ.

Cảm giác cấm kỵ ngày càng được phóng đại, Lan Khê cố gắng thoát khỏi hô hấp nặng nề của anh, rung giọng nhắc nhở “Anh còn đang sốt.”

Mộ Yến Thần thô bạo kéo caravat vứt thẳng xuống đất, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, khàn giọng nói: “Anh đã bệnh nặng từ rất lâu rồi.”

Từ khi quen biết cô, mầm bệnh đã tấn công vào người anh, trải qua một thời gian ủ bệnh, đến nay đã tới thời kì chót rồi!

Nói xong anh mạnh mẽ cúi đầu hôn lên cổ cô, động tác cuồng dã ép buộc cô phải ngửa đầu đón nhận. Anh cởi áo cô ra, tay cởi đến đâu thì môi hôn đến đó, động tác tuy cuồng dã nhưng không chút thô bạo, ngược

lại còn vô cùng nâng niu dịu dàng. Giờ phút này vật dưới bụng anh cương cứng lên, rất đau đớn nhưng anh biết rõ cô là học sinh. Ngày mai còn phải trở về cuộc sống ngày thường, đi học, gặp gỡ thầy cô, bạn bè nên không dám dùng hết sức để hôn, chỉ sợ lưu lại những dấu vết mờ ám trên người cô. Anh chỉ có thể hôn rất nhẹ lên cổ cô, rồi chuyển đến cái cảm nhột nhột xinh xinh, sau đó tiếp tục giày xéo cánh môi đỏ ửng.

Anh chặn lại hô hấp của cô, nhìn giọt lệ rơi ra từ khóe mắt cô. Anh cố gắng hóa giải cảm giác tội lỗi, chua xót trong lòng cô, cũng là để bản thân giải tỏa sự kích động vui mừng vì được cô thỏa hiệp.

Phải có. Cho dù sau này bị luân hãm vào địa ngục, anh cũng nhất định phải có được cô, cho dù chỉ là trong ngắn ngủi.

Anh cũng cam nguyện.

Nước mắt Lan Khê rốt cuộc cũng không còn rơi nữa, nhìn người đàn ông phía trên, than phiền: “Anh hai, nặng lắm.”

Câu nói chứa đầy sự oán trách.

Bóng đêm thâm trầm, không khí xung quanh bị nhiễm hơi thở nóng bỏng của hai người cũng trở nên ấm hơn.

Mộ Yến Thần hiểu rõ ý tứ của cô, cô cảm thấy nặng nề không chỉ vì anh đang đè lên cô mà còn vì bản thân cô đang cùng anh dần sâu vào tội ác. Bàn tay mơn trớn khuôn mặt cô, lướt nhẹ qua gò má trắng hồng, mịn màng, tiếp theo lật người đổi lại thế của hai người, cho cô nằm trên lồng ngực rộng rãi của anh.

“Còn nặng không?” Anh dè dặt hỏi.

Lan Khê không dám nhúc nhích, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tái, hàng mi dài rũ xuống che đi đôi mắt tuyệt vọng, vùi mặt vào ngực anh, ấp úng hỏi: “Chúng ta như vậy có tính là phạm tội không?”

— Cùng anh ruột phát sinh quan hệ, và vẫn tiếp tục quan hệ bất chính này, có tính là phạm tội hay không?

Cô sẽ bị xử mấy năm?

Có phải hay không khi hết hạn tù, cô vẫn bị chìm trong sự khinh thường, phỉ nhổ của người đời, mãi mãi không ngẩng đầu lên nổi?

Cuối cùng thì em Khê cũng chịu thỏa hiệp, hai anh em bắt đầu thời kì yêu đương lén lút ^^

Về sau, anh Thần càng ngày càng lộ rõ bản chất 35 của mình. Mà 35 chưa xứng với tầm của anh. Anh này chắc phải cỡ 75, dê cụ luôn á. Cứ mỗi khi gần em nhỏ là đè em ấy ra cưỡng hôn à. Sợ anh luôn á.

Đoạn đầu chương sau hơi hơi ngọt ngào nhá. Thủy đang edit, tối nay sẽ đăng luôn. Hôm nay sẽ cố đăng 3 chương^^

78. Chương 78 : Thôi Thì Cứ Điên Loạn Tới Cùng Đi.

Mộ Yến Thần hoàn toàn không thể trả lời câu hỏi của cô.

Bàn tay chạm tới sợi tóc đen mượt, muốn nâng mặt cô lên, cô lại kháng cự, càng vùi sâu vào lồng ngực anh hơn, buồn buồn nói: “Anh đừng nhìn em.”

Đừng nhìn bộ dạng của cô vào lúc này.

Mộ Yến Thần cũng không làm khó cô, anh biết rõ nội tâm cô đang đấu tranh gay gắt.

Đôi mắt sắc lạnh, không muốn tiếp tục đề tài rối rắm này, anh nhẹ giọng hỏi: “Em muốn đi ngủ chưa hay là còn phải học bài tiếp?” Anh giơ tay xem đồng hồ, “11 giờ rưỡi rồi.”

Lan Khê không ngờ giờ phút này anh còn có thể bình tĩnh nghĩ đến những việc khác, khuôn mặt dính đầy nước mắt nâng lên, mê mải nhìn anh.

Đáy mắt anh sâu hun hút, lắng đọng lại những suy nghĩ phức tạp, che dấu tất cả mọi tâm tình, môi mỏng hôn lên vành tai đỏ ửng: “Ngủ trong phòng anh hay trong phòng khách?”

Khuôn mặt Lan Khê từ tái nhợt trở nên đỏ bừng, cô không muốn trả lời câu hỏi này, đang nghĩ cách trốn tránh.

“Yên tâm, chọn cái nào cũng thể cả, em ngủ một mình thôi ” Giọng nói trầm thấp mang theo sự mê hoặc, đôi đồng tử trong mắt sáng rực lên, thấp thoáng ý cười trêu chọc, “Anh còn phải xử lý công việc, thời gian này ở bên kia là ban ngày, có mấy cuộc họp quan trọng cần tham dự” Một nụ hôn dịu dàng khê đậu trên trán cô: “Ngủ một mình được không em?”

Cô có chút kinh ngạc nhưng nhiều hơn hết là đau lòng, giàu có để làm gì khi cuộc sống của anh còn vất vả hơn học sinh lớp Mười hai như cô.

“Anh hai.” Những cọng mi run lên, môi hé mở nhưng chỉ thốt lên được hai tiếng quen thuộc.

“Hay cứ ngủ trong này đi, khỏi chuyển tới chuyển lui, ” Mộ Yến Thần ngắt lời cô, tự mình quyết định, “Để anh đi chuẩn bị nước nóng cho em tắm, em qua thư phòng dọn dẹp lại sách vở đi, tối nay ngủ không cần để báo thức, sáng mai anh sẽ dậy sớm chở em đi học, không cần lo lắng bị trễ giờ.”

Nói xong thì vỗ nhẹ vào sau gáy cô, giọng anh khàn khàn, đầy từ tính: “Đi đi em.”

Bóng dáng anh tuấn bất phàm từ giường lớn đứng lên, ôm lấy cô đặt qua một bên giường. Ánh đèn vàng chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của Lan Khê lộ ra tia mờ mịn cùng luống cuống. Cô vùi đầu vào chiếc gối ôm, vẫn còn hơi ngái ngủ, ư ờn.

Mộ Yến Thần rũ hàng mi dài che dấu hơn nửa đôi mắt. Những ngón tay thon dài tao nhã cài lại những cúc áo vừa này đã mở ra khi cùng cô dây dưa.

Động tác chậm rãi toát lên sự lịch thiệp, quý phái nhưng tà mị, rất câu hồn nhiếp phách.

Đôi môi mím lại thành một đường thẳng, anh dứt tay vào túi quần, mở cửa đi ra khỏi phòng.

— Cô vẫn chưa thể thích ứng được, chưa nhanh như vậy đã đột phá tầng cấm kị nặng nề này. Thậm chí, có thể ngày mai khi cô ngủ dậy, sẽ cảm thấy hối hận vì quyết định ngày hôm nay.

Cô còn có đôi chút cảm thấy ghê rợn, do dự, muốn chạy trốn.

Chỉ là có trời mới biết anh đã đợi bao lâu, chịu bao nhiêu đau đớn để có được sự thỏa hiệp của cô.

Nên anh tuyệt đối sẽ không cho cô cơ hội hối hận .

Thời điểm giao mùa giữa hai mùa thu đông, vào lúc rạng sáng, sương mù tương đối dày đặc.

Lớp sương mù buổi sớm tạo ra tầng ánh sáng nhạt, trong tầng ánh sáng ấy, có một bóng người dần dần xuất hiện. Hơi khí lạnh còn đọng lại trên hàng mi dài, sương mù rơi trên áo khoác kết tinh lại thành những giọt nước nhỏ, tiếp theo có tiếng cửa mở, mùi thơm thức ăn liền xông vào không gian nhỏ bé trong xe.

Mộ Yến Thần ngồi vào ghế lái, trong con ngươi đen láy còn có những tơ máu vì phải thức đêm, nhưng tinh thần lại rất tốt, lộ rõ phong thái lịch lãm, mị hoặc bức người.

“Cầm lấy nào.” Giọng nói trầm ấm, quyến rũ vang lên.

Lan Khê nhận lấy hộp thức ăn, cảm thấy nặng, nhìn kỹ lại thì thấy chiếc hộp có tới hai tầng.

“Anh mua nhiều thế, em có phải là heo đầu, ăn sao hết chỗ này?”

Mộ Yến Thần vừa khởi động xe vừa quét nhìn hộp thức ăn, trầm giọng nói: “Không phải em nói Kỷ Diêu cũng thích ăn món này sao? Đem cho con bé ăn với.”

Xe chậm rãi lăn bánh, chuyển qua một khúc cua, hướng về phía trường học của Lan Khê.

Ánh mắt lan Khê thoáng qua sự kinh ngạc, một lúc sau mới tỉnh ra, nhìn chăm chú vào hộp thức ăn, khóe miệng không nhịn được cong lên thành nụ cười ngọt ngào lan đến tận khóe mắt, má lúm đồng tiền tròn tròn nho nhỏ vô cùng đáng yêu. Sự vui sướng lấp đầy lồng ngực của cô.

Mộ Yến Thần thấy được nụ cười thanh khiết ấy, ngây ngất một lúc lâu mới lấy lại được tinh thần để lái xe. Nhiều năm như vậy, anh chưa từng thử lấy lòng một người nào.

Cũng chưa bao giờ biết được thời điểm khi lấy lòng một người lại có cảm giác tốt đẹp đến nhường này.

Khoảng cách đến trường càng lúc càng gần, hàng mi Lan Khê run mạnh lên, nhìn chăm chú vào một vị trí trước mặt, chính tại nơi đó Mộ yến Thần đã xảy ra tai nạn xe cộ. Đến nay cô vẫn chưa dám đi đến đoạn đường này nữa, cô sợ phải nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng ngày ấy.

”Anh dừng xe ngay tại đầu đường nhé, em sẽ tự mình đi tới trường “ Cô đột nhiên mở miệng, nhẹ giọng thỉnh cầu.

Đường như Mộ Yến Thần thấu hiểu được suy nghĩ của cô, nhanh chóng dừng xe lại.

Lan Khê định mở cửa xe, lại phát hiện không biết anh đã khóa cửa xe lại từ khi nào.

”Em gần trễ giờ rồi mà.” Cô không ý thức được thanh âm mềm mại này rất làm ngứa ngáy lòng người.

Ánh sáng chớp tắt lảng động trong con ngươi đen nháy, Mộ Yến Thần mím môi, bàn tay từ tay lái chuyển sang ôm chặt lấy người bên cạnh. Lan Khê vừa ăn vụng một ít xiu mại, chiếc môi hồng xinh xắn tỏa ra mùi thơm của thức ăn,. Lan Khê còn chưa kịp phản ứng, anh đã nghiêng đầu, ép sát cô: “Không có thưởng cho anh sao?”

Thưởng?

Làm ơn đi mà, chỗ này rất gần trường đó. Đùng phóng điện lung tung trong môi trường sư phạm được không?

Lan Khê căng thẳng đến quên cả hô hấp, lông mi dài run dữ dội. Một phần cảm thấy hành động của anh quá mức lớn mật, và hơn hết...cô vừa mới ăn vụng xiu mại đó. Trong miệng chắc chắn sẽ có mùi!

Than nhẹ một tiếng, anh tỏ ra có lòng tốt nhắc nhở: “Em sắp bị trễ học rồi.”

Thôi thì để anh hành động cho nhanh.

Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nở một cười gian xảo rồi chuẩn xác hôn lên môi cô, đầu lưỡi cạy mở hai hàm răng, thông thả nhấm nếm mùi vị xiu mại trong miệng cô. Xiu mại còn thơm mùi gạo nếp, thật sự rất ngon, hèn gì cô thích đến thế.

Đầu óc Lan Khê sắp hỏng mất rồi. muốn kháng cự. Nhưng động tác của anh quá mức êm ái, quá dịu dàng cuốn cô vào một biển nhu tình ấm áp. Cô có chút...thích thích cảm giác này. Mãi cho đến khi khoang miệng cũng tràn đầy hương vị xiu mại, anh mới hài lòng giải thoát cho cô .

Lan Khê lúc này hồn lìa khỏi xác rồi, đang lơ lửng trên đám mây bồng bồng .

Đôi mắt Mộ Yến Thần ngập tràn màu sắc tươi sáng, ý cười lan đến tận khóe mắt. Người đàn ông này cứ thích phóng điện với cô hoài à. Anh ngồi lại ngay ngắn, cười cười nói: “Còn năm phút nữa, nhanh một chút, có lẽ vẫn còn kịp.”

Nói xong cũng mở khóa ra.

Lúc này Lan Khê mới lấy lại phản ứng.

Sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, vội vàng mở cửa xuống xe. Vì hấp ta hấp tấp tấp nên cái ót đụng vào mui xe, bị một trận đau điếng. Cô bực mình đóng âm cửa xe lại, nhanh chân chạy tới trường.

Sáng sớm trời vẫn còn sương, Mộ Yến Thần ngồi an tĩnh trong xe, mắt luôn nhìn chăm chú vào bóng dáng đang vất chân lên cổ mà chạy kia.

— Hương vị còn đọng lại trong miệng thật sự quá thơm ngon.

Loại cảm giác này, giống như một người đã ăn quen cơm thiêu thịt thối, rồi lại may mắn được thưởng thức món canh cá thơm ngon tuyệt hảo, cảm động đến lệ rơi đầy mặt. Mà cùng lúc này, sâu trong thâm tâm anh lại bắt đầu lo được lo mất, tính toán thời gian tốt đẹp này sẽ kéo dài được bao lâu.

Huyệt thái dương liên tục nhói lên, có thể là do mấy ngày nay anh thường xuyên thức đêm, giờ phút này tinh thần được thả lỏng, nên sự mệt mỏi nhanh chóng kéo đến.

Haizz, tới đâu tính tới đó, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng.

Dù sao cũng đã sớm diên rồi, thôi thì cứ diên đến cùng đi.

Anh nở nụ cười nhạt, nhìn về phía bóng dáng cô biến mất lần nữa rồi mới lái xe rời đi.

Xong tiết thể buổi sáng, khi trở về lớp học, Lan Khê vô tình thấy được Y Đóa cùng một nam sinh đứng ngay hành lang.

Không phải cô muốn dừng lại hóng chuyện. Nhưng có nhiều người vây lại xem quá, cô không đi qua được.

“Ồ hèn nhất, chỉ vì bị dạy dỗ hai lần mà không dám quen với tôi nữa, cậu có thật lòng thích tôi không?” Y Đóa rưng rưng nói. Dáng điệu thanh cao, ngạo mạn ngày thường hoàn toàn biến mất.

Nam sinh cực kì lúng túng, chỉ biết cúi đầu, không chịu trả lời.

“” Y Đóa cười, cười đến rớt nước mắt, “Lúc trước tôi đúng là diên nên mới chấp nhận quen với cậu?”

Nam sinh có chút khó chịu, ngẩng đầu, ngập ngừng nói: “Y Đóa, chúng ta vẫn còn là”

“Mẹ kiếp, ban đầu chính cậu là kẻ bám đuôi, lúc nào cũng sủa hai tiếng “Đóa Đóa” đó! Cậu có dám đem những hứa hẹn lúc đó lặp lại một lần không?” Y Đóa chỉ vào mũi của cậu ta mà hỏi.

Nam sinh lần nữa cúi đầu trốn tránh, chấp nhận bản thân là kẻ hèn nhất.

Màn kết thúc của vở kịch là Y Đóa hung hăng phát tay rời đi, xô ngã vài người trong đám đông. Khi thấy Lan Khê, còn ném cho cô một cái lườm sắc bén.

Một hồi nháo kịch rồi cuộc cũng kết thúc.

Lan Khê đi về lớp học, thấy Kỷ Diêu đang đeo tai nghe, vừa nghe nhạc vừa lắc lư.

Cô đi tới, hơi lúng túng mang hộp thức ăn đặt lên bàn.

Kỷ Diêu kéo tai nghe xuống, nhìn bên ngoài cửa phòng: “Tình hình căng như thế xem ra chắc đường ai nấy đi rồi nhỉ?”

Lan Khê đồng ý gật đầu.

“Yeah!” Kỷ Diêu nắm tay thành quyền, con người phát ra ánh sáng không biết là oán hận hay là sướng khoái, “Chủ nhiệm A6 quả đúng là nữ cường nhân!”

“Lên cơn gì thế?” Lan Khê ngồi xuống bên cạnh cô nàng, mơ hồ nhớ được nam sinh lúc này học lớp 12A6 .

“Cậu không biết hả? ‘ Một đồng ’ cùng nam sinh kia vốn là chàng có tình, thiếp có ý, nguyện mãi sát cánh bên nhau. Kết quả chủ nhiệm A6 vừa mới tung ra một đòn, cuộc tình ấy trong nháy mắt liền bị chết yểu, chết trong nháy mắt thôi đó. Cậu hiểu ý mình không?” Kỷ Diêu tiếp cận cô bạn nói.

Lan Khê mặt tối sầm, lắc đầu một cái.

Kỷ Diêu tiếp tục nói : “Tớ kể từ đầu cho mà nghe, hai người đó yêu sớm, gian tình bay tung tóe nên luôn bị để ý. Một ngày đẹp trời nào đó, hai kẻ yêu nhau tung tăng nắm tay đi dạo, xui xẻo bị cô chủ nhiệm A6 bắt gặp, tên con trai kia vội vàng buông tay đưa con gái”.

“Sau đó?”

“Sau đó... ” Kỷ Diêu dừng một chút, miệng cười rất đều “Cô ấy thật lợi hại nha, bỏ qua nam sinh kia, trực tiếp nói với “một đồng”. Cô ấy nói vậy nè: “ Em đã sáng mắt ra chưa? Ham yêu sớm có lợi ích gì đâu, thấy có giáo viên là vội vàng buông tay bạn gái ra, loại con trai này có đáng để yêu không? Nó có thể yêu em được bao nhiêu? Cô chỉ là một phụ nữ yếu ớt mà nó còn sợ hãi, tình yêu của hai đứa quá “vĩ đại” rồi đó”.

“Vậy. Sau đó?” Lan Khê tiếp tục hỏi.

“Lúc ấy, sắc mặt của “một đồng” vô cùng khó coi. Vội vàng giơ cánh tay ra, bảo nam sinh đó nắm lại. Cô chủ nhiệm A6 không thèm nói nữa, chỉ mỉm cười thưởng thức gian tình của hai người đó. Kết quả là nam sinh kia. bỏ chạy.”

“Cuối cùng cô ấy còn khuyên nhủ “một đồng”: Biết vì sao cô không muốn các em dính sớm vào chuyện tình cảm chưa? Mấy em chưa có con mắt để chọn đàn ông tốt. Còn chưa biết cái gì mới là hạnh phúc đích thực. Qua chuyện này, em còn có lòng tin vào thằng bé ấy hay không? Nếu như không còn, cũng đừng giả mù sa mưa nói chuyện yêu đương nữa. Đừng làm chuyện để bản thân phải hối hận rồi sau này khi già đi, hồi tưởng lại những chuyện xưa lại tự chửi bản thân mình ngu ngốc.”

Thủy đầu có nói quá phải không? Đoạn đầu chương này, 2 anh em dễ thương lắm nhỡ ^^

Mà mấy bạn đừng vội khen mình đáng yêu, ngại lắm

Hôm nay mình làm 3c là vì ngày mai mình đi về quê ăn cưới rồi

Nên Thủy và 2 anh em nhà này tạm thời xa mấy bạn trong 3 ngày cuối tuần.

Tuần sau mình sẽ cố edit bù ha.

Mấy bạn chúc Thủy đi làm phù dâu gặp được phù rể độc thân tốt chừng một nửa anh Thần đi

Được như thế là Thủy rút cạn máu phục vụ cho mấy bạn luôn ^^.

bb, mọi người đọc truyện vui nhá.

79. Chương 79 : Anh Nói Ai Ngốc.

Ngồi trong lớp học, đầu óc Lan Khê vẫn luôn nhớ tới hình ảnh ám áp vào lúc buổi sớm. Sự rung động truyền thẳng vào trong trái tim, lan tỏa đến từng tế bào trong cơ thể.

Làn hơi nước mỏng phủ trong đáy mắt cô, che mờ tấm bảng đen phía trước.

Kỷ Diêu sờ sờ mũi: “Xíu mại cho tớ hả?”

Lan Khê nghe bạn hỏi thì tỉnh táo lại, đẩy hộp thức ăn qua: “Ừm.”

Từ lần hai người gặp ở bệnh viện, Kỷ Diêu không thèm để ý đến cô nữa, nguyên do là cô không thể trả lời những câu hỏi lúc ấy của Kỷ Diêu.

Bị người bạn thân nhất cố tình ngó lơ, cảm giác này vô cùng khó chịu, cứ thấp thỏm không yên.

Kỷ Diêu lấy xíu mại bỏ vào miệng, vị thơm ngon lan tỏa khắp khoang miệng, được ăn ngon cũng là một trong những điều hạnh phúc nhất nha. Ăn xong hai viên, Kỷ Diêu nở nụ cười gian xảo, mở miệng hỏi: “Mộ Lan Khê, định dùng cái này hối lộ tớ sao? Tớ bảo này, chờ tớ ăn xong, cậu nên tự giác khai ra giữa cậu và anh trai MỘ đã xảy ra chuyện gì?”

“Còn nhớ ngày đầu năm khi hai chúng ta chuyển tới kí túc xá ——” Cô nàng ăn tiếp viên thứ 3, nhai nuốt xong mới nói tiếp: “Cậu hỏi anh Kỷ Hằng có bao giờ ôm hôn tớ chưa, bây giờ tớ suy nghĩ kĩ lại, cảm thấy câu hỏi này có liên quan tới anh trai MỘ, đúng không?”

Ánh mắt trong trẻo của Kỷ Diêu chiếu thẳng vào khuôn mặt tái nhợt của Lan Khê.

Hôn ở đây không phải là hôn môi đó chứ?

Nếu như thế thì hai anh em nhà này đã vượt qua những cảm kị mất rồi.

Trong lòng Kỷ Diêu thâm lo lắng, cô nàng không thể hiểu nổi, hai người này không phải là những đứa trẻ lên ba, sao có thể làm ra những việc như thế chứ?

Ngửa đầu nhìn lên trần nhà nhìn những băng rôn đỏ chói nhắc nhở học sinh lớp Mười Hai phải biết phấn đấu cho kì thi đại học được “Vương tiện tiện” treo đầy khắp nơi, Kỷ Diêu ngửa đầu để ngăn lại cơn tức giận căng tràn trong lồng ngực, liều mạng hô hấp. Sự trầm lặng của Lan Khê sắp bức điên cô nàng rồi.

Quan hệ của bọn họ là máu mủ ruột thịt.

Huống chi, người đàn ông đó lớn hơn Lan Khê tận mười tuổi.

Ngăn cách giữa hai người nào chỉ có quan hệ tình thân hay luân thường đạo lí mà còn có số tuổi. Hai người bọn họ vốn không cùng điểm xuất phát, có sự chênh lệch rất lớn. Kỷ Diêu xoa huyết thái dương, cô nàng cả gan suy đoán nhiều như thế nhưng tận sâu trong lòng đang mong chờ Lan Khê hãy đập mạnh vào bả vai mình, bảo rằng: tớ chỉ đùa với cậu thôi.

Mộ Lan Khê, những gì tớ suy đoán đơn giản chỉ là một sự hiểu lầm thôi phải không?

Một hồi lâu, Lan Khê rót cuộc mở miệng, nhưng chỉ nói ngắn gọn một câu, “Ăn xong nhớ đi vứt rác.”

Kỷ Diêu. Ngã.

“Cậu còn gì nói nữa không?” Kỷ Diêu cắn răng nghiêng lợi mang theo hộp thức ăn đứng dậy, ánh mắt u oán liếc nhìn chằm chằm Lan Khê.

Lan Khê gật đầu một cái, ý bảo có.

Cô bình tĩnh nhìn Kỷ Diêu, nhẹ giọng nói: “Bắt đầu từ hôm nay tớ học ngoại trú, buổi tối sẽ về nhà, chỗ của tớ trong kí túc xá cậu đừng luôn đi, đừng để người khác chiếm dụng.”

Đây chính là lời cô muốn nói.

Kỷ Diêu suýt nữa phun ra máu. Cô nàng thật muốn nhéo mạnh vào người mình, càng muốn nhéo tróc da con nhỏ ngồi bên cạnh. Cô nàng vừa mới suy đoán một đồng việc mà con nhóc này lại chẳng hề phản bác lại một chữ, chẳng lẽ là ngầm thừa nhận?

Tiếng chuông vào lớp vang lên, tất cả mọi người vội vàng trở về vị trí cũ.

Lấy sách vở ra đặt trên bàn, nhưng Kỷ Diêu vẫn không cam lòng, cúi đầu hỏi nhỏ: “Mỗi tối sẽ có người đón cậu về nhà?”

Lan Khê ngập ngừng gật đầu.

“Về nhà để gặp anh hai cậu?” Kỷ Diêu tiếp tục hỏi.

Nhẹ nhàng hít một hơi, Lan Khê cố gắng tập trung vào những gì giáo viên đang giảng: “Không phải như cậu nghĩ.”

“Cậu biết tớ đang nghĩ gì sao?”

“Biết chứ! Nhưng trước hết đem những tình tiết của truyện tranh hay phim Nhật vứt hết ra khỏi đầu đi, sau đó tớ sẽ nói cho nghe.”

“ ”

Kỷ Diêu đen mặt, có chút chột dạ, quả đúng là bạn thân, hiểu rõ cô nàng đến chân tơ kẽ tóc. Từ nãy tới giờ, trong đầu Kỷ Diêu vẫn nhớ đến những tình tiết của bộ truyện tranh “Boku wa Imouto ni koi wo Suru”, quả thật rất kích thích nha. (truyện này tên tiếng anh là “ I love my sister”, có ai xem chưa, Thủy xem rồi nà)

.

“Vậy rốt cuộc là thế nào?” Kỷ Diêu lấy sách che đầu lại, cau mày không kiên nhẫn hỏi.

Lan Khê lấy bút dạ tô đậm điểm cần nhớ trong sách, môi tái nhợt, hồi tưởng lại lời nói của cô chủ nhiệm A6.

Từng câu nói len lỏi vào lồng ngực cô, làm nó nhói đau lên, không thể hít thở được.

Hôn môi đã là sai trái, nhưng cô và anh hai còn làm những chuyện đại nghịch bất đạo hơn nhiều, hơn nữa anh hai còn. yêu cô?

Nhưng còn cô? Hình như vẫn chưa tới mức đó.

“Hôm đó anh ấy say rượu.” Thanh âm trong trẻo từ đôi môi anh đào hòa vào không khí, Lan Khê cúi đầu nhìn cây bút, giải thích, “Anh hai nhầm tổ thành bạn gái của anh ấy, cho nên—— cái đó là ngoài ý muốn.”

Đôi mắt thuần khiết nâng lên, mang theo một tia khẩn cầu, giọng nói bình tĩnh: “Thật sự chỉ là ngoài ý muốn, sau này cậu đừng nhắc tới nó được không?”

Kỷ Diêu tròn to mắt lên, những suy nghĩ rối rắm trong đầu ngay tức thời bị tẩy sạch hoàn toàn.

Tảng núi to đùng trên người này giờ đã được dời đi, Kỷ Diêu thở phào nhẹ nhõm.

Kỷ Diêu cảm thấy rất không chân thật, vô cùng buồn cười. Cô nàng cố chuyên tâm vào sách giáo khoa nhưng vẫn không nhịn được cười ngả nghiêng trong im lặng. Cứ tưởng là chuyện kinh thiên động địa nhưng hóa ra chỉ là một sự hiểu lầm không hơn không kém.

Cười xong thì Kỷ Diêu hít vài hơi thật sâu, luồn móng vuốt xuống bàn, bấm mạnh vào eo Lan Khê: “Mộ Lan Khê, về sau còn làm tổ sợ hãi thì tổ tuyệt giao với cậu!”

Lan Khê mím chặt môi, bị hành hạ đến vừa đau vừa nhột nhưng vẫn không dám phát ra âm thanh.

Lúc này, Kỷ Diêu không chú ý tới bàn tay cầm bút của Lan Khê liên tục run rẩy, như có vật nhọn chặn ngay cổ họng cô, lên không nổi mà xuống cũng chẳng được, rất khó chịu. Trước giờ cô cứ nghĩ mình là người dũng cảm. Nhưng thật ra chỉ là một kẻ hèn nhát, lừa bạn thân, trốn tránh mọi việc.

Đây là người bạn thân nhất của cô. Người luôn đối xử tốt với cô, luôn luôn giúp đỡ, chia sẻ những khi cô cần. Nhưng cô lại lựa chọn đối gạt.

Không phải là cô không muốn thổ lộ mọi chuyện với bạn.

Chỉ là tội của cô quá nặng, sợ rằng một khi đã nói ra, người bạn luôn mỉm cười ấm áp này sẽ ngay lập tức đổi thành lạnh nhạt, châm chọc hoặc...khinh bỉ cô.

Đáng tiếc mọi chuyện đã đi qua giới hạn, muốn dừng cũng không thể.

Tiết tự học vừa kết thúc, chiếc xe hình giọt nước cũng vừa lái tới đầu trường học.

Lan Khê đứng chịu lạnh trong sân trường một lúc lâu mới đi ra ngoài.

Mộ Yến Thần đứng trước cửa xe nghe điện thoại, khuôn mặt âm u lạnh lùng, nhìn rất dọa người. Hình như anh đang nôn nóng, thỉnh thoảng giơ tay lên nhìn đồng hồ rồi liếc mắt về cánh cửa trường

“Chờ tôi về sẽ xử lý, đừng kinh động đến cảnh sát, nói cho họ biết ——” Thanh âm trầm thấp, lạnh nhạt, “Đây là chuyện trong nhà.”

Lan Khê chậm rãi đi tới trước mặt anh, nhìn điện thoại: “Có chuyện hả anh?”

Lông mày Mộ Yến Thần vẫn nhíu chặt lại, nhìn cô một lúc lâu mới chậm rãi dần ra, dịu dàng nói: “Anh đưa em về trước”.

Nhìn anh mở cửa xe, Lan Khê vốn định đi vào ngồi, nhưng nhớ tới vẻ mặt lúc này của anh, chống cửa xe ngược mắt: “Thôi về công ty trước đi, anh cứ đi xử lý công việc, em sẽ ngồi trong xe đợi, anh mà đưa em trở về nhà rồi quay lại công ty thì mất công lắm.”

Đáy mắt Mộ Yến Thần sâu lắng như biển, nhìn cô thật lâu, ánh mắt mênh mông động lòng người.

Từ lúc bắt đầu thích cô, anh đối xử với cô vô cùng thận trọng, chỉ sợ cô cảm thấy bản thân không được ai quan tâm. Anh biết cô là người trọng tình cảm, luôn có qua có lại. Nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm nhận rõ sự quan tâm ân cần của cô. Đứng ra trong giai đoạn này anh phải bồi thường cho cô nhiều hơn, nhưng ngược lại cô lại học cách thông cảm cho anh.

Mộ Yến Thần khó có thể hình dung tình cảm lúc này trong anh được gọi là cảm động.

Những bậc bội tích lũy từ này giờ trong nháy mắt tan rã, anh đến gần cô, cẩn thận nhét cô vào trong xe, cúi đầu hôn lên mặt cô, thì thầm: “Sẽ không quá lâu đâu”.

Anh sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện kia.

Thắt dây an toàn vào, nhìn những ánh đèn trên đường chiếu rọi qua cửa kính xe, Lan Khê có chút buồn chán. Cô mở nhạc nghe, nhưng toàn là nhạc giao hưởng, nghe không hiểu. Cô cau mày, mở lên radio, điều chỉnh tần số đến đài có chương trình Long Môn Khách Sạn, đây là chương trình mà mỗi đêm cô và Kỷ Diêu hay lắng nghe.

Sóng điện từ phát ra những làn điệu hơi bị quê mùa của một cô thôn nữ, đem đến cho người nghe từng trận cười sảng khoái.

Có điều thanh âm dân dã này phát ra trong một chiếc xe sang trọng, thật không phù hợp..

Cô chỉ nghe đôi câu, miệng đã cười toe toét.

Khi Lan Khê mãi mò mở radio, Mộ Yến Thần đã luôn chú ý đến những ngón tay mềm mại, trắng nõn của cô. Còn có nụ cười thuần khiết ngọt ngào thấp sáng cả không gian nhỏ bé. Anh không tự chủ được mò qua nắm lấy bàn tay trắng nõn đó, siết thật chặt không muốn buông.

Một bên là ống tay áo tinh xảo của bộ tây trang, một bên là tay áo rộng thùng thình của bộ đồng phục, nhìn càng không tương xứng.

“Anh không thể lái xe bằng một tay được.” Cô tốt bụng nhắc nhở.

Mộ Yến Thần không trả lời, tiếp tục lái bằng một tay, ánh mắt nghiêm túc nhìn phía trước.

“Nghe nói lái bằng một tay, xác suất xảy ra tai nạn rất cao.” Lan Khê cố ý hù dọa, nói xong thì định rút tay về.

Ánh mắt anh thoáng qua nỗi buồn, bàn tay càng dùng sức, đem lấy năm ngón tay cô tách ra, cùng bàn tay mình quấn chặt để mười ngón tay đan vào nhau, cố ý nói thật chậm: “Có em trên xe, anh nhất định không để chuyện ngoài ý muốn xảy ra.”

“Vậy chuyện lần trước.”

“Là vì có một con bé ngốc xông ra giữa đường.”

“Anh nói ai ngốc.”

“Có thể nhầm lẫn nguyên tố cùng phân tử, có ai thông minh được như em không?”

Mặt Lan Khê bị anh đốt cháy sạch rồi, còn bị sự khôi hài trong radio chọc cho muốn cười, lại cố nén nhịn lại, giả vờ giận dỗi lấy tay kia gỡ bàn tay anh ra. Tâm trạng của Mộ Yến Thần rất tốt, miệng hơi nhếch lên, đem hai tay cô khóa chặt luôn.

Hai người anh em em em âm ỹ một hồi, tốc độ xe dần chậm lại. Mộ thị đã hiện ra trước mặt.

Hôm nay ở dưới chưa có nhiều việc cần giúp nên mình tranh thủ edit được một chương^^

Mọi người đọc truyện vui vẻ.

80. Chương 80 : Giám Định Quan Hệ Cha Con.

Hai chữ “Mộ Thị” treo trên cao đang dần phóng to ra trước mặt hai người, Lan Khê an tĩnh lại, không khí nhốn nháo dần tan đi. Từ nhỏ cô đã bị ba mình quản thúc rất nghiêm khắc, thấy hai chữ ấy cứ như thấy được ba mình, ngoan ngoãn ngồi thẳng người ở vị trí phó lái. Sự hài hước của chương trình radio cũng không thể kích động nổi tâm trạng hiện giờ.

Mộ Yến Thần phát hiện ra sự khác lạ của cô, không nói gì nữa, cho xe đỗ tại quảng trường phía dưới công ty.

Xe dừng hẳn, anh nắm thật chặt tay cô, trầm giọng nói: “Anh sẽ nhanh trở lại.”

Tiếp cỡi dây an toàn, đi ra ngoài, được vài bước lại ngoái đầu dặn dò: “Đừng đi ra ngoài , biết không?”

Lan Khê nhìn anh, gật đầu thật mạnh.

Không biết anh sẽ đi giải quyết công việc trong bao lâu, Lan Khê ngồi một lúc rồi mở ngọn đèn trên đỉnh đầu xe, tranh thủ lấy tập ra học bài, yên tâm chờ anh trở lại.

Không nghĩ đến một lúc sau đã có chuyện xảy ra.

Bên ngoài truyền đến tiếng chửi rủa, giống như có người đang đánh nhau. Cô kinh ngạc, vội người ra cửa xe để nhìn.

Thậm chí còn xuất hiện cảnh sát, những cảnh sát đang cuống quýt đuổi theo một người đàn ông chạy từ trong công ty ra ngoài, người kia có cử chỉ, thái độ rất hung hãn, liên tục chống đối với đám cảnh sát, còn động cả tay chân với người thi hành pháp luật. Mộ Yến Thần chậm rãi đi đến chỗ hỗn loạn đó, người đàn ông thoát được sự trói buộc của cảnh sát, hung hăng hướng chỗ anh đi đến.

“——!” Lan Khê tái mặt, trái tim như muốn từ lồng ngực chạy lên cổ họng để vọt thẳng ra ngoài.

Cô nhất thời mất đi sự bình tĩnh, vội mở cửa xe nhưng lại vặn không ra. Cô bò qua ghế lái để mở khóa, hoàn toàn quên sạch lời căn dặn của Mộ Yến Thần.

Nơi xa, “Oành!” một tiếng, hai bóng dáng to lớn chạm mạnh vào nhau.

Những ngọn đèn rực rỡ soi sáng đại sảnh của công ty, chiếu lên đôi đồng tử sắc lạnh của Mộ Yến Thần. Anh bình thản đứng tại chỗ, khóa chặt tay người đàn ông đang xông thẳng vào mình. Người đàn ông tiếp tục phản kích, định dùng tay còn lại đâm thẳng vào mặt anh. Mộ yến Thần vẫn không vội vàng, dùng lòng bàn tay bao lấy nắm đấm của người đàn ông, tiếp theo dùng sức mạnh vặn ngược tay người đàn ông ra phía sau lưng, một tiếng thét thê lương liên vang lên.

Tốp năm tốp ba cảnh sát chạy tới.

“Quậy đủ chưa?” Giọng nói lạnh lùng phát ra, ánh mắt anh rét buốt như muốn đông cứng người đàn ông lại.

Nhưng khi cảnh sát tiến tới gần, anh lại buông lỏng người đó ra, thô bạo kéo hắn qua một bên, hướng cảnh sát: “Phiền các vị thu còng tay lại —— đây là chuyện trong nội bộ công ty, xin thứ lỗi vì đã làm phiền.”

Đám cảnh sát liên tiếp hít khí lạnh, chỉ tay vào người đàn ông “Mộ tiên sinh, anh nên làm rõ mọi chuyện, người này đêm khuya gõ trò lên lút, muốn vào công ty ăn cắp những tài liệu mật, chính phòng bảo an của quý công ty đã gọi điện cho chúng tôi.”

“Cậu ấy cũng là người của Mộ gia.” Câu nói lãnh đạm, cắt đứt những lời tố cáo của cảnh sát.

Đám cảnh sát đồng loạt trợn to mắt, nhìn về phía người đàn ông kia.

Mộ Yến Thần tiếp tục lặp lại: “Đây là chuyện xấu trong nhà, mong các vị hãy để chúng tôi tự giải quyết với nhau.”

Đám cảnh sát không thể làm gì nữa, thu lại còng tay, trừng mắt cảnh cáo người đàn ông mấy lần mới chịu rời đi.

Màn đêm thâm trầm lạnh giá, nhờ ánh đèn trong đại sảnh, Lan Khê có thể nhận ra người đàn ông vừa mới gây náo loạn là ai. Đó là con trai của chú hai, anh họ của cô - Mộ Tử Minh.

Cuối cùng cửa xe cũng được mở ra, cô bực bội xuống xe, nhất thời khí lạnh bên ngoài ập tới.

Chờ cảnh sát đi, Mộ Tử Minh mới lấy tay xoa nơi khóe miệng, cúi mặt không dám nhìn Mộ Yến Thần, ngượng ngùng: “Mộ tổng, đây là hiểu lầm, tôi không trộm tài liệu mật, chỉ muốn tới đây tìm tài liệu để tra cứu nghiệp vụ.”

“Vậy làm ơn cẩn thận dùm, đừng làm thêm giờ tới nỗi bảo an phải phiền tới cảnh sát nữa ” Mộ Yến Thần lạnh lùng xoa người, đối diện với hắn, thân hình cao lớn hòa vào trong màn đêm: “Tôi không rảnh rỗi để thu dọn cục diện rối rắm cho cậu.”

Mộ Tử Minh cứng họng, con người ánh lên sự nham hiểm, nhưng cố che giấu không muốn bị phát hiện.

“Trễ rồi, về nhà đi, đừng làm chú hai lo lắng.” Lạnh lùng bỏ lại một câu, Mộ Yến Thần quay người định trở về xe.

Anh không muốn phí thời giờ vào những chuyện vô bổ này, có người quan trọng đang chờ anh trên xe.

Một tràng cười lạnh vang lên sau lưng: “Làm ơn cất bỏ. cái phách lối của anh đi!”

Sắc mặt Mộ Yến Thần chìm xuống, ánh mắt âm u nhưng chẳng buồn quan tâm, những lời ác ý kiểu này nghe nhiều rồi cũng thấy nhàm.

“Con hoang mà muốn quơ tay múa chân với dòng dõi chính thống?” Mộ Tử Minh nghiêng răng nói, mặt mày dữ tợn, “Mộ thị gặp khó khăn thì có cả đồng nhân tài tự nguyện giúp đỡ, bác cả đúng là già quá hóa lẫn mới đem về một đứa con hoang! Sau này anh muốn dạy dỗ tôi, con mẹ nó trước hết nhớ lại dòng máu bản thủ của anh trước đã!”

Tiếng gầm gừ phát ra theo nắm đấm của Mộ Tử Minh, hắn đánh lên sau lưng anh.

Sắc mặt Mộ yến Thần trắng bệch, không biết có phải do thức đêm nhiều nên tinh thần anh không được trấn định như ngày thường, nhưng anh vẫn cố áp chế lửa giận đã trào lên tận cổ họng, tiếp tục bước chân.

Thái độ lạnh nhạt, khinh thường của Mộ yến Thần kích ra bản chất háo thắng của Mộ Tử Minh.

Hắn vịn vịn hai cổ tay, đuổi theo anh

Mộ Yến Thần thấy bóng hắn in trên mặt đất, đã thủ sẵn nắm đấm phản kích.

Lan Khê thấy cảnh này thì hốt hoảng, hai tay vòng qua miệng, khom người hô lớn: “Anh hai! !”

Nghe tiếng hô, Mộ yến Thần theo bản năng liền tìm kiếm bóng dáng cô.

“Ầm!” một tiếng, nắm đấm của Mộ Tử Minh vững vàng đáp xuống cằm của Mộ Yến Thần!

Lan Khê trông thấy màn bạo lực này thì lòng nhói đau, mặc kệ gió lạnh ào ào thổi tới vẫn chạy như bay đến, không quan tâm khí lạnh thổi khô khuôn làm nó sinh ra đau rát. Cô chạy đến, chặn trước nắm đấm thứ hai đang chuẩn bị giáng xuống của Mộ Tử Minh.

“Mộ Tử Minh, anh dám đánh hai tôi hả? Tôi cho anh biết, cảnh sát còn chưa đi xa, đừng ép tôi gọi điện báo bọn họ trở lại, tổng anh vào tù !” Hốc mắt cô phấp phồng, giọng nói dẫn theo khí băng hàn.

Mộ Tử Minh hít vào một hơi, nhìn nửa ngày mới nhận ra người đang ngăn cản mình.

Mộ Yến Thần lạnh lùng ngược mắt, chứng kiến cô lao tới thì hai mắt hạ xuống nhiệt độ cực âm, hung hăng kéo cô tránh qua , mắt bình tĩnh gầm lên: “Em lại dám hành động hồ đồ! !”

Thời khắc này, lửa giận trong người anh ầm ầm nổ lớn lên .

—— Không phải đã dặn cô phải ở yên trong xe sao? Cô lại muốn tới đây xem náo nhiệt? Hay lại muốn làm người hùng ngăn cản đánh nhau? Nữ sinh đánh nhau cô cũng tiến lên ngăn cản. Giờ tới hai người đàn ông choảng nhau cô cũng xông vào.

Người thì mỏng manh nhu nhược, cổ tay mảnh khảnh chỉ cần bẻ mạnh một cái thì có thể vỡ vụn ra, cô còn dám đứng ra chắn đòn cho anh!

Lan Khê sững sốt.

Cổ tay bị anh thô bạo nắm lấy như muốn vỡ xương ra. Kể từ khi quen biết cho đến nay, chưa bao giờ cô phải đối mặt với lửa giận đến mức này của anh. Ánh mắt anh nhìn cô mang đầy sát khí, tơ máu dần nổi lên trong con ngươi, cứ như muốn cô tan xương nát thịt.

Hốc mắt chưa xót, nửa vì đau, nửa vì sợ.

Mộ Tử Minh theo phản xạ nhìn về phía cảnh sát vừa rời đi, quay lại nhìn hai anh em, nghiêng răng nghiêng lợi xong thì nở nụ cười tà ác: “Ái chà, không ngờ anh lại còn biết cách thu mua lòng người. Ngay cả đường kim Mộ tiểu thư của chúng ta cũng nói giúp cho anh” Hắn nheo mắt, giễu cợt “Anh họ, quả là người tâm cơ.”

Tiếp theo hắn cắn chặt răng: “Nhưng những gì tôi nói có sai không? Tôi nỗ lực gọi anh là anh họ, anh cảm thấy mình xứng đáng? Tại sao một đứa con hoang có thể hô mưa gọi gió trong công ty, còn tôi là con cháu đích thực của Mộ gia thì chỉ được giữ cái chức Tổng giám quản đó?”

Mộ Yến Thần ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào cô nhóc lớn gan bên cạnh, sức lực trên cổ tay cũng giảm xuống, ánh mắt thoáng qua tia mềm mại, nhẹ giọng bảo: “Quay lại xe chờ anh.”

Lan Khê thấy thế, sự sợ hãi trong lòng cũng giảm bớt, thấy Mộ Tử Minh còn muốn lên tiếng, liền quát lớn: “Anh câm miệng! Anh còn dám nói bậy thêm một câu thì tôi sẽ ghi âm lại, phát tán khắp nơi, về sau chức Tổng giám anh cũng đừng mơ nữa!”

Mộ Tử Minh trợn mắt nhìn cô em họ, cảm thấy não cô chắc chắn bị sâu bọ ăn hay bị úng nước rồi.

Một kẻ chỉ vừa mới xuất hiện được hơn nửa năm, chẳng qua chỉ là người anh trai trên danh nghĩa lại khiến cô em họ vô tâm vô tính của hắn đứng ra biện hộ giùm!

“Bảo em quay trở lại xe, không nghe thấy hả!” Tiếng hét bất ngờ vang lên, mang tới sự kinh hãi cho mọi người.

Lan Khê cau mày, cổ tay lại đau nhức, uất ức ngẩng nhìn anh. Vì sao hôm nay anh đáng sợ thế? Màn đánh nhau vừa rồi cũng không dọa cô khóc nhưng giờ cô muốn khóc to một trận.

Đè ép sự ghen ghét, Cô “Ừ” một tiếng, bày tỏ mình sẽ nghe lời.

Tiếng “Ừ” mềm mại, nước nỡ của cô làm lòng Mộ Yến Thần bừng tỉnh, cũng không hiểu vì sao hôm nay mình lại giận dữ đến thế. Thời điểm khi cô rút tay về, anh nhanh chóng bắt lại, nhìn như cương chế nhưng vô cùng dịu dàng, mười ngón tay đan vào nhau, cổ đè ép lửa giận mà vuốt gò má cô: “Xin lỗi, cùng đi nhé.”

Anh ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt bình tĩnh rơi xuống người Mộ Tử Minh..

“Biết không? Hiện tại, tôi cực kì hi vọng dòng máu trong tôi không liên quan gì đến dòng họ các người, ” Mộ yến Thần nhìn thẳng vào Mộ Tử Minh, thách thức “Nếu cậu tìm được chứng cứ, chứng minh tôi là con hoang, không liên quan gì đến nhà họ Mộ, vậy thì tôi chấp hai tay dâng Mộ thị cho cậu, dù sao tôi cũng không cần nó —— đã hiểu chưa?”

Lời nói này kích động ngọn sóng trong lòng của Lan Khê, bàn tay vội vàng siết chặt lấy tay anh đến tê dại.

Anh không hề hi vọng mình là người của nhà họ Mộ.

Mộ Tử Minh trợn mắt nhìn anh, bất động một lúc lâu mới lấy lại phản ứng, hung tợn chỉ vào mũi anh: “Anh thách tôi? Tưởng tôi không có cách bắt anh cùng bác cả đi giám định DNA! !”

Lan Khê tái mặt, cánh môi không còn chút huyết sắc.

Mộ Yến Thần cười trào phúng: “Tự nhiên đi. Tôi chờ.”

Càng edit càng thấy anh Thần là người rất coi trọng tình thân. Nghe tin công ty ba mình gặp khó khăn, mặc dù là người ba chưa bao giờ thấy mặt, nhưng anh vẫn vội từ nước ngoài trở về giúp ông. Đối với những

người trong dòng họ, dù bị họ thương tổn thế nào, anh vẫn luôn nhẫn nhịn, tôn trọng họ, nhất là đối với hai cha con nhà chú hai này.

Nhìn bề ngoài lạnh lùng nhưng thật chất sống rất chi là tình cảm. Mỗi lần thấy anh bị gọi là con hoang thì Thủy đau lòng quá.

Hic, vì tiến độ cho đêm Giáng sinh mình sẽ cố tranh thủ rãnh khi nào thì edit khi đó ^^

81. Chương 81 : Còn Có Thể Đau Hơn Được Nữa Sao?

Trong cuộc sống có nhiều thứ, Mộ Yến Thần chỉ xem như vật ngoài thân, mất đi cũng không quan trọng.

Ngược lại cũng có ít thứ anh liều mạng giữ chặt trong tay. Cho dù là hoang đường, nhưng vẫn muốn thử tới cuối cùng, muốn tìm một tia sáng le lói trong đường hầm tăm tối.

Anh luôn chờ một ngày kì tích sẽ xuất hiện.

Hai bàn tay siết chặt lấy nhau, anh dẫn cô đi về chiếc xe. Lan Khê bị anh lôi kéo một hồi, chỉ có cảm giác trong cơn nóng giận của anh, thỉnh thoảng xen lẫn chút sợ hãi.

Khi đi đến chiếc xe, anh thô bạo mở cửa xe, nhét cô vào trong, cài lại dây an toàn. Mọi việc chỉ thực hiện trong một chớp mắt. Lúc này Lan Khê mới ý thức được sự giận dữ của anh không mang tính nhất thời. Toàn thân anh tỏa ra khí lạnh, lên xe không nói một lời liền lái thẳng đi.

Ở đại sảnh công ty, Mộ Tử Minh sau một hồi điên cuồng cũng lấy lại được lí trí. Hắn suy ngẫm lời Mộ Yến Thần nói, cảm thấy cả kinh vì sự lớn mật của anh. Không lẽ hai người đó đã đi nghiệm chứng rồi?

Hai từ “con hoang” là do hắn mất tự chủ mà thốt ra lời. Trong một gia tộc có truyền thống và danh giá như Mộ gia, những từ mang tính dơ bẩn ấy chỉ có thể nghĩ trong lòng chứ không được nói ra mặt. Mà không cần hắn nói, ai trong gia tộc cũng mang nỗi hiềm nghi về thân thể của Mộ Yến Thần. Trách sao được, ai bảo bọn họ sinh ra đã hưởng nền giáo dục nặng về thủ đoạn, tâm cơ.

—— Nếu như Mộ Yến Thần thật sự là con cháu của Mộ gia thì sao?

Trái tim Mộ Tử Minh đập thành thịch, cảm thấy sợ hãi.

Suy nghĩ lúc lâu chợt nhớ tới một việc quan trọng —— Vì sao Mộ Yến Thần và Lan Khê lại đi cùng nhau vào thời gian này? Con bé đang học lớp Mười hai, phải ở trong kí túc xá của trường chứ. Làm sao đêm khuya lại xuất hiện ở nơi đây?.

Bầu không khí trong xe bị bao phủ bởi sự trầm mặc, buồn bực.

Cơn gió đêm xông vào cửa sổ xe làm người bên trong rùng mình. Cánh tay Mộ Yến Thần gác trên cửa kính, ngón tay liên tục sờ vào môi, tròng mắt đen nháy bắn ra vô số tia lửa giận, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lan Khê cầm cây bút rất lâu nhưng không thể viết ra được một chữ.

Tốc độ xe quá nhanh làm lòng cô hơi sợ sệt, kính xe lại kéo xuống cho gió đêm thổi vào, làm bàn tay nhỏ bé lạnh cóng, cầm bút cũng không chắc. Những dòng chữ nhỏ trên quyển vở như biến thành vô số con giun ngoằn ngoèo.

Cuối cùng cũng đến nhà Mộ Yến Thần.

Ngược mắt nhìn cánh cửa sổ trên cao, Lan Khê hơi đỏ mặt, cảm giác tội lỗi lại đánh tới. Cô nói với Kỷ Diệu mỗi đêm mình sẽ đi về nhà, nhưng thật ra là đến nhà của anh.

Thấy Mộ Yến Thần xuống xe, cô cũng biết điều muốn xuống theo. Nhưng bàn tay vừa chạm đến khóa vặn, cửa xe đã được mở ra từ bên ngoài. Theo quán tính cô bị chúi người ra phía trước, sách vở đặt trên đầu gối đều rơi xuống, cũng may kiểm lại được, không thì cả người phải tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Mộ Yến Thần cứng mặt lại, không nghĩ cảnh tượng này sẽ xảy ra.

Lan Khê đau đến mức gân xanh nổi đầy trên tay, nhàn nhạt hấp khí, cắn môi ngược mắt nhìn anh. Làn nước phủ trong đôi mắt lộ ra nét u buồn, cô cúi người nhặt lại sách vở, khi đứng lên thì đầu cô đụng mạnh vào cằm Mộ Yến Thần. Lan Khê lấy tay xoa đầu, trừng mắt nhìn anh. Anh lại không quan tâm, chỉ vươn tay ôm cô vào ngực, xong đóng cửa, khóa xe.

— Cô làm gì mà anh lại nổi giận với cô lâu như thế? Không lẽ chỉ vì cô xen vào chuyện đầu đá của hai người đàn ông?

Suy nghĩ trong lòng Mộ Yến Thần, cô không cách nào đoán được.

Nhưng vừa bước vào nhà, mọi chuyện đã hoàn toàn đảo ngược.

Mộ Yến Thần treo chìa khóa vào cái đinh móc trên tường, Lan Khê định thay dép trong nhà, nhưng đôi giày vừa mới cởi ra, một cổ sức mạnh đã đem lưng cô dán vào ngực anh. Cô quay đầu thì thấy anh lấy tay đóng mạnh cửa vào, thân thể cũng bị xoay lại đối mặt với anh. Vòng ôm của anh mang đến cho cô cảm giác nóng lạnh đan xen. Cách lớp áo sơ mi mỏng manh, ngực anh sưởi ấm cho cô, nhưng bộ tây trang bên ngoài dính đầy khí lạnh làm cô hơi rùng mình. Lan Khê còn đang trố mắt nhìn, anh đã kéo tay cô lên, nơi cổ tay in lại hai vòng dấu đỏ.

Cô không thấy rõ biểu tình của anh, bởi vì anh cúi đầu hôn lên hai vòng dấu ấy.

Lan Khê cảm thấy có dòng nước ấm chảy dọc theo xương cốt của mình, nước nhanh chóng ngập lên đầu, làm não cô tạm thời không phản ứng.

Hàng mi dài run lên, hơi thở của cô gấp gáp — Mặc dù là do anh thô bạo làm đau cô, da cô quá mỏng lưu lại dấu vết là điều dễ hiểu, nhưng mà.....động tác này quá sắc tình rồi.

Nhiệt độ của môi anh, xuyên qua lớp da mỏng, lướt qua từng dây thần kinh rồi nung nóng dòng nước đang di chuyển trong cô.

Lan Khê nhắm mắt, không chịu nổi.

“Anh hai.”

Mộ Yến Thần ngược mắt, con ngươi đen láy như lắng đọng cả màn đêm to lớn, không biểu lộ chút cảm xúc, nghiêng người hôn lên môi cô.

Lan Khê bị buộc phải mở mắt, gương mặt anh từng bước phóng to ra, cô nhớ tới việc ẩu đả vừa rồi, nhớ tới ba người đều cùng mang họ Mộ, đều là con cháu của Mộ gia. Sự ghê rợn lại đánh úp tới, cô ôn nhu mà run rẩy nói: “Anh hai, khóe miệng của anh. rách rồi, sẽ đau lắm.”

Mộ Tử Minh dùng hết sức vào cú đâm đó.

Hắn ra tay rất hiểm, khóe miệng Mộ Yến Thần ứ đọng một mảng máu lớn.

Hơi lạnh của anh bao phủ cả người cô, đôi mắt lạnh đậm, thậm chí ẩn chứa tức giận, cắn mạnh vào môi cô, giọng lạnh lùng: “Em cho rằng anh còn có thể đau hơn được nữa sao?”.

Câu nói giống như là đang tố cáo.

Lòng bàn tay to chế trụ cái gáy không cho cô lui về phía sau, cạy mở hai kẽ răng, hung hăng lũng súc khắp nơi, chiếm thành đoạt đất.

Loại yêu cực đoan diễn ra trong sự thanh tĩnh làm đầu óc Lan Khê như nổ tung ra. Khi anh mạnh mẽ bú mút chiếc lưỡi thì một cảm giác tê dại, khuây khoả lan rộng khắp toàn thân khiến cô hoảng hốt. Cô vẫn chưa chuẩn bị đủ tinh thần để cùng anh bước vào một cuộc tình loạn luân. Nhưng đầu lưỡi không thể rút lại được, chỉ có thể bị anh cắn nuốt ngày càng sâu. Lòng bàn tay anh luôn qua lớp áo chạm đến vòng eo, cưỡng ép cô tựa vào anh gần hơn.

Những giọt nước mắt lại trào ra. Hai bàn tay nhỏ nhắn luồn ra sau nách, bấu chặt vào tấm lưng vững chãi. Cô liên tục nhắc nhở bản thân—— đây là sự lựa chọn của cô, là cô muốn thỏa hiệp, chọn cách trầm luân cùng anh.

“Ôm chặt anh đi.” Thân thể căng cứng đến cực hạn, Mộ Yến Thần cúi đầu ra lệnh bên tai cô.

Lan Khê run lên, nhưng hai cánh tay vẫn từ dưới nách anh rút ra, chuyển lên ôm chặt cổ anh. Mộ Yến Thần dùng sức nâng cô lên. Hai chân thoát ly khỏi mặt đất, cô bắt lực siết chặt hơn. Anh thấy cô lên giường, vội vàng mở cổ áo cô ra, môi cũng nhanh chóng ập xuống chiếc cổ mảnh khảnh.

Kĩ thuật hôm nay của Mộ Yến Thần không phải dịu dàng mà là đánh thẳng vào trọng điểm. Anh liên tục tấn công những nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể cô, bức cô mất đi không khí.

Lan Khê buộc phải ngửa đầu ra sau vì hai bầu ngực bị kích thích kịch liệt. Anh ngậm mút, day cắn, thậm chí bàn tay còn vò vò đỉnh nhọn như muốn nghiền nát nó ra. Đầu gối anh tìm cách chen vào giữa hai chân cô, Lan Khê cong người muốn tránh thoát, nhưng lòng bàn tay to lớn lại ép mạnh đỉnh đầu cô xuống. Chiếc quần dài cũng bị anh cởi ra, trực tiếp tấn công vào địa phương tí nữa sẽ tiếp nhận lửa nóng của anh.

Một tiếng than nức nở sặc ra từ miệng cô.

Cô không còn lựa chọn, căn bản không được cự tuyệt.

“Ngày mai có lên lớp không?” Mộ Yến Thần cố đè ép dục vọng đang muốn phun trào, khàn giọng hỏi cô. Anh biết thứ bảy cô chỉ học một buổi.

Lan Khê như bị vút giữa trung tâm của lốc xoáy, bị ngón tay tà ác quấy nhiễu mà mồ hôi tuôn khắp người, nói không ra lời. Cô xấu hổ nghiêng mặt qua một bên, hai tay níu chặt ga giường, run rẩy “ừm” một tiếng.

“Tự học?” Anh tiếp tục hỏi, mắt kiên nhẫn đem đồng phục cô gạt xuống dưới, nhưng vẫn canh chuẩn xác cho nó nằm trên quần áo anh.

Cổ nhiệt nóng rực xuất hiện làm Lan Khê kinh hãi, lật đặt vùng vẫy ra sau. Nhưng bàn tay anh lại trực tiếp nâng hông ngọc lên, bắt buộc nụ hoa của cô chào đón cự vật của mình. Anh động thân đi vào một nửa, nhưng bên trong cô quá chặt khiến anh phải găm lên.

“ !” Nước mắt ào ào chảy xuống, toàn thân cô phát run như đang bị kéo xuống địa ngục.

Trên trán Mộ Yến Thần nổi đầy gân đen, mồ hôi lạnh cũng xuất ra từ từng lỗ chân lông, khó chịu lúc đầu qua đi, khoái cảm cực hạn đang dần kéo đến. Anh biết cô đau, liền dỗ dành hôn lên vành tai nhỏ, đợi cô dần thả lỏng rồi bắt ngờ động thân lần hai, lần này thì xuyên qua tới đáy!

Bàn tay cô ôm chặt lưng anh, cắn thật mạnh vào cổ anh.

Nửa là đau đớn nửa là khổ sở nghẹn ngào. Biểu hiện của cô kích thích đến từng dây thần kinh tà ác trong người anh.

Nhắm chặt hai mắt, cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn chuyên chú yêu cô thật nhiều, anh liên tục tấn công, liên tục cắn nuốt môi cô, ngậm hết tiếng rên phát ra từ đôi môi ấy. Cô quá mức nhạy cảm, không chịu nổi sự kích thích mãnh liệt này. Nhưng hôm nay, anh như muốn dón cô vào tuyệt cảnh, cô chống cự thì anh hóa giải. Mỗi cú nhấn người của anh như muốn đâm thủng tới tận cùng, ép cả người cô đau nhức rã rời, đến âm thanh cũng không thể phát ra.

Anh cuồng dã đem cô đến nơi đầu sóng ngọn gió, lúc này mới chịu buông cánh môi cô ra. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn chìm trong nước mắt, trái tim anh như bị đâm rỉ máu, nhưng vẫn lạnh lùng bỏ qua vẻ đau khổ này, lần nữa ôm chặt cô xuyên thẳng vào.

Lan Khê không chịu nổi, níu chặt ra giường, dùng hơi sức còn sót lại gọi tên anh, cầu xin anh dừng lại.

Mộ Yến Thần quét nhìn về phù hiệu trên chiếc áo đồng phục, biết rõ cô vẫn là một học sinh nhỏ, là em gái của mình. Càng nghĩ lại càng thống hận, động tác dưới thân lại càng hung ác hơn.

Đã sớm không còn kịp rồi.

Cái gì là máu mủ ruột thịt, cái gì là giám định. So với bất kì kẻ nào, anh càng khát khao biết được trò đùa của số phận sẽ đi đến đâu, và liệu kì tích có xuất hiện hay không.

Cho nên trước khi rời khỏi nước một ngày, lúc từ phòng bệnh của cô đi ra, anh đã cầm mẫu máu của Mộ Minh Thăng tiến hành xét nghiệm. Sợ phạm sai lầm nên anh đích thân chờ ngoài phòng xét nghiệm.

— Có trời mới biết cảm giác lúc ấy của anh, khi cầm trên tay bản báo cáo kết quả, khi thấy chỉ số RCP là 99.87%.

Hoàn toàn tan biến.

Tất cả hi vọng cùng ước mơ vỡ tan trong nháy mắt.

Anh thậm chí còn hi vọng hai chữ “con hoang” trong miệng Mộ Tử Minh là sự thật, được như thế có thể anh sẽ hạnh phúc hơn gấp trăm lần. Nhưng thế gian... Làm gì có được khả năng đó?

RCP—rel-ative chance-of-pa-ter-ni-ty: xác suất xác định quan hệ cha con.

Anh Thần cái gì cũng ổn chỉ có tật xấu là mỗi khi gặp áp lực, bản chất “cầm thú” lại trỗi dậy, cứ ném con bé lên giường để hành hạ. Vì khuyết điểm này, nên chương sau anh bị mất điểm =.=

82. Chương 82 : Thuốc Tránh Thai.

Cuộc đời này đã bịt tắt cả đường lùi của anh.

Trái tim trong lồng ngực như muốn bể nát ra, sự tuyệt vọng tấn công khắp mọi tế bào trong cơ thể.

Mộ Yến Thần mở mắt, hai hàng mi thấm đẫm mồ hôi, ôm chặt thân thể mềm mại đang không ngừng giãy dụa, cảm nhận được phía dưới cô ra sức kẹp chặt lấy anh. Niềm khuấy khuấy tích lũy cùng cảm giác tội ác đang dần bộc phát ra.

Ngón tay anh vùi sâu vào mái tóc Lan Khê, khẽ quay mặt cô nhìn thẳng vào mình. Hai con ngươi trong suốt lóe lên sự uất ức cùng đau đớn như thanh kiếm đâm mù hai mắt anh.

Mộ Yến Thần hôn cô, hôn một cách ngoan độc.

Ở lần cuối cùng, Mộ Yến Thần từ phía sau ôm chặt lấy eo Lan Khê, bắt cô cùng anh thực hiện nụ hôn hoang dại, hung hăng thúc vào nơi sâu nhất. Theo tần suất chóng mặt của anh, nguồn nhiệt nóng bỏng sắp phun trào ra.

Anh theo bản năng định rút ra ngoài, nhưng Lan Khê bất ngờ xoắn gấp lại, thậm chí lưỡi cô còn quấn chặt lấy lưỡi anh! Mộ Yến Thần gầm lên một tiếng, khoảnh khắc pháo hoa diễm lệ bùng nổ trong đầu anh thì nguồn nhiệt nóng bỏng hoàn toàn đi sâu vào cơ thể nhỏ bé..

Cả người Lan Khê như mới vừa được vớt lên từ trong hồ nước, mồ hôi thấm ướt từ đầu đến chân.

Toàn thân như bị rút đi mọi khí lực, mười ngón tay bủn rủn như cọng bún về chiều. Miệng cô phát ra từng tiếng rên rỉ giống như tiếng khóc tuyệt vọng lúc đêm khuya, cũng giống như tâm tình anh lúc này.

Hàng mi từ từ nâng lên, rốt cuộc Mộ Yến Thần đã ý thức được việc mình đang làm.

Anh rút ra, cả người cô liền run lên rồi bất lực hạ xuống, khắp người lưu lại ấn kí đỏ tươi được mồ hôi làm trơn bóng.

— Anh đang lôi cô vào một thế giới đen tối đến mức nào đây?

Có lẽ, anh chính là kẻ độc ác, biến thái nhất trên đời này.

Hít một hơi khí lạnh cho đầu óc được thanh tỉnh, anh cúi đầu ôm lấy cô: “Lan Khê. . . .”

Gọi vài lần thì cô mới giương mắt lên, mơ hồ thấy được gương mặt anh được ánh đèn vàng chiếu vào.

Khuôn mặt liền đỏ bừng lên, Lan Khê cup mắt, muốn đứng lên. Mộ Yến Thần có thể hiểu được tâm trạng cô lúc này, lấy áo sơ mi bọc lại thân thể trần trụi, khàn giọng nói: “Đừng cậy mạnh, em mệt lắm rồi. Anh đưa em tới phòng tắm, tắm xong rồi ngủ.”

Cô không giống anh, có thể bình thản đối mặt với những tội ác mà mình gây nên.

Lan Khê vô cùng mệt mỏi, khuôn mặt duy trì màu đỏ được mấy giây lại trở nên tái nhợt, ngoan ngoãn tựa vào bờ vai rộng lớn, để anh ôm vào phòng tắm.

Cô tựa vào bồn tắm một lúc lâu, ý thức mới bắt đầu khôi phục lại. Lan Khê thở dài nhìn lên trần nhà màu trắng, ánh mắt hư không vô định. Đến khi cảm thấy lạnh, cô mới đứng lên, khóa vòi nước lại, đi tới trước gương nhìn chằm chằm bản thân. Một loạt dấu hôn đỏ thẫm rải đều trên khắp cơ thể.

Mỗi một dấu đều do môi lưỡi anh lưu lại.

Đôi đồng tử dần ươn ướt, không thể phân biệt được là hơi nước trong phòng tắm hay chính là giọt lệ của cô.

Cô đột nhiên nhớ tới câu nói của Mộ Yến Thần ở đại sảnh công ty —— ? Hiện tại, tôi cực kì hi vọng dòng máu trong tôi không liên quan gì đến dòng họ các người.

Anh nói yêu cô, muốn được sống cùng cô. . . . là hoàn toàn nghiêm túc, không chút giả dối.

Năm giờ sáng, Lan Khê đã mở mắt rời giường, chạy tới chạy lui giữa phòng ngủ và phòng tắm. Thời điểm muốn đi giải quyết “bầu tâm sự” thì cửa phòng khách mở ra, Mộ yến Thần mang hộp thức ăn từ ngoài vào.

“Không phải mua trong lúc đi tới trường luôn sao? Vì sao anh lại mất công đi mua sớm thế?” Cô tò mò.

Mộ Yến Thần không nói, ánh mắt thâm thúy nhìn cô thật lâu, nói nhỏ: “Rửa mặt xong rồi tới ăn.”

Lan Khê tuy thấy hơi lạ nhưng vẫn gạt đầu đồng ý.

Không khí cuối thu có chút lạnh, nhưng cô không thích mở máy sưởi trong phòng. Anh thắc mắc thì cô nói rằng —— Sáng sớm bò ra khỏi chăn, cảm giác ấm nóng trong chăn giao hòa với không khí rét lạnh làm cô cảm thấy cực kì sảng khoái.

Nhớ tới lời cô nói, Mộ Yến Thần liền nhếch môi cười.

Thói quen của cô luôn luôn kì lạ.

Thức ăn buổi sáng rất nhiều, anh biết cô thích món bánh bao của cửa hàng tiện lợi gần đây, mỗi lần có thể ăn được hai cái. Anh ngồi trên sofa nhìn cô ăn, cảm thấy có phần mãn nguyện. Sau này khi hai người xa nhau đằng đẳng mấy năm trời, anh vẫn thường nhớ tới hình ảnh cô ngồi trong nhà mình ăn sáng, một bộ dạng an tâm dựa dẫm vào anh. Những hoài niệm ấy chính là động lực giúp anh một mình chống chọi với cảm giác cô độc, đau khổ khi phải rời xa cô.

Quay về hiện tại, khi cô đã “xử” xong hai cái bánh bao, bưng lấy ly sữa lên miệng thì cạnh cô xuất hiện một lọ thuốc nhỏ.

Tay bưng ly của Lan Khê bất động tại không trung.

Thị lực của cô rất tốt, mặc dù chữ trên lọ rất nhỏ, nhưng có 3 chữ đậm mạnh vào tròng mắt.

“Thuốc tránh thai” .

Sắc mặt Mộ Yến Thần lúc đen lúc trắng, nhưng vẫn trầm tĩnh, nghiêng người ngồi bên cạnh cô: “Thuốc nên uống sau khi ăn. Tôi hôm qua anh không khổng chế được, nên đành dùng biện pháp này phòng ngừa.”

Giọng nói anh vẫn rất cuốn hút.

Lan Khê nán lại một lúc mới cầm lọ thuốc kia lên xem.

Cô đương nhiên không có kinh nghiệm trong những việc này nhưng tự bản thân vẫn có thể nghiệm ra được. Cô cúi mặt, dứt khoát mở nắp lọ thuốc, đem viên thuốc nhỏ đổ ra lòng bàn tay, rồi đưa lên ngậm trong miệng.

Chưa từng uống qua thuốc này, không biết có gì xảy ra không nữa .

Mặt Mộ Yến Thần trầm xuống, trắng bệch như giấy.

Nỗi tuyệt vọng cùng đau đớn nín nhịn suốt đêm đột nhiên vọt ra, hai con ngươi long lên sòng sọc. Anh giựt lại lọ thuốc, ném mạnh vào bức tường. Lọ thuốc đập mạnh vào tường, rơi xuống đất, phát ra âm thanh không lớn nhưng vô cùng đau tai nhức óc.

Một tay ôm vai, một tay nắm cầm cô, anh lạnh lùng nói: “Được rồi, không uống nữa, nhả ra đi.”

Anh là một người đàn ông bình thường, biết rất rõ loại thuốc này ảnh hưởng xấu đến thân thể người uống.

— Anh không phải là người, chỉ có cầm thú mới có thể ép một cô bé 17 tuổi uống thứ độc hại này.

Động tác của anh làm Lan Khê hoảng sợ đến trở mắt ra. Tơ máu bắt đầu xâm chiếm hai con ngươi màu đen, anh nghiêng răng ra lệnh: “Anh nói không được uống nữa, phun ra mau, không nghe thấy sao?”

Lan Khê nhìn anh một lúc rồi cúi mặt xuống, không mở lời chỉ làm động tác nuốt “ực “ viên thuốc xuống bụng.

Đôi mắt Mộ yến Thần phóng ra hàng ngàn tia khí băng lạnh, trong nháy mắt anh muốn bóp chết cô rồi tự kết liễu bản thân cho xong.

Anh gắt gao nhìn cô, sát khí nồng đậm, bất ngờ túm tay cô lôi kéo vào nhà vệ sinh. Anh phải bắt cô phun ra viên thuốc, cho dù phải móc họng cô ra. Lan Khê hiểu được ý anh, nín người lại, run rẩy kêu lên: “Anh hai.”

“Nếu như anh không đưa thuốc cho em, tự em cũng sẽ đi mua. Đừng bắt em phua ra nữa, ” Cô ngửa đầu, bắt lực cầu khẩn, “. . . . Anh biết em không thể mang thai mà?”

Cô không thể mang thai. Thà bây giờ uống thuốc chịu đau còn hơn sau này trúng chiêu phải đi vào bệnh viện giải quyết.

Không có lựa chọn.

Hai người bọn họ đã mất đi tư cách để có thể lựa chọn, con đường họ đang đi căn bản là đường chết.

Mộ Yến Thần đứng bất động giữa phòng, bóng dáng cô tịch. Nhìn anh như thế, Lan Khê chưa xót lòng vì xung quanh anh phủ đầy sự tự trách và dè dặt.

Cố gắng khắc chế tâm tình, anh xoay người lại, áy náy nhìn cô, rồi ôm chặt lấy cô, môi mỏng dán bên vành tai nhỏ: “Xin lỗi, Lan Khê.”

“Anh bảo đảm. . . . Anh cam đoan với em, không bao giờ xảy ra chuyện này nữa” Từng chữ nhẹ nhàng như từ không gian bên ngoài truyền đến, từng bước đi sâu vào màng nhĩ của cô.

Lan Khê nhắm mắt, gật đầu.

Cô không phải là cọc gỗ, làm sao không cảm nhận tình yêu sâu đậm mà tuyệt vọng của anh. Hai tay vòng lên cổ anh, dùng sức đáp lại vòng ôm của anh, hi vọng có thể an ủi linh hồn đang chìm sâu trong biển tự trách.

Mấy giờ sau, viên thuốc bắt đầu hành hạ Lan Khê.

— Trước kia, có một bác quân y là bạn của ba cô nói rằng, thể trạng cơ thể cô mang tính âm hàn. Cho nên mỗi khi tới tháng thì bụng sẽ đau nhức. Và khi mùa đông đến, tay chân cô sẽ lạnh như băng, rất khó sưởi ấm. Điểm này là di truyền từ mẹ cô.

Tác dụng phụ của loại thuốc này không ảnh hưởng đến nhiều người, nhưng cô lại xui xẻo trúng phải.

Bà đi đột nhiên tới thăm sớm hơn một tuần. Mà lần này, bà đi ra sức hành hạ bụng cô.

“Tớ nói này, cậu mà tốt nghiệp đại học xong thì kết hôn luôn với anh tớ đi. Sau đó sinh ra một đứa con trắng mập, bảo đảm sau này sẽ không còn sợ bà đi hành hạ nữa. Cậu không nghe người ta hay bảo phụ nữ sinh đẻ xong thì triệu chứng đau bụng kinh hầu như không còn” Về mặt Kỷ Diêu như người lớn truyền dạy cho trẻ nhỏ.

Mặt Lan Khê tái nhợt, không có sức cãi với cô nàng. Ánh mắt nhìn xe cô chạy tới chạy lui trên đường, chờ chú Lưu đến đón.

Kết hôn, sinh con? Những thứ xa vời này làm cô cảm thấy khó chịu.

“Tại sao tớ lại kết hôn với anh cậu?” Hơi thở mong manh, nhưng vẫn cố thốt lên lời đầy đủ.

“Anh tớ tương tư cậu nhiều năm rồi!” Kỷ Diêu cắn giận bất bình.

“ Beckham cũng ngự trị trong tim tớ nhiều năm nè. ” Nói xong câu này, Lan Khê chịu không nổi nữa, ôm bụng ngồi xổm xuống, trán xuất đầy mồ hôi lạnh.

“Mẹ nó, cậu đúng là đồ vô lương tâm. ” Kỷ Diêu mắng một câu, lại thấy cô ôm bụng đau đớn, cúi người nói, “Nè, lời nói vô tâm này chỉ có thể nói cho tớ nghe thôi. Sau này đến đại học A không được nói với anh tớ. Anh Kỷ Hằng là người có chuyện luôn để trong lòng, mỗi câu nói của cậu đều ảnh hưởng nghiêm trọng đến suy nghĩ, tâm tình của anh tớ đó”

Lan Khê không để ý đến Kỷ Diêu nữa, vùi mặt vào giữa hai cánh tay. Trong đầu lại nhớ đến một người.

Giờ phút này, cô rất muốn gọi lớn tên anh, rất muốn anh xuất hiện trước mặt, nói với anh rằng cô đau lắm.

Kỷ Diêu lúng túng, cảm thấy bản thân hơi quá đáng, dù sao chuyện tình cảm thì không thể ép uống. Cô nàng nhàm chán đưa mắt nhìn quanh, thay bạn mình tìm xe của chú Lưu, lại ngoài ý muốn thấy được chiếc xe hình giọt nước đang đi về phía hai cô rồi chậm rãi ngừng lại, thấy được rõ ràng người đang đi tới, cô nàng hưng phấn vung tay gọi to: “Anh trai Mộ, bên này! Bên này ! !”

Tiếng kêu của Kỷ Diêu làm Lan Khê chấn động.

Cô nâng khuôn mặt lên, hướng ánh mắt nghi ngờ về phía bóng hình Mộ Yến Thần.

83. Chương 83 : Tránh Né Cái Gì?

Lan Khê thật thấy được bóng hình quen thuộc của Mộ Yến Thần. Người kia đang đánh vòng tay lái, hướng về phía hai cô.

Ánh mắt sâu như đáy biển của người đàn ông nhìn chằm chằm vào thân thể suy yếu đang xồm trên mặt đất.

—— làm sao vậy?

Hô hấp của anh đột nhiên tắt nghẽn, cố gắng bình tĩnh mở cửa xe ra , bên tai là vô số lời cãi nhai của Kỷ Diêu nhưng không có chữ nào vào được trong đầu. Mộ Yến Thần đi tới trước mặt Lan Khê, ngồi xổm đối diện với cô, ánh mắt thương tiếc vô vàn, khẽ ôm cô vào ngực: “Sao vậy em?”

Cô mới xa anh chỉ vài giờ, làm sao lại biến thành bộ dáng thống khổ đến thế này?

Lan Khê có chút ảm ức, cắn môi, hốc mắt dần đỏ lên, vùi mặt vào cổ anh, nói giọng khàn khàn: “Bà đi tới thăm em sớm. Đau lắm. ”

Câu nói nghẹn ngào hoàn toàn đánh đổ sự bình tĩnh mà anh đang cố gắng duy trì.

Anh không phải là kẻ ngốc, viên thuốc buổi sáng đã xảy ra phản ứng trên người cô. Trái tim anh như bị một cọc gỗ thọc sâu vào, môi mỏng trắng bệch thật lâu mới có thể phát ra một chữ.

“Đi”

Nói xong, Mộ Yến Thần lấy tay cô vòng chắc qua cổ mình muốn ôm cô lên. Lan Khê hoảng hốt, không muốn có cử chỉ thân mật ngay giữa đường lớn, vội vàng nắm lấy tay anh, nhẹ giọng nói: “Em có thể tự đi.”

Cô tranh thủ đứng nhanh dậy, động tác đột ngột kích thích bụng dưới xoắn chặt lại, đau đến muốn ngất xỉu.

Sắc mặt Mộ Yến Thần âm trầm, đi theo sau, bắt cô dựa vào ngực anh.

“Nhà em ở đâu? Anh thuận đường sẽ chở em về luôn.” Đem người trong ngực trấn an thật tốt, Mộ Yến Thần mới chuyển mắt sang Kỷ Diêu.

Kỷ Diêu đứng bất động nhìn một màn này, niềm rung động ào ào dâng lên trong lòng, một lúc lâu mới ngậm cái miệng đang há to ra, xấu hổ: “Cái này, chắc không thuận đường đâu.”

“Lên xe, anh đưa em về nhà trước” Mộ Yến Thần quả quyết nói, ánh mắt rũ xuống, cảm xúc lắng đọng sâu trong đáy mắt, không cho ai thấy được bất kì tâm tình nào, “Đi lên đi.”

Kỷ Diêu hoàn toàn không nghĩ tới anh lại hành động quả quyết, mau lẹ như vậy, ngáp ngừng thật lâu mới bước lên xe. Cô nàng luôn có cảm giác kỳ quái, cảm thấy hai anh em rất lạ, giống như bầu không khí giữa hai người hoàn toàn kín kẽ, căn bản không cho người thứ ba xâm nhập. Thậm chí cô nàng đột nhiên có suy nghĩ mình lên xe sẽ thành kì đà cản mũi. Nhưng khi thấy Lan Khê cũng ngồi ở ghế phía sau thì Kỷ Diêu có chút an tâm hơn, thu hồi mấy suy nghĩ vớ vẩn lại.

Máy điều hòa trong xe tỏa nhiệt độ ấm áp.

Nhưng là. . . . Ban ngày đâu cần phải mở máy điều hòa.

“Nè, cậu còn đau không?” Kỷ Diêu nhìn Lan Khê cởi giày rồi giơ chân lên ghế, mặt mày tái xanh đang nhắm chặt hai mắt, không nhin được tiến tới hỏi.

Lan Khê mở mắt, cười đến suy yếu mà đáng thương: “Cậu sao thế, muốn chịu đau thay tớ hả?”

Kỷ Diêu bĩu môi, trịnh trọng nói: “Tớ nói nè, cậu nên chăm chỉ chạy thêm hai vòng sân trường vào giờ thể dục mỗi sáng, đảm bảo sẽ không đau nữa.”

Ngồi ở ghế lái, Mộ Yến Thần không nhin được ngược mắt lên, xuyên qua kính chiếu hậu thấy Lan Khê mặt mày tái nhợt vẫn cố gượng cười. Đôi đồng tử toát ra sự đau xót, thương yêu, không tự chủ nâng lên tốc độ lái xe.

Đợi đến khi đưa Kỷ Diêu về rồi quay lại nhà họ Mộ đã là chuyện rất lâu sau đó.

Anh mở cửa xe, thấy cô như con mèo nhỏ nằm co rút lại, mắt lin dim như sắp chìm vào giấc ngủ. Nhưng thực tế, bụng Lan Khê quặn thắt từng cơn, tay cô bấm mạnh vào vùng da thịt phía trên, cố kiềm chế sự co giật của tử cung, mồ hôi xuất đầy mặt, thấm ướt đến tận gốc hàng mi dài.

Mộ Yến Thần vô cùng đau đớn. Nếu biết cô bị hành hạ đến độ này, cho dù có chết anh cũng bắt cô phun ra viên thuốc đó.

Cô cắn môi, lưu lại ấn kí của hàm răng trên làn môi dưới.

Có lòng ngón tay sờ nhẹ cánh môi cô, Lan Khê bị quấy nhiễu liền tỉnh lại, giọng nói vô lực: “Chúng ta về nhà rồi?”

Mộ Yến Thần nín thở, không trả lời

Cởi dây an toàn trên người cô ra, anh rũ mắt nhìn cô ở khoảng cách gần, khàn khàn nói: “Nếu mệt thì trực tiếp lên phòng nghỉ ngơi luôn. Buổi tối nhớ phải ăn một ít, muộn một chút anh sẽ qua phòng em, biết chưa?”

Trong lòng Lan Khê ấm áp, đang muốn cười với anh, bụng đột nhiên xoắn lại. Cô cắn môi, nắm chặt lấy tay anh, hơi ẩm từ lòng bàn tay to lớn làm dịu nỗi đau trong bụng cô.

Chỉ lát nữa khi hai người bước vào nhà, cô không thể cầm lấy bàn tay này rồi.

Mộ Yến thần cứng người, con ngươi thâm thúy biến ảo khôn lường, phức tạp nhìn cô thật sâu.

“Con bé lại giả chứng gì nữa hay đang giận dữ vì tôi không tới bệnh viện thăm nó?” Mộ Minh Thăng nhìn lên cửa phòng con gái ở trên lầu, lạnh lùng hỏi người giúp việc đứng kế.

Người giúp việc khúm núm trả lời: “Thưa lão gia, đều không phải, vì thân thể tiểu thư không được thoải mái thôi ạ.”

“Không thoải mái thì không ăn cơm? Một tuần mới về nhà một lần lại không dùng cơm với ba mẹ chỉ vì lí do nhảm nhí đó. Càng ngày càng ra vẻ tiểu thư “cảnh vàng lá ngọc” !”

Mạc Như Khanh kêu người giúp việc bưng món cuối cùng bày lên bàn, nhẹ giọng nói: “Hay là em bưng thức ăn lên cho con bé, để con bé ném thử tài nghệ nấu nướng của em?”

Bữa cơm hôm nay là do bà chuẩn bị trong bốn tiếng đồng hồ, lại không than vãn một lời.

“Đi lên bào nó xuống cho tôi!” Mộ Minh Thăng tức giận, hậm hực với người giúp việc.

Người giúp việc lúng túng, Mộ Yến Thần nói chuyện điện thoại xong, lạnh lùng quét mắt tới đây, lãnh đạm nói: “Sao thế?”

Người giúp việc do dự nửa giây, lập lòe nước đôi nói: “Tiểu thư không thoải mái, thật sự không thể xuống ăn cơm.”

Mi tâm Mộ Yến Thần nhíu chặt lại.

“Lấy riêng ra một đĩa thức ăn nóng, không được lấy thức ăn đã nguội lạnh. Đưa tôi cầm lên cho con bé” Anh nhàn nhạt phân phó.

“Ồ đồ!” Mạc Như Khanh tức đỏ mặt, la lên một tiếng

Mộ Yến Thần trầm tĩnh nâng mắt đối diện với bà.

Mạc Như Khanh thu hồi tay đang cầm bát đĩa, con ngươi lóe lên ánh sáng lạnh, cổ giảm âm lượng trong lời nói: “Đây là vấn đề của con bé, hơn nữa là vấn đề đặc thù của nữ sinh. Con lên đó làm gì? Có thể giúp ích được gì? !”

Coi như là anh em ruột thịt đi, cũng không thể thân thiết tới mức chia sẻ vấn đề riêng tư như loại chuyện đau bụng kinh này.

Bà vốn không thích con trai mình quá gần gũi với con bé Lan Khê, huống hồ chỉ là loại chuyện nhạy cảm này.

Người giúp việc nghe theo lời Mộ Yến Thần, xuống bếp cầm một cái đĩa lên, định lấy ra thức ăn riêng cho Lan Khê. Mộ Minh Thăng càng thêm tức giận, chưa ăn miếng cơm nào mà bữa ăn đã loạn đến mức này, quát lớn bảo người giúp việc dừng lại.

“Nó không ăn xuống ăn thì mặc kệ đi. Sớm muộn gì tôi cũng dạy dỗ nó một trận. Từ khi Như Khanh bước vào nhà, nó càng ngày càng ngỗ ngược. Không ăn thì bụng nó đói, nó muốn chịu khổ kệ xác nó!”

Động tác của người giúp việc đứng hình trong mười giây.

Sắc mặt Mộ Yến Thần trở nên gay gắt.

Mạc Như Khanh cũng lười khuyên, ngữ điệu chậm rãi, dịu dàng nói: “Yến Thần, con bé không xuống thì thôi, con lại ngồi bên cạnh ba.”

“Hai người ăn ngon miệng ” Giọng nói lạnh lùng xen ngang lời bà, Mộ Yến Thần đưa tay tháo caravat, quay người đi lên lầu “Con về phòng trước.”

“Yến Thần, con.” Mạc Như Khanh tức giận đến khuôn mặt không còn chút huyết sắc.

Kéo ra cái ghế, bà vội vàng hô: “Không phải con nói với mẹ đã có bạn gái sao? Ba con xem trọng con cùng Mộ thị. Thật vất vả mới có ngày chủ nhật cả nhà đoàn tụ, sao còn chưa chịu dẫn con bé về cho hai ta gặp một lần? Con đừng một mình giữ bí mật đến khi gây ra chuyện lớn mới nói cho ba cùng mẹ biết đó!”

— Mộ thị danh tiếng vang dội, cả C thành không biết có bao nhiêu người mơ ước có thể bám vào cành cây nào này . Cho nên địa vị con dâu tương lai của Mộ gia phải do một cô gái xuất chúng đảm nhiệm. Bà không chấp nhận con trai gả trò “tiền trăm hậu tấu”, lén lút quan hệ tới khi lòi ra một đứa nhóc rồi dẫn về sinh cưỡi được. Vì chồng bà, vì mặt mũi gia tộc, bà phải đề phòng mọi tình huống xấu!

Không cho phép ư?.

Mộ Yến Thần nghe ra hàm ý trong lời nói của Mạc Như Khanh liền dừng bước chân, mặt cũng tái đi.

Chuyện anh gây ra còn cần hai người cho phép?.

Ngay luân lý đạo thường anh cũng đã chống lại, còn có gì đáng sợ hơn đây?

“Biết. Lần sau đi.” Nhả ra mấy chữ ngắn gọn, bước chân lại tiếp tục hướng lên lầu.

Lan Khê đang nằm vui trên giường, nghe tiếng cửa mở cứ tưởng là người giúp việc, ngược mắt nhìn, không ngờ lại là anh.

Cô ngớ ngẩn, vội vàng chống người lên, ánh mắt phát ra những tia sáng mờ mờ lung, khó hiểu.

“Bây giờ là buổi tối đó. Sao anh không chút kiêng dè vậy? Mẹ anh lại không thích anh vào phòng em.” Lan Khê nghiêm túc nói.

“Tránh né cái gì chứ?” Anh lạnh giọng hỏi.

Lan Khê đỏ mặt lên.

Kiên dè. Anh còn không biết cô muốn tránh né cái gì sao?

“Còn đau không?” Mộ Yến Thần cúi người, bàn tay hướng xuống bụng, muốn giúp cô xoa bụng, ngoài ý muốn đụng phải một vật cứng cứng. Anh cau mày, rút ra xem, là một cốc nước.

Ánh mắt sắc bén chiếu thẳng vào cô.

Lan Khê cười yếu ớt, lại nằm xuống: “Để cốc nước trên bụng sẽ đỡ đau hơn, em không cần phải lấy tay bấm vào.”

Đáy mắt anh lảng động, nổi đau như ẩn như hiện, đứng lên nói: “Lại đây”

Lan Khê nhú mày nghi ngờ, vẻ mặt hoang mang. Anh ôm cô đi tới ngồi trên sofa nhỏ trong phòng. Cô hơi hoảng hốt, lấy tay vòng chặt qua vai anh.

“Đừng như vậy. Đây ở trong nhà đó.” Cô cau mày nhắc nhở.

Sau gáy bị một sức mạnh khổng lồ chế để cô mất thăng bằng ngã nhào vào ngực anh, hơi thở đậm mùi thuốc lá nhanh chóng ép sát, anh hung hăng cắn môi cô một cái thật mạnh: “Em làm anh đau lòng đến chết mất!”

Câu nói tức giận làm Lan Khê bối rối.

Đôi mắt trong suốt lộ ra sự khiếp nhược cùng nghi ngờ, cô không dám động dậy nữa, mặc anh cạy mở hai cánh môi cùng kẽ răng, khoang miệng tiếp nhận hơi thở nam tính sạch sẽ. Nụ hôn của anh quá dịu dàng, cẩn thận, ẩn trong đó là sự run rẩy, e dè sẽ làm cô bị đau.

Sự ôn nhu của anh từng bước đánh sụp sự phòng bị của cô.

“. Còn đau không?” Anh hôn khắp mặt cô, hỏi lại lần nữa.

Sự rung động nhào vào lòng, Lan Khê chậm rãi buông môi anh ra, mặt núp vào sâu trong cổ anh, gật đầu “Ừ” một tiếng. Đau lắm, Cô rất đau. Đau đến sắp chết”.

“Anh hai, có thể đưa em đi không?” Ma xui quỷ khiến, cô mê muội đưa ra lời yêu cầu.

Tên chương sau: Bà nhìn thấy cái gì?

Vài chương nữa tiểu tam sẽ xuất hiện.

84. Chương 84 : Bà Nhìn Thấy Được Gì?

Hơi thở trong mát lướt nhẹ vào cổ Mộ Yến Thần, câu nói như một cơn lông vũ, gãi ngứa đến dây thần kinh yếu ớt của anh.

Mộ Yến Thần đành chỉ hết mọi hoạt động, cứng ngắc người.

“Em không đi xuống ăn cơm, hại mẹ anh uống phí mấy giờ đồng hồ làm bữa tối, ba nhất định sẽ tức chết, chắc tí nữa sẽ xông vào phòng tặng em hai cái bạt tay.” Lan Khê vừa nói vừa lấy tay khều khều cúc áo của anh “Với lại mẹ anh cũng không thích em

“Đây thật sự là nhà của em sao?” Cô chưa xót hỏi.

Trước kia không phải như bây giờ, lúc ấy ngôi nhà không lạnh như băng. Cô lúc ấy tự nhiên thoải mái, không như hiện tại phải dồn trước ngõ sau, ngay cả ba mình cũng phải đề phòng.

Thần kinh Mộ yến Thần mới thoáng buông lỏng ra, hóa ra cô có ý tứ này.

Anh còn tưởng rằng cô muốn cùng anh bỏ đi thật xa, cũng đúng thôi, ý tưởng to gan đó sao có khả năng xuất hiện trong đầu cái đầu nhỏ bé. Cô không thích anh hay lệ thuộc anh đến mức độ đó. Cô muốn đi cũng vì muốn trốn tránh áp lực trong ngôi nhà này.

Trong lòng ngực có sự mất mát trộn lẫn chút ảm áp, nóng lạnh giao hòa , không biết là tốt cùng là cảm thụ gì nữa.

Con người sắc lạnh lờ lên những tia sáng làm nó nhu hòa hơn, bàn tay Mộ Yến Thần thăm dò vào bụng Lan Khê, lòng bàn tay nóng bỏng xuyên thấu qua lớp áo mỏng sườn ả da thịt bên trong. Cô cau mày, đều chỉnh tư thế nằm trong lòng anh, môi anh dán vào mái tóc dài: “Hận anh không?”

— Gia đình của bọn họ hiện giờ vô cùng phức tạp, xây dựng nên từ sự tan vỡ phản bội, hỏi sao có được hạnh phúc

Từ một khía cạnh nào đó thì hai mẹ con anh là 2 kẻ cường ghen xâm nhập, hủy diệt tất cả hạnh phúc của cô.

Lan Khê có chút suy tư rồi gạt đầu một cái, cầm tựa trên bả vai anh: “Hình như có một ít.”

“.” Mộ Yến Thần không nói, chờ cô tiếp tục.

“Nhưng mà cũng may ” Đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào mặt anh, ở khoảng cách gần nhìn càng rõ nét đẹp ưu tú của anh, tay cô từ cúc áo chuyển lên sờ chiếc cằm cương nghị, rồi lan ra khắp gương mặt góc cạnh, “Mộ yến Thần, anh đẹp lắm đó.”

Bàn tay tiếp tục lực đạo xoa bụng cô, Mộ yến Thần nghiêng đầu cắn ngón tay đang làm loạn trên mặt mình, rồi ngậm chặt trong miệng.

Lan Khê giật mình tỉnh táo lại.

Ngón tay bị anh dùng lưỡi liếm mát, mang đến dòng điện tê dại. Động tác trêu chọc tà mị đốt cháy hết khuôn mặt cô, Lan Khê muốn rút tay ra lại bị anh cắn chặt, như đang ngằm cảnh cáo, trừng phạt cô.

“Anh nên sớm nhận ra. Thật ra em không phải không có chút tình cảm nào với anh.” Anh nhàn nhạt nói ra, âm thanh hơi lạnh lùng.

Ánh mắt anh bao trùm khắp mặt cô, môi mỏng khẽ mở: “Không phải cứng rắn như lúc ban đầu, chỉ một xem anh như anh trai. Anh nên sớm chú ý tới điều này.”

Lan Khê nhin đau rút ngón tay về ,mặt đỏ như gấc: “Anh đang nói gì đó?”

“Anh nói em nghe không hiểu?”

“Em chẳng hiểu gì hết.” Cô quay ngắc khuôn mặt đi.

“Vậy sau này từ từ dạy cho em hiểu?” Mộ Yến Thần nhíu mày, “Không bằng hiện giờ dạy em trước một điều, sau này không được “khẩu thị tâm phi” với anh.” (nghĩa là lời nói ra miệng và suy nghĩ trong lòng trái ngược nhau)

“Em không có.” Cô định giải thích, nhưng chỉ nói được một nửa thì cắn môi im miệng luôn.

Ánh mắt băng lạnh khê mềm xuống , tiến đến gần mặt cô: “Sao không nói nữa?”

Trên thực tế Lan Khê không thể phản bác được, sắc mặt lúng túng. Cô và anh chung đụng như vậy có thể lí giải thành hai chữ hai chữ ——***. Ở ngôi nhà lớn này, ngay tại phòng mình, cô và anh hai lại ở cùng nhau. (bản convet nó để dấu sao như vậy, Thủy bó tay, không đoán được 2 chữ LK đề cập tới)

Thấy ánh mắt tránh né của cô, Mộ yến Thần liền biết mình đã đoán trúng được tâm tư cô.

“Còn đau không em?” Đây là lần thứ ba anh hỏi câu này.

Câu hỏi thành công kéo lí trí cô về, cúi đầu nhìn xuống bụng, đau đốn quặn thắt đã giảm thành hơi hơi ê ẩm. Anh ngồi nói chuyện phiếm một lúc thành công dời đi sự chú ý của cô, để cho cô tạm quên đi đau đốn.

Nhìn cô chẳng những không linh ngộ mà còn thêm sợ hãi, Mộ Yến Thần khê giạt mình.

Ngày trước chỉ có một bên tình nguyện, tình cảm của anh dù mãnh liệt cỡ nào cũng chỉ cố gắng đè nén xuống, bắt bản thân không được cưỡng ép, động vào cô. Nhưng hiện tại, cô đã chịu thỏa hiệp, anh muốn thể hiện hết tình yêu này cho cô cảm nhận.

Ánh mắt anh tối xuống, giống như hút hết cả màn đêm, Mộ Yến Thần cúi người, dán sát vào tai cô, tuyên bố: “Em không được rời khỏi anh.”

Anh lạnh lùng hay bá đạo, dịu dàng hay giận dữ....từng thứ từng thứ như virus xâm nhập vào sinh hoạt, vào linh hồn của cô.

Lan Khê tái mặt, thấy rõ sự trầm luân của bản thân, theo bản năng muốn đẩy vai anh ra, nhưng bụng đột nhiên lại quặn đau, liên tục hấp khí, vùi mặt chôn sâu vào cần cổ anh.

Mộ Yến Thần khê nhếch môi, rất hưởng thụ sự dựa dẫm của cô.

Lúc này ở dưới nhà ——

Mạc Như Khanh nhìn khuôn mặt trầm buồn của chồng, trong lòng cũng không thoải mái, vui vẻ gì.

Cân nhắc một lúc lâu bà đưa ra quyết định.

Đi xem con bé kia một tí.

Bà cũng không muốn trong nhà có chướng khí mù mịt. Nói đúng ra từ khi Mộ yến Thần xảy ra tai nạn, bà mới bắt đầu chướng mắt, phản cảm với Lan Khê. Bà không muốn con trai mình phí thời gian, tinh lực với con bé ngổ ngược đó. Nhìn con trai bị thương. lúc ấy bà giận đến mức sôi gan lộn ruột.

Bà sai người giúp việc lấy vài món ăn nóng cùng nhau đem lên lầu.

Sắc mặt biến thành lãnh đạm, vốn định đi đến cửa phòng thì sai người giúp việc mang vào, lại không nghĩ cửa phòng chỉ khép hờ. Như có linh tính, mạc Như Khanh không gõ cửa như ngày thường, mà đưa mắt vào khe hở cánh cửa——

Nửa giây sau đó, khuôn mặt bà như không còn một giọt máu.

Xuyên qua khe cửa, Mạc NHư Khanh mơ hồ thấy được có hai bóng người ngồi trên sô pha. Mộ yến Thần nhàn nhả tựa như thần tiên, ôm chặt Lan Khê trong lòng, bàn tay đặt tại bụng cô nhẹ nhàng xoay tròn, ánh mắt dịu dàng đến mức như muốn chìm chết người đối diện trong biển nhu tình ấm áp.

Lan Khê nằm trong ngực Mộ Yến Thần khẽ quay đầu tránh ánh mắt ấy, thế nhưng con trai bà không cho phép, môi mỏng thì thào như đang uy hiếp. Lan Khê nghe nói xong thì ngoan ngoãn nằm im. Mộ Yến Thần hài lòng, cúi người xuống say mê trần trọc bên môi Lan Khê

Mạc Như Khanh chứng kiến một màn này cứ như gặp phải quỷ, cả người co rút lại, mặt mày choáng váng muốn ngất đi !

—— Cái quái gì đang xảy ra?

—— Ai có thể cho bà biết, những gì bà đang thấy là thật hay là cơn ác mộng? ! !

Người giúp việc nhìn Mạc Như Khanh cứ dán sát vào cánh cửa, nửa ngày cũng không có động tĩnh, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: “Phu nhân.”

Tiếng gọi nhỏ như tiếng muỗi kêu lần thứ hai kích thích nỗi khiếp sợ của Mạc Như Khanh! Bà cơ hồ như chạm phải điện, nhanh chóng chuyển ánh mắt đi, cố gắng không nhìn cảnh tượng bên trong cánh cửa nữa, không muốn hai người kia phát hiện sự tồn tại của bà!

Xoay người, lạnh lùng lấy tay sờ lên cái đĩa phía ngoài.

“Nguội rồi, đi hâm nóng lại đi.” Giọng nói lạnh như băng, bà cố đè ép hô hấp gấp gáp lại.

Người giúp việc kinh ngạc: “Nhưng cái này” vừa mới hâm nóng lại mà.

“Tôi bảo làm gì thì cứ làm đi!” Mạc Như Khanh nghiêm nghị quát lớn.

Người giúp việc giật mình, không dám nói thêm câu nào, bưng đĩa thức ăn đi xuống. Chờ người giúp việc đi rồi, Mạc Như Khanh đứng tại chỗ cố gắng định thần lại. Bà đứng đưa lưng về phía cửa, cố ý dành thời gian cho hai người trong phòng tách ra, thậm chí hi vọng Mộ Yến Thần sẽ đi ra cho bà một lời giải thích. Nhưng đứng rất lâu, vẫn không có chút động tĩnh!

Mạc Như Khanh cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn.

Xoay người đối diện cánh cửa, sắc mặt Mạc Như Khanh lộ ra ý lạnh cùng ngạo khí của một quý tộc, lấy tay đẩy mạnh cánh cửa, chậm rãi đi thẳng vào. Và dĩ nhiên...hai người bên trong đã tách ra——

Không khí trong phòng thanh nhã, Lan Khê đang cầm ly nước nóng, thấy bà đi vào, tay cô run lên làm một ít nước nóng văng xuống. Cô vội đặt ly nước xuống, nhỏ giọng gọi: “Dì Mạc.”

Mà Mộ Yến Thần đứng cạnh cửa sổ, nghe tiếng nước chảy liền cau mày, đôi mắt dẫn theo tia lo lắng ngoái lại, thật may nước chỉ văng xuống nền nhà, không rơi trúng tay cô.

Biểu hiện của hai người đều bị Mạc Như Khanh lẳng lặng thu vào mắt. Ánh mắt bà ngày càng bén nhọn, trong lòng như có mưa to bão lớn mà vẻ mặt lại tĩnh lặng như làn nước thu.

Bà hiểu đứa con trai của mình nên dễ dàng phát hiện Mộ Yến Thần rất quan tâm, lo lắng cho con bé Lan Khê này.

“Mẹ tìm con khắp nơi, không ngờ con lại ở trong phòng này, ” Mạc Như Khanh cười cười, “Buổi tối hai con đều không ăn cơm, cố ý cùng hai người già chúng ta giận dỗi sao? Lát nữa mau xuống ăn đi, đừng để bụng đói—— Còn nữa., Yến Thần.”

Đôi mắt bà thâm sâu, lạnh nhạt, “Tối nay, con nói chuyện với mẹ một chút.”

Mộ Yến Thần gật đầu “Dạ” một tiếng. đứng đưa lưng về phía bà nên bà không thể đoán được suy nghĩ của anh. Lát sau, anh oay người lại, ánh mắt đảo khắp người Lan Khê: “Đói bụng chưa?”

Lan Khê cầm ly nước uống hai ngụm, thành thật gật đầu.

Ánh mắt anh trở nên ôn hòa, dịu dàng, nhắc chân đi đến chỗ cô: “Anh cùng em xuống dưới ăn.”

Ba người lần lượt đi ra ngoài, trong lòng mỗi người đều có tâm sự riêng, Lan Khê lưỡng lự một chút liền quyết định nói với Mạc Như Khanh: “Dì Mạc! Ngại quá, lúc này con không xuống dùng cơm là do trong người cảm thấy mệt, chứ không phải cố ý đâu, làm mất công dì chuẩn bị lâu như vậy. Ba con có tức giận không?”

Mạc Như Khanh cười cười, giơ tay xoa nhẹ mi tâm, mở miệng nói: “Không hiểu chuyện thì cố gắng học hỏi thêm vào. Không tự học được thì phải nhờ người chỉ dạy, điều này dì cũng mới nghiệm ra. Tôi các con xuống ăn đi, dì đi nói chuyện với ba con.”

Lan Khê kinh ngạc.

Khi bình tĩnh lại thì bóng dáng cao quý của Mạc Như Khanh đã đi cách bọn họ khá xa.

Cô thật không hiểu ý tứ trong lời nói của Mạc Như Khanh—— là châm chọc hay đáng ám chỉ chuyện gì đó? Lan Khê vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ thì cánh tay đã bị người ta kéo đi. Cô ngược lên nhìn gò má tinh xảo của Mộ Yến Thần, ngoan ngoãn để anh dẫn đi.

Mạc Như Khanh không nhìn được, quay đầu nhìn hai người.

Vừa hay nhìn thấy cảnh hai người tay trong tay —— hoặc nói đúng hơn, Yến Thần siết thật chặt tay Lan Khê đi xuống cầu thang. Cảm giác khó thở lại tràn lên lồng ngực của Mạc Như Khanh.

Bà có cảm giác, một điều kinh khủng, tệ hại đang dần bao trùm trong ngôi nhà.

Thủy gấp đi chơi roài, vừa edit xong chưa beta lại được

Mọi người đọc đỡ, mai Thủy sẽ sửa lại sau nhà ^^

85. Chương 85 : Tiêu Chuẩn Không Cùng Huyết Thống.

Đêm khuya ở nhà họ Mộ vô cùng an tĩnh.

Yêu cầu người giúp việc cuối cùng đi nghỉ ngơi, Mạc Như Khanh ngồi trên ghế vừa thổi tách trà vừa lấy tay xoa huyệt thái dương, lẳng lặng chờ con trai đến. Một phút sau, thân hình tuấn dật đã xuất hiện trong tầm mắt bà. Mộ Yến Thần vừa mới tắm xong, đứng đối diện với Mạc Như Khanh, một vài giọt nước nhiều từ mái tóc anh xuống nền nhà.

“Giờ này mẹ còn muốn nói chuyện gì? Trễ quá rồi” Mộ Yến Thần vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế đối diện.

Cho dù không mặc tây trang, nhưng phong thái nghiêm nghị vẫn toát ra từ người anh, gây nên một áp lực vô hình.

Mạc Như Khanh quan sát con trai, thật sự cảm thấy con trai đã trưởng thành. Con người khi trưởng thành đều cất giấu trong lòng vài điều bí mật. Mạc Như Khanh thở dài, bà biết con trai là người có chủ kiến, có một số việc bà không thể nhúng tay vào, vô phương thay đổi.

Mạc Như Khanh cố ra vẻ thoải mái, ngược lên nhìn con trai, cười dịu dàng: “Vẫn là chuyện lúc nãy, Yến Thần, mẹ rất nôn nóng được gặp mặt bạn gái con, có thể nói chính xác khi nào con dẫn con bé về nhà không? Mẹ muốn tận mắt chứng kiến mối quan hệ của hai đứa, xem có đủ sâu, đủ chân thành hay chưa? Nếu như lần này con nghiêm túc thì tiến tới luôn. Người ta là con gái, danh tiết là điều rất quan trọng, không thể cứ ở bên con mà không có danh có phận được, mẹ nói con hiểu không?”

“Mẹ hi vọng con nhanh chóng lập gia đình?”

“Không cần gấp gáp quá, chỉ là xác định đối tượng kết hôn, ” Mạc Như Khanh từ từ giảng giải, “Thời buổi này, không đứa con gái nào tự nguyện sống không danh phận cùng con lâu được. Lập gia đình là một trong những mục đích quan trọng nhất của đời người, với lại tuổi con cũng không còn nhỏ”

“Ai cũng có thể?”

Mạc Như Khanh khựng lại, cơ mặt cứng đi, cười yếu ớt: “Tất nhiên, mẹ cũng không yêu cầu gì nhiều, miễn đừng mắc bệnh nan y hoặc đầu óc có thiếu sót lớn là được. Ngoài kia có rất nhiều cô gái không cùng huyết thống với chúng ta đạt được tiêu chuẩn, đúng không ?”

Mộ Yến Thần lẳng lẳng nhìn mẹ mình, đáy mắt dần tối lại, dĩ nhiên đã nghe hiểu ý tứ trong lời nói cuối cùng.

Vậy ra cảm giác lúc tối của anh là hoàn toàn đúng.

Lúc ấy ở trong phòng Lan Khê, anh ôm cô trong ngực, đã nghe được những tiếng động rất nhỏ. Lan Khê nghe không rõ, nhưng khi nghe tiếng người giúp việc thì theo bản năng tránh ra, anh kịp thời trấn an cô, để cô đi xuống dưới rót ly nước nóng.

Không ngờ tiếng động ấy là từ Mạc Như Khanh.

Mẹ ruột của anh.

Nghĩ tới đây, bên môi Mộ Yến Thần cong lên thành nụ cười châm chọc, không biết sao dạo này anh vô cùng nhạy cảm với hai chữ “huyết thống”. Loại ràng buộc máu mủ ruột thịt này quá mức tàn nhẫn, trừ cấm kỵ cùng ngăn trở, anh chưa nhìn ra được nó còn đại biểu cho thứ gì.

Nhưng tình huống hôm nay đã nhắc nhở anh thêm một “tác dụng” của huyết thống

Là phục thù.

Người đối diện là mẹ ruột của anh, mặc dù gần hai mươi năm xa cách, nhưng từ trong xương tủy của anh vẫn luôn chảy dòng máu của bà. Bà có công góp phần tạo ra anh trên cõi đời này nên anh phải có trách nhiệm hoàn thành những kì vọng của bà, và phải tìm một người bạn đời theo ý bà.

Anh từ trên ghế đứng lên, khẽ gật đầu với bà: “Đã hiểu.”

“Về bạn gái, cuối tuần con sẽ dẫn về ra mắt mẹ ” Ánh mắt anh nhìn đăm đăm Mạc Như Khanh, cười như không cười, ưu nhã lạnh nhạt, “Yên tâm, nhất định sẽ hợp tiêu chuẩn của mẹ”.

Tiêu chuẩn của bà, điều quan trọng nhất là bọn họ không được chung huyết thống

Cái này là quy tắc trên toàn thế giới, và được sự bảo hộ của pháp luật. Bà cố tình tỉ mỉ dặn dò anh như thế, nói là vô tình thì chỉ có quỷ mới tin. Nghe anh nói xong, lòng Mạc Như Khanh lại không nhẹ đi bao nhiêu, bây giờ chỉ có thể tạm thời giữ im lặng quan sát. Dù sao bà cũng đã cố gắng chọn cách nhẹ nhàng nhất để ngấm cảnh cáo cho anh biết mặt mũi Mộ gia không thể trở thành trò cười cho thiên hạ.

Mộ Yến Thần theo lệ nói câu: “Mẹ ngủ sớm đi” rồi chậm rãi rời đi

Nhiếp Minh Hiên hút một hơi cuối cùng, nhả ra vòng khói trắng. Trong làn khói mờ ảo, anh ta nheo mắt nhìn người đang đi tới.

Vốn định hẹn gặp vào buổi tối, nhưng vì có người bảo bạn nên quyết định dời sang buổi chiều. Nãy giờ Nhiếp Minh Hiên còn thắc mắc vì sao Mộ Yến Thần không rảnh nhưng khi chiếc xe hình giọt nước xuất hiện thì anh ta đã hoàn toàn thông suốt.

Từ trên xe có hai người bước xuống.

Lần trước Nhiếp Minh Hiên gặp Lan Khê ở quán KFC gần trường học, lúc ấy cô mặc đồng phục học sinh, ánh mắt trong trẻo nhưng thiếu hồn, lãnh đạm xa cách. Hôm nay lại nhu thuận động lòng người, diện một chiếc quần bò bó sát hai chân chân phối cùng đôi giày màu trắng, phía trên còn mang thêm chiếc áo khoác lông tơ màu cam, mái tóc cắt ngang trán, tay nhỏ bé nằm gọn trong lòng bàn tay Mộ Yến Thần.

“Tối trễ không?” Mộ Yến Thần giơ tay xem đồng hồ.

Nhiếp Minh Hiên hồi hồn, cười rộ lên: “Không có, em gái hôm nay không bạn đi học sao?”

“Hôm nay là chủ nhật.” Cô nhẹ giọng nói.

“Cậu còn chờ người khác?” Mộ Yến Thần ngược mắt hỏi.

“Còn ai ngoài cậu dám để tớ chờ ” Nhiếp Minh Hiên dùng chân đạp tắt điều thuốc lá, nghiêng đầu vào trong, “Vào thôi.”

Ba người cùng đi vào trong quán, Nhiếp Minh Hiền đi phía sau nhìn tay hai người phía trước vẫn quần chặt, thỉnh thoảng Lan Khê ngược đầu lên nói chuyện, Mộ Yến Thần liền phối hợp cúi thấp xuống, kiên nhẫn nghe cô nói.

Nhiếp Minh Hiền nheo mắt, trong lòng tràn đầy cảm giác không nói nên lời.

Lần trước không phải cô nhóc này luôn xù lông khi nghe anh ta nhắc tới Mộ yến Thần sao? Hiện tại.....hòa hợp rồi hả ?

Trong ghế lô tập hợp những người bạn cũ lâu năm, không khí hòa đồng sôi nổi. Thấy có vài người mời Lan Khê uống rượu đều bị Mộ yến Thần ngăn cản, Nhiếp Minh Hiền nhin không được, cười hỏi: “Không cho uống rượu cũng chẳng cho ăn, vậy cậu mang con bé đến đây làm gì?”

Mặt Lan Khê đỏ lên, có chút xấu hổ.

Mộ Yến Thần tựa vào ghế sofa, nhàn nhạt trả lời: “Em ấy không thích ở nhà nên tớ dẫn tới đây ngồi một chút, tớ quay lại trường.”

Thật ra, sáng hôm nay Lan Khê đã bị Mộ Minh Thăng gọi vào thư phòng quở trách một trận.

—— Phiếu điểm giữa học kì trực tiếp gửi về nhà, thành tích tệ hại lúc trước bị Mộ Minh Thăng phát hiện, Lan Khê đứng tới hai chân đều tê cứng mà ông còn giáo huấn chưa xong. Mộ yến Thần chờ trước thư phòng một lát, rồi đẩy cửa đi vào, bình tĩnh hỏi: “Có muốn đi tới thư viện không? Bây giờ anh thuận đường sẽ chở em đi, còn lẽ mề thì lát nữa tự thuê xe”

Một câu đơn giản giúp Lan Khê thoát được kiếp khổ, cô thở phào nhẹ nhõm, lén xoay người cười khoe má lúm đồng tiền với anh. Nếu không phải có Mộ Minh Thăng làm bóng đèn thì Mộ Yến Thần đã chạy tới hôn lên cái miệng đang cười đó.

Nhiếp Minh Hiền mãi mê nhìn cử chỉ của hai anh em, càng nhìn càng thấy không thích hợp.

Anh ta cúi người lấy ly rượu, trùng hợp cánh tay Mộ yến Thần cũng duỗi ra. Khi hai bả vai chạm nhau, trong nháy mắt Nhiếp Minh Hiền nghe câu nói nhỏ của Mộ Yến Thần, trong con ngươi lóe lên tia ngạc nhiên.

Nụ cười trên khóe miệng ngày càng sâu, Nhiếp Minh Hiền hỏi: “Cậu có ý tứ gì đây? Sao tự nhiên muốn tới tìm một cô gái?”

Ngón tay thon dài cầm ly rượu, con ngươi Mộ Yến Thần lúc sáng lúc tối, đậm nhạt nói: “Có chuyện cần.”

“Là ý tứ của hai người già?” Nhiếp Minh Hiền tiếp tục hỏi.

“Ừ.”

Đầu óc Nhiếp Minh Hiền suy nghĩ quanh quẹo một hồi lâu, thật ra đến tuổi này mà người già không thúc giục chuyện cưới sinh mới là không bình thường. Anh ta đang muốn trêu chọc hai vợ chồng Mộ Minh Thăng có tư tưởng “hoàng đế không gấp mà thái giám đã gấp”, thuận tiện phụ họa bàn luận về nguyên nhân gần đây Mộ Yến Thần không về nhà họ Mộ, nhưng khi ngoái đầu lại trông thấy được một màn đặc sắc.

Mộ Yến Thần rót đầy ly rượu đang tính nâng lên uống, nhưng giữa không trung lại bị một bàn tay mềm mại cản lại. Lan Khê bắt cổ tay anh, thừa dịp anh đang trở mắt thì rút ly rượu ra, ánh mắt trong trẻo như nước, ngẫm cảnh báo anh không được uống.

Khóe miệng Mộ Yến Thần nhin không được cong lên thành nụ cười khổ.

Bàn tay anh vòng qua hông cô, dùng thanh âm chỉ hai người nghe thấy: “Em tự chăm sóc mình là được rồi, anh ngồi đây mà không uống vài ly thì không hợp lẽ.”

Lan Khê tiếp tục nâng ly rượu lên ngang vai, cách xa tầm tay của anh.

“Vậy anh uống chút rượu đồ thôi, em biết có một cách, có thể thêm thứ khác vào ly, mấy người này sẽ không nhìn ra đâu.” Cô bình tĩnh cho anh một lựa chọn khác.

Nụ cười bên môi anh càng sáng lóa hơn.

Phương pháp? Cái này anh cũng biết, không phải là trộn cola với Sprite sao, kiểu uống này chỉ dành cho đám nhỏ thôi.

“Lan Khê. . . .” Vĩ âm trầm thấp, anh nhắc người tính thuyết phục cô thêm, nhưng bất ngờ có người đi ngang qua đụng trúng vào tay Lan Khê, làm cho rượu từ trong ly văng ra phía sau lưng cô, vãi áo sau lưng liền bị nhuộm màu đỏ thẫm của rượu.

Ánh mắt Mộ Yến Thần trở nên lạnh lẽo, nắm tay cô lôi đến gần mình, nhưng đã muộn, ly rượu kia chẳng còn giọt nào.

Lan Khê khẽ than lên một tiếng, trên tay dính đầy dịch rượu, sau lưng bị thấm ướt lạnh đến run người.

“Ồi ——” Một người đàn ông có vẻ mặt áy náy, đứng trước Lan Khê nói xin lỗi “Em gái à, anh không phải cố ý, không ngờ tay em lại cầm ly rượu! Nhưng sao hai người lại ở đây? Nhiều người tụ tập như vậy mà đánh lẻ là chơi không đẹp đó nha?”

Mộ Yến Thần không thèm để ý đến lời nói của người đàn ông.

“Đứng lên đi em, trên ghế còn dính rượu đó ” Anh kéo cổ tay cô, nhỏ giọng nói, “Đi rửa tay đi, tí nữa anh sẽ qua.”

Lan Khê nhìn bàn tay dính đầy rượu, nhớp nhúa khó chịu, khóc không ra nước mắt, đúng là rãnh quá đi tìm chuyện khổ cho mình, vội vàng chạy đi rửa tay, vừa chạy vừa sầu nào nghĩ áo lông tơ làm cách nào mới hết ướt.

—— Không lẽ cởi ra hong khô luôn?

Nhiếp Minh Hiên kinh ngạc nhìn một màn này, từ đầu đến cuối không nói gì, lát sau mới lên tiếng: “Lần trước tớ đã nói với cậu về con gái của cục trưởng vệ sinh, còn nhớ không? Cô ta nhìn thấy cậu một lần ở Dạ Vọng Cương, lâu nay vẫn luôn dò hỏi về cậu, nhưng cậu bảo không hứng thú nên tớ tưởng nghĩa không tiết lộ chữ nào. Giờ có muốn tớ giới thiệu cho hai người quen không?”

Mộ Yến Thần siết tờ khăn giấy trong tay, mùi rượu nhàn nhạt thúc đẩy ý niệm “dừng cương trước bờ vực”, ngược mắt quét tới, nói thật nhỏ: “Cái gì?” (nghĩa là dừng cương ngựa trước bờ vực thẳm: Khi đến ranh giới của sự nguy hiểm thì biết tỉnh ngộ).

Nhiếp Minh Hiên cau mày, cố gắng không vắng tục: “Cậu vừa mới nói với tớ chuyện gì, chưa già đã lẫn hả?”

Mộ Yến Thần thu hồi ánh mắt.

“Trước tiên phải nói rõ với cô ta, chỉ là giả vờ gặp một lần, sau đó không có bất kì quan hệ nào nữa. Nếu như không chấp nhận thì thôi, tớ không muốn miễn cưỡng ai hết.” Anh giải thích ngắn gọn, đem quan hệ xác định rõ ràng trước, mục đích chỉ để làm dịu nỗi lòng đang nóng như lửa của Mạc Như Khanh.

Ui, Thủy đầu nói là bỏ edit. Thủy vẫn edit nhưng tốc độ không được ổn định thôi.

Mọi người đừng lo lắng nhá ^^

86. Chương 86 : Làm Bằng Bằng Lạnh.

Nhiếp Minh Hiên gật đầu ra vẻ thấu triệt: “Đã hiểu, tớ sẽ nói rõ ràng trước với cô ta.”

Lát sau anh ta híp mắt, trêu chọc: “Vì sao cần tìm người tạm chữa lửa? Giá thị trường của Mộ thiếu gia vô cùng cao, chắc chắn sẽ có nhiều cô nhắm trúng, sao cậu không thử nghiêm túc quen với một người? Sợ bác Mộ không hài lòng?”

“. . . .” Âm thanh trong quán ngày càng huyền ảo nhưng Mộ Yến Thần lại tách biệt, chỉ chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Sợ Mộ Minh Thăng không hài lòng ư?.

Chỉ sợ khi biết chính xác người con gái trong lòng anh thì bệnh tim của ông ấy sẽ càng bộc phát nhanh hơn. Hơn nữa đã đi quá xa rồi, khi anh đưa em gái ruột lên tận giường thì không cách nào quay trở lại.

Mí mắt khép lại, trong đầu bất chợt hiện lên cảnh tượng khi anh cuồng dã ra vào trong cô, còn có hình ảnh cô vật vã chịu đựng cơn hành hạ của viên thuốc tránh thai.

Càng nghĩ lại càng sâu, càng thấy rõ vị trí mà anh đang đứng – tầng sâu nhất của địa ngục.

“Nói sau đi.” Bỏ lại mấy chữ ngắn gọn, Mộ Yến Thần liền đứng lên “Các cậu chơi tiếp đi, tớ đi ra ngoài một lát.”

Thái độ của anh làm Nhiếp Minh Hiên mờ mịt, anh ta biết rõ không thể moi thêm tin tức gì từ miệng Mộ Yến Thần nữa nên rất tự động tránh qua một bên.

Lan Khê đứng trước bồn rửa tay cởi áo khoác bị ướt ra, sự rét lạnh trên lưng tạm thời rời đi. Cô ảo não đứng hong khô chiếc áo, trời đã lập đông, áo lại càng khó khô hơn.

Thình lình khuôn mặt quen thuộc thông qua tấm gương sáng, ập vào tầm mắt cô.

Mộ Yến Thần đứng sát sau lưng Lan Khê, hơi thở đáp xuống đỉnh đầu cô, cầm bàn tay nhỏ bé đang lạnh buốt, bàn tay kia tấn công trực tiếp vào trong, len qua nội y chạm vào làn da non bị thấm rệu, quả nhiên nơi ấy lạnh băng, không ấm áp như những nơi khác. Lòng bàn tay anh vừa chạm vào, thân thể Lan Khê ngay tức khắc run mạnh lên.

Cô đỏ mặt, ngược lên nhìn vào đôi mắt thâm thúy kia.

“Anh hai, nơi này là trước phòng vệ sinh.” Lan Khê quay đầu lại, vừa thở gấp vừa nhắc nhở anh. Hai nhà vệ sinh nam nữ đối diện nhau, bồn rửa tay bị kẹp giữa, tùy thời tùy lúc đều có người ra vào.

Cô cắn môi, ngẫm nhắc nhở anh đừng quá. Cản rỡ.

Bóng dáng to cao của Mộ Yến Thần che hết người Lan Khê, bàn tay nóng bỏng vẫn đặt trên khối da thịt lạnh băng, nhẹ nhàng vuốt ve, môi mỏng dán vào mái tóc cô: “Bà đi của em còn chưa đi, vất vả lắm mới hết đau, không thể bị cảm lạnh được.”

—— Nếu như phải chứng kiến lại cảnh cô đau như tối hôm qua, chắc chắn anh sẽ bị dày vò đến điên mất.

Lan Khê lúc này mới có chút yên lòng, thâm mắng mình lo nghĩ không đầu.

Những tia máu đỏ tươi vẫn ngự trên hai má, cô cắn môi, đôi mắt trong suốt nhìn anh qua gương, nhẹ giọng nói: “Vậy lần sau anh còn dám mất khống chế hại em phải uống thuốc tránh thai không?”

Lời vừa bay khỏi miệng, cô chỉ muốn “tử hình” lưỡi mình ngay lập tức.

Câu nói bật ra khi bộ não chưa kịp suy nghĩ kỹ, có ý trách cứ, kèm theo chút khó dễ, lại không nghĩ từ cái miệng nhỏ nhắn thốt ra liền mang tầng ý nghĩa khác. Khi thấy sâu trong đáy mắt anh có tia trêu chọc, cô mới giật mình tỉnh ngộ

Không khống chế được....

Cô sao có thể quên, anh mất đi khống chế trong tình huống nào được chứ?

Máu trong người như dồn hết lên mặt, muốn quay đi lại bị tay Mộ Yến Thần trụ lại, Lan Khê chưa kịp kháng nghị, môi anh đã bao trùm lên môi cô. Cánh môi nhỏ bé bị cắn mạnh, đau đến mức Lan Khê muốn khóc òa lên.

“Vậy lần sau em đừng xoắn quá chặt. Anh đảm bảo sẽ không bị mất khống chế.”

Âm thanh trầm thấp tràn ra giữa hai cánh môi. Tư thế mờ ám, lời nói đen tối...toàn là tổ hợp của mùi vị sắc tình thôi à.

Lan Khê thật muốn ngắt đi cho xong, loại cảm giác kích thích này làm tim cô muốn vỡ tung .

Đang muốn lùi về sau, bàn tay trên lưng liền dời lên trên cổ, đè lại gáy cô không cho phép né tránh. Anh xoay cô đối diện với mình, nâng cằm cô lên để cho nụ hôn được cuồng nhiệt hơn.

Bàn tay anh ác ý ngắt mạnh vào làn da mềm mại, cảnh cáo cô phải ngoan ngoãn, mặc anh dàn xếp.

Bị Mộ Yến Thần nhéo đau, Lan Khê há miệng rên lên, tạo thời cơ tốt cho lưỡi anh càn quấy bốn phương tám hướng trong khoang miệng nhỏ.

Sau khi hai người kia đánh lễ, Nhiếp Minh Hiên ngồi một mình cũng không hứng thú. Anh ta kẹp điều thuốc vào ngón tay rồi đi ra ngoài, men theo hành lang thẳng tiến, nhưng chỉ vừa đi vài bước thì thân thể cứng đờ lại.

Hai ngón tay kẹp điều thuốc run mạnh lên làm tàn thuốc nóng rơi thẳng xuống ngón trỏ.

— Bức tường trong quán chia làm hai nửa, nửa bên được sơn bóng, còn bên kia là kính thủy tinh trong suốt. Ánh đèn màu nhũ bạc chiếu xuống bức tường được tấm kính phản chiếu lại tạo nên màu sắc rất tinh diệu. Xuyên qua tấm gương trên bồn rửa tay cùng những tấm kính lớn trên bức tường, Nhiếp Minh Hiên nhìn rõ đứng trước bồn rửa tay có hai bóng người đang chìm đắm trong nụ hôn nồng nàn. Hình ảnh ngược trên kính, cách anh ta chỉ có nửa tấc, nhìn thấy rợn cả người.

Toàn thân Nhiếp Minh Hiên nổi hết da gà.

Hội nghị trong công ty kết thúc lúc bảy giờ tối, Mộ Yến Thần tan họp liền quay lại phòng làm việc xử lý đồng văn kiện còn dang dở. Thời điểm anh tắt laptop, cầm áo khoác ra khỏi phòng thì đồng hồ đã chỉ tám giờ.

Gió đêm lạnh lẽo.

Anh mở cửa kính đi ra ngoài, khi còn cách chiếc xe vài thước, cước bộ của anh dần chậm lại, đôi mắt thâm thúy ánh lên sự ngậ hoặc.

Bên cạnh chiếc xe của Mộ Yến Thần có một người con gái thanh tao, trang nhã lặng lẽ đứng , thi thoảng cơn gió thổi đến làm hai vai cô ta phải co rụt lại. Nhưng cô ta không tránh, kiên trì đứng bên xe, lặng im chờ Mộ Yến Thần tới, trong lúc vô tình thấy được bóng dáng anh, ánh mắt cô ta đột nhiên sáng lên, bập bùng hai ngọn lửa nóng. Qua cơn thất thần, cô ta tiếp tục trở về hình tượng thực nữ yếu điệu rụt rè.

“Chào anh, Mộ Yến Thần! Chắc Nhiếp Minh Hiên đã thông báo trước với anh rồi? Em là Nhan Mục Nhiễm, là người cùng anh hẹn với hai bác tối nay dùng cơm. Bác gái mới vừa gọi điện cho em, nói rằng đã đến nơi rồi, em nghĩ anh đang bận rộn, không dám quấy nhiễu, đành đứng chỗ này đợi anh xuống, anh.” Nói quá nhiều lại không được Mộ yến Thần đáp lại, sắc mặt Nhan Mục Nhiễm hơi ửng hồng: “Anh bây giờ xong việc chưa? Chúng ta có thể đi chưa?”

Mộ Yến Thần quan sát cô ta mấy giây, nhớ tới cuộc nói chuyện vài ngày trước với Nhiếp Minh Hiên, tên của cô gái này, hình như anh cũng đã nghe qua.

Gương mặt trầm tĩnh thoáng qua nét mông lung, rũ mắt, anh mở miệng: “Xin lỗi, là tôi không nhớ rõ.”

Bữa ăn này do Nhiếp Minh Hiên thu xếp. Anh ta có nhắn tin báo nhưng Mộ Yến Thần đọc xong rồi lại quên mất.

Cửa xe mở ra, Mộ Yến Thần như thường lệ khoan thai ngồi vào trong.

Nhan Mục Nhiễm ngó ra.

Trong phút chốc cô ta trở nên mơ mang, không biết phải làm sao, do dự mở cửa xe bên kia ngồi vào, thấy anh không cự tuyệt mới dám thả lỏng ra. Cô ta có cảm giác người đàn ông này không phải lãnh cảm, ngược lại ưu nhã lễ phép ngoài dự liệu của cô ta, nhưng khí thế cao ngạo, xa cách làm cho cô ta có chút nản lòng.

Xe chậm rãi hướng đến nhà hàng đã đặt trước.

Trong khoảng không gian trầm mặc, Nhan Mục Nhiễm không nhin được mở miệng nói: “Mộ Yến Thần, anh đã. . . . đã muốn em giúp đóng giả làm bạn gái , tí nữa chúng ta phải gặp hai bác, sao anh không. . . .”

— không cùng cô ta bàn bạc trước, anh không quan tâm hay có yêu cầu gì, không sợ lát nữa hờ hênh sẽ bị lộ tẩy sao?

“Cô có thể tùy ý nói ” Môi mỏng từ tốn buông lời một câu “Muốn nói gì tùy cô, miễn làm hài lòng hai người đó là được, không cần thông qua ý kiến của tôi.”

Những chuyện không tồn tại trong thực tế anh cũng lười để tâm, hơn nữa đối phương lại là một cô gái. Cô ta đã tình nguyện hợp tác giúp đỡ thì nên cho cô ta tự ra chủ kiến, đây là sự tôn trọng tối thiểu của anh dành cho cô ta.

Hai mắt Nhan Mục Nhiễm hơi trợn lên.

Cô ta kinh ngạc vì quyết định của người đàn ông này, mặt đỏ ửng, hỏi: “Vậy nếu hai bác hỏi quan hệ chúng ta đã tiến tới mức nào, về sau có dự tính gì, em cũng có quyền quyết định câu trả lời?”

Mộ Yến Thần xuyên qua kính chiếu hậu liếc nhìn cô ta, xác định mặt cô gái này đang đỏ ửng lên.

“Chúng ta không có cái gì gọi là vè sau hết ” Âm thanh trầm thấp nghiêm nghị vang đều: “Tôi chỉ muốn cô tạm giúp đối phó với hai người lớn trong nhà.”

Câu nói ngay tức khắc đem quan hệ hai người phán tử hình, khuôn mặt Nhan Mục Nhiễm đang đỏ ửng trở nên tái nhợt, cô ta hiểu ý tứ của anh, lần đi ăn hôm nay chỉ là qua loa cho xong việc, khi nào đến thời điểm, anh sẽ nhanh chóng cắt đứt mối quan hệ tạm bợ này.

“Tôi còn việc muốn nói ” Mộ Yến Thần giơ tay nhìn đồng hồ, giọng nói nghiêm túc, ẩn chứa sự ra lệnh: “Chín giờ rồi tôi sẽ rời đi, cho nên cô phải tranh thủ thời gian, đến lúc đó nhanh chóng kết thúc.”

Trường học ở thành C đều kết thúc tiết tự học vào lúc 10h tối, anh muốn đi đón Lan Khê tan học.

Tâm tình Nhan Mục Nhiễm trở nên nặng nề, gương mặt cố hỏi: “Sao anh không suy nghĩ một chút, vì sao em tự nguyện giúp anh giải quyết chuyện phiền phức trong gia đình mà không cần chút tư lợi. Anh có nghĩ vì sao em thoải mái đồng ý khi Nhiếp Minh Hiên ra yêu cầu?”

Sự vô tình của anh kích thích lòng kiêu ngạo của cô ta.

Nhưng cô ta không nghĩ tới những lời này vừa nói ra miệng, chiếc xe lập tức dừng lại sát ven đường.

Gương mặt tuần tú che đi tầng trong sạch trở nên lạnh lùng bức người, cầm tay lái mở miệng nói: “Tôi nghĩ đã nói rõ với cô về điều kiện tiên quyết, diễn trò thì mãi không bao giờ thật, nếu như không nguyện ý hoặc cảm thấy bất công, Nhan tiểu thư hiện tại có thể xuống xe — Xin lỗi đã quấy rầy.”

— Anh nên sớm nói kỹ với Nhiếp Minh Hiên, thà tìm một người cần tiền cũng đừng tìm tới người con gái có ấn tượng tốt với anh , chỉ cần đối phương có chút hi vọng xa vời thì màn diễn này lập tức ngưng lại.

Nhan Mục Nhiễm bị anh dọa cho sợ.

Hơi thở cô ta rối loạn, cổ đờ lữa giận đang dâng lên tận cuống họng, nhẹ giọng nói: “À, em chỉ đùa chút thôi, em tình nguyện giúp anh, tuyệt đối không có chuyện giả mà thành thật, giả vẫn hoàn giả, điều này em khắc ghi trong lòng, được chưa?”

Người đàn ông này quả nhiên được tạo nên từ hàng ngàn tấn băng, lạnh đến chết người!

Ánh mắt Mộ Yến Thần vẫn sắc bén lạnh lùng, tiếp tục chuyển động tay lái, hòa cùng với dòng xe trên đường.

Bữa ăn coi như tương đối hòa hợp.

Mạc Như Khanh thưởng thức món ăn, thỉnh thoảng ngẩng đầu ngắm nhìn cô gái xinh đẹp ngồi đối diện. Quả thật là phong thái của con nhà danh giá, hơn nữa tiếng tăm của cục trưởng vệ sinh bà cũng từng nghe qua. Người con gái này có gia thế, lai lịch rõ ràng, rất dễ tìm hiểu, Mạc Như Khanh cảm thấy nhẹ lòng.

Nhưng nhẹ lòng không có nghĩa là thoải mái, trong cổ họng bà vẫn như bị cây gai đâm chặt vào.

Trong đầu hiện lên hình ảnh của buổi tối hôm đó.

“Mục Nhiễm, ” Mạc Như Khanh mỉm cười gọi tên cô ta , dịu dàng hỏi, “Con cùng Yến Thần đã quen nhau lâu chưa, mãi đến giờ bác mới biết được quan hệ của hai đứa, giấu kỹ thế? Thế hai con tính bao giờ thì kết hôn”

Nhan Mục Nhiễm đang nhấp nước trái cây, suýt sặc tại cổ họng.

Cầm khăn giấy lau miệng, cô ta suy tính , ngược mắt cười ngại ngùng: “Bác gái, con cùng Yến Thần chưa phát triển nhanh đến thế. Con còn đang tự trách vì hôm nay đột ngột viếng thăm hai bác, bây giờ càng thêm xấu hổ. Chúng con chỉ mới trong giai đoạn thử tìm hiểu, tạm thời chưa tính tới chuyện kết hôn.”

Lông mày của Mạc Như Khanh nhảy dựng lên.

Chưa tính tới chuyện kết hôn? —— vậy buổi sáng hôm ấy bà phát hiện trên cổ Yến Thần có vết cắn ngứa là sao?

Đám trẻ bây giờ chẳng lẽ chỉ muốn lên giường chứ không thích kết hôn? Còn bao biện là đang trong giai đoạn thử tìm hiểu nữa???

Nghĩ tới đây Mạc Như Khanh cảm thấy hoảng sợ, dự cảm xấu cứ liên tục ào lên.

“Yến Thần.” Đôi mắt bà tỉnh táo, đang muốn trực tiếp làm rõ sự kiện vết cắn kia.

“Con còn có chuyện ” Mộ Yến Thần thành linh buông dao nĩa, kéo khăn ăn lau sạch hai tay, “Mọi người cứ tiếp tục dùng bữa.”

Nói xong thì anh đứng dậy rời đi, dứt khoát nhưng ưu nhã.

“Yến Thần, con.” Mạc Như Khanh chợt nổi đóa.

Nhan Mục Nhiễm cũng biến sắc, đứng lên nói: “Xin lỗi bác gái, con quên mất chúng con có chuyện gấp phải thất lễ đi trước, bác cùng bác trai cứ thông thả dùng cơm, lần sau con nhất định sẽ mời hai bác bữa cơm chuộc lỗi.”

Nói xong cô ta cầm giỏ xách bên cạnh lên, chuyên chú đuổi theo Mộ Yến Thần.

Bên ngoài nhà ăn, Mộ Yến Thần nhanh chóng mở khóa xe, đang muốn cúi người ngồi vào, thì bên tai truyền tới tiếng vói gọi của Nhan Mục Nhiễm, thở hổn hển nói: “Anh không nói câu nào đã vội bỏ đi, hiện tại em.”

“Có cần tôi gọi xe giúp cô không?”

“.” Cô ta cứng họng.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Mộ Yến Thần trầm giọng nói xong, quay đầu vào xe, lái đi thẳng một nước.

Mất thấy chiếc xe càng lúc càng xa, Nhan Mục Nhiễm hóa đá tại chỗ, hình ảnh phong trần của anh vẫn thấp thoáng trong đầu cô ta. Ma xui quỷ khiến, cô ta vẫy chiếc taxi đang chạy tới.

“Bác tài làm phiền...” Cô ta vừa ngồi xuống, liền chỉ tay phân phó: “Giúp tôi đuổi theo chiếc xe ở phía trước.”

Cô ta muốn biết, chuyện gì làm cho người đàn ông lạnh lùng này trở nên nôn nóng.

Trong đầu Nhan Mục Nhiễm tự suy đoán ra hàng loạt các khả năng lại không nghĩ tới Mộ Yến Thần cho xe dừng trước một trường học cấp ba —— Anh ta tới trường học? ! !

Nhan Mục Nhiễm bảo tài xế đỗ xe ở ven đường đối diện, yên lặng chờ đợi tình huống tiếp theo.

10 giờ, tiết tự học kết thúc, cửa trường ào ra một vài học sinh.

Chiếc xe màu đen hình giọt nước hòa vào trong màn đêm, Mộ Yến Thần từ bên trong bước ra, tựa người vào trên xe, đốt một điếu thuốc. Một lúc sau dường như nhớ tới điều gì, anh lạnh lùng vứt thuốc xuống chân, dẫm nát nó. Chốc lát sau, từ cửa trường xuất hiện một nữ sinh có dáng người nhỏ nhắn, mảnh mai.

Loại cảm giác này cực kì vi diệu, nữ sinh ấy khi bước ra từ cửa trường mang theo hương vị nhạt nhẽo của sự lạnh lùng, nhưng khi thấy Mộ Yến Thần, miệng cô liền cong lên thành nụ cười ngọt lịm, đi tới gần anh, toàn thân mang theo hơi ấm, mềm mại như nhung, sưởi ấm lòng người.

Hai người đứng gần nhau nói chuyện rất lâu, giống như có chút mâu thuẫn, nữ sinh liền cau mày muốn bỏ đi, Mộ Yến Thần lập tức giơ tay kéo cổ cô lại, cúi đầu chống vào trán cô, như đang nhẹ nhàng dạy bảo hoặc đang dụ dỗ.

Nhan Mục Nhiễm trơ mắt nhìn, khóe mắt như muốn rịn ra nước.

87. Chương 88 : Em Muốn Làm Gì?

—— Nhan Mục Nhiễm chưa từng gặp qua dáng vẻ này của Mộ Yến Thần.

Mặc dù cô ta chưa tiếp xúc nhiều với anh, nhưng kể từ lần đầu gặp ở Dạ Vô Cương đến nay, cô ta đều dõi theo từng bước đi của anh ở thành C. Tính anh lạnh lùng, nhạt nhẽo, đối với ai cũng đều như nhau. Nhưng Mộ Yến Thần lúc này so với người đàn ông lúc này trong nhà hàng như hai người xa lạ!

“Tiểu thư, vẫn ở nơi này sao?” Tài xế ngồi phía trước hỏi.

Nhan Mục Nhiễm bừng tỉnh lại, khuôn mặt xinh đẹp tái xanh, chỉ một phút thất thần mà bóng dáng hai người phía trước đã biến mất, chiếc xe màu đen biến mất giữa dòng đường đông đúc, muốn đuổi theo cũng không kịp.

Ngón tay hung hăng bấm mạnh vào lòng bàn tay, sắc mặt Nhan Mục Nhiễm lúc đỏ lúc trắng, lạnh lùng nói: “Thôi, không cần nữa.”

Cô ta uể oải dựa vào lưng ghế, mặc chiếc taxi chở về nhà.

—— Haizz, cô ta thật hi vọng mình đã nhìn nhầm rồi, chẳng lẽ Mộ Yến Thần lại cùng một nữ sinh cấp ba phát sinh tình yêu? Quá hoang đường! Nhưng nếu không là tình yêu thì là gì? Sự thân mật khăng khít ấy, cách một khoảng xa vẫn nặng nề đâm vào mắt cô ta!

Điện thoại di động chợt vang lên.

Cô ta cầm di động lên xem, là số của Mạc Như Khanh.

Nhan Mục Nhiễm nghi hoặc, không biết bà gọi điện với mục đích gì, nhưng vẫn nhanh chóng nhận điện: “Bác gái, cháu là Nhan Mục Nhiễm.”

Thanh âm nhu hòa của Mạc Như Khanh truyền tới: “Mục Nhiễm sao? Cũng không có việc gì, hai bác vừa mới về nhà, muốn điện hỏi xem con cùng Yến Thần vì sao lại gấp gáp bỏ đi như vậy? Đã giải quyết xong việc chưa?”

Nhan Mục Nhiễm: “.”

Đôi mắt trong veo xuất ra tia âm u, cô ta thoáng nhìn về hướng chiếc xe Mộ Yến Thần biến mất, cố nén nghi ngờ cùng không cam lòng: “Dạ xong rồi Chúng con đang ở chung một chỗ.”

Dù là diễn trò nhưng một khi đi đến bước này thì đã không rút ra được, mà cô ta cũng không cam tâm rút lui từ bỏ.

Trong xe im ắng phiến muộn, vì Mộ Yến Thần không chịu lái xe đến tiệm kem Haagen-Dazs mà Lan Khê trở nên cáu gắt. Hôm nay thành tích của cô có tiến bộ vượt bậc, rõ ràng lúc này anh còn hứa sẽ thưởng cho cô nhưng giờ lại keo kiệt một phần kem là sao???

“Bà dì của em đi rồi.” Cô cố gắng tìm lí do giành lại quyền lợi ỉnh.

— Kỳ kinh nguyệt đã qua, vì sao không thể ăn kem lạnh?

Ánh mắt Mộ Yến Thần vẫn trầm tĩnh như nước: “Đổi lại cái khác đi.”

“Nhưng em chỉ muốn ăn kem.”

“Chỉ muốn kêu phần kem to nhất, sau đó ngồi nhìn anh ăn?” Anh nhẹ nhàng nhún mày.

“Không phải.” Lan Khê uất ức, lần này cô rất muốn ăn thử món kem nổi tiếng mà.

Anh gật đầu, giọng vẫn mềm mại nhưng ý tứ chắc nịch: “Đổi lại.”

Lan Khê cắn răng, liếc xéo anh: “Quay xe lại, em muốn về kí túc xá.”

Cô nói xong làm bộ xoay người muốn mở cửa xe, Mộ Yến Thần liền biến sắc, bàn tay kéo gáy cô trở lại, con người đen nhìn sâu vào mắt cô, không dám nổi giận, ánh mắt nồng nàn như muốn hòa tan người đối diện, khàn khàn nói: “Đừng lấy việc này uy hiếp anh. Đổi lại cái khác đi, khuya rồi ăn kem lạnh không tốt cho dạ dày, bữa khác anh sẽ mua cho em ăn, chịu không?”

Đôi đồng tử của anh pha lẫn yêu thương cùng đau đớn bất đắc dĩ, Lan Khê vốn còn muốn chống đối nhưng tâm đã mềm đi như nước, sự quật cường bị ánh mắt dịu dàng hóa giải, Lan Khê đành cúi đầu thỏa hiệp, hàng mi dài rũ xuống, miệng nói thầm —

“Về sau anh không được dùng ánh mắt này nhìn người con gái khác, biết chưa?”

Mộ Yến Thần không nghe rõ lời thì thầm của cô, nghiêng người qua hỏi: “Em nói gì?”

Lan Khê quay mặt đi, khẽ lắc đầu.

Cô cảm giác có điều gì đang thầm biến đổi đều, càng ngày càng mất đi kiên trì. Bản thân đang dần buông thả, mặc cho tình cảm kìm kị kéo mình vào cõi hư vô xa vời. Thậm chí, cô còn muốn độc chiếm anh.

Tâm tư của cô đang từ thỏa hiệp tiến dần đến chủ động?.

Lời nói cùng suy nghĩ dạo gần đây cứ như ngựa mất dây cương, sự mất tự chủ này làm cho cô sợ hãi, sợ mình lún vào thật sâu, vạn kiếp bất phục.

Tận khi về đến nhà, trong đầu Lan Khê vẫn lẩn tẩn vấn đề này, thần trí hoảng hốt, điện thoại trong túi rung lên, một hồi lâu cô mới phát hiện ra.

Lan Khê vừa cầm túi sách vừa móc điện thoại trong túi ra, màn hình hiện lên hai chữ làm mặt cô thoáng chốc trắng bệch.

Mộ Yến Thần vừa từ phía sau đi tới, đang muốn ôm cô, lại thấy cả người cô cứng đờ, anh cúi xuống nhìn, còn chưa thấy được chữ trên màn hình điện thoại, cô đã nhanh chóng bấm nút nhận, vừa giơ tay che miệng anh, vừa nhẹ giọng kêu lên: “Dì Mặc.”

Hai chữ quen thuộc này khiến Mộ Yến Thần dừng tất cả mọi động tác.

“Lan Khê hả? Dì mặc gọi điện vào giờ này có quấy rầy đến con không?”

“. Không đâu ạ.”

“Ha ha, vậy thì tốt, con đang làm gì, sao trong kí túc xá lại an tĩnh quá vậy? Mọi người đều đã ngủ?”

“. Dạ vâng ” Lan Khê ngược lên nhìn vào mắt anh, bốn mắt giao nhau, miệng tiếp tục cố gắng ứng phó, “Các bạn đều ngủ hết rồi.”

“Nề nếp trong kí túc xá tương đối tốt nhỉ, đúng rồi dì với ba con mới từ chợ trung tâm đi ra, đang đứng đối diện cổng trường của con để chờ chú Lưu tới đón. Con thuận tiện thì ra gặp dì một lát, có chút đồ muốn đưa cho con”

Cái miệng dính sát trong lòng bàn tay có chút chuyển động, Lan Khê không ngẩng đầu, tay càng bụm chặt miệng anh hơn, áp ứng: “Ngại quá dì Mặc, con vừa mới tắm xong, hiện tại đã lên giường ngủ.”

Đầu bên kia Mạc Như Khanh nhất thời cứng họng, lúc sau cười tự trào: “. Vậy à? Thế thì.”

Mộ yến Thần rút cuộc không nhìn nổi nữa, gạt bàn tay nhỏ bé trên miệng ra, giật điện thoại từ tay cô, tắt máy, bỏ lại vào túi chính chủ. Lòng bàn tay Lan Khê trở nên trống trơn, mồ hôi lạnh tuôn ra, con ngươi lóe lên nỗi sợ hãi.

“Sau này không cần nhận những cuộc gọi như thế này nữa, nhớ chưa?” Giọng nói rét lạnh âm u.

Lan Khê ngớ ngẩn, lúng ta lúng túng mở miệng: “Dì rõ ràng muốn đột ngột kiểm tra em” Cô dừng một chút, ngược mắt nói tiếp: “Đã mấy ngày em không về kí túc xá ngủ, quản lí đều ghi chép lại cẩn thận, em còn nói với Kỷ Diệu là về nhà ở Nếu mẹ anh nghi ngờ bỏ công điều tra một chút, chắc chắn sẽ bị lộ hết.”

Lời nói như thế, trong màn đêm u ám khiến mi tâm Mộ yến Thần nhú chặt lại.

Cô bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, coi như cô không nói nhưng anh vẫn có thể đoán được suy nghĩ của cô lúc này —— nói dối cùng lừa gạt luôn luôn song hành cùng nhau, đây dọa con người ta trong mặc cảm tội lỗi, bất kể là lí do gì, sai thì vẫn là sai.

Mộ Yến Thần cảm thấy phiền não, nguyên buổi tối hết diễn trò rồi lại tránh né. Ở phòng ăn phải dẽ vớ kịch buồn nôn, về tới nhà còn phải cùng cô gạt đông gạt tây. Hơi thở anh trầm xuống, đang muốn ôm cô vào lòng để cùng bàn lại chuyện này, cô lại né tránh, hai tay chặn vai anh, nhỏ giọng: “Em muốn đi tắm.”

Tiếp theo Lan Khê thay giày, tránh thoát khỏi lòng anh, chạy nhanh vào phòng tắm.

Đợi đến lúc cô đi ra, Mộ Yến Thần đã dùng nhà vệ sinh trong phòng ngủ tắm xong sạch sẽ. Trong phòng khách mở máy sưởi, anh ngồi vào chiếc bàn thấp xem xét lại đồng văn kiện, động tác giơ tay nhắc chân vô cùng trang nhã, lịch thiệp.

Lan Khê lau tóc, kính ngạc nhìn anh.

Mộ Yến Thần sớm đã phát hiện ra sự tồn tại của cô gái nhỏ, nhưng thanh sắc vẫn bất động, tiếp tục chuyên chú vào xấp văn kiện. Sau hồi lâu, phòng khách không còn nghe thấy tiếng bước chân, bóng dáng của cô cũng mất hút, chẳng biết đã chạy đi đâu.

Mộ Yến Thần cau mày, ngược mắt lướt nhìn chung quanh.

Mùi hương hoa hồng đột ngột xộc vào khoang mũi, gương mặt tuần tú trở nên căng cứng, anh đã biết được cô nhóc trốn ở nơi nào, vẫn tiếp tục bất động. Quả nhiên, hai cánh tay mềm mại từ một bên bàn thấp vươn lên quấn chặt cổ anh, cô luồn người xuống hai cánh tay đang cầm xấp văn kiện, nhào vào vòm ngực ấm áp, đem bản thân ngăn cách tầm mắt anh với xấp văn kiện.

Ánh mắt Mộ Yến Thần lảng động trong đêm tối khẽ phát ra những tia sáng, chăm chú nhìn cô, nhìn cô chậm rãi liếm liếm yết hầu trên cổ mình. Cả đêm trầm lặng, giờ phút này anh như muốn phát điên lên, dù cơ thể mãnh liệt phản ứng, nhưng vẫn cố duy trì tư thế bất dịch, mặc cô làm loạn trên người anh.

“Em không ngủ được.” Làn điệu mềm mại mang theo chút ai oán, cô không cam lòng nhìn anh trấn tĩnh như vậy, còn mình lại bị hành hạ đến thần trí bay loạn, cả người muốn chao đảo.

Mộ Yến Thần tiếp tục động tác “ngồi thiền”.

Lan Khê nâng mắt nhìn anh, bên trong chứa đầy oán trách, để phát tiết nỗi tức giận, rằng cô tấn công môi anh, cô muốn xem anh còn có thể trấn tĩnh được bao lâu.

Tại sao? Tại sao chỉ có mình cô lo lắng đến mất ăn mất ngủ?

Vì sao chỉ một cuộc gọi của Mạc Như Khanh đã làm cô cảm thấy đất trời âm u, không chút ánh sáng?

Tất cả đều vì người đàn ông đáng ghét này.

Là anh kéo cô xuống, không thể lật lại tình thế.

Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn lan Khê ở khoảng cách gần, đột nhiên nhớ tới một bài viết trong tờ báo anh từng đọc, bàn luận về việc phụ nữ đối với người đàn ông đầu tiên của mình luôn tồn tại hận ý sâu trong đáy lòng. Trong lần đầu phá kén ấy, họ luôn ở vào thế bị động, buộc phải thừa nhận nỗi đau khổng lồ, nên họ luôn tìm cơ hội trả thù lại kẻ đầu sỏ, nếu không sẽ mang theo sự ảm ức trong suốt thời gian dài.

Nghĩ tới đây ánh mắt Mộ Yến Thần dịu xuống, nhẹ nhàng đáp lại cô.

Cô vừa mới đánh răng, trong khoang miệng còn thoang thoảng mùi thơm của kem đánh răng, cùng nhãn hiệu với loại anh đang dùng. Thân thể Mộ Yến Thần dần bùng lên ngọn lửa nóng, vừa chạm đến lưỡi cô, vẩn kiện từ lòng bàn tay rơi xuống, hai tay anh trở nên rãnh rỗi liền giữ chặt hông cô.

Lan Khê vẫn còn oán giận, không muốn nghiêm túc hôn, chỉ muốn cắn, cắn cắn cắn,... cắn cho anh đau chết nê.

Bị cắn đau, Mộ Yến Thần chậm rãi mở mắt, dịu dàng nhìn cô, mặc cho cô cắn, sự đau nhói lan ra khắp nơi, môi anh phát ra những thanh âm khàn đục: “Lan Khê ngốc! Em muốn làm gì?”

88. Chương 88 : Khoảng Cch Của Bọn Họ

Lan Khê ngược mắt, nỗi mơ hồ đi qua là khoảng không hoang vu, vô vọng.

Nước mắt đảo quanh viền mắt, cô lần nữa hôn anh, tay thăm dò quanh cổ áo, từng bước cởi những nút áo, động tác vụng về, không chút lưu loát.

Mà những động tác trêu chọc “nghịch dư” này lại bức Mộ Yến Thần mất đi tự chủ.

Tia máu đỏ tươi cuộn cuộn sôi trào trong con ngươi đen láy, lồng ngực tình tráng dần hiển lộ. Nhưng đúng lúc này động tác tay của Lan Khê ngưng lại, như đang suy xét có nên tiếp tục dẫn lửa hay không? Mộ Yến Thần nào phải là người dễ bị ức hiếp, đời nào chịu bỏ qua cho cô.

Con ngươi đen lạnh lùng khí phách, anh triền miên mút mát môi cô, cầm bàn tay nhỏ tiếp tục lướt xuống phía dưới, cô giãy dụa thì anh ép chặt, cưỡng chế lòng bàn tay đặt tại cổ nhiệt nóng của mình.

Lan Khê choàng tỉnh.

Cô căn bản không to gan đến thế. Cuộc gọi của Mạc Như Khanh khiến cô hoang mang, luống cuống, muốn bắt anh phải gánh chung nỗi khó chịu cùng mình. Sau đó lại có chút hối hận vì mọi chuyện đã vượt quá giới hạn. Vì sao thời gian không thể quay ngược lại, chỉ cần mọi chuyện chưa xảy ra thì cô không cần phải cuống quýt tìm đủ lí do giải thích, lừa dối gạt tây để đêm khuya phải bất an phập phồng đến mức không ngủ được.

—— Vì sao tình cảm của bọn họ ngày càng lằng nhằng, rối rắm?

Cô sắp không chịu đựng nổi rồi.

Bàn tay run rẩy tiếp xúc với cổ lửa nóng. Lan Khê không ngu ngốc, tự biết mình chạm phải thứ gì, năm ngón tay bị buộc tách ra cầm chặt cự vật đang dần trướng to lên. Thậm chí, Mộ Yến Thần còn ép cô chuyển động tay, bắt đầu động tác xoa nắn. Mặc dù cánh lớp vải nhưng Lan Khê vẫn cảm nhận rõ gân xanh cùng mạch máu trên cự vật đang nẩy lên liên hồi, cọ xát mạnh vào lòng bàn tay cùng lòng ngón tay cô.

Đầu óc Lan Khê hoàn toàn hồng mắt, máu toàn thân dồn hết lên gương mặt, cổ vắn vẹo né tránh.

Mộ Yến Thần lấn người nắm lấy cằm cô, thị uy cắn mạnh lưỡi cô, lạnh lùng nói: “Không được trốn. Tự làm tự chịu, không phải em là người bắt đầu sao?”

Chính là như vậy.

Mỗi lần cô đến gần hoặc thân mật với anh, dù là chủ động nhưng cuối cùng vẫn bị dẫn dụ. Anh dùng tình yêu nồng nhiệt đảo lộn mọi suy nghĩ của cô, không cho cơ hội phán đoán, lợi dụng lúc cô nhẹ dạ cả tin liền nhấn cô vào bể tình ái dục, phong ấn mọi đường quay trở về.

Thời điểm Lan Khê lấy lại ý thức thì giữa lòng bàn tay và cự vật đã không còn lớp vải.

Cô sợ trắng mặt, dùng hết lực rút tay ra, vì phản ứng quá mạnh nên thân thể chao nghiêng, hai tay vội vàng bám chặt vai anh. Mộ Yến Thần đối với loại chuyện này luôn theo tiêu chí “đánh nhanh diệt gọn”, lúc Lan Khê còn chưa lấy lại thăng bằng, anh đã nâng mông cô lên, tay luồn vào dưới vạt váy ngủ, kéo chiếc quần lót xuống để hoa tâm cô ngậm lấy lửa nóng của anh.

Lan Khê một lần nữa buộc phải thể nghiệm độ sâu của tư thế này, đau đến mức nở nghẹn ngào, như chú gấu Kola bám chắc trên người Mộ Yến Thần.

Mặc dù thao tác của anh rất chậm nhưng nước mắt vẫn lăn ào ào trên hai má Lan Khê, lăn đến đâu thì môi anh mút đến đó.

Tuy đã làm vài lần nhưng thân thể cô vẫn rất nhỏ, rất chặt. Quá đau đớn, cô không chịu đựng nổi phải hướng anh cầu xin tha thứ. Mộ Yến Thần cuối cùng cũng mềm lòng, giữ chặt lưng cô, hai người như đôi song sinh cùng nhau ngã xuống tấm thảm lông dê trên sàn nhà, anh dùng tư thế này lấy đà xuyên thẳng vào, sự ấm nóng bên trong cơ thể cô từ bốn phương tám hướng vọt tới, bao lấy xung quanh anh.

Tất cả tựa hồ vượt quá dự liệu, Mộ Yến Thần không thể quan tâm đến cảm xúc của Lan Khê nữa, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc óng ả, hung hăng cắn nuốt đôi môi anh đào, phía dưới liên tục luật động, từ chậm đến nhanh, từ cạn đến sâu.

Mặt trên tấm thảm thấm ướt mồ hôi của hai người, cảm giác dính dấp làm Lan Khê khó chịu, anh vùi cả người cô xuống tấm thảm, lưng chạm mạnh vào sàn nhà cứng bên dưới, đau đến ứa nước mắt.

Mộ Yến Thần mãi miết hôn khắp mặt cô, lật người cho cô nằm lên phía trên, một tay đè ép chiếc gáy nhỏ để nụ hôn sâu thêm, một tay ấn hông cô bắt nó lên lên xuống xuống, nghiêng trái đảo phải, bên trong cô đã đủ ướt át, anh dùng tư thế này khiến cô thả lỏng, chậm chạp tiến lui, ra thì cạn vào thì rất sâu.

Tư thế nữ trên nam dưới giúp Lan Khê hòa hoãn cảm giác phía dưới bị xé rách, còn có chút....khoái hoạt. (Ra là em nó thích tư thế thể hiện nữ quyền này >.<)

Nhưng khoái cảm lại lơ lửng nửa vời, rất ngứa ngáy khó chịu, càng ngày càng khó nhin, Lan Khê bực bội, điên cuồng vận vẹo, móng tay cào khắp người anh.

Mộ Yến Thần không cho cô lộn xộn, hung ác “tặng” cô một cú thúc mạnh mẽ, xuyên sâu đến tận cùng. Anh hít vào hơi khí lạnh, cảm thụ sự co rút, hút chặt đến chí mạng, cắn răng nén xuống sự cuồng dã, tạm thời rút khỏi người cô. Người con gái trong lòng anh như lâm vào trận sương mù dày đặc, nửa tỉnh nửa mê, anh hôn khắp mặt cô, quấy rối không cho cô bất tỉnh, vừa ôm hôn vừa thẳng tiến đến phòng ngủ.

Anh nghĩ mình nên có lòng tốt, không thể giày vò cô suốt đêm được, chừng nào dập xong ngọn lửa cô đốt thì anh sẽ tha cho cô. (Lòng tốt của anh quá man rợ)

Đến khi lửa nóng hoàn toàn được dập tắt, Lan Khê bị Mộ Yến Thần gắt gao đè dưới thân, nguồn khoái cảm như từng đợt cao triều thay phiên nhấn chìm cả người cô, toàn thân kịch liệt run rẩy, cứ như mất đi cả nửa cái mạng.

Nhiệt độ rét lạnh hòa cùng hơi thở nóng bỏng của hai người tạo nên bầu không khí ẩm áp dễ chịu.

Lan Khê liên tục thở dốc, tham lam há miệng hít thở. Một lúc lâu sau mới lấy lại nhịp thở bình thường, cảm thấy bị đè ép nặng nề, cô cau mày, khàn giọng nỉ non oán trách.

Mộ Yến Thần nghe cô than oán thì ôm chặt hông cô, xoay người nằm nghiêng lại, ôm cô vào lòng.

Mở ra con người đen ướt át mồ hôi, đập vào mắt chính là hàng xương quai xanh rắn rỏi, mặt trên còn in rõ hai hàng dấu răng của cô.

Lan Khê ngơ ngác nhìn rồi nhắm mắt lại, hai tay chống lên vòm ngực anh.

“Thấy kiệt tác của em chưa?” Âm thanh khàn khàn quyến rũ vang lên, lộ ra tia nhu hòa, anh nâng cằm cô lên: “Cái miệng nhỏ nhắn này còn muốn cắn bao nhiêu dấu trên người anh nữa mới chịu thỏa mãn?”

Cô giống như con sói nhỏ không chịu thuần phục, dù bị anh hoàn toàn ép khô cả người, chỉ cần khôi phục chút sức lực thì sẽ nhích lên cắn mạnh vào da thịt anh. Mộ Yến Thần cũng có thói quen đưa người ra cho cô cắn, thi thoảng sẽ sủng nịch mà cắn nhẹ vào hai má trắng nõn, làm tăng thêm tình thú giữa hai người.

Nghe anh hỏi xong, tâm tình Lan Khê ảm đạm đi.

Toàn thân cô rệu rã, muốn chống người dậy lại bị cánh tay ngang hông siết mạnh hơn, môi anh mơn trớn mái tóc đen óng mượt: “Tối nay đừng đi qua phòng khách, được không em?”

Tình huống thế này anh không tin cô còn có khí lực để rời khỏi chiếc giường hiện tại.

Hai người tuy quan hệ nhiều lần nhưng chưa bao giờ ôm nhau ngủ qua đêm, mỗi lần quan hệ cũng chỉ diễn ra trong đêm tối mờ ảo. Lan Khê vẫn còn có áp lực tâm lý, vẫn không cách nào đối diện với tội ác trần trụi dưới ánh đèn sáng choang hay dưới ánh mặt trời rạng rỡ. Nhưng giờ phút này cô mệt mỏi đến cực hạn, chỉ muốn gối đầu lên cánh tay anh ngủ thật sâu, mí mắt từ từ đóng xuống.

“Cần đủ mười dấu.”

Thanh âm mềm nhũn giống như vọng ra từ trong giấc mơ huyền ảo, hàng lông mi dài đã khép chặt lại, cô mơ hồ nỉ non vài lời.

Mộ Yến Thần ngơ mắt nhìn.

Tiến sát vào cánh môi anh đào, anh nhỏ giọng hỏi: “Em nói gì?”

Cô nhắm mắt, nhẹ nhàng rúc vào trong lòng anh, giọng nói càng ngày càng vỡ vụn: “Mười dấu. Vì anh lớn hơn em mười tuổi.”

Lòng ngực dâng lên dòng nước ấm áp, Mộ Yến Thần ngưng mắt ngắm nhìn khuôn mặt sạch sẽ, đơn thuần khi ngủ của Lan Khê. Nhưng cô ngủ không được an ổn, hai hàng lông mày nhíu chặt. Cô bé ngốc, đến tận khi chìm vào giấc ngủ, vẫn còn tính toán khoảng cách mười năm của hai người.

Đôi môi mỏng mím lại tạo thành một đường thẳng tắp, bức ra khí thế lạnh lùng.

Bóng đêm ngày càng đậm, ánh mắt Mộ Yến Thần chìm dần vào màn đêm, anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ tươi. Cho dù cô đang ngủ, anh cũng phải trừng phạt cánh môi đáng ghét này, luôn thốt ra những lời làm nhiễu loạn lòng anh.

Sáng hôm sau là lần đầu tiên Lan Khê đi học trễ trong năm lớp Mười hai.

Hơn nữa trễ một cách hoang vắng, cô hoàn toàn bỏ quên tiết tự ôn bài buổi sáng.

Khi tỉnh lại thì ngoài trời đã hoàn toàn sáng tỏ, Lan Khê hoảng hốt bật người dậy, bình thường năm giờ rưỡi rời giường thì trời không thể sáng đến độ này. Sự ồn ào của cô cũng đánh thức người đàn ông bên cạnh.

Tối hôm qua cô tiếp xong cú điện thoại rồi quăng luôn di động ngay phòng khách. Mộ Yến Thần cầm di động lên nhìn thời gian, sắc mặt có chút biến hóa, tiếp theo bình tĩnh nói: “Còn kịp vào tiết thứ nhất.”

Lan Khê suýt nữa xù lông.

— Anh vì sao có thể nói một cách nhẹ nhàng như nước chảy thế??

Lan Khê nhanh chóng xông vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt, qua loa buộc lại tóc, cảm thấy như cả thế giới đảo điên rồi.

Tối hôm qua hai người lại quên đặt đồng hồ báo thức!

Cô là sinh vật lười biếng, luôn phải nhờ vào tiếng kêu gào mỗi sáng của đồng hồ mới có thể rời giường, nhưng Mộ Yến Thần là người có nề nếp sinh hoạt đầu ra đũa, đồng hồ sinh học của anh vô cùng chuẩn, hôm nay lại có thể xảy ra trường hợp đặc biệt. Cô chuẩn bị xong xuôi đã thấy anh một thân âu phục hoàn chỉnh, đang nói chuyện điện thoại, đứng ở cửa đợi cô.

Lan Khê chạy như bay đến.

Xe lướt như bay trên đường lớn.

“Tóc ở phía sau chưa buộc lên hết.” Mộ Yến Thần chậm rãi dừng xe tại ven đường, trầm giọng nhắc nhở.

Lan Khê căn bản không để ý lời anh nói, nóng lòng xuống xe, rồi chợt nhớ tới điều gì, vội vàng dán sát người vào kính chiếu hậu, cẩn thận nhìn làn da không được cổ áo che tới có bị lưu lại dấu vết hay không.

“Nếu không ngại thì anh ngay lập tức lưu lại cho em một dấu.” Âm điệu trêu chọc vang lên.

Lan Khê trắng mặt, không thèm chấp với anh, mở cửa xe đi xuống

Cách cửa sổ xe, đôi mắt trong suốt liếc khẽ gương mặt anh, tuy trầm tĩnh ngồi yên một chỗ nhưng vẫn lộ ra mị hoặc mê người, cô hồi tưởng lại tình cảnh lộn xộn ngày hôm qua, lòng trầm xuống, xoay người hướng trường học chạy đi.

Bất chợt “oành” một tiếng, Lan Khê đụng mạnh vào bức tường thịt người, sự va chạm làm cô choáng váng, thở dốc một hồi mới ngược lên, kinh ngạc khi thấy một gương mặt quen thuộc. Người kia cũng mở to mắt nhìn cô, bốn mắt đồng nhất thể hiện sự khó tin.

Nhiếp Minh Hiên kịp thời lấy lại sự trầm ổn, giơ tay nhìn đồng hồ: “7h50p, em vẫn còn mười phút.”

Tiếp theo anh ta ngược lên, dùng ánh mắt phức tạp đánh giá cô

Lan Khê tái mặt, thập phần ngưng ngượng.

Ở khoảng cách gần như vậy, anh ta nhất định đã thấy cô từ xe của Mộ yến Thần chạy xuống, vào lúc sáng sớm cô không ở trường học lại ngồi trên xe anh, không khó đoán được tối qua cô đã ở đâu.

Có giải thích thì cũng vô dụng.

Cô dời ánh mắt, không nhìn Nhiếp Minh Hiên, cũng không quay lại phía sau, tiếp tục thẳng bước tới trường.

Nhiếp Minh Hiên nhìn theo bóng dáng cô thật lâu, thật lâu mới chậm rãi thu hồi.

Chiếc xe màu đen vẫn đỗ ngay chỗ cũ. Nhiếp Minh Hiên suy nghĩ một chút vẫn quyết định đi tới, khoe miệng cổ cong lên thành nụ cười yếu ớt, âm thanh khàn khàn xuyên qua cửa sổ xe truyền vào trong tai: “Tớ vốn nghĩ hai người chỉ nhất thời hồ đồ, không ngờ cậu làm thật.”

89. Chương 89 : Bạn Gái Viếng Thăm

“Tớ vốn nghĩ hai người chỉ nhất thời hồ đồ, không ngờ cậu làm thật.”

Mà “thật” đến trình độ nào thì không cần nói ra ai cũng tự hiểu.

Gương mặt Nhiếp Minh Hiên tràn đầy sự nghi hoặc, nhớ lại ngày ấy ở bệnh viện khi anh ta nhìn thấy những dấu vết khả nghi trên cổ Lan Khê. Giờ nghĩ lại mà cảm thấy kinh hoàng, thì ra hai người này đã bắt đầu từ sớm, phát triển quá sâu, quá vượt mức.

Tay nhẹ nhàng đặt trên cửa kính, đôi mắt Nhiếp Minh Hiên vẫn đầy những tia máu đỏ, khàn khàn chất vấn: “Nhưng đó không phải là em gái ruột của cậu sao?”

Người trong xe vẫn ngồi bất động, không mở miệng trả lời.

Đôi môi nhếch lên cười châm biếm, Nhiếp Minh Hiên vẫn tiếp tục công kích: “Tớ còn nhớ khi ở bệnh viện, một lãnh đạo cấp cao đã nói với tớ rằng cậu cầm mẫu máu của bác Mộ tiến hành xét nghiệm DNA. Lúc ấy tớ còn thầm cười nhạo cậu, từ bao giờ lại rảnh rỗi quan tâm đến những lời thối tha của đám họ hàng mà phải tốn công đi chứng minh. Nhưng xem ra tớ đã phán đoán sai, cậu căn bản không thèm để ý suy nghĩ của mấy người đó, cái cậu muốn biết —— là Lan Khê có đúng là em ruột của cậu hay không?”

Con người đen cũng biến thành xanh mét, Nhiếp Minh Hiên la lên: “Kết quả cậu đã nắm rõ, vì sao vẫn còn muốn tiếp tục?”

— Dù là DNA gần như trùng khớp thì người đàn ông này vẫn không chịu buông tha cho cô bé.

“Yến Thần.”

“Cậu nói đủ chưa?” Mộ Yến Thần cuối cùng cũng lên tiếng, phá vỡ sự im lặng trong xe.

Nhiếp Minh Hiên bị anh xen ngang liền cứng họng.

“Tớ không quản việc tạo sao mới sáng sớm cậu xuất hiện ở đây, cũng giống như thế, có một số việc cậu đừng nhúng tay vào, chuyện của tớ và em ấy không liên quan tới cậu.” Giọng nói nhẹ nhàng, từ tốn, nhưng ý tứ vô cùng quyết liệt, cố chấp.

Nhiếp Minh Hiên ngạc nhiên! !

Anh ta nhìn chằm chằm Mộ Yến Thần rất lâu, đột nhiên cười lạnh, hít sâu một hơi nói: “Đúng là không liên quan đến tớ. Tớ có vận dụng hết nếp nhăn của bộ não cũng không nghĩ ra được vì sao hai người lại đi đến con đường chết này. Nhưng cậu vẫn muốn tiếp tục mối quan hệ sai trái?”

“Em ấy chỉ mới 17 tuổi, vẫn còn là học sinh cấp ba!”

Đôi mắt Mộ Yến Thần bùng lên hai đốm lửa hồng, sợi dây căng trong lòng đột nhiên đứt đoạn, tay anh đẩy mạnh cửa xe ra.

Nhiếp Minh Hiên cảm nhận được lửa giận, hơi kinh ngạc nhìn Mộ Yến Thần hùng hăng bước ra ngoài, đóng sập cửa xe lại, tay dứt vào túi quần, trầm tĩnh đối diện với anh ta.

“Cho nên cậu nghĩ như thế nào?” Đôi môi tím tái nhẹ nhàng nhả ra mấy chữ.

“Không bằng cứ nói huyết toét ra hết đi, là tớ cùng em ấy loạn luân, không hợp với thói đời, ngộ nghịch với luân thường, đáng bị người ta khinh nhờn, phỉ nhổ, còn có gì nữa không? Có gì mới mẻ thì cậu hãy nói, đừng gộp nhặt những đạo lý cứng nhắc đã truyền qua bao cái miệng nữa — Nói thì ai chả nói được, nếu việc gì cũng dễ dàng như lời nói thì hôm nay cậu không thể thấy tình cảnh này đâu.” Giọng nói rét buốt như vọng lên từ cõi địa ngục, từng chữ đâm thẳng vào sống lưng Nhiếp Minh Hiên, làm anh ta cứng đờ cả người.

— Nói thì ai chả nói được, nếu việc gì cũng dễ dàng như lời nói thì hôm nay cậu không thể thấy được tình cảnh này đâu.

Chỉ mấy câu đơn giản nhưng đã khái quát được nỗi thống khổ, sự vấy vùng mà anh và cô phải trải qua.

Dưới đáy lòng có ngọn núi lửa âm ỉ sục sục, nham thạch nóng chảy tràn ra, thiêu rụi khắp nơi nơi.

Nhiếp Minh Hiên co tay thành nắm đấm, cưỡng bách bản thân cố gắng tiêu hóa sự thật khủng khiếp.

“Ngày mai lãnh đạo bên trên sẽ đột xuất kiểm tra, nên sáng nay tớ phải đi lên cục vệ sinh chuẩn bị trước.” Nhiếp Minh Hiên vô lực giải thích nguyên nhân vì sao xuất hiện nơi này, sau chuyển đổi đề tài “Đúng rồi, chuyện tối qua Nhan cục trưởng đã biết, cậu nếu muốn tiếp tục giấu diếm, không bằng cứ giữ mối quan hệ tạm bợ với Nhan Mục Nhiễm đi.”

Sáng nay Nhan Đức Đằng thăm dò anh ta, hỏi Mục Nhiễm cùng Mộ Yến Thần có thật sự đang phát triển tình cảm hay không? Giọng điệu của ông ta không nấn nổi trông chờ, kì vọng, xem ra rất hài lòng với điều kiện của Mộ Yến Thần.

Đề tài khéo léo chuyển đổi nhưng luồng khí lạnh trên người Mộ Yến Thần vẫn chưa thể tản đi hết.

“Cậu nói chuyện gì?” Anh lãnh đạm hỏi.

Nhiếp Minh Hiên tức đến nỗi muốn rụng mi, nghiêng răng nói: “Chuyện tối qua Nhan Mục Nhiễm giả làm bạn gái cậu, cùng hai bác dùng cơm.”

Mộ Yến Thần khẽ cau mày, xua tay: “Nói sau đi.”

Anh hiện tại không muốn đếm xỉa đến những việc nhảm nhí.

“Nói sau?” Nhiếp Minh Hiên cười lạnh, “Tính khi nào nói? Chẳng lẽ đợi đến khi chuyện hai anh em cậu bị phanh phui ra hết? ! Hôm nay tớ có thể bắt gặp, ngày mai sẽ là ai tiếp nối, trừ khi hai người trốn chạy thật xa, không thì sớm hay muộn cũng bị người ta tóm đuôi thôi!”

Bị nói trúng vào chỗ hiểm, ánh mắt Mộ Yến Thần như muốn đóng băng người đối diện nhưng Nhiếp Minh Hiên cũng chẳng nao núng, bình tĩnh đấu mắt với anh.

Lát sau Mộ Yến Thần thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: “Quản tốt cái miệng của cậu, ngậm cho chặt vào, con bé vẫn là học sinh, không thể để chuyện này phá hủy tương lai nó”.

“Lên xe, tớ tiễn cậu một đoạn.” Anh mở cửa xe ra.

Nhiếp Minh Hiên khinh ngạc nhìn anh, trong lòng dở khóc dở cười, thì ra thằng nhóc này cũng biết như vậy sẽ phá hủy Lan Khê.

Hồi tưởng lại ngày đó khi anh ta thấy cô ngồi trên bậc thềm ở bệnh viện, hai mắt vô hồn chỉ liếc nhìn anh ta một cái rồi quay đi, dáng vẻ hờ hững, tự phong bế bản thân để gặm nhấm nỗi đau.

Nhiếp Minh Hiên ngồi lên xe, không nhịn được thốt lên câu hỏi: “Lan Khê có yêu cậu không?”

—— Tâm tư của Mộ Yến Thần đối với em gái, anh ta ở bên cạnh thỉnh thoảng vẫn nhận ra được vài điểm đặc biệt. Nhưng anh ta không nhìn rõ được tình cảm của Lan Khê, ánh mắt cô trong suốt không nhiễm chút bụi trần, tưởng có thể nhìn thấu, nhưng trên thực tế lại làm cho người ta có cảm giác mờ mịt, mờ lung, không thể nắm bắt chính xác.

Mộ Yến Thần nghe câu hỏi xong thì sắc mặt trầm xuống.

Lan Khê có yêu cậu không?

Tình cảm của cô cho đến giờ vẫn luôn là dấu chấm hỏi lớn tồn đọng trong lòng anh.

Hôm nay Mạc Như Khanh lại gọi điện mời Nhan Mục Nhiễm đến nhà họ Mộ dùng cơm.

Cô ta có chút do dự, nếu làm theo lẽ thường thì phải hỏi qua ý kiến của Mộ Yến Thần mới có thể quyết định đi hay không, nhưng câu nói của Mạc Như Khanh làm cô ta dao động: “Tối nay Yến Thần về nhà, dùng cơm xong bác sẽ kêu nói tiễn con về”.

—— Nhan Mục Nhiễm không dám liên lạc với Mộ Yến Thần, sợ phải nghe anh yêu cầu kết thúc trò diễn, lúc ấy cô ta phải làm sao?

Cô ta vốn không phải là người mặt dày vô sỉ, thế nhưng trong một thoáng lại hoảng hốt, vội giữ chặt điện thoại: “Dạ được, con nhất định sẽ đến.”

Cúp điện thoại, Nhan Mục Nhiễm tự trào phúng bản thân, cảm thấy mình đã điên rồi.

Hình như bản thân đang trẻ hóa, quay trở về độ tuổi màu hồng hay mơ mộng viễn vông, hành động theo cảm hứng. Nhan Mục Nhiễm nhớ lại từng chi tiết vào buổi tối hôm ấy, mọi thứ rất rõ ràng, thậm chí tư thế anh lạnh lùng xoay lưng cũng vô cùng câu hồn đoạt phách.

Cô ta nhắm chặt hai mắt, tự biết bản thân xong rồi, hoàn toàn nằm trong tay của người đàn ông đó.

Nhan Mục Nhiễm mỉm cười đứng dậy chọn y phục, chọn suốt hai giờ đồng hồ mới tìm được một bộ cánh ưng ý, sau đó tốn công trang điểm xong thì cũng tới giờ hẹn, cô ta cầm túi xách ra ngoài, hi vọng cùng sợ hãi đồng thời dâng đầy trong trái tim.

Từ xe của chú Lưu bước xuống, cổ tay phải của Lan Khê như rã rời, phải cầm túi xách bằng tay trái.

— Trước giờ không ai nói với cô nếu muốn thi đại học thì môn thể dục phải đạt đủ tiêu chuẩn, với lại toàn những môn thuộc sở đoản của cô. Từ sáng tới giờ, Lan Khê thầm rửa cái quy định chết tiệt này, làm con đường đi đến đại học của cô xuất hiện thêm chướng ngại vật khó nhằn.

Sáng nay luyện tập môn đẩy tạ thì xui xẻo cổ tay phải của cô bị trật khớp, đau điếng người.

Hôm nay không khí trong nhà nhộn nhịp hơn mọi ngày, thấy thím Trương đang loay hoay phân công những người giúp việc bày soạn bàn ăn long trọng, Lan Khê tò mò hỏi bà ta: “Hôm nay nhà chúng ta có khách?”

Thím Trương cười vui vẻ: “Đúng vậy, là khách quý của phu nhân, con gái của cục trưởng cục vệ sinh, nghe nói là bạn gái của thiếu gia. Hôm nay lần đầu tiên cô ấy tới nhà mình, phu nhân đặc biệt coi trọng.”

Câu nói của thím Trương làm Lan Khê sửng sốt.

Bạn gái của thiếu gia?.

Trong nhà chỉ có duy nhất một thiếu gia, là Mộ Yến Thần.

Bạn gái Mộ Yến Thần tới thăm nhà?

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngay lập tức tái nhợt, miệng đắng lưỡi khô, hai tai Lan Khê như bị ù đi, những lời này đã từng nghe Mạc Như Khanh nhắc đến nhưng cô chỉ bán tín bán nghi, hôm nay lại bất ngờ được diện kiến chân nhân?

“Tiểu thư, để tôi đem túi xách lên lầu giúp cô” Thím Trương tiến tới gần: “Phu nhân còn dặn, tiểu thư về nhà thì nhớ tắm rửa thay lại y phục, khách hôm nay có thể là chị dâu tương lai của cô đó.”

Lan Khê vẫn đứng bất động.

Đợi đến khi thím Trương lấy túi xách ra khỏi tay, cô mới ngước lên, ấp úng hỏi: “Tối nay anh cháu cũng trở về?”

Thím Trương kinh ngạc, hồi lâu mới đáp lời: “Đương nhiên thiếu gia phải trở về.”

Ánh mắt kinh ngạc của bà ta giống như đang nói — bạn gái của thiếu gia tới nhà, sao thiếu gia có thể để cô ấy ở đây một mình?

Con gái của Nhan cục trưởng, là người như thế nào?

“Cháu không có trang phục nào đẹp hết, đồng phục học sinh có gì không tốt? Cháu không thay.” Lan Khê lấy lại túi xách từ tay thím Trương, dùng cổ tay phải nâng lên đặt trên vai trái, đi lên lầu.

Thím Trương cứng ngắc người, không biết mình đã chọc gì cô nhóc này, suy nghĩ một chút, bà ta nói với theo: “Tiểu thư, tôi nhớ cô có một chiếc váy trắng hình sóng nước rất đẹp, hôm nay diện váy đó được không?”

Dù gì cũng là người giúp việc “cứng cựa” ở nhà họ Mộ nhiều năm, những việc này bà ta có chú ý tới.

Trên cầu thang, sắc mặt Lan Khê hoàn toàn tái xanh

Cô dĩ nhiên nhớ rõ chiếc váy kia, là quà sinh nhật mẹ cô đã tặng, chất liệu vải bằng tơ tằm, vì rất quý nên cô không dám lấy ra mặc, lẽ nào hôm nay phải diện lên để đón chào bạn gái của Mộ Yến Thần?

Lan Khê không nói, tiếp tục đi lên phòng, đặt túi xách lên bàn, thả mình trên chiếc giường rộng lớn.

Khi Nhan Mục Nhiễm tới nhà, Lan Khê rõ ràng nghe thấy những âm thanh vui mừng kích động từ dưới lầu truyền lên.

Buồn ngủ quá.

Trong mơ hồ nghe được có tiếng gõ cửa gọi cô xuống dùng cơm, Lan Khê nhẹ nhàng lên tiếng, nằm ngửa nhìn trần nhà thật lâu mới chịu xuống giường, trên người vẫn bận đồng phục học sinh, sạch sẽ lịch sự, không có gì thất lễ.

Cô đứng trên lan can dõi theo bóng dáng yếu đuối đang bước vào nhà.

Tuy không thấy rõ mặt nhưng cảm giác chắc chắn là một mỹ nhân kiều diễm.

90. Chương 90 : Chua Xót

Mạc Như Khanh diện áo khoác tơ tằm đắt tiền dính thân ra ngoài đón, “tay bắt mặt mừng” với Nhan Mục Nhiễm, người giúp việc bên cạnh hiểu ý, tự động giúp cô ta cầm túi xách và áo khoác ngoài.

Sau màn chào hỏi thân mật, mấy người đó thẳng tiến đến phòng khách.

Mạc Như Khanh như vừa chợt nhớ ra, quay sang dặn dò người giúp việc lên lầu gọi Lan Khê. Bà vừa nói vừa nâng mắt, đưng ngay bóng dáng nhỏ bé trên lầu hai, vẫn giữ nguyên bộ đồng phục học sinh, vẻ mặt bình tĩnh, thanh thuần nhưng xa cách.

Mi tâm nhú chặt lại, Mạc Như Khanh thu hồi ánh mắt.

“Gọi con bé xuống đây đi.” Bà nhàn nhạt phân phó người giúp việc.

Thím Trương đi tới chỗ Lan Khê đứng, vẻ mặt có chút lúng túng, giọng nói mang theo sự dỗi dành, năn nỉ: “Tiểu thư, Nhan tiểu thư đã đến, cô mau xuống chào hỏi đi.”

Âm thanh rất nhỏ nhưng lại lọt vào tai của Nhan Mục Nhiễm, cô ta tò mò ngược mắt nhìn.

Nhan Mục Nhiễm nghe nói bác Mộ có đứa con gái riêng sắp tốt nghiệp cấp ba, vốn không chú ý, nhưng từ buổi tối cô ta đi theo Mộ Yến Thần đến trường học thì đâm ra dị ứng với hai chữ “nữ sinh”. Gương mặt xinh đẹp dần ửng hồng, nhớ đến người đàn ông phong độ ấy, trái tim cô ta không khỏi đập mạnh, vô pháp khống chế sự ái mộ mãnh liệt của bản thân. Nhưng khi cô ta thấy được bóng dáng của cô gái nhỏ đang từ lầu hai xuống thì nỗi khiếp sợ lan tràn trong đôi mắt, mặt từ ửng hồng biến chuyển sang tím tái.

Thanh âm của Mạc Như Khanh đứng bên cạnh vang lên “Sao con không thay quần áo rồi hãy xuống?”

Giọng nói vẫn êm ái dịu dàng, không nghe ra được bất kì sự trách cứ nào .

Lan Khê không nhìn bà, hai mắt trong suốt chiếu thẳng vào Nhan Mục Nhiễm, nhỏ giọng: “Đồng phục của em rất khó coi”

Hồ hấp của Nhan Mục Nhiễm như bị tắc nghẽn, sắc mặt rất dọa người.

Cô bé trước mắt chừng 16, 17 tuổi, có nét đẹp ngây ngô, non nớt khiến người gặp người mến. Nhan Mục Nhiễm biết trên thực tế đây là em gái cùng cha khác mẹ với Mộ Yến Thần. Nhưng....trí nhớ cô ta không thể sai được, buổi tối ngày hôm đó, Mộ yến Thần vội vàng chạy đến trường học Nhất Trung chính là để gặp mặt cô bé này.

Lúc ấy tay anh mơn trớn trên cổ của cô bé.

Môi anh thì thào vào tai cô bé, sự thân mật của họ trong bóng đêm làm hai mắt Nhan Mục Nhiễm đau nhức.

Ánh mắt nâng lên hạ xuống vài lần, Nhan Mục Nhiễm mới nở nụ cười tươi: “Nhìn rất đẹp, bác gái, mọi người đừng quá để ý những phép tắc khô khan sẽ làm con ngượng ngùng.”

Mạc Như Khanh nghe cô ta nói vậy, ánh mắt liền nhu hòa đi, rất hài lòng với khí chất và cách ứng xử khéo léo của con dâu tương lai.

“Yến Thần sắp về chưa?” Bà hỏi người giúp việc.

“Đã liên lạc với thiếu gia, thiếu gia nói sẽ”

Người giúp việc còn chưa nói hết câu liền nghe một tràng tiếng bước chân đang hướng về phòng khách.

Mộ Yến Thần ngược sáng đi đến chỗ đám người đang đứng, đôi đồng tử lúc sáng lúc tối, chỉ nhìn chăm chú vào bóng dáng bé nhỏ. Vì sự xuất hiện của anh, bầu không khí trong phòng trở nên khấn trương.

Hai người đứng cách xa khoảng mười thước, không thể chạm vào nhau. Mộ Yến Thần biết rõ tình huống hoang đường này là một sự đả kích với Lan Khê.

Hàng mi dày rủ xuống, che dấu ý lạnh trong đôi mắt, anh bình tĩnh giao túi xách cho người giúp việc.

“Ngày thường mẹ có nói gãy lưỡi con cũng không chịu về nhà. Hôm nay lại vội vàng xuất hiện, chẳng lẽ sợ mẹ mồi Mực Nhiễm ăn cơm rồi thịt luôn con bé?” Hai mắt Mạc Như Khanh hí lại, không che dấu nổi ý cười.

Mộ Yến Thần vẫn bất động thanh sắc.

Anh như thế làm Nhan Mực Nhiễm vô cùng thấp thỏm, mồ hôi túa đầy hai lòng bàn tay.

Cô ta biết sự xuất hiện hôm nay của cô ta là ngoài dự liệu của Mộ Yến Thần, cũng hiểu rõ tính cách lạnh lùng, khắc nghiệt của anh. Vậy sự mạo hiểm hôm nay sẽ mang đến cho cô ta kết quả gì? Cô ta đã không ngại mặt dày để nói cho anh biết bản thân không thể khống chế tình cảm, dù anh nói diễn trò thì mãi mãi không thể thành thật....nhưng vì điều gì mà không thể thành thật được?

“Không phải ăn cơm sao?” Anh đi thẳng vào trong, giọng nói trầm thấp tỉnh táo, “Còn chưa chịu ngồi vào bàn?”

Cho dù bạn gái có đến nhà thì con trai vẫn lãnh cảm như thường, Mạc Như Khanh thấy thế không vui, cau mày, lựa lời an ủi Nhan Mực Nhiễm: “Tính nó từ nhỏ đã khó ưa như thế, mãi chả chịu thay đổi, con là bạn gái nó chắc cũng hiểu?”

Nhan Mực Nhiễm cười gượng gạo, trong lòng lần nữa bị cảnh tượng trước mắt làm cho chua xót.

Cô ta nhìn thấy —— Mộ Yến Thần tới gần cô gái nhỏ, ánh mắt lạnh lùng trở nên ôn hòa, chìa tay ra mua nắm lấy tay cô bé, nhưng cô bé lại né ra sau, đi vòng qua người giúp việc tới bàn ăn.

Bàn ăn hôm nay trở nên náo nhiệt hơn ngày thường.

Mạc Như Khanh khéo léo hỏi Nhan Mực Nhiễm về chuyện tình cảm với Mộ yến Thần, lâu lâu lại liếc nhìn con trai để xác nhận.

“Quen biết trong trường hợp đó? Ồi, không ngờ Mực Nhiễm là con gái nhưng lại chủ động tới gần Yến Thần?” Bà vô cùng hứng thú với kịch bản mà Nhan Mực Nhiễm biên soạn.

Mộ Yến Thần chỉ lặng lẽ nâng ly trà lên môi, không hòa theo câu chuyện tẻ nhạt.

Nhan Mực Nhiễm xấu hổ đến chết mất, nũng nịu: “Bác gái.”

“Vậy con có ghé qua nhà riêng của Yến Thần chưa? Nghe nói khu đó vừa mới xây thêm tòa nhà vừa bán vừa cho thuê, thiết kế rất tinh tế, bác cả ngày bận bịu nên chưa có thời gian ghé qua xem. Mực Nhiễm nếu có rảnh thì đến xem nhé!” Mạc Như Khanh đề nghị .

“. Nhà riêng của Yến Thần?” Nhan Mực Nhiễm có chút tò mò.

“Ừm, Yến Thần sống một mình ở đó, vì nó gần công ty!”

Lan Khê đang gấp miếng cá, đến giữa đường thì bị rơi xuống, cô cau mày, cảm giác tay phải tê cứng, không nghe theo sự điều khiển của não bộ, còn tay trái lại không thể cầm thìa.

Cái người vẫn một mực giữ im lặng suốt buổi cuối cùng cũng chịu lên tiếng, anh quay đầu, nhỏ giọng phân phó người giúp việc một câu.

Lát sau, người giúp việc quay lại, trên tay còn cầm thêm cái thìa.

Lan Khê nhìn chăm chăm chiếc thìa màu bạc, chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, cầm lên bỏ vào bát của Nhan Mực Nhiễm, thấy đối phương nhìn mình bằng ánh mắt căm ghét, nụ cười rạng rỡ làm lóa mờ mọi thứ xung quanh.

Nhưng chớp mắt tiếp theo, Nhan Mục Nhiễm cho thìa bỏ vào miệng thì than nhẹ một tiếng, cau mày thống khổ, bỏ mạnh thìa vào lại bát canh. Vì dùng lực quá mạnh nên bát canh bị ngã đổ, nước canh trong bát chảy đầy bàn.

Mọi người xung quanh đều ngơ ngác nhìn.

Nhan Mục Nhiễm vội vàng lấy khăn giấy che miệng lại, nói không ra lời, Mạc Như Khanh hoảng hốt, lần tới hỏi: “Sao vậy con?”

Nhan Mục Nhiễm lắc đầu, cười khổ “Không sao, trên mặt thìa có một lỗ hổng, con không để ý nên bị đâm vào lưỡi.”

Cô ta không nói dối, trên mặt thìa đúng là bị thủng một lỗ nhỏ.

Mạc Như Khanh khó chịu trong lòng, theo bản năng liếc nhìn hướng Lan Khê —— Không phải bà đa nghi nhưng rõ ràng chính tay Lan Khê đưa cái thìa cho Nhan Mục Nhiễm, hành động diễn ra rành rành dưới mí mắt của mọi người, chỉ là bà không hiểu vì sao Lan Khê phải làm vậy.

Lan Khê thấy ánh mắt mọi người đều dừng trên người mình, khuôn mặt liền tái xuống

Cô há hốc mồm, vừa định giải thích bản thân không hề thấy lỗ thủng trên mặt thìa, lại bị Mạc Như Khanh cắt lời, bà đè ép sự bất mãn trong lòng, phân phó người giúp việc: “Mức bát canh mới cho Mục Nhiễm.”

Người giúp việc vừa muốn đi, Lan Khê liền đứng dậy, ánh mắt hoảng loạn, gấp gáp nói: “Để con làm.”

Tô canh đặt ngay giữa bàn ăn, Lan Khê rướn hết người mới mức được. Trong mắt toàn là hình ảnh của Mộ Yến Thần, cô cố gắng làm lơ, tay run rẩy bưng bát canh đến chỗ Nhan Mục Nhiễm, thăm cầu khẩn đừng xảy ra lỗi lầm gì.

Mạc Như Khanh cùng Nhan Mục Nhiễm tiếp tục trò chuyện, cao hứng bàn luận về thời niên thiếu của Mộ Yến Thần.

Nhan Mục Nhiễm cắn môi, trong đôi mắt khó che dấu được tia khát vọng, bên lên nhìn Mộ yến Thần, đỏ mặt cười duyên: “Thế à. . . . Phải chi con được gặp anh ấy sớm hơn một chút. . . .”

Lan Khê đang bưng bát canh hướng đến chỗ Nhan Mục Nhiễm, vô tình thấy được ánh mắt ái mộ của cô ta với Mộ Yến Thần, cổ tay phải bất chợt nhói đau lên, khí lực trên tay như bị rút sạch, cô than nhẹ một tiếng, bát trong tay rung lên hai lần rồi trực tiếp đổ xuống!

Lần này cả phòng chìm trong tiếng hét chói tai của Nhan Mục Nhiễm!

“” Nước canh còn đang bốc khói, lớp dầu mỡ bóng loáng nổi lênh bênh ở phía trên, áo cùng đùi của Nhan Mục Nhiễm bị thấm ướt một mảng lớn, cô ta vội đứng lên, lấy tay che lại thì hơi ngại, nhưng không che thì rất đau.

Mạc Như Khanh bị dọa tới luống cuống, giận đến khó thở, ngược mắt khiển trách: “Cái con bé này, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Suốt cả buổi tối. . . . Con nhóc này cứ cáu kỉnh, dở dờ ương ương. Hơn nữa còn trút giận vào người ngoài, mà lại là bạn gái của anh trai mình!

Mạc Như Khanh còn tưởng có khách tới chơi thì con nhóc này sẽ thu liễm lại tính xấu, ai ngờ càng ngày càng lớn mật.

Lan Khê hoảng sợ phải lùi ra sau, tạm quên đi nỗi đau đớn trên cổ tay, cô thật khó giải thích vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể thẳng lưng, cúi mặt, lí nhí nói” Thật xin lỗi” . Cô loay hoay muốn lấy khăn lau cho Nhan Mục Nhiễm, vừa quay người cầm chiếc khăn giấy trên bàn, vô tình chạm phải ánh mắt của Mộ Yến Thần

Ánh mắt lạnh lùng dần trở nên phức tạp, chăm chú nhìn cô thật lâu rồi lặng lẽ dời đi.

Ánh mắt phức tạp của anh đâm thẳng vào tim của Lan Khê!

Ngón tay khẽ run lên.

Lan Khê cảm thấy bản thân thật dư thừa trong bữa tiệc thịnh soạn này, cổ bị thương to lớn chạy dọc theo sống lưng, dù không muốn thừa nhận nhưng ánh mắt của Mộ yến Thần nhìn cô chứa đầy hoài nghi, nghiền ngẫm, còn có. . . . Không tin tưởng! !

Phòng ăn trở nên rối loạn, tựa hồ mọi người ai cũng đứng lên hỏi thăm tình huống của Nhan Mục Nhiễm. Nhan Mục Nhiễm gượng cười, chống chế an ủi mọi người đừng lo lắng, rồi xin phép đi vào phòng vệ sinh xử lý.

“Con chưa biết rõ nhà, đừng đi một mình ” Mạc Như Khanh lạnh lùng nâng mắt, nhìn xoáy vào con trai “Yến Thần, dẫn Mục Nhiễm vào phòng vệ sinh đi.”

Sắc mặt Mộ Yến Thần trở nên lạnh lẽo.

Mạc Như Khanh cau mày, giận quá hóa cười: “Hay muốn mẹ phải đưa con bé đi? Mẹ nhớ không nhầm thì đây là bạn gái của con đó, là người mà con dẫn đến nhà hàng ra mắt với bố mẹ—— Mục Nhiễm, ngày thường hai đứa vẫn đối xử với nhau giống. . . .”

“Được rồi.” Ánh mắt Mộ yến Thần bắn ra vô số tia lạnh, lẳng lẳng cắt đứt suy đoán của Mạc Như Khanh. Mọi người trong nhà đang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm vào anh, dù rất muốn nhưng anh không thể ngay lập tức ôm cô vào trong ngực để an ủi, ông trời dường như đang trừng trị tình yêu bất chính của anh đối với cô.

Mộ Yến Thần cười lạnh, trong lòng chỉ toàn châm chọc và chua xót.

Kéo ra cái ghế, anh đứng dậy, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh như nước: “Con đi.”

Nhan Mục Nhiễm “số hưởng” luôn, dù Lan Khê không làm gì nhưng trời cũng hại tiểu tam thoai ^^

91. Chương 91 : Tìm Em Cả Đêm

Phòng vệ sinh gần ngay trước mắt.

Nhan Mục Nhiễm chỉ cảm thấy bầu không khí càng ngày càng tụt xuống, vết phồng trên đùi chỉ là việc nhỏ, cô ta thấp thỏm quan sát người đàn ông bên cạnh, gương mặt anh tĩnh lặng làm cô ta không thể đoán được tâm tình của anh ——

Đâu là ranh giới cuối cùng cho lửa giận của anh?

Bước chân của Mộ Yến Thần bất chợt ngừng lại.

Anh từ từ xoay người, hai mắt nheo lại bắn những tia lạnh vào Nhan Mục Nhiễm, bình tĩnh đưa ra câu hỏi: “Nhan tiểu thư, cô có biết khái niệm về ranh giới đạo đức không?”

Nhan Mục Nhiễm giật mình!

Cô ta suýt cho rằng người đàn ông này có thể đọc được suy nghĩ của mình, mặt đỏ bừng, nhưng màu đỏ chỉ thoáng qua rồi lại nhường àu trắng bệch. Cảm giác xấu hổ cùng đau lòng thay phiên tấn công vào trái tim, cả người Nhan Mục Nhiễm run lên, cố tìm lời giải thích cho sự chất vấn của anh!

“Em. Thật xin lỗi, ” Cô ta đành hoàng thừa nhận, cúi đầu thành khẩn, “Mộ Yến Thần, đứng ra em phải hỏi ý kiến của anh mới có thể quyết định nhận lời mời của bác gái hay không, thế nhưng ——”

Nhan Mục Nhiễm cố dè nén xấu hổ, ngẩng đầu nói: “Nhưng em rất bận tâm một điều, vì có gì mà quan hệ của chúng ta chỉ có thể là tạm bợ? Nếu như anh đã có người trong lòng, có thể cho em biết là ai không, biết rồi thì em sẽ ngoan ngoãn đóng vai trò của một diễn viên giỏi! Nếu như không có, vậy anh có thể chấp nhận —— em làm bạn gái thật sự của anh không?”

Nhan Mục Nhiễm dám đảm bảo, đây là những lời bộc bạch to gan nhất từ trước đến giờ của cô ta.

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ yến Thần biến chuyển, hai đốm lửa dần bùng lên.

Nhan Mục Nhiễm cứ đinh ninh sự lớn mật của mình sẽ làm anh kinh ngạc, cho rằng anh đang phân vân với đề nghị này, nhưng hồi lâu sau, ánh mắt anh lại trở về tĩnh lặng, vô hồn hồi đáp: “Tự thu dọn những rắc rối mà cô gây ra đi.”

Bóng dáng ưu nhã hờ hững lướt qua cô ta !

Nhan Mục Nhiễm cả kinh quay đầu lại, vừa định lên tiếng thì bất chợt hiểu ra—anh căn bản không thèm nhìn đến điều kiện của cô ta, quả quyết cự tuyệt là hiển nhiên, thậm chí cũng không thèm giải thích nguyên nhân vì sao lại cự tuyệt!

Ngọn sóng đau đớn cùng không cam lòng cuộn cuộn trào dâng, cô ta nén lệ đuổi theo: “Mộ Yến Thần, em không nói đùa đâu, từ lần đầu gặp mặt em đã thầm mến anh. Không phải vì điều này thì em căn bản không chấp nhận — Á!”

Thân hình to cao bất chợt kéo mạnh cổ tay cô ta, “Ầm!” một tiếng, thô bạo đẩy cô ta vào vách tường!

“” Nhan Mục Nhiễm hít sâu một hơi, lưng đau nhức đến nỗi không thốt nên lời.

Sắc mặt u ám của Mộ yến Thần ép xuống, mang theo luồng sát khí nguy hiểm !

“ Cô muốn gì?” Môi mỏng bén nhọn gằng từng chữ .

“Sau đêm nay chuyện gì sẽ xảy ra, tự cô hiểu?” Giọng nói phát ra khí lạnh, làm người ta rét buốt.

Anh không biết chắc suy nghĩ của Lan Khê khi chứng kiến cảnh tượng hôm nay, nhưng hậu quả rõ ràng không nằm trong khả năng khống chế của anh. Quá nghiệt ngã, dù chỉ cách một bàn ăn, nhưng không có biện pháp mang đến cho cô cảm giác an toàn, tình huống đó cho anh thấy được bản thân mình vô dụng, tệ hại đến mức nào.

Cho nên anh muốn phát tiết nỗi căm hờn vào người phụ nữ trước mắt này, rất muốn phá hủy cô ta***, muốn hủy diệt những tình huống hoang đường mà cô ta đã gây ra cho người anh yêu.

“Từ trước đến giờ tôi không đánh phụ nữ, cho nên đừng ép tôi ra tay, hiểu chưa?” Anh vô tình buông cánh tay cô ta ra, con người giăng đầy tia máu, kim chế sát khí nồng đậm, “Thuận tiện nhắc nhở cô một điều——vở kịch buồn nôn của chúng ta đến đây chấm dứt.”

“Thời gian qua, vất vả cho Nhan tiểu thư.”

Môi mỏng nhả ra những chữ cuối cùng, chấm dứt vở kịch khiến anh kinh tởm.

Tay dứt vào túi quần, anh ném cho cô ta cái liếc mắt sắc lẹm rồi xoay lưng rời đi.

Chỉ mấy chữ đơn giản nhưng lại như sét đánh vào đầu Nhan Mục Nhiễm.

Xong rồi.

Bọn họ đến đây chấm dứt.

Đừng nói là bạn gái, ngay đến tư cách diễn trò, cô ta cũng đã hoàn toàn vượt mất.

Nhan Mục Nhiễm trở mắt nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của Mộ yến Thần. Anh đi rất vội, rất lạnh lùng cứ như muốn mau chóng rũ sạch quan hệ với cô ta. Cô ta trở nên hoảng hốt, luống cuống, lồng ngực đau đến hít thở không thông.

“Mộ Yến Thần.” Cô ta chậm chạp nén sự chua xót xuống đáy lòng, run rẩy gọi tên anh, lệ tràn đầy trong hốc mắt, hai chân vô thức đuổi theo, “Mộ Yến Thần! Mộ.”

Những chữ kế tiếp cô ta không thốt ra được, một nửa vì anh không thèm để ý tới, còn nửa kia là do cô ta vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh đã chạm ngay Mạc Như Khanh. Nhìn dáng vẻ của hai người, Mạc Như Khanh nhú mày nghi hoặc.

“Mục nhiễm, sao thế? Vì sao con khóc?”

Nhan Mục Nhiễm đang chìm trong đau đớn vì câu nói của bà chợt bừng tỉnh, vội lấy tay lau sạch hai má: “Không có. . . . Con không sao. . . .”

Mạc Như Khanh nhìn ra điểm bất thường, cau mày hướng về đứa con trai: “Yến Thần! Con đã làm chuyện ngốc nghếch gì? Bạn gái con lần đầu ghé chơi nhà, Lan Khê không hiểu chuyện đã làm con bé ủy khuất, giờ con làm bạn trai lại. . . .”

“Em ấy đâu rồi” Mộ Yến Thần đưa lưng về phía bà, lạnh lùng cắt đứt những lời thao thao bất tuyệt.

Mạc Như Khanh suy nghĩ rất lâu mới hiểu được anh đang hỏi tới Lan Khê.

Mặt bà đỏ lên vì tức giận, nhưng khóe miệng vẫn giương lên nụ cười lạnh: “Con nghĩ xem? Từ trước tới giờ, mẹ làm gì dám quản thúc hành động của nó. Tính tình càng ngày càng khó ưa, ba con chỉ vừa quả trách mấy câu, đã vùng vằng bỏ đi, xem ra lại đi làm phiền chú Lưu chỗ tới nhà chú út rồi.”

Chỉ quả trách mấy câu.

Câu nói khiến Mộ Yến Thần tái mặt, anh có thể tưởng tượng ra tình cảnh cô vô tội nhưng phải nghe những lời la hét của Mộ Minh thắng.

Đề xuống cổ tức giận trong lòng, Mộ yến Thần vội tới bàn ăn, quét chiếc chìa khóa rồi thẳng tiến ra ngoài màn đêm, Mạc Như Khanh tức đến mức muốn xỉu, đuổi theo anh, hô lớn: “Yến Thần!”

“Chẳng lẽ con bỏ mặc Mục Nhiễm ở đây sao? Sao không đưa con bé về”.

Bóng dáng Mộ Yến Thần bắt giắc dừng lại.

Ngón tay siết chặt chiếc chìa khóa, ánh mắt rét lạnh, khinh miệt: “Tới bằng cách nào thì về bằng cách đó, đừng làm phiền đến con, sẵn đây con nói rõ với mẹ——”

Xoay người, anh nhìn thẳng vào Mạc Như Khanh, nhấn mạnh từng chữ: “Về sau mẹ đừng tốn công an bài những bữa cơm vô bổ này, không bao giờ con chấp nhận tham gia nữa.”

Hai câu nói nhà nhat phá nát dụng ý của Mạc Như Khanh!

“Xin lỗi không tiếp được.” Anh cup mắt, thu lại ý lạnh, lạnh lùng rời đi.

Chiếc xe lao vào màn đêm, lướt trên khắp mọi nẻo đường.

Những ánh đèn rực rỡ xuyên qua cửa kính thủy tinh, ánh lên những màu sắc lúc đậm lúc nhạt, Mộ Yến Thần lần thứ ba đưa di động lên tai, chỉ có âm thanh “tút, tut” . Máy cô hết pin hay cố tình tắt máy, không chịu nhận cuộc gọi của anh?.

“Xin chào quý khách, số điện thoại quý khách đang gọi hiện đang ngoài vùng. . . .”

“Ầm” một tiếng, anh hung hăng ném mạnh điện thoại vào cửa kính, điện thoại rơi lún lốc xuống gầm xe.

Sắc mặt Mộ yến Thần càng lúc càng u ám, nắm chặt tay lái, cấp tốc quẹo khúc cua.

Lúc này, anh gặp chú Lưu, ông ta bảo Lan Khê không đến tìm ông ta, gọi điện cho chú út, chú ấy cũng bảo Lan Khê không tới nhà.

—— Cô rốt cuộc đã đi nơi nào?

Xe quẹo khúc cua, hướng thẳng đến trường học Nhất Trung.

Đêm khuya có người nhà tra gác giờ giấc của học sinh trong lớp, Vương tiện tiện bị làm phiền nhưng không còn biện pháp nào khác, đành nhờ quản lí xem dùm có nữ sinh nào ở lại kí túc xá vào chủ nhật hay không. Y Đóa nửa đêm bị làm phiền giấc ngủ, mơ hồ ra gặp mặt Mộ yến Thần, lắc đầu nói Lan Khê không có trong kí túc xá.

Trong chớp mắt, Mộ yến Thần có cảm giác toàn thân vô lực.

Nhìn chăm chăm vào nữ sinh rất lâu, ánh mắt thâm thúy như có điều suy nghĩ, cuối cùng đưa ra yêu cầu: “Số điện thoại cùng địa nhà của Kỷ Diêu, đưa cho anh.”

Đây là địa phương cuối cùng mà anh có thể đoán được.

Ngồi trên cái ghế mây trong phòng đọc sách, lần thứ ba Lan Khê bị Kỷ Diêu nắm lấy ống tay áo.

“Nè, sao cậu cứng đầu thế, anh tớ bình thường rất bận rộn, ít khi cùng tớ chat lắm, cậu qua nói chuyện với anh ấy một chút thì có sao đâu?”

Khuôn mặt Lan Khê lộ vẻ cô đơn, liếc mắt về máy tính, tựa hồ có thể nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của Kỷ Hằng, cô nhẹ nhàng mở miệng: “Nhưng tớ thật sự không thích chat Webcam.”

Thật ra cô cảm giác hai người nhìn nhau qua màn hình rất chi là ngớ ngẩn, không giống như gặp mặt bình thường, bản thân ngồi trước camera, mọi cử động đều nằm trong tầm mắt của đối phương, muốn tránh cũng không được, cho nên cô rất ghét loại hình trò chuyện này.

“Vậy cậu ngồi cạnh tớ, tớ tán gẫu cùng anh tớ, cậu để cho anh ấy ngắm cậu một lát rồi đi?”

“Như vậy cảm thấy ngớ ngẩn lắm. . . .”

“Ngớ ngẩn con khỉ, cậu lại đây cho tớ!” Kỷ Diêu không kiên nhẫn, trực tiếp kéo cô qua

“Cậu đừng túm tớ. . . .” Lan Khê cắn môi, thở gấp mấy hơi, “Cổ tay phải tớ bị thương, bị môn đẩy tạ hành hạ, cậu cũng biết mà. . . .”

“À, xin lỗi, tớ dắt cậu đi nào?”

Màn hình mở ra khung cửa chat có hình ảnh của Kỷ Hằng, cậu ngưng mắt nhìn khuôn mặt của cô gái nhỏ từ từ xuất hiện, vẫn như trong quá khứ, cho người ta cảm giác ấm áp, an lành, lớp băng trong lòng bấy lâu đột ngột bị nứt mạnh, nhanh chóng tan rã.

Không gặp gỡ, có lẽ cũng không biết sự tưởng niệm trong lòng lại lớn đến nhường này.

Hình bóng cô khắc sâu vào lòng cậu, chân chính được nhìn thấy người, cảm giác vui sướng lan tràn khắp mọi tế bào trong cơ thể.

” Em có khỏe không?” Kỷ Hằng cười yếu ớt, chăm chú quan sát Lan Khê.

Lan Khê giật mình, ngó Kỷ Hằng một cái, đột nhiên cảm thấy mê mang, không biết nên trả lời ra sao.

Cô chỉ gật đầu thay câu trả lời.

Kỷ Hằng đang định tìm đề tài trao đổi, bất chợt dừng lại, ngưng mắt nhìn cô thật lâu, khàn khàn nói: “Lan Khê, tay em sao thế?”

Cậu vẫn chú ý đến bàn tay buông lỏng xuống của Lan Khê, cứ đơ ra không cử động. Lan Khê nghe cậu nói thì nhìn xuống mu bàn tay, có một mảng đỏ bừng, khiến người ta đau lòng.

“Chạm vào nước nóng.” Cô giải thích đơn giản.

“Nè!” Kỷ Diêu bất chợt lên tiếng, hai mắt trợn to, “Không lẽ cậu bị gia đình bạo hành? Tớ còn đang thắc mắc vì sao giờ này cậu lại chạy tới nhà tìm tớ, có phải bà mẹ ghẻ đánh cậu không? Mẹ nó, tớ hiểu rồi, bà ta nhất định đang bạc đãi cậu!”

Lan Khê: “. . . .”

“Em đi lấy nước đá cho Lan Khê đi, đắp vào sẽ đỡ đau hơn, cứ để mặc như vậy sẽ tạo thành vết bỏng lớn.” Kỷ Hằng tỉnh táo lại, phân phó công việc cho Kỷ Diêu.

Kỷ Diêu đứng dậy, chưa xốt mở miệng: “Ồ, anh đang ra lệnh cho em sao? Hiện tại muốn lợi dụng em, thì không dám bảo em là heo nữa à? Chị dâu tương lai này quả có sức nặng?”

Mặt Lan Khê đỏ như máu, trong lòng khó chịu, quay mặt nói: “Không cần, tớ không sao, hết đau rồi.”

“Cậu hết đau rồi? Nhưng giờ đến lượt anh tố đau! Cho nên tớ vẫn phải đi!”

Kỷ Diêu vừa ba hoa vừa đi ra ngoài, thầm nghĩ nên biết ý mà kéo dài thời gian, nỗi nhớ nhung của ông anh đã thành bệnh, hiểm lắm mới có cơ hội nên để hai người ở cạnh nhau lâu chút, cho thỏa nỗi tương tư của anh trai cô nàng.

Nhưng nào ngờ vừa mới mở cửa đã đụng ngay bóng dáng to lớn!

“Oành!” , bất ngờ đụng mạnh vào lồng ngực vạm vỡ, Kỷ Diêu sửng sốt, lấy tay che trán, lão đảo lui về sau, từ khi nào trong nhà xuất hiện người đàn ông có hơi thở rét buốt này thế? Cô nàng bực bội cau mày, ngược mắt muốn nhìn rõ người trước mắt, một giây sau hai mắt Kỷ Diêu trợn trừng lên.

Mộ yến Thần mang theo luồng khí lạnh bước vào nhà, xuất hiện ở trước mặt cô nàng.

“Diêu Diêu, con hồ đồ quá, ” Mẹ Kỷ Diêu ở phía sau, nhú mi khiển trách, “Lan Khê đến nhà mình mà con lại không liên lạc báo cho người nhà con bé một tiếng, hơn nữa đêm lại lặng lẽ bỏ nhà đi, con bé giận dữ, nhất thời hồ đồ, con còn dám hùa theo, bao che cho nó, nếu người nhà con bé cả đêm không tìm thấy con bé, thì phải làm sao? !”

Kỷ Diêu cứng ngắc người, cảm thấy rất uất ức.

“Cái đó. Điện thoại di động của Lan Khê hết pin.”

“Điện thoại của con cũng hết pin?” Mẹ Kỷ hỏi ngược lại, “Mau đi vào gọi con bé ra đây.”

“Như vậy sao được? !” Kỷ Diêu xù lông lên, máu dồn lên mặt, đỏ ửng, ” Mẹ à, Lan Khê ở nhà bị ức hiếp mới đến nhà chúng ta đó. Mẹ ghê Lan Khê ngược đãi Lan Khê nên cậu ấy mới trốn đến nhà chúng ta”

Nghĩ gì nói vậy, Kỷ Diêu không chút cố kị, lúc sau suy nghĩ kỹ lại, đỏ mặt lén lút nhìn Mộ Yến Thần, ngượng ngùng: “Cái đó. Em không phải cố ý”

Quá đần, sao cô nàng lại quên mất mẹ ghê Lan Khê là gì của Mộ yến thần chứ???

Mộ yến Thần đã đứng trước cửa rất lâu, từ khi xác định Lan Khê ở bên trong thì căn bản không nghe được những lời xung quanh của hai mẹ con Kỷ Diêu, giờ tay chậm rãi đẩy ra cửa phòng. Theo sự chuyển động của cánh cửa, dần dần anh thấy được bóng dáng của người con gái làm trái tim anh treo lơ lửng cả đêm. Cô lẳng lặng ngồi trên ghế mây, mắt nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, tỏa ra hơi thở cô liêu, quanh quẩn.

Trái tim của anh như bị bóp chặt lại.

Như có linh tính, Lan Khê quay đầu nhìn ra phía sau.

Mộ Yến Thần xuất hiện làm lòng cô nhói đau lên, hốc mắt chua xót, lông mi dài hạ xuống, tay theo bản năng nhấp vào con chuột, click vào dấu X đỏ trên khung cửa chat với Kỷ Hằng.

Khuôn mặt Kỷ hằng lập tức biến mất trong tầm nhìn của cô.

Cô ngẩn ra, không hiểu sao bản thân lại cảm thấy kinh hãi, túng quẫn, sợ anh bắt gặp mình đang nói chuyện với người con trai khác.

Phía sau Kỷ Diêu vẫn đang nói chuyện cùng mẹ mình, Kỷ Diêu cau mày không đồng ý cho Mộ yến thần tự động mở cửa phòng vào tìm Lan Khê, tránh để cho bạn mình phải về nhà chịu ầm ỹ, nhưng Mộ yến Thần đã đi tới gần cô gái nhỏ, hai mắt đỏ rực vì sự xâm chiếm của những tơ máu, cúi người, chống hai tay bên thành ghế.

Suốt đêm lo lắng, giờ anh không đủ sức quan tâm đến những người xung quanh, lớn mật tạo ra tư thế mờ ám giữa hai người.

Môi mòng khê mở, tuôn ra làn hơi nhẹ, “Lan Khê. Anh tìm em cả một đêm.”

Mí mắt Lan Khê khê run lên.

Vẫn ngồi bất động, cô bình tĩnh nhìn anh, nhỏ giọng chất vấn: “Bạn gái anh đâu rồi? Anh tìm em như thế, đã được sự đồng ý của bạn gái chưa?”

92. Chương 92 : Em Có Phải Là Trò Tiêu Khiển Hay Không?

Giọng nói trầm tĩnh như nước, trong cứng rắn lộ ra vài phần chua xót.

Lan Khê bắt bản thân phải thật bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại mang theo cảm xúc phức tạp, khó khống chế. Hàng mi dài buông xuống, khuôn mặt thoáng qua sự sa sút, chán nản. Cô không muốn nhìn anh, đành để tầm mắt dán chặt màn hình máy tính.

Ở góc phải phía dưới màn hình, những con “thú cưng” của Kỷ Diêu nuôi trong QQ liên tục nhảy lên nhìn bọn họ.

Mộ Yến Thần cảm thấy vấn đề càng lúc càng khó giải quyết.

Quanh cô tỏa ra tràng khí lạnh nhạt xa cách, giống như đóa hoa hồng mọc đầy gai nhọn, u uất đứng một mình trong sương đêm.

Lồng ngực cuộn trào nỗi đau đớn cùng cảm giác may mắn khi tìm được cô, Mộ Yến Thần không nhịn được vuốt ve mái tóc mềm mượt, rồi vòng cánh tay to lớn ra phía sau, ôm chặt cô trong ngực, cúi đầu xuống.

Lan Khê bị hành động của anh dọa cho hoảng, Kỷ Diêu cùng bác gái chỉ đứng cách hai người có vài mét, vậy mà anh lại to gan làm ra những hành động mập mờ!

Bàn tay chống đỡ lồng ngực anh, mặt cô đỏ lên, nhỏ giọng nhắc nhở: “Mộ Yến Thần, anh điên à.”

Âm cuối thậm chí còn run mạnh lên, hốc mắt dần ướt át .

Không biết vì sao giờ phút này cô rất bài xích những động tác thân mật của anh. Cứ nghĩ đến việc anh ôm Nhan Mục Nhiễm cũng dịu dàng, thâm tình như lúc ôm cô thì cô như muốn nổi điên lên, tức đến nổi thở không ra hơi.

Cô chán ghét bản thân dần trở nên nhỏ nhen, tầm thường.

Cánh tay Mộ Yến Thần càng thu chặt hơn, cương chế không cho cô nhúc nhích.

Lan Khê dùng hết sức lực giãy giụa, hơi thở trở nên ngắn ngủi, đứt quãng, mắt thấy Kỷ Diêu cùng bác gái sắp bước vào, cuống quýt hỏi: “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Trong mắt cô ẩn chứa nỗi tuyệt vọng to lớn.

Ánh mắt cô đâm thẳng vào tim anh, đau không thể tả. Mộ Yến Thần cũng nghe được thanh âm tiếng bước chân của Kỷ Diêu, thấy Lan Khê hoảng loạn, lúc này mới thả lỏng tay, trả tự do cho cô.

Kỷ Diêu đi tới, bữu môi nói: “Anh trai Mộ, tối nay Lan Khê sẽ ngủ với em, anh trở về nói với mẹ anh như thế nhé!”

Mộ Yến Thần không nhìn Kỷ Diêu, ánh mắt vẫn thủy chung bao trùm lên Lan Khê.

“Em định ngủ chỗ này?” Anh nhàn nhạt hỏi.

Lan Khê cố trấn tĩnh lại cảm xúc, gật đầu thật mạnh, nâng mắt, chua chát hỏi: “Thật ra chỉ có anh chạy đi tìm em, ba em vẫn còn tức giận, không thèm quan tâm em, có đúng không?”

Cô đột nhiên rất muốn xác nhận điều này.

Lan Khê quay mặt, tiếp tục đối diện với màn hình vi tính: “Xin lỗi, em hại bạn gái anh bị bỏng, nhưng ba đã la em một trận, chắc không cần em phải qua nhà nhận lỗi với chị ta nữa đâu. Giờ anh tới đây, có phải muốn tiếp tục tra hỏi, xem em có phải cố ý làm bỏng tay của chị ta hay không?”

Cô không kìm chế được những lời thao thao bất tuyệt, hướng mắt nhìn thẳng anh, nói rõ ràng: “Vậy em cho anh biết, em chính là cố ý đó.”

Bạn gái anh làm em chướng mắt, nên em cố tình đối nghịch với chị ta.

Đáy mắt Lan Khê bắn ra những tia ánh sáng lạnh, bình tĩnh mà nhất quán. Nếu mọi người đều nghĩ như thế, thì cô cứ thuận theo họ, vậy bọn họ đã hài lòng chưa?

Kỷ Diêu đứng phía sau trợn tròn hai mắt, em gái à. mạnh miệng lắm đó!

Mộ Yến Thần nghe ra được sự ủy khuất qua lời nói của cô, nhìn đăm đăm vào cô, đau đớn và đè nén trong lồng ngực dần dần tản đi. Cô buồn bực thì xả giận vào người anh, nổi oán giận được trút ra, quả thật tốt hơn phải đè ép, ngấm ngấm tự mình chịu đựng.

Làn hơi nước dập dềnh thấp thoáng trong con người đen nhánh, anh chậm rãi cúi đầu, dịu dàng an ủi: “Anh không muốn ở một nơi xa lạ bàn chuyện của chúng ta. Về nhà với anh, chúng ta sẽ từ từ nói chuyện?”

Trở về.

Trở về nơi đó??

Sắc mặt Lan Khê tái xanh, thu lại tầm mắt, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được: “Em sẽ về đó thu dọn sau, cũng chẳng có bao nhiêu đồ đạc. Sau này không dám quấy rầy đến tổ ấm của hai người.”

Những lời Mạc Như Khanh nói luôn ám ảnh trong đầu cô, bà đang chỉ điểm cho Nhan Mục Nhiệm biết sào huyệt ân ái tương lai của Mộ Yến Thần với cô ta.

Trong chớp mắt, gương mặt Mộ Yến Thần tối xuống, mím môi kìm lại lửa giận, đáy mắt cuộn cuộn nổi sóng.

“Thu dọn xong xuôi thì sẽ rời bỏ anh?” Âm thanh trầm thấp, anh cúi đầu, nhìn chằm chằm vào cô, gằng từng chữ.

Lan Khê cắn môi, tay đang nắm con chuột xuất ra lớp mồ hôi lạnh .

Từ lúc bắt gặp ánh mắt phức tạp trên bàn ăn của Mộ Yến Thần , Lan Khê trở nên sợ hãi, không cách nào để mình ngoan ngoãn, an tĩnh nằm trong lòng anh, hưởng thụ sự yêu thương cưng chiều của anh nữa. Cảm giác tội lỗi vì vi phạm cấm kị là quá đủ, cô không thể chịu đựng thêm sự nghi kị của anh nữa.

Anh vươn tay, đẩy con chuột dưới lòng bàn tay cô ra, gò má tuấn dật mà căng cứng, khàn khàn ra lệnh: “Chúng ta về nhà nói tiếp” , cánh tay dài trực tiếp thăm dò xuống hông cô, muốn ôm cô lên, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Kỷ Diêu.

Lan Khê luống cuống, theo bản năng muốn ngăn cản, nhưng cản không nổi. Cô trở mặt nhìn anh đến gần, một giọt lệ nóng bỏng lăn xuống má, cắn môi, hai cánh tay mềm mại quấn chặt lấy cổ anh.

“Anh buông ra. tự em đi, em về với anh, được chưa?” Cô chôn mặt trong cổ anh, nức nở nói.

Lấy được sự đảm bảo của cô, Mộ Yến Thần mới chịu dừng động tác ngông cuồng lại.

Anh không muốn dồn ép cô đến mức này, nhưng cô quá quật cường, không chịu nghe anh giải thích, đã vội vàng giam cầm bản thân trong vực thăm đau đớn, thống khổ. Có như thế khiến anh đau, trong lòng rối loạn không biết phải đối với cô ra sao.

Chờ giọt lệ biến mất khỏi khóe mắt, Lan Khê buông cổ anh ra, khuôn mặt tựa như bầu trời sau cơn mưa, nhìn chằm chằm Kỷ Diêu: “Hôm nay tớ không ngủ với cậu đâu, tớ về nhà, cậu ngủ một mình đi.”

Kỷ Diêu kinh ngạc.

Thật ra Kỷ Diêu đã dự liệu trước kết quả này. Tuy cô nàng đứng ở phía sau, không nghe rõ những chuyện hai người trao đổi . Nhưng Kỷ Diêu thấy được ánh mắt ôn nhu hòa cùng sự kiên quyết phải đưa Lan Khê về nhà của anh trai Mộ.

“Thế à ” Kỷ Diêu sờ sờ mũi , lát sau lấy lại phản ứng, hung tợn mắng Lan Khê “Đồ lường gạt!”

“Cậu đi nhanh đi, lần tới còn tìm tớ, tớ không thềm chứa chấp cậu nữa!” Kỷ Diêu xua tay, bắt đầu đuổi người.

Mộ Yến Thần nắm tay Lan Khê, dắt cô đứng cạnh anh, ngược lên nhìn Kỷ Diêu: “. Xin lỗi, đã gây phiền toái cho em.”

Kỷ Diêu khê liếc anh, có cảm giác “thụ sủng nhược kinh”, hơi thở không còn đều đặn.

Kỷ Diêu không được tự nhiên đưa tiễn hai anh em ra ngoài, đóng lại cửa phòng, cô nàng lập tức đập nhẹ đầu vào tường, trong đầu cứ loạn cào cào. Cô nàng nhớ tới lần Lan Khê giải thích “nụ hôn” ngoài ý muốn của hai anh em, nhưng có đúng là ngoài ý muốn không?

—— Nếu như là ngoài ý muốn, vì sao Kỷ Diêu thấy được sâu trong đáy mắt của hai người đó chứa đầy nỗi thống khổ, còn có ưu tư, sầu muộn?

Chiếc xe màu đen quen thuộc lại hiện ra.

Dọc đường đi, tay Lan Khê luôn bị Mộ Yến Thần siết chặt trong lòng bàn tay, rất ấm áp, cô vô thức bước theo anh, bất chợt mở lời: “Mộ Yến Thần, em có phải là trò tiêu khiển của anh không?”

Thân hình trước mặt cô trở nên cứng đờ.

“Em quên mất anh cũng là một người đàn ông bình thường, sau này sẽ kết hôn, xây dựng mái ấm gia đình. Anh năm nay hai mươi bảy tuổi, độ tuổi vừa vặn để cân nhắc đến chuyện đó, ” Khuôn mặt Lan Khê lộ ra nỗi bi thương, cắn răng, tiếp tục nói, “Anh nói anh yêu em, chắc cũng là gió thoảng mây bay, cái anh muốn chỉ là biến em thành trò tiêu khiển để cuộc sống của anh vui đi phần tẻ nhạt?”

Anh nói anh là kẻ không được ai yêu thương, chỉ có cô cho anh biết thế nào là ấm áp. Bởi vì định lực cô không vững, cho nên bị anh dẫn dụ, từng bước đột phá vòng cấm kỵ, dây dưa cùng anh.

Lan Khê luôn biết anh và cô sẽ không có tương lai, chỉ có sự tuyệt vọng chào đón. Nhưng cô lại không ngờ, sự tồn tại của cô đối với Mộ Yến Thần chỉ tương đương một vở hài kịch. Cô thậm chí từng nghĩ thơ cho rằng, anh yêu cô sâu đậm, cả đời này sẽ không bao giờ gặp gỡ người thứ hai yêu cô được nhiều như anh.

—— Có phải cô còn quá nhỏ, nên không thể phân biệt được lời nói chân thành với lời dối trá?

Mộ Yến Thần xoay người, dùng ánh mắt lạnh động tất cả nỗi bi ai, chua chát để nhìn cô, gương mặt tuy trầm tĩnh nhưng trái tim đã lở loét, đau đến không còn cảm giác, ngấm cô rất lâu mới mở miệng: “Em thật sự nghĩ vậy?”

Giọng nói khàn đặc, nhuộm đầy sự bi thương.

Ánh mắt thâm thúy kịch liệt biến hóa, anh chớp mắt ngăn làn sương mờ đang chập chùng trào lên, khóe miệng bức ra nụ cười tự trào, vẫn giữ thái độ dịu dàng “Anh liệu linh yêu em, bất chấp đạo đức, không để ý cấm kỵ. Anh giữ chặt em bên người, nguyện ý gánh chịu mọi sự trừng phạt. đó là để tiêu khiển?”

Gây nên nghiệp chướng này, dù là ngàn người phỉ nhổ, vạn người lên án, cả thiên hạ khinh bỉ, anh cũng có thể mỉm cười chấp nhận.

—— Chỉ là, làm sao cô có thể nghĩ anh như thế?

Lan Khê nhói lòng, nước mắt đánh úp vào hai viền mắt, không muốn đối mặt với sự chất vấn của anh, theo bản năng muốn chạy trốn, lại bị Mộ yến Thần giữ chặt cổ tay. Anh kéo sát cô vào ngực, tay chạm đến sợi tóc trên mặt cô. Cúi đầu đối diện cô, con ngươi giăng đầy tia máu đỏ, đau không thể át

“Lan Khê, anh thừa nhận nếu mình không từng bước dồn ép thì em căn bản sẽ không chịu ở bên anh——” Mộ Yến Thần nhìn đôi mắt ướt đầm của cô, khàn giọng nói rõ, “Nhưng từ khi em chủ động hướng bước chân đầu tiên về phía anh, trong khoảnh khắc đó, anh đã biết chắc chắn cả đời này không thể buông tha em!”

Giống như khốn thú đang rít gào, giọng anh khàn đục, căng chặt như dây cung.

Nước mắt nóng bỏng chảy dọc theo đôi má, rơi trên cổ tay, Lan Khê cụp mắt không dám nhìn anh. Cô biết mình đã nói sai, nhưng lòng cô rất khó chịu, không nịn được phải chất vấn anh, chất vấn tình cảm của chính mình.

Nhìn cô khóc, Mộ yến Thần càng xót xa hơn, hôn nhẹ lên khóe mắt cô, vừa hôn vừa giải thích: “Chẳng có bạn gái nào cả. Cô ta là do Nhiếp Minh Hiền nhờ đến giúp anh lừa gạt mẹ, căn bản không phải thật.

. . . .” Làn môi mỏng nuốt hết những giọt nước mắt mặn chát của cô, anh khó chịu, cười lạnh “Cũng là giữ lại cho em một con đường sống, anh không ngại bàn thân mãi gánh tiếng xấu muôn đời, nhưng em thì khác, em chỉ là một nữ sinh cấp ba — anh sợ mối quan hệ của chúng ta sẽ phá nát cuộc đời của em. . . .”

“Lan Khê, anh cho em biết, trong lòng em nặng nề bao nhiêu thì anh tuyệt đối không nhẹ hơn nửa phần.”

93. Chương 93 : Không Cho Cô Buông Tay.

Nghe câu nói của anh, Lan Khê vô cùng chấn động.

Còn chưa kịp tiêu hóa hết ý tứ trong lời nói, bờ môi anh đã hạ xuống, kích thích mọi tác da thịt trên khuôn mặt. Tuy cô chưa hoàn toàn thông suốt, nhưng theo bản năng vẫn biết được quan hệ của Mộ Yến Thần cùng Nhan Mục Nhiễm không giống như cô nghĩ, anh làm tất cả chỉ để che giấu cho cô, những chuyện cô chưa biết liên tục xung kích vào đầu óc cô.

Nước mắt nóng bỏng chưa kịp thu hồi, môi anh đã bá đạo tàn sát cánh môi cô. Hơi thở trầm ổn quen thuộc lan tràn khắp khoang miệng, nước mắt như cái vòi nước hồng, mãi miết lẫn xuống hai má. Càng gần anh, cô càng thấy rõ sự vấy vùng, nổi bị thống mà anh và cô đang đối mặt.

Cô không có định lực tốt như anh.

Cô sẽ không ngừng suy đoán, không ngừng chất vấn, không ngừng tra khảo bản thân, tự dần vặt bản thân đến điên cuồng.

Hai cánh tay mềm mại quấn lên, bầu chặt tấm lưng anh, nhón chân ôm lấy cổ anh. Lan Khê vẫn khóc trong im lặng, khuôn mặt thấm đẫm nước mắt.

“Em xin lỗi. . . .” Cô run rẩy, còn chưa nói hết câu đã sặc khóc thành tiếng, “Em thật sự không biết. . . .”

Cô không biết nên mới hiểu lầm anh.

Mộ Yến Thần siết chặt thân thể nhỏ bé đang không ngừng run lẩy bẩy, bàn tay vòng chặt hông cô, mãnh liệt tập kích môi cô, thanh âm nức nở nghẹn ngào biến mất giữa hai bờ môi, kèm theo nước mắt nóng bỏng như có ngọn lửa diêm lệ bùng lên khắp xung quanh hai người, tách biệt bọn họ khỏi thế giới bên ngoài. Anh làm sao không biết, trên vai cô phải gánh chịu bao nhiêu áp lực? Cảm giác đè ép ấy khiến cô trở nên yếu ớt, mất cảm.

Nắm cằm cô, lưỡi anh tách hai kẻ răng cô ra, vói thẳng vào trong, hai chiếc lưỡi xoắn chặt vào nhau, cùng nhau say mê nhảy múa. Anh muốn dùng nụ hôn để an ủi cô, nuốt sạch tất cả những bi thương, thống khổ cô đang phải chịu đựng.

“Đừng đứng chỗ này, lạnh lắm, vào trong xe nói tiếp” Ném hết mùi vị trong khoang miệng Lan Khê xong, Mộ Yến Thần mới chịu thoái lui khỏi cánh môi đỏ tươi, dịu dàng vuốt ve mái tóc mềm mượt, thấp giọng dỗ dành cô.

Lan Khê vẫn còn khóc thút thít, lắc đầu.

“Em không muốn về nhà. . . .” Cô thật không muốn trở về nơi đó nữa.

Mộ Yến Thần đờ người trong một giây, lát sau hiểu được ý cô nói, hai tay càng siết chặt hơn, vỗ vỗ lưng cô: “Không về nhà họ Mộ. . . . Về nhà của chúng ta. . . . Đừng sợ, được không?”

Gió đêm thổi tới, luồng theo ống tay áo xâm nhập vào làn da, Lan Khê bị lạnh khẽ run lên, theo bản năng rúc vào trong ngực anh, hai tay níu chặt cổ anh, ầm ứ gật đầu.

Hai người chưa vội về nhà, Mộ Yến Thần hạ ghế xe xuống, ôm Lan Khê cùng ngắm nhìn bầu trời ban đêm.

Lan Khê khóc xong thì mệt, hai hàng lông mi ướt nhẹp, dính vào mí mắt rất khó chịu, cô nhú nhú mắt, ánh mắt chạm vào nút áo trên khuôn ngực Mộ Yến Thần, cảm giác có phần không chân thật, đưa tay lên, cầm nút áo trong lòng bàn tay.

Cô nhớ lại những việc xảy ra trong tối nay, cảm thấy vừa đau lại vừa ngọt.

Mộ Yến Thần phát hiện động tĩnh của cô, mắt rũ xuống, mặc cô chơi đùa nút áo của mình, sờ tóc cô, khàn khàn hỏi: “Sao vậy?”

Lan Khê buồn buồn phát ra âm âm thanh: “. Em không cố ý.”

Mộ Yến Thần khẽ chau mày, chưa hiểu ý cô lắm, anh cúi đầu thấp hơn, môi mòng thuận đà in nụ hôn lên trán cô “Cái gì?”

Cô nhướng mắt, mái tóc trên trán bị anh làm rối, che lấp con ngươi đen trong suốt, lựa lời giải thích: “Em không cố ý làm bỏng tay chị ta, lúc đó tay em không có hơi sức nên mới làm rớt chén canh. Thật đó!”

Ánh mắt cô tràn đầy sự chân thật.

Mộ Yến Thần lúc này mới nhớ đến sự cố trên bàn ăn, mặt không biến sắc, chỉ là cầm lấy tay phải của cô lên xem, thấy được trên mu bàn tay có một mảng da bị phỏng đỏ, còn cổ tay thì lại mềm nhũn, gân cốt thoáng lệch đi, tay anh vừa động vào đã làm cô đau đến trắng mặt.

“Sao tay lại bị như thế này?” Hai hàng lông mày nhíu chặt, cơ hồ có thể ép chết con muỗi nhỏ.

Lan Khê lười giải thích, miệng ngáp nhẩn ngáp dài, có chút buồn ngủ nên dựa sát vào anh: “Trước kỳ thi tốt nghiệp thì môn thể dục phải đạt được tiêu chuẩn, em cố luyện tập nên bị thương đó, em có nguy cơ không qua được rồi.”

Môn thể dục là điểm yếu chí mạng của Lan Khê.

“Có mấy hạng mục?”

“Chạy cự li dài, cự li ngắn, đẩy tạ, nhảy xa, còn có một môn nữa...nhưng em quên rồi.”

“Mỗi ngày em đều phải luyện tập?”

“Đương nhiên, chứ anh nghĩ sao? Làm học sinh cũng chẳng dễ dàng đâu ——” Lan Khê gối đầu lên gực anh lầu bầu than thở, đột nhiên nhớ ra một việc, hàng mi run mạnh hai cái, “Chúng ta buổi tối không về nhà? Mẹ anh hỏi thì phải trả lời sao đây”

Ánh mắt Mộ Yến Thần bắt chợt trầm xuống, nhưng vẫn nhẹ nhàng xoa bóp gân cốt trên cổ tay cô, ấn vào những chỗ có vết máu ứ đọng, nói sang chuyện khác: “Sau này anh cùng em tập luyện, chắc chắn sẽ qua được.”

Lan Khê đột ngột cứng mình, khuôn mặt nhăn nhúm lại, khẽ dùng sức muốn rút tay về: “Đau.”

Làm ơn đi, tay cô đang đau mà anh cứ nhào nặn, giống như là nhào bột thế?

Mộ Yến Thần ép sát vào mặt cô, giọng nói êm dịu: “Ấn mạnh như vậy máu bầm mới tan đi được, hay em ngồi trong xe hơi, anh ra ngoài mua hộp thuốc Vân Nam xức cho em, xức vào thì sẽ bớt đau ngay.”

Giọng điệu anh chứa đầy sự dụ dỗ, cưng chiều, thế mà Lan Khê vẫn phản đối, lắc đầu thật mạnh.

Cô rút tay về, tiếp tục ôm sát thắt lưng anh, có chút ỷ lại: “Anh đừng đi.”

Như có một chiếc bàn là ấm nóng, ủi thẳng vào trái tim trong lồng ngực anh.

Đôi mắt Mộ Yến Thần dần chuyển sang màu đỏ, nhích người ôm khít khao hơn, hơi thở quét qua trán cô, lấy tay nâng mặt cô lên .

“Anh không đi, em muốn ngồi trong xe cả đêm hay muốn về nhà làm chuyện khác?” Giọng anh trầm khàn.

Lan Khê ngược mắt, sự ủy khuất như ẩn như hiện trong đáy mắt.

Cô nghiêng mặt, khẽ cắn ngón tay anh, thanh âm mềm mại chọc khuấy lòng người: “Ổ chỗ này làm không được hả?” (Quá sốc với em nó)

Cô không ý thức được những chữ ngắn gọn này ẩn chứa bao nhiêu sự to gan, lớn mật.

Mí mắt Mộ Yến Thần hung hăng nhảy lên!

Cái lưỡi trơn mềm của cô như có như không liếm qua ngón tay anh, mang đến cho anh luồng khoái cảm khổng lồ, lửa nóng xuất ra từ bụng dưới chạy lan khắp người. Cô nói muốn làm ở chỗ này—— “làm” của cô có giống như “làm” của anh không?

Rút ngón tay ra, vội vàng xoay mặt cô lại, Mộ yến Thần cô nén dục vọng hỏi: “Nói thật?”

Mặt Lan Khê cháy đến đỏ rực, cũng không hiểu vì sao mình lại lớn mật nói ra những lời ấy, nhưng khi anh ép hỏi thì cô lại có chút chột dạ, quay mặt đi, lại bị cưỡng chế trở về. Hơi thở anh áp sát, còn có....dưới móng cô gồ lên một vật cứng cứng, nóng đến dọa người.

Cô theo bản năng lấy tay chống đỡ ra sau, nhích mông muốn tránh đi vật đáng sợ ấy: “Anh hai.”

Mộ yến Thần lấy tay ôm cô trở lại, gương mặt tuần tú nhuốm đầy màu ái dục, dán môi mình vào môi cô, phả ra hơi thở nặng nề: “Thế nào?”

Lan Khê khóc không ra nước mắt.

Cắn môi, cô run rẩy nhả ra mấy chữ: “Anh hai, làm nhẹ một chút.”

Lần nào cùng anh cũng vậy, đến cuối cùng cô đều bị anh hung hăng hành hạ đến sức cùng lực kiệt, cô cầu xin tha thứ thì ngược lại anh càng cuồng động. Thời khắc sau cùng đều bị anh kéo vào bể trầm luân, không cách nào tránh thoát. Tình cảnh đó khiến cô có cảm giác chỉ khi nào chịu hết thống khổ mới có thể chạm được vào khoái cảm.

Nghe cô nói xong, toàn thân Mộ Yến Thần bị hóa đá.

Con người tràn ngập màu đỏ, biểu tượng của khát vọng. Mấy chữ ngắn gọn của cô lại đốt lên trận hỏa hoạn lớn trong lòng anh, giọng nói mềm mại gãi ngứa trái tim anh, còn có hai tiếng “anh hai” êm dịu , trêu chọc lòng hiềm ác của anh. Trong đêm tối nồng nàn, xưng hô của cô nhắc nhở anh về thân phận anh em ruột của hai người, cảm giác đột phá cấm kị kích thích đến từng dây thần kinh trong cơ thể.

Toàn thân Mộ Yến Thần nóng rực, ập những nụ hôn xuống cổ cô, vừa hôn vừa yêu cầu: “Gọi nữa.”

Lan Khê kinh ngạc, không biết anh muốn cô gọi gì. Trong khi cô thất thần thì tay anh đã cởi chiếc quần jean xuống, cô chòang tỉnh kêu lên muốn ngăn cản, vết chai trên lòng ngón tay anh liên tục cọ xát vào nơi thâm kín của cô, sức lực nóng bỏng như xuyên qua tầng vải mỏng nghiền nát lí trí của cô.

“” Lan Khê cắn môi, ôm chặt vai anh không nói lời nào.

“Gọi “anh hai” đi.” Giọng nói lạnh lùng rót vào tai cô, đậm chất ra lệnh, ép buộc.

Chiếc quần lót của cô cuối cùng cũng rơi xuống, ngón tay men theo dòng chất lỏng đâm vào bên trong, Lan Khê hét lên, muốn thụt người lại, nhưng vòng eo đã bị anh cưỡng chế. Mộ Yến Thần lật người cô lại, bàn tay to lớn vặn bung hai đầu gối của cô ra, dắt một chân cô lên khuỷu tay, toàn bộ ngón tay tà ác đã đi sâu vào trong. Lan Khê ngửa đầu liên tục thở dốc, mồ hôi theo mái tóc dài tản ra khắp ghế ngồi.

“Anh hai.” Ngón tay móc nguẩy bên trong làm cô rung mình, sợ hãi gọi ra tiếng.

Mộ yến Thần tự cởi ra lớp vải trói buộc của bản thân, đem lửa nóng chống đỡ vào khe hở đã ướt đầm của cô . Cảm thấy cô đã đủ ẩm ướt nên anh rút ngón tay ra, chuyển hướng tấn công lên trên. Áo ngực bị đẩy ra, tay anh nhanh chóng chiếm giữ hai bầu ngực trắng nõn, mãnh liệt vằn vê, nhào nặn, ác ý nhéo mạnh hai đỉnh đỏ tươi. Lan Khê bị đau, há miệng muốn kêu lên thì bị anh lấy nụ hôn phong bế, nuốt hết mọi kháng nghị của cô vào cổ họng.

Lửa nóng của anh đột nhiên bộc phát mạnh, tín hiệu mở màn ột cuộc yêu vô tận.

“Gọi thêm lần nữa!” Con ngươi đỏ như máu, trên trán Mộ Yến Thần đỏ đầy mồ hôi nhưng vẫn cố chịu đựng, chiếc lưới dài sục sạo khắp nơi, ra mệnh lệnh nguy hiểm.

Toàn thân Lan Khê liên tục run rẩy, muốn giữa đầu ra sau lại bị anh gắt gao khổng chế, vô lực phản kháng. Đôi môi bị anh hung hăng cắn mạnh, miệng cô vì đau nên phía dưới đột nhiên co rút nhanh, thanh âm kháng nghị chỉ vừa phát ra một nửa, đầu lưỡi đã bị anh quắp lấy, anh lợi dụng lúc cô co rút chặt nhất thì dùng mãnh nhấn sâu vào!

Anh muốn cô nhớ rõ ràng, ngay tại giây phút này, người đang xuyên vào trong cô là ai.

Nước mắt Lan Khê lần nữa rơi xuống, thân thể va chạm kịch liệt làm cô không chịu nổi, nhưng động tác của Mộ Yến Thần vẫn dữ dội như thường. Anh không biết cô vì đau hay vì mặc cảm tội lỗi mà rơi nước mắt, dù nguyên nhân là gì thì anh cũng không thể rút lui.

Cô đang bị những khó khăn trong thực tế làm ảnh hưởng, nếu như xuất hiện thêm một vật cản, thì khả năng cô rút lui bỏ chạy là rất cao. Anh không thể để điều đó xảy ra.

Con đường gian nan này, cho dù có phải quỳ thì anh cũng phải đi hết.

Trong quá trình đó, anh tuyệt đối không cho phép cô dễ dàng buông tay anh ra.

@Yến My: còn lâu em LK mới bị ngược, chỉ khi nào anh bị bức đến đường cùng mới ngược em nó thôi

Điểm đặc biệt của truyện là hai người rất yêu nhau nhưng tinh thần chưa bao giờ được thoải mái, buông lỏng như những người bình thường, vì trái luân lý mà, vừa yêu vừa dằn vặt vậy đó. Ngọt ngào nhưng cũng đau khổ, chỉ đến khi gần cuối thì hai người mới thực sự hạnh phúc thôi

p/s: edit xong chương này cạn máu luôn, định edit tiếp chương sau mà nhìn lại vẫn còn H. Thôi mai edit tiếp, mình chuyển sang edit Nghịch lửa vậy.

94. Chương 94 : Em Yêu Anh Không?

Tư thế của ai người tạo đà cho Mộ Yến Thần đi vào thật sâu, Lan Khê mệt mỏi gập cong người muốn lui ra sau, nhưng anh rút chặt lưới cô lại, truyền hơi thở cho cô, sau đó thẳng lưng xông tới chỗ mẫn cảm nhất.

Khoái cảm kinh người đột ngột đánh tới, toàn thân Lan Khê run rẩy, mồ hôi túa ra khắp người.

Tiếng thét chói tai nơi đầu lưỡi đều đi vào sâu trong cổ họng anh.

Biên độ luật động của Mộ Yến Thần đột nhiên hòa hoãn lại, chậm rãi đẩy vào nơi sâu nhất của Lan Khê, nghiền qua nghiền lại nhiều lần. Môi anh liên tục hoạt động, hôn khắp người cô xong còn hỏi cảm giác của cô như thế nào. Những ngôn ngữ trần trụi phát ra từ miệng anh suýt ép Lan Khê đến tuyệt cảnh.

“Muốn anh dùng lực mạnh hơn không? Hửm?” Ngón tay vùi sâu vào mái tóc dài, Mộ Yến Thần đè nén khát vọng, khàn giọng hỏi cô.

Mỗi một cú nhún người đều tới sát điểm mẫn cảm nhất, nhìn thân thể người con gái phía dưới dày đặc những vết hôn, anh gắt gao giảm lại tốc độ, cố ý không cho cô đạt được cao trào. Lan Khê bị anh hành hạ đến phát khóc.

Cô căn bản còn quá non nớt, trong những chuyện này tuyệt đối không xứng làm đối thủ của anh.

Trước giờ cô luôn ở thế bị động, chưa thể bỏ hết những gánh nặng trên vai để giao mình hoàn toàn cho anh, anh luôn phải cưỡng chiếm, yêu cầu, đòi hỏi thì cô mới có thể chậm rãi nở rộ ra, để anh chiếm hết mọi thứ tốt đẹp.

“Trả lời đi, em có muốn hay không?” Mộ Yến Thần cố nén mồ hôi lạnh rịn ra đầy trán, âm thanh khàn đục, hung hăng mài qua điểm mẫn cảm, nhìn cô run lên rồi chậm rãi thoái lui.

Cảm giác trống rỗng hư vô tự nhiên mà đến.

Lan Khê nức nở nắm chặt cánh tay anh, lưng đau eo mỏi vô cùng, nhưng cảm giác trống rỗng này làm cô không nhin nổi, thật sự không biết bản thân đang muốn gì, muốn anh mau một chút, mạnh một tí, đừng hành hạ cô nữa. Nhưng những lời này...sao có thể nói ra miệng được.

“Muốn. . . . Anh hai, em muốn. . . .” Cô khóc ra thành tiếng, chủ động thẳng lưng dây dưa cùng anh, không cho anh rời đi.

Sự co rút bất ngờ của cô là đòn trí mạnh với anh, sống lưng Mộ yển Thần vọt qua dòng điện nóng, đôi mắt vì sung huyết trở nên đỏ tươi, chuyển đôi chân nhỏ từ khuỷu tay lên trên vai, đè mạnh hông cô, dẫm mãnh thúc sâu vào!

Lan Khê thét lên chói tai.

Cảm giác thỏa mãn tăng vọt lên, Mộ Yển Thần không kiêng dè gì nữa, giữ chặt eo cô điên cuồng tiến công, động tác cuồng dã, sự thắt chặt của cô đem đến cho anh luồng khoái cảm tuyệt vời. Càng về sau anh lại càng mất kiểm soát, xoay mặt cô lại, hôn mạnh vào môi cô, ngậm chặt đầu lưỡi cô, dẫn cả hai lên đến thiên đường khoái lạc.

Thời điểm cuối cùng Lan Khê bị anh ép đến ngộp thở, anh nghiền ép đến từng tia khí trong phổi cô phải cùng anh trầm luân. . . . Cô kịch liệt run rẩy, nước mắt lăn trên hai má, anh dùng ngón tay lau đi, nhắm mắt, buông mình tận hưởng sự vui sướng mà cô dâng hiến.

Sau cuộc hoan ái, hai chân Lan Khê căng như đến mức không khép lại được.

Không biết mấy giờ nhưng chắc chắn đã rất khuya, hai cơ thể vẫn giao vào nhau, toàn thân Lan Khê sềnh sệch mồ hôi, bứt rứt khê lên tiếng kháng nghị, Mộ yển Thần động đậy người, chỉnh máy điều hòa tăng lên vài độ.

“Lạnh không?” Giọng anh trầm khàn, phả hơi thở còn vương mùi ái dục.

Anh đắp tây trang lên người cô, mặt trên thoảng thoảng mùi hương bạc hà lẫn vào mùi thuốc lá nhàn nhạt, Lan Khê mệt mỏi khẽ mở mí mắt ra, đập vào mắt cô là cổ áo sơ mi trắng tinh của anh, nút áo bằng kim loại phát ra màu sắc trang nhã, cô lấy tay sờ lên, vuốt vuốt, đem nồng cháy dần dịu lại.

Ánh mắt Mộ yển Thần vẫn luôn theo sát mọi động tĩnh của cô, đột nhiên nhớ lại câu hỏi của Nhiếp Minh Hiên, anh cúi đầu đến gần môi cô, hỏi thật nhỏ: “Lan Khê, yêu anh không?”

Mối quan hệ này rốt cuộc có phải mình anh đơn phương hay không?

Anh thật sự rất muốn biết tình cảm của Lan Khê dành cho anh, có bao nhiêu phần là yêu. Đây là một động lực to lớn tiếp thêm dũng khí cho anh đi hết quãng đường gian nan này.

Nếu không sẽ có ngày mọi thứ đều tan thành bọt biển, anh đem tất cả dâng hết cho cô, còn cô lại ngoảnh mặt ngó lơ.

Câu hỏi vừa thốt ra, gương mặt anh hoàn toàn tái nhợt.

Vì không xác định được đáp án của cô, nên hỏi xong anh liền hối hận.

Lan Khê đột ngột cứng mình, lông mi khẽ run lên, vừa muốn trả lời thì đôi môi đã bị ngậm chặt. Ánh mắt Mộ yển Thần căng thẳng, lòng bàn tay nhẹ nhàng sờ mặt cô, nụ hôn nồng nàn hóa giải mọi ngôn ngữ của cô.

Đừng nói.

Cái gì cũng đừng nói.

Một chuỗi tiếng động truyền đến, liên tục vang lên.

Thanh âm phát ra từ túi áo của tây trang đang đắp lên người Lan Khê. Cả người cô co rúm lại, ánh mắt lóe lên tia hoảng sợ, không biết giờ này ai lại gọi điện cho anh.

Mộ Yến Thần bất động vài giây, lát sau sờ vào túi, rút điện thoại ra. Không biết vô tình hay cố tính, lúc tay anh tiến vào khe xẹt qua một bên vú nhỏ, Lan Khê run mạnh lên, mặt đỏ ửng, nép người vào lòng anh, xoa dịu tâm trạng căng thẳng của Mộ Yến Thần.

“A lô?” Anh không nhìn số đã nhận luôn.

“Mộ Yến Thần.” Là giọng nói khàn khàn của phụ nữ.

Hàng lông mi khẽ nhú lại, mím chặt môi ra vẻ bất mãn

Anh không nói chuyện, thật sự cũng chẳng biết là ai đang gọi điện, cũng không thèm để ý.

“Mộ yến Thần, em gọi điện muốn xin lỗi anh ” Phía bên kia, Nhan Mục Nhiễm trầm ngâm ngẫm mình qua chiếc gương sáng, ánh mắt lóe lên sự nhấn nhá: “Thật xin lỗi, em biết mình không nên tự chủ trương trong việc nhận lời với mẹ anh, em thật sự sai rồi. Em đã giải thích mọi việc với bác gái, em gái anh chắc là không cần thận chứ không cố ý làm bồng em. Nhưng mà. Mộ yến Thần, em thật sự muốn biết, vì sao anh cần tìm người diễn một màn kịch này?”

“Em rõ ràng không làm gì quá đáng, lại xui xẻo bị thương, vì sao anh còn tức giận?” Nhan Mục Nhiễm cắn môi, hốc mắt vì ảm ức mà đỏ lên, nắm chặt điện thoại, nặng nề hỏi.

Lan Khê ngoan ngoãn nằm trong ngực anh, nhiệt độ ngón tay cô đang dần lạnh đi, nhưng không dám làm phiền cuộc gọi của anh.

Ánh mắt Mộ yến Thần ảm đạm rũ xuống, nhìn cô đầy thương tiếc, chuẩn bị tắt máy, anh không có kiên nhẫn nghe người phụ nữ bên kia nói làm xàm những chuyện nhảm nhí.

Nhan Mục Nhiễm phát hiện ra sự trầm mặc vô tình của anh, ghen ngào gọi lớn: “Anh khoan hãy tắt máy !”

Câu nói đậm chất thê lương, chính cô ta cũng không hiểu vì sao.

Cô ta chưa bao giờ phải luống cuống, sợ hãi như bây giờ.

Cô ta biết rõ người đàn ông này vốn bạc tình, lãnh khốc. Nếu cô ta cố chấp làm phiền đến anh, trêu chọc anh, anh sẽ chặt đứt những cơ hội mà hai người có thể giáp mặt, vĩnh viễn là người xa lạ.

Nở nụ cười nhợt nhạt, Nhan Mục Nhiễm rưng rưng nói: “Mộ Yến Thần, anh không nói thì để em tự suy đoán vậy—— thật ra nguyên do rất đơn giản, anh không phải không muốn kết hôn, cũng không phải yêu một cô gái có gia cảnh không tương xứng với mình, anh rõ ràng. Rõ ràng chính là yêu phải người mà anh không được yêu! Anh căn bản không được phép đụng vào cô ấy. Em nói đúng không? !”

Giọng điệu khàn khàn ảm chứa dưng khí “ đập nổi chìm thuyền”. (nguyên văn là Phá Phủ Trầm Châu: dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Lúc này Mộ Yến Thần mới có chút phản ứng, chậm rãi ngược mắt, ánh mắt rét lạnh như băng.

Anh lẳng lặng tự hỏi, không biết người phụ nữ này dựa vào điều gì lại đưa ra kết luận như vậy, cô ta rốt cuộc biết được những gì, môi mỏng nhẹ nhàng mở ra, giọng nói vẫn bình tĩnh, đầy từ tính: “Thì sao?”

Cô ta muốn cái gì?

Hai chữ ngắn gọn, trong nháy mắt đưa Nhan Mục Nhiễm vào đường cùng!

Cô ta nhất thời cứng họng, khuôn mặt đỏ bừng, không biết nên nói điều gì, sợ hãi liên tục xông lên đầu, ý tứ trong lời nói của Mộ yến Thần là gì? Anh không phủ nhận. Vẫn điềm nhiên như chẳng có gì to tát!

“Cho nên em không hề nhìn lầm?” Nhan Mục Nhiễm cắn nát đôi môi, con ngươi đen ngập tràn sự khiếp sợ cùng rung động, “Đêm hôm đó, anh cùng em gái anh.”

“Cô theo dõi tôi?” Anh bén nhọn bắt được phần then chốt, giọng điệu trở nên cực kì nguy hiểm.

Ánh mắt Nhan Mục Mục Nhiễm rét run lên, tay vò nát drap giường, nhanh miệng giải thích: “Em không cố ý!”

Ánh mắt Mộ Yến Thần càng lạnh lùng hơn rất nhiều.

“Hiện tại hai người ở cùng một chỗ?” Nhan Mục Nhiễm lớn mật suy đoán, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy, ngó đồng hồ treo trên tường, “Hiện tại đã mười hai giờ rồi, bác gái nói hai người chưa trở về, không lẽ hai người thật sự ở chung?”

Cô ta không thể tưởng tượng nổi, đêm hôm khuya khoắt, bọn họ ở cùng nhau, sẽ làm ra những việc gì??

Cô ta thấy được ánh mắt Mộ Yến Thần khi nhìn Lan Khê, ánh mắt đó không phải là của một người anh trai dành cho cô em gái, mà là của một người đàn ông say mê khát vọng người phụ nữ mình yêu thương! Thời gian này bọn họ ở chung một chỗ có thể làm gì đây, vấn đề này không khó để suy đoán.

“Mộ Yến Thần, hai người sao dám làm như vậy.” Giọng nói run rẩy, cô ta chau mày, gào thét, “Đó là em gái anh, nó vẫn còn là học sinh, hai người đang hành động trái với lẽ trời, nó có thể bị đuổi học đó!”

“Cô muốn làm gì?” Giọng nói chua chát của cô ta kích thích Mộ Yến Thần, anh lạnh lùng ngắt lời cô ta, mang theo sự đe dọa nguy hiểm.

Nhan Mục Nhiễm cứng người, chậm chạp tiêu hóa ý tứ của anh, đau xót cùng đắng lòng liên tục trào dâng!

Trong chớp mắt, cô ta hoàn toàn hiểu được ý tứ của anh.

Trong suy nghĩ của anh, nhất định cho rằng cô ta đang tính lợi dụng chuyện này để uy hiếp anh, anh sẽ nghĩ Nhan Mục Nhiễm là loại người có thể lấy tiền đồ của một cô bé ra đùa giỡn, vì ham muốn của bản thân mà nhẫn tâm phá nát tương lai của người khác, để họ cả đời mang theo vết nhơ!

“Mộ Yến Thần, anh không cần suy bụng ta ra bụng người, ” Cả người như bị tăng xông, liên tục run rẩy, cô ta cắn răng nghiêng lợi: “Anh cho rằng tôi muốn làm gì? Không phải ai cũng xấu như anh nghĩ. Đối với anh, chỉ có người anh yêu là bảo vật, còn những người phụ nữ khác toàn là rác rưởi hay sao?”

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống, môi bị răng cắn nát đã rướm máu, Nhan Mục Nhiễm cảm thấy thật bị ai: “Tôi chỉ muốn được gần anh hơn. Nhưng anh chính là một khối băng vô hồn, anh đem tôi dẫm đạp dưới chân, tôi cũng cắn răng khúm núm nhẫn nhịn, vì sao anh vẫn không chịu cho tôi cơ hội??”

—— Ai có thể hiểu được nỗi tuyệt vọng của cô ta không?

Không gian trong xe êm ả như tiếng nước chảy, Mộ Yến Thần cuối cùng cũng hiểu cô ta dài dòng lâu như vậy cũng chỉ là một kiểu biến tướng của việc thổ lộ. Chuyện như vậy, anh đã gặp quá nhiều.

Rất xin lỗi.

Anh rất muốn nói xin lỗi cô ta. Hơn nữa về sau, cô ta chắc chắn sẽ không cơ hội như hôm nay nữa.

Lạnh lùng đem di động bên tai dời đi, tắt máy, màn hình hiện ra câu hỏi có muốn lưu số điện thoại này vào danh sách đen hay không, anh không chút do dự, trực tiếp nhấn nút “ok”.

Nhét điện thoại vào túi, âm thanh bén nhọn, chất chứa kia rốt cuộc cũng biến mất, nhẹ cả tai.

.

Lan Khê im lặng nép vào lòng anh, có dự cảm không tốt về cuộc gọi vừa rồi, tuy cô không nghe được nội dung những vẫn nghe được âm thanh phụ nữ rít gào. Khuôn mặt cô tái nhợt, nhất thời chưa đoán được người vừa gọi điện là ai, nhưng chắc chắn đã xảy ra chuyện không tốt.

Mộ Yến Thần ôm sát thân thể cô lên, hai khuỷu tay vòng thật chắc, ấn lên mặt cô nụ hôn nhẹ, nói thật nhỏ: “Chúng ta đi về.”

Ngủ trong xe cả đêm chắc chắn sẽ không thoải mái.

Lan Khê cảm thấy bộ ngực trần của mình cọ xát mạnh vào áo sơ mi của anh, chất vải lạnh lạnh kích thích cô run lên, hai cánh tay trắng nõn quấn chặt cổ anh, cảm xúc phức tạp ẩn hiện trên khuôn mặt.

“Điện thoại của ai thế anh?” Cô ngập ngừng hỏi.

“Của một người không quan trọng.” Câu trả lời thật đơn giản.

Lan Khê dừng một chút, muốn mở miệng hỏi “Vậy tại sao nói chuyện lâu thế?” , nhưng lời đến miệng vẫn không thể phát ra ngoài.

Cô không muốn trước mặt anh thể hiện cô quá lo lắng được mất.

Khoác tây trang của anh, Lan Khê muốn quay lại ghé phó lái mặc lại quần áo của mình. Nhưng Mộ Yến Thần không đồng ý, hôn lên tóc cô, nhẹ nhàng dụ dỗ, bảo rằng gần sắp tới nhà rồi, không cần mặc lại quần áo, tới nơi anh sẽ ôm cô lên. Lan Khê bị anh dụ lâu thật lâu mới chịu thỏa hiệp, cả người đau nhức và mệt mỏi, nằm bất động trong lòng anh, ánh mắt mơ màng nhìn anh phát động xe, rẽ tay lái về hướng nhà của hai người.

Ánh mắt Mộ yến Thần dần trầm xuống, anh vẫn chưa xác định được Nhan Mục Nhiễm sẽ có hành động gì, nhưng tính anh vốn không thích bị người khác uy hiếp hay cò kè mặc cả. Nếu cô ta dám làm, thì anh sẽ bồi tới cùng.

Môi mỏng lạnh lùng mím chặt, chuyển tay lái, con người âm u như hút tất cả màn đêm đen tối vào đáy mắt sâu.

Nhan Mục Nhiễm cắn chặt môi, mắt liên tục lóe lên, suýt nữa đã bật khóc.

Anh cúp.

Anh thế nhưng thật sự cúp máy.

Nhan Mục Nhiễm không cam lòng, tiếp tục bấm dây số của anh, nhưng lần này ngay cả tràng tiếng “tút, tut” cũng không nghe được, trực tiếp nhắc nhở cô ta điện thoại không cách nào thông được

Nhan Mục Nhiễm run mạnh lên, hiểu rõ không cách nào thông được nghĩa là gì.

Anh dứt khoát cắt đứt, không cho cô ta bất kì cơ hội nào.

Nhan Mục Nhiễm gọi mấy lần thì kết quả vẫn thế. Cô ta suy nghĩ hồi lâu rồi lục danh bạ tìm số của Nhiếp Minh Hiên, điện thoại vừa thông, giọng cô ta đã nắc lên: “Anh Minh Hiên. . . . Anh hãy giúp em với. . . .”

Nước mắt nóng bỏng mãnh liệt kéo tới, cô ta ghen ngào: “Em thật sự lún sâu rồi.”

95. Chương 95 : nguy Hiểm Cùng Mong Đợi.

Nhiếp Minh Hiên cầm điện thoại từ ghế lô đi ra ngoài, gió đêm lùa vào trong hành lang, làm cơn say rượu của anh ta với bớt một ít, anh ta phả ra hơi thở còn nồng mùi rượu, tay xoa nhẹ mi tâm: “Em bị lún vào chỗ nào?”

Lời nói trống không như vậy ai mà hiểu nổi?

Khuôn mặt Nhan Mục Nhiễm bị nước mắt làm nhòe đi, cắn môi, lát sau khàn giọng đáp: “Mộ Yến Thần — Anh Minh Hiên, em yêu Mộ Yến Thần mất rồi.”

Nhiếp Minh Hiên ngược mắt, khẽ hô hấp sâu vài lần, ý thức dần thanh tỉnh lại.

Giương lên khóe miệng, anh ta cười đến lạnh bạc: “Yêu, thế nhưng cậu ấy không để ý tới em, cũng không buồn liếc nhìn em một cái, đúng không?”

Thấy đối phương uất ức đến không còn lời phản bác, nụ cười của Nhiếp Minh Hiên ngày càng sâu, giọng khàn khàn như đang tự mình lầy lội: “Các người đều giống nhau, cứ thích chuốc khổ vào người. . . .”

“Anh Minh Hiên. . . .”

“Em đã phí rất nhiều tâm tư lên người cậu ta rồi, ” Nhiếp Minh Hiên sắc ra một hơi rượu, ánh mắt mê ly hướng ngoài cửa sổ, nhỏ giọng khuyên bảo, “Hơn nữa, lúc cậu ấy không có người trong lòng còn không thêm để mắt tới em, huống hồ bây giờ cậu ấy đang mắc vào lưới tình, em càng không có nửa điểm cơ hội đâu. . . .”

“Nhưng anh ta căn bản không được yêu người kia!” Nhan Mục Nhiễm run giọng nói, tay co thành nắm đấm bên người, thậm chí cô ta còn cảm thấy con bé yếu ớt kia không có tư cách chiếm lấy trái tim Mộ Yến Thần!

Đầu óc đang lâng lâng , Nhiếp Minh Hiên nghe những lời cô ta nói thì đơ mình ngay tại chỗ.

Một lát sau anh ta từ cơn chấn kinh hoàn hồn, ngoắc ngoắc khóe miệng: “Mục Nhiễm, em đã biết chuyện gì?”

Gió lạnh thổi cả người anh ta gần như thanh tỉnh, câu nói của Nhan Mục Nhiễm nhắc nhở anh ta, bản thân đã đáp ứng Yến Thần, sẽ giữ bí mật mối quan hệ của hai anh em, cho dù là tội ác, nhưng anh ta vẫn muốn che dấu giúp bạn thân của mình.

Anh ta đã thử khuyên can, nhưng rõ ràng mọi việc đã vượt quá phạm vi anh ta có thể can thiệp vào.

Đã sớm rồi tinh rồi mù rồi.

Nhan Mục Nhiễm gồng mình, móng tay đâm mạnh vào lòng bàn tay, dùng đau đớn giữ lại trấn tĩnh, cô ta không phải là người phụ nữ xấu xa, cô ta không thể mất kiểm soát mà làm ra những việc tự bôi đen bản thân. Nhưng cô ta thật sự quá tuyệt vọng, không biết nên đi con đường nào.

“Có tiếp tục hay không là chuyện của em, em sẽ cố gắng tới cùng. Chỉ là anh Minh Hiên, đừng can trở em.” Cô ta cắn môi, dùng đau đớn lay tỉnh chính mình, trong ý thức của cô ta xuất hiện suy nghĩ, hai anh em cùng nhau quan hệ chính là loạn luân, loại chuyện như vậy là sai trái, cô ta có tổ giác thì cũng có lỗi chi đâu? !

Nhiếp Minh Hiên trong lòng khê rung lên, ánh mắt trở nên bén nhọn, cười lạnh, giọng trầm khàn: “Mục Nhiễm, em đừng làm loạn.”

Những lời này là khuyên nhủ cũng là cảnh cáo, ngay cả anh ta cũng không dám nhúng tay vào chuyện này, thì không thể để người khác động vào. Chuyện mà vỡ lở sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai của Lan Khê. Mộ yến Thần căn bản không để gì vào mắt, chỉ duy nhất lo cho Lan Khê, em ấy còn là học sinh lớp mười hai, cuộc đời em ấy còn rất dài, không thể bị phá hủy như vậy.

Nên tuyệt đối, tuyệt đối không được phép .

Trả lời Nhiếp Minh Hiên , là tràng tiếng “Tút tut tut” dồn dập.

Lời của anh ta, Nhan Mục Nhiễm không muốn nghe nữa.

Thời điểm thu tấm hình vào tay, thì hội nghị căng thẳng, nghiêm trang đang được tiến hành.

Mộ Yến Thần tạm quên đi tình huống bất ngờ này, đợi đến khi hội nghị kết thúc mới xách tập văn kiện đi ra ngoài. Những nhân viên phía sau cũng nhanh chóng thu dọn, hội nghị hôm nay tổng kết lại những dự án có tính chất quan trọng đã được chuẩn bị suốt mấy tháng nay, cả quá trình ai ai cũng căng thẳng, mi tâm nhúu chặt, mồ hôi xuất đầy trán . Đem văn kiện ném cho người sau lưng, Mộ Yến Thần lấy di động mở ra.

Có một tin nhắn.

Nội dung chỉ có một tấm hình, anh vừa đi vừa nhìn, bước chân ưu nhã dần chậm lại, thư kí ở phía sau phản ứng không kịp với tốc độ chậm đột xuất của anh, sợ tới mức không dám mở miệng.

Bởi vì cô ta thấy gương mặt Mộ Yến Thần đột nhiên trắng xanh.

Khung cảnh trong tấm hình là ban đêm ở trường trung học Nhất Trung, những ngọn đèn trên cao soi sáng trước cửa trường học, chính giữa tấm hình là hình ảnh đôi nam nữ trong tư thế thân mật, cô gái dựa lưng về phía ánh sáng có hình dáng mảnh khảnh xinh đẹp, còn người đàn ông khê cúi người, miệng áp sát vào tai cô gái, như đang thì thầm điều gì đó.

Một luồng khí lạnh xuyên qua sống lưng tràn vào đầu anh.

Mộ Yến Thần lạnh lùng nhìn số điện thoại gửi tin nhắn, là một số lạ, đôi môi khẽ đọc dãy số, thư kí phía sau hiểu ý, mở laptop trong khủy tay ra, nhanh chóng chóng ghi lại mã số.

“Giúp tôi kiểm tra xem chủ nhân số điện thoại là ai.”

Thư ký kinh ngạc tròng lớn hai mắt, hô hấp rối loạn, lát sau gạt đầu, nhanh chóng đuổi theo bước chân của anh.

— Chưa bao giờ làm việc này, có thể là chuyện riêng của Mộ tổng, nên cô ta rất thận trọng.

Đợi đến giữa trưa cũng không có động tĩnh, thư ký làm việc xong thì đem kết quả kiểm tra vào phòng anh báo cáo lại, thấy Mộ yến Thần đang nói chuyện điện thoại, bóng dáng anh tuần dựa vào cửa sổ, vẻ mặt ôn hòa mềm mại.

Ánh mặt trời buổi trưa rọi xuống, phủ một tầng ánh sáng lên khắp người anh.

Cuộc nói chuyện vẫn tiếp tục.

Giọng nói của Mộ Yến Thần rất nhỏ nhẹ, giống như sợ nếu mình lớn tiếng quá, sẽ hù người bên kia điện thoại.

Nghe nội dung, bất quá chỉ là những việc ‘lông gà vổ tổ’, thế nhưng anh lại nghiêm túc dặn đi dặn lại. (chắc chỉ những chuyện nhỏ nhặt, không đáng kể quá)

“Đầu gối đừng cuộn tròn, giãn ra, thả lỏng từ trong ra ngoài sẽ dịu đi. Em chỉ cần đợi khoảng 15 phút sẽ bớt đau hơn nhiều.” Cách đây điện thoại, Mộ yến Thần dạy đối phương cách xoa bóp, thả lỏng thân thể.

Thanh âm bên kia có chút ồn ào, giọng Lan Khê mềm nhũn truyền đến: “Nhưng giờ nghỉ trưa ngắn lắm, em không có nhiều thời gian như vậy.”

Mí mắt Mộ Yến Thần giật giật, gợn sóng ấm áp trong lòng tỏa ra, anh sẽ không biết giây phút này về mặt anh ẩn chứa bao nhiêu yêu thương chiều chuộng, môi mỏng dần ửng nghe nhấn nhá từng chữ: “Không sao. tôi trở về anh giúp anh xoa bóp.”

“Hôm nay anh rảnh?” Lan Khê kinh ngạc.

“Ừ, hôm nay không có việc gì gấp, ” Mộ yến Thần nghe được tâm ý chờ mong của cô, tiếp tục hỏi: “Còn có việc gì không?”

Lan Khê dừng một chút, lát sau mở miệng: “Tối nay em có đồ cho anh.”

Câu nói nhẹ nhàng lẫn vào trong những thanh âm hỗn tạp, thế nhưng anh lại nghe rất rõ ràng, trong lòng khẽ kinh ngạc, ngược mắt nhìn mặt trời đang chiếu sáng khắp thành C, lần đầu tiên anh mong chờ mặt trời nhanh lặn đi, rút ngắn thời gian để anh gặp mặt cô. Đây là lần đầu tiên Lan Khê hướng anh lấy lòng.

“Ừm. Buổi tối gặp.” Mộ Yến Thần ngưng mắt ngắm phong cảnh ngoài trời, khàn khàn nói.

Thư kí đứng trước cửa trở nên ngây ngô, miệng há ra quên cả ngậm vào, làm trong công ty lâu rồi, cô ta đều thấy bộ dáng lãnh đạm, vô tình của Mộ Yến Thần, dù là ở khoảng cách xa thì vẫn nhận thấy tràng khí lạnh lùng luôn phong tỏa khắp người anh, khiến tất cả nhân viên đều e sợ, không dám lơ là, lười biếng trong công việc! Anh chưa bao giờ. chưa bao giờ dùng giọng điệu êm ái để nói chuyện, ngũ quan nhu hòa, nụ cười luôn thường trực trên khóe môi làm điên đảo chúng sinh. Chương kiến cảnh tượng vừa rồi khiến cô ta chấn động.

Xoay người, Mộ Yến Thần cũng bất ngờ vì xuất hiện của thư kí, dừng một chút, anh nhìn hai mắt trợ to của cô ta, lạnh giọng nhắc nhở: “Hồi hồn đi.”

Thư ký kinh ngạc!

Đồ vật đang nắm trong tay suýt nữa rơi xuống, thư ký vội vàng chỉnh đốn lại tâm tình, khuôn mặt xấu hổ thoáng hồng lên, bước tới trước mang tới giấy đến tay anh: “Mộ tổng, chuyện ngài muốn tra đã tra ra được, chủ nhân của số điện thoại, tên tuổi, nơi ở, công việc đều nằm ở đây—— là người trong thành C.”

Mộ Yến Thần thả di động xuống bàn, đôi mắt sắc bén quét qua tờ giấy kia, thấy được một cái tên.

Nhan Cẩm Hoa.

Cục trưởng vệ sinh của thành C, Nhan Cẩm Hoa.

Chỉ cần cái họ đã cho anh gợi ý để liên tưởng tới kẻ nào, không ngờ cô ta quả thật lớn mật, biết số di động của mình đã bị anh cho vào danh sách đen, liền trực tiếp mượn công cụ truyền tin từ tay cục trưởng đương nhiệm luôn, mượn thể lừa của cha mình làm công cụ uy hiếp anh.

—— chỉ là Mộ yến Thần không rõ, tấm hình này cô ta chỉ gửi cho anh hay còn người khác nữa?

Không khí chung quanh yên tĩnh đến mức có thể chảy ra nước, thẩm thấu vào tận xương, làm lòng người phát rét, lại không biết cách một cánh cửa, thế giới bên ngoài đang loạn thành cái dạng gì.

Thư kí ngửi được mùi vị nguy hiểm nồng đậm lan tràn khắp xung quanh, còn chưa kịp rút lui, tờ giấy trong tay đã bị rút đi, tiếp theo tờ giấy bị Mộ yến Thần nhàu nát, xé vụn ra, quăng lên không trung rồi bay lả tả xuống mặt đất.

Thư ký bị dọa hoảng, lui về sau một bước, tím mặt nhìn anh.

Đôi mắt Mộ Yến Thần chứa đầy tia bén nhọn, môi mỏng mím lại thành đường thẳng.

Ngày thường những khi anh giận đều chỉ thể hiện qua sự thay đổi sắc mặt, thư kí chưa bao giờ thấy anh mất khống chế như hôm nay. Vì chuyện này không chỉ liên lụy một mình anh, mà còn ảnh hưởng đến cô ấy, cô còn quá nhỏ, không có sức chống cự, cô chính là điểm yếu trí mạng của anh.

Lửa giận trong đôi mắt dần tan đi, Mộ yến Thần quay lại ghế ngồi, xoa nhẹ mi tâm, thư ký chưa được lệnh nên không dám rời đi, cũng không dám tới gần, một hồi lâu sau ngáp ngừng mở miệng: “Mộ tổng, xin hỏi. Xin hỏi còn chuyện gì nữa.”

“Giúp tôi hẹn con gái của Nhan cục trưởng, báo cho tôi biết thời gian rảnh, không cần quá lâu, địa điểm tự cô an bài.” Mộ yến Thần chậm rãi giao phó, giọng điệu sực mùi nguy hiểm.

Thư ký kinh ngạc.

Cô ta không dám tiếp tục lên tiếng hỏi, bởi vì Mộ Yến Thần chưa bao giờ yêu cầu đặt cuộc hẹn với nữ nhân, cô ta không rõ đây là hẹn hò riêng tư giữa nam nữ hay là mang tính chất công việc?

“Mộ tổng, buổi tối ngài có cuộc hẹn với đối tác phía Philippines.”

“Hủy bỏ.” Anh lạnh lùng cắt đứt lời thư kí.

Không còn kiên nhẫn ở chỗ này nữa, Mộ yến Thần cảm áo khoác ném vào khuỷu tay, đi thẳng ra bên ngoài “Mọi công việc sau chín giờ tối nay đều hủy hết cho tôi, đêm nay không được gọi điện quấy rầy.”

Chúc mọi người năm mới vui vẻ, hạnh phúc, gặp nhiều may mắn ^^

96. Chương 96 : Lan Khê, Anh Yêu Em.

Làn sương mù tỏa xuống màn đêm đen tạo ra tầng hơi nước ngưng kết trên những chiếc kính xe chạy trên đường, tầm mắt Mộ Yến Thần trở nên mơ hồ, cổng trường Nhất Trung có chút náo nhiệt. Mùa đông đang dần trở nên khắc nghiệt, những nữ sinh bọc mình trong chiếc áo ấm thật dày, bàn tay cầm sách có chút đỏ hồng, những nụ cười ngây thơ thuần khiết của các em sưởi ấm mùa đông lạnh giá.

Trái tim Mộ Yến Thần bị xoắn chặt từ nãy giờ cũng khẽ buông lỏng, anh thả chậm tốc độ xe, từ từ dừng sát ven đường.

Cả ngày hôm nay, bên phía nhà họ Mộ không có động tĩnh đặc biệt, trường học của cô cũng không có, vậy nên Nhan Mục Nhiễm chỉ mới gửi tấm ảnh ấy cho anh, đây là bước đầu của sự uy hiếp — dùng phương pháp này buộc anh ra gặp mặt.

Ngón tay trắng xanh khẽ cuộn lên, ấn mạnh vào mi tâm, anh cố gắng đem lửa giận trong lòng nén xuống, anh rất muốn biết được suy nghĩ của Nhan Mục Nhiễm, ai cho cô ta lá gan lớn đến mức có thể xuống tay với người của anh.

Đám đông chậm rãi sơ tán, bóng dáng quen thuộc dần xuất hiện trong tầm mắt anh.

Mi mắt giật giật, thời điểm anh nhìn thấy cô, tựa hồ băng tuyết dưới đáy lòng đều rã đông đi. Cả không gian trở nên yên tĩnh, chỉ còn thân hình bé nhỏ đang xuyên qua đường lớn đi về phía anh.

Túi xách có chút nặng, suýt nữa rơi khỏi tay Lan Khê, cô ôm chặt nó lại vào ngực, mở cửa xe đi vào, hơi ấm nhanh chóng phủ vào người.

Rất ấm.

Mặt cô hơi đỏ hồng, chỉ vừa mới chạy một chút đã thở hổn hển, đôi mắt phát ra ánh sáng long lanh, thả túi xách, đem tay gần đến máy điều hòa, thổi thổi: “Cô chủ nhiệm vừa tìm em nói chuyện nên mới ra trễ!”

Sâu trong mắt anh là một khoảng không dịu dàng ấm áp, bàn tay từ tay lái chuyển sang bao chặt bàn tay lạnh như băng của Lan Khê, xoa mạnh trong lòng bàn tay, nhướn mắt hỏi: “Cô giáo tìm em làm gì?”

“Cô khen em ” Lan Khê cười tươi tắn, lúm đồng tiền hiện lên hai má, hai tay cũng quấn vào tay anh, “Khen em có tiến bộ, đặc biệt trong kì kiểm tra vừa rồi, những môn em vốn yếu đều đạt đủ điểm tiêu chuẩn, khen em rất cố gắng, cô rất hài lòng.”

Ánh mắt Mộ Yến Thần thấp thoáng ý cười, nói thật nhỏ: “Duỗi tay vào đây cho ấm.”

Hèn gì cô vui vẻ đến thế.

Lan Khê ngẩn ra, nhìn chăm chú vào ống tay áo tinh xảo của anh, không nhẫn tâm trượt bàn tay lạnh giá vào đó, ngược mắt nhìn anh mỉm cười. Vẻ mặt của cô làm Mộ yến Thần nhận nhạo trong lòng, nhẹ nhàng giữ chặt cổ tay cô, ngón tay thon dài đẩy ra lớp vải đồng phục mềm mại, từ từ thăm dò vào trong, không nghĩ da thịt bên trong cũng lạnh như băng, làn da mềm mịn, bóng bẩy như bị đông lạnh trong thùng nước đá.

Cô giãy giụa, nén cười cầu xin tha thứ: “Nhột lắm, anh đừng làm loạn.”

“Sao bên trong cũng lạnh thế này?” Sắc mặt Mộ Yến Thần bắt đầu trầm xuống, nhíu mày không vui hỏi.

“Em. Thề chất không tốt, di truyền từ mẹ em, mùa đông đến thì tay chân sẽ lạnh như băng, rất khó sưởi ấm lên”.

Mộ Yến Thần lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt thâm thúy mà phức tạp, lát sau nhỏ giọng: “. Tới đây.”

Lan Khê đỏ mặt, hiểu được ý tứ của anh, kéo tay áo xuống, ngượng ngùng: “Không cần. em về nhà tắm nước nóng là được” Cô buông tay anh ra, dùng hơi ấm còn sót lại bịt chặt lên lỗ tai, ngay ngắn ngồi tại chỗ.

“Về nhà cũng không cần mở máy điều hòa? Hình như em thích cảm giác nóng lạnh giao thoa, bảo rằng rất thoải mái?” Mộ Yến Thần không cưỡng ép nữa, chuyển tầm mắt sang tay lái, phát động xe, nhàn nhạt trên chọc cô.

Lan Khê lần nữa đỏ mặt.

“Không, ” cô cười bên lên “Không thích, em rét đến thấu xương rồi, chịu không nổi nữa.”

Giọng nói non nớt quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe, như chiếc bàn là ủi thẳng vào lòng người. Ánh mắt Mộ Yến Thần vẫn nghiêm túc nhìn phía trước nhưng toàn bộ tâm tư đều đặt trên người

cô gái nhỏ, đau lòng khi thấy cô chịu lạnh, chỉ muốn lái nhanh về nhà, ôm chặt cô vào lòng, truyền hơi ấm cho cô.

Sương đêm làm cản trở tốc độ của xe, lúc Lan Khê ôm túi xách xuống, trên miệng vẫn còn giữ nụ cười khoe má lúm đồng tiền.

Vừa vào cửa đã thấy đôi dép mới, phía trên còn có hình mặt mèo, dép rất to có thể bao bọc toàn bộ bàn chân..., Lan Khê rất thích, những thứ màu sắc tươi sáng này trước kia không thể xuất hiện trong nhà Mộ Yến Thần được, từ khi cô đến đây cơ hồ đã ảnh hưởng đến thói quen của anh rất nhiều.

Cô cởi giày đem chân mang vào dép, vô cùng êm ái, như đang đạp trên đám mây bông bồng bênh. Lan Khê vừa định quay đầu cảm ơn, đã bị người phía sau ôm chầm lấy. Mộ Yến Thần ôm chặt cô trong ngực, nhắc chân khép cửa lại, đem thanh chìa khóa thả trên tủ giày, tiếp theo ấn liên tục những nụ hôn lên mặt Lan Khê.

Hai cánh tay phối hợp với nụ hôn, vòng thật chắc vòng eo Lan Khê, ôm cô lên ngang người để anh có thể mặc sức yêu thương. Lòng ngực hai người dán sát khít khao, Lan Khê cười khẽ, nhẹ nhàng tránh ra, Mộ Yến Thần liền xoay mặt cô lại, tấn công vào đôi môi đỏ tươi.

Hai đôi môi chỉ dán vào nhau, trần trọc, triền miên dây dưa, anh dường như đang chơi đùa, trao đổi hơi thở cùng cô.

Lòng ngực anh tỏa ra nhiệt độ ấm áp, xóa tan sự rét lạnh trên thân thể cô.

Lan Khê chưa thích ứng kịp với sự nhiệt tình bất ngờ của anh, nụ cười trên môi ngày càng cứng, cuối cùng đành nũng nịu xin tha thứ, nói muốn đi vào trong. Mộ Yến Thần triền miên một lúc lâu, cắn một ngụm vào môi cô, cánh tay buộc chặt hông cô, hai người lảo đảo, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào bên trong, cứ như hai kẻ say rượu.

Thảm lông như dày thêm mấy tầng, trải rộng trên mặt đất, mềm mại giống như chiếc chăn. Áo khoác ngoài của Lan Khê bị cởi ra, mái tóc đen óng xòa trên hai vai, chỉ thêu tay áo màu cam dán sát cánh tay lạnh như băng. Mộ Yến Thần chỉnh điều hòa đến nhiệt độ thích hợp, cởi ra hàng nút của áo sơ mi, lộ ra khuôn ngực rắn chắc, ôm sát cô vào ngực trần, dùng nhiệt độ thân thể sưởi ấm cho cô. Mặt Lan Khê vẫn còn rất đỏ, cô hiểu một khi tình cảm đã khai thông thì giống như dòng nước siết, liên tục chảy ra, mãi không ngừng nghỉ, cho nên dù có chút ngại ngùng vì tư thế sắc tình này nhưng cô không lên tiếng cự tuyệt.

Rúc mình trong ngực anh, Lan Khê đột nhiên nhớ ra, ngược mắt nhẹ giọng nói: “Em có quà, này giờ quên đưa cho anh.”

Vừa nói xong cô liền rời khỏi ngực anh, đứng dậy đi xuống bậc thang, lục túi xách, mang ra một vật tròn tròn, bên ngoài dùng giấy gói quà bao lại, nhìn kỹ lại, thì ra là một quả cam khổng lồ.

Thật rất lớn, kích thước y chang một trái dưa hấu nhỏ.

Lan Khê cởi dép, tay cầm quả cam ngồi xổm cạnh bàn thấp, cười híp mắt nói: “Anh hai, đêm Giáng sinh vui vẻ.”

Câu nói khiến cho não Mộ Yến Thần đình chỉ trong vài giây, anh trong tư thế hờ ngực tựa vào vách tường, ánh mắt bắn ra những tia mị hoặc, kinh ngạc vì câu nói của cô, vài giây sau mới lấy lại phản ứng.

Đêm Giáng sinh.

Mấy ngày nay quá bận rộn, công việc liên tiếp công việc, rời xa cô thì trong đầu anh chỉ toàn là những con số. Ở nước ngoài nhiều năm, anh đã quên mất khái niệm giáng sinh là như thế nào, chỉ nhớ mang máng đêm ấy khu anh ở sẽ mở lên bài hát Thánh ca thôi. Không giống như Trung quốc, vừa vào tháng chạp, thiên nhiên đã chìm trong lớp tuyết trắng xóa, ở nước ngoài vào những ngày này, đường phố vô cùng nóng nhiệt, gia đình, tình nhân, bạn bè đều ào xuống đường đón mừng sinh nhật chúa.

Gần hai mươi năm, anh không được trải nghiệm không khí đích thực của một đêm giáng sinh.

Hôm nay lại là một đêm giáng sinh nữa.

Khóe miệng nâng lên thành nụ cười hiền hòa nhưng hoang vắng, Mộ Yến Thần khó có thể hình dung tâm tình của mình vào lúc này, trong con người đen thẫm phản chiếu dáng hình cô, sợi tóc mềm mại tán khắp

trên vai, chỉ thêu áo màu cam đang mặc trên người khớp với quả cam cô đang cầm trên tay, phía dưới cô mặc chiếc quần jean đơn giản, sự giản dị của cô lại sưởi ấm mùa đông giá rét, thấp lên ngọn lửa trong tim anh.

“Xin lỗi.” Giọng trầm khàn, nói thật nhỏ, “Anh quên hôm nay là Giáng sinh.”

Trong lồng ngực là khoảng không mênh mông ẩn chứa sự chân thành, giống như lúc cô hướng anh nói câu: hoan nghênh anh về nhà, vô cùng ấm áp khiến anh khó có thể khống chế, ngón tay anh cuộn tròn chống tại bên môi, lát sau lại hỏi: “Nhưng sao em tặng quả cam cho anh?”

Lan Khê trợn to hai mắt: “Anh không biết?”

Cô nhìn quả cam khổng lồ trên tay, suy nghĩ một chút rồi cười rộ lên, vui vẻ nói: “Thật ra em cũng không biết. Chẳng qua nghe mọi người nói, vào đêm giáng sinh, bạn trai sẽ tặng quả táo cho bạn gái, còn bạn gái thì tặng ngược lại quả cam.”

Trên thực tế, cô nào biết giáng sinh ở nước ngoài ra sao đâu. Còn ở trong nước, một phong tục hay thói quen có thể tùy tiện truyền đi rất xa trong thời gian rất lâu. Buổi trưa, Kỷ Diêu đứng ở sạp trái cây, vì muốn mua quả cam tặng người thăm mền mà tranh giành với những nữ sinh kia suýt sứt đầu mẻ trán. Lan Khê ngập ngừng suy nghĩ rất lâu, quyết định xong buổi học chiều, tranh thủ còn chưa vào tiết tự học buổi tối, lên ra ngoài tìm mua cho anh quả cam. Lang thang khắp thành C gần hai vòng mới tìm mua được quả cam đẹp nhất, vào ngày lễ này hai loại cam táo đắt đến mức làm người mua liên tục hít hà, chậc lưỡi tiếc rẻ, nhưng Lan Khê lại rất vui vì mình mua được quả cam ngon.

Mí mắt Mộ Yến Thần liên tục giật mạnh lên.

Ngọn sóng ấm áp cuộn cuộn trào dâng, trêu chọc thần kinh anh, anh bén nhọn bắt được hàm ý trong lời cô nói, nhanh chóng lĩnh ngộ được. Ngón tay thon dài vội vàng cài lại nút áo, đứng dậy, anh nói nhanh: “Anh đi ra ngoài một chuyến.”

Anh nhớ trong nhà chẳng còn trái táo nào, nhưng cho dù có, cũng không được dùng để ứng phó qua loa.

Lan Khê sững sốt.

Trong nháy mắt cô đoán được mục đích của anh, nhੌm người nắm lấy tay anh, đôi mắt ngây thơ nhìn anh: “Anh hai, em không cần đâu, đừng đi ra ngoài nữa!”

Mộ yến Thần ngoái đầu nhìn cô, đáy mắt anh sâu như biển.

“Em nói thật đó, anh đừng ra ngoài nữa, khuya lắm rồi, anh có trở về thì cũng đã qua ngày mới ” Cô không muốn lãng phí thời gian của anh, bình thường anh đã rất bận, không chăm sóc tốt cho bản thân, cô không muốn anh vì những việc này mà ảnh hưởng đến sức khỏe “. Anh ở bên cạnh em đi.”

Không biết câu nào của cô đã đã động đến anh, chắc là câu cuối.

Mộ yến Thần gơ tay nhìn đồng hồ, xác định không thể chạy về trong ngày được, anh đứng tại chỗ mấy giây, lát sau cầm ngược bàn tay cô lại, ủ thật chặt vào lòng bàn tay mình.

Đúng mười hai giờ Lan Khê cởi giấy gói ngoài lấy quả cam ra, sai anh vào phòng bếp lấy dao, Mộ yến Thần nhìn về mặt hào hứng của cô, không đành lòng xen ngang, chỉ dặn một câu: “Ăn xong thì phải rửa mặt đi ngủ liền” , anh thấy hôm nay cô đã thức quá khuya, không tốt cho sức khỏe.

Đến khi anh cầm cái đĩa từ phòng bếp ra, thì thấy Lan Khê cầm con dao đang cố cắt quả cam, Mộ yến Thần cau mày, thấy cách cầm dao của cô mà hoảng. Anh để đĩa qua một bên, ngồi xuống nhốt chặt cô từ phía sau, nhẹ giọng dụ dỗ cô đừng cầm dao nữa, hãy ngẩng anh nè, để anh cắt cho. Lan Khê ngồi trong ngực anh luôn nở nụ cười, lúm đồng tiền bên môi gãi ngứa lòng người, sợi tóc mềm mại cùng lớp vải lạnh lạnh của quần áo cù buồn vào da thịt anh. Cứ mỗi dao cắt xuống là Mộ Yến Thần không nhịn được phải nghiêng người hôn cô một cái, muốn đem dáng hình xinh đẹp động lòng người của cô khắc sâu vào tim, mãi mãi không bao giờ quên.

“Lan Khê”

Nghe được thanh âm của anh, Lan Khê nghiêng mặt nhìn anh, hai tay cô còn dính đầy nước cam.

“Lan Khê” Mộ Yến Thần gọi nhỏ tên cô, giọng trầm bổng du dương, hàng mi dày đậm rũ xuống, gọi từng tiếng tên cô, môi phối hợp dán sát vào mặt cô.

Anh có thể nói gì đây, giờ phút này trong lòng tràn đầy cảm động xen lẫn chua xót?

Khóe miệng cong lên nụ cười nhạt, tiếp tục triển miên gọi tên cô, một trận mưa hôn rải khắp trên tóc cô, trên khuôn mặt, chân mày khóe mắt, sống mũi đều in dấu của môi anh, anh thậm chí mong rằng có thể triển miên cùng cô như vậy đến chết.

Trong lòng Lan Khê mềm nhũn, hóa thành vũng nước ấm, nở nụ cười giả hoạt, dùng ngón tay dính nước cam trét lên mặt anh, cổ của anh, làm tóc anh cũng cả người vậy trong cảm giác nhớp nhúa.

Ánh mắt Mộ yến Thần tràn đầy sự yêu thương khắc cốt ghi tâm, mặc cho cô đùa giỡn, đến khi cô đùa hơi quá trớn, anh liền cách sợi tóc ngậm cả vành tai cô vào miệng. Cô la lên rồi lập tức nghiêm túc dang hoàng, vì khấn trương nên lỡ tay chạm vào áo sơ mi trắng của anh, tức thời màu cam nhuộm loang lổ trên cái áo.

Mộ Yến Thần ôm cô thật chặt, thì thầm bên tai cô bằng giọng điệu trầm khàn, quyến rũ: “Lan Khê, anh đã bao giờ nói yêu em chưa?”

Lan Khê ngây ngốc, hình như anh đã nói, hơn nữa còn nói rất nhiều lần.

Ngón tay thon dài đan vào tóc cô, môi mỏng thân mật dán sát tai cô, anh dốc hết sự dịu dàng cả đời vào câu nói: “Lan Khê, anh yêu em, rất rất yêu.”

Yêu đến mức không biết dùng phương pháp nào để có thể tiếp tục tình yêu ấy

Chưa bao giờ anh cảm kích ông trời như lúc này, cảm ơn trời đã đưa cô đến thế giới của anh, cho anh cơ hội được yêu cô, bảo vệ cô. Anh yêu cô, rất sâu đậm.

Lan Khê hơi giật mình, hoảng hốt.

Chính là như vậy.

Vào những thời điểm như vậy, cô sẽ nghĩ tình yêu là không hề sai trái. Lần đầu tiên anh nói yêu cô, lúc ấy cô chỉ cảm thấy đó là hoang đường, là tội ác không thể tha thứ, đến bây giờ cô mới biết rõ tình yêu của anh, không phải chỉ là nhất thời, anh yêu cô đều có lí do cả, cô thấy trong mắt anh chứa đựng bao nhiêu sự yêu thương, sủng ái dành cho cô.

Hốc mắt dần chua lên, Lan Khê cắn môi, cũng nghiêng mặt qua, học động tác của anh, nhón chân cắn cắn lên vành tai anh, nhỏ giọng khàn khàn nói: “Ngày mai 25, vẫn là giáng sinh, em muốn được tặng quà.”

Mộ Yến Thần cứng người vì cảm giác tên liệt đang tấn công toàn thân, như dòng điện nóng công kích hết người.

Cuối cùng cũng hoàn thành chương ngọt ngào này trong ngày đầu năm ^^

chương này ngọt đến từng kẻ rằng luôn đó, mọi người đừng để bị sâu răng nhá, ngủ ngon ^^

97. Chương 97: Ngân Vạn Lần Đùng Ép Em!

Lời Lan Khê nói khiến Mộ Yến Thần vô cùng cảm động, môi anh không nhịn được cong lên thành độ cong hoàn hảo, mị hoặc bức người, âm thanh trầm trầm dán sát tai cô: “Được, muốn gì anh cũng cho. Tặng chính bản thân anh cho em luôn.”

Lan Khê cảm nhận được hơi thở nồng nàn mùi sắc tình của anh, mang theo sự cuồng nhiệt, nóng bỏng nhào tới. Cô đỏ mặt, nhanh chóng buông tai anh ra, ánh mắt then thùng pha chút sợ sệt nhìn anh.

Môi của anh đã chuẩn xác rơi vào môi cô.

Lan Khê có chút do dự, có nên nghênh đón anh hay không? Mỗi lần cùng anh hoan ái đều vắt hết sức lực của cô, lúc xong việc cả người cô như được vớt lên từ hồ bơi chứa toàn mồ hôi.

Cô sợ sự hưng phấn, kích động của anh cũng là sợ sự thỏa hiệp, trầm luân của chính mình.

Có trời mới biết, khoảnh khắc pháo hoa nổ vang trong đầu, cô dường như trở nên ngớ ngẩn, trí óc, tư duy hoàn toàn bay sạch, lúc ấy cô vô thức nghênh hợp với anh, đón nhận anh, cùng anh đi đến đỉnh cao của khoái lạc.

“Ngày mai em có tiết.” Hàng lông mi dài run mạnh lên, nhưng Lan Khê vẫn dựa vào lòng anh, tay quần chặt cổ anh.

Hai mắt Mộ Yến Thần mở ra, cười yếu ớt: “Vậy anh sẽ nhịn?”

Lan Khê cắn môi, gật đầu, cố đè nén tia khát vọng dưới đáy mắt, rời khỏi ngực anh.

Ai ngờ nháy mắt tiếp theo eo cô đã bị giữ chặt, cô hét lên một tiếng rồi ngã trở về vòm ngực săn chắc của anh. Ngón tay Mộ Yến Thần vùi sâu vào mái tóc cô, nâng mặt cô lên, thì thầm: “Nhưng nhịn không được.”

Dứt lời anh mạnh mẽ tấn công môi cô, cạy mở hàm răng cô, liên tục công thành chiếm đất.

— Anh làm sao không nhìn ra, cô cũng muốn?

Lan Khê bị hôn đến hít thở không thông, đầu óc choáng váng, chỉ cảm nhận được lưỡi anh nhiệt tình khuấy đảo trong miệng cô, quần chặt lưỡi cô, ra sức cắn mút, bú liếm, cảm giác khuấy khỏa kéo đến, cô không chịu yếu thế, nhẹ nhàng cản trở lại anh.

Sự non nớt của cô giống như móng vuốt con mèo cào ngứa lòng anh.

Đây là lần đầu tiên, cô chủ động.

Luồng khoái cảm vọt tới sống lưng Mộ Yến Thần. Anh mở ra hai mắt đỏ ngầu, đập vào mắt là hình ảnh cô ngây ngô nhắm mắt mãi miết đáp lại nụ hôn của anh, dây cung nắm giữ lí trí trong đầu đột nhiên đứt đoạn.

Anh để hai chân cô vòng chặt hông mình, bế bổng cô lên, một đường triển miên đến thẳng phòng ngủ rồi ngã ập xuống chiếc giường cỡ lớn. Toàn thân Mộ yến Thần như bị lửa thiêu, nóng dữ dội, đột nhiên làn da dưới eo chợt lạnh, tay cô đang len theo mép quần của anh dò xuống.

Anh vội hít một hơi thật sâu —

Mộ Yến Thần nắm chặt cổ tay cô đặt bên người, tròn mắt rực lửa nhìn chằm chằm người phía dưới, trong con ngươi chứa chan tình yêu nồng nàn lại ác liệt mang theo một tia phá hủy, nghiêng răng nói: “Yêu tình. Thật muốn ăn hết em!”

Anh nhanh chóng giải thoát cả hai khỏi những trói buộc, tận tình an ủi phía dưới xinh đẹp của Lan Khê. Mồ hôi bao trùm toàn thân cô, làm bóng loáng làn da mịn màng, trơn mượt. Khi lửa nóng của anh vừa chạm vào khu vười bí ẩn, bất ngờ luồng khoái cảm to lớn xuyên mạnh qua cơ thể anh.

Sự đáp lại của cô làm anh muốn phát cuồng!

Bên trong cô gắt gao co rút lại. Mộ Yến Thần dùng hết toàn lực tiếp cận cũng không thể làm cô nói lỏng. Anh nặng nề thở dốc, muốn thối lui ra một chút nhưng bị cô ghì chặt lại, ép anh đến đau nhức, hô hấp không thuận. Sự ẩm nóng tầng tầng lớp lớp đánh úp tới khiến anh như dã thú, nắm chặt hông cô, hung ác vọt đến nơi sâu nhất bên trong cô!

Hai người chìm ngập trong niềm khoái lạc hạnh phúc. Một đêm này, Mộ yến Thần hoàn toàn bị sự nhiệt tình của Lan Khê trêu chọc át kiểm soát. Anh dùng hết công phu, bản lĩnh ép khô hết thể lực của cô, cho đến khi cô ở dưới thân anh mê muội than nhẹ, vút đi mọi căng thẳng ngại ngùng, quần lấy anh, cùng nhau đi đến đỉnh cao của thiên đường.

Hai người ôm chặt nhau, liều mạng trong sự dâm dục vô tận.

Nhan Mục Nhiễm ngồi chính giữa quán cà phê sang trọng, kiên nhẫn chờ đợi Mộ Yến Thần.

Hai mắt cô ta thâm quầng, đầy mắt giăng đầy tia máu.

Thời gian chờ đợi càng lâu càng làm Nhan Mục Nhiễm thêm phần sốt ruột. Cho đến khi bóng dáng tuần mỹ quện thuộc xuất hiện ngoài cửa, hai hàng lông mày của cô ta mới chậm rãi giãn ra, thả lỏng chưa bao lâu lại tiếp tục căng thẳng dõi theo những bước chân đang đi đến của anh.

Tràng khí lạnh lùng theo mỗi bước chân khiến hơi thở cô ta như bị tắt nghẽn.

Mộ Yến Thần chậm rãi đi tới, tao nhã ngồi xuống. Phục vụ tới đưa menu, anh lãnh đạm nói: “không cần”.

Nhan Mục Nhiễm vội xen vào, dịu dàng nói: “Em biết anh thích uống cà phê đen cho nhiều đường, em gọi giúp anh được không?”

Mộ Yến Thần ngược lên, ngưng mắt nhìn cô ta.

Nhan Mục Nhiễm đỏ mặt, hai tay nắm chặt, phục vụ thấy hai người khách này đều trầm lặng, nhún vai bỏ đi vào.

“Mộ Yến Thần, anh có biết hôm nay là lễ giáng sinh không?” Cô ta lấy lại sự bình tĩnh, nhẹ nhàng cười rộ lên, từ trong túi xách lấy ra một hộp quà dài, đẩy về phía anh, “Đây là quà em tặng anh, anh mở ra xem có thích không?”

Mộ Yến Thần quét mắt qua hộp quà sang trọng, môi mỏng mím lại, vẫn giữ nguyên sự trầm mặc.

“Quà tặng là caravat ” Nhan Mục Nhiễm nở nụ cười tự trào, mở hộp lấy vật bên trong ra, “Em cứ lo anh không thích nên yêu cầu người thiết kế phải làm việc cả đêm, mẫu mã này em chắc chắn rất hợp với khí chất của anh.”

Mộ Yến Thần giơ tay nhìn đồng hồ, mở miệng cắt đứt lời kể lể của cô ta.

“Cô còn ba phút.” Âm thanh từ tính xuyên thẳng vào tai cô ta, nhẹ nhàng bật ra từng câu chữ: “Cô đã lãng phí hai phút vào những chuyện vô ích, tôi hi vọng cô hãy nhanh nói vào trọng điểm —— cô muốn cái gì?”

Chẳng lẽ gửi tấm hình đó cho anh chỉ với mục đích gọi anh ra nói chuyện phiếm?

Sắc mặt Nhan Mục Nhiễm trắng nhợt.

Đề ép sự đau nhức trong lồng ngực, cô ta ngược mắt, cười khổ: “Yến Thần, chúng ta cứ giữ mối liên hệ như vậy không tốt sao?”

“Mộ Yến Thần.” Anh nhẹ giọng cải chính, đôi mắt phát ra tia sắc lạnh, “Nhan tiểu thư, hai chữ phía sau không phải để cho cô tùy tiện gọi.”

Đáy mắt Nhan Mục Nhiễm lóe lên những tia đỏ rực.

Rất nhanh lòng bàn tay bị những móng tay sắc nhọn bấm mạnh vào, nhói đau lên, giọng nói cô ta run rẩy: “À, em không thể gọi. Vậy em gái của anh thì sao, nó bình thường gọi anh như thế nào? Gọi anh là anh trai? Thời điểm hai người chung một chỗ làm những chuyện sai trái vẫn xưng hô như thế?”

Trái tim bị đâm rách nát, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Con bé đó rốt cuộc có biết xấu hổ hay không?”

Sắc mặt Mộ yến Thần liền trầm xuống, con ngươi lóe lên sát khí.

“Rầm!” Âm thanh tách trà rơi xuống từ bàn kế bên khiến Nhan Mục Nhiễm choáng tỉnh. Cô ta vừa mắt không chế để lộ ra sự ghen ghét đố kỵ của bản thân, hơn nữa ánh mắt Mộ Yến Thần như muốn giết chết cô ta ngay lập tức, làm cô ta ngớ ngẩn.

“Yến Thần, thật xin lỗi, em.” Cô ta giơ tay muốn nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của anh.

Mộ yến Thần kịp thời rút tay lại, nheo mắt nhìn cô ta, cười lạnh, trầm giọng nói: “Cô tự biên tự diễn, rồi tự ình đúng? Muốn tôi cự tuyệt như thế nào mới cam tâm?”

Nhan Mục Nhiễm đang cố vẫy vùng giữa lí trí và tình cảm, cô ta thật không muốn biến mình thành ả đàn bà xấu xa. Nhưng trái tim cứ hết lần này đến lần khác bị Mộ Yến Thần giày vò, đập đổ, nhất thời mất kiểm soát.

“Mộ yến Thần, em đã nói rất nhiều rồi, em chỉ muốn được gần anh hơn! Dù là diễn kịch em vẫn chấp nhận!” Hốc mắt cô ta đỏ au “Anh có biết sự xấu xa, ác độc của phụ nữ đều là do hoàn cảnh, tình thế bức ra không? Anh đối với em như thế có công bằng hay không?”

“Vậy Nhan tiểu thư muốn thế nào?” Mộ Yến Thần không khách khí cắt đứt lời cô ta, ánh mắt sắc bén bức người “Vẫn cùng tôi lui tới, tựa như bây giờ “giả mù sa mưa” trải qua lễ Giáng sinh, thuận tiện tôi phải nghe cô sĩ nhục người tôi yêu—— như thế sao?”

Người anh yêu.

Trái tim Nhan Mục Nhiễm lại bị anh đâm thêm một dao, đây là lần đầu tiên anh thừa nhận, anh đang yêu.

Anh yêu con bé đó.

“Con bé đó cũng được xem là người yêu của anh?” Cô ta chợt xù lông lên, hai mắt trợn trừng, hất mạnh ly cà phê xuống đất, “Đó chỉ là một đứa bé, một con bé còn chưa hiểu sự đời là cái rắm gì! Nó đã biết cái gì là yêu sao? ! Còn trẻ như vậy lại đi quyết rũ anh trai thì thật quá hư hỏng, quá bệnh hoạn ! Trường Nhất Trung có loại học sinh như nó thật đúng là sĩ nhục, quá ghê tởm!”

Người trong quán đều bị chấn kinh, ly cà phê vỡ nát thành những vụn thủy tinh nhỏ, phát ra những ánh sáng li ti.

Phục vụ vội vàng chạy tới, có chút đau đầu. Tình huống này xem ra là mâu thuẫn, cãi vã giữa trai gái đang yêu rồi, nhưng sắc mặt của người đàn ông rất u tối, rét buốt, cực kì đáng sợ.

Mộ yến Thần không nói thêm gì nữa, chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài.

Nhan Mục Nhiễm lúc này mới kịp hồi hồn, nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh, biết mình vừa mới nói trúng điều đại kị của anh, hốc mắt cô ta đỏ lên, hấp tấp đuổi theo, đang đi được hai bước thì vô tình thấy phía đường đối diện quán cà phê có hai nữ sinh đang nắm tay cười đùa trên đường lớn, nụ cười ngọt ngào sáng bừng một góc trời, họ đang hướng bên này đi tới.

Trong lòng Nhan Mục Nhiễm đau xót, bước nhanh tới trước, không để ý những cặp mắt tò mò xung quanh, ôm chặt lưng anh: “Yến Thần!”

Bước chân Mộ Yến Thần cứng ngắc, một giây kế tiếp, lửa giận ngập trời đã bùng phát.

Anh hung hăng hất cánh tay bên hông ra, tay kia đẩy cả người cô ta về phía quầy thức ăn. Phục vụ cùng những người xung quanh đồng loạt há miệng la lên, con người đồ rục của anh nhìn chằm chằm vào cô ta, tràn trề sát khí, bật ra mấy chữ: “Cút xa một chút.”

Không biết Nhan Mục Nhiễm lấy dũng khí từ đâu, vẫn đâm đầu xông lên phía trước ôm chặt anh!

Cả quán ai cũng ngưng mắt nhìn màn kịch quyết liệt này.

Biết anh sẽ nhanh chóng nổi giận, Nhan Mục Nhiễm ngẩng mặt, đáy mắt lóe lên tia ngoan độc, cuồng nộ, run giọng uy hiếp: “Anh tốt nhất đừng cử động, Mộ Yến Thần —— em đảm bảo chỉ cần anh nhúc nhích, trong vòng mười phút nữa, hình ảnh anh và em gái của anh sẽ được phát tán khắp trên mạng, bao gồm trong email của Mộ quân trưởng. Trừ tấm hình anh đã thấy, còn có những tấm khác làm người ta kinh hoàng hơn nhiều, anh ngàn vạn lần đừng ép em.”

Từng lời cô ta nói dị thường chậm rãi, dị thường kinh tởm.

Trong nháy mắt, đáy mắt Mộ Yến Thần bắn ra vô số tia băng lạnh, đủ để đông cứng không gian xung quanh.

Cách cánh sổ nằm sát đất, Kỷ Diệu túm chặt cổ tay của Lan Khê, tức mình vắn vắn, rồi quay đầu lại oán trách: “Nhanh chân lên nào Mộ Lan Khê, chúng ta mà vào trễ tiết buổi chiều là chết chắc! Đều tại cậu,

nhất định định đòi mua kem Haagen-Dazs có bao ngoài bốc thăm trúng thưởng với số lượng có hạn, chỉ vì có thể trúng đồng hồ đeo tay? Cậu định tặng cho người nào hả.”

“Tớ biết rồi mà ” Lan Khê hấp tấp né một chiếc xe trường tới, trên chóp mũi rịn ra mồ hôi mỏng, nắm ngược lại tay Kỷ Diêu, tiếp tục chạy “Tớ không cố ý kéo cậu đi xa như vậy, nhưng chỉ có chỗ đó mới có thôi, chúng ta mau lên đi.”

“Mau em gái cậu chứ mau.” Kỷ Diêu nghiêng răng oán trách, “Mộ Lan Khê, tớ muốn đụng vào tấm kính rồi!”

Hai chân Lan Khê lập tức thẳng lại , ghì lại tay Kỷ Diêu để cô nàng không đụng vào kính, ánh mắt hoảng hốt nhìn vào bên trong, phát hiện bên kia cánh cửa sổ thủy tinh nằm sát đất là một quán cà phê sang trọng, bên trong quán đang phát sinh chuyện ồn ào.

Chỉ một cái liếc mắt, sắc mặt Lan Khê liền trắng bệch, hơi thở bị chặn ngang cổ họng.

Mặc dù cách vài mét, nhưng cô vẫn thấy rõ thân hình quen thuộc kia, cực kì quen thuộc. Trong đêm khuya lạnh giá, thân hình ấy mạnh mẽ ôm cô vào lòng, sưởi ấm cho cơ thể, cho trái tim cô.

Bây giờ đang cùng một người phụ nữ ôm nhau Bóng lưng cứng đờ ấy chính là Mộ Yến Thần.

98. Chương 98: Kiên Trì Cố Chấp!

Hai chân Lan Khê cứng lại, không thể nhúc nhích.

Cách mấy bước chân, trái tim Nhan Mục Nhiễm đập “bang bang “ dồn dập trong lồng ngực. Cô ta từ trong khuôn ngực Mộ Yến Thần phóng mắt ra ngoài, nhìn cô gái nhỏ đang đứng cách một tầng thủy tinh. Bốn mắt lập tức đụng vào nhau!

Trong thoáng chốc, khuôn mặt Nhan Mục Nhiễm đỏ lên, chịu đựng xấu hổ, chua xót trong đáy lòng, cố chấp nhìn thẳng Lan Khê, không né tránh!

Kỷ Diêu thở hổn hển, cau mày, ngoái đầu nhìn lại: “Mộ Lan Khê cậu.”

Mấy chữ sau nghẹn lại trong cổ họng, Kỷ Diêu cũng chấn động, nhìn theo ánh mắt trong suốt của Lan Khê hướng vào bên trong quán, đập vào thị giác là một cặp nam thanh nữ tú đang cùng dây dưa. Con người của cô nàng trừng lớn hết cỡ.

“Anh cậu?” Toàn khuôn mặt của Kỷ Diêu dán sát vào tấm kính, “Ồ, đúng là anh trai cậu nè, chị gái bên cạnh là ai thế? Là bạn gái của anh ấy? Quả thật rất xinh nha, Lan Khê cậu mau nhìn này À, bạn gái anh cậu, chắc cậu đã sớm gặp mặt”

Kỷ Diêu vỗ mạnh vào đầu, đột nhiên cảm thấy mình rất ngốc.

Xem ra hai người kia đang chìm đắm trong thế giới riêng, chuyện yêu đương nam nữ không có gì hay để tò mò. Kỷ Diêu xoay người tính kéo Lan Khê đi, đột nhiên nhớ tới buổi tối ở nhà họ Kỷ, Mộ Yến Thần cùng Lan Khê có những hành động, cử chỉ vượt quá mức quan hệ anh em, trong đầu như có dòng điện xẹt qua, khai thông những vướng mắc, trong ánh sáng dòng điện, cô nàng tựa hồ đánh hơi được mùi vị “giương cung bạt kiếm” đang phát tán khắp xung quanh.

—— Cái đồng hồ màu bạc đổi từ việc mua kem, không phải Lan Khê định tặng quà giáng sinh cho Mộ Yến Thần chứ?

Sắc mặt Kỷ Diêu tái nhợt, kéo hai bao dây trên vai xuống, nghiêng đầu hỏi: “Thế nào, cậu còn muốn đồng hồ không?” Khóe miệng cô nàng cong thành nụ cười có ý tứ hàm súc, “Xem ra hôm nay anh cậu nhận được quà tặng không tệ nha.”

Cùng bạn gái ôm nhau thắm thiết, trên bàn còn có hộp quà đựng chiếc caravat sang trọng. Không gian trong ấy hoàn toàn xa lạ so với cuộc sống học sinh bình thường của hai cô bé, chỉ cách một tầng thủy tinh mỏng mà như hai thế giới khác biệt, không cùng đẳng cấp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê bị vấy lên những tia tái nhợt.

Lan Khê ngưng mắt nhìn thẳng vào con người của Nhan Mục Nhiễm, kiên định thốt ra chữ “Muốn.”

Cô vẫn muốn đưa cho anh.

Tại sao lại không đưa nữa?

Hết sức duy trì trấn định thu hồi tầm mắt, không dám nhìn về mặt của Mộ yển Thần, Lan Khê nắm tay Kỷ Diêu đi về phía trước, từng bước từng bước vững vàng kiên định, như chỉ sợ nháy mắt tiếp theo, cô sẽ yếu đuối thỏa hiệp.

Cô biết trên thế gian cái không đáng tin nhất chính là lời nói, vì ai mà chẳng nói được lời hay ý đẹp.

Nhưng nếu không có lời nói thì làm sao con người có thể diễn đạt nỗi lòng cho người khác hiểu, vì thế cô vẫn quyết định tin vào lời anh nói, anh nói anh yêu cô, anh nói chuyện giữa anh và Nhan Mục Nhiễm chỉ là diễn kịch.

Kỷ Diêu sửng sốt.

Chuyện phát triển không giống với dự đoán của cô nàng, đầu óc tưởng được khai thông lại trở về rối loạn. Kỷ Diêu cứ mơ mơ hồ hồ, khi hoàn hồn thì cánh cửa kính đã ngay trước mắt, Lan Khê nắm tay cô nàng đẩy cửa đi vào.

Mua nhiều kem cao cấp để thu thập đủ bao kem, cô hao tốn rất nhiều tiền vì món quà dành cho anh. Lan Khê đưa giấy note và gấu bông thơm cho Kỷ Diêu, chỉ giữ lại đồng hồ màu bạc tinh xảo, hợp mode và trang nhã. Lòng bàn tay Lan Khê cứ mãi vuốt ve đồng hồ mới, nâng niu nó như báu vật.

Vừa nhìn thấy chiếc đồng hồ trưng trong tủ kính, Lan Khê đã nghĩ ngay đến Mộ yển Thần. Cô không quan tâm đến giá cả hay đẳng cấp của nó, điều cô cảm nhận được, chính là nó, chỉ có duy nhất chiếc đồng hồ này mới xứng đeo vào tay anh, không phải nó thì không được.

Cô cảm cao lên, hướng Kỷ Diêu hỏi: “Cậu thấy đồng hồ này có hợp với anh tở không?”

Kỷ Diêu miễn cưỡng nhếch khóe miệng, khẽ gật đầu

Con người đen nhánh của Lan Khê lập tức sáng lên rồi lại ảm đạm xuống, mắt nhìn về hư vô như có điều suy nghĩ, cổ gạt khỏi đầu cảnh tượng vừa thấy, cất đồng hồ cẩn thận, nắm tay Kỷ Diêu: “Về trường thôi, sắp trễ rồi.”

Khi hai cô bé đi ngang qua cửa kính vừa này, bên trong quán cà phê đã khôi phục sự yên lặng cùng thanh nhã.

Cái bàn đã hoàn toàn trống rỗng, không thấy chiếc caravat, cũng không thấy đôi “kim đồng ngọc nữ”.

Ban đêm, bác bảo vệ trường tắt bớt ngọn đèn treo ngoài cổng chính, cánh cửa kí túc xá cũng chậm rãi kéo lại, ngăn tiếng huyền ảo của học sinh bên trong với thế giới bên ngoài. Bác bảo vệ đang kéo cánh cửa thì vô tình thấy một thân hình mảnh mai đứng cô đơn ngay đầu đường.

Bị dọa hoảng, mi tâm của bác ta co giật dữ dội.

Nhìn vào phù hiệu trên chiếc áo đồng phục, đích thực là học sinh trường Nhất Trung.

“Này, cô bé.” Bác ta gọi một tiếng.

Lan Khê lặng lẽ đứng trong đêm tối lạnh giá, hơi thở thổi ra từ khóe miệng hóa thành làn sương mù. Bất chợt sau lưng có người lớn tiếng gọi, cô quay đầu thì thấy bác bảo vệ chừng hơn 40 tuổi đang đi tới đây.

“Sao cháu lại đứng đây? Có giấy xác nhận học ngoại trú không, lấy ra cho bác kiểm tra, nếu không thì sao không chịu về kí túc xá? Đã mấy giờ rồi mà còn lang thang?”

Lan Khê vốn định giữ im lặng nhưng bác bảo vệ cứ lải nhải bên tai làm cô thấy nhức đầu.

Hàng mi dài rũ xuống, tìm giấy xác nhận học ngoại trú đưa cho bác ta để bác ta đừng mở miệng nữa.

“À. Vậy sao cháu chưa về nhà? Đường xung quanh đây không an toàn đâu.”

“Cháu đang chờ người đón.” Cô nhẹ giọng nói.

“....”

“Đợi đến tận giờ sao? Có muốn bác cho cháu mượn điện thoại gọi về nhà không.”

“Cháu có di động.” Cô ngược lên nhìn bác ta, ánh mắt lóe lên tia cảm kích.

Bác bảo vệ chau mày thật chặt: “Đã gọi mà người nhà vẫn chưa chịu đến?”

Lan Khê dừng một lát, khe hít sâu một hơi rồi thở ra, làn sương trắng mờ hồ bao quanh khắp khuôn mặt cô, cố chấp nói: “Bác không cần lo. Anh cháu bận tí việc, chút nữa sẽ đến.”

Bác bảo vệ chau mày càng chặt hơn.

Xem ra có khuyên thêm cũng vô ích, bác ta trở về phòng trực, dự định đêm nay sẽ ngủ muộn một tí, chờ người nhà cô bé tới rước thì bác ta mới yên tâm ngủ được.

Thật ra Lan Khê đã gọi vài cuộc cho Mộ Yến Thần nhưng đối phương vẫn luôn tắt máy.

Trước kia nếu anh có việc bận hoặc đi công tác thì sẽ nhắn tin báo trước cho cô, bảo cô ở lại kí túc xá, anh không yên tâm khi cô ở nhà một mình, ở kí túc xá sẽ an toàn hơn. Nhưng vì sao hôm nay anh không nhắn gì, thậm chí gọi điện cũng không được

Lạnh quá.

Càng về khuya nhiệt độ càng hạ xuống thấp, sương mù rét buốt bao trùm toàn bộ không gian, thấm vào da thịt mang đến cái lạnh thấu xương. Khí lạnh trên hàng mi dài đã ngưng kết thành hơi nước. Toàn thân Lan Khê như bị đông thành người tuyết, đã đứng lâu như thế mà anh vẫn chưa chịu đến.

Sự mất mát, đau nhức trong trái tim dần chuyển thành lo lắng khôn nguôi, cô sợ anh lại gặp tai nạn như lần trước, lái xe trong tình huống trời đầy sương mù rất nguy hiểm, anh không bị gì chứ?

Tay chân lạnh cóng, tâm tư càng lạnh hơn gấp vạn lần.

Lan Khê nắm chiếc đồng hồ áp chặt vào lồng ngực, thở hổn hển ra sương trắng, tiếp tục chờ đợi trong bất an.

Hai chân tê cứng, cóng đến đau nhức.

“Mộ Yến Thần, anh như thế nào rồi.” Lan Khê cắn môi, ngược mắt nhìn trời, tia băng lạnh len vào đáy mắt, sắp không kiên trì nổi nữa.

Nửa giờ sau.

Bác bảo vệ tì trên bàn ngủ gật, loáng thoáng nghe được âm thanh vọng từ bên ngoài. Bác ta giật mình, xoay tròn đầu cho tỉnh táo lại, rướn người mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài..

Cô bé vừa nãy đứng trước cổng trường, đang lấy tay vỗ vào cánh cửa, cả người co rút lại vì rét lạnh, khăn giọng ấp úng nói: “Làm phiền bác, mở cửa cho cháu vào với”

Đây là lần thứ ba người bên cạnh hắt hơi nhảy mũi, Kỷ Diêu liền biết con nhóc này bị cảm rồi.

“Tối qua vợ của chú Lưu nhà cậu khó sinh hả? Cả đêm không tới cũng không có tin tức, cậu cũng biết sau 12h kí túc xá sẽ cúp nước nóng mà, không tắm nước nóng đã lên giường ngủ, không bị chết rét là may cho cậu đó.” Kỷ Diêu tức giận lấy khăn giấy nhét vào mũi Lan Khê.

Chóp mũi Lan Khê đỏ ửng lên, nổi bật trên khuôn mặt trắng nõn, im lặng nghe Kỷ Diêu trách mắng, buồn buồn nói: “Cảm ơn.”

” Quà cậu định tặng đâu rồi? Mà đã qua giáng sinh, tặng thì còn có ý nghĩa gì” Kỷ Diêu cúi đầu, tiếp tục chiến đấu với bài toán.

“Chủ nhật về nhà tớ đưa cho anh ấy.” Giọng nói cô hơi uể oải.

” Vậy anh ấy có quà cho cậu không?” Kỷ Diêu lơ đãng tiếp tục hỏi.

Lan Khê chờ người.

“Có.” Mặt cô hơi đỏ khi trả lời Kỷ Diêu.

“Vậy sao?” Kỷ Diêu lập tức có hứng thú, tiến tới, “Này, lấy ra cho tớ xem với.”

“Hai mắt cậu không thể xem tới .”

“Tại sao?” Kỷ Diêu cau mày, “Tại sao không xem tới ?”

“Vì quà nằm trong lòng tớ, cậu có mắt thần họa may mới xem được.”

“. Mẹ nó, Mộ Lan Khê, cậu có thể bệnh hơn nữa không !”

Trong thư viện, người đến người đi tấp nập, thanh âm của hai cô nhóc chìm trong những tiếng huyền ảo. Nhưng Kỷ Diêu vừa dứt lời liền cảm thấy chấn kinh , quá kì quái, cô nàng thấy được trên nét mặt Lan Khê có tia yêu thương rất rõ ràng. Con nhóc này không nên buồn nôn như vậy, không nên biểu hiện lộ liễu sự ái mộ dành cho anh trai. như thế rất rất không bình thường?

99. Chương 99: Anh Ngắm Cùng Em

“Thật ra tớ cảm thấy tối hôm qua anh cậu đã đi nơi nào để “phong lưu khoái hoạt” rồi, ” Kỷ Diêu sờ sờ mũi, cô ý nói, “Bạn gái ở bên cạnh trong đêm giáng sinh, không thừa dịp trăng thanh gió mát làm chút chuyện “cẩu thả” thì quá lãng phí.”

Tay cầm bút của Lan Khê run mạnh lên, rạch một đường mực dài trên giấy.

Tay cô cứng đến tê cứng, ảnh hưởng đến nét chữ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bất ngờ lạnh như băng, Lan Khê nghiêng đầu sang chỗ khác nhẹ giọng nói: “Cậu không cần đánh đồng tất cả mọi người với nhau. Anh tớ không phải là người tùy tiện, anh ấy cùng chị kia mới quen nhau một tháng, căn bản sẽ không xảy ra chuyện “cẩu thả” như cậu nói. Hơn nữa, cậu không thể dùng hai chữ “cẩu thả” này để hình dung về anh tớ được.”

Hai chữ ấy đặt trên người Mộ Yến Thần, thật khó nghe.

Kỷ Diêu kinh ngạc!

Đáy mắt chứa đầy khiếp sợ nhìn Lan Khê, cô nàng biết con nhóc này có tính cách thẳng thắn, lạnh lùng, nhưng Mộ Lan Khê chưa bao giờ dùng những lời nói cứng rắn, sắc sảo này đối với cô nàng.

Cô nàng là Kỷ Diêu.

Người đã cùng Mộ Lan Khê chia ngọt sẻ bùi trong những năm gần đây. Họ ăn cùng nhau, uống cùng nhau, ngủ cùng nhau, thậm chí còn cùng nhau đánh lộn, cùng nhau chảy máu.

Hồi lâu sau, Lan Khê phát hiện bản thân đã mất đi kiểm soát, màu đỏ bừng hiện lên trên khuôn mặt tái nhợt, nhẹ nhàng khép lại quyển vở cất vào giá sách, khăn khăn giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Giọng nói mềm mại kết hợp với bộ dạng suy yếu càng tăng thêm phần thành khẩn, trái tim căng thẳng của Kỷ Diêu cũng chậm rãi giãn ra, nhưng nỗi khiếp sợ vẫn chưa thể tan đi. Sau hồi lâu, Kỷ Diêu cười cười, cúi đầu nói: “Tớ biết những lời tớ vừa nói hơi quá, nhưng mà Lan Khê này, thật sự nửa người dưới của đàn ông đều giống như động vật. Cậu đừng xem mặt mà bắt hình dong, bề ngoài thì cao thượng tốt đẹp nhưng nhu cầu sinh lí thì đều như nhau cả, không có ngoại lệ đâu”

Cụ thể vì sao muốn nói những lời này với Lan Khê, Kỷ Diêu cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng có một loại cảm giác vẫn ám ảnh trong đầu cô nàng, dù mơ hồ nhưng rất mãnh liệt. Cô nàng chỉ muốn kéo bạn mình ra khỏi vực sâu luân hãm, nếu không có việc bất trắc xảy ra thì rất khó vấn hồi —— Giờ phút này Kỷ Diêu thấy được nét mặt Lan Khê hết như đáy lòng cô, vô cùng yếu ớt, chỉ cần một ngoại lực nhỏ tác động sẽ vỡ vụn. Cô nàng sợ bạn mình sẽ không chịu đựng nổi nữa.

“Trời ——” Kỷ Diêu đột nhiên cau mày, nắm tay Lan Khê hỏi, “Cậu làm sao nữa vậy?”

Đôi mắt to trên khuôn mặt tái nhợt chớp nháy hai cái, làn hơi nước lan trong con ngươi, hốc mắt dần đỏ lên. Kỷ Diêu kinh hãi, không biết đã nói gì kích thích đến Lan Khê. Sao tự nhiên lại rơi nước mắt?

Lan Khê giơ tay che trán, vẻ mặt thống khổ.

“Không có sao ” Cô nhẹ giọng, nhấn rõ từng chữ: “Chỉ cảm thấy không thoải mái.”

Vì khuôn bệnh hành hạ đầu cô nhức quá, đầu dây thần kinh cũng trở nên nhạy cảm, nghe những lời khó chịu liền kích thích đến tuyến lệ, sức chống cự liên tục giảm dần đến con số không tròn trĩnh. Cô rất uất ức, chờ đợi suốt mấy tiếng đồng hồ, vì sao anh vẫn không chịu đến. Thời gian càng dài, trái tim cô càng rét buốt, không có chút ấm áp.

Tay chân nhanh chóng lạnh đi, Lan Khê mệt mỏi nhìn tấm bảng đen, một giọt nước mắt chảy xuống phần cổ phía trong khăn quàng.

Tình trạng như vậy vẫn kéo dài đến tận chiều. Khi cô gục ngã trên bàn học, “Vương tiện tiện” liền cau mày kêu lớn tên của cô, Kỷ Diêu lập tức đứng dậy đưa cô xuống phòng y tế.

Mơ màng đi ra ngoài, vừa mở cửa phòng đã bị tròng khí lạnh ập vào người, Lan Khê rụt bả vai, xoay người đóng cửa lại, tiếp nghe sau lưng có tiếng hô lớn.

“Tuyệt!” Kỷ Diêu ngưng mắt nhìn cảnh sắc ngoài trời , “Ha ha, là tuyết, tuyết rơi đó!”

Tiếng hô của Kỷ Diêu làm chấn động học sinh trong các phòng học, cơ hồ các cửa sổ trên các tầng lầu đều đồng loạt mở ra. Ai cũng không nghĩ trận tuyết đầu tiên ở thành C lại lớn như vậy, trắng xóa như những bông lông ngỗng, từng mảnh rơi đều xuống. Phòng học hai cô bé ở tầng ba, đứng trên lan can vừa thấy được bông tuyết trắng xóa quanh khuôn viên trường, hình ảnh mỹ lệ khiến người ta hít thở không thông.

Kỷ Diêu hưng phấn, kéo tay của cô: “Mau, mau, chúng ta đi nhanh một chút!”

Lan Khê cũng sửng sốt, huyết thái dương nhảy thành hai bên trán. Lúc này ý thức thanh tỉnh không ít, mặc Kỷ Diêu cầm tay lôi về phía trước, tay kia vội móc di động trong túi, tìm số của Mộ Yến Thần, không suy nghĩ bấm nhanh hàng chữ ——

“Anh nhanh nhìn ra ngoài trời đi, tuyết rơi rồi.”

Trong ấn tượng của cô, thời gian này nhất định Mộ Yến Thần đang bận rộn trong công ty, anh là người cuồng công việc điển hình. Cửa sổ trong phòng làm việc khi mở ra có thể nhìn bao quát toàn cảnh thành C, anh đứng vị trí ấy để ngắm nhìn, chắc chắn sẽ thấy được phong cảnh rất tuyệt đẹp.

Lát sau, Lan Khê đã bị Kỷ Diêu kéo xuống tầng trệt, cả trường học cũng phá vỡ không khí trầm tĩnh, nhanh chóng kích động lên.

Đứng bên ngoài nửa ngày, Kỷ Diêu đột ngột nhớ phải đưa Lan Khê xuống phòng y tế. Cô nàng cứ nhiên lại để bạn đứng chịu lạnh lâu như vậy, mặt nhất thời đỏ lên, Kỷ Diêu vội vàng kéo cô bé vẫn còn trở mắt ngắm tuyết sau lưng vào phòng y tế.

Lan Khê ngoan ngoãn ngồi trên ghế để bác sĩ khám bệnh từ trên xuống dưới , sờ từ trán đến tay cô, cuối cùng xác định cô không phải bị cảm mạo bình thường mà là sốt cao. Nhiệt kế lạnh như băng dán vào dưới nách, cô vội hít vào hơi khí lạnh.

Chuông di động báo tin nhắn vang lên, Lan Khê ngẩng ngốc.

Cô lấy di động ra, màn hình báo có tin nhắn từ số của Mộ Yến Thần.

“Ngoan ngoan, anh đến ngắm cùng em.”

Anh đến ngắm cùng em.

Lan Khê nghĩ mình bị sốt đến ngu rồi, đọc đi đọc lại dòng tin, vẫn cảm thấy không có căn cứ.

Hôm nay đâu phải là chủ nhật. Sao anh có thể cùng cô ngắm? Cửa phòng y tế mở rộng ra, bông tuyết ào ào đổ xuống, đẹp không sao tả xiết. Cô cắn môi, gõ vào bàn phím: “Bây giờ anh có thể đến ngắm cùng em.”

Ặc, không được.

Cô cau mày, xóa dòng tin, sửa lại thành chữ khác: “Em ngắm một mình được rồi.”

Ngón tay đặt trên bàn phím, còn chưa dè xuống nút gửi đi thì cửa phòng đã bị đẩy ra. Bác sĩ cau mày đẩy gọng mắt kính đứng lên, đang bực mình vì hôm nay có liên tục mấy học sinh xuống đây vì cảm mạo, bất chợt một thân hình to lớn trong bộ âu phục màu đen xông vào mắt cô ta. Người đàn ông chậm rãi đi vào phòng, đôi mắt sắc nhọn khiếp người, gương mặt tuấn tú khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng của thị giác con người, đánh thẳng vào dây thần kinh trong não bộ. Cô bác sĩ nhất thời đỏ mặt, tim đập như trống trận, tờ báo trên tay rơi xuống đất, ngọng nghịu hỏi: “Ừm, tiên sinh. Anh tìm ai?”

Trên tóc cùng bả vai người đàn ông dính đầy bông tuyết.

Âu phục màu đen đối xứng với màu trắng của tuyết, thanh nhã đến mị hoặc. Tia ánh sáng nhạt xẹt qua đáy mắt, quét qua cô bác sĩ, rồi yên lặng dừng trên cô bé đang bọc cả thân thể thành cái bánh chưng.

Ánh mắt thâm thủy rơi vào người cô nửa giây, tiếp chậm rãi hỏi: “Em ấy thế nào?”

Bác sĩ lúc này mới lấy lại ý thức: “À, em ấy. Bị cảm, còn bị sốt, nhiệt độ không thấp, chắc tối ngủ bị cảm lạnh, các em học sinh này không làm cho người ta bớt lo được.”

Cô ta đi tới rút nhiệt kế dưới nách Lan Khê ra, Lan Khê run lên một cái, ánh mắt cuối cùng rời khỏi mặt Mộ Yến Thần.

“38,7 độ” Chân mày bác sĩ chau lại rất chặt, vẫy vẫy nhiệt kế, “Nhiệt độ quá cao, em muốn uống thuốc hay là chích thuốc? Chích thì có tác dụng nhanh hơn, mấy giờ sau sẽ hạ sốt.”

Lan Khê nghe tới từ “chích” liền co rúm lại.

Tối hôm qua chỉ đứng bên ngoài hơn ai giờ, không nghĩ sẽ nghiêm trọng như thế.

“Uống thuốc thôi.” Giọng nói trầm thấp truyền đến, thay cô ra quyết định.

Tròng mắt Mộ Yến Thần lan ra vài tia máu, cất giấu sự đau đớn cùng mệt mỏi sâu dưới đáy mắt, anh làm sao không biết nguyên nhân dẫn đến việc cô bị sốt? Giờ phút này trái tim bị siết chặt, đau không thở nổi, anh không thể nhìn nổi cảnh tượng cô bị cây kim bén nhọn đâm vào da thịt, không nhìn nổi dáng vẻ cô cắn môi chịu đau, không nhìn nổi. cô lần nữa thất vọng vì anh.

Bác sĩ cứng họng, một hồi lâu bất đắc dĩ gật đầu, chỉ nghĩ đây là một tiểu thư nhà giàu, ông a ông ọ, rất sợ đau.

“Lộc cộc lộc cộc lộc cộc” tiếng giày cao gót càng lúc càng xa, bác sĩ đã đi lấy thuốc.

Cách vài mét, Mộ Yến Thần dừng một chút mới chậm rãi đi đến, hốc mắt hơi đỏ. Đầu tiên, anh giơ tay khẽ xoa đỉnh đầu cô, từ từ dờ xuống trán, cách lớp tóc mai vẫn cảm nhận được nhiệt độ kinh người, tiếp nữa cúi xuống, dùng trán mình kề sát trán cô. Lúc Lan Khê vẫn còn trố mắt kinh ngạc, anh đã vòng tay siết chặt thân thể cô vào ngực.

Khí lạnh tỏa ra bốn phía.

Hai mắt Lan Khê nhìn chằm chằm anh ở khoảng cách gần, cảm giác nhiệt độ nóng rực trên trán đã được da thịt mát lạnh của anh làm dịu xuống, rất thoải mái, đáy mắt dâng trào hơi nước, cô giơ tay ôm chặt cổ anh.

“Tối hôm qua sao không tới đón em?” Cô khàn giọng hỏi.

Thân thể Mộ Yến Thần cứng đờ.

Lan Khê dường như không thêm để ý đến câu trả lời của anh, khuôn mặt nóng bỏng kề sát vào cổ anh để nhiệt độ giảm đi đôi chút, mang theo nỗi khổ, nức nở nói: “Em cứ sợ anh xảy ra tai nạn xe cộ.”

Cả đêm phập phồng lo lắng, giờ phút này được ôm lấy anh mới từ từ tan đi, giống như cơn ác mộng đã kết thúc, cô an tâm hưởng thụ sự ấm áp từ anh.

100. Chương 100: Bắt Đầu Lừa Gạt

Lan Khê ôm anh, tựa như chú mèo nhỏ bị thương tìm được nơi ẩn nấp an toàn. Rõ ràng cô đang bệnh, nhưng sức lực trên cánh tay vẫn siết chặt lấy cổ anh không chịu buông ra, nhiệt độ trên khuôn mặt nóng bỏng hòa tan trên làn da anh.

Môi Mộ Yến Thần có chút tái nhợt, trong lòng ẩn nhẫn cảm giác tội lỗi, đau không thể tả.

Hàng mi dày rậm run lên một cái, anh nâng bàn tay to, nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, khàn khàn nói: “Tối hôm qua đến rạng sáng nay, có một nhóm khách hàng ở nước ngoài đột ngột ghé thăm Trung Quốc, anh bận rộn xử lý chuyện công ty, tối khuya thì ngủ luôn tại khách sạn.”

Giọng nói trầm thấp mang theo từ tính dịu dàng, nhẹ nhàng khảy khảy dây cung trong lòng người.

Câu giải thích ấy vẫn lộ ra trăm ngàn lỗ hổng.

Nhưng anh không nói thêm gì nữa, không giải thích lý do vì sao không nhắn tin cho cô biết, cho dù di động hết pin bị tắt máy thì vẫn có thể bỏ ra ba phút ngắn ngủi mượn di động của ai đó gọi về cho cô mà.

Cô biết Mộ Yến Thần không phải là người vô trách nhiệm, không biết suy tính như thế.

Hai cánh tay đang ôm cổ anh khê cứng lại, Lan Khê bị sốt đến mù mịt đầu óc. Cô nhẹ nhàng tựa đầu trên bờ vai anh, hốc mắt ửng đỏ lấp lững dâng lên những giọt nước mắt. Sau một hồi trì độn, cô nở nụ cười khoe má lúm đồng tiền quen thuộc, khéo léo nói một chữ: “Vâng.”

Cô tin.

Mặc dù không biết là do bản thân cố ý lựa chọn hay là do sốt đến hồ đồ, thì cuối cùng cô vẫn tin anh.

Thân thể đã quá mệt, thật không còn sức đi so đo những chuyện kia, lúc này cô chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, chỉ muốn ôm lấy anh không buông tay, cho dù biết đây là phòng y tế, cô vẫn không thể dừng được khát vọng trong lòng.

“Lộc cục lộc cục lộc cục” Tiếng giày cao gót từ bên ngoài truyền đến.

Thân thể Mộ Yến Thần ngay lập tức khẩn trương lên, chậm rãi kéo hai cánh tay cô xuống, ánh mắt thâm thúy nhìn sâu vào cô, nhẹ giọng dặn dò: “Ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ dặn, tí nữa anh sẽ đưa em về.”

Hơi ấm rời đi, Lan Khê có chút luống cuống, không có chỗ dựa vào, cô nhất quyết bắt lấy tay anh, nắm chặt không thả.

Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn cô thật lâu, im lặng mặc cho cô nắm.

Bác sĩ đi vào thấy hình ảnh ấy, theo bản năng cảm thấy có chút quỷ dị, nhưng lại không chỉ ra được chỗ quỷ dị, cô ta đem các vỉ thuốc thả xuống bàn, ngón tay lưu loát mở gói thuốc ra: “Thuốc màu vàng uống mỗi ngày hai lần, mỗi lần hai viên, màu lam thì mỗi ngày 3 lần, mỗi lần ba viên. Không nhớ được thì nhìn giấy hướng dẫn cô đã ghi. Ba ngày sau xuống đây tìm cô, nhớ không?”

Lan Khê nhìn chằm chằm gói thuốc kia, gật đầu một cái.

Bác sĩ khẽ hít một hơi, đôi mắt xinh đẹp thấp thỏm địa tới địa lui trên người Mộ Yến Thần, không nhìn được phải mở miệng, đỏ mặt hỏi Lan Khê một câu: “Này em, vị này là. . . .”

Lan Khê vươn tay lấy gói thuốc, mặt bởi vì sốt à ửng đỏ, cười yếu ớt nhăn nhá từng chữ: “Bạn trai em.”

Cô thật sự là nóng đến điên rồi.

Biết rõ những lời này sẽ mang đến nhiều chấn động, nhưng cô vẫn không do dự mở miệng, giờ phút này đầu óc vô cùng hỗn loạn, giống như một giây kế tiếp sẽ lịm đi nên cô lười phải che dấu, vẫn nắm chặt tay Mộ Yến Thần.

Người bệnh là vô tội mà.

“ ! ! ! ” Bác sĩ nhất thời trợn to hai mắt, khó tin nhìn về gương mặt hoàn mỹ của Mộ Yến Thần.

Mộ Yến Thần cứng đờ, ánh mắt khẽ lóe lên, giơ tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giải thích một câu: “Đây là em gái tôi.”

Nghe thế bác sĩ mới dần hòa hoãn lại cơn chấn kinh.

Câu vừa rồi của Lan Khê quả thật có lực sát thương, làm nhói đau ngực cô bác sĩ. Cô ta lấy tay vỗ vỗ ngực, cố gắng lấy lại hô hấp bình thường, biết đây là trò đùa của nữ sinh, cô gái nhỏ ngưỡng mộ anh trai của mình, rồi đem người ngoài biến thành trò đùa. Bác sĩ bực bội lườm Lan Khê một cái, cố ý dẫm tiếng giày thật lớn trở về bàn làm việc.

Lan Khê làm như không thấy, cũng không muốn để ý đến cô ta.

Mộ Yến Thần cúi đầu, hai tay chống bên người cô: “Anh đã xin phép cho em nghỉ nửa ngày, buổi chiều cùng buổi tối không cần tới trường. Em muốn về nhà hay đến nơi nào khác?”

Hôm nay anh bỏ qua mọi chuyện của công ty, dành thời gian và sức lực cho cô.

“Chúng ta về nhà thôi.” Lan Khê cơ hồ không nghĩ ngợi, lựa chọn thật kiên định.

“Để em đến nói với Kỷ Diêu.” Cô kéo ra cái ghế, nhưng vẫn không buông tay Mộ Yến Thần, lời anh cùng đi đến trước cửa, kéo ra cửa phòng y tế hướng về hướng Kỷ Diêu đang say mê nghịch tuyết, hô lớn, “Tớ về nhà, cậu chơi đã thì trở về lớp đi!”

Kỷ Diêu ngoái đầu nhìn lại, dĩ nhiên thấy được người đàn ông phía sau bạn mình.

“À ” Kỷ Diêu có chút buồn bực lên tiếng: “Anh trai Mộ, anh nhớ chăm sóc cho Lan Khê thật tốt nha.”

Nói xong Kỷ Diêu buồn buồn đi về phía cầu thang, tới nửa đường lại không nhịn được phải ngoái đầu, vừa lúc thấy cảnh tượng Mộ Lan Khê như người chết sống lại, không còn bộ dạng suy yếu lúc nãy, chỉ còn nụ cười ngọt ngào treo trên khóe môi, đang ngửa đầu cùng Mộ Yến Thần nói chuyện. Cổ họng Kỷ Diêu như bị thứ gì chèn vào, không biết nên nói gì nữa, hai người kia càng ngày càng không bình thường.

Mộ Yến Thần có điện thoại liền đứng ngoài xe nghe điện, để Lan Khê lên xe trước.

Lan Khê yên lặng ngồi trong xe, cảm thấy dưới người bị cản nên khẽ nhích ra, tay chống xuống ghế lại đột nhiên sờ đến một vật lạnh lạnh giữa hai khe ghế, cô quay đầu nhìn sang, giữa hai khe ghế ánh lên một tia sáng.

Vật phát ra tia sáng kẹt ở bên trong.

Lấy ra nhìn, là một chiếc nhẫn.

Còn là nhẫn của phụ nữ.

Không có khảm chui, có thiết kế hình giọt nước màu bạc, trang trí hoa văn đơn giản ở xung quanh, Lan Khê đặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay ngắm thật kĩ, sau cô thử đeo vào tay mình, rất rộng, còn dư ra một khoảng.

Cô tháo nhẫn xuống.

Lúc này cửa xe đột ngột mở ra, Lan Khê chột cứng người, đem vật kim loại màu bạc kia giấu trong lòng bàn tay, co thành nắm đấm, thái độ cô vẫn như thường, xem như chưa phát hiện điều gì lạ, bình tĩnh nhìn đường ở phía trước.

Mộ Yến Thần không nói gì, ngồi ngay ngắn rồi chậm rãi phát động xe.

Nhưng tiếng động cơ vừa vang lên, thì tầm mắt bị che khuất, thân thể mềm mại bên cạnh sát tới người anh, cản trở tầm nhìn của anh. Anh giật mình, một giây sau mới biết đây là Lan Khê. Vào lúc anh còn

kinh ngạc, đầu gối Lan Khê đã quỳ ở hai bên, tay miễn cưỡng chống trên thân ghế, kéo tay anh ôm lấy cơ thể cô, môi nhỏ in lên khóe miệng anh ——

Anh bị tập kích trong nụ hôn mềm ngọt, có cổ chấp lại thêm dịu dàng.

Khoảng cách quá gần, Mộ Yến Thần nghe được hơi thở suy yếu của cô, còn có khuôn mặt vì sốt à nóng bừng bừng.

Tê dại cùng rung động đồng thời lan ra trên hai đôi môi, chưa bao giờ anh cảm thụ được sự nhiệt tình như lúc này từ cô. Ở một giây trước khi bị trầm luân, anh thình lình mở mắt, màu đỏ tươi xâm chiếm hốc mắt, lấy lại thanh tỉnh, nắm eo cô kéo người cô ra, giọng trầm đục: “Lan Khê. . . chúng ta còn ở trong trường của em.”

Chưa bao giờ cảm nhận được tư vị bị anh từ chối, Lan Khê lập tức ngớ ngẩn, không kịp lấy lại phản ứng.

Đầu óc bị quay đến chóng mặt, khó chịu đến muốn khóc, cô cắn môi, dùng sức đến rỉ ra máu, con người lóe lên làn hơi nước, thanh âm nghẹn ngào run rẩy “Trong trường học thì sao, trước kia khi ở nhà, anh còn dám muốn em. Hiện tại thì chùn bước?”

Câu tố cáo này, tựa như cây búa đập vào lòng anh! Rất khó chịu !

Tia máu đỏ thấm tràn ra hốc mắt, áp lực liên tục trào dâng, anh làm sao không nghe ra được sự ủy khuất trong lời cô nói. Anh từng cho rằng dù tình yêu của họ không thể công khai ngoài ánh sáng, nhưng ít ra ở trong thế giới của hai người, anh sẽ không bao giờ để cô chịu nửa điểm tổn thương.

Nhưng anh cư nhiên lại để cô bị uất ức.

Thể xác cùng tinh thần rã rời, anh không cách nào nói được, hốc mắt càng lúc càng cay, anh đột nhiên hôn lên môi cô. Nụ hôn nóng bỏng như muốn thiêu cháy hai người. Đầu lưỡi anh thuần thực đẩy kê răng cô ra, nếm mùi vị bên trong miệng cô, lại là chất.

Như có một nỗi chua xót nổ tung trong lồng ngực, Lan Khê cũng không nhịn được nữa, nước mắt chạy dọc theo hai má, không tới mấy giây liền thấm ướt cả khuôn mặt. Cô đưa tay đẩy anh, nhưng anh vẫn không xê dịch, sau gáy bị một sức mạnh đè ép xuống, đầu lưỡi càng bị anh mút sâu hơn. Sự mút mát quen thuộc làm xuất hiện dòng điện nóng vọt tới toàn thân.

Nhưng trong lòng cô vẫn đau, đau đến không thở được.

Hai cánh tay to lớn của Mộ yến Thần siết chặt thân thể cô, lật người áp cô trên ghế phó lái. Anh cảm thấy lòng mình như bị lăng trì, từng dao từng dao xẻ từng miếng thịt, anh triền miên để nụ hôn thật sâu thêm, muốn đem cô khảm chặt vào thân thể mình!

Phải làm gì cô mới không còn đau?

“Lan Khê.” Giọng nói nhẹ nhàng đến cực điểm, như muốn đánh thức trí nhớ của cô về tình yêu sâu đậm anh dành cho cô.

Nhiệt độ đầu lưỡi nóng đến bỏng người, anh nhắm nài dỗ dành cô, ôm thật chặt cô.

“Lan Khê, đừng khóc.” Thanh âm của anh cũng trở nên run rẩy “Đừng khóc, là lỗi của anh hai.”

101. Chương 101: Nỗi Đau Tối Hôm Qua

“Là anh hai sai rồi. Đừng khóc nữa em.” Giọng nói anh ẩn chứa sự run rẩy, trần trọc hôn môi cô. Nước mắt Lan Khê không cách nào ngừng, nỗi nhức nhối xâm chiếm mọi góc ngách trong lòng, không kịp ngăn chặn. Anh dần hốt hoảng, mãi miết hôn loạn trên mặt cô, vừa hôn vừa nắn nỉ gọi tên cô, liên tục dỗ dành, hận không thể nhét cô bé vào lòng, thay cô gánh mọi uất ức, thương đau.

Hốc mắt anh dần đỏ rực lên, làn hơi nước lấp lửng trong đôi đồng tử.

Mộ Yến Thần biết rõ bản thân là thủ phạm gây ra nỗi đau cho cô, cô uất ức bao nhiêu anh đều hiểu và biết rõ căn nguyên—— Đáng tiếc, anh không cách nào giải thích, chỉ có thể trở mắt nhìn đáng vẻ chật vật của cô.

Cảm giác bản thân vô dụng như tảng đá ngàn cân nghiền ép anh.

Khóc một trận xong, cuối cùng Lan Khê cũng dần bình tĩnh, hàng mi dài ướt nhèm nước mắt, sềnh sệch rất xốn hai mắt. Phát tiết xong xuôi, cô nhóc lần nữa ôm chặt lấy anh, kèm chặt anh lại, không cho phép anh rời đi.

Mộ Yến Thần ra sức nhét sâu cô vào lồng ngực, nụ hôn êm ái, cưng chiều dừng ở khóe mắt, chóp mũi, hai bên tóc mai của cô...

Trong khoảnh khắc này, Lan Khê cảm thấy mọi thứ vẫn như xưa, cô là người độc chiếm tình yêu cùng hơi ấm của anh. Nhớ lại đêm giáng sinh, trong ngôi nhà của bọn họ, anh chân thành nói tiếng yêu cô, lúc ấy cô như đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới, hưởng thụ tất cả mọi hạnh phúc trên cuộc đời.

Nhắm mắt lại, Lan Khê ôm anh rất lâu, lát sau từ từ trở lại bình thường.

Cô khẽ cau mày, né tránh nụ hôn của anh, rúc đầu vào trong cổ anh.

Mộ Yến Thần nhướn mắt, buộc chặt hông cô, khàn giọng hỏi: “Sao thế?”

Cô phả ra hơi thở ướt át, nóng bỏng trên cổ anh, giọng buồn buồn từ trong truyền ra ngoài: “Khó chịu. . .”

Dù sao cô vẫn còn bệnh, sốt cao đến nỗi huyết thái dương hai bên cứ nảy liên hồi.

Ánh mắt anh trầm xuống, lấy một tay thay cô cài lại dây an toàn.

Anh dụ dỗ cả nửa ngày, cô mới ngoan ngoãn quay lại chỗ ngồi ngay ngắn, anh cũng thu người ngồi lại, lần nữa khởi động xe, hướng về phía ngôi nhà của hai người.

Trong nhà luôn mở máy điều hòa, vừa bước vào, cả người đã được bao bọc bởi tròng khí ẩm.

Mộ Yến Thần theo thói quen thả chìa khóa lên tủ giày, vốn định tới tủ lạnh lấy mấy viên đá nhỏ chườm cho cô, nhưng vừa thay giày xong, đã cảm thấy đôi tay mềm mại quần chặt hông anh.

Anh cứng người, ngoái đầu nhìn, thấy cái trán nóng rực của Lan Khê đang chống đỡ trên lưng anh, vì sốt cao nên khuôn mặt cô từ đỏ bừng dần chuyển sang yếu đuối tái nhợt, cả giày cô cũng không đổi, cứ ôm chặt anh như vậy.

Đóng cửa lại, Mộ Yến Thần xoay người ôm lấy cô, cúi đầu kê sát trán cô, cảm thụ nhiệt độ nóng rang, chân mày hờm thật sâu, nói thật nhỏ: “Không được rồi.”

Môi mỏng in nụ hôn lên trán cô, anh đau lòng nói: “Nhiệt độ quá cao. Chúng ta đi bệnh viện thôi.”

Không thể trì hoãn nữa, nhờ cô bị di chứng sau cơn sốt thì nguy.

Lan Khê ôm anh càng chặt hơn, có chết cũng không chịu đi bệnh viện, thanh âm mệt mỏi: “Bác sĩ nói chỉ cần ra mồ hôi là được.”

Cô ngáp ngừng, hai cánh tay từ bên ngoài tây trang lần vào trong, cách áo sơ mi véo nhẹ khuôn ngực của anh, tiếp sau kéo vạt áo sau lưng anh, bàn tay run rẩy len vào trong áo, sờ soạng lung tung.

Thân thể Mộ Yến Thần cứng đờ, không biết cô đang muốn làm gì, hàng lông mày cau chặt, tay nắm chìa khóa, định dùng sức mạnh bắt buộc cô phải vào bệnh viện, tình huống hiện giờ không thể do cô quyết định loạn.

Lan Khê cố chống cự, tay trong lúc giằng co vẫn không quên cõi dây nịt của anh, lớn mật dò vào “vùng đất cấm”, dán mặt vào lồng ngực của anh: “Anh hai, chúng ta làm đi.”

Cô không muốn tới bệnh viện, nơi ấy rất lạnh lẽo, băng giá, càng không muốn phải chịu đau đớn vì chích thuốc để hạ sốt. Cô chỉ muốn ở cùng anh, anh chính là liều thuốc tốt nhất, ngọt ngào nhất chữa khỏi bệnh cho cô. Không phải chỉ cần toát mồ hôi là ổn sao? Ở trong lồng ngực to lớn, vững chắc của anh, mọi thống khổ sẽ tan biến hết.

Chùm chìa khóa rơi trên mặt đất.

Thân thể Mộ Yến Thần bị cô quây đến hồng mắt, nhịn mấy giây rồi nắm chặt bàn tay to gan của cô, con người trong mắt ánh lên tia hồng đau nhức, giọng khàn đục: “Em điên rồi!”

Trong lòng tựa như bị kim châm vào, Mộ Yến Thần không hiểu vì sao lúc này cô lại cố tình cứng đầu cứng cổ, nhưng đáng chết, mỗi lời nói hoặc mỗi động tác của cô đều cào sâu vào trái tim anh, vừa vui lại vừa xót. Vào lúc này, hai người sao có thể làm chuyện điên rồ ấy được.

“Lan Khê.” Anh cố đè nén dự vọng, nâng mặt cô lên, ôm sát người cô vào ngực, nhẹ dụ dỗ, “Lan Khê, chúng ta đi bệnh viện. Nghe lời anh, rất nhanh sẽ hết sốt.”

Dáng vẻ lúc này của cô thật muốn hành hạ chết anh.

Hàng mi dài còn vương những giọt nước đọng, Lan Khê cắn môi, tay nhỏ bé vẫn nắm chặt áo sơ mi của anh, tay còn lại không cam lòng tiếp đào sâu vào, không chút cố kỵ nắm chặt vật cứng rắn của anh, kéo căng ra không chịu thả, tay dùng sức thật mạnh, tiếng nói nức nở: “Chúng ta làm một lần thôi. Làm xong thì em sẽ tốt hơn.” (bạn Thủy ghen ngào rồi =.=)

Nhiệt độ của lòng bàn tay cô nóng hổi như nước sôi, che ở mặt trên ** khiến anh muốn khùng rồi!

Mộ Yến Thần khép chặt hai mắt, hàng mi dày kịch liệt dao động, hai tầng lửa băng giao hòa bên trong. Anh khàn giọng gọi tên cô, muốn gọi lí trí cô quay về, nhưng tay cô vô thức ngày càng siết chặt, trong nháy mắt, dòng điện từ sống lưng ủa đến khắp mọi tế bào! Quả thật muốn bức chết anh mà, anh cắn răng, nâng mặt cô lên, điều chỉnh góc độ thật tốt rồi ấn xuống nụ hôn nồng, theo trình tự từ cạn đến sâu, lưỡi cô chủ động quấn chặt lưỡi anh, không cho anh có cơ hội lui bước.

Con người trong suốt của Lan Khê dâng lên tầng hơi nước, khắp khiêng tiến sát vào, cánh tay mềm mại bầu chặt cổ anh, thân thể nhỏ bé tựa như muốn sát nhập vào vòm ngực của anh.

Nụ hôn đốt lên lửa yêu mạnh mẽ, làm mọi thứ trong đầu vỡ tung!

Mộ Yến Thần rên lên một tiếng, nhanh chóng lấy hai tay đang làm loạn trong quần áo của amình rút ra, khom người nhắc bổng cô lên, vừa hôn cô vừa sải bước tới phòng ngủ. Giờ phút này, đầu óc anh vô cùng hỗn độn, đã không biết cái gì là đúng sai, nhưng anh đầu hàng trước tính cố chấp của cô. Dù trong đầu luôn có một tiếng vang, nhắc nhở anh rằng cô đang bị bệnh, cả người cô suy yếu khó chịu, nhưng trong tình trạng đó, cô vẫn quấn chặt lấy anh, anh không thể từ chối, không thể ngăn lại được.

Caravat cùng tây trang rơi bừa bãi trước cửa phòng ngủ, drap giường bị hai người nhàu nát. Ngã vào giữa giường, Mộ Yến Thần kịch liệt hôn cô, rút đi quần áo của cô, trong thoáng chốc cảm nhận nhiệt độ bỏng kinh người trên cơ thể cô. Anh vốn định chậm lại, nhưng bàn tay nhỏ bé mò đến nút áo anh, loay hoay mãi không cởi được, cô nóng nảy kéo mạnh ra.

Cô khát vọng khiến anh khó nhịn, đau lòng tiếp tục động tác.

Ngón tay anh thăm dò giữa hai chân cô. Lúc này, mới phát hiện cô vô cùng ẩm ướt, đầu ngón tay dính đầy chất dịch lỏng. Anh chỉ làm vài động tác trên chộc độn giản, liền đem lửa nóng thăm dò vào, ở thời điểm cô khẽ rên lên, anh hưng hăng nhấp sâu vào.

Lan Khê cắn môi, tầng mồ hôi mỏng xuất từ làn da thấm ra ngoài. Mộ Yến Thần khẽ cắn môi dưới của cô, từ từ làm dịu nỗi đau cho cô, giúp cô thả lỏng, chuyên tâm cảm nhận nguồn sóng tình.

Nhưng chưa có một cuộc yêu nào, khiến anh đau đến thế này.

Nỗi đau xuất từ dưới ngực, khi nhìn thấy ánh mắt cô trước cửa phòng y tế, anh đã vô cùng đau lòng. Ngày xưa, vì yêu cô, anh từng bất chấp tất cả những lời lăng mạ cùng ánh mắt khinh khi của người đời. Nhưng

khi tình yêu bắt đầu, anh nhận ra vẫn còn một trở ngại, anh không cách nào vượt qua nổi. Không bao giờ hai người có thể yêu nhau một cách quang minh chính đại.

Từ ngày gặp Nhiếp Minh Hiền trước cửa trường học, anh đã biết mình không thể.

Nhiếp Minh Hiền nói không sai, con người sống tới một lúc nào đó, thì biết rõ cuộc sống của mình nên có cái gì, không nên có cái gì, cái gì có thể bỏ qua, cái gì không cách nào vứt bỏ. Cho nên Mộ Yến Thần anh, vì yêu cô, cái gì cũng tình nguyện vứt bỏ.

Nhưng cô thì không thể như thế.

Cuộc đời cô giờ mới bắt đầu, hoặc nói đúng hơn còn chưa được bắt đầu.

— Anh làm sao có thể khiến cô bé 17 tuổi ngây thơ, non nớt dính vào vết nhơ đen tối, còn nhẫn tâm bóp chết tương lai của cô?

— Anh làm cách nào để có thể giúp cô mãi mãi che dấu ánh mắt của người đời, rồi có một ngày cô sẽ bị thân nhân cùng bằng hữu vứt bỏ, lúc ấy cô có thể chịu đựng nổi không?

— Như thế nào đối mặt với cha của hai người? Cô có thể đối mặt với việc mình cả đời không cách nào mang thai? Thậm chí kết hôn cũng là hi vọng xa vời thực tế! Anh có thể nhẫn tâm phá nát cuộc sống sau tuổi 17 của cô sao?

“Mộ Yến Thần, anh có từng nghĩ, nếu như đời này Mộ Lan Khê không gặp anh, thì cuộc sống của con bé sẽ ra sao không?

Đây là câu sau cùng Nhan Mục Nhiễm hỏi anh vào tối ngày hôm qua.

— Tối hôm qua.

Phải

Nỗi đau này, bắt nguồn từ tối hôm qua đấy.

Nhiều lời như vậy cũng không thể làm lòng anh lung lay, nhưng khi Nhan Mục Nhiễm gấp gáp nói ra câu uy hiếp, liên quan đến người con gái ấy thì anh ngay lập tức ngoan ngoãn dừng bước.

Trong lòng Nhan Mục Nhiễm lại bị một lưỡi dao chém xuống!

Hốc mắt đỏ ửng, cô ta cắn môi, biết mình vừa mới hồ đồ mà nói ra câu kia, lại không ngờ anh cực kì để ý— anh thật sự đã hành động như thế, cô ta điên cuồng mắng nhiếc, anh cũng không thềm quan tâm. Nhưng chỉ cần ba chữ “Mộ Lan Khê” lại khiến anh khuất phục, dừng bước.

Nỗi hận trong lòng Nhan Mục Nhiễm càng dâng cao nghi ngút.

Nhắm mắt, đè nén tất cả lạnh đậm cùng lạnh lùng, Mộ Yến Thần xoay người, ánh mắt trầm tĩnh như nước, trầm giọng nói: “Cô muốn gì?”

Nhan Mục Nhiễm cũng tỉnh táo lại, hết sức giữ lí trí thanh tỉnh, nếu cô ta còn manh động thì mọi việc sẽ “xôi hỏng bỏng không” mất.

Suy nghĩ một lát, cô ta ngược mắt nói: “Mộ Yến Thần, về chuyện của anh và em gái, em đảm bảo sẽ không nói ra. Những hình ảnh trong điện thoại, em cũng sẽ xóa bỏ. Anh yên tâm, em không có hình dự trữ, em chỉ muốn anh đáp ứng một điều — tối nay, anh là của em.”

Mộ Yến Thần nhú chặt mi tâm.

Nhan Mục Nhiễm cười lạnh: “Em không ép anh làm chuyện gì quá đáng, Mộ yến Thần, hôm nay là lễ Giáng Sinh, em chỉ muốn anh ở chung một chỗ với em. Từ giây phút này đến sáng mai, anh là của em, không cho phép liên lạc với em gái anh.”

Gương mặt anh dần trắng bệch, đáy mắt trào lên tia sáng lạnh.

“Trong tâm anh rất đau?” Nhan Mục Nhiễm nghiêng đầu, nụ cười xinh đẹp nhưng vô hồn, “Có phải hai người đã hẹn sẽ trải qua lễ giáng sinh cùng nhau?”

Nhìn chằm chằm cô ta mấy giây, Mộ Yến Thần liền thu hồi ánh mắt, cả người tản ra làn khí u ám, tối đen.

“Hình đâu?” Anh chậm rãi đi tới, đáy mắt như ngưng tụ khí lạnh ngàn năm.

Nhìn anh ở khoảng cách gần, Nhan Mục Nhiễm bất chợt hoảng hốt, khuôn mặt tái nhợt khôi phục chút huyết sắc, nghe câu hỏi hiểu rằng anh đã đáp ứng. Nhưng vì sao cô ta lại không thấy vui sướng, chỉ có nỗi chua chát. Cố nén nước mắt, lấy ra di động, mở ra file có chứa hình cho anh xem.

Mộ Yến Thần trầm tĩnh tiếp lấy điện thoại, nhìn chăm chú vào màn hình. Thật ra cũng không nhiều lắm, chỉ có vài tấm, đều chụp vào ban đêm. Hình ảnh Lan Khê ngồi trong xe nở nụ cười ngọt ngào, má lúm đồng tiền được ánh đèn chiếu rõ, còn anh nghiêng người hôn cô, cô phối hợp lấy hai tay ôm chặt anh.

Rõ ràng hình chụp cực kì đẹp, nhưng xót thay...mãi mãi không thể để người đời nhìn thấy.

Xem tới tấm cuối cùng, Mộ Yến Thần vẫn trầm mặc không nói, bất ngờ nắm chặt chiếc điện thoại, quăng mạnh vào vách tường trong quán, “Ầm” một tiếng, linh kiện vỡ tan nát. Mọi người trong quán đều bị âm thanh chói tai làm kinh động!

Nhan Mục Nhiễm cũng bị dọa, theo phản xạ lùi về phía sau, hai tay chống đỡ tử thức ăn, tim đập dồn dập!

Anh chậm rãi nâng mắt, nhìn về phía cô ta, môi mỏng nhẹ nhàng chuyển động, hờ hững nói: “Y theo giao dịch, tôi đi với cô.”

“Đi thôi.” Anh thu tầm mắt, không muốn nán lại trên khuôn mặt cô ta thêm một giây, thờ ơ lướt qua cô ta.

Nhan Mục Nhiễm lấy lại hồn vía, nhanh chân lèo đèo theo anh.

Ra khỏi quán, cô ta khẽ dừng lại, nhếch lên nụ cười khổ sở, ngược mắt nhìn anh nói: “Mộ Yến Thần anh biết không? Lúc này giao di động cho anh, em một chút cũng không sợ anh xóa hình xong, sẽ trở mặt lật lọng. Em biết chắc chắn anh không phải là loại người như thế.”

Anh như vậy, mới đúng là Mộ yến Thần mà cô ta si mê.

Cô ta tiến tới gần, trong con ngươi lóe lên ánh sáng bạc, nhẹ giọng nói: “Đơn giản vì anh là Mộ yến Thần, chỉ cần có thể đã khiến em thích anh. Cũng vì thích anh, nên không có chuyện gì là em không chấp nhận, không thể tha thứ được” (bà này tự kỉ ghê, anh Thần làm gì mà bà phải tha thứ ???)

Cô ta yêu người đàn ông này, nên nguyện cùng anh chia sẻ mọi việc.

Dù anh hờ hững, lãnh khốc, vô tình, cô ta vẫn nguyện chấp nhận.

Từ trên cao, Mộ Yến Thần ngạo nghễ nhìn cô ta, gương mặt không chút cảm xúc trước lời tỏ tình lần hai của cô ta, môi mỏng mím chặt, khinh thường thu mắt, tiếp tục mở cửa xe.

Ai biết khi anh quay đầu, một giọt lệ rơi xuống bên má Nhan Mục Nhiễm.

Ngón tay thon dài nâng lên, tự lau nước mắt ỉn. Ngậm chua xót dưới đáy lòng, Nhan Mục Nhiễm chống tay trên cửa xe, nhẹ nhàng nói ra yêu cầu: “Em hiện giờ muốn đi tới một nơi.”

“Mộ Yến Thần.” Cô ta rướn người đến tai của anh, dịu dàng nói, “Lát nữa chúng ta đi đến trường Nhất Trung, dừng xe ở một chỗ khuất để quan sát, chờ xem tối nay. con bé ấy sẽ chờ anh trong bao lâu đây?”

Trong thoáng chốc, anh đình chỉ mọi động tác.

Trái tim như bị sức mạnh vô hình kéo lê xuống vực sâu, rất tức giận nhưng phải cố nhẫn nại, đôi môi anh dần mất đi tơ máu, chuyển sang tím tái rồi dần màu trắng bệch.

Bàn tay nắm chặt cửa xe, anh ngược mắt, con ngươi đen chiếu thẳng vào mặt cô ta.

“Cô có biết, đã làm giao dịch với tôi, nếu không tuân thủ lời hứa, sẽ nhận kết quả ra sao không?” Anh chậm rãi lên tiếng.

Cơn gió lạnh từ sông lưng thổi thẳng lên đầu, cả người Nhan Mục Nhiễm như bị đông cứng, ngoan cô nhìn lại anh, gượng cười nói tiếp: “. Em biết rõ.”

Nói xong, cô ta nhón người, tự dưng đôi môi lên, thế nhưng anh lập tức quay đầu, tránh đôi môi cô ta như tránh thứ dơ bẩn.

Nhan Mục Nhiễm tự chuốc lấy nhục nhã, ngu người đứng tại chỗ.

Cười khổ ra tiếng, giọt nước mắt tiếp theo chảy xuống, cô ta lui bước, đôi mắt ướt át nhìn đắm đắm vào anh, chầm chọc: “Anh xem đi, Mộ Yến Thần à, anh luôn khiến em tổn thương nặng nề. Cho nên tối nay, em sẽ gom góp tất cả nỗi đau tích tụ thời gian qua, hết thấy hoàn trả lại anh.”

Cô ta nói xong, thu hồi ánh mắt chìm trong yêu hận, tự nhiên ngồi thẳng vào xe.

Mộ Yến Thần vẫn đứng bên ngoài, mây đen lấp đầy trên gương mặt tuần tú của anh .

102. Chương 102: Có Ý Tứ Gì?

Vì thế, Lan Khê sẽ vĩnh viễn không biết, khi cô một mình cô độc trong bóng đêm, chịu đựng cơn giá rét suốt hai giờ liền. thì Mộ Yến Thần vẫn luôn ở gần đấy.

Giữa hai người là một cây tùng to lớn. Chiếc xe màu đen quen thuộc được những tán lá xanh miết, sum xuê che đi rất kĩ, Lan Khê đứng trước cửa trường vô phương nhìn thấy được anh.

Bóng đêm thâm trầm phủ kín, cánh tay Mộ Yến Thần chống bên thành cửa, những khớp xương trên ngón tay trắng bệch, gương mặt tuần tú khẽ nghiêng đi, hai mắt nhắm chặt, không đành nhìn cảnh tượng bên kia đường.

Đêm khuya vô cùng yên tĩnh, loáng thoáng có thể nghe được trảng khí lạnh bên ngoài, nhẹ nhàng tấp vào mũi xe.

Cuối cùng Nhan Mục Nhiễm cũng bị cho bầu không khí nặng nề này bức điên, chủ động quay sang: “Anh không thể kéo kính xe lên sao? Trong xe mở điều hòa, lại không chịu kéo cửa, như thế thật tổn khí ẩm.”

Mộ Yến Thần không biến sắc, miệng vẫn ngậm chặt.

Sắc mặt Nhan Mục Nhiễm càng lúc càng tím tái.

Cô ta lờ mờ có thể để đoán ra tâm ý của Mộ Yến Thần, giờ khắc này tâm tình của anh chắc chắn rất tệ. Đây xem đi, chỉ vừa thấy con bé kia đứng chờ anh một tí, anh đã đau lòng thành bộ dạng này, đau đến mức chả còn sức nói chuyện.

Nhưng lòng cô ta không đau sao? Trái tim như muốn nứt ra, máu trong người như muốn đông cứng lại, không thể lưu thông.

Cô ta xoay đi, khắc chế cơn đau trong lồng ngực, rặn ra nụ cười khó coi, lên tiếng: “Con bé ấy rất đẹp đúng không?”

“Vẫn còn trong độ tuổi thiếu nữ mộng mơ, ngây thơ như chú nai vàng ngơ ngác. Khuôn mặt thanh thuần sạch sẽ, không vương chút phấn son, cả người toát lên sức sống căng tràn của tuổi trẻ, khó trách anh lại.” Càng nói càng ghen hòng, ngón tay thon dài bầu chặt đệm ghế phía dưới, mười móng tay như thể bị rút sạch, “Trừ xinh đẹp thì còn gì? Vì sao anh lại thích con bé ấy?”

Tuy Mộ Yến Thần nhắm mắt, nhưng hình bóng Lan Khê “nóng ruột nóng gan” vẫn cứ lớn vồn trong đầu, trong tim, trong mọi giác quan của anh. (ở đây là chỉ dáng vẻ sốt ruột của Lan Khê đó)

Bên tai là những lời lẽ nhai, làm nhàm đáng ghét, anh rốt cuộc đã tới cực hạn.

Chậm rãi nâng lên đôi mắt, theo phản xạ phóng tầm mắt về phía cổng trường, lẳng lặng rơi vào hình bóng cô gái nhỏ đang cố chà xát hai tay vào nhau, toàn bộ tâm trí như ngưng tụ trên người cô gái.

Trong nháy mắt, anh liền nhớ tới một chuyện.

Anh chưa bao giờ cho cô một lời cam kết, chưa chân thành nhìn vào mắt cô mà nói: “Lan Khê, cho dù bị toàn thế giới vứt bỏ, em cũng đừng sợ nhé. Hãy yên tâm ở lại bên anh, em là người duy nhất anh cần, anh nhất định sẽ không để em chịu nửa điểm tổn thương”.

Câu cam kết đơn giản như thế, anh vẫn còn chưa nói đầy.

. Tuy nhiên, cuối cùng anh vẫn không thể thực hiện.

Sự thật trước mắt như một mũi dao đâm xuyên vào óc anh, kêu dậy lí trí của anh, bắt nó phải chấp nhận hiện thực đau đớn. Dạ dày anh trở nên căng đau, chua xót, như từng cơn thủy triều ủa dền, vây đặc trong cổ họng, khiến nó hít thở chẳng thông.

Anh lại nhớ cái đêm hôm qua..

Đêm giáng sinh an lành trong ngôi nhà, anh ôm cô từ phía , vừa gọi tên cô vừa nói yêu cô. Cô nép vào lòng anh, nở nụ cười ngọt ngào, giảo hoạt đem nước cam trét đầy lên người anh. Hai người trao nhau những nụ hôn nồng....

Nhan Mục Nhiễm tự lẩm bẩm như kẻ điên một hồi, cuối cùng đành cầm mồm lại, ánh mắt hận thù nhìn vào thân hình đang đứng trong gió lạnh. Hai giờ sau, bóng dáng ấy xoay người, hướng về cổng trường, nấn nỉ bác bảo vệ mở cho vào. Cách cánh cửa sổ, bác bảo vệ chau mày đứng lên, nói luôn tuôn một lúc lâu, đường như đang giáo huấn cô gái. Vài phút sau, bác bảo vệ nói xong, mới mặc áo khoác, ra ngoài mở cổng cho cô.

“Cuộc vui” đã đến hồi tàn.

Nhan Mục Nhiễm nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay, trong mắt ánh lên tia ngoan độc, nhanh chóng rút chiếc nhẫn, thấp giọng nói: “Được rồi! Chúng ta có thể đi —— Con bé đã vào rồi.”

Hơi thở của người đàn ông bên cạnh trầm tĩnh như nước, Nhan Mục Nhiễm nhìn chăm chú vào động tác khởi động xe của Mộ Yến Thần, khóe miệng cười rộ lên, tiến tới thì thầm: “Thì ra cũng chỉ có hai giờ, con bé ấy chỉ chịu chờ anh trong hai giờ. Mộ Yến Thần, anh không cần đau lòng như thế, bởi vì, vừa này anh có bao nhiêu khó chịu, em ngồi bên cạnh cũng không nhẹ hơn phần nào.”

Anh yêu Lan Khê, đau lòng vì cô bé bao nhiêu thì Nhan Mục Nhiễm cũng yêu anh, đau lòng tựa như anh bấy nhiêu.

Gương mặt lạnh giá của Mộ Yến Thần liền tối xuống, động tác tay nhanh chóng dừng lại, môi mỏng mím mạnh, ánh mắt bén nhọn chiếu thẳng vào mặt cô ta.

Nhan Mục Nhiễm rùng mình, tựa như cơn gió độc len lõi vào thân!

“Có ý tứ gì?” Mộ Yến Thần u lãnh hỏi.

Nhan Mục Nhiễm nhất thời cứng họng! !

Khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, tay siết mạnh túi xách, run giọng nói: “Đương nhiên là có ý tứ!”

“Mộ Yến Thần, em nhất định sẽ tuân thủ cam kết của mình, không đem chuyện hai người đi rêu rao khắp nơi. Nhưng anh hãy nhớ một điều —— Anh phải nhớ!” Đôi mắt ngập tràn những giọt lệ buồn, cả người cô ta phát run, “Về sau, không chỉ riêng mình Nhan Mục Nhiễm, mà có rất nhiều người sẽ phát hiện ra điều kinh khủng này, hai anh em ở cạnh nhau, đây chính là một tội ác khó dung! Đời này, không phải anh, thì em sẽ không lấy chồng, sẽ luôn mở to mắt, xem anh rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh để che chở cho con bé ấy!” (bà này bệnh quá =.=)

Âm thanh não nề, phá nát màn đêm, gây nên cơn chấn động nhỏ.

Mộ Yến Thần mỗi một thu hồi âm mắt, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Xéo đi.”

Ổ khóa mở ra cùng với lệnh đuổi khách của anh.

Lúc này, vừa qua nửa đêm, đường phố vắng tanh vắng ngắt, bị đuổi thẳng xuống xe, Nhan Mục Nhiễm vừa nhục nhã vừa cảm thấy cay đắng, tức giận nói thẳng: “Thật ra chính anh mới phải là người hiểu rõ hơn em! Một con bé 17 tuổi thì đã biết hết mùi đời sao? Đã có thể chịu trách nhiệm cho những việc mình làm chưa? Vào lứa tuổi này, con bé bị anh giam cầm bên người, rồi khi 20 tuổi, 25 tuổi... thì sẽ ra sao? Nếu không có

anh, ai dám bảo con bé sẽ không gặp được một tình yêu tốt đẹp lại không trái với lẽ thường? Con bé có dám sống lén lút bên anh cả đời không, không kết hôn, không sinh con, sống như một con chuột nhắt, lúc nào cũng phải ẩn mình trong bóng tối?”

Tay anh nắm chặt tay cầm cửa xe, gần từng chữ: “Cô muốn tự mình xuống hay là để tôi kéo xuống?”

Giọt lệ nóng bỏng lăn xuống má, Nhan Mục Nhiễm hoàn toàn phát điên, cái gì là lí với chả trí, đều bị cô ta vứt sạch.

Cô ta nhìn lom lom vào gò má sắc lạnh của anh, nén lệ, sâu kín nói: “Thân thể của bác Mộ không tốt. . . . Nếu như vì chuyện của hai người mà xảy ra điều bất trắc cho sức khỏe, hai người có thể sống an nhàn, hạnh phúc được không? Còn mẹ của anh nữa —— sẽ ra sao khi bà biết anh qua lại với con gái của tình địch của mình, và lại hai người còn là anh em ruột. . . . Anh nói bà có thể phát điên không?”

“Ầm” một tiếng, cánh cửa một bên bị đẩy ra, làn khí buốt lập tức vọt vào.

Nhan Mục Nhiễm lạnh run cả người!

Cô ta còn chưa kịp phản ứng thì Mộ Yến Thần đã bước xuống xe. Trong bụng quặn đau, cô ta tự biết, mình phải tự xuống, không thể để anh thô bạo kéo xuống được. Cô ta cắn răng mở cửa xe, đi xuống, vẫn không quên bỏ lại chiếc nhẫn vào khe hẹp giữa hai chiếc ghế.

“Không cần anh đuổi ” Cô ta nghiêng đầu nhìn, cười rơi lệ, “Tự em đi.”

“Mộ Yến Thần, anh bây giờ rất hận em, phải hay không?”

Sương lạnh chậm rãi rơi xuống, Mộ Yến Thần ra ngoài mới biết, thì ra sương đêm lại dày đặc đến vậy, chỉ đứng vài phút đã rét đến tận xương, cóng đến cứng người. Anh đứng đưa lưng về phía cô ta, một lát sau mới lên tiếng.

“Nhan tiểu thư, cô suy nghĩ nhiều rồi.” Đôi môi mỏng phát ra âm thanh lạnh như khí trời..

Hận cô ta ư? Trước tiên anh phải có tình cảm với cô ta đã.

Cho dù hôm nay, anh phải gánh chịu bao nhiêu đau đớn cùng tội ác tất cả những thứ ấy đều không khiến anh hận cô ta, bởi vì...anh không đặt cô ta vào mắt.

Những thứ hôm nay chỉ là một phần nhân quả mà anh phải gánh.

Lựa chọn cùng Lan Khê ở chung một chỗ, đương nhiên phải biết chấp nhận trả những giá vô cùng lớn, thậm chí...nghiệt ngã.

Trong nháy mắt, gương mặt Nhan Mục Nhiễm trắng không còn hột máu, ánh mắt kịch liệt run rẩy, ánh lên những tia hồng đau nhức.

Cô ta là người thông minh, đương nhiên hiểu lời anh nói

“Mộ Yến Thần. . . .” Cô ta nhin không được run giọng gọi tên anh. Cô ta dùng lời lẽ cay độc kích thích anh, nhưng chỉ một chớp mắt, anh lại có thể hoàn toàn tỉnh táo. Năng lực chịu đựng của người đàn ông này, đã vượt qua mức cô ta có thể tưởng tượng.

Ưu nhã xoay người, Mộ Yến Thần cúi đầu mở cửa xe, trầm giọng nói: “Đi lên đi, tôi tiễn cô về nhà.”

Những lời cô ta nói, tuy sốc óc nhưng lại đúng .

Bởi vì quá đúng, nên anh buộc mình phải tỉnh táo, tập đối mặt với sóng to gió dữ. Cần phải tỉnh táo —— để sau này dù bị ép đến đường cùng, anh vẫn có thể gồng mình, mò tìm tia hi vọng trong con đường mang tên “Tuyệt lộ”.

Nhất định phải như thế.

Một đêm tình mê loạn lại khó khống chế. Càng gần cuối, Mộ Yến Thần càng hưng phấn tiến sâu vào Lan Khê, mỗi cú nhấn người của anh tựa như đâm thủng cả linh hồn và thể xác của cô. Cả người Lan Khê ướt

sùng mồ hôi, thét lên muốn tránh lại bị cánh tay anh kéo trở về. Anh tìm hãm cô dưới thân mình, kịch liệt chiếm giữ.

Anh thì thầm, dụ dỗ những lời yêu thương bên tai cô, hôn khắp người cô, không cho bất tỉnh. Lan Khê nức nở, ôm chặt cổ anh.

Thời điểm kết thúc, cả người Lan Khê như bị vớt ra từ hồ nước, làn da đỏ hồng nổi bật những dấu tay xanh tím.

Mộ Yến Thần âu yếm nơi gò má của cô, ngậm sợi tóc ướt nhẹ mồ hôi của cô vào miệng.

Nhiệt độ thân thể cô vẫn rất cao, sờ vào như muốn bỏng tay.

103. Chương 103: Lòng Dạ Thâm Sâu

“Đừng ngủ. Đi tắm xong hãy ngủ.” Mộ Yến Thần dịu dàng dụ dỗ Lan Khê, thấp giọng nỉ non bên tai cô, “Lan Khê.”

Hàng mi dài ướt nhẹ mồ hôi, theo bản năng, Lan Khê vẫn không muốn buông anh ra. Hai tay vẫn vòng quanh cổ anh, mơ mơ màng màng lúc lâu mới hơi tỉnh táo lại.

Khuôn mặt nóng rang, bờ môi đỏ tươi có chút sưng đỏ. Mộ Yến Thần cúi đầu cắn cắn vào cánh môi ấy, giọng trầm khàn: “Dậy được không. Hay để anh đưa em vào.”

Anh lấy chăn bọc kín người cô lại, đưa tay chạm vào vầng trán nhỏ, vẫn nóng hổi.

Mộ Yến Thần nhú chặt mi tâm, thầm tính toán, đợi Lan Khê tắm xong, sẽ cho cô uống một cử thuốc, nếu ngủ hai giờ mà vẫn không hạ sốt, thì dù cô có cự tuyệt thế nào, anh vẫn cưỡng chế, bắt buộc cô nhập viện.

Dưới lòng bàn tay là nhiệt độ nóng đến bỏng người, Mộ Yến Thần nâng người cô dậy, dùng trán mình chống đỡ trán cô, nhắm chặt mắt, cảm nhận nỗi đau nhức trong trái tim.

Nếu không là tình yêu, chắc chắn anh sẽ không biết nỗi đau lại có thể tỉ lệ thuận với tình yêu, yêu càng nhiều, càng đau nhói.

Nhìn cô vật vã chống lại cơn bệnh, trái tim anh như thắt chặt. Dù chỉ đơn giản là một cơn cảm mạo, nhưng anh vẫn không muốn nó xâm chiếm thân thể cô.

Dù trong lòng cô chỉ có tí thông khổ và uất ức nhưng nỗi đau ấy lại được phóng đại dưới đáy lòng anh.

Anh không muốn cô phải chịu nửa điểm khổ sở.

Giọng nói trầm khàn, êm dịu, Mộ Yến Thần cẩn thận đỡ Lan Khê vào phòng tắm. Cô nhất quyết không cho anh tắm giúp mình, nên chốc chốc anh lại tiến vào xem xét tình hình. Lần cuối cùng anh vào, thì toàn thân Lan Khê chìm trong bọt xà phòng, hai mắt lim dim như sắp ngủ, anh cau mày đi tới, giúp rửa sạch người rồi lấy khăn lông lau khô cho cô, sau đó ôm cô về giường.

“Cốc cốc cốc”

Mộ Yến Thần vừa cho Lan Khê uống thuốc xong thì bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

Thân thể cao ngất bỗng chốc khựng lại.

Con người sâu thẳm bắn ra những tia sáng trắng, trong nháy mắt, đầu óc anh lảng lạng khoanh vùng tất cả những người có khả năng biết được địa chỉ cụ thể nhà mình, nhưng không dám đưa ra suy đoán bừa. Anh điều chỉnh mấy điều hòa tăng thêm vài độ, đắp chăn cẩn thận cho cô, hôn lên trán cô nụ hôn an ủi.

Thật may, cô không bị đánh thức.

Chỉnh lại áo choàng tắm trên người, Mộ Yến Thần chậm rãi đứng dậy, trầm tĩnh hướng đến cánh cửa.

Ngoài cửa, sắc mặt Mạc Như Khanh hơi tím tái, giơ tay nhìn chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay, do dự có nên gõ tiếp hay không.

Một lát sau, bà quyết định không thể đi một chuyến uống công vô ích, tiếp tục giơ tay định gõ cửa. Nhưng bàn tay còn chưa chạm vào thì cánh cửa đã mở ra, gương mặt của Mộ Yến Thần dần xuất hiện.

Mạc Như Khanh trợn to hai mắt.

“Yến Thần, con.” Bà chợt im bật, không biết nên nói những gì. Cảnh tượng trước mắt khiến bà khiếp sợ, nhưng tạm thời chưa tìm được điểm sơ hở để chất vấn.

“Hôm nay con không đi làm à? Vì sao lại ở nhà? !” Cuối cùng cũng tìm ra điểm chất vấn.

Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần nhìn bà một hồi lâu, rồi ưu nhã xoay người vào nhà, rót một ly nước nóng, lên tiếng nhắc nhở: “. Mẹ đóng cửa lại đi.”

Hơi thở của Mạc Như Khanh vẫn có chút dồn dập, lững thững bước vào nhà.

Ánh mắt dừng rất lâu trên tủ giày, trên đấy có hai đôi dép của con gái, kích thước khá nhỏ.

Nỗi kinh hoàng lan dần trong tim, huyện thái dương hai bên nảy liên hồi, miệng Mạc Như Khanh khô đắng nhưng vẫn cố nhoẻn cười, nửa đùa nửa thật: “Mẹ vẫn thắc mắc lý do con không chịu về nhà, thì ra là ở nơi này chơi trò Kim ốc tàng kiều. Thế nào, mẹ tới không đúng lúc à? Mục Nhiễm đâu rồi?”

Ánh mắt Mộ Yến Thần vẫn trầm tĩnh như nước, điềm nhiên đưa lưng về phía bà, nhấp một ngụm nước.

—— Thật sự rất kì quái. Mạc Như Khanh lần đầu tới nhà anh, lại cố tình chọn thời gian mà đáng nhẽ anh phải ở công ty, biết rõ là thế nhưng vẫn cố tình xuất hiện tại đây.

Mạc Như Khanh thấy anh không lên tiếng, sắc mặt tím tái tựa gan heo, cố gắng đè ép cơn nhợn nhạo trong lòng, chậm chạp đi đến, bình thản hỏi: “Mục Nhiễm đâu?”

“Cô ta không ở đây.”

Hàng mi dày đậm rũ xuống, anh cúi người, lấy ly khác rót nước đưa cho bà.

Mạc Như Khanh sững sờ nhìn con trai, ngập ngừng nhận ly nước.

“Yến Thần, con còn chưa trả lời mẹ, vì sao hôm nay không đi làm?” Bà nở nụ cười hiền từ, tựa người mẹ hiền lo lắng, quan tâm đến cuộc sống thường ngày của con trai.

Mộ Yến Thần ngồi xuống ghế, ngược mắt hỏi: “Mẹ thì sao?”

Mạc Như Khanh ngẩn ra.

“Vì sao lại đột nhiên tới nơi này?” Cả người anh tản ra luồng khí lạnh, ánh mắt chiếu thẳng vào bà, gằn giọng hỏi.

Mạc Như Khanh cứng người trong nửa giây, lát sau chậm rãi nói: “Cũng không có gì, mẹ vừa nhận được điện thoại của cô chủ nhiệm lớp Lan Khê, nói con bé ngã bệnh, mời phụ huynh đến trường xem xét, nên mẹ tiện đường ghé qua nhà con luôn. Con xem, nơi này bạn gái con đã ra vào mòn dép, chẳng lẽ mẹ không thể tới?”

Không đúng.

Mộ Yến Thần trầm mặc suy nghĩ, cô chủ nhiệm của Lan Khê không thể nói như vậy. Chắc chắn cô ta đã kể lại việc Lan Khê được anh trai đưa đi, nhưng không biết hai người đã đi đâu.

Vì thế, Mạc Như Khanh mới xuất hiện tại nơi này.

“Mẹ tìm Lan Khê?” Anh nhàn nhạt hỏi.

Mạc Như Khanh bình tĩnh nhìn sâu vào mắt anh, đáy mắt anh vô cùng trầm ổn. Dựa vào đấy, bà chỉ có thể suy ra hai khả năng. Khả năng đầu tiên là bà hoàn toàn hiểu lầm, Mộ Yến Thần cùng Lan Khê chỉ có điều gì mờ ám, cho nên con trai mới thẳng thắn hỏi ra câu đấy. Còn khả năng thứ hai...là con trai căn bản đã bất chấp mọi thứ, tính cùng bà “cá chết lười rách”.

Vừa nghĩ đến khả năng thứ hai, toàn thân Mạc Như Khanh liền xuất mồ hôi lạnh!

Bóp chặt ly nước, Mạc Như Khanh ngẩng đầu, cố duy trì nụ cười gượng gạo: “Mẹ ngồi một tí sẽ đến trường học tìm con bé sau”

Mộ Yến Thần khẽ vuốt cái ly, trầm giọng mở miệng: “Lan Khê đang.”

“Đủ rồi!” Mạc Như Khanh đột nhiên nổi đóa, đặt mạnh cái ly xuống mặt bàn, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, khàn giọng hét: “Mẹ không tìm con bé ấy, tìm nó làm gì! Mẹ chỉ tới thăm con, con không cần nói thêm điều gì nữa, ngậm chặt miệng ẹ!”

Bà điên rồi.

Sắp bị tức điên rồi.

Mỗi lần con trai bà lộ ra biểu tình ấy, có nghĩa là đã đi đến quyết định cuối cùng. Dù bà có tốn bao nhiêu nước bọt, anh cũng không bao giờ lung lay. Bà là mẹ, nhưng vẫn chào thua trước sự cố chấp của con trai!

“Được rồi, mẹ ngồi đủ rồi” Khuôn mặt Mạc Như Khanh trắng bệch, ánh mắt u tối, rung giọng nói, “Con không thích thì mẹ lập tức đi về. Nhưng hãy nhớ, con đã già đầu rồi, phải biết cư xử đúng chừng mực, đừng làm việc gì khiến ba mẹ lo lắng.”

Dứt lời, bà đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Mẹ.” Mộ Yến Thần ngồi trên ghế, khẽ gọi một tiếng.

Hàng chân mày của Mạc Như Khanh chau chặt lại, bị tiếng kêu của anh ép đến khó thở. Vốn bà đã mang xong giày, nhưng vẫn bước ngược trở lại phòng, mặc kệ bản thân có làm dơ phòng hay không. Mạc Như Khanh gắt gao nhìn chăm chăm vào con trai, tơ máu giăng đầy trong đáy mắt.

“Có phải con từng hoài nghi bản thân không phải là con trai của Mộ Minh Thăng?”

Mộ Yến Thần nhú chặt mi tâm.

“Yến Thần, mẹ cho con biết ——” Mạc Như Khanh lấy tay đè lại vai anh, ngăn cản anh đứng dậy, cố nén nỗi đau nhức, gằn lại những giọt nước mắt, mở miệng nói, “Con hoài nghi thì cứ đi xét nghiệm DNA, muốn đi xét nghiệm với mẹ cũng chẳng sao. Mẹ chỉ muốn nhắc lại một lần cuối, Mộ Minh Thăng là người đàn ông duy nhất mẹ yêu. Mẹ đã chờ ông ta ròng rã suốt mấy thập niên, trong khoảng thời gian ấy, mẹ của con trong sạch từ thể xác lẫn tâm hồn!”

Bà gần như hét toáng lên, phá vỡ sự yên tĩnh của căn nhà.

Khép chặt hai mắt, Mộ Yến Thần cảm thấy bản thân đã gây ra tội ác. Trước đây, anh từng đi xét nghiệm DNA, dù với lí do gì, nhưng kết quả vẫn là gián tiếp xúc phạm đến nhân phẩm của mẹ mình.

Mộ yến Thần thở dài một hơi, đứng dậy, kéo đầu bà tựa vào vai mình, tay vỗ nhẹ lưng bà: “Được rồi, con hiểu rồi. Mẹ, cho con xin lỗi.”

Mạc Như Khanh tựa vào vai con trai, lặng lẽ rơi lệ. Sau một lúc thì lấy lại tỉnh táo, thẳng người lau đi nước mắt, từ tốn nói: “Mẹ không yếu ớt như vậy đâu. Tính mẹ không muốn giải thích nhiều, nhưng con cứ hoài nghi nên mẹ phải nói thẳng, cũng là muốn nhắc nhở cho con, nên biết phân biệt đúng sai, chuyện gì nên làm và không nên làm”.

Mạc Như Khanh vẫn không quên mục đích khi tới đây, câu nói cuối cùng hàm chứa ý từ gì? Hai mẹ con đều là những người thông minh, đương nhiên ai cũng hiểu.

Đôi mắt Mộ Yến Thần dần tối xuống, hiện lên vô số tia rét lạnh cùng khát máu.

Anh chợt hiểu mình vẫn chưa phải là đối thủ của Mạc Như Khanh. Không hổ danh gừng càng già càng cay.

Một người đàn bà vô cùng thông minh, từ khi vừa bắt đầu đã phát hiện ra ý tứ của anh, biết anh muốn thẳng thắn ngã bài liền tuôn ra một tràng lời nói, mục đích chính là muốn ra đòn phủ đầu.

Cái gì là máu mủ, cái gì là xét nghiệm DNA....tất cả đều là sự nguy trang của bà. Trước tiên cứ khiến anh cảm thấy có lỗi, về sau bà có nói gì, yêu cầu điều gì, anh chỉ có thể thừa nhận, không thể phản bác.

Tựa như hiện tại.

Anh làm sao có thể mở miệng nói ra chuyện của Lan Khê?

Dù anh tình nguyện “cá chết lưới rách” nhưng Mạc Như Khanh lại không cho anh nửa phần cơ hội .

. Lòng dạ thật thâm sâu!

104. Chương 104

Tia sáng lẳng đọng dưới đáy mắt, Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn Mạc Như Khanh, tròng khí lạnh như muốn đóng băng cả ngôi nhà.

Mạc Như Khanh từ tốn lau khô nước mắt, ánh mắt trầm tĩnh như nước: “Thôi! Con nghỉ ngơi đi, mẹ về.”

Dứt lời, bà liền ngoảnh mặt, thẳng bước ra ngoài. Tiếng giày cao gót lộc cộc vang lên, hai mắt đỏ ửng lại hơi xốn, bà cúi người lấy tay xoa mắt, bất chợt quét nhìn phía trong phòng ngủ, mơ hồ thấy được một dáng người trôi lên giữa chiếc giường, thân hình tuy nhỏ nhắn nhưng rất rõ ràng. Tờ máu đau nhức tấn công vào hai bên hốc mắt, Mạc Như Khanh cố kìm nén nhịp tim đập loạn trong lồng ngực, siết chặt túi xách, tiếp tục hướng đi.

“Nếu mẹ định tới trường tìm con bé ——” Âm thanh từ tính vang lên, lộ ra tia u lãnh.

“Vậy thì không cần thiết.”

Mộ Yến Thần đứng sau lưng bà, cố ý nhấn rõ từng chữ.

Bàn tay đang nắm khóa cửa run lên bần bật, cổ vùi lấp cơn sóng cuộn trào dưới đáy lòng.

Mạc Như Khanh hít một hơi thật sâu rồi ngoái đầu nhìn lại, hai khóe miệng kéo giãn ra: “Như vậy sao được? Con có biết giáo viên của con bé gọi mẹ là gì không? Là Mộ phu nhân đấy, cho nên dù chỉ là trên danh nghĩa nhưng đời này, mẹ và con bé vẫn có duyên làm mẹ con!”

Ánh mắt liên tục lóe lên, vẻ mặt Mạc Như Khanh biến chuyển nhu hòa, giọng nói dịu dàng: “Suy cho cùng mẹ vẫn còn nhiều thiếu sót, sau khi gả cho Mộ Minh Thăng thì có chút lơ là với hai con, đặc biệt với Lan Khê. Cho nên sau này, mẹ sẽ cố bù đắp, cố quan tâm săn sóc cho nó. Còn con cứ lo tập trung vào việc của công ty, thỉnh thoảng ở trong nhà thăm hỏi đến em nó. Chỉ là.... khi ở bên ngoài, nhớ nên cẩn thận, tránh những điều tiếng không hay.”

Một gia ở thành C, được coi như là một gia tộc danh giá, nhiệm vụ của con cháu trong nhà là phát triển cơ nghiệp từ bao đời và tuyệt đối không được bôi tro trét trấu lên mặt mũi gia tộc.

Tránh những điều tiếng không hay.

Mộ Yến Thần nghe được trọng tâm trong lời bà nói, mi tâm khẽ co rút lại!

Anh nhớ những lời này bà đã từng nói qua.

Ngôi nhà xa hoa, tráng lệ kia đã hoàn toàn bị hoen ố bởi mùi vị của sự căm kị. Đêm đầu tiên, anh điên cuồng chiếm đoạt cô ngay tại địa phương ấy. Những chuyện không nên làm cũng đã làm sạch sẽ, đâu còn gì để phải nghi ngại?

Mọi chuyện từ khắp nơi đổ nhào vào, đều tụ lại tại một điểm mấu chốt – là anh không được phép đụng đến cô.

Ánh mắt rũ xuống, Mộ yến Thần không nói nữa, im lặng ngồi bất động trên ghế.

Mạc Như Khanh nói xong cũng nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài, không cho anh cơ hội mở miệng. Bên ngoài cơn gió lạnh táp vào mặt, Mạc Như Khanh cảm thấy nhức đầu, tay bóp chặt trán, cố xóa đi bóng dáng vừa rồi trong phòng ngủ.

— Cô chủ nhiệm kia kể lại với bà rằng Mộ Yến Thần đã đưa Lan Khê đi. Anh trai dẫn em gái về nhà nghỉ ngơi, việc này cũng chả có gì đáng nói! Chỉ là cô nam quả nữ sống chung một phòng, Mạc Như Khanh không khống chế được mà nhớ lại một đêm kia, lúc ấy ánh mắt Mộ Yến Thần nhìn Lan Khê vô cùng dịu dàng, còn khẽ cắn vào đôi môi của con bé. Đây không phải là việc mà hai anh em ruột thịt được làm!

Ngồi vào trong xe, Mạc Như Khanh phân phó tài xế lái xe về nhà họ Mộ .

Bà uể oải dựa lưng vào thành ghế, ngón tay xoa nhẹ mi tâm, đầu đau như bị búa bổ. Bà nhắm mắt, trong đầu bắt gặp lại những chuyện của hơn hai mươi năm trước. Khi đó, bà dẫn theo Mộ yến Thần chỉ được vài tuổi tiến vào nhà họ Mộ, nhưng chưa xót thay, dù bà và Mộ Minh Thăng đã có con trai, nhưng hai người lớn trong nhà vẫn nhất quyết không chấp nhận cho bà vào cửa, còn suýt nữa đánh chết hai mẹ con bà!

Sau đó. vì bất đắc dĩ bà phải để con trai một mình ở nước ngoài. Vào ngày thành hôn của Mộ Minh Thăng, bà trơ trọi trốn trong một góc, trơ mắt nhìn người đàn ông mình yêu kết lương duyên với người phụ nữ khác.

Bà biết mọi chuyện đã là quá khứ, không nên so đo làm chi nữa.

Nhưng mà hơn hai mươi năm sau, bà lại gặp Lan Khê, khuôn mặt con bé thấp thoáng đường nét của người phụ nữ kia. Rồi đứa con trai ruột thịt của mình lại hết lòng yêu thương con bé ấy, bảo vệ, săn sóc từng chút từng chút một!

Loại tâm tình này, dù là “bất can công phỉ” cũng không thể hóa giải.

Móng tay sắc nhọn đâm mạnh vào mi tâm, cho tới khi cơn đau truyền tới, Mạc Như Khanh mới tỉnh hồn, mở ra đôi mắt đỏ ngầu, con người rét lạnh phóng thẳng ra ngoài cửa sổ!

Màn đêm dần buông xuống, ngọn đèn màu vàng bao phủ cả căn nhà trong lớp ánh sáng dịu dịu và ấm áp, lúc này, Lan Khê mới dần hạ sốt.

Mộ Yến Thần cẩn thận dịch chăn giúp cô, đem khăn lông vào phòng vệ sinh giặt rửa. Mới vừa bước vào phòng, đã nghe bên ngoài có tiếng động sột soạt, anh chau mày, đem khăn lông để qua một bên, nhanh chóng đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ không mở đèn, chỉ thấy chập chờn một bóng hình nhỏ bé đang đứng dựa tay trước cửa, hai mắt cô lim dim, dường như chưa được tỉnh táo lắm. Bước chân cũng chập choạng, tay vịn tường, khập khiễng đi từng bước, hình như đang tìm kiếm thứ gì.

Trái tim Mộ Yến Thần đột nhiên đau thắt lại!

Ngừng thở, giọng nói trầm khàn vang lên: “Anh ở chỗ này” . Anh đi tới, nắm lấy tay cô, dẫn dắt nó vòng quanh cổ . Tiếp sau canh củi đầu, nhìn sâu vào hai mắt cô, hàng mi dài cong veo vẫn còn ướt nhẹp hơi nước, con người màu đen trong vắt, sáng tựa sao. Anh mút nhẹ làn môi cô, để cô chân thật cảm nhận được sự tồn tại của anh, rồi nhắc bổng cô lên, bế cô vào lại phòng.

Mấy giờ qua, anh như ngồi trên đồng lửa nóng, cứ hai mươi phút lại kiểm tra nhiệt kế một lần, lặp lại đều đặn. Có thời điểm cô sốt tới 40 độ, anh hoảng hồn, vội mặc quần áo chuẩn bị đưa cô đến bệnh viện, nhưng khi quay lại, thì cô đã dần dần hạ sốt.

Mộ Yến Thần đặt Lan Khê nằm ngang xuống. Hai cánh tay cô vẫn vòng chặt cổ anh, tựa như chú gấu Kolla bám chặt trên người anh. Cô mặc áo ngủ, khi hai cánh tay giơ lên thì ống tay áo bị trượt xuống, lộ ra da thịt bên ngoài không khí, anh sợ cô lạnh, nhẹ giọng dụ dỗ cô đặt tay xuống, nhưng cô vẫn cố chấp ôm chặt anh.

Vừa tỉnh lại, nên giọng điệu Lan Khê khàn hơn bình thường, nhưng trong bóng đêm lại mang theo sự quyết rũ khó cưỡng. Mộ yến Thần thấy cô dựa dẫm vào mình, thân thể nóng bỏng lại dựa sát vào người anh, trái tim anh liền mềm nhũn, hận không thể hái sao trên trời xuống tặng cho cô, chỉ cần điều cô muốn anh đều gắng sức thực hiện. Anh ôm chặt hông cô, nghiêng người cùng cô nằm trong chăn. Lan Khê co người nằm yên trong ngực anh. Mộ Yến Thần thận trọng điều chỉnh lực tay để không khiến cô khó chịu, anh triển miên

rải những nụ hôn vụn vặt trên khuôn mặt cô, bắt đầu từ cái trán còn hơi âm ẩm, chuyển đến mi tâm...dần dần rơi xuống cánh môi anh đào.

“Lan Khê, ” Anh dịu dàng gọi tên cô, những ngón tay vùi sâu vào mái tóc dài, hôn tai của cô, “. Sau này không được bị bệnh nữa.”

Gọng nói anh càng lúc càng trầm đục.

Rõ ràng là ngữ điệu ra lệnh, nhưng rơi vào tai Lan Khê lại ẩn chứa sự năn nỉ.

Bởi vì anh chưa từng trải qua cảm giác một người bệnh nhưng hai người đau, anh không muốn trải qua tình cảnh bản thân bất lực nhìn cô chịu đau đớn.

Trước kia, Mộ Yến Thần cảm thấy sinh, lão, bệnh, tử là những chuyện bình thường của đời người, chẳng có gì đáng sợ. Nhưng từ khi quen cô, anh bắt đầu lo được lo mất, chỉ một trận cảm mạo cũng đủ dọa anh hoảng.

.

Màng nhĩ của Lan Khê vẫn còn hơi ơng ơng, không nghe rõ từng lời anh nói, nhưng vẫn nghe ra ngữ điệu bá đạo quen thuộc của anh. Trong lòng bỗng nhiên chua xót, tủi thân, nhắm mắt nhớ lại tình cảnh ngày hôm qua – khi cô một mình chờ anh trong giá rét. Còn có... chiếc nhẫn bí ẩn trong xe...cô chẳng biết đã ném đi đâu rồi. Lan Khê cắn môi, ôm anh càng chặt hơn, tự nhủ anh là của mình, không ai có thể cướp đi được.

Cô cũng không nhường cho ai cả.

Lan Khê chậm rãi mở mắt, ngay lập tức màu trắng của chiếc áo sơ mi in vào mắt cô.

“Anh định đi ra ngoài hả?” Cô yếu ớt hỏi anh.

Câu hỏi kéo Mộ Yến Thần về thực tại, môi mỏng mơn trớn vành tai cô: “Không có. Vừa rồi định đưa em tới bệnh viện, nhưng may mắn là em đã hạ sốt.”

Lan Khê nhẹ nhàng nghiêng đầu qua, ngửi mùi hương nam tính trên tóc anh, đôi môi đỏ tươi khẽ nhếch lên, áp sát vào cằm cổ anh: “Mấy giờ rồi?”

Cảm giác tê ngứa lan khắp toàn thân, trong lòng Mộ Yến Thần hóa thành dòng nước ngọt, giọng nói khàn khàn êm ái: “Chưa tới bảy giờ. Muốn ăn gì nào, anh nấu cho em”.

“Muốn ăn anh được không.” Cô oa oa nói xong, rồi dùng hàm răng nhọn cắn phập theo chiếc gáy hình vòng cung của anh.

Sự tê dại càng sâu, biến chuyển càng kịch liệt.

Cả người Mộ Yến Thần thấm ra lớp mồ hôi mỏng, cả người nóng ran, bàn tay to chế trụ gáy cô, nhẹ nhàng tách ra hàm răng đang tấn công gáy mình. Ánh mắt anh nóng rực nhìn lom lom vào hai cánh môi đỏ tươi, cúi người mút thật mạnh đôi môi vừa đáng yêu vừa đáng ghét đấy.

Anh không dám hành động quá kịch liệt, chỉ cạy mở kẽ răng rồi cắn mút chiếc lưỡi thơm tho, hút sạch hương vị trong miệng cô, rất ngọt ngào.

“Em vẫn còn mệt.” Âm thanh tràn ra từ hai đôi môi.

Cách cái chấn dầy, điện thoại trong túi anh đột ngột đổ chuông.

Lúc này, Mộ Yến Thần làm gì còn tâm tình nghe điện thoại, tiếp tục ôm lấy cô, chờ tiếng chuông ngừng reo, lại không nghĩ người bên kia thật kiên trì, quấy phá anh liên tiếp mấy lần.

Ánh mắt Mộ Yến Thần lóe lên tia sáng lạnh, thật chẳng muốn để ý đến chuyện gì ngoài người con gái trong ngực mình.

Lan Khê thừa dịp đang nói chuyện, bàn tay nhỏ bé mò xuống dưới, lần tìm hồi lâu, thậm chí còn đụng phải thứ không nên đụng. Cô cắn môi, chớp chớp hai mắt ngây thơ, ý bảo anh cứ tiếp tục nói chuyện, bàn tay vẫn cố chấp thực hiện ý đồ.

Chiếc điện thoại đang đổ chuông nằm gọn trong lòng bàn tay cô.

“Em có thể nhận không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn anh, đôi mắt ánh lên tia lém lỉnh cùng chờ mong.

105. Chương 105: Triền Miên Dịu Dàng

“Em có thể nhận không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn anh, đôi mắt ánh lên tia lém lỉnh cùng chờ mong..

Trong lòng Mộ Yến Thần tràn đầy rung động, cúi đầu cắn cắn cánh môi cô, xem như là dịu dàng đồng ý.

Đem chiếc điện thoại giơ lên trước mặt, màn hình lóe ra tia sáng trong căn phòng đen tối, hiển thị ba chữ Nhiếp Minh Hiên. Trong nháy mắt, Lan Khê có chút chân chừ, cảm thấy thân thể Mộ Yến Thần giật rung lên. Nỗi sợ hãi qua đi, hai cánh tay mềm mại buộc chặt hông anh, không cho anh cử động, ánh mắt lộ ra tia khát vọng cực đoan. Cuối cùng, Mộ Yến Thần cũng chiều theo ý cô, không đứng dậy nữa. Anh hạ thân xuống, con người thâm thúy lộ ra tâm tình phức tạp, mấy giây sau, tay anh chậm rãi ôm lấy mặt cô, lại triền miên hôn xuống.

Ngón tay Lan Khê đã nhấn nút trả lời.

Thanh âm mang theo ý cười của Nhiếp Minh Hiên truyền tới: “Sáng mai, Lộ Diêu phải về nước, hôm trước tớ đã nói với cậu đấy, trong nhóm dự định cùng nhau làm buổi tiệc chia tay, bảo tớ gọi điện báo cậu. Sao cậu lâu bắt máy thế? Đang bận gì à?”

Lan Khê quay đầu, thanh âm ngọt ngào, êm ái: “Anh tìm anh hai của em hả?”

Nhiếp Minh Hiên hơi giật mình, suýt cho rằng mình gọi nhầm số, phải cẩn thận kiểm tra lại cuộc gọi, lần nữa đặt điện thoại bên lỗ tai, dịu dàng cười nói: “Em gái khỏe không.”

Đang là ban ngày ban mặt, nhưng âm thanh mập mờ ở đầu dây bên kia khiến Nhiếp Minh Hiên rợn người.

Lan Khê mím môi, gương mặt trưng cầu ý kiến của Mộ Yến Thần. Ở khoảng cách gần như vậy, những gì Nhiếp Minh Hiên nói, Mộ Yến Thần đều nghe rõ, anh hạ tầm mắt, miệng chui vào cổ Lan Khê, hít thật sâu mùi hương thơm ngát từ cơ thể cô, cất giọng khàn khàn: “Nói với cậu ta, hôm nay anh bận rồi, nhờ cậu ta chuyển lời giúp anh, chúc Lộ Diêu lên đường bình an.”

Lồng ngực Lan Khê dâng tràn hơi ấm, mím môi, vài giây sau mới trả lời Nhiếp Minh Hiên: “Anh em nói.....sẽ đi, nhưng sẽ dẫn theo em.”

Thân thể Mộ Yến Thần chợt cứng đờ.

Không đợi Nhiếp Minh Hiên nói chuyện, tay của anh đã chặn trên loa điện thoại, nghiêm mặt nhìn người con gái trong ngực, khất khe cất giọng dạy bảo: “Không được làm loạn. . . . em còn chưa hết bệnh.”

Lan Khê chớp mắt nhìn anh, cắn môi không lên tiếng, bộ dáng kia như muốn nói với anh, lời đã nói ra miệng, vô phương thu hồi.

Mộ Yến Thần không có biện pháp với cô.

Sau một hồi lâu, lửa giận trong mắt mới chậm rãi tiêu tán, anh cúi đầu hôn nhẹ môi cô một cái, coi như là ngầm cho phép. Lan Khê tiếp tục đem điện thoại dán vào tai, khước miệng gương lên nụ cười chiến thắng, nói: “Vừa nãy em không nghe rõ, anh nói lại địa chỉ đi.”

Cuộc điện thoại vừa xong, bóng đêm lại trở về sự yên lặng vốn có của nó, căn phòng mờ ảo vẫn vút hương cà phê lan tỏa, ánh đèn ngoài bàn công rọi chút ánh sáng le lói vào phòng. Một cô gái nào đấy, cả ngày vùi mình nằm ngủ, hiện tại mắt mở to thao láo, buồn chán chọc phá người đàn ông bên cạnh.

Lần thứ ba, Mộ Yến Thần đem bàn tay làm loạn trong áo sơ mi của anh rút ra, nắm chặt bàn tay mềm mại trong lòng bàn tay to lớn, ánh mắt thâm thúy mà phức tạp, môi mỏng mím chặt, khàn giọng cảnh cáo: “Đừng quậy nữa, bằng không lát nữa không có sức để đi, đêm nay anh vút em một mình trên giường.”

Móng tay Lan Khê gãi nhẹ lòng bàn tay anh, vùi mặt vào cánh tay anh, làm nũng: “Vây bây giờ đi đi.”

“Em phải nằm nghỉ một lúc nữa.” Mộ Yến Thần nhẹ giọng dụ dỗ.

Lan Khê ngược lại biết nghe lời, thật ngoan ngoãn nằm chờ sức lực hồi phục, chỉ là cái tay vẫn không chịu thành thật, mò đến vòng hông tinh trắng của anh, cách lớp áo sơ mi, chậm rãi vuốt ve. Mấy loại cơ bụng sáu múi gì đó, trước giờ cô chỉ nhìn thấy trên tivi, chưa được tận tay sờ thử, hôm nay mượn bệnh giả điên, tranh thủ làm loạn một hồi. Những bắp thịt dưới lớp áo căng tràn sức mạnh, khiến cô tò mò cứ muốn sờ mãi.

Mộ yến Thần rốt cuộc xác định tinh thần cô nhóc đã khôi phục hoàn toàn, gương mặt tuần tú lộ ra nét mỉa mai, ngừng mắt nhìn cô gái trong ngực nở nụ cười giả tạo thích thú, tươi đẹp như ánh sáng mặt trời. Bàn tay anh không khách khí, đẩy ra lớp áo choàng tắm trên người Lan Khê, chạm vào làn da mềm mịn trơn láng, khi cô hét lên tiếng kinh hãi thì anh bắt ngờ tấn công chiếc mông tròn đầy bên dưới.

Lan Khê kêu lên, bị tay anh bấm có tí đau, uất ức ép mặt vào ngực anh, rút cái tay đang giở trò về.

Bên trong áo choàng là lớp da thịt trần, Mộ Yến Thần chỉ đụng hai cái đã khiến lửa dục dấy lên trong cơ thể, anh không chịu nổi, thu tay, tiếp tục ôm cô, hôn nhẹ giải khát.

Chờ khi chuẩn bị xong mọi thứ đã là hai giờ sau, Lan Khê ra ngoài phòng khách liền thấy trên bàn đặt hai cái ly, nước chỉ vơi đi một nửa, cô hơi thắc mắc.

“Trong nhà có người đến hả anh?” Lan Khê hỏi anh.

Mộ Yến Thần đứng trước cửa đổi giày, đôi mắt sâu, ảm đảm như hút cả màn đêm: “Nhanh lên em, sắp trễ giờ rồi.”

Lan Khê chạy tới chỗ anh, đeo khăn choàng cổ rộng thùng thình, bị Mộ yến Thần kéo tới một góc, sửa sang lại cho cô. Sau khi lành bệnh được đi ra ngoài, trong lòng vừa vui vừa sợ, bất quá niềm vui lấn áp nỗi sợ, cô lui về sau một bước, ngược mặt nhìn anh, tia cười trong mắt nhuộm quầng ánh sáng vàng: “Anh hai, nhìn em có giống con sóc không? ”

Cô bọc hai lớp áo bông, mùa đông những năm trước, chưa bao giờ cô mặc quần áo dày như vậy.

Thành C chìm trong những lớp tuyết đầu mùa, bộ âu phục đen bao sát thân hình cao ráo của Mộ yến Thần, anh thư thả bước từ trong ra, đẹp như một bức tranh nghệ thuật, anh chăm chú nhìn đường, cẩn thận lái xe, khéo mắt thi thoảng liếc nhìn cô gái ngồi bên cạnh. Lan Khê ngồi trên xe, nghịch ngợm dậm dậm hai chân, đem lớp tuyết dính trên giày rảy xuống tấm thảm dưới sàn xe. Thời điểm cô ngược mắt, bỗng nghe một âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng va chạm của kim loại .

Lan Khê ngây như phỗng, cô ôm lấy ngực, tiếng động phát ra từ cái túi nhỏ trên chiếc áo bông cô đang mặc Túi.

Cái nhẫn ở trong đấy.

Xe vẫn chậm rãi chạy trên đường, cảm xúc Lan Khê có chút tụt hứng, ngón tay lạnh lẽo mở radio trong xe, chỉnh đến tần số mà cô quen thuộc. Khi giọng nói khôi hài vang lên, cô cũng miễn cưỡng cười theo, thâm nhủ, mọi thứ vẫn luôn tốt đẹp, toàn bộ đều là của cô, không hề vơi đi tí nào.

Xuyên qua kính chiếu hậu, Mộ Yến Thần quan sát thần sắc của cô, buông một tay từ trên vô lăng xuống, ử ả bàn tay lạnh lẽo trong lòng bàn tay mình.

Lại một lần nữa chứng kiến cảnh tượng dính chặt như sam của hai người, Nhiếp Minh Hiên càng kinh hãi hơn so với lần đầu tiên.

“Hôm nay em gái không đi học?” Ở khoảng cách khá xa, anh ta bắt đầu trêu chọc.

Chờ đến gần, Lan Khê mở chiếc khăn quàng cổ, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, khẽ trả lời: “Em bị bệnh, mới hết đấy.”

Nhiếp Minh Hiên kinh ngạc, không khỏi quan tâm cô: “Như vậy. Vậy có cần kiêng ăn gì không?”

Khẩu vị các món anh ta vừa chọn có hơi nặng một tẹo.

Lan Khê không hiểu, theo bản năng ngược mắt nhìn Mộ Yến Thần. Mộ Yến Thần nắm chặt tay cô, hàng chân mày tuấn dật lộ ra nét phong trần, nói thật nhỏ: “Cho con bé ăn cháo trắng là được.”

Nhiếp Minh Hiên hiểu rõ, cười cười đi vào phòng bao.

Nhà hàng trang trí theo phong cách Nhật, mỗi phòng bao đều được thiết kế, trang trí đầy ý vị, trang nhã. Nhiếp Minh Hiên vẫn lo lắng bất an, cuối cùng nhịn không được, nghiêng đầu nói: “Yến Thần, tớ còn chuyện phải nhắc nhở cậu trước.”

Bước chân Mộ Yến Thần vẫn không ngừng, ném cho anh ta cái liếc mắt, ý bảo có chuyện mau nói.

Hai ngón tay siết chặt điều thuốc, Nhiếp Minh Hiên do dự mở miệng: “Mục Nhiễm cũng ở bên trong.”

Không đợi Mộ Yến Thần mở miệng, anh ta liền giải thích: “Chỉ là sự trùng hợp, thời điểm chúng tớ tới dự phải Nhan cục trưởng đang tổ chức tiệc ở đây, tớ kính ông ta hai chén, sau Mục Nhiễm liền đi theo. Cậu cũng biết rõ, một cô gái trẻ đâu ham hố gì những bữa tiệc chính trị, không bằng gia nhập vui chơi cùng chúng ta. Cũng tại ba cô ấy, biết rõ con gái không muốn mà cứ ép uống.”

Phục vụ đẩy xe thức ăn đi tới, Mộ Yến Thần kéo Lan Khê dán sát vào ngực mình, ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn Nhiếp Minh Hiên: “Nói nhiều như vậy, ý cậu là gì?”

Nhiếp Minh Hiên: “.”

Anh ta cười yếu ớt, không lên tiếng, nghiêng đầu rít một hơi thuốc, sau nhìn về Lan Khê: “Em gái không ngại?”

“Anh đang nói đến bạn gái của anh em?” Lan Khê ngược mắt hỏi.

Nhiếp Minh Hiên gật đầu một cái, hóa ra cô cũng biết.

“Nhưng hai người không phải là giả à?” Ánh mắt trong trẻo của Lan Khê đánh giá Nhiếp Minh Hiên, “Anh có phải là bằng hữu tốt nhất của anh em không, đến việc này cũng không biết?”

Nhiếp Minh Hiên nghẹn ngay tại cổ họng, điều thuốc cắn bên miệng, suýt nữa chui tọt vào trong

Cô nhóc này, miệng lưỡi cũng ghê gớm lắm chứ !

Nhận thấy vừa rồi mình có phần hơi quá, Lan Khê xấu hổ cụp mắt, e thẹn nép bên người Mộ Yến Thần, không phát biểu linh tinh nữa, bộ dáng bé ngoan hiền dịu lập tức được khôi phục, khiến Nhiếp Minh Hiên cảm thấy mới vừa rồi anh ta chắc bị ảo giác.

Xém nữa đi lố qua phòng bao luôn.

“Ê, ê ” Nhiếp Minh Hiên hồi hồn, có chút mất thể diện kéo hai người lại : “Bên này, bên này.”

Cánh cửa bị đẩy ra, tràng tiếng cười xộc mạnh vào màng nhĩ.

Trong đó, người đàn ông có tên Lộ Diêu đang cổ khước từ những ly rượu từ bốn phương tám hướng ập tới, nói mình không thể uống nổi nữa. Còn Nhan Mục Nhiễm trong chiếc áo bành tô sang trọng, đang ngồi ở vị trí sát bên trong, mái tóc xoăn nâu bật lên phong cách thời thượng, có chút lẳng lơ ẩn dấu trong sự cao sang của tầng lớp tri thức. Cô ta khẽ cười, mắt nhìn chăm chú vào Mộ Yến Thần.

Bên cạnh Nhan Mục Nhiễm còn một chỗ trống, cô ta cười duyên e lệ , nhích người qua một bên, chờ anh tới ngồi.

Nhiếp Minh Hiên tinh ý hiểu rõ, nụ cười sâu hơn, vỗ vai Mộ Yến Thần nói: “Tớ kêu phục vụ đưa ra hai chỗ trống bên cạnh mình, hai người vào ngồi đi, mau lên.”

Nhan Mục Nhiễm nghe xong cũng không có phản ứng, tiếp tục tao nhã dùng thức ăn.

Lan Khê theo bản năng quan sát ngón áp út của cô ta, ngón tay trơn mềm nhẵn nhụi, vị trí mang nhẫn có một đường lằn, nhưng lại trống không.

106. Chương 106: Quái Thai Hoặc Đầu Ốc Ngu Dân

Mỗi người ngồi vào chỗ của mình, mọi người trong phòng bao đều dùng cặp mắt tò mò nhìn chăm chú vào cô gái trẻ đẹp bên cạnh Mộ Yến Thần.

Đạo gần đây, Lộ Diêu vẫn lo thủ tục chuẩn bị ra nước ngoài, loay loay bận rộn, không thường xuyên gặp mặt đám bạn hữu. Giờ phút này, thấy Lan Khê, anh ta có chút kinh ngạc, buồn buồn nốc cạn ly rượu, sau quay sang cười nói với Mộ Yến Thần: “Lúc đầu, cậu nói muốn về nước giúp Mộ gia, tớ còn tưởng cậu chỉ về vài tháng, không ngờ ở lại lâu đến thế —— Sao nào, quyết định bỏ dở luôn DiglandYork ở bên Mỹ à?”

Mộ Yến Thần lặng thinh dựa vào thành ghế, ánh mắt trầm tĩnh theo sát người phục vụ bưng cháo nóng tới, chưa vội trả lời anh ta.

Cháo được đặt trên nồi đất nhỏ, bưng lên đã lâu vẫn còn bốc khói nghi ngút, mặt trên còn trào bọt, Lan Khê cúi người nhìn. Đầu cô tới gần nồi cháo, bị hơi nước bốc lên, vương trên hàng mi dài đậm. Mộ Yến Thần cau mày gọi phục vụ, yêu cầu đổi chén đựng cháo rồi hãy bưng lên, thuận tiện bao bọc lại bàn tay cô, tránh cho cô không bị bỏng.

Lộ Diêu thu hết một màn này vào mắt, hai tròng mắt cứ thò lộ ra ngoài!

Sau một hồi lâu, anh ta mới triệt để lĩnh ngộ được, hoàn toàn không nghĩ đến, giao tình giữa Mộ Yến Thần và người nhà họ Mộ lại tốt đến vậy, thật không biết Mộ Yến Thần đang diễn trò hay là đổi tính. Lộ Diêu nâng một ly rượu lên, đưa về phía Lan Khê: “Nào nào, em gái uống cùng anh một ly nhé.”

“Em ấy không uống rượu.” Mộ Yến Thần nâng đôi mắt, thấp giọng nói một câu.

Lộ Diêu cười nhạo: “Tại sao không thể uống? Em gái à, để anh nói em nghe Nhà họ Mộ các người, thiếu Yến Thần hàng vạn câu xin lỗi, có biết hay không? Suốt thời gian dài, cậu ấy sống một mình nơi nước Mỹ xa xôi. Vào những lúc thời tiết giá lạnh, cậu ấy mắc bệnh viêm phổi trầm trọng, suýt nữa nguy hiểm đến tính mạng, lúc đó mấy người ở đâu? Giờ gặp khó khăn, lại mặt dày nhờ cậu ấy giúp đỡ——”

Mộ Yến Thần gơ tay nắm ly rượu trên tay anh ta, mi tâm nhíu lại: “Cậu uống say rồi”

Nhiếp Minh Hiên nén cười cả nửa buổi, cuối cùng không nhịn được, bật cười ha hả, chỉ một vòng mấy người ngồi xung quanh: “Hình như tớ vừa vắng mặt có mười phút thôi mà? Các cậu đún hiểm, Lộ Diêu trong thời gian ngắn, lại có thể bị các cậu chuốc say đến như vậy.”

Phục vụ đem cháo đã được đổ vào chén, đặt trước mặt Lan Khê.

Lúc này, Lộ Diêu mới hơi thanh tỉnh, vỗ vỗ sau gáy, gương mặt thanh tú nở nụ cười xin lỗi, khàn giọng tiếp tục nói với Lan Khê: “Ngại quá, anh uống hơi nhiều. Chuyện này vốn không liên quan tới em. Hoàn cảnh của em cũng đáng thương lắm. Anh mong em hãy đối xử tốt với cậu ấy. Nào, cạn chén nào, anh uống rượu, còn em uống cháo.”

Lan Khê hết nói nổi

Suýt nữa Lan Khê đã nâng chén cháo chạm cốc với anh ta rồi. Tay đang giơ lên đột ngột bị Mộ Yến Thần chặn lại, anh nắm chặt tay cô, ý bảo cô không được động đậy. Nhiếp Minh Hiên cầm chiếc đũa gõ gõ, cau mày nói: “Uống cái rắm á, ngày mai cậu phải lên đường sớm, đừng uống nữa!”

Mọi người chung quanh lại cười ồ lên, tiếng vui đùa, cười giỡn truyền khắp phòng bao.

Mọi người thỏa mình quây phá, dù sao trong đây đa số đều là những người bạn chơi với nhau từ khi còn nhỏ.

Lộ Diêu bị tước quyền uống rượu, buồn chán chạy đến chỗ mỹ nữ, cất giọng khàn khàn: “Còn em nữa Mục Nhiễm, em và Yến Thần, hai người yêu nhau từ lúc nào? Bọn anh chẳng biết điều gì, giờ hai người chia tay, mọi chuyện mới vỡ lẽ ra. Hai người định đóng phim truyền hình à.”

Mỗi lần anh ta say thì mồm miệng luôn liếng thoắng, mọi người đều biết. Cho nên đang lúc mọi người vừa trêu chọc vừa kéo anh ta ra, Nhan Mục Nhiễm lại thở dài một hơi, hàng chân mày hơi nhíu, ánh mắt nhìn xa xăm, bộc lộ vẻ mơ màng xinh đẹp: “Không có gì hay để nói hết. Anh ấy không muốn nhiều lời, cho nên dứt khoát không nói. Sau này các anh đừng hỏi nữa, được không?”

“Ồ, nghe giọng điệu của em, không phải là vẫn còn tình ý với Yên Thần đấy chứ? Luyến tiếc nhiều như vậy, sao còn nói chia tay.”

Nhan Mục Nhiễm văng đầu, lấy tay xoa trán, cười yếu ớt lộ vẻ khổ sở, thấp giọng nói: “Được rồi mà, các anh coi như em chưa nói gì được không.”

Cô ta cứ ấp ập mở mở, khiến mọi người xung quanh mù mờ nhưng lại tò mò.

Làn khói mù hun đầy cặp mắt Nhan Mục Nhiễm, cô ta cầm ly rượu nhỏ, ra ngoài uống rượu cùng Lộ Diêu. Mộ Yên Thần ngồi cách cô ta khoảng một mét, ngược mắt hay cúi đầu đều mơ hồ ngửi được mùi hương thơm ngát tỏa ra từ người anh. Ngực Nhan Mục Nhiễm vô cùng đau xót, nhất là khi chứng kiến cảnh tượng anh khom người, dùng ánh mắt dịu dàng nói chuyện với Lan Khê. Càng nhìn thì hô hấp càng dồn dập, trái tim như bị bóp chặt.

Cho dù cô ta có cố gắng cả đời, chắc chắn sẽ không đổi được một phần ngàn của sự dịu dàng ấy.

Cách nửa cái bàn, Lan Khê buồn chán không muốn nói chuyện, rũ mi, tay khuấy đều cháo.

Ăn uống xong xuôi, mọi người bên trong tùy ý đi lại, Nhan Mục Nhiễm uống đến choáng váng đầu óc, ngược mặt lên, lại không thấy bóng dáng của Mộ Yên Thần và Lan Khê. Nhiếp Minh Hiên đang tựa vào cửa sổ, tán gẫu cùng con trai thứ hai của cục trưởng cục thuế, không ai biết hai người đó đi đâu.

Nhan Mục Nhiễm ngẩn ra, xoay người cầm lên túi xách, giày cao gót nện ầm ầm xuống mặt đất.

Xuyên qua dải hành lang dài, quả nhiên khi cô ta nhìn vào phòng rửa tay, thấy được Lan Khê——

Khê hít vào rồi thở ra, Nhan Mục Nhiễm đi tới, dáng dấp yếu điệu xinh đẹp phản chiếu qua tấm gương sáng, khẽ đặt tay dưới đầu vòi phun nước, nhẹ giọng nói: “Em thấy chiếc nhẫn của chị rồi phải không? Có thể trả lại cho chị không?”

Một câu nói của cô ta khiến hai bên huyết thái dương của Lan Khê co rút mạnh, cô ngược mắt, lúc này mới thấy Nhan Mục Nhiễm đang đứng bên cạnh.

Trong căn phòng rửa tay rộng lớn, bầu không khí ngọt ngào đến kì lạ.

Đôi mắt trong veo mở to, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đối diện.

“Vừa nãy, em đâu ngồi cạnh chị, làm sao biết chiếc nhẫn nào của chị?” Cô gần giọng, nói từng chữ rõ ràng.

Giữa hai hàng chân mày của Nhan Mục Nhiễm lộ ra sự mệt mỏi, xua xua tay, thò vào túi xách tìm khăn giấy, khóe miệng cười yếu ớt: “Em cùng anh ấy tới đây, ngồi bên ghế phó lái thì chắc chắn nhìn thấy. Chị không phải cố ý làm rơi ở chỗ đấy đâu. Mặt trong chiếc nhẫn còn khắc tên của chị, đó là món quà của người bạn tặng. Nếu em nhìn thấy thì cho chị xin lại?”

Trong nháy mắt, sắc mặt Lan Khê tím tái, cảm giác tay mình đã rửa sạch, xoay người đi đến máy hong khô, không để ý đến cô ta.

Nhan Mục Nhiễm xoa xoa mi tâm, rốt cuộc cũng biết cô gái nhỏ này khó chơi, đi tới nhẹ giọng nói: “Chị có làm khó dễ gì em đâu, chỉ là hướng em xin lại chút đồ, đâu phải tranh giành với em? Lại nói chị có thể tranh giành gì với em đây, anh trai của em sao. Cả đời hai người vẫn là máu mủ ruột thịt, sao chị có thể giành?”

Lời nói mang ý tứ sắc lạnh, nhưng giọng điệu vẫn mềm mại, nhỏ nhẹ.

Sống lưng Lan Khê cương cứng, tay hong khô đến đỏ ửng, lại không để ý mà rút ra.

Mãi cho đến khi làn da nhỏ bé vô cùng nóng rát, cô mới lùi về sau mấy bước.

Từ trong chiếc túi bên ngực áo, Lan Khê rút ra chiếc nhẫn, hốc mắt đỏ hồng, xoay người đưa cho cô ta: “Chị nói cái này phải không.”

Ánh mắt Nhan Mục Nhiễm sáng rực.

Cô ta khẽ dừng một chút, vài giây sau mới bình tĩnh gật đầu: “Đúng rồi, đó là của chị.”

“Chị làm ơn giữ cho kĩ, đừng để mất nữa.” Nhất là đừng cố ý nhét trên xe của Mộ Yến Thần.

Lan Khê nói xong câu này, xoay người rời đi.

Làn gió ẩm ở bên tai thổi vi vu. (không biết tác giả thêm câu này chi nữa ?)

Nhan Mục Nhiễm chưa kịp nói thêm nữa câu với Lan Khê, tay nắm chặt chiếc nhẫn, ánh mắt dõi theo tấm lưng cô gái nhỏ, cho đến khi bóng lưng đẩy khuất mất, cô ta mới thu tầm mắt. Vốn dĩ cô ta muốn tìm hiểu, vì sao Mộ Yến Thần lại yêu cô gái đấy. Quả thật cũng có chút ngạo khí, nhưng nó chỉ vừa đúng với lứa tuổi. Ở những thời khắc căng thẳng hơn, con bé ấy lại kịp thời chùng xuống, dù trong lòng không thoải mái cũng không muốn cùng người khác gây lớn chuyện. Dù bị uất ức, cũng không muốn đối đầu quyết liệt với Nhan Mục Nhiễm.

—— Đàn ông, chẳng lẽ đều thích loại con gái nhu nhược, yếu đuối, cả người như kẻ không xương. Rồi hờ một chút là lấy nước mắt của phái yếu ra làm lá chắn?

Ngực như bị một đao đâm xuyên!

Nhan Mục Nhiễm cười lạnh! !

Nhưng trên đời thiếu gì đàn ông, tại sao nó lại cố tình thích chính anh ruột của mình? Cuộc sống có nhiều lựa chọn, vì sao lại ngu ngốc đâm đầu vào con đường bắn thủ nhất, khiến Mộ Yến Thần bị nhuộm đen cùng nó? Nhỏ tuổi thì sao? Yếu ớt thì thế nào? Chẳng lẽ người khắp thiên hạ phải đồng tình, thương xót cho nó. Loại tình yêu xấu xa, ghê tởm như vậy, có thể tha thứ được không?

Có mà nắm mơ.

Móng tay sắc bén đâm vào lòng bàn tay, Nhan Mục Nhiễm cười ra nước mắt. Dưới đáy lòng, liên tục nghiền răng thì thầm, mày nằm mơ đi!

Cô ta xoay người, tay run run thò vào túi, lấy ra một cái di động mới toanh —— đây là do Mộ Yến Thần nhờ người đưa tới Nhan gia, ý muốn đền cho cô ta cái điện thoại đã bị anh đập nát. Anh rất cẩn thận lựa chọn cái mới giống y chang cái cũ. Lúc ấy, ba cô ta có ở nhà, nhìn thấy như vậy, còn mỉm cười gật đầu khen anh có lòng.

À, có lòng.

Đó chỉ là cách giải quyết của một Mộ Yến Thần lãnh khốc vô tình mà thôi. Luôn tính toán sòng phẳng, không lưu lại nửa phần ân tình.

Cô ta quay lại chỗ Nhiếp Minh Hiên, yêu cầu anh ta inh số của Lan Khê.

Nhiếp Minh Hiên uống đến nhức đầu, hai mắt mơ hồ nhìn Nhan Mục Nhiễm tra xét điện thoại của mình. Mi tâm anh ta nhíu chặt, đột lấy điện thoại, nhìn vào màn hình, chán nản lắc đầu: “Mục Nhiễm, Lan Khê cũng chỉ là đứa bé, đừng làm khó em ấy nữa.”

Nhan Mục Nhiễm ngược mắt nhìn chằm chằm vào anh ta, cười lạnh, ý tứ sâu xa: “Nhiếp Minh Hiên, anh thật sự có lòng tốt, anh là người vô cùng thiện lương. Em thật sự mong ước, về sau nếu hai người đây sinh ra mấy thứ quái thai hay loại kém trí, em vẫn có thể thay bọn họ cảm kích anh —— anh nói xem có được không?”

Dứt lời, không đợi Nhiếp Minh Hiên phản ứng, cô ta liền xoay người rời đi.

Trong hành lang rõ ràng luôn tỏa khí ẩm, nhưng Nhiếp Minh Hiên lại bị câu nói kia khiến cả người toát mồ hôi! Tựa như có luồng khí lạnh chui thẳng vào sống lưng anh ta, còng đến tận xương, tỏa khói lạnh khắp xung quanh.

Đi ra ngoài, Lan Khê mở cửa xe, muốn bước lên xe.

Trong túi phát ra tiếng nhạc quen thuộc, báo có tin nhắn. Lan Khê dừng bước, móc điện thoại từ trong túi ra. Màn đêm tĩnh lặng như chảy ra nước, trên màn hình điện thoại, hiện ra dòng chữ——

“Di động của Yến Thần tắt máy, em chuyển lời hộ chị với. Nói anh ấy nên lái xe cẩn thận, tuyết rơi đầy đường rồi. Còn nữa...chị rất thích chiếc điện thoại anh ấy tặng, cảm ơn anh ấy nhiều lắm.”

Ngoài trời, từng bông tuyết nhỏ đáp xuống trên mặt, trên thân thể cô. Hình ảnh đẹp tựa như tranh vẽ.

107. Chương 107: Chúng Ta Hãy Rời Đi

Mộ Yến Thần cùng Lộ Diêu nói vài câu từ già. Đứng giữa cơn bão tuyết trắng xóa mà nói lời chia tay, càng tăng thêm nỗi buồn ngùi, thương cảm. Điện thoại anh tuấn cùng sự trầm tĩnh, lộ ra khí chất cao quý khiến người ta lóa mắt, anh nghiêng đầu, nói chuyện với người bạn thân: “Bảo trọng.”

Lộ Diêu uống đến say mềm, khoe miệng cong cong, lan tràn nét mỉa mai hoặc khắp bốn phương tám hướng.

Lấy chút thanh tĩnh còn sót lại, anh ta gắng sức vỗ vỗ bả vai Mộ Yến Thần, khàn giọng nói: “Yến Thần, tớ vẫn có cảm giác, sau này cậu chắc chắn trở lại bên Mỹ. Cái thành phố thô tục này chẳng có gì gọi là nhân tình thế thái, nhất là đối với cậu. Tớ tạm thời không biết vì sao cậu muốn lưu lại đây. . . . Tuy nhiên, nếu sau này cậu đã thất vọng về nó, hãy tìm đến tớ——” (edit đoạn này mờ Thủy tưởng edit đam mỹ >.<)

Tay anh ta vỗ “bộp bộp” hai cái lên ngực mình, “Nhớ tới tìm tớ, tớ ở nước Mỹ chờ cậu.”

Mộ Yến Thần khẽ hạ mi mắt, trên hàng mi dài còn dính những bông tuyết nhỏ li ti, khuôn mặt lạnh giá, góc cạnh rõ ràng, có nét tuấn mỹ làm điên đảo chúng sinh. Anh gơ tay vỗ vai cậu bạn lắm lời, dặn dò những người bên cạnh nhớ chăm sóc cẩn thận anh ta.

Giờ phút này, hiển nhiên anh không tin vào cảm giác băng quơ của Lộ Diêu —— Về nước Mỹ? Anh tạm thời chưa tính đến việc đó.

Lòng người vốn phiêu bạc vô chừng, nhưng nếu xuất hiện một người khiến ta yêu thương lo lắng thì hoàn toàn khác.

Người con gái ấy vẫn còn nơi đây, anh nhất quyết không thể rời khỏi.

Hai chân thon dài rảo bước đi tới, ánh mắt Mộ Yến Thần xuyên thấu qua màn tuyết trắng, nhìn đến dáng hình mảnh khảnh đứng giữa không gian màu bạc. Chân anh bắt giắc bước nhanh đến, dịu dàng hỏi: “Sao em không vào xe?”

Lan Khê cất điện thoại, nâng lên đôi mắt trong vắt, giọng nói hơi khàn “Chờ anh.”

Ở đằng sau vẫn còn nhiều bạn bè đang xúm xít nói chuyện với nhau, anh không tiện hôn cô, chỉ có thể đưa tay mơn trớn khuôn mặt nhỏ nhắn, hoàn hảo vẫn chưa bị tuyết đông đến quá lạnh. Ánh mắt anh lấp lánh nhưng tia yêu thương, thì thầm: “Chúng ta đi thôi.”

Có điều, vào lúc này anh đã quên mất, ở Trung Quốc có một câu thành ngữ

Tên là « Nhất ngữ thành sấm »*

* ý nói một câu lỡ miệng, không có ý tốt rồi cuộc lại ứng nghiệm.

Thời điểm xe chạy qua tòa cao ốc Ánh Sao, Lan Khê thò đầu ra cửa xe, đón làn gió đêm táp vào mặt, đôi mắt nhìn chăm chú tòa cao ốc. Thành C là thành phố mạnh về kinh tế, các tòa kiến trúc đẹp mọc đầy rẫy khắp nơi, là thiên đường tiêu hoang của giới xã hội thượng lưu, cảnh đẹp hoa lệ dưới bầu trời đêm khiến người ta choáng ngợp và lóa mắt.

Dưới mặt đường vì tuyết rơi dày nên trơn nhẵn, giảm đi độ ma sát. Mộ Yến Thần từ trong kính chiếu hậu thấy động tác của Lan Khê, trong lòng lo lắng không yên, bèn chậm rãi dừng xe nơi ven đường.

Thế nhưng, anh lại không nghĩ đến xe vừa mới ngừng, bóng lưng Lan Khê bèn cứng đờ, tiếp theo, tay nhỏ bé đặt lên tay cầm cửa xe, mở cửa đi xuống.

Mộ Yến Thần căng thẳng.

Đem xe khóa kỹ, rút chìa khóa ra, anh vội vàng bước xuống xe, ánh mắt lướt qua mui xe, lo lắng nhìn Lan Khê. Anh không biết vì sao cô dừng lại, nhưng ngoài trời tuyết vẫn còn bay lả tả, yên lặng rơi đầy trên người cô. Lan Khê ngửa đầu, lẳng lặng ngắm nhía tòa cao ốc trắng lệt trước mặt.

“Muốn đi vào dạo một vòng không em?” Bóng dáng tuấn lãng đi đến sau lưng cô.

Lan Khê ngược mặt, đôi con ngươi trong suốt đang cố gắng đè nén những tia cảm xúc, có tên là đau khổ.

Bông tuyết như hàng ngàn cộng lông ngỗng, càng lúc càng trắng muốt, tựa như muốn xóa đi những vết nhơ của tội ác đen tối. Trong đầu cô không ngừng lóe lên hình ảnh Nhan Mục Nhiễm đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út, đầu mày đuôi mắt của chị ta lộ vẻ phong tình, lời nói nhẹ nhàng êm ái, nhưng mỗi câu chữ luôn ẩn chứa con dao găm nhọn hoắt. Chị ta là dạng người không cần tiến cũng chẳng cần lui, chỉ cần mỉm cười đứng một chỗ, đã đủ khiến Lan Khê sinh ra ảo giác lo được lo mất.

Cô nên dùng thái độ nào để nói với anh đây ——

Mộ Yến Thần, em rất khổ sở.

Khổ sở đến mức. hô hấp tắc nghẽn trong lồng ngực.

Vài giây sau, tâm trạng Mộ Yến Thần chuyển sang hoảng hốt. Lan Khê vẫn không lên tiếng, lặng thinh đứng giữa trời, như thể tùy thời tùy lúc đều có khả năng tan biến.

Anh mất anh âm lãnh tựa như chứa hàng tấn lớp băng tuyết, không nhận được cất bước đi tới, nắm chặt lòng bàn tay cô, khuỷu tay bao bọc cô vào lòng, ôm siết, môi mỏng nhẹ nhàng đáp xuống tóc mái trên trán cô, khàn giọng hỏi: “Lan Khê Em đang nghĩ gì vậy?”

Thân thể Lan Khê cứng đờ.

Cô nhẹ nhàng cùng anh đan mười ngón tay, rất thoải mái, rất ấm áp. Sau một hồi lâu, cô mở miệng thở thê: “Chúng ta đi vào, em muốn mua chút đồ.”

Cô nhân viên ở quầy bán điện thoại di động trong cao ốc Ánh Sao cứ luôn trở mắt nhìn hai người .

—— Cũng không phải hình ảnh trước mắt đẹp đến mức khiến cô ta trầm trồ rung động, mà vì sự kết hợp này, thật sự rất hiếm thấy.

Một người thành thực tuấn lãng kết hợp với một người non nớt dịu dàng, mang sắc thái kích thích tựa như cảm giác cảm luyến thường thấy trong ngôn tình. Người bên ngoài xem thì huyết mạnh như muốn sôi sục, phun trào ra bên ngoài, trong đầu liên tưởng miên man, lại không dám tự ý đoán bừa.

Lan Khê khẽ dựa người vào quầy hàng, yên tĩnh tựa như một bức họa.

Mộ Yến Thần chậm rãi đi tới, ánh mắt sâu xa sáng tỏ, hai tay chống hai bên mặt quầy, tạo ra một không gian kín kẽ giữa hai người, cúi đầu ní non bên tai cô: “Em muốn mua điện thoại mới?”

Đôi môi anh phả ra luồng khí nóng, trườn sát bên tai cô.

Thân thể Lan Khê cứng nhắc đứng tại chỗ.

Hàng mi dài khẽ lay động, chán nản nhìn tấm menu giới thiệu những mẫu mã điện thoại mới. Cô chưa từng để ý đến thị trường điện thoại di động, giờ phút này, nhìn một loạt các mẫu mã hình dáng mà hoa mắt chóng mặt. Cô chẳng biết loại nào đắt nhất, kiểu nào là thời thượng, thậm chí còn không biết tại sao lại đi đến đây. Từ lúc nào cô bắt đầu so sánh bản thân với những người phụ nữ bên cạnh anh ? Rồi trở nên nhỏ mọn, so đo từng thứ một ?

Ý niệm độc chiếm Mộ Yến Thần, càng lúc càng đáng sợ.

Thấy cô không có phản ứng, Mộ Yến Thần khựng lại vài giây, ánh mắt trầm tĩnh, nhướng lên nhìn cô nhân viên bán hàng, trầm giọng nói: “Lựa những mẫu mã thích hợp với độ tuổi của em ấy, bày hết lên đây.”

Giọng nói trầm ấm đầy nam tính của anh khiến cô nhân viên điên đảo, đỏ mặt gật đầu, ngồi xổm xuống ngăn kéo, thay anh lựa chọn.

Cả người Lan Khê bức bối, hơi thở cũng bắt đầu không yên.

Nhân viên trong Ánh Sao được huấn luyện tác phong rất nhanh nhẹn, nghiêm túc, chưa tới một phút, đã lựa chọn được hàng loạt sản phẩm đáp ứng yêu cầu của khách hàng. Sau đó, cô nhân viên dùng âm điệu dễ nghe, bắt đầu giới thiệu các tính năng cùng ưu điểm vượt trội của mỗi chiếc điện thoại, say sưa “tô vàng nạm ngọc” cho sản phẩm của mình.

— Lan Khê cầm chiếc điện thoại lên ngắm nghía, bất giác mở ra mục tin nhắn, trong đầu lại loáng thoáng hiện lên tin nhắn của Nhan Mục Nhiễm. Cô cảm thấy chán ghét, ghét sự khoe khoang kín đáo của chị ta. Hành động của chị ta vô tình biến cô trở thành kẻ ngoài cuộc, trơ mắt đứng nhìn sự sủng ái của Mộ yến Thần dành cho chị ta.

— Mà hành động của cô hiện tại, so với người phụ nữ mang tên Nhan Mục Nhiễm, có khác biệt gì đâu?

Nỗi nhức nhối lan tràn khắp lồng ngực, Lan Khê như chạm phải điện, vội rút cánh tay về, hốc mắt đỏ hoe, hung hăng tự cắn làn môi dưới.

Phải đau.

Nên đau hơn nữa, để đầu óc được thanh tỉnh.

“Em không cần.”

Âm thanh khàn khàn lẫn trong sự ghen ngào khê vang lên, đôi mắt trong veo ánh lên làn hơi nước, nhìn về hướng cô nhân viên.

Cô nhân viên đang mải mê giải thích các ứng dụng liên đứng hình ngay lập tức, chẳng hiểu cái quái gì đang xảy ra. Nụ cười cứng nhắc, định nói nếu cô nhóc này không thích cái cô ta đang cầm thì cô ta sẽ đổi qua mẫu mã mới, nhưng cô nhóc với hai mắt rưng rưng nhất quyết lui về sau mấy bước, bàn tay run rẩy đẩy người đàn ông bên cạnh, xoay người chạy đi, chỉ bỏ lại một câu: “Thật xin lỗi, em không muốn nữa.”

Xảy ra tình huống đột biến, cô nhân viên cũng hoảng, nhìn người đàn ông phía trước dần đen mặt xuống, cô ta sốt sắng giải thích: “Tiên sinh, tôi. vừa rồi tôi chỉ làm theo đúng nhiệm vụ của mình, vị tiểu thư kia. Tiên sinh!”

Mộ yến Thần cũng đột nhiên xoay người, sải bước theo phương hướng Lan Khê chạy đi. Cô chạy không được nhanh, anh chỉ tốn vài bước chân đã đuổi kịp, ngay trước cửa thang máy, bắt được cánh tay cô, kéo cô trở lại! Cúi đầu liền chạm phải hai mắt đỏ bừng của cô, toàn là đau đớn lẫn uất hận, khiến anh thất lòng!

Anh nên sớm nhận ra.

Từ lúc lên xe, thái độ của cô đã rất khác lạ, anh nên sớm nhận ra điều đó.

Anh rõ ràng nên biết — Cô là Lan Khê của anh, là một cô bé đáng yêu, không bao giờ cậy vào việc được anh sủng ái, yêu thương mà đòi hỏi những điều vô lý, cho dù là những yêu cầu nhỏ nhặt nhất, cô vẫn chưa từng có. Cô nhóc của anh vẫn rất ngây thơ, trong sáng, chưa hề có khái niệm về vật chất, chứ đừng nói đến chuyện đam mê những thứ phù phiếm đấy. Cô chỉ cần duy nhất một điều từ anh, đó là rất nhiều, rất nhiều cảm giác ấm áp cùng yêu thương che chở.

Nhưng khi cô cảm thấy nguy cơ xuất hiện trước mắt, cô đâm ta lo sợ bất an, cô điên cuồng muốn dùng một thứ gì đó để chứng minh anh vẫn là của cô, vẫn luôn quan tâm đến cô. Thế là cô đại khờ muốn tìm đến vật chất, nhằm bù đắp cho cảm giác ấm áp bị thiếu hụt.

Thông minh như Mộ Yến Thần, làm sao không biết được, hễ anh không có bên cạnh cô, một mình cô phải chống đỡ bao nhiêu gánh nặng, bao nhiêu thương tổn cơ chứ

Ngay cả anh, cũng gián tiếp gây ra vết thương lòng cho cô.

Thế giới của cô còn quá nhỏ, hiện tại thế giới của cô chỉ có duy nhất mình anh. Anh đã từng hứa sẽ thay cô gánh mọi sự trừng phạt, tội ác này đều xuất phát từ chính anh. Anh không thể nuốt lời.

“Lan Khê.” Đôi mắt sâu lắng của anh tha thiết nhìn cô, nở nụ cười dịu dàng mà có chút bất đắc dĩ, siết chặt cô trong ngực, cẩn thận lau đi giọt lệ làm hoen khốe mắt, như thể ôm lấy cả thế giới của anh, mang theo làn khí ấm áp, bao bọc cả người cô, “Em biết không? Có một số việc, hiện giờ anh chưa thể giải thích cho em rõ. Cho nên em hãy mặc kệ tất cả mọi người, đừng quan tâm tới họ, hãy chỉ nhìn mình anh thôi.”

Tay anh luồn sâu vào làn tóc đen óng của cô, dùng cách thức ôm thân mật nhất để giữ chặt lấy cô, bờ môi mỏng dán sát bên tai cô, cất giọng trầm khàn: “Lan Khê, chúng ta rời đi thôi.”

108. Chương 108: My Love, Lan Khê

Thời điểm Lan Khê hồi hồn sau câu nói bất ngờ của Mộ yến Thần, luồn khí ấm áp trong cao ốc Ánh Sao đã không còn, những bông tuyết ngoài trời ào ạt tấp xuống, càng lúc càng lớn, tầng tầng lớp lớp phủ trên mặt đường, gây cản trở cho việc lưu thông.

Lan Khê đứng ở ven đường chờ Mộ yến Thần lái xe tới, đứng được một lúc thì hai chân trở nên tê đau, cô nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, trong đầu bất giác nhớ lại câu nói vừa rồi của anh.

—— Lan Khê, chúng ta rời đi thôi.

Trong khoảnh khắc đấy, cô như nhìn thấu qua con người đen thâm thúy, len lỏi vào tận linh hồn của anh. Nụ cười của anh quá mức ấm áp, đem tới cảm giác tựa như lớp băng dần dần tan vỡ, ánh ban mai hung tiết trời ấm lại, ngày xuân phủ xuống, xua tan mùa đông giá lạnh. Dường như anh biết hết tất cả. Những mất mát, những uất ức, những sự vây vùng của cô....anh đều biết hết.

Trong nháy mắt, tuyến lệ bị kích thích, trào dâng làn nước mắt, nóng bỏng một mảnh, thế giới ngày mai lại là một sự hư vô mờ mịt.

Rời đi.

Hai người họ sẽ đi nơi nào?

Đang thần thờ suy nghĩ, chiếc áo khoác rộng lớn bèn phủ xuống người cô.

Lan Khê ngẩn người, ngược mắt nhìn lên.

“Không lái xe về hả anh?” Cô nhẹ giọng hỏi, âm thanh hơi khàn khàn.

Mộ Yến Thần gạt đầu một cái, phủ kín cơ thể cô, kéo một tay cô kề sát ngực mình: “Chúng ta đón xe về.”

Anh hiểu rõ thể chất thuộc tính hàn của cô không thể đứng lâu ngoài trời lạnh, một khi bị nhiễm lạnh, rất vất vả để có thể sưởi ấm thân nhiệt lại cho cô.

Trời tuyết trắng xóa, xe cộ qua lại trên đường di chuyển rất chậm. Bông tuyết rơi ào ạt lên kính xe, gây trở ngại cho những người tài xế, mọi người ai cũng muốn thoát khỏi tình cảnh này, nhanh chóng trở về ngôi nhà ấm áp của riêng mình, nhưng ông trời dường như muốn làm trái lòng người, liên tục đổ tuyết xuống. Hai người nắm tay nhau, từ tốn đi trên lề đường, con đường phía trước chìm trắng một màu bạc trắng, trở nên xa xôi đến tận cùng.

“Anh hai, chúng ta đến chỗ nào?” Cô nắm chặt tay anh, ngẩng đầu hỏi.

Một câu hai nghĩa.

Mộ Yến Thần không quay đầu lại, giọng nói trầm thấp đầy từ tính khẽ vang lên: “Em thì sao? Muốn đi nơi nào?”

Lan Khê suy nghĩ trong giây lát, nhưng đầu óc giống như bị đông đặc theo thời tiết bên ngoài. Cô còn nhỏ tuổi, nhận thức vẫn còn khá nông cạn, từ nhỏ đến giờ chưa đi đến nơi nào ngoài thành C này. Thậm chí

khi mẹ cô qua đời, ba cô dắt về người đàn bà khác, một mình cô ngây ngốc trong ngôi nhà lạnh lẽo, cô vẫn chưa bao giờ có ý định muốn rời xa căn nhà đó.

Trái tim cô tuyệt vọng thì dù đi đến đâu vẫn không khá lên được.

“Còn mấy tháng nữa em sẽ thi tốt nghiệp. tới gần đó em phải dọn về kí túc xá, ngay cả điện thoại cũng không được dùng.” Lan Khê nói giữa chừng thì ngừng lại, khẽ hoảng hốt, lời nói cứ tự nhiên bật ra khỏi miệng.

Nhưng chính cô cũng không biết, mình nói như vậy nhằm biểu đạt cho ý gì?

Mộ Yến Thần siết chặt tay cô thêm vài phần, kéo cô sát gần lưng anh hơn, tay vươn ra vẫy chiếc taxi còn trống.

Hai người ngồi ở ghế phía sau, Mộ Yến Thần ôm Lan Khê vào lòng, môi mỏng mơn trớn trên những sợi tóc ướt át của cô, thì thầm: “Chúng ta về nhà rồi nói sau.”

Lúc tắm xong đi ra, bên ngoài vẫn còn sáng đèn.

Mộ Yến Thần đi vào, thấy máy sấy tóc nằm lẩn lóc trên bàn. Lan Khê nằm không đắp chăn, nhắm mắt kê đầu trên gối, chiếc khăn lông vắt ngang người cô.

Mộ Yến Thần chau mày, đi tới đem khăn lông kéo ra, lấy chiếc chăn bên cạnh đắp lên người cô. Ai ngờ anh vừa đụng thì cô liền tỉnh. Lan Khê nhấp nhem mở hai mắt còn đang mơ mơ hồ hồ lại ẩn chứa vài tia khát vọng. Cô nhìn gương mặt tuấn tú của anh trong vài giây, sau đó, nâng hai cánh tay mảnh dẻ, hướng về phía anh, ôm sát vào lòng.

Đôi mắt sâu đen phát ra những tia sáng nóng bỏng, Mộ Yến Thần vẫn tiếp tục động tác đắp chăn cho cô, cẩn thận nắm lấy những ngón tay mềm mại, nhét vào trong chăn. Anh rũ mắt, khom người hôn nhẹ vào môi cô.

Mộ nụ hôn êm ái dịu dàng, có tác dụng trấn an.

“Chờ anh một tí, anh có đồ muốn đưa cho em.” Bàn tay vuốt nhẹ mái tóc cô, anh thấp giọng nói.

Dưới ngọn đèn tỏa luồng ánh sáng vàng cam, Lan Khê lẳng lặng nằm trên giường chờ Mộ yến Thần lấy đồ. Cô cảm thấy mỗi giây phút trôi qua thật lãng phí, chỉ muốn chạy ra ngoài xem anh làm gì. Đang muốn bật người dậy thì Mộ Yến Thần đã đi vào, trong tay có thêm một cái hộp tinh xảo. Ánh mắt anh khi thấy động tác của Lan Khê thì hơi ngạc nhiên, sau liền biến chuyển thành yêu thương nồng đậm, đi tới ngồi cạnh cô, anh hôn lên mi tâm cô: “Quà giáng sinh.”

Anh chưa từng quên, mình còn thiếu Lan Khê quà tặng giáng sinh.

Lan Khê trở mắt kinh ngạc, hàng mi dài khẽ lay động dưới ánh đèn vàng. Ngay cả chính cô đã quên bém việc này, vậy mà anh vẫn còn nhớ rõ. Hơi thở vì xúc động mà trở nên gấp gáp, Mộ Yến Thần vén chăn nằm cạnh cô, để thân thể cô kề sát cơ thể rộng lớn của anh, lật người để đầu cô tựa vào cánh tay mình, rải những nụ hôn vụn vặt lên khuôn mặt cô, chốc chốc lại cắn cắn: “Em mở ra xem đi.”

Lan Khê cố tình hành động như một đứa trẻ nhỏ không vâng lời, hàng mi dài rũ xuống, thắm làn hơi nước mỏng, cứ mãi miết hôn môi của anh, hai cánh tay mềm mại gắt gao ôm chặt anh, cả cơ thể dựa trên người anh không nhúc nhích.

Mộ Yến Thần đơ cứng người, không thể làm gì khác ngoài việc

ôm chặt cô, tự tay mở quà cho cô nhìn.

Một xâu chuỗi dài phát ra ánh sáng lấp lánh, cộng thêm mặt dây chuyền hình trái tim treo lủng lẳng, ngay tức thời thu hút sự chú ý của Lan Khê.

Ánh mắt có chút mờ lung, vài giây sau mới trở nên rõ ràng. Lan Khê không tiếp xúc nhiều với vàng bạc đá quý, không cách nào biết được thứ trong tay Mộ Yến Thần được làm bằng chất liệu gì, chỉ là từ sợi dây

đến mặt dây chuyền đều có thiết kế rất đẹp, hoa văn trang trí nhìn rất tinh tế, đặc biệt là mặt dây chuyền hình trái tim tỏa ra quang sáng mê ly trong suốt, cơ mà...

Lan Khê đưa tay cầm lấy, tò mò muốn mở ra cánh cửa của trái tim.

Bàn tay kia nhẹ nhàng dời lên, đem chốt mở của sợi dây chuyền vặn bung ra, chính giữa trái tim dần hé ra một khe hở.

Ngón tay cô lần theo khe hở, từ từ kéo ra, ánh sáng màu bạc bên trong lập tức phát quang.

Hai mặt dây chuyền được tách ra, bên trong cả hai đều ghi chữ.

Một bên là "MY love", còn bên kia là "Lan Khê".

My love, Lan Khê.

Trái tim giống như bất ngờ bị mũi tên xuyên thủng, sự cảm động vô ngần kéo đến cùng cảm giác chua xót mãnh liệt, khiến Lan Khê không kịp ứng phó. Những giọt lệ bung trào trong ánh mắt, tình cảnh trước mắt đều trở nên mờ mịt.

Mộ Yến Thần chống người ngồi dậy, dịu dàng nâng cầm cô. Ánh mắt hai người nhìn nhau, môi anh nhẹ nhàng lần tới, hôn lên những giọt lệ đang rơi xuống, dùng đầu lưỡi mút sạch chúng vào miệng. Thời điểm nằm trong vòng tay anh, Lan Khê vẫn chưa khắc chế được sự run rẩy.

"Sao vậy?" Giọng anh nỉ non bên tai cô.

Lan Khê cắn môi, lắc đầu, lắc mãi, cái gì cũng không chịu nói.

Mộ Yến Thần giữ chặt gáy cô, tiếp tục khàn giọng nói: "Mấy ngày nữa, anh có thể ra nước ngoài công tác. Thời gian khoảng mười ngày, anh có xem qua, trùng với thời gian nghỉ đông của em. Cho nên anh muốn hỏi—muốn hỏi chúng ta có thể đi cùng nhau không."

Từng tí kinh hãi, tán loạn nơi đáy lòng.

Lan Khê bị anh ôm vào ngực, ngược mặt là có thể xuyên qua làn nước mắt, nhìn rõ hàng xương quai xanh của anh. Điều anh nói như đang nhắc với cô về yêu cầu lúc này, anh nói rời đi, chỉ là rời đi trong mười ngày, có phải hay không?

Tay anh vuốt nhẹ chiếc cổ mảnh dẻ của cô, đôi môi tiếp tục khép mở: "Không cần gấp gáp trả lời anh, mọi việc đều chiếu theo thời gian của em. Nếu không muốn thì chúng ta sẽ không đi."

Không phải như thế.

Điều anh muốn, không chỉ đơn giản như vậy.

Trong nháy mắt, lòng Mộ Yến Thần rất đau tựa như có ngọn lửa đốt, âm ỉ cháy mãi không thể dập tắt, giọng nói bình tĩnh không một tia ưu thương, nhưng trái tim đã đau khôn tả.

Điều anh muốn làm, căn bản không phải là những thứ này.

Anh rất muốn nói, Lan Khê, chúng ta hãy rời đi. Bỏ hết tất cả mọi thứ ở nơi đây, nếu như em thật sự yêu anh, vậy hãy cùng anh đến một nơi thật xa.

Nhưng thời điểm anh định thốt lên thành tiếng, bèn biết chính mình không thể hành động nông nổi như vậy, tình yêu cần phải có được sự cam tâm tình nguyện.

Thật ra thì anh biết, biết bản thân không nên ích kỷ như vậy, không nên bất chấp tất cả, mang cô trốn khỏi nơi đây.

Có điều, dưới tình huống càng lúc càng phức tạp này, anh tạm thời muốn cả hai đi đến một nơi yên tĩnh, buông bỏ mọi áp lực, không cần phải suy đi tính lại, vứt hết mọi cố kỵ, để hai người được thoải mái ở bên nhau. Anh không muốn cô ở nơi này chịu khổ, không muốn nhìn thấy viên mắt đỏ hoe của cô gái nhỏ, không muốn cô nhẫn nại chịu biết bao ngậm ngùi cay đắng.

Khóe môi giương lên thành nụ cười yếu ớt, Mộ Yến Thần vuốt ve mái tóc cô, nói thật nhỏ: "Ngủ đi em."

Anh cho cô thời gian suy nghĩ, cũng là cho chính anh thời gian suy tính.

Vào nửa đêm, Lan Khê giặt mình thức giấc.

Sự mệt mỏi và cơn buồn ngủ bao vây lấy tinh thần, cô một chút cũng không muốn động dậy. Mà nguyên nhân đánh thức cô, là thân thể ẩm áp luôn kề sát bên đã đột ngột biến mất.

Bàn tay nhỏ nhắn khẽ chà chà qua lại chỗ nằm bên cạnh, quả thật....trống rỗng.

109. Chương 109: Lời Tỏ Tình Đến Muộn

Trong bóng tối, cả người Lan Khê run rẩy.

Sau đó cô đứng dậy, chiếc chăn vắt ngang người, thuận đà trượt xuống bên hông.

Trong không khí truyền đến làn hơi lạnh lạnh, thấm thấu vào lớp da mỏng manh. Trong bóng tối tù mù, mắt Lan Khê không nhìn thấy rõ nhưng vẫn vẩn vẩn, bước xuống giường, quên cả mở đèn, cứ nhào nhào đi về trước. Chân đụng phải vật cản, hiển nhiên bị vấp té. “Ầm” một tiếng, hai gối đụng mạnh xuống sàn nhà, đau đến ứa nước mắt.

Đèn bàn bị rớt, sợi dây điện quấn lấy chân cô, gây ra tai nạn bất ngờ.

“” Khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến trắng bệch, Lan Khê liên tục hít khí lạnh, lồm cồm bò dậy, lách qua cái đèn, đi ra ngoài.

“Cạch!”, cửa phòng ngủ được mở ra, đèn đuốc ở bên ngoài sáng choang.

Cả căn nhà chìm trong sự tĩnh lặng.

Anh không có ở đây à?

Tay Lan Khê khẽ run, chạy loang quanh khắp tầng lầu, trên người chỉ mặc cái váy ngủ buộc dây, đi hai chân trần, sợi tóc rụng đưa xốc xếch theo từng bước chân của cô. Cô cho rằng anh ở trong phòng vệ sinh, bèn mở cửa xông vào, không có một bóng người, tiếp theo, chuyển hướng tìm đến thư phòng, cũng chẳng thấy ai hết. (Khê ơi, em bạo dạn thế, xộc thẳng vào phòng vệ sinh luôn =.=)

Ở tầng trệt —

Mộ Yến Thần đang rót ly nước thì nghe tiếng vang trên lầu.

Bóng dáng anh cứng đờ, cảm giác tiếng bước chân mà mình nghe được, đang rất hoang mang lo sợ. Anh thậm chí còn nghe được tiếng thở gấp gấp của cô, chuyển động tán loạn trong ngôi nhà.

Đặt ly nước xuống, ánh mắt Mộ Yến Thần trở nên phức tạp, nhấc chân đi lên lầu. Từ xa đã nghe được âm thanh của tiếng mở đèn, thậm chí tất cả các đèn trên lầu đều bị cô bật hết, cả tầng một màu sáng rực, lấp lánh rọi vào mắt.

Anh nhìn thấy cô.

Bóng dáng mảnh mai bọc trong chiếc áo ngủ, hơn nửa đêm chạy tới chạy lui, điên cuồng tìm anh. Trái tim anh căng thẳng, chau mày gọi: “Lan Khê.”

Bóng lưng đứng ngay căn phòng phía trước bất chợt cứng đờ, những bước chân chạy loạn cũng dừng hẳn.

Lan Khê ngoái đầu nhìn anh, hốc mắt ửng đỏ, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

Giây phút cô nhìn thấy anh, toàn thân không khống chế được, run lên cầm cập.

Xa xa, Mộ Yến Thần còn chưa nhận ra, cô đã nhanh nhẩu chạy ào về phía anh, thời điểm chạm vào anh, cô như dốc toàn sức lực, tay nhỏ bé nắm chặt tay anh, như muốn xác nhận anh thật sự đang tồn tại.

Trong con người đen ánh lên tia kinh ngạc, cho đến khi Mộ Yến Thần nhìn thấy hốc mắt cô đỏ đến đáng sợ, hơi nước dâng trào nơi hai mí mắt, giọt nước mắt đầu tiên gần như rơi xuống, anh mới hồi hồn, siết chặt cô trong ngực.

Lan Khê cúi đầu, toàn thân như mất đi khí lực, dần xụi lơ trượt xuống.

Lan Khê chẳng còn tạo hơi sức, chỉ còn những giọt nước mắt va xuống sàn nhà. Nỗi sợ hãi cùng sự chua xót quẩn chặt tâm trí cô. Cô từ từ ngồi xổm xuống, hai tay đang bám lấy tay anh cũng trượt dần dần, chống trên sàn nhà, bả vai liên tục run rẩy.

Nửa tỉnh nửa mê, cô cứ ngỡ anh thật sự đã biến mất.

Trải qua giấc mộng vừa rồi, cô rốt cuộc đã nhìn thấu mọi chuyện. Vì sao những lời nói của Nhan Mục Nhiễm khiến cô đau đến hít thở không thông. Tại sao sự xuất hiện của chị ta khiến lòng cô mất mát, hụt hẫng. Cô ngắm nhìn anh, nghe những lời yêu thương từ anh, vẫn cảm thấy không đủ, luôn luôn không hề đủ.

“Mộ Yến Thần. Em thích anh.” Lan Khê run giọng nói, cổ họng nấc lên từng âm thanh nghẹn ngào, không khóc thành tiếng.

Cô muốn đem anh hòa với máu thịt của mình, ai xin cũng không cho, ai muốn cũng không được.

“Mộ Yến Thần. Em thích anh, chúng ta đi thôi.”

Hai cánh tay yếu ớt chống trên sàn nhà, kịch liệt rung động không có khí lực.

Sự khiếp sợ tán loạn trong lòng. Tựa như sự trông mong của anh đã tích tụ thành ngọn sóng dữ dội, tịnh tiến trong yên lặng, để rồi bất ngờ nổ tung tóe. Dư vị của cơn chấn động đóng băng hai chân anh, trong ánh mắt tràn ngập nỗi khó tin.

Anh chờ câu nói yêu thương từ cô đã lâu như vậy, không ngờ nó lại đến trong một tình huống không tưởng.

Mưa gió vẫn vũ biến ảo trong đôi đồng tử đen nhánh, dâng lên rồi hạ xuống, lộ ra ánh quang rực rỡ, đôi môi anh trở nên tím tái, hai bàn tay run run kéo bờ vai cô, ôm chặt vào vòm ngực.

Sự rung động cùng kinh hãi, vẫn theo Mộ yến Thần đến tận cửa trường học, không cách nào tiêu biến.

Sáng sớm, trời đóng băng lạnh giá, những giọt sương trắng vẫn còn đọng trên phiếm lá xanh. Trong sương mù dày đặc, chiếc đèn xe đem đến một sức sống mới, cửa kính xe hơi mờ ảo vì những giọt sương ngưng tụ thành hơi nước, che trên nó.

Người Lan Khê có chút mỏi, muốn động dậy, lại bị cánh tay quanh người vây hãm, không cho cô nhúc nhích.

Lòng ngực của Mộ Yến Thần cực kì ấm áp, cánh tay của Lan Khê cũng bị bao vây giữa lòng ngực rộng và chiếc ghế nhỏ hẹp, chỉ có thể khe khẽ tựa vào vai anh, tay buồn chán bèn nghịch nghịch cổ áo của anh.

Sau một hồi lâu, gương mặt lạnh lùng nghiêm túc của anh khẽ hiện lên nét nhu hòa.

Nhẹ nhàng nghiêng mặt sang một bên, bờ môi mơn trớn làn tóc mai, cất giọng trầm khàn: “Lặp lại những lời em mới vừa nói.”

Hồ hấp Lan Khê liền căng thẳng.

Khuôn mặt xinh xắn nhiễm tầng ánh sáng rạng ngời, cô nâng đầu, then thừng liếc nhìn anh một cái, lập tức cúi xuống.

Mộ Yến Thần đời nào dễ dàng buông tha cô. Lúc cô rụt người, anh hành động chóng vánh, áp sát môi cô, khẽ kháng cản cản, như thể đem sự kháng cự của cô nuốt hết vào miệng. Đôi mắt sâu đen rơi trên khuôn mặt đỏ ửng, ánh lên tia uy hiếp.

“.” Lan Khê càng thêm khẩn trương, luống cuống, vội vàng lấy anh chống đỡ trên ngực anh.

Dễ dàng cạy ra hai hàm răng, hai chiếc lưỡi chạm vào nhau, thấy cô run rẩy, Mộ Yến Thần mở miệng dụ dỗ: “Nói lại lần nữa, nói rồi anh sẽ thả em xuống xe, đồng ý không?”

Âm thanh trầm ấm lan tỏa khắp không gian xe.

Mặt Lan Khê cháy đỏ, nhất thời xúc động nên cô thốt ra câu bày tỏ. Có lẽ, tình cảm đã lên men mồng đậm trong tim, trong lúc bị kích động, liền mạnh mẽ bùng trào. Mà cô đối với anh...nào chỉ có thích.

Anh tiếp tục uy hiếp, lần nữa hôn thật mạnh, chặn hoàn toàn hô hấp của cô, bàn tay to bắt đầu hành động xấu, di chuyển khắp người cô gái nhỏ. Cách y phục, dễ dàng xâm chiếm nơi đầy đặn của cô, nằm trong lòng bàn tay, vân vê nhào nặn.

Lan Khê né tránh đôi môi anh, vội vàng há miệng lấy dưỡng khí, sẵn tiện hít vào mùi hương đặc trưng của anh. Cô bắt đầu dĩ thò tay ngăn chặn móng vuốt sói của anh, đem một đồ vật lạnh lạnh, nhét vào lòng bàn tay anh, cùng anh đan xen mười ngón tay, sau đó chậm chậm rút về.

Nụ hôn nóng bỏng của Mộ Yến Thần từ từ dừng lại, nâng lên hàng mi đen dày, nhìn sâu vào mắt cô, mở miệng hỏi: “Cái gì vậy?”

Lan Khê cắn môi, nhắm mắt trả lời: “Quà Giáng sinh, của em tặng anh.”

Kể từ khi Mộ Yến Thần đưa quà, cô bèn chần chừ không dám lấy ra, hai món quà quá chênh lệch.

Mộ Yến Thần ngắm nghía món quà thật lâu, trong lòng tràn đầy thỏa mãn, thu cánh tay đang ôm cô, hí hửng mở ra xem —— Chiếc đồng hồ màu bạc ánh lên những tia sáng chói mắt, lẳng lẳng nằm gọn trong tay anh.

Lan Khê xấu hổ hít sâu một hơi, quay mặt, mặt không nhận được đồ gắt lên, miễn cưỡng cười cười: “Đây là em mua kem để đổi.”

Món quà thật sự rất giản dị, đơn sơ.

Khiến cô hơi mất mặt.

“Anh đừng nhìn nữa, đem về nhà, đặt ở đâu đấy là được.” Loại đồ vật rẻ tiền này, không thể để anh mang theo ra ngoài.

Mộ Yến Thần dời tay, né tránh cô, nhìn cô nói nhỏ: “Anh sẽ đeo vào.”

“Đừng mà, thứ này rất rẻ, không xứng với anh đâu.” Lan Khê khóc không ra nước mắt, hấp tấp muốn giứt lại.

Ánh mắt Mộ yến Thần trầm tĩnh mà thỏa mãn, tay nâng cao để cô không với tới: “Vậy em mua tặng anh làm gì?”

“Lúc ấy em thấy đẹp mắt. Cảm thấy xứng với anh nên mới mua!” Lan Khê luýnh quýnh, quỳ cả người trên đầu gối của anh.

Trong lòng Mộ Yến Thần liền ngứa ngáy, nắm chặt cánh tay cô, khiến cô mất thăng bằng, ngã vào lòng anh.

Bàn tay kiềm chặt sau gáy cô, hô hấp tiến tới gần, Mộ Yến Thần ngưng mắt ngắm nhìn khuôn mặt tươi sáng : “Cám ơn. anh rất thích.”

Một câu nói, đủ khiến Lan Khê bí lời, hết biết nói gì rồi.

Gần đến tiết thể dục đầu giờ buổi sáng, triền miên một lúc lâu, Lan Khê muốn xuống xe. Mộ Yến Thần hôn đến nghiện, cổ chấp không chịu thả cô xuống, dụ dỗ bên tai cô, chỉ ôm thêm một phút. Lan Khê phản nản đủ kiểu cũng không có tác dụng, nụ hôn của anh lại lần tới, giam giữ cô giữa lồng ngực và cái ghế ngồi, Lan Khê hết đường trốn, đành chiều theo ý anh, đặt hai tay lên bờ vai anh lên, đầu lưỡi bị người ta xoắn chặt, không nhận được, phát ra tiếng rên nhỏ.

Lúc xuống xe, cả người Lan Khê như vừa được lấy ra từ lò nướng.

Mộ Yến Thần ló đầu ra cửa xe, gọi: “Lan Khê.”

Cô dừng bước, quay đầu lại.

Nơi xa, trong đôi đồng tử của Mộ Yến Thần thoáng qua tia sáng rực khiến người ta hít thở không thông, bóng dáng anh tuần bất phàm khi tỏ khi mờ, lát sau, anh nói thật nhỏ: “Không có gì. Em nhớ cẩn thận.”

Chủ nhật ở Mộ gia, trên bàn ăn, Mộ Yến Thần nhắc tới chuyện hai anh em đi Mỹ, hàng chân Mạc Như Khanh không nhận được vận ngược lên.

Chiếc đĩa trong tay cứng đờ trên không trung, bà gắng giọng lặp lại: “Mười ngày?”

Mộ Yến Thần cầm khăn giấy, bình thần lau tay, đôi mắt sắc bén trầm tĩnh như nước: “Mười ngày.”

“” Mạc Như Khanh cười lạnh ra tiếng, vừa giễu cợt vừa oán trách, “Như vậy sao được? Con bé nghỉ đông được mấy ngày? Học sinh lớp mười hai đang bước vào giai đoạn chạy nước rút, đòi đi ra nước ngoài làm gì? Đợi đến khi kì thi kết thúc, có mấy tháng hè thì tha hồ mà đi.”

Lời nói còn chưa dứt, Mộ Minh Thăng ngồi bên cạnh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đè xuống những lời tiếp theo của bà.

110. Chương 110: Đối Tốt Với Con Bé Một Chút

Ánh mắt sắc bén của Mộ Minh Thăng tựa như ánh nhìn của loài chim ưng, chiếu thẳng vào Lan Khê.

Giọng nói lộ vẻ già nua của năm tháng, chậm rãi vang lên: “Con cũng muốn đi?”

Bàn tay cầm bát của Lan Khê khẽ run lên, ngược mắt, gật đầu một cái.

“Con biết bây giờ cách thời gian con thi còn bao lâu không? Hơn nữa, với thành tích tệ hại của con.”

Hàng mi dài của Lan Khê lay động, nhìn thẳng vào ba mình, tay chống bàn đứng dậy, đi về hướng phòng khách.

Mộ Minh Thăng thoáng chốc cau mày, nặng nề vỗ bàn một cái: “Lan Khê!”

Lửa giận bùng phát trên bàn ăn, Mạc Như Khanh vội buông đĩa, nắm tay Mộ Minh Thăng, giúp ông áp chế lửa giận. Trong lòng bà hiểu, trong quyết định hoang đường này, cả hai đứa đều có phần. Nhưng mà, Mộ Minh Thăng luôn tin tưởng vào con trai của ông, Mộ Yến Thần đã quá trưởng thành, đủ thành thực để nhận biết đúng sai, cho nên ông không khiển trách anh, cũng không đành lòng khiển trách.

Trong nhận định của Mộ Minh Thăng, nhất định nguyên nhân xuất phát từ phía Lan Khê, chính con bé đeo bám, ép buộc anh trai phải đồng ý với nó ..

—— Ra khỏi nước, cách xa người nhà, cách ly những lời rầy la, mắng mỏ, con bé cầu còn không được đầy chữ.

Lan Khê không đi xa, chạy tới sofa trong phòng khách, cầm giỏ xách của mình, lấy ra một thứ rồi vội vã trở về phòng ăn. Đôi đồng tử đen láy phát ra ánh nhìn trong vắt, cầm thứ trong tay đưa Mộ Minh Thăng.

Mộ Minh Thăng đè ép lửa giận, cầm lấy tờ giấy kia ——

Đây là tờ giấy thống kê điểm xếp hạng của khối 12 trong trường Lan Khê.

Tên của cô ở top 5 trong lớp, top 20 của khối.

Hàng chân mày của Mộ Minh Thăng không nhận được nhướn lên, ngược mắt cảnh cáo con gái, hừ lạnh một tiếng. Đặt tờ giấy xuống, ông trầm giọng nói: “Con đã sớm chuẩn bị cùng ba nói chuyện, định lấy cái này làm vũ khí đối phó với ba à?”

Bầu không khí trên bàn ăn trầm muộn đến quỷ dị.

Mạc Như Khanh nhào người ra nhìn, sắc mặt có chút lúng túng, lên tiếng khuyên lơn: “Thật đáng ngạc nhiên, con bé tiến bộ nhiều quá. Ở cuộc họp phụ huynh lần trước, Mộ Minh Khải còn nói với em, thành

tích của con bé rất kém, so với bây giờ có sự chênh lệch lớn —— Thôi thì chúng ta khuyến khích cho nó, để nó đi chơi torng thời gian nghỉ? Về nước trước khi bắt đầu học kì mùa xuân là được.”

Mộ Yến Thần lẳng lặng dựa vào chỗ ngồi, ánh mắt nâng lên, nhìn Lan Khê đang đứng an tĩnh bên bàn, lát sau, môi mỏng khẽ mở, nói nhỏ: “Lại đây ngồi.”

Lúc này, Lan Khê mới kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh anh.

Lúc cô ngược mắt, chạm phải ánh mắt của Mạc Như Khanh. Mạc Như Khanh lạnh nhạt dời tầm mắt khỏi hai người.

Mộ Minh Thăng vẫn chưa yên tâm, chuyển sang nói với Mộ Yến Thần: “Lần này con ra nước ngoài vì công việc, làm gì có thời gian để con bé làm phiền, dẫn nó theo chỉ thêm gánh nặng.”

“Vé máy bay đã đặt xong hết.” Âm thanh trầm thấp, từ tính bật ra, lễ phép mà dứt khoát cắt ngang ý tứ của Mộ Minh Thăng.

Mộ Yến Thần lần nữa dựa vào ghế ngồi, đôi mắt lạnh tanh, nhưng bàn tay dưới bàn đang nắm chặt tay Lan Khê. Cô kinh ngạc, thầm bái phục sự lớn mật của anh, muốn rút tay về, lại bị anh siết chặt. Mộ Yến Thần nói tiếp: “Hơn nữa lần này còn không định thương lượng với hai người. Mọi việc đã được quyết định từ trước, bây giờ con chỉ làm nhiệm vụ thông báo.”

Lời vừa nói ra, thân thể Lan Khê liền cứng đờ, sắc mặt Mạc Như Khanh thay đổi ngay thốc thời.

“Yến Thần, chú ý lời ăn tiếng nói, con đang nói chuyện với ba con đấy!”

Mộ Yến Thần hạ mi mắt, môi mỏng mím nhẹ, lặng thinh không nói.

Sắc mặt Mộ Minh Thăng rất căng thẳng, trong đôi mắt thâm sâu dâng trào những đợt sóng dữ. Ông lia mắt khắp người của hai đứa con thanh tú, nói giọng khàn khàn: “Lan Khê, con lên lầu học bài đi. Yến Thần, dùng cơm xong thì đến thư phòng của ba.”

Mộ Yến Thần gật đầu một cái.

Vừa nói vừa siết chặt tay Lan Khê rồi mới buông lỏng tay, để cô được tự do lên lầu.

Từ đầu đến cuối, Mạc Như Khanh vẫn lặng thinh, an tĩnh quan sát tình huống. Trong đôi mắt xinh đẹp ánh lên luồng sáng khiến người ta khó thở. Bà quyết định tạm thời nhắm mắt làm ngơ với sự mờ ám vừa diễn ra. Chỉ cần chưa chạm đến ranh giới của bà, mọi chuyện vẫn có thể không chế.

Tuy nhiên, trong lòng bà dâng trào những dự cảm nguy hiểm, không biết vì sao, càng ngày càng mãnh liệt.

Trong thư phòng, Mộ Minh Thăng chấp tay sau lưng, gương mặt tuy có nhiều nếp nhăn nhưng vẫn bật ra khí thế uy nghiêm khỏe mạnh, thân hình to cao như một thân cây tùng vững chãi.

Những năm tháng sống trong quân đội, tô luyện cho ông khí chất hơn người cùng những thói quen lành mạnh.

Mộ Yến Thần gõ cửa, bóng dáng đang trầm ổn bất chợt run nhẹ một cái. Ông quay đầu, dùng ánh mắt yêu thương nhìn anh, ra hiệu bảo anh ngồi xuống,

Mặc dù vào nhà họ Mộ đã lâu nhưng Mộ Yến Thần chưa bao giờ gọi ông một tiếng “ba”. Hôm nay, hai cha con có cơ hội ngồi thưởng thức trà và cùng nhau ngắm nhìn mặt trời ngã về phía Tây. Đây là điều Mộ Minh Thăng ước cầu bấy lâu.

Hốc mắt ông khẽ trướng hồng, nở nụ cười nhợt nhạt, tay tiếp tục thao tác rót trà rồi ngược mặt, nói thật chậm: “Hình như dạo này con rất bận, ít khi về nhà. Ba có nghe Cố Tử Nghiêu báo cáo, mọi chuyện ở công ty rất tốt, mấy hạng mục cạnh tranh của chính phủ gần như được chúng ta thu tóm, doanh thu cuối năm sao với năm ngoái tăng gấp hai lần. Yến Thần à, ba gọi con từ Mỹ trở về, bề ngoài nhìn vào là một quyết định đúng đắn.”

Khói mù lượn lờ, chuyển động ở khoảng giữa hai người, Mộ Yến Thần nở nụ cười nhạt, vẫn trầm mặc.

Mộ Minh Thăng bị hơi nước hun đến ướt mi, tạm ngậm miệng, cầm ấm trà rót đầy ly cho Mộ yến Thần, cất giọng khàn khàn: “Nhưng ba biết rõ, sản nghiệp của con ở nước Mỹ, từ lâu đã vượt xa Mộ thị.”

Đặt ấm trà xuống, ông ngừng đầu: “Năm năm trước, DiglandYork chính thức gia nhập thị trường, chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủn đã vượt lên top 500 của bảng xếp hàng trên toàn cầu. Ba lại yêu cầu con buông bỏ tất cả để trở về nước, có phải con rất hận ba?”

Không khí trầm tĩnh đáng sợ, Mộ Yến Thần nâng ly trà, nhấp một ngụm, hương trà tỏa khắp khoang miệng, ấm lòng người.

“Mục đích của một thương nhân là tạo ra lợi nhuận, một khi đã lựa chọn thì đừng phí thời gian để so đo hay tính toán có đáng hay không nữa. Con phát triển sự nghiệp ở đâu cũng như nhau thôi.” Giọng điệu của anh vẫn đều đều trầm tĩnh, không nghe ra bất cứ tâm tình gì.

Mộ Minh Thăng cười yếu ớt, lòng nhói đau, phát tay, thở dài: “Thôi, thôi. ba hiểu rõ con hận điều gì. Con hận nhất là sự kiện kia. Không liên quan đến vật chất hay lợi ích. Ba biết rõ, là về mẹ con.”

Tựa như đã quyết tâm giải bày mọi thứ trong hôm nay, ánh mắt Mộ Minh Thăng phát ra tia sáng chói mắt, sắc nhọn bức người, một bộ dáng tuấn đạt, phần chấn như ngày xưa, chỉ là giọng nói khê run run: “Nhưng Mộ yến Thần, con phải biết, khi đó ba mang thân phận của một quân nhân, cho dù sau này chuyển sang làm một thương nhân, nhưng vẫn phải tuân thủ theo quân kỉ (kỉ luật quân đội). Ba và mẹ Lan Khê đã có hôn ước từ trước, và được gia đình hai bên đồng ý. Vì thế, lúc Như Khanh hoài thai, ba không thể để hai người sinh hoạt trong nước, bắt buộc dĩ khiến hai mẹ con con phải chịu ảm ức.”

Mộ Minh Thăng càng nói càng kích động, hốc mắt đỏ ngầu, hai bàn tay nhăn nheo run bần bật.

Mộ Yến Thần khép mắt, khi hai mắt mở ra đã khôi phục sự tĩnh lặng vốn có, tiếp tục lắng nghe.

“Hôm nay ba tìm con, mục đích không phải là những việc này, ” Mộ Minh Thăng kìm nén xúc động, nở nụ cười từ ái, nhìn con trai, cất giọng khàn cầu, “Mộ thị càng ngày càng phát triển. Con cũng biết, hiện giờ trong Mộ gia, con là người tài năng nhất. Chú út của con thì không có con cái, chú hai thì có hai đứa con trai, nhưng được việc thì ít mà phá hoại thì nhiều. Lan Khê lại là con gái. Cho nên, Mộ gia đang cần một người thừa kế —— Yến Thần.”

Hai bàn tay già nua đặt lên bàn tay anh: “Đừng về Mỹ nữa, hãy ở lại đây. Chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua, dầu gì chúng ta đều là người một nhà, còn có gì quan trọng hơn việc người trong gia đình được chung sống bên nhau?”

Còn có cái gì, quan trọng hơn so với người nhà?

Trong chớp mắt, lồng ngực Mộ Yến Thần cuộn sóng. Mười mấy năm vất vả mưu sinh nơi đất khách quê người, ngày hôm nay lại cô đọng thành hàm ý đơn giản: đều đã qua rồi. Người cha ruột thịt của anh chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói một câu: đều đã qua rồi.

Quá khứ đi qua, chỉ còn hiện tại, bọn họ là huyết thống trong một gia đình.

Chậm rãi ngược mắt, Mộ yến Thần lặng lẽ ngắm nhìn mái đầu điểm tóc hoa râm của người đàn ông đối diện. Người đàn ông này là cha của anh và Lan Khê. Khi anh ở nước ngoài suốt một thời gian dài, người con gái anh yêu đã được bảo bọc dưới đôi cánh của ông ta mà lớn lên. Anh có thể không có nửa điểm tình cảm với ông ta, nhưng Lan Khê thì khác.

Đây là người cha có công dưỡng dục cô, một khi chuyện của anh và cô đổ bể, Mộ gia có bị sụp đổ không? Giờ phút này, người đàn ông kia đang dùng ánh mắt thương yêu xen lẫn van nài nhìn anh, về sau, có thể vì chuyện của hai anh em mà suy sụp hoàn toàn không?

Lòng nhói đau, giống như mưa gào gió thét ầm ầm kéo tới, nhấn chìm anh trong cơn lốc xoáy, khiến anh không thể hô hấp, không thể xoay người.

“Yến Thần, con.”

Hàng mi dày đậm chậm rãi nâng lên, con ngươi thâm thúy lộ ra ánh sáng trầm ẫm. Mộ Yến Thần nhìn Mộ Minh Thăng, nói: “Đợi con trở lại hẵng nói.”

“Chuyện thừa kế Mộ thị, chờ con trở lại, con sẽ đưa ngài câu trả lời thuyết phục.” Âm thanh khàn đục, lạc cả giọng.

Làn khói trà vẫn lượn lờ thướt tha trong không khí, Mộ yến Thần đứng dậy đi ra ngoài. Mộ Minh Thăng có chút thất vọng, nhưng tiếng nói kế tiếp đã an ủi tâm tình ông.

Đi tới cửa, Mộ Yến Thần chợt dừng bước, vuốt vuốt mi tâm, không nhin được mở miệng kêu một tiếng: “Ba.”

Tay cầm ấm trà của Mộ Minh Thăng run lên, lắc lư thật mạnh, suýt nữa thì bay khỏi tay ông.

Con ngươi Mộ Yến Thần ánh lên tia đau nhức, đôi môi mỏng tái nhợt, ánh mắt nhìn chằm chằm cánh cửa, nói: “. Hãy quan tâm, đối xử tốt với Lan Khê hơn.”

Tình thương vài chục năm của cha, anh không hề có, cũng không cần nữa. Thứ tình cảm đó chẳng còn quan hệ với anh.

Thế nhưng, anh đau lòng cho người con gái ấy, nên mới mở miệng, yêu cầu ông ta, đối tốt với cô hơn.

Cô so với anh, càng thiếu hụt tình thương và cảm giác an toàn.

Mộ Yến Thần nói xong, tay vận nắm cửa, thẳng bước ra ngoài.

Lúc Lan Khê nghỉ đông, đợt tuyết thứ hai cũng vừa lúc phủ xuống thành C, tất cả học sinh trong trường được trở về nhà. Xe đưa đón học sinh chen lấn, chật ních trước cổng trường. Kí túc xá trống rỗng tựa như mới vừa bị bọn trộm đến càn quét. Vì phòng ngừa việc để đồ trong kí túc xá dễ bị hư hao và không an toàn, học sinhh cần thận dọn sạch những vật dụng của riêng mình, ngay cả đệm chăn cũng mang về nhà.

Giúp Ký Diêu thu dọn xong hành lý cuối cùng, hai tay và trán của Lan Khê đã thấm đẫm mồ hôi.

“Cậu ngồi đây đi, tí nữa ba tớ sẽ tới rước.” Ký Diêu chỉ tay về phía giường.

Lau sạch lớp mồ hôi trên người, Ký Diêu tiếp tục ngồi xồm xuống, lục tìm gì đó trong ngăn kéo, rồi quay đầu hỏi: “Lan Khê, cậu thật sự ra nước ngoài chơi hả? Từ đây đến năm mới cậu không ở trong nước?”

Lan Khê gật đầu một cái, chăm chú nhìn Ký Diêu: “Cậu có việc gì à?”

“Tớ thì không có..., ” Lòng mảy Ký Diêu tiếp tục nhúu chặt, “Cậu cũng biết đấy, ngành của anh tớ học thật sự rất vất vả, bận rộn. Cuối năm, anh ấy chỉ được về nhà vài ngày. Mấy ngày đầu năm thì phải đi thăm hỏi họ hàng , thăm hỏi xong thì phải lập tức về trường. Sinh viên khá giỏi mà cực như trâu, suốt ngày bị giảng viên nắm đầu sai sử, cứ viện lí do là để tốt cho bài luận tốt nghiệp sau này. Nếu cậu đi, sao anh tớ gặp được cậu?”

Lan Khê nghiêng đầu sang chỗ khác, không lên tiếng.

“Hừ, đồ vô lương tâm, ” Ký Diêu không nhin được, đẩy vai cô, “Kì này anh tớ về, có mang đồ tặng cậu đấy, còn nhờ tớ hẹn cậu ra ngoài đưa cho cậu, Cũng chẳng có gì hấp dẫn đâu, toàn là những bài phân tích, giảng giải đề thi của trường đại học A mấy năm gần đây, tài liệu được giảng viên trong trường biên soạn, cậu có muốn không?”

Đây là gì? Trắng trợn dẫn dụ nha!.

Quả nhiên, Lan Khê hơi giật mình, đôi mắt tỏa ánh sáng rực rỡ: “Anh ấy nói sẽ cho tớ?”

Ký Diêu đang ngồi xồm trên sàn, nở nụ cười như đóa hoa tươi: “Đúng thế, anh tớ còn nói, muốn dùng một làn môi thơm để đổi.”

Lan Khê chau mày, vừa định phản bác thì điện thoại trong túi đồ chuông. Cô vội vàng móc ra, trên màn hình lóe lên cái tên khiến trái tim cô ảm ập. Hai chân lan Khê vọt tới cửa sổ, ló đầu ra nhìn từ lầu năm xuống, lia mắt mấy lượt mới nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc lẫn trong đám đông chật chội.

“Kỷ Diêu, tớ về đây, anh tớ đến đón rồi!” Cô nghiêng đầu nói.

Kỷ Diêu lạnh nhạt phóng mắt về phía cửa sổ, không nhận được than trách: “Lại là anh tớ, anh tớ, anh tớ ... Suốt ngày lúc nào cũng anh tớ. Sau này anh cậu quản chuyện kết hôn sinh con của cậu à? Con bé chết tiệt kia, chẳng chịu suy nghĩ gì cả ——” Cô nàng bực bội quơ đồ nhét vào va ly, miệng không ngừng la oai oái, “Cậu cút nhanh lên đi! Cậu ấy bay ban đêm, vút cậu ra Thái Bình Dương luôn!”

Đôi mắt Lan Khê hơi ướt át, chạy áo tới, ôm cô bạn đang ngồi trên sàn nhà.

“Ta đi nha, năm mới vui vẻ!”

Kỷ Diêu gật đầu một cái, nhìn theo bóng lưng cô, hô to: “Nè, nhớ gửi thư cho tớ. Còn nữa...rảnh rồi thì nhắn cho anh tớ một cái tin, để anh ấy khỏi phải lo lắng!”

Bàn tay cô hướng Kỷ Diêu vẫy vẫy, còn thân hình đã biến mất tiêu.

Mộ Yến Thần yên tĩnh ngồi trong xe, nhìn thấy bóng dáng đang vội vã từ cổng trường chạy đến chiếc xe. Cô nhóc liên tục chen lấn qua đám người, lách qua nhiều chiếc xe, trên khuôn mặt nhiễm tầng ánh sáng tươi mới, vui vẻ chạy về phía anh. Trong biển người nhốn nháo, luồng sáng trong đôi mắt cô vẫn bật lên tất cả, tựa như vì tinh tú giữa bầu trời đêm.

Mộ Yến Thần mở sẵn cửa xe cho cô, Lan Khê chui vào, liền tặng anh một cái ôm thật chặt.

Trên người cô mang theo khí lạnh, cứ siết chặt cổ Mộ Yến Thần, khiến thân người anh cũng khẽ run rẩy. Khóe miệng cong thành nụ cười dịu dàng, cánh tay dài vòng qua sau lưng cô, đóng cửa xe, tiếp theo nghiêng mặt hôn nhẹ lên gò má cô.

“Chỉ là giúp thu dọn đồ đạc, làm sao cả người lại lạnh như vậy?” Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn cô, dịu dàng hỏi.

Đầu sở khiến toàn thân anh run lên, chính là cái ngón tay be bé của cô nhóc.

“Hôm nay kí túc xá không mở máy điều hòa, nhiệt độ bên trong như thể dưới hầm băng, ” Lan Khê thần nhiên trả lời, tay nhỏ bé luồn vào làn da phía trong cổ áo anh, vẽ mặt hiện lên nét cười giảo hoạt và ngọt ngào, “Lạnh không, lạnh không?”

Mộ Yến Thần chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp, bàn tay nâng mặt cô lên, dùng lưỡi liếm nhẹ chóp mũi xinh, thì thầm: “Cảm thấy mệt thì ngủ đi trên xe đi. Tối nay 10 giờ sẽ bay, chuyến bay khá dài, sẽ mệt mỗi đấy.”

Anh không bị lạnh à? Lan Khê cảm thấy có chút thất bại, cắn môi, tay thọc sâu hơn vào áo anh, con người liên tục bắn ra tia sáng: “Em muốn ôm anh ngủ được không?”

Cách dòng người tấp nập, Lan Khê cứ ngoan cố quấy rầy Mộ Yến Thần, không khỏi có chút lớn mật. Nhưng Mộ Yến Thần càng thích, đôi đồng tử phát ra luồng sáng mê ly, tỏ ra rộng rãi: “Để xem nào, em đã muốn như vậy, chúng ta liền hành động thôi.”

Nói đoạn, tay anh buông lỏng vô lăng, chuyển sang nắm người cô. Cánh tay còn lại rê tới quần áo cô, từ từ thâm nhập sâu vào. Anh hôn môi cô, nhắc hông cô ngồi lên đùi anh, dâng trào xúc động muốn “ăn” cô ngay tại nơi đây.

Lan Khê khiếp vía, luống cuống rút tay ra khỏi áo anh, khóc không ra nước mắt, chống cự: “Không. Em không muốn, em sai rồi.”

“Chỗ này nhiều người lắm, anh hai, đừng giỡn mà.” Giọng điệu cô mềm nhũn, lâu lâu tràn ra vài tiếng nức nở cho hợp cảnh.

Bắt đầu có vài người tò mò liếc nhìn chiếc xe, Mộ Yến Thần vẫn ung dung đè ép gáy cô, tỉ mỉ hôn thật sâu, bàn tay luyến tiếc nơi bầu ngực ấm áp, cuối cùng véo nơi đây đặn mềm mại mấy cái rồi mới chịu buông tay, còn “tốt bụng” sửa lại quần áo cho cô.

Trái tim Lan Khê đập thành thịch, mặt đỏ như máu, vội vàng quay về chỗ ngồi, ngoan ngoãn cài dây an toàn, không dám chọc tới anh nữa.

Nơi no đủ vừa bị anh quấy rối, giờ phút này lại xuất hiện cảm giác tê tê dại dại, như có ngọn lửa nóng, hun đúc nơi đó, tạo thành ấn kí của riêng anh, không thể xóa bỏ.

Cô cần môi. Quá xấu hổ, sao cô lại có cảm giác thích thú.

Mộ Yến Thần khởi động xe, xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn thấy sắc mặt hồng hào, mê man của Lan Khê. Vẻ mặt trầm tĩnh nhu hòa, hạ giọng hỏi: “Em đang mong đợi à?”

Lan Khê ngớ người.

Đầu óc cô chưa kịp hoạt động, theo bản năng cho là anh đang nhắc tới việc “dở dang” lúc này, khuôn mặt như áng mây hồng: “Em. . . . Anh nghĩ sao mà nói em mong đợi? !”

Người đàn ông này, tại sao cứ thích nói mấy câu đậm mùi sắc - tình thế chứ?

111. Chương 111: Em Là Của Anh (2)

Sau một hồi lâu, Lan Khê quay trở lại khóc không ra nước mắt.

Cô thật vất vả biểu đạt rõ ràng ý của mình, cái người da trắng ưu nhã đó liền tỉnh ngộ, khẽ cười trả lời cô —“Spanish.” Không đợi đến khi tâm tình của cô trở nên như đưa đám, người nọ liền thêm vào một câu: “Your boyfriend is very handsome.” (bạn trai của cô thật đẹp trai)

Tâm trạng như đưa đám của Lan Khê trong phút chốc liền trở nên vui vẻ .

Sắp đến giờ xét vé, lúc Lan Khê chạy trở về trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, lúm đồng tiền nho nhỏ sáng chói ngọt ngào, điều này làm cho Mộ Yến Thần không tự chủ được nhìn cái người da trắng đó mấy lần, đem cô vẩy vào trong ngực, vừa đi về phía người kiểm vé vừa khẽ trầm giọng ghen ghét hỏi: “Cậu ta và em nói cái gì với nhau vậy?”

Lan Khê khẽ cười, không nói lời nào.

Gương mặt tuấn dật của Mộ Yến Thần từ từ trầm xuống, nhàn nhạt mím môi, không tiếc quãng hành lý lại, kéo tay cô lại nhất quyết phải hỏi cho ra lẽ. Người xung quanh đứng chờ soát vé rồi rít nhìn bọn họ, mặt Lan Khê liền hồng lên, tim đập mãnh liệt, không biết làm gì khác hơn là cười ôm chầm lấy hông của anh không để anh tiếp tục làm loạn với cô nữa, thành thật mà nói: ” được rồi em nói cho anh nghe, em nói cho anh nghe là.”

Cô đi cà nhắc, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn khởi, nụ cười sáng chói, nói nhỏ vào tai anh cái câu vừa rồi.

Trong nháy mắt, vẻ mặt lạnh lùng của Mộ Yến Thần đột nhiên như băng tan ra.

Ở trong sân bay quốc tế xa hoa, hai người phương Đông này hấp dẫn đông đảo cặp mắt của du khách, không chút kiêng kỵ mà thân mật khiến mọi người không chút hoài nghi gì về mối quan hệ của bọn họ, người đàn ông trầm tĩnh, anh tuấn cùng với một cô gái thanh khiết ngọt ngào, anh không nhận được cú đầu hôn nhẹ lên khóe miệng của cô, trong lòng không để ý đến bất kì việc gì khác, làm ọi người xung quanh liên tiếp mất hồn.

Cùng lúc đó có một người đang đứng trong góc, lòng tê tái, thanh âm “Rắc rắc” của cây cột trong sân bay quốc tế vang lên, cho đến khi vang lên âm thanh thông báo êm ái, chậm rãi của nhân viên xét vé, máy chụp hình nhỏ nhắn tinh xảo kia mới thu hồi lại, tiếp tục im hơi lặng tiếng ẩn núp ở trong góc tối.

Chuyến đi đến Los Angeles trong mười ngày sau đó.

Mộ Yến Thần nói không sai, chuyến bay đường dài vô cùng mệt mỏi, đi xa như thế này mới có thể so được với những phương tiện giao thông khác, khi máy bay hạ cánh âm thanh ù tai liền truyền đến, rất khó chịu, Lan Khê từ trong cái chăn mỏng lộ ra nửa cái đầu , chui vào cái ngực ấm áp của anh.

Xương cốt toàn thân giống như muốn rơi ra, động một chút liền ê ẩm đau nhứt, rất là khó chịu.

Cabin bên cạnh cửa sổ nhỏ rất cuộc cũng có thể mở ra.

Ánh mặt trời xuyên qua mấy tầng mây, tiếng rít khò khè vào bên trong, máy bay bắt đầu hạ cánh, hiện lên một thành phố phồn hoa xinh đẹp giống như một bức tranh đang bày ra trước mắt cô. Lan Khê không nhìn được từ trong ngực anh thò đầu ra, mắt nhìn bầu trời của một thành phố xa lạ cách lớp thủy tinh ngoài kia: “Anh, trước khi anh về nước thì luôn sống ở đây sao?”

Trong con người thâm thúy của Mộ Yến Thần có chút mệt mỏi cùng uể oải, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thấp giọng nói: “Sống ở đây cũng gần mười năm trời, khoảng thời gian còn lại thì sống ở các nước khác nhau.”

Kéo cửa sổ xuống, bé cô nhút trở lại vào trong ngực, thấy cô còn lộn xộn liền trầm giọng xuống nói vào tai cô: “Đừng làm rộn.”

Giọng nói êm ái vang lên, nhắc nhở mọi người thắt dây an toàn vào.

Ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi của mình, để mặc cho Mộ Yến Thần đeo dây an toàn vào người, cặp mắt ướm át của Lan Khê lẳng lẳng ngược lên nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, kinh ngạc đến mê mẩn, Mộ Yến Thần chống lại ánh mắt của cô, trầm lặng hỏi: “Thế nào?”

Cô từ trong sợ sệt hồi hồn trở lại, mắt có chút mệt mỏi không mở lên nổi nữa.

Mộ Yến Thần nâng mặt của cô lên, trong mắt tràn đầy thương yêu: “Đến nơi rồi thì ngủ một giấc cho tốt, tối hôm qua em ngủ không được thoải mái sao?”

Lan Khê gật đầu một cái, ở trong sương mù nhẹ giọng phụ họa: “Dạ, có chút không quen.”

Cặp mắt mềm nhũn của cô đột nhiên mở ra thanh tỉnh hơn một chút, mở dây an toàn thò người ra chồm qua ôm anh, trong lồng ngực chợt cảm thấy ấm áp, ngược mắt lên nhìn anh: “thật là tốt, anh hai, chúng ta cuối cùng cũng có thể ở cùng một chỗ rồi.”

Tại thành phố xa lạ này, không ai biết bọn họ là ai, bọn họ rất cuộc cũng có thể ở cùng một chỗ.

Mộ Yến Thần nhìn thật sâu vào mắt cô, lau mặt cho cô rồi ra lệnh: “Thay đổi cách gọi đi. Gọi tên anh mau.”

Lan Khê ngẩn ra, mặt đỏ tới mang tai, một hồi lâu mới nhẹ giọng gọi: “Mộ Yến Thần.”

Mộ Yến Thần cảm thấy chưa đủ, nâng mặt của cô lên nhẹ nhàng cắn lên môi của cô, khàn giọng hỏi: “Anh là gì của em?”

Lan Khê hô hấp không yên, mặt đỏ đến mức sắp nổ tung, cảm thấy hành khách đang đi gần đó điều quay sang nhìn bọn họ, tay nhỏ bé không thể làm gì khác hơn ngoài việc bám chặt vào vai anh, giọng nói nhỏ nhẹ, ngập ngừng phát ra ba chữ.

Không nghe thấy rõ, Mộ Yến Thần cau mày cắn môi cô một vái.

Lan Khê đau đến mức run lên, cặp mắt trong suốt đầy uất ức nhìn anh.

“Nói lại một lần nữa.” Thanh âm của anh lạnh như băng.

Môi bị cắn một cái, anh giống như đang công khai uy hiếp cô, Lan Khê khẽ hít một hơi, lấy can đảm hô to: “Bạn trai!”

Thanh âm quá lớn, cả khoang điều có thể nghe được tiếng la của cô.

Lần này Mộ Yến Thần cứng đờ, con mắt lạnh lẽo mở ra, thần sắc rất cuộc cũng có chút mềm mại, đem cô đặt trên ghế nhẹ nhàng hôn, trấn an chính mình. Mặc dù như vậy có chút mất mặt, nhưng anh rất thích.

Có một sự chênh lệch đến điên đảo, chẳng thể phân biệt được ngày và đêm.

Nằm trên chiếc giường mềm mại ấm áp nhưng trong đầu Lan Khê chỉ nhớ đến một hình ảnh, đó là nụ cười của cô tiếp tân ở trong khách sạn, đậm chất lãng lơ mỹ lệ của người phương Tây, ngọt ngào lại động lòng người, không bởi vì cô bé trước mắt còn quá trẻ mà cảm thấy kinh ngạc, việc này khiến vách ngăn cuối cùng trong lòng Lan Khê cũng có thể mở ra.

Khách sạn này phải đăng ký bằng tên tiếng Anh.

Lan Khê nắm bút kê kinh ngạc, còn chưa nghĩ ra được nên ghi tên gì, người đàn ông bên cạnh đã rút cây bút từ tay cô ra, viết lên trên thẻ mấy chữ, chữ viết sạch sẽ xinh đẹp, kết thúc lưu loát, rõ ràng ba chữ —“Amy” .

Đây là cái tên vô cùng đơn giản.

Vị tiểu thư đứng quầy nhất thời lộ ra nụ cười xinh đẹp đến mê người .

Nằm trên chiếc giường trong khách sạn, Lan Khê không nhịn được liền cầm điện thoại di động lên mạng tra xem cái tên tiếng Anh ấy có nghĩa gì, một đoạn giải thích dài dòng hiện trên màn hình, nhưng cô chỉ để ý đến một câu duy nhất.

Ở trong tiếng Latinh, Amy có nghĩa là “Người yêu sâu đậm” .

Người yêu sâu đậm.

Lan Khê núp xuống gối nhớ tới mấy chữ này, đáy lòng trở nên mềm mại .

Điện thoại di động vang lên “Reng” một tiếng nhỏ.

Lan Khê lật người mở điện thoại di động ra xem, là tin nhắn của Mộ Yến Thần gửi tới, “Nghỉ ngơi đi. Buổi tối chờ anh trở lại.”

— Anh tới đây không chỉ đơn thuần để đi chơi, cho dù chỉ trên danh nghĩa là đi làm việc nhưng cũng phải làm cho thật trang trọng không thể sơ xài được, cho nên sau khi an bài cho cô ở trong khách sạn anh liền rời đi, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có liền đi gặp đối tác. Hành lý mang theo cũng đặt ở góc phòng, anh chỉ thay một bộ tây trang mới.

Bọn họ ở chỗ này trong vòng mười ngày.

Lan Khê nằm trên giường một hồi, không chịu được, liền bò dậy.

Nàng đổi sang mang đôi dép mềm mại của khách sạn, chạy tới mở hành lý ra, cầm quần áo lên ... Lấy tất cả ra, quần áo của cô đều là vải vóc bình thường có bị gì cũng không sao, ngược lại quần áo của Mộ Yến Thần không thể bị nhăn được, cô kéo hộc tủ của khách sạn ra lấy tất cả giá treo bên trong ra, đem quần áo của Mộ Yến Thần treo lên, sắp soạn chỉnh tề rồi bỏ vào.

Còn có giày, dao cạo râu cùng bình xịt thuốc, thậm chí là đồ lót của anh. Lúc đó mặt của Lan Khê không khỏi đỏ bừng, cố gắng chịu đựng đem từng món đồ đặt vào cái tủ đầu giường.

Làm xong tất cả mọi việc, quả thật mệt lả cả người.

Lan Khê liền nở nụ cười một lần nữa quay lại giường, lấy điện thoại di động ra kéo tới kéo lui những người trong danh bạ, đảo đảo một hồi liền nhìn thấy tên kỷ Diêu, cô dừng lại một chút, soạn một tin nhắn gửi cho cô ấy.

Ngón tay gõ lên bốn chữ ngọt ngào: “Mình đang yêu.”

Cầm điện thoại giơ lên cao, nghiêng đầu hưởng thụ nửa ngày, Lan Khê cười ngọt ngào sau đó “thủ tiêu” từng chữ, đổi thành một câu khác “Kỷ Diêu cậu là đầu heo!” , rồi gửi tin nhắn đi, tắt máy, vô cùng vui sướng lật người lại, đem chính mình chôn vào trong giấc mộng mềm mại ngọt ngào.

Kỷ Hằng hạ cánh xuống thành phố C, cách một lớp thủy tinh xa xa liền nhìn thấy tuyết đọng lại che lấp cả thành phố, cảm giác quen thuộc liền tràn về, thật ấm áp, khóe miệng của anh không cách nào che giấu được nụ cười êm ái cùng yếu ớt, an tĩnh đứng ở trong sân bay chờ đợi.

Nhưng cứ nhiên lại chỉ có một mình Kỷ Diêu đến.

Kỷ Hằng nhìn ra phía sau cô ấy.

“Anh không phải đang đợi...,” Kỷ Diêu khoát tay anh, “Cô ấy không có tới, em đã nói với anh là cô ấy đi du lịch rồi trước mùa xuân một ngày mới trở lại, anh có nghe được không hả?”

Mắt Kỷ Hằng liền rủ xuống, chợt lóe sự mất mát, ngoắc ngoắc khóe miệng: “Trên máy bay phải tắt máy, làm sao biết em nói cái gì chứ.”

“Cô ấy đi nước nào? Đi cùng Mộ bá bá sao?” Kỷ Hằng kéo hành lý đi ra ngoài.

“Không có, đi cùng với anh trai của cô ấy, đi Los Angeles rồi,” kỷ Diêu lắc đầu một cái, ngửa đầu lên nhìn anh, “Anh có còn nhớ anh trai của cậu ấy không, lần trước hai người đã gặp mặt rồi, Mộ Yến Thần.”

Kỷ Hằng gật đầu một cái, nhớ lại chuyện khi đó, rõ ràng cứ như mới vừa xảy ra hồi hôm qua.

“Ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Kỷ Hằng hỏi mấy câu liền, “Đêm hôm đó nếu video bị tắt đi thì tốt biết mấy phải không?”

“Em làm sao biết được chứ, đó là do cậu ấy cùng mẹ ghẻ gây gổ, sau đó anh trai của cậu ấy đến đưa về nhà, em đã tạo cho anh nhiều cơ hội như vậy mà anh còn trách em sao.” Kỷ Diêu bất mãn nói, mặt âm trầm quay đầu, mở lòng bàn tay ra, “— quà đâu, anh đã nói khi nào về sẽ mang quà về cho em mà.”

Kỷ Hằng làm ra vẻ không có tâm tình, đi tới chiếc xe đang chờ ở bên ngoài sân bay, ngoái đầu lại nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái: “Trở về rồi hãy nói.”

“.” Đỉnh đầu Kỷ Diêu nhất thời hiện mấy cái dấu chấm than!!!!

Điện thoại di động “Reng” lên một tiếng, Kỷ Diêu vừa thấp giọng nguyên rửa anh trai vừa mở điện thoại di động ra xem, nhìn thấy tin nhắn là do Lan Khê gửi tới, mở ra xem, liền thấy một dòng chữ “long lanh” hiện lên — “Kỷ Diêu cậu là đầu heo!”

“Mẹ kiếp. Người mới là đầu heo, cả nhà người đều là heo!” Kỷ Diêu cau mày, nha đầu này, mới ra nước ngoài có mấy ngày mà cái miệng lại trở nên hư hỏng như vậy.

Kỷ Hằng chặn xe lại, ngoái đầu nhìn cô hỏi: “Là tin nhắn của ai vậy?”

“Đương nhiên là của chị dâu thân ái rồi.” Kỷ Diêu tức giận mắt trợn trắng.

Kỷ Hằng cau mày, tâm liền khóa chặt, đột nhiên đưa tay tới đoạt lấy điện thoại di động của cô, nhìn cái tên ở phía trên một hồi, trực tiếp bấm khóa điện thoại lại rồi đi ra ngoài.

Kỷ Diêu nhất thời xanh mặt, vội vàng nhảy dựng lên cổ hết sức với tới tay của anh.

“Mẹ kiếp! ! Cao quá, đồ **! ! Anh, mới ra nước ngoài mà đã học được cái thói gia trưởng đó rồi hả, đồ **! !” Bộ dạng của cô ở trước cửa sân bay giống như heo sắp bị đem đi giết.

Kỷ Hằng không để ý đến cô, trực tiếp bấm số rồi đặt lên tai, bóng dáng mạnh mẽ rần rở tránh né khỏi móng vuốt của Kỷ Diêu, chờ một hồi lâu lại nghe được một giọng nói nhắc nhở quen thuộc, cô ấy đã tắt máy.

Kỷ Hằng cau mày chặt hơn, lúc này mới đem điện thoại di động đưa ra, ném trả lại cho cô, mím môi, gọi một chiếc taxi

— Ngày thường không dám mạo muội quấy rầy, là do anh cảm thấy làm vậy sẽ quá đường đột, nên anh mới tìm gián điệp, sau đó thỉnh thoảng xuất hiện một vài lần, lại phát hiện căn bản là mình không thể nào với tới cô.

Trên xe taxi, Kỷ Diêu ở bên cạnh vẫn còn đang nháo loạn, nắm lấy cổ áo của anh, bắt anh đèn cho cô một cái điện thoại di động và phí điện thoại trong một năm, Kỷ Hằng xoa mi tâm, cảm thấy càng lúc càng nhức đầu.

Quá mệt mỏi, lông mi nặng nề rũ xuống, thật lâu sau đó Lan Khê cũng không thể mở mắt ra được, chỉ cảm thấy chỗ bên cạnh lún xuống, có một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt của cô, tóc của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, cô khép môi lại.

Dịu dàng lộ ra mùi vị sắc - tình làm cho cô khó có thể kháng cự, môi đỏ tươi khẽ nhếch lên, thậm chí còn nghênh hợp cùng ngón tay đang ra sức vuốt ve cô, ngón tay ấy liền áp lên đôi môi mỹ lệ của cô, trong cơn ngủ mơ thân thể của cô liền không an phận.

Lan Khê “ưm” một tiếng, muốn tránh đi, cảm liền bị nắm lại.

Cô không nhận được, nhẹ nhàng ngậm lấy ngón tay kia.

Dưới ánh đèn mơ hồ, Mộ Yến Thần chăm chú nhìn người con gái đang ngủ say, từ từ cúi người xuống, rút ngón tay ra, lấy môi mình bao trùm lên miệng của cô, nhẹ nhàng nỉ non cùng khao khát, lấy tay điều chỉnh tư thế của cô, làm cho nụ hôn sâu hơn, sâu hơn nữa, chiếm trọn những gì tốt đẹp nhất của cô.

Lan Khê theo bản năng đưa tay lên ôm chặt anh lại, cong người chào đón

112. Chương 112: Đón Cô Trở Lại

Mộ Yến Thần rung động mãnh liệt, cơ thể mềm mại của cô trong nháy mắt làm cho anh mất khống chế, suýt nữa thừa dịp lúc cô đang ngủ say liền muốn cô .

Cà vạt sớm đã bị giật ra nhét bên cạnh đầu cô, ga giường xốc xếch có chút dâm loạn. Mùi vị quyến rũ này thật sự làm cho người ta muốn phạm tội, Mộ Yến Thần cố đè ép khát vọng xuống, bị tiếng rên phát ra từ miệng cô làm cho trần trọc, rất muốn cô, ít nhất cũng phải để cho anh hôn giải khát chút chứ.

Hít thở không thông, Lan Khê rốt cuộc run rẩy nức nở nghẹn ngào lên tiếng: “Anh. . . .”

Trên thế giới này, người có thể mạnh mẽ bá đạo lại dịu dàng với cô như vậy , chỉ có một mình Mộ Yến Thần.

Mộ Yến Thần cứng nhắc hạ xuống, mắt rực lửa nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi mê ly của cô lên, đối với phản ứng của cô có chút hài lòng, thoáng chốc khát vọng muốn chiếm đoạt cô lại tăng lên vùn vụt.

Hàng lông mi cong dài của Lan Khê rốt cuộc cũng nặng nề mở ra, khóe mắt ẩm ướt, nhìn thấy anh.

Quả nhiên là anh.

Thật không ngờ, cô liếm liếm môi, khóe miệng tràn ra nụ cười ngọt ngào, khàn giọng hỏi: “Anh hợp xong rồi hả?”

—— Trong khái niệm của cô, tất cả công việc đều phải mở cuộc họp để xử lý, theo bản năng cảm thấy anh chắc chắn là đi họp.

Mộ Yến Thần nhếch môi, cười cười.

Nhìn bộ dạng lười biếng không chút đề phòng nào của cô không khỏi làm cho anh phải động lòng, nhìn chăm chú, từng giây từng phút đi qua cuối cùng cũng chịu mở miệng, thấp giọng hỏi: “Đói bụng không? Số điện thoại phục vụ của khách sạn ở bên cạnh, có gọi thức ăn chưa?”

Lan Khê lắc lắc đầu.

Mộ Yến Thần giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ đêm rồi. Anh cứ khoát khoát tay, Lan Khê ngược lại rất chú ý vào đó, anh thật sự đem cái đồng hồ đeo tay trị giá hơn hai vạn đổi đi vì cô sao, mặc dù bị ánh đèn che khuất nhưng nhìn thế nào cũng rất tinh xảo, rất đẹp, nhưng rõ không cùng cấp bậc với mặt đồng hồ, cô nhìn đến đỏ mặt.

Vỗ vỗ mặt của cô, anh nói thật nhỏ: “Chờ anh một chút.”

Nói xong anh liền thò người ra bên ngoài.

Lan Khê biết anh đang làm cái gì, ngẩn ra, vội vàng đưa tay cản anh lại, vội nói: “Em không muốn ở chỗ này, em muốn đi ra ngoài!”

Ở trong khách sạn suốt cả một buổi chiều cộng thêm buổi tối nữa, hiện giờ cô vô cùng muốn đi ra ngoài hóng mát một chút.

Bầu không khí ẩm áp như vậy làm cho người ta cảm thấy không nỡ, Mộ Yến Thần đưa mắt nhìn cô trong chốc lát, ánh mắt lập tức dịu dàng như nước, thấp giọng nói một tiếng ” Được ” , ôm chặt hông cô, để cô ngoan ngoãn vòng tay qua cổ của anh sau đó ôm cô từ trên giường lên .

Lúc đi ra ngoài ăn cơm thì phát hiện bên ngoài đang mưa, lạnh hết cả người, thời tiết như thế này thật giống như đang ở trong mùa đông, Mộ Yến Thần vốn định nghỉ ngơi thêm một đêm rồi mới cùng cô đi dạo, nhưng bị sự hứng trí của cô cắt ngang, ngay cả ô cũng không chịu che cứ như vậy mà chạy đi.

Mộ Yến Thần cau mày, nửa dụ dỗ nửa uy hiếp đem cô vây ở trong ngực, lên xe, dặn tài xế chạy tới khu phố sầm uất nhất .

Dù sao vẫn còn là cô gái nhỏ, nên tính tình nhất thời không thay đổi được.

Dọc theo đường đi mưa không ngừng tạt vào cửa xe, Lan Khê không nhịn được tò mò nhìn cảnh đêm bên ngoài, lại bị Mộ Yến Thần hết lần này tới lần khác cản lại, không muốn cô lại ngã bệnh giống như lúc trước, chỉ một đoạn đường ngắn, anh đã nhận được một tin nhắn và một cuộc điện thoại.

Tin nhắn cũng không có gì quan trọng, chỉ có một câu đơn giản “Welcome to Los Angeles.” Người gửi tin đến thật kì lạ, không biết đến từ đâu mà lại có số của anh ở Los Angeles.

Điện thoại vừa được thông lại, thật là tốt nếu như Mạc Như Khanh không gọi tới.

“Thế nào, trẻ thế này mà hai con còn chưa ngủ?” Mạc Như Khanh cười yếu ớt , trong giọng nói tràn đầy quan tâm.

Mộ Yến Thần cảm điện thoại di động, tay dừng một chút, tay còn lại nắm lấy cái tay đang rút về của Lan Khê, nhìn biểu tình của cô, do hai thành phố khác nhau nên có sự chênh lệch múi giờ: “Mẹ thì sao? Dậy sớm như thế?”

Mạc Như Khanh nhất thời cứng họng, cười yếu ớt: ”Đúng vậy, mẹ đối với hai con có chút không yên lòng, nếu con mang theo Lan Khê đi thì cũng đừng quá tập trung vào công việc, có thời gian rảnh rồi nên dẫn con bé đi dạo khắp nơi, đúng rồi, mẹ cũng rất mún gặp con bé, con mau đưa số điện thoại phòng của Lan Khê cho mẹ, mẹ trực tiếp gọi cho nó.

Mộ Yến Thần dựa vào chỗ ngồi, xoa xoa mi tâm, ánh mắt trở nên lạnh nhạt: “Không nhớ”

“A, là như vậy sao” Mạc Như Khanh hiểu, cười cười, “Vậy con chuyển lời tới con bé giúp mẹ, nếu như không thể thích ứng với khí hậu bên đó thì lập tức nói cho mẹ biết, bất cứ lúc nào mẹ cũng có thể cho người đi đón nó trở về.”

“Được!”

Lúc này xe đã chạy vào khu náo nhiệt, tài xế ở phía trước nghiêng đầu dùng tiếng Anh hỏi bọn họ có muốn dừng ở chỗ này không.

Lan Khê hơi nghi hoặc, cô vịn cửa sổ ngoái đầu lại hỏi anh: “Anh hai, chúng ta xuống đây sao?”

Một lần nữa tiếng của Mạc Như Khanh từ điện thoại vang lên, nhất thời cau mày, bà mở miệng nói: “Yến Thần.”

“Dừng ở đây.” Mộ Yến Thần nhàn nhạt dùng tiếng Anh trả lời.

Trong bụng đầy khí lạnh, anh thẳng tay kéo Lan Khê qua, không có kỳ chút nào nói: “Vị tiền ở bên trái, giúp anh cầm đi trả tiền.”

Lan Khê không biết người gọi điện cho anh là ai, nhưng nhìn bộ dạng lạnh nhạt như nước của anh cũng không cảm thấy lo lắng, nên từ trong tây trang của anh lấy ví tiền ra đi trả tiền.

Trước kia không phải là chưa từng thấy qua đô la, nhưng khi cầm nó trên tay, cảm giác thật bất đồng, cô không khỏi vui mừng, cảm thấy có chút gì đó trọn vẹn.

Thấy thành phố xa lạ trước mắt, cô nhảy xuống xe cười gọi anh: “Anh hai, anh nhanh lên một chút!”

Mộ Yến Thần mở cửa xe bên kia đi ra ngoài, nghe thấy người điện thoại bên kia hô hấp khê khản trương cùng hỗn loạn, mặt lạnh lùng sắc bén, không đợi cho người bên kia ổn định lại liền mở miệng nói thật nhỏ: “Mẹ biết không? Trước đây, khi còn ở Los Angeles, cứ đến cuối mùa, con đặc biệt hi vọng có thể nhận một cuộc điện thoại của mẹ, dù chỉ là một câu dặn dò đơn giản ”mùa xuân sắp đến rồi, con nên sắp xếp công việc rồi nghỉ cho thật tốt, đừng có cố làm việc” Nhưng không có. Cho nên, sự quan tâm của mẹ lúc này, làm cho con cảm thấy có chút không quen.”

Mưa phùn rơi lất phất, màn đêm càng trở nên rộng lớn, không thấy được chân trời.

Anh lẳng lặng đứng im tại chỗ mấy giây, khước miệng ngoác ngoác: “Con và cô ấy ở cùng nhau rất tốt, mẹ không cần phải nhớ nữa.”

Nói xong bên kia còn chưa kịp trả lời, thì anh đã cúp điện thoại.

Anh ngược mắt nhìn người đang khoát cái áo vải bông màu đỏ tươi, bọc cái khăn quàng cổ thật dày, bóng dáng ấy đang đứng ở trước cửa tiệm bán hoa cùng bà lão bán hoa nói chuyện bằng vốn tiếng anh nửa biết nửa không của cô, cô cầm một nhánh hoa Thiên Đường Điếu đỏ rực như lửa, hoa nở rực rỡ, trên mặt cô nở một nụ cười ngọt ngào, sáng chói, dưới cơn mưa phùn lất phất trong trở nên xinh đẹp không sao tả xiết.

Mộ Yến Thần không nhận được đi tới, nắm tay cô, ôm chặt cô vào trong ngực.

Lan Khê cũng vui vẻ cười, rõ ràng tiếng Anh của cô không được lưu loát nhưng vẫn rất thích dùng ngôn ngữ đó nói chuyện cùng người khác, cô kéo anh đi tới quán ăn vặt ở bên cạnh, bên trong đều giăng đầy xích sắt ở bên trong, hai người đứng trước hồ nước nhờ người đi đường chụp hộ tấm hình, nghe ven đường có tiếng đàn ghi-ta, người đàn kia vì bọn họ mà đàn một khúc nhạc Trung quốc Lương Chúc

Mà vui quá lại hóa buồn, lúc bước xuống bậc thang có một chiếc xe đột nhiên chạy qua, làm bắn nước tung tóe, Lan Khê còn chưa kịp la lên liền bị Mộ Yến Thần dùng một tay kéo cô vào trong ngực, cặp mắt đột nhiên trở nên sắc lạnh, trừng mắt nhìn chiếc xe vừa chạy qua .

Lan Khê dẫm vào bên trong nước, giày của cô trong nháy mắt liền ướt đầm hết một nửa.

Cô mếu máo, mắt ứa nước ngược nhìn Mộ Yến Thần.

Khí lạnh trong mắt Mộ Yến Thần trong phút chốc biến mất, lẳng lặng nhìn cô, cuối cùng là lùi một bước đưa lưng về phía cô cúi người thấp xuống, nói thật nhỏ: “Lên đây”

Lan Khê lập tức bật cười, chạy được hai bước đột nhiên lại nhào lên trên lưng anh .

Sức lực không có bao nhiêu, căn bản cô cũng không có nặng lắm, một tay giúp cô cầm đồ, tay còn lại giữ cô lại để cô có thể an tâm nằm trên lưng một cách thoải mái. Mưa phùn rơi lất phất, Mộ Yến Thần nghiêng đầu cảm thụ sự ấm áp trên lưng mình, cặp mắt sắc thâm thúy mà trầm tĩnh, từng bước từng bước đi về phía trước, tao nhã mà bình tĩnh..

“Anh hai, nơi này thật tốt, em không muốn trở về.” Lan Khê đem đầu tựa vào vai anh nói.

“Vậy sao lại không thi đậu?” Hần nhàn nhạt hỏi.

“Cũng chỉ có Trung Quốc mới phải thi tốt nghiệp trung học thôi!” Cô không nhận được oán trách, “Những chỗ khác làm gì biến thái như vậy, anh hai không biết sao? Ở Mỹ, ngay cả công nhân sửa cống thoát nước cũng có thể ngồi ăn cùng bàn với nghị viên Hoa Kỳ, ở chỗ này tất cả đều giống nhau, chỉ cần vui vẻ là được rồi rồi.”

“Em chịu giống với Kỳ Diêu? Không Cần đi đến trường A , không học hệ thiết kế quảng cáo nữa?” Giọng nói của anh vẫn nhàn nhạt như cũ.

“ Em không bỏ được, ” Lan Khê miệng khẽ chu lên có chút sa sút tinh thần, một hồi lâu sau mới giật mình một cái, hai cánh tay vòng qua ôm anh chặt hơn, “Anh hai, làm sao anh biết em muốn học hệ thiết kế ?”

Mộ Yến Thần cười cười, cũng không nói gì.

Mưa phùn chậm chậm rửa sạch cả thành thị này, khí lạnh bức người lại làm cho tâm trạng của người ta không khỏi yên tĩnh, Lan Khê nhẹ nhàng nằm ở trên lưng hắn, khẽ đánh tới.

“Lan Khê.” Anh nhẹ giọng gọi.

Trên lưng không có động tĩnh, nụ cười của anh càng sâu hơn, nói thật nhỏ: “Ngủ rồi hả?”

Sau một hồi lâu, có một tiếng hừ nhẹ mền mại từ giữa cái khăn quàng cổ phát ra, oa oa nói: “Không có đâu.”

“Lan Khê, ” Anh nhẹ giọng gọi cô, ánh mắt sáng ngời chói mắt, “. . . Em thích anh nhiều không?”

—— Tình cảm ấy có phải thích đến mức có thể bất chấp tất cả?

Lan Khê lại không động tĩnh.

Anh không nhận được nghiêng đầu quay lại nhìn cô, cô lại tựa đầu lên vai anh, yên tĩnh, đã hoàn toàn ngủ say.

Sáng sớm tại Mộ gia.

Lúc mặc áo choàng đi xuống dưới đã thấy người giúp việc dọn dẹp ở phòng khách.

Cả đêm không ngủ, đầu đau vô cùng.

Trương tẩu từ bên ngoài đi tới, cầm trên tay một phong thư thật to vừa mới được chuyển tới, kêu lên: “Phu nhân, phu nhân!”

Mạc Như Khanh ngược mắt nhìn, khoe mắt khẽ đen lại, nhẹ giọng nói: “Thế nào?”

“Sáng sớm tinh mơ đã gửi tới một văn kiện khẩn cấp, không có viết địa chỉ nên cũng không biết được gửi đâu, trên đó chỉ viết tên của phu nhân” Trương tẩu đem văn kiện khẩn cấp từ trong tay đưa tới.

Văn kiện khẩn cấp?

Mạc Như Khanh hơi nghi ngờ, cầm tới nhìn một chút, phong thư gọn gàng, sạch sẽ phía trên quả nhiên chỉ viết tên người nhận cùng địa chỉ, bà do dự rồi vẫn lấy tay mở phong thư ra nhìn vào bên trong, bên trong có sắp gì đó rất dày, giống như là hình.

Bà trút toàn bộ hình lên ghế sa lon, mở ra xem.

Lúc đó sắc mặt của Mạc Như Khanh liền đột nhiên tái nhợt, trong lòng giống như có dây cung đang giương căng đột nhiên đứt đoạn! Những ngón tay thon dài được chăm sóc kỹ lưỡng không tự chủ được mà phát run, Trương tẩu tò mò định bước tới muốn hỏi bà có chuyện gì xảy ra, ngay lúc đó bà liền đem những tấm hình rải rác trên sofa cất vào, bà đứng lên tay run rẩy nắm chặt phong thư !

“Phu nhân, bà làm sao vậy? Sắc mặt xem ra không được rất tốt, có phải hay không.”

“Tôi không sao.” Mạc Như Khanh ngắt lời bà, mắt đẹp lạnh như băng, để lộ hơi thở có phần khẩn trương, cố gắng để hơi thở trở lại bình thường, giọng nói khàn khàn, “Bà đi ra ngoài trước đi, bảo bọn họ đi ra ngoài hết đi, nơi này tạm thời không cần quét dọn, không gọi thì các người cũng đừng có vào!”

“” Trương tẩu nghe bà nói xong, kinh ngạc đến kỳ lạ, “Vâng, phu nhân, chúng tôi lập tức rời đi”

Nói xong lập tức gọi mấy người giúp việc đi ra ngoài.

Đợi đến khi không còn một ai hoie thở của Mạc Như Khanh cũng trở nên không ổn định hơn , mở phong thư ra, cầm lên một sắp hình dày, nhìn kỹ lại mới thấy đây rõ ràng là những tấm ảnh chụp lên. Hình được

chụp liên tục và được sắp xếp theo thứ tự, bắt đầu từ sân bay, không ngừng thân mật không ngừng xuất hiện, đến Los Angeles, ở trong khách sạn, còn có ở chợ đêm phồn hoa đông đúc.

Hai người trong hình là một nam một nữ, nhớ lại năm ngày trước, ở trong phong khách của Mộ gia, hai người họ nói muốn đi nước ngoài chơi.

Hai tay của Mạc Như Khanh phát run!

—— Bà đang nhìn thấy cái gì đây?

Cô cùng con trai bà âu yếm với nhau , cùng ở trong một nhà, việc này đã làm cho bà không khỏi lo lắng khi ở trong nhà lại có một đứa con gái, nói đúng hơn bọn họ giờ phút phút đều ở cạnh nhau!

Một tay anh cầm hành lý một tay dắt cô;

Anh cúi đầu nói vào bên tai cô;

Anh khẽ hôn cô;

Anh đem cô đang ngủ say ôm vào trong lòng rồi mới an tâm ngủ;

Anh công cô đi trong cơn mưa phùn lất phất

Mà mấy tấm hình cuối cùng kia, rõ ràng là chụp ở khách sạn , Mộ Yến Thần đang kịch liệt hôn cô, hai người cùng nhau vào khách sạn!

“RẦM!” một thanh âm vang lên, mấy tấm hình trong phút chốc bị hất tán lạc trên sàn nhà.

Tiếng bước chân vững vàng từ trên lầu chậm rãi truyền đến, Mộ Minh Thăng đi xuống, nói: “Cái người này mấy ngày nay làm gì mà dậy sớm như vậy, bọn nhỏ lại không có ở đây, sao lại không gọi anh dậy cùng?”

Gương mặt già nua lộ ra nụ cười, hiếm khi tâm tình lại tốt như vậy.

Sắc mặt Mạc Như Khanh nhất thời trắng bệch như tờ giấy! ! Bà cúi người, dùng tốc độ nhanh nhất đem hình đang rải rác trên sàn nhà cất vào trong phong thư, rồi dùng gối che lại, nhanh chóng giơ tay lau khôe mắt bởi vì quá mức kích động mà rơi nước mắt.

Mộ Minh Thăng đi xuống vừa hay lại nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi ngẩn ra.

“Như Khanh, Em làm sao.”

Mạc Như Khanh ngẩng đầu, trong đôi mắt đẹp ấy lộ ra vẻ bối rối rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại, vẻ mặt thống khổ, cười yếu ớt nói: “Không có gì, là do sáng sớm nhận điện thoại, nghe Yến Thần nói Lan Khê ở bên kia sức khỏe không được tốt cho lắm, có thể không thể chịu được đến khi Yến Thần làm việc xong, em muốn sang đó đón Lan Khê trở về —— ở nơi đất khách xa lạ mà lại ngã bệnh thì rất là phiền toái, Yến Thần lại bận rộn không có thời gian chăm sóc cho con bé, anh thấy thế nào?”

113. Chương 113: Phóng Túng Cả Đêm

Cảm giác bị xâm nhập không ngừng khuyếch đại trong đầu cô, không ngừng khuyếch đại một cách nhanh chóng. Anh càng an ủi thì càng đâm sâu vào trong hơn, càng lúc càng kịch liệt! Cô không thể chịu đựng thêm nữa. Bên trong xiết chặt lại đây khát vọng!

“Không cần.”

“Tách tách ” tiếng nước chảy vang lên, cô giống như một con vật nhỏ bị ướt mưa phát ra âm thanh ghen ngào nức nở!

Mộ Yến Thần không nhẫn nại được nữa, rút ngón tay ra, lật người cô lại chống đỡ ở trên bức tường lạnh như băng, do quá lạnh làm cho Lan Khê rên lên một tiếng liền dựa vào người anh, tanh lại thừa dịp này

ôm cô lên, nhấc hai chân cô lên vòng qua hông của mình, nâng cái mông nóng bỏng của cô lên ép chặt vào tường. Hung hăng đem dục vọng của mình chôn sâu vào trong nơi ướt át của cô!

Lan suối giữa đầu, nhất thời không nói nên lời.

Tư thế này làm cho cô cảm thấy như mình đang bị thiêu đốt, tiến lên phía trước một bước sẽ bị quăng vức sâu không đáy, làm tình khi tắm thật sự đáng sợ. Đáng sợ đến mức khóe mắt của cô rơi ra những giọt nước trong suốt.

Mộ Yến Thần cảm thấy dục vọng của mình bị xiết chặt lại rất khó chịu, ngược ánh mắt lạnh lùng lên, cảm giác mây mưa này thật khó tả được, dịu dàng hôn đôi mắt ướt đầm của cô, nhẹ nhàng cắn môi cô, khàn giọng ra lệnh: “Mở mắt ra.”

Lông mi dài ướt đầm nước, không ngừng run rẩy.

Trong bụng Mộ Yến Thần không ngừng run lên, lạnh lùng khiển trách: “Mở ra!”

Lan Khe run rẩy từ từ mở mắt, bên trong là một mảnh mê loạn điên đảo cùng ái mộ, khát vọng, còn mang theo một tia đáng thương, sợ hãi, Mộ Yến Thần nhìn thấy vậy cổ họng đột nhiên căng thẳng. Đẩy một cái thật sâu vào nơi ướt át của cô, cô không nhận được than nhẹ lên tiếng — mạnh mẽ tiến vào làm cho cảm giác trở nên tê liệt, Mộ Yến Thần nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô, không chịu được liền mãnh liệt tiến vào!

Lan Khê bị kích thích nhất thời dâng trào nước mắt, trong lòng cảm thấy chua xót, cái vật nặng nề kia gần như đâm xuyên qua người cô! Không biết nên tiến hay nên lùi. Cảm giác ùn ùn kéo đến này, làm cho cô phải bật khóc, quần chặt lấy cổ của anh. Bên trong co rút kịch liệt. Co rút tới tột cùng —

Trong nháy mắt cảm giác ẩm ướt từ lưỡi tầng tầng lớp lớp truyền đến. Cơ thể siết chặt lại, làm cho Mộ Yến Thần cảm thấy điên cuồng sung sướng ! !

Nước mắt thấm ướt cả hốc mắt, cô không thể nào làm cho chính mình ngừng run được.

Anh có đủ kinh nghiệm làm cho cô phải động tình, cố gắng đè ép hơi thở lại, nghiêng đầu cắn vành tai của cô, làm cho cô không kịp chế được phát ra những âm thanh vô cùng quyến rũ. Thở dài, thậm chí mang theo một chút nức nở, xâm nhập kịch liệt nhanh chóng truyền theo xương cột sống chui lên đại não, Mộ Yến Thần hoàn toàn mất khống chế.

Giữ chặt hông của cô, dùng lực để đâm sâu vào trong hơn, mạnh hơn ! !

Trong phòng tắm một màn mây mưa đầy kịch liệt, anh không cách nào hình dung được cảm giác lúc này của mình, cảm giác ra vào trên trong cô làm cho anh vô cùng sung sướng, một *** mãnh liệt làm cho người ta không thể sao lãng, anh ôm chặt cô, mãnh liệt cắn mút cổ của cô làm xuất hiện cái dấu đỏ tươi, cô không ngừng ở trong lòng anh kêu rên. Co lại, run rẩy.

Yêu cô, yêu đến tận xương tủy.

Trong phòng tắm giầy vò một phen, lạnh nóng giao thế, Mộ Yến Thần để cô ở trong nước nóng một hồi mới dám ôm cô đi về phòng, lấy cái khăn tắm thật to bao trùm mỗi tấc da tấc thịt nóng bỏng của cô lại, để lộ ra một tầng trắng ngần. Thật hồng hào, Mộ Yến Thần thích đến mức không muốn buông tay, nụ hôn trở nên êm ái rất nhiều, ngay cả tần số ra vào cũng từ từ chậm lại.

Lúc này mây mưa ở trong phòng tắm hết lần này đến lần khác làm cho Lan Khê vô cùng mệt mỏi, đến cả ngón tay cũng run rẩy không cách nào nhúc nhích, lông mi ướt đầm nước mắt, dần dần mở ra, mang theo một chút chua xót cùng uất ức nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt.

— Những khi, sắc mặt của anh trầm xuống lạnh như băng làm cho cô cũng không dám trêu chọc anh, vẫn là nên đợi cho đến khi anh bình tĩnh lại. Chờ đến khi xúc động qua đi, động tác trở nên êm ái chậm rãi hơn, cô mới dám lộ liễu biểu hiện ra bộ dạng uất ức cùng bất mãn của mình.

Ánh mắt của Mộ Yến Thần thật sâu sắc, ôm lấy cô khàn giọng nói: “Lúc này anh có làm em đau không?”

Lan Khê cắn môi, mắt kịch liệt rung động.

Thân thể vừa trải qua cao triều nên cực kỳ nhạy cảm, cho dù anh chỉ chạm rải cọ sát nhưng cũng làm cho cô kiệt sức. Khó nhận được lửa nóng đang dâng lên, thật sự không chịu nổi, thân thể từ từ động tình thậm chí không nhận được bắt đầu ngênh hợp với anh.

Mộ Yến Thần phát giác được cô đang uất ức, trong lòng đầy thương yêu, tròn mắt đen nửa khép lại, mang theo một chút áy náy, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, dịu dàng nói: “Lần này anh sẽ dịu dàng hơn.”

Ý tứ này nghĩa là còn chưa kết thúc.

Lan Khê rên lên một tiếng ở trong lòng, mắt nhắm lại, cắn lại cái môi vốn đã định buông ra, nhưng một giây tiếp theo lại bị anh kịch liệt xâm nhập kích thích đến run rẩy, nước nử níu chặt ga giường, muốn kìm nén lại tiếng rên cũng không được.

Mới vừa rồi ham muốn dâng cao, vì không muốn cho cô trốn tránh nữa mới phải đi vào một cách mãnh liệt như vậy, rốt cuộc những cố kỵ cùng tâm tình của cô đã được cởi xuống, Mộ Yến Thần có thể chuyên tâm hưởng thụ sự ngênh hợp và co rút của cô, kìm chế sức lực ra vào làm cho anh không thể thỏa mãn được, cúi đầu cất lên giọng nói đầy mê ly: “Nói yêu anh đi. Lan Khê.”

Lan Khê bị sự tiếp xúc liên hồi này làm ất hẳn, cắn môi kìm chế bản thân. Tay ôm chặt lấy anh.

“Nói.” Anh dụ dỗ, chậm rãi đâm vào chỗ sâu nhất của cô.

Lan Khê khóc sùi, suýt nữa lại bị anh hành hạ đến không chịu nổi, quẩn chặt lấy anh, giọng nói ghen ngào phát ra ba chữ: “em yêu anh. Mộ Yến Thần, em yêu anh.”

Mộ Yến Thần hôn cô, ánh mắt sắc bén bị đốt cháy. Máu sôi sục, cả cơ thể cương cứng. Dục vọng của anh bị kích thích, động tác của anh hòa hoãn giữ chặt hông của cô, một lần nữa chôn sâu vào trong, cô cảm nhận được anh đã hoàn toàn mất khống chế hôn lên môi cô, nắm lấy cơ thể mềm mại của cô——

Bóng đêm dần trở nên hỗn loạn, dù bắt đầu rất dịu dàng nhưng cuối cùng lại rất kịch liệt, mồ hôi cùng với tiếng thét chảy xuống. Thật sự rất kích động. Dần dần mất hết khống chế, ngay thời gian để thích ứng anh cũng không cho cô, làm cho cô đắm chìm tự động nâng người lên hòa hợp với anh. Hết lần này đến lần khác, cả đêm không ngừng nghỉ đem cô ép đến kiệt.

Lúc tỉnh lại trời vẫn còn rất khuya.

Lan Khê xoay người trần trọc mấy lần cũng không bò dậy nổi, mơ hồ nhớ ra hôm nay hai người đã lên kế hoạch đi chơi, ánh mặt trời ảm áp ở Los Angeles xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong.

Cô khó khăn mở mắt ra, ngơ ngác một hồi lâu, mới phát hiện cả người mình cứng đờ chưa xốt đến đáng sợ.

Hai chân đau nhứt đến khổ sở, ngực chua xốt, cánh môi cũng bị rách ra.

Ngồi trên ghế sa lon Mộ Yến Thần nghe tiếng động, ánh mắt từ tờ báo Los Angeles dời về phía cái giường lớn, ánh mắt sắc bén thoáng chốc dịu đi rất nhiều, từ góc độ có thể nhìn thấy cô nhẹ nhàng nghiêng người ánh mắt mờ mịt, trong lòng căng thẳng, buông tờ báo xuống đi tới cạnh cô.

“Đã tỉnh rồi hả?” Mộ Yến Thần cúi người, nhìn cô chằm chằm, tay nhẹ sờ mấy sợi tóc bên tay cô.

Lan Khê đỏ mặt, chui vào trong chăn, oa oa hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Mộ Yến Thần giơ tay lên kéo cô ra ngoài: “mười giờ hơn rồi.”

Lan Khê liền cứng người, không phản ứng lại.

“tại sao anh không gọi em dậy.” Mặt cô đỏ lên đầy oán trách, vội vàng đứng dậy, lấy cái áo ngủ ở đầu giường khoát vào, nhưng lúc đang mặc vào thì bị Mộ Yến Thần ngăn lại, kinh ngạc nhìn hai mắt đang nóng rực của Mộ Yến Thần, anh mím môi lại, nhẹ nhàng cúi đầu xuống hôn lên cái lưng bởi vì đứng dậy mà lộ ra bên ngoài của cô.

Lan Khê run lên, thân thể như nhũn ra, hình ảnh tối hôm qua *** vọt tới, cô liền xụi lơ nằm trên giường.

“Anh, em không còn chút hơi sức nào. Anh đừng làm thêm lần nào nữa.” Cô cầu xin.

Mộ Yến Thần ngoảnh mặt làm ngơ, hai cánh tay giữ lấy lưng của cô tiếp tục hôn —— Ở nơi mà cô không thể nào nhìn thấy, liền hiện ra cảnh xuân phơi phới, anh nhìn thấy những vết hôn ở khắp nơi trên cái lưng trắng nõn của cô, lúc này càng thêm rõ ràng, nhất là cổ và vai, đầy những vết đỏ.

Mộ Yến Thần siết chặt hông của cô, hôn khắp cơ thể cô, cuối cùng dừng lại ở tai cô, chấm dứt sự thân mật.

“Biết không?” Giọng nói của anh trầm tĩnh như nước, lại lộ ra một tia nóng rực, “Nếu như có thể, thật sự rất muốn để cơ thể em mang những dấu vết này cả đời, không bao giờ để nó phai đi —— Lan Khê, em là của anh.”

Đây là lần đầu tiên anh nói những lời như thế này, trong giọng nói trầm tĩnh mang theo một sự chiếm đoạt của mình đối với cô.

Biểu đạt rõ ràng như vậy, trong lúc này, có thể sẽ làm cô sợ.

Quả nhiên, cô gái trong ngực liền cứng đờ, tay liền ửng đỏ, lúng túng không dám quay đầu lại.

Mắt Mộ Yến Thần trong dần dần trở lại bình thường, khôi phục lại bộ dạng dịu dàng, giọng nói khàn khàn: “Đứng lên đi, xe đang ở dưới lầu chờ chúng ta.”

Lúc này, tâm trạng căng thẳng của Lan Khê mới khẽ buông xuống.

Xe.?

Anh đã sớm chuẩn bị xe nhưng vẫn đợi cô đến bây giờ.

Lan Khê đỏ mặt bò dậy, cảm thấy gân cốt như giãn ra thật là mệt chết đi được, mặc áo choàng tắm vào đi vào phòng tắm rửa mặt, động tác vội vàng hấp tấp làm cho cả gian phòng tràn đầy sức sống, chốc lát cô liền ngậm bàn chải đánh răng ra ngoài tìm sữa rửa mặt, một đầu tóc rối bời tán lộn ỉ trên lưng, vô cùng động lòng người.

Mộ Yến thần nhìn cô chằm chằm, lấy quần áo ở trong tủ quần ra, vừa lúc cô đã rửa mặt xong liền chạy ra, Lan Khê kinh ngạc, nhìn anh không những lấy quần áo mà còn lấy luôn đồ lót cho cô, liền đỏ mặt ôm ngực đóng cửa lại.

Mộ Yến Thần, anh đúng là đại sắc lang!

Cô cắn môi lẩm nhẩm.

Hành động như vậy làm ột thiếu nữ như cô cảm thấy không quen, mặt đỏ tới mang tai, nhưng một hồi lâu sau, mặt cô lại càng đỏ thêm, mở cửa phòng tắm chạy ra: “tại sao lại là áo lót mới? !”

Cô nhớ rõ ràng là mình mang theo mấy bộ đã được giặt qua.

Mộ Yến Thần ưu nhã tựa vào ghế sa lon ngược mắt lên nhìn, ánh mắt trầm tĩnh, lạnh nhạt, dịu dàng nói: “Đại khái là lúc ra cửa em cầm nhầm túi, anh không thấy gì trong hành lý cả, hay là em tự tìm đi?”

Lan Khê nhất thời cứng họng, bị nghẹn đến mức không thốt nên lời.

tay cô nắm chặt thành quyền không nói lời nào, chạy nhanh vào trong phòng tắm.

Biết vậy cô đã không hỏi để khỏi phải mất mặt như thế này —— “Vậy làm sao anh biết được số đo của em! ! !”

Lan Khê cắn môi, trong lòng rồi rầm muốn chết.

Nhìn cửa phòng tắm một lần nữa đóng lại, ánh mắt hẹp dài sắc bén của Mộ Yến Thần liền lộ ra nụ cười, vô cùng mê hoặc, làm cho cả căn phòng nhộn nhạo hẳn lên.

Trong đại sảnh, người tới quán rượu vào buổi trưa vô cùng thưa thớt.

Lúc cô tháo cái mắt kính xuống, khuôn mặt Phương Đông xinh đẹp lộ ra hơi thở cao quý , cô mang theo hành lý, cũng không có ý muốn ở trong khách sạn này, lẳng lặng quét mắt nhìn xung quanh một vòng, chậm rãi đi tới ghế sa lon ngồi xuống.

Lập tức có người đến phục vụ, cô gọi một ly trà xanh, an tĩnh ngồi chờ.

Sau một hồi lâu, cuối cùng hai người đó cũng từ than máy bước ra, đi về phía này, quán rượu trong đại sảnh cô cùng vắng vẻ, thần thái trên mặt hai người vô cùng sáng chói, anh tuấn đi với ngọt ngào tương xứng với nhau đến hoàn mỹ, mí mắt phải của Mạc Như Khanh giựt giựt, nếu như bọn họ không phải là anh em, như vậy sẽ không có tình huống ngang trái như thế này. Bất kể là ở nước ngoài hay là ở trong nước.

Mà giờ khắc này, ánh mắt đỏ ngầu, Mạc Như Khanh buông ra lỏng cái tay đang tự bấm vào lòng bàn tay mình, đứng dậy, nhìn bọn họ ở phía xa xa, muốn mở miệng gọi.

114. Chương 114: Đôi Đầu Gây Gắt

Nhanh như chớp, ánh mắt quét tới chỗ Mộ Yến Thần, khung cảnh trước mắt nhanh chóng làm cho Mạc Như Khanh khiếp sợ! Trong nháy mắt, ánh mắt lạnh lùng của anh trầm xuống, đột nhiên đem người đang bước đi thông thả ở bên cạnh kéo lại, xoay người ôm lấy cô, để cho cô “Oanh!” Một tiếng không kịp chuẩn bị gì liền ngã vào trong ngực của anh, giữ chặt cái ót của cô lại, bóng dáng cao lớn rần rở trong nháy mắt che hết toàn bộ tầm nhìn của cô——

.

Sống lưng cứng ngắt, trong không khí lạnh như băng thế này, liền đứng rất thẳng.

Lan Khê kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng gì cái ót liền chào đón một bàn tay, Mộ Yến Thần lạnh lùng ấn cô vào trong ngực, môi mỏng khẽ mím lại.

Không nên nhìn, lan Khê —— không nên nhìn bất kì nơi nào.

“ Anh ” Gương mặt Lan Khê mờ mịt, không biết tại sao anh lại làm như vậy.

“Anh mới nhớ ra là anh để quên đồ ở trên phòng, ” Giọng nói trầm thấp của Mộ Yến Thần vang lên, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng liền trở nên hòa hoãn đi một ít, nhìn cô thật sâu, “Lên trên đó tìm, lấy xuống giúp anh.”

Lan Khê u mê: “Là vật gì vậy? Cặp công văn sao?”

Mộ Yến Thần gật đầu một cái, buông cánh tay cô ra, đút vào trong túi quần, nhìn cô rời đi: “Đi đi.”

Lan Khê vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt tỏ ra nghi ngờ, nhưng vẫn quay ngược lại đi lên lầu, đợi đến khi cô vào trong thang máy, Mộ Yến Thần mới bớt căng thẳng một chút.

Nhưng chuyện khó giải quyết hơn, vẫn còn ở sau lưng.

Huyệt Thái Dương đập thành thịch , kịch liệt đến mức đau nhói, trong đầu vang lên một thanh âm nho nhỏ nhắc nhở anh, anh thật sự không có nhìn lầm, mẹ của anh Mạc Như Khanh, thực sự đang ở đây.

Xoay người lại, cặp mắt dài hẹp của Mộ Yến Thần trở nên lạnh lùng, trực tiếp nhìn bà——

Mạc Như Khanh cũng lạnh lùng nhìn anh, nhưng khác ở chỗ là giờ phút này sắc mặt bà trắng bệch , quả nhiên những hình ảnh này nhìn trên hình thật sự không bằng tận mắt chứng kiến.

Mới vừa rồi, bà thật sự không thể tin vào mắt mình.

Đi lại gần bà, Mộ Yến Thần chậm rãi ngồi xuống , giọng nói trầm thấp: “Tôi Los Angeles từ lúc nào? Tại sao không nói một tiếng?”

Lòng ngực của Mạc Như Khanh thiếu chút nữa không thở được.

Cười lạnh, Mạc Như Khanh mở miệng: “Yến Thần, con thật sự không biết mẹ tới đây để làm cái gì?”

Mộ Yến Thần ngoắc ngoắc khóe miệng: “ Đến thăm con?”

Tròng mắt đen chuyển sang nhìn bà thật sâu, nhẹ giọng nói từng chữ từng chữ một: “Theo con nhớ thì mẹ sẽ không hăng hái như vậy đâu.”

Mạc Như Khanh sắp tức đến điên lên rồi ! !

Cười lạnh một tiếng, giữu cợt nhìn bốn phía, bà tức giận đến mức trên trán nổi cả gân xanh, không nhịn được nữa, kéo túi xách bên cạnh qua móc ra một xấp hình mà bà nhận được ở Mộ gia “Rầm!” Đập lên trên mặt bàn, những tấm ảnh high definition (sắc nét) nhanh chóng rơi tán lạn trên đất, giọng của bà rung rung: “Không biết sao? Vậy con hãy giải thích rõ ràng ẹ, con tốt nhất nên giải thích ẹ biết đây rốt cuộc là cái gì! ! Đây chính là mục đích tới đây nghĩ phép của con sao? Yên Thần, lúc ở Mộ gia nhìn mấy tấm hình như thế này trong lòng mẹ còn biện hộ thay cho con, nhưng con nhìn lại xem tại sao chuyện này lại có thể xảy ra! Mẹ đã cảnh cáo con chưa? Coi như không vì cái gì khác, mà vì Mộ gia nên con hãy tránh ca nó ra! !”

Quán rượu trong đại sảnh vô cùng vắng vẻ và im lặng, âm thanh gào thét này hấp dẫn không ít ánh mắt của những người khác.

Mặt của Mộ Yên Thần lạnh như băng.

Tuyết đột nhiên rơi xuống, không cần nhìn cũng biết, tất cả mọi chuyện xảy ra ở Los Angeles mấy ngày nay, hay nói đúng hơn là từ khi rời khỏi nước, hành tung của bọn họ đều bị người ta nắm trong tay.

Dừng một chút, anh tiện tay cầm lên —— tấm hình kia chụp lại cảnh buổi tối ở khu quảng trường sầm uất.

Trong cơn mưa phùn, cô nhẹ nhàng nằm trên lưng anh, ngủ rất ngon, cả đường phố như làm cảnh cho bọn họ, anh cơ hồ còn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo của cơn mưa, đêm đó cũng ngập tràn sự an tâm, cùng ấm áp.

Đem hình thả lại trên bàn, Mộ Yên Thần chậm rãi mở miệng: “Hoặc là ở lại đây, hoặc là mẹ tìm khách sạn khác —— đi lâu như vậy cũng mệt rồi, chờ mẹ nghỉ ngơi xong, con sẽ nói chuyện này với mẹ.”

Anh luôn chắc chắn và trầm ổn như vậy, dùng loại giọng giống như chuyện này chỉ là chuyện đơn giản như việc chọn thức ăn vậy, Mạc Như Khanh hoàn toàn bị chọc tức! !

Kích động.

Ngón tay bà bắt đầu run rẩy, từ từ lan ra toàn thân, nâng một ngón tay lên chỉ vào anh tới nửa ngày mà không nói được ra lời, bà bị tức đến phát điên rồi! !

“Con nói cái gì.” Ánh mắt của bà tràn đầy sự tức giận cùng kích động hiện lên đầy tơ máu, lộ ra như máu, hơi thở mong manh, “con rốt cuộc có nghe được mẹ đang hỏi con cái gì không, con cứ nhiên lại hỏi mẹ có chờ ở đây hay không? Mộ Yên Thần con.”

“Nếu không thì sao đây?” Anh trầm giọng ngắt lời bà, mắt lạnh lùng ngược lên nhìn bà, nói thêm một câu, “Mẹ nghĩ như thế nào?”

Đôi mắt xinh đẹp của Mạc Như Khanh trợn to, xém chút nữa bị sặc khí! !

“Cô ấy chỉ đi lên lấy chút đồ nên sẽ xuống đây ngay, lịch trình ngày hôm nay cũng đã được sắp đặt, con thật sự không có thời gian, cho nên con mới bảo mẹ không nên ở đây, mà đổi thành bên ngoài ——” Mộ Yên Thần cũng hít thở không thông trong mắt thoáng qua vài tơ máu, mở miệng nói, “Trước khi cô ấy xuống thì mẹ hãy rời đi cùng với xấp hình này đi, không thể cho cô ấy thấy. Biết không?”

Những thứ này rất nguy hiểm, sẽ làm lộ hết mọi chuyện, trước khi anh cho phép, tốt nhất nên đem nó đi thật xa, không thể cho cô ấy nhìn thấy dù chỉ là một mảnh nhỏ tí tẹo.

Mắt của Mộ Yên Thần lạnh như băng, đầy uy hiếp, trên đời này không có thứ gì có thể làm ảnh hưởng bộ dạng lạnh lùng này của anh được, không thấy được, cũng đừng tới được.

Mạc Như Khanh rốt cuộc cũng có thể khăng định được, thật may mắn, nhờ có cái thân thể khỏe mạnh này, không ốm không bệnh của mình. Hôm nay nếu như đổi lại là Mộ Minh Thăng ở chỗ này nhìn thấy cảnh tượng đó, nghe con trai ruột của ông nói những lời nghịch lý này, có lẽ ông sẽ tức giận đến mức làm cho bệnh tim phát tác, không cần cấp cứu gì cả ngay lập tức buông tay quy thiên! ! (chết)

115. Chương 115: Loạn Luân (1)

Lan Khê ngó ngán, giờ mới biết anh đang nhức đầu.

Đêm đông trời lạnh giá, có lẽ là do cái đêm gió thổi mạnh ới là mạnh kia, anh đi theo cô lâu như vậy trở về lại phải làm việc đến tận khuya, mới ảnh hưởng tới sức khỏe, làm cho người ta không khỏi đau lòng. Giờ phút này, Lan Khê trơ mắt nhìn anh nhắm mắt lại, gương mặt tuần tú đầy mệt mỏi, không nhận được liên đưa lấy tay ấn nhẹ xuống huyệt Thái Dương của anh.

Khoảng cách quá gần, có thể cảm nhận được hơi thở của anh, cô căn bản không biết cách xoa bóp, cho nên không theo phương pháp gì cả, lúc thì dùng sức nặng lúc thì nhẹ. Nhưng Mộ Yến Thần vẫn rất hưởng thụ, thoải mái đến mức không muốn mở mắt ra.

Nếu cứ tiếp tục mãi như thế này, thì tốt biết bao nhiêu.

“Lan Khê.” Anh đột nhiên nhẹ giọng gọi cô.

Lan Khê ngẩn ra, “Dạ?”

Tay nâng lên, nắm lấy cái tay mềm mại của cô trong lòng bàn tay, ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần mở ra, nhìn cô thật lâu, khàn giọng nói: “Mấy ngày nay chỉ muốn ở trong khách sạn thật không muốn đi đâu Nhưng bên công ty đột nhiên có chuyện, anh phải tránh không thể gặp em, cho nên em tốt nhất đừng có ngây ngô như thế này làm cho anh phải lo lắng, có biết không?”

Giọng nói của anh quá mức dịu dàng, làm cho Lan Khê có chút giật mình, cô ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Khóe miệng Mộ yến thần nâng lên cười nhàn nhạt, khàn giọng hỏi: “Trách anh sao?”

Dẫn cô tới đây, làm cho cô vui vẻ, nhưng lại không thể cho cô được niềm vui trọn vẹn.

Không biết vì sao, Lan Khê chợt nhớ tới thành phố C, ngày đó, cô một mình ở trước cửa trường chờ anh. Nếu như nói Los Angeles vĩnh viễn không có mùa đông, so với mùa đông ở thành phố C những ngày lạnh giá này còn dài hơn nhiều, sương dính vào áo mỏng, lạnh lẽo đến thấu xương, cô đã từng nếm thử cảm giác phải đứng trong đêm đông lạnh giá đợi chờ trong vô vọng, cô không muốn nếm thử thêm lần nào nữa.

Gió đem mấy sợi tóc lăn nữa thổi loạn, đầu óc cũng theo đó cảm thấy “ông ông”, trí nhớ ùn ùn kéo đến gào thét.

Cái tay nhỏ bé của Lan Khê mỗi như khe khẽ mở tay anh ra, năm ngón tay tách ra, cùng anh đan xen vào nhau, giọng nói mềm mại theo gió phiêu tán, nhưng anh vẫn nghe thấy được, cô nhỏ giọng mà kiên định nói: “Mộ Yến Thần, chúng ta đi xem hình đi.”

Xăm hình.

Tiếng gió phàn phật, xe cáp đung đưa, bắt đầu dọc theo đường sắt mà chạy, Mộ Yến Thần theo bản năng kéo hông của cô qua đem cô ôm vào trong ngực, một hồi lâu sau mới mở mắt ra, ánh mắt thâm thúy chống lại đôi mắt sưng nước của cô: “Xăm cái gì?”

Lan Khê lần nữa giữ chặt bàn tay của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt mơ hồ sợ tới mức tái nhợt, nụ cười yếu ớt như đóa hoa nhỏ, nhẹ nhàng tràn ra, nhẹ giọng nhấn rõ từng chữ: “Lan Khê, quên đi, S.” (chả hiểu Khê Khê ý nói gì ><)

Thân thể cao lớn của Mộ Yến Thần, khẽ cứng đờ.

Lan Khê cắn môi, trong lòng mang theo một chút chua xót cười yếu ớt, có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng ôm lấy anh, đem đầu tựa vào ngực anh, giọng oa oa nói: “Em chỉ đùa với anh chút thôi.”

Cô chính là muốn đùa một chút với anh mà thôi.

Có lúc con người ta sẽ làm những chuyện khó hiểu để chứng minh cái cảm giác không an toàn trong lòng mình, giống như một cam kết, giống như nhả cười, như khắc trên tượng gỗ những lời thề ướm với nhau.

Mà cô cũng không muốn gì nhiều.

Cô chỉ muốn sau này khi anh không còn ở bên cạnh mình nữa, thì vẫn còn một chút kỉ niệm để cô cho tin tưởng, anh vẫn còn ở bên cạnh. Anh vẫn đứng ở sau lưng cô, chỉ cần cô quay người lại, là có thể nhìn thấy anh ngay.

Thân thể của Mộ Yến Thần từ từ cứng lại, cúi đầu nâng cái đầu đang chôn sâu trong ngực mình lên, cô lại không cho, hai cánh tay mềm mại quấn lấy anh thật chặt, chặt hết mức có thể, để cho anh không nổi giận.

“ Được, ” anh khàn giọng đáp ứng, xoa xoa mái tóc bị gió làm cho xốc xếch, giọng nói xa xăm giống như từ trong không gian truyền vào, “Đợi đến khi trở về nước, ... Chúng ta cùng đi.”

Bất kể là chuyện điên cuồng gì, chỉ cần cô muốn làm, anh cũng sẽ làm cùng.

Anh làm sao có thể không biết được giờ phút này trong lòng cô đầy bất an, giống như người đang đứng trước bờ vực thẳm, chỉ cần bước sai một bước thì sẽ rơi vào vực sâu ngay. Bọn họ ở bờ vực sâu hưởng thụ cực lạc. Còn tưởng rằng có thể vĩnh viễn không cần xoa người lại.

N

Trước cửa khách sạn thấy có hai người đàn ông mặc trang phục Trung Quốc màu đen trong nháy mắt Lan Khê nghĩ là mình thật sự đang thấy diễn viên trong The Matrix, nếu như vẻ mặt của đối phương không phải nghiêm nghị mà ôn hòa, cô cũng đã suy nghĩ phải lùi về phía sau và đi báo cảnh sát.

“Excuseme.” Lan Khê nhẹ giọng mở miệng.

“Mộ tiểu thư, ” hai tay người đàn ông dúi vào túi quần, trầm giọng cắt đứt lời của cô..., “Chúng tôi là người Trung Quốc, cô có thể dùng tiếng Hán.”

Mắt Lan Khê khẽ run lên, ngửa đầu nhìn hai người kia, tâm trạng chẳng những không buông lỏng, ngược lại còn buộc chặt hơn.

“Vậy các người tới đây làm cái gì?”

“Không có gì, ” người đàn ông đơn giản đáp, “Mộ tiểu thư cô cứ ở trong khách sạn nghỉ ngơi thật tốt, nếu như muốn đi ra ngoài thì phiền thông báo cho chúng tôi một tiếng chúng tôi sẽ đi theo —— đây chính là ý của Mộ tiên sinh.”

Mộ tiên sinh.

Ở Los Angeles xa lạ này, Lan Khê nghe thấy ba chữ này thì trong lòng mềm nhũn, trong ánh mắt cũng không còn đề phòng và xa lánh nữa. Ở chỗ này, người có thể được bọn họ gọi là Mộ tiên sinh, trừ Mộ Yến Thần ra sẽ không có người thứ hai.

“A, ” cô bình tĩnh lại, thấy bọn họ ở bên ngoài bộ dạng cao ngất đứng yên tại chỗ, tốt bụng nói, “Vậy các người có muốn vào trong ngồi một chút không?” Đứng suốt ở ngoài như vậy sẽ rất mệt.

Mấy người đàn ông kia: “”

Hắn không nghĩ tới Lan Khê sẽ nói như vậy, trên mặt nhanh chóng có chút lúng túng, nói thật nhỏ: “Không cần, Mộ tiểu thư tự chăm sóc mình cho tốt là được rồi, có vấn đề gì có thể trực tiếp gọi điện cho Mộ tiên sinh.”

Lan Khê không thể nào đoán ra được, ở một nơi xa lạ như thế này Mộ Yến Thần làm sao lại có thể lực lớn như thế này, chỉ là cô cũng không muốn nghĩ nữa, khoe miệng ngọt ngào nâng lên cười yếu ớt, vô cùng ấm áp, cô khoát khoát tay, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

—— Rốt cuộc là anh đang lo lắng chuyện gì, mà phải mượn vệ sĩ canh giữ ngày đêm cho cô?

Lan Khê đi tới kéo màn cửa sổ ra nhìn cảnh sắc bên ngoài, kinh ngạc phỏng đoán

116. Chương 116: Cứ Nhắm Vào Con

Nếu như một lần nữa nghe được những lời dơ bẩn sắc bén đó từ trong miệng của bà, anh không biết mình sẽ làm ra chuyện gì, cũng không biết còn có thể chịu đựng được hay không, nhắc chân tránh ra, cái gì đều không làm.

Mạc Như Khanh kích liệt run rẩy, lỗ miệng kêu lên: “con đứng lại đó ẹ! !”

Lồng ngực bà kích liệt phập phồng, mang theo tức giận cùng đau nhức, thậm chí nhìn bóng lưng của anh cũng thấy được sự e ngại cùng cực đoan! Bà biết anh xoay người tránh đi, là muốn tiếp tục ở cùng một chỗ với Lan Khê!

Nó rõ ràng là tới đàm phán với bà, lại không kịp chờ đã chạy về bên cạnh cô ta! Bọn họ ở chung một chỗ triển miên thân thiết khiến Mạc Như Khanh chỉ cần nghĩ đến liền không nhận được nhắm mắt lại, muốn ngắt đi.

“Được rồi mẹ sẽ không nói thêm gì nữa, con trở lại, ngồi xuống đi ” Mạc Như Khanh hết sức áp chế hơi thở run run của mình cất giọng nói, tay để cùng một chỗ khê run, “Muốn mẹ không gặp nó, không vạch trần nó, cũng có thể —— mẹ sẽ tìm cơ tới đón nó trở về cùng. Con ở lại xử lý chuyện của công ty, chờ xử lý xong rồi con hãy về nước, trở về nước rồi mẹ sẽ không bao giờ nữa cho phép các con đơn độc ở chung một chỗ nữa! Các con đừng mơ tưởng sẽ có cơ hội ở gần nhau nữa! !”

Gương mặt bà đỏ lên, ánh mắt của Mạc Như Khanh bén nhọn vô cùng lạnh lùng, giọng nói khàn khàn, âm thầm quan sát anh: “Trước kia là do mẹ sơ sót, không nhận ra được con bé đó đối với con là loại tình cảm không đứng đắn, mẹ thấy nó cũng đáng thương, nên nó làm việc xấu gì mẹ cũng không so đo với nó làm gì, thật không ngờ nó lại chạy khắp nơi tìm con! ! Sớm biết như vậy lúc nó bắt đầu kể cận con thì mẹ đã đề phòng chuyện hoang đường như hôm nay cũng sẽ không xảy ra! Tốt lắm, mẹ thật sự không ngờ tới.” (thêm à con thêm đi dụ dỗ khê khê nhà ta trước đấy, thêm đừng có mà ở đó tự sướng nữa >_<>)

Bà nghĩ đây là cách tốt nhất rồi.

Giơ tay lên xoa xoa mi tâm, Mạc Như Khanh tiếp tục nói: ” đặt thêm một vé máy bay nữa, ngày một mẹ cùng nó trở về, mẹ sẽ để cho nó chút mặt mũi không vạch mặt nó nữa, con tới nói với nó.”

“Mẹ lầm rồi.”

Giọng nói trầm thấp từ tính mang theo chút lạnh lùng, chậm rãi nói rõ từng chữ, cắt ngang kế sách cùng suy nghĩ của bà.

Ánh mắt Mộ Yến Thần sắc lạnh như băng, ưu nhã xoay người trừng mắt nhìn thân thể khê cứng ngắc bà, lặp lại thêm một lần nữa: “Mẹ, mẹ lầm rồi.”

Bả vai Mạc Như Khanh siết lại, hô hấp cũng bắt đầu không yên.

Chậm rãi đem hai cánh tay đặt lên ghế sofa, ánh mắt anh trở nên nặng nề, mím chặt môi mỏng lộ ra sát khí, chậm rãi lên tiếng: “con không có ý định để cho em ấy trở về nước ngay bây giờ, càng không có ý định cùng em ấy tách ra. Hôm nay con đến tìm mẹ là muốn nói ẹ biết quan hệ của chúng con thật sự giống như những gì mẹ thấy, hơn nữa, con yêu em ấy —— con cũng không muốn buông tay em ấy ra.”

Trong lòng anh cũng rất băn khoăn, cũng rất dao động.

Nếu như có thể, có thể dừng yêu cô. Anh cũng sẽ không để mình phải gánh cái tội ác nhếch nhác ấy.

Khóe miệng xinh đẹp liền nở một nụ cười châm chọc, mê hoặc đến bức người, Mộ Yến Thần tiếp tục nói: “Còn một việc mẹ bị nhầm lẫn nữa, về sau nhớ đính chính lại —— không nên nói em ấy không hiểu chuyện, bởi vì người không hiểu chuyện chính con, là con yêu em ấy trước, cho nên về sau, dù không thể ở cùng nhau, cũng là Mộ Yến Thần có lỗi với em ấy”

Đột nhiên. ” chát! !” Một cái tát thô bạo đánh lên khuôn mặt anh tuần của anh.

Thanh âm của Mộ Yến Thần bị cắt ngang, gương mặt tuần tú lệch qua một bên.

Đau rát truyền đến, giống như đã chờ đợi rất lâu, rốt cuộc cũng bị đánh một cái đau như vậy, Mộ Yến Thần cũng không cảm thấy đột ngột. Một tát này, anh chờ rất lâu rồi.

Hai mắt Mạc Như Khanh khiếp sợ cùng tức giận, tay run run, một phần do dùng sức quá mạnh, một phần là vì bà không thể nào ngừng run được, bà suýt nữa bị lời nói làm điên đảo Càn Khôn hủy thiên diệt địa của con trai mình bức đến mức muốn ngất xỉu !!

Yêu.

Nó trơ mắt ở trước mặt bà nói, nó yêu con bé đó, nó yêu Lan Khê !

Quan hệ máu mủ ruột thịt liền lóe lên, sôi trào, lông mi của Mạc Như Khanh kịch liệt run rẩy, rũ xuống, lấy hai tay bịt miệng lại.

Sờ sờ khóe miệng, rất đau, làm cho đại não trống rỗng không còn suy nghĩ được gì nữa.

Trên gương mặt tuần tú liền nổi lên năm dấu tay rất rõ ràng, Mộ Yến Thần trừng mắt, đứng dậy, cố kìm chế nói : “Cho nên mẹ trở về trước đi—— cho con chút thời gian xử lý chuyện này, nghĩ xong con sẽ trả lời chắc chắn ẹ.”

Cổ họng Mạc Như Khanh cứng lại khiếp sợ không nói thành lời, đợi đến khi anh sắp đi tới cửa thì mới đề được chua xót ở trong lòng xuống!.

“Chẳng lẽ con muốn đem chuyện này về thành phố C, làm Minh Thăng biết nhà mình có một đôi nam nữ loạn luân? ! !” Toàn thân bà phát run, cổ nén nước mắt nói với anh một câu.

Bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của Mộ Yến Thần dừng ở cửa.

“ Nếu không được thành toàn thì cũng không biết được?” Hai tay *** túi quần, anh khàn khàn nói một câu.

Anh quay lưng lại nên không thể nhìn thấy được ánh mắt của anh, chỉ có thể theo âm thầm suy đoán tâm tình của anh, vô cùng tuyệt vọng.

117. Chương 117: Nhìn Các Con Làm

Hành lang trống rỗng, tám thảm làm bằng lông dê ở trên đất tỏa ra mùi vị tĩnh mịch.

Hai người đàn ông đứng ở cửa, lại bị cái người vừa mở cửa ra kia làm cho thức tỉnh.

Dừng một chút, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của người đàn ông quay sang nhìn cô, kêu một tiếng: “Mộ tiểu thư.”

Lan Khê kinh ngạc nhìn hành lang trống rỗng, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt tản ra một sự mù mịt, một hồi lâu sau mới hồi hồn, nhìn về phía anh ta. diendanlequydon

“Anh vẫn còn ở đây.” Cô cất giọng khàn khàn nói.

Người đàn ông nhìn cô, có chút mơ màng gật đầu: “Vâng, tôi còn ở đây.”

“Vậy anh ấy tại sao vẫn chưa về?” Cô tiếp tục ngửa đầu hỏi.

Người đàn ông lấy tay đưa lên sờ mũi, sắc mặt lúng túng ho hai tiếng, nói thật nhỏ: “Mộ tiểu thư, cô hãy mặc quần áo tử tế rồi mới nói tiếp được không?”

Lan Khê dừng một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt tái nhợt đầy mê mang, liếc mắt nhìn trang phục mình, lấy tay nín lấy cổ áo, cuống quýt lui về phía sau mấy bước “Rầm!” Thanh âm đóng cửa vang lên.

Cô đây là thế nào?

Níu lấy cổ áo đứng yên tại chỗ một hồi, bắt đầu cảm thấy lạnh lẽo thấm vào bàn chân, dù là đứng trên thảm cũng không cách nào ngăn được cái lạnh thấu xương của Los Angeles, cô từ từ đi trở về, bò lên trên giường tìm điện thoại di động.

Ngón tay nhẹ nhàng bấm lên màn hình, cuối cùng dừng lại tại số của Mộ Yến Thần. diendanlequydon

Nhẹ nhàng cắn môi, cảm thấy đau đớn từ cánh môi đánh thẳng vào tim, cặp mắt trong veo của cô lộ ra vẻ đau thương, biết là mình không nên quấy rầy, nhưng vẫn không thể nhịn được, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vẽ một cái —— điện thoại mở lên.

Trong đêm khuya Mộ Yến Thần đi ô-tô trở lại, mới vừa chuẩn bị xuống xe đi vào khách sạn thì điện thoại liên vang lên, tay buông lỏng cửa xe ra những người bên cạnh liền giúp anh đóng lại, ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần nâng lên, lướt mắt nhìn người nọ.

diendanlequydon

“Lái xe về đi, tôi không cần.” Anh nhàn nhạt nói một câu, xoay người rời đi.

Mái tóc người nào đó bù xù, giống như là Hồn Huyết Nhi, vẻ mặt khê căng thẳng, nhìn anh rời đi vội vàng khóa xe mở miệng nói: “Thần, nếu như có thể thì hãy suy nghĩ một chút, trở về Digland York, tôi bảo đảm với cậu sản nghiệp ở đây tốt hơn cái gia tộc ở Trung quốc gấp trăm ngàn lần, chẳng lẽ cậu không biết mấy tháng qua Hội Đồng Quản Trị đều đang đợi cậu, chỉ chờ một mình cậu.”

“Chẳng phải rất vô ích sao.” Mộ Yến Thần trả lại cho anh ta một câu, trông mắt đen quét qua màn hình điện thoại di động. diendanlequydon

“Vậy cậu cho thời gian cụ thể, lúc nào cậu có thể trở lại, chúng tôi có thể tiếp tục chờ.”

Mộ Yến Thần bước chân chậm lại, ngược mắt nhìn anh ta: “Trước cầm miệng —— đừng lên tiếng.” diendanlequydon

Người trước mặt rốt cuộc bị chấn động đến khiếp sợ không dám phát ra một âm thanh nào, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của Mộ Yến Thần tránh đi hai bước bắt máy điện thoại di động, nói thật nhỏ: “Lan Khê.”

Hai chữ trầm thấp nhẹ nhàng kia xuyên qua điện nghe lọt vào tai Lan Khê, cô kinh ngạc, lại không phát ra tiếng nào.

Tâm Mộ Yến Thần khê nhói lên, thần sắc hơi căng thẳng, môi mỏng đặt sát ống nghe nói thật nhỏ: “Có thể nghe được anh nói gì không. Thế nào?”

Lan Khê siết chặt điện thoại di động, một hồi lâu mới phát ra âm thanh: “. Sắp mười giờ.”

Âm thanh khàn khàn êm ái vang lên làm cho Mộ Yến Thần run lên, anh giơ tay lên nhìn đồng hồ quả nhiên đã gần mười giờ, anh đã để cô một mình ở khách sạn cả ngày. Anh dịu dàng nói: “Bây giờ em hãy mở cửa sổ ra đi, anh đang ở dưới lầu.”

Lan Khê run lên một cái, ánh mắt không nhịn được nhìn về phía cái rèm đang bao trùm cửa sổ, tim thắt chặt.

Cô không thể tưởng tượng nổi đứng dậy, chân không đi tới cửa sổ dây cộm trước mặt đem rèm cửa kéo ra, cửa sổ cũng mở ra, đột nhiên khí lạnh xông vào làm cho cô run lên nột cái, ở trong cảnh đêm gió lạnh buốt, Lan Khê thò người ra nhìn xuống.

“Không nhìn thấy, phía dưới thật là nhiều người.” đôi mày thanh tú của cô nhẹ nhàng nhíu lại, thanh âm có chút đáng thương.

Gió thổi làm mấy sợi tóc bay múa lung tung, mấy ngón tay trong nháy mắt lạnh như băng, cô lại không tìm thấy được bóng dáng của anh.

Môi mỏng của Mộ Yến Thần mím thật chặt, từ trong góc chậm rãi đi ra, ngửa đầu nhìn về phía cô: “Bây giờ thế nào?”

Lan Khê rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn ưu nhã của anh, cắn môi, ngón tay giữ chặt cái cửa sổ lạnh như băng, uất ức mà thỏa mãn “Dạ” một tiếng, ánh mắt không nhúc nhích nhìn phía trước, ở

khoảng cách xa như vậy đem hình dáng của anh khắc vào tim, cánh tay đã lạnh như băng cũng không hề phát hiện. diendanlequydon

“Đi vào trong đi đừng để bị cảm lạnh, anh lập tức tới ngay.” Anh trầm nhẹ an ủi.

“Thần.” Người nọ thấy anh cúp điện thoại, lập tức lại quần tới khuyên bảo.

“Tôi không đi được ——” giọng nói Mộ Yến Thần khàn khàn, ánh mắt sâu sắc lộ ra sự thâm thúy cùng dây dưa, anh dùng hết sức chụp lấy bờ vai của người nọ, “Tạm thời chớ nói những thứ này với tôi.”

Tạm thời anh không có bất kỳ tâm trí của cùng hơi sức, nói những chuyện này với hắn.

Người nọ trong lòng suy nghĩ mọi cách níu kéo, nhìn anh đi ra ngoài, không nhin được liền nhắc chân tiếp tục theo sau, nghĩ rằng nhất định phải mượn cơ hội anh đi công tác ở Los Angeles lần này khuyên anh ở lại đây luôn! Hắn thật sự không hiểu, tại sao anh có thể đối với thế lực cường đại ở Digland York mà có thể nói buông liên buông, nếu đem đi so sánh, thì cái Mộ gia nhỏ bé đó có được coi là gì đâu chứ? ! diendanlequydon

Mà lúc này cậu ta mới vừa nói mấy câu ngắn gọn.

Cuộc điện thoại vừa rồi có thể hay không chính là nguyên nhân làm cho anh không chịu trở về?

—— Mấy chục năm qua, hắn chưa bao giờ thấy qua Mộ Yến Thần lại dùng giọng điệu dịu dàng cùng vẻ mặt ấy nói chuyện bao giờ!

Khi đi theo Mộ Yến Thần vào trong, còn chưa vào tới bên trong khách sạn, liền phát hiện bước chân của Mộ Yến Thần có chút kỳ lạ, đứng lại ở trong đại sảnh, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi hơi nghiêng, ánh mắt mang theo một tia khát máu cùng sát khí trùng mắt nhìn bóng dáng ở phía ngoài đại sảnh. diendanlequydon

Không nhúc nhích.

Mộ Yến Thần thật sự chưa bao giờ nghĩ tới việc phải dùng một câu “Âm hồn bất tán” để hình dung mẹ mình.

Thế nhưng giờ phút này, trong lòng của anh lại tràn ngập lạnh lùng khát máu, tâm lạnh gay gắt.

—— Nơi xa, Mạc Như Khanh cao quý ưu nhã so với ban ngày thì cần nhu hòa hơn, không chút lo lắng nào, bà thậm chí còn gọi một ly cà phê ngồi xem tạp chí, ngược mắt lên đụng phải ánh mắt của Mộ Yến Thần, bà thậm chí còn cười một cái, nhấp một miếng cà phê, không nhìn nữa.

diendanlequydon

Về mặt này, giống như chỉ là ngồi chơi bình thường.

Ánh mắt sắc của Mộ Yến Thần lạnh như băng, gương mặt tuấn tú cũng trở nên căng thẳng, nhắc chân chậm rãi đi tới, đứng tại chỗ lẳng lẳng đưa mắt nhìn bà.

diendanlequydon

“Về rồi?” Mạc Như Khanh ngược mắt, gương mặt xinh đẹp mang theo sự hiền lành cười yếu ớt.

Cười như vậy, có chút kinh tâm động phách.

Cầm điện thoại di động lên nhìn thời gian, nụ cười của Mạc Như Khanh càng sâu hơn, kinh thường nói: ” Trở về giờ này cũng vừa đúng lúc, nó ở trong khách sạn chờ con cả ngày, trở về vừa đúng lúc bởi nó, đoán chừng nó cũng nhớ con rồi?”

Mặt Mộ Yến Thần lạnh lùng liếc bà, cơ hồ bị bà làm cho tức giận.

Một hồi lâu sau anh mới tháo xuống sự đề phòng của mình , cúi người xuống ghế sa lon, khàn khàn nói: “Mẹ muốn làm cái gì?”

diendanlequydon

Mạc Như Khanh cười nhạt một cái, có chút giễu cợt, tay nhẹ nhẹ cầm lấy lấy tách cà phê.

“Muốn mẹ làm cái gì? Yến Thần, mẹ muốn làm gì, chẳng lẽ con không nhìn ra?” Nói xong con mắt sắc bén của bà tỏ ra lạnh nhạt, lộ ra nụ cười lạnh, đến gần mặt của anh, “Bây giờ con đi lên đó—— đi lên với nó,

trước kia mỗi đêm các người sống như thế nào, thì tối nay cứ sống như vậy, hôn, làm tình. Yêu, tâm sự, tùy các con —— nếu như con cảm thấy việc này cũng bình thường, vậy mẹ ngồi ở đây suốt đêm nhìn các con, con nên nhớ, mẹ vẫn luôn nhìn các con, con lớn mật lắm không phải sao? Vậy thì tốt nhất nên làm xong toàn bộ, xem xem có thoải mái, thích thú hơn lúc các con lén lén lút lút không?”

diendanlequydon

Cười lạnh kéo dài, thâm lặng lộ ra lạnh lẽo, Mạc Như Khanh nghiêng đầu, cười vô cùng hiền lành nhu hòa: “Con cứ nói đi?”

Ánh mắt Mộ Yến Thần lạnh lùng, gắt gao nhìn chăm chăm bà, môi mỏng căng thẳng bặm lại, ngón tay cũng siết chặt vào sô pha, nổi cả gân xanh, cho thấy anh đang vô cùng ẩn nhẫn.

Chính tai nghe mẹ của mình nói những lời này, quả thực đem sự tôn nghiêm của anh từng đao từng đao cắt mất, nghiền ép tội ác của anh, tra hỏi lương tâm của anh! ! diendanlequydon

Những tia máu đỏ tươi từ từ hiện ra trong con ngươi, Mộ Yến Thần cố nén một hồi lâu mới mở miệng: “Mẹ.”

“Đừng gọi ta là mẹ, ” Mạc Như Khanh cười lạnh cắt ngang lời của anh, tư thái càng thêm quyền rũ. “Theo như thân phận thì nó cũng là con gái của mẹ, đều là con của mẹ, lúc người khác khen cũng sẽ nói, Mộ phu nhân, bà có hai đứa con”

“A, mẹ cũng vậy cảm thấy, mẹ thật sự có có hai đứa con.” Mạc Như Khanh cười lạnh trên mặt hiện chảy đầy nước mắt, “Nhất là hôm nay, lúc con đường hoàng nói với mẹ con yêu nó, mẹ thật sự không biết cái gọi là đạo đức rốt cuộc có chút trọng lượng với con hay không. Yến Thần, không bằng hôm nay con hãy tự tay ẹ nhìn xem? Xem xem lúc các con ở nơi này, có phải hay không ngay cả lễ nghĩa liêm sỉ cũng không cần hiểu?” diendanlequydon

Mộ Yến Thần nhắm mắt, gương mặt tuần tú tái nhợt, tâm bị đầy xéo , bị buộc đến đến đường cùng.

Từ trước đến giờ anh biết của mình hung ác tuyệt tình, từ lúc mười bảy tuổi lần đầu hoàn thành trận đấu, thu mua được dự án liền trở mặt nhìn đối phương táng gia bại sản mất hết vốn thì anh đã biết mình có thật sự hung ác, chỉ là cái loại hung ác đó, thì ra là được thừa hưởng từ mẹ ruột anh, chứ không phải là không có xuất xứ.

Không phải tới bây giờ anh mới biết bà thông minh, nhưng anh không biết, bà nói chuyện vô cùng thủ đoạn, giống như thanh đao, làm cho người ta không còn sức lực, dùng một chiêu trí mạng, tìm nơi yếu ớt nhất của người khác mà đâm vào , trong nháy mắt cơn đau không thể nào lặn át được. diendanlequydon

Ngay cả một câu anh cũng không thể nói ra được.

118. Chương 118: Lan Khê Thật Xin Lỗi

Mở cặp mắt thâm thúy ra, tuyết lạnh thấu xương, ẩn chứa hơi thở không thông đầy tuyệt vọng cùng giãy giụa. diendanlequydon

Môi mỏng thoáng qua một chút tái nhợt, gân xanh trên mu bàn tay của Mộ Yến Thần dần dần mất đi, chậm rãi rút tay về, khàn khàn nói một câu: “. Về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nói xong anh đứng dậy, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chú nhìn Mạc Như Khanh vẫn còn đang ngồi ở trên ghế sofa.

Hốc mắt bà ửng hồng, hơi nước mờ mờ, tiếp tục ưu nhã mà an tĩnh nâng tách cà phê nhẹ nhàng uống, không nhanh không chậm. Chính là không nhanh không chậm, nhìn Mộ Yến Thần, đây là sự hành hạ sâu nhất.

— Một ánh mắt lạnh bạc đâm vào lưng, đâm vào trái tim, thời thời khắc khắc theo dõi hành động của anh như một sự hành hạ.

Trong lòng đau xót, Mộ Yến Thần mím môi thật chặt, bão táp cuộn cuộn trong ánh mắt phát ra một tia bén nhọn lạnh lùng, vô tình xoay người đi vào trong, sải bước.

Anh không muốn quay đầu lại, không muốn nghe những lời tố cáo đó nữa, không muốn nhìn gương mặt chua xót trách cứ đó! Bởi vì nếu nhìn nữa, anh sẽ mất đi hết tất cả dũng khí.[diendanlequydon](#)

Cửa thang máy mở ra, anh đi thẳng vào.

Ánh mắt trong veo của Mạc Như Khanh quét về phía chỗ đó, áp xuống khí lạnh ở trong lòng, hốc mắt càng thêm ướt át, chua xót lộ ra sự ác độc lạnh như băng, bà giương đầu gọi phục vụ tới, thần sắc trầm tĩnh như nước giao phó việc cho anh ta.

Thở mở cửa phòng xoạt một tiếng mở cửa ra làm Lan Khê giật mình, không nhìn được từ bên trong phòng rửa mặt chạy đến nghênh đón anh.

Cửa phòng mở ra, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của Mộ Yến Thần đi tới, ánh mắt thâm sâu nâng lên, rơi vào ánh mắt của cô.

“ ” Lan Khê mới vừa định há mồm ra nói liền bị ngăn ở trong cổ họng, ánh mắt ướt át của cô thoáng qua một tia sáng, phát hiện hình như anh có cái gì đó không đúng. Hơi thở của anh từ trước đến giờ chưa bao giờ ‘ hắc ám ’ đáng sợ như vậy.

“ Anh, anh về rồi. ” Cô đập lên đôi dép vải bông, ánh mắt trong sáng, khéo léo đi tới cầm lấy chìa khóa và túi xách của anh, chạy lại tửu đồ cất vào.

Ánh mắt sắc thâm thúy của Mộ Yến Thần giống như làn nước, thâm lặng mà khắc nghiệt, nhìn cô mặc áo sơ mi của mình bộ dáng vô cùng xinh đẹp, chỉ một bộ trang phục thôi cũng đủ biết bọn họ đã vượt quá sự thân mật bình thường. Phía trong cổ áo của cô, vẫn còn lưu lại dấu vết của anh, mấy dấu hôn như ẩn như hiện lộ ra.[diendanlequydon](#)

Tất cả những thứ này, đã sớm không thể che hết.

Trong đầu anh chợt vọt ra lời nói của Mạc Như Khanh— con lớn mật lắm không phải sao? Vậy thì tốt nhất nên làm xong toàn bộ, xem xem có thoải mái, thích thú hơn lúc các con lén lén lút lút không?

Xem thêm: [viewtopic.php?f=142&t=313807](#)

“ Đói bụng sao? ” Anh đột nhiên mở miệng hỏi.

Lan Khê bước cà nhắc treo tây trang lên cho anh, nghe được giọng nói vang lên liền ngẩn ra, dằng hoàng gật đầu: “ Dạ, có một chút. ”

Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần vẫn nhìn chăm chăm vào cô, sau một hồi lâu thì rũ xuống, ngón tay thon dài đem caravat cởi ra, động tác có chút lạnh lùng, nói thật nhỏ: “ anh cũng thế. ”

Lan Khê kinh ngạc, ngẩn ngơ dụi dằng nói: “ Vậy chúng ta cùng nhau đi ăn cơm. ” (ảnh chỉ muốn ăn chấy thoy ←_←)

Nhưng cô không ngờ tới cô còn chưa nói liền cảm thấy một bóng đen bao trùm lấy cô, cô cả kinh lão đảo lùi về sau một bước, eo đột nhiên bị một bàn tay to lớn kéo về, buộc chặt, tiếp theo cô kinh ngạc thét lên một tiếng chói tai liền bị ôm lấy cái eo!

Trên đỉnh đầu một cái đèn treo theo phong các quý tộc Châu Âu quý vô cùng tinh xảo, xinh đẹp, đắm chìm dưới ánh đèn nhu hòa, biểu hiện trên gương mặt tuần tú của Mộ Yến Thần có chút đáng sợ, anh lẳng lẳng nhìn cô cất giọng khàn khàn nói: “ Trước tiên anh nên ăn em đồ đói cái đã. ” (e biết ngay mà)

Nói xong liền bước tới ôm lấy cô đi vào trong phòng ngủ, không thèm để ý tới vẻ mặt khiếp sợ không thể tin được của cô liền ném cô lên trên giường!

Thân thể Lan Khê té xuống choáng váng hoa mắt, những sợi tóc đen bóng xinh đẹp xõa ra trên giường, cô có chút kinh hoảng đứng lên chống đỡ thân thể, theo bản năng phát hiện hơi thở của Mộ Yến Thần có chút thô bạo, cho nên khi Mộ Yến Thần cúi người xuống hôn lên môi của cô làm cho cô có chút sợ hãi, thậm chí lấy tay đẩy ngực của anh ra, lại không nghĩ rằng nụ hôn này sẽ không êm ái như vậy.

Lạnh giống như băng, không mang theo một chút ấm áp nào.

Hai cánh tay Mộ Yến Thần vươn ra để cô vào chính giữa, nắm chặt gáy của cô, trần trọc đối sang một góc độ khác để hôn cô, cô có chút thất kinh, định lùi ra một chút để nhìn anh, lông mày của Mộ Yến Thần nheo lại, ôm cô chặt hơn, không cho cô nhúc nhích.

Nụ hôn êm ái, dần dần trở nên nóng bỏng kích tình, xâm nhập mà bốc lửa.

Lan Khê lấy tay níu lấy áo sơ mi của anh, hoàn toàn không thể đẩy nổi cái cơ thể to lớn đang dần dần tiến tới gần của anh, chỉ có thể mặc cho anh nâng cằm của mình lên hôn thật sâu, cái lưỡi bị anh cắn mút đau đớn đến tê dại, linh hồn của cô cũng nhanh chóng bị anh đem đi, theo động tác của anh mà run rẩy từng trận.[diendanlequydon](#)

Nước mắt mỏng manh rơi ra, ở trên lông mi biến thành một tầng hơi nước mờ ảo.

Mộ Yến Thần nắm lấy cái áo sơ mi của cô, do dùng lực quá mạnh làm ột dây nút bung ra, rớt vào trong cái chăn nằm trên mặt đất nên không phát ra tiếng nào, Lan Khê cảm thấy bị nắm chặt vô cùng đau đớn, đầu lưỡi bỗng chốc một lần nữa bị anh mút lấy. Mút thật sâu, ngón tay hơi lạnh lạnh của anh thấm thính trượt xuống, nắm lấy nơi đầy đà của cô.

Lan Khê run rẩy mãnh liệt hơn! !

“Anh.” Cô nức nở mơ hồ hô một tiếng không rõ ràng, thanh âm còn lại đều bị anh cắn nuốt sạch, lấy cái gối dựa sau lưng cô ra, ôm cô vùi thật sâu vào giường, tóc của cô một lần nữa liền rơi ra, xinh đẹp động lòng người. Mộ Yến Thần bị sự xinh đẹp của cô làm cho kinh tâm động phách, trong lúc bất chợt cắn lấy đầu lưỡi của cô không chịu buông, hung hăng dùng sức làm cho cô rướm máu, mùi vị ngai ngái chậm rãi lan ra, thế nhưng anh lại đem cô khống chế dưới thân mình nhìn cô bởi vì đau đớn mà khẽ run, đẹp không sao tả xiết.

Anh một câu cũng không nói, ánh mắt lạnh lùng ngược lên nhìn cô một cái, tiếp tục thô bạo “công thành chiếm đất”.

Lột bỏ cái áo bên trong áo sơ mi của cô. Mộ Yến Thần nắm lấy hai cổ tay của cô đặt lên đỉnh đầu, bàn tay theo đường cong của cô lần mò đi xuống, từng cái chạm vào đều gây sóng gió, mạnh mẽ nhu hòa xoa bóp, nhìn cô bởi vì không chịu được sự thô bạo mà nhấc lưng lên nghênh hợp, dùng nhôn ngữ tay chân để diễn tả sự đáng thương cầu xin anh nhẹ nhàng một chút. Trong ngực Mộ Yến Thần vọt qua một tia kích động mang theo sự lạnh lùng, gương mặt tuấn tú tái nhợt, cổ quần của cô ra, hung hăng đâm vào nơi sâu nhất của cô!

Lan Khê kích động run lên, môi bị chặn lại không phát ra được tiếng nào, nước mắt rơi ra.

Đau.

Đau đến nỗi làm cho cô không thở nổi, cả người căng thẳng đầy rung động, cảm giác đau đớn tích tụ lan ra toàn thân.

Mà cùng lúc đó, nơi non mềm của cô thắt chặt lại cũng làm cho anh cảm thấy đau.

Mộ Yến Thần chấn động, vật to lớn bị ép chặt chẻ, cơ hồ sắp nổ tung.[diendanlequydon](#)

Anh buông cánh môi của cô ra chậm rãi hạ xuống, lúc ngược mắt lên liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch tràn đầy nước mắt, chớp mắt một cái, tim của anh giống như là bị người ta hung hăng đâm ột nhát, chảy đầy máu, làm cho anh hoàn toàn thanh tỉnh.

Khiếp sợ cùng đau nhức, như từng đợt sóng gầm hùng dũng lao tới, hoàn toàn bao trùm lấy anh.

—— Anh rốt cuộc đang làm cái gì với cô?

Trong lòng vô cùng buồn bực, vô cùng đau đớn, đè nén đến mức sắp nổ tung, nhưng anh có chết cũng không thể tìm ra đáp án. Anh nhìn thấy cặp mắt của cô, sáng ngời vô cùng đơn thuần, không thấy dấy. Vô cùng ghen tỵ với cái tuổi không rành việc đời của cô, có phải cái gì cũng không hiểu, sẽ dễ chịu hơn một chút?

Mà giờ khắc này, anh trở mắt nhìn cô khóc, nhìn cô đau mà rơi lệ đầy mắt, tâm giống như bị từng đao cắt vào. Trên người cô đầy những dấu vết do chính tay anh để lại, anh tự tay đem cô biến thành bộ dạng như thế này.

Bàn tay nhẹ nhàng lau khóe mắt của cô, ướt đầm làm cho anh đau lòng, ngón tay khẽ run.

Buông hai cổ tay đang bị kiềm chế của cô ra, nhẹ nhàng cúi người xuống ôm lấy cô, môi mông ở bên tai cô, cất giọng êm ái hỏi: “Lan Khê, em có vui vẻ không?”

— Dem tất cả nặng nề gánh trên lưng, cùng anh ở chung một chỗ, em có vui vẻ không?

Ánh mắt ướt át đầy chua xót, Lan Khê bị người phía trên làm cho đau nhức không thể nhúc nhích được, ngược mắt lên, hơi nước mập mờ lộ ra gương mặt tuấn tú do bị đau mà tái nhợt của anh, không biết tại sao anh lại đột nhiên biến thành như vậy.

Cô uất ức, đau đớn, biết anh nhất định cũng không chịu nổi.

Hai cánh tay mềm mại vươn ra, ngón tay có chút run rẩy đặt trên mặt anh, nâng đầu lên nhẹ nhàng hôn, chỗ mới vừa bị cắn nát liền truyền tới đau đớn, cô chịu đựng, dùng cái lưỡi mềm mại dỗ dành anh.

Thân thể to lớn của Mộ Yến Thần run rẩy.

Trong cơ thể phát ra một cỗ nóng bỏng vô cùng khó chịu, vô cùng đau đớn, cô chỉ có thể nhẹ nhàng co rút thân thể để hòa hoãn, tận lực cảm nhận sự thương yêu chứ không phải thô bạo của anh. Động tác liên tiếp, khiến Mộ Yến Thần đè nén sự gấp rút của mình đầu óc từ từ mất hết lý trí, trong lồng ngực mãnh liệt tràn ngập chua xót, trong ánh mắt tràn đầy ướt át, cảm giác áy náy liền ập tới.

Nhắm mắt, kịch liệt run rẩy ôm lấy cô, êm ái hôn trả lại.

“Lan Khê, thật xin lỗi.” Anh run run nói, cùng triền miên với cô, giống như là muốn hòa làm một với nhau.

Thật xin lỗi, làm em đau.

. Không thể dậy nổi, để cho em bị buộc phải đi vào Địa ngục với anh, đối mặt với tình cảnh như vậy.

Sự nóng bỏng ở trong cơ thể của cô dừng lại, Mộ Yến Thần nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa cái nơi đau nhức của cô, triền miên hôn vào gò má cô, trên cổ, sau tai, làm dịu bớt đau đớn mà anh đã mang lại cho cô.

Bàn tay phía dưới dời đi, giữ chặt cái eo thon của cô, nhẹ nhàng rút ra một chút rồi từ từ đâm sâu vào trong.

Bờ môi của Lan Khê không nhận được tràn ra tiếng rên rỉ khó có thể ức chế bản thân. diendanlequydon

Mộ Yến Thần nhẹ nhàng ôm lấy cô, cảm nhận được cô đang quán chặt lấy mình, sự thoải mái liền vọt từ xương sống truyền thẳng đến đại não, anh cúi đầu hôn lên môi cô, run lên, động tác nhẹ nhàng chậm chạp vô cùng dịu dàng, chôn sâu vào trong cơ thể của cô không ngừng khuấy khuấy cạo xát, nhanh chóng trở nên mãnh liệt, lửa nóng ngập tràn, dùng phương thức cực đoan để bức cô dâng trào.

119. Chương 119: Bức Bách Đến Mức Tận Cùng (1)

*** cuồng cuộn thiêu đốt lý trí, đầu óc Mộ Yến Thần trống rỗng, siết chặt lấy cô chạy nước rút, cảm thấy cô càng ngày càng gấp rút co lại, quán chặt làm cho anh lần nữa run rẩy, anh cúi đầu hôn sâu cô, làm toàn thân cô tan nát. Tiếng kêu khóc liền bị cắn nuốt ở trong miệng.

Khoái cảm làm cho thân thể muốn nổ tung lên, Mộ Yến Thần rên lên một tiếng, sướng đến mê ly hoàn toàn buông thả chính mình.

Sau khi làm xong cả người đầy mồ hôi làm ướt cả ga giường, sênh sếch nóng bỏng, hơi lạnh trong không khí cũng dần dần ấm lên, bàn tay Mộ Yến Thần nhẹ nhàng chạm lấy mặt của cô, ngón tay vén mái tóc ướt nhẹp đầy mồ hôi của cô lên, dịu dàng cúi đầu, hôn lên môi cô.diendanlequydon

Lan Khê từ trong *** tốt cùng trở lại thực tế, cả ngón tay đều rung lên, một mỗi từ từ kéo tới, lưỡi của cô chợt bị anh đụng phải, cô run lên, nhất thời đau đến mức co rúm lại một chút.

—— Chỗ bị anh cắn, giờ phút này bị nước rút trúng liền cảm thấy đau.

Mộ Yến Thần nhẹ nhàng ngăn cản sự chống cự của cô, mút lấy đầu lưỡi của cô thương yêu chốc lát mới chịu buông ra, chuyển sang triển miên với khóe miệng mềm mại của cô.

“Anh, anh làm sao vậy.” Lòng mi dài mở ra, Lan Khê tìm vị trí thoải mái ở trong khuỷu tay của anh nhẹ nhàng mà nheo, ngược mắt dùng giọng điệu mềm mại khàn khàn hỏi.

Từ lúc vừa bắt đầu liền nhận thấy được anh có cái gì đó không đúng, bây giờ cô mới dám hỏi.

Cặp mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần tỏa ra hơi thở lạnh lùng, dừng một chút không nói gì, cúi đầu ở nơi nhạy cảm sau tai cùng bên gáy của cô khẽ hôn hai cái, cảm thấy cô không tự chủ được run rẩy, than nhẹ, anh không chế được cô, hôn càng lúc càng sâu.diendanlequydon

“Muốn ăn cái gì thì lát nữa nói cho anh biết, anh sẽ trực tiếp gọi thức ăn lên đây, không cần đi xuống dưới, biết không?” Anh ở bên tai cô nói thật nhỏ.

Vừa nghĩ tới giờ phút này Mạc Như Khanh vẫn đang ngồi ở dưới, lồng ngực của anh liền lạnh như băng.

Lan Khê hoảng hốt, không kịp phản ứng, cho nên bị anh mang theo một tia lạnh lùng uy hiếp ngậm lấy vành tai của cô cắn xuống một cái, cô bỗng nhiên khẽ run lên co rúm cả vai lại, mang theo sự uất ức ngoan ngoãn đáp lại: “Biết.”

Lại ôm cô thật chặt vào lòng, Mộ Yến Thần cùng cô ôn tồn, nhẹ nhàng hưởng thụ biểu tình trên mặt của cô, dưới thân thể khéo léo mềm mại của cô, giọng nói mềm mại trả lời anh, trong lòng Mộ Yến Thần từ từ tràn ngập sự thương yêu, dường như bất cứ lúc nào anh cũng đều mơ tưởng đến hình dáng này, ôm cô vào trong ngực, dốc hết tất cả sức lực, muốn cho cô vui vẻ, nhìn cô mạnh khỏe.

Anh đắm chìm trong ấm áp, muốn chết chìm ở trong đó, không muốn tỉnh lại.

Sau một hồi ôn tồn, Lan Khê mệt mỏi mắt cũng không mở ra nổi, không muốn suy nghĩ nữa, Mộ Yến Thần liền đem thực đơn của khách sạn đưa cho cô xem, rồi tự đi vào phòng tắm.

diendanlequydon

“Nếu từ tiếng anh nào xem không hiểu thì hãy tra từ điển, chờ anh ra ngoài sẽ giúp em gọi món.” Anh nói thật nhỏ.

Lan Khê vui mình vào trong chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ lên, cầm lấy cái thực đơn của khách sạn ngập ngừng nói: “em hiểu.”

Trong miệng cô có chút không phục.

Mộ Yến Thần ngược cặp mắt thâm thúy lên, ngược mắt nhìn cô do vừa mới hoan ái nên có chút mệt mỏi mặt liền ửng hồng, không nhịn được cúi đầu xuống, đè cái ót của cô lại không để cho cô lộn xộn, hung hăng chặn môi của cô cắn mút làm cho lưỡi của cô đau nhói, lúc này mới thỏa mãn rời đi.diendanlequydon

Tiếng gõ cửa vang lên, đúng lúc tiếng nước chảy trong phòng tắm cũng vừa ngừng.

Mộ Yến Thần đưa tay lấy khăn tắm, nghe được thanh âm vừa rồi ánh mắt liền ngưng tụ lại, môi mỏng căng thẳng, những giọt nước đọng lại trên tóc từ từ rơi xuống.

—— Giờ này, không biết là ai đến?

Lan Khê đang vui người ở trên giường cũng ngó ra, nghi ngờ tỏa ra, đợi đến khi chuông cửa vang lên lần thứ hai cô mới mặc thêm cái áo choàng tắm vào rồi bước xuống, lúc chuông cửa vang lên lần thứ ba thì cửa liền mở ra.

Ngoài cửa, người hầu bàn ngoại quốc đẩy xe thức ăn, lễ phép ưu nhã đứng ở bên ngoài.

“Tiểu thư, đây là thức ăn cô đã gọi, hi vọng hai người có bữa ăn ngon miệng, ở nơi này trải qua một đêm tốt đẹp!” Phục vụ đem xe thức ăn đẩy vào, lễ phép cười dùng tiếng Anh nói.

“Nhưng mà tôi không có gọi.”

Lan Khê kinh ngạc, cho là anh ta đưa nhầm phòng, cô nhớ là mình không có gọi thức ăn, chẳng lẽ là Mộ Yến Thần vừa mới gọi?

Cô vừa định mở miệng, cửa phòng tắm liền mở ra.

Một bóng dáng cao ngất khêu gợi từ bên trong bước ra.

120. Chương 120: Vĩnh Viễn Ở Chung Một Chỗ

Hôm thuốc bị lục lợi đến bữa bộn, ngón tay Lan Khê khẽ run run, cảm lạ cao trị phỏng một lúc lâu, rồi lại tiếp tục tìm kiếm. Trên đỉnh đầu có một bóng người lơ lửng, thân hình cao ngất chậm chậm đi về phía cô.

Con người Mộ Yến Thần lẳng đọng phát sáng trong đêm khuya nặng nề, dừng một chút sau đó cúi người, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình đang ngồi chồm hổm trên đất vào trong ngực không cho kháng cự, cầm chống trên đỉnh đầu của cô, giữ trong lòng của mình.

Lan Khê kinh ngạc, ánh mắt mềm mại, cũng không giãy giụa.

“Anh khiến em sợ sao?” Anh nhàn nhạt hỏi. Giọng nói trầm thấp tỏa ra một chút hấp dẫn, khẽ khàn khàn.

Lan Khê cứng đờ, lắc đầu một cái.

Mộ Yến Thần nhếch khóe môi đẹp đẽ có chút tái nhợt cười yếu ớt, ầm ập vô lực, xoa tóc của cô rồi khe khẽ hôn lên, nói nhỏ như không thể nghe thấy: “Lan Khê, anh yêu em.”

Những lời này, anh nhớ anh đã từng nói.

Thế nhưng hiện tại lại cảm thấy, nói thế nào cũng không đủ. Không đủ khắc sâu trong tâm hồn của nhau, không thể xóa nhòa.

“Anh yêu em.” Anh cúi đầu xuống, giọng nói nỉ non, trầm thấp hơn.

Dường như Lan Khê có thể cảm nhận được anh đang kích động, nhưng không biết tại sao anh lại kích động, hốc mắt cô khẽ ướt át, nhẹ nhàng xoay người ôm ái ôm lấy anh, cầm tựa vào trên bả vai của anh, giống như dịu dàng an ủi và đáp lại.

Nhớ lại thương thế của anh, cô không có ôm quá lâu, nhịn xuống hơi nước trong mắt, nhẹ nhàng kéo tay trái của anh vừa mới bị bỏng —— kéo ra dưới ánh đèn ầm ập, phía trên có mảnh sương đỏ đáng sợ. Ngón tay Lan Khê nhẹ nhàng xoa lên phía trên, trong lòng hơi đau, mở nắp bình phun sương nhỏ rồi phun lên đó.

Phun sương giúp ngừng đau, nếu không thì sau mấy giờ, da sẽ nóng hừng hực, giống như bị lửa đốt vậy.

Mà cáo trị phỏng dùng để chữa trị, tay anh bị hơi nóng làm hiện lên mấy vết nước phỏng, bôi vào mới có thể nhanh chóng xẹp xuống.

Lẳng lặng nhìn cô giúp mình xử lý vết thương, cảm thụ đau đớn được ngón tay cô vuốt ve liền trở nên nhỏ bé, trong tròng mắt của Mộ Yến Thần thoáng qua một tia đo đỏ. Trong một cái chớp mắt anh được cô khẽ xoa thì tay chân có chút luống cuống, rõ ràng anh muốn, nhưng trong lòng, lại cất dấu một loại sợ hãi.

Sợ những thứ này đều là trống rỗng không chân thật, thời điểm anh đưa tay bắt lấy, sẽ không nắm giữ được. Anh muốn ôm lấy cô vào trong ngực, khảm vào trong thân thể, vĩnh viễn ở chung với cô. Cánh tay dài đưa ra, ôm lấy cô thật chặt, dán lên tóc của cô, không biết ôm chặt bao nhiêu mới đủ.

“Ngày mai trước khi anh trở về phải thu thập xong hành lý” anh đột nhiên mở miệng, giọng nói bình tĩnh mang theo chút nhàn nhạt và khàn khàn, “Chúng ta sẽ ngồi chuyến bay buổi tối để trở về.”

Quyết định như vậy bất thành linh diễn ra.

Tay Lan Khê run lên một cái, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Nhưng thời điểm cô ngược mắt lên, lại thấy được trong con người thâm thúy của anh lắng đọng sự tĩnh táo và dịu dàng, giống như đã trải qua suy xét nghiêm túc rồi mới đưa ra quyết định. Cô biết hành trình bọn họ vạch ra ở Los Angeles chưa hoàn thành, có rất nhiều chuyện muốn làm, nhiều địa điểm muốn đi, cũng không làm được, nhưng theo bản năng, trong lòng Lan Khê vẫn yên tâm.

Nhìn anh như vậy, dù sao so với việc bản thân phải nhìn anh đấu tranh tư tưởng, đáng vẻ đau khổ mà không thể nói sẽ tốt hơn.

Dừng một chút, để xuống lọ thuốc bôi, Lan Khê hơi do dự rồi nhẹ nhàng đứng dậy ôm chặt cổ của anh, buộc chặt, ánh mắt nhìn anh đang cận kề, nghe thấy được cả tiếng hô hấp của anh.

“Được ạ ” cô nhẹ giọng nhận lời, trong ánh mắt lộ ra nét dịu dàng, “Anh, anh nói cái gì cũng tốt, em nghe theo hết. Chỉ là không cần giống như vừa nãy, đừng tức giận, có được hay không?”

Mộ Yến Thần như vậy, làm cô nhìn đến đau lòng, muốn đến gần, lại bị sự lạnh lùng của anh làm cho cực kỳ đau đớn.

Ánh mắt Mộ Yến Thần thâm thúy, ngưng mắt nhìn cô, lại hoảng hốt cup mi, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi của cô.

Lan Khê ngẩn ra, sau đó nhắm mắt lại, mềm mại hòa theo.

Một cảm giác ấm áp tràn ra ở trong lồng ngực, lan tràn, chậm rãi tỏa ra. Tròng mắt Mộ Yến Thần hơi chút ẩm ướt, ôm lấy cô đang ngồi chồm hổm trên đất, vừa hôn vừa đi tới giường lớn, buồng cô xuống, cả người cũng theo lên.

Người trong ngực nhỏ nhắn ấm áp như vậy, mà lòng anh, lại lạnh như băng.

Bởi vì bị bức bách đến cực hạn, anh bắt đầu biết rằng, anh không còn cách nào nữa, không thể dùng cách đầu giẫm để giải quyết vấn đề nữa rồi.

—— nếu không tránh thoát, tránh không được, vậy thì sẽ không tránh, không tránh nữa.

Anh biết rõ ở một nơi khác phía bên kia đại dương sẽ có sóng to gió lớn cuộn cuộn ngập trời đang chờ anh, biết sẽ có một cảnh tượng hủy diệt trời đất, nhưng anh đã không cách nào cố kỵ nữa.

Chờ đợi một hồi phong ba bão táp.

Nên đến, thì đến đây đi.

Nắm mắt, Mộ Yến Thần ôm chặt lấy thân người ấm áp trong ngực, hôn cô thật sâu, mang theo suy nghĩ cá chết lưới rách tự mình trầm luân vào sự dịu dàng của cô.

Lan Khê, anh yêu em.

Cho nên sau hôm nay, anh sẽ tình nguyện mang trên lưng tiếng mắng chửi, sự sỉ nhục của toàn thể giới, nói cho toàn thể giới biết. chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Mưa đông. Ngày cuối cùng ở Los Angeles, mưa lại nhỏ giọt tí tách lên mặt đất.

Mặc dù cố giữ bình tĩnh, nhưng vẫn có chút mất hồn.

Cửa sổ sát đất to như vậy bị mưa đông xối vào loang lổ một khoảng, cả thành phố như bị bao phủ dưới một lớp lo lắng. Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần nhìn chăm chú ra bên ngoài.

Khi người đối diện bối rối ho nhẹ một tiếng gọi tên anh thì anh mới chậm rãi hồi hồn.

Thấy ánh mắt của anh quá mức lạnh nhạt vô tình, đối phương nhìn anh có chút run rẩy.

“Mộ tiên sinh, nội bộ công ty chúng tôi đã thảo luận xong, cuối cùng quyết định tăng 3% lợi nhuận của dự án hợp tác cho ngài, xin hỏi Mộ tiên sinh, kết quả như thế ngài có hài lòng hay không, đây là. nhượng bộ lớn nhất của chúng tôi rồi.” Sắc mặt đối phương khẽ chuyển sang căng thẳng, dường như là âm thầm căn nhắc dùng tiếng anh nói ra lời này, trong mắt mang theo chút chờ mong, từ từ đẩy hồ sơ hợp tác bày ra trước mặt anh.

Ngón tay thon dài của Mộ Yến Thần chống bên huyệt thái dương, ánh mắt anh thần nhiên quét qua kết quả của dự án hợp tác đã bị gạch mất mấy con số, phát hiện rõ ràng hồ sơ hợp tác đã được sửa đổi, so với dự tính của anh còn nhiều hơn một chút.

Thần nhiên ngược mắt, một lần nữa anh đưa mắt nhìn thương nhân nước ngoài đang ngồi nghiêm chỉnh phía đối diện.

Về mặt đối phương bộc lộ nét thành khẩn và một chút kiên định.

Có lẽ, vừa nãy khi anh mất hồn về mặt quá lạnh, làm cho đối phương hiểu lầm, cho rằng anh không hài lòng với kết quả cuối cùng của việc đàm phán, không khí đáng sợ mà yên tĩnh như vậy làm cho đối phương luống cuống, căn nhắc đưa ra ranh giới cuối cùng của mình.

Nhắm mắt, Mộ Yến Thần biết buổi đàm phán hôm nay đã kết thúc, công việc của anh đã có thể kết thúc trọn vẹn.

Ngón tay thon dài di chuyển xuống dưới, tùy ý buông xuống bên chân, anh lạnh nhạt đưa tay tới: “Hợp tác vui vẻ.”

Đối phương ngẩn ra, sau đó nhanh chóng phản ứng kịp, cầm thật chặt tay của anh: “Hợp tác vui vẻ.”

Công ty Mộ thị ở phía bên kia đại dương, sau nửa năm chỉnh đốn lại từ đầu, bước đầu tiên hợp tác lại ra sức khai thác thị trường nước ngoài, nhanh chóng nổi lên như vậy làm cho người ta khẽ giật mình, mà thương nhân nước ngoài không hề nghĩ tới thành viên ban giám đốc lại trẻ tuổi và trầm ổn như vậy, điều này khiến bọn họ đối với kết quả của dự án hợp tác lần này tin tưởng hơn rất nhiều.

Đứng dậy, vẫn chưa ra khỏi đại sảnh hội nghị, đã có người hoảng hoảng hốt hốt chạy vào.

“Ngài Richel, con đường dành riêng cho vận chuyển hàng hóa của chúng ta giữa đường xuất hiện vấn đề, do thời tiết tạo thành đất đá trôi, hàng hóa không những bị hao tổn nghiêm trọng, mà nhân viên vận chuyển cũng bị chôn trong đó đến bây giờ vẫn chưa giải cứu ra được! !”

Tin tức này, giống như sét đánh giữa trời quang, nổ vang ở đại sảnh hội nghị!

“Làm sao lại xảy ra vấn đề?” Mặc cho sắc mặt Richel lúc này đã trắng bệch, tổng phụ trách của đối tác nhú mày mà hỏi, “Chúng ta tổng cộng có bao nhiêu người ở bên trong? Là do đường xá có vấn đề? !”

Vẫn chưa nói hết câu, có một bàn tay chụp lên bờ vai của ông.

Ánh mắt Mộ Yến Thần sắc sảo lạnh lùng, mở miệng nói: “Trước tiên hãy đi tới đó, còn những vấn đề này để trên đường hỏi tiếp. Cảnh sát và đội cấp cứu ở đó đã xác nhận thông báo, các ông nên thông báo tiếp cho quản lý bên cung ứng hàng hóa của các ông để căn cứ vào tình huống này bổ sung nguồn hàng và trước tiên phải giải thích với khách hàng.”

“Đi thôi.” Vỗ vỗ bờ vai của ông, Mộ Yến Thần trầm thấp nói một tiếng, nhắc chân bước ra khỏi đại sảnh.

Richel còn đang đắm chìm trong nỗi khiếp sợ không tỉnh táo nổi, thấy Mộ Yến Thần đã đi ra ngoài chuẩn bị cùng bọn họ đi khảo sát hiện trường, ngay tức khắc trong lồng ngực xông ra một sự khâm phục và vui mừng, bỏ lại một câu “Làm như anh ta nói đi!” , nhanh chóng nhắc chân đuổi theo.

Ông không thể biết được, dốc sức làm việc ròng rã mười mấy năm ở Los Angeles, trong các tình huống khẩn cấp Mộ Yến Thần luôn có sự tỉnh táo và sức phán đoán vượt qua người thường, mà hiện tại chuyện anh lo lắng nhất, cũng không phải là trận thiên tai từ trên trời giáng xuống này.

Ngồi vào trong xe, Mộ Yến Thần giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Thời tiết như vậy, không biết chuyến bay có cất cánh được hay không, mà đợi đến khi anh trở về từ hiện trường sự cố, cũng không biết sẽ là mấy giờ, anh cau mày, trong không khí hỗn loạn ở trên xe lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của cô.

Thật là lạ, điện thoại của cô lại đang bận.

Lông mày Mộ Yến Thần lạnh lùng cau lại!

Ở Los Angeles rộng lớn này, trừ anh ra, cô cũng không quen biết ai, không biết ai đang điện thoại cho cô, mà cô lại không hề lo lắng mà nhận?

Một suy đoán đáng sợ hiện lên trong đầu, gương mặt tuần tú của Mộ Yến Thần nhanh chóng trở nên tái nhợt.

Hết chương 120

121. Chương 121: Tôi Muốn Chờ Anh Ấy

Editor: Mạn Nhi

Một suy đoán đáng sợ hiện lên trong đầu, gương mặt tuần tú của Mộ Yến Thần nhanh chóng trở nên tái nhợt. Đi qua một đoạn ngắn hành lang, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt đặt lên tay cầm của cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, trong nháy mắt dường như Lan Khê không cảm thấy hô hấp của mình, dây cung trong lòng cực kì căng thẳng, bị kéo căng như sắp đứt.

Cửa khe khẽ mở ra, hai người vệ sĩ vẫn làm tròn trách nhiệm canh giữ ở bên ngoài.

Mà vào giờ phút này, từ bên ngoài có người đang nhìn Lan Khê, giống như hung thần ác sát, giống như ma quỷ, hung dữ đi đến.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như không còn huyết sắc, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đó.

“Dì Mạc.” Một lúc sau, rốt cuộc cô tìm lại được thanh âm của mình, nhẹ giọng kêu một câu.

Mạc Như Khanh trang điểm ưu nhã tinh xảo, nhàn nhạt cười muốn đẩy cửa đi vào: “Thế nào, đây là gian phòng của con? Ha ha, khi đến dì thấy có người đứng ở cửa ra vào nên tưởng rằng tìm nhầm, Lan Khê, con thu thập hành lí xong chưa? Chúng ta nên đi thôi.”

Nghe liên tiếp mấy câu này làm cho Lan Khê đầu óc ong ong, dường như cô không phản ứng kịp bà ấy đang nói cái gì.

Hai người vệ sĩ rất có trách nhiệm, cau mày, nhẹ nhàng ngăn bà ta lại: “Thưa phu nhân ——”

Mạc Như Khanh bước chân hơi chậm lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía anh ta.

Ánh mắt người đàn ông sắc lạnh, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi phu nhân, Mộ tiên sinh đã dặn dò rằng không có anh ấy cho phép, người lạ nhất định không được tiến vào căn phòng này, bất kể là ai. Cho nên mời bà đi ra ngoài, đừng làm khó chúng tôi.”

Lông mày Mạc Như Khanh đột nhiên nhíu lại.

Cô cười dịu dàng yếu ớt, kéo kéo áo choàng ở trên người, cũng không muốn tranh chấp với vệ sĩ, chăm chú nhìn Lan Khê rồi nhẹ giọng nói: “Dì nhận điện thoại khẩn cấp nên tới đây, nghe nói con không quen với

khí hậu nên sức khỏe không tốt, nên đi suốt đêm tới đón con trở về. Chắc hành lý con đã sắp xếp xong, chúng ta đi thôi.”

Nhìn đồng hồ, Mạc Như Khanh nói: “Bây giờ do nguyên nhân thời tiết nên có nhiều chuyến bay bị hoãn, chỉ có một chuyến là nửa giờ sau, không đi ngay thì sẽ không kịp, Lan Khê con nhanh lên một chút, đừng để Dì Mạc phải đợi lâu.”

Trên mặt Lan Khê tràn đầy vẻ không tin, Anh mắt lộ ra nét hoang mang, giống như là kinh ngạc, cùng với vẻ đề phòng.

Cánh môi tái nhợt, cánh tay của cô nhẹ nhàng buông xuống bên người, nhanh chóng không kiềm lòng được, nhẹ giọng mở miệng nói: “. . . . Con đã thu thập xong hành lý, nhưng con không phải đang đợi dì, con đang đợi anh trai trở lại đi cùng anh ấy.”

Cô cũng không nhớ Mộ Yển Thần bảo là Mạc Như Khanh tới đón cô.

Trong con người Mạc Như Khanh thoáng qua một tia kinh ngạc.

“Cùng nhau?” Bà ta kinh ngạc cười cười, dịu dàng nói, “Lan Khê con đừng náo loạn, công việc của Yển Thần rất bận, bây giờ không thể đi cùng con được, con biết rõ ở chỗ này ngây ngô là quấy rầy nó, thế mà lại còn đi theo nó, dì cũng không tính toán gì cả, vé máy bay cũng là ngày hôm qua nó mua xong thì đưa cho dì đấy, con còn không đi?”

“Lan Khê, ở nhà con tùy hứng còn chưa tính, ” trong nét tươi cười của Mạc Như Khanh thoáng chút lạnh nhạt, “Yển Thần không nợ gì con, con đánh nó như vậy, chẳng lẽ không rời nó ra được hả?”

Khuôn mặt Lan Khê khê trắng, ánh mắt lộ vẻ run rẩy.

Giờ phút này đầu óc cô loạn hoàn toàn, trái tim âm ỉ đau, không phải cô không biết mình thật tùy hứng, quá đáng, nhưng ngày hôm qua nếu cô không có nghe lầm, anh đã nói bọn họ sẽ cùng nhau trở về nước .

Thời điểm nhận được điện thoại của Mạc Như Khanh cô vô cùng kinh ngạc, khi mở cửa phòng, cô càng không hiểu lý do vì sao bà ấy xuất hiện ở đây.

—— con đánh nó như vậy, chẳng lẽ không rời nó ra được hả?

Khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống, cô bấm chặt lòng bàn tay của mình, cảm giác nhiệt độ trên mặt lúc nóng lúc lạnh, nói giọng khàn khàn: “Dì chờ một chút. . . . Con muốn gọi điện thoại cho anh ấy.”

Cô không tin vào những gì mình nghe được, cô chỉ tin anh.

Mạc Như Khanh vẫn giữ nguyên nụ cười, kéo áo choàng muốn đi vào trong: “Cũng được thôi, con gọi điện thoại đi, dì sẽ ngồi đây chờ con.”

Nói xong bà lại cất bước muốn đi vào trong phòng.

Đột nhiên lại có một cách tay ngăn trước mặt bà ta, người đàn ông với khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh ngăn trở, lặp lại: “Thưa phu nhân, tôi nói rồi người lạ không được tiến vào căn phòng này, đây là lời Mộ tiên sinh nhắc nhở.”

Vào giờ phút này sắc mặt của Mạc Như Khanh khê thay đổi. Tay Lan Khê cũng run lên, ngược mắt nhìn bà ta.

Bà ta nở nụ cười yếu ớt, thản nhiên nhìn về phía người đàn ông này: “Mộ tiên sinh. Cậu nói là Yển Thần sao? Vậy cậu có biết hay không, ta là gì của Mộ tiên sinh?”

diendanlequydon.co

Người đàn ông khê cau mày.

“Tôi là mẹ của nó, ” bà ta nở nụ cười dịu dàng quyến rũ, ” Mà Mộ tiểu thư, người các người đang coi chừng, là con gái của tôi. Tôi muốn hỏi một chút, như thế nào là người lạ? Hai anh em bọn họ chuyện, tôi đây làm mẹ không thể giúp đỡ hay sao?”

Trong con người người đàn ông tràn đầy khiếp sợ, cau mày chặt hơn.

“Điều này sao có thể.”

“Không thể cái gì?” Mạc Như Khanh bật cười, ánh mắt lạnh dần, “Bọn họ cùng họ Mộ, là anh em ruột, không thể cái gì hả?”

Câu nói này khiến tay Lan Khê đang ấn số điện thoại khẽ run lên, sắc mặt cô trắng bệch, trong lòng đau giống như kim châm.

diendanlequydon

Ánh mắt người đàn ông lộ ra vẻ cực kì khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi: “Anh em ruột. VẬY TẠI SAO MỘ TIỀN SINH CŨNG Ở.”

—— cũng ở đây.

“Đủ rồi!” Một tiếng quát nhỏ phát ra từ trong phòng.

Hốc mắt Lan Khê nhanh chóng đỏ ửng, trong lòng vô cùng đau đớn, dường như không thể thừa nhận câu hỏi và ánh mắt chất vấn đó, sự chua xót mãnh liệt tràn lên chóp mũi, cô nắm chặt điện thoại di động, chịu đựng sự kinh hãi trong lòng, khó khăn nói: “. Con đi với dì.”

Chỉ đơn giản mấy chữ, mà khi nói xong lòng cô lại đau đớn một hồi.

“Con sẽ đi với dì. Nhưng dì hãy cho con nửa giờ, con muốn chờ anh ấy.” Giọng nói mềm mại lộ ra một chút kiên định.

Cô vẫn muốn chờ anh. Cho dù anh không quay lại, cô vẫn muốn đợi anh.

Nhưng nếu tiếp tục chờ đợi, cô cũng không biết Mạc Như Khanh sẽ nói gì nữa, cô đã từng cảm thấy mình rất dũng cảm, nhưng giờ phút này cô không nhịn được run rẩy, cô biết rất rõ Mạc Như Khanh chưa biết chuyện đã xảy ra giữa bọn họ, nhưng nụ cười nhẹ nhàng yếu ớt kia giống như có gai, đâm vào trong lòng cô vô cùng đau đớn, đâm vào khuôn mặt nóng hừng hực của cô đang không biết phải che giấu như thế nào!

Cẩn môi, cắn chặt khiến máu sắp rỉ ra , Lan Khê lùi về phía sau một bước khẽ đóng cửa, tự giam mình ở trong phòng.

Lan Khê, anh yêu em.

Đột nhiên cô nhớ lời anh đã nói .

Nhưng mà giờ phút này trước mặt mẹ anh, cô cũng phải gọi bà ta một tiếng mẹ, cô cảm thấy cực kì khó khăn, khó chịu lùi về phía sau, muốn xoay người, muốn giấu mình đi để không bị bà ta nhìn thấy.

Hơi nước dâng lên trên vành mắt, càng lúc càng nóng, đau đến chói mắt. .

Mộ Yến Thần , em cũng yêu anh.

Lan Khê chán nản ngồi chồm hổm trên mặt đất một lúc lâu.

Cô móc điện thoại bị mồ hôi lạnh của mình thấm ướt ra, mang theo sự bất lực tìm kiếm cái tên kia, đặt bên cạnh tai, trong ánh sáng mờ tối ánh mắt lóng lánh lệ quang, cô hi vọng có thể nghe thấy thanh âm của anh, giống như ngày hôm qua, anh kiên định nói chúng ta sẽ cùng nhau trở về.

Vậy mà không có.

Thậm chí chuông điện thoại cũng không hề vang lên, truyền đến bên tai là một đoạn lời thoại tiếng Anh, cô không thể phản ứng kịp, chờ một lúc lâu, sau khi đau đớn gào thét trong lòng, cô mới có thể nghe rõ, có thể hiểu —— điện thoại không thể kết nối.

Mưa đông rơi tí tách triền miên trên đất, so với ban ngày ban đêm mưa hơi lớn hơn một chút, xối trên người sẽ thấy lạnh thấu xương.

Lan Khê đi tới, mở rương hành lý đã thu thập xong ra.

Ở bên trong, mỗi một bộ y phục của Mộ Yến Thần đều được sắp xếp chỉnh tề, áo sơ mi cũng được gấp gọn cực kì phẳng phiu, đó là nhờ cô dùng thời gian buổi trưa để sấy khô và ủi phẳng .

Tay của cô chạm vào đó, nắm chặt, giống như đang chạm vào anh.

Ngoài vùng ngoại ô mưa có phần to hơn, lúc cửa xe màu đen mở ra đã có một chiếc ô chờ sẵn.

“Cậu có việc gấp à?” lúc xuống xe Richel cau mày nhìn hắn, “Tôi thấy cậu gọi điện thoại liên tục, ở khu vực này thường không có tín hiệu, hay để tôi tìm tài xế chở cậu đi một đoạn nữa, có lẽ sẽ có tín hiệu, nhưng mà thời tiết bây giờ khá là nguy hiểm.”

Mộ Yến Thần siết chặt điện thoại di động, ánh mắt sắc lạnh như băng, một lúc lâu mới nhét điện thoại di động vào trong túi, nghiêm nghị xuống xe.

Mưa lớn ào ào, trong nháy mắt rơi hết lên người anh.

“Không cần.” Giọng anh khàn khàn mà trầm thấp. Bởi vì nhìn thấy cách đó không xa từng đồng đất đá trôi, từ trong bùn đất và gạch đá lộ ra tứ chi, dưới trận mưa to không hề có sức sống, đâm vào trong mắt anh thật đau đớn.

Mạng người ngay ở gần đây, mặc dù không vui, dù đang rất lo lắng, nhưng giờ phút này cứu người mới là điều quan trọng nhất.

Lan Khê, chờ anh một chút nhé.

“Còn bao lâu đội cấp cứu mới đến?” Anh đẩy người đang che ô ỉnh ra, lạnh giọng hỏi.

“Đã gọi rồi, phải nửa giờ nữa!”

“Nửa giờ sau thì ở đây còn người sống à?” Giọng nói của anh đột nhiên tỏa ra hơi lạnh.

“Nhưng mà, nhưng mà chúng tôi.”

Mưa to lạnh băng xối phải toàn thân anh ướt đẫm, Mộ Yến Thần cởi áo véc ra, lạnh lùng nhìn bọn họ: “Bỏ ô ra, cứu người trước đã. Mặt khác tìm người đứng ở đây quan sát, nếu như đỉnh núi có động tĩnh thì phải nhắc nhở ngay lập tức, không được để nhóm người đi vào cũng bị chôn.”

Ngay lập tức Richel an bài xong xuôi, cùng anh đi đến chỗ đất đá trôi cứu người.

Cát đá, nước bùn bắn thủi kèm theo những tảng đá to lăn xuống hòa cùng màu máu đỏ tươi, nhìn thấy mà giật mình đang hiện lên trước mặt bọn họ. Từ đầu tới cuối, gò má Mộ Yến Thần đều nghiêm nghị, lạnh lùng, bị nước mưa lạnh như băng xối vào khiến xương cũng cứng ngắc, Richel cũng có chút không chịu nổi, nhưng mà cũng không dám dừng lại.

“Ở đây.” chợt Mộ Yến Thần khàn giọng nói ra hai chữ, thấy rõ ràng trong đồng nước bùn có ngón tay đang động đậy khó khăn, ánh mắt sắc nhanh chóng trở lên đỏ đỏ, “Người này còn sống!”

Hết chương 121

122. Chương 122: Còn Tệ Hơn Cả Xấu Hổ

Tất cả bốn phía trên đoạn đường đều bị bao phủ, bởi vì tiếng kêu trầm thấp này, Diễn Đan - Lê - Quý Đôn mà trở nên sôi trào!

Hòn đá khổng lồ làm cho người ta sợ hãi đang đè lên cơ thể yếu ớt đang nhúc nhích dính đầy nước bùn cùng vết máu trên tay, làm cho ai nhìn thấy cũng chưa xót trong lòng, những người vây quanh bên cạnh nhanh chóng chạy tới, lấy tay đẩy tảng đá ra để giải cứu người đang nằm hấp hối.

Hơn nửa giờ, liều chết giãy dụa với tử thần để giữ lại tánh mạng trôi qua một cách kinh tâm động phách!

Ba nhân viên chuyển hàng, một người chết hai người bị thương.

Tiếng đội cứu hộ đang gào thét truyền đến, bầu không khí liền bị bao phủ bởi tâm trạng buồn có vui có, sợ hãi có làm cho người ta hít thở không thông, lúc đưa người cuối cùng từ trong bùn đất ra ngoài, Mộ Yến Thần nghe được tiếng “kéo kẹt” của xương cốt bị đông cứng lại rất rõ ràng, nước mưa chảy xuống gương mặt tuần tú trắng bệch, Diển Đan - Lê - Quý Đôn suýt nữa không còn chút sức lực nào, Richel ở bên cạnh sắc mặt đã đông cứng lại, cau mày nhìn Mộ Yến Thần đang gọi tên của mình, muốn bảo anh dừng lại, nếu không dưới mưa tuyết rét lạnh của mùa đông, sẽ đem khí lạnh thấm vào xương tủy, thân thể của con người cần bản không cách nào chịu đựng được.

Mà âm thanh gào thét đó, vang dội ở bên tai cực kỳ rõ ràng.

Những thành viên của đội cứu hộ mặc cảnh phục màu da cam chạy qua, mưa ngày càng dữ dội hơn, ánh mắt đỏ rực của Mộ Yến Thần nhìn lướt qua một thi thể đang nằm trên mặt đất, ở trong hoàn cảnh ồn ào rối loạn, xoay người đi ra ngoài.

Nước mưa cọ rửa sạch sẽ bùn đất trên người của anh, chỉ còn lại gương mặt tuần tú lạnh như dao, tỏa ra hơi thở vô cùng khắc nghiệt!

Richel vừa đứng ở trong cơn mưa to hét to giải thích tình huống với nhân viên cứu hộ, vừa nhìn sang bên này, hoảng sợ cắt ngang câu chuyện hướng bên này chạy tới: “Thần! Cậu phải đi có phải hay không? Ở đây cứ giao inh là được rồi, chuyện như thế này vốn không nên để cho cậu đi theo giải quyết, coi như là mình nợ cậu một món nợ nhân tình.”

“Chìa khóa.” Ánh mắt sắc của Mộ Yến Thần lạnh lùng, cúi người mở cửa xe, duỗi tay về phía cậu ta.

Richel kịp thời phản ứng, móc chìa khóa ra đưa cho anh.

“Cho mượn xe của cậu dùng một chút.” Anh lạnh giọng nói, nắm chặt chìa khóa chui vào trong xe.

Anh đã để cho cô đợi lâu lắm rồi. Phải lập tức chạy trở về.

Bị lạnh đến mức trắng bệch khớp xương ở năm ngón tay giãn ra để xuống, phát ra tiếng rắc rắc đáng sợ, Diển Đan - Lê - Quý Đôn trên mu bàn tay của anh nổi đầy gân xanh, nhanh tay khởi động xe, hướng con đường núi điên cuồng chạy tới. Trong kính chiếu hậu Richel vẫn lo âu nói với anh cái gì, thế nhưng anh lại chẳng nghe được câu gì.

Sắc trời âm u, kèm theo chút tối tăm, nặng nề đè xuống.

Mộ Yến Thần mò kiếm cái điện thoại vừa nhét vào trong xe, mở ra, đạp chặt chân ga chạy tới phía trước, dùng tín hiệu yếu ớt ở đây gọi điện thoại cho cô, Diển Đan - Lê - Quý Đôn yên lặng một hồi lâu, lại nghe được câu nhắc nhở chậm chạp “Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy”.

Sắc mặt Mộ Yến Thần liền xanh xao, trong lòng có một loại dự cảm xấu, bấm một số điện thoại khác.

Âm thanh “tút tut” vang lên thật lâu, điện thoại đã được kết nối.

“Cô ấy đâu?” Anh lạnh giọng hỏi, giọt nước lạnh như băng từ trên trán rơi rơi xuống.

“Mộ tiên sinh. Mộ tiểu thư đã đi theo mẹ của ngài về nước rồi.” Người đàn ông do dự một chút, cung kính đáp.

Một thứ bén nhọn nhanh chóng vỡ ra đâm vào tim, Mộ Yến Thần nhìn chăm chăm con đường phía trước, Diển Đan - Lê - Quý Đôn khóe môi nở ra một nụ cười lạnh!

Trái tim giống như bị người ta moi ra, đau buốt.

“Tôi đã nói với các người như thế nào? Bảo vệ cô ấy, bất kì ai cũng không được dẫn cô ấy đi. Tôi muốn các người tới làm cái gì?” Rất nhanh trên mu bàn tay của anh, do tiết trời ẩm lại nên vết thương do bị đá đâm vào lại bắt đầu chảy máu, một màu đỏ tươi trên mu bàn tay.

Người đàn ông cứng họng!

Sắc mặt vô cùng lúng túng, anh ta áy náy giải thích: “Xin lỗi Mộ tiên sinh, nhưng là do Mộ tiểu thư chủ động muốn đi cùng phu nhân, hướng chỉ đó lại là mẹ ngài.”

“Ầm!” một tiếng động thật lớn vang lên, tín hiệu điện thoại bị cắt dồn dập “Tút tut tut. . . .”.

Điện thoại di động bị sức lực mạnh mẽ của anh đập vào trong xe! Trong nháy mắt vỡ vụn ra, mảnh vụn bắn tung toé, khắc nghiệt đến đáng sợ.

Nụ cười lạnh như băng liền hiện ra trên môi, anh tựa vào ghế, có thể tưởng tượng đến Mạc Như Khanh sẽ nói với Lan Khê những gì. Anh biết rất rõ ràng, đó là mẹ của mình, anh không nên nghĩ bà xấu như thế, không nên đối địch, không nên xem bà như thú dữ đáng sợ mà chán ghét.

Nhưng người mà bà muốn chạm vào, là người anh yêu nhất.

Cho nên không được.

Không chỉ mẹ ruột. Bất luận kẻ nào, cũng không được.

Khí lạnh thấm vào trong người, lạnh đến mức làm cho chỗ sâu cũng cảm thấy đau nhói, trong mắt Mộ Yến Thần nhuộm màu đỏ ngầu đầy sát khí cùng đau lòng, cười lạnh mất đi, tay dính máu siết chặt lại, nhanh chóng chạy tới khách sạn! Diễn Đan - Lê - Quý Đôn

Ở sân bay mưa rơi lất phất, đủ để làm ướt cả người, nhưng cũng không ảnh hưởng đến giờ cất cánh.

Lan Khê lẳng lặng ngồi tại chỗ, nâng mắt lên, kinh ngạc nhìn đôi tình nhân ngồi ở hành lang đối diện, giúp nhau lau nước mưa trên người, Diễn Đan - Lê - Quý Đôn ngón tay triển miên nắm chặt, nụ cười ngọt ngào sáng chói.

Mạc Như Khanh nhẹ nhàng lật một trang sách, mắt đẹp vô ý ngược lên, liếc nhìn cô.

Nhéch môi lên, bà cười yếu ớt: “Lan Khê yêu rồi hả?” (ôi trời còn dám hỏi câu này nữa chứ)

Lan Khê run lên, ánh mắt thoáng qua một tia sáng, nhìn bà, môi mím chặt đến trắng bệch

.

” Đừng có giấu di, ” Mạc Như Khanh êm ái nói, nụ cười ấm áp, “Ở cái tuổi này, có tình yêu cũng là bình thường. Có tâm tư cũng không có gì, nhưng ít nhất. Yêu đương không nên vụn vụn.”

Ngón tay đang lật sách dừng lại, Mạc Như Khanh nhìn cô: “Thích không có gì đáng xấu hổ, nhưng đừng có lấy nó làm lý do cho tình yêu, vượt qua ranh giới cuối cùng chuyện gì cũng làm ra được, hơn nữa lại là con gái, phải có tự tôn một chút, mới tốt?” (chứ thâm sâu thật)

Bà vừa nói vừa cười, khinh bỉ nói: “Dì Mạc có một người bạn làm việc ở bệnh viện, mỗi ngày đều nhìn thấy những đôi nam nữ trẻ tuổi đến phá thai, làm lần đầu tiên cũng không sao, làm thêm nhiều lần nữa, liền không biết hai chữ xấu hổ hai viết như thế nào, thật hoang đường? Lan Khê. Mẹ con không có ở đây, dì Mạc không dám ở trước mặt tự mình là bà ấy, nhưng nếu như mẹ con vẫn còn ở đây, bà ấy cũng sẽ giống như dì nói những lời này với con, mặc dù hơi khó nghe, nhưng con phải biết, dì Mạc là vì sức khỏe của con.” (tui mà chém được là bà chết zì’ tui. Ta chém ta chém ta chém n)

Cả người Lan Khê cứng ngắc, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không biết bị cái gì làm cho đau nhói, mặt hồng lên một cách không bình thường.

Nếu như mẹ ở đây, bà ấy nhất định cũng sẽ nói những lời như vậy.

Nhắc nhở cô phải có tự tôn, không nên làm những chuyện đáng xấu hổ.

Đặt tay lên đầu gối, rất nhanh, hô hấp nhanh chóng biến mất, móng tay đâm vào lòng bàn tay đến mức sắp rách da.

Mạc Như Khanh lẳng lặng nhìn cô, cảm thấy lời nói của mình có tác dụng, chau chau mày, giống như để xuống được một tâm sự, an tâm tiếp tục đọc sách, Diễn Đan - Lê - Quý Đôn sau một hồi lâu, lại nghe thấy người bên cạnh gọi bà một tiếng, “Dì Mạc” .

Mạc Như Khanh giật mình! Ngoái đầu lại nhìn cô.

Lan Khê lẳng lẳng ngồi tại chỗ, ánh mắt trong suốt sáng long lanh, mặt mặc dù có chút tái nhợt nhưng vẫn tỏ ra rất kiên định, cô chống tay lên ghế, mở miệng hỏi: “dì Mạc, vậy nếu như có một ngày dì thích một ai đó, mặc dù cảm thấy đáng xấu hổ, hay là còn tệ hơn cả xấu hổ, nhưng đó là người dì thích, vậy phải làm thế nào?”

Toàn thân Mạc Như Khanh chấn động!

Tay đang lật sách cũng run rẩy, suýt nữa bị câu nói này của cô làm cho nghẹn lại hô hấp cũng bắt đầu không thuận!

Đôi mắt Lan Khê lộ ra sự đau thương to lớn, nước mắt từ từ tràn ra, mang theo một chút nước nỡ nói: “Con không phải tùy hứng, không phải là không hiểu chuyện. Có lúc, con cũng không có cách nào.”

Ngay cả mình cũng không có biện pháp, cô nên làm cái gì đây?

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống, trên mặt đầy nước, Lan Khê thu ánh mắt lại, bả vai run rẩy kịch liệt, không dừng lại được.

Cô không muốn đối mặt với chuyện này, nên mới chạy trốn tới Los Angeles, ở đây cô sẽ không cần phải đối mặt, nhưng cô quên rằng cuối cùng vẫn phải trở về, giấc mơ cũng không phải là mãi mãi, sẽ có lúc phải tỉnh.

Trong lòng Mạc Như Khanh nhất thời đại loạn!

Tay run rẩy, sắc mặt lạnh lùng hốt hoảng khép sách lại, không nghĩ mình lại ép tiểu nha đầu này nói ra những lời như thế!

Xoa xoa mi tâm, bà nhắm hai mắt lại, đột nhiên nở nụ cười.

“Tốt lắm.” Mạc Như Khanh cười yếu ớt nhìn cô, “Tốt lắm đừng khóc, con xem đi, dì Mạc cũng chỉ nói đùa với con thôi, có gì mà phải khóc chứ? Dì Mạc không phải trách con lúc ở nhà không hiểu chuyện.” (hừ ta đi méc a Thần)

Vỗ vỗ lưng của cô, Mạc Như Khanh cười lắc đầu, vẫn nói: “Không trách được Yến Thần lại nói với dì có con ở bên cạnh có chút phiền, đứa bé này, đa sầu đa cảm thật khó dụ dỗ, huống chi Yến Thần lại không có kiên nhẫn với con. Chẳng trách nó chủ động gọi điện thoại cho dì, muốn dì dẫn con về trước.” (A ơi a xuất hiện nhanh đi bà vu khống a ở đây nè)

Nước mắt lại lần nữa rơi xuống, cả người Lan Khê run lên, cặp mắt ẩm ướt nhìn bà, trong lòng lại không thể tưởng tượng nổi.

—— Anh Nói với Mạc Như Khanh Anh cảm thấy cô rất phiền?

Mạc Như Khanh sững sốt, làm như phát hiện mình lỡ lời, cuống quýt ôm lấy bả vai của cô, cười nói: “Cũng không phải vậy, thật ra Yến Thần nói. A, cũng không có gì, con đừng quá để ý, tính tình của nó chính là lạnh lùng như vậy. Diễn Đan - Lê - Quý Đôn Con yên tâm nó cũng không phải cảm thấy con phiền, về sau vẫn sẽ yêu thương con, dù sao cũng là anh con, phải vậy không?”

Lan Khê bình tĩnh nhìn bà, trong lòng giống như có gai nhọn, rút thế nào cũng không rút ra được.

Máy bay bắt đầu cất cánh, tiếng ong ong gầm rú vang bên tai, nữ tiếp viên hàng không tới thúc giục mấy lần cô mới từ trong sợ sệt hồi hồn lại, khóe mắt ướt át đầy nước mắt lấy dây an toàn đeo vào, nhưng đầu óc vẫn vẫn thả trôi theo tiếng gầm rú của máy bay.

Từ chỗ Mạc Như Khanh nghe được những lời như vậy, mỗi một câu của Mộ Yến Thần, vô cùng lạnh lùng, vô cùng chói tai.

Cô không tin.

Cô một câu cũng không tin.

Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Los Angeles phồn hoa xinh đẹp đang từ từ nhỏ lại, cách cô rất xa, ở Los Angeles giống như một giấc mơ, nhưng khi tỉnh lại, so với trước kia còn “kinh hồn bạt vía” đáng sợ hơn nhiều.

Cô đột nhiên phát hiện tối hôm qua ở dưới ánh đèn tao nhã của khách sạn, khuôn mặt ấy lạnh như băng, đột nhiên liền rùng mình ớn lạnh. Không biết vì sao, chỉ cảm thấy tiếng máy bay cất cánh, tất cả ầm ập ở trong lòng cô cũng dần mất đi.

Trái tim lạnh dần, lạnh đến mức đau nhói ở trong lòng .

Mộ gia to lớn như vậy , đã trải qua được mấy đời.

Nhìn chú Phúc thay cô mang hành lý vào trong phòng khách, thu hút tất cả ánh mắt của mọi người, trong lòng Lan Khê liền khó chịu. Diễn Đan - Lê - Quý Đôn nhẹ nhàng đi tới cầm hành lý : ” chú Phúc, chú có thể đem lên lầu giúp con được không?”

Chú Phúc ngần ra, cười nói: “Yes Sir, nhưng mà tiểu thư, hình như đây là hành lý của thiếu gia, vậy để vào phòng của cậu ấy hay là để vào phòng của cô ?”

lúc hai người đi vì để tiết kiệm không gian nên chỉ đem theo một cái valy, ban đầu sắc mặt Mạc Như Khanh có chút khó coi, sợ như vậy sẽ khiến cho hai người càng thêm không rõ ràng —— cho dù là anh em, nhưng có ai từng gặp qua anh em nhà nào mà lại thân mật đến mức này?

sắc mặt Lan Khê tái nhợt, một hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói rõ từng chữ: “. Để vào phòng con.”

Lúc gần đi cô có giữ một số quần áo cùng cái vật nhất định phải đặt ở đầu giường của Mộ Yến Thần, bên trong vẫn còn cái áo sơ mi của anh, sau khi tắm xong cô cao hứng lấy mặc vào , Diễn Đan - Lê - Quý Đôn cô không chịu để lại cho anh, nên mang về.

Mạc Như Khanh cùng với Mộ Minh Thăng cười từ trên lầu đi xuống.

“Ta nghe nói con ngã bệnh?” Mộ Minh Thăng thấy con gái, ánh mắt già nua lộ ra quan tâm lo lắng, đi tới chạm vào trán của cô, “Bây giờ như thế nào? Còn bệnh không?”

Tình thương của người cha liền kéo tới , bàn tay thô ráp nhưng lại ầm ập làm cho Lan Khê ngần ra, sắc mặt thoáng chốc ửng đỏ.

“. Con đỡ hơn nhiều rồi.” Cô rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói.

Mộ Minh Thăng hừ lạnh một tiếng, thu tay về : “Ta đã nói cái gì? Con đi chỉ làm cho Yến Thần thêm phiền phức, lại còn gây thêm phiền phức cho người khác, gọi điện thoại cho dì Mạc tới dẫn con về, con xem con giày vò người ta như vậy đó hả?” (2 ô bà này quả là trời sinh 1 cặp đố, trở mặt nhanh như chớp)

Lan Khê cắn môi, không lên tiếng, trong lòng cảm thấy đau nhói, Diễn Đan - Lê - Quý Đôn trong lòng cô không ngừng vang lên âm thanh phản kháng .

Không phải vậy.

Căn bản không phải là như vậy.

Không biết vì sao tất cả mọi người lại gạt cô, nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, không phải Mộ Yến Thần không cần cô.

“Con đi lên trước.” Cô thở phào nhẹ nhõm nói, mệt chết đi, trong lòng cũng rất không thoải mái.

“A đúng rồi, Kỷ gia có gọi điện tới tìm con, Lan Khê, con rảnh rồi thì gọi lại đi.” Mạc Như Khanh bổ sung.

“Con hiểu rồi.”

Vừa lên tới phòng, Lan Khê không kịp đợi, trút hết đồ đạc trong hành lý ra tìm điện thoại di động, sạc pin, mở máy chờ tin tức, quả nhiên chốc lát liền nhận được một đồng cuộc gọi nhờ, Diễn Đan - Lê - Quý Đôn toàn bộ là của “Mộ Yến Thần” .

Tất cả mệt mỏi, hoảng hốt liền mất đi, khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt liền ấm áp trở lại, cười lên, khoe mắt bắt đầu ướt át .

Chịu đựng mệt mỏi, cô không cố kỵ gì, trực tiếp gọi điện thoại.

123. Chương 123: Anh Lập Tức Trở Về

Cách cả một đại dương, cô rất mong muốn, ngay bây giờ có thể nghe được giọng nói của anh.

Tiếng “Tút tut tut” thật dài vang lên, điện thoại rồi cuộc cũng có người nghe.

Hai mắt kịch liệt rung động, Lan Khê khẽ mở đôi môi đỏ tươi ra, âm thanh phát ra như muốn phá vỡ cổ họng, trong kia lại phát ra âm thanh hơi hỗn loạn, pha trộnDiễn Đan - Lê - Quý Đôn vài câu tiếng anh, không khí vô cùng căng thẳng, căn bản không nghe được giọng nói của anh.

“Anh?” Hai tay cô nắm chặt ống nghe, khàn giọng kêu lên.

Bên kia không ai trả lời.

“Mộ Yến Thần.” Chóp mũi một hồi chua xót, trong lòng bàn tay cô cũng đã ướt đầm mồ hôi, giọng nói có chút run rẩy.

Cách xa vạn dặm, ở trong bệnh viện nào đó của Los Angeles, nằm trong phòng cấp cứu, một gương mặt tuần tú tái nhợt nhưng vẫn tỏ ra lạnh lùng của người đànDiễn Đan - Lê - Quý Đôn ông đang chậm rãi mở mắt ra, quần áo bị ướt đầm khấp hờ lại, tây trang ném trên giường bệnh của người khác, cái tay đang khoắc lên trên trán nhẹ nhàng di chuyển, lúc đang muốn chuyển động một chút lại phát hiện trên mu bàn tay đang ghim một ống tim truyền dịch.

Trước tầm mắt xuất hiện một bóng màu trắng đi qua, hộ sĩ đang cầm cái điện thoại di động màu lam không biết phải làm sao.

“Cậu làm cái gì?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Hộ sĩ run lên, bị ánh mắt sắc như dao của người đàn ông nằm trên giường bệnh hù dọa, sắc mặt trắng bệch giờ điện thoại di động của anh lên, nhanh chóng mở miệng nói một câu tiếng anh: “Xin lỗi tiên sinh, ngài có một cuộc điện thoại từ nước ngoài, lúc tôi lấy nó lên không cẩn thận nhấn nút nhận , xin hỏi ngài có muốn nhận hay không?”

Điện thoại từ nước ngoài.

Mộ Yến Thần lạnh lùng liếc liếc, đứng dậy, nhưng bởi vì động tác quá nhanh cho nên trong nháy mắt bị choáng váng ngồi xuống, anh lấy tay chống đỡ ở đầu giường, cảm thấy có chút mê muội ngược mắt lên, khàn giọng hỏi: “Tại sao tôi lại ở chỗ này?”

Hộ sĩ sợ tới mức cuống quýt lập tức chạy lại đỡ anh, nhưng bị sắc mặt đầy sát khí của anh làm cho hoảng sợ, không dám đụng vào anh nữa, lúng túng dùng tiếng anh giải thích, sắc mặt bởi vì kích động mà đỏ lên: “Chúng tôi, chúng tôi phát hiện ngài ở trong trung tâm thành phố , chiếc xe của ngài tông vào đuôi xe của người khác gây ra tai nạn giao thông, ngắt đi. Diễn Đan - Lê - Quý Đôn Lúc cảnh sát giao thông phát hiện ngài ngoại trừ não bộ bị chấn động, còn bị sốt gần bốn mươi độ! Vết thương trên tay ngài bị nhiễm trùng, chứng viêm phổi càng thêm nghiêm trọng. A! Tiên sinh!”

Hộ sĩ đột nhiên hét lên một tiếng, tròng to mắt mà nhìn anh rút cây kim truyền dịch trên tay ra, trên bông băng nhanh chóng dính máu đỏ tươi!

Thấy bóng dáng anh tuần bát phàm đáng sợ kia bước lại gần , hộ sĩ thét chói tai,Diễn Đan - Lê - Quý Đôn nhắm mắt lại, điện thoại ở trong tay nhanh chóng bị cướp đi mất.

“Uy?” Anh điều chỉnh lại giọng nói từ từ trả lời , trên đó đúng là xuất hiện một dòng chữ tiếng hoa.

Bên kia, Lan Khê nghe được động tĩnh ở bên kia liền kinh tâm động phách, kinh ngạc, một hồi lâu mới run giọng đáp lại: “Anh! Anh làm sao vậy?”

Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại vang lên, làm cho cả người Mộ Yến Thần nóng bừng lên, ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí dần dần mất đi, bây giờ mới cảm thấy cả Diễm Đan - Lê - Quý Đôn người lạnh như băng, cơ thể vừa nóng vừa lạnh, vô cùng khó chịu.

“Không có gì,” Môi mỏng nhếch lên, thanh âm trầm xuống hỏi, “Em về đến nhà rồi?”

“.....”

Lan Khê cứng họng, trong lòng vô cùng buồn bực cùng đau nhứt.

Cô nhớ rất rõ ràng đêm hôm đó, là anh nói muốn trở về cùng với cô, cho nên bất kể Mạc Như Khanh nói với cô là Mộ Yến Thần muốn đưa cô về nước trước, cô đều không tin!

..... Thế nhưng giờ phút này cô có thể khẳng định, anh thật sự đã nói như vậy.

Anh thậm chí cũng biết, cô đã trở lại Trung Quốc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mệt mỏi của cô chợt tái nhợt, Lan Khê rướm rướm nước mắt, hai tay cầm thật chặt điện thoại, Diễm Đan - Lê - Quý Đôn giọng khàn khàn nói: “Mộ Yến Thần, em nhớ anh.”

“Em rất nhớ anh. Em không muốn chỉ được nói chuyện với anh qua điện thoại, em không nghĩ sẽ trở về.” Cô nén lệ nhỏ giọng nói rõ ràng cho anh nghe, nghẹn ngào, run giọng cầu xin, “Anh trở về với em, có được hay không?”

Cô không muốn so đo những chuyện dây dưa không rõ ràng nữa, không muốn biết là ai đang lừa gạt cô là ai dụ dỗ cô, không muốn biết tại sao Mạc Như Khanh lại đột nhiên xuất hiện ở Los Angeles phá vỡ chuyến du lịch của bọn họ. Cô chỉ muốn xác định là anh có yêu cô, thương cô, cho dù cách xa vạn dặm, chỉ cần cô nói nhớ anh, anh sẽ ở trong lòng.

Mộ Yến Thần lặng lẽ nghe cô nói, sắc mặt tái nhợt, trong nháy mắt, đau lòng đến tận xương.

Môi mỏng dính sát ở ống nghe, giọng anh mềm mại mang theo một chút yêu thương nói: “Được.”

“Lan Khê, ngoan. Anh lập tức trở lại.” Ở bệnh viện tràn ngập mùi thuốc sát trùng, anh mang theo giọng điệu yêu thương thì thầm nói.

Cúp điện thoại, hộ sĩ ở phía sau lại không nhìn được đi tới, mặt hồng tim đập mạnh đứng trước mặt người đàn ông tuần tú bất phàm, ánh mắt bất mãn hiện lên đầy sự lo lắng: “Tiên sinh, tôi khuyên ngài nên nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, thân thể của ngài.”

Mộ Yến Thần ngoảnh mặt làm ngơ, sắc mặt lạnh xuống, xoay người nhặt tây trang trên đầu giường đi ra bên ngoài.

“Tiên sinh!” Hộ sĩ gấp gấp gọi.

“Tiền thuốc thang cứ liên lạc với luật sư của tôi, anh ta sẽ chuyển khoản trả hết, đừng đến phiền tôi.” Anh lạnh giọng còn chưa nói xong, đã đi ra khỏi phòng bệnh.

Ngồi vào trong xe nắm chặt lấy tay lái, Mộ Yến Thần cảm nhận được hơi lạnh từ tay lái và quan sát cái cơ thể thảm hại của mình, anh chỉ là không ngờ được một đại nam nhân như anh lại bị ốm đau đánh gục Diễm Đan - Lê - Quý Đôn, cả Los Angeles bị mưa bao phủ, Mộ Yến Thần đặt chuyến bay sớm nhất, chạy thẳng tới sân bay.

124. Chương 124: Yến Thần Giao Phó

“Vậy buổi chiều. Mấy giờ đi?” Cô không ý thức khuấy đều trong chén canh.

“4 giờ, mới qua giờ cơm trưa, gấp cái gì mà gấp?” Mạc Như Khanh bật cười.

Lan Khê neho mắt, ngược mắt lên: “Vây buổi tối làm sao con về được?”

“Trước tiên con cứ ở đó một thời gian, ” Mạc Như Khanh chắc chắn đáp, vẻ mặt ưu nhã thông dong, ngược mắt lên nhìn cô, “con quên mẹ của Tử Minh, cũng đang làm hiệu phó ở trường Z sao, cũng rất tiện, năm trước con cùng Tử Minh có gặp rồi mà.”

Hồ hấp của Lan Khê bị nghẹn trong cổ họng.

Mạc Như Khanh đứng dậy, thay cô đem nước canh đã lạnh đổ đi, múc cái mới, ngoái đầu nhìn lại cười như không cười nói với cô: “Nói một chút,Diễn Đan - Lê - Quý Đôn con còn có việc gì không bỏ được, sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê tái nhợt, ánh mắt mơ màng, tay bưng chén canh nóng hổi lên, nhưng vẫn không chịu buông.

Một hồi lâu cô mới ngược mắt lên, hơi thở mong manh nói một tiếng: “Không có gì. Cứ làm theo như những gì dì nói.”

Sau cơm trưa, nằm ở trên giường không được bao lâu, người giúp việc liền nhẹ nhàng gõ cửa đi vào hỏi cô dọn dẹp hành lý, nói xe của Mộ Tử Minh đang đợi ở dưới lầu, tối đón cô đến trường Z.

Lông mi dài rũ xuống, che lấp sự mệt mỏi trong ánh mắt, Lan Khê mềm nhũn nằm ở trên giường nhìn người giúp việc giúp cô dọn dẹp hành lý. Quần áo mới vừa đem ra còn để bữa bãi ở bên ngoài vậy mà bây giờ lại được xếp vào trở lại, hơn nữa còn có cái áo màu trắng dành riêng cho cô nữa, ánh mắt chợt sáng lên, cảm thấy đã đến lúc mình phải rời đi, không thể tiếp tục ở lại nữa.

Đứng dậy, Lan Khê chống tay lên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ngỡ ngàng cùng bi thương, cảm thấy không khí yên tĩnh đáng sợ.

—— Cô không muốn đi.

—— Anh nói anh sẽ lập tức trở lại. Cô không muốn đi chút nào.

“Tiểu thư, cái này là.” Người giúp việc cau mày, trong tay cầm cái áo sơ mi của đàn ông ở trong ngăn kéo của cô.

Lan Khê nhảy xuống, nhanh chóng đi qua, đem cái áo ôm thật chặt vào trong ngực, ánh mắt đầy cảnh giác ngẩng lên nhìn : “Cô đừng đụng vào.”

Người giúp việc cả kinh, tay sợ tới mức dừng lại trên không trung, tràn đầy kinh ngạc.

Lan Khê có chút xấu hổ, nhưng không muốn giải thích, cầm quần áo nhét vào vali của mình.

Dưới lầu, giọng nói hiền lành của Trương tẩu đang hối thúc bọn họ nhanh chóng thu dọn đồ cho cô, Lan Khê nhìn ra bên ngoài, lông mi dài rũ xuống, kéo vali lại.

Lúc Mạc như Khanh đưa cô đi vẫn cười rất tươi, áo choàng đắp lên người có vẻ ung dung ưu nhã, Mộ Minh Thăng ngồi ở trên ghế sa lon nhìn tờ báo, nhỏ giọng trách bà, ghét bà quá nhiều chuyện, đem con gái đi tới nơi xa như vậy làm cho ông thương nhớ.

Ông lớn tiếng với con gái không phải là ông la rầy nó, mà đó là cách ông che chở , thương yêu, cưng chiều nên mới lớn tiếng như vậy.

Mạc Như Khanh cười cười, dẫn Lan Khê đi thẳng tới xe của Mộ Tử Minh.

Nụ cười của bà làm động lòng người, ánh mắt rũ xuống, giống như đưa đi Lan Khê là một việc rất mất mát, bà tỉ mỉ sắp xếp tiễn hành từng bước một.

Đưa tay nhẹ nhàng đưa bờn trên cổ tay,Mạc Như Khanh hơi ngược mắt lên nhìn trong lòng lạnh lùng, suy nghĩ, bắt đầu từ bây giờ, bà sẽ không để cho con bé này cùng Yến Thần gặp nhau nữa, đem nó đi thật xa, không để cho nó trở lại nữa, Yến Thần nên khôi phục lại bộ dạng lúc đầu, mọi chuyện sẽ bình thường trở lại. (Muộn rồi thím ơi)

Cửa sau xe mở ra, Mộ Tử Minh thay Lan Khê xách hành lý, khéo môi nhếch lên nhàn nhạt cười không biết đang nghĩ gì, ánh mắt ẩn giấu sau mắt kính quan sát tiểu đường muội (em họ) xinh đẹp của mình.

Lan Khê khéo léo đứng ở bên cạnh, gió thổi tóc của cô bay lên, để lộ ra sự cô đơn.

Nhưng ngay khi cửa xe chuẩn bị đóng lại, một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc lóe sáng biểu diễn một đường , tiếng motor vang lên ầm ỉ, tất cả mọi người ở Mộ gia đều kinh ngạc la lên một tiếng, “Két——!” Tiếng thắng xe bén nhọn vang lên! Đột nhiên dừng sát bên cạnh xe Mộ Tử Minh.

—— Xe thể thao dừng lại, Nhiếp Minh Hiên nở nụ cười sáng chói.

Tất cả mọi người khiếp sợ đứng yên tại chỗ, không có kịp phản ứng gì, Mạc Như Khanh là người phản ứng đầu tiên, bà ngạc nhiên cười cười, lúng túng nói: “Minh Hiên? ! Con? Sao con lại rãnh rỗi tới đây. . . .”

Nhiếp Minh Hiên vừa mới lái xe thật nhanh tới, nên bây giờ khi buông tay lái ra hai tay đều bị tê lại, trong lòng đầy căng thẳng , tuy nhiên vẫn cười rất ưu nhã bước xuống xe, đóng sầm cửa xe, hồn nhiên nhưng vẫn không mất đi khí phách đi vào Mộ gia.

“Xem như mình cũng tới kịp thời, muội muội, em định dọn nhà à?” Nhiếp Minh Hiên từ từ đi tới, nhìn hành lý trong cốp xe, khéo miệng không nhận được nở nụ cười sáng chói .

Nhưng trên thực tế, trong lòng của anh có chút kinh hãi ——

Anh kinh hãi, vì rạng sáng hôm nay, Mộ Yến Thần đã gọi điện thoại dặn dò anh.

Cậu ta nói những lời như vậy, vô cùng hoang đường, lại làm cho Nhiếp Minh Hiên kinh tâm động phách . Anh cố gắng hỏi Mộ Yến Thần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng người nào đó rõ ràng không còn chút sức lực nào để giải thích cho anh nhiều việc như vậy.

Giọng nói lạnh lùng vang bên tai, Nhiếp Minh Hiên nghe được giọng nói trầm thấp lạnh lùng truyền đến, nhẹ nhàng nói ra bốn chữ ——” Giữ Lan Khê lại” .

Khi nghe được bốn chữ đó, Nhiếp Minh Hiên lập tức tỉnh ngủ, sống lưng chảy đầy mồ hôi lạnh!

125. Chương 125: Em Yêu Yến Thần

Gió như gào thét, thổi vù vù qua cửa sổ xe.

Nhiếp Minh Hiên lái xe, nhìn vào trong kính chiếu hậu, ánh mắt sâu sa, anh thấy bóng dáng mềm mại ngồi kế bên mình đang lẳng lặng ngắm nhìn phong cảnh,Diễn Đan - Lê - Quý Đôn ánh mắt sáng lên không biết đang suy nghĩ việc gì.

Cố gắng thu hồi ánh mắt lại , nhưng trong đầu vẫn hiện lên bóng dáng mềm mại của cô. (anh này có ý đồ gì vs Khê Khê đây __ , đừng nói a là hiểm họa về sau nha)

Ngón tay nghiền lên môi mỏng, anh dựa vào cửa sổ xe, đột nhiên nhớ ra cô bé này chỉ mới mười bảy tuổi. . . . Còn chưa trưởng thành.

Trẻ tuổi như vậy làm cho anh có cảm giác xa cách, không thể đoán ra được tâm tư của cô. Mà cô, lại cùng với anh em tốt nhất của mình oanh oanh liệt liệt yêu đương cầm luyến.

Mắt nhú lại, Nhiếp Minh Hiên đột nhiên chạy chậm lại, dừng xe ở ven đường.

Lúc này Lan Khê mới ngó ngán, trong mắt hiện lên cảm xúc khác thường, lông mi run lên một cái, cô thấy Nhiếp Minh Hiên cởi dây an toàn ra nghiêng người nhích lại gần, ánh mắt sáng ngời giống như đang nghiên cứu trân bảo hiếm thấy,Diễn Đan - Lê - Quý Đôn nhích lại gần hơn nữa nhìn cô chằm chằm.

“Muội muội, ” Nhiếp Minh Hiên đột nhiên gọi một tiếng, nở nụ cười nhẹ, “Anh có nói qua chưa, em rất xinh đẹp?”

Lời nói vô cùng ngọt ngào, mềm mại như tơ, có chút nghiêm túc .

Rất đẹp.

Như được thiên nhiên điêu khắc, không son phấn, nhưng lại lộ ra mùi vị quyến rũ vô cùng mê hoặc.

Liếm liếm môi, Nhiếp Minh Hiên nheo mắt tiếp tục nói: “Không chỉ xinh đẹp. Hôm nay, Yến Thần để cho anh tới, cụ thể muốn làm cái gì thì anh không rõ lắm, cũng không biết giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần cậu ta chịu mở miệng, anh nhất định sẽ không có lý do gì để cự tuyệt. . . . Nhưng muối muối, anh thật tò mò.”

Hơi thở trầm thấp của Nhiếp Minh Hiên mang theo chút kỳ lạ.

“Em yêu Yến Thần.” Cô đột nhiên mở miệng, nhìn về phía anh, nói rõ ràng lưu loát từng chữ.

Gương mặt Nhiếp Minh Hiên, thoáng chốc cứng đờ lại.

” Không phải anh tò mò việc này hay sao?” Lan Khê vô cùng bình tĩnh nói, ánh mắt trong suốt như hồ nước, “Anh muốn biết, nên em sẽ nói cho anh biết.”

“Em yêu Yến Thần.”

Anh có chút kinh hãi, ở trong lòng bị chấn động.

Biết là một chuyện, nhưng chính tai nghe được cô nói yêu, nói một cách rõ ràng như vậy, lại là một chuyện khác. Ánh mắt Nhiếp Minh Hiên nhanh chóng thay đổi, Diễn Đan - Lê - Quý Đôn khóe miệng không nhịn được nhếch lên cười nhạt một cái không ngừng suy nghĩ về việc hoang đường đó , thật sự làm điên đảo chúng sinh.

Điện thoại trong túi reo lên, cứu anh một mạng, để cho anh không ở trên đầu sóng ngọn gió mất hồn đến mức mất mặt.

Bởi vì không biết nên làm thế nào, nghe cô nói yêu, trái tim anh giống như bị thiêu đốt.

Nhiếp Minh Hiên mím môi, vẽ nên một đường cong, dựa vào xe nghe điện thoại.

Không biết là ai gọi tới, hỏi đông hỏi tây, Diễn Đan - Lê - Quý Đôn anh cũng chỉ trả lời qua loa, hoàn toàn không có chú ý tới vẻ mặt khi nói ra câu đó của Lan Khê, trên gương cửa sổ , sắc trời dần dần tối xuống, nhanh chóng trở nên cô đơn, thương cảm, mịt mờ không thể nhìn thấy tương lai.

Một tình yêu như vậy, cấm kỵ, vô cùng gian nan, người bên ngoài nhìn vào thấy giống như những con thiêu thân lao vào lửa, cuối cùng chỉ có thể đốt cháy lẫn nhau.

Một lần nữa xe lại khởi động, khóe miệng Nhiếp Minh Hiên không ngừng nở nụ cười, cúp điện thoại xong liền nhanh chóng gọi điện cho Mộ Yến Thần, mặc dù biết cậu ta đang ở trên máy bay không thể nghe điện thoại, nhưng vẫn còn cố chấp để lại một tin nhắn thoại cho anh.

“Cô ấy ở thành phố Z, nghe nói là ở nhà chú hai của cậu, cậu có thể chạy thẳng tới đó.” Anh gọn gàng nói , xe chạy nhanh hơn, nở nụ cười nhạt mê người, giọng nói khàn đi một chút, “Cô bé mới vừa nói với mình, cô ấy yêu cậu, cho nên. Yến Thần, cậu nhanh lên một chút.”

Nói xong, khóe miệng Nhiếp Minh Hiên nở một nụ cười sâu sa, cúp điện thoại mở đèn xe lên, nhanh chóng chạy tới phía trước.

Nhân tiện nhìn vào kính chiếu hậu, Lan Khê đột nhiên quay sang , trong ánh mắt đầy khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi.

Vào đêm.

Ở thành phố Z dàn xếp xong xuôi, đi đến chào hỏi thiếu hai, sau đó đi ra ngoài tiễn Nhiếp Minh Hiên, trong nháy mắt Lan Khê cảm thấy rất bất lực.

Nhiếp Minh Hiên tựa vào cửa sổ xe, đốt một điếu thuốc.

Trời đã rất tối, thế nhưng anh lại còn phải chạy về thành phố C, ngẩng đầu lên thấy Lan Khê đứng trước cửa nhà bình tĩnh nhìn anh, anh cười một cái, ngón tay cầm điều thuốc xoa xoa mi tâm, cười nói: “Muội muội, em có biết ánh mắt của em bây giờ, rõ ràng đang xem anh như không khí, mà lại thương nhớ người đàn ông kia, Diễm Đan - Lê - Quý Đôn trong lòng anh cảm thấy như sắp chết —— loại cảm giác đó, là loại tâm tình gì?”

Lúc này Lan Khê mới phát hiện ra là mình quá chuyên chú, mắt nhìn xuống, tựa vào cạnh cửa không nói lời nào.

Nhiếp Minh Hiên tiếp tục cười, giơ tay lên xem đồng hồ, an ủi: “Em cứ yên tâm ở nơi này, tất cả mọi việc còn lại cậu ta sẽ giải quyết.”

Nói xong anh ta mở cửa xe ngồi vào bên trong, lời vừa mới nói, ngay cả anh cũng cảm thấy là đang dối gạt người.

—— Giải quyết.

—— Giải quyết như thế nào?

126. Chương 126: Đến Lướt Anh Chăm Sóc

Lan Khê ôm anh thật chặt, nghẹn ngào nói không ra lời, kìm nén nước mắt nóng bỏng vùi sâu vào trong cổ anh.

DĐLQĐĐ

Trong con người Mộ Yến Thần hơi phiếm hồng, ngón tay luồn sâu giữ chặt tóc của cô.

Giờ phút này ở trên đường phố, không khí đêm khuya lạnh thấu xương, đèn đường lộ ra nét cô đơn vung vẩy ánh sáng đầy trên mặt đất, hơi thở nhẹ nhàng thổi ra cũng nhanh chóng ngưng kết thành hơi nước rồi chậm rãi bay lên, điều này khiến Mộ Yến Thần xác định được mình đã thật sự trở về nước, lái xe không ngừng nghĩ về thành phố Z. một nơi xa lạ lạnh lẽo như vậy, bởi vì có cô mà trở nên vô cùng ấm áp.

Trong thoáng chốc, ánh mắt thâm thúy trở nên sáng ngời và nóng bỏng .

Môi mỏng của anh dán sát vào mái tóc, giọng nói của anh trầm xuống khàn khàn: “Sao lại mặc như thế này mà đi ra ngoài?”

—— áo ngủ bằng vải bông, đúng là có thể ngăn cản khí lạnh, nhưng thời điểm cô liều mạng đi cà nhắc để ôm lấy anh như vậy, khi cử động tay chân đều lộ một khoảng ra ngoài, tay và chân chắc đều bị lạnh rồi, trông mắt Mộ Yến Thần quét đến đôi chân của cô đang xỏ đôi dép lê.

Trong nháy mắt, ánh mắt anh càng nóng bỏng hơn.

Lan Khê lắc đầu, căn bản nói không ra lời.

Trên thực tế, cô cũng không biết mới vừa rồi một cỗ xung động nào dẫn dắt cô chạy đến, phải giải thích thế nào đây.

Đổi cánh tay đang ôm chặt cô, ánh mắt Mộ Yến Thần sắc lạnh cúi người mở cửa xe ra, không khí ẩm áp trong xe tràn ra, Lan Khê lại không rời anh nửa bước, trong tròng mắt lóe ra nước mắt trong suốt, lảo đảo, tay ôm lấy hông của anh, ánh mắt Mộ Yến Thần buồn bã, ngoái đầu nhìn lại thấy vẻ đáng thương và kì vọng dưới ánh mắt của cô, chợt hung mãnh hôn lên môi của cô.

Ở trên môi mềm mại hôn trần trọc mà kịch liệt.

Hơi thở gấp gáp nặng nề, kèm theo hơi thở tản ra trong không khí, bàn tay Mộ Yến Thần nâng cô lên, ôm chặt lấy thân thể của cô cúi đầu chui vào trong xe, tiếp tục dùng tư thế hôn ép cô thật sâu vào chỗ ngồi.

Cầm thấy chưa đủ, ánh mắt Mộ Yến Thần lạnh lùng, bàn tay hơi dùng sức kềm chặt cầm của cô, Lan Khê bị buộc mở hàm răng ra, trong nháy mắt môi lưỡi anh như lửa nóng chiếm thành đoạt đất đi vào, nâng gáy của cô lên nặng nề nút. Hút vào lưỡi của cô.

Sự nhớ nhung và lo lắng bị đè nén trong lồng ngực trong nháy mắt mãnh liệt tràn ra!

Lan Khê bị anh kích thích như vậy nên mê muội một lúc, khóe mắt ươn ướt, hai cánh tay mềm mại quấn chặt cổ của anh để cho anh đòi hỏi sâu hơn.

Cô nhớ anh, nhớ đến mức không biết phải làm gì.

Mộ Yến Thần cũng tốt hơn chút nào, ánh mắt nóng bỏng, hơi phiếm hồng, một tay giữ chặt cầm của cô chạm tới da thịt của cô, một cái tay khác sờ loạn ở trên eo cô, ôm chặt cô rồi hung hăng vuốt ve, nhìn cô khó nhịn than nhẹ ra tiếng, ở trong lòng anh lại run rẩy.

Xoa hơi mạnh, Lan Khê đau đến mức khê kêu một tiếng, hai cánh tay mềm mại đang vòng trên cổ anh rút về chống đỡ ở vai của anh, muốn lui về phía sau, Mộ Yến Thần cũng không cho phép, cánh tay to lớn kéo cô vào trong lòng một lần nữa, sức lực của bàn tay ở ngang hông chợt nhẹ đi rất nhiều, chậm rãi xoa nơi vừa mới bị anh bấm đau, trên môi cũng dịu dàng tràn trề, đều là thương yêu và an ủi.

Hốc mắt khê ươn ướt, bên tai nghe thấy “Phanh!” một tiếng, cửa xe bị đóng lại, ấm áp trong nháy mắt tràn đầy toàn bộ không gian.

Trong chỗ ngồi chật hẹp của buồng lái Mộ Yến Thần ôm lấy cô hôn triền miên.

Tay có chút lạnh, thăm dò vào trong quần áo của cô xoa nhẹ một lúc để đợi cô thích ứng, sau đó mới từ sau lưng lần lên trước ngực của cô, từ khoảng da thịt nhẵn nhụi ở dưới nách chuyển qua trước mặt, nhẹ nhàng giữ chặt nơi đầy đặn của cô, nắm lấy, tỉ mỉ thương yêu.

Cảm xúc vội vàng mãnh liệt, một lúc sau mới bình tĩnh lại.

“Trước khi dẫn em trở về dì nói, có lẽ sẽ chỉ ở thành phố C mấy ngày, thăm hết họ hàng thân thích rồi lại đưa em tới đây, ” Lan Khê núp ở trong ngực anh, nhẹ nói, ánh mắt mang theo một chút mất mát, “Em không nói muốn học cấp ba ở thành phố Z, không phải do em, bọn họ cứ độc đoán quyết định như vậy cho em.”

Mộ Yến Thần hôn xuống, in ở giữa trán của cô, ánh mắt sắc lạnh như hàn băng.

Diendan

Lông mi thật dài run lên, Lan Khê quay lại quấn chặt lấy anh, giống như đang ôm tình yêu của cả cuộc đời mình vậy.

“Thím hai, rốt cuộc em phải gọi bà là gì?” đột nhiên Lan Khê nhớ tới vấn đề này, ngược mắt hỏi anh, “Gọi là bà ngoại hay là bà nội? Mới vừa rồi do không biết nên em không gọi, có lẽ bà sẽ cảm thấy em không lễ phép.”

Dù sao vẫn phải ở đây đến khi thi tốt nghiệp trung học, cô không thể tiếp tục như vậy.

Mộ Yến Thần cũng không trả lời, gò má lộ ra một chút lạnh lùng, bàn tay nắm tay chân trắng muốt của cô đang lộ ra ở bên ngoài, tì lên trán của cô, anh nói thật nhỏ: “Em không cần biết.”

Lan Khê ngẩn ra.

Cô không hiểu ý tứ trong lời nói của Mộ Yến Thần, chỉ ôm chặt anh không chịu buông, nhìn quần áo của anh, lại là bộ mà sáng sớm ngày hôm đó ở Los Angeles anh mặc ra khỏi cửa, chợt phát hiện phía trên vai còn dính bùn, tỏa ra hơi lạnh ẩm ướt, cô run lên một cái, buông ra một chút mới phát hiện dưới quần áo của anh che giấu không ít vết thương nhỏ, mu bàn tay lộ ra một vết thương dữ tợn, vết máu đã khô lại!

Cô hoàn toàn bị hoảng sợ.

Ngẩng đầu, bàn tay nhỏ bé theo bản năng chạm lên trán của anh, dưới lòng bàn tay là nhiệt độ nóng bỏng đồng thời cảm thấy một chút dính dính, vén tóc trên trán của anh lên, mới thấy một khoảng máu bị ứ đọng

“Anh trai, anh” nhất thời âm điệu của Lan Khê cũng phát run .

Ánh mắt Mộ Yến Thần lạnh nhạt, lại dịu dàng nắm tay cô đang che trên trán của mình, nói thật nhỏ: “Có chút ngoài ý muốn, không phải lo lắng đâu .”

“Nhưng mà cả người anh thật là nóng, làm sao trên tay anh lại” Giọng nói của cô run rẩy nghẹn ngào.

Bàn tay đưa ra giữ chặt cằm của cô, thu hết vẻ lo lắng và đau lòng của cô dành ình vào trong mắt , Mộ Yến Thần hỏi: “Muốn sống ở đây không?”

Hơi thở của Lan Khê nghẹn ở trong cổ họng, ánh mắt hơi run rẩy, không biết tại sao đột nhiên anh lại chuyển đề tài.

Nắm chặt cổ tay của anh không buông, cô nghẹn ngào nói ra một câu: “. Không muốn.”

Mộ Yến Thần gật đầu một cái, cúi đầu hôn lên môi cô: “Vậy thì nghỉ ngơi cho tốt, buổi sáng đã ngủ mấy tiếng trên máy bay, em muốn về phòng của anh ở đây ngủ không?”

Vấn đề của anh khiến đầu óc cô choáng váng.

Trong mắt lấp lánh nước mắt, Lan Khê ôm chặt anh, ánh mắt nhẹ nhàng sáng sủa, không mở lời nhưng đã cho anh đáp án.

Trôi nổi vượt biển, đi đường dài mệt mỏi như vậy, mãi cho đến giờ phút này lo lắng trong lòng Mộ Yến Thần mới từ từ bị đè xuống, nhắm mắt anh hồi tưởng lại vụ đất đá trôi ở vùng núi tại Los Angeles, còn có sự cố tông vào đuôi xe khi lái xe về khách sạn, đều giống như một giấc mộng, nếu không phải là vết thương trên người cùng quần áo bị ẩm ướt, anh sẽ cảm thấy dường như những chuyện kia không hề xảy ra.

Cúi đầu hôn hôn ánh mắt của cô, anh cảm thấy an tĩnh hẳn, chợt yên lòng: “Ngủ đi.”

Diễn Đan Lê Quý Đôn

Ở trong lòng của Lan Khê, tràn đầy nỗi chấn động lòng người, làm sao có thể ngủ .

Cô co rúc ở trong lòng anh, tìm mọi cách tra hỏi, mặc kệ hỏi như thế nào anh cũng không chịu nói, bị hỏi đến nóng nảy anh nắm cằm của cô hôn sâu theo tiêu chuẩn chặn đứng suy nghĩ của cô, cô chóng mặt, giống như bay trên đám mây.

Dù sao cũng là dày vò đến mệt mỏi, vừa này ở nhà cũng bị mất ngủ, rốt cuộc bây giờ cũng có thể ngủ , ở chỗ ngồi Lan Khê lẳng lặng nằm thấp xuống, được anh ôm vào trong ngực rồi nặng nề ngủ mất.

Trong lúc ngủ mơ nắm chặt cổ tay bị thương của anh, lòng bàn tay lạnh như băng được bàn tay của cô sưởi ấm , cả đêm không buông lỏng.

Trong đêm tối con người Mộ Yến Thần sáng lấp lánh, càng tỉnh táo thì càng lạnh như băng.

127. Chương 127: Anh Muốn Làm Gì Vậy?

Editor: Mạn Nhi

Mạc Như Khanh biết điểm dừng, êm ái tựa vào chỗ ngồi, cầm ly sữa tươi lên uống một hớp.

Bà biết sẽ phải làm như vậy.

Chỉ là một chút suy nghĩ và suy đoán không thực tế, cũng đã làm cho Mộ Minh Thăng cả người xao động đứng ngồi không yên, bà mơ hồ nhìn thấy gân xanh trên trán ông nổi lên, giống như là hận không bóp chết

được cô con gái tùy hứng làm bậy của mình, bà vô tâm xúi giục, nhưng nếu như bà không mở miệng trước, chỉ sợ cũng có người muốn lên tiếng.

Chạm lên tay của Mộ Minh Thăng, Mạc Như Khanh dịu dàng nói: “Minh Thăng, Yến Thần bọn nó sắp trở về, đến lúc đó ông đừng nổi giận với Lan Khê, tất cả mọi chuyện để tôi giải quyết, ông thấy có được không?”

Trong con người xinh đẹp của bà, tràn đầy từ ái và chân thành. (Mạn Nhi: không hiểu từ ái vs chân thành ở đâu ra. Chỉ thấy miệng nam mô bụng một bồ dao găm >”<>

Khuôn mặt già nua của Mộ Minh Thăng kìm nén không phát ra tiếng, một lúc sau mới mím chặt môi vỗ vỗ mu bàn tay của Mạc Như Khanh, trầm giọng nói: “Giao cho bà đó, Lan Khê là con gái, rất nhiều việc tôi ra mặt để nói thì không thích hợp lắm, bà cũng coi như là mẹ của nó, giúp khuyên bảo một chút, đừng để con bé muốn như thế nào cũng được, ở nhà thì không sao, chứ đi ra ngoài lại làm mất mặt Mộ gia!”

Mạc Như Khanh cười yếu ớt, gật đầu trấn an ông.

Dọc đường Lan Khê cũng kinh hồn bạt vía, càng đến gần Mộ Trạch cô càng bất an, không biết khi về nhà nghênh đón mình sẽ là mưa to gió lớn như thế nào, khi dừng đèn đỏ ở ngã tư đường, bất an trong lòng cô đã sôi trào đến mức không thể kìm chế, ánh mắt mang theo một chút yếu ớt, cởi dây an toàn vượt qua hòm giữ đồ ở giữa để đến chỗ anh.

Mộ Yến Thần đã thấy cô đến gần.

Tay nâng lên từ trên tay lái, tự nhiên nhốt chặt cô vào trong ngực, ánh mắt lạnh lùng thâm thúy nhìn vào khuôn mặt tràn đầy bất an của cô, vuốt vuốt gáy rồi cúi đầu hôn lên môi của cô.

ĐDLQĐ

Cô sợ hãi, lo lắng, anh cũng có thể cảm thấy rõ ràng.

“Ngồi trở lại đi, anh sắp lái xe bây giờ” giọng nói của anh trầm thấp lộ ra chút khàn khàn hấp dẫn, ngược mắt ngắm cô, “Đừng sợ, có anh ở đây.” (Mạn Nhi: có any nói ntn thì mất hết cả lòng cả dạ

Anh nhàn nhạt cự tuyệt, dắt tay của cô đi lên lầu.

Diendan

Mạc Như Khanh ngồi yên lặng, cảm nhận rõ ràng hơi thở lạnh như băng của Mộ Yến Thần, mặc dù không trao đổi ngôn ngữ, nhưng bà đã cảm nhận sát khí của anh, chắc là trách bà này liên tục tự ý làm việc đây.

Mà ở cửa lớn Mộ Trạch, xe của Nhan gia chậm rãi chạy đi, Nhan Mục Nhiễm bước tới chào hỏi, mở cửa xe rồi ngồi xuống, trong đầu vẫn còn ong ong, không ngừng hiện lên điều mà Mạc Như Khanh vừa nói với cô.

Từ trước đến giờ cô cũng biết Mạc Như Khanh là một người phụ nữ thông minh, nhưng không nghĩ rằng lại khôn khéo đến trình độ như vậy, vừa vào cửa bà ấy liền bắt đầu bằng câu “Ảnh của con đi đã nhận được, chụp không tệ nha”, Nhan Mục Nhiễm bắt đầu run sợ trong lòng.

Nói chuyện với nhau một lần, xem như đã có chung nhận thức.

Mạc Như Khanh nói: ”Mục Nhiễm, mặc dù bác với con cùng phản đối Yến Thần gây nên chuyện đại nghịch bất đạo, nhưng Yến Thần là con trai bác, cho dù Lan Khê không được, bác cũng không muốn tìm một người phụ nữ đầy mưu kế để hỗ trợ nó, điểm này con có thể hiểu chứ? Nhưng cuối cùng thì bác vẫn bị kiểm chế bởi con, những chuyện này, con biết rồi cũng không nên nói ra ngoài để trao đổi, mong con nể mặt của Yến Thần, giúp bác giữ kín điều này.

Giữ kín chuyện, về sau tương lai của con và Yến Thần ra sao, thì phải xem bản lĩnh của con, bác sẽ tuyệt đối không ngăn cản gì nữa, con cảm thấy thế nào?”

Nhan Mục Nhiễm nghe được mà kinh hãi, chê cười hỏi: “Bác gái, suy cho cùng thì bác muốn làm gì bọn họ?”

Diễn-đàn-Lê- Quý-Đôn

Ánh mắt Mạc Như Khanh lạnh bạc của quét tới, dịu dàng cười yếu ớt, nụ cười lại lạnh như băng: “Sao con không hỏi xem, Yến Thần nó muốn làm cái gì với bác?”

Làm mẹ, có thể nhân nhượng bà sẽ nhân nhượng, chỉ sợ, anh không cần nhận lấy sự nhân nhượng của bà, và thỏa mãn.

Từ phòng tắm ra ngoài, sau khi gội hết uể oải và mệt mỏi trên người, Mộ Yến Thần ngồi ở trên ghế sa lon.

Sau một lúc lâu anh đứng dậy, đi đến phòng của Lan Khê.

Định giơ tay lên để gõ cửa mới phát hiện cửa phòng không đóng.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đẩy cửa đi vào, thì thấy cô đang nhẹ nhàng nằm trên giường ngủ bù, chân mày nhíu lại, tay nắm chặt điện thoại di động có vẻ rất bất an. Mộ Yến Thần đi tới, cúi người nhẹ nhàng giỡn mi tâm của cô ra.

Lan Khê bị giật mình tỉnh giấc, đôi mắt như có sương mù chậm rãi mở ra, lúc này mới thấy anh.

Ngẩn người một lúc mới phát hiện anh đang mặc áo choàng tắm, ở trong Mộ gia mà lại mặc như vậy xuất hiện ở phòng của cô! Mặt cô đỏ lên, xoay người, thanh âm bị nghẹn nói không thành câu: “Anh. Sao anh có thể mặc như vậy đến phòng em.”

Ánh mắt Mộ Yến Thần thâm thúy, tay nâng khuôn mặt tỉ mỉ của cô lên.

Trong ánh mắt cô tràn đầy hoảng hốt, gắt gao đè ép bất an và đau đớn của bản thân lại, một câu cũng không nói, nhưng chỉ nghĩ tới việc bị người khác phát hiện nên cố gắng đẩy anh ra ngoài, mặc dù cô không muốn, nhưng vẫn phải làm như vậy.

“Anh nhanh lên một chút đi ra ngoài đi.” Lan Khê đẩy anh ra, cách áo choàng tắm chạm vào cơ thể tràn đầy sức mạnh của anh, nhiệt độ có chút đáng sợ.

“Thật sự hy vọng anh đi ra ngoài à?” Mộ Yến Thần lạnh lùng cắt đứt lời cô.

Lan Khê run lên, cắn môi, trong mắt chậm rãi toát ra hơi nước nóng bỏng.

Mộ Yến Thần gật đầu, chịu đựng cảm giác đau lòng đến mức tê liệt trong lòng, nói thật nhỏ: “Em nghỉ ngơi đi.”

Lan Khê giống như bị đánh một gậy vậy, nước mắt tí tách rơi xuống một giọt, cô cũng không kịp đi giày, nhảy xuống giường chạy đến ôm lấy anh từ phía sau!

“Anh đừng đi.” Cô nhìn bóng lưng của anh rồi đột nhiên có chút sợ hãi.

Trong lòng Mộ Yến Thần cũng rất đau xót, ánh mắt thâm thúy như bị đánh một đòn, trong nháy mắt cảm thấy không thể hít thở nổi.

Editor:MạnNhi-DĐLQĐ

Chậm rãi nắm tay cô đang vòng quanh bên hông mình thật chặt, kéo ra, lúc xoay người thấy vẻ mặt lã chã chữ khóc của cô, tim đau như bị khoét mất một miếng vậy, gương mặt anh tuần của anh có chút trắng bệch, đôi tay nhẹ nhàng nâng mặt của cô lên, cúi đầu, giọng khàn khàn nói với cô: “. Lan Khê, có một số việc anh không có cách nào để giải thích cho em, nhưng mà em có biết hay không, nghe thấy em rời đi, anh ngựa không ngừng vó từ hiện trường sự cố của công ty chạy về, em vừa gọi điện thoại, anh ở Los Angeles cũng không dám trì hoãn dù chỉ là nửa giây. Trở về để gặp em, mang em về nhà, chỉ để thấy em đẩy anh ra à?”

Nói xong câu cuối cùng, hơi thở của anh cũng mong manh, trong mắt hiện lên chút đỏ như máu.

Ánh mắt Lan Khê Thủy kích liệt rung động, hơi nước ngưng tụ thành nước mắt, nhanh chóng rơi xuống.

“Lan Khê, dường như lâu lắm rồi anh mới nói với em những lời như thế, đó là bởi vì anh là đàn ông, anh yêu em, cuối cùng anh yêu cầu bản thân phải có trách nhiệm với em.” Anh dựa sát vào mặt của cô,

hơi thở nhẹ nhàng giao hòa với hơi thở nóng bỏng của cô, ánh mắt đỏ đỏ ướt át, đưa mắt nhìn cô tha thiết, “Cho nên đừng khóc nhé. Được không? Nhìn em khóc, vĩnh viễn so với giết chết anh còn khó chịu hơn.”

Lời của anh nhẹ như vậy, khẽ như thế, nhẹ giống như đang thổi hạt bụi, lại nặng nề đập vào tim của cô!

Editor: MạnNhi ĐDLQĐ

Cuối cùng nước mắt nóng bỏng không thể kìm nén được, đồng loạt chảy xuống trên gương mặt.

Bàn tay đang giữ khuôn mặt cô khẽ run, Mộ Yến Thần cố nén sự đau lòng và đau đớn đang dâng lên trong hốc mắt, hôn lên môi của cô, anh tình tường cảm thấy cô gái trong ngực đang run rẩy, trên cánh môi cũng bị dính mùi vị nước mắt khổ sở.

Hai cánh tay run rẩy ôm cô vào trong ngực, hôn cô thật sâu, lại không biết nên làm như thế nào mới có thể dừng nước mắt mãnh liệt như nước thủy triều của cô lại.

Mà trên hành lang lâu hai——

Vừa mới từ thư phòng đi ra ngoài, vẻ mặt Mộ Minh Thăng đầy kinh ngạc, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Ông vừa thấy bóng dáng của Mộ Yến Thần ở trong nhà, lúc này mới hoảng hốt biết bọn họ đã từ thành phố Z trở về, vừa nhíu mày trầm giọng định gọi anh lại, chỉ thấy anh mở cửa phòng của Lan Khê, lúc này cửa phòng hơi hé mở, ánh sáng lúc sáng lúc tối.

Mộ Minh Thăng nhíu mày chặt hơn, chấp tay sau lưng từ từ đi tới —— con bé này lại làm loạn gì đây? !

Hết chương 127

128. Chương 128: Có Phải Ruột Thịt Không????

“Minh Thăng!”

Chợt một tiếng gọi hơi run, từ dưới lầu truyền đến.

Mạc Như Khanh vốn định đi lên lầu, đang chỉ huy người giúp việc đem dụng cụ pha trà lên, ngược mắt lên nhìn lại thấy Mộ Minh Thăng đang đi tới phòng ngủ của Lan Khê, sắc mặt bà thoáng chốc thay đổi,Diễn Đan - Lê - Quý Đôn bật gọi tên của ông!

Trên lầu, Mộ Minh Thăng chấp tay sau lưng chân mày nhíu chặt, ngừng lại.

Hơi thở của Mạc Như Khanh dồn dập, nhanh chóng ngược nhìn lên lầu, có chút khẩn trương hỏi: “Anh làm sao vậy, đi tới phòng của Lan Khê làm gì?”

Mộ Minh Thăng lại chau mày chặt hơn, vừa định mở miệng nói gì, liền nghe trong phòng Lan Khê có tiếng động, cửa vốn đang khép hờ từ từ mở ra, bóng dáng anh tuần bất phàm của Mộ Yến Thần liền xuất hiện ở cửa.

Lập tức, tim của Mạc Như Khanh giật thót lên! Sắc mặt trắng bệch chăm chú nhìn con trai của mình!

“Yến Thần, cha mới vừa nói với con cái gì, ” khuôn mặt Mộ Minh Thăng đầy lo lắng, “Con vừa mới trở về thì nên nghỉ ngơi cho tốt, không cần để ý tới nha đầu Lan Khê làm gì! Mẹ con cho nó đến trường học tốt như vậy, cơm áo cũng đã chuẩn bị thỏa đáng để cho nó nên nó mới không dám náo loạn, để ột người ngây ngô như nó tỉnh lại táo lại chút đi! Con cũng thế,Diễn Đan - Lê - Quý Đôn cho dù là em gái thì cũng không cần quá cưng chiều, con cưng chiều nó quá nên bây giờ mới vô pháp vô thiên như vậy, chẳng lẽ nó làm cả nhà náo loạn, mà mọi người còn phải xoay quanh nó sao? !”

Ông biết rất rõ, biết con gái của mình đang ở sau cánh cửa, những lời như vậy, là cố ý nói cho con bé nghe. (không biết cha này có biết Khê Khê ko phải là con ỏ k nhỉ???)

Trầm mặc một lát, Mộ Yến Thần mới ngược mắt lên, nhàn nhạt nhìn Mộ Minh Thăng, mở miệng nói: “Không muốn cả nhà cũng xoay chung quanh con bé. Vậy đi theo con là được.”

Một câu nói vô cùng đơn giản, nhưng sau khi Mạc Như Khanh nghe được thì trong lòng không khỏi run sợ!

Sắc mặt bà tái đi, đi đến nắm lấy y phục của Mộ Minh Thăng: “Minh Thăng, con vừa mới trở về thì đừng nên giáo huấn trước, để cho Yến Thần nghỉ ngơi trước đi.”

“Cha, ” khuôn mặt anh tuấn bất phàm vô cùng trầm tĩnh, kêu lên, “Không rảnh sao?”

Mộ Minh Thăng ngẩn ra, bị tiếng “Cha” này xông thẳng lên đầu làm cho choáng váng, tất cả mọi người trong người nhanh chóng biến mất, mặt tràn đầy vui mừng, Diễm Đan - Lê - Quý Đôn mở miệng nói: “Cha. Ngược lại rất rảnh rồi.”

“Lão gia, phu nhân!” Trương tẩu ở dưới lầu nhẹ giọng kêu, mỉm cười nhìn mọi người, “Cơm trưa đã được đặt ở trong phòng ăn, hôm nay khó khăn lắm mới có mặt đủ mọi người, nên cùng nhau xuống ăn đi!”

Tiếng gọi đột ngột này, cắt đứt câu nói kế tiếp của Mộ Yến Thần.

Về mặt vạ năm không thấy nhu hòa của Mộ Minh Thăng, tràn đầy chờ đợi nhìn Mộ Yến Thần, chậm rãi nói: “Cái này Diễm Đan - Lê - Quý Đôn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi, lên gọi Lan Khê, xuống ăn cơm!”

Lòng như bị nhú chặt lại, cho đến đến khi Mộ Minh Thăng đi xuống mới thôi, Mạc Như Khanh hoảng hốt, ngược mắt lên, ánh mắt sắc bén nhìn Mộ Yến Thần, nở một nụ cười nhạt vô cùng khó coi.

“Còn mấy ngày nữa là tới cuối năm rồi, qua năm mới là tới sinh nhật của Lan Khê, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà lại có rất nhiều chuyện vui, Yến Thần, hàng năm vào những lúc như thế này nếu ở cùng gia đình sẽ rất náo nhiệt, con phải ở lại chơi với mẹ, qua mấy ngày nữa rồi nói tiếp, nếu không tất cả mọi người sẽ không dễ chịu chút nào, con nói xem có phải không?”

Sau khi từ Los Angeles trở về, đây là lần đầu tiên Mạc Như Khanh nói chuyện với anh.

Khóe miệng vẫn cười nhạt như cũ, có vài phần thỏa hiệp vài phần đắc ý, thông minh như bà, làm sao có thể không biết được con trai của mình rốt cuộc muốn làm cái gì? Bà biết không mình không thể buộc được bố, bà đã sớm lường trước được việc này!

Chỉ là, dù phải thay trời, cũng nên xem giờ.

Cho nên chỉ có thể thỏa hiệp, yếu thế cũng được, bà không tin, người làm mẹ này chủ động cúi đầu với nó, đối với nó như vậy còn chưa đủ!

Trên hành lang yên tĩnh, Mộ Yến Thần lặng lẽ nhìn bà, ánh mắt sắc lạnh như băng.

“Lan Khê, ” Mạc Như Khanh nở nụ cười sâu hơn, nhẹ giọng gọi cô, biết cô đang ở phía sau cửa, “Ra ngoài đi, chúng ta đi xuống dưới.”

“Mùng một trở về giỗ tổ, ông nội của Lan Khê ở dưới quê yên tĩnh nhiều năm rồi, Diễm Đan - Lê - Quý Đôn hàng năm trở về thăm lão nhân gia cũng là quy củ, mùng hai Yến Thần theo mẹ trở về thăm ông ngoại của con, Minh Đường cùng Minh Khải muốn tới đây, chúng ta cũng ở lại đây, thời gian còn lại mọi người tự mình an bài, Minh Thăng, anh thấy thế nào?” Mạc Như Khanh trưng cầu ý kiến của ông.

Sắc mặt Mộ Minh Thăng nhàn nhạt, gật đầu một cái: “Ừ cũng tốt, hàng năm cũng đều làm như vậy.”

Lúc Tô Nhiễm còn ở Mộ gia, những chuyện này từ trước đến giờ đều là bà ấy thu xếp, không tới phiên ông phải phí tâm.

Lan Khê ngồi ở bên cạnh cũng không lên tiếng, đây chính là bà mẹ mà từ nay về sau cô phải đón tết chung, cô không biết nên nói gì, mà nghe ý tứ của Mạc Như Khanh, chắc chắn là không muốn cả nhà đi thăm mộ mẹ cô đâu.

129. Chương 129: Khoảng Cách Để Yêu Cô

“Ba làm sao thế?”

Trương tẩu đang dọn dẹp tàn cuộc, ánh mắt đầy phức tạp, không nhìn cô, động tác càng nhanh hơn.

Lan Khê cau mày: ” dì Trương.”

Ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong phòng, bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi của Mộ Yến Thần đứng đây, đi tới nhẹ nhàng lau mặt cô, cúi đầu dán lên trán của cô, nói thật nhỏ: “Lên lầu nghỉ ngơi trước đi, muốn ăn cái gì thì nói cho anh biết, anh đem lên phòng cho em.”

Lan Khê do dự: “.”

Bàn tay nhẹ nhàng giữ chặt gáy của cô, lần vào trong mấy sợi tóc của cô: “Nghe lời.”

Anh khàn giọng dịu dàng nói, như là một loại độc dược có thể làm mê hoặc lòng người.

Cuối cùng Lan Khê cũng gật đầu một cái, mắt quét qua cái chén bị bể ở dưới bàn, nghi ngờ ở trong lòng càng lúc càng tăng, nhưng được anh dịu dàng đối đãi nên tất cả phòng bị đều mất hết.

Một mình đi ra phòng khách, lúc này Mạc Như Khanh đã xử lý tốt tất cả mọi việc, cố kìm chế tâm tình từ trên lầu đi xuống.

Thấy Mộ Yến Thần, hốc mắt bà nhất thời đỏ lên.

“Con hài lòng hả dạ chưa?” Bà chậm rãi đi tới chỗ Mộ Yến Thần ngược mặt lên nhìn anh nói.

“Con là nghe không ra ý tứ trong lời nói của mẹ sao? Yến Thần, mẹ đã nói với con trong khoảng thời gian này không nên nói chuyện này, mẹ muốn tách các con ra nên con liền dùng cách của mình không thèm nghe lời mẹ, phản kháng với mẹ, mẹ có nói sai không? Các con công khai trở về nhà, thân mật không hề che giấu! Các con ở dưới mắt của mẹ, để ẹ trở mắt nhìn các con loạn luân còn chưa đủ, bây giờ còn muốn liên lụy đến cha con!” Mạc Như Khanh hết sức kìm chế âm thanh nói chuyện với anh, trong mắt tràn đầy nước mắt biểu hiện sự tức giận của bà, “Yến Thần con hãy nghe cho kỹ, con muốn che chở cho Lan Khê, mẹ cũng muốn che chở cho chồng mẹ, hoặc là con lùi một bước để qua hết năm nay, hoặc là không ai được tốt hết, cả nhà chúng ta canh giữ trước giường bệnh của ông ấy nhìn xem ông ấy có thể hay không chịu đựng nổi tin tức này! !”

Tiếng cãi vã quá lớn, làm cho Trương tẩu đang dọn dẹp trong phòng ăn không khỏi hết hồn.

“Phu nhân.” Bà lo lắng kêu lên.

“Bà đừng tới đây, không phải việc của bà!” Mạc Như Khanh rầy một tiếng, hốc mắt càng đỏ hơn, không nhận được nữa cả người liền run lên.

Ánh mắt của Mộ Yến Thần lưu lại trên mặt bà mấy giây, chỉ chốc lát sau môi mỏng khẽ mở, khàn khàn giọng nói: “Mẹ vì cái gì phải làm như thế này?”

Mạc Như Khanh nghẹn lời, mắt đẹp trợn to!

Khóe miệng nâng lên cười lạnh, giấu kín đau đớn, bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi của anh bước đến gần một bước, nói thật nhỏ: “Lúc ở Los Angeles làm sao lại có thể độc ác đem cô ấy từ bên cạnh con đi như vậy? Quay lại đây làm sao có thể không đợi con trở về liền đem cô ấy đi thêm lần nữa? Mẹ, trong lòng mẹ không thoải mái, chẳng lẽ lúc con nhìn mẹ làm những điều này, trong lòng sẽ thoải mái sao?”

Ánh mắt Mạc Như Khanh, đột nhiên run lên một cái!

Một quả đấm rất nhanh, lại một lần nữa bà cảm thấy được anh đối với em gái của mình không có chút để ý về tình cảm cố kỵ này mà còn hung hăng đánh thẳng tới đây, làm bà suýt nữa té xỉu, dề xuống khí lạnh cùng tức giận ở trong lòng, âm thanh chậm rãi: “Yến Thần, mẹ đã sớm nói chuyện này là các con có lỗi, dù nói thế nào thì cũng là các con sai! Mẹ sẽ nhìn xem, con muốn đấu với mẹ, vậy thì con nhớ cho kỹ, nếu như

con cố gắng dùng cái cách lười rách cá lớn chết để giải quyết vấn đề, mẹ sẽ làm cùng con! Đến lúc đó con đừng trách mẹ độc ác!”

Nói xong bà đi giày cao gót, mang theo trong ánh mắt một chút utor ất nhìn thoáng qua anh.

Đi được một nửa, bà lại dừng lại.

Xoay người, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm thân thể cao lớn rắn rỏi, không biết có bao nhiêu nữ nhân chịu vì nó mà không thèm để ý đến bất kỳ người đàn ông khác, lông mày nhẹ nhướn lên nói một câu: “Các con cũng không nên khỏi cửa, dù là ở trong nhà, người giúp việc ở trong nhà nhìn các con giống như đôi tình nhân đang thân mật nhất định cũng cảm thấy không bình thường, các con còn muốn đi ra ngoài, muốn người bên ngoài cũng nhìn thấy các con như vậy! Cho đến lúc này, con còn có thể ở chỗ này đòi mẹ thành toàn!”

Con mắt sắc đầy tơ máu, bà dừng đoạn cuối, đi tới trước mặt.

Mặt của Mộ yển thần, lạnh đến phát run.

Tòa nhà vô cùng to lớn, trống trải đến mức khiến người ta cảm thấy khí lạnh cũng thấm vào đến tận xương, ánh mắt của anh quét qua mặt ghế sa lon, nhớ tới ngày hôm đó, anh say rượu nên về đêm, lần đầu tiên thấy cô nằm ở trên ghế sofa chờ anh đến nỗi ngủ quên mất, anh đã tận lực khống chế mình không nên có cảm tình với cô, nhưng trong bóng đêm mê ly đó cô vô cùng quyến rũ làm cho anh không tránh khỏi phải nhìn xuống.

Vì vậy sau tất cả, một vòng móc một vòng, cuối cùng, anh không thể khống chế được nữa.

Không đi lên lầu, anh ngồi xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chống đỡ mi tâm cùng huyệt Thái Dương, nhắm mắt lại.

Trong suốt ba ngày gần tết, bão tuyết mờ mịt bao trùm cả thành phố C.

Lan Khê đứng dưới nhà họ Kỷ, vừa bấm số điện thoại của kỷ Diêu vừa đứng dưới cửa sổ gọi tên của cô, chỉ trong chốc lát kỷ Diêu nhanh chóng mở cửa sổ nhô đầu ra ngoài, khuôn mặt vui mừng, gọi bà nội ở lầu dưới giúp cô mở cửa.

“Ở bên ngoài, tuyết vẫn còn rơi hã” Kỷ Diêu kinh ngạc nói, thấy khắp người cô đều là bông tuyết.

“Ừ, chỉ nhỏ thôi, mình thấy tuyết nhỏ nên mới dám tới đây!” Lan Khê vỗ vỗ tuyết ở trên người rồi đổi giày đi vào.

“Cậu gọi xe tới?”

“Không có, anh mình đến công ty, thuận đường nên chở mình theo!”

Lan Khê bước vào trong phòng khách chào hỏi mẹ Kỷ rồi nắm tay Kỷ Diêu chạy vào phòng cô, “Đúng rồi kỷ Diêu, có lần cậu nói với mình là anh cậu giúp mình mang số liệu phân tích cùng danh sách trúng tuyển của trường A về ỉnh, bây giờ còn không?”

“Mẹ kiếp, cậu không phải chỉ vì cần sách nên mới đến tìm mình chứ?” Kỷ Diêu cau mày

.

“Cũng không phải,...” Lan Khê đỏ mặt, lấy một cái hộp ra đưa cho cô, “Đây là quà mình mua từ Los Angeles về cho cậu, sách của mình đâu?”

Kỷ Diêu cầm lấy cái hộp, bĩu môi: “mình không biết, anh mình không ỉnh động vào nó, nói là muốn đích thân đưa cho cậu.”

Mắt Lan Khê trừng lớn: “Hả?”

“Hả cái gì?” Kỷ Diêu rất vô tội, “rương để sách bị anh mình khóa lại rồi, anh ấy đợi cậu trở về đây.”

“Nhưng mình muốn lấy sách ngay, anh mình đang chờ ở bên ngoài !” Lan Khê cau mày.

“Không còn cách nào nữa, anh mình đi đến nhà bạn rồi, buổi trưa mới trở về, ” kỷ Diêu ném cái hộp, tâm tình trở nên rất tốt, ngồi ở trên giường cười híp mắt nói, “Để anh cậu đến công ty đi, nói một tiếng với ba mẹ cậu buổi trưa cậu ở nhà lại nhà mình ăn cơm.”

“” Lan Khê do dự.

Do sáng sớm hôm nay cô cảm thấy không khí trong bữa sáng quá đè nén, nghe Mộ Yến Thần nói anh muốn đến công ty xử lý một số chuyện nên mới đi theo, trước khi đi Mộ Minh Thăng lại không ngừng giáo huấn cô, cô bỏ qua hết những lời nói khó nghe đó, ôm mấy quyển bài thi chạy lên xe Mộ Yến Thần.

Trong nhà chung đụng, cẩn thận, cô muốn ở cùng một chỗ với Mộ Yến Thần cũng không được, thật vất vả lắm mới được ra ngoài, cô làm sao có thể lãng phí thời gian ở nhà kỷ Diêu được chứ?

Lan Khê vẫn còn đang do dự, điện thoại trên tay liên vang lên.

Liếc mắt nhìn, là Mộ Yến Thần.

Cô đi tới đẩy ra cửa sổ ra, có chút mất mát, nghe anh hỏi trong điện thoại “Lấy được chưa” , cô im lặng để cho anh nói trước. Người thông minh như Mộ Yến Thần thấy cô im lặng không nói, cũng nín thở, chậm rãi hạ cửa sổ xe xuống.

Ánh mắt thâm thúy tuần dật nhìn về phía cửa sổ, ánh mắt ở xa xa cùng chạm vào nhau.

“Hay là em ở lại đây đi, buổi chiều anh tới đón em về?” Mộ Yến Thần nhìn cô, dịu dàng nói.

Lan Khê kinh ngạc, ánh mắt mịt mờ nhìn bộ dạng tuần tú của anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh, hay là chúng ta không trở về nhà nữa, chúng ta đến phòng trọ của anh đi, có được hay không?”

Gương mặt tuần tú của Mộ Yến Thần chợt sáng lên, không biến sắc, đưa mắt nhìn cô thật lâu.

Nụ cười sáng chói liền nở ra trên mặt xinh đẹp của cô, cô khoát khoát tay: “em nói đùa thôi, anh đừng cho là thật.”

Trong lòng tràn đầy cảm giác mất mát, cô cũng biết sắp đến tết rồi, cô cùng Mộ Yến Thần làm sao có thể dưới mắt mọi người mà chơi mất tích chứ? Bọn họ phải giữ khoảng cách, cách một khoảng tuyết rơi mịt mờ, nói xa thì không xa, nhưng vẫn không có cách nào bỏ qua tất cả cổ kị mà lại gần nhau.

“Anh nhớ buổi chiều đến đón em nha.” Lan Khê cười ảm áp.

Đợi đến khi đóng cửa sổ lại, ánh mắt kỷ Diêu nhìn cô trở nên rất kỳ quái, chờ Lan Khê xoay người lại liền hỏi cô “Đang nhìn cái gì vậy?” , kỷ Diêu mới bữu môi quay đầu lại, cảm thấy cô cùng anh trai của cô thân mật chưa đủ mà mập mờ thì có thừa.

“Ai, cậu đến Los Angeles chơi có vui không? Anh cậu có phải rất chăm sóc cậu không?” Kỷ Diêu hỏi.

“Cũng vui, thế nào?” Mặt Lan Khê ửng đỏ, cố gắng phớt đi những hình ảnh cuồng dã kích tình đầy hoan ái cùng anh khi còn ở Los Angeles, ngồi ở bên cạnh cô.

“Không có gì, ” kỷ Diêu sờ sờ mũi, “Mình cảm thấy anh cậu, đối tốt với cậu hơi quá.”

Lan Khê vuốt vuốt điện thoại ở trong lòng bàn tay, sắc mặt lúng túng, không nói lời nào.

Kỷ Diêu chợt liếc nhìn cái gì đó, đột nhiên bàn tay đưa lên sờ vào vật sáng màu bạc ở trong cổ cô, kéo ra nhìn mới thấy là một sợi dây chuyền tinh xảo, vô cùng đẹp mắt: “Đây là cái gì?”

Lan Khê đột nhiên lấy tay chụp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ khấn trương, đoạt lấy rồi nhét vào trong: “Đừng gãi, rất dễ đứt đó.”

“Cái đó không phải là hình trái tim hay sao? Ai đưa nó cho cậu vậy?”

“Cái này với hình dáng có quan hệ gì.”

“Đương nhiên là có quan hệ, cậu nói đi, không phải cậu lại làm gì đó sau lưng anh mình chứ. Cậu dẫn nam sinh à, ngay cả mình cũng lừa gạt.”

Lan Khê tích tụ, nín thở nói: “Mình nơi nào quyến rũ? !”

.

Trên bàn cơm, kỷ mẹ cau mày dặn con gái mình nên khiêm tốn một chút, kỷ Diêu mới ngừng không giày vò nữa. Tiếng chuông cửa vang lên, kỷ mẹ ghét bỏ đánh đánh cô: “Mở cửa nhanh đi!”

“Yes sir!” Kỷ Diêu làm tư thế khoa tay múa chân, cười híp mắt, “Nhất định là anh mình về!”

Cửa mở ra, Kỷ Hằng một thân đầy bông tuyết đi tới, tuần nhan trong sáng, mày như mực vẽ, như thói quen cùng kỷ Diêu đùa giỡn, nụ cười sáng quắc, lúc đổi giày đi vào mới phát hiện trên bàn cơm có thêm một người, ánh mắt anh run lên, nhìn chăm chú đến nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, là cô.

Hái cái bao tay đang gỡ ra cũng đột nhiên chậm lại, nhìn cô gái đang nhẹ nhàng khoát tay chào hỏi với anh, hai má lúm đồng tiền, kinh ngạc nở nụ cười, thanh âm cũng đè thấp lại: “Lan Khê?”

130. Chương 130: Vô Tình Làm Tổn Thương

Lan Khê nhẹ nhàng gõ đầu, kêu lên một tiếng.

Kỷ Hằng cởi áo khoác cùng khăn quàng cổ ra, đi rửa mặt rồi ngồi xuống bên cạnh cô, vẻ mặt vẫn còn mấy phần hoảng hốt, cho đến khi Kỷ mẹ xới cơm bưng lại đưa cho anh, anh mới dần dần trở lại bình thường, kỷ Diêu cười trên khóe miệng giống như ngày đông gặp nắng ấm, giọng khàn nói với người bên cạnh: “Anh có cảm giác, giống như đã rất lâu rồi không gặp em?”

Lời nói mát lạnh dễ nghe, cứ thế tràn tới, tràn tới, khó tả được sự thương nhớ ở trong lòng.

Lan Khê đỏ mặt lên, cười cười: “Không phải chỉ mới nửa năm thôi sao?”

Kỷ Hằng nhìn cô cười yếu ớt, gạt đầu một cái: “Nửa năm qua em sống như thế nào? Có tốt hay không?”

Chiếc đĩa đang gấp thức ăn chợt run lên một cái suýt nữa rơi lên trên bàn, dưới hàng lông mi của Lan Khê là một cặp mắt trong veo, long lánh sáng chói, nụ cười ngọt ngào động lòng người: “Tốt, phải nói là trôi qua vô cùng tốt”

“Em còn muốn thi trường đại học A sao?”

“Dạ, cho nên hôm nay em mới đến tìm anh lấy sách.”

Kỷ Hằng gạt đầu một cái, để đĩa xuống, nhìn không được vỗ nhẹ lên đỉnh đầu của cô: “Vội đi lấy nước rửa mặt đi lấy cho em.”

Bọn họ nói chuyện với nhau, Kỷ Diêu chen miệng vào không lọt, nhưng rất là hài lòng nhìn mẹ cô ngồi trên bàn ăn cũng cười híp mắt giống mình, nói vậy bà cũng đã nhìn ra, nếu không phải là hôm nay đồng chí Kỷ phải ở lại đơn vị họp không về được, không thể ăn cơm chung mọi người được, thì chắc chắn cảnh người một nhà này sẽ rất hoàn mỹ, ngó ngó đi»nd anl«equ»yd«onông anh trai của cô bộ đang như đang nhìn tâm can bảo bối, còn chưa cười vào cửa mà đã vô cùng yêu thương nàng dâu nhỏ này rồi.

Buổi chiều sau khi cơm nước xong xuôi hết thì ngồi ở trong phòng nghe anh trai nói đầu đầu cả nửa ngày, đều là nói về chuyện ở trường đại học A, Kỷ Diêu phát giác ra mình giống như là kỳ đà cản mũi, hai người này, lời nói mập mờ như vậy có phải là đang muốn ám chỉ bảo cô đi hay không đây?

Lan Khê liên tiếp mất hồn, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Em đang chờ ai sao?” Kỷ Hằng phát hiện hành động của cô, nhẹ giọng hỏi.

Mặt Lan Khê đỏ lên: “Thật xin lỗi vì em không chú ý nghe, anh em nói buổi chiều sẽ đến đón em.”

Kỷ Hằng chợt hiểu, nhớ lại hơn nửa năm trước ở Mộ gia đột nhiên xuất hiện người đàn ông đó.

Mộ Yến Thần.

Ấn tượng duy nhất của anh với anh ta chính là cái lần Lan Khê cùng kỷ Diêu ở trường học gặp chuyện không may, anh ta chạy tới phòng giáo viên để báo tin. Anh ta lạnh lùng cùng cục trưởng phụ nhân giảng chuyện, khi đó anh đã cảm thấy người đàn ông này tràn đầy cường thế cùng lạnh lùng, làm cho người khác không dám đến gần.

“Sách của em, ” Kỷ Hằng lấy sách đưa cho cô, ánh mắt dịu dàng, “Anh chờ tin tức tốt của em, nếu như đến lúc đó em thật sự thi đậu vào trường A, anh nhất định sẽ tặng em một phần quà, anh còn hai năm ở trong trường, lúc nghỉ đông và nghỉ hè có thể đi về nhà cùng em rồi.”

“Chắc chắn, ” kỷ Diêu ghé đầu tới sờ sờ cằm, “Thật là thân thiết, vậy em có được đãi ngộ như vậy không?”

Kỷ Hằng ngược mắt lên, thanh thanh đậm đậm liếc nhìn cô: “En cứ nói đi?”

“Mẹ nó, em là em gái của anh nha.”

“Là em gái thì như thế nào? Em thi đậu vào trường đại học A được sao?”

“Em ——” kỷ Diêu nói một hơi, bị nghẹn lại trong cổ họng, mặt sung huyết đỏ bừng nói không ra lời.

Lan Khê đứng ở cửa bị lời nói của hai anh em này chọc cho bật cười, nụ cười sáng chói vô cùng ngọt ngào nở rộ ở trên mặt, đẹp không sao tả xiết. Kỷ Hằng ngược mắt thấy cô cười lại có chút đỏ mặt, nhìn xuống dưới, đặt hai tay lên đầu gối, mười ngón tay quần quít lấy nhau.

Hai năm qua anh ở trong trường đại học thành tích cực kỳ chói mắt, cái gì cũng làm ngoại trừ việc yêu đương, bên cạnh có nhiều cô gái vây quanh, anh cũng không phải là không có cảm giác, chỉ là cái cảm giác đó kém hơn một chút.

Khoảng cách như thế này đủ để cho anh liếc nhìn liền bận tâm, chỉ cần cô nhún mày một cái hay cười một cái cũng đủ làm cho tâm tình của anh biến động, đúng là vẫn còn kém một chút.

Điện thoại di động run lên.

Lan Khê có chút kinh ngạc, vội vàng móc ra liền thấy là số của Mộ Yến Thần.

“Kỷ Diêu thật xin lỗi, mình phải đi!”

Kỷ Hằng còn đang đắm chìm trong hồi tưởng của chính mình còn chưa hoàn hồn lại, kinh ngạc, theo bản năng cầm áo khoác lên đứng dậy theo cô: “En đi ngay bây giờ sao?”

Lan Khê gật đầu một cái, cầm sách cùng điện thoại di động lên đi ra khỏi phòng.

Kỷ Hằng dừng một chút: “Bọn em , anh tiễn em về!”

Cô đi rất nhanh, nóng lòng muốn trở về, mi tâm của kỷ Hằng khẽ nhíu lại, đi đến cửa đột nhiên nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô: “Làm sao em có thể đi được? Anh cũng không thể cứ như vậy mà đi ra ngoài? Chẳng lẽ lúc đến đây ngay cả khăn quàng cổ cũng không mang theo?”

Cảm giác khác thường từ trên tay đột nhiên truyền đến, Lan Khê cảm thấy có chút kì lạ, mắt rũ xuống nhìn một chút.

Cửa mở ra, không khí lạnh ở bên ngoài tràn vào, suýt nữa làm cho cô đông cứng.

“Ở trong xe anh em rất ấm, không có lạnh.” Mắt cô run lên một cái, rút tay ra, lùi về sau hai bước.

Ý cự tuyệt rõ ràng như vậy, kèm theo cảm giác lạc lõng từ ở trong tay, đột nhiên truyền tới, sắc mặt Kỷ Hằng xấu đi, không đuổi theo nữa, chỉ đứng ở cửa, nhìn cô chạy lại chỗ chiếc xe kia.

Hình ảnh kia, rất là duy mỹ*.

* Duy Mỹ là khuyên hướng độc tôn cái đẹp cảm thụ bằng thị giác.

Nhưng Lan Khê không ngờ tới, khi cô mở cửa xe ghé lái phụ ra, lại không thấy Mộ Yến Thần đâu, người đàn ông ngồi bên cạnh, lại là Cố Tử Nghiêu.

Anh ta lúng túng cười cười, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện liền nghe thấy giọng nói mềm mại của một cô gái: “Đến rồi?”

Cố Tử Nghiêu nín thở ngoài đầu nhìn lại: “Đúng vậy Nhan tiểu thư, chúng ta đã đến.”

Cửa sau xe mở ra, một thân hình chói mắt quen thuộc bước xuống.

Mặt Nhan Mục Nhiễm lộ ra sự lạnh nhạt, hơn nữa lúc nhìn thấy Lan Khê, ánh mắt càng trở nên yếu đuối.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê khẽ trắng bệch, tay buông lỏng, anh mắt không thể tưởng tượng nổi.

131. Chương 131: Cho Anh Năm Phút

Mạc Như Khanh không biến sắc.

“Nhưng mà tại sao Yến Thần lại hoài nghi việc này chứ?” Mộ Minh Thăng có chút khó hiểu, “Anh biết nó muốn che chở cho Lan Khê, cũng biết tính cảm anh em của hai đứa nó rất tốt, anh rất vui mừng vì việc này, nhưng nó hoài nghi việc này để làm cái gì?”

Tay Mạc Như Khanh, chợt run lên, suýt nữa bấm sai huyết đạo.

Ánh mắt trong trẻo, yên lặng nhìn tường, sắc mặt Mạc Như Khanh trắng bệch, hơi thở mong manh: “Em cũng vậy không rõ lắm. . . . Có thể, nó chỉ là tò mò chút thôi.”

Khi nói những lời này, ngay cả chính bà còn không tin nổi hướng hồ là người khác.

Mấy ngày nay bà đã cố gắng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm cho Mạc Như Khanh cũng cảm thấy cả người mình lạnh ru, bà không tin những lời lẽ uy hiếp của mình sẽ làm cho Mộ Yến Thần từ bỏ ý định đó, càng không thể nào để cho bọn họ cứ như vậy mà tách ra!

Trong lòng dự cảm thấy nguy hiểm, càng lúc càng lớn.

Bà sắp che giấu không được nữa rồi.

Nhưng cuối cùng lại không nghĩ tới, đến đêm 30 cứ tưởng sẽ không có việc gì, nhưng không ngờ Mộ Minh Thăng lại xảy ra chuyện.

Lúc nhận được tin tức, Mạc Như Khanh đang ở Nhan gia nói chuyện phiếm với Nhan phu nhân, buổi tiệc giao thừa được tổ chức bên trong khách sạn cấp năm sao cao cấp nhất thành phố C, vẫn không thèm quan tâm đến bọn họ, nhưng khi nhận được một cú điện thoại sắc mặt của Mạc Như Khanh thoáng chốc thay đổi.

Trong điện thoại, giọng Trương tẩu run run: “Đã xảy ra chuyện. . . . Phu nhân đã xảy ra chuyện rồi, bà trở về nhanh lên! Tiên sinh bị té xỉu! !”

Mạc Như Khanh run lên, suýt nữa làm rơi điện thoại.

Sắc mặt trắng bệch, bà ngừng thở hỏi: “. . . . Hiện tại thế nào? bây giờ Minh Thăng đang ở đâu?”

“Thiếu gia cùng Lão Lưu đã đưa ông ấy đến bệnh viện, buổi chiều tôi đi theo Lão Lưu ra ngoài nên cũng không biết có chuyện gì xảy ra, tiên sinh cũng không biết thế nào. . . .”

“Bà nói rõ cho tôi biết là ở bệnh viện nào? ! !” Mạc Như Khanh khóc lên, hét một tiếng.

“Bệnh viện trung y Ở thành phố C!”

Cúp điện thoại, Mạc Như Khanh run rẩy cất thứ gì đó vào, không thèm để ý đến bộ dạng khiếp sợ của mấy người nhà họ Nhan rưng rưng nước mắt xông ra ngoài, Nhan Mục Nhiễm theo bản năng gọi “Bá mẫu”, rồi đuổi theo hỏi bà đã xảy ra chuyện gì.

Mạc Như Khanh bước đi loạn xạ, ánh mắt hoảng hốt, chợt nắm lấy tay áo của Nhan Mục Nhiễm: “Mục Nhiễm. . . . Đúng rồi Mục Nhiễm, nhà con quen biết nhiều bệnh viện, con chắc chắn rất thân với mấy

người ở bệnh viện Trung y nên con hãy nhanh chóng giúp bác bảo họ cứu Minh Thăng đi, bây giờ ông ấy đang ở bên trong bệnh viện chờ các người đến cứu!”

Trong nháy mắt hai vợ chồng họ Nhan khiếp sợ, vội vàng tiến lên đỡ lấy Mạc Như Khanh, bảo lái xe chạy như điên đến bệnh viện Trung Y, dọc theo đường đi nhanh chóng liên lạc với bác sĩ trực ca, biết được Mộ Minh Thăng đã bị đưa đến.

Cúp điện thoại, ông bà Nhan trấn an nói: “Như Khanh bà bình tĩnh đi, lão Mộ có Yến Thần cùng Lan Khê ở bên cạnh, bọn nó cũng cùng đi theo, đã đưa đến phòng cấp cứu rồi!”

“Đúng vậy bá mẫu, bác đừng nóng vội, bá phụ nhất định sẽ không có chuyện gì.” Nhan Mục Nhiệm giọng run run nói.

Mạc Như Khanh ngồi ở trên ghế siết chặt điện thoại di động, sắc mặt vẫn dọa người như cũ, mặc dù xe đã chạy rất nhanh nhưng bà vẫn cảm thấy chưa đủ, hận không thể chạy tới đó ngay lập tức! Nhưng lý trí còn sót lại của bà lại nghe được lời ông ấy vừa nói!

Yến Thần và Lan Khê cũng ở đây.

Ông ấy mới vừa nói, bọn họ cũng ở đây! !

Tay Mạc Như Khanh kịch liệt run rẩy, để lên cửa sổ xe, trong ánh mắt phát ra những tia sáng đỏ tươi ! Bà không cách nào đoán ra được. Thật sự không đoán ra được tại sao một ngày trước Mộ Minh Thăng vẫn còn rất khỏe mạnh, vậy mà hôm nay lại biến thành bộ dáng này! Nếu không phải bị kích động, ông cũng sẽ không phát bệnh đến mức này!

Những suy đoán đáng sợ cứ lần lượt trong đầu, hơi thở của Mạc Như Khanh cũng dần trở nên yếu ớt, nhìn chằm chằm phía trước, móng tay bấm sâu vào trong da thịt của mình!

.

Cửa phòng cấp cứu, âm âm đóng lại.

Đèn đỏ “Cạch!” Một cái mở lên, chiếu sáng trên hành lang đầy khắc nghiệt.

Một bóng dáng nhu nhược mảnh khảnh chạy theo, vồ vào cánh cửa dày cộm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hốc mắt đỏ lên vì khóc, “Cha. Cha làm sao vậy. Cha.”

Giọng nói nghẹn ngào run rẩy vang lên, làm cho bóng dáng rần rở ở sau lưng không ngừng cảm thấy đau lòng.

“Các người mở cửa ra. Các người còn chưa có nói cho tôi biết cha tôi như thế nào, tại sao lại đóng cửa! !” Dây thần kinh đang căng thẳng đột nhiên đứt đoạn, Lan Khê kêu gào, hai tay chụp lấy khe cửa phòng cấp cứu!

Ánh mắt Mộ Yến Thần sâu sắc như biển, trán nổi đầy tơ máu, chột run rẩy!

Anh đi tới, bắt lấy dáng người mảnh khảnh của cô kéo trở về, xoay ngược lại ôm vào trong ngực, cô đang giãy giụa, lại bị cánh tay to lớn của anh vây lấy, giữ chặt cái ót của cô ở trong ngực, cúi đầu khàn khàn nói: “Lan Khê.”

“Anh để em đi xem ông ấy một chút. Đừng ôm em, anh để cho em đi xem ông ấy một chút! !”

“Ông ấy được đưa đi cấp cứu rồi, em muốn đi nhìn cũng không thể nhìn được!” Mộ Yến Thần lạnh lùng gầm lên một tiếng giữ chặt cô, hai mắt đỏ ngầu trong nháy mắt lại tràn đầy thương yêu cùng thương tiếc, vuốt trán của cô, “Lan Khê. Lan Khê đừng khóc, anh đợi cùng em.”

Anh làm sao không biết lúc này cô đang sợ, đang đau lòng? Trong lòng cô vô cùng áy náy cùng đau đớn đến mức nổ tung, cô chỉ có thể kêu gào mới bày tỏ được nội tâm đang run rẩy cùng sợ hãi của mình.

Quả nhiên, bà vai Lan Khê rung lên rồi từ từ tựa vào người anh, ánh mắt đau đớn, đầy những tia máu đáng sợ, tâm tình của cô bị đè nén đến mức không thể chịu nổi nữa, nước mắt nóng bỏng, lũ lượt rơi xuống.

“Anh.” Cô cắn chặt môi, nghẹn ngào ngược mắt hỏi, “. Tại sao vừa rồi cha lại bất tỉnh?”

Mộ Yến Thần im lặng nghe cô nói..., hai mắt run rẩy, thoáng chốc, giống như ngọn lửa đang cháy lan ra biến cả cánh đồng cỏ thành tro.

— Tại sao vừa rồi Mộ Minh Thăng lại té xỉu?

Anh lạnh lùng nhấp chặt cặp môi mỏng tái nhợt, nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng không thốt được nên lời.

Một giờ trước, bọn họ còn đang ở Mộ gia cùng với nhau.

Tòa nhà to như vậy, được người giúp việc trước khi đi bài trí trần đầy không khí vui tươi, Mộ Minh Thăng ở trong thư phòng gọi điện thoại cho thủ trưởng cùng các chiến hữu khác, cười nói hớn hở.

Lan Khê la hét muốn dán câu đối xuân lên cửa nhà, Mộ Yến Thần liền chiều theo cô, cô đang đứng ở dưới đất nên có chút ngứa ngáy tay chân, cũng muốn thử một chút, anh liền ôm cô đứng lên cái thang,

động tác cẩn thận từng li từng tí chỉ đạo cô, sau khi dán câu đối xong cô vô cùng vui vẻ, ngoái đầu lại nhìn như muốn tranh công với anh, cười đến sáng chói, anh cúi đầu hôn cô một cái, tiếng cười liền giao nhau tại môi.

Nhưng bọn họ lại quên, Mộ Minh Thăng nhìn qua cửa sổ thư phòng, xa xa, vừa đúng lúc có thể nhìn thấy tất cả mọi việc xảy ra ở cửa Mộ gia.

Cho nên trong một phút ấy, sắc mặt của Mộ Minh Thăng ngay lập tức tái nhợt, điện thoại cũng bị rơi xuống đất.

Chờ mấy phút sau đi vào trong nhà, Mộ Minh Thăng gương mặt trắng bệch nghiêm túc đi ra, trầm giọng gọi Mộ Yến Thần tới thư phòng của ông, bốn mắt chạm vào nhau, Mộ Yến Thần giống như

đã đã nhận ra được cái gì đó, trong mắt tràn đầy thần nhiên. Lan Khê ở bên cạnh cũng nhạy cảm ý thức được sự khác thường, trong nháy mắt, tay chân liền lạnh như băng.

Quả nhiên, chuyện mà Mộ Minh Thăng muốn hỏi quả nhiên nằm trong dự liệu của anh.

Không khí liền trở nên căng thẳng, Mộ Yến Thần ngồi đối diện với cha ruột của mình, ngược mắt hỏi: “Có phải cha tò mò vì sao con lại muốn biết Lan Khê có phải là con ruột của cha hay không?”

Sắc mặt càng trở nên trắng bệch, anh mím chặt môi mỏng, giọng khàn khàn nói: “Bởi vì con thích cô ấy.”

“Thích đến mức con phải mở miệng hỏi cha, con với cô ấy, chúng con có thể ở chung một chỗ hay không?”

Một thoáng đó, Mộ Minh Thăng trừng to hai mắt, khóe mắt đầy nếp nhăn cũng suýt chút nữa tê liệt, giống như nghe được cả mộ trạch bầu trời nổ tung nổ thanh âm, trong lồng ngực đau nhức đánh tới, hắc trong nháy mắt ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Mà lâu dưới, sắc mặt Lan Khê càng lúc càng tái nhợt cố gắng lắng nghe động tĩnh ở trên lầu.

Cô hơi sợ run, toàn thân giống như bị đau nhứt, cô rưng rưng nước mắt điên cuồng chạy lên trên, mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy cha cô đang hoảng sợ, tay che ngực, sắc mặt tái xanh ngã xuống cái rầm.

Giọng nói tê lương cất lên “Cha ——!” , giống như đây là một tai nạn khổng lồ theo đó là một tội ác, diễn ra khắp thư phòng, nặng nề đặt lên trên người bọn họ.

Giờ phút này, Lan Khê mặt đầy nước mắt nhìn Mộ Yến Thần, giọng run run nói: “Ông ấy đã bất tỉnh, có phải bởi vì biết chuyện hai chúng ta không.”

Âm thanh bị nghẹn lại, cô không thể nào phát ra tiếng được nữa.

Là do bị Mộ Yến Thần nâng mặt lên, mãnh liệt hôn xuống.

Nước mắt nóng bỏng ngay lập tức rơi xuống, mấy giọt nước mắt thấm vào bên trong mấy sợi tóc, nụ hôn kèm theo sự

thống khổ của anh rơi xuống làm cho lồng ngực cô nổ tung, Lan Khê không nói thêm câu nào, cô khóc rống lên khi anh đang kịch liệt hôn cô, như một đứa bé mất đi món đồ chơi mình yêu thích, khóc đến mức muốn sục trời cũng là chuyện bình thường.

Đều là lỗi của cô.

Toàn bộ đều là bởi vì cô!

Cô chỉ biết trốn tránh tội ác do của mình để được bình yên vô sự, chỉ cần che giấu cũng sẽ không tổn thương bất luận người nào! Nhưng là bây giờ người thân duy nhất của cô cũng bởi vì chuyện hoang đường do cô gây ra mới phải nằm ở trên giường bệnh, sống chết chưa biết! !

Ấy náy che mất lý trí của cô, cô rất hận chính mình đáng lẽ ra người nên nằm trên giường bệnh phải là cô mới đúng! !

Mộ Yến Thần ôm cô thật chặt, anh biết cô đang cố gắng kiềm chế không cho nước mắt rơi xuống, ở trong lòng anh mà tức tưởi, tim anh như đao cắt trúng, anh

đã từng nói anh sẽ không để cô phải khóc, thế nhưng ngay lúc này đây, anh lại là người để cho cô gánh chịu mọi tội lỗi do anh gây ra, là anh làm cho cô khóc đến mức không thể dừng lại được.

Lúc Mạc Như Khanh lao đảo chạy tới bệnh viện, đúng lúc thấy được cảnh tượng như vậy.

Sắc mặt bà xanh mét, bởi vì vừa chạy quá nhanh mà suýt nữa bị ngã xuống, vịn thật chặt vào người Nhan Mục Nhiễm, lúc thấy được cảnh tượng như vậy, bà gần như có thể xác định rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

“Bá mẫu, bá mẫu người cẩn thận một chút!” Nhan Mục Nhiễm cũng gấp đến rơi nước mắt rồi, chạy thật nhanh theo bà.

Ở nơi xa xa, cơ thể của hai người đang ôm chặt lấy nhau, cứng ngắt.

Trên hành lang bệnh viện trống trải và vô cùng yên lặng, đột nhiên liền lại xuất hiện một đồng người, rồi rít khiếp sợ nhìn cái đèn đỏ ở phòng cấp cứu, ngay sau đó,

ánh mắt nhanh chóng phát hiện hai người đang ôm nhau trên hành lang.

Mộ Yến Thần có thể cảm thấy rõ ràng, Mạc Như Khanh đang chạy tới.

Ôm chặt cô vào trong ngực, anh cố đè nén đau đớn, lấy lại lý trí, vỗ nhẹ nhẹ lên đầu cô, chậm rãi để cho cơ thể đang run rẩy của cô dựa vào người mình.

Mạc Như Khanh đi tới, giọng nói khàn khàn hỏi vị bác sĩ bên cạnh một câu: “Chồng tôi như thế nào?”

Bác sĩ dừng chân lại: “Bà nói người mới vừa được đưa vào sao? Thì ra là chồng bà, tôi nhớ ở bệnh viện đã từng ghi chép lại bệnh tình, vô cùng nghiêm trọng, đây không phải phòng cấp cứu sao?”

Lời còn chưa nói xong.

Hai mắt Mạc như Khanh mở to, sắc bén, đỏ ngầu nhìn bác sĩ.

Buông tay Nhan Mục Nhiễm ra, Mạc Như Khanh đi tới trước mặt bọn họ, nắm lấy

cánh tay của Mộ Yến Thần, muốn lôi Lan Khê ra ngoài hỏi cho rõ ràng ——

Hỏi cô một câu. Câu dẫn anh trai của mình, hại cha của mình sống chết chưa biết rốt cuộc sẽ có tâm trạng như thế nào! !

Mộ Yến Thần đã sớm phát hiện động tác của bà, mắt lạnh trầm xuống, duỗi tay ra ngăn cản bà, tiện thể kéo luôn Lan Khê về phía sau để bảo vệ cô: “Mẹ.”

“Con đừng cản mẹ. Đừng cản mẹ có nghe thấy không! !” Ánh mắt Mạc Như Khanh bén nhọn, gào thét nói, “Mẹ hỏi con, có phải bởi vì các con hay không? Con nói ẹ biết, Minh Thăng biến thành bộ dáng như thế này có phải là vì các người hay không! !”

Mắt Mộ Yến Thần rừ từ lạnh xuống, gương mặt tuấn tú khê trắng bệch: “Không liên quan đến cô ấy.”

“——!” Mạc Như Khanh hít sâu một hơi, quay ngược lại một bước, dồn tất cả sức lực lên cánh tay phải, “Bốp!” Một bạt tai dán lên trên mặt Mộ Yến Thần!

“Bá mẫu!” Nhan Mục Nhiễm không khỏi đau lòng, kêu lên thành tiếng.

“Con còn dám nói.” Mạc Như Khanh rơi nước mắt, kịch liệt rung động, chỉ vào anh nói, “Con làm mọi việc ồn ào như thế là để tất cả mọi người đều biết có phải

hay không? Dám nói với ta, dám nói với cha con, bây giờ cũng không cần kiêng dè trước mặt nhiều người nữa có phải hay không!”

Bà đã sớm biết anh muốn lười rách cá chết, lại không nghĩ rằng ngày này lại tới nhanh như vậy, ngay lúc mọi người đang ăn giao thừa, lại làm mọi chuyện huyền não xôn xao như thế!

Người nhà họ Nhan ở sau lưng, trừ Nhan Mục Nhiễm ra, đều trốn mắt nhìn nhau, không biết bà đang nói cái gì.

“Như Khanh, chuyện này có liên quan gì với Yến Thần? Bà đừng giận chó đánh mèo với nó.” Mẹ Nhan vội vàng đi lại khuyên can.

Nụ cười lạnh lùng liền nở rộ trên khóe môi, giống như đại La Sát, Mộ Yến Thần giơ ngón tay thon dài lên sờ vào khóe miệng, cảm thấy được báo ứng đang từ từ đánh tới, đánh sục ý chí của anh, không ngừng tra hỏi làm tim anh đau đớn, cùng với sự áy náy.

Tình cảm như vậy, phải làm sao để tiếp tục tiếp?

Ánh mắt sâu sắc lộ ra ánh sáng mờ nhạt, Mộ Yến Thần cười lạnh, giọng khàn khàn nói: “. Cho con năm phút.”

“Năm phút sau, con sẽ nói ẹ biết, con không muốn mọi chuyện trở nên ồn ào để tất cả mọi người đều biết.”

Không có ai nói cho anh biết có được hay không, cũng không có ai chịu muốn thành toàn cho anh, người yêu mà anh

yêu thương lúc này phải hứng chịu nhiều áp lực Cho nên tất cả những việc này, anh sẽ cho chính mình một đáp án.

Tâm tình kích động của Mạc Như Khanh cũng dịu đi một chút, ánh mắt bén nhọn, gắt gao nhìn anh chằm chằm!

Bóng dáng anh tuần bất phạm nghiêng người đẩy ưu nhã, nhẹ nhàng kéo người ở phía sau người lên, ngón tay vùi sâu vào trong mái tóc của cô, môi mỏng mang theo yêu thương hôn lên trán cô, giọng anh khàn khàn nói: “Lan Khê, chờ anh một chút.”

Chờ anh thêm chút nữa, anh nhất định sẽ cho em đáp án.

Nói xong anh rút tay ra, ánh mắt khắc nghiệt mà lạnh nhạt, buông cô ra đi thẳng một đường! Trong mắt mọi người, hành vi của anh vô cùng quái lạ không thể nắm

bắt được, chỉ là sát khí tỏa ra trên người anh làm cho người ta hận không thể nhượng bộ lui binh!

Mà trong nguyên nhóm người ở đó, Mạc Như Khanh cùng Nhan Mục Nhiễm là biết anh đang muốn làm việc gì!

Đưa lưng về phía phòng cấp cứu, hô hấp của Nhan Mục Nhiễm cũng ngừng lại, sắc mặt trắng bệch, cô chú ý tới ngón tay

giữa của anh đang quấn một nắm tóc thật dài , mà hướng anh đang đi, chính là phòng xét nghiệm ADN!

Anh muốn.

Nhan Mục Nhiễm căng thẳng, rốt cuộc cũng hoàn toàn hiểu ra!

132. Chương 132: Không Thì Xa Nhau Đi

Editor:MạnNhi

Hành lang trong bệnh viện thật là dài, không khí xúc động đầy phần nộ và khắc nghiệt bao trùm lên tất cả, tất cả mọi người vây xung quanh Mạc Như Khanh khuyên bà bớt buồn rầu, không nên quá gấp gáp, Mộ Minh Thăng sẽ không có chuyện gì

Mà giờ phút này thân hình mảnh khảnh ấy đứng cô đơn trên hành lang, giống như bị toàn thể giới vứt bỏ vậy.Vành mắt Lan Khê hồng hồng, không biết rốt cục anh muốn làm gì, cố thu nước mắt lại, nhẹ nhàng ngồi chồm hổm trên mặt đất tự ôm lấy mình.

Túi sách đang đeo trên vai suýt nữa rơi xuống, sắc mặt Nhan Mục Nhiễm trắng bệch nhìn thấy tất cả, lùi lại theo bản năng, tại đây tất cả mọi người không để ý đến vẻ hoảng hốt lùi lại của cô, cố gắng làm cho tiếng giày cao gót nhẹ nhàng hơn, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm thân hình cao ngất đang đi xa xa phía trước, cô nâng túi sách lên bà vai rồi nắm thật chặt, vừa vuốt ve điện thoại trong túi xách vừa đẩy cửa lối đi an toàn ở bên cạnh ra——

Không khí lạnh tràn tới, lạnh đến mức toàn thân run rẩy, trái tim của cô cũng sắp hết sức rồi!

Đợi đến khi Mộ Minh Thăng được đẩy ra từ phòng cấp cứu, đã là bảy giờ sau đó.

—— ở bên ngoài bệnh viện, trên bầu trời là pháo hoa rực rỡ, vang dội cả bầu trời thành phố C tạo nên không khí vui mừng náo nhiệt. Phía bên ngoài náo nhiệt và vui mừng, cùng với phía bên trong bi thương khổ sở tạo thành khác biệt rõ nét.

Mạc Như Khanh bị một tiếng động mạnh đánh thức, đột nhiên nhìn về phía cửa phòng cấp cứu, đèn ở phía trên đã tắt, sau đó chỉ một lúc thì người được đẩy ra ngoài.

“Minh Thăng.” hơi thở của bà mong manh thốt lên, run rẩy đứng dậy đi tới giường bệnh nắm lấy tay vịn, “Minh Thăng ông đã tỉnh chưa? Ông nhìn tôi đi tôi là Như Khanh, bây giờ ông như thế nào rồi.”

“Phu nhân!” Lau hết lớp mồ hôi xong, bác sĩ vội vàng tiến lên ngăn cản bà, “Phu nhân ngài đừng đụng vào ông ấy, hiện tại ông ấy vừa mới cấp cứu xong nhưng chưa qua giai đoạn nguy hiểm đâu, vẫn hôn mê chưa tỉnh lại.”

“Tại sao vẫn còn ở giai đoạn nguy hiểm? !” Mạc Như Khanh rưng rưng hướng ông kêu, ” Ở bên trong đó mọi người đã cấp cứu bảy giờ rồi! !”

“.” Bác sĩ hít một hơi, biết rõ là gặp phải người nhà gây khó dễ, nhưng mà cũng có thể hiểu tâm tình của bà lúc này, dứt khoát ko quan tâm, chỉ huy hộ sĩ đẩy bệnh nhân đến phòng chăm sóc đặc biệt.

“Như Khanh bà đừng vội, ”Mẹ Nhan vỗ vỗ vai của bà, “Dù sao thì cấp cứu xong là đã bớt một phần nguy hiểm đúng không? Đi thôi, chúng ta vào trong ngồi một lúc, xem giai đoạn nguy hiểm có gì quan trọng cần chú ý, chúng ta ngoại trừ kiên trì chờ đợi cũng không thể làm gì nữa.”

Một hồi sau Mạc Như Khanh mới kìm chế tâm tình, thu hồi nước mắt, vỗ vỗ tay mẹ Nhan: “Tôi hiểu rõ mà, tôi hiểu. Lần này thật sự đã làm phiền mọi người rồi.”

Bà đi vào phòng bệnh, lại phát hiện ngoại trừ hộ sĩ vây ở trước giường bệnh ra , còn có thân hình mảnh mai đang gắt gao đứng bên giường bệnh, nhẹ nhàng nắm tay Mộ Minh Thăng.

Vành mắt lại đỏ lên, kích thích đau đớn lan tràn.

Mạc Như Khanh đi giày cao gót tiến vào, muốn nhẫn nại nhưng vẫn nhịn không được kéo bà vai của cô ra rồi đẩy cô một cái!

Sau lưng Lan Khê đụng vào bình dưỡng khí, lão đảo một cái mới đứng vững, ánh mắt lóe lên mang theo tia lấp lánh nhìn về phía bà.

Mạc Như Khanh cười lạnh, cổ hết sức duy trì thái độ đúng mực vuốt sợi tóc bên tai, giọng nói run rẩy khàn khàn: “Cô đừng ở đây làm ngứa mắt tôi, tôi cực kì không muốn nhìn thấy cô, cô đi ra ngoài chờ, bây giờ đi ra ngay.”

Trong lòng Lan Khê đau xót, mở miệng nói: “Đó là cha con.”

“Biết ông ấy là ba cô thì bây giờ hãy làm những chuyện bình thường con gái nên làm!” Mạc Như Khanh lập tức bộc phát, mắt đẹp mở trừng trừng, nước mắt kịch liệt rung động, “Tôi không muốn dùng lời nói để làm nhục cô, chẳng lẽ ngay cả xấu hổ cô cũng không biết viết như thế nào sao? !”

Giống như đỉnh đầu bị đánh một đòn nặng nề, phía trước mặt tội ác và đau đớn ùn ùn kéo đến, nặng nề áp xuống.

Hộ sĩ muốn tiếp tục mở thiết bị, cũng không nhịn được, giọng điệu không tốt bảo cô tránh ra một chút.

Lan Khê bị buộc lui về phía sau, giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên mặt đất, cô cố nén không phát ra âm thanh, mở to đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn bà: “Con chỉ muốn nhìn thấy ba con thôi!”

Mạc Như Khanh khoát khoát tay, cố gắng kìm chế cả người run rẩy, hỏi những người bên cạnh: “Yến Thần đâu rồi?”

Không biết từ lúc nào Nhan Mục Nhiễm đã trở lại phòng bệnh, ánh mắt lạnh nhạt, lộ ra chút yếu đuối tiêu tụy, vén sợi tóc bên tai nói: “Hình như kết quả kiểm tra đã có, anh ấy đang ở chỗ của bác sĩ.”

Khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, lộ ra vẻ khiếp sợ.

Nhìn Nhan Mục Nhiễm, Mạc Như Khanh lại lần nữa cười lạnh, không hề có độ ấm, gật đầu: “Cũng tốt. Con nói với nó là, dù gì kết quả như thế nào cũng hãy cho dì biết, nó có thể quang minh chính đại loạn luân đến như thế nào!”

Mấy chữ cuối cùng, bà cắn răng nghiêng lợi nói xong!

Ánh mắt Nhan Mục Nhiễm buồn bã, ánh mắt trầm ngâm một chút, mở miệng nói: “Bác gái, con mới từ đó trở về. con đã xem kết quả.”

Ánh mắt Mạc Như Khanh chợt run lên.

“Kết quả kiểm tra đo lường ADN của bọn họ có hơn 20 đơn vị STR** phù hợp. Là anh em ruột.”

**Short Tandem Repeat: Các trình tự lặp lại ngắn (từ ngữ sử dụng trong di truyền học)

Nhan Mục Nhiễm nhẹ nhàng nói, khi kết thúc thì nhẹ giọng hơn, lại nhớ đến mấy chữ kia của bọn họ, trong mắt hiện lên một chút đo đỏ!

.

“Chúc mừng tiên sinh,” bác sĩ trực ban bưng ly nước cười yếu ớt rồi để lên bàn, nói với Mộ Yến Thần, “Kết quả kiểm tra đã có, ngài và chủ nhân của sợi tóc này được xác định là có quan hệ máu mủ.”

“Bộ thiết bị này của chúng tôi mới được trang bị hai tháng trước, ngay cả nhân viên được chuyển tới cũng là những người chuyên nghiệp, cho nên thời gian kiểm tra không cần đến một ngày đã là đủ rồi, nhưng ngược lại cũng thật là kỳ quái, đêm 30 mà bọn họ vẫn ở đây trực, vì vậy, ngài mới có thể đến đây kiểm tra vào giờ này.”

Anh ta còn chưa nói hết, thân hình lạnh lùng cao ngất ấy đã đột ngột đứng dậy, không nói câu nào đi luôn ra ngoài.

Đêm khuya nặng nề, ở bên ngoài tiếng nổ mạnh của pháo hoa vẫn còn tiếp tục, toàn bộ thế giới phẳng phát chút hoảng hốt.

Gương mặt tuần tú hiện vẻ tái nhợt đáng sợ, trong con ngươi thâm thúy như lắng đọng cả màn đêm hoang vu và cô đơn, bác sĩ kia vẫn đi theo ở phía sau nói rất dài dòng, nhiệt tình đến mức quá đáng, nhưng không ai có thể nghe thấy mặt tường ở trong lòng anh, đang sụp đổ âm âm.

“. Đây, tiên sinh! Kết quả kiểm tra của ngài đây” Bác sĩ gọi to ở phía sau.

Mộ Yến Thần dừng bước lại, ánh mắt phiếm hồng nhìn về phía tờ giấy đang mở được đưa đến từ phía sau. Có huyết thống.

Cô ấy và anh, có huyết thống, là anh em ruột thịt.

Trên quan hệ máu mủ, bọn họ ôm, hôn, trong vô số đêm tối kịch liệt quan hệ gần bó, luôn luôn bị tội ác cấm kỵ đâm thủng lồng ngực, cổ nhện đau đớn, vẫn còn hi vọng đến tương lai có thể ở bên nhau.

Ánh mắt anh chìm xuống một cách âm thầm, hiện lên một chút đo đỏ, nhận lấy rồi vo tròn thành một cục trong lòng bàn tay, “Pằng!” một tiếng ném về phía thùng rác ở trên hành lang! !

Trong đêm tối tiếng vang này rất nhỏ nhưng có vẻ cực kỳ rõ ràng, khiến cho bác sĩ đi theo phía sau cũng sợ hết hồn!

Cả người Mộ Yến Thần lộ ra sát khí lạnh lùng, nhắc chân bước ra ngoài.

Hành lang thật dài, ánh đèn sáng rực, thế nhưng anh lại cảm thấy phía trước rất tối tăm, tối như vậy, dường như bước sai một bước, thì đó chính là vực sâu.

Mà trên hành lang dài ở cửa phòng chăm sóc đặc biệt, giờ phút này có một thân hình đang cuộn mình lại.

Mộ Yến Thần thả chậm bước chân, trong con ngươi chợt thoáng qua một chút đau nhức đến thấu xương!

Lan Khê an tĩnh nằm trên ghế dài lạnh như băng, mắt mở to, bên trong tràn đầy nước mắt ẩm ướt, ướt đầm khuôn mặt. Cô bị đuổi ra khỏi phòng bệnh, không được vào, cũng chỉ có thể ở chỗ này chờ đợi. Rõ ràng cả đêm không ngủ khiến toàn thân cô mệt mỏi vô lực, nhưng là trong đầu lại cực kì đau đớn khiến cô vô cùng tỉnh táo.

Xung quanh lạnh quá, lạnh đến mức không ai cho cô một chút ấm áp.

Mộ Yến Thần đi đến, cau mày, cúi đầu rồi lẳng lặng nhìn cô.

“ Dừng ngủ ở đây.” Sau một hồi lâu anh mới tìm được thanh âm của mình, khàn khàn như sương, lại lộ ra vẻ thương yêu.

Lòng của Lan Khê bị tội ác nặng nề đè ép, nước mắt ẩm áp lại chảy ra, cô vùi đầu xuống, không để cho anh nhìn thấy mình.

Ngón tay Mộ Yến Thần khẽ run, vươn cánh tay dài ra ôm cô lên, trong từng cái ôm cũng biết rõ cô là em gái ruột của mình, nhưng vẫn không thể kiềm chế được hành động. Lan Khê giãy giụa, cô bị anh ôm trong lồng ngực ấm áp mà hấp dẫn, nhưng lý trí lại nói cho cô biết đây là sai trái! Cô có lỗi đã để cho cha mình phải liều mình mới có thể quay trở lại cuộc sống từ Quỷ môn quan, cô không thể tiếp tục phạm lỗi nữa!

Cô bị dồn ép, cô cũng không chịu nổi nữa.

“Lan Khê.” Mộ Yến Thần vững vàng kiềm chế cô đang giãy giụa, “Lan Khê!”

Nước mắt nóng bỏng theo gương mặt từng giọt rơi xuống, chảy xuống, đau nhức trong lòng cô lan tràn, không thể ngăn lại được.

Ý cười lạnh lan ra trên khóe môi, bao phủ cả khuôn mặt tuần tú, trái tim Mộ Yến Thần như bị dao cắt, nhìn cô đau đớn như vậy, anh rất muốn nói một câu, Lan Khê, không thì chúng ta xa nhau đi.

Xa nhau thì tất cả sẽ tốt thôi.

Tách ra cũng không làm tất cả mọi người đi theo đau đớn khổ sở như vậy!

Môi mỏng lạnh lùng mím lại, giống như là giấu kín lời yêu và thương tiếc không thể nào nói ra, Mộ Yến Thần nhẹ nhàng xoa mái tóc của cô, cười lạnh, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của cô lên, ở bên tai cô khàn giọng nói: “Lan Khê, năm mới vui vẻ.”

Năm mới vui vẻ.

Chỉ có trời mới biết, anh đã từng nghĩ đến tặng quà năm mới cho cô, rốt cuộc đó là cái gì nhỉ.

Có lẽ là cũng là bản báo cáo kiểm tra ADN, mà nội dung trên đó có thể là điều anh đang mong đợi, có một chút kỳ tích, như vậy sau này tất cả mọi thứ đều có thể rõ ràng.

Nhưng mà hết lần này đến lần khác, chờ mong giống như pháo hoa hoa lệ vừa nổ tung ở trên bầu trời vậy, trong nháy mắt khi anh lấy được kết quả kiểm tra đo lường, bị phá hủy ầm ầm!

Nói xong câu này, Mộ Yến Thần cười lạnh đứng dậy, rồi bỏ đi.

Anh đã không có cách nào nữa rồi.

Hết chương 132

133. Chương 133: Anh Không Có Cách Để Buông Tay

Giai đoạn nguy hiểm là mười tiếng đồng hồ vô cùng đau khổ đã trải qua an toàn.

Tâm Mạc Như Khanh quá mệt mỏi, chịu đựng đôi mắt cũng bị xanh lại, run giọng hỏi: “Vậy tại sao ông ấy vẫn chưa tỉnh? !”

Bác sĩ khép bệnh án lại rồi giải thích: ” Thân thể bệnh nhân rất suy yếu, có thể vượt qua giai đoạn nguy hiểm thực ra cũng không dễ, về phần tỉnh lại thì cần một thời gian ngắn nữa, ba năm ngày hoặc một tuần lễ, sẽ không quá lâu đâu, cuối cùng sẽ tỉnh lại thôi.”

Ba năm ngày, hoặc một tuần lễ? !

Mạc Như Khanh ngã ngồi về trên ghế, khuôn mặt tái nhợt.

“Bác gái, ít nhất hiện tại bác trai cũng không sao rồi, nếu không thì bác hãy về nhà nghỉ ngơi trước đi? Liên tục chịu đựng cũng không phải cách hay, ở đây con khá quen thuộc, nên cũng có thể tìm được một hai hộ sĩ giỏi nhất.” Nhan Mục Nhiễm khuyên giải.

Editor: MạnNhi DĐLQĐ

Chậm rãi thở ra, tay Mạc Như Khanh nắm chặt giường bệnh, run giọng nói: “Mục Nhiễm, chuyện tìm hộ lý, làm phiền con vậy.”

Nhan Mục Nhiễm ngăn ra, không nghĩ tới bà lại đồng ý sáng khoái như vậy, kinh ngạc nói: “Dạ, được ạ!”

“Bác phải về nhà một chuyến.” Bà lấy bàn tay cào cào mái tóc rối loạn, khi đứng lên cũng có chút lung lay, nhìn cô khàn giọng hỏi: “Hai đứa kia đâu rồi?”

Nhan Mục Nhiễm đỡ bà: “Lan Khê ở bên ngoài nằm trên ghế khóc đến mức ngủ thiếp đi, Yến Thần để tài xế trong nhà tới đây đón cô ấy về rồi, bản thân anh ấy vẫn còn ở bên ngoài, cùng bác chịu đựng cả một đêm đây ạ.”

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Sắc mặt xanh xao tái nhợt của Mạc Như Khanh lúc này mới dễ nhìn một chút.

Bà đã biết kết quả kiểm tra ADN, nếu như hai người kia còn không biết hồi cải, đoán chừng cả bà cũng sẽ giận đến mức ngã xuống cùng với Mộ Minh Thăng, nhưng bây giờ nghe như vậy, dù sao anh cũng biết có chừng có mực, biết dừng cương trước bờ vực thẳm.

Tiến Mạc Như Khanh đi ra ngoài, lúc này Nhan Mục Nhiễm cũng nhìn Mộ Yến Thần ở trên ghế dài, mặc dù cũng chịu đựng suốt một đêm dài, nhưng vẻ đẹp anh tuấn như dao khắc kia tuấn nhan vẫn lộ ra khiến cô cực kỳ say đắm, cô đỏ mặt thu hồi ánh mắt, hơi thở chậm lại, để lại ẹ con bọn họ không gian nói chuyện, rồi đi dọc theo hành lang đến một chỗ khác.

Tại cửa phòng khoa kiểm tra giám định ADN, ánh mắt cô hiện lên ý lạnh, dừng lại một chút rồi nhắc chân đi vào.

Trong phòng, bác sĩ đang ngồi đợi chợt run lên, thấy cô đi vào liền chớp mắt cười yếu ớt, rồi chào hỏi.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhan Mục Nhiễm cười lạnh lùng, tay sờ vào một tờ chi phiếu đã điền xong và thư thông báo lên chức đã có dấu và chữ ký của viện trưởng trong túi, lạnh giọng cắt đứt lời của anh ta.

“Anh cũng đừng vội cười, ” Nhan Mục Nhiễm nhìn anh ta chăm chăm rồi nói, càng thêm lạnh lùng, “Trước tiên hãy nói cho tôi biết kết quả kiểm tra chính xác là gì, tôi sẽ xem xét tình huống rồi đưa tiền và thông báo lên chức cho anh.”

Sắc mặt bác sĩ chợt biến đổi: “Nhan tiểu thư.”

“Anh đừng lo lắng, tôi luôn giữ chữ tín, ” cô cười lạnh, “Nhưng mà nếu như kết quả kiểm tra và kết quả tôi muốn anh làm giả cũng giống nhau như đúc, thì tôi cho anh biết tiền giữ miệng còn có ý nghĩa gì? Tôi ngu sao?”

Các bạn đang đọc truyện tại ĐDLQĐ

”Anh nói đi, quan hệ của hai người bọn họ, rốt cuộc có phải anh em ruột hay không Cô xoa xoa mi tâm, lắng lắng chờ đợi kết quả.

Bất luận là kết quả như thế nào, cô có thể chịu đựng được hết.

Đầu tiên bác sĩ sợ run trong chốc lát, kinh ngạc không ngừng, nhưng chỉ chốc lát sau lại yên tâm, cười híp mắt nói ra đáp án với cô.

.

“Thế nào, rốt cuộc cũng cam lòng đưa nó trở về rồi hả?” Mạc Như Khanh nhìn người đàn ông đang ngồi ở trên ghế dài trước mắt mình, sắc mặt tái nhợt cười lạnh, khàn giọng phun ra một câu.

Các bạn đang đọc truyện tại ĐDLQĐ

Mộ Yến Thần ngồi trầm tĩnh, ngón tay thon dài hiện ra ý lạnh, đưa lên bóp nhẹ mi tâm.

“Thời điểm trước kia mẹ đã nói gì? Mẹ nói rồi là hai đứa đã sai lầm rồi, mẹ cũng đã từng nhắc nhở hai đứa hãy kiềm chế đừng phạm phải sai lầm lớn hơn để người khác phải gánh chịu tội lỗi thay hai đứa!” Bà có chút kích động, ánh mắt đỏ thắm run rẩy kịch liệt, nắm chặt tay lại, “Náo loạn thành như vậy cũng không biết ăn năn hối cải, vẫn cứ muốn Minh Thăng đi đến địa ngục một lần thì hai đứa mới hài lòng.”

Mấy chữ cuối cùng nghiêng răng nói ra, Mạc Như Khanh kìm chế sự run rẩy, lau nước mắt run giọng nói: “tóm lại đang là lễ mừng năm mới, tin tức này ngoại trừ tổ trạch bên kia thì cũng không giấu được cả nhà, mẹ phải trở về ứng phó,” sau đó chớp đôi mắt nhắm lệ nhìn về phía anh, “Con thì sao? Ở đây là về với mẹ?”

Editor: Mạn Nhi ĐDLQĐ

Sau một hồi lâu, con mắt đang nhắm chặt của Mộ Yến Thần mới chậm rãi mở ra.

Ở trong đó, giấu kín sắc đỏ đau nhức và sự đấu tranh, dù đã qua mấy giờ đồng hồ, dù bây giờ không có cô ở bên cạnh, thế nhưng anh vẫn giùng giàng, không có cách làm cho thần kinh đang dần vật căng thẳng có một chút nới lỏng.

Bởi vì chỉ sợ một chút hoảng hốt, một cái nháy mắt, khi anh mở mắt ra sẽ phát hiện bọn họ thật sự đã xa nhau rồi.

134. Chương 134: Trở Nên Lạnh Lùng Hơn

Bên trong Mộ gia lo lớn, Mộ Minh Khải đứng dậy, cùng vợ ra về.

“Chú út, con tiền chú. . . .” Lan Khê từ trên ghế đứng dậy, muốn đi theo bọn họ ra cửa.

Mộ Minh Khải khoát khoát tay, không muốn cô ra tiền nhưng cô đã đi ra theo rồi, ánh mắt của ông có chút diendan phức tạp, nhìn ánh mắt thống khổ và đáng vẻ đáng thương của cô nên định đưa tay xoa xoa tóc của cô, nhưng tay lại dừng lại giữa không trung.

Từ trước đến giờ ông rất thương yêu cô cháu gái này , nhưng ngay lúc này trong lòng lại có điểm ngăn cách.

“Lan Khê, chú nghe người của Nhan gia kể, là do con ở nhà làm chuyện gì đó chọc giận cha con nên ông ấy mới phải nằm viện , ” Mộ Minh Khải nhíu mày hỏi, giọng nói từ ái mà ôn hòa, “Con nói cho chú út biết, rốt cuộc là chuyện gì, mà lại làm cho cha con nổi giận đến như vậy?”

Lan Khê: “. . . .”

Mắt đỏ ngầu như máu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, nói không ra lời.

Rốt cuộc là chuyện gì, có thể làm cho Mộ Minh Thăng tức đến như vậy như vậy?

Nhìn bộ dạng thống khổ của cô, Mộ Minh Khải cũng thấy đau lòng, không cưỡng ép nữa, xoa xoa tóc an ủi cô, cố gắng nở ra nụ cười gượng gạo: “thôi không nói những chuyện này nữa, Lan Khê hôm sinh nhật con có muốn qua nhà tiểu thúc chơi không?”

Ông nhớ sinh nhật của cô.

Lan Khê cắn môi, mơ màng cắn lên cánh môi một cái in cả dấu răng lên trên đó, trong đầu hiện ra hình dáng của Mộ Yến Thần, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, con sẽ ở nhà, chú út nhớ đến chơi nha.”

Mộ Minh Khải cười cười, cùng vợ bước xuống chân cầu thang.

Cửa vừa được mở thì đột nhiên một chiếc xe hơi xuất hiện, nhanh chóng quẹo cua đi vào rồi từ từ thả chậm tốc độ, kéo cửa sổ xe xuống, Mộ Minh Khải nói thêm mấy câu, rồi mới chậm rãi lên xe ra về.

Lan Khê vẫn còn nhìn chằm chằm vào chiếc xe mới tới, trong lòng cảm thấy đau nhói, rốt cuộc cửa xe cũng được mở ra, lông mi dài run rẩy, cảm giác áy náy đột nhiên kéo tới, không dám đối mặt với anh.

Đóng cửa xe, bóng dáng anh tuần bất phàm của anh đi tới.

Nhưng vượt qua dự liệu của Lan Khê, anh không nói câu nào, đi qua cô, đem chìa khóa để vào khay trà.

Lan Khê ngược mắt, nhìn bầu trời bao la màu xám trắng ở bên ngoài, ngó ngẩn.

Mộ Yến Thần lấy tay kéo cà vạt xuống, vẫn cảm thấy rất buồn bực, cảm thấy cô đang nhìn anh, cô mới vừa há mồm diendan hỏi “Cha em, ông ấy. . . .” Mới mấy chữ, mà mi anh cau lên, lạnh giọng mở miệng nói: “Ông ấy không có sao. Anh lên lầu đổi y phục.”

Lạnh lùng mà lưu loát, cắt đứt hết tất cả ý thức cùng tâm tình của cô.

Tay Lan Khê cứng đờ chống lên ghế sa lon, kinh ngạc, nhìn anh lạnh lùng lướt qua cô, đi thẳng lên lầu.

Cô suýt nữa bị không khí lạnh lẽo này làm cho lạnh cóng, thẩn thờ.

Trong lòng chợt tràn đầy cảm giác trống rỗng, ngược mắt lên, đưa mắt nhìn anh đi lên lầu, cô cảm thấy mình không thể nào bắt kịp cảm giác của anh, mang theo một chút đau đớn, chậm chậm cuốn lấy cô.

Không khí trên bàn ăn, bởi vì thiếu đi Mộ Minh Thăng, mà trở nên vô cùng áp lực.

Buổi chiều , lúc Lan Khê đang ngủ say sưa, mơ thấy hình ảnh cả nhà đoàn tụ làm cho khóe mắt cô ướt át, nghe Trương diendan tấu gõ cửa cô mới thức dậy đi xuống, rửa mặt lau khô, vẫn chưa đi đến phòng ăn đã thấy Mộ Yến Thần từ bên trong đi ra.

Xông tới trước mặt, bốn mắt chạm nhau, không khí xung quanh trong phải thoáng chốc ngập tràn sự đau đớn.

“Thiếu gia, cậu vừa mới bảo dọn cơm lên , tại sao bây giờ lại đi. . . .” Trương tấu kinh ngạc nói.

“Còn có việc, ” Mộ Yến Thần nhìn đồng hồ, con mắt sắc lạnh lùng, mặt không chút thay đổi, “Các người cứ từ từ dùng, tôi buổi tối sẽ không trở lại.”

Trong lòng Lan Khê, chợt nhói lên, do mới vừa rửa mặt xong nên có chút tái nhợt.

Còn chưa kịp phản ứng, anh đã đi ra ngoài.

Anh thậm chí ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không có.

“Đây thật là.” Trương tẩu cau mày cảm khái, không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là khuyến khích Lan Khê, “Tiểu thư chúng ta đi đi, phu nhân đang chờ ở bên trong, lão gia ngã bệnh nên tâm tình bà ấy không tốt, cô đi bồi bà ấy đi.”

Bồi ai?

—— Mạc Như Khanh?

Trên da lan ra cảm giác tê dại, trong lòng giống như là bị cương ty treo ngược một dạng thương, cô không nhìn được diendan quay đầu lại nhìn động tĩnh ở bên ngoài màn đêm, lại chỉ nghe thấy tiếng motor quen thuộc của xe khởi động vang lên, tiếp theo sườn xe chạy xẹt qua, lái ra khỏi Mộ gia.

“Hôm thứ bảy, con có muốn mời bạn học về nhà chơi không? Hay là có yêu cầu gì khác không, dì Mạc giúp con làm, ” Mạc Như Khanh không chớp mắt nhìn chăm chăm tất cả những việc xảy ra bên ngoài, ánh mắt lạnh lùng đầy trầm tĩnh, quay sang nhìn Lan Khê nói, “Chuyện này vốn nên tổ chức lóndiendan hơn chút nữa, thứ bảy này vẫn còn trong kỳ nghỉ đông, năm nay con đã mười tám tuổi rồi, đã trưởng thành rồi, nhưng trong nhà lại xảy ra chuyện như vậy nên chỉ có thể làm đơn giản, con cứ nói đi?”

135. Chương 135: Hãy Nhớ Rằng Anh Yêu Em!

Editor: MạnNhi

Cách một tấm kính xe, từ xa Mộ Yến Thần nhìn thấy bóng người ngơ ngác đứng ở trước cửa bưu điện để chờ anh, tuyết rơi nhiều chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của cô, sương mù không ngừng tràn ra từ đôi môi đỏ tươi như máu của cô, ánh mắt cô tỏa sáng, lạnh đến khê run rẩy.

Một chút đau nhức, theo trái tim lan ra toàn thân.

Gương mặt tuần tú thoáng qua một chút tái nhợt, Mộ Yến Thần cưỡng ép chính mình thu hồi ánh mắt nóng bỏng, đi xe chậm rãi rồi dừng sát ở ven đường.

Lan Khê nhìn thấy anh, hơi kinh ngạc, sau đó thì do dự chạy tới, bàn tay nhỏ bé mở cửa ở ghế lái phụ ra, nhưng không biết có nên ngồi vào trong hay không.

Động tác rất dè dặt, dùng khóe mắt để nhìn, đâm vào lòng Mộ Yến Thần đau đến không nói ra lời. diendan

“Đi vào đi.” Hắn nhắm lại mắt đè nén xuống tâm tình, ám ách nói.

Lan Khê lúc này mới ngồi xuống, đóng cửa xe lại.

Nhưng không có nghĩ đến trong nháy mắt khi cửa xe bị khóa lại cả người cô đã bị ôm vào lòng, Lan Khê hoảng sợ kêu lên một tiếng, chỉ trong nháy mắt hô hấp bị một cỗ lửa nóng chiếm đoạt, cô không hô hấp được một chút nào, chỉ cảm thấy vòng eo của mình nhanh chóng bị một cánh tay siết chặt đến đáng sợ ở chỗ ngồi, bị hôn hung ác và mãnh liệt, gần như thô bạo ép xuống.

“.” Lan Khê than nhẹ, cảm thấy trên gáy mình có bàn tay đang đè xuống.

Cô hoảng hốt vùng vẫy, cố gắng đẩy ra khoảng cách ở giữa hai người là hòm giữ đồ, đột nhiên lưỡi bị hung hăng cắn nuốt, nặng nề hút lấy, kích tình tràn đầy cùng với yêu thương ùn ùn kéo đến nhấn chìm cô, nước

mắt trong hốc mắt của cô nhanh chóng bị kích thích trào ra, không biết bởi vì đau do tư thế vụng về, hay là bởi vì lí do khác.

Mộ Yến Thần không nhận được.

Con người thâm thúy của anh chậm rãi mở ra, mang theo vẻ khát máu đỏ tươi, vừa hôn sâu cô vừa đưa mắt nhìn khuôn mặt của cô ở khoảng cách gần, trên lông mi thật dài đều là nước mắt lạnh như băng, anh biết vừa rồi cô vừa cầm điện thoại vừa khóc.

Nhưng không biết cô đã khóc bao lâu rồi.

Trong con người do đỏ trở nên nặng nề hơn một chút, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gò má và cần cổ của cô.

Ở trong lồng ngực, đau xót và đau lòng gần như trào ra.

Mộ Yến Thần dùng cảm xúc mạnh mẽ và động tác gần như thô bạo để bộc lộ lời yêu không thể nói ra của mình. Rõ ràng cô đang ở trong lồng ngực mình, rõ ràng gần như vậy, khoảng cách gần như vậy , thế nhưng anh lại không biết nên yêu cô như thế nào mới đủ.

Không thở nổi, Lan Khê nhẹ kêu, hơi vùng vẫy người.

Mộ Yến Thần giữ chặt cổ tay đang định động đậy của cô rồi đột nhiên vặn về phía sau!

Không hề nghĩ rằng cô đau đến run rẩy nghẹn ngào, nước mắt trên khóe mắt suýt nữa rơi xuống.

Động tác của Mộ Yến Thần lập tức nhẹ đi rất nhiều, trần trọc đổi lại góc độ hôn đến say mê, suýt nữa thì hút đi cả linh hồn của cô, cô liên tiếp mất hồn, động tác giãy giụa cũng nhẹ đi rất nhiều.

Không biết qua bao lâu, Mộ Yến Thần mới thả lưỡi của cô đã đau nhức đến không chịu nổi ra.

Trong ngày mùa đông lạnh lẽo, trên người bọn họ cũng thấm ra lớp mồ hôi mỏng.

Lan Khê run giọng gọi anh: “Anh.”

Đột nhiên, thân hình cao lớn của Mộ Yến Thần run lên kịch liệt!

Đôi mắt đỏ thắm mở ra, cuối cùng anh nhớ tới bản báo cáo kiểm tra ADN kia, nhớ tới dòng máu chung của bọn họ, đầu óc lại nóng lên, anh quay lại hôn lên môi của cô, trong con người đang nhắm chặt chảy ra một dòng ấm áp .

“Ngồi xuống đi. Đừng động đậy.” Hung hăng hút lưỡi cô thêm một chút rồi mới buông ra, anh nhìn chăm chăm cô rồi lạnh giọng nói.

Trong tròng mắt đen thâm thúy, tồn tại mưa gió tối tăm đang cuộn cuộn, biến đổi kịch liệt.

Lan Khê luống cuống, hơi thở do bị hôn chưa đủ nên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lộ ra chút đỏ, đôi mắt khẽ run, vừa mới ở bên ngoài bị một lớp khí lạnh bao phủ, ở trong xe ấm áp cũng hóa thành hơi nước ẩm ướt.

“Cạch!” Một âm thanh vang lên, dây an toàn của cô đã được cài vào.

Mộ Yến Thần lạnh lùng ngồi trở lại, yêu thương và đau đớn bị đè ép trong lồng ngực không cách nào dừng lại muốn tuôn trào, nhanh chóng khởi động xe, đi tới con đường phủ đầy tuyết phía trước, bóng đêm nặng nề như vậy, giống như muốn dẫn bọn họ đi xuống địa ngục vậy.

Trên đường đi Lan Khê vẫn kinh hồn bạt vía, không biết rốt cuộc anh muốn làm gì.

Mấy lần muốn hỏi, lại nhìn thấy anh mím môi mỏng lạnh lùng và ngón tay đang bóp nhẹ mi tâm, nên sợ đến mức không dám đến gần, lưỡi của cô vẫn rất đau, không hiểu tại sao ban ngày ở Mộ gia lại lạnh lùng như vậy, nhưng bây giờ lại có dáng vẻ hận không thể cắn nuốt cô vậy .

Cô muốn cầm lấy tay của anh, lại bị bắt an trong lòng hành hạ, chỉ có thể ngồi yên lặng.

Xe vẫn đi suốt, đợi đến khi dừng lại Lan Khê mới phát hiện, bọn họ đã tới nhà trọ rồi.

— đã từng chỉ thuộc về bọn họ, có thể gọi là “Nhà”.

Lan Khê ngửa đầu nhìn, lỗ mũi hơi đau xót, khi chưa kịp hồi hồn Mộ Yến Thần đã xuống xe mở cửa ra. Về mặt đau đớn của cô chưa kịp thu hồi lại.

Lúc đầu định để cô tự mình xuống xe, nhưng khi nhìn thấy biểu tình đau khổ muốn khóc trên mặt cô, Mộ Yến Thần lại cúi người, kéo một tay của cô để lên trên cổ, rồi cởi dây an toàn của cô ra, ôm lấy cô ra khỏi cửa xe!

“—!” Lan Khê khấn trương một lúc, hít vào một hơi lạnh, rồi ôm lấy anh.

Đền ở phía trên nhà trọ đang mở, giống như mỗi buổi tối trước kia cô quay về vậy, ấm áp như cũ.

Mở cửa, khí lạnh bị nhốt hoàn toàn ở bên ngoài, khi bị đặt xuống đất Lan Khê kinh ngạc nhìn vào trong tủ giày, giày dép được bày thật chỉnh tề, còn có đôi dép bông mà cô thích nhất, không nhúc nhích, giống hệt với thời gian cô ở đây trước kia.

Trong nháy mắt, vành mắt trở nên ướt át.

“Không nóng sao? Cởi ra đi.” Mộ Yến Thần ném chìa khóa lên trên tủ giày, ánh mắt lạnh lùng quét về phía cô, lạnh giọng nói.

“” hơi thở của Lan Khê như nghẹn ở trong cổ họng. Thấy cô không động dậy, Mộ Yến Thần lại đưa tay cởi nút áo khoác của cô, trong lòng Lan Khê căng thẳng, đôi con ngươi rung động, bàn tay vội vàng cầm lấy tay anh để ngăn cản động tác của anh! Trong mắt Mộ Yến Thần thoáng qua một chút đo đỏ, giọng nói khàn khàn: “Em không muốn à?”

Chóp mũi Lan Khê đau xót, lắc lắc đầu: “Không phải, anh...em”

“Nhưng mà anh nhớ em lắm.” Anh nhìn cô chằm chằm rồi bình tĩnh nói, sợ một giây tiếp theo sẽ để lộ tâm tình của mình, cúi đầu xuống cắn cắn môi của cô, trong mắt tràn đầy đau đớn, vừa ôm chặt cô vừa cởi quần áo của cô ra.

Anh sợ cuộc sống từ nay về sau dài như vậy “Về sau...” , anh chỉ có thể, chỉ có thể nhớ em mà thôi.

Nước mắt ấm áp trào ra, Lan Khê ngửa đầu nghênh đón động tác của anh, hoảng hốt lui về phía sau, liên tục lùi về phía vách tường đằng sau, rồi nhắm mắt lại để mặc anh cởi quần áo của mình ra, cô nhu thuận và không hề phản kháng, đối lại kích thích động tác của Mộ Yến Thần không có cách nào để dừng lại.

Kích động ôm lấy khuôn mặt của cô, khao khát ăn sạch cô.

Mấy ngày nay trôi qua hết sức hỗn loạn, Lan Khê chỉ cảm thấy yếu đuối không có chỗ để dựa vào, cho nên anh muốn làm gì cô đều hòa theo, hai cánh tay lạnh như băng ôm cổ của anh thật chặt, bám lấy anh không buông.

Trong thân thể Mộ Yến Thần đang bành trướng đau đớn và kích tình, cởi cô hết sức sạch sẽ. Sau đó ôm lấy cô đang trần trụi đi tới phòng ngủ, bọn họ đã từng cùng nhau trải qua nhiều đêm trên chiếc giường lớn này, lúc này nó nặng nề vùi xuống, chịu sức nặng của hai người yêu say đắm mà tuyệt vọng.

Cởi món đồ che chở cuối cùng của cô ra. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào cặp mắt hơi khép đang phủ một tầng hơi nước của cô, khàn giọng hỏi: “Yêu anh không?”

Sắc mặt Lan Khê đỏ lên, sắp khóc rồi, cắn môi chịu đựng để không phát ra âm thanh.

“Nói đi,” anh cúi người lạnh lùng ra lệnh, đặt mình vào giữa cặp chân của cô, ngón tay đặt lên khu vực ẩm ướt mẫn cảm nhất của cô rồi trêu chọc, “Lan Khê, có yêu anh hay không?”

Cô ngửa cổ lên, lộ ra dáng vẻ tuyệt vọng.

“Yêu.” bị chạm vào điểm nhạy cảm, thanh âm của cô nghẹn ngào trong cổ họng, giọng nói kèm theo tiếng nức nở.

Mộ Yến Thần nâng gáy của cô lên, khi nghe cô nói ra chữ kia, đột nhiên nụ cười nhợt nhạt, vô cùng thiếu sức sống nở rộ ở khóe môi, nhưng sau khi ý cười bị thương tan đi thì không thể ngăn chặn được sự tuyệt vọng, giải phóng trói buộc của bản thân, đột nhiên thất lạng anh trầm xuống xỏ xuyên qua cơ thể cô!

Trong nháy mắt hô hấp của cô bị nghẹn lại!

Tầng tầng lớp lớp ẩm ướt mà chặt chẽ, như thủy triều tràn về phía anh, bao trùm lấy anh, ẩm áp đến mức hít thở không thông.

Mộ Yến Thần vùi đầu vào cổ của cô, chờ đợi cảm giác hít thở không thông trôi qua, dùng tư thế thân mật ôm lấy cô, một lần so với một lần càng thêm mãnh liệt đâm vào bên trong cô, bên tai dần dần nghe thấy tiếng than nhẹ uyển chuyển không kìm nén được, anh càng không thể khống chế được bản thân.

Như là muốn vắt khô vẻ đẹp của cô, để cho cô vĩnh viễn thuộc về mình.

Mồ hôi nhễ nhại, Mộ Yến Thần cắn cắn cằm của cô, trong tiếng la hét của cô anh nhấn mạnh vào điểm nhạy cảm nhất, mạnh mẽ xâm nhập đưa cô lên đỉnh cao của kích tình. Tột cùng của dục vọng!

Lan Khê nức nở nghẹn ngào, ôm cổ của anh thật chặt kịch liệt run rẩy.

Mộ Yến Thần dùng tất cả sức mạnh của bản thân để ra sức thương yêu cô, ở đây cả đêm, đốt cháy tất cả kích tình trên cơ thể cô.

“Anh. . . .” ở trong cao triều mất hồn cô nghẹn ngào gọi anh.

Trong đầu âm âm nổ tung như pháo hoa, Mộ Yến Thần hoàn toàn mất đi lý trí, nhanh chóng nắm lấy hông của cô liều chết dây dưa, giây phút này, anh tin rằng cô yêu anh, anh tin yêu là không sai, anh tình nguyện ở cùng với cô trong sự kích tình hư ảo, dây dưa đến chết, vạn kiếp bất phục.

“Lan Khê.” Đôi mắt của anh phiếm hồng, giọng nói ám ách gọi cô, “. Hãy nhớ là anh yêu em.”

Ở lần cuối cùng, anh đâm vào nơi sâu nhất của cô, trong lồng ngực tràn đầy thương yêu say đắm với cô, rồi bùng nổ trong cơ thể cô

.

Bóng đêm thật sâu.

Sâu khiến thân người nhỏ bé trên giường đã quá mệt mỏi mà ngủ thật say, cả ngón tay cũng không thể nâng lên, Mộ Yến Thần ngồi một mình ở phòng khách, cặp lông mày rậm mà lạnh lùng che rợp tròng mắt đen, trong không khí yên tĩnh hơi lấy lại tinh thần.

Đột nhiên anh nhớ tới khi ở Los Angeles, đã từng nói những lời kia với Mạc Như Khanh.

—— là con yêu cô ấy trước, cho nên dù sau này không ở cùng nhau, cũng là Mộ Yến Thần con có lỗi với cô ấy trước.

Đau đớn sâu sắc, lại tuôn trào một lần nữa.

Đôi mắt lạnh như băng mở ra, chăm chú nhìn người đang ở trên giường trong phòng ngủ, , điện thoại di động liên tiếp bị gọi đến rung động, anh cầm điện thoại lên, bấm một số điện thoại nước ngoài.

Mà giờ phút này ở Mộ Trạch——

Đã sau nửa đêm, con mắt lạnh lẽo của Mạc Như Khanh lảng lảng nhìn điện thoại không người nào nghe, rồi để lại trên ghế sa lon.

“Phu nhân, đã rất khuya rồi, không thì chúng ta.” Trương tẩu đi tới khuyên giải.

Ánh mắt sắc bén của Mạc Như Khanh quét tới cắt đứt lời bà... Trương tẩu ngậm miệng không nói, cũng không dám phát ra âm thanh, Mạc Như Khanh kéo áo choàng rồi đứng dậy, trong lòng đã sớm ra quyết định.

“Ngày mai gửi thư mời cho Kỷ gia, ngày sinh nhật của Lan Khê để cho bọn họ cũng đến đây đi. cho náo nhiệt một chút.” Bà lạnh lùng nói, khóe mắt phát ra ánh sáng sắc nhọn!

Hết chương 135

136. Chương 136: Ai Đã Bắt Cô Đi!!!

Kim đồng hồ nặng nề kêu từng tiếng trong bóng đêm, trôi qua từng chút một.

Hơn nửa đêm, Lan Khê mới từ trong mộng tỉnh lại, ánh đèn màu sa cam chiếu lên trên vách tường tạo cảm giác thật ấm áp, khóe mắt ướt át của cô tràn đầy Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn. hoảng hốt, tỉnh lại, cánh tay đau nhức mờ mẫn sang phía bên cạnh, nhưng không sờ thấy gì cả.

Cô đột nhiên đứng dậy, chân rủ xuống đến hông.

“” Cả căn phòng cũng không có chút động tĩnh gì, chỉ có đèn bên ngoài phòng khách là sáng.

Lan Khê xuống giường, mặc áo choàng tắm đi ra bên ngoài, quả nhiên ở trong phòng khách nhìn thấy được một người đàn ông anh tuấn đang ngồi trên ghế sa lon nhắm mắt xoa xoa mi tâm, nghe được động tĩnh anh đột nhiên mở mắt ra, yên lặng nhìn về phía c.

Trong phòng mắt vẫn còn một ít tơ máu, chưa tản đi hết.

“Sao lại không ngủ tiếp?” Giọng nói trầm thấp từ tính của anh chậm rãi vang lên.

Trên khuôn mặt Lan Khê thoáng qua một cảm xúc khác thường, lúc đỏ lúc trắng, siết chặt tay lại không biết làm sao để giải thích với anh. Cô không hỏi được —— trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, cô và anh lại đi cả đêm không về, không biết sau khi trở về sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“ Em đi toilet.” Một lúc lâu cô mới cắn cắn đôi môi đỏ tươi của mình ngập ngừng nói, ánh mắt trong trẻo, cất giấu vô số đau Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn. thương, ngay cả lúc ngủ cũng không thể mất đi, xoay người đi tới toilet.

Ánh mắt Mộ yến thần từ trên mặt cô thu hồi lại, lông mi dày run lên một cái.

Anh chợt nhớ tới cuộc điện thoại quốc tế vừa rồi, dùng tiếng anh lưu loát thuần thục hỏi anh ——“Thần, cậu làm như vậy có phải là quá ích kỷ hay không? Cậu thậm chí còn không thèm hỏi xem cô ấy có nguyện ý như vậy hay không, cô ấy chưa trưởng thành, bây giờ mà quyết định làm như vậy có thể về sau cô ấy sẽ không đồng ý, cậu xác định cô ấy cũng hi vọng cậu làm như vậy?”

Nhắm mắt lại, cảm thấy toàn bộ thế giới như tràn ngập trong bóng tối.

“Lan Khê.” Cô vừa mới mở cửa ra, Mộ Yến Thần thành linh ở phía sau kêu một tiếng, ngăn động tác của cô lại.

Lan Khê cứng người lại.

Ngước mắt lên, cố gắng giữ ỉnh bình tĩnh, anh khàn giọng hỏi: “Nếu như cha tỉnh lại, em hi vọng, sẽ thấy kết quả như thế nào?”

Tay Lan Khê run lên, bóng dáng mảnh khảnh càng thêm căng thẳng, không cách nào nhúc nhích.

Khóe miệng nở ra nụ cười lạnh, Mộ Yến Thần đè ép đau đớn trong lồng ngực lại, khàn giọng nói: “Chúng ta Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn.vẫn chưa có cơ hội để nói chuyện với nhau? Bây giờ có thể nói cho anh biết, em có muốn chúng ta ở cùng một chỗ với nhau hay không?”

Đầu đau nhức dữ dội, đầu như muốn nổ tung ra.

Lan Khê nhắm mắt lại, ôm chặt lấy đầu, tất cả những giấc mơ đáng sợ từ từ tràn về .

Cô vừa mơ thấy rất nhiều việc, trong mơ không ngừng lóe ra khuôn mặt của Mạc Như Khanh, ánh mắt khinh bỉ cùng oán hận của bà, cô cũng nằm mơ thấy cha, thế nhưng ông lại không mắng cô, cũng không trách móc cô, chỉ là ngủ rất say, không cách nào tỉnh lại được.

Nước mắt nóng bỏng nhanh chóng tràn ngập khắp khóe mắt.

Cô ngồi chồm hổm xuống, co người lại, biết mình sẽ không tránh được mà phải đưa ra quyết định, nhưng cô thật sự không có cách gì quyết định được.

Mười ngón tay len vào đầu, vô cùng đau đớn, cô nhe răng lên tiếng: “Em muốn ba không bị sao hết. . . .”

Nước mắt nhe răng, rơi đầy trên mặt, cô khóc ra thành tiếng: “Mà em không biết làm sao mới có thể làm cho ông ấy khỏe mạnh. . . . Anh, em rất khó chịu. . . . Trong lòng em thật khó chịu. . . .”

Mộ Yến Thần không thể tiếp tục ngồi yên một chỗ nữa.

Tia máu nổi đầy trong mắt, Mộ Yến Thần đứng dậy, chịu đựng đau đớn ở trong tim cúi người ôm chầm lấy cô vào trong ngực, anh biết cô sợ khi Mộ Minh Thăng tỉnh lại, sẽ bị ông trách móc nặng nề cùng với ánh mắt đầy thất vọng.

Cô vẫn còn đang khóc, chui vào trong lòng anh khóc rất lớn tiếng.

Nhưng khi cô bình tĩnh trở lại, cô nhớ ra chính bọn họ mới là đầu xỏ gây nên chuyện này, lại không nhận được đầy Di ễnđànL êQuýĐ ôn. anh ra, Mộ Yến Thần mạnh mẽ ôm cô trở về đặt vào trong ngực mình, cô ở trong lòng anh giây giũa, anh khàn giọng an ủi cô: “Đừng khóc. Đừng khóc.”

Nụ cười lạnh lùng lộ ra ở khóe môi, anh cúi đầu dán sát vào tai của cô, giọng thật thấp nói: “Lan Khê, anh nói rồi trên đời này việc anh không muốn thấy nhất chính là nhìn thấy em khóc. Cái người này sao có thể vừa khóc vừa nói chuyện chứ, anh sẽ không nhận mà chiều theo em mất.”

Môi mỏng in chặt lên vành tai của cô, ôm chặt cô vào trong ngực, anh thì thầm: “Không sao. Tin tưởng anh, rất nhanh cũng sẽ không sao nữa.”

Rất nhanh.

Anh biết mình quyết định như vậy sẽ rất ích kỷ, anh thậm chí còn không nhận được sự đồng ý của cô.

Nhưng anh cũng có nghĩ tới, biện pháp tốt nhất.

Ngày thứ bảy, thành phố C lại nhẹ nhàng rơi rất nhiều tuyết.

Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, buổi dạ tiệc hôm tiệc sinh nhật đã sớm bị hủy bỏ, chỉ mời một ít bạn học tốt cùng anh em Kỷ gia tới, cả ngày hôm nay Mạc Như Khanh đều mỉm cười chiêu đãi, không tỏ ra có gì khác thường.

Chỉ là người tới đây cũng sẽ không nhận được mà lễ phép hỏi một câu, tình hình của Bác Mộ như thế nào?

Mạc Như Khanh gật đầu đáp lại: “Đã qua giai đoạn nguy hiểm, rất nhanh sẽ tỉnh.”

Nhưng người trong nhà lại rõ, nếu nói là tỉnh lại, còn không biết phải chờ tới lúc nào mới tỉnh lại được.

Lan Khê cùng bạn học ăn cơm xong, ở trong phòng khách thu quà tặng, ngồi nói chuyện với nhau, không khí cũng coi như hòa hợp. Sáng sớm Mộ Yến Thần đã đi đến công ty, lúc trở lại đã là buổi chiều,

Tuyết rơi khắp trên người anh.

Vừa tiến đến, liền nghe thấy mấyDi ễnđànL êQuýĐ ôn. tiểu nữ sinh trong lớp thở nhẹ “Rất đẹp trai”, Kỷ Diêu ở bên cạnh nghe được không nhận được bĩu môi.

Lan Khê kinh ngạc nhìn anh, lúc ẩn lúc hiện như tiên, làm cho cô có cảm giác xa cách không thể chạm tới được.

“A đúng rồi, ” một nữ sinh đột nhiên nói, “Mấy ngày trước cậu mình vừa xuất ngoại, đem chiếc xe cũ mới mua có một năm của ông ấy để lại ỉnh, mình liền chạy tới đây, các cậu có muốn ra ngoài hóng gió không?”

“Mình cầu xin cậu, tuyết rơi đầy bên ngoài kia?” Có người kích động, cũng có người kháng nghị.

“Tuyết nhỏ thôi mà, chạy chậm một chút là được, các cậu có muốn đi hay không? Muốn đi hay không?” Nữ sinh chào hỏi mọi người.

Mộ Yến Thần ngồi ở bên cạnh khe cau mày.

“Hay là để cho Lan Khê quyết định? Hôm nay là sinh nhật của cô ấy mà.” Kỷ Hằng cười nhẹ nói, cắt đứt tranh chấp của họ.

Lòng Lan Khê nặng trĩu không thôi, thở dài một cái, vẻ mặt vẫn còn kinh ngạc, mặc dù có một vòng người vây ở nơi này, nhưng cô vẫn chỉ đặt toàn bộ sự chú ý trên người Mộ Yến Thần, nhớ tới lần nói chuyện đêm hôm đó, mặc dù côDi ễnđànL êQuýĐ ôn. lời nói của cô cũng không quá mức tàn nhẫn, nhưng cô biết, thái độ của cô đã đủ làm cho người nào đó không thể tiếp nhận, cô cũng rất mờ mịt, mờ mịt không biết tại sao mình lại cứng rắn, kiên trì như vậy “Về sau” , sẽ cục diện sẽ như thế nào.

Năm nay cô đã 18 tuổi, phải chờ thêm năm năm, hay mười năm nữa đây? Cô có thể gánh lấy toàn bộ áp lực sao, cùng anh yêu đương, cùng anh kết hôn sao?

Cô xác định về sau, người cùng mình sống chung cả đời là anh sao?

Chính cô cũng không xác định được, như thế nào có thể lấy —— làm sao giờ phút này lại trở nên thống khổ như vậy?

“Lan Khê cậu làm gì mà thất thần vậy, nói chuyện đi.” Có người bắt măn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê khê khê tái nhợt, bưng tỉnh, giọng nói mềm mại: “Vậy thì đi đi.”

Chung quanh nhất thời hô lên một hồi tiếng hoan hô.

Mộ Yến Thần ngược cặp mắt sâu sắc lênDi ễnđànL êQuýĐ ôn. nhìn cô một cái, nói thật nhỏ: “Muốn anh đi cùng với các em không?”

Cách đó không xa, trong lòng Lan Khê chột đau nhói, trên mặt cũng rất nóng, cô thống hận, thống hận chính mình chỉ vì cảm Di ễnđànL êQuýĐ ôn.thấy tội lỗi mà không dám đối mặt với anh, nhưng ở trong lòng lại không có cách nào buông tay với anh.

Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cô ngược mắt lên: “Không, chúng em cũng có vài người biết lái xe, đi ra ngoài một hồi sẽ trở lại.”

Ánh mắt Kỷ Hằng cũng quét tới, cười yếu ớt như cũ: “Không cần lo lắng, tôi cũng có thể lái xe.”

Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần cất giấu cảm xúc khó hiểu, có chút phức tạp, còn có chút nặng nề, anh giơ tay xem đồng hồ, chậm rãi nói: “Bốn giờ phải trở về. Có làm được không?”

Mấy bạn học xung quanh vội vàng đáp ứng, bảo đảm trước bốn giờ nhất định có thể trở lại.

Ở một bên, Mạc như Khanh vẫn y như cũ uống trà chiều, hàm chứa nụ cười yếu ớt cùng Trương tẩu trò chuyện, tựa hồ không để chuyện này ở trong lòng, từ khi bọn họ trở về đến giờ bà cũng không có hỏi thăm, đêm hôm đó bọn họ làm cái gì mà trắng đêm không về.

Huyệt thái dương của Mộ Yến Thần đập thành thạch , ánh mắt không cách nào rời khỏi người Lan Khê, cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng lại không thể nói ra nó là cảm giác gì, cuối cùng chỉ gật đầu một cái, mấy bạn học cùng nhau vây quanh cô đi ra ngoài.

4 giờ.

Đứng ở trước cửa nhìn bọn họ đi ra ngoài, lên xe, cẩn thận từng li từng tí lái xe đi, bông tuyết từ từ rơi xuống trên người, điện thoại di động trong túi rung lên.

Mộ yến thần thu hồi ánh mắt lạnh lùng lại, đưa điện thoại di động lên nghe, nói mấy câu tiếng anh đơn giản, nghe đối phương nói lại một câu “Thần, đúng 4 giờ bọn mình sẽ đến”, ngược mắt lên nhìn những bông tuyết trDi ễnđànL êQuýĐ ôn.ên bầu trời từ từ bay xuống, ánh mắt nặng nề nhưng đầy thâm thúy.

“Con ở lại từ từ chờ bọn họ trở về đi, mẹ vào nghỉ ngơi trước, buổi tối nhớ đến bệnh viện thăm cha con.” Mạc Như Khanh đứng dậy, ánh mắt âm nhu, nhàn nhạt nói với anh một câu, có cảm giác như đang hết lòng quan tâm giúp đỡ vậy.

Mộ Yến Thần “Dạ” một tiếng, xoay người, ánh mắt sắc lạnh nhạt ngồi trên ghế sa lon.

Chờ Mạc Như Khanh lên lầu, huyết Thái Dương vẫn còn đang nhảy mãnh liệt, giống như là có cái gì dắt vào trong tim của anh, đau dữ dội. Anh mở mắt ra, không đợi đến khi bọn họ trở lại, cầm chìa khóa lên sai bước đi ra ngoài.

Điện thoại di động trong túi lần nữa rung lên.

Trong lòng anh chợt đau xót.

Đè ép tất cả xao động bất an xuống, gương mặt tuần tú của anh hơi tái nhợt lấy điện thoại di động ra nghe, chỉ nhàn nhạt “Sao?” Một tiếng, đầu dây bên trong liền truyền đến hơi thở hỗn hển, mang theo giọng nói run rẩy đến sDi ễnđànL êQuýĐ ôn.ợ hải cực độ, đứt quãng truyền tới ——

“Mộ Yến Thần.” Tay Kỷ Diêu suýt nữa làm rơi điện thoại, nước mắt ở trong hốc mắt không ngừng trào ra, gần như mất hồn nói chuyện với anh, “Mộ Yến Thần anh mau tới đây đi. Bọn em xảy ra tai nạn xe cộ.”

Chưa xót mãnh liệt nổ tung ở trong ngực, làm cô sợ tới mức khóc lên: “Bọn em không biết tại sao lại xảy ra tai nạn xe cộ, anh em bị thương! ! Bọn em luống cuống hết cả tay chân thật sự không biết phải làm gì nữa, Lan Khê vốn là đang ngồi ở bên cạnh, em đã cố nhìn nhưng chỉ thấy được một mình anh em thôi không biết cô ấy bị người ta mang đi đâu nữa. Tất cả mọi người đều ở chỗ này, nhưng không thấy cô ấy! ! Thật xin lỗi. thật sự em không nhìn thấy, em không tìm được cô ấy.”

Giọng nói gần như hỗn loạn, gần như kinh sợ, nổ tung một cái làm cho đầu anh đau nhói.

Gương mặt tuần tú thoáng chốc trở nên trắng bệch như tờ giấy, môi mỏng của anh dán lên ống nghe, khàn giọng nhấn rõ từng chữ: “Cô nói cái gì. Cô nói lại lần nữa? Lan Khê thế nào?”

Thanh âm bên trong vô cùng hỗn loạn, không ngừng có tiếng nữ sinh khóc thét lên, còn có người hô to “Báo cảnh sát đi!”

“Anh mau chạy tới đây.” Kỷ Diêu cầm điện thoại di động run rẩy, khóc không thành tiếng, “Có người trong bọn em nhìn thDi ễnđànL êQuýĐ ôn.ấy được, người đã đụng vào xe của bọn em, chính là bọn đã bắt Lan Khê đi, em thật sự quá luống cuống, em không nghe thấy cô ấy gọi em! ! Thật xin lỗi.”

Anh dường như cảm nhận được tim mình gần như bị đóng băng lại, vô cùng đau nhức, từ từ lan đến.

Cô bị người ta bắt đi.

Không tìm thấy.

Trong đầu chợt thoáng qua hình ảnh lúc cô đứng trước cửa, Mộ Yến Thần giống như bị đao nhọn đâm trúng, con người đầy máu, nắm chìa khóa trên tay chạy như điên ra khỏi cửa chính! !

Anh chưa bao giờ hoảng sợ như vậy.

Mở cửa xe ngồi vào trong, nổ máy xe, phóng ra khỏi Mộ gia, cả quá trình không quá một phút, anh nghe thấy chân ga bị đâm đDi ễnđànL êQuýĐ ôn.ến cực hạn liền phát ra âm thanh bèn nhọn, bánh xe trên mặt đất xoay tròn nhanh chóng tạo ra ma sát, vô cùng chói tai, mắt lạnh của anh gắt gao nhìn chăm chăm về phía bọn họ vừa lái xe đi, chỗ mới một thời gian ngắn nên chắc chắn bọn họ không thể đi xa được! !

Giờ phút này đầu óc của anh, gần như muốn nổ tung.

Anh rõ ràng có dự cảm. Anh rõ ràng đã phát hiện có cái gì không đúng, vậy mà vừa rồi lại cho bọn họ một mình đi ra ngoài? !

Nhưng thực sự anh không hiểu được.

Anh không biết rốt cuộc tại sao lại có người đột nhiên xuất hiện bắt Lan Khê đi, rốt cuộc là người nào, tại sao lại là ngày hôm nay?

Bông tuyết bay đầy trời, tuyết đọng trên lối đi bộ đã bị chiếc xe ép đọng lại thành băng, do chạy quá nhanh nên thắng xe không ăn, thế nhưng lúc này anh căn bản không để ý được nhiều như vậy!

137. Chương 137: Sẽ Tiếp Tiếp Giết Chết Người!!!

Vừa rồi Kỷ Diêu cầm điện thoại của Lan Khê gọi cho anh, cho nên trên người bây giờ căn bản không có gì cả.

Trong cơn gió lạnh đầy khắc nghiệt, trong lòng Mộ Yến Thần đau đến mức không cách nào thở được.

Anh lạnh lùng nhìn về phía trước, rất nhanh đánh tay lái ép mình trấn định lại, nhất định phải trấn định.

Anh xác định hôm nay anh đã sắp xếp xong xuôi tất cả mọi việc, chỉ cần cô về trước bốn giờ thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, anh đã quyết định đưa cô rời đi, đợi đến khi chuyện ở đây được giải quyết

xong xuôi anh sẽ đích thân đưa cô trở về! Nhưng anh còn chưa động thủ, đã có người đi trước anh một bước.

Là ai muốn đối phó cô. Là ai muốn bắt cô chứ.

Anh tỉnh táo tự hỏi, trong mắt tràn đầy sát khí cùng lo lắng, chợt thoáng qua một tia sáng bén nhọn!

Đoạn đường xảy ra sự cố, đã gần ngay trước mắt.

Tiếng thắng xe bén nhọn tiếng đột nhiên vang lên, chiếc xe đen bóng lóe ra ánh sáng cùng sát khí chợt dừng lại, bông tuyết vẫn còn rơi ở khắp nơi, Mộ

Yến Thần cởi dây an toàn ra xuống xe, nhích đi tới gần mấy bạn học đang khóc thất thanh.

Đầu xe bị đụng lệch ra, Kỷ Hằng nằm ở trên tay lái, máu tươi sền sệt không ngừng từ trên đầu anh chảy ra, lan lên cả gò má, âm thanh huyền não ở xung quanh làm cho anh từ trong mê muội dần dần tỉnh táo lại, cố gắng mở con mắt bị máu tươi làm cho ướt nhẹp ra, nghiêng mặt sang phía bên cạnh muốn tra xét chỗ bên cạnh tài xế xem tình hình của Lan Khê thế nào, nhưng mơ hồ cảm thấy lại chỉ là công dã tràng. (ui tội nghiệp Kỷ Hằng quá đi)

Cả hành phố C bị bao phủ bởi tuyết, làm người ta lạnh đến mất hết cảm giác.

“Mộ Yến Thần!” Kỷ Diêu thấy bóng dáng kia đi tới, khóc lóc chạy tới.

Hai mắt Mộ Yến Thần đầy tơ máu, gương mặt tuấn tú căng thẳng, theo bản năng phất tay của cô, ánh mắt lợi hại ở mấy người này không ngừng tìm kiếm

bóng dáng Lan Khê nhưng tìm mãi vẫn không thấy đâu, môi mỏng của anh tái nhợt mím chặt lại, nhìn về phía Kỷ Hằng đang nằm trên tay lái.

“Cứu cậu ta trước đi!” Anh lạnh lùng khạc ra mấy cái chữ, tiến lên tháo cái cửa bị đụng hư xuống, khiêng Kỷ Hằng ra ngoài, náu tươi sền sệt trong nháy mắt chảy khắp người anh, “Còn người nào bị thương nữa hay không?”

“Không có, bọn em chỉ bị thương nhẹ.” Kỷ Diêu rưng rưng nói.

”Mọi người lấy xe đưa cậu ta tới bệnh viện trước đi, chú ý không nên chạy

lắc lư quá!” Anh đem Kỷ Hằng giao cho cảnh sát giao thông.

“Nhưng xe của chúng tôi còn phải thi hành công vụ.” Cảnh sát giao thông cau mày.

Mộ Yến Thần lạnh giọng quát lớn lên tiếng: “Thi hành công vụ quan trọng hơn mạng người? ! !”

“Họ nói còn có một người không hiểu vì sao lại mất tích, chúng tôi còn chưa hỏi rõ ràng.”

“Đưa cậu ta đi trước!” Đóng cửa xe lại, Mộ Yến Thần lạnh lùng gầm nhẹ lên một tiếng, không để ý đến mấy bạn học đang khóc ở bên ngoài, lần nữa lên xe của mình.

Anh đương nhiên là biết, còn có một người mất tích.

Kỷ Diêu đã lên xe của cảnh sát giao thông rồi nhưng lại đi xuống, chạy tới nghẹn ngào nói với anh một câu: “Lúc này bọn em chạy rất chậm, bọn em rất cẩn thận nhưng bị đối phương đụng vào

trước! Em không rõ bọn họ là vì cái gì mà còn mang theo Lan Khê chạy đi, em phải cùng anh em đến bệnh viện rồi, anh nhất định phải tìm được cô ấy, anh nhất định.”

Xe đã lùi về sau một đoạn nhỏ, chuyển bánh qua hướng khác nhanh như chớp chạy đi mất !

Nhất định phải tìm được cô ấy.

Anh biết .

Lấy điện thoại di động ra , anh bấm số điện thoại của Nhiếp Minh Hiên nói vị trí cụ thể của anh cho cậu ta biết, chỉ cậu ta trong vòng mười phút phải xem lại băng ghi hình trên đường xem lại tình hình hai mươi phút trước, nói xong liền cúp điện thoại.

“Sao?” Tâm tình của Nhiếp Minh Hiên bị buộc chặt, cau mày gọi anh một tiếng, “Cậu tra cái này để làm cái gì? Đã xảy ra chuyện gì?”

Cửa sổ xe mở ra, tiếng gió tuyết không ngừng gào thét vào.

“Lan Khê mất tích.” Mộ Yến Thần lạnh lùng nói, sắp đem tay lái bóp

vỡ ra, giọng khàn khàn nói, “Cho nên, cậu tốt nhất nhanh lên một chút.”

“——! !” Đầu óc Nhiếp Minh Hiên bị chấn động, thần thờ đến nửa ngày.

” Được mình hiểu biết rõ rồi. Minh sẽ hết sức!”

Cúp điện thoại, Mộ Yến Thần chạy theo hướng Kỷ Diêu chỉ, chiếc xe kia đã chạy thực mạng vào trong đường cao tốc! Ánh mắt lạnh lùng, gọi thêm một cú điện nữa, điện thoại vang lên ba tiếng mới có nhận.

“Sao hả?” Mạc Như Khanh bình tĩnh trầm lặng, trong giọng nói lộ ra sự lạnh nhạt.

“Mẹ muốn làm cái gì?” Giọng nói của Mộ Yến Thần trầm tĩnh lộ ra một cỗ sát khí nặng nề, thẳng thẳng hỏi .

Giọng nói ở đầu bên kia giống như vì bị kinh ngạc mà phải trầm mặc một chút, tiếp theo là một nụ cười khát máu chậm rãi nở rộ ở trên môi, Mạc

c Như Khanh nói: “Con là có ý tứ gì?”

Rất nhanh tay lái tay đột nhiên chuyển qua một ngã rẽ khác, bánh xe phát ra tiếng va chạm bén nhọn, trong con người anh lóe lên ánh sáng đỏ thắm: “Mẹ còn phải giả bộ sao? —— Lan Khê đâu? Mẹ bắt em ấy đi đâu?”

Anh nên sớm biết.

Biết tất cả đều không thể trở nên yên tĩnh như vậy được, từ sáng sớm đã thấy Mạc Như Khanh vô cùng từ ái dịu dàng thay cô chuẩn bị tất cả, anh nên sớm nghĩ đến điểm này! !

Mạc Như Khanh cười lạnh, xinh đẹp mà vô tình, nhẹ giọng nói: “Nó ở đâu cũng được, chính là không nên ở bên cạnh con.”

Một tia máu đỏ tươi, đột nhiên chui lên cặp mắt thâm thúy lạnh lùng của anh! ! Ngực kịch liệt đau đớn.

“Mẹ thừa nhận sao?” Mộ Yến Thần đau đớn lạnh cười, gương mặt tuần tú tái nhợt đến đáng sợ, “Là mẹ mang cô ấy đi? Con rốt cuộc có nghe lầm hay không, cô ấy coi như cũng là một nửa con gái của mẹ, mẹ cứ nhiên lại bắt cóc cô ấy.”

“Con bây giờ dám dùng loại giọng điệu này nói chuyện với mẹ!” Mạc Như Khanh chợt gầm một tiếng, sắc mặt dữ tợn đến đáng sợ, âm điệu bén nhọn, tia máu đỏ tươi ở trong con ngươi lóe ra, khẽ run lên, “Mộ Yến Thần, con cho rằng mẹ cái gì cũng không biết sao? Vẫn cảm thấy mẹ không biết con muốn làm cái gì? !”

“Con muốn mẹ cho con thời gian giải quyết, mẹ cho, mấy ngày trôi qua con có khó chịu phải hay không? Nhưng khó chịu thì có là cái gì? Là con liều mạng khuyên mình buông tay nhưng vẫn không bỏ được nó! !” Con

mắt sắc đỏ lên, bà trầm giọng xuống, run lên bần bật, “Con cho rằng mẹ không biết con đã sớm sắp xếp xong xuôi, đợi đến nó trở lại liền trực tiếp đưa nó đến Mĩ đi tiêu dao khoái hoạt!”

Sự kinh hoàng vô cùng to lớn, theo làn sóng truyền ra giữa hai người, đáng sợ lan tràn ra.

Trong con ngươi lóe ra nước mắt ầm nóng, Mạc Như Khanh tức giận đến mức toàn thân phát run, cười lạnh gật đầu một cái: “Mẹ hiểu rõ con muốn làm gì, con chẳng qua là muốn cho nó tạm thời tránh xa những thứ này, là muốn đưa nó đi để tạo lợi thế cho người sao, chỉ cần chờ cha con tỉnh lại thì sẽ c

ùng ông ấy từ từ dây dưa với nhau! Con biết, biết Minh Thăng tình nguyện làm cho cả Mộ gia này thân bại danh liệt cũng không muốn cả đời không thể nhìn thấy con gái ruột của mình! ! Cứ tiếp tục dây dưa như vậy, cho đến một ngày nào đó ông ấy nhất định sẽ thỏa hiệp mà đồng ý! Nhưng mà con cảm thấy, mẹ sẽ cứ như vậy để cho con như ý nguyện sao?”

Không thể giấu giếm tất cả, anh hết sức để tất cả ở trong trong bóng tối, vậy mà lại bị bà ấy cứ như vậy mà đào lên.

Hy vọng duy nhất của anh, đường lui cuối cùng của anh, cứ như vậy bị bà tàn nhẫn cướp mất.

Gương mặt tuấn tú của Mộ Yến Thần tái nhợt, môi mỏng mím chặt , siết chặt tay lái.

Hít sâu một hơi, Mạc Như Khanh rưng rưng cười lạnh, bộ dạng ngồi ngay thẳng dịu dàng mà xinh đẹp: “Yến Thần, con muốn làm việc này cũng nên nghĩ đến sẽ có ngày gặp báo ứng, con yêu nó phải không? Nên các người làm cho Minh Thăng gánh tất cả nỗi thống khổ, hôm nay mẹ sẽ thay ông ấy từ trên người nó đòi lại tất cả! Con chắc cũng sẽ không có ý kiến gì phải không?”

Một thứ gì đó bén nhọn, như một con dao, hung hăng đâm vào trái tim của anh!

Trong con ngươi đỏ thắm chứa đựng sóng lớn mệnh mông, Mộ Yến Thần gắt gao nhìn chăm chăm phía trước, nghe thanh âm cười lạnh truyền từ đầu bên kia, u lãnh nói: “Mẹ biết con không thể buông tay với cô ấy, cho nên tất cả mọi chuyệ

n ngày hôm nay mẹ cũng đã sớm lên kế hoạch hoàn hảo, chỉ chờ tới lúc bắt cô ấy đi, sau đó lấy mạng sống của cô ấy đến bức con, có phải hay không?”

Mạc Như Khanh lạnh lùng ngồi, mắt nhìn xa xăm, không biến sắc.

Trái tim đau không thể nén lại được, Mộ Yến Thần cười lạnh nói ra câu cuối cùng: “Rốt cuộc không biết người làm mẹ như thế nào? Ở nước ngoài mười mấy năm, con cũng chưa từng yêu cầu mẹ chuyện gì, cũng không hỏi mẹ muốn cái gì, mẹ muốn con giúp đỡ Mộ thị, con đến sản nghiệp mà mình phải liều mạng suốt mười mấy năm ở nước ngoài mới có được cũng không cần. Nhưng vì cái gì mà những thứ con có cũng chỉ là những thứ này, ngay cả những việc con muốn mẹ cũng không cho?”

Trong lòng Mạc Như Khanh chấn động, trong con ngươi đầy nước mắt, cầm tay cầm điện thoại di động cũng trở nên run rẩy.

“Con không cần đem hai chuyện này gộp làm một, ” Bà tỉnh táo nói, “Mẹ đã sớm nhắc nhở con rồi, không nên cứng đối cứng với mẹ, mẹ biết con có thể lực cùng thủ đoạn, nhưng con cảm thấy mẹ có thể ở thành phố C này ngây ngô nhiều năm như vậy, bối cảnh cùng gia thế nhỏ bé như vậy cũng có thể qua mặt Mộ gia hạ sinh con, mẹ sẽ ngồi không sao? !”

”Yến Thần, hôm nay mẹ chỉ cho con một con đường, trở lại, cùng nó nói rõ ràng sạch sẽ, chờ cha con tỉnh táo lại thì giải thích với ông ấy, nói đó chỉ là hiểu lầm! Dù sao mẹ cũng có nói qua với ông ấy là Lan Khê

với con không hề có cái loại tình cảm trái với đạo lý đó, chỉ là do tiểu hài tử không hiểu chuyện cho nên mới có những cử chỉ thân mật với con như vậy, con cũng là do nhất thời bị mê hoặc mới có thể không tỉnh t

áo nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy!” Mạc Như Khanh thở một hơi dài nhẹ nhõm, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước, “Mẹ chỉ nói tới đây, nghe hoặc không nghe là chuyện của con, đừng vọng tưởng mẹ sẽ cho con biết lan Khê đang ở chỗ nào, con không làm theo, mẹ không bảo đảm nó còn có thể hoàn toàn chỉnh chỉnh về tới đây hay không —— à vừa rồi con nói sai một câu rồi, nó, mà cũng được xem như là một nửa con gái của mẹ sao?”

Hơi thở không thông, giống như một trận núi băng âm âm giáng xuống người anh, toàn bộ thế giới cũng vì vậy mà sụp đổ theo.

Mộ Yến Thần đè đau đớn trong lòng xuống, sắc mặt hoàn toàn xanh mét.

“Đừng động vào cô ấy, ” anh lạnh lùng khạc ra ba chữ, đập ga đến mức nhanh nhất, “Nếu không con sẽ không bỏ qua ẹ.”

Cả người Mạc Như Khanh run lên, trong mắt đầy đau đớn: “Con dám nói với mẹ những lời như thế? Ta là mẹ của con.”

“Nếu như mẹ không phải mẹ con, con đã trực tiếp giết chết mẹ rồi !” Ánh mắt Mộ Yến Thần lạnh lùng nói ra câu này, đưa điện thoại di động ra xa “Bốp!” Một tiếng rồi hung hăng ngã vào trong xe!

138. Chương 138: Yêu, Mà Không Được

Editor: MạnNhi

Đột nhiên tín hiệu bị ngắt, “Tút TUT TUT”, Mạc Như Khanh nghe thấy, giống như sự khiêu khích to lớn và châm chọc!

——nếu như mẹ không phải là mẹ con, con sẽ trực tiếp giết chết mẹ rồi !

Đây là lời nói mà con trai ruột của bà nói với bà.

Bàn tay đang run rẩy kịch liệt, không dừng lại được, sắc mặt Mạc Như Khanh trắng bệch chống đỡ thân thể đang cứng đờ nhìn chăm chăm xuống dưới chân, cảm thấy trong lòng bị đâm vào khiến cho đau đớn không thể nén được, bà không nhìn được cười lạnh, cười đến có chút vặn vẹo dữ tợn, không ngờ con trai vậy mà thật sự vì một Mộ Lan Khê mà không nghe lời bà, nói với bà những lời đau đến nhói lòng người như vậy!

Siết chặt điện thoại di động, trong con ngươi đỏ thắm của bà tràn đầy nước mắt, run rẩy nói: “. Yến Thần, đừng trách mẹ nhẫn tâm!”

Khi thay xong bộ quần áo đi từ cửa nhà đi ra ngoài, toàn bộ suy nghĩ của Nhiếp Minh Hiền đều hỗn loạn khiếp sợ, xa xa nhìn thấy một chiếc xe hình giọt nước lái tới như tên bắn, anh lỗ mãng chạy tới, Mộ Yến Thần bèn nhón phanh xe lại, trong nháy mắt mở cửa xe chui vào! diendan

“Mình đã kiểm tra bản ghi chép tình hình giao thông trong nửa giờ trước đó rồi, cũng nhìn thấy rồi!” Nhiếp Minh Hiền bỏ đĩa CD vào đầu đọc, sắc mặt khắc nghiệt lộ ra một chút đáng sợ, hỏi, “Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy? Lan Khê bị ai bắt cóc à?”

Mộ Yến Thần không nói gì, chỉ ấn nút mở, ánh mắt mang theo sát khí nghiêm túc nhìn chăm chăm vào màn hình.

Điều chỉnh đến đoạn xảy ra tai nạn trên đường nửa giờ trước —— trên đường quốc lộ hai chiếc xe âm âm đâm vào nhau, có thể nhìn thấy trong khoảnh khắc đó Kỷ Hằng nhanh chóng quay đầu xe, cho nên xung

lượng toàn bộ tập trung vào anh đang ngồi trên ghế lái, ngay sau đó chiếc xe dừng lại, từ một chiếc xe có mấy người đi xuống, trực tiếp mở cửa ghế lái phụ ra.

Trong con người Mộ Yến Thần thoáng qua một chút đo đỏ, sát khí nặng nề hơn!

Rốt cuộc đã nhìn thấy Lan Khê, cô bị văng đến cửa sổ xe, đau đớn ôm cái trán, trong nháy mắt tỉnh táo lại theo bản năng nhìn sang phía Kỷ Hằng, khi còn chưa chạm đến anh ấy thì đột nhiên thấy cửa xe bị mở ra, một cỗ sức lực to lớn kéo cô ra ngoài, cô muốn hét chói tai, lại bị một bàn tay bịt miệng lại, trong nháy mắt hơi thuốc mê qua miếng vải trong lòng bàn tay truyền tới, cô ra sức vùng vẫy hai cái thì bị hôn mê hoàn toàn. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mấy giây ngắn ngủi bị ghi hình lại khiến người xem cảm thấy chấn động.

“Rốt cuộc đối phương là ai vậy, nếu như chỉ là bắt cóc đơn thuần thì chúng ta có thể.” Trước tiên có thể báo cảnh sát! Nhiếp Minh Hiên vội vàng nói.

“Đừng nói chuyện với mình.” giọng nói Mộ Yến Thần khàn khàn u ám phun ra một câu.

Nhiếp Minh Hiên gần như tức nghẹn! !

Sắc mặt anh xanh mét, mỗi lần khi Mộ Yến Thần bị buộc đến bước đường cùng thì chính là dáng vẻ này, nhưng tình trạng bây giờ lại làm cho anh hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi! “Con mẹ nó chuyện gì xảy ra với cậu vậy, gặp tình huống như thế này tại sao lại không báo cảnh sát? !” Nhiếp Minh Hiên không nhịn được gầm lên.

“Báo cảnh sát?” Anh khát máu cười lạnh, ngoái đầu cứng đờ nhìn chằm chằm Nhiếp Minh Hiên, “Sau đó cung cấp chứng cứ, để cảnh sát đến Mộ gia bắt người?”

“——!” Nhiếp Minh Hiên trừng lớn hai mắt.

Anh không ngu ngốc, chỉ trong nháy mắt đã hiểu ý tứ của Mộ Yến Thần, nhưng trong đầu vẫn không nhịn được nổ tung như sấm sét, rốt cuộc cũng hiểu được vì sao cậu ta có vẻ mặt này!

Thì ra động thủ với Lan Khê, lại là.

“Vậy bây giờ cậu đi đâu vậy?” Nhiếp Minh Hiên vẫn chưa nói hết câu, xe đã đâm đổ mấy cái biển báo giao thông, ma sát với lưới an toàn bên đường rồi rẽ sang một hướng khác, suýt nữa thì anh đâm vào kính chắn gió!

Mẹ nó. Các bạn theo dõi truyện tại ĐDLQĐ

Bên chỗ ngồi của tài xế người đàn ông anh tuần bắt phàm nắm tay lái, cười lạnh càng sâu, giọng khàn khàn: “Cẩn bản chiếc xe đâm vào kia cũng không có biển số xe nên sẽ không đi đến đường lớn, có thể đi qua tất cả trạm kiểm tra lại không bị giữ lại thì chỉ có đường này! Mình muốn tìm được cô ấy trước khi bọn hán động thủ làm gì cô ấy.”

Sắc mặt Nhiếp Minh Hiên trắng bệch giữ chặt dây an toàn, kinh ngạc nói: “Làm gì cô ấy? Bọn họ muốn làm gì cô ấy?”

Trong con người Mộ Yến Thần hiện lên tia sáng khát máu, từng chữ lạnh như băng phát ra từ hàm răng: “Mình nói mẹ nó đừng nói chuyện với mình, hiện tại mình muốn giết người!”

Lại là một khúc cua gấp, suýt nữa lực phủ ngũ tạng của Nhiếp Minh Hiên cũng bị nôn ra ngoài, nặng nề thở gấp tiêu hóa câu mà Mộ Yến Thần vừa nói, thể này mới ý thức được cậu ta luôn luôn tỉnh táo là thế vậy mà cũng bị ép buộc đến nói tục.

——“Con không phải làm gì đâu, mẹ không bảo đảm nó còn có thể toàn vẹn quay trở về đâu” .

Toàn vẹn.

Mộ Yến Thần cố gắng đè ép đau nhức trong lòng, không muốn nghĩ tới ý tứ của những lời này, chỉ muốn tìm được cô, hiện tại, ngay lập tức!

Các bạn theo dõi truyện tại ĐDLQĐ

Lí trí và bình tĩnh của anh không ép được lo lắng sợ hãi ngập trời trong lòng!

Trên đường Nhiếp Minh Hiền gọi điện thoại, tìm tất cả những người có thể giúp đỡ được, trong thành phố chặn được không ít chiếc xe không mang biển số, mặc dù biết hi vọng rất mong manh, nhưng thành phố C xe không có biển số xe rất nhiều nên cơ bản không cách nào tìm được chính xác, nhưng anh vẫn rất lo lắng gào thét bắt đối phương cố gắng đi tìm! Anh biết tình hình Mộ gia đang rất căng thẳng, ông cụ Mộ gặp chuyện không may nên không thể xảy ra chuyện gì, nhưng thật sự anh không nghĩ tới, lại ồn ào nghiêm trọng như thế này.

— cô ấy mới chỉ là cô bé mà thôi, vậy mà Mạc Như Khanh lại làm chuyện tàn nhẫn như vậy với cô!!!

“Xe.” Nhiếp Minh Hiền chợt nhỏ giọng hô lên, con người nheo lại, níu cánh tay Mộ Yến Thần lại, “Yến Thần, chiếc xe kia ở phía trước!”

Chiếc xe vừa xuất hiện trên màn hình giám sát, giờ phút này đang chạy ở bên đường.

Ánh mắt Mộ Yến Thần trầm tĩnh, điều chỉnh phương hướng quay lại, tốc độ lên đến mức cao nhất,

Nhanh như chớp đi tới phía trước——

“Trời.” Nhiếp Minh Hiền cau mày, không nhận được giữ anh lại, “Rốt cuộc cậu muốn làm gì hả, Yến Thần!”

Anh đã không ngăn cản kịp rồi, chỉ nghe “Phanh!” một tiếng, đầu xe đã hung hăng đâm vào đuôi chiếc xe kia, ở trên đoạn đường hoang vắng, chiếc xe kia suýt nữa phá tan chào chắn bên đường rơi xuống bên dưới.

Va chạm cực kì mạnh khiến Nhiếp Minh Hiền có cảm giác sắp bị đâm chết, mặt đen lại kiểm chế chóng mặt, không nhận được rằng anh: “trước tiên cậu đừng có xúc động, có thể Lan Khê đang ở bên trong!”

Gân xanh nổi lên trên trán Mộ Yến Thần không hề biến mất, sát khí trong con người đỏ rực bị lý trí đè ép xuống một chút, nhanh chóng vượt qua rồi chặn chiếc xe ở trước mặt lại! Thật may là chiếc xe kia kịp thời phanh lại, nếu không thì sẽ hung hăng đâm vào!

Nhiếp Minh Hiền bị lắc lư suýt nữa thì nôn ra, chỉ cảm thấy trận đua xe này khiến tinh thần mạo hiểm của cả cuộc đời này đã tiêu hao hết.

Còn chưa kịp phản ứng, Mộ Yến Thần đã mở cửa xuống xe!

“ !” Nhiếp Minh Hiền khiếp sợ trợn to hai mắt, sau đó cũng nhanh chóng cởi dây an toàn ra đồng thời nhìn vào kính xe phía sau, tên khốn kiếp này, căn bản cậu ta cũng không rõ ràng bọn bắt cóc người bên kia của có mang vũ khí hay mà trực tiếp đi đến như thế, như vậy sao được? !

Nhưng khi anh xuống xe, đã thấy mọi người tàn nhẫn đánh nhau rồi!

Trong gió lạnh khắc nghiệt xen lẫn tuyết, nét mặt của Mộ Yến Thần giống như khát máu nhìn đối phương có ba người lần lượt từ trên xe bước xuống, cuộc chiến tàn nhẫn đầm máu tanh, trong nháy mắt tuyết đọng trên đường tung tóe loang lổ vết máu.

Cả người Mộ Yến Thần siết chặt, một phát đá xoáy hung ác về phía sau khiến người cuối cùng nằm xuống, ngón tay thon dài sửa sang lại cổ áo, tiến lên mở cửa xe của bọn họ ra, sau đó nhìn vào, lại chỉ thấy trống không, không thấy người đâu.

“Lan Khê đâu?” bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của anh quay tới, lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ.

Ánh mắt Nhiếp Minh Hiền căng thẳng: “Yến Thần!”

Mấy người đàn ông kính được huấn luyện nghiêm chỉnh đang đeo kính đều bị đánh bại, ánh mắt trở nên ác độc, trong đó có một người lấy ra một con dao găm trong thùng đồ phía sau đâm về phía anh, còn chưa đâm tới đã bị Mộ Yến Thần bắt được cổ tay, tàn nhẫn vặn về phía sau, sau đó đầu gối huych xuống thật mạnh khiến cho hắn ta quỵ rạp trên mặt tuyết, đập xuống lưng của hắn “huych huych!” Va chạm xuống mặt tuyết một phát, sau đó dao găm lạnh như băng chạm qua sợi tóc rồi bị đẩy vào cổ hắn, Mộ Yến Thần một lần nữa lạnh giọng hỏi: “Lan Khê đâu?”

“Khụ.” Tên đàn ông bị đè gắt gao trên đất ho khan ra một ngụm máu tươi, nói giọng khàn khàn, “Không biết. Nữ đường chúng tôi đổi xe. Không phải chúng tôi bắt cóc”

“Vậy bọn họ mang cô ấy đi đâu rồi?” Ánh mắt anh càng lạnh hơn.

“Chúng tôi không biết.” Người đàn ông nói xong lại bắt đầu mãnh liệt ho ra máu.

Môi mỏng lạnh lùng mím thành một đường thẳng, Mộ Yến Thần cầm lưỡi dao nhẹ nhàng di chuyển, chuẩn bị cắt xuống: “Thế để tao ày biết nhé?”

139. Chương 139: Được Rồi, Con Nhận Thua!!!

Editor: MạnNhi

Đôi mắt Mạc Như Khanh bình tĩnh, giấu kín tất cả phần nộ và đau đớn, nhẹ nhàng nâng ly trà trong tay lên rồi uống một ngụm, rồi mới khẽ mở cánh môi: “Mẹ vừa mới mang ảnh của hai đứa ở Los Angeles đăng lên diễn đàn trường Nhất Trung thành phố C và hòm thư của hiệu trưởng, cho nên ông ta gọi điện thoại tới đây hỏi mẹ cách giải quyết như thế nào, con xem, bản thân mẹ không giải quyết được rồi, nên không thể làm gì khác hơn là phải mượn sức mạnh từ bên ngoài, có đúng hay không?”

Mộ Yến Thần giống như bị giáng một đòn nặng nề! !

Trong con người thâm thúy của anh đầy tràn vẻ không thể tưởng tượng nổi cứng đờ nhìn bà chăm chăm!

“Yến Thần, mẹ đã sớm biết trước suy nghĩ của con, con không muốn để cho Lan Khê chịu nhiều tổn thương, không hy vọng chuyện này ảnh hưởng tới cuộc đời nó, cho nên con lựa chọn bắt đầu giải quyết từ trong nhà, cũng không nói với ai, trước cha con đã nói với con—— trong nhà qua được cửa ải này, như thế nào để nói sau,” Mạc Như Khanh cười lạnh, “Nhưng mẹ cảm thấy, so với việc trong nhà che giấu chuyện ghê tởm như vậy lại không thể nói, cùng việc phơi bày hoàn toàn ra ngoài ánh sáng ra ngoài khiến danh tiếng Mộ gia mất hết không còn chút nào, sau đó còn có thể giúp mẹ thoải mái một chút! Ít nhất không làm cho hai đứa làm ra chuyện đại nghịch như vậy mà vẫn hả hê! !”

“Bây giờ thì tốt rồi, con làm theo tính toán của mình, cũng đừng trách mẹ bị con ép đến mức nhảy tường, ” Mạc Như Khanh sâu kín nói, đại độ mà lạc quan, “bây giờ đợi con bé nhập học, xem dư luận xôn xao thành như thế nào đi, trong nhà con cái không hiểu chuyện, bề trên và trường học là có trách nhiệm dạy dỗ, con nói là không đúng à?”Chúc bạn đọc truyện vui vẻ tại diendan

Nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, bà nói: “Chúng ta cứ như vậy đi. cá chết lưới rách đi.”

Bà nhẹ nhàng nói xong mấy chữ này, giống như là âm thanh của u hồn dưới địa ngục vậy.

—— bà muốn nhìn một chút, xem xem khi bị thúc ép như vậy, rốt cuộc bọn họ có thể kiên trì đến lúc nào.Các bạn đang đọc truyện tại ĐDLQĐ

Khiếp sợ khổng lồ trong đầu suýt nữa nổ tung, Mộ Yến Thần chưa bao giờ dùng ánh mắt kinh ngạc cứng đờ nhìn chăm chăm Mạc Như Khanh, con người đồ thám giống như là bị máu nhuộm dần, trong lòng căng thẳng như sắp vỡ tan.

Cúi người chống tay lên mặt bàn, giọng nói anh ám ách từng chữ như rỉ máu: “. Mẹ có biết hay không em ấy mới vừa tròn 18 tuổi? em ấy còn là học sinh, mấy tháng nữa em ấy sẽ tham gia thi tốt nghiệp trung học. Cuộc đời của em ấy chưa bắt đầu hoàn toàn?”

“Làm những việc này. Mẹ muốn phá hủy em ấy hoàn toàn sao?” Ánh mắt anh run rẩy kịch liệt, từng chữ từng câu từ trong hàm răng phun ra .

Mạc Như Khanh đột nhiên bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng, tiếp tục uống trà, cũng không nhìn anh.

Đau lòng kịch liệt giống như lửa đốt đang bọc lấy trái tim của anh, thiêu đốt khiến anh suýt nữa thì mất đi lý trí, Mộ Yến Thần nhắm lại mắt, ra sức đè ép đau nhức trong lồng ngực, giọng nói khàn khàn lúc rõ lúc không: “Dừng tay đi.”

Tay của anh đang run rẩy, trong tâm trí toàn hiện ra hình ảnh Lan Khê sợ hãi đến rơi nước mắt nóng bỏng. Mạc Như Khanh vẫn không lên tiếng như trước.

Đột nhiên một nguồn sức mạnh tàn nhẫn lật ngược cái bàn trước mặt bà, “Rầm rầm” mấy tiếng rất lớn làm cho ly trà bằng sứ xanh vỡ nát ở trên tường, mảnh vụn sắc nhọn bắn khắp người, kể cả nước trà đã lạnh như băng ! !

Mạc Như Khanh hét lên một tiếng suýt nữa thì bị cắt vào rồi ngồi xuống, sau đó cổ tay bà bị một sức lực mạnh mẽ nắm lấy, giọng nói gào thét nổ tung ở bên tai: “Con mẹ nó tôi bảo bà dừng tay lại—— ! !” Các bạn đang đọc truyện tại ĐDLQĐ

Cực kì khiếp sợ, chấn động suýt nữa khiến bà không tìm được thần trí.

Mảnh vụn cắm trên mu bàn tay, vẽ ra vết máu nóng bỏng, khi Mạc Như Khanh ngược mắt lên thì nhìn thấy ánh mắt muốn phá hủy trời đất của Mộ Yến, đồ ngẫu đến đáng sợ, bà cũng run rẩy, trong lòng nổ tung không thể tưởng tượng nổi, khóe mắt thấm đẫm hơi nước ẩm ướt run giọng nói: “Con động thủ với mẹ à?”

“Yến Thần. Vậy mà con lại đối địch với mẹ? ! !” Một lúc sau, bà nghẹn ngào thảm thiết hét lên!

Bà là mẹ ruột của anh, cho dù lời nói lạnh nhạt, cho dù không quan tâm, anh cũng không nên gây ra chuyện phản nghịch như vậy! Chỉ vì một Mộ Lan Khê, anh đã muốn trở mặt thành thù với bà ? ! !

Tuyệt vọng gật đầu, sắc mặt Mạc Như Khanh trắng bệch, đầm lệ, cầm điện thoại di động ở bên cạnh lên ấn mã số, áp ở bên tai tiếp rồi đưa mắt nhìn anh, giọng nói lạnh lùng run rẩy: “Con đang muốn ép mẹ đứng không? Mẹ đã cho con nhiều cơ hội như vậy, vậy mà con không biết hối cải à. Yến Thần con làm mẹ thất vọng quá rồi!”

Đúng lúc đó điện thoại thông, Mạc Như Khanh giận đến trắng bệch, môi kè sát ống nghe điện thoại di động, giọng ám ách lạnh lùng nói: “Ông nói cho bọn hắn hành động đi, không cần khách khí đâu, xảy ra chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm! Tôi cũng muốn xem con bé biến thành dáng vẻ kia, thì còn có người muốn hay không!”

Chỉ nói được đến đó thì đột nhiên điện thoại di động bị cướp mất để lại trên ghế sa lon!

Mộ Yến Thần rất nhanh nắm cổ tay của bà, ánh mắt kịch liệt rung động nhìn bà chăm chú, giọng nói lạnh lùng gần như nghiêng rằng: “Mẹ đang nói gì vậy hả? Mẹ định đối xử với em ấy như thế nào?” Các bạn đang đọc truyện vui tại diendan

Đầu tiên Mạc Như Khanh bị dáng vẻ kiêu ngạo của anh làm cho rung động, sau đó ánh mắt lạnh lạnh dừng lại trên mặt anh, lạnh lùng như băng tuyết: “Mẹ muốn như thế nào à? A, Yến Thần, cho tới bây giờ đều không phải là mẹ muốn như thế nào, mà là các người muốn như thế nào đấy! ! Con thích con bé đến vậy sao? Vậy mẹ cũng muốn nhìn xem con thích được bao nhiêu, nếu không kể con bé có phải là em gái ruột của con hay không, vậy có quan việc cuối cùng là nó không sạch sẽ hay không? ! Mẹ vốn chỉ muốn uy hiếp để cho con có thể thu tay lại, lại không nghĩ rằng con ngày càng táo tợn hơn! Ở trên đường thành Bắc con ra tay đánh người bị thương, nếu như không phải Minh Hiền ngăn con thì chuyện giết người cũng làm ra được, con cho rằng mẹ còn có thể giữ nó lại sao? ! !”

“Yêu nó sao? Vậy nếu nó bị người ta cưỡng bạo? Con cũng muốn hả? !” cuối cùng Mạc Như Khanh lạnh lùng gào thét một tiếng.

Giống như mấy tiếng sấm rền nổ vang cả tòa nhà họ Mộ, Mộ Yến Thần lão đảo suýt nữa đứng không vững, gương mặt tuần tú tái nhợt thoáng chốc mất đi tất cả huyết sắc, con người đỏ thắm ngạt trời hận ý, nhìn chằm chằm vào con người .

Cưỡng bạo.

—— nếu nó bị người ta cưỡng bạo? Con cũng muốn hả? !”

“ mẹ tìm người cường bạo em ấy?” Hơi thở của anh mong manh hỏi một câu.

Mạc Như Khanh hơi cười nhạt, trong con ngươi xinh đẹp che giấu ý lạnh sâu tận trong xương tủy: “17 tuổi đã có thể quyến rũ anh trai của mình lên giường, nó có thể sạch sẽ thế nào cơ chứ? Yến Thần con có thể tiếp tục cứng đầu, nếu cứ tiếp tục kéo dài với mẹ, mẹ không tin con có thể hung ác với mẹ như thế nào! ! Không lay động được con, ít nhất thì mẹ có thể phá hủy nó!”

Phá hủy cô ấy.

Không chỉ việc học của cô, tương lai của cô.

Còn bao gồm cả con người cô ấy. [Các bạn theoditruyentại ĐDLQĐ](#)

Trong trí nhớ của anh, cô luôn một thân một mình cô đơn vắng vẻ , không dễ dàng thân thiết với người khác, ánh mắt lại luôn luôn trong suốt như nước.

Thế nhưng mẹ lại tìm người cưỡng ép cô.

Một chút đau nhức, chua xót lan tỏa từ chỗ sâu nhất trong trái tim, kịch liệt mà nhanh chóng lan khắp tứ chi, khiến cho toàn thân anh cũng run rẩy! Mộ Yến Thần mang theo hận ý nồng đậm ngưng mắt nhìn mẹ ruột mình ở trước mắt, chưa bao giờ cảm thấy bản thân tuyệt vọng sâu sắc như vậy! Cho dù tận mắt nhìn thấy báo cáo kiểm tra bọn họ là anh em ruột thì anh cũng chưa tuyệt vọng như thế này!

“Mẹ điên rồi phải hay không?” Ánh mắt Mộ Yến Thần đỏ lên, gắt gao nhìn chăm chú vào bà, “Em ấy là kẻ thù của mẹ à? Bởi vì em ấy nên mẹ và Mộ Minh Thăng mới xa cách mấy chục năm nên không thể gả cho ông ấy sao? Tất cả đều không phải là lỗi của em ấy, tại sao mẹ muốn em ấy phải gánh chịu! ! không phải là em ấy không có người nào thương yêu sao, con nói rồi là con yêu em ấy, tại sao mẹ lại không nhằm vào con! !”

Tiếng gào thét này làm cho cả gian phòng cũng rung động.

Mạc Như Khanh cảm sức mạnh to lớn trên cổ tay sắp vỡ nát , khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt suy yếu vẫn nhưng ý lạnh vẫn tràn đầy như cũ, bà nhìn chăm chú vào con người run rẩy sắp nhỏ ra máu của anh, cười lạnh nói: “Nếu không phải con cứ tiếp tục kiên trì. Chờ ông ấy khỏe mạnh quay lại, nếu con vẫn muốn một Mộ Lan Khê với thân thể và cuộc sống tràn đầy vết nhơ, thì Yến Thần à, coi như mẹ sai lầm, thế nào?”

Cuộc điện thoại kia vừa bị ném đi kia, đang nằm lẳng lẳng trên ghế sa lon.

Không có ai nghe, nhưng đối phương vẫn không có cắt đứt, bên trong truyền đến thanh âm đứt quãng, rất hỗn loạn, nhưng một lúc sau, bên trong rõ ràng truyền đến tiếng thét yếu ớt chói tai! [Các bạn theoditruyentại ĐDLQĐ](#)

Âm thanh này, giống như tiếng xé rách, sợ hãi tới cực điểm.

Cả người Mộ Yến Thần kịch liệt run lên, cảm giác tất cả tinh thần sắp rơi vào lằn ranh của sự sụp đổ, đột nhiên con người nóng bỏng của anh nhìn về điện thoại di động ở bên đó, hung hăng buông Mạc Như Khanh ra, lao đảo đi tới lấy điện thoại di động rồi áp xuống bên tai! !

——nhất thời nghe thấy âm thanh bên trong đó rõ ràng hơn!

“Không cần. Tôi không cần. Các người buông tôi ra, a ——! !” Cách rất xa, nhưng tiếng kêu lại gay gắt và hoảng hốt, sự run rẩy kịch liệt truyền đến từ trong ống nghe, tiếng khóc, tiếng la, còn có tiếng đàn ông hỗn loạn âm ỉ nói nhỏ và chửi rủa, ùn ùn kéo đến.

Đây là chuyện gì vậy?

Ai có thể nói cho anh biết, đây là chuyện gì không? !

“Lan Khê.” Mộ Yến Thần khàn khàn kêu lên, thật sự đứng không vững, gân xanh ở tay nổi lên tì trên hộc tủ, ánh mắt đỏ như máu, cảm giác ngai ngái xông lên, sắp vỡ tới cổ họng, “Lan Khê, có phải em hay không.”

Bên cạnh sắc mặt Mạc Như Khanh hơi tái nhợt, khôi phục lại sự cao quý tao nhã đứng ngay ngắn, ánh mắt phát lạnh.

“Cứu mạng.” Cô đang không ngừng thét chói tai khóc ra thành tiếng, “Anh ——! !”

Ban tay đang cầm điện thoại di động, sắp hung hăng bóp vỡ điện thoại di động yếu ớt!

“Dừng tay.” Môi mỏng kề sát vào ống nghe, Mộ Yến Thần khàn giọng lẩm bẩm, trong nháy mắt trái tim bị triệt để xé rách dữ dội gào lên, “Các người dừng tay cho tôi! ! !”

Không nên chạm vào cô ấy. Editor: MạnNhi DĐLQĐ

Tất cả dừng tay lại ai cũng không được chạm vào cô ấy! !

“” cổ họng phun ra một cổ ngai ngái, trong nháy mắt máu tanh nhuộm đầy miệng của anh, Mộ Yến Thần cầm điện thoại di động đi đến chăm chú nhìn bà, giọng nói khàn khàn, “Lập tức nói bọn họ dừng tay lại. Không được chạm vào cô ấy, không được thương tổn cô ấy. Nếu không cho dù bà là mẹ của tôi, tôi sẽ tự mình khiến cho bà trả giá thật lớn!”

Mạc Như Khanh ngưng mắt nhìn người ở trước mặt bị ép đến cùng cực, giống như con thú bị vây khốn, nhưng cũng chỉ cười lạnh.

“Tôi bảo bà dừng tay, thả em ấy ra! !”

Ở dưới lầu Trương tẩu nghe thấy thanh âm kịch liệt ở bên trên, tiếng gào thét thậm chí xen lẫn thanh âm đồ vật bị ném vụn, gấp gấp đến chỗ mờ mờ, không lau nhà nữa mà đi lên lầu, mở cửa ra. Khi mở cửa vừa đúng lúc bóng dáng anh tuần kia chiếm cứ tất cả tầm mắt, mà Mạc Như Khanh đang bị anh bóp cổ, ánh mắt nồng đậm sát khí, sức lực nếu lớn hơn một chút thì hẳn sự sẽ bóp chết bà ấy.

“Phu nhân! !” Trương tẩu bị sở hãi hết lên, vội vàng run rẩy đi đến kéo cánh tay Mộ Yến Thần, “Thiếu gia, cậu buông ra đi. Mau buông ra đây là phu nhân đó! Các người có chuyện gì không thể nói chuyện cho tốt sao, thiếu gia bà ấy là mẹ cậu đó! !”

Mạc Như Khanh cũng khiếp sợ không thôi.

Cảm thấy trên cổ ngưng tụ sức lực khổng lồ của tay anh, trong lòng bà lửa giận trong nháy mắt cũng bị đốt cháy, chua chát đau lòng, dăm nước mắt cười lạnh nhìn anh: “Cũng tốt, Yến Thần, con có thể lựa chọn bây giờ bóp chết mẹ, con làm đi. Vì *** mà tự tay giết mẹ, con giỏi lắm, con rất giỏi, Trương tẩu bà tránh ra, bà cứ để cho nó bóp đi! !”

Nhưng chung quy anh không đủ hung ác và tàn nhẫn, anh không làm được.Chúc bạn đọc truyện vui vẻ tại DĐLQĐ

Trương tẩu run lập cập, bị dọa sợ khiến nước mắt cũng nhanh chóng tràn ra, cảnh tượng như vậy, kết hợp với tiếng gào thét chói tai trong điện thoại vẫn đang thông, đáng sợ đến khiến chân bà đứng cũng không vững! !

Trong lồng ngực đau nhức đã tràn đầy, trong miệng cũng cảm thấy vị tanh của máu khi ho ra, Mộ Yến Thần trở mắt nghe âm thanh thét chói tai càng ngày càng nhỏ trong điện thoại, càng ngày càng yếu, trong đầu óc anh hiện lên tất cả hình ảnh tàn nhẫn có thể xuất hiện, máu tanh bốn phía, người mà anh thương yêu nâng niu trong lòng bàn tay từ trước đến giờ, mà bây giờ anh lại trở mắt nhìn cô bị hủy hoại.

Dây cung căng thẳng trong lòng, đột nhiên đứt gãy!

Anh không kiên trì được.

Cũng không kiên trì được nữa rồi.

Run rẩy buông lỏng sức lực trên cần cổ của bà, ánh mắt đỏ thắm của Mộ Yến Thần nhìn chăm chăm bà, cảm giác hít thở không thông loại, sự âm ập lan ra trong hốc mắt, đau nhức toàn thân, trong nháy mắt tứ chi cũng bị mất tri giác.

Anh đau đến sắp chết, nhưng lại không hề có biện pháp. Anh không đủ sức mạnh.

“mẹ có biết không? Qua nhiều năm như vậy, con đã sớm biết mẹ lợi hại, mẹ điên rồi, mà cho tới bây giờ con cũng không biết lại đến mức này.” Mộ Yến Thần lão đảo một cái vuốt cằm đứng không vững, cười lạnh một tiếng, “Cuộc đời con chưa từng yêu một người như vậy. Nhưng mẹ lại lấy cô ấy làm công cụ uy hiếp con. A.”

Ngực đột nhiên đau nhức một lúc, một cổ ngai ngái đưa lên, ho khan vọt ra khỏi cổ họng, một ngụm máu tanh, anh nhanh chóng đưa nắm tay lên cánh môi, cười lạnh, nhắm đôi mắt ẩm ướt khăn giọng nói: “Được rồi mẹ không phải làm như vậy nữa. con nhận thua.”Chúc bạn đọc truyện vui vẻ tại DĐLQĐ

“Con buông tay. Không cần em ấy nữa, mẹ gọi người thả em ấy ra đi.”

Anh không tranh giành nữa.

Giờ phút này, anh chỉ hi vọng sử dụng việc khổ sở lùi bước của anh đổi lấy cô mạnh khỏe, đổi lấy cô không bị bất kỳ tổn thương nào. Anh không có cách nào để vượt qua khoảng cách, nghe cô khóc, thấy cô đau.

Lan Khê, đừng khóc nữa nhé.

Hết chương 139

140. Chương 140: Cô Đã Trở Lại

Lan Khê, đừng khóc nữa.

Cho đến lúc này Mạc Như Khanh vẫn đứng yên tại chỗ trong lòng vô cùng khẩn trương, sắc mặt chợt buồng lỏng một chút, mắt khẽ run lên. Giống như là đã trông mong cái giờ khắc này quá lâu rồi, cho nên lúc này có chút hoảng hốt cảm thấy không thích ứng được, hộc mắt bà ửng đỏ nhìn chăm chăm vào đứa con đang mất hết tinh thần của mình, chậm rãi nói: “Tốt lắm, con đừng có quên, đây là do con nói đó.”

Đi tới cầm điện thoại di động lên, Mạc Như Khanh đặt nó ở bên tai mình lạnh lùng nói: “Xong rồi, các người đừng tay được rồi.”

Tắt điện thoại di động, bà nhìn chăm chăm vào anh mà nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì rạng sáng ngày mai nó sẽ được thả ra, mẹ có thể đảm bảo với con trong khoảng thời gian này nó sẽ không có bất cứ chuyện gì. Chờ ông ấy trở về hai người hãy nói cho rõ ràng, nó phải đến trường ở thành phố Z học, đợi đến khi hai người tách ra, mẹ cũng sẽ tự nhiên gọi điện cho thầy hiệu trưởng của nó để không làm lớn chuyện này ra, con cũng không cần lo lắng tới việc học cũng như kỳ thi tốt nghiệp trung học của nó bởi vì chuyện này mà phải chịu bất kỳ ảnh hưởng gì. Còn có ——”

“Cha con còn ở bên kia, ” Ánh mắt Mạc Như Khanh lạnh như băng quay vòng rồi hạ xuống, “Nếu như ông ấy tỉnh lại, mẹ hi vọng con có thể cho ông ấy một lời giải thích để ông ấy yên tâm, tùy tiện là được rồi.”

Kích động bị đè nén cả đêm lại chợt gợn sóng, Mạc như Khanh đưa mắt, lạnh lùng nói: “Trương tẩu, bà chiếu cố thiếu gia một chút, nhìn cho kỹ, đừng để nó làm chuyện không may.”

Trương tẩu có chút kinh ngạc, trong lòng vừa kinh vừa sợ, âm thanh nghèngh đòn đầy hỗn loạn: “Thiếu gia, chúng ta.”

Chúng ta ngồi xuống một chút đi, nghỉ một lát thôi.

Mùi máu tươi bị sặc lại ở trong cổ họng vọt tới đầu, Tứ Chi cứng ngắc, có vẻ như đã bị đau nhức thật lâu rồi nhưng vẫn không tiêu tan đi được, cái tay đang nắm thành quyền đặt ở bên môi của Mộ Yến Thần dời đi, chống lên học tủ, ánh mắt sắc tỏa ra khí lạnh, môi mỏng mím chặt lại làm cho người khác kinh tâm động phách. Anh cười lạnh, giống như một đóa hoa trong đêm tối nở rộ đến mê hoặc .

Trương tẩu vội vàng chạy tới dìu anh, nhưng đột nhiên lại bị anh đẩy ra, Trương tẩu nhìn thấy bộ dạng ưu nhã đầy chán nản này không khỏi đau lòng.

Anh đột nhiên nghĩ đến câu nói của người đó —— con đường do chính mình chọn, cho dù là phải quỳ xuống để đi thì cũng muốn đi đến hết.

Nhưng anh đã quên.

Anh quên cho tới bây giờ đều không phải là một người.

Anh không phải chưa từng nhìn thấy địa ngục, cái thế giới này đối với anh như thế nào cũng không quan hệ gì, anh chỉ là không thể gặp, không thể có được tình cảm chân thành từ người con gái đó, bộ dạng đầm đìa máu tươi đi cùng với anh đến hết cuộc đời.

”Đừng có đi theo tôi.” Giọng nói đầy âm u, nụ cười bên môi của Mộ Yến Thần lạnh như băng, nụ cười xinh đẹp dần dần mất đi, lão đảo vịn vào tường, trong con ngươi phát ra ánh nhìn lạnh như băng .

Chỉ nghe thấy tiếng cửa đùng vào vách tường vang lên âm thanh vô cùng lớn, bóng dáng mạnh mẽ rần rời của anh bị khí lạnh bao bọc khắp người, lao nhanh ra cửa.

Ánh mắt của Mạc Như Khanh lóe lên một cái, thoáng qua chút lo lắng.

Môi mỏng trở nên tái nhợt, run rẩy, bà ép chính mình lạnh lùng ngồi xuống, cổ tay khẽ run muốn bưng tách trà đã lạnh lên uống..., một tay nắm nó lại.

Nhìn những mảnh vụn rơi tung tóe khắp phòng, nghĩ tới mới vừa rồi nó còn găm thét, bị nó dùng lực bóp cổ làm bà thiếu chút nữa là chết rồi, môi bà tái nhợt, run rẩy lạnh giọng quát lớn: “Còn không qua đây dọn dẹp đi hả!”

Không sai . Bà dùng thủ đoạn ngoan độc như vậy, không hề sai chút nào!

Đêm khuya, một xe màu đen chạy như điên ở trong gió rét.

Mở cửa sổ xe ra, tốc độ vô cùng nhanh, gió xen lẫn với tuyết, tạt vào trong mặt giống như bị dao găm vào vậy, đau đến mất hết tri giác. Tay cầm lái của Mộ Yến Thần lạnh như băng, chỉ nhìn thấy được ở cuối đường đầy đất của thành phố C bị tuyết đọng lại, ngoài ra những thứ khác anh nhìn không tới.

Anh thậm chí không biết, mình chạy đến đến nơi nào.

Đợi đến khi xe đột nhiên dừng lại, đầu xe va vào cành kêu “rắc rắc” trên nền tuyết trắng xóa , rơi xuống cửa kiếng xe ở trước mặt, có thể nghe thấy tiếng cành nện vào mui xe “Bốp!” Một tiếng, xe trượt thêm một đoạn ngắn nữa mới ngừng lại được.

Hơi thở tỏa ra xung quanh, vô cùng tĩnh lặng.

Môi Mộ yến thần tái nhợt lạnh lùng mím chặt, ngược mắt lên, mới phát hiện mình đang đứng trước trường Nhất Trung.

Vào lúc chín giờ rưỡi đêm. Anh đang đứng trước cửa trường Nhất Trung.

Đồng hồ sinh vật vẫn vậy, vẫn rất quen thuộc.

Anh nghĩ , anh và cô quen nhau hơn nửa năm, cho tới bây giờ, suốt mấy tháng trời anh luôn đứng ở đây đợi cô hết ngày này lại đến ngày khác, công việc ở Mộ thị rất bận rộn, ép anh đến mức muốn nổ tung, suốt đoạn thời gian đó không biết bao nhiêu lần phải chịu đựng suốt đêm, tức chính mấy lần hợp, các trưởng lão trong Hội Đồng Quản Trị kéo cả một đoàn người tới mắng, đến phiên anh thay mặc các đồng sự trưởng tham dự cái dự án hợp tác này. Gian nan thế kia, cô đơn suốt một khoảng thời gian dài, nhưng anh lại không cảm thấy đau khổ chút nào.

—— Chẳng lẽ là vì có cô bầu bạn?

Cô thật sự không ngoan.

Nữ sinh nhạy cảm, yếu ớt, mới mười bảy mười tám tuổi đời, thích tùy hứng làm bậy, thích suy nghĩ lung tung, một khi khổ sở sẽ lùi bước. Cô thậm chí không đủ thành thực, ngay cả mình cũng sẽ không quan tâm, lại càng không thể chăm sóc anh nhiều thêm một chút.

Nhưng anh cố tình như vậy Thích đến chết.

. Thích đến nỗi không biết phải làm sao với cô mới phải.

Hai mắt của Mộ Yến Thần đầy tơ máu, khóe mắt cảm nhận được một hồi kích thích ầm ập làm cho đau đớn, anh thò người lên mở radio, nghe mấy đài bằng tần mà cô thường nghe. Cũng đã trễ thế này, bên trong vẫn còn một đồng vô cùng hài hước, đơn giản mà tục khí, anh nhớ là cô rất thích.

Đau đớn đập vào người, anh nhắm mắt lại tựa vào chỗ ngồi, ngón tay chống đỡ mi tâm, nhẹ nhàng mà ôn nhu.

— Anh, Giáng sinh vui vẻ.

> — Cũng chỉ có Trung Quốc mới có cuộc thi tốt nghiệp trung học bị kịch như vậy, những chỗ khác làm gì biến thái như vậy chứ!

— Mộ Yến Thần, chúng ta đi xăm hình đi?

— Mộ Yến Thần, em thích anh Em thích anh, chúng ta đi thôi.

Mỗi một câu cô nói yêu, mỗi một câu cô nói thích, anh cũng đều hận không thể dùng dao khắc nó vào trong lòng, khắc lâu một chút, lưu lại cả đời.

141. Chương 141: Lừa Gạt Quá Lâu

Tiếng gọi nhẹ nhàng như vậy, thế nhưng cô lại không có chút phản ứng nào.

Cố Tử Nghiêu có chút sợ.

Tại sao lại sợ ư? Lúc anh tìm thấy cô thì cô đã bất tỉnh, quần áo bị xé rách, cánh tay cùng xương quai xanh có mấy vết cắt đọng lại thành vết máu, lộ ra thịt ở bên trong nhìn vô cùng đáng sợ, anh quả thật khó có thể tưởng tượng cô rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì!

Đi được nửa đường anh liền liên lạc với bác sĩ riêng của Mộ gia, sau đó gọi cho Mộ Yến Thần.

— Anh muốn hỏi tình hình như thế này, có cần báo cảnh sát hay không?

Trong lòng đau đớn mãnh liệt, Cố Tử Nghiêu nhích tới gần hơn một chút giọng khàn khàn nói: “Lan Khê, anh trai em tới rồi, đứng lên đi.”

Mãi cho đến khi nghe được những lời này, cơ thể dính đầy máu tanh và bùn lầy mới chợt run lên, ngón tay nhỏ nhắn của cô khẽ siết chặt mái tóc xộc xệch, nắm chặt đến mức suýt ra máu, mặt đang chôn ở giữa hai đầu gối cũng từ từ ngước lên.

Mặt ửng nhẹ nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy lại có vài vết máu.

Tai họa giống như sóng thần, dường như cũng đã qua.

“Thật ngại.” Đây là câu nói đầu tiên từ lúc cô tỉnh lại đến giờ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ánh mắt đầy đau thương, giọng khàn khàn mà suy yếu, “Em làm dơ xe của anh rồi.”

Cố Tử Nghiêu sửng sốt, ngay sau đó lập tức phục hồi tinh thần lại, cái tay đang nắm cửa xe run nhẹ nhẹ, cười yếu ớt: “Không sao đâu. Vết thương của em có đau không? Xuống đi, bác sĩ đã đến rồi, rất nhanh sẽ không sao.”

Vết thương có đau hay không?

Lông mi đầy của cô đầy vết máu của cô run rẩy, Lan Khê không hề cảm thấy gì, ánh mắt không hề có mục tiêu, chỉ cảm thấy trái tim vô cùng đau đớn, đau đớn khi nhìn thấy bóng dáng ở bên ngoài cửa xe, muốn đem tất cả đau thương nói cho anh nghe.

Trong mắt nổi đầy tơ máu, tuyệt vọng rơi lệ.

“Muốn tự làm mình mất mặt?” Một giọng nói lạnh nhạt lạnh như băng, kèm theo tiếng bước chân chậm rãi, ở bên ngoài vang lên.

Lan Khê ngẩn ra.

Cố Tử Nghiêu khê khiếp sợ, không thể tin được ngoái đầu lại nói: “Mộ thiếu, cô ấy bị thương, rất nặng.”

Ánh mắt Mộ Yến Thần lạnh lạnh, nhàn nhạt quét qua cửa sổ xe, môi mỏng lạnh lùng mím lại, một hồi lâu sau mới nhẹ giọng mở miệng: “Tử Nghiêu. Bế cô ấy vào đi.”

Anh nói xong, thu hồi ánh mắt, quay người lại, ưu nhã mà lạnh lùng đi thẳng vào trong nhà.

Cố Tử Nghiêu quả thật bị chấn động đến mức đứng yên tại chỗ, một hồi lâu sau mới trở lại bình thường được.

“Mộ Thiếu”

Nghe được câu nói đó, Lan Khê đang ở bên trong xe cũng run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt, cảm thấy không thở nổi. Ánh mắt cô đầy đau đớn mà khát vọng nhìn ra bên ngoài cửa xe, tay nhẹ nhàng kéo cửa sổ xe ra, nhìn rất rõ ràng, anh đang bước đi.

Bóng lưng của anh càng ngày càng xa.

“Mộ thiếu...” Cố Tử Nghiêu không hiểu chuyện đang xảy ra, cau mày nói, “Cô ấy giống như vừa bị bắt cóc sau rồi còn bạo hành nữa, chúng ta tại sao không báo. . . .”

“Vậy thì báo cảnh sát đi!” Tiếng gầm lạnh lùng, vô tình từ xa truyền đến.

Cố Tử Nghiêu vẫn cảm thấy có gì đó, nhưng lại không sao hiểu ra được, vô cùng mờ mịt. Nhưng anh nhớ mình nên làm những gì, xoay người vào trong xe nắm lấy hai cánh tay của Lan Khê: “Anh ôm em xuống xe.”

Lan Khê dùng ánh mắt như nhìn thấy quỷ nhìn anh, trong con ngươi trong suốt ấy không ngừng lộ ra ưu thương.

Cô vừa từ trong thập tử nhất sinh trở về.

Nhưng anh cũng không thêm liếc nhìn cô một cái, chỉ cách cô một bước thôi, cũng không thêm bước tới.

Tong chớp mắt, nỗi sợ hãi trong lòng Lan Khê kéo đến, không ngừng gào thét, che mắt anh.

Một hồi lâu sau cô mới nhẹ nhàng mở mắt, cười yếu ớt, giọng khàn khàn nói: “. . . . Em không sao, em có thể tự đi được.”

Cô xuống xe, trên người khoác một cái áo không biết là của ai, nhưng tứ chi cũng đã bị đông cứng lại, lúc mới bước xuống, lão đảo một cái suýt nữa ngã xuống đất, Cố Tử Nghiêu cau mày nói muốn ôm cô, nhưng cô lại cố chấp cự tuyệt.

Trương tẩu dọc theo bậc thang chạy xuống, trông mắt tràn đầy nước mắt vô cùng lo lắng, run giọng gọi: “Tiểu thư!”

Lúc chạy tới gần mới nhìn thấy những vết thương trên người do bị xâm phạm cùng với bộ dạng chật vật của cô, Trương tẩu đau lòng không biết phải nói gì, thật muốn chạy đến trước mặt phu nhân đòi lại công đạo cho cô, ôm cô vào lòng một lúc lâu rồi mới ôm cô đi vào Mộ gia.

Tắm gội, sấy tóc, cũng là do Trương tẩu cùng một vài người giúp việc giúp cô làm.

Lan Khê không cho bọn họ vào phòng tắm, nhưng lại không yên lòng, lúc đi ngang qua cố nhìn vào, lại thấy cô đang tháo bao ni-lon dùng để che vết thương lại không cho nước vào xuống để lên bồn tắm, xung quanh bồn tắm đều bị dính máu, nhìn rất đáng sợ.

Nước nóng đi vào trong cơ thể, tay chân liền cảm thấy ấm hơn, rốt cuộc cô cảm thấy đau.

Vô cùng đau.

Trương tẩu luống cuống tay chân trách móc cô, gần như sắp khóc rồi, một lần nữa giúp cô xử lý vết thương, trùm một cái khăn tẩm cho cô đi ra ngoài, khi thấy trên khăn tẩm cũng bị nhuộm đỏ, Trương tẩu liền run rẩy nói không nên lời.

Không có thói quen bị người khác nhìn thấy thân thể, Lan Khê lạnh lùng bảo bọn họ đi ra ngoài, rự cô thay quần áo.

Áo ngủ bằng bông rộng thùng thình khoác lên trên người, rất mềm mại.

Bác sĩ đã đợi ở bên dưới rất lâu rồi, lúc xử lý vết thương liền cau mày nhìn cô, cô bé này rất đặc biệt, cặp mắt trong suốt như nước vô cùng xinh đẹp, vẻ mặt lạnh lạnh mà nhu nhược, Giống như không ai có thể vào bên trong nội tâm của cô được.

— Nhưng ai có thể nói cho ông biết, cô lấy dũng khí từ đâu, mà dám lấy mãnh thủy tinh làm ình bị thương như thế này?

Trong lòng vị bác sĩ vô cùng kích động.

“Trong vòng một tuần không được động vào vết thương, nó sẽ tự khép lại, ” bác sĩ ngược mắt ngắm nhìn cô, lại nhàn nhạt nói thêm một câu, “Nhưng vết thương quá sâu, có thể để lại sẹo, cô nhớ phải giữ kỹ một chút.”

Sau một hồi lâu ông không nhin được liền cau mày, lại gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Cô có nghe không vậy?”

— Về mặt của đứa bé này, rõ ràng là không thềm để ý đến lời nói của ông mà.

Lan Khê ngẩng đầu lên nhìn ông, khàn giọng hỏi: “Anh tôi đâu?”

Bác sĩ thoáng chốc cứng họng!

“Tôi mới vừa thấy anh ấy, anh ấy đâu rồi?” Ánh mắt lạnh lạnh nhìn chằm chằm những người ở đây, chất vấn.

Một đám người không ai lên tiếng, mặt Trương tẩu lúc đỏ lúc trắng, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia vừa nhận được điện thoại nói công ty có chuyện gấp, nên đã đi xử lý rồi lát nữa sẽ trở về.”

142. Chương 142: Đến Cả Tự Ái Cũng Không Cần

“Chẳng lẽ là do tôi lừa em quá lâu, cho nên em liền tin tưởng rằng — tôi thích em, hả?”

Ngữ điệu của Mộ Yến Thần êm ái, lộ rõ sự hài hước, khóe miệng nở lên một nụ cười đều mang một tia máu tanh, sau một hồi lâu anh mới gạt đầu một cái, tiếp tục nhẹ giọng nói: “Đã tới bước này rồi, tôi cũng không ngại nói cho em biết— trước kia em chưa trưởng thành, hiện tại thì cũng có thể xem như đã trưởng thành, tôi dạy cho em bài học đầu tiên, thành người giữa, xem như vui đùa một chút, không còn hứng thú nữa thì nên rút đi, nếu không thật sự rất nhục, như vậy thật khó coi.”

“— Huống chi, Mộ Lan Khê em có bao nhiêu lượng chứ, trừ thân thể ra, em cảm thấy em có điểm nào, để cho tôi thích sao?”

Bầu không khí âm u làm cho người ta lạnh thấu xương, lạnh đến mức phải run rẩy. Ánh mắt Lan Khê khẽ run nhìn anh chằm chằm, cảm thấy mình giống như bị xét đánh trúng, tim đau đến vô cùng, đây thần kinh nhanh chóng bị đè ép, đầu ngón tay của cô tái nhợt kịch liệt run rẩy, vô cùng choáng váng, đầu ngón tay của cô co rúc bấm chặt vào lòng bàn tay, mới có thể làm cho chính mình không bị ngắt xiu.

Nước mắt nóng bỏng nhanh chóng tràn đầy hốc mắt, đầu óc cô ong ong, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch rất dọa người.

“Em không tin.” cánh môi của Lan Khê không còn chút máu nào nhẹ giọng nói mấy chữ, run rẩy, khê khàn khàn, mắt đầy hơi nước nhìn anh chăm chăm, điên cuồng nói một loại chữ không rõ ràng, “Em không tin anh lại nói như vậy. Anh từng nói với em, anh yêu em.”

Anh yêu em.

Anh đã nói như vậy , không dưới một lần.

Kim chỉ giây tí tách vang lên từng tiếng, Mộ Yến Thần nheo mắt lại nhìn cô một cái, khóe miệng nâng lên nụ cười đầy tà mị, cười cười, thoạt nhìn bộ dạng của cô, căn bản là không biết nói gì.

Cánh tay dài ưu nhã để xuống, gác một chân lên, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi ấy đứng lên, anh thờ ơ nói với cô một câu “Được rồi, đi ngủ sớm đi” , nói xong cũng xoay người đi lên lầu, khóe miệng nở ra nụ cười nhàn nhạt.

Nhưng kia nụ cười, lại giống như đang giấu cợt.

Đau đớn nhanh chóng kéo tới, lúc anh xoay người đi, cũng là lúc một con dao nhọn đâm vào tim cô! !

Hai mắt Lan Khê nhắm lẹ, không để ý đến vết thương trên người, bò dậy níu lấy hai ống tay áo của anh thật chặt! Gần như tuyệt vọng , mang theo tiếng khóc nức nở run giọng kêu lên: “Anh.”

Lôi kéo ngăn cản anh đi về phía trước, Ánh mắt lạnh của Mộ Yến Thần chợt sáng lên, dừng bước lại, nhìn cô, ý bảo cô nói chuyện.

Lan suối siết lấy quần áo của anh thật chặt, suýt nữa bị ánh mắt ấy làm cho đau đớn. Nghẹn ngào thở gấp.

Cô không thở nổi, không ngừng nắm chặt cầu xin anh, nước mắt rơi xuống lưng ghế sofa.

Cô rất muốn nói.

Anh, em rất sợ. em rất khổ sở.

Trong cái kho hàng âm u ẩm ướt đó, cô rất nhớ anh, luôn nghĩ tới anh, mới có thể chống chọi đến lúc này, cô lần đầu tiên cảm nhận được cái cảm giác vì một người mà cố gắng để sống, đáng giá để cô kiên trì, đáng giá để cô tiếp tục.

—— Cho nên đừng lạnh lùng như vậy có được không?

—— Đừng cho cô thấy cái khoảnh khắc, long trời lở đất này, anh không phải là Mộ Yến Thần nữa rồi, không phải nữa rồi.

Cắn chặt môi, lúc Lan Khê ngược mắt lên lần nữa thì cô đã bình tĩnh trở lại, hốc mắt đỏ đến đáng sợ, cánh môi cũng bị cô cắn chảy máu, cô thở yếu ớt khàn giọng nói: “Không phải như thế. Nếu như anh chỉ là vui đùa mà thôi, anh không tìm em”

Mộ Yến Thần anh không thiếu nữ nhân, không thiếu kích tình, anh không cần phải cố tình thống khổ như vậy , ở bên cạnh cô hao tổn nhiều như vậy.

Không khí yên tĩnh.

Lạnh như băng, cô siết thật chặt , sự kiên trì của cô sắp bị đóng băng mất rồi.

Mộ Yến Thần nghe thấy vậy, ánh mắt thâm thúy tỏa sáng.

Khóe miệng vẫn cười tà mị như cũ, có chút xem thường, ngón tay thon dài lạnh lùng nắm lấy cằm của cô, khắp người tỏa ra mị hoặc cúi đầu xuống lại gần mặt của cô hơn, giọng nói từ tính trầm thấp từ từ vang lên: “Em có biết cùng em gái ruột của mình làm chuyện đó. sẽ có cảm giác như thế nào không?”

Tim đau như cắt, cô run rẩy cắn nát môi của mình.

“Rất kích thích.” Anh lạnh lùng kết luận, ngón tay để trên cằm của cô nhẹ nhàng vuốt ve, khí lạnh tỏa ra giống như địa ngục, tiếp tục nói thật nhỏ, “Nhất là mỗi lần em bị tôi mê hoặc, nhưng lý trí lại luôn nhắc nhở không nên làm như vậy, ở trong lòng tôi gây dục. Tôi sẽ đặc biệt kích động. Loại cảm giác này, nữ nhân khác không thể cho tôi được.”

Hàm răng cắn sâu hơn, máu tanh tràn ra, cô không ngừng run rẩy.

143. Chương 143: Đi Tìm Nơi Ấm Ấp (1)

Trong nháy mắt, Mộ Yến Thần cảm thấy xung quanh vắng lặng đến đáng sợ.

Đồng hồ treo tường vẫn gõ từng nhịp từng nhịp, tiếng rắc rắc lúc nửa đêm làm cho lòng người đang cô đơn phải hốt hoảng.

Anh một thân cao ngất đầy sát khí, hai cánh tay xanh lét đặt trên lưng sofa, chợt nhớ tới cô vừa mới chạy ra bên ngoài, cô chỉ mặc một cái mỏng manh, lại bị thương nặng như vậy, chân trần, giống như một đứa trẻ không có nhà để về.

Trong lòng Mộ Yến Thần nổ vang.

Sắc mặt trắng bệch, cái tay đang chống đỡ thân thể của anh cũng bắt đầu run rẩy, không kịp suy nghĩ gì thêm nữa, đi tới lấy cái chìa khóa treo trên tủ rồi lao ra ngoài cửa!

Ở bên ngoài, gió lạnh không ngừng thổi vào da thịt, quét qua vô cùng đau.

Bóng đêm mịt mờ phản chiếu xuống nền tuyết trắng, tạo nên một cảnh đầy cô đơn, khắc nghiệt, không có một tiếng động nào.

Run rẩy nắm lấy chìa khóa mở cửa xe ra, khởi động, điên cuồng lao ra khỏi cửa, anh không biết cô chạy đi hướng nào, chỉ biết điên cuồng mở cửa ra trước, gương mặt tuần tú trắng bệch như tờ giấy, trong đầu ông ông, chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

Lan Khê, đừng xảy ra chuyện gì.

Xem như anh cầu xin em. Đừng xảy ra chuyện gì cả.

Chân bị vùi sâu vào trong tuyết, cắn rất đau, cũng lạnh đến mức không còn tri giác.

Tiếng gió gào rít thổi qua, xẹt qua lỗ tai, sắc bén cắt qua!

Từ trước đến nay, Lan Khê chưa bao giờ chạy nhanh đến như vậy ——

Vết thương trên người cũng bị rách ra, vừa lạnh vừa đau, cô cái gì cũng không cảm thấy, chỉ thấy nước mắt rơi ra bị gió nhanh chóng cuốn đi mất, cô muốn chạy nhanh hơn một chút, nhanh hơn nữa.

Làm cho thời gian trôi qua nhanh hơn.

Làm cho tất cả đảo ngược lại.

Quay lại khoảng thời gian, hai người yêu nhau, cho dù có lúc vì hiểu lầm mà khổ sở —— cũng tốt. Kết quả sẽ dễ chịu hơn bây giờ. Tất cả đều không phải là giả, anh thương cô, hoặc yêu cô. Giống như anh từng nói như vậy, Mộ Yến Thần yêu Mộ Lan Khê..

Thở hổn hển.

Gió từ khoang miệng luồn vào trong phổi, cắt qua cổ họng vô cùng đau rát.

Những sợi tóc màu đen hỗn độn phiêu tán trong gió.

Những giọt nước mắt nóng bỏng bao trùm cả hai mắt, cả người lạnh như băng cùng những vết đau đớn, thậm chí vết thương ở trên trán bị rách ra máu chảy từ trên gò má chảy xuống, bị khí lạnh làm cho động lại, nước mắt càng ngày càng nhiều, Lan Khê chỉ cảm thấy một vật bén nhọn đâm vào trong ngực, làm cô sắp nổ tung ra.

Cô chỉ có thể nén lệ, chạy trốn càng lúc càng nhanh! !

— Có phải do tôi lừa em quá lâu, nên tôi nói gì em cũng tin?

— Trừ thân thể ra, em cảm thấy mình có điểm gì, để cho tôi thích?

cô muốn nói, muốn hét to, muốn lớn tiếng bác bỏ! ! Nhưng cô lại không phát ra được tiếng nào, gió lạnh quá mạnh, tất cả nước mắt của cô đều bị nghẹn lại trong cổ họng, đè nén vô cùng đau đớn! !

Không biết đã chạy bao lâu, dưới chân đột nhiên một vấp một cái, hòn đá nằm trên tuyết lăn qua một bên, Lan Khê “Rầm! !” một cái ngã lộn xuống đất! !

“” Cô khẽ rên một tiếng, cảm thấy trời đất quay cuồng, hai đầu gối quỳ trên mặt đất phát ra âm thanh vỡ vụn, đau đến mức tưởng như xương cốt đều rơi ra. Tay cô đầy tuyết, quỳ rạp xuống ven đường, lạnh đến mức đỏ hồng lên, xương cốt cũng bắt đầu thấy đau.

Phía trước không xa, một chiếc xe sáng đèn thoáng xẹt qua trên người cô, chậm rãi dừng lại ở chỗ không xa.

Gần hai giờ khuya .

“Anh làm cái gì mà nhất định phải xuất viện vào giờ này hả? Anh có biết bây giờ đầu anh không những bị may năm mũi mà lại còn bị chấn động nữa ! Ba mẹ vì muốn để cho anh nghỉ ngơi mới đi ra ngoài, ngày mai xuất thì có khác gì hôm nay đâu chứ? ! Lan Khê nhất định sẽ trở về, Mộ gia cũng đã gọi điện báo cảnh sát rồi, ngày mai họ sẽ đi tìm!” Kỷ Diêu cau mày xuống xe, giận đến lờ mờ, ở trước cửa nhà giờ chân mẫn.

“Cũng không biết anh náo cái gì. Ngày mai ba mẹ mà biết nửa đêm em lái xe đến bệnh viện đón anh về, sẽ mắng em đến chết, nói cho anh hay, anh nhất định phải thay em chịu trách nhiệm! !” Kỷ Diêu cầm túi đồ, mở cửa cửa ra đỏ mắt nói mấy câu.

Kỷ Hằng tựa vào ghế, khuôn mặt anh tuần hơi mệt mỏi, môi mỏng trắng bệch, không nói gì.

“Em có để ý lúc chúng ta quẹo cua, có thấy gì đó không?” Anh ngược mắt lên hỏi.

Kỷ Diêu cười lạnh: “Thấy cái gì? Linh hồn? Anh nhanh cút xuống xe cho em!”

Kỷ Hằng mím môi, con mắt sắc dần dần trở nên lạnh.

Xuống xe, anh đóng cửa xe lại đi ra phía sau: “Em lên trước đi, anh quay lại xem một chút.”

Kỷ Diêu ngẩn ra.

“Mẹ kiếp. anh trai chết tiệt. Rốt cuộc anh bị làm sao vậy hả? !” Cô tức giận đuổi theo anh.

Kỷ Hằng càng cắn chặt đôi môi tái nhợt lại: “. vừa rồi hình như anh nhìn thấy Lan Khê.”

“” Toàn thân Kỷ Diêu hoàn như bị sét đánh trúng.

Mie nó, bị thương thật không nhẹ nha, đã hai giờ khuya rồi, Anh lại còn dám nói nhìn thấy Lan Khê ở trên đường? ? Đầu óc bị đùng làm cho hư rồi !

Lòng Kỷ Hằng càng thắt chặt hơn, lúc vừa rẽ cua thì đột nhiên dừng lại —

144. Chương 144: Hận Mãi Không Thôi

Môi mỏng của Mộ Yến Thần lạnh như băng trắng bệch nhàn nhạt mím lại không nói lời nào, cầm lấy một ly rượu mạnh, âm thầm rưới vào cổ họng.

Hai mắt Nhiếp Minh Hiên khẽ đỏ lên, nhìn động tác này, cũng biết lúc này cậu ta phải chịu biết bao đau đớn, trên cái thế giới này có rất nhiều cách tàn nhẫn, nhưng trơ mắt nhìn người mình thích nhất bị giày vò,

bị hủy diệt, mà đao phủ lại chính là mẹ ruột của mình, loại cảm giác này, anh liền phiền muộn đến mức không thở nổi.

“Vậy bây giờ sao đây?” Giọng nói Nhiếp Minh Hiên sắc lẹm, ánh sáng lóe ra sự mong chờ, “Bây giờ Lan Khê đang ở đâu?”

Mộ Yến Thần nhắm mắt, tựa vào chỗ ngồi, ngón tay thon dài xoa mi tâm.

“Kỷ gia.” Anh nhàn nhạt khạc ra hai chữ.

Nhiếp Minh Hiên nghe đến đó, sợi dây cung đang căng ra ở trong lòng cũng được chùng xuống, hạ mắt xuống, mi tâm cũng được thả lỏng, bưng chén lên mà nói: “Tới đây mình cùng cậu uống rượu, không nghĩ.”

Có một số việc, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một kết quả.

Mộ Yến Thần vẫn như cũ ngồi yên lặng, không có động tĩnh, giống như một pho tượng.

Nhiếp Minh Hiên nhìn anh, mí mắt giựt giựt!

“Yến Thần.”

Môi mỏng của cậu ta chưa bao giờ tái nhợt đến vậy, không có chút huyết sắc nào, không biết là đang suy nghĩ cái gì mà lại thống khổ đến như vậy, quả nhiên sau một hồi lâu cậu ta cũng mở cặp mắt. đồ ngẫu ra, nhìn Nhiếp Minh Hiên, nói thật nhỏ: “Cậu biết không? Mình thủy chung rất muốn biết cô ấy có lỗi gì trong chuyện này, nếu như không có, cô không nên như vậy. không nên, chịu nhiều tổn thương như vậy.”

Giọng nói khàn khàn, từng chữ từng chữ như rỉ máu, lời nói giống như vừa bị dao đâm vào tim.

Ánh mắt sâu sắc càng lúc càng sáng lên, vẫn không giấu nổi đau đớn ở trong đó, anh tiếp tục khàn giọng nói: “Cậu có biết lúc mình nói với em ấy những lời đó, nhìn phản ứng của em ấy, đau nhiều hơn là hận. Mình muốn để cho em ấy đâm một dao để ỉnh còn có thể dễ chịu hơn một chút, nhưng em ấy không chịu, ngược lại còn cầu xin mình đừng không cần em ấy. Em ấy thậm chí cả việc ỉnh một bạt tai mà cũng không học được.”

Sau những lời này, hơi thở của anh càng trở nên mong manh, lại rõ ràng đâm vào lòng người, lúc ẩn lúc hiện làm cho người ta cảm thấy đau không thể tả.

Nhiếp Minh Hiên chỉ nghe thôi, mà đã không chịu nổi.

Nửa chữ đều nói không ra, anh lấy tay để lên vai Mộ Yến Thần, muốn cản không cho anh nói nữa.

Ánh mắt Mộ yến thần tái nhợt, trên gương mặt tuần tú lạnh lùng đó không có chút biểu cảm gì, một lần nữa bưng ly rượu mạnh, uống hết toàn bộ.

Nhiếp Minh Hiên cau mày, cản anh: “Đừng uống như vậy..., sẽ hại dạ dày.”

Nói xong anh mới cảm thấy lời nói của mình hơi dư thừa, tâm cũng đã bị đá thương, còn sợ dạ dày sẽ bị thương nữa?

Hơi mím môi, Nhiếp Minh Hiên hỏi cái vấn đề mà mình đã giấu ở trong lòng: “Nếu biết khi nghe được em ấy sẽ khó chịu, vậy tại sao cậu còn phải nói như vậy? Cậu không sợ về sau khi em ấy nhìn thấy cậu, sẽ hận cậu đến chết sao?”

Ly rượu tinh khiết với nồng độ cồn rất cao không ngừng ở trong thân thể bùng cháy , kèm theo tiếng ông ông, cháy sạch làm người ta muốn chết.

Mộ Yến Thần nhắm mắt hồi lâu cũng không có xóa bỏ được trận hôn mê đang kịch liệt kéo tới, chờ anh sắc, liền ở trong đầu tìm đáp án, giọng nói khàn khàn: “Bởi vì về sau. Không thể ở cùng nhau. Em ấy cũng nên dừng việc yêu mình lại rồi.”

“. Như vậy sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Yêu mà không thành, sẽ hận mãi không thôi.

Người sau cũng là so với người trước, tốt hơn hay kém hơn.

Tròng mắt đen mở ra, là một loại ánh sáng thâm thúy khó lường, con ngươi đen láy đầy sát khí vẫn không mất đi, giống như là đang đi ở trong sương mù mờ mịt sương mù, môi mỏng của Mộ Yến Thần nhàn nhạt mỉm cười, lần nữa cầm lấy chai rượu đổ vào trong chén: “Được rồi, uống với mình đi.”

Nhiếp Minh Hiên còn chưa nổ với anh câu nào, gương mặt tuấn tú có chút mê mang, nhận lấy ly rượu nhấp mắt lại tỉnh táo lại.

“Yến Thần, thật ra thì có mấy lời mình vẫn luôn không nói cho cậu nghe” Nhiếp Minh Hiên nắm ly rượu, con mắt sắc nghiêm túc chăm chú câu chữ, “Chuyện tình của hai người nên để hai người giải quyết, người làm bạn như mình không nên nhúng tay vào, cho nên khi đó cho dù mình có biết rõ hai người cùng nhau mình cũng chưa bao giờ nói gì. Nếu như hiện tại hai người đã tách ra, mình cũng không ngại nói một chút —— Lan Khê quá nhỏ, ở cái tuổi này em ấy có thể tình yêu của em ấy còn quá non nớt, ai cũng không thể bảo đảm về sau cô ấy sẽ nghĩ như thế nào, nếu như hiện tại cậu vẫn còn tiếp tục, cũng chưa chắc về sau nếu như em ấy hiểu được giữa yêu và lệ thuộc khác nhau ra sau, còn có thể tiếp tục ‘yêu’ cậu hay không.”

“Cho nên tách ra cũng tốt, đợi em ấy lớn lên đi, cậu thấy sao?” Anh nhẹ giọng khuyên nhủ.

Mộ Yến Thần ngược mắt lên nhẹ nhàng lướt qua anh ta một cái, trong ánh mắt thâm thúy một mảnh bảo tuyết vô tận, mịt mờ không có cuối.

“Lớn lên, là có thể thay đổi máu mủ sao?” Môi mỏng của anh trắng bệch nhẹ giọng khắc ra một câu nói này, ánh mắt đã bắt đầu đỏ lên.

Tư thái khuyên giải của Nhiếp Minh Hiên thoáng chốc cứng đờ tại chỗ, chấn động mất nửa ngày để thần thờ.

Cái chén trong tay nhẹ nhàng bị anh đụng một cái, chạm vào nhau phát ra âm thanh kéo Ý thức của Nhiếp Minh Hiên trở về, nhìn cậu ta tiếp tục ngửa đầu uống rượu, trong lòng Nhiếp Minh Hiên giống như thoáng chốc liền hiểu rõ, cùng lúc đó, sắc mặt cũng nhất thời trở nên cực kỳ khó coi!

Anh thật là dần. Rất dần rất dần, thấy Mạc Như Khanh tàn nhẫn, kiên quyết phản đối bọn họ ở chung một chỗ như vậy thì anh nên nghĩ tới! Bọn họ nhất định là đã sớm xét nghiệm máu mủ, mới biết căn bản sẽ không có về sau. Căn bản là không thể.

Tâm lần nữa hung hăng bị đâm một cái, Nhiếp Minh Hiên hoảng hốt, nâng cốc rượu vào trong cổ!

Sao cái đầu đen tối lại tầm thường thế kia.

Nhưng anh thế nào. Lại cảm thấy có sự tuyệt vọng lướt qua đây?

Từ Dạ Vạn Cương đi ra

Lúc này chân Nhiếp Minh Hiên đã đánh phiêu (bước đi loạn xạ), có chút ngất ngư, nhưng ngược mắt nhìn thấy Mộ Yến Thần mặt mày vẫn còn rất lạnh lùng thanh tĩnh, nên anh cố nén men say tiến lên túm lấy cậu ta, giọng khàn khàn nói: “Cậu đừng lái xe, cậu cũng uống nhiều rồi biết không? Mình gọi điện thoại cho tài xế đưa cậu trở về.”

Mộ Yến Thần chống chọi với anh, tròng mắt đen sau khi bị nồng độ cồn của rượu đốt cháy, càng mờ mịt lại càng sáng ngời.

“Đừng động tới mình.”

Nói xong kéo cánh tay của cậu ta xuống, chặn chiếc xe đem cậu ta nhét vào, Mộ Yến Thần thẳng hướng bãi đậu xe đi tới, lúc này mới cảm thấy men say đánh tới, thế giới trở nên sáng ngời, anh nhắm mắt lại muốn tiếp tục say thêm một nhưng trước mắt đầu đầu cũng nhìn thấy cảnh cô đang rơi lệ.

Sáng sớm ở Kỷ gia trôi qua bình yên.

Lúc mẹ Kỷ thức dậy thấy con trai không ở bệnh viện mà lại ở nhà, thời điểm sắp nổi đóa lại bị Kỷ Diêu ngăn lại, ý bảo bà đừng quá lớn tiếng, bởi vì Lan Khê ở trong phòng, đừng nổi giận trước mặt con dâu tương lai.

“Sao các con lại gặp con bé? Tối hôm qua con bé ở nhà chúng ta à?” Mẹ Kỷ kinh ngạc nói, “Điều Điều, ngày hôm qua mẹ nghe bạn của cha con ở đồn cảnh sát nói, Lan Khê con bé bị.”

“Mẹ! !” Kỷ Điều gấp gáp ngắt lời bà, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, trong lòng như có lửa đốt, “Mẹ đừng nói chuyện, đợi lát nữa cô ấy ra ngoài, mẹ cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng hỏi, biết không?”

— chẳng lẽ còn muốn ở trên bàn ăn hỏi cô ấy, Lan Khê, rốt cuộc ngày hôm qua có bị những người đó cưỡng bức không?

Giết cô luôn đi!

Sau khi Lan Khê tỉnh lại thì kinh ngạc, liếc nhìn bằng gạc trên người đã được chỉnh lại, trên trán cũng được băng lại rồi, phòng Kỷ Điều của rất nhỏ, khí ẩm mở vừa đủ, nhìn thấy dưới giường có chuẩn bị dép vải bông và quần áo cho cô, áo ngủ bị dính máu của cô được Kỷ Điều giặt sạch rồi.

Mở cửa, lẳng lặng nhìn hai mẹ con đang nói chuyện trong phòng khách.

“A! Cậu đã tỉnh rồi à?” Kỷ Điều kinh ngạc, vội vàng chạy tới nhìn cô, “Quần áo của mình cậu mặc vừa chứ?”

Lan Khê hoảng hốt cúi xuống, nhìn trên người một chút, khàn khàn phun ra mấy chữ: “Có hơi lớn.”

“Rộng là được rồi!” Kỷ Điều xem thường liếc nhìn cô, “Cậu có thể gầy thêm một chút nữa đó, cũng sắp làm người mẫu được rồi.”

Lan Khê khép mắt, cũng không nói chuyện.

“Lan Khê a, dì nấu cháo cho con đó, con có thích trứng muối thịt nạc không? Lại đây ăn một chút nào.” Mẹ Kỷ cười nói.

“Đừng cho cậu ấy đi lung tung, nếu không mẹ mang lên phòng con nhé?” Kỷ Điều quay đầu lại nói.

“Tốt tốt, các con đi đi!”

Thời điểm sắp trở về phòng thì thấy cửa mở ra, Kỷ Hằng mang theo một thân khí lạnh từ bên ngoài đi vào, đôi mắt sáng lên nhìn Lan Khê, thâm thúy mà ấm áp, khẽ tháo khăn quàng cổ và găng tay, chưa đổi giày đã đi tới chỗ cô: “Buổi sáng anh đi mua một ít thuốc tiêu viêm, bác sĩ bảo cách dùng là, vừa uống thuốc và bôi ngoài da, tối hôm qua có lúc em phát sốt đến bốn mươi độ, thật vất vả mới hạ, có lẽ là vết thương bị nhiễm trùng với nửa đêm bị lạnh, cầm đi, nhớ uống sau khi ăn xong.”

Một túi ny lon được đưa tới, bên trong là toàn là thuốc.

Lan Khê lẳng lặng nhìn cái túi đó, khuôn mặt nhỏ hơi ửng rửng, không ai có thể nhìn ra tâm tình của cô.

“Ha ha, đúng vậy a,” Kỷ Điều nhận lấy túi hộ cô, chế giễu nhìn Kỷ Hằng, “Đêm qua anh trai mình cực kì sốt ruột, lấy ba cái ‘mặt trời nhỏ’ sưởi ấm bên giường của cậu đó, phòng mình cũng nóng như trời mùa hè, sáng sớm còn chạy đi mua thuốc tiêu viêm — em nói ngày hôm qua anh ngủ được mấy tiếng a, trên đầu anh cũng không có vết thương phải không? Cũng không cần thận mảy vết khâu nha.”

Cô vui vẻ trêu chọc anh trai một chút.

Giữ chặt cánh tay Lan Khê, Kỷ Điều nói: “Đi thôi, chúng ta trở về phòng đi!”

Kỷ Hằng lẳng lặng đứng đó, không để ý lời nói chế cười của Kỷ Điều một chút nào, ánh mắt chỉ rơi trên người Lan Khê, nhìn cô im lặng, nhìn gợn sóng trong mắt cô, tầm mắt không thể rời đi.

Cho đến khi mẹ Kỷ mắng anh đổi giày, anh mới có một chút phản ứng.

Sau một lúc lâu mẹ Kỷ bưng hai chén nhỏ cháo trứng muối thịt nạc đi vào, rồi cười đi ra ngoài, nhìn thấy con trai của mình cởi áo khoác lẳng lặng ngồi trên ghế sa lon, nhắm mắt trầm mặc, nụ cười từ từ tản đi, đặt đĩa lên trên bàn trà, khuôn mặt từ ái có mấy phần nghiêm túc, chậm chậm lên tiếng “Kỷ Hằng con a, mẹ vẫn chưa hỏi con, ngày hôm qua xảy ra chuyện gì vậy, hiện tại Lan Khê, tình trạng của con bé là gì vậy?”

Cho tới bây giờ quan hệ giữa con cái của Mộ gia và Kỷ gia rất thân thiết, mẹ Kỷ cũng rất mong muốn con trai của mình và Lan Khê ở chung một chỗ, nhưng chuyện xảy ra ngày hôm qua. Bà muốn nghe một chút con trai nghĩ như thế nào.

Kỷ Hằng ngược mắt lên, bên trong hiện lên tia máu nhàn nhạt, biết ý tứ của mẹ, vừa định mở môi mồm ra để nói chuyện, thì nghe thấy tiếng khóc truyền ra từ phòng Kỷ Diêu.

Không phải khóc nức nở, không phải ghen ngào, cũng không phải là ghen ngào đứt quãng.

Mà là gào khóc.

Từ rất lâu rồi trong nhà không nghe thấy loại thanh âm này, giống như mỗi người khi còn nhỏ vậy, khi không vừa ý, lúc khổ sở, đau khổ tột cùng gào khóc để thổ lộ tâm tình của mình, về sau lớn lên, cũng có rất ít người có thể khóc như vậy.

Thanh âm kia, đáng sợ như vậy.

Ngay tức khắc mặt mũi Kỷ Hằng trắng bệch, tay run rẩy bắt được ghế sa lon, đột nhiên đứng dậy chạy lên phòng của Kỷ Diêu, dường như điên cuồng mở cửa ——

Trong phòng, là cảnh tượng khiến cho người ta phải kinh hãi.

Kỷ Diêu sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, tay chân luống cuống đứng dậy, đang giờ cánh tay hoàn toàn không biết nên làm gì lên, bất thì rơi vỡ, cháo vãi trên mặt đất còn bốc hơi nóng, thân hình mảnh khảnh đó đang quỳ gối trên mặt đất, hai tay chống, khóc đến mức giống như toàn bộ thế giới cũng sắp sụp xuống, thanh âm tê tâm liệt phế* nghe kinh sợ lòng người.

*tê tâm liệt phế: Đau khổ tột cùng

Mắt Kỷ Diêu cũng hồng hồng, nhìn mẹ và anh trai đi vào, nhanh chóng òa khóc.

“Chuyện không liên quan đến con. Thật sự chuyện không liên quan đến con, ” giọng nói của cô run rẩy giải thích, “Con mới chỉ muốn giúp cậu ấy ăn bát cháo, con không biết tại sao cậu ấy mới uống một ngụm đã dừng lại, con tưởng rằng cậu ấy thấy quá nóng nên muốn bảo con đổi. Thì cậu ấy đã khóc rồi ! Cháo là con không cẩn thận đập vỡ Con thật sự không biết chuyện gì xảy ra nữa! !”

Cuối cùng, cô cũng khóc nức nở theo.

Hai người ở cửa, sắc mặt đều thay đổi.

Mẹ Kỷ cũng có dáng vẻ không hiểu, mắt trừng rất lớn, còn chưa lên tiếng thì nghe thấy giọng nói trầm tĩnh của con trai mình: “Kỷ Diêu, em đi ra ngoài đi.”

Kỷ Diêu giật mình, ngây ngốc tại chỗ.

“Không nghe thấy sao?” Kỷ Hằng xanh cả mặt, giống như đang đè nén một cơn bão đau đớn, đi đến kéo cánh tay của cô để cô vòng qua mảnh vụn của bát, sau đó đẩy ra bên ngoài, “Đi ra ngoài với mẹ đi, một lúc nữa sẽ tốt thôi, anh bảo đảm.”

“Nhưng mà.” Kỷ Diêu vẫn rất lo lắng cô ấy.

Kỷ Hằng đẩy bọn họ ra ngoài cửa, rồi đóng cửa lại.

Trong nháy mắt, cả căn phòng cũng chỉ còn lại thanh âm này, giống như bị đè nén quá lâu, trong nháy mắt bất ngờ bộc phát, tiếng gào khóc như tê liệt, Kỷ Hằng không quay đầu lại nhìn cũng biết cảnh tượng kia có bao nhiêu đau lòng, anh lắng lắng nghe, nhớ lại mới vừa rồi cô hoàn toàn mất khống chế, nghĩ tới có lẽ ngày hôm qua cô gặp trường hợp bị hù dọa, có lẽ đau khổ và uất tức bị kìm nén quá lâu nên giờ mới tuôn ra.

Có lẽ tất cả, đều ở trong dự liệu và bao dung của anh.

Trong đôi mắt ửng đỏ, Kỷ Hằng xoay người đi tới, ngồi chồm hổ xuống kéo thân hình đang quỳ trên mặt đất kia vào trong ngực, ôm lấy cô thật chặt.

Hết chương 144

145. Chương 145: Mong Ước Cuối Cùng

Editor: MạnNhi

“Lan Khê.” Anh khàn khàn nhẹ nhàng gọi.

Cô vẫn khóc, thanh âm cuồng loạn ở bên lỗ tai của anh, tất cả dây thần kinh của anh cũng bị chấn động thấy đau.

Khi Kỷ Hằng ôm lấy cô mới phát hiện cô ấy gầy như vậy, cả người mỏng manh đến đáng sợ, anh nhắm hai mắt ầm Ứt lại, không nhận được kẻ sát lên khuôn mặt của cô, ngón tay quấn vòng quanh mái tóc của cô, nghe thanh âm của cô từ tê tâm liệt phế bén nhờn, trở nên nặng nề, chỉ có thể ở trong ngực anh trút hết ra.

“Đừng khóc. Lan Khê, em đừng khóc nữa.” Kỷ Hằng muốn an ủi, giọng nói lại khàn khàn gay gắt, khóe môi đẹp dễ của anh nâng lên nụ cười ầm Ứt như xuân mà yếu ớt, cánh môi dán lên tai của cô nói thật nhỏ, “Về sau chỉ cần khổ sở là có thể đến đây, có thể đến tìm Kỷ Diêu, đến tìm anh. cho dù em ở chỗ khác bị ầm Ứt gì, anh đều đây chờ em, như vậy có được hay không?”

Lan Khê, như vậy có được hay không?

Nụ cười của Kỷ Hằng rõ ràng mà tái nhợt, không khống chế mà nói ra, càng không có cách nào suy xét trước.

Lan Khê không biết mình khàn giọng khóc bao lâu, mãi cho đến khi trong cổ họng tràn đầy khô khan và đau đớn, cô chỉ yên lặng gào, yên lặng khóc. Tay bám chặt bắp vai Kỷ Hằng, cảm thấy những uất Ứt và đau đớn kia, đều giống như sóng thần hung hãn cuốn lấy cô, cô bị ép tới cực điểm, tại giây phút nào đấy không thể khống chế, bùng lên.

Ở Kỷ gia, cô có thể cảm thấy rất nhiều ầm Ứt, xa lạ, nhưng cực kì ầm Ứt.

Cô biết rõ vì sao bọn họ lại nguyện ý đối xử với cô như vậy.

Một chén cháo mẹ Kỷ làm và giọng nói từ ái khi bùng lên khiến trong lòng cô đau xót bén nhờn, khí nóng xông lên ánh mắt của cô rất đau, tất cả đè nén cùng tuôn trào, cô ăn một miếng thì run rẩy đến nuốt không trôi.

—— thế gian này, người xa lạ cũng có thể đối xử với cô như thế, tại sao những người thân yêu nhất, lại khiến cô bị thương máu tươi đầm đìa?

Rất cuộc cô không chịu nổi nữa.

Cô quỳ trên mặt đất khàn giọng khóc nức nở, cô nhớ sau khi mẹ qua đời thế giới của cô chính là một vùng đất mãi mãi lạnh lùng và cô độc không hề thay đổi, về sau cô lại chạm vào một chút ầm Ứt, cô bầu vút quá chặt vào cái cây không thực tế tên là “Mộ Yên Thần”.

Cuối cùng anh nhìn cô, cái nhìn kia trong trẻo mà lạnh lùng nhạt nhẽo, mười phần châm chọc.

Trong trái tim khổ cực nhỏ nhỏ của cô chất chứa một nơi gọi là tòa thành chờ mong, vừa mới sụp đổ ầm Ứt rồi.

.

Lúc Kỷ Hằng đi ra, thấy mẹ và em gái vẫn còn ngồi trong phòng khách.

Nghe thấy bên trong không có việc gì, mây chau lại của mẹ Kỷ cũng không giãn ra bao nhiêu, nhưng là biết giờ phút này không nên hỏi nhiều, nên cầm đĩa đi vào phòng bếp. Mắt Kỷ Diêu hồng hồng nhìn anh trai mình, kinh ngạc nhìn anh ngồi đối diện.

“Anh —— em muốn hỏi anh mấy chuyện.” Kỷ Diêu dừng một chút, giọng nói khàn khàn, do dự nói.

Gương mặt tuần tú của Kỷ Hằng hơi tái nhợt, tựa vào trên ghế sa lon nhắm mắt một lúc lâu, chờ đợi cơn đau lòng kia trôi qua, một hồi lâu mới mở mắt ra nói: “Ừ, nói đi.”

Kỷ Diêu cắn môi, hỏi ra lời: “nhìn Lan Khê vùng lên như vậy giống như thật sự đã gặp chuyện không may, em muốn hỏi anh nếu cậu ấy thật sự bị cưỡng bức, anh còn yêu cậu ấy hay không?”

Không phải cô lo ngại việc này, đàn ông đều muốn xử nữ, đây là thực tế không thể chối cãi.

Kỷ Hằng ngược mắt, nhìn cô.

“Anh hỏi em, yêu là gì?” Anh nói.

Kỷ Diêu ngẩn ra, đỏ mặt: “Em.”

“Em mới từng ấy tuổi, thật ra thì căn bản cũng không biết yêu là gì,” trong con ngươi của Kỷ Hằng hiện ra mấy tia đỏ tươi, “so với em thì anh lớn hơn không được mấy tuổi, cho nên anh chỉ sợ cũng không hiểu nổi rốt cuộc yêu là gì. Nhưng mà hiện tại anh cảm thấy —— thật ra thì không phải bởi vì cô ấy tốt nên mới yêu, mà bởi vì yêu, cho nên hi vọng tất cả của em ấy đều tốt.”

Mấy chữ cuối cùng, anh nói rất nhẹ, trong lòng buồn bực đau nhức. Vừa rồi nhìn cô khóc thành như vậy, bản thân lại cảm thấy bất lực, rất khó chịu. Cực kì khó chịu.

Anh vừa mới nói xong câu này, thì cửa phòng cũng mở ra.

Lan Khê vừa rửa mặt rồi, mắt vẫn hơi ửng hồng, trên lông mi còn ướt át chưa khô, khuôn mặt thanh xuân nhỏ nhắn của cô như sau cơn mưa lộ ra vẻ kiên định, nhẹ giọng nói: “Cám ơn mọi người—— nhưng mà, con muốn trở về.”

Ba Kỷ không đồng ý cho bọn họ lái xe quay về, cho nên dứt khoát cùng đi đến Mộ Trạch.

—— hơn nữa nguyên nhân là, Kỷ Diêu đưa cô về, nếu cô ngồi ở ghế bên cạnh tài xế, sẽ giống y như đúc tai nạn xe cộ ngày hôm qua, cô đã có bóng ma, nên sẽ có phản ứng sợ hãi.

Trên bầu trời tuyết nhỏ nhẹ nhàng bay lả tả rơi vào trên người, kêu xào xạc.

Kỷ Hằng vốn nắm tay của cô đi ra cửa, nhưng đợi đến nửa đường Lan Khê lại rút tay về, để trong túi. Vừa rồi cô không rút tay ra cũng chỉ vì không muốn làm ẹ Kỷ của bọn họ khó chịu, bây giờ đã không cần thiết rồi.

Trên gương mặt tuần tú của Kỷ Hằng không có gợn sóng, ánh mắt lạnh nhạt bình tĩnh, vẫn ảm áp như vậy. Nhìn cô đã khôi phục, trong đôi mắt trong suốt lộ ra ánh sáng kiên định, anh không kìm được nhẹ giọng hỏi: “Lan Khê, sao em lại vội vàng trở về làm gì vậy?”

Lan Khê đi từng bước một, khăn quàng cổ màu đỏ như lửa che lấp hơn phân nửa khuôn mặt.

“Em có một chuyện, muốn tìm người ta để hỏi.” giọng nói khàn khàn của cô truyền ra từ khăn quàng cổ, đặc biệt rõ ràng kiên định.

Kỷ Hằng cau mày: “Người nào vậy?”

“Anh trai em ạ.” Cô nhẹ nói, chỉ ba chữ này đã khiến cho trái tim của cô hung hăng co rút đau đớn.

Kỷ Hằng càng không hiểu: “Em có chuyện gì muốn hỏi anh ấy vậy?”

Bước chân Lan Khê của chậm lại, nghiêng mặt nhìn sang bên chỗ anh, nhớ tới mới vừa rồi ở trong phòng anh nói “Anh đều ở chỗ này chờ em”, cảm thấy một hồi khác thường, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt tái nhợt nâng lên nụ cười mỉm ngọt ngào, khàn giọng an ủi: “Là chuyện của bản thân em.”

Cô vẫn chưa tin.

Đối với chuyện tối ngày hôm qua, cô quá đau lòng, quá bi thương, sau khi tỉnh lại cô vẫn chưa tin. Khi đã tỉnh táo, cô muốn hỏi lại anh một lần nữa, Mộ Yến Thân, anh yêu em, có phải không?

Như thiêu thân lao vào lửa, cho dù đã tính toán đến tình huống xấu nhất, vẫn hi vọng, nó có thể tồn tại trong lửa .

Lan Khê từng bước một đi vào Mộ Trạch, nhìn thấy cảnh khô trong sân nhà bị tuyết phủ lên, ngoài ý muốn chính là có một chiếc xe dừng ở ngoài cửa, một thân hình mảnh khảnh đứng ở ngoài cửa xe, dịu dàng cúi người cách cửa sổ xe nói gì đó.

Một hồi lâu, cửa xe mới mở ra, bóng dáng lạnh lùng cao ngất đi ra, toàn thân mặc bộ đồ màu đen, nổi bật ở trong tuyết.

Sắc mặt Lan Khê trắng nhợt, chân không bước được nữa rồi.

Kỷ Hằng đi theo cũng dừng lại, nhìn theo ánh mắt trong veo của cô, cũng nhìn thấy phía đối diện Nhan Mục Nhiễm đang giằng co với Mộ Yến Thần.

Tuyết vẫn yên lặng rơi giống như tất cả chỉ là một trò cười, không hề có âm thanh.

Khi Mộ Yến Thần lái xe đến cửa Mộ Trạch thì gặp phải cô ta, chắn ở cửa làm anh không có cách nào lái xe vào, nên phải dừng lại, ánh mắt lạnh lùng như thường. Nhan Mục Nhiễm quay lại gõ cửa sổ xe, về mặt vô cùng sốt ruột nhưng vẫn theo sát anh nói gì đó, hiệu quả cách âm quá tốt khiến anh một câu cũng không nghe thấy, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa huyệt Thái Dương đau nhức sau khi say rượu, gương mặt tuần tú trầm tĩnh như nước, không lộ ra một chút cảm xúc nào, nhưng thời điểm mở mắt ra, anh liền thấy ở phía trước cách đó không xa có một bóng dáng quen thuộc.

— cô toàn thân màu trắng sữa ấm áp, khăn quàng cổ màu đỏ như lửa, nổi bật hơn cả là khuôn mặt nhỏ trắng trẻo, đôi mắt đẹp dễ động lòng người.

Cách một đêm không gặp cô, nhưng mà lại giống như đã xa cách cả đời.

Kỷ Hằng đứng ở bên cạnh cô cúi người nói nhỏ, con người của cô không nhúc nhích nhìn anh.

Sắc mặt Mộ Yến Thần tái nhợt, trông mắt lạnh lùng cụp xuống, trong tiếng lẩm nhảm dài dòng của Nhan Mục Nhiễm thì đi xuống, “Phanh!” một tiếng đóng cửa xe lại.

Không nhìn Lan Khê nữa, ánh mắt lạnh lùng quét về phía mặt Nhan Mục Nhiễm, nhìn thấy ánh mắt yêu thương khao khát nhưng không dám đến gần của cô, rồi bước lên trước đến gần cô ta, cánh tay thon dài chính xác đưa ra dễ dàng ôm chặt cô ta vào trong ngực, khuôn mặt xinh đẹp với đồ trang sức mỹ lệ gần ngay trước mắt, anh lịch sự mà lạnh lùng cúi đầu, lấy tư thế tà mị lạnh lùng hôn lên môi của cô ta.

Trong nháy mắt Nhan Mục Nhiễm trợn to hai mắt! !

“ ” Cô không tin tưởng với bản thân đây sự thật, trong thoáng chốc khuôn mặt trở nên đỏ bừng nóng bỏng, muốn di chuyển một chút, lại bị ngón tay thon dài có lực của anh lạnh lùng giữ chặt gáy, ép buộc và hơi đau, cũng không thể cử động một tí xúu nào.

Giữa tiếng tuyết rơi sột soạt Lan Khê Tuyết lẳng lẳng nhìn cảnh tượng này, trong lòng thoáng chốc đông lại thành băng.

Đau đớn như kim châm, theo khóe mắt, đôi mắt của cô nổi lên một hồi chua xót, trong nháy mắt nước mắt liền trào ra. Vừa rồi ở Kỷ gia, cô cho là mình đã khóc đủ rồi, khóc xong rồi, không còn có nước mắt nữa. Nhưng anh, Mộ Yến Thần lại có bản lĩnh như vậy, khiến cho trái tim của cô đau đến hít thở không thông một lần nữa, hô hấp ảm bị nghẹn trong nháy mắt, quả thật cô không thở nổi rồi.

Đôi mắt sâu sắc của Kỷ Hằng dừng lại nhìn cảnh tượng này, rồi buông xuống nhìn về mặt Lan Khê , từ đầu đến cuối tình huống nhìn thấy đau lòng của cô.

Anh giật mình, trong nháy mắt trong lòng có một chút khiếp sợ.

“Xem ra bây giờ anh ấy không thuận tiện, ” trong tuyết, giọng nói của Kỷ Hằng trầm thấp dễ nghe, cúi người săn sóc nhẹ giọng hỏi cô, “Vấn đề của em, hiện tại có cần đi lên hỏi anh ấy nữa không?”

Nước mắt Lan Khê rung động, nhìn Kỷ Hằng, nước mắt nóng bỏng sắp tràn ra khỏi vành mắt.

Hết chương 145

146. Chương 146: Quen Rồi Sẽ Không Đau Đớn Nữa

Editor: MạnNhi

Nước mắt của Lan Khê rung động, liếc mắt nhìn Kỷ Hằng, nước mắt nóng bỏng cũng nhanh chóng tràn quanh vành mắt

Cô nhớ Mộ Yến Thần đã nói rồi. Diễn-đàn-Lê- Quý-Đôn

Anh nói, tự rước lấy nhục, nhìn thật là khó coi.

Thực sự chính anh đã tạo ra một trò chơi cấm kỵ, vì kích thích, anh không tiếc cường bức cô, bức bách cô, dụ dỗ cô phá tan phòng bị trong lòng để ở chung một chỗ với anh. . . . Nửa thật nửa giả, lạnh lùng giấu cợt, nhưng đáng chết là cô vẫn còn thương anh.

Đầu ngón tay ra sức bấm vào lòng bàn tay, đau đến bén nhọn, nhưng chỉ là đau trong lòng.

“Em không có chuyện gì đâu, ” cô rõ ràng khàn giọng nói, cười thê lương, “Kỷ Hằng, cảm ơn anh đã đưa em về nhà.”

Kỷ Hằng lẳng lặng đưa mắt nhìn cô, hy vọng nhìn trong con ngươi của cô anh có thể phỏng đoán được cảm xúc, nhưng hết lần này tới lần khác không đúng, tâm tình của cô đã sớm tiết lộ tâm tư của cô, chính cô vẫn còn không biết.

Nhech nhẹch môi, anh tiến lên nhẹ nhàng giữ chặt gáy hôn thật sâu lên trán của cô.

“Anh đi nha. Lan Khê.” Anh dịu dàng nói nhỏ. Diễn-đàn-Lê- Quý-Đôn

Trong Mộ gia, sắc mặt Nhan Mục Nhiễm nóng bỏng, tay chân luống cuống ngồi xuống.

Quả thật cô đã quên mục đích mình đến Mộ trạch là gì, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, mặc dù nụ hôn vừa rồi chỉ là nhẹ nhàng dán lên, một chút vuốt ve cũng không có, nhưng khoảng cách gần như vậy cũng khiến cô đỏ mặt, mồ hôi trong lòng bàn tay ướt ướt, trái tim đập mạnh!

Chúc bạn đọc truyện vui vẻ tại diendan

Lúc đó anh gần như lãnh khốc bá đạo kiểm chế cô, xương cốt của cô cũng hơi đau, nhưng cảm thấy cảm giác như vậy cực kỳ tuyệt vời !

Nhưng khi cô nhìn thấy bóng dáng của một người đi vào từ cổng thì cô mới kinh hãi, trong nháy mắt đôi mắt trợn to lên! !

—— Lan Khê đẩy cửa chính phòng khách ra, đôi mắt trong suốt khê ửng hồng, lại lạnh như băng rất đáng sợ.

Ánh mắt của Nhan Mục Nhiễm, “Ba!” rồi lập tức nhìn về phía Mộ Yến Thần! !

“Dì cũng không nghĩ tới con đến lúc này, không có gì chuẩn bị, đơn giản ngồi một chút uống ít trà nhé, Trương tẩu. . . .” khuôn mặt của Mạc Như Khanh, trong nháy mắt nhìn thấy Lan Khê ở đây cũng ngơ ngẩn, cương cứng, cánh môi trắng đến không còn chút máu lạnh lùng nói, “Tại sao bây giờ cô mới trở về? Tôi hôm qua cô đi đâu vậy hả? Buổi sáng khi cảnh sát tới đến tôi đi gọi cô mới phát hiện ra cô không ở nhà, tôi phải để bọn họ đi về, gọi điện thoại cho cô cô cũng tắt máy. . . . Ngày hôm qua mới có chuyện như vậy, cô cảm thấy chưa đủ phải không?” Diễn-đàn-Lê- Quý-Đôn

Lời nói đau nhói mà chói tai này, chính là do Mạc Như Khanh nói.

“. . . . Không có chuyện gì thì tôi lên tầng.” Lan Khê lạnh giọng nói, ánh mắt lạnh lùng bình tĩnh, rồi quay người đi lên trên tầng. Bây giờ cô biết, dù người xa lạ đối xử tàn nhẫn với cô, cũng không bằng một câu nói như một dao đau nhói của người thân dành cho cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cô tự nói với mình, phải quen thôi.

Mộ Lan Khê à, quen rồi thì cũng không đau đớn nữa.

“Cô. . . .” Mạc Như Khanh cau mày, bị thái độ lạnh như băng của cô kích thích khiến tay run rẩy, còn chưa kịp mở miệng cũng đã bị giọng nói trầm thấp lạnh như băng ngắt lời: “Em đến đây làm gì vậy?”

Mộ Yến Thần ngược mắt, lạnh giọng hỏi Nhan Mục Nhiễm ở một đầu ghế sa lon.

Nhan Mục Nhiễm cố gắng đè nén khiếp sợ giấu kín trong lòng, dần ổn định suy nghĩ, lòng mi rung động nói giọng khàn khàn: “Em vừa nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới, bác trai đã tỉnh lại rồi.” Diễn-đàn-LLLLê- Quý-Đônmm

——! !

Một câu được nói ra, toàn bộ mọi người trong phòng khách cũng chấn động tại chỗ.

“ Vậy còn chờ gì nữa?” sắc mặt Mạc Như Khanh từ trắng bệch trở nên đỏ, tay chân luống cuống, “Vậy còn ngồi ở đây làm gì, còn không nhanh đi đến bệnh viện.”

“Bác gái!” Nhan Mục Nhiễm gọi bà, khuyên bảo, “Anh y tá trưởng nói với cháu bác ấy vừa mới tỉnh, tình huống vẫn chưa ổn định, bây giờ sợ sau khi mọi người đến thì nói ra những lời kích thích khiến trái tim của bác ấy xảy ra vấn đề, bây giờ cần chuẩn bị mấy giờ để bình tĩnh, nên để cho cháu đến đây thông báo trước ọi người, nhớ đừng kích thích ông ấy quá.”

Dường như ngay lập tức Mạc Như Khanh đã hiểu Nhan Mục Nhiễm bản khoản điều gì! Cảm xúc trên mặt càng phức tạp rồi rắc hơn !

Ai cũng rõ ràng ban đầu vì sao Mộ Minh Thăng lại bất tỉnh, tình huống hiện tại như vậy, nên cho ông ấy một lời giải thích như thế nào mới được đây?

Ánh mắt Mộ Yến Thần giá lạnh như thường, hạ hai chân xuống, cầm cái chìa khóa lên rồi đi ra ngoài cửa.

“Yến Thần! Con” Mạc Như Khanh ở phía sau gọi to.

“Con đi xem một chút.” Anh lạnh lùng nói.Diễnnnn ĐannnnLê Quý Đônmmmm

Nhan Mục Nhiễm nhìn tình hình một chút, vội vàng đứng dậy đuổi theo, Mạc Như Khanh cũng hoảng hốt luống cuống, bảo Trương tẩu thu thập chút đồ, thông báo cho Lão Lưu lái xe, lập tức theo bà đi bệnh viện. Mà trong cảnh lộn xộn Mạc Như Khanh chợt thấy Lan Khê sững sốt đứng trên bậc thang, trong nháy mắt giận tái mặt: “Cô ở nhà mà ngây ngốc đi, đừng có mà đi, Trương tẩu, nhanh lên một chút chúng ta phải đi rồi !”

Trong con người đo đỏ của Lan Khê nghiền nát đau đớn, đưa tay vịn cầu thang đi xuống.

“Không phải tôi bảo cô ở đây không được đi sao? Cô còn muốn làm gì ông ấy? !” tâm tình Mạc Như Khanh rối loạn, tức giận nói với cô.

“Đó là ba tôi, sao tôi lại không thể đi?” Cô lạnh như băng đáp lại, giọng nói vang vang mạnh mẽ.

Mạc Như Khanh căng thẳng trong lòng, cau mày: “Cô.”

Trong đáy lòng bà một lần nữa xác định Lan Khê đang cố ý, nhìn dáng vẻ lạnh lùng suy yếu của cô lúc này, cái trán còn sưng, một miếng băng gạc nhỏ che lên vết thương, nhìn qua giống như trong lúc Mộ Minh Thăng bị bệnh nặng đã có ai bắt nạt cô ta vậy! Chuyện quan trọng hơn, chuyện tai nạn xe cộ và bắt cóc đó, không thể để Mộ Minh Thăng biết nhanh như vậy! (ôi!!! ức chế ức chế ức chế vs mụ MNK này quá đi >.<>

Mộ Yến Thần đi ở phía trước,

Bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi chậm rãi dừng lại.

Anh lạnh lùng quay đầu lại, gót giày chuyển tới một góc độ để nhìn Lan Khê, ánh mắt u ám lộ ra sát khí, môi mỏng khẽ mở: “Bị cưỡng bức mà hồi phục nhanh như vậy à? Đừng có đi ra ngoài làm mất mặt Mộ gia. như vậy.”

Nói xong anh dứt khoát đi ra ngoài, bóng lưng thẳng đứng lạnh lùng, không ai có thể nhìn ra đến tột cùng anh đang che giấu tâm tình gì.

Lan Khê nghe câu này, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trắng bệch, trong tròng mắt hiện ra một tia cảm xúc đau đớn đến nghẹt thở, khẽ run không nói ra lời.

Mộ Yến Thần, từng chữ từng câu của anh đều là vũ khí sắc bén, cô nghe một lần thôi đã cảm thấy trái tim bị đâm đến máu tươi đầm đìa.

Trong nháy mắt ở trong phòng khách cũng không còn ai, căn phòng trống không to như vậy chỉ còn một mình cô.

Lan Khê chán nản di chuyển hai bước, đến bậc dưới cùng, ngồi trên bậc thang nhẹ nhàng ôm lấy bản thân. Trong con người nước mắt nổi lên, trong lòng đau đớn gay gắt, cô cũng rất muốn cười lạnh lùng, cô nên làm như thế nào để giải thích với mọi người, cô vẫn trong sạch, cô không gặp chuyện ngoài ý muốn. Trên thế giới này chỉ có một người từng cường bạo cô, người kia chính là anh ruột của cô.

Nước mắt rơi xuống, Lan Khê cắn chặt môi của mình, cắn đến rớm máu, nụ cười lạnh lại càng sâu.

Cô suy nghĩ không rõ lắm, ai có thể nói cho cô biết —— tại sao đột nhiên anh lại có thể trở nên xấu xa như vậy. xấu xa đến mức muốn dồn cô đến giáp ranh của yêu và hận, lại nhẫn tâm như vậy, cô sẽ không nhận được mà hận anh cả đời.

.

” Vừa mới ở cửa ra vào đột nhiên anh hôn em, có phải bởi vì thấy Lan Khê đang ở đằng sau em hay không?”
Đi ra ngoài, Nhan Mục Nhiễm liếc nhìn trong gió lạnh, mắt hồng hồng hỏi người đàn ông mạnh mẽ kiên cường trước mặt.

Mộ Yến Thần vẫn lạnh lùng như thường, không hề để ý tới cô ta.

Trong lòng Nhan Mục Nhiễm như bị đâm, run rẩy nói: “Mộ Yến Thần, em không phải là công cụ để anh lợi dụng, em cũng là phụ nữ, lần sau khi anh muốn làm hành động này với em, cũng xin để ý cảm thụ trong lòng em một chút ! !”

Cô vui mừng lâu như vậy, vậy mà lại phát hiện đó chỉ là một bên tình nguyện diễn trò!

Cửa xe đã mở Mộ Yến Thần lạnh lùng đứng dậy, ngoái đầu nhìn lại nhìn cô: “Không muốn bị lợi dụng, vậy tại sao không cút xa một chút vậy?”

“Anh ——!” Nhan Mục Nhiễm trợn to hai mắt, tức giận đến tức ngực.

“Vậy thì cô cảm thấy tôi nên vì hành động căn bản không thể gọi là động tác hôn mà có trách nhiệm với cô à?” Anh tiếp tục lạnh lùng hỏi, “Cũng không phải là không thể, cô tùy ý lựa chọn phương pháp đi, chỉ là đừng đòi hỏi muốn tôi yêu, đối với cô, tôi không có nghĩa vụ đó.”

Giọng nói của anh lạnh buốt, âm thanh u ám như vậy, như là tàn nhẫn trút một cái tát vang dội ở trên mặt của cô ! !

Sắc mặt Nhan Mục Nhiễm đỏ lên, trơ mắt nhìn anh lên xe, cổ kìm nén nổi thống khổ khi bị anh nhục nhã!

Cô kìm chế nước mắt, mở cửa ghế lái phụ ra.

“Cút xuống phía sau đi.” Mộ Yến Thần cầm tay lái, lạnh nhạt đuổi.

—— vị trí này, không phải chỗ cô ta có thể ngồi.

Trong lòng Nhan Mục Nhiễm đau nhói một lần nữa, nước mắt rưng rưng sắp trào ra, tức giận đến mức đập giày cao gót lui về phía sau mấy bước, lên ngồi phía sau tay lái.

Trong bệnh viện, Mộ Minh Thăng thở bằng bình dưỡng khí, đã tỉnh lại, nhưng dường như trong nháy mắt đã già đi mười tuổi.

“Minh Thăng! !” Mạc Như Khanh vội vàng đi tới, gấp đến độ hai mắt đều đỏ, đi tới rồi cúi xuống nhìn ông, cầm chặt tay ông.

Mộ Yến Thần đi đến vị trí cuối giường thì đứng lại, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào ông, trong đầu nhớ lại ngày đó ông ngắt xỉu, Lan Khê hoảng hốt từ dưới lầu chạy đến, đau lòng nên gào thét chói tai.

Cho dù từ trước đến giờ người đàn ông này có nhiều lỗi lầm, không đúng nhiều hơn nữa, ông vẫn là cha ruột của Lan Khê.

Cô ấy kính trọng ông như vậy, để ý ông, coi trọng ông vì thế không thể mặc kệ ông ấy.

“Thân thể ông còn chưa tốt, bây giờ đừng nghĩ tới những chuyện khác có được hay không?” Mạc Như Khanh nhẹ giọng khuyên bảo ông, đau lòng cau mày, “Dạy bảo con cái thì có thể về nhà, chúng nó khiến ông tức giận thế nào ông nói cho tôi, tôi giúp ông dạy bảo là được.”

Ánh mắt của Mộ Minh Thăng thiếu sức sống nhưng trang nghiêm, còn chưa kịp phát tay ngắt lời bà, chỉ nghe thấy một giọng nói trầm tĩnh đầy từ tính vang lên ở phía sau: “Mẹ đi ra ngoài trước đi, để con nói chuyện với ông ấy.”

Hết chương 146

147. Chương 147: Chỉ Có Tôi Mới Có Quyền Làm Tổn Thương

Mạc Như Khanh run lên một cái, ngoái đầu nhìn lại, trong hốc mắt lệ quang lóe lên: “Yến Thần.”

Lòng của bà nhúu chặt lại, chỉ sợ nó nói thêm câu nào thiếu sót lại làm cho Mộ Minh Thăng chịu thêm kích thích, bà đã dặn dò nó, chuyện này chỉ cần đẩy hết lên trên người của Lan Khê là được rồi! Chỉ mong nó có thể làm cho Mộ Minh Thăng tin tưởng.

Ánh mắt lạnh lùng quét qua trên mặt bà, môi mỏng sắc bén của Mộ Yến Thần mím chặt, không để cho ai kịp kháng cự liền phun ra hai chữ: “Đi ra ngoài.”

Mạc Như Khanh hoàn toàn bị ánh mắt nghiêm nghị đó là cho khiếp sợ! !

Sắc mặt bà lúc đỏ lúc trắng, không tình nguyện buông lỏng bàn tay Mộ Minh Thăng ra, nhìn ánh mắt già nua nặng nề của ông ấy cũng là muốn cùng con trai của mình nói chuyện, bà đành phải mang theo ầm ức mà đi ra ngoài, giày cao gót “Lộc cộc lộc cộc” vang lên có chút cô đơn.

Ra khỏi cửa phòng bệnh, trong lòng Mạc Như Khanh vô cùng bồn chồn, không ổn định.

Ánh mắt bà run run, đè ép lồng ngực đang kịch liệt thổ dốc, kìm chế gương mặt đang tái nhợt lại từ từ nhích từng bước một tới cửa, đỉnh sát vào trên cửa cố nghe động tĩnh bên trong ——

“Cha cũng thấy rồi?” Mộ Yến Thần ngồi trên ghế cạnh giường, lạnh lùng ngược mắt lên, nhàn nhạt mà nói ra.

Ánh mắt Mộ Minh Thăng đầy khắc nghiệt và nghiêm nghị, mặt bắt đầu đỏ lên, nhịp tim cũng bắt đầu nhảy lên biểu hiện tâm tình ông lúc này rất kích động.

“Lan Khê rất lo lắng cho cha, vẫn luôn rất lo lắng, cho nên cha không cần phải lo lắng về những thứ mà cha đã nhìn thấy, là do cô ấy không hiểu chuyện.” Anh trầm tĩnh nói ra câu thứ hai.

Sắc mặt của Mộ Minh Thăng tái xanh đầy căng thẳng, gắt gao nhìn chăm chăm vào anh!

Không khí trong phòng trở nên yên tĩnh, ánh mắt sắc lạnh của Mộ Yến Thần từ từ bình tĩnh lại, nhẹ giọng nhấn rõ từng chữ, từng chữ rõ ràng: “Đây là lần đầu tiên con nói việc này, cũng chỉ nói một lần này thôi. Con thích em ấy, từ ngày con bước vào Mộ gia liền bắt đầu thích, em ấy vẫn luôn cự tuyệt, chỉ là con không muốn buông tha —— Ngày mà cha nhìn thấy những việc đó, là do con không kìm hãm được, xâm phạm em ấy.”

Ngón tay thon dài nâng lên, xoa xoa mi tâm, anh lạnh lùng ngược mắt lên, tiếp tục đưa mắt nhìn người trên giường bệnh, lạnh lùng nói: “Chuyện này là lỗi của con, không liên quan gì tới em ấy, con cũng có thể

bảo đảm với cha sau này những chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa, cho nên không cần nổi giận với em ấy, càng đừng làm thân thể mình bệnh nặng hơn. Nếu như cha cảm thấy chưa hết giận, tùy cha làm sao thì làm, nhằm vào con là được.”

Ngoài cửa, Mạc Như Khanh nhất thời trợn to hai mắt, cảm thấy quả thật không thể tưởng tượng nổi.

—— Nó tại sao có thể nói như vậy. Nó tại sao có thể nói như vậy!

Không đợi bà kịp phản ứng, bên trong liền truyền đến “Ầm! !” “Xoảng! !” mấy tiếng nổ vang lên, mấy mạch máu trên trán Mạc Như Khanh cũng đập thành thịch, sắc mặt bà trắng bệch, luống cuống tay chân mở cửa xông vào! !

Phòng bệnh to như vậy, khắp nơi trên mặt đất đều là mảnh vụn của bình hoa.

Mộ Minh Thăng phát hỏa, một chữ cũng không nói, chỉ nhặt giỏ trái cây cùng bình hoa ở trên đầu giường phan về phía thẳng con trai dám làm những “Hành vi cầm thú” với em gái của mình! !

Bình hoa rớt bể, mảnh vụn văng đầy đất, mà ông không nhìn thấy bên trong mâm đựng trái cây còn có một con dao gọt trái cây, thân dao cũng hướng Mộ Yến Thần đập tới, lưỡi dao xướt qua gò má anh tuấn của anh, sát qua mu bàn tay, sau đó một tiếng “Ầm” nữa vang lên ở góc tường.

Mạc Như Khanh hít sâu một hơi che miệng lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn tất cả mọi việc ở trước mắt, còn trên mặt và trên tay Mộ Yến Thần đều bị dao xẹt qua để lại vết máu, nhất là mu bàn tay, vết thương toát ra máu, nhỏ giọt trên mặt đất.

“Anh làm cái gì vậy. Minh Thăng, anh làm cái gì vậy? ! Yến Thần là con trai ruột của anh đó! !” Mạc Như Khanh rưng rưng thét lên một câu.

Mộ Minh Thăng cũng thở gấp trợn to hai mắt, cũng giống như là bị tình cảnh trước mắt hù sợ, ông quên mất dao vẫn còn ở bên trong mâm đựng trái cây.

Với cái loại sức lực đó, lại còn không chú ý, nếu mũi dao không phải xẹt qua mu bàn tay mà lại đâm vào trong mắt thì phải làm thế nào? ! ! !

Mộ Yến Thần vẫn ngồi yên lặng như cũ.

Nghiêng mặt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Mộ Minh Thăng một cái, cảm thấy những gì mình nên nói cũng đã nói xong, còn lại chỉ có thể mặc cho số phận, anh lau máu tươi đang chảy trên trên mu bàn tay, đứng dậy đi ra ngoài.

Trong lòng Mạc Như Khanh hốt hoảng, bất ổn, lau nước mắt đi đến chỗ Mộ Minh Thăng, giúp ông đắp kín chân: “Được rồi, anh đừng tức giận nữa, nghỉ ngơi thật tốt, Yến Thần cũng nói đúng một câu đó, làm cái gì cũng đừng để ảnh hưởng đến sức khỏe, anh” Trong lòng bà đột nhiên đau xót, nuốt nước mắt xuống, “Anh nằm đây đi, em đi ra ngoài một chuyến.”

Bà nói xong trong lòng cũng mang theo chua xót cùng tức giận, lần nữa đi ra ngoài.

Trong hành lang ——

“Con nghĩ mình đang làm cái gì? Yến Thần, con tốt nhất nói rõ ràng với mẹ con nghĩ mình đang làm cái gì hử! !” thanh âm bén nhọn của Mạc Như Khanh, con mắt đỏ ngầu theo dõi anh, “Mẹ không phải chưa từng dạy con? Mẹ đã nói với con chờ tới lúc cha con tỉnh lại, sự việc đó cứ trực tiếp đẩy qua cho Lan Khê là đủ rồi! Nó là một con bé không hiểu chuyện, mê luyến, quyến rũ con. Đây chính là lời giải thích tốt nhất! ! Con rốt cuộc có hiểu hay không đây là tình huống gì? Mẹ gọi con từ Los Angeles trở về, là muốn con cứu vớt Mộ gia, về sau tất cả tài sản cùng quyền thừa kế Mộ thị đều là của con đấy! Như thế này thì cha con làm thế nào có thể đem những này giao cho con nữa chứ? ! ! Con nói mấy câu, liền đem toàn bộ công sức hơn nửa năm nay của con toàn bộ phá hủy! !”

Hành lang dài, tràn đầy âm thanh gào thét của bà.

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần ngược lên, liếc nhìn bà, cười lạnh một tiếng xoay người tránh ra.

Không thể nói lý.

Mạc Như Khanh lập tức kích động, ánh mắt kịch liệt run rẩy, gọi tên anh: “Yến Thần. Mộ Yến Thần! !”

Bóng dáng thon dài mảnh mẽ đầy rắn rỏi của anh đứng lại, ánh mắt tỏa ra lạnh lùng.

Mạc Như Khanh đi giày cao gót “Lộc cộc lộc cộc lộc cộc” đuổi kịp tới: “Bây giờ con lập tức đi vào nói cho rõ ràng, cứ nói theo mẹ, không làm cho ba con mất đi lòng tin với con.”

“Bà đủ rồi.”

Giọng nói lạnh lùng như băng chậm rãi khắc ra, mang theo một cỗ khí lạnh ngắt lời bà.

Mộ Yến Thần nghiêng người đi tới đối diện bà, khát máu cười lạnh: “Mạc Như Khanh, bà đủ rồi.”

“Tôi cho bà biết. Không cần đem hi vọng của bà tất cả đều ký thác trên người tôi, tôi trước kia quá ngu xuẩn mới có thể đối với cái danh nghĩa làm mẹ của bà mà chờ mong, tôi nói cho bà biết bắt đầu từ bây giờ, sẽ không thể nữa, bởi vì bà —— không có cái tư cách đó. Còn sự việc kia, tôi nhất định phải nói với bà ——”

Anh cười lạnh, khoe miệng cong lên đầy máu tanh, con người lạnh lùng bén nhọn: “Về sau khi ở nhà, không nên tùy tiện bày sắc mặt ra cho Lan Khê nhìn, phải biết là từ khi em ấy ra đời đến bây giờ, chưa làm qua chuyện gì thật có lỗi với bà, hơn nữa cũng không có chút quan hệ nào với bà, cho nên tốt nhất bà nên thu hồi cái sắc mặt ghê tởm đó lại đi—— tôi đáp ứng với bà không cùng em ấy ở chung một chỗ, cũng không có nghĩa là bà có thể tùy tiện tổn thương em ấy. Em ấy là của tôi, chỉ có tôi mới có thể làm tổn thương, những người khác tuyệt đối không được, hiểu không?”

Mạc Như Khanh trừng lớn hai mắt, bờ môi run rẩy, bị khí lạnh của anh chấn trụ, quay ngược lại không thể tưởng tượng nổi mà nhìn chằm chằm vào anh!

Tại sao bà lại có loại cảm giác này?

Người đứng đối diện này, không còn là con trai của bà nữa, mà là kẻ địch của bà sao?

Con trai bà chưa từng dùng ánh mắt như thế nhìn bà, cũng chưa từng trực tiếp gọi tên bà như vậy! ! Bà vẫn là mẹ của nó, tuy nhiên bà lại cảm thấy hoảng hốt Nó đã không nhận ra nữa rồi hả ?

Sợ hãi cùng chột dạ không ngừng lan tràn ở trong, bà run rẩy, cố gắng đi tới bắt lấy cánh tay của anh: “Yến Thần.”

Mộ Yến Thần lạnh lùng lui về phía sau một bước, cuối cùng liếc nhìn bà một cái, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Lúc Mộ Yến Thần ra tới cửa bệnh viện, mới nhìn thấy một bóng dáng đang đứng phía dưới phòng bệnh.

Lan Khê tới.

Cô ngược đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào nơi cha mình đang nằm .

Cô không dám đi lên, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy có hộ sĩ mở cửa sổ ra hóng mát, vẻ mặt tươi cười quay đầu lại cùng người ở trong phòng bệnh nói chuyện, bộ dạng vui mừng như vậy, đủ để cho cô suy đoán, cha hiện giờ đã khỏe hơn nhiều rồi.

Cổ rất chua.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô quay lại, một lần nữa vùi vào trong khăn quàng cổ màu đỏ rực, ánh mắt kinh ngạc ngược lên, đột nhiên cùng người phía trước đụng mặt! Cô hoảng hốt một hồi mới phản ứng được, là Mộ Yến Thần.

Bốn mắt chạm nhau, đều là ánh mắt lạnh như băng.

Cô giống như là một con nhím, cả người đột nhiên đầy gai, lạnh lạnh mâu thuẫn của với anh, không chút nào thối lui.

Mộ Yến Thần nhìn cô một hồi lâu, con người lạnh như băng thu hồi, rất nhanh nắm lấy chìa khóa xe trong tay đi lướt qua cô, đến bãi đậu xe của bệnh viện lấy xe, anh không biết cô làm sao tới đây được, lát nữa lại làm như thế nào để trở về.

Từ bệnh viện về đến nhà, là một đoạn đường rất dài.

Lúc cùng anh sát vai, Lan Khê nghe được trái tim mình vỡ vụn, người mình yêu thương, quen thuộc nhất lại trở nên lạnh lùng như thế, cô không biết anh làm thế nào thích ứng, nhưng cô thật sự không chịu nổi.

Hốc mắt khẽ ướt át, Lan Khê cảm thấy nơi này chợt trở nên lạnh cóng, tay chân cô cũng thấy đau rồi.

——“Tại sao lại lạnh như thế này?”

——“Thể chất của em không tốt, di truyền từ mẹ em, đến mùa đông là tay chân đều lạnh như băng, có sưởi ấm thì cũng chỉ ấm lên được một lát thôi.”

——“. , tới đây.”

Xa xôi như vậy, hiện tại nhớ tới chỉ cảm thấy trong lòng đau quá, đau đến mức cô cảm thấy hít thở không thông.

Cô xoay người, định trực tiếp đi bộ về nhà.

Lúc đi tới nửa đường liền cảm thấy phía sau có một trận gió, chiếc xe chạy ở trên tuyết phát ra tiếng vang, “Vèo!” một tiếng vượt qua cô, ngay cả tí lưu luyến cũng không có.

Cô trở mắt nhìn anh đi xa, ánh mắt trong trẻo mở ra, dời ánh mắt đi, chỉ cảm thấy khóe mắt chưa xót đau đớn.

Tay chân cũng không cảm thấy ấm, trực tiếp bại lộ trong không khí, đi trên con đường tuyết, làm cho xương cũng bị lạnh cóng đến đau nhứt, nhưng cô lại cảm thấy đau như vậy cũng tốt, đau như vậy sẽ không thể suy nghĩ lung tung.

148. Chương 148: Chúc Tôi Cái Gì? (1)

Từ bệnh viện về nhà, đi hết một một giờ đồng hồ.

Mặt Lan Khê bị không khí lạnh làm cho đỏ bừng, hơi thở hà ra nhanh chóng biến thành sương, tay chân cũng không còn tri giác nữa, mù mờ ngơ ngàng nhìn thành phố, sau tết bầu không khí ở thành thị vẫn còn chút náo nhiệt.

Chu Tự Thanh từng viết, “Náo nhiệt là của bọn họ, còn ta cái gì cũng không có” .

“ ” Cô chợt cười một cái, nụ cười sáng rõ đầy ắp giống như đang cười nhạo chính mình, từ lúc nào mà cô lại có cái tâm hồn văn nghệ buồn nôn đến như vậy, là do cười nên khóe mắt liền xuất hiện một tầng nước mắt ảm áp, sáng trong lóe ra, thật lâu không tiêu tan.

Lạnh quá.

Cô cũng không có chú ý tới, ở sau lưng cách đó không xa, vẫn có một chiếc xe đang đi theo cô.

—— Một chiếc xe màu đen hình giọt nước, ở đầu đường quẹo một cái, lượn một vòng rồi lại trở về con đường này, tốc độ xe thả rất chậm, bánh xe phủ đầy tuyết, phát ra tiếng kéo kẹt. Người ở trong xe đưa mắt nhìn cô, cùng đi một đường với cô.

Ánh mắt lạnh lùng lộ ra tơ máu, gương mặt tuần tú của Mộ Yến Thần trắng bệch, lẳng lặng đi theo cô, nhìn cô đi.

——Cô quẹo cua.

—— Cô đi cà nhắc nên bị tuyết phủ đầy người.

—— Cô dừng ở cửa tiệm Haagen-Dazs*, nhìn tủ kính một hồi lâu.

*Tiệm kem

Đi đến đâu anh cũng theo sát đến đó.

Lúc chạy vượt qua cô, anh thật sự cho là mình có thể tuyệt tình, anh đã cảnh cáo mình không được quay đầu lại, nhưng anh lại không cách nào ngăn được ánh mắt mình nhìn vào kính chiếu hậu, bóng dáng của cô ở bên trong càng ngày càng trở nên nhỏ, lẻ loi, hung hăng níu lấy trái tim anh.

Đau đớn, ngay chính lúc đó, ập vào trên người anh.

Anh sắp bóp vỡ tay lái mới có thể áp chế cơn đau này, chạy theo cô, từ từ như vậy hết một giờ đồng hồ.

Anh thậm chí nghĩ.

Nếu như cả đời này không thể ở chung một chỗ, vậy có phải chỉ cần được nhìn thấy cô cả thôi cũng là đủ lắm rồi?

Nhưng có thể còn được thấy cô bao lâu nữa đây?

Cho đến khi cô có đối tượng trong lòng mình, kết hôn, tìm được hạnh phúc?

Ánh mắt thoáng cái đã đổ ngẫu, Mộ Yến Thần gắt gao nắm lấy tay lái mới không bị mất khống chế, chỉ tưởng tượng đến cảnh đó thôi cũng đủ làm cho anh đau lòng. Anh quả thật không thể hình dung được, trơ mắt nhìn cảnh đó, xảy ra ở trước mắt anh?

.

Lúc đến giờ ăn tối Lan Khê mới vừa ngủ dậy, trong lúc mơ màng nghe có người gọi cô dậy ăn cơm, cô khàn giọng đáp một tiếng rồi đi thay quần áo, kéo hộc tủ ra lại nhìn thấy bên trong có một cái áo sơ mi của đàn ông được xếp rất chỉnh tề.

Lan Khê kinh ngạc, cũng từ từ tỉnh táo lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên lạnh lạnh mà tái nhợt.

Mười ngày ở Los Angeles là một chuyến đi vô cùng ảm áp.

Đề nén đau đớn trong lòng ngực, cô không biết dừng khi từ đâu kéo tới, bàn tay nắm lấy cái áo sơ mi, đóng hộc tủ lại, cô muốn tìm Mộ Yến Thần, ánh mắt quét một vòng xuống dưới lầu tuy nhiên lại không nhìn thấy.

Cánh cửa ở bên cạnh lại chợt mở ra ——

Một bóng dáng mạnh mẽ rần rở lạnh lùng từ bên trong chậm chạp đi ra.

Mộ Yến Thần.

Bốn mắt chạm vào nhau, bắn tung toé ra loại ánh sáng lạnh lùng! !

Lan Khê đề ép khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt lại, tỉnh táo đưa quần áo, lạnh lùng nói: “Trả lại cho anh.”

Tôi không cần, trả lại cho anh.

Sắc mặt Mộ Yến Thần thoáng chốc tái nhợt, ánh mắt thâm thúy quay vòng liếc nhìn y phục, tiếp theo nhìn vào mặt cô, sâu kín hỏi: “Cô đã mặc qua?”

Ánh mắt Lan Khê run lên, bị vẻ lạnh lùng này làm cho lòng cô càng thêm giá lạnh.

Cười lạnh một cái, khóe miệng của anh liền hiện lên .

Nụ cười như vậy, đầy lạnh lùng và giễu cợt, đau nhói lòng người, lông mi dài của Lan Khê run lên, trơ mắt nhìn anh đến gần, trong tay chợt nhẹ đi, anh ưu nhã mị hoặc rút y phục, “Oành!” một tiếng, ném vào thùng rác bên cạnh!

Cô run lên một cái, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn kiên trì lên.

“Dơ bẩn thì nên vứt đi, chẳng lẽ cô lại còn muốn giữ lại làm kỷ niệm?” anh liếc nhìn cô, cười tà tứ đầy giễu cợt.

Động tác như thế, làm cho trong lòng của Lan Khê âm âm nổi lên một trận lửa lớn, lý trí của cô cũng bị cháy sạch, hít thở không thông phải đứng lên! Lúc anh ưu nhã sửa sang lại cổ áo, cùng cô thoáng qua thì Lan Khê lại ngoái đầu nhìn lại gắt gao nhìn chăm chăm vào anh, lạnh lùng nói: “Tốc độ đổi đàn bà của anh cũng thật là rất nhanh, có phải lần sau lúc bỏ rơi Nhan Mục Nhiễm, cũng sẽ đem những đồ mà cô ta chạm qua, ném vào trong thùng rác bỏ đi?”

Con người lạnh lạnh của cô ướm át, ngữ điệu giống như giễu cợt.

Vào DIEN DAN LE QUY DON để cập nhật chương mới nhất.

Thân thể của Mộ Yến Thần cứng đờ, bước chân chậm lại, lạnh lùng ngoái đầu lại nhìn cô, nở lên nụ cười nhạt.

Ánh mắt nhìn lướt qua toàn thân của cô, anh trầm giọng nhẹ nhàng nói: “Cô ấy so với cô có điểm sạch sẽ hơn.”

Cô so với cô ta bẩn thỉu hơn nhiều.

Mắt thấy bộ dạng của cô giống như cả bầu trời này đang sụp đổ, khóe miệng Mộ Yến Thần nhếch lên nụ cười lạnh, xoay người xuống lầu, không liếc nhìn cô thêm một cái nào nữa.

Lan Khê đứng tại chỗ, cả người bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Mùi cay xè, cô nắm thật chặt lan can, nhưng cho dù có nắm chặt đến đâu đi nữa, cũng không thể ngừng run rẩy được.

149. Chương 149: Rời Khỏi Anh Mãi Mãi

Lan Khê sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, nhưng vẫn cố tỏ ra dũng cảm, lạnh lùng hơn lúc đầu: “Tôi chúc anh tìm được người con gái yêu anh thật lòng, cùng nhau sống đến đầu bạc răng long——!”

Lời nói sau đó, cô không cách nào phát ra được nữa! !

Trên trán Mộ Yến Thần nổi đầy gân xanh, ngón tay trắng bệch vô cùng đáng sợ giữ chặt cái ót của cô, mãnh liệt hôn cô! Nh có chết cũng không muốn nghe những lời này của cô, có chết cũng không cũng không muốn không thể nào đụng vào cô nữa, anh hoảng hốt luống cuống hôn cô, cạy kẽ răng của cô ra mút chặt lưỡi của cô, không ngừng mút chặt hơn. Mút đến mức lưỡi của cô cũng thấy đau nhức, hương vị ngọt ngào vô cùng quen thuộc cuốn hút anh, kích thích làm cho đại não của anh không ngừng ông ông, không ngừng mê muội xoa xoa thân thể của cô như cố nhét cô vào thân thể của mình.

Lan Khê, anh không được ôm em như thế này bao lâu rồi?

. Thu hồi những lời em mới vừa nói lại. Lan Khê. Cầu xin em hãy thu hồi lại đi, chúng ta không rời xa nhau nữa.

Lan Khê kinh ngạc, một hồi lâu mới cảm thấy cái lưỡi đau nhức, cô run rẩy, cảm thấy hơi thở quen thuộc của phái nam rót đầy khoang miệng, tránh không khỏi, trốn không thoát, cô cũng kịp phản ứng.

Anh đang hôn cô.

Là Mộ Yến Thần đang hôn cô.

Cô chưa bao giờ dùng hết sức lực để giãy dụa.

Không ngừng nức nở nghẹn ngào do bị cắn nuốt mãnh liệt ở trong miệng, động tác giùng giàng của Lan Khê cũng bị chết non dưới sức mạnh thô bạo của anh, anh héo hông của cô, kịch liệt ấn cô thật chặt vào trong chỗ ngồi, bàn tay to lớn dùng sức cô định cơ thể đang giãy giụa cưỡng ép cô ngửa đầu lên hôn sâu hơn, bên trong xe chật hẹp chỉ nghe thấy một tiếng vang nặng nề, cô không cách nào thoát khỏi anh.

Cổ tay mảnh khảnh bởi vì liều mạng dùng sức mà ửng hồng lên muốn gãy lìa, chua xót từ trong lồng ngực cuộn cuộn đi lên, cuốn sạch tất cả các thần kinh của Lan Khê.

Cô cho là mình sẽ không khóc, nhưng khi nước mắt nóng bỏng run rẩy xông ra hốc mắt, cũng là lúc cô bị anh chiếm đoạt đôi môi, Cô cũng biết. Toàn thể giới này, cũng chỉ có Mộ Yến Thần anh mới có thể dễ dàng bức cô rơi nước mắt như vậy! !

——“Em có biết khi cùng em gái ruột làm. sẽ có cảm giác gì?”

——“Mộ Lan Khê có bao nhiêu cân lượng, trừ thân thể ra, em cảm thấy em có điểm nào, để cho tôi thích?”

Cả người Lan Khê không ngừng bị chua xót cuốn lấy, cực đoan, oán hận và uất ức điên cuồng đánh tới, cô không ngừng rơi nước mắt mà cắn xuống. Hung hăng cắn! !

Hận không đủ sức lực để xé toạt da thịt của anh ra.

Giống nhau đang đắm chìm trong cơn đau nhức, Mộ Yến Thần kịch liệt rung rẩy, cảm nhận được sức lực của cô, cắt vỡ môi lưỡi của anh, máu tươi trong nháy mắt tràn ra ở trong miệng, sâu đến như vậy, giống như đang cắt máu thịt của anh.

Vô cùng đau đớn, thế nhưng anh lại vui vẻ chịu đựng.

Đó là cái giá anh phải trả khi làm tổn thương cô.

Cho nên. Bảo bối, cứ cắn đi. Cắn sâu hơn một chút.

Anh nợ em, đã mang đau đớn đến cho em. em cứ cùng một lúc trả cho anh, có được hay không?

Bên ngoài cửa xe, truyền đến mấy tiếng kèn.

Xe bị cản lại trước cửa trường, xe ở phía sau không lái vào được, bóng đêm bao la sâu lắng hòa hợp với sắc thái bi thống, giống như toàn thể giới này có sụp đổ xuống cũng không thể ảnh hưởng đến bọn họ. Mà kia mấy tiếng tiếng kèn âm ỉ kia, lại làm cho cơn đau nhức đang đắm chìm không cách nào kiềm chế được của Mộ Yến Thần tỉnh lại.

Thừa thời cơ này , Lan Khê dùng hết tất cả hơi sức đem tên đàn ông đang nằm trên người mình đẩy ra, cả người kịch liệt run rẩy, tay nhỏ bé hoảng hốt đặt lên cửa xe, tay nắm cửa liền liều mạng mở đinh ốc chạy ra ngoài! !

Không khí lạnh ở bên ngoài tràn vào, hít tất cả khí nóng vào trong phổi, làm cho dây thần kinh cảm thấy đau.

Nhưng lại để cho cô thấy được mùi vị của tự do

Lan Khê ngoái đầu nhìn lại,nước mắt trong mắt kịch liệt lóe lên, đưa lưng về phía ánh đèn, hình dáng cô trở nên lờ mờ, tay nhỏ bé nâng lên nhẹ nhàng lau máu tanh trên khóe môi, giọng khàn khàn mở miệng ——

“Mộ Yến Thần, tôi nói cho anh biết. Tôi nhất định ở chỗ này cố gắng học tập. Ba tháng sau, tôi nhất định sẽ thi trường đại học A.”

Giọng cô khàn khàn, ngữ điệu “Nhất định” , trong mắt phát ra ánh sáng: “. Tôi nhất định sẽ rời khỏi anh,rời khỏi anh mãi mãi, đời này kiếp này, không gặp nhau nữa! !”

Cô gần như là đang gào thét, kèm theo run rẩy, giống như là một lời tuyên thệ trong đêm tối, giọng nói vang vang rất có lực!

Trong một thành thị xa lạ đầy giá rét, không có yêu thương, không có nhà, không có người thân. Lan Khê cảm giác mình đang đi trên một con đường dài, không có cuối đường, sinh mạng của cô giống như luồng ánh sáng yếu ớt ở sau lưng cô, chiếu sáng cho cô, làm cho cô ấm áp, giúp cô chống đỡ tiếp tục đi về phía trước, nhưng là bây giờ, chút ánh sáng ấy cũng bị dập tắt.

Ánh sáng duy nhất, niềm hy vọng duy nhất còn lại của cô, đang ở trước mặt.

Một đoạn đường này, dù là cô đơn, dù là thê lương, cô cũng sẽ tương lai tươi sáng của mình mà dốc hết toàn bộ sức lực, hướng về phía trước, đem hết toàn lực, lao đảo chạy tới.

Cô nhất định sẽ. Cô nhất định có thể làm được.

Hô xong những lời đó, Lan Khê không nhìn biểu tình của người đàn ông này, cô xoay người biến mất mình trong nước mắt, sải bước đi vào trong trường, bóng dáng đơn bạc nhanh chóng biến mất trong đám người nhón nha nhón nháo, cũng không quay đầu lại.

Giáo viên trong trường phụ trách tiếp đãi mấy bạn học đem hành lý của cô từ trên xe xuống, vốn còn muốn chào hỏi cha mẹ của cô, nhưng nhìn thấy người đàn ông tuần dật ở bên trong, lại bị vết thương ở khoe miệng đầy máu của anh làm cho sợ hãi, không dám nói nữa.

Mộ Yến Thần ngồi yên lặng, con mắt đỏ ngầu đưa mắt nhìn theo hướng cô rời đi, vẫn nhìn, hốc mắt nhanh chóng cảm thấy đau ê ẩm không dám nháy mắt.

Trong đầu quanh quẩn câu nói của cô, giống như rét lạnh trong ngày đông lạnh giá, hoàn toàn làm cho anh đông cứng .

Không biết mình đã ngồi bao lâu, khi anh có phản ứng lại, mấy chiếc xe hỗn loạn ở xung quanh cũng đã tản đi rồi, trong trường trời cũng đã tối, bốn phía tĩnh lặng đến đáng sợ, nghe được cả tiếng tuyết từ trên ngọn cây chảy xuống.

Anh ngồi thẳng dậy, thân thể cứng ngắc, đầu ngón tay thon dài tái nhợt đưa tới, khởi động xe, thuận tiện mở luôn kênh radio

Thanh âm mạnh mẽ lao ra, trong xe nhanh chóng không còn không khí cô đơn nữa.

Lan Khê. Mùa đông này, anh không biết, phải làm thế nào để vượt qua được.

150. Chương 150: Mất Khổng Chế Dị Dàng (1)

Editor: MạnNhi ĐBLQĐ

Khuôn mặt Lộ Dao biến sắc, đám bạn cùng lớp thêm một phát nữa, kéo chặt dây đeo cặp sách nhích tới gần.

“Cậu về nhà à?” Cậu nhẹ giọng hỏi, giống như chỉ lo dọa cô sợ.

Đôi mắt Lan Khê phát ra ánh sáng trong suốt, nhìn cậu không biết cậu muốn làm gì, chỉ cảm thấy cậu ấy quá đột ngột.

Hô hấp của Lộ Dao cũng hơi tắc nghẽn, nhìn cô không nói lời nào nên hơi sốt ruột, vội vàng nói: “Mình mua hai vé xe để trở về, vừa khéo chuyến xe năm rưỡi tối có thể về nhà, cậu có trở về cùng với mình không?” Diễn đàn Lê Quý Đôn

Có bạn cùng lớp ở sau lưng bọn họ, huyết gió vang dội, cười đến mức mặt mũi mờ không rõ.

Lộ Dao cau mày rất chặt, ngón tay chỉ chỉ đến nơi cách cổng trường không xa: “Đứng chờ ở đó nhé, mình đã nói qua với tài xế để bác ấy giữ chỗ ngồi, bảo đảm sẽ có chỗ ngồi, nên không cần chen, cậu có trở về hay không?”

Vẻ lạnh lùng lạnh nhạt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê hơi hòa tan, lông mi thật dài rũ xuống, mắt nhìn lướt qua hướng kia. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Thật ra thì rất đúng lúc.

Từ khi đến thành phố Z tới nay cô vẫn chưa trở về nhà, cũng không biết nên đi xe như thế nào.

Lộ Dao nhìn ánh mắt của cô khẽ buông lỏng, ngay lập tức cúi người nhận lấy rương hành lý trong tay cô, nụ cười treo trên khoe miệng: “Đồng ý rồi đúng không? Vay cùng đi đi.”

Lan Khê càng cảm thấy cậu ta quá đột ngột, đôi mắt trong veo liếc cậu, cuối cùng không nói gì nữa sóng vai đi cùng cậu ta.

Xung quanh tiếng huýt sáo, tiếng bàn luận, dần dần vang lên.

Lộ Dao nghiêng đầu làm vẻ mặt lạnh lùng trách móc bạn cùng lớp, vẻ mặt xanh đen rất đáng sợ!

Tuy nhiên với Lan Khê những thứ này cũng đã trở thành thói quen rồi.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống mặt đất, ánh sáng vàng rực rơi rải lên trên tất cả, trên cánh tay mềm mại mảnh khảnh của cô buộc qua loa một chiếc khăn tay màu trắng xanh, đơn giản che đi một vết sẹo đáng sợ kéo dài từ cổ tay đến tận khuỷu tay, vết sẹo có màu da nhàn nhạt, vẻ dữ tợn đã bị che đậy hơn một nửa. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Còn ở chỗ xương quai xanh—— phía trên cổ áo T-shirt tròn trịa lộ ra mấy dấu vết, làm cho người ta suy nghĩ viễn vông.

Sau khi lên xe rồi vào chỗ ngồi, Lan Khê yên tĩnh nhìn phong cảnh đang không ngừng hiện lên ngoài cửa sổ. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lộ Dao nghiêng mặt quay sang nhìn cô, sau một lúc lâu thì nghiêng người sắp đến, nhẹ giọng nói: “Mộ Lan Khê cậu nói với mình một câu được không?”

Tính cách ồn ào của cậu ta không chịu nổi sự trầm mặc này.

Lan Khê quay khuôn mặt nhỏ nhắn sang, ánh mắt trong trẻo như nước: “Nói gì?”

Lộ Dao liếm liếm môi, lướt nhanh qua vết thương dữ tợn trên thân thể cô: “Nói về vết thương của cậu, là bị làm sao vậy?”

Ở dưới lông mi thật dài đôi mắt trong veo chớp cũng không chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô cúi xuống, sau đó đôi môi đỏ mọng khẽ mở: “Mình gặp phải một kẻ khôn kiếp, bị lừa, sau đó thì có những vết thương này.” Diễn đàn Lê Quý Đôn

“ ” Lộ Dao nhìn chằm chằm vào mắt của cô, rồi im lặng một hồi lâu.

Cậu cảm thấy, giao tiếp với mỹ nữ, thật sự là có chương ngại.

Ngoắc ngoắc khóe miệng giả vờ nở nụ cười, cậu ngoan ngoãn ngồi xuống một câu cũng không nói nữa.

Lông mi thật dài của Lan Khê cũng chậm rãi rũ xuống, không nói gì nữa, tiếp tục ngẩn nhìn phong cảnh. [Chúc bạn đọc truyện vui tại diendan](#)

—— ai cũng không thể nghĩ đến, khi xe đến thành phố C, lại gặp chuyện không tốt.

Xe dừng lại ở một địa điểm trong nội thành, cách bến xe rất gần, sắc trời đã dần dần tối, ở khoảng cách mười mấy mét cũng không nhìn thấy người, ánh đèn rực rỡ chiếu xuống cả thành phố, ấm áp giữa mùa hè khô nóng.

“Tiền vé xe.” Lan Khê móc tiền lẻ ra, xuống dưới xe thì đưa cho cậu ấy.

Lộ Dao nhìn tiền cô đang cầm một chút, khóe miệng nâng lên nụ cười nhẹ: “Là mình chủ động muốn cùng về nhà với cậu, cậu không cần đưa tiền ình đâu, là mình tự nguyện. Hơn nữa cũng không đáng bao nhiêu tiền.”

Ánh mắt Lan Khê không muốn tranh cãi, đã nắm cổ tay của cậu ấy rồi nhét tiền vào, lùi lại một bước cầm lấy tay cầm của va li hành lý nhỏ của mình, xoay người bỏ đi.

Lộ Dao giật mình! [Chúc bạn đọc truyện vui tại diendan](#)

Cậu đuổi theo muốn trả lại cho cô, nhưng không hề nghĩ tới trong mờ tối có một bóng dáng đầy mong đợi chạy về phía cậu, khi cậu muốn đuổi theo hướng đi của Lan Khê thì sượt qua bả vai của Lan Khê, nhào vào ngực của cậu! !

“ ” bước chân của Lộ Dao bị đụng phải, suýt nữa thì đứng không vững.

Đợi đến khi cậu đứng vững anh mới thấy rõ ràng khuôn mặt đáng yêu trong ngực, chính là Y Đóa đã lâu rồi không gặp.

“Làm sao bây giờ cậu mới đến?” Y Đóa ở trong lòng anh, gương mặt đỏ bừng, lòng tràn đầy oán trách, “Mình chờ cậu hai giờ rồi, bình thường cậu cũng không ngồi chuyến xe này mà!”

Lộ Dao không để ý tới cô, nhúu mày kéo thân thể của cô ra, chạy lên kéo bả vai của Lan Khê: “Aiz, mình nói thật tiền này cậu không cần phải trả ình đâu, cậu cứ rần muốn phân chia rõ ràng như vậy thì thật là khó nhìn, có biết không?”Chúc bạn đọc truyện vui vể tại diendan

“Lộ Dao! !” Trong nháy mắt sắc mặt Y Đóa xanh mét, ở sau lưng gọi cậu ấy.

Chạy đến nơi, ở dưới đèn đường cô liếc mắt nhìn gương mặt của cô gái này, thoáng chốc càng khiếp sợ hơn: “Mộ Lan Khê?”

Lan Khê nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy hôm nay không nên vô cớ tiếp nhận ý tốt của người khác, chỉ biết lại rước họa vào thân rồi, cô vung tay khỏi Lộ Dao, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại hiện ra vẻ xa cách: “Về sau sẽ không có cơ hội cùng nhau về nhà đâu, cứ phân rõ ràng thì tốt hơn.”Chúc bạn đọc truyện vui vể tại diendan

Lộ Dao nghe thấy những lời này thì trong lòng có chút đau nhói, mà Y Đóa nghe lại càng thêm khó chịu!

“Cùng nhau về nhà?” Trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nét trào phúng đỏ bừng, Y Đóa nhìn chằm chằm vào cậu, “Hai người các cậu cùng nhau về nhà? Lộ Dao, là cậu hẹn cô ta hả?”

Mắt nhìn thấy thuốc súng.Chúc bạn đọc truyện vui vể tại diendan

Mùi thuốc súng lại nổi lên rồi , Lộ Dao hít sâu một hơi, hơi sa sút tinh thần nhận tiền rồi quay người bỏ đi.

Trong nháy mắt lửa giận và ghen tỵ của Y Đóa lại chuyển sang người Lan Khê, con mắt nổi lên hơi nước cứng đờ nhìn chằm chằm cô: “Cậu được lắm Mộ Lan Khê à, ở trường học dám tranh cãi với tôi, ra trường thì quyến rũ bạn trai tôi rồi hả ? Cậu quá dễ tiện rồi”

Ánh mắt Lan Khê bình tĩnh, thản nhiên liếc nhìn cô ấy, rồi quay người rời đi.

151. Chương 151: Không Cần Anh Yêu!

Editor: MạnNhi

Ánh mắt của Lan Khê run lên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía anh.

Tư thế bị ép phải ngửa đầu lên làm cho cô rất không thoải mái, muốn thoát ra lại bị anh giữ chặt một lần nữa, ánh mắt Mộ Yến Thần càng lúc càng lạnh lùng, xương ngón tay hơi trắng bệch, không dám tưởng tượng kết quả đáng sợ nhất về cái dây chuyền kia là gì. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bị mất, ném đi. Tựa như giống với việc anh phá hủy hi vọng của cô, cô cũng mệt mỏi không cần tình yêu của anh nữa rồi. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ánh mắt Lan Khê càng lúc càng lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một chút bướng bỉnh, ánh mắt hơi dừng lại, lấy cái dây chuyền kia ra từ túi áo, ánh sáng lấp lánh lóe lên lại làm mắt cô rung động, nắm chặt tay, rồi đưa cho anh.

“Mộ Yến Thần, trả lại cho anh,” đầu cô nâng lên, trong ánh mắt mơ màng hiện ra vẻ kiên quyết, “Tôi vẫn chưa hề động đến thứ này, anh có thể lấy về rồi sửa đổi một chút, lần sau khi yêu người nào nữa thì khắc tên của cô ta vào bên trong, rồi tặng một lần nữa.”

Thoáng chốc gương mặt tuấn tú của Mộ Yến Thần trắng không còn chút máu, ngực giống như bị đâm một dao, lạnh đến đáng sợ.

Ánh mắt hơi rung động, Lan Khê thấy anh không có phản ứng, đột nhiên giống như là đã hiểu ra cái gì đó, hoảng hốt gọi lên nụ cười ngọt ngào tự giễu, trong lúm đồng tiền nhỏ nhỏ tràn đầy mê lương và lạnh lẽo.

“Thật là xin lỗi, tôi quên mất, Mộ Yến Thần anh là ai? Làm sao có thể keo kiệt đến mức một món quà mà tặng hai lần, vật này đối với anh mà nói, tùy tùy tiện tiện là có thể có được, phải không?”

Như vậy, cô còn giữ có ý nghĩa gì đâu?

Trong lòng đau nhói, Lan Khê cắn môi, nhịn đau đớn rồi tùy tiện ném dây chuyền đi, dây chuyền hình trái tim nặng nề rơi trên sàn nhà, nảy lên mấy cái rồi dừng lại, cô đơn nằm ở một góc.

Khuôn mặt của Mộ Yến Thần, lạnh lùng tới cực điểm.

Một dao kia của cô, đủ tàn nhẫn, sắc bén như vậy đâm trực tiếp vào trong trái tim của anh, đau đến mức anh không nói ra được. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Buông cô ra, Mộ Yến Thần lạnh lùng đứng dậy, tao nhã mà lạnh lùng lùi lại mấy bước, ánh mắt rất đáng sợ đi tới nhặt dây chuyền kia lên, nắm ở trong lòng bàn tay, lại chậm rãi quay lại chỗ cô.

Lông mi thật dài của Lan Khê khẽ run, không khỏi có chút sợ, thân thể rụt vào phía trong sofa.

Hơi thở của Mộ Yến Thần lạnh lùng, nghiêng người xuống, dây chuyền lạnh như băng dán lên da thịt ở trên gáy cô, cô nghe thấy giọng nói khàn khàn lạnh như băng ở bên tai kèm theo hơi thở ẩm ướt truyền đến: “. . . . Ngoan ngoan đeo đi.”

Nếu như cô đủ tỉnh táo, thì có thể nghe ra giọng nói của anh như là cầu xin một cách hèn mọn. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trong nháy mắt, Lan Khê kinh ngạc, suýt nữa thì thật sự nghe lời của anh.

Nhưng một giây tiếp theo cô tỉnh táo lại trong nháy mắt, ánh mắt lạnh lạnh, bắt đầu giãy giụa! Tay của cô nắm chặt dây chuyền, muốn vật lạnh như băng này, đem phần đối trá đáng xấu hổ này kiên quyết ngăn khỏi thân thể mình! ! Bàn tay nóng bỏng của Mộ Yến Thần hung ác kiềm chế chắc cổ tay của cô bên cạnh người, Một tay cầm dây chuyền muốn đeo lên, Lan Khê đau đến mức kêu thành tiếng! Càng chống cự mạnh mẽ hơn! Trong chớp mắt sau đó lại cảm thấy vành tai nhạy cảm bị anh hôn, mang theo sức lực gần như hung ác mà mát. Mút lấy cô, Lan Khê run rẩy, rưng rưng cắn môi, khi Mộ Yến Thần sắp đeo dây chuyền đội lên thì một bàn tay khác đang chống đỡ thân thể ra sức kéo xuống rồi nhét vào trên ghế sofa! Diễn đàn Lê Quý Đôn

Chua sót tràn đầy mạnh mẽ dâng trào, trong cảm giác nhục nhã do bị ép buộc, cô nghiêng mặt sang bên cạnh cắn chặt vào cổ của anh! ! Sức lực mạnh đến mức có thể kéo da thịt của anh xuống ! !

Mộ Yến Thần hít sâu một hơi, ánh mắt xanh mét, ngay tức khắc dứt người ra!

“Phanh!” một âm thanh không lớn không nhỏ vang lên, Lan Khê giống như tiểu dã thú mất khống chế bị ném trên ghế sofa!

Cô cũng thở hổn hển, trong nháy mắt nước mắt nổi lên trong vành mắt, nhẹ nhàng rung động. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“ Em nhất định phải chống đối anh như vậy sao?” Gương mặt tuần tú của Mộ Yến Thần hơi tái nhợt đến đáng sợ, mắt nhìn chăm chăm vào cô, môi mỏng phát ra mấy tiếng khàn khàn từ trong lồng ngực, tay nhẹ nhẹ lau mặt của cô.

Anh không chịu được, không chịu được thái độ cự tuyệt lạnh như băng của cô.

Giống như bị ác ma vuốt ve, ánh mắt Lan Khê run lên dữ dội, giờ tay lên gạt cổ tay của anh ra!

Âm thanh nhỏ nhỏ vang lên, mặc kệ tất cả dịu dàng của anh.

“Không phải lúc nào cũng chê tôi bẩn sao.” Cô nói mà giọng run run rét lạnh, kiên định như núi, “Anh trai, đồ anh cho tôi. tôi cũng chê nó bẩn như vậy.”

Trong thoáng chốc, gương mặt anh tuần trắng bệch như tờ giấy. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Giống như sấm sét nổ tung ở trong đầu, Mộ Yến Thần nghe thấy âm thanh sụp đổ của toàn bộ thế giới của bản thân, anh cũng biết mình đã từng nói rất nhiều lời làm tổn thương cô, mà khi thực sự nghe thấy, mới biết những lời kia có bao nhiêu khiến người ta nổi điên.

Khóe miệng lạnh lùng thoáng nâng lên nụ cười tuyệt vọng như tro tàn, anh nhìn chăm chăm cô rồi chậm rãi đến gần, lạnh lùng nói: “Bản?”

Lan Khê nhìn thẳng vào mắt anh, tinh thần kiệt quệ, đôi môi đỏ tươi chỉ khàn khàn phun ra một chữ “Phải” , Một giây tiếp theo toàn thân cô bay lên không trung, sợ hãi khiến cô hét rầm lên, mở ánh mắt ướt nhẹp ra mới phát hiện Mộ Yến Thần ôm lấy hai chân vác cô lên, đang lạnh lùng sải bước đi lên lầu.

Lúc này Lan Khê mới khựng hoảng. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Một đường lão đạo, cô bám chặt lấy anh, ngửa đầu run giọng nói: “Mộ Yến Thần. Đây là Mộ trạch.”

152. Chương 152: Em Không Gian Lộn (1)

Nụ cười sáng ngời của Nhiếp Minh Hiên lúc sáng sớm thoát nhìn rất thoải mái, rất ấm áp.

“Em gái, đường bị kẹt rồi, bên phía anh được ưu tiên chạy nè, em đi không?”

Lan Khê càng thêm sợ sệt.

Cô không biết tại sao Nhiếp Minh Hiên lại xuất hiện ở đây, một đường đầy xe như vậy, sao anh ta lại biết cô ngồi ở trong xe này, cô cũng tính xuống xe đi bộ. Nhưng lại lười

“Thật tốt quá!” Lão Lưu kích động, “Tiểu thư nhanh đi, đừng để trễ thi, Nhiếp thiếu gia, cảm ơn cậu!”

Lan Khê siết chặt cái túi ở trong tay, suy nghĩ một lúc, mới bước xuống xe.

Nhiếp Minh Hiên vẫn hé miệng cười không nói — đừng cảm ơn tôi, chuyện này, không tới phiên ông phải cảm ơn.

“Sao anh biết em ở đây? Sao anh lại tìm được em?” Lan Khê không nhịn được ngẩng đầu hỏi.

Ánh mắt sáng ngời và nụ cười ấm áp của Nhiếp Minh Hiên tắt đi, mí mắt không nói gì, thật ra thì anh rất muốn nói — “Em gái, em nhìn ra đằng sau đi, cậu ta vẫn luôn đi theo em.”

Anh không biết Mộ Yến Thần và cô lại có thêm mâu thuẫn gì nữa, mấy cái chuyện như thế này mà lại bắt anh ra mặt giải quyết giùm.

Lên xe, sau Lan Khê ngồi vững vàng, mới phát hiện ra chiếc xe này có dán chữ kỳ thi tốt nghiệp trung học màu xanh ở ngoài cửa, lại còn có người đang ngồi sẵn trong xe chờ cô, cô cau mày, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng cho lắm, nhưng lại không biết rốt cuộc là ở chỗ nào.

Do vẫn còn đang hoảng hốt , Nhiếp Minh Hiên liền lấy chân đạp một cái, cười híp mắt, tiến lên ôm lấy cô.

Lan Khê lập tức cứng đờ! Khuôn mặt nhỏ nhắn chợt trắng bệch, ánh mắt tràn đầy vẻ đề phòng.

Nhiếp Minh Hiên vỗ vỗ đầu của cô, cười nhẹ nói: “Em gái, cố gắng lên. Còn một việc anh muốn nói với em nữa, có người nhờ anh chuyển hai câu này cho em— câu thứ nhất là anh yêu em, câu thứ hai, em là người giỏi nhất.”

Lan Khê, em là người giỏi nhất.

Dĩ nhiên, câu thứ hai mới thực sự là do Mộ Yến Thần nhờ anh chuyển lời giùm , còn câu thứ nhất, là anh tự thêm vào , rất hợp thời lại còn hợp với tình hình nữa, thật là tốt?

Nói xong Nhiếp Minh Hiên liền buông cô ra, cười híp mắt nhìn tài xế vỗ tay hai cái, cửa xe đóng lại, nhanh chóng lái đi.

Lan Khê lẳng lặng ngồi trên xe, bên ngoài cửa sổ là một hàng dài xe bị kẹt lại.

Ánh nắng tươi sáng chói mắt, cô nhớ đến hai câu kia, lúc lạnh lúc nóng, cứ chuyển đổi liên tục, cảm thấy trong lòng trống rỗng, càng ngày càng lớn.

Cô đột nhiên như vậy tuyệt vọng, tuyệt vọng khi biết tương lai phía trước, sẽ không còn có anh.

.

Quay lại chiếc xe lúc này, Nhiếp Minh Hiên vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Không phải cậu đã biết suốt đêm hôm qua mình không có ngủ? Lại còn gọi ỉnh sớm như vậy, chỉ vì muốn cho em gái nhà cậu đi xe riêng? Cha mình nếu biết được nhất định sẽ lột da của mình cho coi!”

“Đi xuống.” Mộ Yến Thần lạnh giọng nói.

Nhiếp Minh Hiên ngẩn ra: “Cái gì?”

Xe từ từ khởi động, Mộ Yến Thần cầm lấy tay lái, rẽ qua đường bên cạnh: “Mình nói cậu xuống xe, bây giờ mình tới trường thi, cậu cũng muốn đi theo sao?”

Nhiếp Minh Hiên nhanh chóng bị ghen nói không ra lời: “Mẹ kiếp, cậu muốn mình về với cái đường đông nghẹt này hả?”

“ Xin lỗi.” Anh lạnh nhạt nói xin lỗi.

Cậu ta như vậy làm cho Nhiếp Minh Hiên không biết nói gì nữa, gương mặt tuần tú xanh mét của anh dần dần khôi phục, cố đè nén tâm tình phức tạp của mình: “Hai người có phải lại cãi nhau nữa phải không? Chẳng lẽ sau khi chia tay thì không thể đối tốt với nhau, chỉ có thể chán ghét nhau thôi sao? Yến Thần, qua một thời gian ngắn nữa có thể cô ấy sẽ đi mãi không về nữa, cậu muốn cứ như mà lìa xa cô ấy?”

Gương mặt tuần tú của Mộ Yến Thần chợt tái nhợt, anh không có chút phản ứng nào, trực tiếp lái xe chạy đến trường Nhất Trung, giọng nói của anh ở trong cái không khí nóng của tháng sáu lại càng lộ ra vẻ bất lực: “Đã không thể bỏ được. Lúc mới gặp nhau đã không nghĩ đến việc chia tay?”

Chuyện biến thành như thế này, không phải anh chưa từng nghĩ qua.

Nhưng nếu quả thật không có cách nào cứu vãn, chuyện này cũng rất đơn giản, yêu cũng được hận cũng được, anh chỉ muốn cô sống thật tốt. Hy vọng cô được hạnh phúc, làm tất cả mọi việc cho cô, Lan Khê, cứ như vậy có được không?

Buổi chiều, sau một hồi chuông.

Giống như nghiệm chứng cho lời đồn của mọi người về kỳ thi tốt nghiệp trung học, sau khi sấm sét thì trời lại bắt đầu mưa to.

m thanh sột soạt vang lên bên trong phòng học, thầy giám thị đi tới đi lui, con mắt sắc đầy nghiêm túc.

Nữ sinh ngồi gần cửa sổ, không ngừng bị mưa và gió tạt vào, cơn lạnh kéo đến, nhưng cũng không thể bằng cái lạnh ở trong lòng cô. Cô ngược mắt lên, liếc cái bàn thứ năm ở giữa chỗ Lan Khê đang ngồi, trong ánh mắt mang theo từng đợt sát khí.

Lật bài thi lại, cô bắt đầu viết vào tờ đầu tiên số báo danh và tên của mình——“Y Đóa” .

Lộ Dao thi cách cô ba phòng, buổi trưa cô định đi tìm cậu ta để về cùng, lại nhìn thấy cậu ấy đang đứng chờ ngoài cửa, bộ dạng rất lo lắng, trong lòng Y Đóa liền thấy dễ chịu, lại không nghĩ rằng người bên cạnh vừa đi thoáng qua, Lộ Dao liền nghehnh đón, nụ cười rạng rỡ, dùng giọng điệu mềm mại mà cô chưa từng được nghe qua để hỏi: “Cậu làm bài tốt không?”

Thoáng chốc, sắc mặt của Y Đóa tái nhợt, hô hấp căng thẳng, lúc này mới nhìn ra đó là Mộ Lan Khê.

Thi cùng nhau suốt một ngày rưỡi, cô bây giờ mới chú ý tới cô ta.

Sau khi trở về, cô và Lộ Dao một lần nữa cãi nhau ầm ĩ một trọng trong điện thoại, cô ngang ngược thành thói, lời gì khó nghe gì cũng đều mắng ra hết, Lộ Dao kìm chế đến đỏ mặt, cuối cùng nghiến răng nói “Y Đóa mình nói cho cậu biết, TMD, nữ sinh như cậu cho dù có cỏi hết trước mặt mình mình cũng không thèm để ý! Trước kia là do cảm thấy thích cái tính kiêu ngạo TM đó nên mới thích cậu, cậu mắng ai cũng được, nhưng tốt nhất là chớ có ở trước mặt mình mắng Lan Khê! Cậu ấy người như thế nào mình tự có mắt nhìn, sao cậu không tự trở về mà soi gương lại, xem xem cậu TM ghê tởm như thế nào! !”

Cậu liên tục tuân những lời thô tục, làm cậu tức đến mức sắp đứt dây thần kinh.

Y Đóa nắm điện thoại di động ngu ra tại chỗ, cô ta lớn từng này mà chưa từng bị nam sinh nào mắng, nhục nhã vô cùng, mà tên nam sinh này lại là người mình yêu. Cô gần như mất hết không chế, khi bị một dao trí mạng như vậy.

153. Chương 153: Tại Sao Lại Hủy Hoại Cuộc Đời Tôi???

Edit: Rei

Nước mắt nóng bỏng từ trên gò má rớt xuống, đọng lại trên miệng, rồi nặng nề rơi xuống mặt đất.

Cửa phòng học mở ra, mấy người lãnh đạo trường đi vào, thần sắc nghiêm túc và trang trọng, hai người an ninh nhanh chóng đặt tay lên bả vai của Lan Khê, cô run rẩy thét lên một tiếng: ” Thầy.”

Sắc mặt của thầy giám thị tái xanh, quay lưng không thèm để ý tới cô, tâm phiền ý loạn, cảm thấy thật là xấu hổ.

“Thầy em cầu xin thầy để cho em thi xong đi.” Lan Khê run rẩy nói, cố nén nước mắt dùng hết sức giằng giàng muốn tránh khỏi hai người an ninh, nhưng hai người họ quá mạnh, cô không cách nào thoát ra được, cô lão đảo bị bắt ra khỏi phòng thi, “Tôi không gian lận, các người hãy để cho tôi thi xong.”

Học sinh ở cả tầng lầu này cũng bị sự việc khác thường này làm cho hoảng loạn, các thầy giám thị khác cũng đi ra ngoài nhìn, sau đó trở vào với sắc mặt càng thêm nghiêm túc, nhân cơ hội này bọn họ liền giết gà dọa khỉ lạnh giọng cảnh cáo bọn họ, để cho bọn họ biết khi gian lận thì sẽ có kết quả như thế nào.

Mưa không ngừng đổ xuống, nhưng tiếng mưa ào ạt đó cũng không cách nào lấn át được tiếng la hét từ trên lầu vọng xuống, hành động mất mặt này so với tiền đồ của mình cũng không có gì đáng nói, tất cả học sinh rồi rít cú đầu, trong lòng đầy khiếp sợ, nhưng cũng chỉ có thể nghe chứ không thể nào thấy được.

Kỷ Diêu cũng nghe thấy được giọng nói vô cùng quen thuộc đó, sắc mặt trắng nhợt, ló đầu nhìn ra ngoài.

Mấy học sinh ở phía trên cũng cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, Kỷ Diêu lại bị một tiếng “ Bốp” chặn lại, mặt cô trắng bệch, ánh mắt run rẩy, lúc nhìn ra bên ngoài vừa đúng lúc thấy giáo đang từ trên lầu bước xuống không ngừng bị nước mưa tạt vào người, mấy người đàn ông mặt mày nghiêm túc mặc đồng phục an ninh đang dắt theo một nữ sinh không ngừng giãy giụa, không phải là ai khác, mà chính là —— Sâu

“Lan Khê.” Cô kinh hãi, giọng nỉ non hét lên một tiếng.

Phó giám thị nghe thấy được, cau mày, gõ gõ xuống mặt bàn của cô: “Im lặng.”

Kỷ Diêu nhìn thấy cảnh ở phía xa xa kia trong lòng vô cùng đau đớn, mặt tái nhợt quay lại hỏi: “Thầy đã xảy ra chuyện gì?”

Phó giám thị vẻ mặt lạnh nhạt, cau mày chặt hơn: “Mắc mớ gì tới em? Làm bài của em cho tốt đi, chớ có gian lận giống như em học sinh kia là được.”

“Gian lận?” Kỷ Diêu bật cười, nụ cười tái nhợt lộ ra vẻ khiếp sợ, “Mấy người đừng có đùa?”

Học cùng nhau suốt sáu năm từ cấp một đến cấp 2, cô hiểu Mộ Lan Khê hơn ai hết, dù đề bài có khó đến mấy, cho dù có phải để trống cũng không viết loạn hay liếc nhìn bài của người khác, bọn họ lại dám nói cô ấy gian lận? ?

Sắc mặt của phó giám thi càng trở nên khó coi hơn: “Sao em có thể nói như vậy với thầy?” Tiếp theo liền la lên một tiếng với mọi người ở trong phòng, “Tất cả im lặng cho tôi, đừng có để ý tới việc ở bên ngoài, nếu các em bị ảnh hưởng thì ai chịu trách nhiệm đây hả?”

Tiền đồ, số phận của người khác, tại sao tất cả mọi người lại có thể lạnh lùng như vậy?

Kỷ Diêu cắn môi, gắt gao nhìn chằm chằm cảnh tượng ở ngoài, còn khoảng một giờ nữa thì kỳ thi sẽ kết thúc, tại sao ngay lúc này cô ấy lại bị đuổi ra ngoài? Cô còn nhớ rất rõ ràng mỗi lần cô đánh nhau, cô ấy liền bất chấp tất cả liều mạng che chắn cho cô, cách đó khoảng mười mấy thước, cô ấy đang bị một cái móc trên bàn học móc vào , cô muốn tiến đến trước hỏi một câu cũng không được.

—— Mộ Lan Khê, cậu tới đây nói với mình một tiếng đi, trả lời mình một câu thôi, chỉ cần nói cậu không bị gì cả, có được hay không?

“Tôi van xin các người hãy để cho tôi vào đi. Các người không thể vô đoán như vậy. Tôi đã chuẩn bị hơn một năm nay rồi, không thể kết thúc như vậy được! ! Tôi sắp được rời khỏi nơi này rồi, tôi thật sự không có gian lận, các người không thể hủy thành tích của tôi!” Lan Khê liều mạng vùng vẫy, cái gì cũng không nghe lọt, giọng nói bèn bĩ của cô đầy chua xót và sợ hãi, cô kêu gào , tuyệt vọng tựa như mưa sa, liên tục trút xuống mặt đất, đbao trùm toàn bộ thế giới của cô lại.

Sắc mặt mấy thầy giáo ai cũng lạnh lùng, đầu tiên là tức giận chất vấn, tiếp theo là khuyên giải, đến cuối cùng bị cô cuốn lấy đến mức không thể nhin được nữa, bọn họ chưa bao giờ gặp qua đứa học sinh chết tiết nào cứ bám riết như vậy, liền lỡ tay đẩy cô xuống lầu!

Lan Khê hét lên một tiếng, lao đảo té xuống mấy bậc thang, khuỷu tay của cô chạm đất, do va chạm và ma sát nên da cô rách, máu đỏ tươi liền tràn ra, thành phố C mưa như trút nước, lớp bốp rơi vào người cô!

Các vị phụ huynh đang đứng chờ ở ngoài cổng trường, thấy cảnh tượng như vậy liền rối rít sợ hãi la lên! !

Cũng là học sinh, ai cũng giống như là ruột thịt của mình, các vị phụ huynh rối rít chỉ vào cảnh ấy mà vừa la hét vừa nghi vấn, đại khái cũng có thể đoán ra được là học sinh này vì gian lận nên bị đuổi ra khỏi trường thi, thở dài, ánh mắt thương hại nhìn cuộc đời đứa trẻ này bị hủy hoại.

Một chiếc xe màu đen đang đậu ở bên ngoài, cần gạt nước lẳng lẳng quét nước trên tấm kính thủy tinh, người trong xe im lặng đếm từng giây chờ đợi, ngược mắt lên nhìn một đám đông phụ huynh đang hỗn loạn, ánh mắt của Mộ Yến Thần run lên nột cái, dường như có gì đó biến hóa khác thường.

Anh xuyên qua khe hở của đám người nhìn vào bên trong trường học xem xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, nhưng khi ánh mắt anh nhẹ nhàng quét qua khe hở đó, xa xa thấy một bóng dáng quen thuộc thì gương mặt trầm tĩnh của anh đột nhiên thay đổi!

Bên ngoài trời mưa như trút nước, anh mở cửa xe ra, không ngại trời mưa mà bước xuống xe! !

Hạt mưa lạnh như băng không ngừng rơi lộp bộp đã che mắt anh.

Sắc mặt chột trắng bệch như tờ giấy, bóng dáng anh tuần bất phàm của Mộ Yến Thần tách đám người đó ra đi thẳng tới trước cửa trường, nhìn chằm chằm cảnh tượng đang xảy ra kia! !

“Mọi người có biết được chuyện gì không? Nữ sinh kia rốt cuộc có phải do gian lận mà bị đuổi ra không?” Vị phụ nhân ở bên cạnh hỏi.

“Đúng vậy, chồng tôi mới vừa gọi điện thoại cho tôi, ông ấy chính là lãnh đạo của trường học này, đến xế chiều ngày hôm nay còn chưa có chuyện gì xảy ra, không biết tại sao tự nhiên lại hỗn loạn đến như vậy, ông ấy đang vội vàng vàng chạy tới.” Một người phụ nữ khác tức giận nói.

“Lá gan lớn thật, con cái nhà ai mà lại không hiểu chuyện như vậy ” Vị phụ nhân cau mày, “Con bà cũng đang thi sao”

“Đúng vậy, học cũng không tệ, chỉ cần thi cho tốt là được, sao có thể mất hết phẩm chất như vậy.”
Một người phu nhân khác nói với giọng điệu đắc ý.

Trong cơn mưa lớn, một thân cao lớn của Mộ Yến Thần đứng giữa với đám đông cha mẹ nhìn có vẻ không hợp nhau là mấy.

Cảm giác hiệp sợ, thoáng chốc bao phủ thân anh! !

Gian lận.

Bị đuổi ra ngoài.

Cái sự thực này xuyên đám đông đang nhộn nhịp bàn tán chui vào trong tai anh, từng câu từng chữ, anh đều nghe rất rõ.

Đứa trẻ đáng yêu của anh. Gương mặt tuần tú của anh rất đáng sợ, các góc cạnh trên gương mặt bị nước mưa tạt vào ,càng thêm khắc nghiệt!

Cổ nhìn cô một lần cuối cùng, Mộ Yến Thần xoay người trở lại xe,ánh mắt tỏa ra khí lạnh! ! Cửa xe bị mở ra, anh lấy qua di động gọi cho Lão Lưu, để ông ta không báo lại chuyện này cho Mộ Minh Thăng và Mạc Như Khanh, lập tức tới trường đón cô về.

Lão Lưu vô cùng kinh ngạc , vốn định nửa giờ sau mới đi, nghe cái giọng lệnh này nên lập tức chạy tới.

154. Chương 154: Cắt Đứt Ôn Nhu

Editor: Mạn Nhi

Cơn tức giận kèm theo tiếng bước chân, dồn dập đến gần.

Mộ Yến Thần vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của người trong ngực, sức lực vuốt ve hơi mạnh muốn cô tỉnh táo lại một chút, tư thế cường chế như vậy khiến cô không có chút xíu hơi sức nào để cử động, toàn thân bị mưa to xối đến lạnh giá bị nóng bỏng của anh hóa giải, suýt nữa bùng cháy lên ở trong lòng anh.

Cảm thấy sức lực giãy giụa của cô dần yếu ớt, âm thanh nức nở nghẹn ngào đến đáng thương, Mộ Yến Thần hơi buông lỏng kìm chế ở khuỷu tay của cô.

Tiếng bước chân sắp đến gần rồi ——

Cuối cùng Lan Khê dùng tất hơi sức giùng giàng bò dậy từ trong ngực anh, đẩy anh ra, rồi lao đảo đứng dậy, áo xốc xé rách đến một chỗ! !

Thân thể to lớn của Mộ Yến Thần đụng vào tay cầm ghế sa lon, ánh mắt lạnh lùng như băng, ngón tay thon dài tao nhã cuộn lên, mang theo một chút hoảng hốt, nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, vuốt ve một chút, đau đớn và yêu thương điên cuồng đan xen trong lồng ngực.

Người đi xuống là Mộ Minh Thăng.

Sắc mặt ông xanh mét, gân xanh nổi ở trên trán, mạch máu nổi lên trên cánh tay chống gậy cũng đang run lên kịch liệt, giống như đèn nêon sự giận dữ khổng lồ sắp phun trào ra ! ! Vừa rồi đang yên tĩnh viết chữ và nói chuyện với vợ, thanh thoi nói chuyện phiếm, vốn không hề chú trọng thi cử của cô tốt hay xấu, Mộ gia cũng không yêu cầu cô quá cao, làm cha, thậm chí nửa điểm áp lực ông cũng không tạo ra cho cô! ! Nhưng mà khi nhận được điện thoại của trường học, thông báo con gái của ông ăn gian khi thi tốt nghiệp trung học bị trường bắt, bị hủy bỏ thành tích, đuổi ra khỏi trường thi thì ông không thể kìm chế cơn chấn động rồi, thân thể lung lay hai cái suýt nữa thì ngã xuống.

Đi xuống lầu, quả nhiên thấy Lan Khê người không nên xuất hiện ở trong nhà lúc này! !

“Xem ra là thật rồi?” Mộ Minh Thăng nắm chặt cây gậy, đè nén giận giữ nói, “Con ăn gian, bị người ta bắt được?”

Cả người bị mưa to xối ướt hết, trong hai tròng mắt hồng hồng tràn đầy nước mắt thống khổ, cả người Lan Khê run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không nhìn cha của mình, đè nén chua xót nhìn về góc tường!

“Con nói với cha mau! !” Mộ Minh Thăng giận đến mức nóng nảy rống to, gậy giơ lên chỉ vào cô.

Tiếng gào thét đinh tai nhức óc khiến Lan Khê sợ run rẩy, trong con mắt chứa đựng khiếp sợ và sự không thể tưởng tượng nổi, nhìn về phía cha mình.

“Ba. Rất cuộc con gái ba là người như thế nào ba còn không hiểu rõ sao, ba không rõ ràng sao? Nuôi con mười mấy năm, cả sinh mạng và tư cách sống cũng là ba cho con! Bây giờ một chút xíu tin tưởng ba cũng không cho con hả? !”

Cô hơi kích động, nắm chặt hai quả đấm đều đang run rẩy, giọng nói gần như nghẹn ngào!

Đúng vậy, cô không có dũng khí nói cho ông biết nguyên nhân chân chính.

Dù là cô và Mộ Yến Thần đã trở mặt thành thù, cho dù cô hận anh thấu xương, cô vẫn không có dũng khí, đặt dây dưa của mình ở trước mặt mọi người, nói ọi người biết!

Trong nháy mắt, mắt Mộ Minh Thăng trợn to, choáng váng, ông nâng gậy chống trong tay lên, cây gậy bay lên không trung rồi rơi xuống sàn nhà vang lên âm thanh nặng nề! Trên cầu thang phía Mạc Như Khanh đang ở phía sau chầu mây lại, khuôn mặt vô cùng lo lắng đi xuống, còn chưa tới kịp mở miệng thì nhìn thấy Mộ Minh Thăng đột nhiên đi tới, gào thét một tiếng rồi hung hăng đánh vào mặt Lan Khê! !

“Bốp! !” Âm thanh giòn vang, đánh cho cô lùi về phía sau hai bước, đầu óc bị chấn động đến choáng váng !

Ánh mắt Mộ Yến Thần đột nhiên quét tới, trong thoáng chốc sắc mặt xanh mét! !

Bóng dáng cao ngất đứng dậy trong nháy mắt, sải bước đi tới đứng giữa Mộ Minh Thăng và Lan Khê, đột nhiên dùng sức lực mạnh mẽ kéo Lan Khê vào trong ngực, chặn lại sự tấn công tàn nhẫn của Mộ Minh Thăng! !

Anh cũng biết giữa bọn họ sẽ xảy ra xung đột, biết rõ nếu Lan Khê chống lại sẽ rước lấy giận dữ ngập trời của Mộ Minh Thăng, theo bản năng muốn ngăn cản lại, nhưng không nghĩ rằng vẫn chậm hơn một bước!

“Cái loại người không có tiền đồ gì cả.” Bị con trai cản trở không đánh xuống được nữa, Mộ Minh Thăng run rẩy chỉ vào Lan Khê, hốc mắt lóe lên ánh sáng như màu máu, khàn giọng nói, “Cha dạy con như vậy sao? Bao nhiêu năm qua thành tích của con tệ như vậy ba cũng không có để ý, đều là mẹ Nhiễm Nguyệt phụ trách, tại sao bà ấy vừa đi thì tính khí của con lại xấu như vậy hả? Quấy rối trong nhà thì coi như xong, bây giờ con còn chạy đi khắp nơi gây sự, làm mất hết mặt mũi của Mộ gia! ! Cho tới bây giờ ba chẳng mong con quá giỏi giang làm gì, con lại báo đáp cha con như vậy sao? ! !”

Má trái bị đau nhức kịch liệt, giống như bị lửa đốt, sắp không có cảm giác nữa rồi.

Đang chôn trong lồng ngực của Mộ Yến Thần, bản thân Lan Khê chỉ có cảm giác cho tới bây giờ cũng chưa từng bị ai đánh đau như vậy, không ngờ người đó lại là cha ruột của mình, cô nâng mí mắt lên, ánh mắt rung động nhìn chằm chằm vào Mộ Minh Thăng, giọng nói khàn khàn: “Vậy sao? Thì ra ba cũng biết từ nhỏ đến lớn, trừ mẹ ra, cho tới bây giờ ba cũng chưa từng trông nom con, bây giờ thì ba có tư cách gì trách con làm ba bề mặt? Coi con là đồ con gái vô tích sự.”

“Con” Mộ Minh Thăng giận đến bốc khói, ánh mắt trợn to như muốn rơi ra ngoài.

Ông lại muốn đánh tiếp, nhưng lại bị Mộ Yến Thần liêu mình cản trở, ôm cô thật chặt vào trong ngực giữ gáy của cô, ánh mắt tràn đầy đau lòng, cúi đầu xuống, giọng khàn khàn mà lạnh lùng khuyên giải: “Được rồi. Lan Khê đủ rồi, không nói nữa.”

Nhưng Mộ Yến Thần triền miên an ủi như vậy, lại làm trong lòng Lan Khê càng thêm đau đớn thấu xương! !

Từ đầu đến cuối, sắc mặt Mạc Như Khanh đều căng thẳng, giữa hai lông mày nhú lại tràn đầy nghi ngờ, hoàn toàn không hiểu nổi sao ngày hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng bà ta chỉ lo lắng cho thân thể của chồng mình, tiến lên đỡ ông: “Minh Thăng, ông cũng nói ít hai câu đi, đừng tức giận nữa. Chuyện đã như vậy thì tức giận cũng không có cách giải quyết, khi con cái hồ đồ phạm sai lầm cũng có thể tha thứ, để tôi xem có quen ai trong bộ giáo dục không, sự việc còn chưa chắc chắn nói không chừng có thể dàn xếp phương pháp xử lí.”

“Dì nói ai phạm sai lầm?” Giọng nói của Lan Khê mang theo sự ghen ngào và lạnh lùng, tràn ra từ trong hai cánh môi trắng bệch.

Về mặt lo lắng của Mạc Như Khanh chợt cứng đờ! Sống lưng cũng cứng lại không thể động đậy.

“Tôi không cần châm chước. Tôi không hề làm chuyện sai trái, tại sao phải cần người khác dàn xếp cho tôi?” Giọng nói của cô oang oang, lại lạnh thấu xương như băng, nói từng chữ rõ ràng.

Hơi thở giận dữ của Mộ Minh Thăng vốn đã bình thường lại, bây giờ trong nháy mắt lại bị cháy bùng lên.

“Con nói cái gì?” Ông lạnh lùng nói, tay run rẩy chỉ về phía cô, “Con nói lại một lần nữa cho ba, dì Mạc nghĩ biện pháp cho con, con lại có thái độ này à? Con mau nói xin lỗi với dì Mạc của con đi.”

“Nếu như con không nói thì sao?” Lan Khê lạnh lùng hỏi.

Mộ Minh Thăng trợn to hai mắt, nhặt gậy trên mặt đất lên muốn giáng xuống người cô!

“Được rồi đủ rồi đấy!” Âm thanh cảo trầm thấp mà nặng nề tràn ra từ môi mỏng, mang theo hơi thở lạnh lẽo khiến mọi người sợ hãi, nổ tung giữa khoảng không của phòng khách!

Nhẹ nhàng vỗ lên gáy của Lan Khê, ánh mắt Mộ Yến Thần lạnh lùng như băng, khàn khàn nói: “Chuyện này hai người không phải quan tâm, con đưa em ấy đi nghỉ ngơi đi. Mọi người giải tán đi.”

Anh không muốn nghe hai người kia, kẻ trước người sau, mỗi người một câu làm cô tổn thương.

Lời nói này, Mộ Minh Thăng nghe thấy thì không hề tức giận, nhưng lại cực kỳ kích thích Mạc Như Khanh ở phía sau lưng! Bà vốn nhú mày, về mặt không tin, một lần nữa trở lên gay gắt, lạnh lùng đứng lên!

“Giải tán? Đây là lời con nên với ba mẹ à?” bà lạnh lùng nói, liếc mắt nhìn Lan Khê chằm chằm, rồi chậm chạp nói, “Nếu con thật sự trong sạch, tại sao lại có thể bị nhà trường bắt lại? Dì cũng không cần con xin lỗi, nhưng ngược lại dì muốn hỏi một chút, con làm náo loạn ở đây như vậy là muốn bỏ phí ba năm vô ích à? Hay là muốn làm phiền Yến Thần nhà chúng ta? Tâm tư của con thật là thâm sâu đó.”

Những lời này khiến những đau đớn vốn đã được đè nén xuống của Lan Khê lại run rẩy một lần nữa, nước mắt nóng bỏng nhanh chóng dâng lên quanh vành mắt, bàn tay của cô siết quần áo của Mộ Yến Thần thật chặt, cứng đờ nhìn chằm chằm vào Mạc Như Khanh, hơi thở mong manh nói: “. Bà có biết không, thật ra thì tôi rất ghét bà?”

Cả người Mạc Như Khanh chấn động! Sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Thật sự tôi chưa từng ghét ai như vậy. Bà đi soi gương thì sẽ biết, bề ngoài của bà làm ra vẻ rất hiền lành, tao nhã, nhưng trong nội tâm thì cực kỳ cay nghiệt.” Lan Khê khàn khàn nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ánh mắt run rẩy dữ dội, chua xót nhanh chóng xông lên chớp mũi, cố gắng nhịn xuống, rồi ngước mắt nhìn về phía Mộ Yến Thần, “Còn anh nữa ——”

Đau đớn lan tràn trong lồng ngực, Lan Khê cắn chặt môi cổ nén không rơi nước mắt, hơi nước nóng bỏng nhanh chóng ngưng tụ trong hốc mắt, cô gần như ghen ngào mà run rẩy nói: “Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng hận ai như hận anh. Cho dù là anh đã từng làm chuyện tàn nhẫn với tôi, cho dù anh lừa dối tôi, bắt nạt, đùa giỡn tôi, tôi đều chưa từng hận anh đến mức này. Nhưng tại sao anh lại phá hủy cả cuộc đời tôi? Anh dựa vào cái gì mà phá hủy cả cuộc đời tôi! Con mẹ nó, các người thật sự làm tôi ghê tởm! !”

2Sự chua d9xót lan tràn dạnh mẽ, 1Lan Khê cũng 9không kìm 6chế được 14nữa, phát 5era tiếng 6gào thét, c1sau đó nước emắt nóng 3bong cũng bươi xuống 6nhanh chóng.

2Cả phòng dkhách cũng 9dbị chấn 2động đến ecchoáng váng, a7cô liều 92mạng vùng f2vấy ở trong ngực
Mộ eYến Thần, 7giống như cmuốn ném 8đi thứ 2fdáng ghét fnhất, buồn ccnôn nhất ftrong cuộc 1sống của
89mình, ánh amắt Mộ 34Yến Thần fánh lòng ebkhắc nghiệt, fdưa tay fd kéo cô vào 4l trong ngực 4một lần
75nữa, cánh ftay to lớn ckiềm hãm ddkhông cho c9cô thoát 6ra, để cô 0không giẫy ebdua nữa, 2anh nắm
6chặt cổ atay của cô agiữ trước 5fngực, cúi đầu giữ 4cái trán ecủa cô!

65—— nửa 4chữ đều 8akhông thể 06nói ra khỏi c0miệng, gương 67mặt tuấn bdtú của 69anh trắng dbạch,
chỉ 9có thể 7kìm giữ adcô như vậy, c2ôm chặt 4cô, ít nhất a3có thể để cô cyên tĩnh 6clại trong 2ngực mình,
ekhông đến 3mức để b4ngoại trừ a3anh ra ai 7cũng có 3thể làm 17tổn thương 3cô.

4Phía sau 8clưng Mộ 2Minh Thăng 0và Mạc 0Như Khanh 5bđều tức 0giận đến 85không nhẹ. Cậpnhậthươngmớinhấttại ĐĐIL

cd“Buông fctôi ra. . 85 © DiendanLeQuyDon” 38Lan Khê cắn 2môi giẫy 2giũa, nước 98mắt tiếp ctục
tuôn d9trào, “Anh dcuông tôi 62ra!”

3“Em ấy 7hơi không 9tĩnh táo, 38” Mộ 34Yến Thần 1ctrầm giọng anói lạnh flùng nói, b4con mắt 3lạnh lùng
enhìn chăm 1chăm vào 7khuôn mặt 89của cô 6rồi tiếp 3tục giữ 7chặt cô, 4nói với 98hai người d2ở phía b6sau,
“Con ccse gọi 5bbác sĩ tới 4đây một bdchuyến để 6chăm sóc 7cho em ấy, 5hai người bđi lên trước bđi, giao
dcho con.”

5Mạc Như 6Khanh vốn 0lgiận đến cmức mặt 4mũi trắng 3bạch, nhưng cngghiêm túc 0nghe xong blời Lan
cKhê nói edã có thể e5xác định 8bọn họ 53thật sự 52đã rạn efnút không 04thể hàn cegắn nữa 3erồi, mặc
bdù trong 0lòng tức cđến chết 4cnhưng vẫn d2là yên lòng 2một chút.

d1“Minh 1Thăng chúng ebta đi thôi, c” bà dta khàn giọng 5akhuyên bảo, c“Thời f7gian trước 7ông mới
3phẫu thuật bxong còn b9chưa khôi aphục toàn, 2đừng tức ebgian nữa, 3ông nghỉ 4fngơi đi, 8để tôi 9giúp
ông 91chú ý phía f3trên sau cadó sẽ 7athông báo.”

52Mộ Minh 5Thăng thở 9dphì phò 9nhìn con 1gái ruột 10của mình, dtrong lòng dlanh lèo.

1Ông vốn 18không hi 9vọng con 7bé có thể 9dịu dàng 3hòa nhã agiống như 60mẹ của 2nó, cũng f1không
nghĩ 6đến lại f2trở thành 0tình trạng c4không có 3etiền đồ ednhư vậy, 67trong lòng bông tràn 13đầy thất
69vọng, đưa fftay chỉ fdcô nói: cd“Con 7nghe rõ cho acha, từ bnay về sau 46cha sẽ không 74quản lý 1con
nữa, edường efcủa con 5thì con tự 18mình đi 9edi, đừng 1fnhớ tới 0người cha 8này, cha 20cũng không e5có
loại 33con gái như 19con!” Cậpnhậthươngmớinhấttại ĐĐILQĐ

8Nói xong fetrong lòng 7ông mới 5thoải mái 8một chút, 9chấp tay 5sau lưng, dtức giận adì lên lầu.

5Mạc Như eKhanh lạnh aenhat quay bđầu lại 8eliếc mắt b8nhìn cô, 5rồi đuối atheo.

d1Vốn đang 0vùng vầy 84kịch liệt, 0nghe xong bnhững lời e3này Lan Khê 3cắn chặt fdmôi, rớt 06cuộc
không fthốt ra 0được chữ 9nào nữa. 58 © DiendanLeQuyDon Cô cho rằng 1bản thân 0chẳng thêm 5quan
tâm, 4cho rằng ffcó thể b0hoàn toàn 40không để 8ý, tự nói 93với bản 44thân rằng 8dcô cũng akhông cần
d9tình cảm elạnh nhạt 7ccủa cha! c8Nhưng hóa 7ra cô không celàm được. 37

155. Chương 155: Đừng Nói Đạo Lý Với Tôi

Edit: Rei

Bàn giao xong tất cả mọi việc, anh lái xe đi ra ngoài.

Bánh xe cán ngang vũng nước, làm cho bọt nước bắn lên tung tóe! !

Dưới bóng đêm, ánh mắt lạnh lùng đầy nặng nề của Mộ Yến Thần lẳng đọng rồi sáng lên, chuyển tay lái,
hướng vào khoảng không điên cuồng chạy!

Khi Lan Khê tỉnh lại, đã là nửa đêm.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn chằm chằm trần nhà một hồi lâu, cố nhớ lại những chuyện xảy ra trước khi trước khi cô ngất đi, một hồi lâu sau mới tỉnh ngộ, thì ra đây là phòng của mình, trên tay còn có một cái nhiệt kế, cô chớp chớp mắt, liền thấy một cái đầu bù xù đang ngủ cạnh giường của cô.

Tay cô có chút đau, trên đó còn dán một miếng gạc, trên miếng gạc vẫn còn dính một ít máu.

Lan Khê kinh ngạc, giờ tay còn lại lên sờ sờ, cái đầu kia bỗng nhúc nhích.

Kỷ Diêu tỉnh lại, lau lau nước miếng.

Bốn mắt chạm nhau, trong nháy mắt trái tim giống như bị kim đâm vào, đau đến mức cô có thể cảm nhận được nó, kỷ Diêu cắn môi nhẩn nhẩn chua xót tràn lên hốc mắt, nở ra nụ cười khó coi: “Tỉnh rồi?”

Cánh môi Lan Khê hơi khô, dùng một chút mới nói được: “Cậu tới nhà mình làm gì?”

Dụi dụi mắt, kỷ Diêu cởi giày ra bò lên giường: “Mình cọ giường, cậu xít qua bên kia đi, mau!”

Lan Khê có chút kinh ngạc, thấy cô ấy vén chăn lên chui vào, không nhịn được liền đứng dậy nhường chỗ cho cô ấy, nhưng khi đứng lên mới thấy có chút choáng váng, để lại đau đớn cùng chua xót trong lồng ngực, trong nháy mắt lại ửng lên, từ trái tim truyền đến tứ chi, tay cô khẽ run, lúc ngồi dậy liền cảm thấy trời đất như

156. Chương 156: Cường Thế Bá Đạo

“Bây giờ con lại còn dám mắng cả ba mình sao!” Con mắt sắc của bà lạnh lùng, hai tay dè lên đầu gối kìm chế sự run rẩy của mình, nhìn anh chằm chằm rồi từ từ nói, “Tối hôm qua ba con gấp gấp trở về. Con lại làm cho ông ấy giận đến mất hết lý trí, con nghĩ ông ấy có thể không quan tâm đến con gái của mình sao? ! Ông ấy ở trong thư phòng gọi điện thoại tới hơn mười một giờ! Cầu xin người ta xem có thể tìm ra cách nào để dàn xếp việc này hay không.”

“Cầu xin như thế nào?” Ánh mắt của Mộ Yến Thần chuyển sang nhìn bà càng thêm lạnh lùng, trên khóe miệng vẫn còn đọng lại một ít máu nở ra nụ cười yếu ớt chưa tàn đi, “Con nhớ không lầm thì lúc trước ông ta và phó quân trưởng Lục bên Bộ Giáo Dục cũng có quen biết, con không biết rốt cuộc ông ấy có cố hết sức đi liên hệ hay không, nhưng tối hôm qua lúc con gọi điện thoại thì giọng điệu của đối phương cũng rất kinh ngạc, giống như chưa từng nghe qua chuyện này. Đây chính là hết sức của ông ta?”

“Cần bản là con không hiểu gì hết!” Mạc Như Khanh trợn tròn hai mắt lớn tiếng phản bác, giận đỏ cả mắt, “Lúc trước Phó quân trưởng và ông ấy có chút bất hòa, bây giờ nhà mình xảy ra chuyện như vậy ông ta há hê còn không kịp nữa là, con còn muốn cha con đi cầu xin ông ta! !”

Cười nhạt một tiếng, không thể kìm chế nụ cười lạnh tràn ra môi mỏng, phiêu tán trong không khí buổi sáng sớm.

Xoa xoa mi tâm, một cỗ khí lạnh dè vào trong tim làm cho hô hấp không thông được, Mộ Yến Thần cười nhạt một cái: “Cho nên tối hôm qua con bị người ta chê cười thay vì là ông ta—— nhưng yên tâm đi con cũng không phải lấy danh nghĩa của ông ta, mà là lấy danh nghĩa của chính mình. Cho nên nói chung là mặt mũi của ông ta còn quan trọng hơn cả tiền đồ của con gái mình, có phải không?”

Lúc nói lời cuối cùng, giọng nói từ tính của anh lộ ra mùi vị hời hợt, hơi thở mong manh.

Mạc Như Khanh trợn to hai mắt, giọng nói giống như là bị nghẹn lại, ánh mắt kịch liệt run rẩy, nửa chữ cũng không phát ra được! !

Mộ Yến Thần thu lại nụ cười sắc mùi máu tanh, ưu nhã đẩy vé máy bay lại gần một chút.

“Mẹ nói với ông ta chuyện ra nước đi, ít nhất thì mẹ cũng nói lời dễ nghe để ông ấy khỏi khó chịu, điểm này con không bằng được mẹ ——” Ánh mắt sắc của anh lạnh như hàn băng, nụ cười nhạt nhẽo, “Đi ra nước ngoài tránh một thời gian. . . . Con sẽ phụ trách nơi này.”

Những chuyện mà hai người không chịu làm vì em ấy, thì Mộ Yến Thần tôi sẽ làm.

Ngực Mạc Như Khanh kịch liệt đập phồng, không dám nhìn anh nữa, ánh mắt lạnh lùng không biết nên nhìn chỗ nào.

Nói xong anh không thèm nhìn lại nét mặt của bà, bóng dáng mạnh mẽ, rắn rỏi đầy lạnh lùng của Mộ Yến Thần đứng dậy, quay người đi lên lầu, trong ngôi nhà trống trải lạnh lẽo đầy mùi vị cô đơn và sát khí, chỉ còn tiếng bước chân vang lên.

Mạc Như Khanh đợi con trai đi rồi mới trầm xuống nén cơn tức lại, hai mắt lạnh lùng lộ ra sự yếu ớt.

Mặc dù không muốn, nhưng dù sao Mộ Yến Thần đã giúp bà nghĩ ra cách mà bà không nghĩ ra được, cầm hai vé máy bay đi Maldives lên, mắt đẹp lạnh lùng của bà liếc một vòng, kéo áo khoát lại cho ngay ngắn rồi đi lê thư phòng.

.

“Hình như mình quên đem theo điện thoại rồi.” Lan Khê sờ sờ túi, lúc cô và kỷ Diêu đi ra tới cửa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng lộ ra nghi hoặc.

Kỷ Diêu ngớ ngẩn: “Vậy cậu lên lấy đi, mình chờ cậu!”

Lan Khê gật đầu một cái, xoay người chạy lên trên lầu.

Trong nhà yên tĩnh không chút tiếng động nào, khi Trương tẩu đi tới thấy cô cũng gật đầu cười nhẹ với cô một cái, kỷ Diêu cũng cười cười, cảm thấy người giúp việc nhà này còn thân thiện hơn người thân của cô ấy nữa.

Một bóng dáng cao ngất đang đi về phía cô, mới vừa tiếp điện thoại lấy được tin tức xong, hai mắt của Mộ Yến Thần sắc lạnh rất đáng sợ, vứt điện thoại đi động xuống ghế sa lon, sau đó anh cũng ngã xuống theo, chân mày nhíu chặt, nhắm mắt suy nghĩ biện pháp.

Nhiếp Minh Hiên mới vừa gọi điện thoại đến nói, phía trên đã đồng ý thẩm tra lại việc gian lận trong kỳ thi tốt nghiệp trung học vừa rồi, đang trong giai đoạn thực hiện, chắc cũng không còn lâu nữa sẽ có kết quả thôi.

—— Nếu kết quả thẩm tra lại chắc chắn là gian lận, thì cho dù có thể lực che trời đến cỡ nào cũng không cứu vãn nổi.

Pháp luật dù thế nào cũng không thể vẹn toàn, chế độ của các quốc gia Phương Đông cũng không hoàn thiện, nhưng lại có một số chính sách được kiểm soát quá nghiêm khắc, pháp luật vẫn còn rất nhiều sơ hở, trong cái thế giới hỗn loạn khủng khiếp này, có một số việc so với tử hình còn đáng sợ hơn.

Nụ cười khát máu lạnh lùng chậm rãi nở rộ trên khóe môi, trong lòng Mộ Yến Thần lạnh vắng lặng tính toán kế sách, dù thế nào anh cũng muốn thử một lần. Cho dù thế giới này ghê tởm đến mức nào, thì tâm niệm duy nhất của anh chính là đừng để người con gái vô tội ấy phải chịu những thứ này.

Kỷ Diêu đứng ở bên ngoài, hô hấp căng thẳng.

—— Cô nhìn Mộ Yến Thần nằm trên ghế sofa, giống như Đại La Sát ở địa ngục, thật kinh khủng.

“Khụ. Mộ ca ca, anh khỏe chứ.” Cô nhanh chóng bình tĩnh lại, lấy hết can đảm nói với anh một câu nói.

Mộ Yến Thần nhìn lên, thấy được những tia nắng ban mai ở sau lưng kỷ Diêu.

Sát khí mới giảm đi được một ít, môi mỏng của anh khẽ mở: “Cô vẫn còn ở đây?”

Kỷ Diêu cứng đờ, cười xấu hổ cười cười, chỉ chỉ trên lầu: “Em chờ Lan Khê, bọn em ra ngoài, chắc trưa nay không về đâu.”

Trong con người của Mộ Yến Thần phát ra tia sáng, thấp giọng hỏi: “Đi chỗ nào?”

“Bọn em đi tìm thầy giám thị!” Kỷ Diêu cất cao giọng, “Bọn em muốn hỏi ông ấy tại sao lại có thể võ đoán như thế, còn có ba em vẫn đang liên lạc tìm người giúp cô ấy, Bọn em nhất định phải thử một lần”

Mộ Yến Thần nhìn chăm chăm cô mấy giây, nhìn ra sự kiên định và lửa giận của cô, anh cũng biết rõ bọn họ chỉ có thể làm cho chuyện này càng thêm nghiêm trọng hơn thôi, châu chấu đá xe, cơ bản không bao giờ có khả năng.

Con mắt sắc dần dần trở nên lạnh lùng, anh đưa tay lên xoa xoa huyệt Thái Dương, lạnh lùng nói: “Cô đi trước đi, em ấy sẽ không đi đâu.”

Anh sẽ không cho phép cô chủ động đi cầu xin người khác, không những không xin được mà lại còn bị người ta đuổi ra khỏi cửa.

Kỷ Diêu ngẩn ra.

Ngay sau đó mặt cô đỏ lên, không biết phải làm như thế nào: “Nhưng bọn em thấy đó là cách tốt nhất! !”

Mộ Yến Thần không có kiên nhẫn, lạnh lùng dời ngón tay, bóng dáng mạnh mẽ rần rở đứng dậy, lạnh giọng nói hai chữ: “Tiễn khách.”

Ba người giúp việc đứng trong phòng khách nhận được mệnh lệnh, lễ phép đi tới trước mặt kỷ Diêu nói: “Tiểu thư, mời cô đi ra ngoài trước đi.”

Kỷ Diêu nhất thời nóng nảy.

Mặt mày đỏ bừng, quả thật cô không biết đã xảy ra chuyện gì, trong ánh mắt lộ ra sự đau đớn: “Các người làm gì vậy. Chính các người không chịu cố gắng, chẳng lẽ lại không cho tôi làm chút gì đó thay cô ấy sao? Anh xem lại gia đình các người đi, ba không ra ba, mẹ không ra mẹ, con gái nhà các người ở bên ngoài chịu uất ức lớn như vậy mà Mộ gia các người cái rắm gì cũng không thêm để ý ! Các người không làm được thì tại sao không cho cô ấy làm! ! Mộ Yến Thần. không phải anh là người hiểu rõ em gái mình nhất sao, tại sao bây giờ anh lại như vậy? ! !”

Bóng dáng mạnh mẽ rần rở của Mộ Yến Thần lạnh lùng như băng, đi lên lầu.

“Tiểu thư cô còn không mau đi ra ngoài, nơi này không hoan nghênh cô.”

“Con mẹ nhà các người, tôi cũng không hoan nghênh các người! !” Kỷ Diêu gấp gáp đến độ tất cả những lời lẽ tục tĩu điều mắng ra hết, ánh mắt trong suốt lóe lên!

“Tiểu thư cô đừng ép chúng tôi động thủ, ngoài cửa có bản vệ”

“Các người mở cửa ra cho tôi! Mộ Lan Khê! ! !”

Nhưng tiếng la hét của cô càng lúc càng nhỏ lại, bị người ta đẩy ra ngoài, bị ngăn lại ngoài cửa sắt, chỉ có thể nghe thấy tiếng gõ cửa “Rầm Rầm” ngoài cửa.

Lan Khê từ trên lầu chạy xuống, cả người toàn mồ hôi, ánh mắt liếc xung quanh phòng khách nhưng lại không thấy kỷ Diêu đâu.

“” Cô nghi hoặc, không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên ngoài.

Cô định chạy lại xem có chuyện gì, nhưng hai chân đột nhiên cứng đờ ——

Dưới bậc thang ngay chỗ giá rượu, Mộ Yến Thần đang mở một chai rượu đỏ, ánh mắt lạnh lùng thẳm lạng, rót một ly nhẹ nhàng lắc, một tay đút vào trong túi quần, cơ thể cao ngất lộ ra vẻ lạnh lùng đáng sợ

Lan Khê chậm rãi đi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng như băng, không nhận được hỏi: “Kỷ Diêu đâu?”

Rượu đỏ trong ly khẽ gợn sóng, dần dần chảy ra, màu đỏ rượu tẩn ra mị hoặc mê người, bóng dáng mạnh mẽ rần rở đó mang theo khí lạnh xoay người đi về phía cô, dừng lại đầu cầu thang, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, ánh mắt thâm thúy của anh đầy sát khí, ánh mắt cũng dịu dàng lại.

Tay nhẹ nhẹ vuốt ve mặt của cô, hưởng thụ cảm giác trơn mềm trên gương mặt cô, Mộ Yến Thần cúi đầu nhìn vào mắt cô, lại gần cô, môi mỏng khẽ mở: “Mấy ngày tới đừng ra khỏi cửa. Cứ ở trong nhà, cứ thả lỏng mấy ngày. Lúc trước chuẩn bị cho kỳ thi cũng mệt lắm rồi, em cũng muốn nghỉ ngơi, phải hay không?”

Giọng nói đậm đà từ tính, cũng giống như rượu đỏ làm say lòng người, còn có hơi thở ấm áp của anh càng lúc càng gần, làm cho người ta say xưa, ý thức cũng dần mất đi.

Lan Khê kinh ngạc, từ trong giọng điệu dịu dàng của anh nghe ra sự chế nhạo cùng khinh bỉ.

“Bốp!” một tiếng nhỏ vang lên, cô không chút lưu tình mà đánh anh, lùi về phía sau một bước, mắt đẹp lạnh lùng: “Tôi hỏi anh Diêu Diêu đang ở đâu, anh đuổi cậu ấy ra ngoài phải không? Tùy anh, tôi đi tìm cậu ấy!”

Lan Khê nói xong liền chạy ra ngoài, chạy thoáng qua anh.

Anh mắt xẹt qua một tia lạnh lùng, gương mặt tuấn tú Mộ Yến Thần đầy căng thẳng, cánh tay dài vô tình đưa ra nắm lấy cổ tay của cô, kéo cô trở lại, cô khẽ rên một tiếng, chợt “Rầm” một tiếng, không để cho cô từ trên cầu thang té xuống, hai cánh tay nắm lấy hai bên người cô, đem cô ôm vào trong lòng.

157. Chương 157: Cái Giá Phải Trả Khi Tôn Thương Cô

Lưng dán vào lan can ngọc thạch, Lan Khê ngược mắt nhìn về phía anh, chỉ cảm thấy cơn rét lạnh nhanh chóng chạy dọc lên trên theo sống lưng!

Hơi thở lạnh lẽo của Mộ Yến Thần áp xuống: “Không phải em rất thích kem ly ở cửa hàng Haagen-Dazs à? Buổi trưa anh dẫn em đi, có được không?”

Ánh mắt Lan Khê rung động kịch liệt, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, không nhận được cảm xúc, run giọng thốt ra ba chữ: “Anh điên rồi.”

Cô dè dặt bất an và sợ hãi ở trong lòng, muốn thoát ra khỏi trói buộc của anh để ra ngoài.

Nhưng Mộ Yến Thần lại thuận tay kéo hông của cô lại, giam cầm cô vào trong ngực, ngón tay thon dài giữ chặt cằm của cô, rồi dựa sát vào cô, cúi đầu lạnh giọng nói nhỏ: “Em không thích à?”

Trên cằm, sức của ngón tay anh cũng không nặng, nhưng lại làm cho cô không nhúc nhích được để nói ra, trong ngực Lan Khê cực kỳ chua xót, lại cố gắng chịu đựng không để cho nước mắt ẩm ướt dâng lên trong mắt: “Mộ Yến Thần, anh buông tôi ra! !”

“. thả ra để em đi đâu?” Về lạnh lùng trong đôi mắt anh từ từ hòa tan thành dịu dàng, mang theo thương yêu khát vọng nhẹ nhàng cúi đầu chống đỡ trán của cô.

Tư thế kia, giống như là người yêu thân mật ở chung một chỗ dựa vào nhau để sưởi ấm.

Cánh tay Lan Khê run rẩy, sống mắt rung động dữ dội, trong lồng ngực hiện lên đau nhức, chua chát đến vô cùng! ! Khoảng cách gần như vậy để cô có thể nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ mỉa mai hoặc bức người của anh, trong đầu cũng lặp đi lặp lại việc anh tự tay bức cô đến bước đường cùng đầy chân thực! Cô không nói lời nào, chỉ liều mạng bắt đầu giãy giụa dữ dội!

Ánh mắt ấm áp của Mộ Yến Thần trong nháy mắt lại trở nên lạnh lùng, giữ chặt gáy của cô rồi ấn cô vào trong ngực!

Giống như một vở kịch cảm quyết liệt, Lan Khê nghe thấy tiếng Kỷ Diêu đập cửa, chửi rủa ở xa xôi bên ngoài ngày càng yếu, bản thân thì liều chết giãy giụa cũng không thoát khỏi trói buộc của anh! Cô không kim chế được, trong vành mắt hiện lên hơi nước ẩm ướt, cùng với tiếng nghẹn ngào lên tiếng chửi rủa: “Mộ Yến Thần anh đừng có quá đáng! ! !”

Rốt cuộc, động tác của Mộ Yến Thần dừng lại một chút, ánh mắt sắc lạnh nâng lên nhìn cô chăm chăm.

“Anh đừng có quên là anh hại tôi biến thành như vậy. . . . Là anh hại tôi nên đến cuối cùng một chút xíu hi vọng cũng không có! Thông báo của tôi vẫn chưa được phát ra, bây giờ tôi phải tranh thủ tìm đường sống! ! Tôi không thể ở đây khoanh tay chờ chết! ! Anh buông tôi ra. . . .”

Đột nhiên, bàn tay to mò lên gáy của cô, Mộ Yến Thần giữ chặt cô, lạnh lùng nhìn chăm chăm đôi mắt của cô xuất hiện nước mắt, khàn khàn nói: “Em cảm thấy em tranh thủ thì sẽ có tác dụng à?”

“Chuyện đó không liên quan đến anh!” Lan Khê la hét đến chói tai, trong vành mắt là một mảnh hơi nước mờ lung, ẩm ướt, “Coi như không có tác dụng thì tôi cũng muốn thử, anh đừng hòng tước đoạt cả cơ hội của tôi, anh đừng có mơ tưởng! !”

Trong con người thâm thúy của Mộ Yến Thần nghiền nát sự đau đớn nóng rực, một lúc lâu sau anh nhẹ nhàng ôm cô, đè xuống tất cả cảm xúc đau nhức không chịu nổi, cúi đầu nhẹ nhàng dán sát vào tai của cô, khàn khàn nói: “Được rồi không làm loạn nữa. . . . Lan Khê, không náo loạn nữa được không? Em nói muốn đi hóng mát thì chờ anh cùng em đi ra ngoài, em muốn đi đâu cũng được. . . .”

Nhưng không chờ anh nói xong, người trong ngực đã ra sức chôn ở trong ngực anh rồi cắn lên bờ vai của anh! !

“” Sắc mặt của Mộ Yến Thần chợt tái đi, cơ bắp trên người cũng căng thẳng.

Da bị cắn rách nên máu tràn ra, trong nháy mắt trên áo sơ mi màu trắng của anh tràn ra chấm nhỏ màu đỏ tươi xinh đẹp như hoa hồng, Mộ Yến Thần kìm nén một lúc thì cô mới nhả ra, cũng không nghĩ rằng cô độc ác cắn xong rồi còn muốn chạy trốn, bàn tay của Mộ Yến Thần đang đặt trên gáy của cô lạnh lùng dùng sức ôm chặt cô đang định chạy đi lại, kiên nhẫn còn sót lại cũng bị tiêu tan sạch sẽ!

“Em muốn đi ra ngoài thật không?” Anh lạnh giọng hỏi, ngón tay giữ chặt mái tóc như tơ của cô, ánh mắt lạnh lẽo như địa ngục; “Được!! Bây giờ anh dẫn em đi ra ngoài. . . .!”

Nói xong, một tay Mộ Yến Thần giữ chặt cổ tay của cô, sai bước lùi cô đi đến phòng khách! !

Bước chân Lan Khê lảo đảo một lúc mới theo kịp, bị dáng vẻ kiêu ngạo của anh dọa sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng không còn chút máu, sau đó theo bản năng muốn thoát ra, nhưng sức lực của anh quá lớn, trói buộc cực kì chặt chẽ khiến cô hoàn toàn không có cách thoát ra! Mộ Yến Thần nghiêng người đi đến cầm áo khoác và chìa khóa lên, gương mặt anh tuấn lạnh như băng đá, trên bả vai tràn ra màu máu xinh đẹp như đóa hoa hồng và hơi thở đáng sợ!

Anh lại không cảm thấy một chút xíu đau đớn nào hết.

Bởi vì đau đớn hơn chính là trái tim!

Lan Khê liên tục thấp thỏm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch lộ ra hơi thở tuyệt vọng, anh chưa bao giờ dùng sức lực lớn như vậy để nắm lấy cô, ngoại trừ xương cổ tay cảm thấy đau đớn ở ngoài, thì trong lòng cũng khó nén được sợ hãi! Bên ngoài Kỷ Diệu không biết đã rời đi từ lúc nào, ánh mặt trời tháng sáu thiêu đốt toàn bộ thế giới đến nóng bức vô cùng! Cửa xe của anh được mở ra, Lan Khê bị đẩy mạnh vào không chút dè dặt nào, chỗ ngồi và không gian quen thuộc khiến chớp mũi cô chưa xót một trận, “Phanh!” âm thanh của cửa xe lại đánh thức cô dậy.

Xe khởi động trong nháy mắt, anh cầm tay lái lạnh giọng hỏi: “Đi đâu?”

Lan Khê đè nén ghen ngào xuống: “Tự tôi có thể đi.”

“Đi tìm thầy giáo giám thị đó à?” Mộ Yến Thần lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại, gật đầu, “Đúng lúc anh biết địa chỉ đấy.”

Vừa dứt lời bánh xe phát ra âm thanh chói tai, nhanh chóng rẽ ngoặt, xe đã phóng đi ra ngoài!

Lan Khê đụng vào cửa xe, đau đớn kêu một tiếng.

Xuyên qua kính chiếu hậu, anh lạnh lùng nhìn cô: “Thắt chặt dây an toàn vào.”

“Tôi không thích thắt!” Trong đôi mắt đẹp của cô bị ép ra nước mắt, con thú nhỏ quá to với anh.

Bỗng chốc trong lòng Mộ Yến Thần lại đau đớn như kim châm một lần nữa, trong đôi mắt sắc lạnh hiện lên ánh sáng sắc nhọn, nắm chặt vô lăng, đạp chân ga phóng ra ngoài nhanh hơn!

Anh không muốn âm ỉ với cô. Nhiều chuyện như vậy anh cũng đang cố hết sức làm rồi, cho dù cô không thấy được cũng không sao! Nhưng anh muốn cô biết, trong khoảnh khắc cô gặp chuyện không may ở trường học, khi cô cảm thấy hi vọng của bản thân cũng bị hủy diệt trong nháy mắt, Mộ Yến Thần anh sẽ hoàn toàn không cảm thấy dễ chịu hơn cô một chút xíu nào! !

Đau đớn kịch liệt tràn đầy trong lồng ngực, anh nắm chặt vô lăng, khớp xương cũng nhanh chóng bị chính anh bóp vỡ.

Tốc độ của xe rất nhanh, gió gào thét thổi bên tai, bàn tay nhỏ bé tái nhợt của Lan Khê hơi sợ hãi nắm chặt tay nắm trên trần xe, trong đôi mắt hiện lên vẻ sợ hãi: “Anh, anh đi chậm một chút đi.”

Cảm giác này, khiến cô nhớ tới ngày sinh nhật 18 tuổi của cô, trong bầu trời đầy tuyết, va chạm với chiếc xe đi trước mặt.

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần mở to, khi nghe thấy câu nói mềm mại nhu nhược của cô thì trái tim giống như bị thương nặng, đau đớn vô cùng, anh theo bản năng thả tốc độ xe chậm lại, yêu thương và đau lòng bị đè nén trong lồng ngực lâu như vậy cùng nhau xông ra, ngón tay anh cũng khẽ run rẩy.

“Lan Khê, ” ánh mắt thâm thúy của anh mang theo nỗi đau đớn sâu sắc, có hơi đỏ lên, mắt nhìn chăm chăm về phía trước, môi mỏng tái nhợt nhẹ nhàng thốt lên tên của cô, cách một lúc lâu mới khàn giọng hỏi, “Nếu như chuyện thi tốt nghiệp trung học này không phải là anh làm. Nếu như anh thật sự chưa từng thử làm khó dễ tương lai của em để đổi lại là em ở bên cạnh anh thêm mấy năm. Em có hận anh như vậy không?”

Tốc độ xe chậm dần, Lan Khê cũng phản ứng lại, vừa rồi bản thân gọi anh thất thanh như thế để làm gì vậy.

Huyết sắc đã trở về với khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ánh mắt trong suốt của cô lóe lên ánh sáng mất hồn, đợi đến phản ứng kịp vấn đề anh hỏi là gì, đau đớn lạnh lẽo lại dâng lên trong trái tim, trong nháy mắt nhớ lại khi mùa đông vẫn chưa kết thúc, cô đã từng phải chịu sự xúc phạm lạnh đến thấu xương.

Bờ môi đỏ tươi khe khẽ mấp máy, cô nức nở nói “Tôi hận.”

“Mộ Yến Thần, tôi hận anh chết đi được.”

Nỗi đau đớn thấu tận tim gan, cô vẫn nhớ rõ rõ ràng, đã sớm khắc sâu vào trong xương tủy.

Đau lòng giống như thủy triều ập tới, đi cùng với câu nói của cô lan tràn từng đợt đến chỗ Mộ Yến Thần, tràn đầy lồng ngực, ánh mắt thâm thúy của anh nhìn chăm chăm về phía trước, hoảng hốt sụp xuống, sau đó cười yếu ớt, trong nụ cười mang theo sự chua xót và đau đớn ngập trời.

Ngón tay thon dài khẽ run rẩy, nắm chặt tay lái, rồi dừng xe lại ven đường.

Ánh mặt trời chiếu xuống gay gắt, tất cả hắc ám đều bị phơi bày, không có chỗ trốn tránh.

“Bây giờ em muốn đi đâu, làm gì?” Mộ Yến Thần cười yếu ớt, khàn khàn hỏi, đè nén đau nhức tràn ngập trong lòng.

Ánh mắt Lan Khê Thủy hơi run lên, hơi lơ đãng, lại nhìn chăm chăm về phía trước mặt rồi nói: “Rời khỏi anh. Tôi làm cái gì cũng tốt hết.”

Mộ Yến Thần nghiêng mặt sang, lạnh lùng nhìn cô.

Thật ra thì cô rất bướng bỉnh, trong tính cách có chút không chịu thua và thái độ kiêu ngạo không muốn quay đầu lại, giấu lại hình như anh khẳng khái thích cô như vậy, thích đến mức lạc lối không biết đường về, những câu này, lại tổn thương người nghe như vậy.

Tổn thương người ta như vậy.

Nụ cười yếu ớt chưa tan đi, khóe mắt mị hoặc của anh thoáng hiện lên một tia sáng chói mắt, đưa ngón tay ưu nhã đặt lên trên ổ khóa, rồi mở cửa ra, sau đó khàn giọng nói: “Được, Em xuống đi.”

Thanh âm kia nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Đi đi, anh không ngăn cản em nữa.

Lan Khê kinh ngạc, ánh mắt rung động nhắm lại, suýt nữa cho rằng anh đang nói đùa.

Trong xe ngọt ngào, cô đưa bàn tay ra nhẹ nhàng vặn mở tay nắm cửa, một âm thanh vang lên sau đó cửa xe thật sự được mở ra, trong nháy mắt cô nhìn lại, trong lòng quyết tâm, chân bước ra ngoài, cả người đứng dưới ánh mặt trời, đóng cửa xe lại, rồi lùi lại hai bước.

Ánh mặt trời chiếu xuống làn da trong suốt của cô, dường như cảm thấy không chân thực cô lại lùi thêm hai bước nữa.

Mộ Yến Thần lặng lẽ nhìn cô chăm chú, cùng cô liếc mắt nhìn nhau, lông mi thật dài của Lan Khê rũ xuống, không lưu luyến gì đi đến bên cạnh đường cái, đến ngã ba trước mặt, cô chặn chiếc taxi, sau đó ngồi xuống.

Nhìn hết tất cả một lúc lâu, Mộ Yến Thần cảm thấy cả người đều mệt mỏi, trong thân thể cực kì đau đớn giống như khi bị rút mất một cây xương sườn, anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nằm gục trên tay lái một lúc, muốn xoa dịu cảm giác đó.

Cửa kính xe lại bị gõ .

Rất ồn ào, anh không thể yên tĩnh một phút giây nào.

Mộ Yến Thần đứng dậy, mở đôi mắt nhuộm chút tia máu, khi đôi mắt lạnh lẽo nhìn sang lại là Nhiếp Minh Hiên.

Hạ cửa sổ xe xuống, trên gương mặt tuấn tú của Nhiếp Minh Hiên lộ ra vẻ cực kì lo lắng, cau mày nói: “Cậu làm sao vậy? Vừa rồi mình ở trạm xăng dầu trước mặt đồ xăng, thì thấy Lan Khê xuống từ xe cậu rồi rời đi, các có chuyện gì vậy? Cô ấy lại làm tổn thương cậu à?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Yến Thần quay lại, kéo cửa sổ xe lên.

“Đừng để ý đến mình.” Giọng nói khàn khàn phát ra từ trong cổ họng của anh, “Mình nghĩ một lúc là tốt rồi. Người không cần để ý đến mình đâu.”

Những chuyện này, chính bản thân anh phải nhận lấy, tự mình gánh chịu, ai cũng không cần để ý. Anh nghĩ ngơi một chút thì sẽ không sao.

Anh phải hoãn lại một chút, tập trung năng lực chống đỡ bản thân, anh nghĩ phải làm xong tất cả chuyện này, trước đó, anh không cho phép bản thân bị sự tuyệt tình và lạnh lùng của cô dọa cho lùi bước, đây là cái giá anh phải trả khi trước kia đã làm tổn thương cô.

158. Chương 158: Cầu Xin Trong Tuyệt Vọng

Một mực ở trong nhà thầy giám thị mè neho đến buổi trưa, la hét ầm ĩ đến nỗi mọi người người trong tiểu khu chạy đến xem, vợ của thầy giám thị là một người phụ nữ vạm vỡ, thấy đối phương chỉ là một cô gái nhu nhược, thái độ lại càng thêm phách lối hơn .

Lan Khê bị đuổi ra ngoài, nước mắt chảy đầy mặt, cả người giận đến phát run, không cẩn thận nên bị người phụ nữ kia bầm mấy cái để lại dấu trên cánh tay, dấu vết màu đỏ tím ở trên da thịt trắng nõn của cô có hơi đáng sợ.

Nắng gắt chiếu xuống hai bên đường, dọc theo hai bên vỉa hè.

Từ sáng đến giờ cô chưa ăn gì, nên bao tử trống rỗng , không ngừng co quắp.

Lan Khê ôm lấy bụng ngồi chồm hổm xuống đường, mồ hôi rịn ra làm ướt gò má và mấy sợi tóc trên đó.

Cô gọi điện thoại cho kỷ Diêu, hai người hẹn gặp ở tiệm bánh ngọt gần nhà.

“Không có tác dụng sao?” Kỷ Diêu mắt hồng hồng, nhìn dáng vẻ của cô như vậy chắc chắn là bị người ta khi dễ rồi, kiên định mở to mắt, cố không để mình bật khóc, nói, “Vậy hôm nay cậu đừng về nhà, đừng trở về cái nơi tồi tàn đó nữa, cậu đến nhà mình đi!”

Lan Khê để cái muỗng xuống, ngược mắt lên nhẹ giọng hỏi: “Bên phía bác trai cũng không có chút tin tức nào sao?”

Kỷ Diêu cứng đờ, sắc mặt rất kỳ lạ, biết cô muốn hỏi bên phía ba có kết quả gì không.

Căn môi gật đầu một cái, kỷ Diêu nói: “Thật xin lỗi, việc ba mình làm được cũng có giới hạn.”

Lan Khê lắc đầu, mắt hờn, ăn miếng bánh ngọt cuối cùng, nhẹ giọng nói: “Mọi người và mình cũng không có quan hệ thân thiết gì mấy, có thể làm bao nhiêu việc vì mình như thế này, mình còn không biết nên trả ơn mọi người ra sao nữa là.”

Nụ cười ngọt ngào nở rộ trên khóe miệng của cô.

Ánh mắt trong suốt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Lan Khê mở miệng hỏi: “Thật ra thì mình cũng biết trước kết quả sẽ như thế rồi. Chỉ là mình không cam tâm. Kỷ Diêu, mình rất không cam lòng.”

Cô nỗ lực lâu như vậy, nhưng lại thất bại trong gang tấc chỉ trong vòng vài phút.

“Kỷ Diêu, cảm ơn cậu đã giúp mình ” Cô rũ mắt xuống, giọng nói nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy “. . . .
. Mình muốn về nhà.”

Trở về cái nơi như Địa ngục đó, mang nỗi tuyệt vọng đầy mình, xem xem bước kế tiếp nên làm gì. Sau kỳ thi tốt nghiệp trung học này cho dù tâm trạng có bi ai hay mừng như điên, thì nó cũng không thuộc về cô, đều cô có thể làm bây giờ chỉ có thể là cầu sinh trong tuyệt vọng mà thôi.

.

Không biết làm cách nào mà cô có thể đi dạo hết thành phố C chỉ trong một buổi chiều, khi Lan Khê về đến nhà thì trời đã tối, cái dạ dày đau nhói không ngừng nhắc nhở cô, cô đã suốt mấy giờ đồng hồ rồi, ở trước cửa Mộ gia, đèn đã được mở lên rồi.

Trước cửa có một chiếc xe thương vụ đang đậu, Cố Tử Nghiêu bình tĩnh đứng đợi ở cửa.

Không đợi Lan Khê đến gần thì đã thấy Cố Tử Nghiêu đã đi vào trong nhà, lễ phép cười nói lấy hành lý, để vào trong cốp sau, sau đó chính là đôi vợ chồng già từ trong nhà bước ra, Mộ Minh Thăng mặc quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, phối với áo choàng dài tới váy của Mạc Như Khanh, trông cao nhã quý phái, Mạc Như Khanh lên xe, ánh mắt của Mộ Minh Thăng lại nhìn sang bên này.

Phía xa xa dưới ánh đèn đường là một bóng dáng mảnh khảnh nhu nhược, yên tĩnh đứng tại đó.

Về mặt bình tĩnh của Mộ Minh Thăng tự nhiên xanh mét, xoay mặt, ý như không muốn thấy mặt cô.

Cố Tử Nghiêu thấy cảnh đó nên hơi lúng túng, quay lại cười cười với Đồng sự trưởng, chạy tới nói với Lan Khê: “Em ra ngoài mới về hả? Anh em quá bận rộn, cho nên cử anh đến đưa ba mẹ em ra sân bay, hình như bọn họ muốn đến Maldives du lịch, sau đó đi thêm vài địa điểm khác nữa, cỡ ba tháng nữa mới về, trong thời gian chỉ có hai anh em em ở nhà, tự chăm sóc mình cho tốt. Còn có. Về kỳ thi tốt nghiệp vừa rồi, em không cần để ở trong lòng, có rất nhiều đường để tới La Mã, ai nói không thi đậu đại học thì tương lai sẽ bị hủy chứ?”

Tay anh để lên bả vai của cô, đầy thương cảm, Cố Tử Nghiêu cười sáng rỡ: “Lan Khê, cố gắng lên.”

Người đàn ông này không xuất hiện nhiều trong ký ức của cô, nhưng nếu so với anh trai của cô, thì anh càng giống anh trai của cô hơn.

Sắc mặt Lan Khê tái nhợt, hít một hơi rồi ngược mắt lên nhẹ giọng hỏi: “Là do ba bọn họ quyết định sao?”

Cố Tử Nghiêu ngẩn ra, gật đầu: “Hình như là vậy, là anh trai em bảo anh mua vé máy bay.”

Thì ra là vậy, Lan Khê đã hiểu.

Mắt rũ xuống, tay nắm chặt túi xách, cố nén đau thương vào trong lòng, cô ngẩng đầu lên nói: “Em không qua được rồi, phiền anh nói với ba em một tiếng, ông ấy đi đường cẩn thận, bệnh của ông ấy chưa khỏi hẳn nên đi du lịch cũng khó, Anh nói dì Mạc chăm sóc ông ấy cho tốt. Em cũng sẽ tự chăm sóc mình thật tốt.”

Nhìn vào trong mắt cô Cố Tử Nghiêu biết cô rất hiểu chuyện.

Anh cười cười gật đầu: “Được, anh biết rồi, không còn thời gian nữa, anh đi trước nha!”

Từ xa chạy tới, Cố Tử Nghiêu thay Mộ Minh Thăng mở cửa sau xe ra, sau đó liếc nhìn người phụ nữ một cái, trên mặt đầy thất vọng, rồi rời đi.

Kể từ đó, từ biệt nhau nhiều năm.

.

Biến cố đã thật sự xảy ra, là lúc nửa đêm khi đang cùng anh em tụ tập.

Nhiếp Minh Hiên bị đám khốn kiếp ở cục giáo dục và ông già nhà mình giận dữ, không thể làm gì khác hơn là gọi mấy người anh em tới đây tụ tập suốt đêm. Chuyện gì có thể giúp lật lại bản án anh đều đã làm hết, nhưng đối với những chuyện tổn hại danh dự của mình thì ông già nhà anh sẽ không làm, mà bộ trưởng bộ giáo dục lại càng lợi hại hơn, nói con gái của ông ta và Lan Khê thi cùng một trường, cho nên ông nắm chắc rất rõ vụ gian lận, nên người nói láo chỉ có thể là Lan Khê.

TMD thật

Mọi người đều phiền não vì chuyện này, không ai thoải mái hơn ai được bao nhiêu, nên xúm lại cùng nhau uống rượu giải sầu, uống đến mức không khống chế lại được, sau nửa đêm, có hai người ra ngoài nghe điện thoại, quay đầu lại thì sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

“Hai người sao vậy?” Nhiếp Minh Hiên nhú mày hỏi đã ra ngoài chơi mà sắc mặt còn buồn phiền như vậy.

“Trong cục nhận được án.” Người đó ngược mặt lên, lạnh lùng nói: “nói là một thầy giáo của trường Nhất Trung thành phố C, ngày nghỉ mở trường luyện thi phạm pháp, nhận hối lộ từ phụ huynh còn sao chép luận văn của người khác, chứng cứ đưa ra cũng rất rõ ràng, ba mình vừa nhận được, chắc sáng mai sẽ bắt đầu điều tra.”

“Bắt đầu điều tra, người này hết đời là cái chắc”

Huyệt thái dương của Nhiếp Minh Hiên đập thành thịch! sắc mặt càng kém hơn.

“Các cậu chơi tiếp đi, mình về cục cảnh sát một chút.” Anh ta chào mọi người rồi cầm lấy áo.

“Mẹ kiếp, cậu thật biết nói đùa, nửa đêm mà nói giải tán, muốn đi thì cậu phải giải quyết hết số rượu này đi. . . .” có người ồn ào lên.

Cười lạnh một tiếng: “Uống rượu? Chính các cậu mới là người nực cười, mình mới nhận được tin có vụ án bắt cóc, các cậu đoán xem người bị bắt cóc là ai?”

Nghe xong câu này, không một ai dám đoán cả.

Người nọ tiếp tục cười lạnh: “Là con gái của cục trưởng.” Sau khi nghe xong tất cả mọi người đều hoảng hồn, rượu bị tiêu đi một nửa. Mà người tỉnh táo nhất là Nhiếp Minh Hiên. Sắc mặt anh thoáng chốc trắng bệch, ngược mặt hỏi: “Con gái cục trưởng có phải tên là Y Đóa không?” “Hình như là vậy, sao vậy?” Đầu óc Nhiếp Minh Hiên nổ tung.

Sắc mặt xanh mét, câu trả lời thật sống động, anh đã biết chuyện gì đang xảy ra rồi, anh cầm điện thoại lên, không thèm chào một tiếng nhanh chóng đi ra ngoài, suýt nữa bấm sai số, đi ngang qua hai người bảo vệ đang canh cửa. Gọi thêm một cuộc nữa mới có người nhận. “Sao?” “Yên Thần rốt cuộc cậu muốn làm cái gì?” “.

Cái gì?” “Cậu đừng có giả vờ, đừng tưởng mình không biết cậu đang làm gì!” Nhiếp Minh Hiên gấp đến độ hét lên, “Cậu muốn giúp Lan Khê mình không phả đối, nhưng cậu không thể làm những chuyện phạm pháp như vậy? nếu thật sự xảy ra chuyện thì ngay cả mình cũng không thể bảo vệ cậu được!”

Cách một làn sóng điện thoại, sắc mặt Mộ Yến Thần lạnh lùng, ngón tay thon dài sửa sang lại cổ áo: “Ngày mai, chờ đến lúc nhận được kết quả thì hãy gọi lại ỉnh, nghỉ ngơi cho tốt đi, mình không quấy rầy cậu nữa.” “Này, Yến Thần, Yến Thần?!!” điện thoại đã bị ngắt. Nhiếp Minh Hiên càng xác định, anh sắp điên rồi, hoàn toàn điên rồi. Gọi lại lần nữa thì cậu ta đã tắt nguồn mất rồi

Tiếng giày da nện xuống đất những thanh âm lạnh lẽo, ánh đèn ảm đạm, cánh cửa rỉ sét mở ra, bóng dang cao to mạnh mẽ, rần rở đi vào, mang theo sát khí đầy người, bao trùm lấy không khí cả tầng hầm. Y Đóa nằm trên cái bàn gỗ bị mốc, khóc đến độ không thở nổi. một bóng người đứng ngược sáng, yên tĩnh, đầy sát khí lảng lảng ngồi ở phía đối diện đưa mắt nhìn cô ta.

Từ lúc bị bắt tới đây, cho đến tận bây giờ, anh chỉ nói với cô ta đúng hai câu Câu thứ nhất: “Nhận ra tôi không?” Câu thứ hai: “Thử nói lại những việc xảy ra ngày hôm đó xem, hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Y Đóa nhận ra anh.

Khóc tức tưởi cổ đờ nén sợ hãi vào trong lòng, gào thét nói ba cô ta nhất định sẽ tìm được cô ta, cô ta biết anh ta là ai, đợi đến sau khi ra ngoài cô ta sẽ chỉ tội anh, anh nhất định sẽ bị ăn cơm tù! Yến Mộ Thần lảng lảng nhìn cô ta một hồi, nhìn trong mắt cô ta đầy nỗi sợ hãi.

Đặt một cái đồng hồ báo thức nhỏ lên trên bàn, hẹn sau một giờ sẽ reng lên.

“cô có biết trên đời này còn có một cách gọi là hủy xác không?” Ngón tay thon dài khẽ chạm vào hàng lông mày, ánh mắt mê hoặc chuyển động, thấp giọng hỏi.

159. Chương 159: Được Ông Trời Chiếu Cố

Vuốt vuốt cái chìa khóa ở trong lòng bàn tay mấy cái rồi ném nó đi, cái chìa khóa đó bay theo hình vòng cung rồi rơi vào trong cái bình nhỏ, một chất lỏng trong suốt tràn ra, chưa đầy ba giây, cái chìa khóa đã nhanh chóng bị tan ra, biến mất không chút dấu vết.

Mặt của Y Đóa xanh mét.

Cô đã từng học qua môn hóa học, nên cô biết chất lỏng đó là gì.

Mộ Yến Thần khẽ đẩy cái đồng hồ báo thức sang, mặt lạnh xuống, nhẹ giọng nói: “Cô có một tiếng.”

Kim chỉ giây tích tắc tích tắc chuyển động, ở trong bầu không khí yên tĩnh như thế này, thời gian dường như lại càng trôi qua nhanh hơn bình thường.

Nói xong anh liền đứng dậy, lạnh lùng xoay người đi ra cửa.

Cửa sắt “két” một tiếng rồi khóa lại, đèn ở bên trong cũng đột ngột tắt mất, bóng tối kéo đến, ánh sáng duy nhất còn sót lại là thứ ánh sáng màu xanh được phát ra từ chiếc đồng hồ để trên bàn, âm thanh kim chỉ giây quay càng lúc càng lớn, vang to hơn trước, cứ mỗi mười lăm phút thì nó sẽ reng lên một lần , phá tan bầu không khí yên tĩnh ở nơi này, làm cho người ta không khỏi cảm thấy sợ!

Y Đóa bị cảnh tượng không ngừng tái diễn này làm cho phát hoảng, tinh thần càng lúc càng bấn loạn, tay nắm chặt mái tóc, vùi mặt vào mặt bàn, run lấy bầy y như một cái cây đang khô héo.

Đợi đến giây cuối cùng, kim chỉ giây và kim chỉ giờ chỉ trùng một chỗ thì đồng hồ báo thức điên cuồng kêu lên, âm thanh chói tay tràn ngập cả căn phòng tối đen, hiện lên trên cái màn hình màu xanh lúc sáng lúc tối, thật giống cảnh trong bộ phim The Ring, âm thanh đó cứ vang đi vang lại không chịu dừng lại.

Y Đóa hoàn toàn sụp đổ mất rồi.

Cô ta giàn giụa nước mắt, cầm đồng hồ báo thức lên ném đi, nhưng ném thế nào nó cũng không chịu bể! Cô bịt hai tai lại không ngừng gào thét trong bóng đêm: “Mày đáng bị như vậy! ! Chuyện này không liên quan gì đến tao, tất cả là tại mày! Tại mày cướp bạn trai của tao, mày là đồ tiện nhân, mày dựa vào cái gì mà dám cướp bạn trai của tao ! ! Tao muốn hủy hoại đời mày, mày có chết tao cũng chưa thấy hả giận! Đây chính là báo ứng của mày! !”

Ngực cô ta rất đau, chỉ có gào thét mới làm cho cô ta sáng khoái, cô ta vừa khóc vừa cười nói: “Mấy người nhìn đi, rốt cuộc tôi cũng hủy hoại được cuộc đời của nó. Tôi chỉ dùng có một cục giấy nhỏ nhỏ mà đã có thể làm cho nó muốn sống không được muốn chết cũng không xong! Mợ Lan Khê, cái con tiện nhân này thì có tài cán gì chứ! Mày có cái gì để tranh với tao chứ! ! Ha ha.”

Cách một cái màn hình theo dõi, nghe những lời ghi âm gần như phát rồ của cô ta, sắc mặt Mợ Yến Thần trầm xuống.

Hai tay nắm chặt lại, khớp xương bị nắm đến trắng bệch, lòng anh đau đớn không thôi.

— Đây vốn chỉ là suy đoán của anh mà thôi, nếu được thì ăn cả ngã về không, từ khi nghe mấy câu nói hoang đường mà bên phía cục giáo dục lại chắc chắn cho là thật thì anh đã bắt đầu hoài nghi, thật không nghĩ tới kết quả lại như thế này.

Nhưng cái này thì có xá gì?

Người anh yêu thương nhất, bởi vì những nguyên nhân hoang đường như thế này, mà vô duyên vô cớ phải gặp tai họa.

Đứa con gái này không những ngu ngốc mà còn ác độc, thật sự rất đáng chết.

Vốn định thả cô ta đi, nhưng anh không cam lòng, hai mắt của anh thoáng qua tia sáng lạnh, tất đoạn ghi âm vừa rồi, tất luôn màn hình theo dõi, lạnh lùng đứng dậy rời đi.

Cứ để cô ta tiếp tục bị giam ở đó.

Rạng sáng, thành phố C được bao phủ bởi không gian yên tĩnh và thanh bình, không một ai biết được những chuyện đã xảy ra trong căn phòng tối tăm này, nhưng khi mặt trời đã lên cao, tất cả mọi thứ đều bị đảo lộn.

.

Lan Khê ngủ một giấc thẳng đến chiều mới thức dậy.

Khi tỉnh lại, ánh sáng mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng, một màu chói lóa.

Gối nằm của cô bị ướt , chắc tại tối hôm qua cô khóc mới làm nó ướt .Lúc cô về nhà thì cũng là lúc ba cô và Mạc Như Khanh rời đi, ở trong nhà trừ Trương tẩu ra thì chỉ còn có một mình cô, cô một mình ăn cơm, tắm rửa, xem ti vi, xem một thì tự mình đi ngủ, Mợ gia lớn như thế này lại chỉ có một mình cô. Nhà của cô bây giờ chỉ còn lại một mình cô thôi.

Ngỡ ra một hồi, cô liền rời giường đi rửa mặt, thay quần áo ngủ rồi xuống lầu

Nhưng cô lại không ngờ tới, Mợ Yến Thần lại trở về nhà.

Trên khuôn mặt trắng nõn, nhỏ nhắn của Lan Khê đầy vẻ đề phòng, tuy không thể hiện rõ ràng nhưng anh vẫn có thể thấy được, Trương tẩu ở trong phòng ăn đã bố trí bát đĩa xong xuôi, thấy Mợ Yến Thần cởi áo khoác để lên ghế sofa rồi nhắm mắt lại nghĩ ngợi liền nói: “Thiếu gia, cậu tăng ca suốt đêm chắc mệt lắm rồi, mau đi ăn cơm đi. A tiểu thư, cô cũng thức rồi hả?”

Mợ Yến Thần mở mắt ra, trong mắt đầy mỏi mệt, khuôn mặt tuấn tú tỏa ra sự lạnh lùng, không thèm nhìn đến cô, đứng dậy đi đến phòng ăn.

Tránh cũng tránh không khỏi, nên Lan Khê rũ mắt xuống, đi lại gần, kéo ghế ra ngồi xuống ăn cơm chung với anh.

“Đúng rồi thiếu gia, lão gia và phu nhân vừa gọi điện thoại về báo, hai người đó đã đến nơi rồi, nói hai người không cần lo lắng.” Trương tẩu nói.

Mộ Yến Thần nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, nói khẽ: “Phiền di sang phòng khách lấy giúp tôi sắp văn kiện mang qua đây.”

Trương tẩu ngẩn ra: “Dạ, dạ!”

Lúc cầm túi xách của anh lên, trừ máy tính ra Trương tẩu còn thấy một tập văn kiện, trên cái bao nhựa của văn kiện có viết tên, bà nheo mắt lại nhìn, không khỏi ngạc nhiên, muốn mở văn kiện ra xem nhưng lại không dám, bà khiếp sợ đem văn kiện đưa cho Mộ Yến Thần: “Có phải cái này không ạ?”

Mộ Yến Thần nhận lấy, con mắt sắc trong sáng như thường, gật đầu một cái: “Phải, đi đi xuống nghỉ ngơi trước đi, lát nữa tôi sẽ dọn dẹp chỗ này, có chuyện gì tôi sẽ gọi di.”

Chẳng lẽ hai người hòa nhau rồi ư, Trương tẩu kinh hồn bạt vía, nhưng vẫn là gật đầu, cười tươi như hoa: “Dạ dạ.”

Lan Khê uống canh, ánh mắt trầm tĩnh như nước, nhàn nhạt liếc nhìn vẻ mặt của anh, rồi thu mắt lại.

— Anh ta còn ở đây giả vờ cái gì chứ? Đầu tiên là phá hư kỳ thi tốt nghiệp trung học, sau đó bắt ba mẹ đi du lịch nước ngoài một thời gian dài, trong nhà cũng chỉ còn có hai người bọn họ, anh ta muốn làm cái gì thật là buồn cười.

rõ ràng trước kia anh ta đã nói cho cô biết, cô không nên ngây ngây thơ, đừng tưởng rằng rằng anh ta yêu cô thật, bây giờ cô đã hiểu rồi, thế nhưng tại sao anh ta lại không chịu buông tay? Chẳng lẽ anh ta lại cảm thấy cùng em gài ruột thịt làm việc mờ ám rất kích thích sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, ra lệnh cho bản thân mình không nên như vậy.

Cách nhau khoảng nửa thước, một tập văn kiện đẩy tới trước mặt cô

“Xem đi.” Anh nhàn nhạt ra lệnh.

Lan Khê vốn không muốn để ý, nhưng anh vẫn cảm mãi chẳng chịu buông, nên cô đành lạnh lùng nhận lấy xem, chỉ nhìn mấy cái chữ viết trên văn kiện thì lông mày cô lại giựt giựt, lấy hết dũng khí mở ra nhìn, chỉ một vai tờ giấy thanh minh đơn giản, nhưng từng câu từng chữ cứ như kim đâm vào trong tim cô, cô có thể hiểu những câu đó có nghĩa là gì, nhưng lại không hiểu tại sao việc này làm sao có thể xảy ra.

Lấy khăn ăn lau chùi ngón tay thon dài, ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần lúc sáng lúc tối, giọng nói trầm thấp từ tính vang lên: “Thời gian thi cũng đã qua nên không thể để em thi lại một mình, chỉ có thể chấm phân nửa bài thi của em, rồi cho điểm. Em có thể nghỉ ngơi trong một khoảng thời gian đợi đến khi báo chí công bố kết quả, nếu như cần anh giúp gì thì cứ nói— Chỉ là, em nhất định phải xác định mục tiêu, chỉ cần đủ điểm, cần bản những trường khác sẽ không cần nghĩ tới, đúng không?”

Ah ngược mắt ngẩn cô, ánh mắt giống như hồ nước.

Hơi thở mạnh mẽ tản ra khắp phòng khách, từ từ bao phủ lấy cô.

Bỏ khăn ăn xuống anh thu ánh mắt lại, nói thật nhỏ: “Trước cứ như vậy đi, anh no rồi ” Anh dọn đĩa đồ ăn, bưng vào trong phòng bếp.

Lan Khê bị chấn động ngồi yên tại chỗ, thật lâu cũng không thể hoàn hồn được.

cô chớp mắt, cho là mình đang thấy được đầm rồng hang hổ.

Đợi đến khi trên bàn ăn chỉ còn mình cô ngồi ăn cho xong số thức ăn còn lại, tinh thần Lan Khê mới trở lại bình thường cô không mong đợi gì hơn, cầm sắp văn kiện chạy lên lầu, trái tim của cô đập “Thình thịch thình thịch”, chạy tới cửa phòng của Mộ yến Thần, do dự hồi lâu, mới dám gõ cửa.

“Vào đi”. Bên trong phát lên giọng nói khàn khàn.

Lan Khê mở cửa, liền nhìn thấy cảnh anh đang tựa vào trên ghế xoay xoa mi tâm, bộ dạng nghĩ ngợi giống như đã tháo xuống được một bộ gánh nặng, màn hình máy vi tính màu đen ở trước mặt, tấm màn bay tới bay lui, dường như nó không được đụng tới đã lâu lắm rồi.

“Tôi muốn hỏi một câu nữa, tập văn kiện này rốt cuộc là sao vậy?” Lan Khê kiềm nén sự khó hiểu trong lòng, mở miệng nói.

“Em xem không hiểu?” Anh cau mày, mắt cũng không thèm ngước lên, tiếp tục khàn giọng nói.

“Tôi xem không hiểu.” Khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ của cô đỏ lên, không chịu nổi sự kích động, nhưng cô vẫn còn chút lý trí, “Nhưng tại sao lại có thể xử lý như vậy? Sao bọn họ lại đột ngột thay đổi không tin mấy cái chứng cứ và lời khai lúc trước nữa? Cho dù đây là phán quyết cuối cùng thì cũng phải có lý do chứ, tại sao lại không có một lời giải thích nào hết vậy.”

— Muốn giải thích cái gì đây?

Kết quả xử lý của cục trưởng bộ giáo dục cũng tự phản ánh lên điều đó rồi, chỉ cần lật lại bản án bên phía ông thầy giám thị, cấp trên sẽ có lý do chính đáng để cho rằng các văn bản đó cũng có thể là giả, thì cần gì phải có lý do? Có một số việc em muốn nó đen thì nó sẽ đen, muốn nó trắng cũng chưa chắc là không thể.

Rạng sáng ngày hôm qua, anh chỉ làm có hai việc. Việc thứ nhất là gửi đơn ghi âm cho cục trưởng, việc thứ hai là gọi điện thoại nhắc nhở ông thầy giáo kia, điều kiện để ông ta không khiếu nại nữa là gì.

Hai phe hòa hoãn lại, có bao nhiêu người nhìn ra sự thật này? Ai cũng cho là việc này không liên quan đến mình, vậy ai mới là người chỉ tay năm ngón xử lý việc này?

“không rõ lắm.....” Anh ngoắc ngoắc khóe miệng, lạnh lùng nhưng không giấu nổi sự chua xót. “Nhưng chúc mừng em, có lẽ em sẽ được thi, chắc là do ông trời chiều cố em. Có đúng vậy không?”

Ánh mắt của Lan Khê mơ màng, chợt nhớ tới ra anh chính là người gây ra chuyện này lo lắng trong mắt liên mất đi, nhìn anh gật đầu nói: “Cũng thấy tiếc giùm anh, tính toán của anh gặp bị nhầm rồi, thỉnh thoảng ông trời cũng sẽ quan tâm đến tôi, sẽ không để tôi gặp những chuyện tệ hại nhất.”

Cảnh ngộ của cô bây giờ đã là tệ lắm rồi, cũng có thể cơ hội lần này, là để cho cô chết đi sống lại.

160. Chương 160

Giọng nói kia, trong suốt dễ nghe, nghe vào trong lòng lại cảm thấy lạnh lẽo như vậy.

Khóe môi tuần dật của Mộ Yến Thần tỏa ra nụ cười yếu ớt, không nhận được nhẹ nhàng đảo mắt quét về phía người ở cửa. Hôm nay, cô mặc một bộ quần áo ở nhà nhàn nhã, vẫn là bộ váy ngủ năm ngoái, màu trắng sạch sẽ dịu dàng, mềm mại che kín đầu gối, sợi tóc đen bóng toát loạn trên vai và lưng, giống y như đúc với lần đầu tiên anh xâm phạm cô.

Tất cả những cảm giác rung động mãnh liệt kia hợp thành một.

Nhưng mà đã qua một năm rồi, ảm áp và quan tâm trong mắt cô ban đầu, đã sớm trở thành đề phòng và xa cách.

Khuôn mặt tuần dật trắng không còn chút máu, Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn cô đứng dậy, ánh mắt thâm thúy giống như muốn hút cô vào đó. Nụ cười lạnh trên bờ môi anh đã tản bớt, trở nên bình tĩnh mà ảm áp, thân hình cao ngất đi tới, nâng tay lên, thoáng cứng lại trên không trung một lúc mới nhẹ nhàng lau lau gương mặt của cô. Giờ phút này trong lòng bàn tay của anh, chính là bảo bối của anh.

“Lan Khê, bây giờ em có vui vẻ không?” Anh cúi đầu, khàn giọng hỏi.

Mấy ngày nay phải đi khắp nơi, cực kì mệt mỏi, ngày đêm cũng bị đảo lộn, rốt cuộc bây giờ tất cả đều đã kết thúc, cuối cùng anh chỉ muốn biết rốt cuộc cô vui hay không vui, từ cuối năm đến giờ anh cũng rất ít khi nhìn được thấy cô cười, có thể nói cho tới bây giờ cũng không thấy cô nở một nụ cười, anh làm nhiều như vậy, đơn giản vì chính anh không nhìn nổi, rốt cuộc anh không thể nhìn thấy cô đau khổ như vậy nữa.

Vì vậy, Lan Khê à, làm xong những việc này, có thể giúp em dễ chịu hơn một chút không?

Lan Khê bỗng sững sờ.

Giống như đột nhiên bị sự ám áp, nóng bỏng của anh kéo tới hù dọa, cô theo bản năng muốn vùng tay anh rồi lùi ra, không nghĩ rằng trên đỉnh đầu lại truyền đến tiếng cười khê, hơi thở nam tính chỉ thuộc Mộ Yến Thần anh áp xuống, anh thấp giọng nói: “Mấy tháng nữa, anh sẽ không về nhà, cũng sẽ không làm việc ở nhà, đừng quên anh không có nghỉ hè, mỗi ngày từ công ty quay về đây —— quá xa.”

Trái tim đau nhức giống như bị dao cắt vậy, anh nở nụ cười yếu ớt, giọng nói càng lúc càng trầm xuống: “Cho nên mấy tháng này em có thể chọn ở nhà một mình, hoặc ở nhà của Kỷ Diêu, cũng có thể tìm em ấy đến đây. Nếu có chuyện gì thì lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho anh, nếu số điện thoại bị xóa rồi thì anh có thể lưu lại cho em một lần nữa Được rồi, anh nói một chút như vậy thôi, bây giờ đi ra ngoài đi, anh phải làm việc rồi.”

Trán bị điểm nhẹ, anh khe khẽ vỗ gáy của cô, nhắc nhở: “Đúng rồi, có thể đi ăn mừng một chút, đêm vô cương bên kia Nhiếp Minh Hiền có thể hội viên cao cấp ở Vô Dạ, có thể mời bạn cũ đến đó chơi đấy.”

Với cô mà nói, đây là sự kiện đáng để ăn mừng..mmm đứng dậy, trong đôi mắt thâm thúy là ánh nhìn ám áp, giống hồ nước làm cho người ta nhìn không thấy đáy, khóe miệng của anh khẽ mở nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi dần dần biến mất.

Phía sai cánh cửa, cuối cùng Lan Khê chỉ nhìn thấy khóe miệng của anh cười như không có chuyện gì. cô đứng ở cửa, ngẩn ngơ một lúc lâu.

một lúc sau, cuối cùng cô đi về phòng, tiện tay cầm một chiếc gối ôm lên, giống như cực kỳ mệt mỏi vùi mình vào trong chiếc sofa nhỏ của mình.

Ban đêm tiếng nhạc đinh tai nhức óc, chân của Kỷ Diêu đứng trên ghế salon nhảy loạn, miệng gào thét lộn xộn, thỉnh thoảng lại hưng phấn chửi mắng lung tung, giống như nổi điên vậy.

Lan Khê cũng uống đến thất điên bát đảo, rốt cuộc trong mê man cũng tỉnh táo lại, cau mày giữ cô ấy lại: “Cậu đừng nhảy nữa, muốn ngã xuống à.”

Kỷ Diêu lại càng điên cuồng hơn, gào lên muốn mọi người nâng cốc ăn mừng, có mấy nam sinh đã chuyển sang ca hát ở chỗ màn hình trên tường, Kỷ Diêu đá một phát sang muốn bọn họ đến đây uống rượu, một nhóm người tụ tập với nhau nâng ly rượu đang nổi bọt lên, Lan Khê không có cách nào khác, bị cô ấy lôi kéo cũng cởi giày rồi đứng trên ghế salon cùng nhau nâng cốc.

“đxxgm* con mẹ nó thi tốt nghiệp trung học Con mẹ nó thầy giáo chó ma1 đzzgm tổ tiên nhà ông...” Kỷ Diêu vừa chửi rửa vừa cười, đột ngột cười lớn, rồi khóc nghẹn ngào nước mắt, trong mắt nước mắt trong suốt nóng bỏng sắp rơi xuống.

(*) đxxgm: một câu chửi

Nam sinh ở phía sau đẩy đẩy cô ấy: “Mẹ kiếp cậu khóc cái rắm à, uống rượu uống rượu đi...”

Kỷ Diêu gào thét về phía sau: “Cậu đẩy lão nương nữa xem !”

“được được,” tay Lan Khê kéo cô ấy lại, “đừng náo loạn nữa, chúng mình cạ ly đi....”

“Lan Khê.....Kỳ nghỉ năm ngoái anh trai mình không về, anh ấy muốn....muốn tranh thủ nghỉ hè đi làm thêm ở một công ty gia đình, làm thiết kế quảng cáo, nói tốt nghiệp thì có thể trực tiếp đến đó làm, lương khởi điểm là hai mươi vạn một năm.....có được không?” Kỷ Diêu uống đến say khướt ôm cô nói, “Chẳng qua chuyện của cậu mình cũng gọi điện thoại nói cho anh ấy biết, anh ấy cũng rất vui vẻ, anh ấy muốn mình nói với cậu....”

Nấc một cái đầy hơi rượu, vô cùng khó chịu, cô ấy nhú mày tiếp tục nói: “nói anh ấy đang ở đại học A chờ cậu....”

Lan Khê vỗ vỗ phía sau lưng của cô ấy, ánh mắt hoảng hốt, vì phòng ngừa cô ấy tiếp tục nói lên vội vàng nói khê, “ừ, mình biết rồi.”

một nhóm người điên điên khùng khùng trong phòng bao riêng, khi trên TV phát bài hát đến chết cũng muốn yêu” thì Lan Khê giật mình, đoạt lấy micro của một bạn nam, chen vào theo tiết tấu của bài hát, rồi trong phòng bao riêng vang lên tiếng gào khóc thảm thiết, tiếng hét chói tai hòa cùng tiếng vỗ tay, Kỷ Diêu say khướt nằm trên ghế salon neho mắt lại nhìn bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp kia, cười gơ ngón cái lên: “đẹp lắm !”

Lúc nào hát thì sẽ bắt đầu khóc.

Con người uống mãi thì sẽ say thôi.

đến nửa đêm, ngoài cửa phòng bao. Nhiếp Minh Hiên cầm một ly nước đá tinh khiết lẳng lẳng uống, đợi đến khi ở đầu khác trong hành lang dài có một bóng dáng người khác chậm chạp đi đến thì đưa ly rượu trong tay kia cho anh ta.

Mộ Yến Thần không nhận ly rượu, chỉ là gơ tay lên xem thời gian, nói thật nhỏ: “Mấy em ấy còn chưa kết thúc à?”

Nhiếp Minh Hiên hơi say, gật gật đầu: “Sắp rồi.”

Mộ Yến Thần ngược mắt liếc nhìn cậu ta, ánh mắt thâm thúy hơi ngẩn ngơ: “ Họ ăn mừng, thì cậu uống làm cái gì vậy?”

Nhiếp Minh Hiên càng lúc càng say hơn, gơ gơ ngón tay cái lên với anh rồi nói: “Mình cảm thấy cậu rất trâu bò, cậu thật giỏi giang... Mộ Yến Thần, rõ ràng cậu yêu như vậy nhưng vẫn có thể làm được như thế... Mình thật sự hâm mộ cậu, có thể có một người trong lòng như vậy... Chao ôi, cậu không uống à?”

“Mình còn lái xe.”

“A, mình quên là cậu đến để đón bọn họ...”

Nhiếp Minh Hiên vỗ vỗ vai của anh: “Cậu yên tâm, mấy chuyện kia mà cậu làm, mình bảo đảm sẽ không nói ra...”

thật sự là cậu ấy say quá rồi

Mộ Yến Thần yên lặng nhìn lướt qua người ngã trên người mình, nhấc cánh tay của cậu ta lên, kéo một nhân viên phục vụ ở bên cạnh đến rồi dặn dò, bảo người phục vụ mở cửa gian phòng tầng trên cùng cho cậu ấy qua đêm, rồi xoay người đi về.

Nửa đêm, Lan Khê và Kỷ Diêu ôm lấy nhau đi ra ngoài, trong mơ mơ màng màng bị một cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy, Kỷ Diêu bất tỉnh nhân sự nằm trên ghế sau, Lan Khê ngồi bên cạnh ghế lái, trong nháy mắt đột nhiên cảm thấy uất ức, ôm một cánh tay rồi bắt đầu khóc lóc, vừa khóc vừa nói “Kỷ Diêu, tại sao ngực của cậu lại có thể phẳng như vậy”, sau đó một cái ôm ấm áp kéo cô vào lòng, để cô khóc đến khi ngủ thiếp đi

Đêm khuya, Mộ Trạch rất yên tĩnh, anh thu thập mấy bộ quần áo và máy tính vào trong vali hành lý nhỏ, cái lớn thì để cho cô dùng khi cần thiết, trước khi đi dặn dò Trương tẩu chăm sóc cho cô thật tốt, tất cả những tình huống bất ngờ có thể báo cáo với anh bất cứ lúc nào.

Xe chạy đi khỏi Mộ Trạch, cô đơn hướng vào màn đêm mê mang ở phía trước, chạy nhanh đi ra ngoài.

.....

Buổi tối công bố điểm số, Lan Khê lôi kéo Kỷ Diêu đến nhà mình, rồi ở trong phòng khách xem phim hoạt hình, xem một lúc thì ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại đã là ba giờ đêm, Lan Khê lay lay cô ấy tỉnh dậy: “Nhanh lên nào, qua mười hai giờ rồi, nhanh đi tra điểm số thôi!”

Kỷ Diêu mơ mơ màng màng lật người đứng lên: “Mẹ nó, giấy báo thi của lão nương số bao nhiêu vậy...”

“không phải cậu mang theo rồi à!”

trên màn ảnh máy vi tính sáng lấp lánh là trang web nhìn cực kì trang nghiêm, điểm số của Kỷ Diêu trái ngược với trong dự đoán, so với dự đoán còn nhiều thêm hơn mười điểm, vui quá a a, trong lòng Lan Khê đánh trống thành thịch, không biết kết quả bị trừ đi nửa điểm thì sẽ thế nào, lúc điểm số hiện lên, Kỷ Diêu hét chói tai trong Mộ Trạch, rồi lăn một vòng trên thảm trải nhà.

Lan Khê nhìn thấy cũng kinh ngạc, hốc mắt hơi ẩm ướt.

.....

Vào ngày đi điền nguyện vọng, Trương tẩu hỏi: “Có muốn hỏi qua ý kiến của thiếu gia hay không?”

Lan Khê lắc đầu: “Tự con quyết định.”

Từ trường học trở về đã là xế chiều, Trương tẩu ân cần đi đến “Thiếu gia vừa gọi điện thoại về hỏi, nói tất cả đều để con tự mình làm chủ, con phải có chừng mực.”

Trong ngực Lan Khê thoáng buồn bã, đặt túi xách xuống, cuối cùng cũng không nhịn được: “Anh ấy vẫn không về nhà à?”

Trương tẩu ngăn ra: “Vậy nếu không thì dì liên lạc với thiếu gia nói cậu ấy về một chuyến nhé?”

Ánh mắt Lan Khê run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống: “Dì hiểu lầm rồi, con không có ý đó.”

cô đi thẳng lên trên lầu.

.....

Ba tháng hoảng hốt trôi qua, Lan Khê sửa soạn hành lý, bên cạnh là giấy báo trúng tuyển vào đại học A, vé xe đã đặt rồi, cô khẳng khái không đi máy bay mà chọn đi tàu hỏa, cảm thấy có thể lẩn trên quãng đường xa như vậy, thì có thể thấy sau này cuộc sống của mình sẽ khác trước rất nhiều.

đang dọn dẹp, thì nghe thấy ở dưới lầu vang lên âm thanh kinh ngạc: “Thiếu gia!”

Lan Khê bỗng run lên, bảy tám cái bút trong hộp bút rơi hết ra ngoài. cô sợ run mất một lúc rồi mới nhặt bút lên, đứng dậy mở cửa ra. Từ cửa phòng nhìn ra một chút, ở dưới lầu thân hình cao ngất ấy đang đi vào, dường như đã trải qua mấy đời rồi, anh cũng không mang cặp công văn theo, chắc chắn chỉ ở đây một lúc rồi sẽ đi ngay.

161. Chương 161: Lưu Luyện Cách Xa

“Thiếu gia, có phải cậu mới đi dự tiệc về không? Mùi rượu nồng thật, tôi rót chén nước ô mai cho cậu nha?” Trương tẩu hiền lành nói.

Mộ Yến Thần ngoắc ngoắc khóe môi, gật đầu với bà một cái.

Trương tẩu thở dài một tiếng rồi đi vào phòng bếp: “Ông bà về mà nhìn đi, nhà thì đã không còn ai nữa rồi, vậy mà hai người lại còn đi du lịch lâu như vậy, để lại chỗ này, một người thì không không thêm ở nhà, một người thì muốn lập tức rời khỏi nơi này. Cả nhà mấy người đều đi hết rồi, vậy tôi ở lại đây để làm gì nữa chứ.”

Mộ Yến Thần lẳng lặng nghe bà cầu nhàu, cảm thấy gia đình này giống như sắp tan vỡ, không khỏi hoảng hốt một phen. Thật ra thì anh có thể thích ứng với mấy loại tiệc rượu kiểu này, mỗi lần như vậy anh đều không uống quá nhiều, nhưng không biết sao trong lòng lại cứ cảm thấy đau đau, không biết đây có phải nguyên nhân làm anh quay về đây hay không nữa.

Lan Khê suy nghĩ một hồi rồi quyết định đi xuống, nếu muốn đi, không thể không nói câu nào mà bỏ đi được.

Trước mắt xuất hiện đôi dép màu sáng, lẳng lặng đứng trước mặt cô.

Mắt hai người chạm vào nhau, Mộ Yến Thần cảm thấy mơ và hiện thực như lẫn vào nhau, hoảng hốt nghĩ cô không nên xuất hiện sớm như vậy. Trước đây, mỗi đêm anh đều làm việc cho đến khi hết sức lực, nhắm mắt lại mới có thể thấy cô, nhưng lại cảm thấy bối rối, nên không thể thấy cô được lâu, sau khi rửa mặt xong liền ngã mình xuống giường là ngủ được ngay, khi thức dậy lại trở về Mộ Yến Thần như thường ngày.

“Sáng mai mấy giờ lên xe?” Rất nhanh anh đã bình thường trở lại, nhìn chăm chăm vào cô mà hỏi.

“Bấy giờ.”

“Có ai đưa em đi không?”

Lan Khê gật đầu: “Tôi đi cùng xe với Kỷ Diêu, ngày mai bác trai sẽ chở cô ấy đến đón tôi.”

Mộ Yến Thần cũng gật đầu, giọng nói trầm thấp vững vàng: “Ừ. . . . Sau này hai người có thể về cùng với nhau.”

Trương tẩu từ phòng bếp đi ra, bưng ly nước ô mai, cất giọng nói: “Thiếu gia không phải sáng mai cậu cũng lên máy bay sao? Đã thu xếp hành lý xong hết chưa?”

Lan Khê giật mình.

Mộ Yến Thần ngược lên, trầm giọng nói: “Ừ, thu thập xong hết rồi, dì yên tâm đi.”

“. . . . Anh. . . . Sáng mai anh đi đâu?” Cô không nhin được liền mở miệng hỏi.

“Los Angeles.” Anh chậm rãi ngược mắt lên.

“Anh về Mỹ?” Lan Khê càng thêm kinh ngạc, tay nhẹ nhàng xoắn lại ở sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, “Phải. . . . Có thể tạm thời hoặc vĩnh viễn”

Trương tẩu để nước ô mai xuống, lúc ngược mắt lên có chút đau khổ: “Nghe nói đi lần này sẽ rất lâu mới có thể trở về, chuyện này hình như là do lão gia quyết định, tiểu thư, chẳng lẽ cô không biết sao?”

Nói tới đây Trương tẩu liền lĩnh ngộ, cũng khó trách Lan Khê không biết, mấy ngày nay cô ấy bận lo chuyện của mình nên chắc không để ý đến mấy chuyện này.

Mắt Lan Khê đầy khiếp sợ, lại cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhìn về phía Mộ Yến Thần, nhẹ giọng nói: “Vậy Mộ thị thì sao? Anh về Mỹ thì sau này Mộ thị phải làm sao? Không phải anh đang làm tổng giám đốc sao. . . .”

Uống nước canh xong cảm giác say cũng mất đi được chút ít, nhưng đầu càng lúc càng nhức, Mộ Yến Thần tựa vào ghế sa lon nhắm mắt lại, ngược mắt nhẹ giọng giải thích: “Thật ra thì cái quyết định này đã sớm có rồi, anh sẽ không thừa kế Mộ thị, cũng không muốn thừa kế, cho nên trong khoảng thời gian này anh cũng chỉ là giữ giúp Tử Minh. Trước mắt, cậu ta làm việc cũng rất tốt, tư chất cũng không tồi, phần lớn các hoạt động hiện tại của Mộ thị đều do cậu ta nắm. . . . Bên Mỹ vẫn luôn giục tôi về, tôi chỉ là cố kéo dài thời gian mà thôi.”

Những tin tức cô chưa từng được nghe qua, cứ như tiếng sấm nổ tung trong đầu Lan Khê.

Ánh mắt lạnh nhạt bình tĩnh của cô vẫn đang run rẩy.

Nguyên nhân việc thay đổi người kế thừa của Mộ thị vẫn đang được che giấu —— ban đầu, lúc Mộ Minh Thăng tỉnh lại, những lời nói của Mộ Yến Thần đủ làm cho ông tức điên lên, mà những chuyện Mạc Như Khanh lo lắng vẫn cứ xảy ra. Mộ yến thần chủ động buông tay quyền thừa kế Mộ thị để về Mỹ, mà lúc đó Mộ Minh Thăng đang giận điên lên, nên mới đồng ý với anh.

Khóe miệng nở nụ cười nhạt, Mộ Yến Thần nhìn cô chăm chăm, ưu nhã nói: “Em đang quan tâm tôi hả?”

Lan Khê ngẩn ra.

Cô cố gắng bình tĩnh lại, bày thái độ hết sức coi thường, còn muốn anh đi thật nhanh, lông mi dài rũ xuống, cầm lấy cái ly mà cô hay dùng ở trên bàn lên: “Anh nghĩ nhiều quá rồi, tôi xuống lấy ít đồ.”

Có thể là sau khi thức dậy liền cảm thấy có gì đó không được đúng, làm như vậy thì đồ đạc trong vali sẽ bị bể hết.

Đôi mày thanh tú của cô chau lại.

Trong lòng Mộ Yến Thần nhói lên, ánh mắt trong veo đè nén tơ máu đang nổi lên, cười nhạt rồi khàn khàn giọng nói: “Quả thật tôi suy nghĩ hơi nhiều. Nếu em thật sự quan tâm, thì ít nhất trong suốt ba tháng qua không điện thoại thì cũng phải gửi cho tôi một tin nhắn, quả thật, là do tôi suy nghĩ quá nhiều.”

Anh cứ lặp đi lặp lại câu này, nghe vô cùng u lãnh, cố giấu đi vẻ suy sụp của mình.

Sợ bọn họ lại gây gổ với nhau nữa, Trương tẩu dọn dẹp đồ đạc trên bàn xong, liền cẩn thận khuyên lơn: “Ngày mai là phải đi hết rồi, các người còn không mau tranh thủ mà trò chuyện với nhau, về sau đâu thể gặp nhau nữa, hai người thấy có phải không?”

Đợi đến khi Trương tẩu đi rồi, Lan Khê không ngừng nhấn rõ từng chữ: “Tôi không còn dùng số cũ nữa.”

Dù sao, sau này cô cũng không ở đây nữa, giữ lại cũng đâu còn ích gì nữa.

Mộ yến thần gật đầu, cố chịu nhát dao mà cô đâm vào trong lòng anh, mím môi đứng lên, khàn khàn nói: “Biết rồi, lên kiểm tra lại xem hành lí còn thiếu gì không, bây giờ đi mua vẫn còn kịp”.

Lan Khê còn chưa kịp ngăn cản, thì bóng dáng mạnh mẽ rần rở của anh đã đi lên lầu.

Chạy thẳng về phòng, mặt cô hồng hồng nhìn anh kiểm tra hành lí của mình, vội giải thích: “Lát nữa tôi bảo Tiểu Linh dọn dẹp mấy món đồ bị bể, dọn xong tôi sẽ ngủ, cũng không còn sớm nữa.”

Mộ Yến Thần quả nhiên kiểm tra toàn bộ, anh nhẹ nhàng nói lỏng cà vạt ra, hơi thở từ từ căng thẳng, đứng dậy khàn khàn nói: “Được.”

Lại không ngờ tới được lúc vừa đứng thì đột nhiên nghe “Cạch!” Một tiếng, điện ở trong nhà bị cúp hết, trong nháy mắt, ánh sáng xung quanh dần mất đi.

Chỗ nào cũng tối, không khí chung quanh yên tĩnh đến dọa người.

Mắt Lan Khê run lên, lúc tinh thần phục hồi lại, bốn bề đen thui ngay cả tay cũng không thấy được, cô cái gì cũng đều không nhìn thấy.

“Đèn.” Giọng nói của cô run run hét lên một câu.

“Đèn đâu? Mở đèn!” Cô xoay người, lảo đảo chạy tới trước cửa.

Cô nhớ là đèn gắn ở ngay cửa.

Vali hành lý nằm chống chọi trên mặt đất chặn cô lại, cô khê la một tiếng suýt nữa thì ngã nhào, một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cô, dùng sức ôm cô vào trong ngực, giữ chặt cái ót của cô lại rồi khàn giọng nói: “Cúp điện rồi. Chỉ là cúp điện thôi, không sao đâu.”

Hô hấp của Lan Khê lại bắt đầu dồn dập, đầu ong ong, thần kinh của cô căng ra như dây cung!

“Đèn. Anh mở đèn đi! Tôi muốn ánh sáng! !” Tiếng la của cô còn kèm theo sự nghẹn ngào nức nở.

Ngay lúc này đây Mộ Yến Thần mới nhận ra chuyện này cực kỳ nghiêm trọng, trong bóng tối, ánh mắt lạnh lùng của anh lóe ra tia sáng lấp lánh, theo bản năng căn không cho cô chạy loạn lộn xộn, nói thật nhỏ: “. Em bị bệnh sợ bóng tối?”

Lan Khê bịt hai tai lại hét rầm lên, khắp người toàn mồ hôi lạnh!

Trương tẩu nghe được tiếng hét thì sợ tới mức lảo đảo từ dưới lầu chạy lên: “Tiểu thư, tiểu thư! Cô đừng sợ, trong nhà có nến, nhưng lâu quá không sử dụng nên dĩ quên mất để đâu rồi, đi đi tìm một chút, tìm thấy sẽ đem lên cho con”

“Đi đi ra ngoài trước đi.” Mộ Yến Thần trầm mặt ra lệnh, ôm cô càng chặt hơn .

Đợi đến khi Trương tẩu đi ra ngoài thì Mộ Yến Thần mới cúi đầu nhẹ nhàng áp vào tai cô, dùng sức gỡ hai tay của cô xuống, giữ chặt không cho cô giãy dụa, dịu dàng nói: “Đừng sợ. Lan Khê đừng sợ, nhắm mắt lại sẽ không sao nữa, là anh. Là anh đây.”

Giọng nói ảm áp như thủy triều từ vọt tới, giống như một làn nước ấm bao phủ lấy cô, âm thanh ngừng lại, thần kinh căng thẳng của Lan Khê dần dần buông lỏng, run rẩy nhắm mắt lại, nước mắt ảm áp chảy xuống,

chỉ hai chữ của anh đã làm cho lòng cô không khỏi nghẹn ngào xúc động, chớp mũi chua xót, hai cánh tay mềm mại run rẩy của cô vươn ra, ôm lấy anh thật chặt, khóc nức nở.

Anh nói là anh đây.

Cảm thấy cô đột nhiên chủ động đến gần, cả người Mộ Yến Thần kích động run lên một cái, theo bản năng ôm chặt lấy hông của cô kéo cô vào trong ngực. Đã lâu không được nhìn thấy cô, không được ôm cô như thế này, nên khớp mắt của anh đau đau, đầy ảm áp, giọng nói khàn khàn của anh chuyển thành nụ hôn, nhẹ nhàng lướt qua mỗi một tác da tác thịt cô, ngậm lấy vành tai của cô.

Lan Khê run lên một cái, cơ thể đã lâu chưa có cảm giác này, cô nức nở, nhưng không ngăn anh lại. Đường như càng lúc anh càng mút chặt hơn trước.

Mộ Yến Thần không biết, mình làm như vậy, rốt cuộc có đúng hay không.

Rõ ràng anh biết lúc này cô không được tỉnh táo, cô vì sợ hãi nên mới có phản ứng như vậy, nhưng trong lòng và thân thể của anh vẫn cứ cố chấp, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, cô vẫn ở trong ngực anh dựa dẫm, lệ thuộc anh như trước.

Người con gái này chính là bảo bối của cuộc đời anh.

Trong bóng tối, Mộ Yến Thần nhắm mắt lại, hôn trong tuyệt vọng, cười yếu ớt, khớp mắt lại càng ảm nóng hơn, câu nói vừa rồi của Trương tẩu gần như làm anh kích động, bà nói “Hai người hãy nói chuyện với nhau đi, nếu không sau này có muốn gặp cũng không được nữa.”

Không thể gặp nhau.

Có phải Ông trời cũng cảm thấy những lời này là quá tàn nhẫn, cho nên mới cho anh cơ hội phóng túng cuối cùng này?

Trong lòng chợt đau xót, cảm giác nóng nóng tràn vào mắt, Mộ Yến Thần cười yếu ớt dùng bàn tay to giữ chặt ót của cô, hôn nóng bỏng trượt xuống cái cổ non nớt mảnh khảnh của cô.

Cuộc tình này, đầy tuyệt vọng làm cho nhau mất hết cả sức lực.

Ôm cô tránh rương hành lý trên mặt đất, khóa cửa phòng lại, anh mang theo cô ngã xuống giường lớn mềm mại, thân thể mềm mại lún sâu xuống giường, anh cúi đầu, hôn nóng bỏng xâm nhập toàn thân của cô, giống như sùng bái, lại giống như mời gọi, giống như muốn hỏi cô, Lan Khê, còn yêu anh hay không?

Lan Khê cảm thấy cả người giống như bị thiêu đốt, cô không dám mở mắt, cảm thấy lạnh, không thể làm gì khác hơn là bám lấy cơ thể nóng bỏng của anh, thậm chí khi nụ hôn nóng bỏng của anh đặt lên môi của cô thì cô giống như dây leo bám vào đó.

Mấy tháng tới dù có uất ức, bất lực, thống khổ, cũng không thể nói với ai, ngay cả dũng khí để gào khóc cả đêm cô cũng không có, chỉ có cảm giác này là chân thật, anh dụ dỗ cô, thương tiếc cô, chỉ một giọt nước mắt của cô cũng có thể làm cho sự kiên trì của anh ảm ảm sụp đổ.

Mộ Yến thần kích động run lên một cái, mở mắt ra, không dám tưởng tượng là cô lại chủ động như vậy.

Không khí đã sớm bị đốt cháy, làm cả người chảy đầy mồ hôi, bàn tay to của Mộ Yến Thần lướt qua toàn thân cô, xé rách lớp che chắn cuối cùng của cô, anh cố kìm nén dục vọng của mình làm cho gân xanh nổi lên đầy người, cơ thể nóng hổi nhẹ nhàng lùi lại, sợ tất cả những chuyện này không phải là sự thật, chỉ dám hôn cô, nghe âm thanh nức nở nghẹn ngào cùng thở dốc của cô, mới tìm thấy được sự tồn tại của mình.

Lý trí của anh sắp bị thiêu cháy.

Lúc Trương tẩu tìm được cây nến đi lên lầu mới phát hiện trong nhà vô cùng yên tĩnh, cửa phòng Lan Khê đóng chặt lại giống như đã ngủ rồi, cũng không thấy bóng dáng của thiếu gia đâu cả, bà cau mày do dự một hồi lâu rồi quay người xuống lầu, lại không yên tâm ngược lên nhìn trên lầu lần nữa, sau đó mới đi xuống.

Người Lan Khê rất nóng, mồ hôi rin ra hai bên gò má, hai cánh tay quấn lên cổ của anh, thỏ thẻ nói với anh: “Anh.”

Cơ thể Mộ Yến Thần như sợi dây đang căng ra, rồi đột nhiên đứt đoạn! !

Anh bắt ngờ hôn lên môi của cô, giữ chặt lấy hông của cô, bắt ngờ kéo cơ thể mềm mại nóng hổi của cô qua ——!

Vô cùng hy vọng, ngày mai sẽ không bao giờ đến.

Lan Khê, anh yêu em.

.

Lúc sáu giờ, trời đã sáng hẳn.

Cô tỉnh dậy theo thói quen hàng ngày, lúc Lan Khê mở mắt ra cả người cô vừa đau vừa xót, tay chân bị quần chặt không thể động đậy được, một hồi lâu sau cô khó khăn ngược mắt lên, mới nhìn thấy một gương mặt tuần tú ở trước mặt.

Cô ngẩn ra, sắc mặt tái nhợt.

Tiếng mở cửa ở dưới lầu vang lên, có người đang kêu tên cô, hình như là giọng của kỷ Diêu.

Lan Khê giật mình, mặt tái nhợt, cô nhẹ nhàng rời khỏi ngực của người đàn ông này, cô cảm nhận được sự giãy vò của anh để lại trên cơ thể của mình, cô còn phát hiện anh lưu lại những dấu vết ở trên cơ thể của cô.

Cô chạy thật nhanh vào phòng tắm.

Tắm rửa, không dám nhìn vào gương, vội vàng thay đổi quần áo, đi chân trần ra ngoài, hướng lầu dưới la lên: “Chờ một chút! mình xuống ngay! !”

Cô trở về phòng, xách hành lý lên, nhìn về phía người đàn ông đang nằm trên giường.

Cô không nhớ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ được là cô đã vô cùng hoảng sợ mà thôi, suốt cả nửa năm nay cô chưa từng có được giấc ngủ nào an ổn như vậy.

Ở dưới lầu, giọng của kỷ Diêu lại bắt đầu vang lên.

Hàng mi dài của Lan Khê rũ xuống, xách hành lý đi xuống cầu thang, phòng khách đón lấy những tia nắng ban mai chói chang từ bên ngoài rơi vào, cô bước từng bước một cứ như đang hòa vào ánh nắng chói chang ấy.

Kỷ ba đi tới giúp cô xách hành lý, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngoái nhìn lại, bình tĩnh nhìn ngôi nhà to lớn mà cô đã sống suốt từng ấy năm qua.

Kỷ Diêu nhìn cô, cau mày nói: “Cậu nhìn cái gì vậy? Còn có gì mà phải lưu luyến nữa chứ?”

Lan Khê nhìn một hồi lâu mới quay đi ngồi vào trong xe.

—— Hẹn gặp lại anh, người mà tôi đã từng yêu sâu đậm.

—— Hẹn gặp lại.

.

Trên mặt giường lớn, Mộ Yến Thần mở mắt ra, lẳng lặng nhìn trống không ở trước ngực một hồi lâu.

Rửa mặt, xuống lầu, vừa đứng lúc Cố Tử Nghiêu đến đón anh.

Trương tẩu rưng rưng lắm bầm: “Gấp như vậy làm gì chứ? Sao lại vậy chứ? Tôi đã dậy rất sớm để làm bữa sáng, vậy mà không ai thèm cắn một cái, thiếu gia, cậu ăn kịp không? Ăn xong rồi hãy đi.”

Mộ Yến Thần dừng lại một chút, trên gương mặt tuần tú của anh khẽ trắng bệch, cặp trong veo chợt sáng lên rạng rỡ, bình tĩnh nhìn cái đĩa nhỏ, đó là chỗ mà Lan Khê thường ngồi.

Nở ra một nụ cười yếu ớt, anh khàn giọng nói: “Tôi cũng không đủ thời gian nữa, Trương tẩu, xin lỗi.”

Nói xong, anh lại cầm cái nĩa lên nhẹ nhàng xiên một miếng chân giò hun khói trong đĩa của Lan Khê, mới ăn được hai miếng liền bị sặc, tay che miệng lại, hai mắt rũ xuống.

“Thiếu gia cậu bị sặc hả? Mau uống chút nước đi.”

Mộ Yến Thần đứng yên một lúc, rồi cười cười với bà tỏ vẻ không có sao, lúc đi ra phòng khách lại nhìn thấy cái ly nhỏ mà tối hôm qua cô muốn mang theo, anh trở mắt nhìn, Cố Tử Nghiêu đang ở bên ngoài ần còi ỉnh ỏi.

Anh đi tới, cúi người nhẹ nhàng đựng vào cái muỗng ở bên trong, làm vang lên một âm thanh thanh thúy.

Anh vòng tay qua cầm cái ly lên.

Đây là thứ duy nhất em để lại cho tôi sao.

.

Anh đứng dậy, rời đi.

162. Chương 162: Vì Em Anh Có Làm Gì Cũng Đáng Giá

Bốn năm sau.

Rõ ràng là định mượn bầu không khí ấm áp dễ chịu ở bên ngoài để chớp mắt một chút, không ngờ lại ngủ lâu đến như vậy, lâu đến nỗi có thể mơ được cả một giấc mơ dài, cứ y như thật vậy.

Cho đến khi mơ màng tỉnh dậy đã thấy cổng trường A nằm đối diện một con đường rộng gần bằng sân bóng nhỏ, nhánh cây sum xuê nặng nề rũ xuống che cả một khoảng đường lớn, một chiếc xe buýt chạy đến dừng lại ở dưới bóng cây.

Kỷ Hằng nhìn ra ngoài đường, tóc rơi ở trên trán dính đầy mồ hôi.

Anh rất gấp, trong tin nhắn Lan Khê nói cô ấy đã lên xe buýt rồi sẽ lập tức tới đây ngay, nhưng mà anh còn phải đi với giáo viên hướng dẫn đến khoa kỹ thuật để lấy tài liệu, nên không biết có đón cô kịp không nữa.

Lúc qua đường, giáo viên hướng dẫn không ngừng nói chuyện với anh, khóe môi của Hỷ Hằng cong lên cười khiêm tốn sáng như ngọc đầy mị hoặc, làm chúng sinh điên đảo, tay lại không ngừng bấm điện thoại gửi tin nhắn cho Lan Khê

“Lan Khê, anh tới ngay em chờ anh một chút.”

Tin nhắn còn chưa viết xong, thì chiếc xe buýt ở phía trước đã nổ máy chạy đi.

Tram dừng xe trở nên ồn ào hẳn lên, các vị phụ huynh cũng tới đây, đi xung quanh vừa tìm vừa hỏi chỗ đón tân sinh viên ở đâu, một bóng dáng mảnh khảnh bước xuống, xách theo một túi hành lý lớn, nhẹ nhàng đứng ở bên cạnh.

Xung quanh ồn ào không ngừng chui vào lỗ tai làm cho người ta muốn phát điên, vậy mà cô lại giống như không hề nghe thấy, ánh mắt nhìn lướt qua cổng trường đại học A rộng lớn, thu hồi ánh mắt lại, rồi liếc nhìn về phía Kỷ Hằng đang đứng cầm điện thoại ở bên kia đường.

Kỷ Hằng cứng người.

Lan Khê cũng ngạc nhiên liếc mắt nhìn anh, dường như đã trải qua mấy kiếp, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu, khóe miệng hiện lên nụ cười ngọt ngào sáng ngời, cách một con đường lớn tiếng nói: “Xin chào học trưởng.”

Một hồi sau, Kỷ Hằng mới phản ứng được.

Anh quay đầu đi, bị cô chọc cho bật cười, một sự chua xót mãnh liệt chạy lên chớp mũi, hốc mắt ươn ướt.

Mùa hè ở thành phố A, thật sự quá khác nhau.

Đang mơ màng thì dường như có vật gì đó đột nhiên lôi anh một cái để cho anh thoát khỏi mơ màng trở về với thực tế, Kỷ Hằng giật mình một cái nhanh chóng bừng tỉnh, những cơn gió mát lạnh không ngừng thổi vào tay anh, uể oải và mệt mỏi từ từ kéo tới.

.

Thoáng một cái đã qua bốn năm.

Kỷ Hằng rũ mắt xuống, xoa xoa mi tâm, ánh mắt trong veo ngược lên nhìn thời gian chỉ còn không tới mười lăm phút nữa, thế nhưng anh không thể đợi được nữa

Cầm lấy tập hồ sơ, đóng cửa phòng lại, anh đi ra khỏi cửa.

Xuyên qua con đường lớn bước vào công ty, người ở bên trong cũng vừa mới ngủ trưa dậy đang bưng cái ly đi rót nước, đi thoáng qua anh, liền cất giọng lạnh lạnh nói.

“Tổng giám!”

“Xin Chào Tổng giám!”

Kỷ Hằng cười nhạt, gật đầu, đi thẳng một đường đến bộ phận quản lý nhân sự, gõ cửa hai rồi nhanh chóng đẩy cửa đi vào.

“Lần trước tôi có giới thiệu một người với cô, cô đã xem qua tài liệu chưa? Chiều nay tôi sẽ đón cô ấy đến đây nhận việc.” Kỷ Hằng nói.

Quản Lý bộ phận nhân sự nuốt một ngụm cà phê, cầm lý lịch lên lướt sơ qua, nhìn người xinh đẹp dịu dàng ở trong tấm hình, không thể nào dời mắt đi được, chậm rãi nói: “Mộ Lan Khê, bề ngoài cũng không tệ” tiếp theo “phạch” một cái ném sơ yếu lý lịch lên trên bàn, “Bất quá bộ phận kế hoạch của các cậu đều nhìn mặt mà phán định người đó có đủ tư cách không hay sao? Còn muốn dựa vào quan hệ nữa à?”

Lông mày Kỷ Hằng nhăn lại, rõ ràng nghe ra ý tứ muốn gây khó dễ.

Nở ra một nụ cười nhạt làm điên đảo chúng sinh, mỉa mai mà tự nhiên, anh nhẹ giọng nói: “Vậy cô nói thử xem, cô ấy có chỗ nào không phù hợp?”

“Chỗ nào?” Quản lý bộ phận nhân sự nhăn mày, cầm sơ yếu lý lịch của cô lên nói, “Đừng có nói với tôi là cậu chưa xem qua, vị tiểu sư muội của cậu, nghe nói trong kỳ thi tốt nghiệp trung học thiếu chút nữa là cô ta bị hủy kết quả thi và bị cấm thi ba năm vì gian lận, cậu có biết bộ phận kế hoạch xem trọng nhất là cái gì không? Trung thực, kiên định, nhân phẩm đều phải vượt qua kiểm tra, nếu kế hoạch mà làm nữa ương nữa dỡ thì không phải chỉ liên lụy đến đến một người, hơn nữa không phải sẽ tạo cơ hội cho đối thủ ăn cắp ý tưởng sao!” “Phạch” âm thanh giòn vang vang lên, tài liệu lại bị ném lên trên bàn, “Người như vậy, cậu nghĩ công ty sẽ nhận sao? Kỷ Hằng, cậu là lá bài chủ chốt của bộ phận kế hoạch, tôi cho cậu đãi ngộ đặc biệt, nhưng chẳng lẽ vì vậy mà tất cả chó và mèo đều có đãi ngộ đặc biệt sao? !”

Trên trán Kỷ Hằng nổi đầy gân xanh, con mắt sắc trầm tĩnh như nước.

Quả đấm vừa siết chặt lại thả lỏng ra, anh chậm rãi nói: “Tôi nhớ là trên hồ sơ không hề ghi những việc này, ông là nghe ai nói vậy?”

Sắc mặt của quản lý bộ phận nhân sự trở nên khó coi, lắc đầu không trả lời.

Anh vốn cũng không hiểu thị phi, lười phải tranh luận, nhưng chỉ vì cô mà vừa rồi anh đã làm như vậy, không biết từ lúc nào mà anh đã trở thành thế này, có thể chèn ép người ta, có một số việc, vốn tưởng mình sẽ không làm được, nhưng nếu là vì cô, thì làm gì cũng đáng giá.

.

Trong ga ra ở tầng hầm ánh sáng rất yếu ớt, Lan Khê không tìm được chỗ đậu xe, một hồi lâu sau mới thấy được một chỗ, lại phát hiện có một chiếc xe dừng sát ở vị trí bên cạnh bên, không chịu chạy vào.

Đôi mày thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại, đầu ngón tay vừa định nhấn kèn nhắc nhở anh ta đừng có cản đường, có thể chạy tiếp mà lại dừng lại ——

Bên trong chiếc xe kia, không ngừng truyền ra tiếng kéo kẹt, tiếng va chạm, còn có tiếng rên rỉ khe khẽ cùng nụ cười kiêu mỹ.

Lan Khê ngớ ngẩn, ánh mắt xuyên qua cửa sổ xe nhìn sang, quả nhiên thấy được một người đàn ông cả người đầy đỏ mồ hôi và cái eo ếch không ngừng lên xuống.

Cô “Á!” một tiếng rồi nghiêng đầu sang chỗ khác, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc đỏ lên.

Hàng mi dài run lên, cô thuần thục quay đầu xe, lái xe vào, chiếc xe bên cạnh đang trong lúc kịch chiến, bị chiếm mất chỗ để xe, tức bốc khói, nhảy xuống xe.

Nhanh chóng khóa xe, Lan Khê xoay người lại suýt nữa đụng vào người khác, định thần nhìn lại, chủ nhân của chiếc xe đó đã đi xuống.

Ánh sáng chồng chất lên nhau, vừa đúng lúc đụng thẳng vào người đó, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng sắc bén, anh ta lạnh lùng cười, không có chút nhiệt độ nào, áo sơ mi mà đen được mở tung vài nút, trên bộ ngực tinh trắng còn đầy mồ hôi.

Vóc dáng to lớn cao 1m8 đang dựa vào cửa xe, môi mỏng lưỡi biếng mở ra: ” Cô nhanh thật đấy, cô có biết đó là chỗ đậu xe của tôi không hả?”

Lan Khê cầm cái chìa khóa trong tay, phát ra âm thanh trong trẻo, ánh mắt bình tĩnh nhìn anh ta một cái, tiếp theo đi vòng qua anh ta.

Người đàn ông cau mày, con mắt sắc phát ra ý lạnh, ngữ điệu vẫn lưỡi biếng như cũ: “Cô điếc hả? Không nghe thấy tôi nói gì sao?”

Lan Khê dừng bước.

Cô uyển chuyển xoay người lại, nhìn anh ta hai giây, giọng nói mát lạnh phát ra từ đôi môi đỏ tươi: “Anh cũng rất nhanh mà, còn chưa tới một phút đã xong chuyện, rất có hiệu suất, hãy tiếp tục giữ vững!”

Lời nói đích thị mang đầy gai nhọn, khiến lông mày của người đàn ông chau lại.

Một phút? Cô ta lại còn dám nói anh chỉ cần một phút đã làm xong chuyện? ! !

Cả người anh tản ra sát khí lạnh lẽo, cô gái gơ cánh tay êm ái ra ngoài cửa sổ xe níu anh ta lại, thế nhưng anh ta lại xấu tính vung tay hất bàn tay của cô gái ra, đôi chân dài chỉ bước một bước đã nhảy tới trước mặt Lan Khê, lạnh lùng nói: “Cô chiếm chỗ để xe của tôi, còn không xin lỗi?”

Lan Khê ngẩng đầu nhìn anh ta, tư thế hơi mệt mỏi.

Hàng mi dài rũ xuống, không hiểu tại sao lại nhớ tới một người người có cao bằng không thậm chí còn cao hơn nữa anh ta, nhưng mỗi lần nói chuyện với anh cô không hề cảm thấy mệt mỏi, anh luôn cúi đầu nghiêm túc nghe cô nói, từng câu từng chữ đều nhớ rất rõ ràng.

“Xin lỗi” Cô ngước mắt lên, dịu dàng nói, “Trên đất không hề viết tên của anh, cho nên tôi không biết, thật xin lỗi.”

Rõ ràng là đang nói xin lỗi, nhưng không biết tại sao anh lại cảm thấy nó chói tai như vậy.

—— Cô ta là một con nhím sao?

Anh lạnh lùng đưa tay bắt lấy bả vai của cô, hai mắt Lan Khê run lên, lùi một bước, khủy tay nhẹ nhàng tách khỏi thân thể, trong mắt đầy vẻ đề phòng và sát khí.

163. Chương 163: Chỉ Cần Em!

Anh ta lạnh lùng nhú mảy.

“Cô sợ tôi à?” Anh ta khẽ nâng lên một nụ cười lạnh.

“Trên người anh thật bẩn!” Lan Khê lạnh lùng phản bác!

Sắc mặt người đàn ông hoàn toàn thay đổi.

Thật sự anh ta chưa từng bị người ta khiêu khích trong gara như thế này, cũng chưa từng bị người phụ nữ nào chê bẩn, thậm chí anh ta còn có chút thích sạch sẽ, không phải người phụ nữ nào cũng động vào, thế mà cô gái này lại chê anh bẩn??

Khẽ liếm bờ môi mỏng, trong đôi mắt của anh ta lộ ra tia sáng đẫm máu, lạnh lùng ngang nhiên xông qua, trước khi Lan Khê tránh thoát được lần nữa thì nhanh chóng túm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, lông mày chợt nảy lên, cảm thấy cô cực kì gầy yếu!

Cánh tay còn lại vén tóc mái của cô lên: “Được rồi, tôi đã nhớ kỹ khuôn mặt của cô rồi, cô——!”

Cặp lông mày của người đàn ông tiếp tục nhú lại một lần nữa, gương mặt tuấn tú dần dần trắng bệch, nhìn chăm chú vào dung nhan tuyệt mỹ kia, kí ức giống như là có cái gì đó mãnh mẽ đập vào suy nghĩ của anh ta, trong đầu óc anh chợt hiện ra một khuôn mặt, dính vết máu, tái nhợt đến đáng sợ, một đôi mắt trong veo nhưng tràn đầy sát khí đẫm máu.

Lần cuối nhìn thấy khuôn mặt này là mấy năm trước nhỉ? Vậy mà cô đã lột xác thành bộ dáng xinh đẹp động lòng người như vậy.

Lan Khê mặc kệ anh ta nhẹ nhàng vén tóc của mình lên, rồi chăm chú nhìn mình, ánh mắt run lên, nhỏ giọng nói: “Anh nhìn đủ chưa?”

Người đàn ông ghen hòng! Trong đôi mắt hẹp dài mị hoặc chứa đựng sự khiếp sợ.

Một giây sau, ánh sáng lưu chuyển trong mắt của cô, mệnh mông động lòng người, cổ tay của người đàn ông không biết bị khống chế từ bao giờ, đột nhiên phía trước bị lôi kéo, suýt nữa lao đảo mà ngã xuống, dưới nách lại căng thẳng, một luồng sức mạnh mạnh mẽ đủ để anh ta bay lên không, sau đó xoay tròn 360 độ rồi “Phịch!” một tiếng rơi xuống mặt đất

“” Đau nhức, kèm theo âm thanh xương cốt toàn thân bị va đập truyền khắp tứ chi!

Động tác ném qua vai làm cổ tay Lan Khê hơi đau nhức, người đàn ông này nặng chết đi được, đôi mày thanh tú của cô nhú lại, vừa cố gắng vịn vịn cổ tay để xoa dịu, vừa tiến lên phía trước bổ sung thêm một cước!

“Một cước này để dạy dỗ anh đừng có nói năng lỗ măng rồi động tay động chân, cái trước đó, để anh biết mà chú ý giữ gìn đạo đức xã hội, không nên ở bất cứ chỗ nào cũng tùy tiện phát dục, cẩn thận bị bệnh đó!”

Cô nói xong, giày cao gót cao ba centimet màu bạc khẽ dẫm xuống, ung dung đi ra ngoài nhà để xe.

Trên mặt đất, trong cơn đau nhức. một lúc lâu sau người đàn ông mới từ từ đứng dậy, sắc mặt đau đớn dữ tợn, ôm lấy chỗ xương sườn vừa mới bị cô đập vào mà đứng dậy, lông mày của anh khẽ nhướn lên, ngưng mắt nhìn vào bóng dáng đang đi ra đó, nhìn chăm chú vào từng động tác của cô, vẻ quyến rũ của khoe mắt đuôi mày, thậm chí là dáng vẻ mái tóc bị gió lay động.

Anh nhớ ra cô rồi.

Hơn nữa, ấn tượng rất sâu sắc.

Đi theo người ta đến từng bộ phận để chào hỏi, Lan Khê tìm được vị trí của mình, khi đi được một vòng thì liên tục nhận được ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bên cạnh máy in có hai cô gái trẻ tuổi đang cúi người nói chuyện, lông mi giả lấp lánh hàm ý bất quá!

“Thật là non mềm nha, chẳng lẽ Tổng giám lại thích loại phụ nữ như thế này?”

“Chắc là vậy, nghe nói Tổng giám vốn là có cơ hội đến một trong 500 công ty lớn nhất châu Mỹ, nhưng vì cô ấy nên mới ở lại thành phố A, giữ vị trí này lại hai năm, chỉ chờ cô ấy đi vào.”

“Si tình như vậy à? !”

“Tất nhiên rồi, có biết bọn họ biết nhau từ lâu rồi không? Mình cũng tốt nghiệp đại học A đó.”

“A vậy sao? Vậy cậu có biết tình hình bên trong không.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nhiều chuyện lắm.” Những người bên cạnh cũng xúm vào theo.

“Nhưng mà cô ấy cũng rất khổ nha, ” Sư tỷ cùng trường nhếch miệng cười cười, “Bộ phận lập kế hoạch có hai tổ thành viên, cô ấy không cùng tổ với Tổng giám, cô ấy cùng với Branda đó, mọi người biết Branda chứ? Nghe nói người đó có khả năng tự thông bồn cầu, sửa bóng đèn, bê bình gas, ... là lão xử nữ đó.”

“Nôn.”

“Nôn.”

Mọi người nghe thấy thế thì che miệng giải tán.

Branda đi đến, nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn của Lan Khê, ánh mắt lạnh lẽo không hề có nhiệt độ, đợi khi Lan Khê ngẩng đầu thì ném một bản kế hoạch lên trên bàn của cô: “Tôi nghe nói dự án của SeaWorld là cô làm?”

Lan Khê nhẹ nhàng rút bàn tay đau đớn do vừa mới bị tập văn kiện đập vào ra, nâng ánh mắt lên: “Tôi chỉ tham gia một chút.”

Branda cũng không để ý, ra hiệu cô cầm văn kiện lên: “Xem cái này một chút đi, có một công ty bên Mỹ đưa yêu cầu, thế lực của bọn họ ở đó cũng lớn, không lâu nữa thì sẽ đến khu vực Đông Nam Á phát triển, cô cần thận xem qua yêu cầu của bọn họ rồi làm một bản kế hoạch sơ bộ, sáng sớm ngày mai thì đưa cho tôi.”

Khuôn mặt của Lan Khê lập tức trắng không còn chút máu.

Cô mở ra văn kiện ra nhìn lướt qua những yêu cầu cơ bản rồi nhẹ nhàng khép lại: “Khó đấy.”

Branda nhú mày: “Cô nói cái gì? !”

Lông mi thật dài run lên rồi nhẹ nhàng nâng lên một lần nữa, Lan Khê chậm rãi nói: “Cô biết mà, bản kế hoạch này rất lớn, rất nhiều việc nhỏ không đáng kể, nhưng nội dung chính lại rất quan trọng, dù tôi có thức cả đêm thì cũng không hoàn tất được.”

Branda càng nhú mày chặt hơn: “Cô là người mới đến, lại tìm cớ để nói với tôi như thế à?”

Lan Khê cắn môi, nhẹ nhàng cầm bản kế hoạch lên đưa cho cô ấy: “Thật xin lỗi, tôi không biết giao tiếp cho lắm, nhưng mà tôi không dám chắc rằng mình có thể hoàn thành, tôi cũng không thể nộp bản thành phẩm cho cô được, cho nên tôi không thể làm được.”

Trong đôi mắt trong suốt của cô có khó nén vẻ thành khẩn, thật ra thì tính cách như vậy không tốt, chính cô cũng biết trước, nhưng mà đó là thói quen rồi nên cô không có biện pháp. Có lẽ chính là đứa trẻ bị làm hư, cô có thể chịu đựng được tất cả khó khăn gian khổ, dù khổ sở nữa cô cũng có thể cắn răng nuốt máu kiên trì, chẳng qua vẫn không học được sự khéo léo, không học được cách sống chung với người khác.

Khi Branda nhìn ánh mắt của cô thì trở nên rất kỳ quái, trong vẻ lạnh lùng lộ ra một chút tán thưởng.

Rút tài liệu ra rồi lại ném lên trên bàn của cô, cô nói tiếp: “Một tuần, cô dẫn đội phụ trách việc này!”

Cô đã vượt qua chương ngại đầu tiên, không giả trò để chống đỡ, phía sau chính là cửa thứ hai, cô muốn nhìn người mà Kỷ Hằng một chút xem rốt cuộc có khả năng gì. Đi được một đoạn Branda lại quay lại, nhú mày lạnh lẽo nhìn cô: “Tôi vẫn muốn nhắc nhở cô một chút, nếu đến để làm việc thì hãy nghiêm túc một chút, đừng để tôi biết cô đến đây chỉ vì nói chuyện yêu đương, nên biết nếu yêu đương trong công ty thì cả hai người sẽ bị đuổi việc, cô biết điều đó chứ?”

Lan Khê sững sờ, hiểu rõ suy nghĩ của cô ấy.

Trong ngực đè nén cảm giác chua xót mãnh liệt, cô nhẹ nhàng gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch thoáng hiện lên vẻ mơ màng, nói giọng nhẹ nhàng khàn khàn: “Tôi biết, tôi sẽ không yêu đương gì hết, ” nụ cười yếu ớt khẽ nở rộ trên khóe môi, “Có lẽ cả đời cũng sẽ không.”

Mi tâm của Branda nhú lại, cánh tay ôm trước ngực hơi dừng lại, không nhìn được hỏi: “Tại sao vậy?”

Kí ức quá nặng nề, Lan Khê cảm thấy hô hấp hơi nghẹn lại, nụ cười yếu ớt càng thêm ngọt ngào rức rở, giơ hai tay lên vẫy vẫy: “Bởi vì tình yêu rất giả dối, không hề chân thực, còn không thành thật, đáng tin bằng chính đôi bàn tay của mình, thứ nhất, có khả năng nuôi dưỡng bản thân, thứ hai, còn có thể bảo vệ chính mình.”

Branda nhìn cô chăm chú, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh như băng lại trở nên dịu dàng, không nhìn được, đưa tay xoa xoa tóc của cô: “Còn nhỏ tuổi, mà đã bi quan quá vậy!”

Nói xong, giẫm lên giày cao gót bước ra ngoài, đi tới cửa thì nghiêng đầu nhú mày gọi cô: “Còn nữa..., lần sau nói chuyện với tôi thì đừng có gọi như vậy nữa, tôi không có tên à? Lần sau gọi chị Branda đi, không khéo ăn nói tý nào, sao cô lại có thể trà trộn vào đây nhỉ?”

Tiếng giày cao gót đã đi xa dần.

Lan Khê nhẹ nhàng sửa sang lại mái tóc của mình một chút, vành mắt hơi ẩm ướt.

Động tác này Thật sự rất lâu rồi không có ai làm với cô nữa.

Buổi tối, khi Kỷ Hằng mua đồ ở cửa hàng tiện lợi ở phía dưới đi lên, quẹt thẻ mở cửa, thấy Lan Khê đang ngồi cạnh cầu thang dùng ánh sáng đèn bàn để xem yêu cầu của kế hoạch, ngòi bút nhẹ nhàng vẽ lên trên tờ giấy, ánh đèn màu xanh lá cây chiếu lên khuôn mặt lúc ẩn lúc hiện.

“Muộn như vậy mà vẫn chưa về à?” Kỷ Hằng cười yếu ớt, đi đến ngồi xuống bên cạnh cô.

Lan Khê ngược mắt lên, gật đầu: “Ánh đèn này tốt lắm, em vừa mượn được lát nữa sẽ phải trả rồi, trên đây chính là chủ đề tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường của siêu thị điện tử, anh xem, có phải rất có cảm giác hay không?”

Cô mở tài liệu ra, bên trên là kí hiệu của DiglandYork rất nổi bật.

Kỷ Hằng cười cười, để đồ đạc sang bên cạnh, âm thanh vang vọng giữa cầu thang: “Lan Khê, nhủ nhật này anh sẽ về nhà một chuyến.”

Cánh tay của Lan Khê run lên, ngòi bút kêu “cạch!” một tiếng, gãy thành những mảnh vụn nhỏ.

Ánh mắt của cô khẽ rung động, không biết nên tiếp lời như thế nào.

“Sau này công việc cũng không thể giống như lúc đi học, còn có nghỉ hè và nghỉ đông, dù bận rộn như thế nào thì cũng có thời gian rảnh để về, ở đây thì nghỉ đông rất ngắn, chỉ có mấy ngày, cho nên tranh thủ Chủ nhật để về một lần, có thể lần sau là đã bước sang năm mới rồi, ” anh nghiêng đầu dịu dàng đưa mắt nhìn cô, cầm mấy lọn tóc của cô vén ra sau tai, “Lan Khê, em muốn về với anh không, thăm Kỷ Diêu nữa?”

Thăm Kỷ Diêu.

Mấy chữ này khiến trong lòng Lan Khê cực kì chua xót, đồng thời cũng tự giấu ở trong lòng, thành phố C, có người mà cô nhớ nhung, quý trọng nhất, cũng không phải là cha mẹ, mà là bạn bè.

Nhưng cô hiểu rõ suy nghĩ của Kỷ Hằng.

Tốt nghiệp, đi theo Kỷ Hằng, cùng trở về nhà của anh, ý nghĩa cũng khác nhau. Cô không muốn làm cho Kỷ Hằng hiểu lầm.

“Học trưởng, anh nên biết.” Lan Khê nhẹ giọng mở lời.

“Có phải em lại muốn nói đến sự kiện vào năm nhất đại học kia không?” Kỷ Hằng cười yếu ớt, khẽ cắt đứt lời của cô.

Sự kiện kia, suýt nữa khiến hai người bọn họ xa cách mãi mãi, cũng chính là lần đầu tiên cô chính thức mà đối diện với dự yêu mến của anh, thời gian đó, sau khi cô xuống khỏi giường bệnh thì rất nhiều ngày trên mặt đều không có chút huyết sắc nào, chăm sóc thể nào cũng không hồi phục được, cô nhìn chăm chăm vào anh rồi hỏi: “Học trường, nhìn bộ dáng này của em, anh vẫn cần em à?”

Đó chính là sự bắt đầu cuộc sống đại học của cô, mang theo máu tanh, đau đớn bắt đầu.

Lúc này, cô lại nhắc lại một lần nữa.

Không kìm chế được nhẹ nhàng ôm lấy cô, ôm cô ở trong vòng tay, Kỷ Hằng cười yếu ớt áp lên tai của cô, trong mắt thấp thoáng hơi nước ẩm ướt, anh khàn khàn nói: “. Anh không quan tâm được không? Lan Khê, anh không quan tâm em có người đàn ông khác, cũng không để ý em có cả con rồi. anh ở bên cạnh em ròng rã bốn năm liền, chẳng lẽ em không biết anh chỉ cần em mà không phải là ai khác.”

Hết chương 163

164. Chương 164: So Với Anh Còn Kém Xa

Giọng nói khàn khàn vừa nói xong những câu đó, âm cuối vẫn còn vắn vưng, cảm thấy trong lòng thoáng mềm mại, rồi trong nháy mắt giống như bị điện giật, thân hình mảnh mai xinh đẹp bị ôm chặt dưới ánh sáng màu xanh lá cây mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê trở nên trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt trong suốt mang theo sự run rẩy kịch liệt rũ xuống, cả người cuộn lại, bịt lỗ tai, ngón tay thon dài cuộn chặt lấy lọn tóc.

Đừng nói nữa.

Đừng nói chuyện đó với cô nữa.

Kỷ Hằng cảm thấy trong lòng trống rỗng, lúc này trong không khí lạnh lẽo, tích mịch mới phản ứng kịp bản thân vừa nhắc nhở cô những gì, trong ngực đột nhiên đau nhói, anh bình tĩnh nhìn cô hai giây, đau đớn bắt đầu lan tràn trong lồng ngực, lan tỏa khắp tứ chi.

trên khóe môi của anh thoáng nở nụ cười yếu ớt, sau đó khàn giọng nói: “Coi như quay về xem một chút, anh sẽ nói với mẹ anh em chỉ ở nhờ một đêm, không có ý tứ gì khác, bốn năm chưa trở về, dù sao thì ở nơi đó vẫn có người khiến em nhớ nhung, đúng không?”

Trong không khí lạnh lẽo, Lan Khê hơi lúng túng, trong đôi mắt nổi lên gợn sóng trong suốt, nhẹ nhàng buông ra tóc của mình ra, cầm bút lên, hàm răng đang cắn chặt bờ môi đỏ mọng cũng buông lỏng hơn.

“Ngày mai, em sẽ gửi tiền vé máy bay cho anh.” Trong giọng nói êm ái của cô có một chút khàn khàn.

Kỷ Hằng biết, cô đã đồng ý.

Vẫn nở nụ cười yếu ớt, anh đè nén toàn bộ cảm xúc xuống, cầm túi lên đưa cho cô: “Bữa ăn khuya, mua cho em đó, đừng ngại ngô ở đây muộn quá.”

Thấy ánh mắt Lan Khê sáng lên, ánh mắt nhìn thẳng vào trong cái túi.

“Là sữa chua nguyên chất, anh biết em không thích ăn vị khác.” Khóe miệng của Kỷ Hằng tràn đầy cưng chiều.

“đi thôi, ở đây rất lạnh.” Anh nhẹ giọng nói, bóng dáng cao lớn đứng dậy ngăn chặn ánh đèn phía sau lại, in xuống bóng người thon dài.

Làm việc ở công ty này đã hai năm rồi, Kỷ Hàng vẫn luôn cảm thấy bức tường xi măng màu trắng xanh ở cầu thang thoát hiểm có cảm giác rất hoang vu, bây giờ càng cảm thấy như vậy, làm cho người ta khi đi đến đều cảm thấy hơi lạnh ngấm đến tận xương.

Đây không phải là lần đầu tiên anh nói về chủ đề này với cô, cô đi đâu, anh sẽ đi cùng, cô dừng lại, anh sẽ đứng chờ, cô từ chối, anh sẽ đợi một lần lại một lần....không phải si tình cũng không phải là cố chấp, chỉ vì cô là Lan Khê, là cô gái mà anh thương yêu, cất giấu trong lòng từ lâu lắm rồi, không phải một ngày, cũng không phải là một năm, mà lâu đến mức đến bản thân anh cũng không đếm được là bao nhiêu ngày, bao nhiêu năm rồi.

Từ bỏ, cũng không biết làm thế nào để từ bỏ nữa.

Lúc tan tầm ngày thứ sáu, Lan Khê đặt bản kế hoạch lên trên bàn của Branda, xé một tờ giấy ghi chú, viết lên đó mấy chữ rồi đặt xuống dưới cốc trà của chị ấy sau đó đi ra khỏi phòng làm việc, tiếp tục thu dọn đồ đạc rồi chạy vào thang máy.

“Lan Khê, học trưởng của em ở dưới lầu chờ em về nhà à?” cô nhân viên nhỏ nhìn cửa sổ sát đất, cười cười cất giọng hỏi.

Lan Khê sững sờ, mặt ửng đỏ g, giơ tay lên bấm nút cho thang máy đi xuống: “Bọn em vội lên máy bay thôi.”

“À.... Vội lên máy bay à....” xung quanh truyền đến tiếng cười thừa thớt.

Lan Khê không nghe ra ý tứ của đối phương là trêu chọc hay là cái gì khác, dứt khoát coi như không nghe thấy, Branda đi ra từ phòng rửa tay, vẫy vẫy tay nhìn bóng dáng của Lan Khê, cau mày nói: “Đằng sau của em đó! Vẩn dính tờ giấy ghi chú đấy, chạy cái gì mà chạy?”

Ánh mắt Lan Khê run lên, bối rối sờ sờ thì quả thật thấy ở dưới vạt áo có dính một tờ giấy.

“Bản kế hoạch ở trên bàn của chị đó.” cô cũng nói một câu với Branda.

Branda lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, giẫm lên giày cao gót rồi đi vào.

“Oa,” cô nhân viên nhỏ thấy thế thì ghen hòng nhìn trần trời, đầu cứng đờ quay sang. “Vừa rồi là chị ấy quan tâm em đó à?”

– cảnh tượng này người xem thật sự kinh hãi.

Cửa thang máy “Đỉnh” một tiếng rồi mở ra.

Ánh sáng hắt ra từ bên trong, sáng rực rỡ khiến ánh mắt Lan Khê chợt lóe lên, sau khi cô đi vào thì mới chợt phát hiện ra bóng dáng cao ngất của một người đàn ông, đang nghiêng người dựa vào thang máy, trên người là bộ âu phục được cắt may khéo léo, phẳng phiu, đôi mắt hẹp dài nheo lại, giống như báo săn vậy, được vây chặt bởi một vòng những cô gái xinh đẹp động lòng người, nói chuyện dịu dàng, giọng nói mềm mại như nước.

Hơn nữa, đều đang vô tình hoặc cố ý dựa lên trên người anh ta.

Ánh mắt khép hờ của người đàn ông đột nhiên sáng lên, nhìn Lan Khê chằm chằm, giống như tìm được con mồi.

Theo bản năng, Lan Khê cũng cảm thấy không đúng.

Thang máy rất chật chội, cô đang đối diện với lồng ngực của người đàn ông này, cô muốn xoạc người thì cũng không thể.

trên khoe môi tuấn dật của Kiệu Khải Dương vẽ lên một nụ cười tà mị, thân hình lạnh lùng, cao ngất đứng thẳng dậy, trong vòng của cô gái nũng nịu quyến rũ, cúi đầu thì thầm, rồi khẽ dựa vào Lan Khê bên tai nói thật nhỏ: “Trong vạt bụi hoa có một điểm xanh biếc, có cảm thấy như vậy không?”

Lại gặp mặt rồi. Mộ Lan Khê

Vành tai Lan Khê mềm nhũn, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên lạnh lùng, đột nhiên không biết tại sao người đàn ông này lại thích khoe khoang như vậy.

Nhưng sau khi anh ta nói như vậy, âm thanh thì thầm mỉa mai hoặc của các cô gái ở bốn phía đột nhiên dừng lại, ánh nhìn lạnh như băng đồng loạt bay về phía Lan Khê, cho rằng cô là mục tiêu công kích.

Ngón tay thon dài của cô mò mẫm về phía sau, trực tiếp nhấn phím đi xuống tầng một.

Đột nhiên, lông mày của Kiều Khải Dương lạnh lùng nhíu lại!

“Cũng có một chút cảm giác như vậy.....” Giọng nói dịu dàng, trong suốt như nước của Lan Khê vang lên, ánh mắt hiện lên ánh sáng mê ly.

Kiều Khải Dương thấy vậy thì sững sờ.

Thang máy xuống đến tầng tiếp theo, “Đỉnh” một tiếng rồi mở ra, Lan Khê lùi thẳng về phía sau rồi sải bước ra khỏi thang máy đầu ngón tay nắm chặt túi xách, nhìn chăm chăm vào anh ta, bờ môi đỏ tươi nhẹ nhàng cất lời nhấn mạnh từng chữ: “Chỉ có điều, trong vạn bụi hoa có một đồng.....”

một đồng.

một đồng.....gì?

Mày kiếm đậm như màu mực của Kiều Khải Dương giương lên.

Lan Khê ngậm miệng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn quay qua chỗ khác, như là không muốn làm cho từ ngữ bắn thiu, ghê tởm như vậy phát ra từ miệng của mình. Hừm, vậy thì để tự bản thân anh ta lĩnh ngộ đi.

cô đảo đảo con ngươi, lộ ra một nụ cười quyến rũ đầy thâm ý với anh ta, rồi nâng tay lên, làm tư thế hẹn gặp lại.

Cửa thang máy từ từ đóng lại.

“.....” một đồng cứt.

Mẹ nó, anh đoán được rồi.

Sắc mặt của Kiều Khải Dương thoáng tối sầm lại, bàn tay như muốn vặn bung cửa thang máy ra, lại bị một sức lực đột nhiên kẹp chặt!

“Ái –!” Kiều Khải Dương hít sâu một hơi, ra sức rút ngón tay thiếu chút nữa bị kẹp đứt về, một đám phụ nữ ở xung quanh hoảng sợ kêu lên: “Kiều Thiếu!”

Kiều Khải Dương nhìn chăm chăm vào khe hở cửa thang máy, chỉ tiếc là không nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh, dịu dàng ấy nữa.

Anh vẫy vẫy tay, gương mặt tuấn tú dịu xuống, mặc kệ đám phụ nữ này lải nhải, cố gắng đưa bàn tay ra để ấn nút xuống tầng dưới cùng, anh không tin để cửa công ty còn không nhìn thấy cô!

Rốt cuộc cũng xuống dưới tầng cuối cùng, khuôn mặt Kiều Khải Dương lạnh lùng, đẩy mọi người ra rồi ra khỏi thang máy, sải bước đi đến cửa chính.

Rốt cuộc thì cũng thấy được rồi –

Cánh cửa chính cảm ứng tự động bằng thủy tinh của công ty Lan Khê chạy chậm rồi lên một chiếc xe, chính là chiếc xe mà ngày đó anh gặp phải, bên ghế lái còn có một người đàn ông đang ngồi, thấy cô đi lên thì ánh mắt dịu dàng, trên mặt cô cũng không giống như vừa nãy, mà là đáng vẻ tươi cười.

không đuổi kịp được, Kiều Khải Dương nheo mắt lại nhìn nhãn hiệu của chiếc xe kia. ^

Cất giọng cười nhạo.

Chọn đàn ông cũng giống như chọn xe vậy, hóa ra phẩm vị của cô cũng như thế thôi.

Hừ.....

Kiều Khải Dương sờ sờ cằm, anh cảm thấy người đàn ông kia so với anh còn kém xa.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ máy bay hạ cánh xuống ở sân bay thành phố C.

Từ phía trên bầu trời nhìn xuống thành phố, bởi vì do dòng khí lưu nên hơi xóc nảy, Lan Khê ngồi tại chỗ không nhúc nhích, Kỷ Hằng không nhìn được đưa tay ra giúp cô thắt chặt dây an toàn, sau đó chậm rãi đóng cửa sổ lại, nói thật nhỏ: “Chú ý an toàn nhé.”

Anh không muốn để cô vừa nhìn thấy toàn cảnh thành phố đã bắt đầu thương cảm.

Tầm mắt bị ngăn lại, đột nhiên Lan Khê cảm thấy ngỡ ngàng mất một lúc.

–”Anh phải về Mỹ à?..... Là vĩnh viễn hay chỉ là tạm thời?”

–”Nghe nói là sẽ đi thật lâu, sau đó cũng không về nữa.....”

–”Anh quan tâm tôi sao?”

cô cảm thấy một trận lạc lõng như băng ở trong lòng.

Sắc mặt tái nhợt Lan Khê cúi người xuống, hai khuỷu tay chống lên trên đầu gối, ôm chặt lấy bản thân mình.

Đột nhiên cô nhớ đến một chuyện, thật sự là vừa rồi cô chỉ đột nhiên nghĩ đến....Anh ấy đã không còn ở đây nữa rồi.

Anh không còn ở thành phố C từ lâu rồi.

Lông mày Kỷ Hằng lo lắng mà nhíu lên, ôm lấy bả vai của cô: “Sao vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê trắng bệch, một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, nhẹ nhàng lắc đầu.

Mà cùng lúc đó, ở thành phố A –

“Cái gì?! Cần ngay lúc này?!” Branda nhận điện thoại, vô cùng kinh ngạc mà kêu nhỏ một tiếng.

Sắc mặt của chị cực kì lúng túng, vừa cầm tập tài liệu trong tay gấp vừa nói: “Trợ lý tiên sinh, anh có thể nói với người chịu trách nhiệm hạng mục này được không, bên anh cho thời gian là một tuần, lúc này còn chưa đến ba ngày, trên tay tôi mới chỉ giữ bản kế hoạch sơ thảo chưa được sửa chữa hoàn toàn, cái này thì làm sao có thể trực tiếp đưa cho người phụ trách của các anh xem được?!”

Ngăn cách bởi làn sóng điện tử, Trung Văn vẫn còn xen lẫn ít tiếng Anh, trợ lý Khang từ tốn nói: “Sửa chữa lại một chút đi, không phải đưa cho người phụ trách xem đâu”

“Là tổng giám đốc của chúng tôi muốn xem.”

Nếu không, làm sao có thể đến lượt trợ lý tổng giám đốc như anh đi làm chuyện như vậy?!

“.....” Trong nháy mắt, Branda cảm thấy, hô hấp của bản thân bị ngừng lại, đôi mắt mở thật to.

“Anh đang nói đùa đấy à.” cô bình tĩnh nói ra.

Trợ lý đã không còn thời gian để hao phí với cô, từ từ cất giọng trầm thấp: “Scan bản sao đi, không thì tốt nhất là chuyển phát đến đây, địa chỉ thì cô vừa biết rồi đó. Ừm, cứ như vậy đi.”

Hết chương 164

165. Chương 165: Triệu Tập Khẩn Cấp

Giọng nói nhún nhường đầy lễ phép, lại như cố tình tạo một chút áp lực, làm cho Branda không nói được chữ nào!

“Tút TUT TUT.” Điện thoại bị tắt đi.

Branda cau mày chặt lại, nhưng lại không dám đắc tội với khách hàng lớn, cầm bản thảo của Lan Khê lên nhanh chóng bấm gọi cho đội hậu cần để bọn họ lên lấy đồ.

Chắc công ty chuyển phát nhanh sẽ đưa đồ đến đó vào tối nay.

Việc mà cô hy vọng nhất vào lúc này chính là bản sơ thảo chưa qua kiểm duyệt của Lan Khê đừng có xảy ra sơ suất gì, nếu không thì, đơn hàng lần này sẽ thất bại, vậy thì tổ kế hoạch B của bọn họ sẽ bị trừ lương trong vòng nửa năm mất!

.

Trong đại sảnh trang hoàng rộng lớn, trợ lý liếc nhìn tập tài liệu sơ khảo trên tay.

Hội nghị đã kéo dài hơn hai tiếng rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc cũng sắp kết thúc rồi, trong lúc trợ lý giơ tay lên nhìn đồng hồ thì cửa phòng hội nghị được đã được phụ tá mở ra, một thân hình mạnh mẽ, rắn rỏi đầy lạnh lùng bước ra đầu tiên, cơ thể của anh tỏa ra sự uy hiếp, cầm tập văn kiện trong tay, vẫn đang lắng tay nghe tổng giám bộ phận tài chánh với mái tóc xù lam nhả chỗ ở kế bên không ngừng báo cáo việc gì đó, rũ mắt xuống chỉ hai câu nói mà đã đưa ra được phương án giải quyết, đám người này toàn bộ đều là những nhân viên tinh anh được điều từ tổng bộ ở DiglandYork về, nếu không thì sẽ không thể nào chỉ trong vòng một tuần lễ đã có thể đem thị trường trong nước đẩy nhanh ra ngoài, làm nên lịch sử vang dội đến như vậy.

“Đây là đồ ngài cần.” Trợ lý điều chỉnh lại sắc mặt, đưa bản thảo lên.

Mộ Yến Thần đưa người ra ngoài, ánh mắt đầy lạnh lùng, liếc nhìn bản thảo, trầm giọng nói: “Dem đến phòng làm việc cho tôi.”

Trợ lý ngẩn ra, vội vàng sải bước đuổi theo anh, vừa đi vừa không nhịn được cười, nhẹ giọng nói: “Tôi cảm thấy công tử hồn thiết kế được chọn lần này không tệ lắm, mặc dù không phải là công ty tốt nhất trong nước, nhưng lúc này tôi có xem qua, rất có sáng tạo, tôi còn tưởng mấy công ty quản cáo trong nước không thể nào có được đẳng cấp giống mấy công ty ở nước ngoài thật không ngờ tới...”

Anh ta còn chưa nói xong, trên tay tự nhiên nhẹ hẫng đi, thì văn kiện trên tay đã bị lấy đi vút lên trên bàn, bóng lưng đầy lạnh lùng của Mộ Yến Thần đưa về phía anh, ngón tay thon dài nổi lõng cà vạt, chậm rãi hỏi: “Còn việc gì nữa không?”

Trợ lý ngẩn ra, theo bản năng trả lời: “Tạm thời không có.”

“Vậy ra ngoài đi.”

Ba chữ lạnh như băng, đầy lực uy hiếp.

một hồi lâu sau trợ lý mới có thể phản ứng lại, mặt đầy kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khôi phục lại cúi đầu chào rồi đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, phòng làm việc khôi phục lại vẻ yên tĩnh ban đầu.

Mộ Yến Thần cởi áo khoác ra suốt anh ngày nay, anh toàn thức trắng đêm để làm việc nên tinh thần bị tiêu hao đi rất nhiều, cũng may tình hình bên này đã được dàn xếp ổn thỏa, từ khi trở về nước tới nay anh chưa có được một giấc yên ổn nào cả, không biết tối có bị như vậy nữa hay không.

Có lẽ nói như vậy cũng chưa đúng lắm, không phải anh chỉ mới mượn thuốc để có được giấc ngủ sâu, mà đã dùng nó nhiều năm nay rồi.

Vốn định pha ly cà phê, nhưng suy nghĩ một chút rồi rót một ly nước.

Người ở trong công tử hồn cùng dần thừa thốt, sự yên tĩnh dần dần bao lấy anh, Mộ Yến Thần cầm lấy tập văn kiện đang nằm yên trên bàn lên lật ra, từ đầu đến cuối chỉ có một phác thảo đơn giản, trang phía vắn đề hình của cô, Mộ Yến Thần rút ra nhìn, từ cuối cùng còn có chú ký của cô, ba chữ nhỏ nhắn xinh đẹp, Mộ Lan Khê.

Hốc mắt chợt lóe lên đầy tổn thương, khe sườn ứa, một sự buồn bực, đau đớn từ tim truyền ra ngoài giống như dòng nước lớn bao phủ lấy anh.

Đề tờ giấy lên trên bàn, vế mặt trầm ngâm của anh hiện ra sự vừa ý, đây chính là cái mà người ta thường gọi là tài năng.

—”Em bỏ được Kỳ Diệu sao? không đến trường A, không học ngành thiết kế quảng cáo sao?”

—“.....Em không bỏ được. Anh, sao anh lại biết em muốn học thiết kế?”

Ngày cô thi tốt nghiệp, anh nhớ mình đã từng nhờ Nhiếp Minh Hiền nói với cô một câu, Anh nói, Lan Khê, em là tốt nhất.

cô quả nhiên là tốt nhất.

Mười ngón tay thon dài đan lại với nhau, nắm chặt lại, hai tay chống lên mặt bàn.

Cái cảm giác này, lúc còn ở nước ngoài, anh đã vô số lần cảm thấy được nó, cái cảm giác đau đớn muốn đốt cháy cả tim anh, dường như là mong mỏi, nhưng lại không biết mình đang mong mỏi việc gì cũng bởi vì nó mà anh không thể nào ngủ yên được.

Mở mắt ra, hai mắt Mộ Yến Thần lạnh như băng, cởi nút áo ở cổ ra, cầm điện thoại lên gọi cho người trợ lý vừa mới tan việc kia, khản giọng nói: “Hủy những cuộc hẹn đã sắp xếp trước đó đi. Hẹn gặp công ty vào ngày thứ hai.”

Hôm bọn họ trở về cũng là hôm mà thanh thố C mưa như trút nước.

Kỷ Hằng muốn lái xe đưa cô về nhà, nhưng Lan Khê lại từ chối, kiên quyết đi xe buýt, lúc vừa mới bước ra khỏi cửa đã nhìn thấy một nhà ẩm áp đang đứng chờ, Kỷ Diệu vì công việc nên đã dọn ra khỏi nhà, nếu không thì cả nhà có thể đoàn tụ rồi.

Đoàn tụ.

Hai chữ này như đâm thật sâu vào lòng của cô, Lan Khê cười ngọt ngào, khoát khoát tay rồi lên xe buýt.

Đến điểm dừng chân, cô chạy thật nhanh qua cái sân nhỏ đến gõ cửa nhà, vì vậy mà bị nước mưa bắn tung tóe đầy chân.

Tiếng mưa rơi hòa với tiếng mở cửa, sau một hồi lâu mới có người che dù đi ra mở cửa, là một vị phu nhân tướng mạo thanh tú, nhìn thấy Lan Khê đang đứng trong mưa, không khỏi giật mình đứng yên tại chỗ, quay về phía sau la lên: “Minh Khải! Minh Khải –! Ông mau ra đây xem.... Ông xem coi ai đến nè!”

Thím nhỏ mở cửa cho cô, hốc mắt nhanh chóng mắt ướt: “Sao con lại ở đây giờ này, thế nào.. — thế nào mà con lại tới đây! thật may là hôm nay đi nghỉ làm sớm, chú con cũng không đi ra ngoài, nếu không thì con phải làm sao đây! Nhanh vào trong đi, người con ướt hết cả rồi.....“

Mộ Minh Khải đang đeo kiếng say sưa đọc sách, nghe có tiếng người đi vào, trên mặt cũng không khỏi ngạc nhiên.

Lan Khê bình tĩnh đứng yên tại chỗ, ngược mắt nhìn người thân nhất của mình, cười dịu dàng gọi: “Chú nhỏ.”

Bên trong phòng khách, Mộ Minh Khải vừa vui mừng vừa lo lắng bước ra, nhìn vợ đang bận rộn ở trong bếp, rồi ngoái đầu nhìn lại chậm rãi nói: “con có chắc là không cần về thăm nhà một chút không, ngày mai con phải đi nữa rồi?”

Hai mắt Lan Khê ướt ướt, run lên một cái, nắm chặt ly trà trong tay, gật đầu.

Trong mắt Mộ Minh Khải thoáng qua chút đau thương, hốc mắt ửng đỏ, thở dài một hơi rồi ngồi xuống: “Con nói xem con còn muốn âm ỉ gì nữa chứ? Lúc đầu cũng không phải ba con cố ý hiểu lầm con, sau khi mọi chuyện được giải quyết con cũng đi mất, đã vậy còn đi tận bốn năm liền không thèm quay về, ba mẹ con sẽ nghĩ thế nào đây? Người nhà với nhau cả, sao có thể hận nhau được chứ?”

Lan Khê cười yếu ớt, lắc đầu một cái: “Chú nhỏ, con sợ nếu như con về ba sẽ không vui, không phải con còn hận ông ấy, mà là con chưa từng hận ông ấy.”

Trong trí nhớ của cô, cô chưa từng làm bất cứ việc gì cho ba cô được vui cả.

Hơn nữa ông ấy cùng từng nói cô không còn là con gái của ông ấy, cho nên chỉ cần ông ấy không muốn, cô sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ông ấy, để khỏi làm ông ấy tức giận.

“Con xem con đang nói cái gì đấy, vậy mà còn nói là không hận?” Mộ Minh khải cười chua xót, tay để lên mép bàn, “Anh trai con bận rộn như vậy mà còn biết trở về thăm bọn họ, vậy mà con lại không biết?”

Lan Khê đột nhiên giật mình!

Anh trai cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, cô há miệng muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói thành lời, một hồi lâu sau mới nghe được giọng nói khàn khàn của mình: “Anh ấy. Trở về lúc nào vậy.”

“Hôm kia!” Mộ Minh Thăng nói, rồi suy nghĩ một hồi, “không đúng là trước đó mấy ngày, nó còn mang theo ít đồ đến thăm chú nữa, chú hỏi nó có liên lạc gì với con không, nó còn nói với chú là con rất khỏe chú không cần lo lắng, chẳng lẽ con không biết nó trở về?”

Sắc mặt Lan Khê hoàn toàn thay đổi.

Cơ thể của cô cương cứng, ngồi không yên, thật may là ngay lúc này điện thoại trong túi xách điện thoại lại reng lên.

cô bắt máy.

“Alo”

“Mau đến đây tăng ca!” Giọng nói nghiêm nghị không cho ai có cơ hội phản đối của Branda truyền đến.

Lan Khê ngắt ra: “Branda, giờ em không ở thành phố A.”

Branda nhất thời quên thở: “Chị quên mất, em lập tức bắt chuyến bay sớm nhất quay lại đây đi, có việc rất gấp, chị sẽ trả tiền vé lại cho em.”

“Việc gì mà gấp dữ vậy?” cô nhẹ nhàng cau mày nói.

“Là vì bản thảo hôm trước —— Lan Khê, đối phương hẹn mình ngày mốt đến bàn chuyện, em nhanh chóng trở lại chỉnh sửa phương án và bài diễn thuyết lại cho tốt, rồi giao cho phòng tài vụ tính toán chi phí, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, em tranh thủ đi!” Branda vội vã cúp điện thoại.

“Sao vậy? Con không thể ở lại ăn cơm sao?” Thiêm nhỏ mang tạp dề cầm tô bột mì đi ra.

Lan Khê nhìn dáng vẻ hiền lành rất ra dáng bà chủ của bà, hốc mắt chợt ướt át, cười cười, tiến lên ôm bà một cái rồi nói: “Lúc đi học là sướng nhất, mỗi ngày cũng sẽ không bị thúc giục làm việc, thiêm nhỏ con có việc gấp phải lập tức đi ngay, lần sau trở về sẽ ăn món sủi cảo của thiêm có được không?”

“Đừng, xa như vậy, vé máy bay chắc chắn rất mắc.” mắt của thiêm nhỏ cũng bắt đầu ươn ướt.

Mộ Minh khải bật cười: “bà nói lung tung gì vậy hả.”

Lan Khê tạm biệt hai người bọn họ, cố kìm chế không để nước mắt tuôn ra, tươi cười đi ra ngoài, ở bên ngoài, mưa càng lúc càng lớn.

cô lên xe bus gọi điện thoại cho kỹ Hằng: “Học trưởng, em vừa nhận được điện thoại của Branda.”

“Anh biết rồi ” kỹ Hằng lưu loát trả lời, dịu dàng nói, “Anh đặt vé rồi, chuyến bay sớm nhất vào lúc hai giờ chiều, chắc sẽ kịp thôi, chúng ta sẽ gặp nhau ở.”

“không phải, học trưởng, ” Mặt Lan Khê ửng đỏ, nhẹ giọng cắt lời, “Ý của em là anh cần quay lại với em, em đi trước, anh ở nhà chơi với cô chú đi, cuối tuần gặp lại, em không muốn anh bỏ lỡ thời gian ở nhà với người thân.”

Kỹ Hằng dừng một chút.

Lan Khê dịu dàng nói: “Cám ơn anh đã về cùng em, học trưởng.”

cô nói xong liền cúp điện thoại, ngồi vào hàng ghế cuối cùng trên xe buýt, trên đường không có trạm dừng nào, chạy thẳng một đường đến sân bay.

166. Chương 166: Đường Hẹp, Gặp Lại!

Trong hành lang công ty được trang hoàng xa hoa, tinh xảo, ngày chủ nhật vẫn nổi lên không khí làm việc căng thẳng nghiêm túc.

Lan Khê xuống máy bay, về nhà trọ, tắm rửa rồi nghỉ ngơi, ngủ không được mấy tiếng nhưng trong đầu toàn bộ đều là từ ngữ để giải thích trong bản kế hoạch, lúc sáng sớm đã bò dậy, rửa mặt xong thì đi đến công ty, tiếng giày cao gót chuyển xuyên qua đại sảnh, một mình đi thang máy lên trên lầu.

“Thôi đi —— chủ nhật phải làm thêm giờ, sao mẹ không giết con đi?” Ánh mắt Kiều Khải Dương lười biếng lạnh lùng, chỉ khoác áo choàng tắm đứng trước cửa sổ, phun ra lời trách cứ lạnh lùng.

“Khải Dương, con đừng có lộn xộn, ” giọng nói nhu hòa nhẹ nhàng thở, hơi bất đắc dĩ, “Mẹ cho con vào đi đảm nhiệm chức vị quan trọng như vậy không phải để con ngày nào cũng chơi đùa.”

“Con ngày nào cũng chơi đùa, Mẹ nhìn thấy rồi hả?” Khóe môi anh ta gợi lên sự u lãnh đáp lại, bóng dáng cao ngất đi rót nước.

“Bộ phận lập kế hoạch bên kia đã theo kịp, nếu không con cho rằng mẹ để con đến đi công ty lúc này.”

Kiều Khải Dương hồ hững cầm nước uống, nhìn xuyên qua cửa sổ sát đất thấy tòa nhà công ty ở phía đối diện, ánh mắt lạnh lùng, hẹp dài đột nhiên khóa chặt, hình như anh thấy được một bóng dáng quen thuộc, cảnh tượng Lan Khê đang vội vã đi vào trong thang máy bị anh thu vào đáy mắt.

“Mẹ nói bây giờ à?” Anh ta dùng giọng nói sâu xa hỏi.

“ ?”

“Được, Bây giờ con đi đây.” Anh cúp điện thoại, ánh mắt thâm thúy hơi lộ ra vẻ nguy hiểm như báo săn .

—— cô ấy cũng làm thêm giờ à?

Cũng không quản ở đầu kia điện thoại, thái hậu nương nương có bao nhiêu khiếp sợ và kinh ngạc, một tay anh tìm kiếm dao cạo râu, một tay cầm áo sơ mi lên rồi đi vào phòng tắm, lâu rồi chưa có buổi sáng sớm chủ nhật nào bận rộn và nóng ruột như vậy.

Đứng trước bàn tròn, Lan Khê nói hết những suy nghĩ đã được sắp xếp ổn thỏa nói cho Branda nghe, Branda nhún mày nghe xong rốt cuộc chân mày cũng hơi giãn ra, vỗ vỗ tay phân công: “Tiểu Kha đi kiểm tra thiết bị chiếu phim trong phòng họp, Linda vẽ đồ họa trên máy tính, Lan Khê, trong vòng ba giờ em phải hoàn thành bản sơ thảo, chị sẽ thúc giục người trong phòng tài vụ nhanh chóng phái người đến đây làm dự toán, Go Go Go!”

Trong lòng Lan Khê căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn nghiêm túc ngồi trước máy vi tính gõ chữ như trước.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Branda nói người phụ trách của phòng tài vụ mang cái ghế ngồi ở phía sau cô.

“Cô cảm thấy đối phương có thể chi nhiều nhất bao nhiêu tiền cho quảng cáo này?” Giọng nói trầm tĩnh chậm rãi truyền đến.

“Công ty bọn họ rất hào phóng, anh cứ tính toán dựa trên một trăm triệu đi, không có vấn đề.”

“Nhân dân tệ hay đô la?” Giọng nói tiếp tục vang lên.

Lông mày Lan Khê nhíu lại, vừa gõ chữ vừa nhẹ giọng nói: “Trong lãnh thổ Trung Quốc, anh cho rằng như thế nào?”

“Tôi thấy rằng cái áo khoác nhỏ vàng nhạt của em ngày hôm nay rất đẹp.” Giọng nói khàn khàn êm ái đó tiến đến bên tai cô.

Lan Khê run lên, đánh nhăm mắt một chữ.

Bình tĩnh xóa chữ sai đi, Ánh mắt của cô quét một vòng quanh màn hình máy tính u ám, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên lạnh như băng, lạnh giọng nói: “Râu ria của anh không được cạo sạch sẽ, rất xấu xí đó.”

Kiều Khải Dương cau mày, cánh tay thon dài khoác lên trên ghế sau lưng cô, nhốt chặt cô lại, muốn lại gần hôn cô nhưng lại cảm thấy không dám.

“Cũng không tình nguyện quay mặt lại nhìn tôi một cái à?” Anh lười biếng hỏi.

“”

“Aiz, tôi tên là Kiều Khải Dương.” Anh ta nhíu mày chặt hơn, đè nén cảm xúc khàn khàn nói.

“”

“Sao em không nói gì vậy?” Anh siết chặt quả đấm, trên đó đã nổi gân xanh lên, sự kiên nhẫn nhanh chóng biến mất.

“”

khuôn mặt nhỏ nhắn Lan Khê thoáng qua một tia ẩn nhẫn sau đó thì không kiên nhẫn nữa, lưu bản chính bản văn vào ổ đĩa, quyết định đi đến phòng hội nghị gõ tiếp, đứng dậy đối diện anh ta, trong đôi mắt thoáng hiện lên như gợn sóng mùa xuân, nhẹ giọng nói: “Không muốn làm việc thì không nên làm chậm trễ công việc của người khác, chúng tôi cũng rất vội, nếu như dự án này bị vượt mất, anh sẽ chịu trách nhiệm chứ?”

Môi mỏng của Kiều Khải Dương khẽ nhếch, kinh ngạc, rốt cuộc không nói nên lời.

Lạnh lùng đá một phát lên ghế xoay của anh ta sang một bên, Lan Khê đứng dậy chạy đến phòng họp nhỏ, khi quay sang chỗ khác, khuôn mặt nhỏ nhắn dâng lên một tia đau đớn, cái đá vừa rồi rất là đau, tên đàn ông chết tiệt này thật sự nặng quá!

Cô nhân viên nhỏ ở bên cạnh nhìn thấy tranh chấp của bọn họ, lại gần nói với Lan Khê : “Không có ai nói cho em biết à? Cậu ta chính là con trai độc nhất của tổng giám đốc tài chính, nữ thành viên hội đồng quản trị đó!”

Trong lòng Lan Khê hơi kinh ngạc, từ đầu đến cuối sắc mặt vẫn bình tĩnh như nước: “Không biết.”

“Nhưng mà anh ấy nổi tiếng hoa tâm đó, ” cô nhân viên nhỏ bĩu môi, mặt lại ửng đỏ, “Thấy một người yêu một người, Lan Khê, em cũng đừng để anh ấy lừa nhé.”

Lan Khê không hiểu rõ ý định của người phụ nữ này, vừa mắng lại vừa yêu thích người ta, đây là đạo lý gì vậy?

“Dạ, vâng.” Cô ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt lảng tránh, đẩy cửa đi vào phòng họp.

Từ khi vào công ty đến nay, đây là lần đầu tiên thức suốt đêm, rạng sáng thì quay về nhà trọ tắm rửa, sau đó lại đến đây.

Mọi thành viên trong bộ phận lập kế hoạch đều thức suốt đêm, nhưng vẫn cố gắng vốc nước lạnh để tỉnh thần của bản thân phần chần lén.

“Mười giờ đúng thì đối tác sẽ đến, Tiểu Kha, em đi kiểm tra lại thiết bị đi!” Branda nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó ra chỉ thị, ngược mắt nhìn thấy Lan Khê đang im lặng nhìn bản kế hoạch, giẫm lên giày cao gót đi đến trước bàn của cô, “Em có vấn đề gì à?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê ngược lên, dịu dàng nở nụ cười: “Không có vấn đề.”

Không có vấn đề.

Những lời này, rốt cuộc nửa giờ sau cô mới ý thức được rằng bản thân đã chắc chắn quá sớm.

Nhẹ nhàng ôm lấy mình, cô cảm thấy máy điều hòa nhiệt độ trong phòng họp mở thấp quá.

Nửa giờ sau, rốt cuộc đã có xe chạy đến lầu dưới của công ty, cô nhân viên nhỏ nhiều chuyện chạy ra cửa nhìn, liên tục hít khí lạnh, không chỉ phong thái phô trương lãng phí, còn có sắc mặt của người đàn ông đang sải bước đi đầu tiên thật là lạnh lùng, khuôn mặt anh tuấn khiến bọn họ cảm thấy hoảng hốt như nhìn thấy một ngôi sao sáng chói.

Đầu năm nay, khuôn mặt anh tuấn được thượng đế mài dũa đến mức không thể bắt bẻ cộng thêm quyền thế ngấp trời và bối cảnh tập đoàn, tương đương với thần thoại đó.

DiglandYork, được sáng lập mười lăm năm trước, từ đó dẫn đầu giới tài chính nước Mỹ.

Bốn năm trước, sau khi trải qua khủng hoảng như sóng to gió lớn thì lặng lẽ đổi chủ, cố gắng làm lại từ đầu rồi gia nhập mười tổ chức lớn nhất thế giới, vượt trội ở mọi lĩnh vực, không ai có thể vượt qua.

Branda hít sâu một hơi, dẫn dắt đội ngũ ở phía sau ra nghênh đón.

Cửa kính cảm ứng tự động đột nhiên mở ra.

“Mộ tổng! !” Khuôn mặt nghiêm nghị vạn năm của Branda nâng lên nụ cười, sáng rõ mà lễ phép, tiến lên bắt tay với anh, “Thật sự tôi không nghĩ tới ngài sẽ tự mình đến đây, mời đi bên này, ngồi nhìn khung cảnh xung quanh một chút, khi nào muốn bắt đầu bài thuyết minh kế hoạch chúng tôi sẽ. . . .”

Mộ Yến Thần cũng không trả lời, ngược lại trợ lý ở bên cạnh cười lễ phép, làm động tác tay ngắt lời cô.

“Chúng tôi đang vội, cô Branda.” Anh lễ phép giải thích.

Branda hơi lúng túng, nhanh chóng khôi phục bằng nụ cười xinh đẹp : “Tôi biết rồi, chúng tôi sẽ tiến hành ngay lập tức. Lan Khê!”

Cô gọi cô ấy, muốn cho cô ấy đi đến đây.

Nhưng sau một lúc lâu cũng không có động tĩnh, Branda cau mày sốt ruột nhìn về phía sau, lại thấy bóng dáng mảnh khảnh của Lan Khê đang đứng im lặng, bàn tay hơi siết chặt bản kế hoạch hoàn chỉnh, ánh mắt xuyên qua mọi người ở đây không biết đang nhìn đi đâu nữa.

Lan Khê lặng lẽ đứng đó, nhìn người kia từ đằng xa.

Cho đến bây giờ, cô chưa từng nghĩ rằng cuộc đời này còn có cơ hội gặp lại anh, khi tách ra cô cũng chỉ biết chào tạm biệt, cũng chỉ biết vĩnh viễn không thể gặp lại nhau.

Khoảng cách của trái tim, so với Thái Bình Dương còn xa hơn.

Cho dù bay qua, bơi sang, cũng không có biện pháp ở cùng nhau.

Một đêm đó, giữa lúc anh đang mờ mịt đắm chìm giữ chặt lấy cô, môi mỏng đặt lên vành tai nhạy cảm của cô, khàn giọng nói với cô: “Lan Khê, anh yêu em.”

Nhưng đến hôm nay, đã qua bốn năm rồi.

Muôn sông nghìn núi.

Mộ Yến Thần cũng đưa mắt nhìn cô một lúc lâu, đôi mắt trầm tĩnh lạnh lùng dời đi, bỏ qua ánh nhìn lấp lánh kia, dường như đang chiếu sáng toàn bộ đại sảnh, giờ tay lên liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, môi mỏng lạnh nhạt của anh khẽ mở: “Chưa chuẩn bị xong, vậy thì lần sau đi.”

Nói xong, gót chân anh xoay tròn, định quay người rời đi.

Lòng Branda nhất thời nóng như lửa đốt: “Không phải đâu! Mộ tổng, chúng tôi đã chuẩn bị tốt rồi, bây giờ đã có thể!”

Ngay sau đó, sắc mặt cô khê trắng bệch, quay người lại, ra lệnh cho người của bộ phận lập kế hoạch chuẩn bị tốt bài thuyết trình, ánh mắt mang theo sự tức giận quét về phía Lan Khê, ý bảo cô nhanh chóng đi vào trong.

Lan Khê ngây ngốc, bị người ta đẩy đi vào, mãi đến khi đến trước máy chiếu phim, một tia sáng “vụt” lên chiếu lên trên mặt của cô, cô co rúm người nhắm mắt lại, lông mi thật dài hơi rung động, ý thức đột nhiên thanh tỉnh.

Nhưng không biết làm sao máy móc vẫn không thể khởi động, cả người Tiểu Kha, người thường phụ trách thiết bị nhất thời toát mồ hôi lạnh!

Lan Khê miễn cưỡng đứng ở bên cạnh, đôi mắt mở to, rướn người ra nhìn một chút rồi nhắc nhở: “Phích cắm nguồn.”

Tiểu Kha chợt giật mình, chịu đựng cả người toàn mồ hôi lạnh, cắm phích cắm vào ổ, ngược mắt lên dành cho cô một ánh mắt cảm kích.

Ánh đèn trong phòng họp bị tắt đi, trong bóng tối, Lan Khê bị một luồng sáng mạnh mẽ bao phủ, tất cả ở phía dưới đều mờ mờ không nhìn rõ, chỉ có thể cảm nhận được vị trí chủ tọa, ánh nhìn lạnh lùng, sâu thẳm mang theo hơi thở mạnh mẽ và áp lực bức người tiến đến công kích, nặng nề dùng áp suất thấp bao phủ toàn bộ không khí xung quanh người.

Lan Khê hơi dừng lại, hai tay chống lên trên mặt bàn, bả vai thoáng siết chặt hết cỡ, lúc này mới nhẹ nhàng ngược mắt lên.

Hết chương 166

167. Chương 167

Máy chiếu phim “Vụt” một tiếng.

“Cám ơn mọi người” Lan Khê nhẹ nhàng khom người xuống, mắt nhìn phía trước, giọng nói dịu dàng lộ ra sự tự tin, “Ý tưởng Quảng cáo lần này của chúng tôi là tiết kiệm năng lượng để bảo vệ môi trường, cho nên trong bảng thiết kế chủ yếu lấy màu xanh lá cây và những màu sắc nhu hòa làm chủ đạo, hiện nay, thành phố A là nơi tiêu thụ sản phẩm điện tử mạnh nhất cả nước, vì vậy, các thông tin liên lạc của cả nước và những thiết bị tiêu dùng đều được làm từ đây.”

Mộ Yến Thần yên lặng ngồi đó, đưa mắt nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô.

Anh chưa bao giờ thấy cô như vậy.

Lan Khê của bốn năm trước, giống như một đóa hoa nhỏ đang nở rộ, mang theo tính cách quen thuộc đặc trưng của cô, hốt hoảng chạy vào trong lòng anh, vào trong thế giới của anh.

Anh bảo vệ cô, cưng chiều cô, bỏ qua những cảm kị về quan hệ máu mủ mà yêu cô, kéo cô xuống vực sâu của tội ác.

Anh đã từng đau đớn cũng như hưởng thụ, hưởng thụ vì cô giống như một ngọn lửa nhỏ cho anh cảm giác yêu thương và sự ấm áp, anh nhớ lúc hai người ở Los Angeles, ở trong cơn mưa mù mịt, nụ cười của cô vừa rực rỡ vừa dịu dàng, anh nhớ cô đã từng yếu đuối, không ngừng giãy giụa trong đau khổ, anh còn nhớ cô kể cho anh nghe mơ ước của mình, cùng với tất cả những vất vả và phấn đấu của cô, trong ánh mắt phát ra ánh sáng không thể nào che giấu được.

Bây giờ, rốt cuộc cô cũng làm được.

Cô đứng ở nơi không xa, rạng rỡ và tỏa sáng.

Môi mỏng trắng bệch của Mộ Yến Thần khẽ mím lại, cặp mắt thâm thúy thoáng qua một tia sáng, ý lạnh tỏa ra.

Gần nửa giờ sau, diễn thuyết kết thúc.

“ Phương án cụ thể chính là như vậy, nếu như các vị còn chỗ nào chưa hài lòng chúng ta có thể tiếp tục bàn bạc sửa đổi.” Lan Khê nhẹ giọng nói.

“Đây chính là kết quả sửa đổi của cô?” Anh cắt ngang lời cô, trầm giọng nói, lực áp bức mười phần.

Lan Khê giật mình, sắc mặt nhanh chóng khôi phục lại, nhẹ nhàng gạt đầu.

Trong ánh mắt thanh thúy thoáng qua một tia sáng lạnh, Mộ Yến Thần gạt đầu một cái, tròn mắt, để hai chân xuống đất, ưu nhã mà lạnh lùng đứng dậy: “Hủy hợp đồng này, tìm công ty khác cho tôi.”

Anh dẫn dò trợ lý của mình .

Ánh mắt đằng sau cặp kính của vị trợ lý không chút gợn sóng, chau chau mày, tỏ vẻ hiểu ý, sau đó dọn dẹp đồ đạc đi theo sau anh, nhanh chóng ra khỏi phòng, áp lực trong phòng cũng dần mất đi.

Trong phòng chỉ còn lại người của bộ phận kế hoạch, nổi giận đùng đùng.

Sắc mặt Branda tái nhợt, để bàn tay kịch liệt run rẩy lên bàn, không chút suy nghĩ liền đá văng cái ghế ra đuổi theo: “Tổng giám đốc Mộ, Tổng giám đốc Mộ! !”

Lan Khê ngơ ngác đứng ở trên bệ, người của bộ phận kế hoạch lòng như lửa đốt tụ lại một chỗ.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Hủy hợp đồng? Tôi có nghe lầm không, anh ta vừa mới nói hủy hợp đồng hả? !”

“Ông trời ơi. Tại sao có thể như vậy chứ? ! Lúc ký hợp đồng này, bộ phận tiêu thụ đã triển khai kế hoạch hết rồi, tại sao bây giờ lại đột nhiên nuốt lời? ! Phải bồi thường tiền sao!”

“Cô bị dần à, những người làm trong ngành quảng cáo rất coi trọng quy tín, cô cho rằng bọn họ sẽ dễ tâm đến việc quy phạm hiệp ước sao? !”

“Đúng vậy, nhưng chẳng lẽ kế hoạch của chúng ta không tốt sao? Tôi thấy nó rất tốt mà! Những người trong nước không ai làm được tốt như chúng ta đâu”

Trong tiếng ồn ào náo nhiệt, đầu óc của Lan Khê trống rỗng.

Tay chân cô lạnh cứng, sắc mặt trắng bệch, Branda đẩy cửa đi vào, gương mặt lạnh lùng trầm tĩnh, lướt mắt một vòng nhìn mọi người rồi sau đó dừng lại trên người Lan Khê : “Lan Khê, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!”

— Vừa rồi cô đuổi theo hỏi Mộ Yến Thần tại sao lại đột nhiên hủy hợp đồng, anh yên lặng, sắc mặt không có chút lạnh lùng nào, nhưng lại làm cho người khác phải sợ, bước vào trong rồi nói: “Chắc là do các người tiếp đãi không chu đáo?”

Những người xung quanh không khỏi liền cười nhạo.

Branda đã hiểu.

Nguyên nhân làm cho DiglandYork vi phạm hợp đồng, không phải đơn thuần là do bản kế hoạch. Mặc dù cô cũng cảm thấy khiếp sợ, cảm thấy đối phương là đang cố ý gây khó dễ mình, nhưng lại không có biện pháp, chỉ có thể dựa vào lập trường mà tìm ra vấn đề.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê xang mét, trong đầu nhanh chóng hiện ra khuôn mặt của Mộ Yến Thần, hô hấp của cô liền trở nên khó khăn.

Tiểu Kha cau mày, giật nhẹ tay áo của cô: “hay là cô đi hỏi bọn họ đi, hỏi xem rốt cuộc bọn họ không hài lòng ở đâu?”

“Đúng, đúng ” có người phụ họa, cau mày nhìn Lan Khê “Cô đi nhanh đi, cô nên biết nếu mất đi hợp đồng lần này không những chúng ta không lập công được, mà uy tín của công ty cũng bị mất đi!”

“Đúng vậy, còn có tiền thưởng của chúng ta nữa, hôm qua Tổng giám có nói nếu chúng ta có thể làm tốt kế hoạch này thì tiền thưởng cuối năm có thể tăng gấp mấy lần, bây giờ sắp không còn.”

Lan Khê ổn định lại tinh thần, lúc mọi người còn đang bàn tán ồn ào thì cô đã cầm bản kế hoạch đi ra ngoài, mái tóc mỏng manh mềm mượt xoa trên áo sơ mi của cô, không kịp lấy áo khoác, vội vàng đi tới thang máy!

Branda cau mày, không nhin được đi lại dấn dò cô: “Em nhớ lễ phép một chút, đừng có làm gì sốc nổi!”

Cô hiểu tính cách của nha đầu này, có sao nói vậy, không biết uyển chuyển là gì.

Tiếng gió gào thét ở bên tai.

Trong ký ức của Lan Khê, cô chưa bao giờ phải chạy theo Mộ Yến Thần như thế này.

Lúc anh vừa đóng cửa kính lại, cũng là lúc Lan Khê đuổi theo đến nơi, trên mặt lấm tấm mồ hôi.

“Tổng giám đốc Mộ!”

Tiếng hét trong trẻo vang lên từ đằng xa truyền đến tai anh.

Bóng dáng cao to của Mộ Yến Thần từ từ dừng lại, mắt run rẩy, ngẩn người khi nghe cô gọi.

Tổng giám đốc Mộ.

Cô gọi anh là tổng giám đốc Mộ.

Môi mỏng lạnh lùng mím lại, không ai có thể nhìn ra được tâm tình của anh lúc này, đợi đến lúc cô chạy đến gần, tầm mắt có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, nghe giọng nói trong trẻo của cô: “Tổng giám đốc Mộ, anh có thể nói cho tôi biết anh không hài lòng chỗ nào trong bảng kế hoạch không?”

Gần đến như vậy.

Môi mỏng của Mộ Yến Thần vẫn mím chặt như cũ, sắc mặt lạnh lùng đầy khắc nghiệt, trong ánh mắt không ngừng chuyển động, mênh mang nhìn cô, sau đó quay người lại, chậm rãi bước lại gần cô, từ trên cao nhìn xuống làm cô cảm thấy áp lực.

Lan Khê cảm thấy miệng mình bị khô, cắn cắn đôi môi đỏ mọng của mình, rũ mắt xuống.

Anh đưa tay nâng cằm cô lên đối diện với mình, gương mặt tuấn tú của anh gần ngay trước mắt, ngón tay thô ráp của anh nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, nói thật nhỏ: “Em gọi lại lần nữa xem”

Tổng giám đốc Mộ.

Em có gan thì gọi lại lần nữa cho tôi nghe xem.

Cho đến tận lúc này Lan Khê vẫn chưa biết, Mộ Yến Thần ở trong lòng cô, lại làm cho người ta khiếp sợ và có cảm giác bị áp bức đến như vậy.

Mặc dù trước kia cũng có, nhưng không giống như lúc này, cô không dám nhìn vào cặp mắt lạnh lùng của anh, anh chỉ mới chạm nhẹ vào người cô, cô đã có thể cảm nhận được hơi nóng từ đầu ngón tay anh, rất nóng, như muốn đốt cháy cô vậy.

Lấy hết can đảm, Lan Khê ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh, giọng khàn khàn nói: “Tôi nhất định phải hỏi cho rõ ràng để về báo cáo lại.”

“Em cảm thấy em đuổi theo tôi sẽ có thể đem hợp đồng về báo cáo với công ty sao?” một giọng nói lạnh lùng từ tính cất ngang lời cô, ngón tay của anh bóp chặt cô hơn, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh, Mộ Yến Thần dịu dàng hỏi, “Em là gì của tôi?”

— Em nghĩ mình là ai? Dựa vào cái gì mà em tin mình có trọng lượng ở trong lòng tôi?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê tái nhợt! !

Cô nắm thật chặt văn kiện, các ngón tay kịch liệt run rẩy, rất muốn né ra, ngược mắt lên, cố kiềm chế tâm tình của mình mở miệng nói: “Tôi không là gì cả, tôi chỉ là nhân viên của công ty, muốn hoàn thành nhiệm vụ mà công ty giao cho tôi. Mộ tiên sinh, phương án không tốt có thể đổi, tại sao lại không cho chúng tôi thêm một cơ hội?”

Môi mỏng của Mộ Yến Thần mím chặt, đưa mắt nhìn cô.

Sau một hồi lâu anh mới nở nụ cười lạnh, ngón tay mềm mại từ trên vằm của cô trượt xuống dưới một cách uyển chuyển, nhẹ nhàng mơn trớn cổ của cô, như muốn nắm lấy hơi thở của cô.

“Em hồi phục lại nhanh thật” Hơi thở mong manh, lạnh lùng của anh thì thấm bên tai cô.

Thật vui vẻ

Cũng giống như nhiều năm trước, chỉ có một mình anh hoài niệm, một mình anh đau khổ.

Em không phải là gì của anh. Mộ Lan Khê, em được lắm.

Nói xong, anh lạnh lùng thả lỏng cổ cô ra, cười giấu cợt, trên người Mộ Yến Thần đầy sự lạnh lùng và hồ hững

Lan Khê quỳnh lên: “Mộ tiên sinh!”

“Đuổi theo tôi” Anh lạnh giọng ra lệnh, không có nhiệt độ, giọng nói khàn khàn đáng sợ, “Chẳng lẽ em muốn đứng ở đây nói chuyện?”

Lan Khê trở mắt nhìn, hồi lâu sau mới phản ứng lại.

Cô đứng tại chỗ nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, nhưng trong lòng lại tràn đầy sự chua xót, chạy theo anh.

.

Trước cửa, trợ lý William đã lái xe đến cửa chờ anh.

Mắt thấy phía sau có người đuổi theo, mí mắt của William giật giật, thức thời đi sang phía bên cạnh, mở cửa cho Lan Khê.

Cô gái nhỏ này, nhìn rất quen.

Lúc Lan Khê chạy tới nơi, cô có chút do dự, liếc mắt nhìn vào bên trong, một chiếc xe thương vụ to lớn bên trong giống như một chiếc hộp xa hoa sang trọng, cái gì cũng có, bên trong còn có một người đàn ông anh tuấn lười biếng và một môi dựa vào ghế ngồi, tự nhiên cô không dám bước vào.

“Tiểu thư?” William cười gọi cô.

Tay Lan Khê nhẹ nhàng bầu vào cửa xe, không giải thích được hỏi một câu: “Anh lái xe ở phía trước sao?”

William ngần ra, cười nói: “Dĩ nhiên!”

Lan Khê nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, vậy thì tốt.

Có người thứ ba ở đây, cảm giác bị áp bức sẽ không nặng nề như vậy nữa. Cò lên xe, William ở phía sau vẫn đang nhìn cô, quên nói với cô một câu —— ghế lái và chỗ ngồi ở phía sau không thông nhau, có một vách ngăn che lại, hiệu quả cách âm tương đối tốt.

168. Chương 168: Lan Khê! Anh Là Gì Của Em?

“Rầm!” Lúc cửa xe nặng nề đóng lại cũng là lúc Lan Khê biết mình đã nhầm to.

Trong bóng tối, ánh mắt của cô run rẩy, cô không nhìn rõ gì cả, cô nhấc tay lên định đặt lên chỗ gác tay bằng kim loại vô cùng tinh xảo, nhưng không ngờ lại đúng trúng cái ly, làm cho nó rơi xuống đất bể nát, làm cho Lan Khê không khỏi hoảng sợ không dám rút tay về, khí lạnh ở trong xe làm cho cô cho da thịt của cô ửng đỏ, lạnh lạnh rất khó chịu.

Trong bóng tối, vang lên giọng nói trầm thấp từ tính mang theo vẻ uể oải cất lên: “Ngồi bên này .”

Lan Khê ở trong bóng tối nhẹ nhàng cau mày.

Bên này, là chỗ nào?

Cô vẫn như cũ không dám động đây, tay nhẹ nhàng bám vào hai bên ghế da, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng bám chặt vào.

Phía đối diện chợt vang lên tiếng người chuyển động, tiếng quần áo chạm vào ghế, Lan Khê dường như cảm nhận được một bóng sáng lạnh lùng xuyên qua không khí nhào tới chỗ cô, mấy giây sau trên cổ tay cô có vật gì đó âm ỉ!

Anh nắm cổ tay cô.

Lan Khê cả kinh, theo bản năng muốn rút tay về, nhưng bàn tay nóng bỏng đó lại đột nhiên siết chặt tay cô hơn, rồi trong lúc cơ thể cô căng cứng thì lại đột nhiên buông tay, Lan Khê thở phào một cái, nhưng chưa kịp mừng rỡ thì đôi bàn tay đó đã ôm hông cô, kéo cô qua!

Lan Khê nóng lòng giữ chặt cái tay đang ôm eo cô, tim cô như đánh trống! !

“” Cô cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cô muốn vùng khỏi anh.

“Đừng động đây ” giọng nói khàn khàn trầm tĩnh vang lên trên đỉnh đầu, mang theo vẻ lười biếng ra lệnh, đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, “Ngoài sau có cái bàn”.

Trong bóng tối, thị giác mất đi hiệu lực, nên xúc giác và khứu giác liền trở nên nhạy cảm hơn hẳn!

Lan suốt cảm thấy cái ôm của anh vô cùng quen thuộc, hơi thở mạnh mẽ của anh hòa lẫn với mùi thuốc lá, vô cùng nghiêm nghị, làm cô không khỏi run rẩy , nhắm chặt mắt lại, cô không muốn mình nhớ lại những hồi ức đã qua nữa.

“Mộ tiên sinh.” Xin tự trọng.

Giọng nói lạnh lùng của cô còn chưa kịp nói xong, đã cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh ở trên cổ mình, hơi thở nóng bỏng đều đặn của anh nhẹ nhàng phả vào cổ cô, khàn giọng nói: “Gây thật?”

Mặc dù trước kia cô cũng gây, nhưng không thể thấy rõ ràng như bây giờ, cằm của cô nhọn hoắc, nhỏ nhắn mê hoặc lòng người, ôm cô như thế này càng làm cho anh cảm thấy đau lòng.

Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần mở ra trong bóng đêm, tràn đầy sự yêu thương và hoài niệm, hai tay anh ôm chặt lấy cô, ngón tay thon dài chôn thật sâu vào tóc của cô, môi mỏng nhẹ nhàng nói bên tay cô: “Ăn sáng xong chưa?”

Lan Khê ở trong lòng của anh như đang gặp sóng to gió lớn.

Cô không thể chịu được nữa, mày của cô nhíu lại, cổ nén cảm xúc lại đẩy anh ra, sức lực của anh không lớn, dùng lấy hết sức của mình là có thể đẩy anh ra, nhưng do quán tính quá lớn, “Rầm!” một tiếng, Lan Khê đụng vào vách xe, xương bị đi đụng mạnh nên rất đau, mà cô cũng không ngờ mình l

Mặt Lan Khê đỏ bừng, nắm chặt văn kiện ở trong tay, nhớ ra ở đây cách công ty khoảng hai giờ xe buýt? !

“Bây giờ anh muốn đi đâu?” Tay cô nắm chặt cửa xe, nhưng không biết làm cách nào để mở nó ra, cô gấp gáp, “Không lẽ anh muốn chở tôi theo? Hai người chở tôi đến đó, buổi chiều tôi làm sao về công ty được chứ? !”

Mộ Yến Thần không thèm để ý đến cô, nhắm mắt, xoa mi tâm giả vờ ngủ say.

“Mộ tiên sinh.” Cô nhẹ giọng gọi.

“Mộ tiên sinh!” Lan Khê có hơi tuyệt vọng, sao anh lại không thèm để ý đến người khác chứ.

Dĩ nhiên cô biết đây vốn là lịch trình làm việc của anh, làm sao có thể chỉ vì một nhân viên bình thường của công ty quản cáo mà thay đổi? Tài sản lưu động mỗi ngày của DiglandYork đều trên mấy trăm triệu, trong vòng một giây anh có thể kiếm được bao nhiêu tiền, không một ai dám phỏng đoán con số đó cả!

Hay là, bây giờ cô xuống xe tự mình đi về.

Chứ ở lại đây cũng chỉ phí công mà thôi, anh hoàn toàn không có ý định bàn chuyện với cô***!!

Ngón tay nhỏ nhắn của Lan Khê nhẹ nhàng run rẩy, máu cứ thế tuôn lên, mắt đỏ lên, khi cô bước vào công ty này, cô biết Kỷ Hằng đã tốn biết bao nhiêu công sức mới giành được vị trí này cho cô, đây là hợp đồng đầu tiên của cô, chẳng lẽ cô phải đứng nhìn nó bị hủy làm cho công ty bị thua lỗ? !

Bụng cô đau quá.

Lan Khê cau mày, nhẹ nhàng cúi người ôm lấy bụng, những năm gần đây cô hay có một tật xấu, cứ mỗi lần gặp gặp là bị đau bao tử.

Dĩ nhiên, một phần cũng là vì công việc gần đây rất bận rộn nên cô không có thời gian để ăn sáng.

Hoàn cảnh như vậy, làm cô sắp nổi điên lên rồi.

Cẩn môi, một dòng nước mắt ấm áp rơi xuống, Lan Khê không thể chịu đựng được nữa, trong không gian nhỏ bé tràn đầy hơi thở lạnh lùng của anh, cô không chịu được nữa, cô vừa nhắm mắt lại thì trong đầu cứ tràn đầy hình dáng của anh, cô không thể tiếp tục giả vờ được nữa.

“Mộ Yến Thần.” Cô khàn giọng nói với vẻ như nhọc, yếu đuối, nghẹn ngào gọi tên anh.

“Rốt cuộc em muốn như thế nào.”

Cơ thể của Mộ Yến Thần chợt cứng ngắc, môi mỏng trắng bệch, mãi cho đến khi nghe tiếng cô gọi mới chịu mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng liền trở nên mềm mại.

Yên tĩnh nhìn cô một hồi, môi mỏng khẽ mở, nói thật nhỏ: “Lại đây ngồi.”

Lại là này câu.

Lan Khê cắn môi, mắt ngập nước nhích lại gần chỗ anh, gần chỗ tay anh đang để, anh giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, giống như một con vật nhỏ đang chờ anh rủ lòng thương xót.

Mộ yến thần trầm lặng cúi người, khí thế mãnh liệt, đưa mắt nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Đau?”

Anh đã phát hiện ra vẻ mặt tái nhợt của cô từ sớm, hai gò má của cô cũng ửng đỏ vì cơn đau.

Lan Khê yếu ớt mắt đầy oán hận nhìn anh, cắn môi thêm nói chuyện, nhưng lại không cam lòng, mở miệng nói: “Anh có thể nói cho tôi biết rốt cuộc kế hoạch này có chỗ nào không tốt? Hay là anh không có ý định nhằm vào công ty mà là nhằm vào tôi? Nếu thật sự có gì không tốt, anh cứ nói tôi sẽ đổi, còn nếu anh không muốn để tôi làm dự án này, trong công ty vẫn còn rất nhiều tình anh, học trưởng nhất định sẽ làm tốt hơn tôi, tôi sẽ nhường cơ hội lần này cho người khác, nên anh đừng hủy hợp đồng có được không?”

Cô biết là nhà kinh doanh thì phải làm gì.

Ánh mắt Mộ Yến Thần lạnh dần, nhìn cô chằm chằm, rõ ràng đã nhận ra sự thay đổi của cô.

“Học trưởng? ” Môi mỏng của anh nhẹ nhàng nhấn mạnh từng chữ, giọng điệu vừa lạnh lùng vừa đùa cợt, “Em nói tới Kỷ Hằng hả?”

Hàng mi dài của Lan Khê run lên, không hiểu sao tự dưng anh lại lôi những việc này vào, tay nhẹ nhàng ôm bụng, không nghĩ thêm để ý anh.

Mộ Yến Thần không thể nào hiểu được, tại sao cô có thể vì tất cả mọi người ở xung quanh, cho dù chỉ mới vào công ty có mấy ngày, vẫn chưa hiểu hết đồng nghiệp của mình, cô cũng có thể vì bọn họ mà đắn đo suy nghĩ, nhưng cô lại cố tình tức giận với anh

Mộ Yến Thần cười lạnh, lộ ra sự đau đớn tuyệt vọng, nhẹ nhàng kéo mặt của cô lại, khàn giọng nói nhỏ: “Lan Khê, anh là ai?”

—— Em nhìn cho kỹ đi, cẩn thận trả lời, rốt cuộc anh là ai?

Chỉ một câu nói của anh, cũng đủ làm khóe mắt Lan Khê ươn ướt, cô cắn môi không muốn nhìn anh, nhưng lại không thể.

“Mới bốn năm không thấy gặp mà em đã không nhận ra anh?” Nụ cười yếu ớt của anh lộ ra đầy vẻ nguy hiểm, sâu xa nói, “Nếu một hai năm tới, anh vẫn chưa trở về, thì em sẽ quên mất anh luôn phải không?”

Tim anh như vỡ tan ra, anh không thể thở nổi, hơi thở cũng trở nên nóng hơn.

Mặt Lan Khê đỏ ửng, rũ mắt xuống không nói lời nào.

Ánh mắt sắc sảo của Mộ Yến Thần càng thêm lạnh lùng như băng, tuyệt vọng lướt qua cô, không nhìn cô nữa! Nhưng khi không nhìn thấy cô, tại sao trong lòng anh lại đau đến như vậy! Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cam chịu của cô, trong lòng anh càng đau đớn hơn! Như một con dao không ngừng đâm vào nó!

Cánh tay dài vươn ra ôm lấy cô, Lan Khê giật mình, ánh mắt luống cuống giống như động vật nhỏ đang hoảng sợ, trong mắt Mộ Yến Thần thoáng xuất hiện một tia sáng lạnh lùng, giữ chặt cằm của cô, cúi đầu nhẹ nhàng chạm vào môi của cô.

Cô bị anh khống chế, lông mi hơi hơi run rẩy, Mộ Yến Thần mê muội, gặm chặt lấy môi cô mà triền miên, đợi đến khi Lan Khê phản ứng lại, cô giãy giụa, ngượng ngùng khi kẻ rằng đã bị anh cạy ra, ngón tay thon dài giữ chặt cằm của cô, không cho phép cô khép miệng lại.

169. Chương 169: Anh Muốn Làm Gì?

Sau lưng Lan Khê dán chặt vào vách buồng xe, cảm giác mồ hôi mỏng từ cả người rỉ ra, nóng ran vô cùng!

Cô cảm thấy bị anh mạnh mẽ hôn đến mất hết sức lực, theo bản năng đưa tay đẩy bả vai của anh, muốn đẩy anh ra!

Mùi vị quen thuộc đã lâu không gặp, mang theo sự quyến rũ xinh đẹp, làm Mộ Yến Thần mất hết tâm trí, anh đôi mắt lạnh lùng của anh mở to, vốn định đơn giản trừng phạt cô một chút lại không nghĩ đến hương vị của cô so với mấy năm trước càng làm ình trầm mê hơn. Anh quan tâm đến giọt nước mắt kháng cự của cô, bàn tay thăm dò vào trong áo sơ mi mỏng manh của cô vuốt ve eo nhỏ của cô, Lan Khê không thể kìm chế mà run lấy lấy, Mộ Yến Thần lạnh lùng nhìn thẳng vào khuôn mặt của cô, hơi dùng sức hút lấy. Ra sức cắn nuốt cái lưỡi của cô, cô ngửa đầu, bỗng cảm thấy hơi choáng váng, cảm thấy linh hồn cũng bị hút đi mất.

“...” Lan Khê chợt kêu khẽ một tiếng, đau đến co lại về phía sau!

Là anh ác ý cắn nhẹ vào lưỡi của cô để cô thoáng tỉnh táo lại. Khi đôi mắt mê mẩn mang bị phủ một tầng hơi nước mờ ra thì Mộ Yến Thần nhìn thấy uất ức của cô, bàn tay lần theo bên sườn của cô bên đi lên, từ phía sau tháo mở áo ngực của cô rồi chiếm giữ lấy nơi đầy đặn xinh đẹp của cô!

Lan Khê sắp sụp đổ hoàn toàn rồi!

Nước mắt ngưng tụ trong hốc mắt của cô, cô sắp bị anh trêu chọc đến khóc thành tiếng!

Bàn tay nhỏ bé lôi kéo áo vét của anh, sắp xé nát của áo của anh rồi.

Mộ Yến Thần đã nhận ra cả người cô đang căng thẳng và run rẩy, dường như chỉ cần ép cô như vậy một chút nữa thì sẽ hoàn toàn sụp đổ, ngón tay thon dài luồn vào trong mái tóc của cô, ôm chặt lấy cô, xoay người thả cho nụ hôn mãnh liệt kia chạm lại, chạm dần, tháo gỡ cảm xúc của cô.

Xúc cảm dưới lòng bàn tay tốt như vậy, bị anh mạnh mẽ nhào nặn nên hiện ra dấu tay, đỏ tươi khó có thể biến mất. Ngón tay của anh vừa ác ý ma sát qua đỉnh nhạy cảm của cô, rồi lui ra ngoài, dọc theo viền áo lót lướt qua đường cong mềm mại và xinh đẹp

“Hôm nay không rảnh,” giọng nói trầm tĩnh, lạnh như băng của anh chậm rãi vang lên trên đỉnh đầu, lộ ra ý tứ không cho kháng cự, giống như đế vương vô cùng nhân từ tuyên bố, “Tạm thời thì sau bữa tiệc tối mai chưa có sắp xếp gì cả, nếu em muốn thì tranh thủ thời gian liên lạc với anh, có thể nói chuyện về bản kế hoạch này một lần nữa... tranh thủ thời gian này, anh cho em thời gian tìm ra lỗi sai của mình đó

Nói xong anh rút người ra, hơi thở nghiêm nghị trầm tĩnh bao phủ quanh người, tao nhã trở về chỗ ngồi, rút một bản ghi chép mỏng ở bên cạnh bàn ra để xử lý công việc.

Lan Khê hỏn hển thở gấp, khoe mắt lấp lánh ánh sáng của nước mắt, con ngươi ửng hồng, vẫn chưa phản ứng kịp.

Tay cô run rẩy chống xuống chỗ ngồi, ngược mắt nhìn anh.

Ánh đèn sáng chói chiếu lên trên người của anh, bộ quần áo tây trang tối màu phát ra ánh sáng u ám, giống như Satan địa ngục vậy, vẻ mặt khi làm việc của Mộ Yến Thần cực kì khắc nghiệt và lạnh lùng, làm cho người ta nhìn vào sẽ không dám đến gần, anh nói một là một, nói hai chính là hai.

“...” Lan Khê cắn môi, quả thật muốn cầm một vật gì đó bằng kim loại ném vào mặt của anh!

Người đàn ông này!

Mắt cô ngẩn lẹ, cách áo sơ mi sửa sang lại khuy áo ngực của mình thật tốt, vốn định thu ánh mắt về, nhưng ánh mắt tràn ngập sự căm giận và khuất nhục lại quét đến cái ly anh đặt trên bàn ——cái cốc sứ trắng đơn giản, hoa văn phía trên là con thỏ và cỏ xanh, cái thìa nho nhỏ nhẹ nhàng dựa vào mép cốc.

Cái này, tại sao nhìn cái này lại quen mắt vậy nhỉ?

“Nếu như đã như vậy thì anh thả tôi xuống xe, tôi tự bắt xe quay về.” Lan Khê lười phải nghĩ ngợi, đè nén cảm xúc ghen ngào xuống, rồi nói.

“Trên đường cao tốc không thể dừng lại, ngốc quá.” Giọng nói lạnh lùng của Mộ Yến Thần thản nhiên đáp lại.

“Anh vừa mới nói sẽ tới vòng qua trung tâm thành phố một chuyến!” Cô phản bác, tranh thủ cơ hội để bản thân được xuống xe!

“Qua rồi.” Anh giống như không kiên nhẫn giải thích.

Ánh mắt trong trẻo của Lan Khê nhìn anh chằm chằm, ánh mắt tràn đầy vẻ oán hận và không cam lòng, cô cũng cảm thấy mình rất lớn mật, trước kia chưa bao giờ nghĩ tới anh sẽ lấy thân phận tổng giám đốc của DiglandYork xuất hiện trước mặt cô, bây giờ đã biết, cô thật sự cảm thấy không ai dám la hét âm ỉ khi anh đang chăm chú làm việc giống như cô, quấy rầy anh.

Chẳng lẽ cứ mặc kệ anh lái xe đến nhà máy ở Thành Đông à?

Trong lòng Lan Khê không ngừng kêu khổ, may mà anh đã đáp ứng sẽ để cô sửa chữa phương án, đây là chuyện tốt đẹp duy nhất trong ngày hôm nay.

Thức thông cả đêm hôm qua, giờ phút này bên trong buồng xe điều hòa nhiệt độ vừa đủ, lại vô cùng yên tĩnh, Lan Khê có phần không nhận được nữa, nhàn dựa vào ghế ngồi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Quả thực, xe thương vụ xa hoa như vậy rất là thoải mái, những xe khác căn bản không thể so sánh được.

Ý thức dần dần hỗn loạn, trừ không khí điều hòa lạnh lẽo khiến cô co rụt người lại, thì không có cái gì khác làm cô tỉnh lại.

Cô cứ ngủ như vậy, còn nằm mơ nữa.

Trong mơ là mùa hè năm cô mười bảy tuổi, ở cửa lớn Mộ gia, ánh nắng ban mai chiếu xuống sàn phòng khách dưới tầng trệt một cách rực rỡ, một thân hình cao ngất chậm rãi đi ngược sáng vào nhà, đi vào thế giới của cô, đi vào trong lòng của cô .

Ngón tay thon dài của Mộ Yến Thần ngưng đọng tác lại, ánh mắt lạnh lẽo dần mềm mại, nhìn về phía người đang ngồi dựa trên ghế kia

Bản ghi chép mỏng manh kia bị ném sang bên cạnh.

Khi ôm cô mới phát hiện khoe mắt cô thấm đẫm nước mắt, lạnh đến run rẩy, không biết là do lạnh hay do nằm mơ thấy ác mộng.

Mộ Yến Thần liếc mắt nhìn, lồng ngực giống như bị đánh một quyền mạnh mẽ, buồn bực đau đớn dữ dội.

Trong đôi mắt thâm thúy lóe lên ánh sáng phức tạp, cả yêu cả hận, anh cởi áo khoác tây trang của mình ra rồi ôm lấy cô, ngón tay ấm áp nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, không nhận được nên cúi đầu hôn lên gò má và mái tóc của cô, càng hôn càng triền miên.

Khao khát dung nạp cô vào bụng, cùng cô hòa thành một thể.

“Lan Khê...” Anh khàn khàn gọi cô, trong lồng ngực, đau đớn và buồn bực lan tràn ra, hơi thở nóng bỏng phun xuống mang theo sự nhớ nhung khắc sâu nhất tận xương tủy suốt bốn năm nay, “...Lan Khê, anh đã trở về rồi.”

Rốt cuộc anh đã trở về bên cạnh em rồi đây.

Lan Khê, anh rất nhớ em.

.

Khi tỉnh lại, vậy mà trong buồng xe chỉ còn lại một mình cô.

Áo khoác tây trang ấm áp bao phủ lên người cô, Lan Khê giật mình, đứng dậy, áo khoác liền rơi xuống đất.

Cau mày, cổ chịu đựng sự bất an cầm áo khoác của anh lên, cảm thấy là lạ, dứt khoát đặt ở chỗ ngồi, nhẹ nhàng đưa tay ra gõ lên tấm ngăn ở trước mặt, sau hai lần thì xe liền ngừng lại.

Cửa xe mở ra, ánh mặt trời chói mắt ở bên ngoài đột nhiên chiếu thẳng vào, đâm vào khiến mắt của cô đau đớn.

Cả người William thẳng tắp, cười yếu ớt: “Tiểu thư, đến rồi.”

Lông mày mảnh mai của Lan Khê nhẹ nhàng nhú lại, có chút không dám hỏi là đã đến chỗ nào, cô xuống xe, nhìn thấy tòa nhà công ty thiết kế của mình thì chợt giật mình, vội vàng giơ tay lên nhìn thời gian, hơn một giờ một chút, đúng lúc là giờ nghỉ trưa .

“Cô vừa mới ngủ cho nên không gọi cô dậy, chắc vẫn kịp đi làm nhỉ?” William tao nhã, thoải mái hỏi.

Lan Khê hơi giật mình, nhẹ nhàng cắn môi, dưới ánh mặt trời lông mi khẽ run: “Anh ấy đâu rồi?”

William ngẩn ra, nụ cười tao nhã càng sâu hơn: “Đương nhiên là Mộ tổng đang bận việc, anh ấy dặn dò tôi đưa cô về , tôi cũng phải quay về ngay lập tức, cho nên không thể nói chuyện tiếp được.”

Mở cửa xe, William liếc nhìn cái gì đó ở chỗ ngồi cạnh ghế lái, cầm lấy cái hộp: “Đúng rồi, cái này là cho cô.”

Lan Khê quét về phía món đồ được bao bọc tinh xảo, hơi do dự, rồi nhận lấy: “Là cái gì vậy?”

William cất tiếng cười, giơ tay lên làm động tác ra hiệu: “Mua trong trung tâm thành phố, tôi để trong hộp giữ nhiệt rồi, cô tranh thủ lúc còn nóng mà ăn đi.”

Vừa rồi ở trên xe, khi nghe anh ấy nói vòng vào trung tâm thành phố một chuyến thì anh liền tự giác đi xuống mua rồi cho vào hộp giữ nhiệt, bản thân là trợ lý tổng giám đốc nên cũng hiểu chút tâm tư của anh ấy, chỉ có điều sau khi đến nhà máy ở Thành Đông rồi lại vòng lại một chuyến, thời gian chỉ có hơn một tiếng đồng hồ thật đúng là khảo nghiệm kỹ thuật lái xe của anh.

Khi Lan Khê chưa phản ứng kịp, cửa xe đã ‘rầm!’ một tiếng rồi bị đóng lại.

Ánh mặt trời chói lóa chiếu vào khuôn mặt của cô thành một tầng ánh sáng nhu hòa, Lan Khê không nhận được hơi hê mở cái hộp ra để nhìn một chút, cách túi nylon, bên trong có sáu viên xiu mại được xếp ngay ngắn chính tề, mùi thơm xông vào mũi.

Bàn tay Lan Khê hơi run lên, cảm thấy bàn tay như bị bỏng vậy, thiếu chút nữa thì vứt cả cái hộp lên trên mặt đất.

“Oa, em mua ở chỗ nào vậy? !” Một đồng nghiệp cũng đến từ thành phố C kinh ngạc kêu lên, ngạc nhiên mở cái hộp ra, “Chỉ tìm ở thành phố A cả một năm cũng không tìm được mùi vị như ở quê nhà, còn là thịt

của đây! Aiz, em có biết không, ở đây xú mại chỉ có mỗi gạo nếp và nắm rơm, lâu lắm rồi chị chưa được ăn bánh nhân thịt như thế này, cực kì có cảm giác gia đình đó.”

Cầm một viên lên cho vào trong miệng, hơi nóng bốc lên khiến cả trái tim cũng thỏa mãn.

Lan Khê hơi mệt mỏi, nở nụ cười nhạt rồi ngồi xuống, cầm chén nước lên để uống, cô cũng chỉ đột nhiên nhớ đến những chuyện này, nhớ đến những tháng ngày hắc ám và ngọt ngào khi còn là học sinh cấp ba, mỗi ngày sau khi thể dục buổi sáng, cô và Kỷ Diệu đều ăn món này, còn có C thành rét lạnh phải không có cuối mùa đông.

Cảm giác đau nhói đánh tới, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê tái nhợt, lắc lắc đầu không muốn để bản thân mình suy nghĩ quá nhiều.

Rốt cuộc thì anh ấy muốn làm cái gì?

Không hiểu tại sao lại bay về nước, không hiểu tại sao lại chọn công ty quảng cáo của cô, không hiểu tại sao lại dây dưa cùng một chỗ, mà những hành động liên tiếp của anh chỉ khiến cô nhớ lại những chuyện trong quá khứ kia.

“Mộ Yến Thần, tôi nhất định sẽ rời khỏi anh, đời này kiếp này, không bao giờ gặp nhau nữa!”

Chính bản thân mình đã từng trẻ con tuyên bố như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng một lúc lâu, trong lòng tua đi tua lại rất nhiều chuyện cũ, Lan Khê nhẹ nhàng cắn môi vừa buông ra, ở trong lòng nhắc nhở bản thân một lần nữa: yêu anh là tổn thương, cũng là đau khổ, Mộ Lan Khê, mấy năm trước mày bị anh ấy làm tổn thương chưa đủ sao? Còn muốn cùng một chỗ với anh ấy để đón lấy tiếng xấu, bị nguyên rửa sao? Còn muốn mở rộng cánh cửa trái tim một lần nữa, rồi lại bị người ta đâm dao một khiến máu tươi đầm đìa sao?

Không muốn.

Cô không muốn, không muốn!

Cắn môi, ra sức cắn cho bản thân đau đớn, lúc này, trong đôi mắt mới thoáng qua vẻ thanh tỉnh, Lan Khê lấy một số tài liệu ra, xem xét lại bản kế hoạch một lần nữa.

Nhưng...

Nửa phút sau, Lan Khê liền tức giận.

Cô có thể khẳng định anh không phải đang đùa giỡn cô không? Bản kế hoạch này, rốt cuộc có khuyết điểm ở chỗ nào chứ?

Hết Chương 169

170. Chương 170: Làm Bạn Gái Của Tôi

Đã tử bởi team

Cô Ở lại công ty tăng ca đến tận tám giờ tối.

Bao tử lại bắt đầu nhoi nhói lên làm cho Lan Khê không khỏi cau mày, cô buông cây bút ra, lấy tay xoa xoa bụng. Không hiểu sao tự dưng cô lại nhớ tới việc xảy ra ngày hôm nay, bàn tay của anh xoa bóp ngực cô rất mạnh, làm cho cô thấy đau, chắc chắn nó đã bị sưng đỏ lên rồi, cô cảm thấy cơ thể mình vẫn còn đang nóng bừng như lúc đó.

Thật may là trong công ty không còn ai, nếu không nhất định sẽ tưởng là cô bị sốt , nên mặt mới đỏ lên như vậy

Trước khi tan hợp, mọi người trong bộ phận kế hoạch ai cũng bất mãn, Lan Khê cũng giải thích với họ là DiglandYork sẽ xem xét lại kế hoạch của mình, hợp đồng có thể sẽ không bị hủy, nhưng không ai tin cả, ngay cả Branda cũng nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, rồi lập tức bảo mọi người tan hợp.

Mọi người dần dần giải tán, nên bây giờ cô ở lại làm việc cũng chả có tác dụng gì.

Trái ngược hoàn toàn với tổ kế hoạch B, mấy vị sư tỷ cùng tốt nghiệp ở trường đại học A lại cười híp mắt nói với cô không sao, người mới ai cũng vậy cả thôi, dự án thất bại là chuyện bình thường.

Nhưng giọng nói đó, rõ ràng chứa đầy sự giễu cợt.

khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê thoáng qua vẻ cô đơn, bất lực nhìn màn hình máy tính, nghiên cứu kế hoạch mà cô gửi cho DiglandYor, nhưng vẫn không biết rốt cuộc là nó sai ở chỗ nào.

—— Cô bị cười nhạo thật là đáng đời.

Lan Khê thở dài, thu dọn đồ đạc, cho dù có phải nghiên cứu cả đêm thì cô vẫn muốn đi ra ngoài một chút.

Lúc cô vào thang máy đi xuống đại sảnh, cách một cánh cửa thang máy cô cũng có thể nghe được những tiếng ồn ào ở bên ngoài.

“Rốt cuộc em có chỗ nào không tốt, anh nói cho em biết đi, em nhất định sẽ sửa mà!” Giọng nữ thê lương bật khóc nức nở, lời thoại này có hơi cũ thì phải.

Cửa thang máy mở ra, Lan Khê rũ hai mắt xuống, cô vờ như không biết chuyện gì, đi đường vòng ra ngoài.

“Anh hả? Suy cho cùng thì anh có chỗ nào tốt hả? Nếu không có em, thì anh cũng có người khác thôi”. Người đàn ông kiêu căng trêu chọc, ngữ điệu lạnh lùng vô tình.

“Kiều Khải Dương! Anh là kẻ có mới nới cũ! Đứng núi này trông núi nọ! !” Cô gái gào thét.

Người đàn ông tiếp tục cười, nheo mắt lại nhìn chằm chằm người trước mặt, đột nhiên trước mắt anh xuất hiện bóng dáng mảnh khảnh, làm cho cơ thể anh cứng đờ, ánh mắt như bị Lan Khê trói chặt, không thể nhúc nhích, chăm chú nhìn cô ở phía xa xa.

Nhếch miệng, trên đôi môi lạnh lùng của Kiều Khải Dương xuất hiện nụ cười chế giễu, khàn giọng nói: “Điểm này anh sợ là mình không thể thay đổi.”

Đứng núi này trông núi nọ.

Có lẽ đúng là vậy...! .

Ngón tay thon dài của anh lạnh lùng hất cô gái đang đứng bên cạnh ra, muốn chạy tới chặn Lan Khê lại.

Nhưng cô gái nhất quyết không chịu buông tay, mặt mày đầy nước mắt giận dữ nói: “Vậy anh nói đi, người yêu mới của anh là ai? Em muốn nhìn xem mặt cô ta thế nào mà có thể câu mất hồn của anh!”

Kiều Khải Dương mất hết kiên nhẫn, cười lạnh: “Cô bị bệnh hả.”

Trước khi vui đùa thì đương nhiên phải đối xử tốt rồi, phụ nữ quá mau quên hay là yêu quá nên ảo tưởng? Tất cả mọi việc đến cuối cùng rồi cũng sẽ bị lãng quên hết thôi.

“Em bệnh thì sao!” Cô gái gào thét một tiếng, rưng rưng ôm lấy anh, “Khải Dương, em thật sự rất yêu anh, anh đừng không quan tâm đến em.”

Lan Khê đang đi ở phía trước, trong lòng run lên dữ dội!

Không hiểu sao chân cô tự nhiên bước chậm lại, nhớ lại nhiều năm về trước, ở trong đêm động lạnh giá ở thành phố C, cô cũng từng hèn mọn níu tay áo của một người giống như vậy, nói với anh, Mộ Yên Thần, anh đừng không quan tâm đến em.

Hốc mắt không hiểu sao lại trở nên ẩm ướt.

Ánh mắt của Kiều Khải Dương lạnh dần, gỡ hai cánh tay của cô gái đang để trên om hông của anh ra, lạnh lùng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Anh cũng yêu em, nhưng chỉ là nhất thời mà thôi. Yêu? Yêu sao?”

Nếu em cứ dây dưa mãi như thế này, thì chút hứng thú cuối cùng của anh dành cho e cũng không còn. . . .
. . Em hiểu không?”

Cô gái bị lời nói vô tình của anh làm cho đông cứng tại chỗ.

Kiều Khải Dương nhân cơ hội này thoát ra, chỉnh lại cổ áo, lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía Lan Khê.

“Em không tin. Kiều Khải Dương, trừ khi anh nói cho em biết cô ta là ai! ! Em nhất định phải biết vì sao anh lại vứt bỏ em.” Tiếng gào thét của cô gái từ đằng sau truyền đến.

Kiều Khải Dương phiến chết đi được, ánh mắt sắc lạnh lùng tiến lên kéo cổ tay của Lan Khê lại, trong lúc cô còn đang kinh ngạc thì nhanh chóng kéo cô lại đứng trước mặt mình, Lan Khê bị kéo làm cho lảo đảo, còn chưa kịp phản ứng lại đã bị anh ta ôm lấy, một vật nặng gì đó đè lên vai của cô, sau đó trên gáy của cô truyền tới hơi thở ấm áp cùng với giọng nói lạnh lùng vang lên: “Chính là cô ấy. Em nhìn đi, bảo bối nhà anh đẹp hơn nhiều phải không?”

Hơi thở ấm áp đó, làm toàn thân Lan Khê đông cứng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, rốt cuộc đến lúc này mới phản ứng lại.

Kiều Khải Dương.

Cái tên này sao nghe quen quá vậy..

Cô theo bản năng muốn đẩy vật nặng trên vai mình ra, ánh mắt của Kiều Khải Dương lại đột nhiên trầm xuống, nắm chặt hai tay của cô hơn, ôm cô ở trước ngực, ánh mắt lạnh lùng lộ ra chút khẩn cầu, ở bên tai cô nói nhỏ: “Cho tôi ôm một chút.”

Ánh mắt Lan Khê lạnh lẽo, định động thủ, nhưng bất chợt cô suy nghĩ lại.

Tiếng giày cao gót của Cô gái dồn dập rồi dừng lại, ánh mắt đỏ ngầu đầy sự ghen ghét: “Cô là ai? !”

Kiều Khải Dương cười thỏa mãn: “Cô ấy là một khối trân bảo hiếm thấy.”

Cô gái nắm chặt cái túi, lần này thì cô đã hiểu rõ rồi, cô đã thật sự chấp nhận sự thật! Nhìn hai mắt sáng chói của Kiều Khải Dương thì cô đã biết, trừ khi là anh ta rất thích, nếu không anh ta sẽ không dùng ánh mắt như thế này để nhìn người khác!

Cô gái nắm chặt cái túi, lần này thì cô đã hiểu rõ rồi, cô đã thật sự chấp nhận sự thật! Nhìn hai mắt sáng chói của Kiều Khải Dương thì cô đã biết, trừ khi là anh ta rất thích, nếu không anh ta sẽ không dùng ánh mắt như thế này để nhìn người khác!

“Kiều Khải Dương, anh là tên khốn!!!” Cô gái gào thét lên một tiếng, sau đó chỉ thẳng vào mặt Lan Khê, “Con hồ ly tinh khốn kiếp, cô hãy chờ đó, tôi có chết cũng không để cô sống yên đâu! !”

Giày cao gót đi lướt qua, người phụ nữ tát Kiều Khải Dương một cái thật mạnh, Kiều Khải Dương nhanh chóng đưa tay lên đỡ, sợ cô ta làm Lan Khê bị thương.

Tiếng giày cao gót càng lúc càng xa.

“Chuyện của anh xong chưa?” Lan Khê dịu dàng hỏi.

Kiều Khải Dương sững sốt, phát hiện mình vẫn đang kéo tay cô, đầu nhẹ nhàng tựa lên trên vai cô, cảm giác này thật thoải mái.

“Ừ.” Anh ta trầm nhẹ đáp một tiếng, trong lòng chợt thấy ấm áp, nhẹ nhàng nắm chặt cổ tay của cô, “Sao cô lại về trễ quá vậy.” đọc chương mới nhanh nhất tại

Đây là lần đầu tiên anh quan tâm tới một người phụ nữ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê lạnh lạnh xoay người đối lại đối diện với anh ta, giọng dịu dàng nói: “Thà về muộn còn hơn gặp anh.”

Kiều Khải Dương vẫn còn đang đắm chìm trong vẻ đẹp của cô, không có kịp phản ứng.

“Bốp!” Một tiếng nổ tung ngay trước mắt! Kiều Khải Dương rên lên một tiếng rồi che mũi lại, nhưng vẫn không hề né tránh! Khuôn mặt đau đớn làm anh ta nghĩ mình đã bị hủy hoại dung nhan mất rồi, nhưng đau hơn chính là ở phía dưới, bởi vì Lan Khê vừa đá vào đó một cái, anh ta quỳ một chân trên đất, che chỗ đau lại không thể nói nổi lời nào.

Đại sảnh rộng lớn lạnh lạnh, chỉ còn lại vị tiểu thư lễ thân đành đứng che miệng nhìn bọn họ.

Lan Khê nhẹ nhàng kéo kín cổ áo khoát lại, ánh mắt đầy tức giận, ngữ điệu lạnh như nước: “Mình anh chết được rồi, đừng có kéo tôi xuống nước theo, lần sau đừng có chạm vào tôi nữa, nếu không tôi sẽ không khách khí.”

Nói xong cô liền quay người bỏ đi.

Người đàn ông như vậy, thật quá hư đốn, dù có bị gì cũng đáng đời.

Lúc Lan Khê vừa đẩy cửa kiếng ra, gió lạnh ùa vào, cô lạnh đến phát run lại nghe thấy tiểu thư lễ thân sợ hãi thét lên: “Kiều Thiếu! !” Sau đó là một chuỗi tiếng bước chân dồn dập.

Lan Khê sững sốt, suy nghĩ một chút, tay xiết chặt tay cầm cửa quay đầu lại xem chuyện gì.

—— Người đàn ông lúc này còn quỳ một chân dưới đất, lấy tay bịt mũi, khuôn mặt thống khổ, máu đỏ sền sệt chảy ra từ kẽ hở giữa các ngón tay anh ta, từng giọt từng giọt thay nhau rơi xuống đất, chảy đầy trên sàn nhà, nhìn thấy mà ghê.

Đêm khuya, ở phòng cứu cấp.

Kiều Khải Dương ngược đầu, trong mũi nhét hai miếng bông gòn, ngược lên nhìn trần nhà.

Lan Khê cà thẻ trả tiền xong quay trở lại, từ xa đã nhìn thấy hai cánh tay của anh ta gác lên ghế dài, chân dài đưa ra, ngửa đầu cầm máu, bộ dáng vẫn kiêu ngạo như trước.

Thấy trước mặt có người xuất hiện, Kiều Khải Dương trở nên nghiêm túc, sắc mặt nhợt nhạt, cười lạnh với cô một cái.

“Lần sau, em hãy nhớ cho kỹ. Đừng xuống tay độc ác như vậy, ngộ nhỡ làm người ta mất mạng thì không tốt đâu.” Anh nghiêm túc cảnh cáo.

Lan Khê lườm anh ta một cái, không nói lời nào, chờ tới lúc anh ta khỏe hơn một chút sẽ đi ngay.

Kiều Khải Dương nhìn chằm chằm cô, ánh mắt lạnh lùng trở nên mềm mại.

“Mộ Lan Khê, lúc còn học đại học em có đi học võ hã?”

Lan Khê hiểu ra, không thêm để ý tới anh ta nữa.

“Xuống tay ác như vậy, có phải em từng bị tên khốn nào ăn hiếp phải không? Cho nên em mới đề phòng dữ như vậy?”

Lan Khê liếc nhìn anh ta, vẫn không nói tiếng nào.

“Anh thấy cũng khó trách.” Con mắt sắc bén của anh ta tối dần, nhìn cô chằm chằm, khàn giọng nói, “Sau này, nếu có người bảo vệ em, em sẽ không như thế nữa.”

“Em có nhớ anh không?”

Mắt Lan Khê run lên.

Kiều Khải Dương ngó ngán, đột nhiên bật cười, lắc đầu một cái: “Ngàn vạn lần em đừng nên nhớ tới anh.”

Đó không phải là chuyện tốt đẹp gì, cô ngàn vạn lần đừng nhớ.

“Anh còn chảy máu mũi không?” Cô lạnh lùng hỏi, “Nếu không còn thì tôi về trước đây.”

đọc thêm nhiều truyện hay tại

“Em có biết hôm nay anh đã hoàn toàn chia tay với tất cả bạn gái?” Anh ta gỡ bông xuống nhìn, sắc mặt có chút hốc hác nhưng vẫn vô cùng anh tuấn, ngược mắt nói, “Hôm đó lúc anh nhìn thấy em, anh đã không thể nào quên em được. Mẹ Lan Khê, sau này hãy để anh bảo vệ em, có được không? Em làm bạn gái anh có được không?”

171. Chương 171: Khi Say Thật Thoải Mái

Đã tự bởi đội ngũ

Lan suốt bình tĩnh nhìn anh ta, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc, không nói được lời nào.

Cô kinh ngạc, không phải vì đột nhiên anh ta theo đuổi cô.

Mà là vì đây là lần đầu tiên cô nghe được có người dùng từ “Những thứ kia” để hình dung bạn gái mình.

Cô quả thật gặp phải một người đàn ông “cực phẩm”.

Ánh mắt của cô trong trẻo, lấy hóa đơn tiền thuốc từ trong túi xách ra, đi tới nhét vào trong lòng bàn tay của anh ta, để cho anh ta xem cô đã thanh toán hết bao nhiêu tiền, rồi mờ ám liếc anh ta một cái, xoay người rời đi.

Hẹn gặp lại.

Cực phẩm.

Lúc nhận được điện thoại của dì Trương từ nhà gọi đến, cũng là lúc Lan Khê vừa mới mở cửa ra bước vào nhà đổi giày, cô sững sốt, điện thoại di động suýt nữa bị rớt xuống!

“Tiểu thư?” Giọng nói nhẹ nhàng của dì Trương truyền tới.

Trong lòng Lan Khê khẽ run lên, cảm thấy lòng bàn tay đang chống lên tường của cô lạnh như băng, cổ họng giống như bị chặn lại, dịu dàng nói: “. Dì Trương, dì gọi con có chuyện gì không? Sao dì biết số điện thoại của con?”

“À, hôm qua dì đến bệnh viện nên vô tình gặp cậu thiếu gia nhà họ Kỷ, nên lại xin số điện thoại của con, từ lúc con đi đến giờ đã ròng rã bốn năm rồi mà không thêm gọi điện về nhà, con lại còn liên tục đổi số điện thoại không cho cả nhà biết.”

Trong lòng Lan Khê trở nên căng thẳng, tay nắm chặt điện thoại: “Bệnh viện? Dì Trương dì nói bệnh viện sao? ! ! Là Ai ngã bệnh, ba sao?”

Dì Trương dừng một chút, một hồi lâu sâu mới thở dài một tiếng: “Cũng không phải tiên sinh gặp chuyện không may, là phu nhân cảm thấy không thoải mái nên đến bệnh viện kiểm tra một phen, tạm thời vẫn chưa tra ra là bệnh gì, chắc chỉ là đầu óc vắng thẳng quá thôi.”

Vừa nghe nhắc tới Mca5 Như Khanh, Lan Khê không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm, không còn khẩn trương nữa.

—— Bà ta xảy ra chuyện?

“Tiểu thư, cô có thể liên lạc với thiếu gia không?” Dì Trương lúng túng hỏi.

Lan Khê sững sốt, cô tự biết là bà đang nhắc đến Mẹ Yến Thần.

Nhẹ nhàng cắn môi, dấu răng in lại trên đôi môi đỏ tươi của cô, cô gượng gạo nhẹ giọng nói: “Là Mẹ Như Khanh muốn tìm anh ta sao?”

Dì Trương thở dài nói: “Đúng vậy, không biết tại sao bốn năm trước thiếu gia lại cãi nhau ầm ỉ với phu nhân, thỉnh thoảng về nhà cũng là không mặn không nhạt, bây giờ bà ấy ngã bệnh nên muốn gặp con trai, nhưng lúc nào gọi điện thoại cho cậu ấy thì toàn gặp trợ lý nói cậu ấy rất bận rộn.”

Lông mi dài của Lan Khê rũ xuống, một cái tay cởi áo khoác đi vào trong, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trầm lặng không thể nhìn ra được tâm trạng của cô lúc này.

Anh ta thật sự rất bận, đừng có gạ người.

“Tiểu thư, cô và thiếu gia cũng thân nhau, nghe nói cậu ấy đã về nước, cô có thể liên lạc được với cậu ấy không?” Dì Trương tấu thành khẩn nói.

Lan Khê ngã mình xuống giường, suy nghĩ, cô đâu chỉ liên hệ được với anh ta, bây giờ cô muốn thoát cũng không thoát ra được.

Nhắm mắt hờ mắt lại, cô hỏi khẽ: “Bọn họ muốn con nói gì với anh ta?”

Giọng nói hiền lành già nua của dì Trương nhẹ nhàng cất lên: “Tiểu thư, hai người có rãnh không, cùng nhau trở về thăm lão gia và phu nhân đi.”

Sau khi cúp điện thoại một hồi lâu, Lan Khê nắm co rúc ở trên giường, rất lâu sau vẫn chưa thể hoàn hồn lại.

Nhà họ Mộ xa hoa, trống trải suốt bốn năm nay.

Con cái thì không nên thù cha mẹ, nhưng mỗi lần nhớ lại năm cô mười tám tuổi, một cái bạt tay tàn nhẫn đánh vào mặt cô, còn có giọng cha cô vang lên nói không có đứa con gái như cô, trong lòng Lan Khê lại cảm thấy bất an.

Cô suy nghĩ, nếu bây giờ tiếp xúc với Mộ yển Thần, cô càng bất an hơn.

Quả thật trong lòng cô tự dựng sinh ra cảm giác sợ sệt, da đầu tê dại.

Một hồi lâu sau, chuông điện thoại reo lên, Lan Khê nắm lấy nó, mơ mơ màng màng: “Xin chào.”

“Lan Khê.” Giọng đàn ông nhu hòa truyền đến.

“Học trưởng? !” Lan Khê giật mình, ngồi bật dậy.

Kỷ hằng nhật, nói thật nhỏ: “Trong nhà xảy ra chút chuyện, anh đi kiểm tra sức khỏe với cha nên mới về trễ, mới vừa xuống máy bay — chuyện của em anh đã nghe đồng nghiệp nói rồi, bây giờ em có rãnh không? Anh qua giúp em xem bản kế hoạch giúp em, xem có thể giúp gì được cho em không.”

Cả nửa ngày sau Lan Khê mới phản ứng lại “Bây giờ anh tới đây?”

“Em đừng nóng? Anh sợ ngày mai không thể giúp em được.” Kỷ Hằng nhẹ giọng giải thích.

Lan Khê nhìn đồng hồ trên tay rồi nhẹ nhàng cau mày, khàn giọng nói: “Còn chưa tới lúc phải làm phiền đến anh, anh mới vừa sớm máy bay nên chắc cũng mệt lắm rồi, học trưởng, cũng muộn rồi anh nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Kỷ hằng nín thở, ánh mắt dịu dàng của anh tỏa sáng trong đêm.

“Lan Khê, nếu như anh nói anh không cảm thấy phiền chút nào, em có đồng ý cho anh đến không?” Anh đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

Mắt Lan Khê run lên, không hiểu anh đang nói gì.

Kỷ Hằng yên lặng một hồi lâu, khóe miệng đột nhiên nở nụ cười hời hợt, dịu dàng nói: “Ngủ ngon.”

Cúp điện thoại, một bóng dáng cao lớn mạnh mẽ, đầy cô đơn đứng trong gió, lẳng lặng đứng dưới đường ngược nhìn khu nhà trọ, chiếc xe taxi lúc này chạy một vòng rồi dừng lại trước mặt anh.

Nhìn thấy anh đang kéo vali đi ra, tài xế cười trên choker: “Chàng trai trẻ, tướng mạo của cậu như thế này mà còn bị bạn gái đuổi ra ngoài à?”

Kỷ Hằng ngược mắt, nhìn đối phương một cái, không nói gì.

Nhưng ngay cả anh cũng cảm thấy buồn cười, máy bay vừa hạ cánh thì anh đã lập tức chạy đến đây, lại không được vào nhà, anh cười yếu ớt, cúi người mở cửa sau xe taxi ra, nói thật nhỏ: “. Tôi chưa vào đó.”

Cánh cửa của cô, anh không thể đi vào, cũng không biết, rốt cuộc người nào mới có thể đi vào đó được.

Tòa nhà Quốc Yến lúc mười giờ rưỡi, trên tầng cao nhất, nơi vô cùng xa hoa lộng lẫy, bữa tiệc ở trong đó cuối cùng cũng kết thúc.

Lan Khê chỉ ăn mấy cái bánh ngọt thay cho bữa ăn tối, cầm chai nước suối đang uống dở dang ở trong tay, ngửa đầu nhìn chằm chằm phòng ăn cao của toàn nhà Quốc Yến bậc nhất thành phố A, cô chỉ muốn quay về thôi.

Nghe William nói anh ta đang ở chỗ này, nên cô mới đợi anh ta ở đây đến giờ này.

Lại đợi một lúc nữa, bên trong rốt cuộc cũng có người đi ra.

Phía trước có một người đàn ông nhìn rất quen mắt, nhưng lại đang say bí tỉ, gương mặt lúc say y như một cái đầu heo, được người ta đỡ mà bước chân vẫn còn loạng choạng, đưa lưng về phía ánh sáng chói mắt, tôn quý ở bên trong, theo sát ở phía sau là đáng người anh tuần bắt phạm, có vẻ đang bức mình, vỗ vỗ bả vai của người đàn ông say khướt, nhỏ giọng nói một câu.

Người đàn ông cười lên, cũng vỗ vai anh ta tỏ vẻ thân mật, lúc nhìn thấy cảnh này, Lan Khê mới nhớ ra.

Cô uống một ngụm nước, nhưng lại bị sặc, ho sặc sụa, ho đến kinh thiên động địa!

—— Người ăn cơm với anh ta, rõ ràng chính là thư ký của thị trưởng.

Cách một một con đường tối, ánh mắt của Mộ Yến Thần lướt nhìn qua phái đối diện, rơi vào trên người cô, thần sắc vẫn lạnh lùng như thường, thu ánh mắt lại, anh căn dặn mấy người lãnh đạo đi về cửa an toàn, chân vẫn không ngừng bước đi về phía chiếc xe đang đậu gần hồ nước.

Lan Khê vội vàng lấy tay che miệng lại, đôi mắt sáng trưng trưng, nhẹ nhàng liếc nhìn thôi cũng làm cho người ta bị câu hồn lạc phách.

William tiến lên cung kính mở cửa xe cho Mộ Yến Thần, thần sắc nghiêm cẩn lạnh nhạt, quay đầu lại thấy Lan Khê, nghiêng nghiêng đầu ý bảo cô đi lại.

—— Nhưng dù sao bây giờ cũng đã muộn rồi, sao cô biết được bọn họ sẽ đi đâu chứ?

“Anh xác định là bây giờ anh ta còn đủ sức để nói chuyện với tôi?” Lan Khê lo lắng hỏi, “Cũng sắp mười một giờ rồi”

William kinh ngạc, nhìn đồng hồ trên tay, khẽ cười một tiếng: “Vẫn còn quá sớm.”

Lan Khê càng thêm khiếp sợ, tay nhỏ bé vuốt ve tay cầm cửa lạnh lẽo, làm ra vẻ thấy chết không sờn.

Trong chiếc xe chật hẹp, mùi rượu không ngừng tỏa ra.

Mộ Yến Thần uống không ít, chỉ là anh kiểm chế rất tốt nên bề ngoài không có vẻ gì là say, nhưng thật ra anh đang cảm thấy rất khó chịu, đầu anh như muốn nổ tung ra, dạ dày cứ cồn cào, khó chịu chết đi được.

Ánh đèn nhỏ trong xe lẳng lặng chiếu xuống, anh nằm ngửa, tay gác ở trên trán, hàng lông mi dài như ảnh như hiện trên gương mặt tuấn tú của anh.

“Nước.” Anh khàn giọng nói từng chữ, ngữ điệu vững vàng làm cho người ta không thể nào biết anh đang rất khó chịu.

Lan Khê cau mày, bây giờ đang ở trong xe, đi đâu tìm nước cho anh ta bây giờ? Ánh mắt cô dời đến chỗ chai nước suối đã bị uống dở dang của mình, mặt thoáng đỏ bừng, nếu như cho anh ta uống cái này, anh ta có để ý hay không?

Cô nhẹ nhàng cử động, ngồi xổm xuống, thử rất nhiều tư thế, nhưng vẫn không có cách nào để cho anh uống nước được.

Cả người Lan Khê đầy mồ hôi, kéo ống tay áo lên, lấy tay đỡ cổ anh lên, cô ngồi vào chỗ kế bên, rồi nhẹ nhàng đỡ đầu anh lên đặt lên chân mình, sau đó lấy chai nước để lên bờ môi mỏng của anh.

Nhưng Mộ Yến Thần lại không có động tĩnh gì.

Lan Khê cau mày lại, không nhận được cắn môi, người đàn ông này, không phải anh ta muốn uống nước sao?

Quay người ngược lại!

hai hàng long mi dài của Mộ Yến Thần khẽ nhú lại, sắc mặt cũng tái đi, càng lúc anh càng cảm thấy khó chịu, đầu anh giật giật, anh cảm thấy mình đang nằm ở một nơi rất mềm mại, lúc này anh mới hoàn toàn tháo xuống cảnh giác, thư thái hơn một chút.

Vẫn chưa đủ.

Anh rút cánh tay dài đang đặt trên trán xuống, nghiêng người xoay qua chỗ khác, dán chặt người vào nơi mềm mại, như cố chiếm giữ lấy nó.

Lan Khê kinh ngạc! đọc thêm nhiều truyện hay tại .

Chai nước trong tay thiếu chút nữa rơi xuống! Anh ta lại. lại.

Lại chui vào trong lòng cô, cánh tay to lớn, mạnh mẽ ôm chặt lấy hông của cô, ngủ thật say!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê trở nên tái nhợt, ánh mắt đầy vẻ bối rối, cô lên đây là muốn nói chuyện với anh ta, nhưng không ngờ anh ta lại như vậy, cánh tay nhỏ bé của cô muốn đẩy đầu anh ra xa một chút, không để cho hơi thở ấm áp của anh xuyên qua quần áo phà vào người mình, nhưng chỉ mới chạm vào mái tóc của anh, chớp mũi của cô tự dừng chưa chưa, ngón tay càng len vào sâu hơn, không đẩy anh ra nữa.

Đã từng hoan ái với nhau vô số lần, ngón tay cô cũng giống như lúc này, cũng xoa mái tóc của anh giống như thế này.

172. Chương 172: Mộ Yến Thần Khốn Khiếp

Khi xe dừng lại, suy nghĩ đang phiêu tán của Lan Khê cũng nhanh chóng bị kéo về.

Khoảng không gian ở bên ngoài cửa sổ đã đen kịt, trong đôi mắt của Lan Khê có hơi nước ẩm ướt, nhìn vào cửa sổ có thể thấy được hình bóng của chính mình, nét mặt ưu tư phức tạp, tay vẫn nhẹ nhàng xoa xoa vào mái tóc của anh, khẽ ôm lấy anh, muốn anh ngủ thoải mái hơn.

Đột nhiên quay đầu trở về! Lan Khê cắn môi thật chặt, tự cảm thấy bản thân mình thật là hèn hạ.

Cặp lông mi run rẩy che giấu nước mắt, tức giận nói: “Đến nơi rồi, anh dậy đi.”

Đang vui đùa ở nơi mềm mại, Mộ Yến Thần lạnh lùng nhú mày, một yêu cầu đơn giản cũng không được thỏa mãn, môi mỏng vẫn hơi nứt nẻ, anh chột nhúc nhích, mơ hồ nỉ non: “Nhan Mục Nhiễm... Nước...”

Lan Khê đang ngồi ngay ngắn ở chỗ ngồi, thân thể chột cứng đờ.

Anh vừa gọi ai vậy?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê tái nhợt, cặp mắt xuống nhìn anh, ngón tay cũng nhẹ nhàng run rẩy, khẳng định mới vừa rồi bản thân không nghe sai cái tên kia.

Nhan Mục Nhiễm.

Anh đang gọi Nhan Mục Nhiễm sao?!

Lan Khê kinh ngạc, nhiều năm như vậy, chẳng lẽ bọn họ đã ở bên cạnh nhau? Anh đang trong mộng lại có thể gọi tên cô ta theo thói quen? ! !

Vào giờ phút này cửa xe bị mở ra.

William mặc một bộ quần áo sáng màu đẹp mắt, trong nháy mắt đẩy cửa ra thì giật mình, trong đôi mắt trong veo lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, rơi xuống tư thế Lan Khê đang nhẹ nhàng ôm lấy cấp trên của anh, hai người đang quấn quít một cách mập mờ và ấm áp.

Lan Khê cố đè nén vẻ nhột nhạt đáng sợ trên gương mặt, rút tay về để sang hai bên, lạnh lùng nói: “Giúp tôi đỡ anh ấy xuống với, anh ấy khiến tôi tê cứng rồi.”

Lòng của cô đột nhiên đông cứng thành băng, đau đớn đến mức không thể hô hấp.

....

Trong phòng tắm, liên tục vang lên tiếng nước chảy “ào ào”.

Dưới ánh sáng nhu hòa của đèn tường, cách thức bày biện của căn phòng trọ này đơn giản mà xa hoa. Lan Khê vui sâu vào trong xô pha, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong tay đang cầm một cái ly thủy tinh, lẳng lặng chờ anh tắm rửa ra ngoài.

Mới vừa rồi khi William chạm vào anh, trong nháy mắt anh cũng đã tỉnh lại, đôi mắt lạnh lẽo mở ra, trong nháy mắt làm không khí trong buồng xe cũng đông cứng thành băng.

Mộ Yến Thần nhíu nhíu mày, lạnh nhạt liếc mắt vào người nào đó đang cúi đầu: “Tại sao không gọi anh dậy?”

Trong lòng Lan Khê đang đau nhói từng đợt, lạnh lùng oán thầm ... bởi vì lúc anh ngủ còn nằm mơ thấy người đẹp, nên không nỡ gọi anh dậy, anh nên nằm mơ cả đời đi, để tránh khi tỉnh lại lại không nhìn thấy người anh muốn nhìn.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm chợt ngừng lại.

Ở trong đó sột soạt mất mấy giây, bầu không khí ảm áp bị hơi thở lạnh giá của anh thay thế, cửa phòng tắm mở ra, Mộ Yến Thần thản nhiên ra lệnh: “Khăn lông.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê lạnh lạnh, không muốn di chuyển, cuối cùng khi anh không kiên nhẫn mà ra lệnh lần thứ hai thì mới đứng dậy, mang theo sự bực bội đi đến tủ bếp lấy khăn lông mới ra, cách một cánh cửa đưa cho anh, rồi lại quay lại ngồi trên xô pha.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc mới anh quần một tấm khăn tắm đi ra, một tay lau lau mái tóc đã khô một nửa.

Ánh mắt thâm thúy nâng lên, rơi vào bóng dáng của cô gái ở ghế sa lon.

Mộ Yến Thần vừa còn ngà ngà say giờ đã tỉnh táo lại mấy phần, có thể mơ hồ nhớ lại, vừa rồi dưới ánh trăng mờ bàn tay nhỏ bé kia đã nhẹ nhàng ôm lấy mình, cảm giác vô cùng mềm mại, nhẹ nhàng đi đến ném khăn lông cho cô, vừa hồ hững ra lệnh: “Giúp anh lau tóc.”

Lông mày Lan Khê nhăn lại, nắm lấy chiếc khăn lông hơi ẩm ướt tràn đầy hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của anh, ánh mắt oán hận không vừa lòng —— tại sao? Tại sao cô phải giúp anh lau tóc chứ? !

Thân hình cường tráng của anh dựa vào bên cạnh, ghế sa lon bị lún sâu xuống, anh xoa xoa mi tâm để giảm cảm giác nhức đầu, nét mặt coi như là chuyện đương nhiên.

Trong lòng Lan Khê cười lạnh, đúng, đúng vậy, cô còn có chuyện muốn cầu cạnh anh.

Nhờ vả người khác thì lúc nào cũng yếu thế hơn.

Cô đặt ly thủy tinh xuống, cam chịu số phận giúp anh lau tóc, nhưng anh ngồi quá xa, cô chỉ có thể xoay người, quỳ trên ghế sa lon mà nghiêng người sang, sức lực dưới lòng bàn tay lúc nặng lúc nhẹ, có phần thô bạo, không để cho bản thân trầm luân vào hơi thở quen thuộc kia.

Mộ Yến Thần khẽ nhíu mày, đột nhiên bắt lấy tay của cô: “Em cố ý à?”

“Không thoải mái?” Lan Khê cố ý hỏi, bên trong đôi mắt trong trẻo chứa đựng ánh sáng ranh mãnh giễu cợt, “Thật là đáng tiếc, tôi không có bản lĩnh thay người nào đó có thể làm cho anh thoải mái! Anh có muốn tiếp tục hay không? Không chịu được thì kêu dừng lại nhé, hoặc anh gọi ‘em gái nhỏ’ vào lau tóc cho ấy, chúng ta cũng có thể thoải mái nói chuyện, cũng không phải là không được!”

Mộ Yến Thần nguy hiểm nheo mắt lại ——từ khi nào cô lại trở nên cay nghiệt sắc sảo như vậy?

Xuyên qua mái tóc ẩm ướt đang nhỏ giọt, ánh mắt thâm thúy mị hoặc mở to, Mộ Yến Thần giơ tay lên nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại ở ngay trước mặt, khàn khàn giọng hỏi nhỏ: “Em làm sao vậy?”

Mới vừa rồi ở trên xe còn tốt lắm mà, sao bây giờ lại đột nhiên xù lông lên vậy?

Lan Khê cảm thấy chán nản, không muốn để ý đến anh, tiếp tục lau tóc cho anh một cách thô bạo, nhưng sức lực lại nhẹ đi rất nhiều.

Mộ Yến Thần lại hơi không kiên nhẫn, túm lấy khăn lông vứt sang một bên, ôm hông của cô rồi tiện tay kéo cô vào trong lồng ngực, Lan Khê kinh ngạc! Anh thực hiện động tác này rất lưu loát, nhưng cô lại bị giật mình không ít, theo bản năng muốn thoát ra, Mộ Yến Thần cũng không đồng ý, bàn tay giữ chặt cái gáy mềm mại của cô, nhẹ nhàng tựa vào trán của cô, giọng nói trầm thấp càng làm mê hoặc lòng người: “Ai chọc ghẹo em vậy?”

Động tác này, có điểm quá thân mật rồi.

Lan Khê giãy giụa nhưng không nhúc nhích được chút nào, ánh mắt lạnh lẽo ngược lên: “Mộ tiên sinh, nửa đêm anh mới dành thời gian cho tôi, không phải là vì đùa giỡn tôi chứ?”

Khuôn mặt của Mộ Yến Thần hoàn toàn trầm xuống, “Em nói cái gì đấy?”

173. Chương 173: Tối Nay Sẽ Dạy Dỗ Em

Đột nhiên cô nhớ đến cuộc điện thoại của dì Trương.

Mặt Mộ Yến Thần trầm tĩnh đầy lạnh lùng, đôi tay ôm lấy cô, một tay khác lướt nhẹ trên gương mặt đầy nước mắt của cô: “Em đã liên lạc với bọn họ?”

Lan Khê mặc kệ anh, chuyển lời xong liền quay mặt đi, ánh mắt đầy oán khí nhìn chằm chằm vào bức tường.

Mộ Yến Thần cau mày, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Về cùng em hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê giống vừa trải qua cơn mưa, ngược mắt tức giận nói: “Tuần trước tôi về rồi, nhưng chỉ đi thăm chú nhỏ thôi.”

Nụ cười lạnh nở rộ trên khóe môi tuần dật, anh nói nhỏ: “Vậy sao em còn phải quan tâm anh có về hay không?”

Lan Khê trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng được nói: “Đó là mẹ của anh, bà ta bị bệnh!”

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần lúc sáng lúc tối, phức tạp mà sâu xa, không thể nào hiểu được, nụ cười lôi cuốn của anh dần tản ra, đứng dậy nói thật nhỏ: “Hoặc là cùng nhau về, hoặc là thôi.”

—— Chỗ đó, người đàn bà đó, anh mặc kệ, anh còn lười phải thấy nữa.

Cô trơ mắt nhìn anh lấy cái áo sơ mi và cà vạt từ tủ quần áo ra mặc vào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê đỏ lên, theo bản năng xoay mặt không nhìn anh thay quần áo: “Chuyện liên quan gì tới tôi.”

Tại sao muốn cô về chung anh ta mới chịu về? ?

Mộ Yến Thần xoay người, nhìn cô một cái, rồi lại rời đi, môi mỏng nhẹ nhàng mím lại không chút biến sắc.

Trên giường, vang lên một tiếng “Ong Ong”.

Lan Khê nhìn sang, thấy cái màn hình điện thoại di động màu lam giá trên trời của anh đang sáng lên, trên đó hiện lên một dãy số không có tên. Cô ôm mình lại co rúc ở bên cạnh, quay mặt đi không nhìn anh.

Mộ Yến Thần đi tới nghe điện thoại, quần áo còn chưa mặc xong, lại không thèm để ý tới việc cô có nhìn thấy cơ thể của anh không, ánh mắt Lan Khê trở nên mơ hồ nhìn lồng ngực cường tráng và cơ bụng của anh, đôi mắt trong sáng đã qua: “Anh làm gì mà cứ đứng trước mặt tôi thay đồ hoài vậy!”

Mắt Mộ yến thần chợt lóe sáng, nắm lấy mắt cá chân của cô, nhìn chớp mũi chảy đầy mồ hôi của cô, mắt thẳng bằng ngả nhào ở trên giường, mái tóc đen nhánh xinh đẹp xõa ra trên khăn chải giường trắng tinh, môi hồng răng trắng, quỳ rũ vô cùng, trong nháy mắt đã làm bụng dưới của anh gọi lên ngọn lửa khát vọng, miệng đắng lưỡi khô đúng lúc đó điện thoại di động lần nữa rung lên, kéo ý thức của anh trở về.

“Sao”

“Yến thần!” Một giọng nữ ngọt ngào mang theo lo lắng vang lên.

“Ừ.”

“Yến Thần, anh đang ở Trung Quốc phải không?” Giọng nữ khẽ run, “Trước đây không lâu anh bảo em theo hạng mục ở bờ biển, lúc trở lại em biết anh mang theo một đám người đi thu thập thông tin của thị trường quốc nội! Yến Thần anh cố ý phải không? Anh không muốn cho em đi theo anh, cho nên mới cố ý bỏ rơi em không phải! !”

Ngón tay của Mộ Yến Thần mân mê cúc áo, ánh mắt đầy lạnh nhạt: “Cô nghĩ nhiều quá rồi.”

Thật sự là do cô nghĩ nhiều sao, sức ảnh hưởng của cô, còn chưa đủ để cho anh phải dẫu cô làm những việc này.

“Nhưng sao anh về nước lại không gọi em về cùng? !” Cô gái uất ức không chịu nổi, “Lúc đầu, em vì anh mới sang Mỹ, em vì anh mà trở mặt với cha, từ trước đến nay em chưa từng cầu xin anh đừng bỏ rơi em, nhưng ít nhất cũng phải cho em biết tin tức của anh chứ! Yến Thần, em ở bên cạnh anh bốn năm, anh còn chưa biết tâm ý của em sao? !”

Ngón tay nhẹ nhàng đỡ mi tâm, anh không còn bình tĩnh nữa: “Cô muốn về nước thì về, tùy cô. Cô còn chuyện gì nữa không?”

“Anh.” Cô gái thở hổn hển, cảm thấy chua xót không nói nổi thành lời.

“Nếu không thì tôi cúp máy đây ” Mộ Yến thần lạnh lùng nói, “Lần sau đừng có tự ý gọi vào số điện thoại cá nhân của tôi, tôi không thích bị làm phiền.”

Cúp điện thoại, bên trong phòng đầy yên lặng.

Ghen tuông bao phủ chớp mũi, Lan Khê chống thân thể lên, mái tóc đen xinh đẹp xõa loạn trên vai: “Bạn gái của anh gọi điện thoại đến kiểm tra sao?”

Mộ Yến Thần đứng dậy đi về phía cô, ném điện thoại di động lên trên giường, chống lại ánh mắt trong suốt của cô: “Phải thì sao?”

Anh cố ý chặn đầu cô một câu.

Quả nhiên, mặt Lan Khê nhanh chóng đỏ lên, không nghĩ tới việc anh ta sẽ trực tiếp thừa nhận, một nỗi buồn bực, đau đớn kéo tới, ánh sáng trong mắt cô từ từ trở nên ảm đạm, mắt mấp mấp bao phủ lấy cô.

“Cám ơn anh tối nay đã chỉ bảo tôi, tôi về trước.” Cô lạnh lùng bỏ lại một câu, đứng dậy xuống giường.

“Anh tiễn em.”

“Không cần!”

Mộ Yến Thần cau mày, nắm lấy cánh tay của cô, kéo cô vào trong ngực: “Qua mười hai rồi, em ở đây náo loạn cái gì chứ? Khu này chỉ có thể gọi taxi về, em cho rằng anh sẽ yên tâm?” Bàn tay nhẹ nhàng lướt qua cổ của cô, cúi đầu thấp xuống hỏi, “hay là do em ghen nên mới cố ý náo loạn với anh?”

Lan Khê cả kinh, cau mày muốn tránh —— Anh mới ghen, cả nhà anh mới phải ghen!

“Đừng cử động.” Anh khàn giọng ra lệnh.

Lan Khê nghe theo anh mới là lạ.

Ánh mắt Mộ Yến Thần phát ra tia sáng nguy hiểm, túm lấy cô kéo vào trong ngực: “Đã nói đừng có cử động, không muốn anh ăn em ở trong này thì tốt nhất nên nghe lời đi, em cho rằng anh sẽ bỏ qua cho em lần nữa sao, em tưởng vận khí của em tốt đến vậy sao!” Nói xong, bàn tay của anh lại không chút lưu tình đánh “Bốp!” một cái vào mông của cô!

Cách một lớp vải mỏng manh, Lan Khê khẽ “A!” lên một tiếng, đau lắm đó, cô khiếp sợ và uất ức ngược mắt nhìn anh —— Anh lại dám động thủ? Anh lại dám dạy dỗ cô thật? !

Cơ thể mảnh khảnh của Lan Khê núp ở trong ngực anh, không ngừng uất ức, bị giáo huấn mà cô cũng không cău kỉnh.

Nhưng mà vẻ mặt uất ức của cô thật quá đáng yêu, Mộ Yến Thần si mê vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, rồi lấy tay mình kẹp khuỷu tay của cô lại, ôm ra khỏi cửa.

.

Gió đêm thật lạnh, ào ào thổi tới, làm cho Lan Khê tỉnh táo lại phần nào.

Cô ngồi bên cạnh ghế tài xế thiu thiu ngủ, lúc tỉnh lại đã thấy dãy nhà trọ của mình ở ngay trước mặt, cô mơ màng bò dậy, đang định mở cửa đi xuống thì quay đầu lại, nhẹ nói: “Mộ Yến Thần, tôi đồng ý về nhà cùng anh lần này, nhưng anh cũng phải đồng ý với tôi một việc.”

Trong kính chiếu hậu, lông mày của Mộ Yến Thần khẽ nhếch lên, nhìn cô chằm chằm.

Liếm liếm môi khô nứt, cô tỏ ra nghiêm túc, nhẹ nhàng nói: “Thứ nhất, mọi người trong công ty vẫn chưa biết quan hệ của chúng ta, tôi cũng không hy vọng bọn họ biết được điều đó, trong lúc làm việc, tôi hy vọng chúng ta phải rõ ràng với nhau, không được để tình cảm riêng tư xen vào; thứ hai.”

Ánh mắt trong trẻo trở nên yếu ớt, cô nói ra những lời trong lòng mình: “Mộ Yến Thần, anh là anh trai của tôi, sau này không được tự ý trêu ghẹo tôi, giữa chúng ta vĩnh viễn không có khả năng; thứ ba, anh đã từng làm những chuyện đó với tôi, tôi tuyệt đối sẽ không quên, đã qua không có nghĩa là tôi sẽ tha thứ, anh cũng đừng tưởng chỉ cần mê hoặc tôi, là tôi sẽ yêu và coi trọng anh.”

Ba điều kiện này, cô nói rất nghiêm túc, là cảnh cáo anh, cũng như đang cảnh cáo chính mình.

Mộ Yến Thần cười lạnh: “Bốn năm trước, em cũng biết anh là anh trai em, vậy sao em lại yêu anh? Anh ép em sao?”

Lan Khê đột nhiên chấn động! Trái tim yếu ớt của cô chỉ vì lời nói không chút lưu tình nào của anh làm cho đau đớn!

—— Yêu là một việc chủ động, nếu cô không động lòng, thì không ai có thể ép cô được!!

“Anh nói sai rồi.” Cô lấy tay mở cửa xe ra, mái tóc cô bay bay trong gió đêm vô cùng quyến rũ, hai mắt ươn ướt cúi đầu nhìn anh, dịu dàng nói, “Khi còn bé không hiểu chuyện, có người tốt với mình nên tự nhiên cũng sẽ lệ thuộc vào người đó, dễ dàng bị mê hoặc, Mộ Yến Thần, dù có ở chung một chỗ ‘vĩnh viễn’ cũng không phải là do ‘tôi yêu anh’, anh hãy nhớ kỹ điều này.”

Cô nói xong, “Rầm!” một tiếng, cửa xe đóng lại.

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần vẫn chưa rời khỏi đó, xuyên qua cửa sổ nhìn bóng dáng lẻ loi của cô, cười lạnh, rồi chợt cảm thấy cô nói rất đúng, ở chung một chỗ, không phải là do cô yêu anh.

Nhưng tại sao, đã nhiều năm không ở cùng nhau, vậy mà anh vẫn yêu em tha thiết đến như vậy?

Hồi lâu sau, anh mới tỉnh táo lại, trong lòng buồn bực, lo lắng, Mộ Yến Thần khởi động xe, chạy trở về.

Không cần vội, bảo bối.

. Ngày tháng của chúng ta vẫn còn dài.

Sáng sớm, điện thoại nội bộ vang lên.

Lan Khê đang tập trung suy nghĩ thì bị cắt ngang, đôi mày thanh tú nhẹ nhàng nhíu lên, bắt máy: “Alo, xin chào”

“Mộ Lan Khê phải không? Cô tới tầng 37 một chuyến, tôi họ Lý, lên đây gặp tôi.”

tầng 37?

Lan Khê còn chưa phản ứng kịp lại, cô còn chưa hỏi rõ đầu đuôi thì đối phương đã cúp máy rồi.

Đây là ý gì?

Cô đứng dậy, vỗ nhẹ lên bả vai người phía trước: “Tiểu Kha, tầng 37 là chỗ nào vậy?”

Tiểu Kha ngần ra, mù mờ ngỡ ngàng quay đầu lại: “Đó là phòng làm việc của Đồng Sự Trưởng, sao thế?”

Lan Khê trợn trừng hai mắt! Suýt tí nữa là bị sắc nước miếng .

Khuôn mặt nhỏ nhắn khê trắng bệch, cô cắn môi, đại não nhanh chóng tự hỏi gần đây mình có làm sai chuyện gì không, cô cố nhớ lại mọi việc nhưng đứng cả buổi cũng không nhớ được mình đã làm gì sai, chẳng lẽ việc cô làm mất hợp đồng đã đến tai Đồng sự trưởng?

Lan Khê vội vàng dọn dẹp sơ một chút, rồi chạy lên trên lầu.

Tầng 37, sắc mặt của vị trợ lý họ Lý rất nghiêm túc, lạnh nhạt không một chút biểu hiện nào dẫn cô tới trước cửa, cửa mở ra, một người phụ nữ cao quý đang ngồi xem tài liệu, nhìn cô cười nhàn nhạt.

“Đồng Sự Trưởng, ngài khỏe không?” Lan Khê nhẹ nhàng gật đầu, dịu dàng nói.

Người phụ nữ cao quý mím môi cười nhạt, gật đầu với trợ lý một cái, ý bảo cô ta đóng cửa lại, lúc này mới cẩn thận quan sát cô bé đang đứng trước mặt, quả thật là vẻ đẹp tự nhiên, không hề có chút son phấn nào trên đó, rồi gọi tên cô thật nhỏ: “Lan Khê?”

174. Chương 174: Có Người Yêu

Lan Khê ngần ra, nhẹ nhàng gõ đầu.

Khóe miệng của người phụ nữ cao quý nở ra nụ cười nhạt, cử chỉ ung dung quý phái, nhưng sự sâu sa đó làm cho người ta không thể nào hiểu được: “Đây là lần đầu tiên cô gặp tôi đúng không? Ha ha, cô đừng sợ, tôi không có ý gì khác, chỉ là nghe mọi người nói nhân viên mới vào công ty năng lực làm việc rất tốt, cho nên mới gọi cô lên gặp. Nhìn cô còn rất trẻ, vừa tốt nghiệp?”.

Một lớp mồ hôi lạnh thấm ướt cả lòng bàn tay, ánh mắt Lan Khê đầy vẻ khấn trương, cô không giỏi giao tiếp với người khác, nhất là với trưởng bối, giờ phút này chỉ có thể khéo léo gật đầu, không nói chuyện nhiều để tránh phạm sai lầm.

“Vậy được rồi” người phụ nữ cao quý thở dài một tiếng, nụ cười sâu hơn, “Những người vừa tốt nghiệp đều bốc đồng, bồng bột, nhưng nhìn cũng thích. Tuổi của hai người cũng không cách xa nhau lắm, nó cũng mới vào công ty trước cô có hai năm thôi, nếu không được tôi che chở thì đã sớm làm ầm ĩ có mà long trời lở đất rồi, cũng không khá hơn cô bao nhiêu, tôi vẫn luôn lo ngại nó sẽ không thể nào tiến tới, trao đổi với những cô gái trẻ cũng là một điều tốt.”

Lan Khê càng nghe thì càng mờ mịt, ánh mắt trong trẻo, không thể nắm bắt được trọng điểm trong lời nói của bà, bóng dáng mảnh khảnh chỉ có thể lẳng lặng đứng nghe, nhưng còn chưa nghe xong, cửa phòng làm việc đột nhiên bị ai đó mở ra ——

Thư ký ở bên ngoài vẫn còn đang nhẹ giọng khuyên ngăn, nhưng không cách nào ngăn lại được.

Cơ thể cao ngất lười biếng xông tới, không khí lập tức trở nên lạnh lẽo, thậm chí còn mang theo lửa giận. Kiều Khải Dương ngoắc ngoắc khóe miệng: “Mẹ đang làm cái gì vậy? Hả? Chẳng phải con đã nói với mẹ rồi, là do con không cẩn thận đụng trúng nên mới bị thương, Chẳng lẽ mẹ còn muốn quản tới việc con va chạm sao? Việc này cũng liên quan đến cô ấy sao?”

Mới vừa nghe tin bát quái ở tầng dưới cùng nói là Mộ Lan Khê, nhân viên bộ phận phát triển bị gọi lên phòng đồng sự trưởng, trong lòng Kiều Khải Dương đột nhiên co rút! Giống như bảo bối mình đang cất giấu, đột nhiên không thấy đâu nữa.

Anh điên cuồng chạy lên.

Mắt nhìn Lan Khê chăm chăm, ánh mắt trần trọc, đưa tay ôm lấy cô: “Được rồi, chúng ta đi.”

Sắc mặt của người phụ nữ cao quý đột nhiên trầm xuống, xanh mét nhưng vẫn rất nghiêm túc.

“Khải Dương con đang làm cái gì vậy? Mẹ chỉ tìm cô ấy hỏi chút việc, con làm”

“Mẹ cần gì phải làm vậy?” Kiều Khải Dương cười lạnh, đối diện với bà, sờ sờ lỗ mũi, “Vết thương của con cũng lành rồi, chớ có làm quá, việc này xem như xong”

Giọng nói lạnh lùng, nhưng lại giống như đang uy hiếp, bắt cô phải tiến lên thêm một bước, kéo Lan Khê vào trong lòng, rồi hiên ngang ôm cô đi ra ngoài.

“Con.” Người phụ nữ cao quý giận đến run người, gương mặt thanh lịch cũng trở nên vặn vẹo.

“.” Lan Khê hoảng sợ, cô muốn xoay tay lại cũng là phí công, người đàn ông này quá mạnh, kéo cô qua trước mặt mình rồi đặt tay lên vai cô, cứ thế mà kéo cô ra ngoài, Lan Khê mờ mờ ảo ảo cảm thấy cổ tay mình đau.

Cau mày lên, cô lạnh lùng ngoái đầu lại trừng mắt nhìn người đàn ông này, trong lòng cũng hiểu ra một sự thật.

Sức lực của nam nữ quả nhiên cách xa nhau, lúc trước cô động thủ với anh ta nhiều lần như vậy, không phải anh ta đánh không lại cô, mà là anh ta không muốn ra tay mà thôi, nếu cứng đối cứng, anh ta chắc chắn sẽ không thua.

“Tại sao anh lại làm như vậy hả? Cái gì cũng kéo tôi vào? Ngay cả làm trái ý với cấp trên anh cũng kéo tôi vào —— Bà ấy là mẹ anh cho nên chắc chắn sẽ không so đo với anh, còn tôi chỉ là nhân viên nhỏ bé thôi anh có biết hay không?” Lan Khê không nhịn được ngược mắt nói.

Kiều Khải Dương lạnh lùng đưa mắt nhìn cô mấy giây, cười nhạt một tiếng.

—— Bà ấy đã sớm biết là cô đá con trai bà ấy chảy máu phải vào bệnh viện, cô cho rằng còn có thể cầu xin?

Nụ cười lười biếng tản ra, rồi dần dần mất đi, Anh dặn dò: “Sau này bà ấy có gọi em lên thì em cứ nói là nói không rảnh, nghe chưa?”

Lan Khê mặc kệ, nhẹ nhàng xoa xoa tay, tự nhận là mình xui xẻo, cô muốn đi xuống lầu.

Ánh mắt của Kiều Khải Dương trở nên lạnh lùng, tay đột ngột để lên trên lan can cản cô, gương mặt anh tuấn trở nên nghiêm túc, vẻ mặt nguy hiểm như thú rình mồi, vây cô vào giữa hai tay: “Chủ nhật này em có rảnh không?”

“Làm cái gì?” Lan Khê mất kiên nhẫn.

“Hẹn hò. Ăn cơm, đi dạo phố, hoặc là đi chỗ nào cũng được, cho em quyết định.”

—— Nhưng mà cô có nói muốn hẹn hò với anh ta sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Lan Khê đầy vẻ sầu não, mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi có việc phải về nhà, mà cho dù có rảnh tôi cũng không đi với ạn.”

Kiều Khải Dương nheo mắt lại: “Tại sao?”

“Vậy tại sao anh lại muốn hẹn hò với tôi?”

Dừng một chút, ánh mắt sắc bén của Kiều Khải Dương trở nên mê ly: “Em có người yêu sao?”

Lan Khê rũ mắt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét.

“Là học trưởng của em?”

“Không phải.”

” Đương nhiên anh biết là không phải!” Kiều Khải Dương nhếch miệng, cười thỏa mãn, “Anh đã sớm biết em sẽ không thích người đàn ông như vậy. . . .” Hai cánh tay siết chặt, ôm cô sát hơn, giống như đang ôm bảo bối của mình vậy, “Haizz Mộ Lan Khê, em nói cho anh biết đi, người đàn ông đưa em về hồi tối hôm qua là ai vậy? Hử?”

Mắt Lan Khê đột nhiên giật mình!

Tối hôm qua.

Người đàn ông đưa cô về.

Cô nhú mào, ngược mắt lên nhìn Kiều Khải Dương chằm chằm, ánh mắt trong veo ấy như muốn xuyên qua mắt anh tìm kiếm thứ gì đó. Kiều Khải Dương vui vẻ để cô nhìn, không hề có ý muốn che dấu việc tối hôm qua anh ta đến nhà trọ của cô.

“Biến thái.” Đôi môi đỏ tươi của cô nhả ra hai chữ, đẩy anh ra rồi đi ra ngoài.

Lòng ngực to lớn của phái nam làm cô khó khăn lắm mới động dậy nổi, Kiều Khải Dương lộ ra bộ dạng lưu manh nhìn Lan Khê đang khẽ cựa quậy, nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô đi về phía thang máy, nhìn cô bước vào trong, cửa thang máy từ từ khép lại, nhanh chóng hất cái cằm của mình lên nhìn cô, nở nụ cười rất chi là lưu manh: “A! Mắt của em đỏ lên rồi!”

Lan Khê liếc nhìn anh ta qua khe hở, sau đó quay đi, mặt cũng tự nhiên đỏ lên.

Nụ cười trên môi của Kiều Khải Dương dần mất đi.

Ừ, anh lại nói ngược nữa rồi, thật TMD không có cái tin tức gì tốt hết.

—— Cô thích người đó, rốt cuộc người đó là ai?

Kể từ chuyến đi Los Angeles vào bốn năm trước, Lan Khê chưa từng cùng ngồi chung máy bay với Mộ Yến Thần thêm lần nào nữa.

Lần đó, là khoảng thời gian vô cùng ngọt ngào.

Sân bay rộng lớn xa hoa, nhưng cũng rất lạnh lẽo, Lan Khê tự ôm lấy mình, cô thấy quá lạnh, ngược mắt lên liền nhìn thấy bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi đang ngồi làm việc, bộ dáng nghiêm túc, yên lặng.

Cô cũng không dám quấy rầy.

Lan Khê đi tới, ngồi cách anh một cái ghế.

“Điện thoại di động.” Anh đột nhiên lạnh giọng nói.

Giọng nói ra lệnh đó làm cho Lan Khê sồn tóc gáy, đưa mắt nhìn sang, hỏi: “Anh không đem theo?”

Mộ Yến Thần đã đưa tay ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê trắng bệch, cô thấy mình thật không có tiền đồ, lấy điện thoại trong túi ra đưa cho anh, không biết anh muốn làm gì. Chỉ thấy ánh mắt của anh nhìn chằm chằm vào màn hình, xong rồi ngược mắt lên, vuốt ve cái điện thoại của cô một hồi rồi bấm một dãy số, giọng nói trầm thấp từ tính vang lên: “Lần sau gọi vào số này, lúc nào cũng có thể gặp được anh.”

Nói xong anh đưa qua, nhìn thẳng vào mắt cô, Lan Khê ngây người, hồi lâu sau mới nhận lấy nó.

Cô không sao cả.

Cô tự nhiên nói lại cảnh sân bay quốc tế bốn năm trước, một người da trắng ưu nhã đã từng khen cô một câu: “Your boyfriend is very handsome!”

Bạn trai cô thật đẹp trai.

Lan Khê cảm thấy cuộc đời thật trêu người, nếu không thì tại sao so với bốn năm trước anh không hề thay đổi chút nào, cô cũng chưa từng gặp người đàn ông nào đẹp hơn anh hết?

Hốc mắt hơi ẩm ướt, cô thật muốn tự tát mình một cái để tỉnh táo lại.

“Ngủ không ngon?” Mộ Yến Thần nhìn mấy sợi tóc đang rơi trên trán cô, nhỏ giọng hỏi.

Lan Khê lắc đầu, cô không muốn mình trở nên nhếch nhác.

Giọng nói nhắc nhở vang lên, cô vội vàng cầm túi đi xếp hàng.

Mộ Yến Thần cũng khép laptop lại.

Trật tự ở sân bay quốc nội thật sự không thể nào so sánh được với sân bay quốc tế, đến xếp hàng cũng không có trật tự, Lan Khê không biết tại sao mình lại bị đẩy ra ngoài, nhẹ nhàng cắn môi, đang đứng suy nghĩ thì một bàn tay ấm áp chạm vào cô, kéo cô tới phía trước, hơi thở quen thuộc không ngừng tản ra, bao phủ lấy cô.

Mộ Yến Thần ngược mắt lên nhìn phía trước, không thể nào phớt lờ người ở trong ngực được, không nhìn được lại cúi đầu xuống, một cánh tay chậm rãi nhốt chặt cô vào, cầm cọ sát với mái tóc mềm mại của cô, khàn giọng nói: “Mang giày cao gót đúng là đã cao hơn được một chút.”

Sân bay bốn năm trước, Cô dùng ánh mắt để ước lượng hai người cách nhau một cái đầu, rồi nói, anh, ra nước ngoài em mang giày cao gót được không? Trước đây em cũng có mang thử rồi, chân cũng không bị đau.

Trong lòng Lan Khê run lên! Theo bản năng né ra, lại bị anh ôm chặt hơn, không thể nhúc nhích.

Người ngoài nhìn vào, cứ tưởng hai người họ là một cặp yêu nhau.

“Sao anh có thể ở đây mà làm càn như vậy, có bản lĩnh thì về đến nhà anh cũng làm vậy đi, anh trai.” Ánh mắt lạnh lùng của Lan Khê lộ ra cảnh cáo, khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo, cố ý đâm anh.

Hơi thở của Mộ Yến Thần vươn trên tóc của cô, cảm thấy rất ấm áp, anh có chết cũng cam tâm.

Nụ cười càn rỡ nở ra trên khóe môi xinh đẹp của anh, anh cắn tai cô, giọng nói đầy nguy hiểm: “Theo em thì anh có dám không?”

Lan Khê một lần nữa run lên, quả nhiên là anh điên rồi, mơ màng đánh rơi vé máy bay xuống đất.

Trên máy bay, bộ dạng càn rỡ của anh đã bớt đi một chút, công việc quá nhiều làm cho anh mệt mỏi, cứ thế nắm lấy tay cô mà ngủ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê rất khó coi, liều chết cố gỡ tay của anh ra.

175. Chương 175: Khó Kiềm Chế Cái Đầu ...

Sau mấy lần thì Mộ Yến Thần đang nhắm mắt cũng khẽ nhú mày, cúi đầu dụ dỗ cô: “Được rồi, đừng làm loạn nữa... Còn làm loạn nữa thì sẽ làm đau chính em đó.”

Xương khớp bị nắm lấy thật là đau, Lan Khê cắn môi, nhưng mà ... rốt cuộc là ai làm loạn đây? !

Thấy cô không giãy giụa nữa, lông mày đang nhíu lại của Mộ Yến Thần chậm rãi buông ra, bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô cũng chậm rãi buông ra, dịu dàng nắm lấy tay cô ở trong lòng bàn tay, ngủ thật say..

Trước kia dù dựa vào thuốc cũng không làm sao mà ngủ được, ở bên cạnh cô lại có thể dễ dàng ngủ say như vậy.

Một lúc sau, nữ tiếp viên hàng không đi đến phục vụ đồ ăn, thấy anh ngủ thì theo bản năng nhẹ nhàng đẩy anh hỏi anh muốn uống chút gì không, Lan Khê đang thiêm thiếp thấy thế thì đột nhiên tỉnh táo, vội vàng ngăn tay của cô ấy lại: “Đợi chút, cô không cần đánh thức anh ấy đâu.”

Trong đôi mắt lộ ra tia khẩn cầu, trái tim cũng đập cực kì lợi hại. Lan Khê nói xong câu này mới phát hiện bản thân quá kích động, mặt ửng đỏ: “Ngại quá, cô cứ để anh ấy ngủ đi, cứ đặt bữa trưa ở đây cho tôi là tốt rồi.”

Nữ tiếp viên hàng không cười yếu ớt: “Vậy vị tiên sinh này muốn uống gì không? Cà phê?”

Cô đã gặp qua những thương nhân như thế này thường uống cà phê, mặc dù mùi vị trên máy bay không tốt hơn bao nhiêu, nhưng phần lớn đều đã quen rồi.

Lan Khê lắc đầu: “Cho anh ấy nước suối đi.”

Cô biết rõ cường độ công việc của anh, quả thực là gần như tiêu hao hết sức lực, cứ tiếp tục như vậy thì mấy năm nữa thì cơ thể sẽ suy sụp mất

...nhưng mà Mộ Lan Khê, mày còn quan tâm anh ấy làm cái gì chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hầm hập, cô nhẹ nhàng dựa vào chỗ cũ, cũng nhắm mắt lại, nghỉ ngơi dưỡng thần. Cũng không biết khi ngủ còn có thể nằm mơ, cô mơ thấy hơi ấm quen thuộc, vừa tới gần rồi lại rời đi, sau nhiều năm, một mình cô đã học được kiên cường và dũng cảm, cũng có rất nhiều khó khăn.

Máy bay lắc lư khiến cô tỉnh dậy, khi tỉnh dậy lại đang nằm trong lòng anh.

Lan Khê kinh ngạc, nhưng trên mặt lại có ngón tay ấm áp lướt qua, giọng nói khàn khàn dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu: “Tại sao lại khóc?”

...

“Em gái, đã lâu không gặp.”

Trong không khí lạnh của thành phố C, một giọng nói trong trẻo vang lên cách đó không xa, rồi nhanh chóng tản ra.

Nụ cười rực rỡ, chói mắt của Nhiếp Minh Hiên nở rộ ngay trước mắt.

Trong nháy mắt, Lan Khê có sự kích động muốn hét chói tai.

Thoát khỏi tay của Mộ Yến Thần, cô chạy như bay qua đó, dành cho Nhiếp Minh Hiên một cái ôm thật chặt, lực va chạm khổng lồ đó khiến anh ta suýt té ngã ngã nhào.

“Ôi... Thật là nhiệt tình...” Cầm của Nhiếp Minh Hiên bị đập vào cực kì đau đớn, lấy tay che, nhưng vẫn cười rực rỡ như trước.

Cách đó không xa, ánh mắt mang theo sát khí của Mộ Yến Thần phóng đến.

Chắc chắn, mùi giấm chua thật là nồng.

“Anh nói em gái này, nếu em không đứng dậy, anh nghĩ mình sắp bị đánh rồi.” Nhiếp Minh Hiên xoa xoa tóc của cô, cúi đầu nói nhỏ.

Lan Khê chịu đựng sự kích động và chua xót khi gặp lại người quen, buông ra anh, nắm anh một quyền: “Muốn bị đánh à, thành toàn cho anh này!”

Nhiếp Minh Hiên che ngực, nụ cười càng rực rỡ hơn: “Mấy năm không gặp, trái lại em còn hung hãn hơn không ít nhỉ.”

Lan Khê đang lau chùi khóe mắt, cũng bị chọc cười.

“Biết nhà các người có chuyện, bây giờ anh cũng không nói nhiều với hai người nữa, buổi tối mở tiệc ở Thành Tây bên kia, hai người cùng đi nhé, ” Nhiếp Minh Hiên búng tay, “Muốn giới thiệu một người bạn cho hai người biết.”

Mộ Yến Thần lạnh lùng tiến lên túm lấy Lan Khê về bên cạnh mình, nắm ngón tay lồng vào nhau, nắm chặt trong lòng bàn tay, thần nhiên ném ra một câu: “Chúc mừng cậu sắp kết hôn.”

Nhiếp Minh Hiên nhú mày dăm trả lại một quyền: “Chúc mừng cái rắm, mình phải kết hôn với ai cậu còn không biết sao?”

Hôn nhân chính trị, TM(1) quá ghê tởm.

(1)TM (hay TMD): Con mẹ nó => Mộ câu chữ của giới trẻ TQ.

“Thân thể, bối cảnh đối phương cũng xứng với cậu, cậu còn ghét bỏ cái gì?” Mộ Yến Thần không mặn không nhạt hỏi anh ta một câu.

“Mình ghét bỏ cái gì?” Nhiếp Minh Hiên cười như không cười, “Tại sao cậu không tự hỏi xem bản thân cậu ghét bỏ cái gì, mấy năm nay xung quanh cậu có ít phụ nữ lượn quanh à? Cậu nói xem có người nào không tốt, để mình nhìn xem có ai không xứng với cậu?”

Mộ Yến Thần thu hồi ánh nhìn lạnh lẽo, mặc kệ anh ta.

Nhưng ở bên cạnh, nụ cười trên mặt Lan Khê nhất thời cứng lại, trái tim cũng dần dần lạnh xuống, vẫn muốn thoát khỏi tay của anh.

Mộ Yến Thần không buông ra, cuối cùng dứt khoát ôm chặt thắt lưng của cô ôm vào trong ngực, nói thật nhỏ: “Em nói xem, bây giờ có muốn anh ở đây hôn em không, em cứ làm loạn đi.”

Nhiếp Minh Hiên nhìn ra chút manh mối, đặt nắm tay lên môi khẽ dềnh hắng, xấu xa nở nụ cười yếu ớt: “Chú ý một chút, lão Lưu nhà các người đang ở bên ngoài chờ đợi, mình đi vào thông báo trước, tránh cho hai người khó nén được tình cảm.”

Khó kiềm chế cái đầu...

Lan Khê hơi nhú mày, ngược mắt muốn đáp trả anh ta một câu, nhưng đột nhiên đối diện với ánh mắt của Mộ Yến Thần, thì lại lạnh lùng thu về.

...thật đúng là, mấy năm qua đều có ong bay bướm lượn xung quanh, thật hạnh phúc.

Mặc dù tâm tình phức tạp, nhưng Lan Khê vẫn biết, chuyện đầu tiên khi bọn họ quay về không phải là ôn chuyện với bạn cũ, mà là đi bệnh viện, đây cũng là nguyên nhân khiến bọn họ nhất định phải trở về, rốt cuộc tình trạng của Mạc Như Khanh như thế nào, cũng không có ai biết rõ cho lắm.

Trong bệnh viện mùi nước sát trùng vẫn nồng như trước đây.

Mộ Minh Thăng chống gậy, khi nhìn thấy một nam một nữ đang đi từ phía cuối hành lang phía trước đến thì trái tim trong lồng ngực cũng mạnh mẽ nảy lên như dờn núi lấp bể, cảm giác chua xót đến nghẹt thở chặn ngang trong cổ họng, đôi mắt già nua vẫn đục của ông không ngừng chớp chớp, cũng không biết làm thế nào để đối mặt với bọn họ.

Đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, có khúc mắc, oán giận nào không thể tiêu trừ cơ chứ?

Đã từng có người bạn cũ khi gặp lại ông đã nói: “Minh Thăng à, con cái bây giờ đều như con điều thả ra ngoài, có thể nắm một đầu dây để nhìn bọn họ là cũng không tệ rồi, ông còn có thể hi vọng bọn họ suốt đời đều ở bên cạnh mình sao?”

Nhưng mà không giống nhau.

Không giống với nhà họ Mộ của ông.

Con cái trong nhà họ Mộ của ông khi thả ra ngoài thì sẽ không muốn quay về, ông làm chủ một gia đình, đã có bao nhiêu thất bại?

“Cha.”

“Ba.”

Hai tiếng gọi, một trước một sau, ngữ điệu và tâm tình cũng không giống nhau. Khi Mộ Minh Thăng nghe thấy thì trong lòng cũng đau đớn từng đợt.

“Ừ...” Bàn tay già nua của vuốt ve gây chóng, ngừng đầu ý bảo, “Yến Thần con vào xem một chút đi, mẹ con vừa mới trải qua hai lần kiểm tra, kết quả được đưa ra cũng không có bệnh gì cả, rất kì quái, con vào thăm bà ấy đi.”

Ánh mắt của Mộ Yến Thần vẫn lạnh nhạt, cúi đầu xuống trước mặt của Lan Khê, nhẹ nhàng vuốt ve rồi nói thật nhỏ: “Không muốn đi vào thì ở bên ngoài chờ anh, đừng đi loạn, cũng đừng để anh không tìm được em, nghe chưa?”

Lan Khê kinh ngạc, ánh mắt đang đặt trên khuôn mặt của cha cũng thu lại, không biết tại sao tự nhiên lại cảm thấy trong giọng nói ra lệnh của anh lại có một chút khẩn cầu.

Nhất định là cô nghe nhầm rồi.

Tùy tiện gật đầu một cái, rồi nhìn bước chân của anh đi vào.

Lan Khê đứng nguyên tại chỗ sợ run mất một lúc, cuối cùng thì có chút không chịu nổi không khí ngột ngạt như vậy, đi đến nhẹ nhàng ôm lấy hông của cha mình, cảm thấy ông hơi cứng người lại, cô tựa vào lồng ngực của cha, nhẹ giọng nói: “Cha. Con nhớ cha lắm.”

...

Trong phòng bệnh, vẻ mặt của Mạc Như Khanh hơi tiêu tụy, nhưng khuôn mặt vẫn tao nhã như trước kia, khi nhìn thấy Mộ Yến Thần, thì ánh mắt kịch liệt run lên một cái.

“Mẹ cũng không mắc bệnh nặng gì, cũng chỉ là có mấy đêm ngủ không ngon, đầu óc ba con căng thẳng nên nhất định bắt mẹ đi kiểm tra, nếu có thể kiểm tra ra cái gì thì coi như xong, nhưng mà có sao?” Mạc Như Khanh ném báo cáo sang bên cạnh, vẻ mặt rất không tự nhiên.

Mộ Yến Thần ngồi ở bên cạnh, trầm tĩnh như nước, cũng không nói lời nào chỉ ngưng mắt nhìn bà.

“Đúng rồi, sao lần này con về mà không đi cùng với Mục Nhiễm?” Mạc Như Khanh lui về phía sau nhìn một chút, nhíu mày nói, “Không phải con bé đi theo con đến Los Angeles rồi sao? Tại sao con không dẫn con bé cùng về nước?”

“Cô ta vs tôi có quan hệ gì, sao tôi phải dẫn theo cô ta?” Mộ Yến Thần nâng đôi mắt lạnh lẽo lên, đây chính là câu nói đầu tiên từ khi đến đây.

Mạc Như Khanh cứng đờ! Sắc mặt cực kì khó coi.

“Làm sao con có thể nói như vậy, tâm ý của con bé Mục Nhiễm kia đối với con không phải con hiểu rõ sao? Tuổi của con cũng không còn nhỏ, tại sao lại không nghĩ đến việc thành gia lập nghiệp để nhanh chóng ổn định lại? Mục Nhiễm đi theo con bốn năm, hai đứa đã sớm chiều chung đụng....”

“Tôi với cô ta không ở cùng bang, bà nghe ai nói là sớm chiều chung đụng?” Lông mày lạnh lẽo không kiên nhẫn nhíu lại, ngón tay thon dài xoa xoa mi tâm, cười lạnh một tiếng, “Hơn nữa, tâm ý của cô ta, tôi cũng biết rất rõ, Nhan Mục Nhiễm, cô ta rất lợi hại đó.”

Nghe thấy giọng nói lạnh lùng nguy hiểm, cả người Mạc Như Khanh run rẩy!

“Con có ý gì? Chẳng lẽ con bé yêu con là giả”

“Thân thể bà không hề có bệnh đúng không?” Mộ Yến Thần khoanh hai tay, lạnh lùng ngắt lời bà, cười yếu ớt mỉa mai hoặc trên khóe môi tạo thành đường cong giễu cợt, “Hẳn là bà chỉ lo lắng chuyện tôi chưa kết hôn, cho nên mới gấp gáp bảo người ta gọi điện thoại liên lạc cho tôi như vậy, có phải hay không? Bà yên tâm, về sau không cần bà quan tâm chuyện này nữa, tôi có chừng mực của tôi.”

“Con thì có chừng mực gì!” Mạc Như Khanh từ trên giường bệnh bật dậy, đôi mắt hạnh mở trừng trừng, “Con cho rằng mẹ không biết à, con....”

“Bà biết thì làm sao?” Mộ Yến Thần tiếp tục cười lạnh, “Bây giờ bà vẫn cảm thấy bản thân còn có tư cách dùng thân phận mẹ ruột để uy hiếp tôi à?”

Sắc mặt của Mạc Như Khanh nhất thời trắng bệch như tờ giấy, sự buồn bực trong lòng chỉ muốn nổ tung ngay lập tức.

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, ngay trước mắt thoáng hiện lên bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp, ánh mắt quét một vòng quanh Mạc Như Khanh, cũng không muốn nói chuyện, đưa điện thoại của Mộ Yến Thần ra, giọng nói lạnh lạnh: “Kêu bốn lần rồi, có phải có việc gấp hay không? Anh có muốn nhận không?”

Con người Mạc Như Khanh trợn to, lúc này mới giật mình tỉnh ngộ, thì ra là bọn họ cùng trở về? !

Giờ phút này, sát khí lạnh thấu xương trong đôi mắt sâu thẳm của Mộ Yến Thần mới biến mất một chút

Ánh mắt nhu hòa hơn, nhưng vẫn lạnh lùng như trước, anh ngưng mắt nhìn cô rồi nói thật nhỏ: “Bớt lo nghĩ đi, thân thể tự nhiên sẽ tốt hơn, nếu không ngay cả tôi cũng không giúp được bà.”

Nói xong bóng dáng cao ngất của anh đứng dậy, một tay nhận lấy điện thoại di động, một tay đưa ra nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của Mạc Như Khanh ở phía sau lưng, mở cửa đi ra ngoài.

Lan Khê liếc mắt về phía Mạc Như Khanh đang nhìn với ánh mắt kinh ngạc, trái tim cũng không nhịn được mà đập thình thịch.

Cẩn môi, cô nhìn chăm chú vào người đàn ông ở trước mặt, thật sự cảm thấy anh quá to gan lớn mật rồi.

“Buổi tối đến chỗ Minh Hiền, chuẩn bị một chút đi, đợi anh đi với em chọn một bộ quần áo.” Anh nâng khuôn mặt của cô lên dịu dàng dặn dò, giống như mới vừa rồi sóng to gió lớn chưa hề xảy ra.

Lan Khê khẽ nhíu lông mày lại: “Không phải là muốn gặp gỡ bạn bè bình thường thôi sao? Tại sao lại cần chuẩn bị?”

Mộ Yến Thần khẽ hôn xuống sườn mặt của cô, ánh mắt thâm thúy, nửa như ra lệnh, nửa như xoa dịu: “Nghe lời đi.”

Hết chương 175

176. Chương 176: Là Do Anh Quá Nóng Lòng

Nghe lời.

Anh bảo cô nghe lời?

Ngữ điệu nhẹ nhàng như vậy làm cho Lan Khê không thể nào kháng cự được, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rũ xuống, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn, muốn tránh khỏi bàn tay của anh, tay kia nắm chặt lại. Cả người Lan Khê đều đầy mồ hôi, không nhịn được bấm anh một cái, ánh mắt không cam lòng ngược lên nhìn anh.

Mộ Yến Thần nhắm mắt lại, nhẹ nhàng tựa vào trán cô hưởng thụ bộ dạng lúc này của cô.

Lan Khê cắn môi, anh mất như chực sẵn nước mắt, hàm răng cắn chặt cánh môi đỏ tươi, làm cho nó trở nên trắng bệch.

.

Trong tòa cao ốc rộng lớn xa hoa ở thành phố C, sau nửa năm sửa chữa liền trở nên đẹp đến chói mắt, đường như đây là khu mua sắm và tiêu phí lớn nhất thành phố này, cũng nhờ ánh sáng lộng lẫy, chói lóa đó mà những vị khách vào đây cũng trở nên sang trọng hơn.

- - Chỉ chọn quần áo thôi mà, tại sao lại đến chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê hơi tái nhợt, tiếng giày cao gót dừng lại, không nhịn được liền lật bảng giá của bộ đồ ra xem, khi cô nhìn thấy sáu con số ở trên đó thì tay lập tức bỏ ra cứ như là sợ bị phỏng vậy!

Sáu con số.

cô thật muốn ngửa mặt lên trời mà thở dài, cô cực khổ làm việc cả một năm, không lẽ chỉ bằng một bộ đồ thôi sao?

Cách đó không xa có người quay lại, cau mày nhìn cô: “Em nhìn cái gì vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê liền đỏ lên!

Buông bộ đồ ra, cô cố bình tĩnh lại, ánh mắt trong trẻo: “Nhìn xem nó đẹp hay xấu, quần áo ở đây không đẹp chút nào.”

Giọng nói của cô rất nhỏ, nhưng cũng đủ để nhân viên bán hàng ở bên cạnh nghe được, đôi mắt đẹp trừng lớn đầy giận dữ nhìn cô!

Ánh mắt của Mộ Yến Thần trở nên dịu dàng, nói thật nhỏ: “Theo anh.”

Trong lòng Lan Khê đầy căng thẳng, hơi thở cũng trở nên khó khăn, nhưng vẫn đi theo sau anh, có mấy lần cô muốn quay về, thật muốn kéo anh rời khỏi đây, nhưng hình như anh phát hiện ra ý đồ của cô, lúc ở trong thang máy đi lên lầu ba liền chụp lấy tay cô nắm chặt lại, đi phía trước bảo vệ cô.

“Mộ Yến Thần tôi không muốn....”

cô còn chưa nói xong, thì đã bị anh kéo đi như điên đến một cửa tiệm.

“Em tự chọn hay là muốn anh giúp em?” Hơi thở ấm áp của anh phả ra, giọng nói lãnh đạm vang lên.

Lan Khê chỉ cảm thấy mình không thở nổi nữa rồi!

Nhìn thấy một cặp tình nhân kỳ lạ, nhân viên bán hàng liền nở nụ cười tươi bước lại gần: “Để tôi lựa giúp vị tiểu thư này chọn đồ được không? Đảm bảo tôi sẽ làm cho cô hài lòng! Được không tiên sinh?”

Mộ Yến Thần nhẹ nhàng ôm lấy eo Lan Khê, hôn lên tóc cô một cái, ý bảo cô cứ đi đi...

Làm cho nhân viên bán hàng vô cùng hâm mộ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê xanh mét.

- - Nếu như bọn họ biết được người đàn ông đang thân mật với cô là anh trai ruột của cô, thì họ sẽ nghĩ gì?

Nhưng cô còn chưa kịp định thần lại thì đã bị nhét quần áo vào trong tay rồi, Lan Khê chỉ biết ngu ngơ đi thay đồ.

Lúc cô ở cửa phòng thử đồ ra, liền cảm thấy ánh sáng bên ngoài thật chói mắt.

Ở trên chiếc ghế sa lon đối diện, Mộ Yến Thần đang xem tạp chí cũng tự nhiên ngẩng đầu lên, một ánh sáng chói mắt liền thoáng qua trong mắt anh.

“Quá hử hang, đổi cái khác.” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Sau một hồi lựa chọn, anh đều từ chối hết, đến lúc này tự nhiên Lan Khê phát hiện - - Tại sao cô lại phải thử đồ cho anh xem chứ? Tại sao lại để anh quyết định?

cô ưu sầu đẩy cửa ra, cảnh cáo: “Tôi không thay nữa, chọn cái này đi!”

Dưới ánh sáng, khuôn mặt cau gắt, thẹn thùng của cô vô cùng xinh đẹp.

Mộ Yến Thần ngước mắt lên, nhìn bộ váy lụa dài tới gối ở trên người cô thật lâu, rất dịu dàng, rất quyến rũ, phần da thịt trắng ngần ở cổ lộ ra vô cùng chói mắt.

Ánh mắt của Mộ Yến Thần trở nên vô cùng sắc bén, để chân xuống, lấy cái áo khoát ở bên cạnh, khoát lên người cô, rồi nhanh chóng ôm cô vào lòng: “Trước đây có mặc như thế này lần nào chưa?”

Trong những năm anh rời đi, cô có mặc như thế này cho người đàn ông khác nhìn không?

Lan Khê cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng ngước lên: “Tôi là học sinh!”

không phải cô chỉ mới tốt nghiệp thôi sao?

Hình như Mộ Yến Thần cũng biết là do mình suy nghĩ quá nhiều, nên ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn, tự nhiên anh ý thức được, suốt mấy năm qua, cô được thời gian mài dũa nên càng lúc càng xinh đẹp hơn, nhưng không phải chỉ là hình ảnh nhìn, mà tất cả đàn ông trên thế giới này đều nhìn thấy.

Ánh mắt liền trở nên lạnh lùng, lấy tay đặt lên cổ cô, khàn giọng hỏi: “Dây chuyền đâu?” trên cổ cô trống không.

“Tôi ném rồi, không lẽ anh muốn đánh tôi ngay tại đây chứ?” Lan Khê cố ý nói.

“sẽ không” Mộ Yến Thần bất bỏ, trên môi liền xuất hiện một nụ cười lạnh môi mỏng nhích lại gần vành tai nhạy cảm của cô nói: “Anh sẽ lập tức bóp chết em... Sau đó sẽ đi theo em ngay.”

Giọng nói đó, làm toàn thân Lan Khê run rẩy.

Mộ Yến Thần ôm cô chặt hơn, cười nhạt nhẽo, đi đến quầy thanh toán.

“cô không cần quẹt thẻ của anh ta, tôi trả!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê trở nên quật cường, kéo tay anh lại rồi đưa thẻ của mình ra.

Làm cho nhân viên bán hàng vô cùng kinh ngạc!

Gương mặt anh tuấn của Mộ Yến Thần càng trở nên lạnh lùng hơn, kéo cô lại, rồi tiếp tục đưa thẻ tới, nhân viên bán hàng lập tức tỉnh ngộ, vội vàng cầm đi quẹt.

“Mộ Yến Thần tôi không cần” cô gấp gấp hô to “Ai biết được anh dùng cái thẻ đó mua đồ cho bao nhiêu người phụ nữ, qua tay biết bao nhiêu người rồi!”

Ánh mắt của Mộ Yến Thần sắc lạnh hơn, nhưng lại cố kìm nén sự tức giận ở trong lòng lại, trừng mắt nhìn cô: “ Bao nhiêu người phụ nữ”

”Mộ Yến Thần, có phải anh làm như vậy là để chứng minh với tôi, anh đã sớm không còn như xưa? Tôi không biết quý trọng, thì cũng sẽ có biết bao nhiêu người phụ khác quý trọng Anh có phải không ? » Lan Khê ngửa đầu hỏi.

Mộ Yến Thần buồn bực trong lòng, cười lạnh, cúi đầu nói : « Mộ Lan Khê, em cũng vậy thôi. »

Em cũng đã sớm không còn giống như xưa nữa rồi.

Nhiệt độ ở sau lưng càng lúc càng nóng, nhưng cả người cô lại lạnh như băng.

Lan Khê bị câu nói của anh làm cho kích động, chớp mũi chua xót, mắt ngấn nước, sáng trong, rút tay ra khỏi quầy, khẽ run rẩy.

Ừ, cô đã thay đổi.

Bốn năm qua, anh vẫn cứ rực rỡ nhu vậy, vô cùng chói mắt, hoàn toàn khác với cô. cô bị mắc chứng sợ bóng tối, cô có khuyết điểm, cô từng sảy thai, thậm chí cô còn không biết làm sao để thích người khác, làm sao để tiếp nhận tình cảm của người khác... cô đã không còn là Mộ Lan Khê của ngày trước nữa rồi.

« Tiểu thư, quần áo của cô. » Nhân viên bán hàng đưa túi đồ cho cô.

Lan Khê cố nén nước mắt đưa tay nhận lấy.

trên đường đi, anh gọi cho Nhiếp Minh Hiên để xác nhận số phòng, sau khi cúp điện thoại, Mộ Yến Thần cũng không nói gì thêm nữa.

Anh trở nên lạnh lùng hơn, chẳng phải lúc đầu vẫn còn rất tốt sao, không hiểu sao tự nhiên lại cãi nhau như thế này, có lẽ là do anh quá nóng lòng, nên mới bức cô như vậy.

Nghĩ như vậy, lúc xe dừng lại trước khi giải trí, tìm anh cũng mằm lại, anh đưa tay ôm lấy cô.

Lan Khê cũng không thềm để ý tới, mở cửa xe đi xuống.

Đến trước quầy cô trực tiếp nói tên của Nhiếp Minh Hiên ra, liền có hầu bàn dẫn cô đi vào phía trong.

Bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của Mộ Yến Thần theo ở phía sau, neho mắt lại nhìn cô, cảm thấy cô thật giống với bốn năm trước, lời nói lúc nào cũng mạnh mẽ như vậy, làm người khác cứ tưởng rằng cô không sao cả, cô vô cùng kiên cường, nhưng anh lại không yên tâm để cho cô kiên cường như vậy.

« Nhiếp thiếu gia, khách của ngài đã tới. » Người hầu bàn cười lễ phép nói.

Lân Khê đi tới trong ánh sáng mờ hồ cô chỉ nghe được tiếng hoan hô.

cô mở mắt ra, liền thấy một gương mặt bờ ngõ ở trước mặt mình, mặt liền trở nên ngượng ngùng giống như đoá hoa đào nở rộ, làm cho người ta không khỏi si mê.

« Anh trai em đâu ? » Nhiếp Minh Hiên phát giác có cái gì đó không đúng, nhú mày mà hỏi.

Lân Khê lắc đầu, nhận lấy ly rượu từ người bên cạnh, ngồi xuống uống gần một nửa, không để ý đến anh nữa.

Nhiếp Minh Hiên đang muốn đứng dậy liền nhìn thấy Mộ Yến Thần đi tới, ánh mắt sáng quắc của anh rơi vào ly rượu trên tay người nào đó, Nhiếp Minh Hiên đại khái hiểu được chuyện gì đang xảy ra, kéo tay áo của người bên cạnh ý muốn người đó đổi chỗ khác.

Ngồi bên cạnh là cô gái tóc xoắn dài đến eo, đang chơi với cái bật lửa, bắt đắ dĩ đi qua chỗ khác, đổi chỗ cho anh.

« Xin chào, tôi là Tô Noãn, là vị hôn thê của Nhiếp Minh Hiên. » Tô Noãn nhìn cô gái đang cầm ly rượu ở bên cạnh, cau mày nói.

Lân Khê cười nhạt, nhìn nửa ly rượu trên tay tỏ vẻ không hài lòng, rồi lại rót thêm một ly nữa : « Là cô dâu mới sao ? Vậy tôi mời cô một ly, chúc cô hạnh phúc, sớm sinh quý tử ! »

Thấy cô tự nhiên lại rót một ly rượu đầy, Tô Noãn cau mày chặt hơn, rồi lớn tiếng nói : « Cái gì mà cô dâu mới chứ, chúng tôi chỉ mới đính hôn chứ chưa có kết hôn, có quỷ mới lấy anh ta ! »

Lân Khê uống đến vui vẻ, cô chóng mặt nên cũng không muốn quản nhiều nữa.

Nhiếp Minh Hiên nhìn người đàn ông bên cạnh đang xoa mi tâm, cười nói : « Hai người lại cãi nhau ? »

Môi mỏng của Mộ Yến Thần mím chặt lại, hồi lâu sau mới phiền não mở miệng : « không biết cô ấy nháo cái gì... » Lúc mở mắt ra, ánh mắt của anh cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, Tô Noãn sắp lại gần nhưng không biết phải nói gì, nên muốn kéo cô ấy sang đây, nhưng lại bị Nhiếp Minh Hiên ngăn cản.

« Vậy rốt cuộc lần này cậu quay về là để làm cái quái gì vậy ? » Nhiếp Minh Hiên câu cười câu nghiêm túc hỏi anh, « Minh cứ tưởng là sau bốn năm cậu sẽ hiểu được, không nhất thiết phải dây dưa với người phụ nữ mà cậu không thể sống chung cả đời được, cho dù cậu không thích Mục Nhiễm, nhưng ít nhất cũng phải có một người ở bên cạnh cậu chứ... Cậu hãy nhớ tới những sai lầm trước kia đi, chẳng lẽ cậu còn không bỏ được cô ấy ? Đừng quên cho dù có trải qua bốn năm đi chăng nữa thì cô ấy vẫn là em gái của cậu. »

Mộ Yến Thần tỉnh táo lại, lẳng lặng bóp một cái ly suy nghĩ, hồi lâu mới nói : « cô ấy không phải. »

Nhiếp Minh Hiên bị những lời này chọc tức làm i mắt giật giật không ngừng !!

Tiếng nhạc quá lớn, anh còn cho là mình nghe lầm.

Nụ cười vẫn còn móc tại khóe miệng, nhưng không còn tự nhiên như trước nữa, Nhiếp Minh Hiên hỏi lại lần nữa: “Cậu đang nói cái gì vậy?”

177. Chương 177: Say Rượu Lại Càng Trở Nên Hấp Dẫn Hơn

Môi mỏng khẽ mở ra, vẫn còn muốn nói thêm gì nữa nhưng điện thoại trong túi áo lại reo lên.

Ánh mắt của Mộ Yến Thần mờ hồ.

Số điện thoại này ngoài cô ra thì chỉ có mình William biết, mà trước khi nghĩ phép anh đã dặn là chỉ khi nào có chuyện quan trọng mới được phép gọi, chắc chắn là có chuyện gì đó rất quan trọng, nếu không sẽ không gọi anh vào giờ này đâu.

“Cậu trông em ấy giúp mình.” Mộ Yến Thần dặn dò một câu, rồi đi ra ngoài nghe điện thoại.

Nhiếp Minh Hiên bị lời nói của anh làm cho sợ hết hồn, chưa kịp hỏi gì thì anh đã đi ra ngoài, trong lòng lại bồn chồn không thôi, nhìn sang bên cạnh liền nhìn thấy hai cô gái xinh đẹp với hai phong cách khác nhau đang ngồi trên ghế sa lon cười nói tự nhiên, nhìn sơ thì có thể nói Tô Noãn cũng hợp với Lan Khê, chỉ là nụ cười thì mang theo ý nghĩa khác nhau.

Nhiếp Minh Hiên lạnh lùng nghiêng đầu sang chỗ khác uống rượu, người phụ nữ đáng chết đó, rõ ràng chỉ những lúc nói xấu anh mới trở nên vui vẻ như vậy.

.....

Lúc Mộ yến Thần trở lại, mày lạnh lùng nhíu lại, làm cho căn phòng lạnh lẽo này xem chút nữa cháy bùng lên.

Bởi vì thấy Lan Khê núp mặt trong sofa, nụ cười quyến rũ, ướt át, áo choàng mà anh chọn giúp cô rút ra, sau lưng hở một mảng lớn làm lộ ra phần da thịt mềm mại, mái tóc rơi xõa trên đó càng làm cho cô trở nên quyến rũ hơn. Tô Noãn chỉ mấy vết sẹo ở trên xương quai xanh của cô, hỏi cô sao lại bị như vậy, Lan Khê đang cười thì chợt co rúm lại, ánh mắt sắc bén của đám đàn ông ở gần đó như lang như hổ nhìn cô chăm chăm.

Sắc mặt của Mộ yến Thần lạnh xuống.

Cởi xuống áo khoác đắp lên trên người cô, tay còn lại kéo cô vào trong ngực, không để ý đến sự giãy giụa của cô mà lạnh giọng hỏi: “Ai chuốc say em ấy?”

Giọng nói âm lãnh vô cùng bức người, trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc, ánh mắt mọi người đều nhìn sang bên này, giật mình không giám trả lời, Nhiếp Minh Hiên cũng hơi ngà ngà, bị hỏi như vậy liền trở nên tỉnh táo.

Thấy không ai trả lời, Mộ Yến Thần cười lạnh, ôm cô vào trong ngực: “Tôi hỏi lại lần nữa, là ai chuốc say em ấy?”

Nhiếp Minh Hiên không chế hơi men mà đứng dậy: “Mình, mới vừa rồi mình còn thấy cô ấy rất tốt mà.....”

Tô Noãn ngồi trong góc vẻ mặt rất chi là vô tội, nháy nháy mắt nói: “Tửu lượng của cô ấy quá kém, mới uống có hai ly mà đã say mềm như thế rồi.”

Tốt.

Ánh mắt của Mộ Yến Thần lạnh như băng nhìn cô gái tóc xoăn ngồi trong góc, cười lạnh, chuyển cô qua tay khác, rồi nhẹ giọng cảnh cáo Nhiếp Minh Hiên: “Quản lão bà của cậu cho tốt vào.”

“Tôi đỡ cô ấy giúp anh.” Tô Noãn linh hoạt đứng dậy.

“Tránh ra.” Mộ yến Thần lạnh lùng nói, rồi ở trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc đó ôm cô đi.

.....

Hia chân Lan Khê đứng không vững, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên nóng bỏng, vừa đỏ vừa mê mang, ngửa đầu hỏi: “Anh dẫn tôi về nhà hả?”

Mộ Yến Thần một tay ôm cô một tay mở cửa xe, ánh mắt lạnh như băng vô cùng đáng sợ.

— Cũng không tệ lắm, còn có thể nói rõ ràng nguyên câu.

“Vậy anh mau lái xe đi.” Lan Khê vừa nói vừa đẩy vào anh ra, vung ngón tay lên. “Anh nhớ nhé, nhà tôi ở bên kia chứ không phải bên này.”

Tay của cô chỉ lung tung.

Áo choàng nhanh chóng rơi xuống. Mộ Yến Thần lạnh lùng túm lấy áo khoác trở lại cho cô, hận không bóp chết đám đàn ông nhìn cô lúc này, nhỏ giọng nói với cô: “Được rồi, đừng quậy nữa, say thì cũng đừng có làm loạn.”

Trong mắt Lan Khê tràn đầy uất ức, nước mắt chảy ra: “Anh không biết tôi ở đâu mà còn đòi chở tôi về! Anh nghe rõ chưa hả? Tôi là cô nhi! Anh muốn chở tôi về đó sao? Đó không phải là nhà của tôi!”

cô nói hơi lớn tiếng, làm cho người bảo vệ đứng bên ngoài hết hồn, nhìn sang bên này.

Mộ Yến Thần nhanh chóng ôm người đang gầy rộc đó vào lòng, ấn cổ cô, ánh mắt lạnh lùng lúc này cũng chỉ có thể thu lại để dỗ dành cô: “Anh biết rồi..... Anh biết rồi, em đừng không vững thì ôm anh này.....”

Lan Khê vùi đầu ở trong ngực anh, uất ức ôm chặt lấy hông của anh.

Cho đến khi Mộ Yến Thần nhét cô vào trong, cô liền y như bạch tuộc quấn lấy anh không chịu buông, làm ặt của Mộ Yến Thần đỏ lên, giữ chặt lấy hông của cô, đè cô xuống, mạnh mẽ chiếm lấy bờ môi của cô hôn tới tấp, rất muốn ăn cô ngay.

Vị ngọt ngào của rượu vẫn còn vương trên đầu lưỡi, Mộ Yến Thần hôn sâu hơn, Lan Khê không thể thở nổi, cả người thắm đầy mồ hôi, lúc này mới đang hoảng một chút, vùi ở mình trong lớp sương mù ở trên xe mặc cho anh định đoạt.

Anh bước ra khỏi xe, gió lạnh thổi vào người làm cho anh tỉnh táo lại được một chút, Mộ Yến Thần nhẹ nhàng thở dài, cởi nút áo ở cổ ra, chỉ hy vọng mình đừng ở chỗ này mà mất khống chế.

“Rầm!” tiếng cửa xe đóng lại, anh đi một vòng quanh xe.

Vừa rồi cô giơ tay chỉ về hướng nhà họ Mộ, cũng đủ thấy được trong lòng cô bài xích nó như thế nào, đầu óc Mộ Yến Thần hỗn loạn, anh thật sự muốn dẫn cô đến một nơi nào đó cách xa nơi này ra, anh nhìn và trong bóng đêm mờ mịt, đưa ra quyết định.

Ai biết được! Lan Khê ngừng nao loạn được một lúc, nửa đường lại bắt đầu làm ầm ĩ.

Kéo cửa sổ xuống, gió lạnh ùa vào, Lan Khê bị gió lạnh làm cho run rẩy, sau đó nhanh chóng chồm ra ngoài cửa sổ hét lớn: “Mẹ, con đã trở về.....!”

Mộ Yến Thần ngồi ở chỗ tài xế hít một hơi thật sâu, vội vàng giảm tốc độ lại.

Động tác của cô làm anh hoảng sợ, đưa mắt nhìn về phía trước, một tay lái xe, một tay ôm lấy hông của cô, giọng khàn khàn đầy yêu thương nói: “Ngồi xuống đi Lan Khê, đừng đưa đầu ra ngoài như vậy, nguy hiểm lắm...”

Lan Khê không thích bị anh ôm trở lại, nên liều mạng giãy giụa, mắt nhìn thấy cảnh vật ở phía trước, lại vui mừng đứng lên: “Xem kia! Anh có thấy tiệm kem ở đằng trước không? Anh mau dừng xe lại đi, anh dừng xe lại mau, tôi muốn ăn kem!”

Mộ Yến Thần cau mày muốn ôm cô trở lại: “Lan Khê, đã trễ thế này rồi, không nên ăn kem đâu...”

“Anh mau mua đi!” cô cau mày ra lệnh.

“Lan Khê!”

“Anh tránh ra!” Ánh mắt của cô lại bắt đầu sóng sánh nước, ở dưới màn đêm như thế này, bất kể ai nhìn thấy cô như thế này cũng đều cảm thấy đáng thương. “Đừng có để ý đến tôi! Anh trai của tôi nhất định sẽ mua cho tôi, anh là ai mà quản tôi chứ!”

cô vừa nói vừa mở cửa xe ra.

Cửa xe mở ra, sắc mặt của Mộ Yến Thần trở nên tái nhợt, ánh mắt tối sầm, rồi đột ngột chuyển tay lái, dừng xe lại, đợi xe dừng lại hẳn anh mới quay sang nói với cô bằng giọng khàn khàn: “Được rồi, anh đi mua, anh sẽ đi mua ngay bây giờ. Đừng làm loạn nữa...”

Anh bị cô hành hạ đến nỗi sắp điên lên rồi.

Nhốt cô ở trong xe, Mộ Yến Thần đi tới tiệm kem, dưới màn đêm như thế này, anh cảm thấy thật khó thở, ngực trái của anh đau dữ dội.

Anh mua một ly kem Việt Quất cho cô, cô liền không náo loạn nữa.

Mộ Yến Thần nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô, lại phát hiện cô cầm ly kem mà khóc.

Lúc này trời cũng không còn sớm nữa.

trên đường đi, cô và anh không nói với nhau câu nào.

Lúc xuống xe cô có hơi choáng váng, Lan Khê cảm thấy khó chịu, thậm chí đến cửa thang máy rồi mà còn không biết, phải bấm mấy lần nữa, cô mơ màng đi vào trong thang máy, đến nơi cô còn không kịp đợi cửa phòng mở ra mà đã cởi giày ra khỏi chân.

Giày cao gót làm chân cô đau.

cô ăn một miếng kem thật lớn rồi vứt hũ đi, nhúu mày lại, thế mới biết mình sai.

một ngụm lớn kem ở trong miệng, cô không thể nào nuốt hết được, đầu lưỡi lạnh đến nổi tê cứng, Lan Khê khóc không ra nước mắt, lấy tay quẹt quẹt vào miệng cho bớt lạnh.

Mộ Yến Thần bỏ áo khoác vào trong sọt đồ rồi xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhanh chóng bị cô làm cho bối rối, quần áo xinh đẹp cộng với động tác ngây thơ của cô làm cho anh không nhịn được mà cau mày, lấy vài tờ khăn giấy đi lại gần cô.

“Đừng có ăn nữa, nhả ra đi.”

Lan Khê như được đại xá, vội vàng nhả kem trong miệng vào tay anh, cau mày lại.

Cẩn môi, cô lạnh đến mức không chịu nổi.

Mộ Yến Thần lạnh lùng đem khăn giấy vo thành một cục vứt đi, sau đó xoay người, tiến thêm một bước, chống tay lên cửa làm điệu bộ vô cùng thân mật với cô, sau đó môi mỏng sáp lại gần, đặt ở trên đôi môi lạnh lẽo của cô mà trần trọc.

Cả người Lan Khê khẽ run, chưa kịp phản ứng, thì cái lưỡi nóng bỏng của anh đã xâm nhập vào trong miệng cô, cưỡng chế tiến vào nơi tư mật đầy mẫn cảm của cô, nhẹ nhàng nâng cái lưỡi lành lạnh của cô lên, hơi thở của anh trở nên nặng nề, đem toàn bộ cơ thể nhỏ bé của cô dán vào trên cửa, một lần nữa nếm lấy mùi vị ở trong miệng cô, xâm chiếm cả linh hồn của cô.

Cái lưỡi của cô từ lạnh như băng dần trở nên nóng bỏng, rồi đến cả cơ thể của cô cũng trở nên nóng như lửa đốt.

Cái lưỡi đột ngột vọt tới vừa đau vừa kích thích làm cho toàn thân cô tê dại! Lan Khê run lên một cái, chớp mũi rịn mồ hôi, ánh mắt ướt ươn ướt mở ra, cơ thể nóng bỏng của anh làm cho cô dần lấy lại ý thức.

“Tỉnh rồi hả?” Mộ Yến Thần dựa vào trán của cô, khàn giọng hỏi.

Lan Khê hoa mắt chóng mặt, cho dù cô có say nhưng cũng biết được mình đang ở chỗ nào, khung cảnh quen thuộc ở trước mặt làm cho cô không khỏi kích động, cô chỉ muốn tránh ra thật nhanh, giọng run run nói: “Tại sao anh lại dẫn tôi tới chỗ này...”

Nơi này đã từng là “tổ ấm” của hai người bọn họ.

Tất cả những tội ác trước đây của hai người đều được cất giấu tại đây.

Ngón tay thon dài của Mộ Yến Thần giữ chặt lấy gáy của cô, lạnh lùng chặn đôi môi đỏ mọng của cô, giọng sắc bén nói: “Em cầu xin anh muốn em, sao anh có thể không nghe theo được...”

178. Chương 178: Ở Cùng Một Chỗ Nhé!

Ngón tay thon dài giữ chặt gáy của cô, Mộ Yến Thần lạnh lùng áp lên bờ môi đỏ tươi của cô, sau đó mơ hồ nói: “Em cầu xin anh muốn em, làm sao anh có thể không nghe lời em được...”

“Anh nói vậy!” Lan Khê run giọng phản bác, trong đôi mắt tràn đầy sương mù, tiếp nghênh đón một trận choáng váng do say rượu, cô đứng không vững, đầu óc bị đốt cháy thật khó chịu, xúc động muốn khóc nước mắt.

Mộ Yến Thần kéo thắt lưng của cô về phía mình, càng lúc càng cảm thấy lý trí trong cơ thể sắp bị cháy sạch rồi.

“Bây giờ có biết anh là ai không?” Môi mỏng mang theo cảm giác xâm phạm, cách lộn tóc đặt lên vành tai nhạy cảm của cô, giọng nói trầm khàn mang theo cảm giác tê dại lan tràn khắp cơ thể cô, cô cảm thấy toàn thân cũng vì vậy mà run rẩy.

“Vừa rồi còn mở miệng gọi một tiếng ‘anh trai’ mà, tại sao bây giờ không nói nữa?”

Sức lực Mộ Yến Thần vượt ve sau gáy của cô càng mạnh hơn, đôi mắt thâm thúy đầy tia máu: “Nếu anh trai tốt như vậy tại sao đứng trước mặt em em lại không cần?”

Lan Khê sắp bị ép đến sụn đổ, kìm nén nước mắt muốn đẩy anh ra.

“Ngay cả nghĩ đến anh một chút xíu cũng không muốn à?!” Mộ Yến Thần kéo cô lại, giữ lấy cô, nghiêng răng khàn giọng hỏi, trong đôi mắt thâm thúy phát ra ý lạnh khát máu! “Lan Khê, em có biết không, anh nhớ em đến mức sắp phát điên rồi?”

Nhưng nỗi nhớ nhung ấy đã dày vò anh ròng rã bốn năm liền, Lan Khê, em có biết hay không?

Hô hấp nóng bỏng len lỏi giữa hai người, Lan Khê kinh ngạc, đột nhiên ngược mắt lên, không thể tin nổi nhìn anh.

“Nói dối...”

Sau khi dừng lại một lúc lâu thì cô ngược mắt lên, giọng nói nghẹn ngào đáng thương khiến người ta đau lòng: “Mộ Yến Thần, anh nói dối!”

Mộ Yến Thần không nhịn được cười lạnh, đè nén nỗi đau đón cúi đầu hôn lên bờ môi cô nồng nàn, khàn giọng hỏi cô: “Anh lừa em chuyện gì...”

Lan Khê say đến lợi hại, tay chân lạnh như băng, chớp mũi chua xót, khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đựng vẻ uất ức hoảng hốt nói: “Trái tim bị lừa đi đấy thôi...” Cô thì thầm, ngược mắt lên nhìn anh, bàn tay che ở phía ngực trái, “Chỗ này trống không này!”

Một câu nói khiến thân thể cao ngất của Mộ Yến Thần đột nhiên bị chấn động, trong đôi mắt ảm ướt bị đau đớn kích thích!

“Vậy sao...” Anh khàn khàn nói nhỏ, bàn tay nâng khuôn mặt của cô lên, “Thế trái tim của anh thì sao? Bao giờ em mới trả anh!”

Anh cố kìm nén tiếng gầm nhẹ và sự đau đớn dữ dội ở trong lòng, Mộ Yến Thần đè nén tư máu đỏ tươi trong đáy mắt, đột nhiên hôn lên bờ môi của cô! Hô hấp của Lan Khê bị ngăn chặn, nước mắt rung động trong bờ mi, nụ hôn này kịch liệt giống như là dùi nổ lấp biển, ngay cả thở cô cũng không có cơ hội, sắp bị anh nuốt hết tất cả!

Mấy năm rồi không ân ái, dường như anh muốn đòi lại tất cả từ cô trong một lần duy nhất!

Vành mắt ảm ướt, Lan Khê cực kì tủi thân, không cam lòng mà muốn cắn anh, nhưng hàm răng cũng không hé ra chút nào để cô có cơ hội, cô gấp đến mức muốn vặn bung cánh tay cường tráng của anh ra, đầu lưỡi lại bị mút đến mức đau đớn tê dại, từng chùm ánh sáng trắng kèm theo men say thoáng ẩn hiện trong đầu óc, cô mềm nhũn đến mức đứng không vững.

Mộ Yến Thần ôm lấy eo của cô, mặc cho áo choàng rơi trên mặt đất.

Cả người cô thơm mát mềm mại, kích thích khiến ngón tay thon dài của anh khẽ run.

Ôm lấy cô rồi hôn thẳng xuống yết hầu, ngón tay theo độ cong của cần cổ đi dọc xuống phía dưới, khẽ chạm vào vết sẹo mờ mờ ở chỗ xương quai xanh của cô, yêu thương đưa tay xuống phía dưới nách của cô chạy đến phía sau, chạm vào khóa kéo của chiếc váy lụa rồi kéo xuống! Lan Khê chỉ cảm thấy trên lưng chợt lạnh như băng, sau đó có một bàn tay nóng hằm hập thắm dò vào trong, ôm cô vào trong lồng ngực!

“...” Lan Khê mắt không chế khẽ rên lên, sau đó tất cả lời lẽ đều bị nuốt mất!

Cả người cô tỏa ra lớp mồ hôi mỏng, đầu ngón tay chạm đến chỗ nào cũng cảm thấy vô cùng nóng bỏng, Mộ Yến Thần vỗ về cơ thể đang run rẩy dữ dội của cô, nụ hôn hung ác trên khóe môi dần thả chậm lại, anh thắm dò vào trong nội y của cô rồi tỉ mỉ vuốt ve, để cho cô cảm nhận rõ ràng từng chút cảm xúc một, khơi lên nhiệt tình trong cơ thể cô.

Lan Khê nức nở nghẹn ngào, trong đôi mắt hơi nước ầm ướt càng dày hơn, không muốn cùng với anh, nhưng thân thể lại phản bội mình.

“Muốn không?” Mộ Yến Thần trần trọc trên bờ môi của cô, giọng nói khàn khàn mê hoặc.

Lan Khê không nhịn được nhón chân lên, với tới khóe môi của anh, trong men say mê lung tất cả ý thức đều bị anh nắm trong tay, thân thể khó chịu kêu gào muốn phóng thích, hai cánh tay mềm mại bám vào anh, quấn chặt lấy cổ của anh.

“Lan Khê...Muốn thì gọi anh một tiếng anh trai đi.” Đôi mắt của anh nhiễm những tia máu đỏ tươi.

Nhưng Lan Khê đột nhiên giống như bị điện giật! Nhớ tới cấm kỵ giữa bọn họ thì muốn lùi bước.

Bàn tay của Mộ Yến Thần lại thâm nhập xuống phía dưới váy của cô, theo vào trong rồi giữ chặt lấy khu vực ẩm ướt, mẫn cảm nhất của cô! Lan Khê hét ầm lên, hai đầu gối trơn bóng muốn khép nhưng vẫn bị anh xâm nhập nên hai chân vẫn mở như trước, không có cách nào khép lại!

Dường như cô sắp khóc thành tiếng.

Mộ Yến Thần hôn lên môi của cô, nhấn xuống để kích thích cô, dùng hết sức lực để vôn về nhào nặn: “Gọi đi.”

Một cảm giác cực kì thoải mái bao trùm lên cô, Lan Khê ôm chặt cổ của anh một lần nữa, khóc thành tiếng: “Anh...”

Cô không chịu nổi nữa.

Cô không muốn làm nô lệ tình dục nhưng không hề có một chút xú phương pháp nào để chống lại, cô nóng quá, cảm giác trống rỗng, khó chịu trong thân thể rất muốn bộc phát, cảm giác thoải mái quen thuộc sau bốn năm lại cuốn lấy cô, ngón tay của anh đốt lên lửa nóng, sắp hành hạ cô đến điên rồi!

Đầu ngón tay ướt át khiến sự chịu đựng của Mộ Yến Thần cũng căng thẳng đến cực hạn.

Gân xanh trên trán nổi lên rất đáng sợ, ánh mắt Mộ Yến Thần nghiêm nghị, rút ngón tay ra rồi ôm ngang cô lên! Bố cục của cả căn phòng vẫn chưa hề thay đổi, phòng ngủ lại càng như vậy, khi vừa bước vào, đột nhiên anh lại có cảm giác mình đã quay lại khoảng thời gian bốn năm trước đây.

Lột sạch mọi thứ trên người cô ra, ngón tay đưa vào nơi ẩm ướt nhất của cô rồi trêu chọc. Mộ Yến Thần đang vui trên người cô nói nhỏ, môi mỏng dây dưa, hơi thở nóng bỏng như muốn hòa tan cô ra.

“Anh còn nhớ, em đã đi quanh căn phòng này tìm anh như thế nào, rồi nói với anh câu ‘Mộ Yến Thần em thích anh’ như thế nào; em thích mặc áo ngủ màu trắng, thích đi tới đi lui bằng chân không ở trong phòng, mùa đông thích tắt điều hòa không khí rồi bọc chăn kín mít...” Môi mỏng của anh dây dưa với sợi tóc bên tai cô, giọng nói như muốn hòa nhập vào trong linh hồn cô, không cho phép cô trốn tránh, “Ở nơi này, em chúc anh đêm giáng sinh vui vẻ... Nhưng em có biết, bốn năm qua, anh đã trải qua đêm giáng sinh như thế nào không?”

Gương mặt tuấn tú của Mộ Yến Thần trắng bệch, ôm chặt cô. Rút ngón tay ở bên trong ra, đổi lại là cự vật nguy hiểm hơn chống đỡ ướn át của cô, sức lực mạnh như vũ bão nhanh chóng đi vào, Lan Khê run rẩy co lại, nhưng lại bị bàn tay to lớn của anh đưa ra sau lưng ôm chặt lấy bả vai của cô.

“Em có biết không không có em bên cạnh, mùa đông bên Los Angeles, những cơn mưa tuyết lạnh biết bao nhiêu! !”

Tiếng gầm nhẹ khàn khàn, Lan Khê có cảm giác thân thể bị mạnh mẽ mở ra, một thứ nóng bỏng hung hăng xuyên vào! Cũng không thừa lại một chút nào!

Cô hơi ngửa đầu, cảm thấy hô hấp cũng bị chặn lại.

Cả người Mộ Yến Thần cứng đờ, rên lên một tiếng, ôm chặt lấy cô rồi vùi đầu vào giữa cổ của cô, cảm giác tầng tầng lớp lớp nóng bỏng bao bọc suýt nữa thì bộc phát ra! Cơ thể cường tráng của anh khẽ run rẩy, mồ hôi nóng bỏng cũng bị hơi nóng từ bốn phương tám hướng làm cho tuôn ra, đau đớn trong lồng ngực cũng tan biến hết.

Lông mày đang nhíu chặt của anh cũng chậm rãi buông lỏng, anh nhận ra bản thân đã mất khống chế.

Nhưng bị cô cuốn chặt như vậy, muốn không mất khống chế cũng rất khó khăn.

Mộ Yến Thần mơ hồ nghe thấy tiếng khóc nức nở, nỉ non, nhỏ nhẹ mà đáng thương, bảo bối ở trong ngực đang nín chặt lấy ga giường mà khóc, Mộ Yến Thần chịu đựng cả người đầy mồ hôi mở mắt ra, thấy cô đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đã tái nhợt.

Anh quá thô bạo, nên đã làm cô đau.

Vẻ áy náy thoáng hiện lên trong đôi mắt, Mộ Yến Thần cúi đầu khẽ hôn lên bờ môi đang mất dần huyết sắc, trầm thấp gọi cô: “Lan Khê...”

Xoa nhẹ khuôn mặt của cô, anh khẽ hôn trần trọc, vừa dịu dàng gọi tên của cô vừa bắt đầu di chuyển nhẹ nhàng, cảm thấy rõ ràng khi anh rút ra khỏi khe hở, cả người cô sẽ mềm mại buông lỏng, khi tiến vào một lần nữa thì lại hơi đau đớn căng thẳng, anh chậm rãi muốn đi vào sâu hơn, tay vừa đặt lên điểm mẫn cảm của cô, môi mỏng cũng bắt đầu cắn nuốt điểm đỏ tươi xinh đẹp.

Chỉ chốc lát sau tiếng khóc nỉ non cũng yếu dần, âm thanh nức nở nghẹn ngào kia giống như rên rỉ, khiến người nghe ngứa ngáy.

Mộ Yến Thần trêu chọc tất cả những điểm mẫn cảm trên người cô, lại tiếp tục trêu chọc. Đến khi đến chính bản thân mình cũng không chịu đựng nổi, mồ hôi mỏng trên trán chảy ra, anh nhẹ nhàng mò xuống cặp đùi trơn bóng của cô, lúi ra một chút rồi nhẹ nhàng đụng vào, vừa bắt đầu Lan Khê còn có thể chịu đựng, đến khi không chịu được nữa thì cánh môi cũng bị anh che lại, khóe mắt cô tràn ra nước mắt ẩm ướt, xỏ xuyên càng kịch liệt hơn, sắp khiến lục phủ ngũ tạng của cô bị đẩy ra ngoài rồi!

Ngón tay thon dài giữ chặt mái tóc của cô, dụ dỗ hôn cô triền miên, bắt cô cố gắng tiếp nhận mình.

Một cuộc ân ái, ban đầu là cắn xé giằng co, rồi thật sự hòa thành một thể ! !

Thân thể chìm đắm trong cao chiều như muốn nổ tung, nước mắt làm ẩm ướt khuôn mặt cô, Mộ Yến Thần thu tất cả vẻ đẹp của cô vào trong mắt, thậm chí bao gồm cả việc run rẩy bất lực cuộn lại, nhưng chưa thở ra một hơi, kia một vòng dày vò mới lại bắt đầu lan ra...

Trong cơn sóng to gió lớn, anh mãnh liệt chiếm giữ ép khô sức lực của cô, chẳng bao lâu đã khiến cô sắp ngất xỉu!

Lần bộc phát cuối cùng, Mộ Yến Thần đầm đìa mồ hôi, vũng vàng phóng thích vào trong người cô, cảm thấy đầu lưỡi của cô run rẩy trong miệng mình kích thích tất cả đau đớn và yêu thương...

Lan Khê cuộn tròn trong ngực anh, mồ hôi nhễ nhại, ngay cả ngón tay cũng đang run rẩy

Trong cơn khoái hoạt khổng lồ Mộ Yến Thần khôi phục bình tĩnh, đã lâu rồi trong đôi mắt thâm thúy mới tràn đầy ấm áp và cảm động, nhẹ nhàng vén sợi tóc bị mồ hôi làm ướt nhẹ trên mặt cô ra, giọng nói khàn khàn nhỏ nhẹ: “Lan Khê, chúng ta ở cùng một chỗ nhé?”

179. Chương 179: Đừng Có Đứng Gần Tôi Như Vậy!

Lông mi dài bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, đầm vào mắt rất khó chịu, nhưng Lan Khê vẫn cố mở mắt ra, trừng mắt nhìn người đàn ông đang ôm cô vào trong lòng.

Men say làm đầu cô đau nhứt, nhưng cô vẫn không cách nào thoát khỏi cảm giác kích thích khi bị anh trêu ghẹo, nó vô cùng thoải mái, khiến cả người cô tê dại, cảm giác đau nhức cũng dần mất sạch. Trong ánh trăng mờ ảo, dường như anh đã nói rất nhiều, nhưng cô không nghe được, chỉ nghe được có một câu duy nhất ——

“Em có biết lúc không có em bên cạnh, tuyết ở Los Angeles trở nên lạnh đến nhường nào hay không?”

Còn một câu nữa, Lan Khê, chúng ta ở chung một chỗ có được không?

Chưa xốt xông lên chớp mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Lan Khê lộ Ra uất ức và mông lung, nước mắt trào ra, cô nahnng chóng nhắm mắt lại để nói không thể trào ra được, một mỗi kéo tới, làm cho cô không mở mắt ra nổi nữa.

Mộ Yến Thần hồi hộp chờ đợi một lúc lâu, cuối cùng ánh mắt trong veo nheo lại, nhìn thấy cô vì một mỗi mà đã ngủ say mất rồi.

Cơ thể mềm mại đó chạm vào trái tim anh.

Mộ Yến Thần vươn tay ôm cô vào trong lòng, ôn cô chặt hơn nữa, môi móng nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

đã mấy năm không được gặp em, người con gái mà anh yêu, em có khỏe không?

Khi cô tỉnh lại đầu đau như muốn nứt ra.

Lan Khê chống người uể oải ngồi dậy mới hốt hoảng nhận ra đây không phải là phòng mình.

Nhưng nơi này đúng thật là.

Là căn phòng mà bốn năm trước, chỉ dành riêng ỉnh cô mà thôi.

Cánh môi khô nứt, cô liếm môi, quay sang nhìn người đàn ông đang ngủ say ở bên cạnh, gương mặt tuấn tú quen thuộc đập vào trong tầm mắt của cô. Khuôn mặt của Lan Khê trở nên nhắn nhỏ, cố nhớ lại những chuyện đã xảy ra, làm cho đầu cô đau nhức không thôi.

cô nhúu mày lại, đứng dậy đi tắm.

Ngày hôm qua, quần áo của cô bị anh xé rách, không mặc được nữa nên Lan Khê mặc tạm cái áo sơ mi của anh vào rồi đi tìm quần áo để thay, may là còn có cái áo thun và cái quần sort jean mà cô để lại lúc trước vẫn còn có thể mặc được.

Mở tủ lạnh ra, bên trong còn lại một ít sữa tươi, trứng gà và bánh bích quy hình thú.

cô lấy ra sữa tươi chưa quá hạn cùng trứng gà làm một bữa sáng đón giãn đặt trên bàn ăn phòng khách. Lan Khê suy nghĩ một lát rồi lấy ra một tờ giấy, viết mấy chữ rồi lấy ly sữa đề lên, ngẩn ngơ nhìn mặt bàn một hồi lâu, rồi mới chạy đi lấy túi của mình, chuẩn bị đi ra khỏi cửa.

—Lan Khê, chúng ta ở chung một chỗ được không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, dùng một chút rồi ngồi xổm xuống mở tủ giày ra lấy giày mang vào, cô lấy một cái túi nylon bỏ dép và một ít vật dụng vào, không muốn để lại bất cứ thứ gì ở chỗ này.

cô không phải muốn tuyệt tình...

Mà là cô không muốn để cho anh biết, cũng không muốn khiến bất luận kẻ nào biết, bốn năm trước, lúc cô mất đi bé cưng, cô đã từng quỳ gối trước thùng rác, nhìn vết máu dơ bẩn đó mà thề.

cô nói: “thật xin lỗi.”

“Mộ Lan Khê tôi xin thề từ nay về sau sẽ không bao giờ yêu người mà mình không nên yêu, mẹ xin thề từ nay về sau sẽ không bao giờ để việc này xảy ra một lần nữa. thật xin lỗi, bé cưng.”

thật buồn cười, lúc đó cô còn chưa đủ 19 tuổi, cô vẫn là một đứa trẻ.

Rất lâu sau đó, cô không thể nào đối mặt được với việc này, càng nghĩ lại càng thương, càng nghĩ lại càng không thể tha thứ cho chính mình.

Lúc ấy rốt cuộc cô ngây thơ đến mức nào, mới có thể vì yêu anh mà ở chung một chỗ với anh? Cảm thấy yêu anh là sẽ có cả thế giới này? Nhưng khi lớn lên cô mới hiểu, tình yêu chân thật thì không nhất thiết phải ở cạnh nhau.

Cuối cùng, Lan Khê liếc mắt nhìn phòng ngủ, ánh mắt vô cùng thê lương, rồi mở cửa đi ra ngoài.

.....

Mấy phút sau, Mộ Yến Thần dọn dẹp phòng ngủ sạch sẽ rồi đi ra, thấy trên cái bàn ngoài phòng khách có bữa sáng, còn có tờ giấy mà cô để lại.

Phía trên có dòng chữ để nhìn...

“Anh trai, tôi về trước, nhớ uống sữa lúc còn nóng.” Kí tên, Lan Khê.

Mộ Yến Thần nắm chặt tờ giấy, gương mặt tuần tú trở nên tái nhợt, nhìn chằm chằm vào bữa sáng trước mặt, rồi nghĩ: cô ấy chỉ nói một câu đơn giản rồi vứt bỏ mọi thứ ở lại một cách sạch sẽ...

cô xuống máy bay, không khí ở thành phố A thật nhẹ nhàng khoan khoái, cô định bắt một chiếc taxi trở về nhà.

Nhưng chưa kịp đi lại xe taxi, thì một chiếc màu đen từ từ chạy tới trước mặt của cô.

Lan Khê liếc mắt nhìn chiếc xe kia, khẳng định mình không biết nó, cô lại không thể nhìn thấy bên trong nên đành phải đi đường vòng.

Chiếc Cayenne (*) đó lại chạy tới trước mặt cô.

(*) một dòng xe của Porsche.

Gió nhẹ nhàng thổi làn tóc cô bay loạn, Lan Khê phát hiện có cái gì đó không đúng nên khẽ cau mày dừng lại.

Cửa sổ xe kéo xuống.

Kiều Khải Dương đeo kính mắt dưới ánh mặt trời cực kỳ huỳnh hoang.

Lan Khê ngạc nhiên.

“thật khéo quá.” một hồi lâu sau cô mới nhẹ giọng chào hỏi, nhìn cái người ở phía xa xa đó, mặc quần áo thanh thuần y như một đứa học sinh. “Anh tới sanna bây đón người hả?”

Kiều Khải Dương không nhịn được liếm liếm môi cười cười, lưỡi biếng ngoái đầu nhìn lại, gật đầu một cái. “Đúng là anh tới đón người, nhưng mà chỉ số thông minh của em chắc không thấp đến mức không biết anh tới đây để đón em đâu nhỉ?”

Lan Khê càng thêm kinh ngạc!

Kiều Khải Dương không nhịn được liếm liếm môi cười cười, lưỡi biếng ngoái đầu nhìn lại, gật đầu một cái: “Đúng là anh tới đón người, nhưng mà chỉ số thông minh của em chắc không thấp đến mức không biết anh tới đây để đón em đâu nhỉ?”

Lan Khê càng thêm kinh ngạc!

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, không biết là nên vì mình bị mắng mà tức giận, hay là đang cảm kích sự hảo tâm của anh ta.

Hình như cả hai đều không phải.

“Vây cảm ơn nhiều, chẳng qua tôi thích tự bắt xe về.” Cô lễ phép cự tuyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt quay đi, đưa tay ra quất chiếc taxi ở ven đường, trái tim của cô đập nhanh hơn khi gặp phải Kiều Khải Dương.

“Bin bin ——” còi ô tô vang lên hai tiếng, vang động khắp cả con đường, Kiều Khải Dương đeo kính đen cau mày nói: “Được rồi, anh tìm em có chuyện, lên xe đi.”

Lan Khê mất hết kiên nhẫn, không thềm để ý nữa.

Kiều Khải Dương cau mày chặt hơn, hạ cửa sổ xe xuống nhô người ra: “Em có tin anh ôm em ngay bây giờ không?”

Bóng lưng Lan Khê cứng đờ, vừa khấn trương đi qua vừa cau mày oán trách —— Tại sao cô luôn gặp những người đàn ông như thế này chứ? Ngồi lên xe, Kiều Khải Dương ném di động cho cô, đậm mặc nói: “Xem đi.”

Xem?

Xem cái gì?

Lan Khê không rõ chân tướng, cầm lấy điện thoại di động của anh trượt mở màn hình, Phía trên có mặt khẩu, cô đưa sang. “Tôi không biết mặt khẩu của anh.”

“Ngày sinh nhật của em.” Kiều Khải Dương lạnh lùng ném ra mấy cái chữ, nhanh chóng khởi động, xe chạy đi.

một lần nữa, Lan Khê bị anh ta làm cho chấn kinh, nhìn Kiều Khải Dương cảm thấy anh ta càng ngày càng không bình thường.

Nhập ngày sinh nhật của cô vào quả nhiên chính xác, trên màn hình có mở một website đang mở, hình như là diễn đàn của công ty BBS, trên trang nhất có một tiêu đề nóng hổi. “Dựa hơi nường có địa vị, người mới trở thành báu vật.” Lan Khê khê cau mày mở ra xem.

không nghĩ tới nội dung bên trong càng làm cô thêm khiếp sợ.

Bởi vì bên tổng không có bất kỳ chữ nào, chỉ có mấy tấm hình, mà mấy tấm hình đó, lại là hình cô và Mộ yển Thần từ khách sạn Hoàng Gia trở về nhà trọ, anh đang say, nhưng bong dáng đó vẫn anh tuấn bất phàm như cũ, anh ôm cô lên lầu, thân thể tiếp xúc vô cùng thân mật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê thoáng chốc xanh mét, không nhìn bình luận ở bên dưới cũng biết mọi người sẽ nói gì.

“Bài viết này được đăng vào lúc sáng sớm, truyền đi rất nhanh, bây giờ ở trong công ty trừ trên xuống dưới ai cũng biết, chủ yếu là bởi vì hợp đồng do em phụ trách được gửi tới lúc sáng, thậm chí ngay cả tiền cũng đã được gửi đến nói.” Kiều Khải Dương liếc nhìn cô qua cặp mắt kính, lưỡi biếng tự đắc nói. “Biết không? Loại chuyện nhờ vào thân thể để đem hợp đồng về không phải chưa từng xảy ra, thậm chí có rất nhiều công ty sẽ đặc biệt thành lập một bộ phận PR chuyên làm những chuyện ăn tươi nuốt sống đó, cho nên cho dù có cũng không có gì lạ, cũng không có gì phải mất thể diện. Có lẽ em không phải người như vậy, nhưng mấu chốt ở chỗ là đối phương tự nhiên lại thay đổi quá nhanh, thời gian trước đó tất cả mọi người đều thấy bọn họ kiên quyết hủy hợp đồng, nhưng chỉ trong chớp mắt liền thay đổi nhanh như vậy, ai mà không cảm thấy kỳ quái chứ?”

Như vậy, ngày hôm nay anh ta cố ý tới sân bay đón cô, là vì môn cho cô nhìn thấy cái này?

Hai mắt Lan Khê vô cùng bình tĩnh, trả điện thoại lại cho anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh đạm như thường: “Anh đổi mật khẩu khác đi, tôi với anh không có bất cứ quan hệ nào hết nên anh đừng lấy ngày sinh nhật của tôi làm mật khẩu nữa.”

Khóe miệng Kiều Khải Dương vẽ ra một nụ cười vô cùng xấu, lung túng nói: “Em không giải thích gì sao?”

Lan Khê tựa vào chỗ ngồi cạnh tài xế giả vờ ngủ say, không để ý tới anh ta.

“Mộ Lan Khê, vậy coi như anh hỏi em, em và người đàn ông đó rốt cuộc có phải là loại quan hệ kia hay không?” Kiều Khải Dương nghiêm túc hỏi.

Lan Khê khẽ nhún mày.

Đây được coi là câu hỏi lịch sự sao?

Lại tiếp tục hỏi: “Em có bị ăn tươi nuốt sống không? Có phải nhờ lên giường với người ta nên em mới có được hợp đồng quảng cáo lớn như vậy không?”

“Dừng xe!” cô nói.

Kiều Khải Dương gỡ mắt kính xuống, ánh mắt sâu xa lộ vẻ lo lắng dịu dàng nói: “Em giận?”

“Tôi không thoải mái, anh dừng xe lại đi.”

Kiều Khải Dương cau mày, bất đắc dĩ đem xe dừng ở ven đường, nhẹ giọng nói chuyện với cô: “Anh không có ý gì khác... Mộ Lan Khê, em cũng biết anh hoàn toàn không biết gì về chuyến bay hôm nay của em, anh đợi từ sáng đến giờ là vì không muốn em đến công ty, đến lúc đó bị người ta nhắc tới chuyện này, mà em lại không biết giải thích thế nào như vậy rất chịu! Anh nói anh thích em, cho nên dù có chuyện gì anh vẫn thích em! Cho dù hôm nay em nói với anh, em đã làm những chuyện đó, anh sẽ coi như là do Kiều Khải Dương anh TMD không có bản lĩnh, để cho người con gái mình thích vì kẻ sinh nhai mà phải làm những việc đó! Rốt cuộc em có hiểu hay không hả?”

“thật sự rất cảm ơn anh, Kiều Khải Dương.” Khuôn mặt Lan Khê không chút cảm xúc nói ra câu này, ngoái đầu lại nghiêm túc nói. “Nhưng tôi cũng phải nói cho anh biết, nếu như anh thật sự muốn tìm một đứa con gái trong trắng sạch sẽ để nghiêm túc nói chuyện yêu đương rồi kết hôn, thì người đó tuyệt đối không phải là Mộ Lan Khê tôi, bởi vì tôi đã sớm không sạch sẽ gì rồi, cho dù là trái tim hay thân thể.”

cô nói xong liền mở cửa xuống xe, rồi khuyên anh ta một câu. “Dừng có thân thiết với tôi quá, anh sẽ cảm thấy rất thất vọng.”

“Rầm!” một tiếng, cửa xe nhanh chóng đóng lại.

Lan Khê lững thững dọc theo đường lớn đi về phía trước, nghĩ tới chuyện vừa rồi, cô sợ dĩ không sợ mấy cái tin tức bát quái nhảm chán này là vì tin đồn kia hoàn toàn vô căn cứ, nên không cần phải tức giận làm gì.

Chỉ là việc cô và Mộ Yến Thần có quan hệ máu mủ, sợ là không dấu diếm được lâu.

180. Chương 180: Vết Hôn

Dưới ánh mặt trời, Kiều Khải Dương cách một lớp thủy tinh trơ mắt nhìn cô đi xa, ánh mắt tràn đầy dẫy dưa, nặng nề và ướt át, tay nắm thành đấm kêu lên thành những tiếng rắc rắc.

Chẳng lẽ anh nói chưa đủ rõ ràng sao?

Cái gì là thích? Kiều Khải Dương anh không bao giờ tùy tiện gặp bất kì ai trên đường cũng có thể sống chết mà đòi kết hôn, mà là do trái tim của anh thật sự rung động vì Mộ Lan Khê! Chẳng lẽ anh ngu tới mức không biết mình đã động lòng hay sao!

Nhưng tại sao cô lại không hiểu chứ?

Ngón tay thon dài chà sát hai cái môi, Kiều Khải Dương dè xuống lửa giận ở trong lòng, chuyển tay lái sang con đường khác chạy đi.

Mộ Lan Khê, chuyện tình cảm cho tới bây giờ đều không phải mình em nói không hợp thì chắc chắn sẽ không hợp.

Trong phòng làm việc bộ phận kế hoạch, có thể nhìn thấy được một nhóm người đang tụm lại tám chuyện, những tiếng sột soạt nhỏ nhỏ trải rộng toàn bộ không gian, tiếng giày cao gót đi từ phía Nam sang phía Bắc vang lên.

âm thanh thanh thúy dừng lại, phó phòng gõ lên cửa kính hai cái.

Kỷ Hằng một tay cầm ly cà phê, một tay lật văn kiện ra xem, ánh mắt từ trên màn hình máy vi tính ngước lên, nhàn nhạt nói một câu: “Vào đi.”

một bóng dáng yếu diệu đẩy cửa đi vào.

“Có chuyện gấp gì sao?” Nụ cười dịu dàng giắt trên khóe miệng.

“không tồi, tôi có chuyện muốn nói với cô.” Kỷ Hằng ngước mắt lên nhìn người bạn học cùng trường đại học A, lễ phép nói.

Quan Ngọc nở nụ cười bất đắc dĩ, hai tay chống lên bàn, đầu ngón tay gõ gõ lên mặt bàn: “Em thì không có chuyện gì cả, chỉ là sáng nay mới nghe được một tin, nên mới lo lắng đến đây tìm anh— Kỷ Hằng, anh không sao chứ?”

Kỷ Hằng cười lớn một tiếng: “Tôi thì có chuyện gì?”

“Về Lan Khê.” Quan Ngọc nhẹ nhàng cau mày, dịu dàng nói: “Em theo sát hợp đồng của cô ta từ đầu đến cuối, nên em cũng rất tò mò một người mới như cô ta làm sao có thể cướp về một bản hợp đồng lớn như thế, lại có thể làm cho tổng giám đốc DiglandYork phải nể mặt, nhưng em thật không ngờ cô ta lại có thể dùng cách như vậy. Kỷ Hằng, em biết anh thích cô ta lâu rồi, cô ta làm như vậy thật sự làm cho anh thất vọng, cô ta cũng...”

cô ta cũng không xứng với anh.

Nhưng câu này còn chưa nói hết, liền bị Kỷ Hằng nhàn nhạt giơ một tay lên ngăn lại.

“cô không cần làm việc?” Anh hỏi.

“Đương nhiên là có, nhưng em muốn nói cho anh biết, anh không nên thích loại phụ nữ...”

“Loại phụ nữ như thế nào?” Kỷ Hằng tiếp tục hỏi.

Anh rút tay ra khỏi bàn, lấy cây bút trên tay chỉ vào màn hình máy tính, lạnh nhạt hỏi: “cô cho rằng cô ấy vì một bản hợp đồng, mà không tiếc lấy thân thể ra đổi sao?”

“Đó không phải chỉ là một bản hợp đồng bình thường!” Quan Ngọc khích động nói, “Hợp đồng đó trị giá một tỷ, còn liên quan đến tiền thưởng cuối năm và chức vụ tổ phó tổ B nữa! Chẳng lẽ cô ta không muốn?!”

Kỷ Hằng nhìn cô ta, vẫn nở nụ cười, tựa lưng vào ghế.

Quăng một sấp văn kiện lên bàn, anh ngước mắt nói: “Lúc ra ngoài làm phiền cô nói với đám người đang bàn tán ngoài kia làm việc cho tốt vào, không muốn làm nữa thì tôi cho các người nghỉ luôn, còn nữa, đừng có bàn về mấy tấm hình này nữa, tốt nhất là đừng để cho tôi biết ai đã đăng mấy tấm hình này lên—”

“cô biết ai làm không?” Kỷ Hằng hỏi ngược lại một câu, nụ cười lạnh bạc mà vô tình, “Đó là anh trai ruột của cô ấy, anh trai cùng cha khác mẹ của cô ấy, bây giờ cô có còn muốn nói cho tôi biết, bọn họ lên giường với nhau không?”

Câu nói này như tiếng sấm rền làm cho Quan Ngọc chấn động, trợn to hai mắt, lộ vẻ không thể tin được!

Anh trai. Đó là anh trai ruột của cô ta.

cô cẩn thận nhớ lại tên họ của bọn họ, có rất ít người chú ý đến điều này, hoặc có thể nói là có rất ít người có thể tin được một nhân viên mới của bộ phận kế hoạch lại có quan hệ với tổng giám đốc của DiglandYork! Nhưng thật sự hai người đó cùng họ với nhau. Cả hai đều cùng họ Mộ.

Ánh mắt Kỷ Hằng dời đi, nụ cười lãnh đạm: “đi ra ngoài đi.”

Nếu đã là lời đồn, vậy một hay hai cái thì có gì khác nhau.

.....

Mãi cho đến lúc tan làm tinh thần vẫn không có cách nào tập trung được, tài liệu vừa tra được luôn có sai sót, Kỷ Hằng xoa xoa mi tâm, đoán chừng lúc này cô cũng không bận rộn gì, liền đứng dậy, đi xuống tầng dưới.

Nhân viên cả tầng này rất ảm ức, không có tin tức Bát Quái, bọn họ liền trở nên ỉu xìu.

Lúc tới nơi thì thấy Lan Khê đang nói chuyện với Branda.

“Có quấy rầy hai người không?” Kỷ Hằng cúi người, yếu ớt hỏi.

Branda đùa giỡn với mấy sợi tóc trên má, ánh mắt lạnh bạc: “không sao, chúng tôi cũng nói chuyện xong rồi, buổi tối ở Tây Uyển có tổ chức lễ chúc mừng, do phía trên sắp xếp, cậu có tới không?”

Mặc dù quá trình có chút quanh co nhưng kết quả lại rất tốt, phía trên ngược lại cực kỳ coi trọng hợp đồng lần này.

“Tôi xem tình hình sao đã, buổi tối chắc còn phải tăng ca.” Kỷ Hằng nói.

“Tùy cậu.” Branda thu xếp đồ đạc xong liền cầm lấy túi xách, nhìn hai người một cái. “Là tôi không nên quấy rầy hai người mới đúng, đi nha.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê khê trắng bệch, khe khê tựa vào chỗ ngồi.

– cô nói, tóm lại là do bọn họ hiểu lầm.

Nhưng là....

Kỷ Hằng ngồi tại chỗ nhìn cô thu dọn đồ rồi cầm túi đi ra, nụ cười vẫn như cũ.

cô không hề biết. Lúc cô nghe điện thoại, da thịt phía sau tai cô lộ ra ngoài, trên đó có rất nhiều dấu màu đỏ, rõ ràng vết hôn, điều đó có nghĩa là đêm hôm qua cô đã kịch liệt triển miên suốt cả đêm.

Kỷ Hằng giật mình, tròn lòng vô số phỏng đoán đáng sợ.

một suy nghĩ vô cùng đáng sợ chợt nảy ra, Kỷ Hằng suy nghĩ một hồi cũng cảm thấy hoang đường nên bật cười, nhưng trừ đáp án kia ra, Lan Khê, em còn có thể giải thích thế nào về những dấu vết kia?

Hai chữ “Tây Uyển” thật to màu xanh ngọc treo ở trên tường.

Lan Khê vừa bước vào hành lang liền nghe một tiếng bễ vang lên ở phía trên đầu, sau đó phía trên liền có những mảnh giấy màu rơi xuống, rơi lung tung trên đầu cô.

Các đồng nghiệp cười đùa, hò hét từ xung quanh bước ra, vừa làm ruy băng nổ tung chính là Tiểu Kha đang đứng nói chuyện với một đồng nghiệp nam.

“Mọi người àm tôi sợ muốn chết...” Lan Khê đỏ khốc đỏ cười, gạt cái đeo ruy băng trên đầu ra.

Phục vụ ở bên cạnh thấy vậy, không nhịn được tiến lên nhẹ giọng nhắc nhở: “thật ngại quá, xin mọi người đừng ăn mừng ở đây? Chúng tôi không muốn quét chỗ này đến chết đâu, mọi người muốn nói gì thì vào trong phòng mà nói...”

Tiểu Kha vừa cười vừa nói xin lỗi: “thật xin lỗi, thật xin lỗi, chúng tôi không phải cố ý làm dơ hành lang, là do chúng tôi không dám làm náo loạn ở trong phòng, thật xin lỗi...”

Tiểu Kha nắm cánh tay của cô nhỏ giọng kể tai nói nhỏ: “Bọn mình mau vào trong đi, Đồng sự Trưởng và con trai bảo bối của bà ấy cũng đang ở bên trong! Nhưng mà cậu yên tâm, Đồng sự Trưởng một ngày kiếm được tỷ bạc, nên bà ấy chỉ nán lại một chút rồi đi ngay.”

Đồng sự Trưởng và con trai bảo bối của bà ấy?!

Hai mắt Lan Khê run lên một cái, nghĩ đến chuyện đó, trong đầu hiện hình ảnh người phụ nữ cao quý, nên có chút nhút nhát, lại nghĩ đến Kiều Khải Dương cũng ở đây, cô càng thêm lúng túng.

Khi gặp mặt, ít nhất cũng phải kính một ly rượu

Bàn tay lạnh lạnh nắm chặt bàn tay của Tiểu Kha, Lan Khê nói: “Được, chúng ta mau vào thôi.”

Tiểu Kha bắt đắc dĩ đi vì bị cô mè nheo mà phải đi vào.

Màn đêm buông xuống, một chiếc xe màu đen ở trong ánh đèn ẩm áp của thành phố dần dần tiến vào sát ven đường, hai chữ Tây Uyển xinh đẹp lóe lên, ngón tay thon dài dùng lực cầm lấy tay lái, khớp xương vang lên từng tiếng.

– Bỏ lại một tờ giấy liền xoay người rời đi, không có chút đền bù nào cho chuyện tối ngày hôm qua, quả thật chỉ có cô mới làm được như vậy.

Mộ Yến Thần dừng xe lại, ánh mắt sắc thâm thúy nhìn chằm chằm vào bóng dáng mơ hồ kia.

Sau một hồi lâu anh mới bước xuống: “Rầm!” một tiếng cửa xe đóng lại, nhấc chân đi về phía trước.

181. Chương 181: To Gan Thân Mật

Trong phòng bao, Branda đang ngồi bên cạnh tiếp chuyện với chủ tịch, Đang nhỏ giọng nói chuyện gì đó.

Thấy Lan Khê đi vào, chị ấy mở miệng muốn gọi cô đến đó: “Lan Khê...”

“Ngồi đây này.” Không đợi Branda nói ra miệng, ánh mắt lạnh lẽo của Kiều Khải Dương nâng lên, kéo cái ghế bên cạnh mình ra rồi dùng giọng nói nhàn nhạt ra lệnh.

Trong thoáng chốc, bầu không khí trong phòng bao thấp hơn mấy lần, trong không khí lan tràn cảm xúc tinh tế, ánh mắt của tất cả đồng nghiệp cũng là lạ, người thấy mùi vị bất thường ở đây, Tiểu Kha ở bên cạnh cũng mím môi cười.

Ánh mắt Lan Khê lộ vẻ dị thường, đi đến kéo cái ghế ra, rồi ngồi bên cạnh Branda.

Phía đối diện, ngay lập tức mặt của Kiều Khải Dương trở nên rất khó coi.

Tổng Mẫn Tuệ nhìn tình cảnh như thế không nén nổi nụ cười yếu ớt, từ ái vỗ vỗ mu bàn tay đứa con nhà mình, mở miệng nói: “Con nhìn thấy chưa hả? Theo đuổi con gái thì không thể lúc nào cũng la lối om sòm với người ta, con nghĩ xem tại sao người ta lại phải nghe lời con? Con gái thì phải cưng chiều che chở, phải giống như mẹ lúc nào cũng nuông chiều con, đã hiểu chưa?”

Trên bờ môi của Kiều Khải Dương gợi lên một nụ cười cực kì xấu xa.

“Mẹ nói rất đúng,” anh ta lật tay vỗ vỗ mu bàn tay của mẹ mình, cười đến mức lưỡi biếng tà mị, “Cô ấy không cần nuông chiều con, con nuông chiều cô ấy là được.”

Nói xong anh đứng dậy kéo cái ghế của mình ra, đi đến phía bên kia của bàn tròn, tự chủ trương một lần nữa ngồi xuống bên cạnh Lan Khê.

Tổng Mẫn Tuệ hé miệng cười, gương mặt trang điểm tinh tế tỉ mỉ, cuối cùng cũng hiểu ra cái gì gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn.

Lan Khê lại càng ngồi càng khấn trương.

Bầu không khí xung quanh cũng bớt căng thẳng, mọi người cười nói, chào hỏi ngồi xuống, ở phía ngoài món ăn và rượu cũng bắt đầu được mang lên.

“Tôi còn có chút việc không thể bồi mọi người cùng nhau ăn mừng được, để những người trẻ tuổi tự mình vui chơi vậy, chi phí tính hết vào sổ sách công ty, cứ thoải mái đi.” Tống Mẫn Tuệ nâng ly rượu lên.

Coi như là mở màn bữa tiệc, mọi người rới rít nâng chén lên rồi uống cạn, rượu đế nguyên chất cay xè bị rót xuống.

“Thật xin lỗi về chuyện ngày hôm nay, ” Kiều Khải Dương đặt ly rượu xuống rồi khẽ nghiêng người sang, một tay đỡ lấy thành ghế cúi đầu nhẹ nhàng nói, “Lan Khê, sau đó anh mới biết đó là anh trai em, anh còn hiểu lầm em thật sự đã lúng phếng với người ta, coi như anh sai lầm rồi, anh mời em ly rượu để bồi tội có được không?”

Nhưng Lan Khê lại nhú mày nhẹ nhàng che miệng lại, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Cái này bao nhiêu độ vậy?”

Kiều Khải Dương cũng nhú mày: “Chắc gần 60 độ, sao vậy? Em không thể uống à?”

Trong miệng Lan Khê cực kì cay, lắc lắc đầu không nói lời nào.

Cô không đến mức không thể uống, chỉ là uống hơi nhiều một chút thì sẽ say, đêm hôm trước say rượu công thêm việc kích thích cả đêm khiến đầu vẫn đau, cô cũng không dám uống nhiều nữa.

Lúc rời đi Tống Mẫn Tuệ lại mời Lan Khê một ly, trong cảm giác cay xè đó chỉ nghe Tống Mẫn Tuệ cười nói: “Tôi phải đi rồi, cô giúp tôi để ý Khải Dương nhé, đừng để nó uống đến say khướt rồi về nhà, nếu như lại bị tài xế kéo về tôi sẽ không tha cho nó nữa.”

Lan Khê nghe thấy vậy thì cảm thấy mất tự nhiên, cố gắng duy trì sự lễ phép nhẹ giọng nói: “Bản thân anh ấy phải có chừng mực.”

Tống Mẫn Tuệ hé miệng cười cười rồi rời đi.

Đặt ly rượu xuống Lan Khê liền nhẹ nhàng nhú mày quay sang phía anh ta, giọng nói rất nghiêm túc: “Kiều Khải Dương Anh đừng như vậy có được hay không? Rõ ràng tôi với anh không hề có gì, nhưng mà anh cứ làm loạn như vậy khiến tất cả mọi người lầm tưởng rằng chúng ta thật sự có quan hệ. Còn mẹ anh nữa, anh có thể đừng làm bà ấy hiểu lầm được không? Lời nói của bà ấy với tôi làm tôi cảm thấy.”

Cảm thấy tôi sắp giống con dâu của bà ấy vậy.

Không cần cô nói câu kế tiếp, Kiều Khải Dương đã có thể ý tứ trong lời nói của cô rồi.

Trong con người thoáng qua hiện lên tia sáng lạnh lẽo, anh cười tự giễu: “Em vẫn không đồng ý à?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê ửng đỏ, mới vừa uống rượu mà đã nhanh chóng đỏ lên rồi, cô đưa mắt về hướng khác, cho rằng mình đã nói đủ rõ ràng.

“Mẹ Lan Khê, đây là lí do của em hả?” Kiều Khải Dương không quan tâm trên bàn cơm những người bên cạnh đã bắt đầu túm năm tụm ba nói chuyện ầm ĩ, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chú người đang ở trong vòng tay, khàn giọng hỏi, “Trước kia em không chịu hẹn hò với anh, anh cho rằng em có người trong lòng rồi, nhưng bây giờ đã chứng minh người kia chỉ là anh trai của em mà thôi là anh hiểu lầm, vậy em còn có lý do gì nữa?”

Khóe môi tuấn dật khẽ nâng lên thành nụ cười lạnh khát máu, anh hỏi tiếp: “Em nói với anh là em dơ bẩn, em nói cho anh biết đi, em có chỗ nào dơ?”

Mấy năm trước ở thành phố C, về sự kiện kia của cô không ai có thể biết rõ hơn so với Kiều Khải Dương anh.

Trong sự kiện đó, cô không hề bị cưỡng bạo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê càng lúc càng đỏ, trong đôi mắt phát ra những tia sáng mê ly, bị anh ta tra hỏi đến choáng váng, đầu óc cũng hơi đau. “Anh đừng hỏi có được không?”

“Nếu em nói với anh thì anh sẽ không hỏi nữa.” Ánh mắt lạnh lùng Kiều Khải Dương.

Khê nhú mi, rồi cô ngược mắt lên: “Anh nhất định muốn biết chứ gì ?”

Lông mày của Kiều Khải Dương không nhin được nhảy lên!

“Kiều Khải Dương, tôi từng được nghe một câu nói, khi vừa mới bắt đầu thích một người, người ta thường rất hay tò mò, tôi không biết rốt cuộc anh tò mò điều gì về tôi, anh muốn biết thì tôi cũng không thể không cho anh biết” Ánh mắt Lan Khê khẽ ửng hồng, “Không phải tôi chưa từng nói chuyện yêu đương, tôi đã từng thích một người đàn ông, tôi còn mang thai con của anh ấy, sau đó thì mất rồi !”

”Anh có biết hay không có người nói đường cống ngầm trong nhà Vệ sinh của bệnh viện phụ sản đều là máu thịt của trẻ con chưa kịp ra đời, những người phụ nữ nhẫn tâm phá thai chính là những kẻ giết người bỉ ổi! Tôi chính là một người kẻ giết người bỉ ổi đó!

Nước mắt ầm ập tràn quanh vành mắt, ngón tay của cô cực kỳ run rẩy!

Kiều Khải Dương kinh ngạc nghe tất cả những gì cô nói, chỉ có cảm thấy trong nháy mắt khi nghe thấy những thông tin đó đầu óc như nổ tung.

Anh không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào ở trong phòng, trong tầm mắt chỉ có hốc mắt ửng hồng và đôi môi rún ẩy của cô.

Vào giây phút này cửa phòng bao cũng bị mở ra.

không phải phục vụ mang thức ăn lên mà là một người đàn ông xa lạ

nói xa lạ, thật ra thì đối với mọi người trong bộ phận lập kế hoạch thì anh cũng không xa lạ, thậm chí khi anh xuất hiện, thân hình một số người cứng đờ trong nháy mắt, Branda càng thêm cảm thấy không thể tin được, sau khi khiếp sợ sững sờ một hồi lâu mới kêu lên: “Mộ tổng?!”

Tại sao đột nhiên anh ta lại xuất hiện đây?!

không riêng gì bọn họ đến Lan Khê nhìn thấy anh đột nhiên cũng ngẩn ra trong vành mắt nước mắt nóng bỏng chợt trở nên lạnh lẽo.

một Yến Thần lại lạnh lùng không theo dõi quan tâm trong phòng bao có cả nam lẫn nữ, đi thẳng về phía Lan Khê, cầm ly rượu trống rỗng mà cô đang run rẩy nắm trong lòng bàn tay đặt lên bàn, áp suất như giảm xuống, mở miệng nói: “Tối hôm qua đã uống nhiều như vậy, hôm nay còn dám uống à?”

Ngay tức khắc, tay chân Lan Khê lạnh như băng, cho là chính mình nhìn nhầm, sống lưng cũng cứng lại.

“Tiệc liên hoan kết thúc rồi phải không?” Anh hỏi, rồi giơ tay lên vỗ cổ bả vai của cô, cúi đầu nói nhỏ. “Xong rồi thì đứng lên, chúng ta về nhà.”

Mấy câu nói đó có vẻ như bình thản như nước, nhưng một đồng nhân viên nữ ở xung quanh lại cảm thấy như được gặp minh tinh quốc tế vậy, phải nắm chặt tay mới có thể kiềm chế nổi kích động và hưng phấn muốn hét chói tai! Cho dù đó là sự quan tâm của anh trai với em gái cũng khiến họ kích động không thôi. Trời ơi, nếu như anh ấy đối xử với bạn gái của chính mình vậy sẽ có đáng về kiểu điểm khiến máu nóng của người ta sục sôi như thế nào?

Lan Khê lại ngồi như trên đồng lửa, cảm thấy như có ánh mắt của toàn thể giới đâm về phía họ, thật quỷ dị, thật khó chịu, đột nhiên cô bặm miệng, trong dạ dày có cảm giác buồn nôn như dãi sông lấp biển.

Đứng dậy đẩy cái bàn ra, từ trong lòng anh cô chạy trốn ra ngoài.

Ngay lập tức, sắc mặt của Mộ Yến Thần trở nên xanh mét. Xem ra anh đã đến chậm một bước rồi, có lẽ cô đã uống hơi nhiều.

Bóng dáng cao ngất hơi dừng lại, anh đẩy cái ghế ra rồi sải bước ra ngoài.

Người có phản ứng cuối cùng chính là Kiều Khải Dương.

Nếu như nói trước đó đều nhìn Mộ Yến Thần từ xa, lần này nhìn ở khoảng cách gần khiến người ta chấn động không nhỏ, không thể không nói đến khí thế cường đại, dường như đi đến đâu ánh mắt của toàn thiên

hạ cũng tập trung trên người anh ta, nhưng Kiều Khải Dương không giải thích được vì sao lại cảm thấy ánh mắt của anh ta nhìn Lan Khê thật là quỷ dị, dáng dấp của hai người cũng không có nét tương đồng, nhưng lại có sự thân mật hơn nhiều so với người yêu.

Anh nhíu mày, cũng đuổi theo.

Bàn tay Lan Khê bám lấy bồn rửa mặt lạnh như băng nôn khan, dạ dày như cuộn lại, như bị một bàn tay vô tình giày xéo, làm thế nào cô cũng không nôn ra được, chỉ có thể nôn khan.

một bóng người thoáng áp xuống, thân hình mảnh khảnh hơi run rẩy của cô được đôi tay cường tráng ôm lấy, khóa thật chặt vào trong ngực. Bờ môi mỏng hơi tái của Mộ Yến Thần lạnh mùng mím lại, nhìn cô khó chịu thành ra như vậy, đau lòng đến vô cùng.

“Ai cho em uống nhiều rượu như vậy?!” Anh lạnh lùng trách mắng, ôm chặt cô, môi mỏng khê phủ lên vàng tai mềm mại của cô, lông mày nhíu chặt. “Còn khó chịu không?”

không nôn ra được, Lan Khê chỉ có thể đưa bàn tay xuống dưới vòi nước cảm ứng lấy nước xúc miệng.

Lồng ngực nóng bỏng quen thuộc như vậy, khiến cho cảm xúc dây dưa mãnh liệt tràn đầy trời đất của buổi tối hôm qua quán lấy trí nhớ của cô một lần nữa, cô nhắm mắt lại, lông mi thật dài đang run rẩy dữ dội, khi đang cố gắng trốn tránh, cơ thể cũng đã bị lật lại.

Mộ Yến Thần nhẹ nhàng nhíu mày, cánh tay đang ôm thân thể mềm yếu đã mất đi hơi sức của cô, lau dòng nước lạnh như băng đang đọng lại trên môi cô đi, sau đó đặt bờ môi nóng bỏng của mình lên, mang theo mối nguy hiểm và lúc áo bức khê trần trọc, ngón tay giữ chặt lấy gáy của cô.

“Tại sao tối hôm qua lại không chào mà đi vậy?” Giọng nói của anh trầm thấp, đầy mê hoặc truyền đến.

182. Chương 182

Tại sao không chào mà đi?

Toàn thân Lan Khê kịch liệt run rẩy, muốn mở mắt ra nhưng lại cảm thấy được hơi thở của anh đang rất gần môi của cô, ở trong tình thế nguy hiểm như thế này mà chớp mắt một cái chắc chắn sẽ bị anh hôn rồi nuốt vào bụng luôn, đôi tay nhỏ bé dính đầy nước lạnh chống đỡ trên lồng ngực của anh, nhẹ nhàng cau mày: “Anh đừng có làm vậy. Người của công ty vẫn còn ở bên trong.”.

Mộ Yến Thần lạnh lùng trần trọc trên đôi môi của cô, dùng sức rất mạnh, chặn lời nói của cô lại.

“Nói nguyên nhân tại sao thì anh sẽ thả em ra.” Anh lạnh nhạt nỉ non.

Lan Khê gấp gáp, cau mày, mang theo một tia nức nở nói: “Tôi không muốn phải ở cùng một chỗ với anh.”

Lời nói bị ngăn lại, cặp mắt của Mộ Yến Thần thoáng chốc trở nên lạnh như băng, cạy mở môi của cô ra chặn lại những lời cự tuyệt của cô.

Đáng chết.

Anh làm sao có thể để mặc cho cô nói những lời này ra khỏi miệng? !

Ở hành lang khác, Kiều Khải Dương đang đi lại phía này thì đột nhiên dừng lại! Anh ta vô cùng lo lắng nhìn một vòng trước cửa toilet nhưng không thấy ai, lúc đang định rời đi thì bóng dáng chói mắt của hai người rơi vào tầm mắt, làm áu nóng trong người anh không khỏi sôi sục khi thấy một màn trình diễn kia, không có nửa điểm ly kỳ.

Đầu óc Kiều Khải Dương trong thoáng chốc như bị sét đánh trúng.

—— Anh đang nhìn thấy cái gì đây?

Anh khẳng định hai mắt của mình không có vấn đề, người đàn ông mới vừa tới kia, người đàn ông được xưng là anh cùng cha khác mẹ với cô, ngay lúc này đang cường chế ôm cô vào lòng, ngón tay thon dài mị hoặc vùi sâu vào vào tóc cô, lạnh lùng hôn cô, dưới đèn mờ ảo có thể thấy được nước mắt mơ hồ bên khóe mắt của cô, vừa giống như đang thống khổ giãy giụa vậy, vừa giống như đang triền miên.

“Hai người đang làm cái gì vậy hả?” Giọng nói khàn khàn kèm theo tiếng cười nhạt vang lên, đầu óc của Kiều Khải Dương chưa kịp phản ứng gì, thì miệng đã thốt ra câu hỏi.

Lan Khê nhất thời giống như bị điện giật, kịch liệt run rẩy, cô nén nước mắt mà mở to hai mắt ra!

Bóng dáng anh tuần bất phàm của Mộ Yến Thần vẫn không hề nhúc nhích, ôm chặt cô hơn, ánh mắt sâu sắc giống như mặt hồ không chút gợn sóng.

Cả người tản ra khí lạnh, Mộ Yến Thần lấy tay giữ chặt cô trong ngực an ủi, rồi mới ngược mắt lên nhìn về người vừa tới.

“Là tôi nhìn lầm hay nghe lầm?” Cả người Kiều Khải Dương phát run, đỡ tường cười lạnh, nhìn chằm chằm bóng dáng mảnh khảnh trong ngực anh ta, “Hai người không phải là anh em sao? Mộ Lan Khê, em gạt anh sao?”

Lan Khê đứng không vững, nếu như không phải Mộ Yến Thần đang ôm cô, chỉ sợ cô đã sớm ngã xuống đất.

Mộ Yến Thần nhìn anh ta một hồi lâu, cúi đầu nhẹ giọng hỏi Lan Khê: “Đồng nghiệp của em?”

“Không chỉ là đồng nghiệp! ”

Kiều Khải Dương nghiêng răng cắn lời, trong con ngươi thoáng qua một tia máu.

Anh ta gầm nhẹ cắn răn nói từng chữ, trên gương mặt tuần tú trắng bệch nổi đầy gân xanh làm cho người ta không khỏi giật mình!

Mộ Yến Thần ngược mắt, lại nhìn anh ta một hồi lâu.

“Là đồng nghiệp đang theo đuổi em?” Giọng lạnh bạc, ánh mắt lấp lánh, giọng từ tính chậm rãi hỏi.

“ !” Khuôn mặt của Kiều Khải Dương tái nhợt rồi trong thoáng chốc kìm nén đến mức đỏ bừng lên!

Ánh mắt của anh ta nóng rực, để lộ tình yêu khiến người ta hít thở không thông của anh ra!

“Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi” môi mỏng tràn ra một câu nói, hai mắt Kiều Khải Dương đầy tia máu gắt gao nhìn chằm chú vào Mộ Yến Thần. “Hai người đang làm cái gì...”

“Cậu xem không hiểu hả?” Anh lạnh lùng cắt ngang lời anh ta.

Lan Khê có thể nghe được mùi thuốc súng trong đoạn đối thoại đó, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt, cô không nhận được đưa tay mềm mại níu chặt y phục của anh: “Mộ Yến Thần –”

cô không muốn tất cả mọi người đều biết.

cô không muốn bọn họ biết mối quan hệ dơ bẩn của cô !!

Tiếng gọi này làm cho Mộ Yến Thần có chút mềm lòng, sự lạnh lùng trong ánh mắt cũng dần dần tản đi.

Cánh tay to lớn trở về ôm ấp cô, cúi đầu nhẹ nhàng mề nheo trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Ừ, chúng ta trở về rồi nói. Nhưng lần sau đừng để anh thấy em uống nhiều như vậy..... về sau không được uống rượu nữa, biết không?”

Trong lòng Lan Khê kịch liệt rung động!

cô gần như tuyệt vọng nhắm mắt lại, không muốn nói thêm bất kỳ lời nào nữa.

Kiều Khải Dương cũng đã sớm không chịu nổi, đắm vào tường một cái.

Cái con mẹ nó đây là cái quái gì vậy?!!

Khí lạnh trong lòng Mộ Yến Thần cứ như tảng băng không chịu tan đi, vẫn ôm người con gái mềm mại trong ngực như cũ, cả người tỏa ra sự đề phòng, mặc dù trong lòng anh đã sớm biết khối ngọc thô chưa mài dũa này trải qua theo từng năm tháng chắc chắn sẽ hấp dẫn không ít người, nhưng khi đối thủ đứng trước mặt anh cạnh tranh cô, cái loại cảm giác này, thật sự rất khó chịu.

Ồ trong lòng anh, cô không khỏi đau khổ, vậy ở trong lòng người khác thì?

cô sẽ vui hơn sao?

Suy nghĩ này khiến anh ôm chặt cô hơn, chặt đến mức làm cho cô đau, cả người tỏa ra khí thế bá đạo, có thể làm cho người ta đông cứng lại được!

Vỗ vỗ cái ót của cô, Mộ Yến Thần ôm cô ra khỏi Tây Uyển

Trong nháy mắt, sắc mặt Kiều Khải Dương trở nên vô cùng khó coi!

một phục vụ đang đẩy xe thức ăn vào phòng, lúc đi qua chỗ này liền cảm thấy lúng túng, bởi vì Kiều Khải Dương chặn đường, cô nhỏ giọng lễ phép nói: “Tiên sinh, có thể tránh qua một chút được không... Á!!”

Tiếng hét chợt vang lên, kèm theo đó là tiếng xe thức ăn đổ ầm ầm xuống đất!

Sắc mặt Kiều KHải Dương xanh mét, đá chiếc xe thức ăn làm cho nó ngã xuống đất!

Tức.....

một cơn lửa giận không tên từ trong lòng trào ra, anh không dám suy đoán mối quan hệ của hai người đó, lại không dám đoán xem rốt cuộc trong lòng Lan Khê nghĩ như thế nào, nhưng vừa rồi – lúc cô đang ở trong ngực người đàn ông đó, anh có thể nhìn thấy được câu đầu tiên anh ta nói làm cho cô cảm động, cô lạnh lùng, lãnh đạm, thậm chí có khuynh hướng hơi bạo ngược nhưng khi ở trước mặt người đàn ông đó thì hoàn toàn sụp đổ!

Anh em Ha, thật hiển thấy, lớn đến từng này, anh chưa từng gặp qua anh em nào mà lại “Tốt” với nhau đến như vậy !!!

Gió đêm lạnh lạnh, thổi qua làm cho ý thức tỉnh táo lại.

Lan Khê nhẹ nhàng dựa vào ghế lái phụ, cảm thấy một chút lạnh, mở mắt nhìn đến đường bên ngoài cửa xe, bầu trời đêm đầy sao sán, cô theo bản năng đóng cửa xe lại, gió ngừng thổi vào, không khí tự nhiên cũng trở nên cứng ngắc.

“Anh đã tôi đi đâu?” cô mở miệng ra nói mới biết được giọng nói của mình trở nên khan như thế.

“Công việc của em thường xuyên đi xã giao như thế này?” Mộ Yến Thần hỏi.

Lan Khê ngẩng người ra, nhẹ nhàng lắc đầu, nhỏ giọng trả lời: “không phải xã giao, là ăn mừng.”

nói đến hai chữ ăn mừng, chính cô cũng cảm thấy thật chân chọc.

Mi tâm nhẹ nhàng nhíu lại, cô nhắm mắt, đột nhiên không hiểu tại sao dù đã đủ trưởng thành bước vào xã hội, có thể cố gắng dựa vào hai tay của mình để tự nuôi sống chính mình, hoàn toàn độc lập rồi, nhưng vẫn thoát không khỏi sự tác động của Mộ Yến Thần đối với cuộc sống của cô?

“Tôi biết rồi.” Lan Khê buông hàm răng đang cắn môi đỏ mọng của mình, trong ánh mắt lóe ra ánh sáng trong suốt, khan khan nói, “Chắc trước khi anh về nước đã biết được tin tôi làm ở trong công ty quảng cáo, anh nhất định biết.”

Cho nên, mới đem cảnh ô liu đến công ty của cô.

Cho nên, mới có thể một người mới vào công ty không hiểu chuyện như cô nhận một bản hợp đồng lớn như vậy.

Mi tâm càng nhíu chặt lại, cô khẽ thông khổ thì thầm: “thì ra là anh không muốn buông tha tôi.....”

Chuyện này từ khi mới bắt đầu chỉ có một một cục.

Mộ Yến Thần dùng sức nắm lấy tay cô, ánh mắt sâu sắc lạnh lùng, sau đó lại mềm mại, tràn đầy nhu tình. Cho cô biết cũng không có gì xấu.

Bóng dáng nhỏ xinh bật dậy, hai tay Lan Khê chống xuống ghế, cắn môi, nghiêng đầu qua nhìn anh: “Tại sao anh không ở nước ngoài mà tìm một cô gái nào đó để nói chuyện yêu đương cho tử tế đi, mấy năm rồi mà anh vẫn không chịu kết hôn sao? Mộ Yến Thần, năm nay anh cũng đã ba mươi hai tuổi rồi, anh rất già rồi.”

Mộ Yến Thần lẳng lặng nghe cô nói chuyện, tâm tình không có chút gợn sóng, xuyên qua kính chiếu hậu nhàn nhạt nhìn cô một cái.

“Em hy vọng anh như vậy sao?” Gương mặt tuần tú của anh khẽ trắng bệch, lạnh nhạt hỏi một câu.

“Anh vốn nên như vậy.” Lan Khê nói nhỏ, giọng nói rất nhỏ chỉ đủ ỉnh cô nghe thấy.

Mộ Yến Thần cười lạnh.

Đã tới nơi cần đến, anh lái xe chậm lại rồi dừng xe: “Xuống xe, chúng ta đến nơi rồi.”

Đến nơi?

Lan Khê hơi nhúc nhích đầu, mờ mịt ngược mắt lên nhìn tòa nhà trước mặt, nhớ ra đây chính là nơi mà lần trước anh dẫn cô đến, chính là khách sạn Hoàng Gia, trước đó anh không chút lưu tình mà giáo huấn cô, vừa đầm vừa xoa để cho cô khuất phục dưới sự uy nghiêm của anh.

Trong lòng có một chút bài xích, cô nhẹ nhàng cau mày: “Tôi không đi.”

Mộ Yến Thần đã mở cửa xe ra chuẩn bị dắt cô xuống, nhưng lại bị cự tuyệt, ánh mắt lạnh lùng của anh liền hạ xuống nhìn cô.

“Không đi?” Anh lặp lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê quay đi không thèm nhìn anh, dùng hành động để tỏ thái độ bài xích.

Mộ Yến Thần gạt đầu một cái, con mắt sắc thâm thúy như biển, trực tiếp cúi người cởi dây an toàn của cô ra, hai tay ôm lấy cô, từ ngoài nhìn vào thì thấy anh dùng sức rất nhẹ nhưng thực chất là rất bá đạo: “Em thích ở trong xe cũng được.”

Nói xong anh liền cúi đầu, nhanh chóng hôn lên cái cổ nóng bỏng của cô.

“” Lan Khê lập tức khó thở, không thể động đậy.

Ánh mắt của cô dần trở nên mê ly, phần da thịt bị anh hôn liền trở nên tê dại, trong nháy mắt nhớ tới cảnh triển miên ở trong xe cùng với anh, mặc dù ý thức của cô muốn kháng cự, nhưng vẫn nhanh chóng bị anh nuốt hết lý trí.

Cổ thật là nhột, cô không chịu nổi được nữa.

“Mộ Yến Thần.” Cô run giọng gọi, khóe mắt ẩm ướt, trong suốt.

Vết hôn đỏ tươi lại bị một vết hôn khác phủ lên, cô kịch liệt run rẩy, dục vọng lại bắt đầu nổi lên, ngửa đầu lên để cho anh hôn sâu hơn nữa, cô sắp bật khóc, muốn ôm lấy anh, nhưng hai tay lại bị anh kìm chặt lại.

“Muốn anh tiếp tục sao?” Anh dùng hơi thở nóng bỏng để hỏi cô.

Lan Khê nhắm mắt không ra lời, lông mi run rẩy kịch liệt .

Trong lòng Mộ Yến Thần cũng bắt đầu trầm luân theo, mùi thơm ngát quen thuộc quần quanh ở chóp mũi, cau mày, biết mình không chịu được nữa, liền dùng sức kéo cô từ chỗ ngồi lên, nắm lấy hông cô ôm vào trong ngực, một tay kéo cửa xe “Rầm!” một tiếng đóng lại.

Nụ hôn nóng bỏng lại được tiếp tục dưới bầu trời đêm.

hai người họ đang đắm chìm trong không khí đó nên hoàn toàn không để ý thấy ở cách đó không xa, trước cửa một cửa hàng tiện lợi 24h, một bóng dáng cao lớn từ bên trong đi ra, trong tay đang cầm một túi thực phẩm, là thói quen mấy năm nay nên khó bỏ được. Đèn đường rất sáng, cho nên cảnh tượng phía trước

càng thêm rõ ràng, anh thở ra một hơi để xua tan hết mệt mỏi, lúc ngược mắt lên thì nhìn thấy cảnh kích tình ở phía trước.

Mà nhân vật chính trong đó, lại làm cho anh hoảng sợ, đồ ở trong tay “Bốp!” một tiếng rớt xuống đất.

Kỷ Hằng đứng hình tại chỗ, sắc mặt dần dần xanh mét.

.

Một cổ chua xót tràn ra trong cơ thể của cô, đến lúc này Lan tuổi mới hoàn toàn phản ứng kịp.

Cô rên lên. Ngâm nga một tiếng, ngửa đầu, đường cong xinh đẹp lộ rõ ra trước mắt.

Thiếu nữ và phụ nữ quả thật khác nhau, tuy vẫn là gương mặt xinh đẹp đó, nhưng nhiều năm trôi qua, phong tình ở trong ánh mắt cũng trở nên khác đi. Cô non nớt, trẻ trung, biểu hiện rất đơn thuần, nên rất nhanh sẽ chuyển thành mê mang, ngượng ngùng, rồi trở nên thanh tỉnh bài xích rồi mỉa mai hoặc trầm luân trong đó, Mộ Yến Thần bị một màn kích thích này làm cho cả người run rẩy.

Anh rất muốn chiếm lấy cô, vì vậy mà trên lưng rịn đầy mồ hôi .

Hai cánh tay mềm mại của Lan Khê quấn lấy cổ anh, quấn rất chặt, như muốn hòa vào làm một với anh.

Mồ hôi đầm đìa, đã sớm không còn biết trời đất gì nữa.

Sáng sớm hôm sau.

Mộ Yến Thần ôm chặt cô cả đêm, cho dù một tiếng than nhẹ của cô cũng đủ làm cho anh choàng tỉnh, anh sợ khi mở mắt ra sẽ không thấy cô đâu nữa, lăn qua lộn lại giẫy vò cả đêm, nhưng anh vẫn cảm thấy mình ngủ rất ngon giấc.

thật may là do tối hôm qua điên cuồng suốt một đêm nên cô ngủ rất sâu.

Mộ Yến Thần mở mắt, nhẹ nhàng lật người cô lại, để khuôn mặt cô đối diện với mình, khuôn mặt vẫn khéo léo xinh đẹp như xưa, cái cảm giác khi thức dậy thấy cô ở trong lòng mình vẫn như xưa.

Đầy đặn, ấm áp, giống như có cả thế giới vậy.

Giống như dốc hết cả đời chỉ để đổi lấy khoảnh khắc ấm áp này mà thôi.

Chỉ tiếc, điện thoại di động mới sáng sớm đã bắt đầu reo lên, làm cho anh không khỏi phiền toái ở trong lòng.

Mộ Yến Thần khẽ cau mày, không thèm để ý tới, ôm chặt người trong ngực, hôn vào đôi môi bị anh làm sưng đỏ vào tối hôm qua, giống như một người bị đói khát hành hạ lâu ngày nên lúc này trở nên vô cùng quyến luyến từng phút từng giây, nhưng tiếng chuông điện thoại vẫn không ngừng reo lên réo rắt.

không có cách nào khác, anh chỉ có thể hôn nhẹ một cái, dùng ga giường che kín cô lại, rồi bước xuống giường.

Tùy ý mặc một cái áo choàng tắm, mở điện thoại di động lên nghe.

“Cậu rảnh rồi lắm hả, mới sáng sớm gọi điện làm gì?” Thấy số của Nhiếp Minh Hiên gọi tới, ngữ điệu của Mộ Yến Thần liền trở nên lạnh lùng không chút hòa khí.

“Sáng sớm?” Nhiếp Minh Hiên ngẩn ra, nhìn ra bên ngoài, “Bình thường vào giờ này cậu đã rời khỏi giường đi làm từ sớm rồi ấy chứ, là mình nghe nhầm hả? Người cuồng công việc như cậu chẳng lẽ bị mình đánh thức sao?”

“Chuyện gì.” Mộ Yến Thần đóng cửa lại, đi ra bên ngoài nghe điện thoại.

“Chuyện cậu dặn mình hôm trước, mình đã làm xong rồi.” Nhiếp Minh Hiên nghiêm túc nói, “Trường đại học ở thành phố C cũng không nổi tiếng cho lắm, muốn giữ lại cũng không khó, cậu cũng thấy cái cô Kỷ Diêu gì đó thành tích học tập rất ưu tú, còn đang làm cán bộ cấp cao, mình cũng đã đi chào hỏi mấy người

bạn học cũ thỏa đáng rồi, chỉ là rất ít khi cậu nhờ người khác làm việc thay mình, cô gái này và cậu có quan hệ gì?”

“không có gì, là bạn của mình.” Mộ Yến Thần rót một ly nước.

Nhiếp Minh Hiên ngẩn ra, cẩn thận suy nghĩ một chút mới nhớ ra, hình như nhà họ Kỷ cũng có chút quan hệ với nhà họ Mộ.

“Mình chỉ muốn nói cho cậu biết vậy thôi, à đúng rồi.” Nhiếp Minh Hiên trở nên nghiêm túc, chậm rãi hỏi, “Cậu đi vội nên mình không kịp hỏi, rốt cuộc cậu và Lan Khê đã xảy ra chuyện gì? Mình biết nguyên nhân cậu trở về nước một phần là vì con bé, nhưng cậu nói với mình câu đó là có ý gì? Cậu nói con bé không phải em gái của cậu?”

Mộ Yến Thần ngồi xuống ghế sofa, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

“Ừ cái quái gì mà ừ?” Nhiếp Minh Hiên siết chặt điện thoại, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, “nói rõ ràng ra xem, cậu biết việc đó lúc nào, không phải đã xét nghiệm ADN rồi hay sao?”

Ngón tay thon dài bấm bấm huyết Thái Dương, giọng nói của Mộ Yến Thần vẫn lạnh lùng như cũ, từ từ đáp: “Đại khái mình biết được vào hai năm trước, cũng có thể xem như là ngoài ý muốn.”

“Cậu nói rõ ra xem.”

“Hơn hai năm trước trong một lần đi công tác, vô tình gặp tên bác sĩ ngu ngốc ở trong khoa xét nghiệm máu của bệnh viện đó trên máy bay, thằng đó không chú ý đến mình, chăm chú nói chuyện với người bên cạnh, mình còn đang tò mò không biết tại sao một bác sĩ ngu ngốc như nó lại có cơ hội đi du học hai năm, thì ra là do nó được bổ nhiệm lên vị trí trưởng khoa, tạm thời kiêm luôn chức Phó Viện Trưởng.”

Nhiếp Minh Hiên khẽ cau mày, giống như là nhớ ra việc gì đó.

“Cho nên....” Anh do dự suy đoán.

“Nó nhắc tới việc hơn một năm trước từng sửa lại báo cáo kết quả xét nghiệm DNA, để đổi lấy cơ hội thăng tiến, tính toán thời gian rất trùng khớp. Có lẽ thằng đó đã từng làm không ít xét nghiệm DNA nhưng cơ hội hiếm duy nhất có như thế này thì làm sao có thể quên được, tỷ như đó là kết quả xét nghiệm của anh em nhà họ Mộ, tỷ như kết quả báo cáo thật sự không phải như vậy thì sao.”

Cách một dây điện thoại, mới sáng tinh mơ mà cả người Nhiếp Minh Hiên đầy mồ hôi lạnh.

Anh nghe rất rõ lời Mộ Yến Thần nói.

một phát hiện đáng sợ, nếu đổi lại là anh chắc anh sẽ không chịu nổi.

Giờ nghĩ lại, lúc đầu, cũng bởi vì báo cáo xét nghiệm này, cũng bởi vì tình yêu cấm kỵ này, mà thành phố C lúc ấy đã phải trải qua biết bao nhiêu cơn mưa máu, Nhiếp Minh Hiên anh chính là người rõ hơn ai hết.

Còn suýt chút nữa làm mất một mạng người.

Khó khăn nuốt nước miếng, Nhiếp Minh Hiên cố kiềm nén tiếp tục hỏi: “Cậu đã hỏi thẳng tên đó chưa?”

183. Chương 183: Bắt Đầu Đau Lòng

“Ừ, hỏi rồi.” Anh nhàn nhạt đáp lại.

Lần đi công tác đó, anh đi cùng vài tinh anh trong công ty, đi hết mấy tiếng đồng hồ. Sau khi xuống máy bay, anh liền cho người của công ty đi trước, còn mình thì đi theo tên bác sĩ đó. Để biết được cái sự thật từ lâu đó, cái sự thật mà gần như đã hủy hoại cả cuộc đời anh.

Đúng vậy. Chính là hủy hoại.

Anh cắn chặt môi, nhắm mắt, ngón tay thon dài xoa nhẹ mi tâm nhớ lại cảnh tượng ngày đó.

Khi đó anh và cô đã xa nhau được một năm, từng ngày đều trôi qua trong vô vọng, nhưng đột nhiên hi vọng như một trận mưa sa kéo đến, vạch trần cái sự thật bị người ta che giấu, niềm vui và nỗi đau thay nhau dần xé, nhưng sau khi đau đớn thì chính là vui mừng, niềm vui len lỏi vào trong lòng, che đi hết mọi ý thức.

Chết và sống lại rất giống nhau.

Nhiếp Minh Hiên nắm chặt điện thoại trong tay, những khiếp sợ trong lòng cũng dần tan đi, anh cười chua xót nói: “Nếu như mình đoán không lầm, thì tên bác sĩ đó nói cho cậu biết hai người không có quan hệ huyết thống, cậu trở về nước không phải chỉ đơn giản là để tìm Lan Khê, cậu đã đi xét nghiệm lại lần nữa chưa? Hai người Không phải anh em thật sao?”

Mộ Yến Thần lạnh nhạt mím môi im lặng không nói..

Nhiếp Minh Hiên không nhịn được nhìn trời, vẫn cảm thấy mình không thể nào tiếp nhận nổi chuyện này, một hồi lâu sau mới khàn giọng hỏi: “. Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc là ai muốn giấu giếm chuyện hai người không phải là anh em ruột? Mẹ cậu? Giấu giếm việc này thì có gì lợi cho bà ấy?!”

Mộ Yến Thần chậm rãi mở mắt, dáng vẻ hờ hững.

“Về việc này, đợi đến lúc có kết quả mình sẽ nói cho cậu biết, bà ấy cũng không chính miệng thừa nhận việc này, mình cũng không biết được là trừ những thứ này ra, bà ấy còn làm ra bao nhiêu chuyện trước đó nữa, nhưng bây giờ tất cả đều chỉ là uống công mà thôi.”

Nhiếp Minh Hiên nghe thấy giọng điệu này thì biết là mình đã đoán sai, chỉ có thể gật đầu đồng ý: “Mình hiểu rồi. Vậy Lan Khê thì sao? Em ấy có biết chuyện này không?”

“Mình không nói cho em ấy biết.”

“Tại sao cậu không nói cho em ấy biết?” Nhiếp Minh Hiên cảm thấy kỳ quái, cau mày nói, “không phải lúc đầu cậu và em ấy vì chuyện này mà cảm thấy tội lỗi sao, hơn nữa chẳng phải bởi vì cái mối quan hệ này mà em ấy đã phải thống khổ sao? Hay là bây giờ em ấy cảm thấy không có lòng tin, em ấy có niềm vui mới? Hoặc là em ấy đã thực sự quên cậu, nên cậu cảm thấy không cần thiết nói cho em ấy biết?”

Ánh mắt Mộ Yến Thần lạnh dần, khủy tay ưu nhã để ở trên đùi, lẳng lặng nghe suy đoán của anh, trong bụng một mảnh lạnh bạc. thật ra thì suy đoán của Nhiếp Minh Hiên cũng không phải là không có căn cứ, trước khi trở về nước, cũng đã từng tuyệt vọng như vậy, nhưng không hề lo lắng.

Gương mặt tuấn tú trở nên trắng bệch, Mộ Yến Thần vững vàng nắm lấy điện thoại di động, chậm rãi hỏi: “Trước đó mình và Mộ Minh Thăng đã từng đi xét nghiệm ADN, nên chắc chắn là quan hệ cha con, cậu có nghĩ tới việc nếu như Lan Khê và mình không có máu mủ, như vậy em ấy rốt cuộc là ai?”

Nhiếp Minh Hiên đột nhiên ngẩn ra, cứng họng!

“Tô Nhiễm đã qua đời, không có cách nào đi hỏi bà ta, cũng không có gì chứng minh. Cậu có biết Lan Khê rất thích khoảng thời gian có cha và mẹ không? Nếu như huyết thống của em ấy bị phơi bày, vậy thì cha ruột của em ấy rốt cuộc là ai?” Hai mắt Mộ Yến Thần đánh lại, tràn đầy đau lòng cùng thương tiếc, “Hoặc có thể nói quá đáng hơn một chút, mình chỉ muốn hỏi một câu, rốt cuộc em ấy có phải là con gái của Tô Nhiễm hay không?”

Em ấy là ai?

Nếu như em ấy cùng cái nhà này, cùng người cha đã sống với em ấy suốt thời gian qua không có quan hệ gì, vậy rốt cuộc em ấy là ai?

cô ở nhà họ Mộ mười mấy năm nay, vui vẻ cũng tốt, thống khổ cũng được, dù gì nhà họ Mộ cũng có thể che chở cho cô, cô cũng không phải không nhà để về, không cảnh để dựa. Cuộc đời của cô cũng không phải là âm mưu của người khác.

Cho nên, nếu để cô biết rõ chân tướng thì hậu quả sẽ như thế nào, Mộ Yến Thần thật không dám nghĩ tới.

Cũng giống như chuyện xảy ra trong kỳ thi tốt nghiệp trung học vào bốn năm trước, anh không thể tưởng tượng nổi ánh mắt đau khổ và tuyệt vọng của cô khi tất cả mong đợi bị phá hủy, anh muốn nâng niu cô trong lòng bàn tay, anh không thể để cho cô chịu bất cứ tổn thương gì.

Nhiếp Minh Hiên ở đầu dây bên kia cũng đang trầm mặc vì khiếp sợ.

Thực sự, anh suy nghĩ quá đơn giản, hoàn toàn không để ý đến nhiều thứ như vậy. Cũng có thể là do đứng ở góc độ không giống nhau, mà anh cũng không phải Mộ Yến Thần, nên anh không có cách nào vì cô gái đó mà lo lắng, không có cách nào thay cô suy tính, để cô luôn sống trong hạnh phúc cả.

Cười khổ một tiếng, Nhiếp Minh Hiên không biết nói gì nữa, đã lâu rồi anh chưa được nghe Mộ Yến Thần nói nhiều như vậy.

Mà lần nào cậu ta cũng nói về Lan Khê.

“Được rồi, mình hiểu rồi...” Nhiếp Minh Hiên cất giọng nói, “Mình không biết việc này đối với cậu mà nói là may mắn hay là bất hạnh, nhưng mà Yến Thần - mình rất phục cậu, vì cậu thật lòng yêu em ấy, cậu có biết hay không?”

Cậu có biết hay không, đến thẳng ngu cũng có thể nhìn ra việc đó.

Mộ Yến Thần lạnh lùng trừng mắt, ngón tay thon dài vuốt ly thủy tinh trong tay, cũng không nói gì.

Nhiếp Minh Hiên cảm đầu cảm cổ cười cười, không biết tại sao mà mới sáng sớm lại nghe được chuyện kinh thiên động địa đến như vậy, đang muốn hẹn gặp anh thì chợt nhớ ra chuyện gì đó, sắc mặt đột nhiên tái đi, anh siết chặt điện thoại: “Yến Thần, mình quên hỏi cậu - Tên bác sĩ đó đâu rồi? Cậu vẫn chưa nói ỉn biết, tên bác sĩ đó như thế nào rồi?”

Nhiếp Minh Hiên đột nhiên đã cảm thấy vô cùng bận tâm.

Mộ Yến Thần mất hết kiên nhẫn, lãnh đạm để cái ly xuống, ánh mắt lạnh lùng đầy tơ máu lộ ra vẻ hững hờ, nhàn nhạt nói: “Còn sống.”

Còn sống.

Cách một đầu dây điện thoại, Nhiếp Minh Hiên nghe thấy ba chữ đó thì gương mặt tuần tú đỏ bừng lên, suýt chút nữa thì chửi tục.

... Cậu ta quả thật dám nói dám làm!!!

Nghĩ cũng biết tính tình của Mộ Yến Thần như thế nào, tên bác sĩ đó sẽ phải trả giá như thế nào, chuyện này quá nhiều máu tanh, Nhiếp Minh Hiên không muốn nghĩ đến nữa, mà anh cũng biết, đắc tội với đầu sỏ, sẽ phải trả cái giá rất cao.

“Còn chuyện gì nữa không?” Mộ Yến Thần nhàn nhạt hỏi.

Nhiếp Minh Hiên lạnh lùng nở nụ cười, đề xuống kinh hãi: “Tạm thời không có.”

Mộ Yến Thần gạt đầu một cái, lạnh lùng dặn dò: “Ngậm miệng chặt một chút, khi nào đến lúc, mình sẽ tự nói ra.”

Nhiếp Minh Hiên cảm giác huyết Thái Dương lại đập thành thạch lên, anh biết Mộ Yến Thần đang nhắc đến nhà họ Mộ, cục diện ngày hôm nay, ai mà dám giơ tay múa chân chứ?

“Mình biết rồi.”

Cách một cánh cửa, trong phòng vang lên hai tiếng động nhẹ, hình như là tiếng hòm thuốc rơi xuống đất.

Hai mắt Mộ Yến Thần đột nhiên run lên một cái, ánh mắt nhàn nhạt quét qua——

Tiếng động này, cô đã tỉnh rồi.

Trong bụng mềm nhũn, môi mỏng của Mộ Yến Thần dán vào ống nghe nói một câu “Có chuyện, lần sau nói tiếp”, bỏ điện thoại đi động xuống, bóng dáng anh tuần bát phàm đi tới phòng ngủ, ý lạnh trong mắt liền trở nên mềm mại, mở cửa ra.

Bên trong cửa, bóng dáng mảnh khảnh nhếch nhác từ trên ghế rớt xuống, cau mày, khuôn mặt trong suốt nhỏ nhắn khê thống khổ.

Trên người Lan Khê chỉ bọc mỗi cái ga giường, mông lưng trắng nõn lộ ra ngoài, mái tóc đen óng xỏa trên vai, cô mới vừa bị té đau, đang đứng ở trên ghế lấy hòm thuốc ở trên đầu tủ, lại không cẩn thận làm đổ, hòm thuốc nằm lằng lổc trên đất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào những việc trước mắt.

Mới vừa khi tỉnh lại, mà cô đã cảm thấy mình điên rồi.

— Bị bắt làm tù binh, cùng anh kích tình suốt cả đêm, cô thật sự là điên rồi. Chẳng lẽ bởi vì tịch mịch, bởi vì tham luyến sự ấm áp của anh, mà không cần để ý đến việc anh là anh trai ruột của mình, không để ý đến việc anh đã từng lừa dối mình, một mình nữa triền miên với anh?

Cảm giác cảm kị và tội lỗi rất kích thích, cô còn chưa nếm đủ mùi vị ngọt ngào hay sao, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục muốn cái loại yêu thương đó?

Đầu đau muốn nứt ra.

Do thường xuyên uống rượu suốt đêm làm cho cô nhứt đầu, không để ý đến Mộ Yến Thần đang ở đây, cô chỉ muốn tìm thuốc giảm đau, nằng cũng xác thực trên tủ mặt hòm thuốc, nhưng thật không ngờ lại làm đổ nó thuốc bên trong rơi tán lạn ra ngoài.!!

— một hộp thuốc màu trắng nằm dưới đất, hộp nài cũng đầy thuốc.

Nhưng toàn bộ đều là thuốc ngủ.

Gương mặt tuấn tú của Mộ Yến Thần trở nên xanh mét.

không nói gì, bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi đi tới, anh cúi người ngồi xổm xuống, nắm slays cánh tay mảnh khảnh của cô, kéo cô vào trong lòng, cánh tay dài ôm chặt lấy, môi mỏng nhẹ nhàng kề sát vào tai cô, khan giọng nói: “Em tìm cái gì?”

một hồi lâu sau Lan Khê mới phản ứng được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cô ngước mặt lên: “Đây là thuốc của anh?”

Nhìn thấy ánh mắt của cô, ánh mắt Mộ Yến Thần liền lãnh đạm, nói thật nhỏ: “Khi nào mất ngủ thì ngủ”

“Vậy anh có cần thiết phải mua một hòm thuốc như vậy không?!” cô run giọng hỏi.

Trong lòng giống như có gì đó cửa vào, làm ngực cô tê liệt, đau đớn, vô cùng đau đớn, Lan Khê cau mày, không nhận được mà cảm thấy đau lòng, cô sớm biết anh thường hay mất ngủ, cô đã biết việc này từ lúc cô 17 tuổi! Nhưng chưa từng để ý đến.....

Bàn tay khe khẽ đẩy anh ta, cô thống khổ ngồi bên cạnh tủ, chỉ muốn thoát khỏi sự trói buộc của anh.

Nhưng Mộ Thần Yến sao có thể dễ dàng thả cô ra.

Cánh tay dài ôm chặt eo của cô kéo trở lại ngực mình, anh cúi đầu, môi mỏng kề sát trán của cô amng theo cảm giác nguy hiểm cùng bức bách nói: “Đừng ngồi trên đất.”

“Mộ Yến Thần, anh không cần lo cho tôi.....” Lan Khê uất ức cắn môi, trong lòng tràn đầy thống khổ và mâu thuẫn.

“không cần anh quan tâm?” ngón tay thon dài dùng lực giữ lấy cảm của cô. Mộ Yến Thần trừng mắt nhìn cô, cười lạnh, “Vậy em cũng không quan tâm đến anh sao? Bất kể anh nói yêu ai, kết hôn với sai, em cũng không quan tâm đến sao? Vậy sao khi nhìn thấy hòm thuốc của anh, em lại đau lòng như vậy?”

trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê đầy tâm tình phức tạp và rối rắm.

một hồi lâu sau trong lòng cô lại cảm thấy khiếp sợ, không thể tin được rằng anh lại nói đúng lòng cô, chỉ là một đêm triền miên mà thôi sao có thể tháo xuống lớp vỏ lạnh lùng dùng để ngụy trang của cô được, cô cố gắng kìm nén cảm xúc, ổn định tâm tình, đẩy tay anh ra: “Anh nghĩ nhiều rồi...”

Mộ Yến Thần lại ôm cô vào ngực, buông cầm cô ra, ngấn tay thing dài vòng qua sau cổ của cô để vuốt ve, cúi đầu hôn lên cổ của cô, trong nháy mắt cô cứng đờ, thân thể dính chặt vào cái tủ ở sau lưng, ga giường đang quấn trên người cũng sắp rớt xuống.

“Anh không phải chỉ muốn nhiều mà còn làm nhiều...” Anh khàn giọng nói vào tai cô “Em nên nhìn một chút, nhìn xem trên thân thể xinh đẹp của em, có nơi nào mà anh chưa hôn qua không....”

Dấu vết của anh để lại ở khắp nơi trên người cô, nhìn thấy mà ghê.

một lần nữa toàn thân lại cảm thấy tê liệt, ngứa ngứa rất khó nhịn, hai mắt Lan Khê trở nên mê ly, nhưng vẫn cố vờ như bình tĩnh, đến chết cũng không thể thoát khỏi, một cổ nghẹn ngào kéo tới, cô nín chặt lấy áo sơ mi của anh muốn đẩy anh ra, nhưng không ngờ tay của anh đã thăm dò vào ga giường, ngón tay mị hoặc theo làn mào theo đôi chân thon dĩa của cô mà đi lên, tới nơi mềm mại vừa mới bị giày vò suốt đêm.

“.....” Lan Khê khẽ rên, cả người chấn động.

“Mộ Yến Thần, không cần...” cô sụt sùi khóc ra tiếng, hai tay ôm lấy cổ anh, tun giọng cầu xin. “Đau...”

Chỉ một chữ đơn giản, nhưng đã nhanh chóng làm sụt đổ tinh thần của Mộ Yến Thần.

Lông mi dài khẽ run, anh mở mắt ra, thấy mắt cô đầy nước mắt, dây thần kinh mẫn cảm đột nhiên nhói lên một cái! Anh biết tối hôm qua, anh mạnh mẽ muốn cô không biết bao nhiêu lần, dùng ngón tay trêu chọc nơi ướt át của cô. Sờ cô, anh có thể cảm nhận được nơi đó đã sưng đỏ lên, ánh mắt Mộ Yến Thần tràn đầy yêu thương, thân thể to lớn khẽ hôn môi của cô, lúc mới bắt đầu thì lúc sâu lúc cạn, rồi trần trọc xâm nhập, cho đến khi chạm được cái lưỡi của cô liền cảm thấy như có dòng nước nóng chảy qua.

Ngón tay thon dài cuối cùng không nhịn được, liền vùi sâu trong cơ thể của cô.

184. Chương 184: Làm Cho Người Ta Cảm Thấy Thật Ghê Tởm

Cuối cùng, ngón tay thon dài không nhịn được nữa, thăm dò sâu vào trong .

Lan Khê run lên!

Cánh tay đang ôm cổ anh càng cuốn chặt hơn.

Nước mắt của cô kích thích anh, Mộ Yến Thần không biết rốt cuộc mình đã trúng loại tà gì, cảm giác ham muốn càng lúc càng lớn, ngón tay cũng vùi sâu hơn, môi lưỡi tỉ mỉ dỗ dành cô không cho kháng cự, dây thần kinh lại trở nên căng thẳng. Thân thể Lan Khê càng lúc càng gấp, ban đầu ở đó cực kì đau nhức, rút ra rút vào nhiều lần về lên sự nhiệt tình vô hạn, càng thêm thoải mái, cả người cô cũng run lên, cuối cùng bị anh ngậm lấy đầu lưỡi rồi hung hăng mút vào đẩy cô lên cao triền! !

Tất cả tiếng thét chói tai và nghẹn ngào bị anh chiếm đoạt hết.

Cả người giống như vừa được vớt ra từ trong nước, mồ hôi ẩm ướt nhớp nháp, khó chịu muốn chết.

Khi Lan Khê vẫn còn ở trong cơn mê muội thì Mộ Yến Thần yêu thương hôn lên vầng trán của cô, dục niệm trong đáy mắt đã rút đi, ôm cô lên rồi đặt lên giường, kéo ga giường che kín người cô, nói thật nhỏ: “. . . . Nghĩ kĩ chưa? Có muốn ở cùng một chỗ với anh hay không?”

Ngay cả ngón tay của Lan Khê cũng run rẩy, không còn tí sức lực nào, chỉ có thể để anh ôm vào ngực, nghe anh nói nhỏ.

Chu chu mỗ, khi cô dùng hết chút lý trí còn lại muốn cự tuyệt chỉ nghe thấy anh khàn giọng hỏi: “Mấy giờ đi làm?”

Ánh mắt mê ly dần trở nên minh bạch, hơi mệt mỏi lại có vẻ hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt như tờ giấy, cầm lấy điện thoại di động của mình.

Mộ Yến Thần kéo cô về, cúi đầu khẽ hôn lên môi của cô: “Ngoan, hôm nay xin nghỉ nhé.”

“Mộ Yến Thần!” Cô kháng nghị, giọng nói hơi ám ách.

Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần nhìn cô chăm chú, tốt bụng khẽ hỏi: “Em xuống giường được không?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê hiện lên vẻ khổ sở, đỏ mặt, một mảng hồng hồng vô cùng xinh đẹp điểm lệ. Bên trên bờ mi thật dài của cô vẫn còn dính nước mắt, sự mệt mỏi ùn ùn kéo tới, cùng kích thích trên người chưa kịp rút đi vẫn còn hành hạ cô, cô nhẹ nhàng vùi mặt vào trong ngực anh, trong nháy mắt vẻ nhu thuận mềm mại khiến người ta phải kinh ngạc.

“ Đừng ép tôi, được không?” Một lát sau, ở trong lồng ngực của anh, cô tủi thân thì thầm.

Cô đang rất mâu thuẫn.

Là người trưởng thành thì không thể tùy hứng giống như lúc còn nhỏ nữa, kiểu yêu đương này giống như ma túy, một khi cô đã nghiện thì sẽ không bỏ được.

Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần lúc sáng lúc tối, cảm xúc phức tạp tràn đầy trong mắt, rút người ra để cô nhẹ nhàng vùi sâu vào gối ôm và tẩm chăn mềm mại giống như đả điều vậy, nghiêng người xuống phủ kín lên người cô, ôm từ sau lưng, cách ga giường vuốt ve thân thể của cô, hôn vào vành tai khéo léo tình xảo.

Cảm giác tê dại triền miên, cảm giác tê dại lan khắp toàn thân khiến người ta có thể kháng cự được.

“Anh sẽ cho em thời gian suy nghĩ và tiếp nhận...” giọng nói từ tính của anh lộ ra tia mỉa mai hoặc, giống như là món quà trời ban, dịu dàng nói, “Nhưng mà hãy nhớ, sẽ không quá lâu đâu.”

Giọng nói kia lọt vào tai, chậm rãi rõ ràng khiến thần kinh Lan Khê căng thẳng, cô nghiêng mặt nhẹ nhàng ghé vào gối ôm, trong đôi mắt có một dòng nước trong suốt chảy ra, cảm nhận được sức lực và nhiệt độ trên bàn tay nhẵn nhụi của anh, cảm giác ấm áp vẫn còn bao trùm .

“Mộ Yến Thần, cái người này, tại sao bao nhiêu năm ở nước ngoài lại không chịu kết hôn đi, chẳng lẽ về nước cũng chỉ để dây dưa với tôi như vậy à?” Lan Khê mê mang hỏi, tay khẽ nắm chặt ga giường, “Chẳng lẽ phụ nữ nước ngoài không tốt à? Hào phóng, nhiệt tình, có thể gặp nhau cũng có thể chia tay, cũng không giống phụ nữ Trung quốc, hở ra là lại bắt anh phải chịu trách nhiệm.”

Mộ Yến Thần rất hưởng thụ quá trình cô bình tĩnh nói chuyện với anh, nụ hôn êm ái càng lúc càng triền miên, bàn tay vòng qua eo của cô đang chậm rãi vuốt ve, có khả năng xoa dịu những chỗ cô bị đau nhức, ánh mắt mê ly như nước: “Thì có lẽ là...! Có lẽ là tốt.”

Câu này có ý gì?

Lan Khê khẽ nhú mày, cảm thấy khó hiểu, tiếp tục hỏi: “Mộ Yến Thần, lần này anh định lừa gạt tôi bao lâu? Nhiều khi tôi cảm thấy khi anh hào hứng thì sẽ trở nên cực kì điên cuồng, còn muốn lôi kéo tôi cùng nổi điên, có lẽ đợi đến lúc nào đó anh lại nói với tôi là anh đã chơi đã rồi, không muốn chơi đùa nữa rồi muốn tôi rút lui....A!”

Đột nhiên cô kêu nhỏ một tiếng, nhú mi, bả vai co lại, cảm thấy bị bàn tay của anh bóp rất đau.

Trong đôi mắt của Mộ Yến Thần thoáng hiện lên tia sáng lạnh lẽo, lạnh nhạt ra lệnh: “Gọi anh là anh trai đi.”

Anh trai?

Hàng lông mày mảnh mai của Lan Khê nhú lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ kháng cự, nhỏ giọng cự tuyệt: “ Tôi không gọi, anh đã thấy kiểu anh trai nào cùng nằm trên giường với em gái mình để làm loại chuyện này không?”

Mộ Yến Thần ôm chặt lấy khung người nhỏ bé của cô, cắn cắn vành tai của cô, giọng nói khàn khàn như sương mù: “Em gọi là sẽ có.”

Lòng bàn tay nóng bỏng bao phủ ở trước ngực cô, nhiệt độ nóng bỏng mang theo chút cứng rắn vuốt ve đỉnh núi, sự cọ xát của vải vóc khiến người ta càng thấy khó chịu, Lan Khê than nhẹ, cảm thấy đằng sau móng có cái gì đó bắt đầu trở nên cứng rắn nóng bỏng. Đột nhiên lúc này lại cảm thấy cực kỳ sợ hãi, bàn tay nhỏ bé vội vàng đặt lên bàn tay của anh, run giọng khẩn cầu: “Đừng. Mộ Yến Thần anh đừng như vậy.”

Cô thật sự không hiểu, tại sao anh đã chiến đấu hăng hái cả một đêm, sáng sớm thức dậy vẫn có tinh lực như vậy?!

Lo lắng sức khỏe của cô, động tác của Mộ Yến Thần dần chậm lại, ham muốn chậm rãi thối lui.

“Đau ở đâu? Anh giúp em xoa xoa.” Anh dịu dàng nói nhỏ.

Lan Khê méo máo, uất ức nói: “Chỗ nào tôi cũng đau.”

Đáy mắt Mộ Yến Thần thoáng hiện lên một chùm ánh sáng rực rỡ, tràn đầy thương yêu, quả nhiên lòng bàn tay đã dò xét xuống dưới. Xoa nhẹ ở bên trong đùi, vừa bắt đầu cô vẫn căng thẳng đề phòng, về sau mới thấy anh không có ý xâm phạm, lúc này mới dần dần tỉnh táo, xoa bóp rất thoải mái, cô ngủ thiếp đi trong vòng tay của anh.

Mộ Yến Thần khẽ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thật lâu sau mới rút người ra rồi đi.

Buổi trưa khi tỉnh lại, vậy mà anh lại không ở đây.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng ngủ nướng đến tận trưa như thế này, Lan Khê không thể tưởng tượng nổi anh đã cầm điện thoại di động của mình để gọi điện thoại xin phép nghỉ với Branda như thế nào, dùng lý do gì, khuôn mặt như bị đốt cháy, có chút nóng bỏng, cô xuống giường rửa mặt, sau khi tắm rửa mới cảm thấy đau nhức trên người như được gột tẩy.

Khi đi vào phòng khách thì thấy bữa trưa trên bàn còn bốc lên hơi nóng, còn có một chùm chìa khóa.

Chắc là chìa khóa của căn nhà này.

Anh không cần nói một chữ nào cả, chỉ cần mấy động tác đơn giản cũng đã tỏ rõ dụng ý.

Lan Khê khẽ cắn môi, rửa tay rồi ăn bữa trưa, sắc mặt trong suốt giống như đồi núi sau cơn mưa, mang theo chút mơ màng tự hỏi, không hiểu sao mới vừa rồi khi tỉnh dậy lại có cảm giác mất mát, rốt cuộc tại sao cô lại thấy mất mát? Bởi vì khi tỉnh dậy không thấy anh ở bên cạnh sao?

Có một câu thành ngữ, gọi là uống rượu độc giải khát.

Lan Khê biết rõ lúc này bản thân mình hoang đường biết bao nhiêu, nhưng không có cách nào chấm dứt sự hoang đường này lại.

May mà đây không phải là thành phố C.

Hàng ngày không phải đối mặt với cha mẹ, bạn bè, khi đi cùng anh trong thành phố cũng không cảm thấy tội ác bao phủ toàn thân. Trong lòng cô vẫn mơ hồ sợ hãi, sợ một đêm lạnh lẽo của mùa đông năm đó ở thành phố C lại xảy ra một lần nữa.

Đêm đó, cô chạy như điên trên nền tuyết bằng đôi chân trần, khó có thể giảm bớt nỗi đau khi bị những người thân bỏ rơi.

Mộ Yến Thần, anh chính là một ác ma.

Hàng lông mày mảnh mai của cô khẽ nhíu lại, đè nén nỗi chua xót và khổ sở ở trong lòng để nuốt xuống miếng cơm cuối cùng, sau khi dọn dẹp xong, nhìn phòng khách và phòng ngủ sáng trưng, cũng có chút hương vị gia đình.

Nhưng mà Mộ Lan Khê à, mày không thể nộp vũ khí đầu hàng nhanh như vậy.

Thu thập đồ đạc xong, mặc áo khoác vào, Lan Khê cầm túi xách lên rồi đi ra ngoài, liếc mắt nhìn chùm chìa khóa nằm trên bàn, thẳng tay đóng cửa lại.

“Em nói cái gì?!” Đứng trước tủ, Branda nhú mào xoay người lại, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm cô gái đang sắp xếp tài liệu cùng mình, “Bộp!” một tiếng đóng tài liệu lại.

“Mộ Lan Khê em đi ra đây, nói lại câu em vừa nói với chị đi, lặp lại lần nữa đi chị không nghe rõ.”

Trong giọng nói lộ vẻ uy nghiêm, khiến Lan Khê nghe đến tê dại da đầu.

Sự ngang ngạnh có thể khiến Branda nổi đóa, cô nhẹ nhàng cắn môi, đôi mắt xoay chuyển khẽ cắn môi lặp lại một lần nữa: “Em nói, làm xong tháng này em có thể từ chức hay không? Em biết rõ sẽ không có tiền thưởng, chị cứ đưa cho em tiền lương thử việc là được, có được không?”

Branda lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, không nghĩ rằng cô ấy cũng dám nói!

“Em không muốn đi làm nữa phải không?”

“ vâng.”

“Do chị đối xử tệ bạc với em hả?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao em lại muốn từ chức? Không phải là không muốn làm quảng cáo nữa, chỉ là không muốn tiếp tục làm việc ở đây?!” Branda càng nhú mào chặt hơn, “Ngay từ đầu bọn họ nói người trẻ tuổi thường xốc nổi chị còn không tin, em có bao nhiêu tài cán? Động một ý đã muốn từ chức, em cho rằng đây là nhà em à?! Em cảm thấy em cảm được một cái đơn đặt hàng của một năm là em đã lên tiên rồi hả? Em đến đây nói nói cho chị biết rốt cuộc là ai đã móc nối với em!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê lúc đỏ lúc trắng.

“Branda, so với em chị còn rõ ràng hơn, đơn đặt hàng này không phải là thành quả do em cố gắng, nếu như đối phương không phải là của anh trai của em thì em hoàn toàn không có cơ hội! Em chỉ không muốn dựa dẫm vào người có địa vị, nhưng giám đốc điều hành công ty cũng không để ý, thậm chí bọn họ còn muốn năm nào cũng có thể nhận được nhiệm vụ thiết kế cho Digland York, rồi việc này sẽ không rơi vào ai khác, chỉ biết giao cho em!”

Branda nhú mào nhìn chăm chú vào cô bé ở trước mặt, cuối cùng cũng hiểu cô ấy đang rối rắm vấn đề gì.

Gật đầu một cái, cô lạnh nhạt nói: “Được rồi em đừng sắp xếp nữa, đến đây ngồi xuống.”

Lan Khê lúng ta lúng túng, đi tới rồi ngồi xuống.

Nhưng khi chưa kịp ngồi vững thì một tập tài liệu đập vào đầu cô không hề lưu tình! Tiếng “bộp” vang lên thanh thúy khiến Lan Khê đau đốn kêu gào, che đầu nhìn khuôn mặt chỉ tiếc rên sất không thành thếp của Branda ở trước mặt, lúc này mới cảm nhận được rõ ràng hỏa khí của cô ấy.

“Chỉ vì không giải quyết được vấn đề này nên muốn từ chức? Mộ Lan Khê, chị quá xem trọng em rồi!” Branda không hề lưu tình thốt lên một câu, trực tiếp trách móc.

Hốc mắt Lan Khê hơi ẩm ướt, không phải bởi vì đau lòng, mà như lời Branda nói, cũng cảm thấy bản thân có phần không có tiền đồ.

Hít sâu một hơi Branda cố gắng đè nén cơn bực tức xuống hỏi: “Ý tứ của em chị hiểu rõ, chỉ vì em không muốn dựa vào quan hệ để làm việc ở công ty mà thôi, chuyện này chị sẽ giúp em giải quyết. Nhưng mà chuyện em cần lo lắng không phải là việc này, vừa qua em có thể nhìn thấy áp lực của tập thể, nói xem, chẳng lẽ em cảm thấy tự mình khai thông với anh trai rất khó khăn à? Quan hệ của hai người không tốt?”

Lan Khê lắc đầu, cảm thấy vấn đề cơ bản không phải là tốt hay không tốt.

“Chị cũng không cảm thấy hai người không tốt,” Branda cười lạnh, “Không phải tối hôm qua anh ta còn đến đón em về nhà sao? Chị nhớ rõ nhà em cũng không có người thân nào ở thành phố A, vậy hai anh em em ở cùng với nhau?”

Thân thể Lan Khê cứng ngắc, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch.

“Em không phải khản trương, từ trước đến giờ chị không bao giờ tham gia vào chuyện của người khác, cho dù người bên cạnh mình có đồng tình luyện ái thì chị cũng có thể tiếp nhận, người đã già nhưng tâm vẫn chưa lão, ” Branda trêu chọc đôi câu, cười đến mức lạnh bạc, bưng ly cà phê ở trên bàn đã nguội lạnh lên uống một ngụm, sâu xa nói, “Mặc dù tuổi em còn nhỏ nhưng mà ánh mắt chọn đàn ông cũng không tệ lắm, mà còn là một cực phẩm..... Nhưng mà Lan Khê à, suy cho cùng khi lựa chọn cũng phải nhìn xem có khả năng hay không, em hiểu chứ?”

Lựa chọn, cũng phải nhìn xem em có khả năng hay không.

Chỉ một câu nói này đã khiến Lan Khê không thể không bội phục sự sáng suốt của Branda, cô ngược mắt lên nhìn chị ấy chăm chú, trong mắt tràn đầy sự hoang vu và bất lực. Branda bị ánh mắt của cô đâm vào không dám nghênh đón, đưa tay ra vỗ vỗ mu bàn tay cô, lạnh nhạt nói: “Em chú ý một chút, đừng gây ra chuyện gì quá lớn, những kẻ kia trong bộ phận lập kế hoạch lúc nào cũng nóng lòng mở miệng nói xấu người khác chứ chẳng ngồi không đâu, có xảy ra chuyện gì thì cũng không phải mỗi mình em bị phỉ báng đâu, hiểu chứ?”

Sự ân cần và nhu tình chân thành trong mắt Branda khiến trong lòng Lan Khê nóng lên.

“Vậy nếu như chính bản thân mình không có biện pháp thì làm thế nào? Nếu như không nhận được mà yêu...”

Branda nghe hai câu nói nhẹ nhàng bất lực của cô xong, hít sâu một hơi! Sắc mặt trắng bệch rút tay lại!

Nha đầu này. Quả nhiên là cực kì có dũng khí!

“Vậy thì nghĩ đến bố mẹ và người thân đi!” Branda quả quyết bỏ xuống một câu, ánh mắt lạnh lạnh, “Loạn luân không phải là chuyện đùa, chờ em say đắm rồi mới biết là sai trái!”

Nếu như tình yêu có thể tùy tiện xằng bậy như vậy, thế giới cũng bị xáo trộn từ lâu rồi.

“Em thu thập tất cả tài liệu còn lại cho xong đi, chị còn có chuyện khác nên đi trước!” Branda lạnh nhạt nói xong, cầm tài liệu ở bên cạnh lên rồi xoay người rời đi, khi đẩy cửa ra thân thể lại không nhận được mà cứng đờ, người ở cửa dọa cho cô giật nảy mình!

Cô thật sự không nghĩ tới, mới vừa rồi trong khi các cô nói chuyện, bên ngoài lại có người nghe thấy!

Bóng dáng cao ngất ấy vẫn không có tính tự giác như cũ, cả người rét lạnh dựa vào tường, ánh mắt lười biếng bức người dừng ở Branda đang đi ra, thậm chí khi nhìn cô còn nở một nụ cười lạnh.

Kiều Khải Dương.

“Anh ở đây làm cái gì?” Branda nhú mày hỏi, vô cùng lo sợ.

Thân thể đang dựa vào tường của Kiều Khải Dương đứng thẳng lên, cười lạnh như một ác ma khát, đẩy cửa ra rồi đi vào: “Tôi đi tìm vợ của tôi.”

Anh....

Branda nhất thời ghen hòng, dựa vào cửa không biết nên nói gì với cậu ta, anh. vợ? Có mà vợ quý ấy!

Lan Khê đứng dậy tiếp tục sắp xếp tủ tài liệu, rướn người với tới tầng trên cùng của tủ tài liệu, đường cong xinh đẹp bị nhìn thấy không sót một chút gì.

Vừa liếc mắt qua, nhìn thấy Kiều Khải Dương thì lại cảm thấy khiếp sợ trong lòng.

Lan Khê dừng động tác lại, kinh ngạc nhìn về phía người vừa tới.

Tia máu trong mắt của anh ta vẫn chưa tiêu tán, gương mặt tuần tú vì căng thẳng nên hơi xanh mét, dưới cằm râu ria cũng chưa được cạo sạch sẽ: “Buổi sáng em xin nghỉ, có phải bởi vì tối hôm qua quá kịch liệt hay không, nên không xuống giường được, hả?”

Câu nói này cực kì kích thích người ta, từ miệng anh ta thốt lên, khiến cả người Lan Khê cũng run lên.

Ánh mắt lạnh lẽo ướm át liếc nhìn anh ta, Lan Khê không quan tâm.

Kiều Khải Dương cũng không buông tha, tay chống vào tủ tài liệu cúi đầu đưa mắt nhìn cô, nói giọng khàn khàn: “Em có biết không, buổi tối ngày hôm qua anh đã phải trải qua như đang đi trên cáp treo? Trước đó em đã nói cho anh biết em đã từng vì một người đàn ông mà sinh non, rồi còn để tận mắt anh nhìn thấy em hôn môi với anh trai em. Mộ Lan Khê, cho dù là người đàn ông có tính cách tốt hơn anh cũng sẽ không kiên nhẫn đến đây hỏi em rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đâu. Bây giờ cũng là lần duy nhất anh hỏi em.”

“Lần trước em nói với anh em đã có người trong lòng, có phải là anh trai em hay không?” Ánh mắt đầy sương mù của Kiều Khải Dương nhìn chằm chằm cô, cười lạnh một tiếng, “Hai người loạn luân à ?”

Động tác của Lan Khê chậm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trông trẻ như núi rừng sau cơn mưa cổ kim nén cảm xúc tuyệt vọng.

Cô không biết nếu là người khác thì sẽ như thế nào, nhưng mà bị người đàn ông yêu mến mình ép hỏi như vậy, thật sự trong lòng cô cũng có phần khó chịu, móc cài của tập tài liệu tiếp xúc với đầu ngón tay lạnh như băng, thậm chí còn hơi run rẩy, cô không giấu diếm được nữa rồi.

Ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về phía anh, cô gật đầu.

“Rất xin lỗi vì tôi đã giấu diếm anh lâu như vậy, Kiều Khải Dương, tôi đã từng nói với anh đừng có tiếp xúc nhiều với tôi anh sẽ phải thất vọng, quả nhiên bây giờ đã làm anh thất vọng rồi, ” Lan Khê khẽ nói, “Anh đoán rất đúng, tối hôm qua tôi đã ở trên giường của anh ấy.”

Có trời mới biết, khi đón ánh mắt của anh ta để nói ra những lời này, ở phía bên trái lồng ngực của cô có bao nhiêu khó chịu.

Kiều Khải Dương lại cảm thấy, bởi vì câu nói này toàn bộ bầu trời anh đã sụp đổ trong nháy mắt.

Có gì khó chịu hơn khi nghe cô gái mà mình yêu quý tự nói ra, rằng tối hôm qua cô đã ở trên giường của anh trai ruột cô ấy, có gì tệ tâm liệt phé hơn? Kiều Khải Dương muốn nắm chặt nắm đấm, nhưng nắm đấm lại không ngừng run rẩy, chuyện này đã vượt quá nhận thức của anh, anh cũng không đủ sức để tiếp nhận .

Cuối cùng khi nắm tay bị nắm quá chặt, khớp xương vang lên tiếng kêu kệt, cảm giác muốn bùng nổ nhưng không dám nói ra khiến anh sắp sụp đổ.

“Mộ Lan Khê, không phải cô đã khiến tôi thất vọng.” Trong đôi mắt của Kiều Khải Dương tràn đầy tia máu, vành mắt đau đớn, cắn răng nói rõ từng chữ một, “Cô TMD khiến, tôi, ghê, tởm! ! !”

Tiếng gào thét xen lẫn sự tức giận, vang dội ở trong phòng tài liệu.

Cả tầng lầu cũng yên tĩnh khác thường, tất cả nhân viên cũng vì vậy mà dừng công việc lại tò mò nhìn sang bên đó, chỉ thấy “rầm” một tiếng, cửa kính của phòng tài liệu bị mở ra, rồi đập ngược vào tường, suýt chút nữa thì vỡ nát! Kiều Khải Dương lửa giận ngút trời đi từ bên trong ra, sải bước đi khỏi bộ phận lập kế hoạch.

Lan Khê lặng lẽ nghe một loạt âm thanh vừa vang lên, sắc mặt khẽ chuyển thành trắng bệch, trong lòng chưa xót, tất cả đều kết thúc rồi.

Mộ Lan Khê, cô thật TMD làm tôi ghê tởm.

Cô nở nụ cười thê lương mà xinh đẹp, bao nhiêu năm qua, rốt cuộc cô cũng thấy được phản ứng của một người bình thường, cuối cùng cô cũng biết rõ, loạn luân là một việc khiến người ta cực kì buồn nôn.

***[Truyện được đăng chính thức tại Diễn-đàn-L3-Quý-Đôn]

Buổi tối phải làm thêm giờ để sắp xếp tài liệu, khoảng mười giờ rốt cuộc cũng có thể rời khỏi công ty.

Bụng đói kêu vang, ánh đèn nhu hòa của phòng chứa đồ và phòng trà nước vẫn đang sáng, Lan Khê đi tắt, sau đó trong bóng tối lấy thẻ ra vào ra, khi lùi lại thì dưới chân đột nhiên bị vấp một cái, suýt chút nữa thì ngã xuống!

Lan Khê nhíu mày, vội vàng lùi về phía sau mấy bước cẩn thận nhìn về phía phía góc phòng tối tăm không biết là có cái gì đó, tại sao mới vừa khi vấp vào còn có cảm giác mềm mềm? Còn có thể động đây?

Trong lòng cô có chút sợ hãi, muốn đi bật đèn lên, lại nghe thấy có tiếng kêu đau.

Người ở trên đất giật giật, trong bóng tối, môi mỏng phát ra một câu khàn khàn: “Đau.”

Vừa rồi khi cô vấp, đã đập phải cánh tay của anh ta rồi.

Lan Khê kinh ngạc, trong bóng tối ánh mắt cẩn thận nhận biết dáng vẻ của anh ta, không dám gọi, nhưng mà thanh âm mà cô vừa nghe thấy, đây là.

“Cô đến đây đỡ tôi dậy.” Người đàn ông dùng giọng nói khàn khàn để lệnh, cau mày nhịn đau, “Tôi ngồi lâu quá nên không đứng dậy được.”

Ngồi lâu quá? !

“Kiều Khải Dương?” Lan Khê có phần không chắc chắn, nhẹ giọng kêu lên.

“Đúng là tôi, cô nhanh một chút đi.” Kiều Khải Dương lạnh lùng nhíu mày ra lệnh .

khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê trắng bệch.

Suy nghĩ một chút rồi bỏ qua việc bật đèn, đi đến nâng anh ta dậy đi về phía ánh sáng yếu ớt của phòng vệ sinh, anh ta thật là nặng, cô mất chút hơi sức mới có thể nâng cánh tay của anh ta để đỡ anh ta đứng lên.

Kiều Khải Dương giống hệt lưu manh, trong nháy mắt khi đứng lên tay đã vòng qua eo của cô, một môi dựa vào vai của cô.

“.” Lan Khê chợt nhíu mày, khi sau lưng bị anh ta ôm chặt, cô lên tiếng cảnh cáo theo bản năng, “Kiều Khải Dương, anh buông ra.”

“Không buông.” Anh nhanh chóng hai chữ.

Tay ôm chặt cô, Kiều Khải Dương vùi vào cổ của cô, thanh âm cực kì yếu ớt, rất đáng thương: “Tôi sai lầm rồi. Tôi không nên mắng em, tôi sai lầm rồi. em coi như tôi chưa nói gì có được không?”

185. Chương 185: Cảm Giác Đau Nhói

Tay ôm chặt lấy cô, Kiều Khải Dương vùi đầu vào trong cổ cô, giọng nói yếu ớt rất đáng thương: “Anh sai rồi. Anh không nên mắng em, anh sai rồi. Em xem như anh chưa nói qua có được không?”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn đó, phát ra từ trong lồng ngực của anh.

Lan Khê không hiểu, ánh mắt kinh ngạc suy tư một hồi lâu, lúc này mới nhớ đến lời anh ta nói ngày hôm nay lúc ở trong phòng tài liệu.

Trái tim đầy tuyệt vọng cùng thê lương, nhưng Lan Khê không hề đáp lại, nắm lấy tay anh ta chống vào tường để anh ta đứng vững, cố né khỏi người anh ta, đẩy cái đầu đang đặt trên cổ cô ra.

Kiều Khải Dương ngược mắt nhìn về phía cô, trong mắt đầy khổ sở.

“tan việc anh không về, nhất quyết đứng đây chờ sao?” Lan Khê mở miệng hỏi.

“Ừ.” Sắc mặt của anh trở nên lúng túng nhìn về nơi khác.

“Vậy anh chờ tôi, là để bảo tôi đừng nhớ những lời đó?” Cô tiếp tục nhẹ giọng hỏi.

Kiều Khải Dương nắm chặt tay thành nắm đấm, lại muốn tiến lên ôm cô.

Hai mắt Lan Khê run lên, lùi về phía sau một bước: “Bọn họ sắp khóa cửa rồi?”

Kiều Khải Dương cau mày.

“Nếu như anh muốn tiếp tục ở chỗ này nói vậy tôi đi trước, lời của anh tôi nghe xong rồi, không có gì tôi sẽ không để ở trong lòng, nhưng mà nếu bây giờ anh không đi tôi sợ lát nữa anh không ra được đâu, tôi xác định bọn họ sắp khóa cửa rồi” Cô nhẹ giọng giải thích.

Đáy mắt Kiều Khải Dương dâng lên vẻ kinh ngạc cùng khiếp sợ.

“Em không thèm quan tâm sao?” Giọng nói khô khốc của anh ta hỏi ra một câu, cười lạnh một tiếng, “Lan Khê, không phải anh đã xin lỗi em rồi sao? Em cũng không phải là người khó tính, anh phải làm gì mới chuộc được sai lầm đây, đừng có lạnh lùng với anh có được không?”

Lan Khê dừng một chút, đột nhiên không biết nên giải thích với anh ta như thế nào.

“Tôi không tức giận.” Cô khẽ nói.

“Em không tức giận sẽ không đối xử với anh như vậy?” Anh thê lãnh cười cười, “Vậy thì em thật sự không có chút phản ứng?”

Kiều Khải Dương vừa yêu vừa ghét cô, cô thật sự không để ý chút nào?

Xem ra, khai thông không có hiệu quả rồi.

Nhìn một hồi lâu, liền nhanh chóng quyết định không để ý tới anh ta nữa, đi thẳng tới cửa quẹt thẻ, cửa kiếng nặng nề “Tách” một tiếng mở ra, Lan Khê muốn đi ra ngoài.

“Chẳng lẽ tối nay em lại muốn đi tìm anh ta?” Kiều Khải Dương không trấn định, cau chặt mày, nắm lấy cửa.

Lan Khê Thủy ngược mắt lên, liếc anh ta một cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét, nhẹ giọng giải thích: “Kiều Khải Dương, tôi có nhà của mình.”

— cô chỉ làm chuyện không có đạo đức thôi, nhưng cô không đến nỗi ngay cả lý trí cùng tôn nghiêm cũng không có, xin đừng có nhìn cô như vậy.

Kiều Khải Dương cười lạnh, căn bản là không tin tưởng.

Tay nắm chặt lấy cửa hơn, nở ra nụ cười khát máu: “Lan Khê, tối nay anh muốn ở chung một chỗ với em.”

Lan Khê giật mình! !

Tối nay ở chung một chỗ? Anh ta có ý gì?

Kiều Khải Dương cười lạnh, sau đó chớp chớp mắt, “Rầm!” một tiếng đánh vào cái còi báo động! Mảnh thủy tinh vỡ vụn, còi báo động kêu lên um sùm, Lan Khê sợ hãi hét lên một tiếng, miếng thủy tinh vỡ rơi xung quanh cô!

Cô cơ hồ bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ đứng không vững –

Hai mắt tròn to nhìn chuông báo động đỏ reo lên, không thể tưởng tượng nổi nhìn Kiều Khải Dương! Mặt của anh ta ở trong bóng tối khê vắn vẹo, thần sắc trở nên nhàn nhã lại, thậm chí còn có chút thỏa mãn.

“Kiều Khải Dương!” Lan Khê không nhận được cau mày hét lên, giận đến mức cơ thể run rẩy.

Điên rồi.

Tối nay, anh ta thật sự điên rồi!

Tiếng bước chân huyền não thác loạn dồn dập chạy lên trên lầu, còi báo động không ngừng reo lên, cách một lớp cửa tự động, có thể thấy được nhân viên bảo an chạy tới, nhìn bọn họ với ánh mắt y như nhìn thấy kẻ trộm.

Đêm khuya ở đồn cảnh sát.

Có chết Lan Khê cũng không ngờ đến, sẽ có một ngày mình bước vào nơi này.

– Chẳng lẽ đây chính là cách để anh ta thực hiện lời nói “Tối nay anh muốn ở cùng với em”?

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cô bị dẫn tới góc tường, ôm lấy đầu gối nghe người ta mắng, lúc này cô thật sự rất muốn chết đi cho rồi, người đàn ông bên cạnh kéo cô qua để bảo vệ cô, cười khàn giọng mở miệng: “không liên quan tới cô ấy, tôi mới là người đập hệ thống bảo vệ, mấy người cứ hỏi tôi là được rồi.”

Lan Khê trừng mắt nhìn anh ta, thật muốn trừng chết anh ta!

Nhưng khỏe mắt chợt nhìn thấy, bàn tay Kiều Khải Dương đang chảy máu, máu đỏ tươi chảy sềnh sệch nhỏ từng giọt từng giọt xuống sàn nhà, bỏ qua ánh mắt ghét bỏ của cảnh sát, Kiều Khải Dương lại kéo cô ngồi xuống ghế dựa, nụ cười thê lương vẫn tuần dật phi phàm như cũ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, quay đầu đi.

không biết có phải vì nhìn thấy máu hay không mà giờ phút này cô cảm thấy đầu mình choáng váng, lúc cô nhìn thấy người khác chảy máu trái tim cô cũng đau theo, giống như cô mới chính là người bị thương vậy.

“Cậu nói đi, tại sao lại đập còi báo động?” Cảnh viên ngồi xuống, sắc mặt rất lạnh nhìn chằm chằm bọn họ.

Khỏe miệng Kiều Khải Dương cong lên, chậm rãi nói: “Tôi đùa thôi.”

“Đùa?!” Cảnh viên giận dữ sảng giọng: “Khu vực này là do tôi quản lý, dưới mắt tôi mà cậu dám cố ý đập vỡ còi báo động, còn TM dám nói là đùa? Tôi cho cậu ngồi chồm hổm suốt đêm xem nó vui tới cỡ nào!”

Kiều Khải Dương không lên tiếng, nụ cười càng sâu hơn.

”Được rồi trước lấy khẩu cung rồi quyết định hai người sẽ bị giam bao lâu, bắt đầu đi, tên họ, trong hai người ai khai trước? Cảnh viên cố kìm chế lửa giận, để giải quyết công việc.

Kiều Khải Dương nhanh chóng nắm lấy đôi tay mềm mại nói: “Vợ à, trong hai chúng ta ai tới trước đây?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê đầy xấu hổ, may mà sau lưng còn có cái ghế do cảnh viên đưa đến cho cô ngồi.

Đứng lúng túng hồi lâu, cô liền ngồi xuống, phiên muộn lấy tờ báo trên bàn che mặt anh ta lại, không muốn nhìn thấy bất kì biểu cảm gì trên khuôn mặt đó nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên lạnh lùng hơn.

Lấy khẩu cung xong, cũng đã mất hơn nửa tiếng.

“Chưa từng thấy qua ai náo loạn như hai người” Cảnh viên lạnh lùng ngược mắt nhìn bọn họ, đẩy quyển sổ tay qua để bọn họ ký tên, “Hai người gây gỗ ở trong công ty còn chưa nói, vậy mà dám đập máy báo động, bị bắt tới đây cũng đáng...Trước mắt hai người phải ở lại đây 24 tiếng, sau đó bồi thường tiền, hoặc gọi người nhà đến nộp tiền bảo lãnh, nếu hai người muốn ở lại đây một đêm, tôi cũng không có ý kiến.”

Lời nói đầy ý cảnh cáo, rất đầy đủ rõ ràng.

Đêm hôm khuya khoắc, gần 12 giờ đêm, làm gì có ai tới đây bảo lãnh bọn họ ra?

Hoặc có lẽ đối với Kiều Khải Dương mà nói, như vậy cũng tốt, anh rất hy vọng có thể cùng cô “hoạn nạn” cả đêm?

Cửa sắt đóng lại, hai người họ y như phạm nhân thật sự vậy.

Lan Khê bị nữ cảnh viên đẩy một cái, tiêm lông mày nhú lại, vịn tường, nhìn chằm chằm Kiều Khải Dương ngồi xuống, lật người nằm dài ở trên ghế, một tay đặt ở trên trán, bộ dạng đầy chán nản và mệt mỏi.

Máu vẫn còn nhỏ xuống đất, được nâng lên cao: “Em cảm thấy mắt mặt nên không gọi người tới bảo lãnh hả, ngủ ở đây cả đêm không phải là chuyện đùa, khổ chết người, nhanh gọi điện thoại đi.”

Hành động trẻ con của anh đã làm cô phải chịu khổ rồi.

Mắt Lan Khê run lên, đi tới song sắt dịu dàng nói với người bên ngoài: “Có thể phiền anh lấy giúp tôi ít nước và băng gạc không?”

Sau một hồi lâu, nước suối và băng gạc được đem vào.

cô nhẹ nhàng đi tới ngồi xổm xuống, nắm lấy cái tay đang chảy máu của Kiều Khải Dương, lấy nước suối xử lý vết thương.

“—!” Mặt Kiều Khải Dương hơi tái nhợt nhìn cô một cái, ánh mắt thật sâu.

“Đau?” cô ngược mắt hỏi.

Kiều Khải Dương theo bản năng lắc đầu một cái, ánh mắt quý dị, đột nhiên lại giống như đứa bé biết nghe lời.

Lan Khê cũng không dám lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt giống như sau cơn mưa Thanh Sơn làm động lòng người, lông mi đen mượt giống như cây quạt đen bóng dưới ánh đèn, lúc cô xử lý vết thương thì nhìn thấy mẫu thủy tinh ghim trong tay, thấy rất đau, thật không thể hiểu nổi, anh ta bị thương như thế này mà còn có thể cười du côn đến như vậy.

Sau khi xử lý vết thương xong cô lấy gạc đắp lên, quần từng vòng từng vòng đầy đặn.

Bàn tay miễn cưỡng cử động, Kiều Khải Dương hạ tay xuống, không biết sau đó bị quỷ thần xui khiến hay sao mà lại nhẹ nhàng sờ lên mặt của cô, gương mặt xinh đẹp đang cần thân xử lý vết thương cho anh, chợt nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp cô, cũng là lúc anh động lòng với cô.

Lan Khê run lên, lo lắng tránh ra, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn anh ta.

“Anh cũng vậy thôi ” cô nhẹ giọng nói, “Nếu như không ở được thì cứ gọi người nhà tới bảo lãnh, anh cũng đừng nên ngủ ở chỗ này, rất khó chịu.”

Nói xong cô liền lùi lại, ngồi xuống một cái ghế khác.

Kiều Khải Dương cười lạnh một tiếng lật người ngồi dậy, giơ cái tay bị thương: “. Anh rất thích chỗ này, chỉ cần có thể ở cùng em thì dù đây có là chuồng heo anh cũng sẵn lòng ” nói xong anh ngược mắt nhìn về phía gương mặt đỏ bừng lên của cô vì bị câu nói của anh trêu chọc, khàn giọng hỏi, “Em thì sao? Sao em không gọi cho anh ta? Hả? Anh ta nhất định sẽ lập tức tới đón em.”

Nhẹ nhàng ngửa đầu thở phào nhẹ nhõm, tựa vào trên tường, đôi môi Lan Khê đỏ mọng của cô phát ra một câu: “Tôi không có suy nghĩ ghê tởm giống như anh.”

Nghe xong câu này, vừa giống như là châm chọc, cũng vừa giống như là nhạo báng.

Nguyên nhân thật sự là vì cô muốn yên lặng một chút thôi.

Kiều Khải Dương cười lên, nói với cô: “Anh tắt máy.”

— Như vậy cả đêm hôm nay sẽ không ai có thể tìm được anh.

Lan Khê nhẹ nhàng gõ đầu, thuận miệng đáp anh một câu: “Tôi còn chưa gọi.”

— Cho nên anh ta cũng không còn cách nào để liên với bên ngoài, cũng không hề có ý định liên lạc.

Ánh mắt Kiều Khải Dương đầy mê ly, không nhịn được đứng lên đi tới bên cạnh cô, cúi người đưa mắt nhìn cô, cảm thấy cô dường như muốn chết, hai cánh tay nhẹ nhàng tiến lại gần cô, khàn giọng hỏi: “Tại sao em lại thích anh ta?”

Anh trai ruột thịt của mình, có cùng một dòng máu, vì sao cô biết rõ như vậy mà vẫn thích anh ta?

Cái loại thích của cô có phải là do nhất thời động lòng?

Lan Khê biết lúc này anh ta đã bình tĩnh trở lại, nên cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Chốc lát cô nhẹ nhàng lắc đầu, có chút vô vọng, “Tôi không biết. Kiều Khải Dương, đừng hỏi tôi vấn đề này, có một số việc tôi có nói anh cũng không thể nào hiểu được, tôi chỉ có thể nói, anh lúc đầu cứ nghĩ là do mình còn nhỏ, nhưng sau này tôi gặp được nhiều hơn, nhưng vẫn không thấy ai tốt bằng anh ấy, nhưng mà.”

Nội dung sau đó, rất khó tả được , nên cô không nói được nữa.

Kiều Khải Dương có thể lý giải, lạnh lùng cười khê, sau đó nói tiếp lời của cô: “Đáng tiếc là không được cho phép?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê thoáng mê mang cùng thê lương, không nói cho Kiều Khải Dương biết là đó không phải là nguyên nhân, mà do nhiều chuyện phức tạp ở bên trong.

“Nhưng anh cảm thấy được, em cho rằng tất cả mọi người không tốt bằng anh ta, chẳng qua là do em không chịu mở lòng với người khác, em thử chấp nhận đi, chắc chắn em sẽ rõ, chỉ cần là yêu, thì sẽ yêu em hết lòng. Mộ Lan Khê, như anh chẳng hạn.”

Nói tới đây mặt anh ta chợt đỏ lên, tiếp tục nói: “Anh biết tính khí của anh không tốt, cũng không có điểm nào tốt, nhưng mà Lan Khê à, việc anh thích em là thật, trước kia, anh nghĩ rằng ở chung với một người con gái thì chỉ cần kích thích là đủ rồi, nhưng sau khi gặp được em, anh liền cảm nhận được. không phải như vậy.”

Thích thì sẽ không hành động như vậy.

Lúc nhìn thấy bóng lưng của cô, cực kỳ mảnh khảnh, tính tình thì lạnh nhạt, không dễ dàng thân cận, đối tốt với cô thì cô lại không muốn, nhưng anh lại không thể lý giải được, nên nghĩ phải bảo vệ cô, nếu không cô sẽ rất cô đơn, cô đơn đến tận xương.

Sắc mặt Lan Khê trắng bệch, thân thể cứng đờ: “Kiều Khải Dương, tôi không muốn nghe anh nhắc về việc này.”

Cô thẳng thắn trả lời anh, không hề có chút cảm xúc nào trước nó.

Kiều Khải Dương cười cười, nghiêng người sát lại gần, tựa vào bả vai của cô.

Lan Khê cứng đờ, ngồi thẳng người.

“Đừng động, anh mệt quá.” Anh buồn buồn nói.

“Nếu như anh đập máy báo động chỉ vì muốn dựa vào người tôi cả đêm, vậy giờ tôi rời khỏi đây cũng hợp lý.” Cô nghiêm túc nói, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt lóe ra tia sáng không thể xâm phạm.

Kiều Khải Dương từ trên vai cô, ánh mắt u oán lạnh lùng nhìn cô một cái, khàn giọng nói: “Người phụ nữ không có lương tâm!”

Lấy tay nhéo hông của cô, anh sát lại gần cô hơn, dịu dàng nói: “Vậy anh chịu thiệt một chút, cho em dựa vào người anh cả đêm có được không?”

Lan Khê giật mình, dưới ánh đèn, ánh mắt của anh ta trở nên sáng quắc, tinh thần cũng trở nên khác lạ.

Tia sáng đó, rất mê ly.

Sáng sớm, Lan Khê chỉ cảm thấy xương cốt muốn rớt thành từng mảnh.

Kiều Khai Dương ngồi dưới đất dựa lưng vào ghế dài, râu ria mọc lam nham trên gương mặt tuấn tú của anh ta, rõ ràng Lan Khê nhớ lúc tối mình dựa lưng trên ghế dài, vậy mà khi tỉnh dậy sao lại bị anh ta ôm như vậy?

Nhưng mà nằm trong ngực người đàn ông này quả thật thoải mái hơn dựa vào tường nhiều, cô cũng không muốn ngu ngốc ở chỗ này nữa.

Giống như bị điện giật, Lan Khê nhẹ nhàng cắn môi, hoảng hốt đứng lên, không muốn nhớ lại chuyện chat vật ngày hôm qua.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện nhỏ.

Giọng nói trầm như tiếng đàn, quen thuộc chạy vào trong tai, làm cho các giác quan của cô co rút lại!

Cửa sắt mở ra, nghịch sáng, mơ hồ nhìn thấy được một bóng dáng bất phàm, đàn nói chuyện với cảnh sát.

Lan Khê lập tức trở nên khẩn trương.

- - Sao anh lại tới đây?

cô khẳng định mình không nghe lầm, đúng là anh, nhưng sao lại tới đây? làm sao anh biết được cô ở trong này?!

Sau một lúc lâu, liền có tiếng bước chân đi về phía này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê trắng bệch.

Cửa sắt nhanh chóng được mở ra, Kiều Khai Dương cũng giật mình dậy, theo bản năng ngồi dậy, trong lòng tự nhiên dự cảm cô sẽ rời khỏi đây.

“Có người tới bảo lãnh cho hai người, mau ra đi!” Cảnh sát không kiên nhẫn nói, mở cửa để cho Mộ Yến Thần đem người đi.

Trong phòng giam tối tăm, không thể nhìn rõ được gì.

Vậy mà anh lại có thể nhìn thấy cô.

Trong nháy mắt, Mộ Yến Thần ngược ánh mắt rét lạnh lên, trong bóng tối mờ ảo, chăm chú nhìn Lan Khê, môi mỏng nhếch lên phà ra khói.

“Mệt hả?” Anh chậm rãi cất tiếng nói.

Lan Khê nghẹn lời!

Trong lòng đầy chua xót, cô không muốn để anh thấy cảnh cô chật vật của mình, nhưng lúc nào cũng bị anh nhìn thấy hết. cô còn chưa kịp nói gì thì đã bị túm lấy.

Bàn tay mềm mại nhưng lạnh lẽo, đầy thương cảm.

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần đang kìm nén lửa giận, mạnh mẽ nắm lấy cổ tay cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mơn trớn mặt của cô, nhìn cô đang rất mệt mỏi nhưng lại có che giấu đi, ánh mắt tràn đầy thương tiếc.

“Mệt thì về nghỉ ngơi đi, lát nữa mình nói chuyện sau.” Mộ Yến Thần nhẹ giọng nói.

Ngay sau đó, sau lưng Lan Khê lại truyền đến tiếng cười nhạt!

Kiều Khai Dương nén đau đứng dậy, liếc mắt nhìn anh, anh ta cười nhạt nói: “Anh đừng cho rằng cô ấy ở trong này sẽ bị ủy khuất - - thật ra cô ấy cũng không muốn ra ngoài đâu, hôm qua, mọi người ở cục cảnh sát đều thấy, hoàn cảnh ngày hôm qua cũng không xấu mấy, có tôi ở cùng, chắc chắn cô ấy sẽ không phải chịu ủy khuất.”

Anh đã phản ứng kịp.

Người đàn ông trước mặt, không chỉ là anh trai của cô, mà còn là người mà cô yêu.

Lưng Lan Khê chảy đầy mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Mộ Yến Thần phát ra ánh sáng lạnh bức người, làm người ta lạnh cóng, lộ ra đầy mùi vị nguy hiểm, ngược lên nhìn Kiều Khai Dương một cái, môi mỏng khẽ mở: “Kiều thiếu gia ở trong này cảm thấy rất thoải mái?”

Chỉ một câu đơn giản đã làm cho sắc mặt Kiều Khai Dương trắng bệch, sau đó cười càng sâu hơn trước: “nói thật, cũng không thoải mái gì cho lắm... bất quá cũng không tồi, có thể quang minh chính đại.”

Bốn chữ đó làm cho đầu Lan Khê nhói lên, cô nhìn sang Kiều Khai Dương, lạnh giọng cảnh cáo: “Kiều Khai Dương.”

Trong lòng Kiều Khai Dương giống như vừa bị dao đâm một nhát, không ngờ tới cô vì che giấu việc này mà trở nên căng thẳng đến vậy, nụ cười lưu manh của anh đẩy về cô đơn, tiêu sái ngồi xuống ghế, cởi áo ra: “Em về trước đi, anh ở đây thêm vài tiếng nữa, nơi này kỳ thật cũng không tệ lắm, anh phải nằm lại ở chỗ này để nhớ lại cảm giác ấm áp khi ôm em tối qua, em xem em vừa tỉnh dậy, bây giờ không tranh thủ lần sau muốn làm lần nữa cũng không được.”

Nằm lại chỗ cũ, cảm giác ôm cô.

Mộ Yến Thần nghe xong câu này thì sắc mặt liền thay đổi, cắn chặt răng, thật ra thì anh cũng đã nhìn thấy, cô ngủ trong lòng người đàn ông khác.

Cảm giác đó, giống như thiên lôi đánh một cái vào đầu anh vậy, qua nhiều năm như vậy, anh cũng chưa từng có cảm giác này.

Cho dù trong bốn năm, anh đã vô số lần nghĩ tới việc cô sẽ yêu người đàn ông khác, hoặc có người đàn ông nào đó sẽ yêu cô, anh cũng chưa từng nghĩ tới việc đó sẽ trở thành sự thật, cho đến ngày hôm nay, mới cảm thấy được, thật sự không thể nào chấp nhận được.

Anh chạm nàng vào cô, dù chỉ là chút đỉnh, dù có quần áo cản lại, thì cũng là chạm.

Sắc mặt Mộ Yến Thần xanh xao, trái tim đau nhói, như bị thứ gì đó bèn nhọn đâm vào, giống như tình cảm chân thành của mình bị người ta phá hủy, đau đến xé ruột xé gan.

Cánh tay dài vươn ra, một tay ôm Lan Khê vào trong ngực, ở trong ngực anh, cô có thể nghe thấy tiếng đánh rất mạnh, anh lạnh lùng nhìn Kiều Khai Dương, mở miệng nói: “Cậu tốt nhất nên nằm lại chỗ cũ đi. Bởi vì sau này, cậu sẽ không có thêm bất kỳ cơ hội nào nữa đâu.”

186. Chương 186: Trừng Phạt Rất Tàn Khốc

Lan Khê bị anh ôm vào ngực, nên có thể cảm thấy được có một cỗ sát khí nguy hiểm đang tỏa ra từ người anh!

Trong bầu không khí đầy tia lửa bay loạn xạ khắp nơi như thế này, anh không vung tay đập bàn đập ghế đã là may lắm rồi! !

Cuối cùng Mộ Yến Thần dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Kiều Khai Dương, ôm chặt người trong ngực mình cùng nhau bước ra khỏi phòng tạm giam, sau đó tiếng cửa được mở ra vang lên, anh cảm thấy người trong ngực mình đang giãy ra, liền ôm chặt cô hơn, không thêm để ý đến sự giãy dụa của cô liền mang cô ra ngoài.

Sáng sớm nên không khí có hơi lạnh, vả lại tối hôm qua còn bị nhốt suốt đêm trong phòng giam nên cả người đều đau nhứt, cho nên lúc này Lan Khê cảm thấy rất khó chịu.

Bị anh kéo lên xe, may Lan Khê nhẹ nhàng nhú lên, nắm lấy cửa xe: “Mộ Yến Thần, tôi muốn về nhà mình.”

Cô không nên đi đến chỗ của anh.

Mộ Yến Thần lạnh lùng ngược mắt lên, khoe miệng tuần dật nở ra cười lạnh: “Anh biết rồi.”

“Cho nên em không chịu cầm chìa khóa, ý muốn cự tuyệt, em cảm thấy anh không ra điều này được sao?”

Ngữ điệu lạnh lẽo làm cho Lan Khê phải run rẩy, miệng có chút khô khốc, không biết nên nói gì nữa. cô như vậy cũng không có nghĩa là hoàn toàn cự tuyệt, cô chỉ không muốn bị mọi người chê người khi ở cùng một chỗ với anh thôi.

Rất nhanh hông của cô bị người nào đó thô lỗ kéo lại, nhét vào trong xe.

Bắp chân Lan Khê bị đụng vào sàn xe, lại còn lảo đảo đụng trúng cái cạnh sắc nhọn của học đựng đồ, cơn đau liền nhanh chóng kéo tới! Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt rút tay về, nhìn lòng bàn tay bị rách rách một đường, lại cảm giác được rất rõ ràng lửa giận của anh đang hướng về phía mình.

Ánh mắt của Mộ Yến Thần trở nên dịu dàng hơn, nhưng vẫn lạnh lùng như cũ, đi lại giúp cô kéo dây an toàn vào, “Cạch!” một tiếng đóng cửa xe lại!

— Rốt cuộc là anh đang giận cái gì chứ?

Chẳng lẽ là vì tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn thấy phẩm hạnh của cô lúc này nên hối hận không muốn tiếp tục dây dưa nữa?

Như vậy cũng tốt.

Trong lòng Lan Khê chưa xót xoay mười ngón tay thon dài lạnh lẽo đan vào nhau, cô xoa dịu đau đớn, tự an ủi mình, quay mặt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

một đường im lặng.

Lúc Lan Khê mở cửa nhà trọ ra liền cảm thấy có nguy hiểm.

Nhưng đã không còn kịp nữa, người đàn ông ở đằng sau đã bước qua sự chống cự của cô đi vào trong nhà.

— Chỗ này có vẻ như chưa từng có người đàn ông nào vào cả.

Mang theo một chút sầu muộn thay giày, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của cô mở ra vừa định nói, thì đã nghe thấy tiếng người đàn ông đang ngồi trên sofa nói trước: “Vẫn chưa đến bảy giờ, em có hai tiếng để tắm rửa và dọn dẹp, nhanh lên một chút.”

Lan Khê mù mờ trước câu nói của anh, liếc mắt nhìn đồng hồ liền biết anh đang nói đến giờ làm việc của mình.

Nhưng mà anh muốn làm cái gì đây? Đợi cô tắm rửa xong rồi đưa cô đi làm sao?

Thân thể cảm thấy thật khó chịu, cô cũng đang rất muốn đi tắm, cô cởi áo khoác, thay giày, nhưng vẫn không nhận được dặn dò một câu: “Tôi sẽ nhanh chóng trở ra, anh nhớ đừng có lục lọi lung tung đó.”

cô có chút sợ, sợ cái bí mật “kinh thiên động địa” của mình sẽ bị anh phát hiện.

Mộ Yến Thần im lặng cười lạnh, lửa giận vẫn còn chưa tan hết.

cô xoa tóc ra, cầm quần áo ngủ đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy ở trong phòng tắm vang lên, lúc này trong lòng Mộ Yến Thần không có bất cứ suy nghĩ đen tối nào, mà chỉ toàn là hình ảnh Kiều Khải Dương ôm cô ngủ, chặt vật như vậy, giống y như là hoạn nạn thấy chân tình.

Mộ Yến Thần đứng lên, trong gương phản chiếu lại khuôn mặt của anh, như được khắc lên trên một khối hình phẳng phiêu, gương mặt vô cùng lạnh lùng, anh cầm tấm hình trên đầu tủ của cô lên, là hình lúc cô đi du lịch cùng với xã đoàn.

Còn cái hình ở kế bên, chính là hoạt động đi tham quan “thế giới dưới nước”, trong đám người nhộn nhịp, nụ cười của Lan Khê sáng rõ giống như một đóa hoa nở rộ dưới đáy biển. Kỷ Hằng ở cách đó vài mét đang ngắm nhìn cô, nụ cười vô cùng ấm áp.

Quả thật không tệ, bức hình này quả thật rất là đẹp.

Mộ Yến Thần nheo mắt lại, để tấm hình xuống, suy nghĩ một chút rồi lại lấy nó lên, ngón tay thon dài ưu nhã kéo ngăn kéo ở phía dưới ra, ném nó vào trong!

Mấy năm nay, khả năng quyến rũ người khác của cô tăng lên không ít nhỉ.

Lúc đang định đóng ngăn kéo lại thì lại nhìn thấy một cái hộp nhỏ được làm rất tinh xảo nằm ở trong góc tủ, bị một đồng bư thiếp phủ lên, ngón tay dài của anh lấy cái hộp ra, trên đó rất nhiều bụi, giống như là đã lâu chưa được đụng tới.

Mở hộp ra, quả nhiên đồ ở bên trong giống y như suy đoán của anh.

Sau nhiều năm như vậy mà sợi dây chuyền vẫn sáng chói như cũ, mặt dây chuyền hình trái tim rất tao nhã, thậm chí trên đó còn khắc những lời rất sâu đậm, vậy mà chủ nhân của nó lại ném nó vào trong góc tủ như vậy, nhiều năm không thêm để ý tới.

Sắc mặt Mộ Yến Thần hoàn toàn không có chút máu.

không trách được cô ấy lại khấn trương, không muốn anh lục lọi lung tung như vậy. (trót quớt rồi anh ơi --)

— “Nếu tôi nói đã ném đi rồi, thì anh sẽ đánh tôi sao?”

Như thế này so với vứt đi, thì có gì khác nhau đâu chứ.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm đột nhiên ngừng lại.

Bên trong lại truyền ra tiếng mở cửa, hơi nước nóng tỏa ra, làm cho người ta rất muốn phạm tội. Lan Khê cũng chưa lau khô tóc xong, nó đang nằm hỗn độn trên bả vai cô.

cô liếc mắt nhìn Mộ Yến Thần, mở miệng nói: “Tôi đi thay quần áo, anh chờ tôi một chút tôi sẽ quay lại ngay.”

Cô vừa suy nghĩ thông suốt, mặc dù không biết tại sao Mộ Yến Thần biết được cô và Kiều Khải Dương ở trong đồn cảnh sát, nhưng cô biết mới sáng sớm Mộ Yến Thần tuyệt đối sẽ không có nhiều thời gian phí hơi phí sức với cô đâu, thời gian của anh so tiền bạc còn đắt hơn.

“Đây là cái gì?” Một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Lan Khê chợt dừng bước.

Cách một bức tường nên cô không biết anh đang nói đến cái gì, cô nghi ngờ, một hồi lâu sau mới do dự đi ra ngoài nhìn một chút, ở xa xa nhìn thấy anh đang cầm một vật gì đó rất mỏng ở trong tay, ánh mắt thì sắc lạnh như băng.

Cô hơi sợ, không dám đi qua đó.

Mộ Yến Thần đứng thẳng, nhìn về phía cô, cười lạnh: “Em chuẩn bị cái này cho anh?”

Nhờ ánh sáng ngoài ban công, nên Lan Khê mới nhìn thấy thứ mà anh đang cầm.

Trong nháy mắt, mặt của cô đỏ chót, kích động đến mức run rẩy, suýt nữa thì bất tỉnh! !

— Đáng chết, trong tay anh đang cầm một cái Durex vẫn chưa sử dụng! !

Cái này thì Lan Khê biết, lần trước bạn cùng phòng thời đại học của cô có tới đây ngủ một đêm, lúc đi còn thần thần bí bí nói muốn tặng cô một món quà, tránh cho sau này cô chọc giận học trưởng thì không có gì để bảo đảm “An toàn” , lúc đó cô chỉ nghĩ là cô ấy nói giỡn, nhưng mà thật không ngờ tới cô ấy lại lớn mật như vậy, dám nhét cái đó ở trong phòng cô!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê đỏ tới mức sắp rỉ máu, giận nhưng không biết phải làm thế nào mới tốt, cau mày cãi: “Cái này không phải của tôi, là bạn của tôi để lại muốn trêu tôi, tôi cũng không ngờ. Cái này tôi còn chưa sài lần nào! !”

Đáng chết, đầu lưỡi của cô tại sao lại dính lại? ! ! Tại sao càng giải thích thì càng giống như cô đang ngụy biện vậy!

Hai mắt của Mộ Yến Thần đầy lạnh lùng, ném vật đó xuống dưới chân, rồi nhấc chân bước về phía Lan Khê, đáy mắt của anh lộ ra đầy vẻ nguy hiểm, cô theo bản năng muốn xoay người chạy trốn, lại bị anh mạnh mẽ giữ lại, cô cau mày muốn thoát ra, nhưng lại vô tình ngã vào lồng ngực của anh!

Do mới tắm xong, nên mùi thơm của sữa tắm mùi hoa hồng tỏa ra ngào ngạt, lao vào trong chóp mũi.

Cô thật sự rất thích sữa tắm mùi hoa hồng, dùng một chút lại thành nhiều năm như vậy.

Đàn ông? Có phải là người chiếm giữ trái tim cô mấy năm nay?

Trong mắt ngập tràn hàn ý, hận không thể đem quần áo trên người cô xé nát, môi mỏng của Mộ Yến Thần dán sát vào tai của cô: “Thế nào, lúc em và người đàn ông khác làm chuyện đó cũng không dùng cái này?”

Câu hỏi u lãnh đó làm Lan Khê phát run, giống như trên cổ cô đang có một con dã thú đang nhe nanh, nếu cô còn không mau trốn đi chắc chắn sẽ bị nó nuốt mất.

“Mộ Yến Thần không phải như vậy. . . .” Lan Khê thống khổ cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó muốn vùng ra.

Mộ Yến Thần cười lạnh một tiếng, giữ chặt cổ tay của cô, đột nhiên kéo cô ra khỏi lồng ngực rồi đẩy cô té xuống cái ghế sa lon dài hẹp! Vang lên một tiếng “Bộp!” trầm đục kèm theo đó là tiếng hét nhỏ của Lan Khê, cơ thể xinh đẹp của cô như nỡ rộ trên chiếc ghế sa lon màu nâu nhạt, đẹp đến mê người.

Mộ Yến Thần lạnh lùng bước lại, gương mặt như Satan, vừa cời cà vạt tinh xảo ra vừa lạnh nhạt ra lệnh: “Nằm sấp xuống.”

Nằm sấp xuống? !

Vừa rồi bị ném mạnh xuống nên giờ đầu óc của Lan Khê có chút choáng váng bờ dậy, hai mắt tròn to, không thể tưởng tượng nổi, rất muốn nói với anh rằng cô không thích cái tư thế này chút nào, nhưng nhìn thấy anh đầy nguy hiểm như vậy cô cũng không còn cách nào khác mà phải nghe theo!

Đầu ngón tay trượt trên mái tóc vẫn còn ướt của Lan Khê, cô rất muốn chạy, nhưng cánh tay lại bị anh nắm chặt, dùng sức kéo cô lại, Lan Khê thống khổ than nhẹ một tiếng nằm ở trên ghế sa lon, đầu gối quỳ thì trên ghế sa lon, đang muốn chống tay ngồi dậy thì cơ thể nóng bỏng của nam giới đã áp sát vào người cô.

“Có muốn thử tư thế này không?” Hơi thở nóng rực của anh bao trùm lấy cô, lạnh giọng ra lệnh: “Nằm sấp xuống, tách tay chân ra.”

Hai cánh tay của Lan Khê bắt đầu chống xuống ghế, trong lòng hỗn loạn đến mức phải thở dốc, cô sắp không chịu nổi được nữa rồi. Khi bàn tay của anh thám hiểm xuống phía dưới, tách hai chân của cô ra, kẹp chặt hông của cô vào ghế sa lon thì Lan Khê chợt khóc nức nở!

“Em đem đàn ông về nhà làm chuyện đó ở đâu? Ở đây? Hay là trong phòng ngủ?” Hai tròng mắt của Mộ Yến Thần đầy lạnh lẽo, không cách nào điều khiển được hành động của mình, vẫn duy trì giọng điệu lạnh lùng như trước hỏi cô.

“Đồ khốn kiếp!” Lan Khê không nhịn được nước nỡ nghẹn ngào ra thành tiếng, uất ức hét lên :“Tôi không có. . . . Mộ Yến Thần, tôi không có!”

Mộ Yến Thần cười lạnh, một tay bá đạo ôm lấy thân thể của cô, xoa nắn điểm mẫn cảm của cô, một tay khác cởi bỏ ràng buộc trên người mình, lấy tay mò xuống nơi yếu ớt của cô. Nắm lấy quần, dùng sức xé nó ra, chạm vào nơi mềm mại của cô, cảm nhận nơi vừa bị lời nói của anh làm cho ướt át, hơn nữa vừa mới tắm xong nên có cảm giác ấm nóng, anh thật sự muốn trực tiếp tiến vào ngay.

“Xem như em không có. . . .” Anh cười lạnh kéo dài, hung ác cắn tai của cô, “Nhưng mà em rất dễ bị người ta làm cho kích động! !”

Lan Khê đau quá hét lên một tiếng, cô sắp bị anh làm cho hỏng mất rồi, nước mắt trong suốt rơi xuống không biết là do sợ hay là do khó chịu, đến hốc mắt cũng bắt đầu đỏ hoe.

“Nói đi, thằng đó chạm vào chỗ nào của em? Chạm qua chỗ này chưa? Sao? Nói cho anh biết đi. . . .” Đầu lưỡi như con dao sắc bén mang theo cảm giác nguy hiểm, tạo cho cô cảm giác ướt át, lòng bàn tay đặt ở nơi đầy đặn của cô.

Cả người Lan Khê tê dại, ngửa đầu, nhắm mắt than nhẹ, khóe mắt rưng rưng.

“Mộ Yến Thần, anh là đồ ma quỷ. . . .” Cô khóc, hai tay run rẩy bầu chặt vào ghế sa lon.

Không biết có phải bởi vì tư thế này nên cô mới run dữ vậy không, bàn tay anh giữ chặt eo của cô ép cô xuống, cắn nuốt cô, thông thả ăn sạch cô, cô không thể kháng cự được, chỉ có thể bầu chặt tay vào ghế sa lon, cả người căng thẳng, cô khóc nức nở, cuộn người lại!

Mộ Yến Thần rên lên một tiếng, hung hăng mút chặt cô, cố kìm nén ham muốn sắp bộc phát của mình.

Cô chưa kịp đến cao trào. Anh đã bắt đầu mạnh mẽ chuyển động.

Trận “yêu” này, vừa giống như muốn hòa lại làm một với cô, lại vừa giống như đang trừng phạt cô!

Hôn lên cái cổ nhẵn nhụi của cô, rồi hôn lên trên bả vai của cô, cuối cùng là hôn lên phần da thịt nhạy cảm ở lưng cô, tư thế này làm cho anh chiếm đoạt cô một cách dễ dàng, nhiều lần chôn vào chỗ sâu của cô, chặn lấy môi của cô, cố ý làm cho cô chịu không nổi phải bật khóc nghẹn ngào.

“Không cần.” Cô khóc ra thành tiếng, Lan Khê khóc cầu xin, “Mộ Yến Thần anh đừng vào sâu như vậy.”

Loại cảm giác này giống như cô đang bị đâm thủng, hơi đau, mang theo một chút đáng sợ.

187. Chương 187: Ti Tiện Đáp Ứng

Cảm giác này giống như sắp bị đâm thủng vậy, hơi đau, mang theo một chút đáng sợ.

Trong đôi mắt lạnh nhạt của Mộ Yến Thần như có một ngọn lửa đang bùng cháy, cô cầu xin càng kích thích thú tính trong lòng anh, nụ hôn kèm theo hơi thở nóng rực áp lên mái tóc của cô, cảm thấy cô bị kích thích đến run rẩy, khàn khàn nói: “Chịu đựng! Còn sâu hơn nữa.”

Cả người Lan Khê toát ra lớp mồ hôi mỏng, nước nỡ nghẹn ngào một tiếng, siết chặt lưng ghế sofa, cảm giác bị buộc đến nơi đầu sóng ngọn gió vừa mới bắt đầu.

Mộ Yến Thần càng triển miên hôn cô, ngón tay thăm dò đến cấn cổ nhẵn nhụi của cô, theo đường cong đi thẳng xuống dưới rồi đi vào váy ngủ đã bị vén lên, hơi dừng lại khiến cô điên cuồng, khiến cô càng bị kích thích hơn, mỗi một âm thanh rên rỉ càng kích thích sự nhiệt tình. Trong phòng khách, sáng sớm đã vang lên tiếng rên rỉ, càng ngày càng mãnh liệt.

Lần thứ hai cô lên đến cao trào, rốt cuộc lúc đó Mộ Yến Thần cũng chịu bỏ qua cho cô, cả người cô xụi lơ, nằm co quắp, xoay người cô lại, ôm chặt rồi hôn lên mái tóc của cô, nuốt hết tiếng nước nỡ nghẹn ngào của cô vào bụng, dùng tư thế ân ái đè cô vào sâu vào ghế sofa.

Cái chân thon dài đặt trên vai anh, Mộ Yến Thần khàn khàn ra lệnh: “Về sau cách anh ta xa ra! Nghe chưa?”

Trong lòng Lan Khê tràn đầy cảm giác chua xót, căng đầy cả lồng ngực, sau khi buông thả, bụng vừa mới co rút vẫn còn sót lại chút quặn đau, khuôn mặt nhỏ nhắn rơi đầy nước mắt quay đi, không muốn để ý đến anh.

Mộ Yến Thần đặt đỉnh của mình trên điểm mẫn cảm của cô, cô kêu một tiếng rồi ngẩng đầu lên, một lần nữa bị cảm giác kích thích làm xuất hiện phản ứng.

“Nói ‘đồng ý’ đi.” Trong đôi mắt lạnh lẽo của anh lộ ra ánh sáng tuyệt vọng, môi mỏng dán chặt vào vành tai của cô.

Lan Khê cắn môi, trong cơn kích tình lại lần nữa mất đi phương hướng, ôm chặt bờ vai của anh nhỏ giọng khóc sùi cầu xin tha thứ.

Mệt quá, thật đau, cô sắp bị giày vò đến chết rồi.

Trong cơn mơ màng, Mộ Yến Thần bị vẻ yếu ớt của cô đánh sập trong nháy mắt, hô hấp cũng nặng nề gấp mấy lần, giữ nguyên tư thế quấn chặt lấy anh của cô rồi hôn lên môi của cô, chậm rãi chạy nước rút rồi dần dần tăng nhanh, cuối cùng cô yếu ớt giãy giụa rồi bị xô xuyên sâu hơn, chạm tới chỗ sâu nhất!

Như một ngọn núi lửa đang phun trào, mồ hôi nóng rực giao hòa, hơi thở nặng nề rối loạn đến cùng cực.

Trên người Lan Khê dập dnh khó chịu, muốn đứng dậy đi tắm rửa nhưng nhanh chóng bị cánh tay to lớn của anh làm cho cô không thể nhúc nhích, cô khẽ nhíu lông mày, uất ức trong lòng càng nhiều hơn, ánh mắt lạnh lạnh nhìn sang, thanh âm khàn khàn nói: “Anh ghen à.”

Thanh âm cô rất nhỏ, rất yếu ớt, lại thản nhiên dùng một câu khẳng định, khiến người đàn ông ở phía trên cô đột nhiên cứng đờ.

Lúc này Lan Khê mới có một chút cảm giác trả thù nho nhỏ, trả thù của anh vừa mới làm toàn thân mình đau đớn, trong lòng ề ề muốn đẩy anh xuống ghế sa lon. Ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Yến Thần lại quẩn chặt lấy bàn tay mềm mại của cô, kéo qua rồi tách năm ngón của cô ra, nhìn vào lòng bàn tay của cô

Xối qua nước ấm, chỗ bị rách da cũng không còn rướm máu, mà biến thành một mảnh hồng hồng.

Hóa ra là anh nhớ tới chuyện mới vừa rồi cô mất thăng bằng nên ngã lên trên hòm giữ đồ.

“Còn đau không?” Anh khàn khàn hỏi, giọng nói lộ ra vẻ thương tiếc.

Lan Khê bỗng hoảng hốt, muốn rút tay lại nhưng không rút về được, đành phải cười trào phúng: “Đau, đau chết đi được. Mộ Yến Thần anh vẫn giống như trước kia, mỗi lần trong lòng không thoải mái lại lấy tôi làm chỗ trút giận, bây giờ anh vui chứ?”

Trước kia.

Bờ môi mỏng của Mộ Yến Thần lạnh lùng mí lại thành một đường thẳng, híp mắt nhìn cô, ôm chặt hông của cô rồi ôm cô đặt lên lồng ngực của mình, Lan Khê đau đớn khê kêu, cả người như vừa bị ngâm nước, thể mới biết cả người mình đau đớn đến ngón tay cũng đau, muốn đẩy anh ra chính là mơ tưởng hão huyền.

“Em cũng biết anh không thoải mái?” Anh lạnh nhạt hỏi, tâm tình đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Lan Khê khe khẽ dựa vào ngực anh, cau mày khàn giọng oán trách: “Quý cũng nhìn ra được.”

Bờ môi mỏng của Mộ Yến Thần khẽ nhếch lên, muốn hỏi điều gì đó nhưng chưa hỏi ra, nhưng mà quá khó để kìm chế, anh cúi đầu tựa vào trán của cô: “Mấy năm qua anh không có ở đây, em có từng ở chung một chỗ với người khác không?”

Anh vốn không muốn so đo vấn đề này, cũng từng thật sự cho rằng bản thân không so đo, nếu ban đầu quyết định để cô đi cũng biết sau này cuộc đời cô sẽ thuộc về người đàn ông khác, nhưng tình cảnh vào buổi sáng sớm khiến anh dần hiểu ra, cũng dần dần thanh tỉnh, hóa ra có một số việc cho dù lý trí nói không cần để tâm thì vẫn không thể không để tâm, hóa ra khi có người khác chạm vào cô, anh cũng không chịu nổi.

Lan Khê cứng đờ, đưa mắt nhìn anh, rất muốn nói đương nhiên là có.

Cô cũng hi vọng mình thật sự đã từng ở cùng một chỗ với người khác như vậy, đến khi nói ra cũng có thể chọc tức anh.

Lông mi thật dài rũ xuống, cô nhu nhược nói: “Em nói anh sẽ tin chứ?”

Tại sao trước kia cô lại không có phát hiện ra lòng đố kỵ của người đàn ông này lại nặng như vậy? Hoặc là trên phương diện này, anh không hề tự tin?

Mộ Yến Thần vỗ vỗ cái gáy của cô, lạnh nhạt nói: “Nói đi.”

Lan Khê thở dài một hơi, khàn giọng nói: “Không có. Em chưa từng ở cùng một chỗ với bất kỳ ai.”

Dừng một chút, Mộ Yến Thần tiếp tục hỏi: “Kể cả Kỷ Hằng cũng không có?”

Lan Khê mặc kệ anh nghi ngờ, vùi sâu vào ngực của anh cố ý nói: “Đương nhiên là có, em nói dối anh đó, em chính là hoa khôi của khoa, người đuổi theo em xếp thành hàng dài, em hẹn hò với bọn họ mỗi người một ngày, ngày nào cũng ôm ôm ấp ấp.”

Trong lồng ngực tràn ra một dòng nước ấm, khiến Mộ Yến Thần một phen hoảng hốt, một lúc lâu sau mới phản ứng kịp là cô cố ý chế nhạo.

Khóe môi tuấn dật hiếm khi cong lên như vậy, ngón tay thon dài nâng mặt của cô lên tới cằm vào môi của cô một phát.

Một cái cắn này, ánh mắt đến gần, từng tia sáng nhỏ lấp lánh trong đôi mắt, hai người nhìn nhau rồi cuối cùng không rời mắt ra được nữa.

“Chỗ của anh là khu vực ồn ào, em không muốn mỗi ngày phải qua đó, hàng ngày anh cũng không có nhiều thời gian để đi với em. Ở đây có cái chìa khóa em thường đặt ở phía trên mái hiên, thò tay vào là có thể lấy được, nếu như lúc nào đó anh không có chỗ để đi. . . . Em sẽ chứa chấp anh.” Hàng lông mi của Lan Khê run rẩy, chịu đựng chua xót ở trong lòng, cố làm vẻ hào phóng nói.

Lông mày Mộ Yến Thần đột nhiên nhảy lên!

—lời này của cô là có ý gì?

“Em chứa chấp anh?” Anh hí hóp mắt lại, ngón tay đặt dưới cằm xinh đẹp của cô, đầu ngón tay vuốt ve bờ môi của cô.

“Ừ, ” Lan Khê đỏ mặt gật đầu, “Em sẽ chứa chấp anh.”

Mộ Yến Thần chăm chú nhìn cô một lúc lâu, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Đây là phương thức em lựa chọn ở chung với anh?”

Khuôn mặt của Lan Khê trong nháy mắt càng đỏ hơn.

Nói không rõ ràng là do vẫn cảm thấy khổ sở, thậm chí là khó chịu, trong lồng ngực cô đau đớn như thể bị một cơn sóng dữ cán quét, trong đôi mắt vẫn sự ngại ngùng: “Không chỉ thế, còn có điều kiện nữa.”

Mộ Yến Thần bị cô gọi lên hứng thú, mặc dù nghe vậy thì trong lòng có hơi chán nản, nhưng vẫn tỏ ý bảo cô nói tiếp.

“Mộ Yến Thần, dù sao hiện tại bên cạnh em không có ai, sau khi tốt nghiệp thì ở lại thành phố này rồi cũng chỉ có một mình, anh cứ muốn dây dưa với em, mà em cũng không tránh được, vậy chúng ta hay ở cùng một chỗ —[Mạn Nhi]— chuyện trước kia em không muốn so đo nữa, cho dù là anh muốn ở cùng một chỗ với em để tìm kích thích cũng được, muốn lừa gạt em một lần nữa cũng được, em rất cô đơn, nên cũng cần ai đó ở bên cạnh em, không bằng chọn anh luôn vậy.”

Nói tới đây cô dừng lại một chút, cười khổ: “Cũng không phải là chưa từng làm chuyện loạn luân, điên khùng một lần thì đã làm sao.”

“Nhưng mà Mộ Yến Thần, em muốn nói trước với anh— giữa chúng ta không có tương lai, nếu như có một ngày em thật sự gặp được người mình thích, hoặc là có một ngày anh không phải muốn chơi đùa nữa, muốn lùi bước để kết hôn, thì hãy nói cho đối phương nghe, chúng ta ở bên nhau rồi cũng có lúc chia tay, thế nào?”

Đây là cách thức duy nhất mà cô có thể nghĩ ra để ở chung một chỗ với anh lại không bị tổn thương, chính là như thế này.

Đây là cách tốt nhất để nam nữ thành thị giải quyết cô đơn mà không phải chịu trách nhiệm.

— không trao tình cảm, không cần phụ trách, không muốn tương lai, không cần để ý là đúng hay sai. . . .

Mộ Yến Thần, thế nào?

Sau khi cô nói xong một hơi thì liền lẳng lặng chờ đợi phản ứng của anh, cô nghĩ đến tất cả khả năng có thể xảy ra, tính tình Mộ Yến Thần kiêu ngạo, một khi anh muốn điều gì thì không ai có thể thay đổi, còn nếu như bị cự tuyệt, Lan Khê cũng cảm thấy mình sẽ không mất gì cả.

Ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng của Mộ Yến Thần nhìn cô chằm chằm một lúc lâu.

Môi mỏng hơi trắng bệch, ngón tay thon dài của anh nâng cằm cô lên rồi hỏi: “Lan Khê em nói cho anh biết. . . . không phải em không muốn toàn tâm toàn ý ở cùng một chỗ với anh, nguyên nhân quan trọng nhất, chính là vì không có tương lai, vậy thì từ trước giờ em chưa hề yêu anh?”

Câu nói cuối cùng kia, anh hỏi rất nhẹ, phải hao phí tất cả sức lực để hỏi cô.

Anh không dám khẳng định, khẳng định là đối với anh không phải cô hoàn toàn không có cảm giác, nhưng mà yêu, không hề có quan hệ tới những chuyện khác, không thương là một chuyện, không muốn yêu, không

dám yêu lại là một chuyện khác, anh vẫn giấu khúc mắc đó ở trong lòng, vẫn không dám trực tiếp nói cho cô biết nguyên nhân thực sự, có lẽ là như vậy ——

Lan Khê, có lẽ em không hề yêu anh như vậy.

Từ bốn năm trước anh đã biết, khoảng cách giữa bọn họ vốn dĩ không đơn giản như vậy, ngoại trừ máu mủ, còn có tuổi tác, sự từng trải, rất nhiều, rất nhiều thứ, nếu như lột bỏ tất cả quan hệ thân mật giữa bọn họ, lấy tư cách là một người đàn ông và một người phụ nữ đơn thuần, rốt cuộc cô có thể thực sự yêu con người Mộ Yến Thần hay không? Bốn năm trước, cô quá cô đơn quá thống khổ, coi sự lệ thuộc và ầm áp là yêu, nhưng bốn năm sau? Sau khi cô hiểu yêu là gì, bên cạnh cô có nhiều người vây quanh như vậy, cô còn có thể kiên định lựa chọn Mộ Yến Thần như vậy không, lại còn dành cho chính mình một con đường lui, cảm thấy không chắc chắn, cô không thể không có anh?

Khuôn mặt Lan Khê như thiêu như đốt, bị mấy vấn đề của anh đẩy vào lúng túng, trong mắt lộ ra vẻ đấu tranh: “Anh không nên hỏi em những vấn đề này, em không biết.”

Có đôi khi có quá nhiều vấn đề phải suy nghĩ, chính cô cũng sẽ không kiềm chế được mà nhức đầu.

Trong bụng Mộ Yến Thần lạnh thành một mảnh, trong đôi mắt thâm thúy như cất giấu toàn bộ sự si mê khắc cốt ghi tâm của mấy năm qua, sau một lúc lâu cũng không nói một câu, lạnh nhạt buông cảm cô ra, chậm rãi gạt đầu.

Sau đó anh đứng dậy, trong nắng sớm bóng dáng anh tuấn bất phàm tản ra mùi vị lạnh lùng, sửa sang lại quần áo, nhặt cà vạt bị ném trên khay trà lên, một loạt động tác cũng ưu nhã bức người như vậy.

Như vậy là coi như anh đã đáp ứng rồi sao?

Cho tới bây giờ đều là anh ép cô ở chung một chỗ với anh, tại sao khi cô mở miệng nói ra, anh lại không vui vẻ?

Lan Khê cắn môi, không muốn nghĩ gì nữa, cô rời khỏi ghế sa lon, nhưng vừa mới động một chút đã cảm thấy cả người đau đớn đáng sợ, hơn nữa đau nhức giữa hai chân không có cách nào để nói rõ.

Mộ Yến Thần ngược mắt, ánh mắt lạnh lùng dừng trên người cô.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc ánh mắt của anh cũng mềm đi, đi tới, một tay nắm lấy cổ tay trắng nõn của cô vòng lên ôm cổ của mình, một tay đưa xuống phía dưới đầu gối của cô rồi bế ngang cô lên.

“Có biết không?” Anh nhìn chằm chằm cô rồi nói, “Anh cảm thấy ban đầu anh thật sự nên không từ thủ đoạn để giữ em ở bên cạnh mình, không để em đi học đại học quái quỷ gì đó, vào xã hội cái gì đó Như vậy đầu óc em có thể sạch sẽ hơn một chút, sẽ không có những chuyện lộn xộn này.”

Lan Khê ngẩn ra, ngay sau đó cũng hiểu anh nói cái gì.

Lộn xộn?

Cô nhẹ nhàng nhú mày, không cam lòng nhìn anh chằm chằm.

Mái tóc ẩm ướt có phần xốc xếch của cô xỏa ra, trên cổ trước ngực toàn là vết hôn, Mộ Yến Thần nhìn thấy lại miệng đắng lưỡi khô một hồi, dời ánh mắt nóng rực đi, bằng không đợi lát nữa lại không nhìn được mà ép buộc cô một lần nữa.

“Động tác nhanh một chút, em còn mười lăm phút, sắp trễ rồi.” Anh tốt bụng dặn dò, bế cô đi tới cửa phòng tắm.

Ánh mắt Lan Khê run lên, nhìn về phía đồng hồ treo trên tường, lúc này mới phát hiện thật ra sắp chín giờ rồi.

Cô bị dọa sợ tới mức trượt từ trên người anh xuống ngay lập tức, vội vàng chạy chân không vào trong phòng tắm.

Ánh mắt thâm thúy lạnh lùng của Mộ Yến Thần nhìn chằm chằm cô đóng cửa lại, môi mỏng lạnh lùng mím thành một đường thẳng, cảm xúc trong lồng ngực như dãi sông lấp biển, nhưng mà có thể làm thế nào đây?

Mặc dù đau lòng như vậy, không thoải mái như vậy, nhưng mà tại sao khi nghe cô mềm nhũn nói ra mấy chữ muốn “ở chung một chỗ” với anh, anh lại hèn hạ đồng ý như vậy?

Đi đến ghế sofa rồi ngồi xuống, ánh mắt lạnh lùng của anh nhắm lại, chậm rãi xoa mi tâm, môi mỏng tái nhợt.

Mộ Yến Thần, mày hết thuốc chữa rồi.

Trong vòng mười lăm phút ngắn ngủi, Lan Khê điên cuồng chạy qua chạy lại, sau khi rửa mặt thì đi mặc quần áo, trước đó cũng vỗ vỗ chút kem làm trắng da lên mặt, làm lộ ra dung nhan xinh đẹp tinh khiết, ống tay áo xinh đẹp bằng tơ lụa làm nổi bật ánh sáng rực rỡ xinh đẹp của cô.

Cô chạy ra xỏ giày, Mộ Yến Thần đã cầm túi xách của cô đứng đợi cửa ra vào.

“Động tác chậm như vậy, chân vẫn đau à?” Anh chau mày lại nói, Trong giọng nói trầm thấp, từ tính lộ ra vẻ cố ý.

Khuôn mặt Lan Khê lúc đỏ lúc trắng, như bị thiêu đốt đến khó chịu, trong nháy mắt xoay người đóng cửa thì bị anh từ phía sau ôm vào trong lồng ngực, nhẹ nhàng hôn lên vành tai, hương thơm lượn lờ khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Hết chương 187

188. Chương 188: Chua Ngọt Cùng Tồn Tại

Lan Khê khẽ cắn môi, dấu răng vẫn còn in trên môi, ngửa mặt lên lộ ra một tia mê ly, giọng nói khẽ run: “Ngoài hành lang có camera. Đừng nói là anh muốn thân mật ở đây nha.”

Mộ Yến Thần cúi đầu xuống ngửi hương vị ngọt ngào của cô, ngón tay dài nhẹ nhàng để ở cổ áo của cô, rồi từ từ đi vào trong.

Lan Khê co vai lại, tay run run vòng qua khóa cửa lại, ngoái đầu lại xin tha: “Mộ Yến Thần...”

“Chìa khóa kia?” Mộ Yến Thần cũng không muốn chọc cô giận nữa, nếu không thì anh cũng không thể không chế tâm tình mình được nữa, ngược mắt lên nhìn cô, đột nhiên nói, “Em vừa nói cái gì? Tay em vừa đụng cái gì?”

Trong nháy mắt, Lan Khê đỏ hết cả mặt, ngửa đầu nhìn mép tường: “đang ở phía trên.”

Hai mắt Mộ Yến Thần lạnh như băng, một tay nắm lấy hông của cô, một tay sờ lên, quả nhiên đụng trúng một cái chìa khóa nhỏ ở mép tường, lấy xuống nhìn một chút rồi cảnh cáo nói: “Lần sau không được phép để chìa khóa phòng ở đây nữa.”

Cái thói quen này... chỉ một mình cô biết, chẳng lẽ cô ngốc đến mức để cho người lạ lấy đi?

trên mặt Lan Khê đột nhiên sáng lên, hình như tâm trạng của cô đang rất tốt, khóe mắt đuôi mày đều là ý cười, ngoan ngoãn đóng cửa, nhấn nút thang máy.

“Em cười cái gì?” Anh nhàn nhạt hỏi.

Lan Khê liếc mắt thấy anh đang cầm chìa khóa, liền đỏ mặt: “không có gì, Mộ Yến Thần, ngón tay của anh rất thích hợp để chơi dương cầm, vừa nhỏ lại vừa dài.”

cô không hề kéo kiệt lời khen dành cho anh chút nào.

trên gương mặt xinh đẹp sáng lên rõ khác hẳn trước đây, chắc là vì trước kia cô chưa bao giờ hiểu được thế nào là mập mờ, thế nào là mờ ám..

Mộ Yến Thần hí mắt lại, khi cô đang bước vào thang máy, liền bị anh kéo vào lòng, đè cô vào vách thang máy để tránh camera ghi hình lại, hô hấp của cô bị ngưng trệ, ánh mắt hoảng sợ nhìn anh.

Hai mắt Mộ Yến Thần tỉnh mạch, giọng nói ám ách cảnh cáo: “Tay đàn dương cầm giống như vậy sao? Vậy lần anh nhất định sẽ rásức, để cho biết ngoài đàn dương cầm ra nó còn thích hợp để làm việc khác hơn...”

Mặt Lan Khê đỏ bừng, muốn nổ tung ra, không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

Ánh mắt của Mộ Yến Thần lúc này mới giãn ra, vuốt vuốt mấy sợi tóc sau lưng cô, hôn lên mặt của cô một cái.

Bất kể như thế nào, đã lâu anh chưa có lại cảm giác này, anh rất cảm kíchbất chợt lúc này này lại không muốn buông cô ra, lúc này, từng giây từng phút đối với anh rất quý giá.

Hai người triền miên cho đến khi xuống đến tầng trệt, Lan Khê mới đẩy thân thể của anh ra, nhưng không được, lại còn bị anh dắt ra ngoài.

không còn kịp giờ nữa, chắc chắn cô sẽ bị trễ làm.

Ánh nắng tươi sáng chiếu rọi tới đây, Lan Khê có chút ủ rũ, ngoái đầu nhìn lại nói với anh: “Mộ Yến Thần, lần trước anh làm hóa đơn rất nhanh, nhưngmà lãnh đạo công ty tôi lại nói...” cô không biết nên nói thế nào.

“nói gì?” Mộ Yến Thần vừa mở cửa xe vừa ngược mắt nhìn cô một cái.

Nắm chặt tay lại, cô khẽ cắn răng mở miệng nói: “Họ hy vọng có thể tiếp tục hợp tác cùng Diglan York, ý em là sau này đó, em sẽ cố hết sức để tranh thủ nắm bắt cơ hội lần này, tất nhiên anh cũng có thể từ chối hoặc là chờ đến khi xem xong quần áo rôisuy nghĩ thêm, xem xem công ty em có đủ năng lực không.”

Mộ Yến Thần gật đầu một cái: “Xem thành quả.”

Đối với công việc, anh luôn giải quyết một cách công bằng..

Nghe được câu này Lan Khê ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm, may mắn anh không đáp ứng dễ dàng, nếu không cô sẽ cảm thấy mình bán thân vì công việc, mặc dù tạm thời ở chung một chỗ, nhưng cô không muốn dính dáng bất cứmột cuộc giao dịch nào trong mối quan hệ của hai người.

Qua kính chiếu hậu trong xe, cô chăm chú nhìn anh.

“Đưa tay cho anh.” Anh nhàn nhạt ra lệnh.

Lan Khê ngẩn ra, liếc một cái liền hiểu ý đồ của anh, mặt ửng đỏ, cự tuyệt nói: “Anh đừng như vậy, tập trung lái xe đi.”

“Cho anh.” Anh lặp lại.

“Tại sao tật xấu nhiều năm như vậy,mà anh không chịu bỏ đi hả? không biết phải lái xe bằng hai tay mới an toàn sao?”

“đã sớm không sửa được rồi, rồi sao hả?” Anh lạnh bạc nhìn sang.

Lan Khê cứng họng!

Lúc dừng đèn đỏ, anh chủ động đưa tay qua, nắm lấy tay của cô.

Lan Khê giãy giụa, anh liền kéo tay củacô lên hôn một cái trần an.

Lan Khê hơi bực,“Thói quen của anh thật là đáng sợ, bốn năm qua không có em ở cạnh, vậy anh nắm tay ai mà sống hả?”

nói xong tay liền cảm thấy đau! cô co vai lại, lúc này mới phát hiện anh đang cắn ngón tay mình để trừng phạt!

Trong lòng cô sóng to gió càng lúc càng lớn, tức giận nhưng thể thể bật dậy được, chua xót và ngọt ngào cùng tồn tại, không biết đây là cái gì loại cảm giác, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua, cảm giác lòng bàn tay của anh rất nóng, nóng đến mức làm cho cô cũng muốn nóng lên theo.

Xe chậm rãi dừng lại ở dưới công ty.

“Tan việc anh tới đón em.” Mộ Yến Thần nhàn nhạt nói.

Lan Khê kinh ngạc: “Anh rảnh sao?” Ở trong ký ức của cô anh là người đàn ông bận rộn, sao lại có nhiều thời gian như vậy.

Gật đầu một cái, anh lạnh nhạt khởi động xe: “Chỉ cần em muốn...”

Chỉ cần em muốn anh rảnh thì lúc nào anh cũng có thời gian.

Xe đi mất, Lan Khê hoảng hốt một hồi mới từ từ đi vào, cảm thấy cuộc sống của mình đã khác đi.

Mỗi tuần bộ phận kế hoạch đều có cuộc họp theo định kỳ, Branda đại diện cho tổ B tổng kết, gõ gõ xuống mặt bàn cạnh tay Lan Khê, lạnh lùng giao phó một câu: “Còn em, sau này có chuyện gì thì hãy xin nghỉ, em biết em mới đến có mấy ngày thôi không?”

Branda nổi danh là người nghiêm nghị vô tình, ai trong tổ đều bị chị ta đâm qua một lần, nhưng chị ta vẫn rất nường tay cho nhân viên của mình, những người bị để ý sau này vẫn có cơ hội để sửa chữa, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao chị ta có thể ngồi ở chức vị này lâu như vậy.

Sau khi Branda câu răn đe liền có người hỏi khẽ: “Lan Khê, cô khai thông DiglandYork có hiệu quả không? Ý kiến của họn họ về việc hợp tác về sau như thế nào? Tuy tổ trưởng không hỏi nhưng cô cũng nên nói một chút chứ?”

Kỷ Hằng đang ngồi ở vị trí đầu bàn hội nghị, liếc mắt nhìn cô một cái không hề rời mắt khỏi cô.

Hôm nay cô rất đẹp.

Anh không thể nào diễn tả được vẻ đẹp của cô, xinh đẹp, chói lọi, có thể làm cho người ta muốn trở nên bông bột một lần.

“Tôi đã hỏi rồi, đối phương nói là muốn xem hiệu quả tuyên truyền lần này rồi mới tính đến việc có tiếp tục hợp tác nữa không.” Lan Khê chắc chắn đáp.

Những lời này nói ra làm cho bốn phía trở nên huyên náo.

Quan Bội Nhã cười cười, ngón tay sơn màu hồng phấn của cô ta lướt trên mặt bàn: “Suy nghĩ? Anh ta không phải là anh trai của cô sao? Vậy mà không cho cô chút mặt mũi nào hả?”

Hơi thở của Lan Khê ngừng trệ.

Đồng nghiệp ở đây đều biết đến vụ việc hôm mở tiệc chúc mừng, cũng nhìn thấy quan hệ của cô và Mộ Yến Thần, ánh mắt đó không khỏi làm cho người ta phải suy đoán lung tung, cho nên biết chắc là do cô không cố gắng năn nỉ đối phương mà thôi.

Kỷ Hằng nhếch miệng cười, nhàn nhạt nói ra một câu: “Nếu chỉ vì mặt mũi của cô ấy mà cho chúng ta cơ hội, chỉ sợ Digland York đã sụp đổ từ lâu. Không cần phải động não suy nghĩ thì anh ta cũng biết ý đồ của các người, nếu không biết, anh ta cũng không được ngồi lên vị trí này đâu, các người tưởng chỉ cần ngồi đó rồi nghe người ta ra lệnh là được sao?”

Ngón tay gõ lên mặt bàn, anh lạnh nhạt nói: “Tiếp tục.”

Hội nghị vẫn tiếp tục tiến hành, sắc mặt Quan Bội Nha lúc đỏ lúc trắng, ánh mắt đầy oán hận nhìn Lan Khê chằm chằm.

Đợi đến khi cuộc họp kết thúc, Lan Khê chờ tất cả mọi người rời đi rồi tiến về phía Kỷ Hằng, thành khẩn nói: “Cám ơn anh, học trưởng.”

Kỷ Hằng đang dọn dẹp đồ, nhẹ giọng hỏi: “Chung đụng với anh ta có tốt không?”

Mặt Lan Khê đột nhiên tái đi không hiểu anh hỏi câu này là có ý gì, cũng không dám tùy tiện đáp lại.

Động tác của Kỷ Hằng cũng chậm lại, ánh mắt cất giấu nhiều loại cảm xúc mà người khác không biết được, có chút chán nản buông vật gì đó ra, ngược mắt nhìn cô nói: “Lan Khê, em không nên để phòng anh như

vậy. Anh biết em nói chuyện với người khác rất cẩn thận, là vì muốn châm chước ba bốn phần, nhưng chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy chẳng lẽ em không hiểu anh, bất kể em như thế nào anh cũng sẽ không hại em, em cũng không cần dùng thái độ đối với người ngoài mà nói chuyện với anh như vậy, Lan Khê, em đeo mặt nạ lâu như vậy mà không thấy mệt sao.”

Khóe miệng của anh lộ ra nụ cười thê lương, anh giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô.

“Từ lúc nào mà em nói chuyện với anh mà còn phải suy nghĩ như vậy hả?”

cô bỏ đi cảm giác dễ phòng, áyáy nhìn anh.

Trong lòng cô đang căng thẳng như dây cung, Lan Khê cảm thấy gần đây mình rất cẩn thận, lúc còn ở trường, khi cô nói chuyện với anh, cho tới bây giờ trong ánh mắt của anh chưa hề che giấu bất cứ điều gì, thẳng thắn đối diện với cô, nên cô cảm thấy rất thoải mái.

“Học trưởng, trưa nay, em mời anh ăn cơm, anh đến được không?” cô đột nhiên cười hỏi.

189. Chương 189: Một Ngày Để Nhớ

Mí mắt Kỷ Hằng giật giật.

Tính tình của cô lúc nào cũng vậy, lúc nóng lúc lạnh.

Khóe miệng không nhịn được liền cười cười: “Thời tiết như vậy mà ăn cơm nổi đất sao?”

Lan Khê gật đầu: “Dạ, dưới lầu có một tiệm vừa mới mở đó.”

Nụ cười của Kỷ Hằng sáng lên: “Em có chuyện tốt gì muốn nói với anh sao?”

“Không có, tại vì hôm nay tâm trạng em tốt thôi.”

Kỷ Hằng cầm văn kiện vỗ nhẹ lên đầu cô một cái: “Để trưa rồi tính, nếu anh hết bận thì sẽ đi với em.”

“Thủ tướng chính phủ cũng không bận bằng anh.”

“Em nói cái gì?”

“Không có gì, ” Lan Khê đi theo sau anh ra ngoài, trong mắt tràn đầy ánh sáng, “Anh không đi thì em mời người khác vậy.”

“Em dám ——” kỷ Hằng đột nhiên cau mày, lấy văn kiện trong tay muốn gõ lên đầu cô, cô nhanh chóng chạy trốn, đứng cách anh vài mét, cười nói tự nhiên, làm tư thế chào tạm biệt, rồi xoay người đi.

Nhìn bóng lưng cô càng lúc càng xa, nụ cười trên môi kỷ Hằng từ từ tắt đi, cả người cô đơn, lạnh lẽo.

đã lâu lắm rồi mới thấy cô vui vẻ như hôm nay.

– Ở cùng một chỗ với anh ta làm cô vui đến vậy sao?

Buổi trưa, tiệm ăn rất náo nhiệt, Lan Khê cầm sổ xếp hàng một hồi mới đến lượt bọn họ.

Kỷ Hằng ngồi ở đằng xa nhìn cô, không biết tại sao lại nhớ đến mùa đông ở thành phố C năm đó, ngày hôm đó, cô đến nhà tìm Kỷ Diêu, anh chỉ cô cách ghi danh vào trường A, cô ấy ngồi ở bên cạnh anh mà mặt hồng, cho đến điện thoại di động vang lên thì mặt mày cô mới trở nên hơn hớn, trong nháy mắt băng tuyết cũng vì ánh sáng chói lòa của cô mà tan ra, sau này anh mới biết, cô dành nó ột người đàn ông khác. Còn trùng.

Hôm nay, cũng giống như vậy.

“Coi chừng nóng!” Lan Khê thấy anh đi thẳng đến đựng phải nồi đá, liền lên tiếng nhắc nhở.

Hình như cô đã nhấc trễ một bước, Kỷ Hằng rút tay về nhẹ nhàng xoa xoa, mi tâm nhíu lên, tự cười nhạo chính mình.

Lan Khê nở nụ cười ấm áp: “Học trưởng, cũng đã qua mùa xuân rồi, vậy mà anh vẫn còn nhớ mùa xuân...”

Kỷ Hằng cầm đĩa lên, gõ đầu cô một cái: “không biết lớn nhỏ.”

Lan Khê co vai lại, nụ cười nở ra trên đôi môi xinh đẹp.

nói xong, Kỷ Hằng dừng lại một chút, cô không biết lớn nhỏ như vậy mới làm cho người ta không khỏi cứng chiều, suy nghĩ một chút về sự từng trải của Mộ Yến Thần, anh không cách nào hiểu được, bọn họ chung đụng với nhau như thế nào, rốt cuộc là bọn họ đang nghĩ cái gì?

“Mấy năm nay anh em ở nước ngoài, trừ sự nghiệp ra chẳng lẽ không suy nghĩ đến chuyện khác? Tuổi cũng không còn nhỏ nữa, mặc dù ở nước ngoài tuổi tác kết hôn không quan trọng, nhưng anh ta đã về nước rồi, cha mẹ em cũng không thúc giục gì sao?” Kỷ Hằng nhàn nhạt hỏi.

Tay cầm đĩa của Lan Khê nhất thời cứng lại.

“...” Lan Khê không ngờ anh lại hỏi như vậy nên nhất thời không nghĩ ra đáp án, “Có lẽ, sẽ sớm thúc giục thôi.”

Nhưng cha và Mạc Như Khanh chưa từng ở trước mặt cô thúc giục anh lấy vợ.

Kỷ Hằng đưa mắt nhìn cô một hồi lâu, cười yếu ớt: “Anh hỏi đột ngột quá hả?”

Lan Khê có chút không tự nhiên, gương cười lắc đầu: “không có, anh ấy trở về lâu rồi và mới về nhà được có một lần, cũng chỉ tụ tập đi chơi với Nhiếp Minh Hiên, cũng chưa gọi về một cuộc điện thoại nào cho ra hồn cả, ai gặp cũng sẽ hỏi như vậy thôi, nên anh hỏi vấn đề này cũng rất bình thường. Học trưởng, lần sau nếu anh ấy không bận gì thì chúng ta cùng nhau ăn cơm nha, có được không?”

Lần sau.

Kỷ Hằng gật đầu, lạnh nhạt nói: “Đừng đem lời anh nói để trong lòng, nếu bây giờ em cảm thấy vui vẻ, thì hãy ở bên cạnh anh ta đi, dù sao tương lai sau này của em không suôn sẻ, thì lúc này anh ta cũng có thể cho em thoải mái một chút, cũng không tệ.”

Trong tiệm ăn, lời nói của anh làm cho sắc mặt Lan Khê trắng bệch, dừng đĩa lại, cô ngạc nhiên nhìn Kỷ Hằng, trong nháy mắt, cô cảm thấy hình như anh ấy đã biết hết mọi chuyện rồi thì phải.

ẩn lịch sử tin nhắn

— Trong lòng cô tràn đầy khiếp sợ.

Tay chân của cô đông cứng lại.

Kỷ Hằng bình tĩnh nhìn cô, trong con ngươi xẹt qua một tia đau đớn, để đĩa xuống, cầm lấy tay cô: “Bây giờ em đừng đoán anh biết từ lúc nào, Lan Khê, anh có biết thì cũng không có gì phải sợ đâu.”

“thật ra thì anh cảm thấy mình là người rất truyền thống, đi học rồi bắt đầu công việc cũng làm từng bước một, tôn kính trưởng bối chăm sóc văn bối, sau này dù có kết hôn cũng như vậy, anh rất khó chấp nhận những chuyện đang xảy ra ở bên ngoài... Nhưng mà, Lan Khê anh không biết tại sao từ khi biết được việc em ở cùng với anh ta, anh lại bình tĩnh như vậy. Giống như bây giờ vậy, em có biết anh đang suy nghĩ gì không?”

Lan Khê rũ mắt xuống, lắc đầu, dường như hơi thở của cô cũng đang ngừng lại.

Trong ánh mắt Kỷ Hằng lộ ra vẻ đau lòng: “Anh nghĩ đến bộ dạng lúc em sinh non. Lan Khê, ngay cả chuyện này anh cũng có thể tiếp nhận được, lại càng không muốn nói đến quyết định bây giờ của em, dù có hoang đường đi nữa thì anh biết em có lý do của riêng mình. Anh chỉ sợ – Lan Khê, bây giờ anh không dám thả em ra, anh sợ một khi em đã lựa chọn sai rồi, lần sau, khi em bị thương mà anh lại không có ở đây, thì em phải làm sao đây?”

Lan Khê ngẩng lên, mắt ngấn nước, không hiểu sao cô lại cảm thấy lòng mình đau đến như vậy.

Kỷ Hằng chăm chú nhìn vẻ mặt của cô, liền cảm thấy hình như mình nói chuyện này không đúng lúc, trong hoàn cảnh ồn ào như thế này, hình như anh đã nói quá nhiều. Nhưng anh không thể nào kềm chế được nỗi lo lắng trong lòng, có lẽ như vậy cũng không sai.

Buông lỏng tay của cô ra một chút, kỷ Hằng đầy ngập nhu tình, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, khàn giọng nói: “Chúng ta hãy nói cho xong hết mọi việc, nếu như có một ngày em ở cùng một chỗ với anh ta không còn cảm thấy vu vơ nữa, em muốn tách ra, thì cũng đừng lo lắng em sẽ chỉ còn một mình vì ít nhất em vẫn còn có anh ở đây, em sẽ không phải đau khổ một mình, có biết không?”

Lan Khê sắp không ngồi yên được nữa.

Ánh mắt của Kỷ Hằng rõ ràng không hề nóng, vậy mà cô lại cảm thấy cả người mình như bị nó thuê đốt, trái tim hơi đau, cô biết chuyện của mình nếu bị lộ ra ngoài sẽ là một tội ác, sẽ bị kỳ thị, cô cũng không có cách nào để mặc cho người khác dùng những lời đó hành hạ mình, cô trầm luân như vậy, cô thật không có mặt mũi nào để nói ra.

—— Tại sao khi anh lại không ghê tởm cái tội ác đó, mà lại còn tha thứ cho nó?

—— Tại sao anh không trách cô, thậm chí còn cẩn thận chuẩn bị đường lui cho cô nữa?

Trong lòng cô không khỏi chua xót, mắt Lan Khê ươn ướt, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Khóe miệng nở ra một nụ cười tái nhợt, kỷ Hằng rút tay về: “Được rồi, không nói nữa, chúng ta ăn cơm đi.”

Anh vô ý khuấy động mọi chuyện làm cô cũng không cách nào ăn ngon miệng được.

Tiệm ăn cách công ty vài phút đi bộ, ánh nắng mặt trời vào buổi trưa trải khắp thành phố, đột nhiên Lan Khê cảm thấy người đàn ông bên cạnh rất im lặng, cả người trắng toát, làm cho thành phố này càng thêm yên tĩnh.

“Học trưởng, anh biết từ lúc nào?” Cô không nhịn được hỏi anh một câu.

Kỷ Hằng lạnh nhạt nói: “Cũng mới gần đây thôi. Trước kia chỉ cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, gần đây mới dám xác định.”

Nói xong anh ngược mắt lên nhìn con đường phía trước, cúi đầu khẽ hỏi: “Đứa nhỏ kia là của anh ta?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê thoáng qua một tia ảm đạm, cũng không trả lời.

Tâm Kỷ Hằng khẽ chấn động, xem ra anh lại đoán đúng nữa rồi, điều làm anh kinh ngạc nhất là vì không ngờ bọn họ đến với nhau sớm như vậy. Mối mong mím chặt, anh cúi đầu hỏi thêm câu nữa: “Vậy trong hai người ai thích ai trước?”

Tuổi tác chênh lệch như vậy, lại có quan hệ máu mủ rõ ràng như vậy, sao bọn họ có thể phá hủy được rào cản như vậy?

Lan Khê dừng lại, ngược mắt nhẹ giọng nói: “Cho dù bị động hay chủ động thì cũng đều là tòng phạm, đều có tội, đều có phần, nếu thiếu một người, thì những chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra.”

Kỷ Hằng nhìn nàng cô, một hồi lâu sau mới gật đầu một cái.

Lúc trở về, tâm tình của Lan Khê vẫn chưa ổn định lại được, thấy đám chị em tụm đầu lại bàn chuyện cũng không có tâm trạng để hỏi han, cho đến khi Tiểu Kha chạy tới nói: “Lan Khê, ngày mai cậu có đi thăm bệnh không?”

Thăm bệnh?

Lan Khê có chút ngạc nhiên: “Ai ngã bệnh?”

“Chính là đại công tử của chúng ta đó!” Tiểu Kha kinh ngạc la lên, “Cậu không biết hả? Anh ta không cẩn thận bước hụt cầu thang té xuống nên bị gãy tay, đang nằm trong bệnh viện, hai ngày không đi làm rồi, vậy mà cậu cũng không biết hả?!”

Đại công tử, chính là Kiều Khải Dương.

Nghe xong Lan Khê không khỏi sững sốt, một lúc sau không nhìn được liền phì cười, rất thật không thể tưởng tượng được bộ dạng nhếch nhác của anh ta lúc đó, uất ức trong lòng cũng tự nhiên bay mất.

Gãy xương, chắc rất đau.

cô ngừng cười, cảm thấy xương sườn của mình tự nhiên lại đau, cô cũng từng bị gãy xương, nên biết cảm giác đó... “Chùng nào mọi người đi?”

“Buổi tối đó! Mọi người đều rảnh.”

Lan Khê có chút khó xử.

Do dự sau một hồi liền nói: “Mình có việc nên sợ rằng không đi được, mọi người giúp mình gửi lời thăm hỏi tới anh ta, chúc anh ta mau chóng bình phục nha!”

Mặt mày Tiểu Kha suy sụp: “Vậy không đi hả? Chắc chắn anh ta sẽ đau lòng đến chết cho xem.”

Lan Khê nhẹ nhàng cắn môi, không nói gì thêm nữa, cô chợt nhớ tới câu nói rất cảm động của Kiều Khải Dương, cô còn chưa kịp cự tuyệt, chưa kịp nói cho anh ta biết hãy tìm một cô gái khác tốt hơn cô mà yêu đi.

“Cám ơn nha...” Lan Khê cười cảm kích, lắc lắc tay áo của Tiểu Kha “Lần sau mình mời cậu ăn kem.”

“không sao” Tiểu Kha khoát tay với cô, giơ lên thành nắm đấm, “Mình sẽ hoàn thành nhiệm vụ trong hạnh phúc, cũng thuận tiện đi ăn mừng dùm anh ta, tên này rất hoa tâm, lại thường bỏ rơi các cô gái. Lan Khê, good job!”

Các cô gái, câu cuối cùng này có hơi ác ý thì phải.

Lan Khê hé miệng cười, không nói gì thêm.

.....

Giờ tan việc Lan Khê ra cửa công ty, liền thấy được một bóng dáng quen thuộc.

Sắc trời dần tối, ở đằng xa đèn đường đã sáng lên, vô cùng rực rỡ, anh đứng trong gió đêm vô cùng quuyền rũ, ánh mắt đặt trên người cô, sau đó lại rời đi.

Lan Khê bước thêm một bước, trái tim cô bắt đầu đập loạn nhịp.

“Anh chờ có lâu không?” cô có chút lúng túng, nhỏ giọng hỏi.

Lâu rồi chưa chung đụng với anh, nên cô có chút luống cuống, ánh mắt cũng không biết nên nhìn ở đâu cho đúng, mặt đỏ lên, không thể thở nổi.

Mộ Yến Thần nhìn cô, rồi đứng lên, ưu nhã đi lại mở cửa xe.

Lan Khê ngồi xuống, cảm thấy hình như mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Nhưng khi anh lên xe, thì mọi thứ hình như có chút không đúng lắm.

Bóng tối kéo tới, Lan Khê hồi hộp khẩn trương, cảm thấy tay anh đang đặt ở hông của cô. Sau đó cơ thể nóng rực của anh sát lại gần, hôn lên môi của cô, triền miên một hồi rồi đi lần xuống cổ, Lan Khê khẽ run, nhúm mày đẩy vai anh ra: “Mộ Yến Thần...”

Tay anh giữ chặt hông cô hơn, ánh mắt của anh thật sâu, môi mỏng để cạnh tai cô, khàn giọng an ủi: “Yên tâm... không ai nhìn thấy đâu.”

Anh biết cô đang lo lắng điều gì.

Tim Lan Khê đập thình thịch, để mặc cho anh hôn cổ rồi hôn tai của cô, cả người run rẩy, động tác êm ái của anh lộ ra một chút cuồng dã, dường như vẫn cảm thấy chưa đủ, lại tiếp tục hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, kèm đầu cô lại, cạy kẽ răng của cô ra, mút lấy đầu lưỡi của cô mà triền miên.

Ham muốn bị kiềm hãm suốt một ngày của anh cuối cùng cũng bộc phát.

Cả người Lan Khê nóng ra, cơ thể cảm thấy kích thích cùng khát vọng, tay của cô luống cuống nắm lấy cánh tay của anh.

Tay chạm vào lưng của cô, đi dọc theo xương sườn của cô, giữ chặt lấy gáy của cô.

“...” Lan Khê cảm thấy đau xót, ồm lên một tiếng, khẽ ngửa đầu, để cho anh thưởng thức cô thật tốt.

Mộ Yến Thần từ từ mở mắt ra.

Ngón tay vừa vuốt ve liền nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cô vang lên, hai ngón tay dè lại, nhẹ nhàng đi vào.

Nhất thời, Lan Khê đau đến run rẩy, không biết vì sao xương sống lại rất đau, hai mắt cô ươn ướt, ở trong lòng anh đáng thương nước nở nghẹn ngào: “Đau...”

Mộ Yến Thần nhẹ nhàng buông môi cô ra, rồi lại nhanh chóng hôn tiếp cái nữa, lần này anh dùng lực mạnh hơn một chút, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang bên tai cô: “Đừng động, không vào trước thì sẽ đau đó...”

Ngồi trong phòng làm việc rất lâu nên không thể vận động nhiều, bây giờ hai vai đau nhức, đụng một cái cũng cảm thấy rất đau.

190. Chương 190: Không Muốn Lại Có Thói Quen Như Thế Nữa.

Ánh mắt của Lan Khê đầy đau thương, cố nén đau đớn, rõ ràng cảm nhận được sự săn sóc của anh.

“Sau này ngày nào cũng phải vâng vâng như vậy mới được, ít nhất phải 10 phút, nếu không sau này xương sống sẽ bị đau đó, cho dù nằm trong văn phòng cũng đừng nên ngồi quá lâu, biết không?” Anh ôn nhu nói, khí nóng không ngừng lan ra trên cổ của cô.

Lan Khê cắn môi, trên môi vẫn còn in lại dấu răng, nhỏ giọng nói: “Biết rồi, em không có nhiều kinh nghiệm sống đến như vậy, nên không biết nhiều về dưỡng sinh.”

Dưỡng sinh.

Mộ Yến Thần hơi hơi nhíu mi, lực đạo đột nhiên mạnh lên, cô lập tức đau đớn nước nở hơi thở của anh vô cùng nguy hiểm, nói thật nhỏ bên tai cô: “Em đang nói anh già rồi hả?”

Lan Khê lập tức muốn giải thích: “không có. Em chỉ nói anh thành thực thôi.”

Cái từ này dễ nghe hơn nhiều.

Mộ Yến Thần lạnh lùng híp mắt lại, mặt anh cũng trở nên ôn nhu hơn, giận dữ cũng mất đi rất nhiều, sau đó nắm lấy tay cô tiếp tục mát xa, chờ từ từ quen với cảm giác hơi đau này, bả vai mỗi nhừ cũng dần khỏe hơn trước.

“Thoải mái không?”

Lan Khê nhu thuận giống như một chú mèo nhỏ, gật gật đầu.

Ngón tay thon dài của Mộ Yến Thần nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rồi hôn lên đó một cái: “Sau khi trở về thì em nên làm cho anh thoải mái bù đi.”

Câu này như đang ám chỉ điều gì đó, Lan Khê nghe xong mặt liền đỏ bừng!

Khi anh rời đi, cơ thể cô như có một trận gió lạnh ủa vào, mở máy xe chạy tới nhà trọ của cô, Lan Khê không hiểu tại sao mình lại khấn nguyện đến vậy, không biết anh lại đang muốn làm cái gì.

thật không ngờ tới, anh lại chạy đến siêu thị mua thức ăn về nhà nấu.

“Hôm nay chúng ta không ra ngoài ăn hả? không phải anh còn phải đi làm nữa sao?” Lan Khê lướt nhìn mấy túi nhựa trên xe hỏi.

“Ừ.” Mộ Yến Thần nhàn nhạt đáp lại, tự nhiên anh lại thấy thích từ “chúng ta” của cô, anh đảo mắt, bàn tay to lớn nắm lấy tay cô, rồi lái xe chạy về nhà.

Sau khi về tới nhà trọ, Lan Khê mới biết mình đã sai.

“Cầm vào bếp đi.” Anh giao cái túi cho cô.

Lan Khê thay dép rồi đi vào bếp, nhẹ nhàng nhăn mày: “Tại sao anh lại mua toàn đồ ăn thanh đạm không vậy?”

cô không nhớ là anh có khẩu vị này.

Mộ Yến Thần ở phòng khách cởi áo khoác cùng cà-vạt, cơ thể cao lớn đi tới: “Hôm nay em là bữa tối.”

- - cô làm?!!

Lan Khê mở to hai mắt nhìn, sau một lúc lâu mới xoắn xuýt nhẹ giọng giải thích: “không phải em làm đúng không.”

Việc nhà thì cô còn có khả năng làm thử, nhưng còn việc nấu ăn thì cô thật sự chưa từng học qua.

“Em cứ làm đại đi, bây giờ bắt đầu học cũng được, chỉ cần là do em nấu, anh sẽ ăn hết.” Mộ Yến Thần giờ tay nhìn đồng hồ, biểu tình lạnh nhạt, “Bắt đầu đi.”

Đêm nay, anh như đang cố ý gây khó dễ cho cô thì phải.

Anh đi ra ngoài, Lan Khê cứ nhăn mày không thôi, nhìn túi thức ăn bự chẳng làm cô không khỏi hoảng loạn, trong đầu như có mấy tia lửa điện xẹt qua, đột nhiên cô nhớ tới quán cơm Hàn Quốc mà cô đi ăn cùng Kỷ Hằng hồi trưa, chẳng lẽ –

Lan Khê chợt hiểu ra mọi chuyện.

Đẩy túi lớn vào trong nhà bếp, cô chạy ra ngoài phòng khách thì thấy Mộ Yến Thần đang ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, trên TV không phải tin thời sự, cũng không phải tin quân sự, mà là quảng cáo giới thiệu xà phòng hương xoài.

cô không nhận được, khéo miệng liền run rẩy, không thể nào nói được.

nhẹ nhàng bước tới, ôm lấy anh từ phía sau, bàn tay mềm mại của Lan Khê quần lấy cổ anh, ôn nhu hỏi: “Hồi trưa anh có đến công ty tìm em hả?”

Mộ Yến Thần lạnh lùng phủ nhận: “không có.”

Gạt người.

Lan Khê bĩu môi, cảm thấy người đàn ông này không đáng yêu chút nào, thì ra là do anh ghen nên mới dùng cách một đối một này.

“vậy làm sao mà anh biết được hồi trưa nay em đi ăn cơm với học trưởng, không lẽ là ở trong tiệm ăn?”

cô hỏi trực tiếp Mộ Yến Thần cũng không giấu diếm, kéo cánh tay đang quần trên cổ mình xuống, đậm mặc nói: “Hồi trưa đi trao đổi hạng mục với đối tác, tại công ty của các người đối diện với cái quán đó.”

- - cô còn cho rằng bữa trưa anh đi điều tra cô nữa chứ?

thì ra là như vậy.

“Là thương nhân?” cô chuyển đề tài hỏi.

Mộ Yến Thần nhíu mày: “Em biết?”

“Đương nhiên, cái nơi sa hoa đó chỉ có thể hấp dẫn những người lãnh đạo thích tiêu tiền tiêu tiền hoang phí mà thôi, chỉ có thể gạt được người ngoài nghề.”

cô hiểu không ít về nó đâu.

Đề tài này vừa kết thúc thì anh lại bắt đầu trầm mặc, mắt thì nhìn TV nhưng không hề để ý đến nội dung bên trong, Lan Khê không còn cách nào khác, không thêm để ý lần nữa quần lấy cổ anh, ánh mắt mềm mại, ghé vào lỗ tai anh nói khẽ: “Anh trai, em sẽ không...”

Giọng nói nhẹ nhàng thốt lên chữ “Anh trai”, làm cho lòng Mộ Yến Thần chấn động không thôi! Ngón tay run rẩy, cách xưng hô này đã lâu lắm rồi anh chưa được nghe lại lần nào.

Tivi vẫn

tiếp tục phát sóng, anh giống như đang trở về bốn năm trước, cô cũng đang ở độ tuổi ngày đó.

Khi đó, cô rất mẫn cảm mà và yếu ớt, không hiểu bất cứ chuyện gì. cô là bảo bối ở trong lòng anh, chỉ cần cô nhú mày hay rơi một giọt nước mắt cũng làm cho anh đau lòng, hận không thể nói cho cô biết tất cả những gì anh đã nghe, chỉ cần cô muốn, bất cứ thứ gì anh cũng sẽ cho cô.

Môi mỏng nhếch lên, lộ ra một chút trắng xanh, Mộ Yến Thần nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, kéo cô xuống ngồi cạnh mình.

Đứa trẻ trước mặt này, rõ ràng vẫn không có gì thay đổi.

Trong mắt Mộ Yến Thần xuất hiện tia lửa nóng bỏng, ôm cô vào trong ngực, mà lại nhưng không dám mạnh tay sợ lại làm cô đau, lòng bàn tay vuốt ve mặt cô, giọng nói trầm thấp u lãnh vang lên: “Em tưởng chỉ cần gọi một tiếng “Anh trai” thì anh sẽ không làm khó dễ em nữa sao?”

Trong lòng Lan Khê hơi chấn động, không ngờ chỉ một chữ đơn giản như thế lại có lực sát thương mạnh đến như vậy.

Động tác ôn nhu của anh làm cho sự đề phòng của cô dần mất đi, không có chút tâm tư tạp niệm nào hết.

Lan Khê nhẹ nhàng vòng qua ôm anh, trong mắt đầy chờ mong: “Anh không tức giận sao?”

Mộ Yến Thần hừ một tiếng, khoe miệng ngoắc ngoắc, từ lạnh lùng trở nên ấm áp hơn.

- - cô biết rõ địa vị của mình trong lòng anh như vậy, thì anh tức cái gì chứ?

Lan Khê hơi yên tâm, ôm chặt lấy anh: “Nếu anh muốn ăn thì em có thể làm phụ, bây giờ có học cũng muộn lắm rồi, lát nữa anh không ăn được thì đừng trách..”

Giọng nói dịu dàng chứa chan biết bao tình cảm của cô vang lên.

Anh ôm chặt cô, vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngăn lời của cô lại, Mộ Yến Thần trầm thấp nói: “Được rồi... Em ngồi ở đây đi. Anh đi nấu được chưa.”

Anh cũng không có ý định để cho cô tự mình nấu ăn.

Lần này đến lượt Lan Khê không khỏi kinh ngạc.

“Anh biết nấu sao?”

“thì bây giờ học nè.” Anh thần nhiên đáp.

Lan Khê lập tức muốn theo anh vào phòng bếp để xem thử.

Mộ Yến Thần liền dùng ánh mắt ngăn cô lại, cơ thể to lớn của anh lần nữa cuối xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, thoáng chốc Lan Khê không dám động đậy, để cho anh hôn tùy ý, dần dần xâm nhập, cuối cùng không ngừng quần lấy đầu lưỡi của cô mà ngậm cắn, sau đó phun ra hai chữ: “yêu tình!”

Mặt Lan Khê đỏ bừng, hơi thở không ổn định.

Ánh mắt nóng bỏng của Mộ Yến Thần trở nên ôn nhu hơn, sau khi thỏa mãn với nụ hôn vừa rồi anh mới đứng dậy đi vào bếp.

...

Chỉ một bữa cơm mà lần qua lần lại đến hơn 10 giờ mới ăn xong, sau khi đem chén đĩa bỏ vào trong tủ thì Lan Khê mới chợt nhớ ra một chuyện, cô đi ra ngoài thì phát hiện phòng khách trống trơn, nhưng trong thư phòng lại mở đèn sáng trưng.

Thư phòng của cô rất nhỏ, chỉ có cây treo đồ, giá sách và hai chiếc ghế sofa nhỏ, dùng để nghỉ ngơi thì rất tốt, chứ làm việc thì lại không thoải mái chút nào.

cô chạy vào phòng thì quả nhiên thấy Mộ Yến Thần ở trong đó, trên màn hình máy tính đầy những đường cong tung hoành, cô xem không hiểu.

Hốc mắt nóng lên, Lan Khê nhẹ giọng hỏi: “Anh lại định làm việc suốt đêm nữa hả?”

cô nhớ rất rõ, trước kia anh cũng có thói quen này.

Mộ Yến Thần nhìn hốc mắt đỏ lên của cô thì tâm lại mềm nhũn, giơ tay lên ý bảo cô lại gần.

“Anh không làm việc suốt đêm, chỉ là do lệch múi giờ thôi, ở bên Mỹ có rất nhiều việc cần anh thông qua, chỉ buổi tối mới xử lý được thôi.” Anh nhẹ giọng giải thích, kéo ghế xuống chân mình, “Em đi tắm trước đi, anh ở đây đợi em.”

Chóp mũi Lan Khê hơi chua xót, mắt trong veo ngược nhìn anh: “Sau đó anh lại chờ đến khi em ngủ rồi làm việc tiếp nữa hả? Mộ Yến Thần, em nói rồi, nếu anh không rảnh thì đừng có tới, em có thể ở một mình được, anh nghe không hiểu sao?”

Miệng cô không ngừng trách cứ, nếu đổi lại ngày thường Mộ Yến Thần nhất định sẽ không cho phép cô nói với anh như thế này, nhưng lúc này, anh đang rất thỏa mãn, không có điểm gì gọi là tức giận. Anh quyết định để bản báo cáo xuống, ôm lấy cô: “Được rồi, chúng ta bắt đầu...”

“Mộ Yến Thần, ý em không phải như vậy.”

Thấy cô vùng vẫy, Mộ Yến Thần kiềm lại không cho cô động dậy nữa, để cô ngồi lên trên bàn, nhìn bộ ngực tròn trịa của cô, trong mắt anh như có thứ gì đó đang sáng lên.

“Em không muốn làm chậm trễ công việc của anh, đại học năm ba thì em đã chuyển ra ngoài khỏi ký túc xá, quen ở một mình rồi, sau này anh không cần thức đêm nữa, cũng đừng có uống mấy loại thuốc này nữa, không tốt cho cơ thể đâu.” Lan Khê cố gắng bình tĩnh nói.

Mộ Yến Thần chăm chú nhìn cô, sau một lúc lâu mới khàn giọng mở miệng: “Anh cũng ở một mình lâu rồi. Anh cũng không muốn có thói quen này nữa.”

Bốn năm qua, anh rất cô độc.

Nên anh không muốn có thói quen ở một mình nữa.

191. Chương 191: Cũng Không Có Ai Đau Lòng

Trong con người thâm thúy nghiền nát chút đau nhức bị năm tháng đốt cháy, Mộ Yến Thần nắm lấy cằm của cô, tiếp tục khàn khàn hỏi: “Em cảm thấy anh muốn kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì?”

“Chẳng qua sự nghiệp cũng chỉ là bước khởi đầu, sau đó thì không dừng lại được, hơn một vạn nhân viên phụ thuộc vào công ty để sinh tồn, đổi lại bất kì ai cũng không thể buông tay Nhưng mà có đôi khi anh cũng muốn tự hỏi bản thân, ” anh chậm chậm nói, giọng nói trầm thấp từ tính lộ ra một tia khổ sở, “Lan Khê, bốn năm trước, lúc rời đi anh chưa từng nghĩ tới, có một ngày anh lại có thể ở cùng một chỗ với em như thế này. Lúc ấy anh thật sự cảm thấy có lẽ cả đời này sẽ trải qua như vậy, không ai yêu anh, anh cũng vậy không thương ai hết. Cho nên anh cảm thấy, bây giờ có được em, anh có bao nhiêu may mắn.”

Anh có bao nhiêu may mắn, mới không mất em.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng, uyển chuyển vuốt ve cằm của cô, không muốn buông ra, Mộ Yến Thần nói nhỏ, giọng nói càng ngày càng ám ảm, ánh mắt lại lấp lánh ánh sáng, “Cho nên công việc gì đó đi gặp quý đi... Anh sợ em ở một mình rồi không hài lòng quay đầu đi luôn, sợ anh không để ý một cái là em lại đi luôn.”

Môi mỏng dán lên bờ môi đỏ tươi của cô, triền miên lắm lắm.

Lan Khê lẳng lặng nghe lời anh nói, trong hốc mắt ửng hồng tràn đầy nước mắt đang cố nén lại, cực kì run rẩy.

Cô lùi về phía sau tựa vào mặt bàn, tiếp nhận nụ hôn êm ái triền miên, tới tấp của anh, kìm nén cơn ghen ngào nói giọng khàn khàn: “Vậy anh cứ ở Mi ngày nào là tốt rồi, tại sao lại quay về”

Mộ Yến Thần tràn đầy cảm xúc đau đớn và cảm động khi đánh mắt mà vẫn tìm lại được, cười lạnh một tiếng rồi ôm chặt lấy cô, giữ chặt eo nhỏ của cô dán vào người mình: “Em cứ nói đi.”

Lan Khê cố gắng duy trì tỉnh táo khi anh cường thế đến gần, đôi mắt ngập tràn nước mắt lấp lánh ánh sáng: “Mộ Yến Thần, tại sao anh có thể chọn thời điểm tốt như vậy, khiến em cả đời này cũng không muốn gặp lại anh.”

“Vậy thì quên hết những chuyện không tốt kia đi, nhớ anh là đủ rồi!” Anh khàn khàn bá đạo tuyên cáo, rốt cuộc cũng không nhịn được ham muốn đang sôi trào ở trong thân thể lại nữa mà ôm cô lên, triền miên hôn cô, tách hai chân của cô ra quấn chặt lấy hông của mình, rồi sải bước đi vào phòng ngủ.

Lan Khê chỉ có cảm giác bản thân đang bị đưa lên đầu sóng ngọn gió, giữa dòng nước nhấp nhô, cô cảm thấy ý thức của mình như bị tách rời, khi vùi sâu vào bên trong giường lớn mềm mại, trong nháy mắt cô mới thanh tỉnh, tiếp theo trong một cái chớp mắt lại bị anh nghiêng người nặng nề đè lên, áo sơ mi và cà vạt của anh đã bị cởi ra, cánh tay cường tráng nâng cô dậy, vung vẩy che kín bờ môi đỏ tươi như máu của cô, bàn tay mạnh mẽ đẩy quần áo ở eo cô lên, da thịt cận kề, điên cuồng tịn tịn, dây dưa với cô.

Cả người Lan Khê run rẩy, toàn thân hiện lên màu hồng phấn xinh đẹp, ngón tay Mộ Yến Thần thăm dò vào lưng quần của cô, ngang ngược chiếm giữ, mạnh dạn trêu chọc, Lan Khê run rẩy không ngừng, âm thanh nức nở ghen ngào tràn ra từ môi lưỡi, Mộ Yến Thần chờ đến khi trêu chọc cô đủ rồi mới cởi quần của cô ra, chờ khi toàn thân bị lột sạch sẽ, lông mi thật dài của cô rung động, trong cơn người tràn đầy vẻ mơ màng, thân thể trắng nõn cùng những sợi tóc đen nhánh xinh đẹp dây dưa giữa giường lớn, đầu óc tâm trí của con người ta, Mộ Yến Thần nâng hông của cô lên để cho ánh mắt mê ly của cô đối diện với mình, nhắm vào nơi đã đủ ướt át của cô, hoàn toàn đắm vào!

Cô ở dưới người anh uốn éo rồi bị hòa tan thành dòng nước mùa xuân.

Suốt đêm Mộ Yến Thần cũng không từ chậm chạp đến kịch liệt làm qua loa, mà là chín cạn một sâu tỉ mỉ vẽ lên ham muốn của cô, nghe từng tiếng rên rỉ êm tai của cô tràn ra cánh môi, cả người run rẩy dâng lên màu hồng phấn, ở phía dưới người anh muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.

Cả người Lan Khê cũng bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, cả đêm nghe thanh âm của anh lượn lờ ở bên tai, say đắm lòng người.

Sau nửa đêm, khi thể lực của cô hết chịu nổi, ghen ngào cầu xin anh nhanh nhanh kết thúc, Mộ Yến Thần khẽ hôn lên khóe miệng cô, kéo cô vào trong khuỷu tay, nhắm chuẩn góc độ rồi đi vào từ chậm đến nhanh, trong không khí, đến hạt bụi cũng sôi trào, tiếng kêu làm người ta mặt đỏ tới mang tai lại lần nữa không thể kiềm chế mà tuôn ra.

Khi tất cả đều lúc kết thúc, Lan Khê như chết đi sống lại, khoái cảm trong thân thể như nổ tung. Cảm giác giống như có ngọn lửa muốn bùng cháy khiến cô khó chịu, nức nở ghen ngào thật lâu mới cảm thấy cơn sóng kia rút đi, cô không còn chút hơi sức nào, người đàn ông này sắp ép khô cô rồi.

Chờ đến khi hoàn toàn tỉnh táo, Lan Khê mới phát hiện, cả căn phòng đã tối đen.

Trong nháy mắt đôi mắt xinh đẹp của cô mở to, trong bóng đêm cũng không dám thở mạnh, một hồi lâu sau, hơi sức của toàn thân tập trung trên cánh tay, muốn đưa tay ra bật đèn bàn.

Giữa khoảng không Mộ Yến Thần bắt được cổ tay trắng nõn của cô, nhẹ nhàng đặt xuống bên gối, cắn vành tai của cô khàn khàn: “Đừng sợ, anh ở đây. Một không? Anh dẫn em đi tắm rồi ngủ tiếp.”

Lan Khê vẫn không dám thở mạnh như cũ, trong vành mắt xinh đẹp bắt đầu có nước mắt chua xót chảy ra.

Cô sợ bóng tối, nỗi sợ hãi lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Mộ Yến Thần chấm dứt cơn triền miên, ôm cô vào lòng, trực tiếp mang cô đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, dòng nước nóng hổi phun xuống thì Lan Khê mới khôi phục tri giác, nhắm mắt ngừng thở, đưa tay muốn lướt trên mặt nước nóng, tay lại bị bắt được, Mộ Yến Thần ôm lấy gáy của cô rồi đặt nụ hôn lên môi của cô, dời lực chú ý của cô đi, cùng cô tắm rửa.

Một lần nữa khôi phục ý thức, máy điều hòa không khí trong phòng đã được bật lên.

Cuối hè, thời tiết vẫn hơi nóng, đắp chăn mỏng lên người rồi mở máy điều hòa không khí là vừa vặn, Lan Khê nghe thấy tiếng vù vù, da đầu thoải mái tê dại, mở mắt ra thì nhìn thấy Mộ Yến Thần đang quấn khăn tắm ở hông, còn cô đang nằm trên đùi anh, tóc bị máy sấy nhẹ nhàng thổi, chân tóc đã được sấy khô.

Giờ phút này, đèn cũng đã sáng.

Trong lòng Lan Khê chợt có cảm giác kỳ quái, dường như nhớ không nổi trận hắc ám kia đến cùng là có chuyện gì xảy ra, ngẩng mặt nhìn về mặt anh lại không nghĩ ra dụng ý của anh, nhưng mà. trong lòng rất ấm áp.

Anh lại có thể biết sấy tóc cho cô.

Vươn cánh tay mềm mại ra, ôm chặt lấy eo của anh.

“Đầu đừng có tựa vào chỗ đó —“ Ánh mắt Mộ Yến Thần nhàn nhạt, tốt bụng nhắc nhở cô, “Trừ phi em muốn ngủ trễ hai giờ nữa.”

Chỗ nào?

Lan Khê giật mình, mở mắt ra nhìn một chút, lúc này mới phát giác giờ phút này hô hấp của bản thân đang đối diện với cái gì đó của anh ở dưới tấm khăn tắm màu trắng, cô nhất thời cứng đờ, mặt cũng hồng đến không thể tưởng tượng nổi, vội vàng buông eo anh ra rồi rụt đầu lại, chỉ gối lên chân của anh.

Có thể coi là như vậy, còn cảm thấy ở chỗ huyết thái dương có một luồng nhiệt dâng lên, có cái gì đó cứng lên rồi.

Trái tim cô đập bang bang, ngược mắt giải thích: “Em không hề muốn trêu chọc anh.”

Tuyệt đối không thể bắt cô phụ trách.

Mộ Yến Thần không để ý tới, tùy ý sấy khô tóc cho cô, cắt xong máy sấy đi đến vén chăn nằm vào.

Trong đôi mắt Lan Khê lộ ra một tia sợ hãi, theo bản năng dựa sát vào trong, không dám đến gần anh.

“Giường hơi nhỏ, ngàymai đổi cái lớn một chút.” Anh nhắm mắt nói.

Lan Khê hơi yên tâm, nhìn anh cũng không có ý đó nữa, liền gật đầu phụ họa: “Dạ, vâng.”

Trong một cái chớp mắt Mộ Yến Thần lật người, cánh tay dài vươn ra kéo cô vào trong lòng ngực, cầm tựa trên đỉnh đầu của cô nhẹ cọ cọ hai cái muốn ngủ.

Lan Khê lại khẩn trương muốn chết, cảm thấy rõ ràng ở phía dưới có cái gì đó chống lên chân của cô.

“Mộ Yến Thần...”. cô nhỏ giọng gọi anh.

Mộ Yến Thần nhắm hai mắt ôm chặt cô, thanh âm chậm chậm: “Sợ à? Em sờ sờ nó, sờ sờ nó anh liền bỏ qua cho em.”

..... Sờ?

Lan Khê sắp khóc rồi... đừng đùa như thế này với cô chứ.

Bờ môi mỏng của Mộ Yến Thần mang theo hơi thở ấm nóng len lỏi trong từng sợi tóc của cô: “..... Nhanh lên một chút.”

Lan Khê nuốt nước miếng, rồi nói: “Theo em thấy... Thậtra thì nếu chỉ cần sờ sờ là được, thì hình như anh cũng có thể...”

Mộ Yến Thần mở mắt ra, ngưng mắt nhìn đỉnh đầu của cô, nâng cằm của cô lên chậm rãi ép hỏi: “Em nói cái gì?”

cô có giỏi thì lặp lại lần nữa xem.

Vì vậy đêm nay, người nào đó bị ép buộc nên nhắm mắt sờ lên, nhưng mà tay chỉ đặt ở phía trên, run rẩy không dám động, còn bị cười nhạo là kinh nghiệm chưa đủ, người nào đó nhắm mắt lại chỉ cho là đang sờ xúc xích, bên tai đột nhiên bị bao phủ bởi một luồng nóng ấm, một câu nói tê dại rót vào màng nhĩ của cô: “Cảm xúc như thế nào.”

cô cảm thấy...cô, muốn, điên khùng, rồi!

rõ ràng là đã bật máy điều hòa không khí, nhưng hai người vẫn làm ầm ĩ đến mức cả người đầy mồ hôi, cuối cùng Mộ Yến Thần nhớ đến cô không thể thức đêm quá lâu chỉ là hôn cô một cái rồi không náo loạn nữa, Lan Khê mệt mỏi vùi vào hõm cổ của anh, ngủ một cách cực kỳ uất ức.

“Có thể tắt đèn không?” Mộ Yến Thần ôm chặt cô, dịu dàng hỏi.

Lan Khê nhắm mắt lại căng cứng một hồi lâu, vùi mặt vào lồng ngực của anh, nói giọng khàn khàn: “Nếu anh có thể bảo đảm cả đêm sẽ ôm em không buông ra — thì có thể tắt.”

Mộ Yến Thần khẽ hôn lên gò má của cô, đưa tay ra tắt đèn, ôm cô ngủ.

Bàn tay nhỏ bé của Lan Khê suốt đêm đều ở trước ngực anh bất an lộn xộn, cho đến khi cảm thấy nhiệt độ trên người anh và nhịp tim vẫn luôn ở đây, lúc này mới nhắm chặt hai mắt lại rồi ngủ thật say.

Qua khảo sát, 80% phái nữ sau một đêm trải qua xxoo kịch liệt, ngày hôm sau tâm thần sẽ không yên, làm việc cũng không có cách nào chuyên tâm.

Đây là số liệu khoa học.

Khi Lan Khê đi lên tầng vào phòng giải khát lấy nước, cô nhìn chằm chằm vào ánh đèn, đột nhiên có chút sợ hãi, sợ có một ngày cô thật sự có thói quen trong bóng đêm phải ôm anh mới có thể ngủ, vậy thì phải làm sao?

Nước tràn ra làm nóng tay của cô.

“cô lấy xong chưa?” một giọng nói lạnh như băng truyền đến tai.

Lan Khê ngẩn ra, vội vàng tắt nước nóng tránh ra, ngẩng đầu thế nhưng lại thấy một bóng dáng cao to xuất hiện ở trước mặt, sắc mặt lạnh lùng mà tái nhợt, một tay bị treo ngược quần đầy băng gạc, một cái tay cầm cái ly cúi người lấy nước.

Vài ngày không gặp mặt, lại như cách mấy đời.

Lan Khê sợ run một hồi mới kịp phản ứng, vội vàng tiến lên cầm cái ly của anh: “Để tôi giúp anh, anh buông ra đi.”

Kiều Khải Dương lạnh nhạt lùi lại, tựa vào tường nhìn cô.

một hồi lâu sau Lan Khê đứng dậy, đưa chén nước cho anh: “không phải nói gãy xương sao? Thương gân động cốt phải nghỉ một trăm ngày, tại sao hôm nay anh lại ra viện đến công ty đi làm?”

Kiều Khải Dương liếc nhìn cô, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên.

“Nằm viện cũng không có ai đau lòng... Còn ở cái rầm à.”

192. Chương 192: Cút Ra Xa Một Chút Cho Tôi

Giọng nói giễu cợt như có gai, làm cho Lan Khê nhẹ nhàng nhả mày lại.

Hít khí vào, nín thở, cô định thần lại đưa ly nước cho anh ta.

Kiều Khải Dương nhất thời nở nụ cười lạnh hơn: “Em không có gì để hỏi sao?”

—— Bộ dạng của anh như thế này xuất hiện trước mặt của cô, vậy mà nữa câu quan tâm cô cũng không hỏi được sao?

Lan Khê dừng một chút, môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, dịu dàng giải thích: “Anh là vì vô tình bị thương mới nằm viện, chứ không phải vì muốn nhận được an ủi mới cố ý té ngã có phải không? Nếu không thì cần gì mâu thuẫn như vậy?”

Đâu có gì không tốt, anh phô trương như vậy để làm cái gì?

Kiều Khải Dương cười nhạo một tiếng, để ly nước qua bên cạnh, bước lại gần cô: “Nếu anh cố ý ngã thì sao?”

Câu nói đó, làm cho hai mắt Lan Khê không khỏi trợn to, đầu như muốn nổ tung ra!

Cố ý.

Anh ta nói anh ta cố ý?!

Sắc mặt Lan Khê nhanh chóng đỏ lên rồi lại biến trắng, thật không thể tưởng tượng nổi, cau mày la lên: “Kiều Khải Dương anh điên rồi hả?!”

Thanh âm hơi lớn làm cho người ở bên ngoài cũng phải hết hồn.

Kiều Khải Dương đưa mắt nhìn sâu vào mắt cô, một hồi lâu sau khóe miệng tuấn dật nở ra một nụ cười tuyệt vọng, bưng ly nước lên uống không thèm để ý đến cô nữa, nhưng Lan Khê nhìn ra được, anh ta cố ý không muốn nói.

Anh ta thừa nhận sao?!

Nhất thời, Lan Khê giận đến tay chân run hết lên, không thể tưởng tượng được, ngay cả chuyện như vậy mà anh ta cũng dám làm, vì muốn người khác đau lòng, anh ta có thể tùy tiện làm mình bị thương, bây giờ là té cầu thang gãy cánh tay, chẳng lẽ lần sau anh ta lại chạy ra đường lấy cái chết để uy hiếp sao?! cô tức giận thở gấp, tặng thêm một câu: “Tại sao anh có thể ấu trĩ đến như vậy hả!!”

Động tác của Kiều Khải Dương lập tức dừng lại, con ngươi trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Anh để ly nước xuống đưa mắt nhìn cô nói: “Anh ấu trĩ thì sao hả?”

một cánh tay bị băng gạc treo ngược lên, cả người Kiều Khải Dương vẫn lộ ra khí thế áp bức, tiến tới gần chống tay lên tường để vây cô lại: “Mà anh có ấu trĩ thì đòi lấy được cái gì hả? Một Lan Khê, mỗi lần theo đuổi phụ nữ Kiều Khải Dương tôi đều ấu trĩ như vậy đó, chẳng lẽ em còn chưa cảm thấy không công bằng?” Hốc mắt anh ta ửng hồng, nụ cười lạnh lộ ra đau đớn, cánh tay còn lại nắm lấy cô, trong bụng lạnh thành một mảnh, “Hay nói đúng hơn, anh ở trong bệnh viện tay bị bó bột chờ em đến thăm, còn em thì ở ngoài vui vẻ chẳng thèm liếc mắt nhìn một cái, anh ta không cần làm gì, chỉ cần mỗi ngày đứng dựa vào xe chờ em về nhà, với hoa loa với em, anh ta TM thậm chí còn có thể quang minh chính đại lưu lại những thứ đó ở trên người em để cho anh có thể nhìn thấy được!!”

Tiếng cuối thoáng chốc biến thành tiếng gầm thô bạo, giống như một con thú đang phải nhẫn nhịn!

Kiều Khải Dương xé cổ áo cô ra, không màng đến tiếng thét chói tai của cô mà đẩy cô vào tường, đầu hôn mập mờ ở khắp nơi trên chiếc cổ trắng nõn của cô, nút áo rơi ra làm ánh sáng chiếu vào càng thêm rõ ràng hơn, đâm thẳng vào mắt anh, lửa ghen mau chóng đốt sạch lý trí của anh, suýt chút nữa bóp chết cô!

Lan Khê nóng lòng giãy giụa, lại bị tay anh ta siết chặt eo, chân dè vào tường để kiềm cô lại, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào mặt của cô.

Lan Khê hốt hoảng che cổ lại khoe mắt đầy nước!

Bên ngoài truyền đến tiếng người cười nói, càng lúc càng gần nơi này.

Đẩy cửa đi vào, mấy người đó liền bị cảnh tượng trước mắt này làm cho hóa đá, cảnh tượng trước mắt không khỏi làm áu sục cô lên, không ai dám thở mạnh.

“Kiều...Kiều tổng...” một người mới sợ sệt lên tiếng gọi anh ta.

Kiều Khải Dương mang theo sát khí liếc mắt nhìn lại.

Cười lạnh, giống như hàn băng rét lạnh, tùy tiện nói: “Thế nào, còn muốn ở đây chờ tôi biểu diễn cảnh xuân cho các người coi hả?”

Tiếng nói đầy giận dữ, khàn khàn mà nguy hiểm.

Mấy người đó hoảng hốt lùi về phía sau, lời kéo lẫn nhau, ngay cả việc mình đi vào đây làm gì cũng không nhớ nổi, tay run run vội vàng đóng cửa lại.

Trong phòng nước an tĩnh làm cho người ta ngỡ ngàng.

Trong mắt Kiều Khải Dương đọng lại chút nước, cũng đang ngoái đầu nhìn lại thấy những dấu hơn bên trong cổ áo của cô, anh đưa mắt nhìn chăm chăm tiến lại gần hỏi: “Kịch liệt thế này... Làm cùng anh trai sáng khoái như vậy sao? Có phải sáng khoái hơn nhiều so với người bình thường không?”

Lan Khê mệt mỏi nhìn anh ta, tay nắm chặt cổ áo, muốn đẩy anh ta ra.

Kiều Khải Dương cười đến chảy nước mắt, nắm lấy cái tay đang đẩy mình ra, dè vào trong tường, dè người lên, tuyệt vọng cười lạnh, “Em cũng cảm thấy mình không công bằng hả? Mẹ Lan Khê, em mà lại là người như vậy sao, yêu đương không biết bao nhiêu lần, lên giường, mang thai, còn cùng anh trai loạn luân. thật vô lí.... . Sao anh lại cứ cố chấp yêu một người như vậy....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê tái nhợt, ánh mắt bình tĩnh, dù anh ta có nói gì cũng không chút động lòng, chỉ chờ anh ta phát tiết đủ rồi thì tránh ra.

Trong ánh mắt toát lên vẻ đau đớn, ngực hít thở không thông, Kiều Khải Dương gắt gao nhìn cô, từ từ ôm chặt lấy cô chui vào trong cổ áo của cô, nghiêng răng nói bằng cái run run: “Tại sao em không cho anh một cơ hội...”

Cho anh yêu một lần.

Chỉ một lần cũng được.

193. Chương 193: Anh Nói Gì?

Lan Khê chợt cứng họng! !

Tia sáng nhỏ vun trong mắt nhanh chóng vụt tắt, cô siết chặt tập tài liệu không biết nên nói gì.

May mà Branda không vì điều đó mà làm khó cô, thu ánh mắt nhu hòa mà lạnh lùng lại: “Được rồi. Em đi ra ngoài đi.”

Lan Khê mặt đỏ tìm đập tiến lên cầm lấy tấm danh thiếp kia, ra khỏi phòng làm việc của Branda, cách một đoạn đường dài, khi cô ngược mắt lên thì nhìn thấy tổng giám sát bộ phận lập kế hoạch – Kỷ Hằng đang giao phó công việc cho nhân viên vừa đi ra từ phía đối diện, chờ sau khi hết bận anh cũng ngược mắt, ánh mắt đồng thời chạm vào ánh mắt của cô, hai người cùng nở nụ cười.

Lan Khê vừa quay về chỗ ngồi vừa lấy tấm danh thiếp kia ra xem, mặt trên được viết bằng tiếng anh, không nhìn ra cái gì cả.

Đối phương là người Trung Quốc, bởi vì có họ là Yan, nhưng không biết cụ thể là chữ nào.

cô lật lại để nhìn mặt sau, trong thoáng chốc bước chân cũng chậm lại, ánh mắt trong veo lảng lảng nhìn chăm chăm vào mấy dòng chữ nhỏ lan tít đề tên người kia trên bề mặt tấm danh thiếp, dấu ấn của màu mực khiến đôi mắt và trái tim của cô khẽ đau đớn như bị kim châm, thế giới như một mảnh băng lạnh lẽo, lạnh cóng khiến cô không còn cảm giác gì khác.

Nhan Mục Nhiễm.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy là ở Mộ Trạch, cô ấy có khuôn mặt xinh đẹp, khi cười lộ lên thì dịu dàng, rục rịch.

- cô ấy từng tranh chấp với Mộ Yến Thần trong quán cà phê, dừng cảm ôm lấy hông của anh từ phía sau.
- Ngày đó, khi tuyết đầu mùa ở thành phố C dần ngừng rơi, bọn họ từng đứng trước cửa lớn nhà họ Mộ hôn nhau say mê, lúc ấy cô đứng ở gần đó cũng nhìn thấy.

Giờ đây, tên của cô ấy lại được gọt dũa đặt bên cạnh dòng chữ tiếng anh tinh xảo, DiglandYork.

cô ấy là nhân viên trong công ty anh.

Cách một đoạn xa, Kỷ Hằng đi từ phòng bên cạnh về phòng làm việc, nheo mắt lại nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia ở phía đối diện, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên trở nên rất nặng nề, đứng bất động, khuôn mặt khổ sở, ánh mắt mê mang khiến người ta nhìn vào mà đau lòng.

.....

Sắp đến giờ tan tầm, rốt cuộc Lan Khê có dũng khí, gọi đến dãy số điện thoại trên danh thiếp.

Điện thoại vang lên mấy tiếng thì được kết nối.

một giọng nữ êm ái mang theo ý cười vang lên.

“không phải em đã nói là anh có thể gọi vào số điện thoại cá nhân của em sao, anh còn gọi vào số dùng cho công việc làm gì? A...mà đúng rồi, em quên mất khi làm việc em luôn tắt điện thoại cá nhân, anh chờ em một chút em mở ngay đây.....Này, anh còn ở đó hay không? Yến Thần?”

Hai chữ cuối cùng kia, lay động con tim yếu ớt của Lan Khê!

“Ấy....thật xin lỗi, chẳng lẽ là tôi nhầm sao?” Trong giọng nói của Nhan Mục Nhiễm có chút nghi ngờ lúng túng, vội vàng nói: “Ngại quá, là tôi nhận nhầm số, xin hỏi ngài là ai vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Lan Khê khẽ trắng bệch, buông ống nghe xuống, sau đó cúp điện thoại.

cô không muốn nghe nữa, không muốn nghe giọng nói quen thuộc thân mật như vậy.

thật tồi tệ.

Đúng là rất tệ.

Mộ Lan Khê, là ai nói không được thổ lộ tình cảm, không được động tình? Là ai nói dù ở chung một chỗ thì chưa chắc em yêu anh? Là ai nói nếu như có ngày anh tìm được đối tượng kết hôn, vậy thì hãy nói cho đối phương biết, Mộ Yến Thần, chúng ta đã ở bên nhau rồi cũng có lúc chia tay.

Thế gian này, hợp lại rồi chia ly, chẳng lẽ lại nhanh như vậy?

Tựa như nhân quả luân hồi báo ứng vậy, cô cho người khác vết thương tình cảm trí mạng, ông trời cũng sẽ không để cô tốt hơn?

Người trong công ty người của sắp rời đi hết, Lan Khê mới hoảng hốt phản ứng kịp thời gian tan việc đã qua.

Tắt đèn của cả tầng lầu rồi đi xuống, khi đi ra đến cửa chính bằng thủy tinh của công ty, cô đột nhiên được chứng kiến một màn quỷ dị, bóng dáng mạnh mẽ rảo rồi của Mộ Yến Thần vẫn đứng ở ngoài xe như cũ, đúng lúc đối diện với tầm mắt của cô một chiếc xe Cayenne liền đi tới, dừng ở trước mặt anh trong chốc lát, hô hấp của Lan Khê khẽ dừng lại, loáng thoáng có thể nhìn thấy bên trong Cayenne kia, trừ Kiều Khải Dương ra, còn có một người phụ nữ khác.

Thành thực xinh đẹp, cử chỉ ưu nhã, dù là Kiều Khải Dương đang lái xe vẫn cười yếu ớt quẩn lấy cánh tay của anh không buông.

Cách một đoạn xa xa, Lan Khê không biết anh dừng lại nói những gì với Mộ Yến Thần, chỉ thấy người phụ nữ bên cạnh sáng rõ sáng chói, ánh mắt càng lúc càng lạnh.

“thật ra thì như vậy thì cũng không có gì không tốt, anh phải thật sự thích cô ấy nên anh mới giữ cô ấy lại, dù sao cô ấy cũng không quan tâm đến tôi.” Khóe môi tuấn dật của Kiều Khải Dương thoáng gợi lên nụ cười yếu ớt mỉa mai, nói xong câu cuối cùng với anh.

Người phụ nữ bên cạnh dần dần không nhin được nữa, ôm chặt cánh tay của anh dùng giọng nói mỉa mai hoặc khẽ gọi: “Kiều thiếu....”

Kiều Khải Dương ôm cô ta rồi cười, ngoái đầu lại vỗ vỗ mặt của người phụ nữ kia, đột nhiên từ trong xe nhìn thấy Lan Khê đi ra, sắc mặt đột nhiên cứng đờ, sau đó cố ép mình quay đầu lại, hạ một nụ hôn xuống gò má của người phụ nữ kia, khởi động xe chạy nhanh ra ngoài.

Sắc trời dần tối xuống, trong con người của Mộ Yến Thần, ánh sáng lúc sáng lúc tối, sắc mặt khẽ biến thành trắng bệch.

Sau một hồi lâu anh ngược mắt, tầm mắt rơi lên trên người Lan Khê.

Ánh nhìn này, giống như cách xa vạn năm vậy.

194. Chương 194: Có Lạnh Lùng Hay Không?

Quay đầu đi, chị chủ tiệm ho nhẹ một tiếng, mặt khẽ đỏ lên.

Tuy đã từng gặp qua không ít các cặp thân mật với nhau, nhưng những cặp nhìn đẹp mắt thế này thì không nhiều, chị ta nhẹ nhàng vuốt vuốt móng đồ ở trong tay, lúc ngoái đầu lại nhìn thì hai người họ đã tách ra, mặt cô gái ửng đỏ, bước lùi về sau, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Tôi muốn hỏi là, cậu muốn xăm ở đâu?” Chị chủ tiệm cầm khăn ướt lau năm ngón tay, ánh mắt xinh đẹp lướt nhìn Lan suốt Khê.

Mộ Yến Thần ngồi thẳng lên, trong ánh mắt lúc sáng lúc tối: “Chỗ này.”

Ngón tay thon dài của anh cởi nút cổ áo ra, vạch ngực ra, ánh mắt trong trẻo của Lan Khê có chút đề phòng

Chị chủ tiệm dừng một chút, vừa bắt tay vào làm vừa ngược mắt lên nói với cô: “Ở chỗ này của chồng tôi cũng có khắc tên của tôi nữa.”

Lan Khê liền giật mình.

Cô vắt vả lý giải câu nói của chị ta, liền hiểu được ánh mắt của mình quả thật đang nóng rực lên, người ta còn phải cố ý vô tình thanh minh để tránh không để cô ăn giấm chua nữa. Mặt Lan Khê tự nhiên đỏ lên, nhưng sau đó lại nhanh chóng nghĩ ngờ.

—— Xăm tên trên người thì không có gì lạ, nhưng lạ ở chỗ, chính là xăm ở chỗ nào?

Sau đó chị chủ tiệm vén tóc ra sau tai, quay sang nhìn Lan Khê, dùng giọng nói rất nhỏ chỉ để hai người nghe được: “Nè Ở đây nè.”

Ánh mắt xinh đẹp mà ướt át, đầy phong tình, làm cho người ta có thể hiểu được ý của chị ta là ở chỗ nào.

Cả người Lan Khê bắt đầu run rẩy, mặt thiếu chút nữa hồng đến bầm mắt! !

Nơi đó.

Chị ta lại dám xăm tên chồng mình ở đó! ! !

Động tác thuần thực đủ để chứng minh kinh nghiệm của chị ta, khóe miệng nở ra nụ cười nhạt, trong ánh mắt đầy men mê: “Xăm ở đó cũng tốt lắm, cả đời này anh ta đừng hồng mà đi vụng trộm, trừ khi anh ta có thể nghĩ ra cách giải thích với người phụ nữ khác như thế nào, người kia chắc chắn cũng sẽ hiểu cái này mang ý nghĩa gì.”

Lan Khê kinh ngạc!

Ánh đèn nổi bật lên làn da trắng nõn nà của cô, cô không nhịn được hỏi: “Nếu như vậy, mà vẫn không thể ngăn anh ta ra ngoài trăng hoa thì sao?”

Chị chủ tiệm cười cười, chỉnh sang tư thế thoải mái để làm việc.

“Nếu là của cô, thì cô không cần phải nói gì thì nó vẫn thuộc về cô; còn nếu không thuộc về cô, thì dù cho cô có xăm hết cả người anh ta thì anh ta cũng không thuộc về cô, là phụ nữ, thì cần phải nghĩ thoáng một chút, hy vọng sẽ có cuộc sống tốt đẹp?”

Hai mắt Lan Khê khẽ run, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Mộ Yến Thần đang nằm ở trên giường nắm lấy cổ tay chị ta, môi mỏng lạnh nhạt phát ra bốn chữ: “cô nói nhiều quá.”

Giữa phụ nữ với nhau, càng nói về tình yêu thì lại càng không thể giải thích được, càng nói càng thái quá.

Chị chủ tiệm im lặng cười, nháy mắt mấy cái.

Nửa giờ sau, sau khi xong mọi việc, chị chủ tiệm bắt đầu dặn dò, đưa danh thiếp cho anh, mong lần sau sẽ ghé qua nữa, Lan Khê hơi tò mò muốn xem hoa văn bên trong như thế nào, ánh mắt không khỏi dừng lại trên ngực anh, sau khi Mộ Yến Thần trả tiền xong liền ôm cô vào lòng, nói thật nhỏ: “Về nhà anh sẽ cho em xem đã đời.”

Lan Khê đỏ mặt, tay mò vào trong tây trang của anh nhéo hông anh một cái.

“Đói bụng không?”

Anh cúi đầu hỏi khẽ.

Lan Khê gật đầu một cái, chờ lâu như vậy quả thật cô có hơi đói rồi.

Hai người cùng nhau đi xuống bãi xe lấy xe, Lan Khê có chút nghi ngờ: “Mộ Yến Thần, tại sao hôm nay anh lại đột ngột muốn đi xăm?”

Trong ánh mắt sâu thẳm của Mộ Yến Thần thoáng qua một tia sáng, nắm lấy tay cô, dắt cô đi qua con đường đông đúc: “Là vì muốn để cho em lo lắng một chút, nếu sau này, một ngày nào đó em không ở bên cạnh anh nữa, anh sẽ phải giải thích với người phụ nữ khác như thế nào, về cái tên ở trên ngực này, là mang ý nghĩa gì?”

Giọng anh rất nhẹ, nhưng lại rất nghiêm túc, không giống như đang giỡn chút nào.

Lan Khê chợt run lên, vẻ mặt từ kinh ngạc dần dần chuyển thành cô đơn.

Anh nói đúng lắm, sẽ có một ngày anh sẽ không còn ở cạnh cô nữa, nhưng mối quan hệ này đến cuối cùng thì ai sẽ bỏ rơi ai, thì ngay cả ông trời chắc cũng sẽ không biết trước được.

Những chuyện này, Lan Khê không hề muốn nghĩ đến nữa, nhưng tại sao tất cả mọi người lại cứ như đang nhắc nhở cô vậy.

Sau khi ăn cơm xong, cả trung tâm thành phố không hề có một ngôi sao nào hết, Lan Khê chui vào trong xe, nhìn anh thuần thực lái xe, tự nhiên lại cảm thấy bụng cồn cào, cô đột nhiên xông qua, nhẹ nhàng hôn

lên mặt anh một cái, Mộ Yến Thần cứng đờ, cô lại càng lúc càng quẩn lấy anh hơn, tiếp tục hôn lên trán của anh, môi êm ái rà xuống cổ áo của anh, sau đó hôn lên cổ anh một cái.

“Anh trai.” cô nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Trong mắt Mộ Yến Thần chợt thoáng qua một tia khát vọng, tay ôm chặt hông của cô, vuốt tóc của cô, muốn cô có thể an phận chờ về đến nhà rồi lại hôn tiếp, nhưng lại không ngờ được là bàn tay của cô lại đang để ở trên nút áo sơ mi của anh, cởi nút áo anh ra, sau đó cánh tay mềm mại đi vào, chạm vào phần da thịt đang căng cứng của anh.

Mộ Yến Thần cảm thấy mình muốn điên lên rồi.

Giữ chặt lấy eo của cô nhấn cô vào trong ngực mình, nghe câu nói cố ý của cô. Chỉ một tiếng “Anh trai” thôi đã làm cho cả người anh mềm nhũn, Mộ Yến Thần hôn cô, giống như là muốn cắn nát môi cô vậy, hạ thân càng cứng đau đến sắp nổ tung.

Giờ này đường phố rất đông đúc, Mộ Yến Thần hạ ghế xuống, đè cô dưới thân mình, rồi nặng nề nắn bóp.

Nặng nề thở dốc, trong lúc anh đang nhắm mắt lại hưởng thụ sự chủ động của cô, ép mình không được suy nghĩ nhiều, khuôn mặt của Kiều Khải Dương lúc đứng trước cửa công ty không ngừng hiện lên trong đầu, hấn một tay cầm tay lái còn đồ loại cười, cậu ta cười lưu manh, trong mắt tràn đầy tình cảm, không chút ngại ngùng mà nói.

Kiều Khải Dương nói: “Trong tình yêu, anh thật ngu xuẩn, không phải anh mới biết yêu lần đầu, cứ nhìn vẻ mặt người bên cạnh anh thì biết. Mộ Yến Thần, anh thật sự cho rằng em gái của anh là thiên sứ sao? Vậy anh có biết thiên sứ của anh với người đàn ông trước, ngay cả em bé cũng có rồi?”

Cậu ta cười đến mức hài hước, giống như tình yêu của cô gái này có bao nhiêu buồn thiu, bao nhiêu buồn cười: “thật ra thì như vậy cũng không có gì là không tốt, anh thích thì cứ giữ lại, dù sao thì cô ta cũng không cần tôi”

Mộ Yến Thần kéo xuống lớp lá chắn cuối cùng của cô, ở trong xe đi vào người cô!

Cả người nhanh chóng sáng khoái. Kèm theo cảm giác bên trong cô ấm nóng, như đang quẩn chặt lấy anh, đầu óc anh trở nên trống rỗng, bắp thịt của Mộ Yến Thần căng lên, một hồi lâu sau, cổ nén không để mình phun trào *** nặng nề tiến thẳng vào trong người cô, giống như muốn xé toạc cơ thể của cô ra, rõ ràng cô gái đang nằm dưới thân anh mà rên rỉ này, là người mà anh đã sớm khắc sâu vào trong tim.

Theo như ý cậu ta, thì phụ nữ qua tay Kiều Khải Dương không phải là ít, cậu ta yêu không được, liền thẳng tay bôi đen danh dự của cô đi.

Trong lòng tự nhiên thoáng qua ý cười, Mộ Yến Thần bỏ qua suy nghĩ trong đầu, hoàn toàn tập trung sức lực vào việc mây mưa này.

đi cà nhắc, muốn với lên lấy văn kiện trên nóc tủ, lại với không tới.

Lan Khê đổ mồ hôi, có chút tuyệt vọng.

Muốn đi tìm cái ghế, lại thấy một cánh tay đang cầm văn kiện đưa cho cô, Lan Khê hoảng hốt, ngược lên nhìn.

“Kiều tổng.” cô ngừng một chút rồi lên tiếng.

Cho tới tận bây giờ cô chưa từng gọi thẳng tên của Kiều Khải Dương, mà cô cũng không có thói quen này, đúng là sau này phải tập quen dần mới được, anh giống như lại tìm được mùa xuân, bắt đầu tình yêu mới, làm sao lại còn ân cần, nhiệt tình với người trước như vậy.

Quả nhiên, sắc mặt Kiều Khải Dương lạnh như băng. Tay vẫn còn băng lại, chẳng qua là để ở phía trong áo khoát.

Lan Khê nheo mắt, đột nhiên cau mày nhỏ giọng hỏi: “không phải gãy xương sao? Sao lại không phải là thạch cao?”

Kiều Khải Dương ngoắc ngoắc khoe miệng, cười lạnh: “Bị thương là bị thương, tôi có nói gãy xương sao? cô cho rằng mình có mị lực lớn đến như vậy?”

một hồi ý lạnh đánh tới, suýt nữa Lan Khê đã bị anh ta làm cho đông cứng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái xanh, lúc này Lan Khê mới nhận ra gai nhọn trong lời nói của anh ta, cũng cảm giác được ý bất đồng của anh ta, bất quá cũng không sao, cô đã sớm biết, hoa hoa công tử như anh ta, thì có thể nghiêm túc trong bao lâu chứ?

Lan Khê xoay người, quyết định bình tĩnh không để ý đến anh ta.

Kiều Khải Dương lại giống như không muốn buông tha cho cô, chống tay lên cái tủ, tiếp tục cười lạnh: “cô và anh ta vẫn bình thường? không thay đổi?”

“Kiều tổng là muốn nói đến cái gì?” cô cũng khách khí rất nhiều.

“Ví dụ như anh ta ở bên ngoài có, có gọi điện thoại cho người phụ nữ khác không, không phản ứng với sự nhiệt tình của cô, hoặc là tự nhiên lại trở nên lạnh lùng?”

Lan Khê cau mày.

cô vốn định mở miệng phản bác, lại chợt nhớ đến lúc sáng Mộ Yến Thần không có ở nhà, chỉ để lại một tờ giấy nói có chuyện gấp đi trước, nhưng lại làm bữa sáng để ở trên bàn.

– Có gì kỳ quái đâu?

“Nhờ phúc của anh, nên không có, một chút cũng không có.” Lan Khê nhìn anh, ánh mắt trở nên mê mông.

Mặt Kiều Khải Dương cứng đờ, sau đó ánh mắt lóe lên qua một tia sáng không biết là cảm xúc may mắn hay là áy náy, mím môi mỏng, giọng khàn khàn nói: “cô nhanh lên đi, xe của công ty đang đợi chúng ta ở bên dưới, đối phương muốn gặp mặt để nói chuyện về bản hợp đồng lần trước, điểm này thì cô rõ nhất.”

Lan Khê biết những điều này.

Chỉ là nghĩ đến việc hôm nay sẽ phải gặp mặt Nhan Mục Nhiễm, trong lòng cô tự dưng trở nên lạnh lẽo, nửa điểm khuyến khích cũng không có.

Cẩn môi, cô không quên phản bác: “Tôi hiểu rõ, đúng là tôi đang cầm phần tài liệu cuối cùng, nếu không phải do anh đến gần tôi đã sớm làm xong.”

Kiều Khải Dương nhăn mày lại: “cô nói ai đến gần?”

Lan Khê không để ý tới anh ta, xoay người rời đi.

195. Chương 195: Bạn Trai Kiểm Tra À?

Trong nháy mắt khi cô lướt qua, sợi tóc mềm mại của cô quét cổ áo tinh xảo của anh.

Kiều Khải Dương đột nhiên hoảng hốt.

Ánh mắt thâm thúy của anh lộ ra vẻ lạnh lùng hung ác, liếc mắt nhìn về phía bóng dáng ở phía xa kia, cảm thấy lực hấp dẫn của cô vẫn còn nguyên.

Rõ ràng cô không phải là một cô gái xinh đẹp điểm lệ, càng không có vẻ quyến rũ phong tình, nhưng hết lần này đến lần khác đều hấp dẫn anh.

Nhìn thời điểm, mắt giống như là hận không được sinh trưởng ở phía trên, sẽ không hút ra.

Gương mặt tuấn tú của Kiều Khải Dương trắng không còn chút máu, kìm nén cảm giác đau đớn ở trong mắt, nín thở đè nén cảm xúc sôi trào muốn đuổi theo cô xuống đáy lòng.

Dọc đường đi, Lan Khê đều nhìn ra bên ngoài.

“Đẹp lắm à?” Kiều Khải Dương lạnh giọng hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê quay lại, không biết tại sao hôm nay anh luôn muốn gây khó dễ ỉnh, dứt khoát im lặng gật đầu: “Đúng vậy, rất đẹp mắt.”

“Ánh mắt của cô thật là đặc biệt.”

“Anh cũng rất đặc biệt, nghe nói mới tìm được một cô nàng cỡ 36D, Nhất Chi Hoa ở bộ phận quan hệ xã hội, tổng giám Kiều, chúc mừng anh.”

Kiều Khải Dương kinh ngạc nhìn khuôn mặt của cô, xinh đẹp động lòng người, bắt buộc bản thân dời tầm mắt đi, quét một vòng xuống phía dưới cô, gợi lên một nụ cười lạnh: “Đúng là nên chúc mừng, có vẻ như đến cup C cô còn không có ấy chứ?”

Hàm nghĩa được che dấu chính là ... tôi làm sao phải coi trọng cô cơ chứ?

Lan Khê bị kích động nên khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, ở bên trong xe ngoài Branda ra còn có ba nữ đồng nghiệp, giờ phút này có hai người đã không nhịn được mà nghiêng đầu hé miệng cười, Branda ngược mắt quét qua hai người kia một cái, sau đó nhẹ nhàng gõ gõ vào tấm vách xe rồi mở miệng nói: “Đừng nói nữa, chúng ta sắp đến nơi rồi, Kiều tổng giám, đừng quên là anh chỉ theo xe đi đến đây, thật ra thì ở đây không có chuyện của anh.”

Bộ phận tài vụ làm dự toán đánh giá để ký kết hợp đồng, đó là giai đoạn sau.

Lần này, đến phiên mặt của Kiều Khải Dương lúc đỏ lúc trắng, lạnh lùng mà lúng túng xoay mặt đi, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lan Khê dựa vào chỗ ngồi, sắc mặt dần trở nên ủ dột, càng ngày càng gần chỗ hẹn, cô càng lúc càng thấp thỏm.

Kiều Khải Dương nhìn vào kính chiếu hậu thấy nét mặt của cô, lại cho rằng bản thân mình vừa mới nói chuyện quá đáng quá, dù sao thì cũng không nên làm tổn thương một cô gái như vậy, cho dù anh thật sự hẹp hòi, thì cũng không nên dùng loại tiêu chuẩn nông cạn như vậy để phán xét cô.

“Đúng rồi, chị bảo em liên lạc với người quản lý hạng mục, em đã liên lạc chưa?” Lúc xuống xe Branda hỏi cô.

Lan Khê im lặng.

Trên mặt Branda thoáng qua vẻ thất vọng, cũng không hỏi nhiều nữa, đi thẳng về phía trước.

Trong đại sảnh rộng rãi sáng ngời, họ được thông báo là quản lý Nhan đang đi họp, chờ một lúc thì mới tới.

Lần này chính là nửa giờ đồng hồ.

“Hình như anh cô cũng không phách lối như vậy, ” Kiều Khải Dương cười lạnh liếc nhìn đồng hồ đeo tay, “Chính miệng cô ta thông báo thời gian, vậy mà bản thân lại đến trễ lâu như vậy, anh cô đang nuôi một đám phế vật như thế này à?”

Sắc mặt Branda chuyển thành khó coi, hạ giọng nói với anh: “Kiều tổng giám, trợ lý của người ta còn ở bên cạnh đó.”

Nhưng Kiều Khải Dương lại chỉ nhìn thấy một mình Lan Khê, có chút xấu xa hứng thú nhìn sắc mặt cô đã trắng không còn chút máu.

Nhưng vừa rồi cô vẫn còn chút ý chí chiến đấu mà, sao bây giờ lại không còn chút xíu nào nữa rồi?

Một chuỗi âm thanh của giày cao gót truyền ra từ trong phòng họp, ung dung mà tao nhã, Nhan Mục Nhiễm vừa đi ra vừa nói chuyện với cấp dưới Can Tương, khi nhìn thấy bọn họ thì hơi kinh ngạc, vội vàng kết thúc công việc rồi đi tới.

Tóc quần dài đến eo, mặc lên người bộ đồ công sở màu đen trắng thành thực, tràn đầy nét quyến rũ.

“Thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, tôi vừa mới đi họp, chuyên tâm quá nên quên mất thời gian đã hẹn trước, mọi người chờ lâu lắm rồi phải không? Xin chào, tôi là Nhan Mục Nhiễm.”

Branda đứng dậy, cười yếu ớt bắt tay với cô: “Cũng may là không phải chờ lâu lắm.”

Nhan Mục Nhiễm cười với cô, sau đó quay mặt sang, đôi mắt trong veo liếc mắt nhìn người trong mấy năm xa cách đã biến thành một cô gái xinh đẹp bức người, cười ngọt ngào, đưa tay ra: “Lan Khê, đã lâu không gặp.”

Câu “Đã lâu không gặp” này, giống như là việc này nằm ngoài dự đoán, cũng có vẻ hợp tình hợp lý.

Anh trai ruột của cô là tổng giám đốc của công ty này, cấp dưới có thể biết cô cũng là chuyện bình thường.

Lan Khê ngẩn ngơ, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn bình tĩnh, đưa tay ra bắt tay với cô ta, câu chào hỏi còn chưa nói ra khỏi miệng, Nhan Mục Nhiễm đã bước nhẹ tới ôm lấy cô: “Thật là nhớ em, chúng ta hình như đã hơn bốn năm rồi chưa gặp nhau, em cũng trưởng thành rồi, đúng rồi, em và anh trai đã gặp nhau chưa?”

Lan Khê nghẹn lời.

“ Tôi đã gặp rồi.” Cô khẽ nói.

Đâu chỉ mới gặp nhau?

Nhan Mục Nhiễm vẫn nở nụ cười như cũ: “Cũng nên gặp nhau từ lâu rồi! Anh ấy à, lúc nào cũng thích kín đáo lên kế hoạch làm việc, đáng lẽ kế hoạch đến Đông Nam Á phát triển thị trường đã được bắt đầu từ nửa năm trước, không biết tại sao anh ấy lại kéo dài tới thời gian này mới về. Khi đó chị cũng nhắc tới chuyện em đang học ở đại học A tại thành phố này với anh ấy, anh ấy lại còn nói anh biết rồi.. cũng thật là, em gái mình mà anh ấy cam lòng bỏ mặc bốn năm liền, anh trai như vậy cũng là đồ vô dụng.”

196. Chương 196: Anh Và Nhà Của Cô

Nhan Mục Nhiễm cúp điện thoại rồi đi về bên này, hé miệng cười: “Mọi người đang tán gẫu gì đấy? Sao tôi vừa đi đến thì lại im lặng không một tiếng động thế này?”

Kiều Khải Dương cười như không cười: “Nhan tiểu thư bạn trai vừa mới kiểm tra à?”

Mặt Nhan Mục Nhiễm nhất thời cứng đờ.

Kéo cái ghế ra, cô cười thản nhiên: “Không, là ông chủ kiểm tra.”

Câu nói này lộ vẻ mập mờ, Lan Khê nghe vậy càng thấy châm chọc, có chút không dám tin mới vừa rồi người gọi điện thoại cho cô ấy là Mộ Yến Thần.

“Oa, ông chủ kiểm tra à.” Viên chức nhỏ giáp đột nhiên nhớ tới người đàn ông anh tuấn đã từng tới công ty, cao lớn rắn rỏi, đáng vẻ thâm thúy, làm cho các cô nhẹ nhàng quét mắt xuống dưới lầu một vòng đã bị câu đi hồn phách, trong lòng vui mừng đến cực điểm, mắt lấp lánh nhìn Nhan Mục Nhiễm, “Nhan tỷ tỷ, chẳng lẽ bạn trai chị chính là ông chủ của DiglandYork?!!”

Điều này thực có sức công phá! ! Đối với sự hiểu biết của hai viên chức nhỏ, phong cách lẳng lơ của cô gái như Nhan Mục Nhiễm mới xứng với người đàn ông kim cương, ưu tú xuất sắc như Mộ Yến Thần!

Sắc mặt của Nhan Mục Nhiễm lại trầm xuống.

Bờ môi đỏ tươi mấp máy, không biết nên nói thế nào, cô cười yếu ớt với mọi người, dịu dàng nói: “Bí mật.”

Bất kì một công ty nào đứng đầu trong thương giới cũng không cho phép ông chủ và cấp dưới nói chuyện yêu đương, dù là mập, dù là tình cảm đã sớm tuôn trào.

“A.” Trên mặt hai viên chức nhỏ lộ ra cảm xúc vô cùng thất vọng .

Nhan Mục Nhiễm nhếch nhếch khóe miệng, đẩy thực đơn đến trước mặt Lan Khê: “Muốn ăn cái gì, cứ việc gọi đi.”

Lan Khê nhẹ nhàng lật quyển thực đơn, ánh mắt yếu ớt nhẹ nhàng lướt qua những cái tên trên đó, suy nghĩ lại không hề đặt trên đó, một lúc lâu cô nhẹ giọng mở miệng, giọng nói ôn nhu ở trên bàn cơm nghe qua có phần đột ngột: “Hạng mục bờ biển này muốn tôi đại diện cho công ty để làm, chuyện này anh trai tôi biết không?”

Câu hỏi này được đặt ra, trong nháy mắt không khí trên bàn ăn căng thẳng đến cực hạn!

Mi tâm của Nhan Mục Nhiễm nảy lên, sắc mặt tái nhợt, cười hỏi: “Em có ý gì?”

Lan Khê khép thực đơn lại, tiếp tục dịu dàng nói: “Tôi chỉ là muốn biết các hạng mục bên trong Diglandork có được phân công độc lập hay không mà thôi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành hạng mục bờ biển, điều này ngài không cần lo lắng.”

Móng tay Nhan Mục Nhiễm nhẹ nhàng nắm chặt chiếc ly thủy tinh.

“Anh trai em không biết. Là tôi lên kế hoạch quyết định.” Cô lạnh nhạt liếc mắt, thản nhiên nói ra.

Lan Khê gạt đầu một cái, khóe miệng gợi lên một nụ cười yếu ớt, tiếp tục mở thực đơn ra xem.

Sau khúc nhạc đệm, trên bàn cơm lại bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Cũng không biết tại sao, trong nội tâm Nhan Mục Nhiễm lại cực kỳ buồn bực.

Tính sai rồi.

Hóa ra cô đã xem thường Mộ Lan Khê rồi, bốn năm trước cô ấy thật sự là một cô gái nhỏ có chút đơn thuần thích để tâm vào những chuyện vụn vặt, mà bây giờ, cô đã học được cách nhẫn nhịn, biết đợi đến lúc chính mình không chịu đựng nổi, còn không bằng nói toạc hết ra.

Cảm giác này thật là tồi tệ.

Kiều Khải Dương ở bên cạnh quan sát, trong lòng cũng thoáng qua một chút tán thưởng, ánh mắt sáng quắc.

“Giúp tôi gọi cá với hạt thông.” Anh thản nhiên ra lệnh.

Lan Khê ngược mắt liếc anh ta một cái, dường như tâm tình có vẻ tốt, con ngươi tràn ngập những tia sáng nhỏ vun: “Không gọi, thật là tầm thường.”

Kiều Khải Dương đang thưởng trà nhũu mây lại, đầu lưỡi bị nước trà làm nóng, “Cô nói gì?”

Nha đầu này, mới cho chút ánh mặt trời là đã kiêu ngạo rồi.

Nhan Mục Nhiễm nhìn bọn họ một chút, cười nói: “Lan Khê yêu đương rồi hả? Tôi biết vị này, con trai độc nhất của Chủ tịch hội đồng quản trị Tổng, Kiều Khải Dương đúng không? Anh là bạn trai của Lan Khê?”

Câu nói này, khiến một ngụm nước nghẹn lại trong cổ họng Kiều Khải Dương.

Cầm lấy khăn giấy lau qua loa, anh cười, cánh tay dài giữ chặt thành ghế của Lan Khê giống như đang ôm cô vào trong ngực, mở miệng nói: “Bạn trai cũng không đến nổi, cô ấy vẫn còn nhỏ, tôi đang đợi cô ấy lớn lên rồi bàn lại.”

Anh ta đang nói cái gì vậy?

Lan Khê lạnh lùng quét mắt, đập cùi chỏ vào anh một cái ý bảo anh ta thu cánh tay lại.

Ánh mắt Nhan Mục Nhiễm run rẩy, dựa vào thành ghế: “Thật ra thì cũng không còn nhỏ, dù sao cũng đã tốt nghiệp, sống một mình ở một thành phố lớn cũng không dễ dàng, hãy tìm một người đàn ông để dựa vào, nếu không anh trai em sẽ lo lắng.”

Kiều Khải Dương cười lạnh: “Vậy Nhan tiểu thư cũng không còn nhỏ nữa nhỉ, tại sao vẫn chưa vội vàng kết hôn vậy?”

Nhan Mục Nhiễm cười cười: “Anh đã từng nghe câu nói này chưa, đã từng gặp biển xanh thì không muốn làm sông nhỏ, không vờn qua núi không phải mây?”

“Vậy thì thế nào?”

Nhan Mục Nhiễm nghịch sợi tóc trên vành tai, trên mặt lộ ra vẻ cô đơn: “Tôi đã từng yêu một người đàn ông cực kì tốt, thế nên sau này dù gặp ai, cũng cảm thấy không bằng anh ấy, thua kém hơn anh ấy, cho nên tôi tình nguyện cô độc cả đời cũng không muốn chấp nhận người khác, mặc dù không giống như các người vẫn còn tuổi xuân để mà tiêu phí, nhưng đối với tôi tiêu phí vì anh ấy, cũng rất đáng giá.”

197. Chương 197: Sao Không Nói Cho Tôi Biết Sớm!

Trong phòng làm việc to như vậy, trên màn hình màu đen, những đường gấp khúc nhiều màu sắc thay đổi liên tục, cách mấy phút lại đổi mới một lần, không khí trong phòng họp nghiêm trang nghiêm cẩn, khiến thần kinh người ta khẩn trương, cả người đổ mồ hôi lạnh.

William đi đến, cách cửa sổ thủy tinh nhìn vào trong, lại giơ tay lên nhìn đồng hồ, vẫn quyết định chờ thêm một lúc.

Hai mươi phút sau, rốt cuộc cửa phòng họp cũng mở ra, nhóm người tinh anh nối đuôi nhau ra ngoài.

Điện thoại di động rung rung, William bắt máy, còn chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy giọng nói ở bên trong: “Đi vào đây.”

Trong lòng William run lên, vội vàng đứng dậy đi lướt qua mọi người rồi vào trong.

“Vừa rồi cậu đứng ở bên ngoài lâu như vậy muốn nói cái gì? Có quan trọng hay không?” Ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Yến Thần nhìn chăm chú vào đường cong trong mấy vi tính, môi mỏng thần nhiên thốt ra mấy chữ.

Từ khi bắt đầu nhìn thấy William chần chừ ở bên ngoài, do dự nghĩ có nên quấy rầy anh hay không, chắc chắn đây không phải chuyện vặt vãnh.

William dừng lại một chút, vừa nói vừa trì hoãn: “Ngài có nhớ không, lần trước tôi từng nói với ngài chuyện Nhan tiểu thư đã trở về nước?”

Ngay từ lúc anh và Lan Khê cùng trở về thành phố C, William đã từng gọi điện thoại thông báo cho anh, Nhan Mục Nhiễm đã tự mình trở về nước, giao toàn bộ hạng mục bờ biển đang đưa vào hoạt động cho trợ lý, bản thân thì ở lại Trung Quốc làm việc, hành động của cô là làm trái với nội quy làm việc trong công ty, nhưng bộ phận nhân sự lại e ngại quan hệ giữa cô và Mộ Yến Thần nên cũng chưa truy cứu, khi William nói cho anh biết chuyện này chỉ nhận được câu nói thần nhiên của anh: “Tôi với cô ta có quan hệ như thế nào?”

Câu nói này khiến bộ phận nhân sự không còn lời nào để nói, còn William cũng là khá hiểu nguyên nhân trong đó.

Có vài người phụ nữ, giống như Nhan Mục Nhiễm, luôn có bản lĩnh khiến chuyện giả dối không có thật biến thành giống như thật, chuyện mập mờ như vậy bản thân có nói cũng không rõ ràng, không để ý tới càng khiến cô ta phóng túng hơn, tùy ý thêm dầu thêm mỡ.

“Sao thế?” Mộ Yến Thần cũng không để ở trong lòng.

William liếc anh một cái, trái tim hơi căng thẳng: “Mấy ngày nay do quá bận rộn cho nên tôi không để ý đến hành tung cụ thể của cô ấy, nhưng mà buổi sáng trợ lý quản lý hạng mục bờ biển gọi điện thoại tới đây thì tôi mới biết, Nhan tiểu thư lựa chọn công ty Mộ tiểu thư để tiến hành ký hợp đồng hợp tác, hợp đồng đã được định vào buổi trưa ngày hôm nay.”

Quả nhiên những câu nói này, đã khiến lông mày Mộ Yến Thần lạnh lùng nhú lại .

Ngón tay đang gõ chữ trên bàn phím cũng ngừng lại.

“Buổi trưa?” Anh lạnh giọng hỏi.

William gật đầu: “Tôi biết buổi trưa ngài vội vàng đi họp còn chưa có dùng cơm, cho nên buổi trưa ta đã lấy danh nghĩa của ngài để gọi điện thoại cho Nhan tiểu thư, nói cho cô ấy biết xét duyệt cuối cùng của dự phải bàn giao lên trên để thi hành.”

Mộ Yến Thần cười lạnh, khép cặp hồ sơ lại: “Nói như vậy là cô ta đã chạm mặt Lan Khê?”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì là như vậy.” William quan sát cẩn thận vẻ mặt của anh nói nhỏ.

“Làm sao cậu không nói cho tôi biết từ sớm.” Anh nhẹ giọng phun ra mấy chữ này, trên khuôn mặt tuấn lãng tràn đầy lạnh lùng như những mảnh băng vụn, đứng dậy đẩy cái ghế ra rồi sải bước đi ra ngoài.

William nghe thấy mấy chữ nhẹ nhàng như không có gì kia, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Đi theo Mộ Yến Thần nhiều năm như vậy, chuyện khiến anh sợ rất ít, điều duy nhất khiến anh sợ hãi chính là Mộ Yến Thần nói chuyện với anh lạnh nhạt như vậy.

“Tôi đã phái người đi theo Mộ tiểu thư rồi, nếu như hiện tại ngài muốn tìm được vị trí của cô ấy thì có thể tìm được ngay lập tức.” Chịu đựng mồ hôi lạnh trên người, William sải bước đuổi theo anh, vội vàng nói.

“Gửi đến điện thoại di động cho tôi.” Mộ Yến Thần đã bước nhanh đi đến trước thang máy, ấn nút trên bàn phím.

“Vâng” William trả lời ngắn gọn.

Ngước mắt lên, thấy Mộ Yến Thần đi vào, thang máy liền chậm rãi đi xuống, William thật sự không nhận được sự tò mò trong đáy lòng, nhẹ giọng hỏi: “Mộ tổng tôi rất muốn hỏi một chút, tiểu thư Lan Khê, cô ấy không phải là em gái của ngài sao?”

Làm việc cho ông chủ, có thể hỏi ít thì nên hỏi ít, có thể câm thì tuyệt đối không nên nói nhảm.

Nhưng mà William thật sự không nhận được nữa rồi. Trong bốn năm qua, bên cạnh Mộ Yến Thần có rất ít phụ nữ, nhưng cách thức phục vụ vị Mộ tiểu thư này, lúc nào cũng khiến anh cảm thấy bản thân đang phục vụ bà chủ của mình, thậm chí, so với phục vụ bà chủ còn phải cẩn thận hơn.

Mộ Yến Thần ngược mắt, trước khi thang máy khép lại lạnh nhạt quét mắt nhìn anh ta.

“Cậu chỉ cần nhớ, cô là của tôi là được.” Giọng nói lạnh nhạt, sau đó “đình” được một tiếng, cửa thang máy đóng lại, đi xuống dưới.

Màu mặt William khê biến thành trắng bệch, đứng chờ ở một chỗ một lúc lâu, mới xoa dịu được cơn rung động này.

Nhận được tin nhắn, cho biết vị trí là tuyến xe điện ngầm ở đoạn đường phồn hoa nhất thành phố A.

Cô đi một mình đến đây để làm gì?

Mộ Yến Thần hơi mất kiên nhẫn.

Buổi sáng lúc đi, cô vẫn ngủ rất say, anh không nhẫn tâm đánh thức cô, máy bay của một thương nhân nước ngoài rạng sáng đã đến Trung Quốc, trước buổi trưa lại muốn quay về, nếu như không phải do thời gian quá gấp anh sẽ ở lại với cô.

Mà buổi trưa, khi cô và Nhan Mục Nhiễm gặp nhau, ai biết được đã xảy ra chuyện gì?

198. Chương 198: Thật Ra Là Em Yêu Anh!!

“Anh không ở đây, còn có thể ở đâu?” Mộ Yến Thần thản nhiên nói ra một câu, ôm cô vào trong ngực để bảo vệ cô, chuyển hướng, mặc cho xe điện ngầm đang âm ầm đi qua sau lưng anh, mặt cô chôn trong lồng ngực của anh không gió lạnh thổi đến.

Nhẹ nhàng vỗ lưng của cô: “Em muốn đi ra ngoài ngồi xe về với anh, hay là chúng ta cùng ngồi tàu điện ngầm về nhà?”

Giọng nói hơi trầm của anh tràn đầy từ tính, Lan Khê vẫn kinh ngạc nên không phản ứng kịp.

Mộ Yến Thần liếc nhìn cô một cái, vỗ vỗ gáy của cô, dắt tay của cô đi tới trạm xe điện ngầm ở phía đối diện, rồi cùng chờ xe.

Mí mắt Lan Khê đột nhiên giật mạnh.

Cô không nhận được ngẩng đầu liếc nhìn biển hiệu của trạm dừng, lúc này mới phát hiện ra nếu như vừa rồi cô ngồi chuyến xe kia, vừa đúng là phương hướng ngược lại với nhà cô.

Trong nháy mắt, khuôn mặt liền đỏ bừng.

Nhưng mà cô vẫn cực kì tò mò, tại sao Mộ Yến Thần lại xuất hiện ở chỗ này, cô nắm nắm tay của anh, muốn anh ỉn đáp án.

Mộ Yến Thần hồ hững cụp mi, ôm lấy cổ của cô rồi hôn lên môi cô một nụ hôn như trừng phạt: “Anh có con mắt thứ ba, cho nên về sau đừng có tùy tiện tiện làm trò mất tích với anh, em đi tới chỗ nào anh cũng có thể tìm được em, biết chưa?”

Lan Khê chỉ cảm thấy kinh tâm động phách, không biết anh nói thật hay giả.

Mộ Yến Thần khẽ cười yếu ớt, dịu dàng ôm cô, nhẹ nhàng hôn lên môi của cô một lần nữa.

.....

Điều hòa không khí trong xe điện ngầm mở hơi thấp, không có chỗ ngồi, nên Mộ Yến Thần dùng áo khoác bọc lấy cô rồi đứng lên ôm cô ở trước ngực, một tay nắm chặt tay vịn.

Người ngồi chen chúc ở xung quanh đó rồi rít quay sang nhìn hai người.

Lan Khê đỏ mặt, vui sâu vào trong lồng ngực của anh, hỏi với giọng buồn bực: “Không náo loạn với anh, anh nói cho em biết anh làm thế nào mà anh có thể tìm được đến đây đi?”

Ánh mắt Mộ Yến Thần lạnh nhạt như nước, chậm rãi hỏi: “Em gặp Nhan Mục Nhiễm rồi hả?”

Lan Khê ngẩn ra, không nghĩ tới anh cũng nắm rõ chuyện này.

“Dạ.” Cô rầu rĩ trả lời.

Cúi đầu, nhẹ nhàng dựa vào trán của cô, anh khàn khàn hỏi: “chịu uất ức à?”

Hàng lông mi thật dài của Lan Khê run lên, không hiểu sao lại khản trương, hỏi ngược lại: “Chịu uất ức gì? Em đi nói chuyện công việc, không phải nói chuyện riêng.”

Khóe miệng Mộ Yến Thần thoáng gợi lên một nụ cười, cứ để cô cứng mồm cứng miệng cô: “Vậy có không có chuyện gì khác muốn hỏi anh à?”

Lan Khê cắn môi, một hồi lâu mới khàn giọng nói ra hai chữ: “Không có.”

Mộ Yến Thần gật đầu một cái, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô: “Em chỉ có duy nhất một cơ hội, là bản thân em buông tha không hỏi.”

Cho nên hãy nhớ, lần sau anh cũng không có tốt như thế này, hăng hái trả lời đầu.

Trong lòng Lan Khê chợt nguội lạnh, trong ánh mắt tràn đầy nỗi oán hận nhìn chằm chằm vào anh, há hốc mồm rồi cũng không nói ra một câu nào.

Tủi thân. Đương nhiên là cô tủi thân rồi.

Một tia chua xót ầm ứót dâng lên trong mắt, bàn tay Lan Khê không an phận vươn ra từ trong áo vest của anh, ôm chặt hông của anh, độc ác nhéo vào mảng da thịt trên lưng anh.

Thế nhưng thịt trên người anh rất cứng, véo một lúc lâu vẫn không véo nổi, ngược lại còn làm cho tay mình đau.

Mộ Yến Thần đưa mắt nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng không đành lòng, cầm bàn tay nhỏ bé của cô rồi quần chặt cô vào trong áo vest một lần nữa, rồi ôm cả người cô vào trong lòng, cách sợi tóc mềm mại hôn một cái lên trán của cô.

“Thế này đi, anh cũng không ép em. Nhưng mà hãy nhớ, cô ấy có nói gì thì cũng đừng tin, nếu như em thật sự nghi ngờ thì có thể trực tiếp tới hỏi anh, cái gì anh cũng nói cho em biết, hoặc nếu em muốn anh nói hết tất cả tình cảm anh đã trải qua trong bốn năm qua cho em cũng không phải là không thể, nhưng mà đừng có giấu trong lòng, khiến bản thân chịu tủi thân, biết không?” Giọng nói của anh ám ách đang dịu dàng dịu cô.

Lông mày thanh mảnh của Lan Khê nhẹ nhàng nhíu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy buồn bã, ngược mắt lên: “Bốn năm? Mộ Yến Thần, nợ nần bốn năm trước của anh với em còn chưa rõ ràng, cho tới bây giờ em vẫn không nhìn thấu anh, hiểu anh, huống chi là bốn năm này?”

Mắt Mộ Yến Thần lẳng lặng nhìn cô chăm chú, chậm rãi hỏi: “Bốn năm trước em có cái gì không hiểu?”

Nếu như cô hỏi, biết đâu lúc này anh sẽ trả lời.

Không cần tìm nén khổ sở, chịu đựng ở trong lòng như vậy.

Lan Khê đưa mắt nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng vẫn dần cảm giác chua xót ở trong lòng xuống, khàn giọng khe nói: “Thôi, em với anh cũng chỉ ở cùng một chỗ không cần giao trái tim, anh là người đang ở bên cạnh em nên em không có gì hay để nói, tùy anh như thế nào cũng được.”

Mộ Yến Thần không nhịn được, một nụ cười nhẹ thoáng hiện lên trên khóe miệng, lặng im không tiếng động, mị hoặc lan tràn.

Tiểu bảo bối của anh, thật là lợi hại.

Xe điện ngầm truyền âm thanh báo đã đến trạm, anh cũng không có ý định thảo luận chuyện này với cô ở nơi công cộng, ôm lấy cô nói nhỏ: “Đến trạm rồi. Chúng ta về nhà rồi bàn tiếp.”

Về nhà.

Hai chữ này một lần nữa kích thích thần kinh yếu ớt của Lan Khê.

199. Chương 199: Chân Tướng Bị Che Giấu

Tiếng đóng cửa vang lên vang dội, giống như đang thể hiện một cách rõ ràng nội tâm đang sợ hãi của cô.

Cô đang sợ hãi.

Sợ trong lúc lơ đãng, bản thân cô sẽ giao nộp toàn bộ trái tim ra ngoài, sợ chuyện tình bốn năm trước sẽ xảy ra một lần nữa. Rõ ràng chính cô nói phải bảo vệ mình, thế nhưng lúc này tại sao cô lại không nhịn được mà lệ thuộc vào anh? Thậm chí còn không nhịn được muốn biến anh thành vật sở hữu riêng?

Ánh mắt Mộ Yến Thần thâm thúy, đi đến cạnh cửa, giơ tay lên gõ một cái, dịu dàng nói: “Lan Khê.”

Lan Khê tựa sát vào cánh cửa, lông mày nhíu thành một hàng, vẻ mặt có phần thống khổ: “Anh đừng quan tâm đến tôi. . . . Mộ Yến Thần, anh đừng nói chuyện với tôi!”

Trong đôi mắt Mộ Yến Thần nghiền nát cảm giác đau đớn, ngữ điệu càng thả chậm hơn, ôn nhu hơn: “Bảo bối, mở cửa ra.”

“Anh cũng đừng có gọi tôi như vậy!” Tay Lan Khê khẽ run, chỉ cảm thấy anh càng ngày càng vượt qua ranh giới, “thật buồn nôn...”

Khóe miệng Mộ Yến Thần thoáng hiện lên một nụ cười, hơi khổ sở.

Anh biết đoạn đối thoại vừa rồi đã dọa cô sợ, anh cũng chỉ muốn mượn cơ hội này để cô đối mặt với trái tim của mình mà thôi, lại không nghĩ rằng cô vẫn mâu thuẫn, thế này có lẽ nên cho cô một khoảng thời gian ở một mình để cô tự mình suy nghĩ.

Nhưng mà.....

Ánh mắt Mộ Yến Thần lạnh nhạt, đặt tay lên tay nắm cửa xoay xoay lại phát hiện cô đã khóa lại: “Lan Khê, thời tiết như thế này không nên đi chân không trên sàn nhà, dễ bị lạnh lắm.”

Lan Khê hơi suy sụp dựa sát vào cửa tụt xuống, lòng bàn chân quả thật rất lạnh, nhưng lạnh hơn chính là trái tim, cô nhẹ nhàng ôm lấy mình nở nụ cười khổ, cắn môi khẽ hỏi: “Mộ Yến Thần anh cũng thật buồn cười, chẳng phải anh muốn nói cho tôi biết chúng ta chỉ là vui đùa một chút thôi sao? Anh hứa hẹn với tôi làm gì? Chẳng lẽ bởi vì muốn dỗ cho tôi vui vẻ?”

Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn bóng người trên cửa kính, khóe miệng im lặng lên một nụ cười khổ.

“Anh muốn dỗ cho em vui vẻ thì sao nào?” Anh khẽ nói, “Anh yêu em, đương nhiên không muốn nhìn thấy em buồn, dù chỉ là một chút. Lan Khê, mặc dù thời gian chúng ta chính thức chung đụng ngắn, nhưng chẳng lẽ em lại không cảm thấy, anh đối đãi với em như thế nào?”

Những ngày đó đâu chỉ đếm được trên đầu ngón tay, chẳng lẽ còn không đủ để cô nhận thấy rằng, Mộ Yến Thần anh không chỉ muốn vui đùa một chút mà thôi?

Điện thoại trong phòng khách vang lên ròn giã.

Vốn không muốn để ý, nhưng mà âm thanh reng reng kéo dài, làm muộn phiền tâm trí người khác.

Mộ Yến Thần thấy cô không có ý mở cửa, ánh mắt dịu dàng hơi hòa hoãn, dựa sát vào cánh cửa khẽ nói: “Nghe lời anh đứng lên, đợi anh quay lại.”

Anh nói xong liền đi tới phòng khách cầm điện thoại di động ở trên sofa lên.

không nghĩ tới người gọi điện thoại tới lại là Branda.

“Rất xin lỗi Tổng giám đốc Mộ, tôi... tôi vốn không muốn quấy rầy ngài, nhưng tôi muốn tìm Lan Khê.” Branda lúng túng nói.

Ánh mắt trong trẻo của Mộ Yến Thần quét một vòng đến cánh cửa phòng tắm, lãnh đạm nói: “cô ấy tạm thời không rảnh, cô có thể nói với tôi.”

Branda nhú mày, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Là như thế này, hợp đồng mà chúng tôi kí với quý công ty lần trước ở chỗ cô ấy, bởi vì khác với tài liệu của hạng mục lần này, nên chúng tôi muốn so sánh quy định chi tiết trên hợp đồng, xem có đồng nhất hay không, ngài có thể hay không...”

Branda không nói nổi nữa, tự mình sai khiến tổng giám đốc của người ta đi làm chuyện như vậy, ai cũng sẽ cảm thấy rất buồn cười.

Mộ Yến Thần lại gật đầu một cái, đáp một tiếng rồi cúp điện thoại di động.

Anh cũng không biết thường ngày cô để tài liệu ở đâu, chỉ nhớ trong phòng ngủ không có tủ đầu giường, chắc là ở trong ngăn kéo phía dưới đèn bàn trong phòng khách, tiện tay kéo ra xem một chút, toàn là mấy món đồ linh tinh gì đó.

Phía dưới cùng của học tủ có chút cũ kỹ, không có khóa lại, kéo ra cũng là một đồng giấy tờ loạn thất bát tao.

Phần lớn là giấy chứng nhận.

Bằng tốt nghiệp, bằng học vị, các loại thư đề cử và chứng minh, thậm chí còn có giấy chứng nhận đoàn viên khi cô học năm nhất trung học, mở ra xem một chút, phía trên có dán một tấm hình vẫn mới tinh, gương mặt non nớt của cô vẫn chưa nẩy nở, vẫn thanh tú xinh đẹp như cũ.

Híp híp mắt, Mộ Yến Thần thả giấy tờ chứng nhận về, cảm thấy chắc không có ở đây.

Nhưng trong nháy mắt khi đóng lại, anh nhìn thấy một cuốn sổ ghi chép màu vàng sẫm, cuốn sổ ghi chép cũ kỹ nhét vào tận trong cùng, lấy ra, hóa ra là một quyển bệnh án.

Lông mày Mộ Yến Thần nhảy lên!

Lan Khê ở trong phòng tắm ngỡ người một hồi rồi cuộc có phần không chịu nổi, cô cũng nghe thấy tiếng anh gọi điện thoại theo bản năng nhận thấy được đối phương là ai, cô mở cửa đi ra ngoài, nhìn thấy anh đang đứng trước tủ đưa lưng về phía mình, lúng ta lúng túng, khẽ hỏi: “Branda tìm tôi có chuyện gì?”

Mộ Yến Thần không hề lên tiếng.

Hàng lông mày của Lan Khê nhẹ nhàng nhíu lại, cho rằng anh không nghe thấy, quyết định đi dép xong rồi đi tới: “Là tôi nghe lầm sao? không phải Branda tìm tôi à?”

Bờ lưng kiên cường của Mộ Yến Thần cứng đờ, cuối cùng giật giật, giọng nói lãnh đạm như nước vang lên: “cô ấy hỏi em về hợp đồng kí lần trước.”

Lan Khê ngẩn ra, phản ứng kịp, gạt đầu một cái: “Ồ chỗ tôi đây, tôi đi lấy.”

cô vừa xoay người, cổ tay lại bị nắm chặt.

200. Chương 200: Đã Từng Có Con?

Trong lòng anh, đau đến mức không thở nổi.

Bốn năm nay anh cũng chưa từng bị kích động như thế này, cảm giác đau đớn trong lồng ngực cực kì khó chịu, tựa như mấy năm trước trong bệnh viện thành phố C, khi nhận được bản kết quả xét nghiệm ADN vậy, khiến anh cảm thấy tuyệt vọng, hít thở không thông, cảm thấy như có người cầm trái tim của anh hung hăng xoắn lại, đâm đĩa máu tươi. Anh yêu cô như vậy, cô đứng ngay trước mặt anh, thế nhưng khi anh liếc mắt nhìn thì trong lòng lại tràn đầy đau đớn, hô hấp cũng đau đớn tê liệt.

Gương mặt tuấn tú của Mộ Yến Thần tái nhợt, chân nam đá chân chiêu đi đến cầm áo khoác lên, đi ra khỏi cửa, cánh cửa bị đập đến rung trời!

Sau khi ồn ào náo loạn, là sự tĩnh mịch như chết chóc.

Lan Khê ngồi ngây người tại chỗ một lúc lâu cảm giác đau đớn trong lồng ngực mới tản đi.

Cô hít thở sâu, một lúc lâu sau ngón tay mới khôi phục tri giác, có thể từ từ cuộn lại, nắm chặt thành quyền, lại hơi run rẩy.

Cô không còn sức lực để đi tới đóng ngăn kéo lại, chỉ nhẹ nhàng nhíu mày, đi tới ngồi trên bậc thang ở trước phòng khách, bàn tay theo bản năng ôm chặt vị trí của dạ dày, cuộn người lại.

Đau bụng quá.

Mỗi lần gặp phải chuyện như thế này sẽ đau bụng, tâm tình kích động cũng thế, nhưng mà lần này hình như không chỉ đau bụng.

Ở chỗ bụng dưới, giống như phải chịu kích thích, cuộn cuộn xoắn lên.

Cổ nén cảm giác càng ngày càng đau, Lan Khê quyết định mặc kệ, đứng lên thu xếp lại ngăn kéo, cất quyển sổ ghi chép màu vàng về chỗ cũ, đã nhiều năm như vậy, không biết vì sao cô vẫn giữ lại cái này, chẳng lẽ để đợi người ta bắt nhược điểm à? Cô cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà bản năng cảm thấy không bỏ được.

Không nỡ ném bỏ.

Không nỡ bỏ quên những gì mình đã từng "có".

Cho dù cuối cùng sẽ bị hủy diệt.

Đưa tay lên lau mắt, khẽ lau sạch dòng nước mắt ẩm ướt trên khóe mắt, Lan Khê làm xong tất cả liền lấy điện thoại di động đang sạc pin trong phòng ngủ ra, vừa mở ra thì nhìn thấy bao nhiêu cuộc gọi nhỡ của Kiều Khải Dương, cô nhẹ nhàng cắn môi, không thèm để ý, lấy tài liệu ra rồi vội vàng gọi điện thoại cho Branda để đối chiếu kiểm tra chuyện công tác, sau đó liền gọi điện thoại cho Kỷ Hằng.

"Học trưởng." Lan Khê dịu dàng nói.

Đối diện với cô, Kỷ Hằng kinh ngạc mất mấy giây, vốn đang bận rộn, anh lập tức dừng công việc trong tay lại, đi sang bên cạnh, tránh khỏi đám người nhẹ giọng nói: "Lan Khê?"

Thường ngày cô rất ít khi gọi điện thoại cho anh, nếu thật sự gọi qua, có lẽ là có chuyện muốn cầu xin anh giúp một tay.

Bụng đau đớn vô cùng, Lan Khê nằm nghiêng trên giường ôm bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt: "Học trưởng em muốn xin anh giúp một chuyện, chuyện kia, em.... có lẽ em không giấu được nữa rồi, nếu như anh ấy đi hỏi anh, anh có thể đừng nói cho anh ấy biết hay không?"

Kỷ Hằng ngây ngốc nửa ngày, mới mơ hồ nhận ra cô đang nói cái gì: "Em nói chuyện đùa nhỏ?"

"Vâng." Lan Khê chôn nửa khuôn mặt vào trong gối đầu.

Kỷ Hằng nhíu mày: "Tại sao? Chuyện đó vốn là chuyện ngoài ý muốn, anh ta cũng có trách nhiệm, tại sao em không nói cho anh ta biết?"

Nước mắt của Lan Khê thấm vào gối đầu, lúc này mới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hơi chú giọng mũi: "nói cho anh ấy biết thì có gì tốt? Học trưởng, sau này anh ấy còn muốn kết hôn sinh sống với người phụ nữ khác, chuyện như vậy không chỉ là tai tiếng mà còn là gánh nặng, không thể bởi vì chuyện này mà khiến anh ấy mang theo áp lực trong lòng cùng cảm giác tội lỗi tách ra với em, em không thể làm như vậy."

thật ra thì cô vẫn rất may mắn, may mắn là anh không phát hiện ra, không biết được con là của anh.

Kỷ Hằng nghe cô nói chuyện, bàn tay cũng bắt đầu run run.

không biết tại sao hô hấp chợt trở nên nặng nề, hốc mắt hơi đau nhức, anh hít một hơi rồi nói: "Lan Khê, mặc dù anh chỉ là người đứng nhìn, anh cũng từng nói anh sẽ không nhúng tay vào bất kỳ quyết định nào của em, nhưng em không cảm thấy.... em không cảm thấy hoang đường sao? Trước khi hai người tách ra thì em vừa mới trưởng thành, em có thể biết cái gì? Coi như hai người bởi vì đủ loại lý do mà vượt qua ranh giới, loạn luân, nhưng anh ta cũng nên biết trong chuyện này anh ta là sai nhiều hơn so với em! Tại sao em lại muốn một mình gánh chịu chuyện này?!"

Anh hơi kích động, những người ở phía sau rồi rít quay sang nhìn về phía anh.

Bờ môi đỏ mọng của Lan Khê khẽ trắng bệch, nói không ra lời, cuối cùng khàn giọng nhẹ nhàng thốt ra một câu: "Học trưởng, vậy coi như em cầu xin anh, em cũng có tự tôn của em, em không muốn cho anh ấy biết năm ấy em đã phải trải qua sự khổ sở như thế nào, em không muốn cho tất cả mọi người vạch trần vết thương của em, đồng tình với em, tội nghiệp em, nhất là anh ấy! Anh có thể hiểu không?"

nói xong cô không còn cách nào chịu đựng cảm xúc này nữa, cúp điện thoại.

Bụng đau quá, càng lúc càng đau hơn.

Lan Khê biết, lần này cô đã thật sự vô lễ với Kỷ Hằng.

Cho tới bây giờ, cô đều tôn trọng anh, lệ thuộc vào anh, chưa bao giờ nói một câu nặng lời, đây là lần đầu tiên náo loạn như vậy, nhưng chuyện này thực sự khiến cô không chịu đựng nổi, lấy quan hệ cô và Mộ Yến Thần hiện nay, cô không muốn anh bởi vì ấy nấy mà phải bồi thường cho cô.

Trong tình yêu hai người đều bình đẳng, anh nói xin lỗi cũng không có nghĩa là anh yêu em.

Đau bụng quá, thật sự không chịu được nữa rồi.

Cho đến khi phía dưới có cái gì đó đột nhiên tràn ra, đau đớn như bị xé rách, Lan Khê mới phản ứng được đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra là cái kia của cô tới.

Điện thoại trên đầu giường lại reo một lần nữa, là Kỷ Hằng gọi lại.

Lông mày nhíu lại, Lan Khê không nghe điện thoại, mà gắng gượng chống người đi ra ngoài tìm băng vệ sinh, nhốt mình trong phòng tắm.

Gửi tin nhắn cho Branda xin nghỉ nửa ngày, tắt máy, lên giường ngủ thật say.

không gọi được cho cô, Kỷ Hằng gấp đến độ xoay quanh tại chỗ.

Đột nhiên cả tầng lầu vang lên tiếng kinh hô, các nhân viên nữ há to miệng, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, một bóng dáng cao ngất lạnh lùng đi về phía anh, lúc này thân thể Kỷ Hằng cứng ngắc tại chỗ.

Xuyên qua bức xạ của cửa thủy tinh ở trước mặt, anh nhìn thấy Mộ Yến Thần.

Nghĩ lại lời Lan Khê vừa nói, trong lòng Kỷ Hằng cực kì buồn bực.

“Lúc nào thì anh có thời gian vậy?” Mộ Yến Thần chậm rãi đi tới phía sau anh, “Tôi muốn nói chuyện với anh.”

Kỷ Hằng nghe xong thì trầm ngâm, giơ tay lên nhìn thời gian, sau đó xoay người liếc mắt nhìn anh: “Tôi còn đang làm việc.”

“Vậy cần tôi đợi bao lâu?” Mộ Yến Thần nói rất dứt khoát?

Kỷ Hằng nhìn anh một chút, thoáng nở một nụ cười yếu ớt: “Mộ tổng hôm nay không bận à?”

“Phải xem tình huống.”

201. Chương 201: Bồi Thường Cho Em Cả Cuộc Đời Đây

[HD] Từng cái tin nhắn và cuộc gọi nhớ hiện lên, Lan Khê cắn môi, khi nhìn thấy ba chữ Mộ Yến Thần, trong lòng bỗng đau đớn.

Trên màn hình, mấy chữ đó hiện lên, sáng lấp lánh, ấm áp như vậy, nhưng mà.

Thôi đi, Lan Khê.

Không có người đàn ông nào có thể dễ dàng tha thứ cho quá khứ của mày, mày buông tay đi thôi.

Cô nghĩ lại, ánh mắt u ám, trong nháy mắt Branda lại gọi điện thoại đến, sau khi nghe xong điện thoại, cô trở nên vội vội vàng vàng.

“Cậu làm gì thế.” Kỷ Diêu mơ mơ màng màng tỉnh lại nhìn cô, “Đi đâu thai à.”

Lan Khê chau mày che bụng, bị cơn đau bụng kinh giằng co suốt đêm nên không thoải mái, khẽ nói: “Tổ trưởng của bọn mình gọi điện thoại bảo hôm nay đến sớm một chút, đáng lẽ tối hôm qua chị ấy đã gọi điện thoại bảo mình đi làm sớm để bàn về hạng mục bờ biển, nhưng tối hôm qua mình tắt máy nên không nhận được!”

Nói xong cô liền xỏ dép chạy vào phòng tắm rửa mặt.

Kỷ Diêu lại mơ mơ màng màng ngủ mất, chôn mặt trong gối đầu thoải mái muốn chết, mặc dù hôm nay cô ấy phải đến trường đại học dự tọa đàm nhưng cũng không cần sớm như vậy. Một lúc lâu sau, Kỷ

Diêu lại nâng mặt lên, lông mày xoắn thành một đoàn: “Không đúng, vậy cậu đang trốn điện thoại của ai hả? Còn tắt máy?”

Trong phòng tắm, Lan Khê đang soi gương, mặt cứng đờ, một chút lúng túng cùng khó chịu chột lóe lên, lấy son nước ra tô: “Không ai cả.”

Kỷ Diêu ngây ngô ở trên giường cũng chán, lập tức nhảy xuống chạy vào trong phòng tắm, thấy Lan Khê vừa mới rửa mặt xong, hứng thú nổi lên: “Aiz, Mộ Lan Khê, cậu qua đây cậu qua đây, mình vừa mới học trang điểm, mình giúp cậu trang điểm.”

Lan Khê liền sợ hãi, quay người lại muốn rửa tay sau đó muốn lui ra ngoài: “Thôi, bình thường mình cũng không trang điểm.”

“Cậu còn nói không muốn trang điểm?” Kỷ Diêu thay đổi ngữ điệu, ôm lấy cô, “Cậu tắt cae điện thoại để tránh người, có ai không nhìn ra là cậu với bạn trai đang cãi nhau? Đến đây, cậu đi qua đây, mình trang điểm cho cậu thành một cô gái xinh đẹp, bảo đảm anh ta vừa nhìn thấy cậu liền thần hồn điên đảo, còn lăn tăn cái gì nữa, anh ta sẽ lập tức ngã quỵ nói xin lỗi với cậu, cầu xin cậu trở về.”

Lan Khê đỏ mặt, lui về phía sau tránh né: “Cậu lầm rồi, mình không trang điểm đâu, mình cũng không yêu đương gì hết!”

“Cậu cứng miệng làm gì vậy hả?” Kỷ Diêu cười híp mắt, móc chìa khóa ra quơ quơ, “Qua đây nhanh lên, nói nhin xem rốt cuộc là ai câu mắt trái tim của cậu rồi, có thể khiến cậu mất khống chế như vậy.”

Sáng sớm, trong phòng tắm, hai cô bé náo loạn thành một đoàn.

Kết quả cuối cùng là Kỷ Diêu dùng son nước nhạt màu thoa lên môi giúp cô, rồi búng tay một cái: “Perfect!”

“Cậu nhanh quay người lại soi gương đi, mau lên!” Kỷ Diêu đá cô, “Nhìn xem mấy năm nay công phu của lão nương có hơn chút nào không!”

Lan Khê quay đầu lại nhìn một chút, bị gương mặt quyến rũ phong tình của mình ở trong gương dọa sợ hết hồn, ánh mắt hơi mất hồn, một lúc sau nhẹ giọng nói: “Diêu Diêu, mình đi làm chứ có đi dự dạ hội đâu, như thế này sao được?”

“Nói xem công việc như thế nào? Mình không tin trong tổ của cậu không có phụ nữ, mình bảo đảm cậu đến đó sẽ diễm áp quần phượng!” Kỷ Diêu xoay người chụp lên bả vai của cô, trong tròng mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, “Bạn trai cậu cao bao nhiêu? Có đẹp trai hay không?”

Lan Khê lại đỏ mặt.

Trong mắt thoáng hiện lên vẻ yếu ớt, cô cười khổ một tiếng: “Rất cao. Cũng rất đẹp trai.”

Mặt Kỷ Diêu liền biến sắc, bám vào eo của cô: “Mẹ kiếp cậu thật là đáng ghét, vừa rồi mình hỏi cậu cậu còn nói là không có.” Một lúc lâu sau, một chút cảm xúc buồn bực xẹt qua trên mặt Kỷ Diêu, nói với giọng khàn khàn: “Cậu nói người kia, không phải là anh trai mình?”

Lan Khê bị đau nên phải ngồi chồm hổm trên mặt đất tránh móng vuốt của cô ấy, trong mắt cười ra một giọt nước mắt, cứng đờ, nhẹ nhàng lắc đầu.

Ánh mắt Kỷ Diêu lóe lên hai cái, nhếch môi cười cười: “Vậy coi như xong, dù sao không chọn anh trai mình, là tổn thất của cậu!”

Nụ cười của Lan Khê chưa tiêu tan, càng cảm thấy khổ sở.[Cập nhật chương mới nhất tại ĐĐ QĐ]

Đúng vậy, cô cũng cảm thấy không chọn Kỷ Hằng, có lẽ là sự tổn thất của cô.

“Được rồi, không làm loạn nữa, cậu ở đây đến ngày mai nhé, tối nay mình làm xong việc sẽ đến tìm cậu đi ăn cơm, ” Lan Khê đứng dậy, ôm cô ấy từ phía sau, “Chờ mình nhé.”

Kỷ Diêu đang soi gương liếc mắt xem thường: “Cậu còn không tính toán làm lành với bạn trai? Buổi tối tới tìm mình ăn cơm làm gì?”

Lan Khê nhìn bản thân trong gương, vẻ mặt càng trở nên cô đơn.

“Mình đi đây!” Cô nói một tiếng thanh thúy, lấy túi xách rồi chạy ra cửa đổi giày.

Kỷ Diêu chậm rãi đi ra ngoài, tranh thủ lúc cô đổi giày thì cầm điện thoại di động của cô lên, mở nhật ký cuộc gọi của cô ra xem một chút, xem ra cũng không có gì đặc biệt, có mấy cuộc điện thoại gọi cho Kỷ Hằng, còn lại là những người cô không biết, ngoài ra trong đó còn có số điện thoại của Mộ Yến Thần, thậm chí còn có. Nhan Mục Nhiễm? ? ?

“Hôm nay, hình như tinh thần của cô không có ở đây?” Nhan Mục Nhiễm ngược mắt lên, dịu dàng hỏi.

Lan Khê ngẩn ra, một hồi lâu sau vội vàng khẽ nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi hơi mất hồn, nhưng mà bây giờ sẽ không như vậy nữa.”

Nhan Mục Nhiễm nhìn cô một cách quý dị, gật đầu một cái.

Vốn định tiếp tục bàn bạc với nhân viên kỹ thuật, lại không nghĩ rằng đột nhiên cả tầng lầu lại truyền đến mấy tiếng tiếng kính hô, có chút hỗn loạn, Nhan Mục Nhiễm khẽ chau mày, không biết đã xảy ra chuyện gì chỉ muốn bọn họ im lặng một chút, nhưng xuyên qua cửa sổ thủy tinh bỗng thấy được một bóng dáng vô cùng quen thuộc, mặt cô ta nhất thời trắng như tờ giấy!

Đúng lúc vị trí của Lan Khê lại đưa lưng về phía cửa, trong lòng Nhan Mục Nhiễm căng thẳng, tái mặt nói: “Tôi có khách, mọi người ngồi chờ một lát.”

Cô vừa nói liền đứng dậy đi ra cửa.

...Tại sao anh lại Sao mới sáng sớm anh đã xuất hiện ở đây? ! !

Nhan Mục Nhiễm giẫm lên giày cao gót tạo nên âm thanh vang dội đi thẳng ra ngoài, trong tầng lầu trống trải mới xây tràn đầy hơi thở áp suất thấp do người kia mang tới, cô lấy hết dũng khí mới có thể bước lên trước, đến trước mặt anh thì đứng lại: “Yến Thần.”

Mộ Yến Thần dừng bước chân lại, ngược đôi mắt thâm sâu lên nhìn vào người phụ nữ ở trước mặt.

Gật đầu một cái, anh muốn lướt qua.

Nhan Mục Nhiễm căng thẳng trong lòng, vội vàng lùi về phía sau hai bước, ngăn bước chân của anh lại: “Yến Thần anh chờ một chút!”

Hít sâu một hơi, khuôn mặt xinh đẹp của ta như mềm lại, dịu dàng nói: “Về chuyện này em vô cùng xin lỗi, em vốn không có dự định tự mình về nước trước thời hạn, em biết rõ vì vậy mà bộ phận nhân sự bên kia đã có một chút phức tạp, nhưng mà em vẫn không liên lạc được với anh, anh đổi số điện thoại, em hỏi William bao nhiêu lần, anh ta vẫn không nói cho em biết.”

“Chẳng lẽ cô không biết đường gửi e-mail?” Mộ Yến Thần lạnh nhạt quét mắt một cái rồi hỏi.

Mặt Nhan Mục Nhiễm đỏ bừng, giải thích: “Gửi e-mail. Mỗi ngày anh phải xử lý nhiều e-mail như vậy, sao anh có thể để ý đến em? !”

“Chẳng phải có thể đánh dấu mức độ sao? Cô cảm thấy sự việc quá gấp gáp, quan trọng thì có thể gửi thẳng lên, chuyện quan trọng có thể dính ở trên cùng, chẳng lẽ cô không biết?” Anh dùng chút nhấn nại còn sót lại chất vấn cô ta.

Khuôn mặt của Nhan Mục Nhiễm sắp đỏ đến nổ tung. Cô làm sao có thể không hiểu ý tứ của Mộ Yến Thần vào giờ phút này? !

Thực ra điều anh muốn nói đến chính là..., chuyện của cô vốn không quan trọng, vốn không được coi là công việc anh cần xử lý hàng ngày, thuộc phạm vi anh cần quan tâm!

Cố gắng đè nén cảm giác chua xót trong lòng, Nhan Mục Nhiễm nói: “Yến Thần.”

“Mộ Yến Thần.” Anh nhẹ giọng sửa chữa, ánh mắt thâm sâu thản nhiên lướt qua người cô, “Trước kia, ở Mỹ tôi lười phải so đo, không có nghĩa là ở đây cũng giống như vậy, thu hồi sự vô lý của cô lại đi, nếu như cô vẫn muốn tiếp tục ở lại đây.”

Trên mặt Nhan Mục Nhiễm lúc đỏ lúc trắng.

Nhưng một lát sau cô ta lại tiếp tục ngẩng mặt: “Đương nhiên em vẫn muốn tiếp tục làm việc ở đây! Không phải bởi vì ai khác mà chỉ vì có anh ở đây, cho nên được thôi, anh muốn em xưng hô như thế nào em sẽ làm theo là được, Mộ tổng, hôm nay ngài có chuyện gì không?”

Cô ta xoay chuyển tương đối nhanh.

Ánh mắt Mộ Yến Thần thoáng lóe lên, nhìn ra sự kiên quyết của cô ta, thậm chí cả sự kiên quyết ngu xuẩn.

Anh lạnh lùng vòng qua cô ta rồi đi về phía phòng họp.

Trong lòng Nhan Mục Nhiễm hoảng hốt, theo bản năng cô phát hiện mục đích hôm nay anh tới đây không phải muốn cùng cô so đo những chuyện nhỏ nhặt này, cho tới bây giờ đây không phải là phong cách và thói quen của anh, vậy anh vì . . .

Trong lòng cô ta quỳnh lên, vội vàng theo sau.

Bên trong phòng họp, Lan Khê đang tiếp tục bàn bạc với nhân viên kỹ thuật, đột nhiên có một bóng người xuất hiện, cô nghi ngờ ngược mắt, vậy mà lại nhìn thấy mặt của Mộ Yến Thần.

“Anh. . . .” Cô có phần khiếp sợ, suýt nữa không nói ra lời.

Ngược lại, nhân viên kỹ thuật ở bên cạnh lại sợ tới mức vội vàng đứng dậy: “Tổng giám đốc!”

Mộ Yến Thần lại ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt thâm thúy quét tới, hơi thở lạnh nhạt và cường thế bao phủ lên cô gái đang ngồi bên cạnh cái bàn tròn bằng thủy tinh, cô trang điểm nền nã, khéo mắt vẽ lên vẻ quyến rũ động lòng người, vẻ mặt dường như rất kinh ngạc.

“Nói xong rồi sao?” Hai cánh tay anh chống bên người cô, dịu dàng hỏi.

Lan Khê gần như ngạt thở.

Đầu óc cô vang lên ong ong, không biết tại sao lúc này anh lại xuất hiện ở đây, rõ ràng cô đã thu thập xong tất cả đồ đạc để anh mang đi, anh đột nhiên làm như thế này là vì cái gì? Hơn nữa. . . . Đây là công ty của anh, chẳng lẽ đối mặt với ánh mắt tò mò đáng sợ của nhân viên anh cũng không kiêng nể gì sao? !

Mặt đỏ lên, càng lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người, đôi môi đỏ tươi khó khăn lắm mới thốt mấy chữ: “Xong ngay đây.”

Còn mấy vấn đề chưa được bàn bạc tốt.

Mộ Yến Thần gạt đầu một cái, đóng bản kế hoạch đang mở ở trên bàn lại, đứng dậy ôm lấy cô, lạnh lùng quay về phía nhân viên bộ phận kỹ thuật, nói: “Đi nghỉ ngơi một chút đi, đợi lát nữa cần bạc bạc thì tôi sẽ gọi anh vào.”

Mọi người xung quanh thấy vậy đều sửng sốt, Nhan Mục Nhiễm dựa vào cửa, bị một màn trước mắt làm cho sợ hãi đến mức không nói lên lời.

Nhân viên bộ phận kỹ thuật nhìn Nhan Mục Nhiễm như nhờ cô ta giúp đỡ.

Lan Khê muốn giãy giụa, đột nhiên cảm thấy càng giãy dựa càng khó khăn, cô bị dọa đến mức không dám động dậy, đứng dậy theo anh, mặc cho anh nắm tay cô đi ra bên ngoài, khi lướt qua Nhan Mục Nhiễm ngay cả nét amwjt của cô ta cô cũng không dám nhìn!

Căng thẳng như vậy, hơn nữa mới vừa rồi cô ngồi trên ghế lạnh như băng ngồi một hồi lâu, bụng lại bắt đầu quặn đau.

Chờ bọn họ đi được một lúc lâu, sắc mặt tái nhợt của Nhan Mục Nhiễm mới trở lại bình thường.

Cô biết, chuyện ngày hôm nay, có lẽ sẽ trở thành tin tức làm nổ tung cả công ty.

. . . . trong thời gian rỗng rã bốn năm, dù Mộ Yến Thần đối xử với cô lạnh nhạt như thế nào, bản thân cô vẫn có thể bịa đặt giả tạo thanh thế, bởi vì vốn dĩ Mộ Yến Thần thật sự không gần gũi với người phụ nữ

nào, cô không cần lo lắng chút nào! Nhưng giờ phút này, cô gần như có thể tưởng tượng được tất cả nhân viên sẽ lấy ánh mắt gì để nhìn cô! !

Trong lúc sa sút tinh thần, đột nhiên Nhan Mục Nhiễm bắt được một cây cỏ cứu mạng, một lý do để cứu vớt bản thân Lan Khê là em gái của anh.

Đúng vậy.

Bọn họ là anh em.

202. Chương 202: Ý Trong Lời Nói.

Cả đời.

Hai chữ đơn giản như vậy, khiến Lan Khê đột nhiên run lên!

Cảm thấy chớp mũi hơi chua xót, vẻ không thể tưởng tượng nổi trong đôi mắt của cô thay thế bằng nụ cười đẹp nhưng thê lương, cuối cùng thì vụt tắt.

“Mộ Yến Thần, anh không cần theo tôi làm loạn.” Cô hít một hơi, khẽ nói.

Bàn tay ấm áp của Mộ Yến Thần giữ chặt khuôn mặt của cô, Một cái lăn con mắt ngăn lại cô..., đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi xinh đẹp của cô, nói với giọng khàn khàn: “. Anh không làm loạn.”

“Lan Khê, nếu như ... anh nói là nếu như chúng ta có bé con ngoài ý muốn một lần nữa, em hãy nhớ, em đừng không cần con nữa nhé.”

Bờ môi mỏng của anh trở nên trắng bệch, trong tròng mắt lạnh lẽo lại có vẻ cực kì nghiêm túc.

Lan Khê nghe xong câu nói này, lại tràn đầy khiếp sợ, chỉ có cảm giác giống như bản thân đang nghe truyện Nghìn lẻ một đêm vậy.

Anh lại có thể vừa thân mật vừa dễ dàng nói với cô hai chữ “bé con” này như vậy, hơn nữa còn là lấy thân phận của anh trai ruột của cô, thân mật ôm cô như vậy, cùng cô thương lượng chuyện của những người yêu nhau, thậm chí còn là chuyện giữa hai vợ chồng mới có thể thảo luận.

Những lời đó, vô tình khiến mấy năm bọn họ xa cách như được xóa sạch.

Lan Khê đỏ mặt, ánh mắt tránh né không dám chống lại anh, bên môi gợi lên một nụ cười thê lương: “Tại sao?”

Mặc dù đó là chuyện rất hoang đường, nhưng cô vẫn không nhịn được mà hỏi.

Mộ Yến Thần đưa mắt nhìn cô một hồi lâu, ánh mắt càng lúc càng thâm thúy, càng sắc bén, dần ánh nhìn chăm chú vào cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, từ từ cất giọng: “Lan Khê, em hãy nghe cho kỹ, về sau nếu như chúng ta có con, nó chắc chắn khôn phải quái thai, bởi vì giữa hai chúng ta vốn không hề. . . .”

“Cốc... cốc... cốc” , cửa sổ xe vang lên mấy tiếng gõ nặng nề, cắt đứt lời của anh.

Cả người Mộ Yến Thần có phần cứng đờ.

Nhưng Lan Khê lại có vẻ như đang thở phào nhẹ nhõm, không khí kìm nén như vậy khiến cô cảm thấy khó chịu.

Không chỉ có thân thể khó chịu, trong lòng cũng rất khổ sở.

Cô ném cho anh một ánh mắt, ý muốn bảo anh để sau rồi nói, đưa tay ra chậm rãi hạ cửa sổ xe xuống. Trong lúc vội vã nhất thời, quên mất tư thế ôm ấp thân mật của hai người lúc này.

Cho tới khi hạ cửa sổ xe xuống, nhìn thấy gương mặt đó, bốn mắt chạm nhau, Lan Khê như bị điện giật, nhất thời có cảm giác đang làm chuyện xấu bị người ta bắt được ! !

Trong nháy mắt, mí mắt Nhan Mục Nhiễm nẩy lên! Sắc mặt thoảng chốc trắng bệch.

Mộ Yến Thần lại lạnh nhạt như nước, ngón tay dài nhẹ nhàng giữ chặt sau gáy Lan Khê , khẽ dùng sức ấn cô vào trong ngực anh, ngược mắt quét một vòng nhìn Nhan Mục Nhiễm, hỏi một cách hờ hững: “Sao vậy?”

Nhan Mục Nhiễm nhìn một màn kinh tâm động phách ở trước mặt, một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại.

Chịu đựng cảm giác khô khốc trong cổ họng, cô ta nói với giọng khàn khàn: “Máy bay của thương nhân người Philippines bên kia đến trễ, chín giờ tối mới đến, vừa mới có điện thoại thông báo, điện thoại của anh em không gọi được, thấy xe của anh ở đây nên em định xuống rồi tự mình nói cho anh biết, thế nào, có quấy rầy hay không?”

Mộ Yến Thần không nói một lời, chỉ lạnh lùng thu hồi ánh mắt , sau đó cửa sổ xe chậm chạp đi lên.

Nhan Mục Nhiễm vội vàng lùi lại, nếu không chỉ một chút nữa thôi ngón tay sẽ bị kẹp!

Cửa sổ xe khiến cô ta không nhìn thấy gì, chỉ thấy hình ảnh phản chiếu của bản thân, với khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, sau một hồi lâu sau chợt có tiếng khởi động động cơ, cô lại vội vàng lùi về phía sau một bước, lúc này bánh xe mới không thể nghiền vào chân của cô! !

Làm xong đây tất cả, Nhan Mục Nhiễm tức giận đến mức cả người run lên.

Cô thật sự không thể chịu đựng được nữa.

Nhìn thấy những động tác nhỏ đó của cô ta, đáy mắt anh lộ ra vẻ thỏa mãn, cái này được gọi là chán ghét và thờ ơ!

Mặc dù lúc ở Mỹ cũng có cảm giác này, nhưng so với cảm giác của anh lúc này, vốn không cùng cấp bậc.

Bởi vì vào giờ phút này, anh và Lan Khê đang ở bên nhau.

Nhưng cô ta lại không biết. Bọn họ ở bên cạnh nhau từ khi nào vậy? ! !

Nhan Mục Nhiễm nhìn chiếc kia xe đã đi xa, đáy mắt đau đớn lạnh lùng đến đáng sợ chẳng lẽ bọn họ thật sự không kiêng dè gì nữa à? Bởi vì đổi thành phố, bởi vì không phải đối mặt với cha mẹ, đó là lí do vì sao bọn họ lại trở nên trắng trợn như vậy? ! !

Lúc này đang nói thì bị gián đoạn , cũng làm cho ý thức Mộ Yến Thần tỉnh táo hơn một chút.

“Tôi còn muốn tiếp tục làm việc với bọn họ, làm sao anh. sao lại lái xe đi như vậy? !” Lan Khê chợt có phản ứng, khẽ nhíu lông mày, không hiểu hỏi.

Sắc mặt Mộ Yến Thần trầm tĩnh, giọng nói hơi trầm: “Không phải thân thể không thoải mái sao? Xin phép nghỉ một ngày, ngày mai bàn lại.”

Lan Khê càng nhíu mày chặt hơn.

“Mộ Yến Thần, tôi với anh không giống nhau, anh là ông chủ còn tôi chỉ là nhân viên, tháng trước tôi xin nghỉ nhiều nên đã bị Branda phê bình, tháng này tôi không thể như vậy nữa.” Cô cố gắng giảng đạo lý với anh.

Trong lòng Mộ Yến Thần như tan thành nước.

Vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, anh chậm rãi thốt lên: “Lần sau khi cô ấy phê bình em cứ gọi anh đến, anh chịu thay em.”

203. Chương 203: Không Nỡ Bỏ Anh Phải Không?

Lan Khê cũng không hiểu ý tứ của anh.

Mộ Yến Thần lấy lại cái bát cô đang cầm trong tay, uống một hớp, trong khoảnh khắc khi cô đang sững sờ thì anh ôm lấy cổ của cô rồi chặn môi cô lại.

Trong chớp mắt, đôi mắt xinh đẹp của Lan Khê trừng lớn.

Cô không ngờ anh lại làm như vậy để cô uống nước, cánh môi bị cạy mở trong nháy mắt khiến cô luống cuống, cho nên trong chớp mắt đã bị sặc, một ít nước theo khóe miệng trượt xuống, động tác tiếp theo của Mộ Yến Thần chậm lại một chút, đến lúc này cô mới thích ứng được, nhắm mắt lại mới có thể nuốt nước gừng xuống.

Trong cổ họng là một chút mùi vị quái dị hơi cay cay, pha lẫn vào nước đường đỏ cùng với hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của anh, dường như cũng không quá khó để nuốt xuống.

Mở mắt ra, đột nhiên Lan Khê cảm thấy, dưới ánh đèn, dáng vẻ người đàn ông này khê khép hờ đôi mắt đúng là đẹp chết người.

Kim lòng không đậu, tay của cô chạm vào cổ áo của anh, cách một lớp áo cẩn thận chạm vào người anh, sau đó, bàn tay nhỏ bé đi vòng qua sau cổ anh, ôm anh thật chặt, ngón tay khê chạm vào mái tóc dày rậm, đen bóng của anh.

Mộ Yến Thần đặt bát sang bên cạnh, đề cô ở trong chăn, hôn càng lúc càng cuồng nhiệt.

Đây đúng là một loại hạnh phúc.

Khóe mắt Lan Khê hơi ẩm ướt, càng ôm anh chặt hơn, không nỡ buông ra.

Buổi tối khi đến khách sạn đã là bảy giờ đồng hồ.

“Tan việc đúng giờ cao điểm, nên mình bị kẹt xe!” Lan Khê chạy chậm vào giải thích, hơi thở gấp, “Cậu đợi mình lâu chưa?”

Kỷ Diêu dựa vào chỗ ngồi xem thực đơn, bĩu môi: “Vừa mới gọi thức ăn ngon rồi, cũng không muộn lắm.”

Đợi Lan Khê ngồi vào chỗ của mình, cô ấy mới khê chau mày, nhìn về phía sau lưng cô: “Chẳng phải mình đã bảo với cậu là cậu với bạn trai cậu cùng đi sao? Sao cậu lại nói lời mà không giữ lấy lời?”

Khuôn mặt Lan Khê bỗng đỏ lên: “Mình... Không hề đồng ý nhé, là cậu tự nói ấy chứ.” Cô giải thích.

Sắc mặt Kỷ Diêu lạnh xuống, đưa tay ra: “Đưa đây, đưa điện thoại ỉnh, mình gọi cho người đàn ông kia, xem anh ta là ai mà không có phong độ như vậy.”

Lan Khê lùi về phía sau tránh né, bảo vệ túi xách: “Cậu đừng có làm loạn, anh ấy thật sự không có thời gian.”

Mới vừa rồi, Mộ Yến Thần có nói, buổi tối anh phải tiếp đãi một thương nhân người nước ngoài, Lan Khê cũng biết ý, không muốn anh đi cùng.

Không ngờ khi hai người đang náo loạn, cửa phòng ăn của khách sạn chợt bị đẩy ra, thoáng chốc một bóng người đã xuất hiện ở cửa phòng ăn xa hoa, áp suất thấp lan tỏa ta ngưỡng cửa, trong nháy mắt khiến người ta hít thở không thông.

Kỷ Diêu nhìn ra cửa, vẻ mặt hơi ngây đại, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Mộ Yến Thần đi tới kéo cái ghế ra, chậm rãi hỏi: “Có hoan nghênh tôi không?”

Kỷ Diêu cảm thấy đầu óc của cô sắp nổ tung rồi.

“... Mộ ca ca? Tại sao anh... Tại sao anh lại có mặt ở đây?!” Cô nhớ anh ta đã ra nước ngoài nhiều năm, cô còn cảm thấy anh ta không hề muốn quay trở lại!

Lan Khê cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, dùng ánh mắt thăm dò anh.

“Chuyến bay của đối phương chín giờ mới đến, vẫn còn dư thời gian để ăn với em một bữa cơm.” Anh giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của cô.

Tư thế này, giữa hai anh em thân thiết, cũng không có gì không ổn.

Trong lòng Lan Khê lại tràn đầy sợ hãi.

“Mới vừa rồi, hai người đang nói chuyện gì vậy?” Mộ Yến Thần cầm khăn ăn lên lau tay một lượt.

Kỷ Diêu còn chưa trở lại bình thường, khuôn mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, nhưng lại bất ngờ hỏi một câu: “Mộ ca ca, anh kết hôn chưa?”

Động tác của Mộ Yến Thần dừng lại, ngược mắt quét qua cô ấy, thoáng hiện lên một nụ cười yếu ớt: “Em cảm thấy tôi nên kết hôn rồi hả?”

Kỷ Diêu thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi của mình.

Vẻ mặt của cô ấy lúng túng, vội vàng uống một ngụm trà: “Không phải không phải, tôi không có ý đó. Tôi chỉ cảm thấy anh thật sự đã... Cái đó, dù sao hiện tại những người đàn ông thành công thường kết hôn muộn, anh chưa kết hôn cũng không sao! Chẳng qua hình như tôi nghe người ta nói con gái lớn của cục trưởng Nhan ở Mỹ vẫn luôn đi theo anh, tại sao hai người...”

Trước kia hai người chính là người yêu của nhau, tại sao nhiều năm như vậy mà vẫn chưa tu thành chính quả?

Sắc mặt Mộ Yến Thần trầm xuống, sau đó giọng nói từ tốn vang lên: “Tôi và cô ta không có quan hệ gì cả.”

Kỷ Diêu “Ồ” một tiếng, có chút xấu hổ sờ sờ sống mũi, sau đó vẫn tiếp tục hăng hái hứng trí bưng bưng, nhỏ giọng nói: “Haizzz, vậy anh nói cho tôi biết bạn trai của Lan Khê là ai đi? Buổi sáng hôm nay khi cô ấy nói chuyện với tôi, cô ấy nói là đã có bạn trai, anh có biết không vậy? Cao bao nhiêu? Đẹp trai không? So với anh thì như thế nào?”

Lan Khê đỡ trán.

“Kỷ Diêu, cậu không tám chuyện một ngày thì sẽ chết à?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn thành một đoàn.

Kỷ Diêu suy nghĩ một chút, “Cũng không hẳn, tôi cảm thấy còn kém hơn so với anh, nhưng mà ánh mắt của Lan Khê nhà chúng ta chắc sẽ không kém, anh nói mau nói mau...”

Hai mắt Mộ Yến Thần giật giật, bờ môi mỏng khẽ mím lại, lộ ra một chút mùi vị nguy hiểm, cực kỳ trên người.

Ánh mắt thâm sâu quét qua khuôn mặt đỏ bừng của người ngồi bên cạnh anh nói thật nhỏ: “Mạnh mẽ hơn tôi”

Kỷ Diêu nhất thời há to miệng, ngay cả một tiếng “oa” cũng không phát ra được.

Lan Khê lại cảm thấy bản thân cô sắp điên lên rồi.

204. Chương 204: Mạc Danh Kỳ Diệu

Trong cơn mơ màng hỗn loạn, dường như Lan Khê bị tiếng quát nghiêm nghị này đánh thức trong nháy mắt.

Cô chống người ngồi dậy, cảm giác lạnh lẽo lập tức xuyên qua chăn mỏng đi vào bên trong.

Lan Khê không thềm bận tâm, trực tiếp cúp điện thoại rồi rời giường, ánh mắt quét một vòng quanh căn phòng trống trải, đột nhiên ý thức được một sự thực là Mộ Yến Thần đã rời đi, tức khắc trong lòng có chút thất vọng, ánh mắt ngơ ngác lưu luyến nhìn về vị trí để valy hành lý ở bên giường.

Không còn thời gian để nghĩ loạn nữa rồi.

Chạy vào phòng tắm vệ sinh cá nhân qua loa, xương cốt trên người đau nhức, giữa hai chân còn có chất lỏng màu trắng đục chảy xuống, rất sắc tình, cô mặt hồng tim đập, đưa tay lau sạch gương trong phòng tắm, sau khi tắm rửa sạch sẽ cô khoác khăn tắm đi ra.

Lúc chạy đến công ty, còn một chút nữa là đến chín giờ.

Dưới bậc thềm công ty đã có sẵn một chiếc xe đang đợi cô, từ con đường phía đối diện Lan Khê trực tiếp lên xe luôn, sau khi lên xe mới đột nhiên sững sốt khi thấy Kiều Khải Dương cũng đang ở đây.

Hình như là anh ta ngủ không ngon, ngón tay dài chống trên mi tâm đang nhú lại, sắc mặt rất kém.

Nghे thấy động tĩnh Kiều Khải Dương ngẩng đầu lên, tầm mắt thản nhiên rơi trên mặt cô.

“Không cần nhìn tôi như vậy, mẹ tôi không có thời gian, tôi đi thay bà ấy, hoặc có thể nói là thay mặt công ty đi.” Anh lạnh lùng phun ra một câu.

Trái tim Lan Khê lại nhảy lên trong thoáng chốc!

Sắc mặt trắng bệch, cô ngồi trong xe cẩn thận nghĩ ngợi, rốt cuộc là chuyện gì mà còn kinh động đến cả chủ tịch hội đồng quản trị.

Branda lên xe cuối cùng, sắc mặt cực kì nghiêm túc.

“Rầm!” một tiếng rồi đóng cửa xe lại, cô ấy nghiêng đầu sang hỏi: “Trước đó em đã bàn bạc với bộ phận kỹ thuật bên phía đối phương về việc đảm bảo tính bảo mật chưa?”

Lan Khê gật đầu: “Em nói với họ rồi, bọn họ cũng đã xét duyệt cho thông qua.”

Sau đó Branda gật đầu: “Vậy thì tốt.”

“Tốt cái gì?” Từ chỗ ngồi phía sau truyền đến một tiếng cười nhạo, ở bên trong buồng xe âm u, Kiều Khải Dương từ từ ngồi thẳng người dậy, trong đôi mắt lạnh lẽo hẹp dài lộ ra vẻ lo lắng, “Thiết kế lần này không phải mặt bằng mà là khối lập thể, còn có một số người tham dự, yêu cầu chuyên môn cao như vậy, thiết kế trong thời gian ngắn rồi lập tức đưa vào thi công, không có lỗi, vậy thì quá lý kỳ rồi.”

Đáy lòng Lan Khê run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn khế trắng vắn vắn ngón tay: “Chẳng lẽ đã có người xảy ra chuyện sao? Là ngoài ý muốn hay do thiết kế có vấn đề?”

Ánh mắt u ám của Kiều Khải Dương nhìn cô chằm chằm, đôi mắt thoảng mềm xuống, khàn khàn nói: “đúng vậy.”

Ngón tay Lan Khê bấm xuống chỗ ngồi, trong đầu vang lên mấy tiếng rầm rầm.

Gần đây cảm xúc của cô có phần không ổn định, đối với công việc cũng có chút lơ là, nhưng mà cô vẫn luôn cảnh cáo bản thân phải cẩn thận một chút, dù sao Nhan Mục Nhiễm cũng nhấn mạnh rất nhiều lần về tính an toàn của hạng mục này, vậy mà cô vẫn có thể mắc lỗi.

Lúc này, Branda nhú mày quay đầu lại: “Chuyện này thật nực cười? Sau khi bọn họ xét duyệt thì kế hoạch mới được đưa vào thực hiện, nhân tố tự nhiên là chuyện bất khả kháng, tại sao có thể đổ trách nhiệm lên đầu chúng ta? ! !”

Kiều Khải Dương cười lạnh một tiếng: “Sao chị cũng bắt đầu loạn rồi? Giống như việc sau khi đưa ra sản phẩm thị trường thì xảy ra vấn đề, bên kiểm tra chất lượng khó thoát khỏi trách nhiệm, chẳng lẽ xưởng sản xuất có thể miễn trách nhiệm hả ?”

Branda lập tức bị nghẹn đến nghẹt thở! Suy nghĩ quỷ tha ma bắt mà Kiều Khải Dương nói cũng đúng!

Lan Khê cũng đã bình tĩnh lại, ép buộc bản thân phải trấn tĩnh, run giọng nói với tài xế lái xe ở phía trước: “Chú Đồng, phiền chú lái nhanh một chút.”

Nếu như chuyện này thật sự có vấn đề còn dính đến mạng người, như vậy chắc chắn bọn họ sẽ ngã không dậy nổi.

.

Cùng lúc đó, tất cả văn phòng cùng tầng lầu với Nhan Mục Nhiễm cũng rối thành một nù.

Chuông điện thoại thay nhau vang lên, nghe có chút chói tai, Nhan Mục Nhiễm vừa tiếp điện thoại vừa chau mày bàn bạc với những thành viên ở bên cạnh xem nên bắt đầu làm cái gì bây giờ, mắt thấy đoàn người của Branda sắp tới đây ba mặt một lời, ánh mắt cô ta càng lạnh lùng hơn.

“Đặt cho tôi một vé máy bay đi chuyến gần nhất, bây giờ tôi sẽ chạy đến sân bay ngay lập tức.” Nhan Mục Nhiễm Bàn dặn dò xong, trực tiếp lướt qua người bọn họ.

Sắc mặt Branda âm u, khẽ trầm xuống, đi tới: “Nhan tiểu thư.”

“Hiện tại tôi thật sự không rảnh để đếm xỉa đến các người, ” Ánh mắt Nhan Mục Nhiễm lạnh lẽo, xoay người, cầm lên một tờ giấy mỏng, “Đã xảy ra chuyện nên tôi muốn đến đó để kiểm tra ngay lập tức, bây giờ không phải thời gian để thảo luận trách nhiệm, chờ tôi xử lý tốt tất cả mọi chuyện, chúng tôi sẽ căn cứ vào nguyên nhân cụ thể để xử lý, còn nếu như tôi không về được, tôi sẽ thông báo cho luật sư gửi đơn kiện cho các người.”

Luật sư gửi đơn kiện.

Cả đoàn người nghe xong mấy câu đó ngay lập tức đổi sắc mặt.

205. Chương 205: Mưa Gió Kéo Tới

Kiều Khải Dương nghe được như vậy trong lòng liền cảm thấy nhứt nhối.

Chỉ

Khóe mắt cup lại, anh nở ra nụ cười lạnh, ngang nhiên xông qua, thấp giọng hỏi: “Em cảm thấy, anh ta tốt hơn anh chỗ nào? Lan Khê, so về tuổi tác, bối cảnh gia Đình chúng ta cũng không khác nhau mấy, nếu nói yêu em, em cảm thấy, anh ta có chỗ nào tốt hơn anh hà?”

Việc anh ta có thể làm, có gì mà anh không thể không làm được? “Chỉ” sao?

Lan Khê bị đau nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm: “Anh đã có bạn gái rồi.”

“Anh chia tay rồi.”

“Vậy, có phải trước đó anh đã nói với anh ấy việc tôi sinh non phải không? Anh muốn để cho anh ấy vì chuyện đó mà không quan tâm đến tôi?” Hai mắt của cô sắc bén mang theo khí lạnh, quay đầu lại, “Kiều Khải Dương, anh không đủ chính trực, việc này có được tính không?”

Kiều Khải Dương cứng họng.

Ánh mắt đầy phức tạp, đưa mắt nhìn cô hồi lâu, cho đến khi cô một lần nữa xoay lưng về phía anh mà ngủ, Kiều Khải Dương mới dần dần định thần lại, trong lòng ngực tràn đầy cảm xúc gọi là “May mắn.”

Lòng tràn ngập chua xót, anh nên cảm thấy thật may vì cô còn chừa cho anh một con đường sống, nó thật đáng giá.

Nằm đợi một hồi, Kiều Khải Dương mới vươn cảnh tay tới nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, cúi đầu nhẹ nhàng đặt môi lên mái tóc mềm mại của cô, khàn giọng nói: “Anh sẽ thay đổi.”

Có phải chỉ cần anh sửa đổi, sau này sẽ có đủ tư cách để tranh giành với anh ta không?

Kiều Khải Dương quyết tâm, anh nhất định sẽ chờ được đến lúc ấy.

Chờ đến lúc bọn họ nhận ra được rằng bọn họ không hề có tương lai, trái tim anh có thể vì cô mà mở ra lần nữa.

Có người đi ngang qua chỗ bọn họ liền dừng lại, đổ mặt nhẹ nhàng túm lấy cánh tay của anh ta: “Tiên sinh, phiền ngài gài lại dây an toàn có được không?”

Trên máy bay, thật sự không phải nơi để anh ta có thể nói chuyện yêu đương.

Cách đó ba ghế, Nhan Mục Nhiễm khéo léo lấy gương ra nhìn lại mình, trên trán vẫn còn tia u sầu, hiện tại cũng đã tan đi bớt, cô nhìn chăm chăm hai người ở phía sau, quả nhiên đúng như cô dự đoán, bọn họ lại quần lấy nhau nữa, trong bụng bình tĩnh, “bộp” một cái khép hộp trang điểm lại.

Lúc này, chuyến đi cũng vừa khởi hành.

Sau khi đến Los Angeles, Nhan Mục Nhiễm hầu như không hề nghỉ ngơi, ngồi trên xe của công ty đi thẳng đến hiện trường.

Một mỗi quá, cả người đều cảm thấy không thoải mái, nhưng Lan Khê vẫn kiên trì đi cùng với cô ta, Nhan Mục Nhiễm nhìn cô bằng ánh mắt lạnh bạc, cô cũng lạnh lùng mà đáp trả lại.

Kiều Khải Dương theo ở phía sau cô, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Nhan Mục Nhiễm, một bên ôm lấy hông Lan Khê, nói thật nhỏ: “Em cẩn thận một chút.”

Mặc dù tinh thần anh cũng không được tốt cho lắm, nhưng giờ phút này cho dù có dùng hết 12 nghìn phần tinh thần anh cũng phải coi chừng cô.

Bây giờ là ban đêm, bọn họ cũng chỉ có thể đến bệnh viện thăm người bị thương.

Do chưa quen với cuộc sống ở Los Angeles, nên cẩn thận một chút vẫn hơn.

Ở bên trong bệnh viện, hai tai tràn đầy những câu nói bằng tiếng anh, Lan Khê phải định thần một hồi mới thích ứng được với việc này, chung quanh có rất nhiều nhân viên của Digland York, hơn phân nửa là người Mỹ, bọn họ nhanh chóng bỏ qua sự hiện hữu của cô. Kiều Khải Dương mặt lạnh để cho cô ở ngoài chờ, dù cô có vào cũng không biết làm gì, sau một lúc lâu mới đi ra ngoài cùng với Nhan Mục Nhiễm.

“Bây giờ cũng muộn rồi, cũng không còn nhiều thời gian nữa, nên ngày mai chúng ta sẽ quay lại giải quyết việc này sau, tối nay cứ về khách sạn trước, cô lấy giấy chứng nhận đi, tôi sẽ nhờ người dẫn cô đi.” Kiều Khải Dương vừa đi vừa dặn dò.

Lan Khê ngó ngán, đưa mắt nhìn vào trong phòng bệnh: “Người đó có bị thương nặng không?”

Kiều Khải Dương liếc nhìn cô một cái, mím môi lại không nói lời nào, hồi lâu sau mới nói: “Nặng, nhưng không phải do em gây ra.”

Trong lòng Lan Khê căng thẳng.

Cô theo bản năng vuốt ve cái điện thoại màu đen ở trong tay, lo sợ bất an.

Kiều Khải Dương dừng một chút, một hồi lâu sau mới lấy điện thoại di động của mình ra đưa cho cô: “Em có muốn gọi điện thoại để anh ta yên tâm không? Điện thoại của anh còn pin, em cầm đi.”

Lan Khê khẽ giật mình.

Cô nhìn chăm chăm điện thoại của Kiều Khải Dương nhưng lại không dám nhận, lắc đầu một cái đứng dậy tới chỗ hộ sĩ đang trực ban nói vài câu tiếng anh, nhưng lại phát hiện không thể thực hiện cuộc gọi Quốc tế được.

Kiều Khải Dương mím môi cười lạnh, cơ thể to lớn dựa vào tường.

Bộ dạng hững hờ nhìn cô gặp nạn.

“Chúng ta đi thôi, về khách sạn nào, Khách sạn nhất định có thể gọi được.” Lan Khê nhẹ nhàng hít một hơi, đi tới nói.

Ánh mắt Kiều Khải Dương vẫn sắc bén, lạnh lạnh như trước.

Anh cảm thấy sức chịu đựng của mình thật sự quá lớn, nếu không, đối lại trước kia nếu có người phụ nữ nào cự tuyệt mình rõ ràng như vậy, Kiều Khải Dương sẽ không thể nghe không hiểu, cũng sẽ không mặt dày mà bám dính như vậy.

Nhưng lại không cách nào thoát khỏi tình yêu được.

Tình yêu là thứ duy nhất có thể làm cho con người ta cam tâm tình nguyện bị coi thường.

206. Chương 206: Cô Sẽ Bị Hủy Diệt

“Tút Tút” điện thoại vang lên những âm thanh lạnh lùng.

Một hồi lâu sau.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lạnh của Lan Khê không chút cảm xúc, chuyển sang tiếng Trung để trò chuyện cùng với người ở đầu bên kia.

Những người Mỹ ở xung quanh đa số đều biểu môi không hiểu khi nghe cô nói chuyện bằng tiếng Trung, nhưng vẫn có thể cảm nhận được lần này Lan Khê cực kỳ bức xúc, cầm ống nghe mà tay còn run nhè nhẹ.

“Xin ông đừng có nói láo có được không?” Môi mỏng của cô mím lại nhả ra một câu, “Ngày đó ông nói với tôi những lời như thế này, tại Trung Quốc, DiglandY—ork, có phân khu từng bộ phận, chẳng phải ông đã nói như vậy tới tôi sao! Lúc ấy tôi còn cố ý hỏi lại ông một lần nữa để xem có vấn đề gì hay không, chính miệng ông đã đảm bảo với tôi rằng cho dù có sóng lớn thì bảo vệ như vậy cũng đủ rồi! Ông cũng biết đây là hạng mục trên biển mà phải không? Người thợ lặn ông sai đi cũng nói đảm bảo an toàn với tôi, vậy tại sao bây giờ xảy ra chuyện ông lại không nhận? Ông có biết vì ông mà đã có người phải nhập viện rồi, đó là một mạng người, vết thương của người đó rất nặng!”

Bình sinh cô ghét nhất bị người ta đổ oan ỉn, tâm tình của Lan Khê có chút mất khống chế, âm điệu cũng đã thay đổi.

Đột nhiên Kiều Khải Dương nhíu mày lại, ôm chặt lấy bả vai của cô, muốn cho cô một điểm tựa, hai mắt lạnh lùng ngược lên, hướng về phía Nhan Mục Nhiễm.

Không nghĩ tới ánh mắt của Nhan Mục Nhiễm thế nhưng lại lạnh lùng giống y như băng.

Thậm chí, thâm ý còn hơn cả vậy nữa.

“Tôi đã nói là không phải như vậy!” Một lần nữa Lan Khê lại hét vào trong điện thoại, nước mắt cũng bắt đầu tràn ngập khóe mắt.

Cô thật sự không thể nói với bất kỳ ai khác được, rõ ràng là cô bị oan, nhưng đối phương lại cứ giả bộ hồ đồ, không biết là không hiểu hay là giả quên, bỏ qua những lời nhắc nhở của ông ta, cô tự thay đổi phương án!

“Rầm” một tiếng động nhỏ vang lên, Lan Khê không nhận được nữa liền cúp điện thoại ngay.

Sự chua xót không ngừng lan tràn trong không khí.

Tay chân của cô đang lạnh như băng.

Nhan Mục Nhiễm nhìn cô vài giây, dưới cặp chân mày là đôi mắt lạnh lùng như nước, môi đỏ mọng khẽ mở: “Các người không tìm ra được cách giải quyết chung? Lan Khê, hay là cô tự nhìn lại một chút đi, nếu như cô thừa nhận đây là sai lầm nhất thời của cô cũng tốt mà...”

“Tôi không làm sai!” Thái độ của Nhan Mục Nhiễm không khỏi làm cho Lan Khê bài xích, cô cau mày hét lên, tay chân kịch liệt run rẩy: “Những chi tiết khác tôi không biết, nhưng những nơi mà bọn họ bảo cần chú ý tôi đã xem đi xem lại không dưới mười lần, tôi tuyệt đối sẽ không...”

“Người tuyệt đối sẽ không cái gì?” Hai mắt của Nhan Mục Nhiễm lại đột nhiên biến đổi, khóe miệng liền cười lạnh, người cũng ngồi ngay ngắn lại, ngón tay thon dài nắm lấy một phần giấy mỏng “Cộp” một tiếng vỗ vào trên mặt bàn, vỗ không giận để ra uy, trong nháy mắt áp suất liền thấp đi, sự lạnh lùng lan tràn ra xung quanh “Lan Khê, cô nhìn lại cái này chút đi — Cô có cần tôi phải nói rõ ra không? Lựa chọn công ty của các người, lựa chọn cô tới đây làm hạng mục tuyên truyền cho bãi biển của tôi, nếu không phải vì anh trai của cô, thì cô cho rằng tôi vì nguyên nhân gì mà phải mạo hiểm chạy đến Trung Quốc để hợp tác với cô?!! Nhưng cô hãy tự xem thật kỹ một chút đi, cô đã làm gì cho chúng tôi!!”

Đồng tài liệu trên bàn bay tung tóe, Kiều Khải Dương nhanh chóng ôm Lan Khê vào trong lòng! Những mảnh giấy bén nhọn vẫn không ngừng tung bay trong không khí!

Khuôn mặt của Lan Khê trắng bệch vì những lời nói lơ đãng đầy sỉ nhục của cô ta!

Kiều Khải Dương lạnh lùng trừng mắt nhìn cô ta, cầm mấy tờ giấy bị cô ta ném lên, phía trên có mấy hàng chữ tiếng Anh đơn giản, hình một con dấu lớn, mà nội dung ở bên trong không khỏi làm cho Kiều Khải Dương chấn động!

Đầu óc của Lan Khê vô cùng hỗn loạn, lại cố gắng để mình phải trấn định, ngược mắt lên nhìn anh ta một cái, chịu đựng khuất nhục cầm tờ giấy kia lên xem, trên đó có viết tội danh rất rõ ràng—

“Thiết kế quảng cáo hạng mục ở bờ biển của DiglandY—ork nghi ngờ là sao chép lại nội dung tuyên truyền hàng năm của công ty truyền thông toàn cầu M&R, sau khi kiểm chứng, đại diện của M&R chính thức tố cáo DiglandY—ork, xin người đại diện mau chóng liên lạc với luật sư của M&R...”

Ngón tay rung lên, sức lực cả người gần như mất đi trong nháy mắt.

Sao chép.

Sao chép?!!

Phía bên kia, Nhan Mục Nhiễm vẫn chưa hết tức giận, nhưng lại cố gắng kềm nén oán hận trong lòng, giọng nói hết sức bình tĩnh: “Lan Khê... Tôi nhớ cuộc họp lần trước tôi đã có nói với cô, cô rất có tài tức. Yến Thần chọn cô chắc chắn không phải vì mối quan hệ đặc thù của hai người, tôi cũng ôm tâm tình như vậy mà hợp tác với cô! Nhưng cô đã làm những gì? Cô có biết sao chép lại sáng ý của người khác là chuyện rất nghiêm trọng trong nghề này! Cô mới còn trẻ mà đã bắt đầu chỉ vì cái trước mắt, tôi cho là cô không giống như vậy, cô thật sự làm cho tôi quá thất vọng, cũng chính cô đã làm cho anh trai mình thất vọng!”

Lan Khê không thể nói được câu gì.

Hai mắt kịch liệt run rẩy, quả thực cô không hiểu gì cả.

Kiều Khải Dương cũng cảm nhận được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, vỗ vỗ vai của cô, rồi lạnh lùng nói: “Nhan tiểu thư, chuyện này vẫn chưa biết được, nên xin cô tạm thời đừng có dùng loại giọng điệu này để nói chuyện, nếu không ngộ nhờ biết được sự cố này không phải là trách nhiệm bên chúng tôi, Nhan tiểu thư cô cũng không xuống đài được đâu, phải hay không?”

Ánh mắt sắc lạnh của Nhan Mục Nhiễm liếc về phía anh một cái!

Nụ cười lạnh đó, làm cho người ta hít thở không thông, đầu ngón tay của của Nhan Mục Nhiễm gõ gõ mặt bàn, dịu dàng nói: “Tiền không có gì, chuyện duy nhất tôi kiêu ngạo, chính là tôi đã tận tụy làm việc cho DiglandY—ork suốt bốn năm qua, chưa làm qua bất kỳ chuyện gì khiến Yến Thần thất vọng, chỉ cần điểm này thôi, tôi không cho phép mất mình xuất hiện bụi bặm.” Nói xong, cô ta kéo ghế đứng dậy, lạnh lùng nhìn Lan Khê, mở miệng nói: “Chúng ta còn vài ngày để suy nghĩ cách giải quyết với luật sư Hàm, trước lúc đó, tôi hy vọng cô có thể cho tôi một câu trả lời chắc chắn. Hoặc là, Lan Khê— cô muốn nhờ anh cô ra mặt để làm yên vụ này cũng không có vấn đề gì, tôi chờ cô.”

Tiếng giày cao gót vang lên, âm thanh càng lúc càng lạnh lẽo, rồi sau đó mất dần đi.

Cả đám người vây xem chuyện huyền ảo cũng bắt đầu tản ra.

Trong lòng Kiều Khải Dương đã nóng như lửa đốt, chống người xuống mặt bàn, cố gắng nhẫn nhịn, nhỏ giọng hỏi: “Lan Khê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lan Khê vò nát tờ giấy mỏng kia lại, cố gắng nuốt nước mắt, môi mỏng tái nhợt nhả ra mấy chữ: “... Tôi cũng không biết...”

Cửa phòng khách sạn mở ra.

Ngay cả cởi giày Lan Khê cũng không kịp cởi, trực tiếp đạp lên tấm thảm đi vào trong mở Laptop lên, kết nối với mạng của khách sạn rồi bắt đầu tìm tòi trên các website, tìm hiểu thật kĩ về lễ kỉ niệm năm ngoài của M&R, cô quỳ xuống giường bắt đầu tìm kiếm.

Ừ, cô không thể tin được.

Những người trong DiglandY—ork chỉ toàn biết chỉ trích, bọn họ ít nhất cũng phải điều tra rõ ràng chứ!

Kiều Khải Dương vừa vào đến cửa đã cau mày lại ngay, suy nghĩ một chút rồi cởi giày ra thay dép.

“Em tra được cái gì sao?”

“Tôi còn đang tra.”

Trong khách sạn mở máy sưởi rất ấm, Kiều Khải Dương cởi áo khoác ra rồi đi tới ngồi chồm hổm xuống, cau mày ngưng mắt nhìn màn ảnh, trên trang web hiện ra bản thiết kế rất giống với bản của bọn họ.

“Em xác định rằng... Trước kia em chưa từng xem qua nó?” Kiều Khải Dương do dự hỏi.

Lan Khê lạnh lùng quay sang nhìn anh ta, cười lạnh: “Anh cũng cảm thấy tôi như vậy sao?”

Kiều Khải Dương có chút do dự: “Anh chỉ cảm thấy rất giống, quả thật quá giống.”

“Vậy nếu như tôi nói cho anh biết cái này chính là sáng ý mà tôi nghĩ ra đầu tiên lúc ở trong văn phòng làm việc của DiglandY—ork, anh có tin không?” Cô xoay mặt sang, lạnh lùng nghiêm túc nói, “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy bức tường trắng đen của bọn họ, làm cho căn phòng trở nên chật hẹp và rất đau mắt, nên bọn họ đổi bức tường thành màu lam, rồi cuối cùng lại chuyển sang màu xám tro pha xanh biếc, như vậy, khi đèn chiếu vào cũng không bị làm chói mắt, cho nên tôi mới dùng màu sắc để cho bản thiết kế...” cô nói đến đây, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ thê lương, “Nhưng nếu tôi như nói trước đó có xem qua thiết kế của M&R tôi nhất định cũng sẽ hoài nghi chính mình.”

Bởi vì rất giống, giống đến mức làm cho người ta tưởng rằng do một người làm ra.

Thần sắc của Kiều Khải Dương cực kỳ phức tạp.

“Vậy bây giờ em có muốn gọi điện thoại cho Mộ Yên Thần kể rõ việc này không? Có anh ta ở đây...”

“Tôi không thể.” Lan Khê lắc đầu một cái, ánh mắt mang theo một chút thê lương, tiếp tục xem website. “Anh ấy mà ra mặt, thì bất kể kết quả xử lý như thế nào, cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy rằng anh ấy đang bao che cho tôi. Tôi vốn không có sai, cũng không muốn vì vậy mà làm anh ấy cảm thấy khó xử.”

Cô rất hiểu, cho đến tận bây giờ, Mộ Yên Thần sẽ không bao che khuyết điểm cho bất kỳ người nào cả.

Kiều Khải Dương cười lạnh, lạnh lẽo đến mức phản: “Nhưng mà Lan Khê, em muốn thấy cái kết cục như thế này sao? Chuyện này sớm đã ván đã đóng thuyền rồi, cái mà DiglandY—ork thiếu, chính là muốn một người bên ngoài đứng ra gánh tội thay mà thôi, tất cả sự cố đó đều là mảnh lời, xảy ra chuyện này, tội danh của em chắc chắn sẽ không nhỏ, thậm chí về sau công ty nhất định cũng sẽ không tha cho em, người trong nghề cũng sẽ không cần một nhà thiết kế như vậy – Lan Khê, em sẽ bị hủy diệt đó, em có biết hay không?”

Cả người Lan Khê run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch.

“Không phải em rất thích nghề này sao? Anh biết em thích nó đến mức không gì có thể ngăn cản được, chẳng lẽ em cam tâm nó sẽ bị hủy đi như vậy?” Kiều Khải Dương đến gần cô, trong ánh mắt tràn đầy vẻ

đau lòng và không cam lòng.

207. Chương 207: Dục Vọng Đột Nhiên Kéo Tới

Lan Khê cố gắng đè nén cơn thống khổ lại, mặt tái nhợt xem ra có chút điềm đạm đáng yêu.

— Không chỉ là phong cách, thậm chí cả màu sắc cũng rất giống, cô giải thích như thế nào? Trùng hợp? Ngoài ý muốn? Có ai sẽ tin cô chứ? ?

Tay cầm chuột của cô run run, cô buông nó ra, có chút chán nản dựa vào bên giường.

Cảnh này không khỏi làm cho Kiều Khải Dương cảm thấy đau lòng.

“Lan Khê, ” Anh cố làm ình bình tĩnh, đưa tay vỗ nhẹ vào mặt của cô, “Em đừng tức giận nữa, chẳng lẽ em không cảm thấy chuyện này rất kỳ hoặc sao? Anh tin em sẽ không nhớ nhầm, vậy còn người của bộ phận kỹ thuật tại sao lại chối những lời mà mình từng nói? Còn nữa, nguồn gốc của ý tưởng này, chẳng lẽ thật sự không phải là trùng hợp?”

Một lát sau, Lan Khê mới thoát khỏi sự thống khổ, ngược mặt lên, vô dụng nhìn anh ta một cái, lúc này mới bắt đầu cẩn thận suy tư về những chuyện đã xảy ra.

“Kiều Khải Dương, tôi không hiểu ý của anh, ý anh là có người hãm hại tôi sao?” Cô nói bằng chất giọng yếu đuối, hỏi tiếp một câu nữa, “Còn nữa, nếu như đối phương thật sự muốn kiện, vụ án này sẽ được thẩm ký ở Mỹ hay ở Trung Quốc? Kết quả nghiêm trọng nhất sẽ là như thế nào?”

Về mặt kiến thức thì cô vẫn còn thiếu rất nhiều, thật ra thì cái mà cô muốn hỏi nhất chính là, có thể bị phạt không? Có phải về sau khi cô công trên người cái án này, thì cô sẽ không thể làm một nhà thiết kế nữa?

“Lan Khê!” Kiều Khải Dương cau mày, bưng lấy mặt của cô, “Em nghĩ theo chiều hướng tốt có được không? Anh hỏi em vấn đề này, để em đề phòng thôi, em đừng có bị những lời trước đó của anh hù sợ!”

Mắt Lan Khê run rẩy, sắc mặt tái nhợt, một hồi lâu sau mới nhẹ nhàng tránh ra khỏi tay của anh, hai cánh tay quấn một vòng ôm chặt mình lại.

“Tôi nhớ anh của mình.” Cô run rẩy nói.

Cô rất muốn Mộ Yến Thần nhất là khi xảy ra chuyện như thế này, trong đầu cô đều là hình bóng chói lọi của anh.

Trong mắt Kiều Khải Dương thoáng qua chút đau đớn, phát nhẹ một cái, một lát sau mới khàn giọng hỏi cô: “Có phải Nhan Mục Nhiễm thích anh của em không?”

Cả người Lan Khê cứng lại.

Cô gật đầu một cái: “Ừ.”

“Trước kia bọn họ từng ở cùng một chỗ với nhau?” Kiều Khải Dương tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao lại chia tay?”

Lan Khê gối đầu vào đầu gối nhẹ giọng nói: “Bốn năm trước bọn họ đã từng lấy thân phận vị hôn phu của nhau để xuất hiện, sau này Nhan Mục Nhiễm đi theo anh ấy đến Mỹ, tôi cũng không biết bốn năm nay bọn họ chung đụng với nhau như thế nào, nhưng Mộ Yến Thần nói với tôi rằng bọn họ chưa từng sống chung với nhau.”

Kiều Khải Dương chê cười: “Anh ta nói gì em cũng tin?”

“Đương nhiên là tôi tin!” Lan Khê ngược mắt, ánh mắt sáng trong.

Kiều Khải Dương bình tĩnh nhìn cô thêm mấy giây, cũng lười cùng cô tranh chấp về vấn đề này, ánh mắt đầy chán nản, sau đó khàn giọng nói: “Mới sáng sớm là em đã ra khỏi phòng, vẫn còn chưa có ăn gì, em có muốn gọi ít đồ ăn không?”

Trong lòng Lan Khê vô cùng phiền muộn, chỉ chốc lát sau cô lại không cam lòng mà xông tới, lần nữa quỳ xuống tìm kiếm cụ thể bản thiết kế của M&R . Cô không tin....Cô thật không tin thành quả khổ cực bấy lâu nay của cô lại bị người dân lên nổi nhục này, lại càng không cam tâm khi về sau mình sẽ phải mang cái tội danh sao chép bản thiết kế, không thể tiếp tục làm công việc này được nữa!!

Kiều Khải Dương nhìn cô, trong lòng cũng bị cô làm cho rối loạn, nhưng không vì những thứ đó mà bận tâm, anh gọi điện kêu thức ăn, sau đó tiếp tục dựa vào cái tủ ở đầu giường, cùng tìm với cô.

Một lúc sau có người gõ cửa.

“Anh đi mở cửa.” Kiều Khải Dương vỗ vỗ đầu của cô, nói thật nhỏ, “Em cũng đổi chỗ đi, ngồi lên ghế đi đừng có quỳ như vậy nữa.”

“Tôi không đói bụng.”

“Vậy cũng phải ăn một chút.”

Phục vụ đẩy xe thức ăn vào trong xong liền đi ra ngoài, Kiều Khải Dương đưa tiền boia xong liền cầm lấy chén múc canh, cầm khăn ăn lên vừa lau tay vừa nhìn cô nói: “Em có muốn ăn cái gì lót dạ không?”

Sắc mặt Lan Khê rất trắng, quay sang nhìn anh ta cảm kích rồi lắc đầu, tiếp tục chú ý vào những trang web.

Thật ra thì bụng cô đã sớm đói đến nổi kêu lên, chỉ là cô không muốn ăn gì cả.

Nhưng tra tới tra lui, kết quả lại làm cho cô càng ngày càng thất vọng, đến cuối cùng ngay cả cô cũng không thể giải thích được. Điều duy nhất có thể nói chính là “Không phải như thế” trong lòng cô so với ai khác rất rõ ràng, không phải như thế!

Nhưng trừ trong lòng cô biết mình không phải như vậy, thì còn có ai có thể làm chứng cho cô đây?!

Điện thoại di động trong túi xách rung lên.

Lan Khê đứng dậy đi nghe điện thoại, lúc này mới cảm thấy đầu gối bởi vì quỳ đã tê rần lên.

Kiều Khải Dương nhàn nhạt liếc cô một cái, chú ý đến vẻ mặt của cô, rất rõ ràng sự biến hóa trên khuôn mặt của cô, lúc mới bắt đầu thì cô còn bình tĩnh để nói chuyện, nhưng đến cuối cùng thì lại bắt đầu kích động, kích động đến không thể ngăn lại được.

“Ông đủ rồi! Nếu như thật sự cảm thấy cần một người ngoài đứng ra chịu trách nhiệm thì ông cứ bảo bọn họ kiện đi! Tôi đã nhìn thấy được bức thư của luật sư Hàm, tôi cũng tuyệt đối không phủ nhận, không phải tôi làm thì đừng có hòng mà vu oan cho tôi! Anh tôi là người sáng lập ra DiglandYork, nếu cần một người gánh chịu hậu quả, mà các người lại sợ, thì tôi sẽ gánh!!”

Cúp điện thoại, Lan Khê chịu đựng sự chua xót, nằm lên trên giường mở TV lên.

Đây là thời gian phát sóng tin thời sự, trong căn phòng yên tĩnh đột nhiên phát ra những tiếng động huyền ảo làm cho Kiều Khải Dương không khỏi dời lực chú ý lên phía trên, trên đó hầu như là tin tức buôn bán trong nước, hạng mục bờ biển của DiglandYork xảy ra chuyện ngoài ý muốn không khỏi làm ọi người gièm pha, mắt thấy hình của Mộ Yên Thần ở trên tin tức để người ta phê bình, nước mắt Lan Khê như sắp rơi ra, tay run run nắm chặt cái điều khiển TV.

Kiều Khải Dương cau mày, đoạt cái điều khiển TV lại tắt TV.

Lan Khê oán hận trừng mắt nhìn anh ta một cái.

“Những hậu quả mà anh nói em nên sớm nghĩ tới, bây giờ nhìn em thật sự rất vô dụng.” Kiều Khải Dương nhàn nhạt mà nói, lạnh lùng quét mắt qua một cái, ”Tối đây ăn một chút đi, nhét đầy bụng rồi thì em nói cho anh biết cách giải quyết vấn đề này, anh sẽ cùng em giải quyết.”

“Tôi không có khẩu vị.” Một lần nữa cô không kiên nhẫn nói.

“Không có khẩu vị thì không ăn? Mợ Lan Khê, em cảm thấy anh ở đây phục vụ cho em là đương nhiên sao?” Kiều Khải Dương cười lạnh, “Em phát hỏa với anh làm gì? Sai lầm không phải là do anh làm ra, coi như em có bị người ta hãm hại cũng là do em không đủ thực lực mới bị người ta đùa bỡn, ở chỗ này chỉ có mình Kiều Khải Dương anh lựa chọn tin tưởng em, em còn bày ra sắc mặt như vậy với anh?”

Mấy câu đó làm cho Lan Khê phải cúi đầu, cả người khẽ run.

“Tối đây. Ăn cơm.” Kiều Khải Dương lạnh giọng ra lệnh.

Lan Khê cảm thấy trong lòng mình vô cùng khó chịu, thật vất vả lắm mới chịu đựng được chua xót, đứng lên vén vài sợi tóc, ngồi ở bên giường cầm cái muỗng lên làm theo lời anh ta nói, nhét đầy bụng rồi nói tiếp.

Mắt thấy cô vừa im lặng ngồi ăn vừa khóc, nước mắt nóng bỏng rơi vào trong chén, Kiều Khải Dương cũng bắt đầu không đành lòng.

Mới vừa rồi anh nói những lời đó chỉ để công kích cô thôi, không nghĩ tới lại kích thích hơi quá.

“Em đừng khóc...” Kiều Khải Dương ngang nhiên xông qua, mắt đỏ thương tiếc, lúng túng lại tận lực dịu dàng nói: “Vừa rồi anh nói sai có được không? Anh tin em sẽ không làm những chuyện như vậy? Không phải là em không có dũng khí, thật ra là biết hết.”

Lan Khê không nhịn được vừa chảy nước mắt vừa bật cười, khí nóng hùn hục vào mắt cô, trước mắt càng thêm mờ hồ.

Cô vẫn còn đang run run, tận lực kìm nén, cố gắng duy trì để giải quyết vấn đề.

Có thể nhìn thấy được cả người Kiều Khải Dương lại tự nhiên nóng ran lên, anh cau mày, cho là do máy điều hòa không khí mở cao, cầm điều khiển lên xem. Mới vừa rồi cũng chỉ ăn một bát cháo mà thôi, trong thân thể lại giống như có thứ gì đó xao động phập phồng, sôi trào.

Sau lưng vang lên vài tiếng động nhỏ như câu dẫn làm cho anh khát vọng, anh liếc nhìn mình trong gương, cảm thấy có chút hoảng hốt, xuyên qua gương anh cũng nhìn thấy được Lan Khê cũng đang khẽ nhăn lại mày.

“Thế nào?” Mở miệng, mới phát hiện ra giọng nói của mình đã khàn đi, thấp đến đáng sợ.

“Đầu tôi hơi choáng...” Lan Khê nhẹ nhàng xoa huyệt Thái Dương. “Không biết có phải là do tối hôm qua ngủ không ngon hay không nữa.”

Kiều Khải Dương ngưng mắt nhìn mấy sợi tóc vung ra của cô, nằm ở bên phần tai trắng nõn mềm mại rất là mê người, anh càng nhìn thì lại càng phát run, khát vọng ở trong cơ thể càng lúc càng lớn, đột nhiên cảm thấy cư nhiên mình TMD lại phát tình, loại chuyện như vậy lại có loại ý nghĩ này.

“Vậy em nghỉ một lát, nếu buổi chiều bên kia có chuyện thì anh sẽ gọi em.” Anh khàn giọng nói.

Vừa dọn dẹp xe thức ăn, vừa ngược mắt, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của cô.

Thú tính trong lòng Kiều Khải Dương nhanh chóng lan tràn, không nhịn được đưa tay tới nhẹ nhàng chạm vào mặt của cô, khàn giọng hỏi: “Nhức đầu?”

Vừa sờ vào liền phát hiện, mặt của cô cũng nóng đến đáng sợ!

Lan Khê đè nén nỗi sợ xuống, trong tròng mắt mang theo một tia mê ly ngẩng đầu, giải thích: “Không có sao...Lát nữa sẽ tốt thôi.”

Nhưng anh lại không tốt lên được.

Kiều Khải Dương cảm giác mình nhất định điên rồi, bởi vì anh lại kéo tay của cô, cúi người hôn vào mặt của cô, mặc dù Lan Khê giống như bị chạm điện không ngừng trốn ra, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được làn da mềm mại như chuồn chuồn lướt nước của cô: “Lan Khê...”

Lan Khê cau mày: “Kiều Khải Dương anh muốn làm cái gì?”

Kiều Khải Dương nheo mắt lại, nhéo mặt của cô khàn giọng nói: “Anh không có làm gì cả, Lan Khê em đừng trốn...”

Tất cả cứ như đang dâng trào trong trí nhớ của anh, anh chỉ mới đụng vào cô một chút là cô liền né tránh, cho dù có thể ôm hôn cô, thì cũng là do lúc đó cô không được tỉnh táo. ANh không cam lòng, một ngọn lửa nóng không ngừng kéo xuống bụng dưới, căng đau đến đáng sợ, tay anh càng nắm chặt mặt cô hơn, theo quán tính dùng sức đè cô xuống giường, cúi đầu cắn lấy cặp môi đỏ mọng của cô.

208. Chương 208: Không Được Gọi Anh Của Em.

Xúc cảm thật ảm áp.

Phía trên môi cô có mùi thơm của cháo lươn mang theo sự hấp dẫn mê người đang thu hút người ta thường thức, môi của cô mềm mại không thể tin được, trong nháy mắt Kiều Khải Dương tỉnh táo lại, trong một cái chớp mắt sau đó anh lại bị cảm giác mềm mại kia câu mất lý trí, cánh tay dài ôm chặt lấy thân thể cô cúi đầu hôn càng thêm cuồng dã, dù đã cảm thấy trong bờ môi đỏ của cô khê trần ra tiếng thét sợ hãi đến chói tai nhưng anh ta vẫn không dừng lại!

Lan Khê hoàn toàn bị dọa sợ.

Đột nhiên xuất hiện cảm giác chói với khiến cô sợ hãi, sau đó trên môi liền truyền đến cảm giác bị lửa nóng giày xéo, trong cơn sương mù cô thấy khuôn mặt của Kiều Khải Dương, tiếng thét chói tai lại bị anh ta chặn lại, cô quả thật sắp bị một màn trước mắt kích thích đến điên rồi, đưa tay liều mạng muốn đẩy anh ta ra !

“Kiều Khải Dương. . . . anh tỉnh táo lại đi !”

Dùng hết tất cả sức lực trên người, rốt cuộc Lan Khê cũng đẩy được anh ta ra, anh ta lão đảo một cái suýt chút nữa thì làm đổ đèn bàn trên tủ đầu giường!

Lan Khê thở hổn hển bò dậy, những giọt nước mắt nhanh chóng xuất hiện, cô che miệng lại, cảm thấy trên môi mình có hơi thở xa lạ, vừa ra sức lau vừa đi ra cửa, không hiểu sao huyết thái dương càng lúc càng đập mạnh, trong cơn đau đớn mang theo cảm giác cực kì choáng váng, cô mới chỉ bước một bước mà cũng choáng váng một phen.

Đứng tại chỗ, trong mắt Kiều Khải Dương tràn đầy tơ máu, cánh tay vội vàng đưa ra kéo cô vào lòng, cô mới không ngã xuống.

“.” Cả người Lan Khê tê dại, mềm nhũn suýt chút nữa thì đứng không vững, hơi thở cũng trở nên nóng bỏng.

Cô bị vây trong lồng ngực cứng rắn, cảm thấy rõ ràng bản thân bị một cánh tay kiềm chặt.

Tại thời khắc bất lực như thế này, bị hai cánh tay mạnh mẽ ôm như vậy, cô đã không biết nên cảm động hay sợ hãi, nhưng mà trong đầu tràn đầy bóng dáng của Mộ Yến Thần ẩn hiện, nhưng tia lý trí duy nhất còn tồn tại nói cho cô biết, không phải anh!

“Lan Khê.” Kiều Khải Dương hít một hơi, cố gắng kìm nén khát vọng trong thân thể, gân xanh trên trán nổi lên, hơi thở nóng bỏng, cúi đầu khàn giọng nói, “Em có cảm thấy lạ ở đâu không? Tôi cảm thấy. Tôi có phần không kiềm chế nổi.”

Từ trước tới nay, khi cần giải quyết dục vọng, anh ta mới đi tìm phụ nữ, nhưng kì lạ là vào giờ phút này anh lại muốn ôm cô vào trong ngực, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang tràn đầy sắc hồng mơ màng, không nhận được liên giữ chặt gáy của cô rồi sắp lại gần, muốn ăn cô vào bụng.

Bụng dưới đột nhiên căng cứng, thậm chí còn có cảm giác trường đến phát đau, quả thật đã khiến anh thẹn quá hóa giận, nhưng không có cách nào tự động kiềm chế!

Lan Khê chau mày, dùng tia lý trí cuối cùng không chế bản thân, đẩy bả vai Kiều Khải Dương về phía sau. Người đàn ông này dựa vào cô quá gần, dường như hơi thở của cô đã hòa tan trong hô hấp của anh ta.

“Kiều Khải Dương, anh đừng có dựa vào tôi như thế này.” Giọng nói của cô cũng trở lên khàn khàn mê ly, trong mắt là vẻ kháng cự, trên mặt vì xấu hổ mà đỏ lên một mảng, “Không kiềm chế nổi thì anh đi ra mau, trở về phòng của anh mà nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Kiều Khải Dương gắt gao nhìn chằm chằm cô, trong mắt sắp nhỏ ra máu.

“Anh không đi phải không?” Lan Khê cắn môi, cảm giác cả người sắp nóng lên như bị thiêu cháy, nếu anh ta không đi một chút nữa cô sẽ không kiềm chế được mà chủ động hôn anh ta, cô dùng hết hơi sức run rẩy gạt cánh tay anh ta ra, “Vậy tôi đi ra ngoài!”

Cô lao đảo đi ra cửa.

Nóng quá.

Nóng đến mức cô muốn đi tắm nước lạnh, dập tắt ngọn lửa đang bùng cháy trong thân thể!

Kiều Khải Dương chán nản ngồi trên giường xoa mi tâm, cánh tay cũng tê dại đang run rẩy, khó khăn ngược mắt liếc nhìn đồ ăn trên chiếc xe thức ăn mà bọn họ vừa ăn, trong mắt tràn đầy tơ máu, trong tiềm thức bỗng lóe lên một ý nghĩ như sét đánh giữa trời quang!

“.” Một tiếng kêu đau đớn vang lên ngay ở cửa ra vào.

Lan Khê ra sức xoay tay nắm cửa nhưng lại phát hiện nó đang bị khóa, run rẩy cảm thở mở cửa phòng lên quẹt, nhưng nó lại không hề phản ứng, chỗ tay nắm cửa lạnh như băng khiến cô muốn đến gần để giải nhiệt, nhưng mà không đủ. vĩnh viễn không đủ.

Cô bất lực sắp khóc thành tiếng rồi.

Sau lưng có một bóng dáng cao ngất cũng đang đến gần.

Hai cánh tay Kiều Khải Dương chống lên trên cửa, cúi đầu hôn lên mái tóc của cô.

209. Chương 209: Chết Cũng Không Để Cậu Sống Yên.

Cô ấy là người tôi yêu.

Câu nói này, tiếp tục xé toạc điểm máu chốt đạo đức trong đầu Tô Nhiễm Tâm, đầu óc bà ong ong, ánh mắt nhìn anh giống như là gặp quỷ!

Yêu.

Câu trước, cậu ta nói cho bà biết cậu ta và Lan Khê là anh em cùng cha khác mẹ, câu sau lại không hề kiêng kỵ như vậy, nói cậu ta yêu con bé!

Bàn tay của bà đặt trên ghế sa lon cũng không nhịn được mà run rẩy.

“Mộ tiên sinh, cậu nói đùa phải không?” Tô Nhiễm Tâm xoa dịu khuôn mặt đang tái nhợt của mình, chậm rãi hỏi, “Tôi biết rõ Lan Khê là cháu gái ngoại duy nhất của tôi, sự tồn tại của cậu tôi cũng chỉ thoáng nghe nói, nhưng mà tôi không để ý, bây giờ cậu ngàn vạn xa xôi chạy đến Anh quốc nói cho tôi biết cậu yêu Lan Khê, ha.” Bà cười nhạo một tiếng, “Tôi nghĩ mãi không ra, cậu đùa tôi như thế này để làm gì”

“Bà cảm thấy tôi đang nói đùa sao?” Giọng nói của Mộ Yến Thần lạnh lùng, trong giọng nói trầm thấp đầy từ tính mang mùi vị nguy hiểm, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh ưu nhã như cũ, nói rõ ràng, “Nói ra có lẽ bà sẽ không tin, nhưng mà cũng không sao, ngày hôm nay, mục đích tôi tới đây cũng không phải là chuyện này.”

Ngón tay thon dài đang đặt trên huyết thái dương dờn đi, trong tròng mắt thâm thúy của anh thoáng qua một tia đau đớn, chậm rãi hít thở rồi nhỏ giọng mở miệng: “Tô tiểu thư, tôi muốn biết mẹ của Lan Khê, cũng chính là chị gái của ngài, rốt cuộc có phải là mẹ ruột của Lan Khê hay không? Cũng có thể nói, với tư cách là em gái, bà có biết rõ, suy cho cùng Lan Khê có phải là con cháu của nhà họ Mộ hay không?”

Bàn tay của Tô Nhiễm Tâm đang bưng ly rượu đỏ đột nhiên run mạnh một cái, phần lớn rượu “ào” một tiếng rồi đổ xuống ghế sa lon bằng da thật!

Quản gia ở bên cạnh đột nhiên giật mình, vội vàng tiến lên lấy khăn ăn ở trước ngực giúp bà lau chùi sạch sẽ.

Mộ Yến Thần trầm ngâm nhìn cảnh tượng này, hai mắt cực kì lạnh lẽo.

Hơi thở của Tô Nhiễm Tâm cũng suýt nữa thì rối loạn!

Bà cười cười, giống như là vừa nghe truyện nghìn lẻ một đêm: “Cậu có ý gì? Mộ tiên sinh, cậu lại có thể nghi ngờ Lan Khê không phải con gái của chị gái và anh rể tôi? Ha. Cậu đang lo lắng cái gì? Tài sản của nhà họ Mộ từ trước đến giờ đều truyền nam không truyền nữ, Lan Khê sẽ không cướp đoạt một chút quyền lợi nào của cậu, lại nói cậu còn có cả tập đoàn xuyên quốc gia DiglandYork, chẳng lẽ cậu còn để ý những lợi ích nhỏ bé mà nhà họ Mộ mang lại.”

“Tôi đã từng nói là vì những thứ này sao?” Ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Yến Thần lướt bà người bà, khẽ ngắt lời, “Chẳng lẽ mới vừa rồi, tôi chưa nói nguyên nhân cụ thể với bà? . . . Tôi yêu cô ấy, cho nên rốt cuộc giữa chúng tôi có quan hệ huyết thống hay không, đối với tôi mà nói là rất quan trọng.”

Lại một lần nữa nghe thấy anh nói đến từ “yêu”, quả thật cả người Tô Nhiễm Tâm như muốn phát điên.

“Mộ Yến Thần, tại sao cậu lại nghi ngờ chị gái và anh rể tôi, tại sao bản thân cậu lại không đi kiểm tra xem rốt cuộc cậu có phải là dòng giống của nhà họ Mộ hay không? !” Tô Nhiễm Tâm đứng lên, sắc mặt tái xanh mắng một tiếng.

Quản gia đang dọn dẹp ly rượu ở bên cạnh suýt nữa bị sự giận dữ của bà hù dọa.

Mộ Yến Thần lạnh lùng như dao, bờ môi mỏng hơi mím lại, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Tôi đã từng kiểm tra rồi.”

Nếu như không phải như vậy, bốn năm trước anh cũng không vô duyên vô cớ buông tha cô, khiến cô và mình tuyệt vọng sâu sắc như vậy .

Ánh sáng trong đôi mắt của Tô Nhiễm Tâm đột nhiên run rẩy kịch liệt!

Đã từng kiểm tra.

Thì ra cậu ta đã kiểm tra rồi.

Tới Manchester Luân Đôn, hiển nhiên anh đến có sự chuẩn bị.

Bàn tay vẫn đang run, Tô Nhiễm Tâm chán nản ngồi xuống, muốn bình tĩnh lại nhưng làm thế nào cũng không được, một lúc lâu sau bà mới gian nan nói ra mấy chữ: “Cậu nói cậu. Yêu nó? ? Các người. ở chung một chỗ, chẳng lẽ Lan Khê, con bé cũng cam tâm tình nguyện ở bên cậu . . .”

Ánh mắt của Mộ Yến Thần thâm thúy như vực sâu không đáy, Tô Nhiễm Tâm chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra chân tướng!

Bà đưa tay lên ôm trán, một lúc sau mới nói với giọng khàn khàn: “Không được. Như vậy không được, cậu quá bữa bãi rồi.! Mộ Yến Thần, cậu lại có thể làm như vậy với con bé. Con bé vẫn còn nhỏ, con bé vẫn còn là con nít, sao cậu có thể dụ dỗ nó đi vào con đường loạn luân như vậy! ! Cậu cho rằng đây chỉ đơn giản là vấn đề huyết thống thôi sao? ! !”

Bà gào lên một tiếng, lúc ngược mắt lên, nước mắt trong đôi mắt lóe lên: “Cậu có biết chị gái tôi và anh rể là quân cướp hay không? Bọn họ kết hôn rồi trở thành vợ chồng cũng không đơn giản, ly hôn cũng không đơn giản như vậy, cậu lại dám vì chuyện này mà điều tra thân thế của Lan Khê”

“Có một số việc cần giấu giếm, chẳng lẽ cũng chỉ bởi vì bọn họ là quân cướp?” Trong đôi mắt lạnh lẽo của Mộ Yến Thần lộ ra tia sáng lạnh lẽo nguy hiểm, hỏi chậm rãi rõ ràng, “Cho nên có một số người thà duy trì vẻ yên tĩnh ở bên ngoài nên cố tình che giấu sự thật? Tôi cảm thấy bà là người thông minh, nếu ngày hôm nay tôi có thể ngồi ở đây tìm bà thì bà có thể biết rõ là tôi đã chuẩn bị đầy đủ, cũng có thể phân biệt rõ ràng rốt cuộc lời nói của bà, lời nào là thật, lời nào là che giấu. Cho nên bây giờ bà cũng không cần phải vòng vo với tôi, dì nhỏ.”

“Cậu đừng có gọi tôi là dì nhỏ! !” Tô Nhiễm Tâm tức giận khiến cả người run rẩy, vung tay lên ngắt lời anh!

Cô không có cháu ngoại như vậy.

Còn quang minh chính đại chạy đến đây nói bọn họ muốn loạn luân!

“Cho dù cậu đã chuẩn bị tất cả mọi thứ, nhưng Mộ Yến Thần à, chuyện này không liên quan đến vấn đề huyết thống, đây là vấn đề đạo đức! Coi như không hề có quan hệ huyết thống thì sao? Bối phận của hai người đã như vậy, cậu muốn làm thế nào để vượt qua?” Tô Nhiễm Tâm nghiêm mặt quát lớn, “Dù con cái trong gia đình không cùng huyết thống, nhưng con cái vẫn ở chung một chỗ rồi kết hôn, cha mẹ của các người làm sao mà chịu nổi?! Trong cùng một gia tộc, không phải không có chuyện trưởng bối và hậu bối không cùng huyết thống, chẳng lẽ cũng có thể ở một chỗ sao?! Mộ Yến Thần, mặc dù mặc dù cậu chịu sự giáo dục của nền giáo dục phương tây, nhưng mà nền giáo dục phương tây cũng không dạy cậu có thể coi thường những thứ luân thường đạo lý.”

“Đây là chuyện của tôi. . .” Mộ Yến Thần từ tốn ngắt lời của bà.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn bà chằm chằm, anh gần như nghe thấy tiếng: “Những chuyện này đều là chuyện của tôi, nếu đã yêu thì tôi sẽ có cách giải quyết, nhưng dì nhỏ à, bây giờ chuyện dì nên nói với tôi chính là thân thể của Lan Khê.”

Nhìn cậu ta, Tô Nhiễm Tâm biết mình phải nói ra sự thật.

Trong tất cả người thân của Tô Nhiễm Nguyệt, cũng chỉ có em gái là biết rõ tất cả chân tướng sự việc!

Tô Nhiễm Tâm bị ép nên cả người có phần xóc xếch, tay chân tê dại.

“Tại sao cậu lại muốn biết những chuyện này?” Trong mắt bà là những tia máu như có cái gì đó bị nghiền nát, khàn giọng hỏi, “Cơ hội để các người ở bên nhau là rất mong manh, trên thế giới này có nhiều phụ nữ như vậy, cậu buông tha con bé thì vẫn còn có rất nhiều. . . Mộ Yến Thần cậu như thế này là muốn tự đâm đầu vào ngõ cụt?”

Mộ Yến Thần dùng ánh mắt thâm thúy để nhìn bà chăm chú, trong ánh mắt sáng quắc thoáng hiện lên vẻ đau khổ.

Sau một lúc lâu, khóe môi rõ ràng đang nở một nụ cười buồn tẻ thoáng hạ xuống, sự khổ sở và tuyệt vọng lắng đọng ở sâu trong lòng từ rất lâu rồi mãnh liệt trào ra, anh nói với giọng khàn khàn: “Tôi yêu cô ấy, nên không cần nói rõ với người khác làm gì. Nhưng nếu như dì thật sự muốn nghe nguyên nhân, tôi sẽ nói cho dì biết. . . tôi không hy vọng đứa con kế tiếp của tôi, lại vì che giấu chân tướng mà bị bóp chết.”

Âm cuối của anh rất thấp, lượn lờ không gian của căn phòng mang phong cách châu Âu mang theo chút khàn khàn đầy từ tính: “Trong cuộc đời của Mộ Yến Thần tôi, chuyện như vậy xảy ra một lần là đủ rồi.”

Đau đớn trong lòng ngực đột nhiên kéo tới

Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần cực kỳ sáng, sáng như ánh sao rực rỡ cuối chân trời, cho dù bên trong chứa đầy những hố sâu ngồn ngộn khúc khuỷu.

Những lời nói này đã chôn trong lòng anh từ rất lâu rồi.

Từ ngày đó, khi anh nghe được từ miệng Kỷ Hằng, từ khi chính mình cô thừa nhận, chuyện này tựa như một hạt giống, nó nảy mầm, đâm chồi bén rễ, bám chặt trong trái tim anh, cuối cùng không dứt ra được.

Anh để ý như vậy đấy.

Nhưng mà sợ cô nghi ngờ, sợ cô tiếp tục nhớ lại những chuyện đau lòng đó, nên ở trước mặt cô, anh không thể biểu lộ rằng mình rất để ý.

Thậm chí, chỉ khi cô ngủ, anh mới có thể ôm lấy cô, thương tiếc vuốt ve bụng của cô.

Nỗi day dứt nhiều như vậy, ghen tị trong cổ họng, không nói được thành lời.

Có rất nhiều lời hứa hẹn, muốn nói cho cô nghe.

Mang theo rắc rối công việc chưa được giải quyết bên ba ở Luân Đôn rộng lớn, vì sao vào khoảnh khắc này, anh lại đứng ở đây lấy thân phận của một tiểu bối chính miệng đi khẩn cầu một vị trưởng bối, chỉ vì anh không muốn lại xảy ra chuyện như vậy một lần nữa.

Tô Nhiễm Tâm cau mày, trong đôi mắt đang trừng lớn là vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Đứa bé.

Bà nghe lầm sao? Cậu ta vừa mới nói là. . . . con?

“Tôi có thể hỏi đơn giản một chút?” Mộ Yến Thần đè nén cảm xúc đang tuôn trào trong lồng ngực, nói với giọng khàn khàn, “Mẹ của Lan Khê đã qua đời, tôi hỏi chuyện này không phải là tôi không tôn trọng bà ấy, tôi chỉ là hy vọng đi biết rõ, trong mắt tôi có một số việc, so với chuyện đó thì quan trọng hơn rất nhiều. Dù nhỏ, Lan Khê không phải là con cái của nhà họ Mộ. . . dù có biết rõ cuộc cha mẹ ruột của cô ấy là ai không?”

Như sét đánh giữa trời quang, khuôn mặt Tô Nhiễm Tâm hoàn toàn tái nhợt, tựa như bí mật được chôn sâu trong đáy lòng vừa mới bị lật tẩy! !

Ánh mắt của người ngồi đối diện, vừa thâm thúy, vừa sắc bén, trong vẻ trầm tĩnh là sự nguy hiểm!

“Tôi không biết. . . .” Tô Nhiễm Tâm hoảng sợ cup mắt lại, bàn tay nắm chặt lấy ghế sa lon, sau đó lại ngước mắt lên, lạnh giọng cảnh cáo, “Tôi nói cho cậu biết, nếu như cậu chỉ vì ham muốn cá nhân mà làm tổn hại danh tiếng của người chị gái đã chết của tôi, tôi dù có chết cũng sẽ không để cho cậu sống yên!”

Bờ môi mỏng của Mộ Yến Thần thản nhiên nhếch lên, nhìn bà chằm chằm, cũng không lên tiếng.

Nhưng mà ở cửa lại vang lên một loạt tiếng động nhỏ.

Một người đàn ông mặc đồng phục màu đen, đeo kính râm đi tới, không để ý tới người làm đang ngăn cản ở cửa, dùng tiếng anh nói mấy câu để giải thích lí do rồi sải bước đi về phía Mộ Yến Thần. . .

“Mộ tiên sinh!”

210. Chương 210: Sát Khí Dày Đặc

“Mộ tiên sinh!”

Trong tiếng gọi đó, mang theo vài phần hốt hoảng!

Mộ Yến Thần chậm rãi dựa vào ghế salon, một môi nhắm mắt lại, ngón tay dài nhẹ nhàng xoa trán, nhưng sau khi người đàn ông kia đến nói nhỏ vào tai anh mấy câu, thì ánh mắt lạnh lùng của anh đột nhiên mở ra! Rất đáng sợ, y như một con quỷ vậy, gương mặt tuấn tú đột nhiên biến trắng! Cả người cứng đờ.

“Chuyện xảy ra khi nào?” Giọng nói của anh khô khốc, khó khăn hỏi.

“Một tiếng trước.” Trên trán người đàn ông toát mồ hôi lạnh, chận lại nói: “William tiên sinh canh giữ ở nơi đó nói ngài không phải lo lắng, chỉ muốn thông báo cho ngài một tiếng, chuyện này anh ta có thể giải quyết được.”

Giải quyết?

Nụ cười lạnh im lặng nở rộ ở khóe miệng, Mộ Yến Thần lật người, bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi sải bước đi ra bên ngoài, lạnh giọng ra lệnh: “Chuẩn bị máy bay xong chưa?”

“Đã có đường bay riêng, lúc nào cũng có thể đi được!” Một người đàn ông mặc đồng phục màu đen đuổi theo phía sau nói.

“Lấy máy bay trực thăng đi, như vậy sẽ nhanh hơn.” Anh hơi hốt nói, trong mắt đầy sát khí lại dẫn theo mùi máu tanh.

Mà ở trong phòng khách, Tô Nhiễm hai mắt đầy khiếp sợ, không biết rốt cuộc anh gặp chuyện gì, lại gấp đến như vậy.

Quản gia cuống quýt chạy đến mở cửa cho bọn họ.

Mộ Yến Thần lạnh lùng nhìn bóng lưng của quản gia, phản ứng này là do vừa rồi bị sốc và tức giận mà hình thành, mới nhận thấy được mình vừa mới làm gì, anh chậm rãi xoay người lại nhìn Tô Nhiễm, nói giọng khàn khàn: “Hôm nay, tôi đến thăm hỏi vậy thôi, những thứ khác tôi chưa có thời gian để hỏi, chỉ là lần sau, tôi không hy vọng mình sẽ tiếp tục đi tay không về – Còn nữa..., vừa rồi tôi gọi một tiếng dì là gọi thay cho cô ấy, bà là người thân của cô ấy, bà cũng hy vọng cô ấy sẽ được sống tốt, phải hay không?”

Nói xong, anh lấy tay mở cửa, rồi bước ra ngoài, bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi mang theo một tia lạnh lùng như băng biến mất ở cửa!

Một hồi lâu sau Tô Nhiễm vẫn còn cảm thấy tức giận.

Đợi sau khi Mộ Yến Thần đi thì trên gương mặt tái nhợt của bà mới hiện có lại chút máu, nhưng tay vẫn còn đang run run. Sự thật đã bị chôn giấu suốt hai mươi năm nay, đột nhiên bây giờ bị moi ra, hơn nữa còn bị một lý do vô cùng hoang đường mà lôi ra ngoài nữa!! Bà thật sự không cam lòng....

Nhưng Lan Khê....

Lan Khê thì sao? Chẳng lẽ nó cũng muốn biết thân thế thật sự của mình, là do – muốn ở cùng một chỗ với tên đàn ông chói mắt này? Bọn họ.... Thật sự yêu nhau đến vậy?!!

Không, không được.

Cái ý nghĩ này vừa hiện lên liền bị Tô Nhiễm bóp chết ngay! Lại không nói đến chuyện này hoang đường đến cỡ nào, bà căn bản cũng không tin tưởng đến cuối cùng bọn họ có thể ở cùng nhau! Còn có chị của bà....Chuyện này nếu thật sự bị moi ra, Mộ gia cùng Tô gia đều sẽ bị hủy diệt!! Danh dự của chị, còn có thân phận quân nhân đặc thù của Mộ Minh Thăng nữa, chắc chắn sẽ vì chuyện này mà hổ thẹn!!

Bà tuyệt đối không thể làm như vậy!

Gió lớn không ngừng gào thét ở bên tai.

“Tình hình bây giờ như thế nào?” Trên ghế sau sắc mặt của Mộ Yến Thần lạnh đến cực điểm, môi mỏng chậm rãi nhả ra mấy chữ, tay nắm chặt thành quyền không ngừng phát ra tiếng kéo kẹt.

Người đàn ông phía trước ngó ngẩn, mở miệng đáp: “William tiên sinh vừa điện thoại chỉ nói tin tức này đả kích rất lớn đến Mộ tiểu thư, bọn họ không ngừng tranh chấp ở tổng bộ, không đến một tiếng đã thanh minh trước truyền thông, cho nên bây giờ tất cả mũi nhọn đều chĩa về phía chúng ta, Mộ tiểu thư cũng rất khổ sở...”

“Tôi hỏi cậu tình huống như thế nào!!” Anh thô bạo khiển trách, con người giống như lưỡi kiếm sắc bén có thể đâm thủng người!

Tay cầm lái của người đàn ông run lên một cái, sắc mặt trắng nhợt, trên trán rỉ ra mồ hôi, cẩn thận từng li từng tí trả lời: “Nhan tiểu thư và người ở khách sạn cũng có gặp qua, cũng có thể bí mật an bài mọi chuyện, chỉ là chúng tôi cũng không biết cô ấy đang muốn làm cái gì, nhưng William tiên sinh vẫn luôn theo chỉ thị của ngài dừng lại ở Los Angeles...”

Thật ra phía sau vẫn còn một câu nữa là “Cho nên cũng sẽ không có chuyện gì không may”, nhưng bây giờ có cho anh một trăm cái lá gan anh cũng không dám nói.

Ánh mắt của Mộ Yến Thần giống y như một thanh kiếm, ánh lạnh phát ra bốn phía.

A....

211. Chương 211: Bạo Lực

Đầu cô ướt đầm, xóc xếch trên bả vai, áo bị xé từ cổ áo đến ngực, trên cổ còn có mấy dấu vết mờ mờ. Mắt đẹp vẫn nhìn anh chăm chăm, nhìn đến rớt nước mắt, cô còn tưởng rằng mình đang nằm mơ!!

“Mộ Yến Thần.....Không phải em cố ý....” Giọng nói nức nở khàn khàn đầy ảm đạm, phát ra từ miệng của cô!

Một màn đá văng cửa kia, giống như trong ngày mùa hè khốc nhiệt chợt dội tới một vùng băng tuyết! Cô theo bản năng biết mình không tỉnh táo, hôn nóng bỏng rơi đầy vai mà cô lại không thể kháng cự, mà ngược mắt đón nhận ánh mắt khiếp sợ cùng phức tạp của William thì cô lại có cảm giác giống như mình bị lột sạch quần áo, xuất hiện trước mặt biết bao công chúng!!

Sau một lúc sững sờ rớt cuộc Lan Khê cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Cô mơ hồ nghe được thanh âm dây dưa, cũng không thêm bận tâm, ngón tay gắt gao xoắn lấy tóc của mình, hận không kéo đứt được, William bị làm cho giật mình, vội vàng kéo Kiều Khải Dương đi ra ngoài, rồi lui ra bên ngoài, khàn giọng nói: “Mộ tiểu thư cô đừng kích động...Mộ tiên sinh lập tức tới ngay!”

Nói xong cửa liền “Rầm!” một tiếng đóng lại.

Khoảng 10’ sau, Lan Khê nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh hỗn loạn, cảm thấy mình sắp bị thiêu chết rồi.

Mặc dù đã bấm chân mình bấm xanh mấy cục, đau đớn kích thích tất cả đều thử qua, nhưng vẫn không cách nào ngăn được cơ thể mình dậy sóng! Cô bò vào phòng tắm xối nước, nước lạnh thấu xương rơi vào người làm vết thương nhói lên, nhưng ít nhất thì nó cũng dễ chịu hơn....

Giờ phút này thấy Mộ yến Thần, cũng lúc này trong mắt anh chắc chắn là cô đang rất nhếch nhác, Lan Khê mắt nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh, tự nhiên cảm thấy sợ, cảm thấy như vậy thật đáng sợ!!

Ánh mắt kia, giống như là anh đã biết hết mọi chuyện vậy.

Biết vừa rồi cô đã làm gì, dấu vết trên người cô là do ai làm ra, ngay cả cô cũng không biết thì ra cô cũng có thể phóng đảng đến mức chẳng biết liêm sỉ là gì như vậy!!

Ánh lạnh lùng mím môi giống như là đang nói..., mối quan hệ mỏng manh giữa bọn họ, vì vậy mà băng liệt.

“Em không biết đã xảy ra chuyện gì...Em thật sự cảm thấy không thoải mái...” Lan Khê yếu ớt lấy hai tay chống lấy thân thể, rưng rưng nắm lấy tay anh. “Mộ Yến Thần...”

Trái tim của cô giống như bị một con dao đâm vào, rất nhanh sẽ chết đi.

Bàn tay nhỏ bé lạnh buốt chạm được bàn tay của anh, toàn thân của Mộ Yến Thần liền chấn động!!

Cho đến giờ phút này trái tim gần như mới được hồi phục, không hề đóng băng như lúc nãy nữa, ánh mắt của Mộ Yến Thần bắt đầu run rẩy kịch liệt, một tay ôm lấy cô, tràn đầy thương tiếc mà ôm cô vào trong lòng, nâng mặt cô lên, mới phát hiện cô đã cắn nát đôi môi của mình, cơ thể vẫn chưa mất đi khí lạnh, run lấy lấy, anh cúi đầu hôn lên môi của cô, liền bị nhiệt độ lạnh cóng trên đó làm cho lòng đau thắt lại!!

Anh trần trọc, đổi lại góc độ khác mà hôn cô, thể nghiệm và quan sát từng tổn thương, uất ức của cô, xương ngón tay bởi vì dùng sức mà khê trắng bệch, hận không thể dụi cô vào trong cơ thể của mình!

Hai mắt Lan Khê lại tràn đầy nước mắt, dựa vào cơ thể ấm áp của anh, quay mặt đi: “Không cần....”

Cô cảm thấy mình rất bẩn, tắm nước lạnh lâu như vậy, mà cô vẫn cảm thấy mình rất bẩn!!

Ngón tay dài của Mộ Yến Thần giữ chặt cái ót của cô, hôn sâu hơn, cắn nuốt sạch sẽ tiếng rưng rưng nước nở nghẹn ngào của cô.

“....” Lan Khê phát hiện cơ thể bắt đầu rục rịch, thuốc lại bắt đầu phát tác, cô bắt đầu không tự chủ được mà ngênh hợp với anh, thậm chí cảm thấy không đủ, hai tầng lửa và băng hành hạ đến nỗi cô sắp điên lên rồi!!

212. Chương 212: Bị Ép Đến Hồng Mất

Nói xong anh hung hăng buông Kiều Khải Dương ra!

Kiều Khải Dương bị tác dụng của thuốc và cảm giác đau đớn hành hạ đến hồng mất, không còn chút hơi sức nào để phản kháng, đây cũng là lần đầu tiên trong đời này bị người khác chinh đến mức chặt vật như vậy! Xấu hổ tràn đầy lồng ngực của anh, nhưng lại không thể làm gì được, chỉ có thể ở trần trọc khổ sở trên mặt thảm.

Thấp thoáng trong đầu, là câu nói kia của Mộ Yến Thần. . .

Vậy chúng ta cứ nhìn xem, tôi có cho nổi hay không!!

Phía trên mặt biển xanh ngắt là bầu trời bao la mù mịt, gió biển đang lạnh lùng thổi trên mặt biển, một người đàn ông bất chấp gió lạnh chạy về phía chỗ làm việc tạm thời xây dựng bên bờ biển, không để ý những ánh nhìn từ bốn phía đang bận rộn xử lý đồng hồ nát hỗn loạn ở hiện trường sự cố, trên mặt là vẻ khùng hoảng đi tới bên cạnh một cô gái toàn thân cao quý ưu nhã, che ở bên tai cô ta nói mấy câu.

Gió biển thổi mạnh khiến câu nói cũng bắt đầu vỡ vụn, trong tay Nhan Mục Nhiễm nắm một cây bút đột nhiên run lên, rơi xuống lớp bùn cát ở dưới chân!

Cô ta cũng không có thời gian để quan tâm, đôi mắt xinh đẹp trừng lớn nhìn chằm chằm người đàn ông ở trước mặt!

Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta bị cảm giác hít thở không thông làm cho tái nhợt, như bị cái gì đó nghiền qua.

“William? Anh nói người chạy tới là William?” Dường như cô ta không tin, run giọng hỏi.

Người đàn ông lui về sau một bước, khuôn mặt xám như tro tàn: “Đúng vậy, sau đó tôi đã hỏi những người ở tổng bộ, bọn họ nói ngay sau khi ngài và những người của Mộ tiểu thư đến Los Angeles, trong ngày hôm ấy, William tiên sinh đã đến, về sau, khi sự việc kia xảy ra bọn họ cũng theo dõi, nhưng mà không có bất cứ động tĩnh gì tỏ ra muốn nhúng tay kiểm soát!”

Động tĩnh?

Trên mặt Nhan Mục Nhiễm thoáng hiện lên một nụ cười khó coi, trong lòng lạnh thành băng!

Trước khi sự việc kia xảy ra cô đã dự đoán trước, cho dù bùng nổ ra ngoài cũng không nhất định sẽ kinh động đến Mộ Yến Thần, anh tỉnh táo như vậy không có khả năng vì chuyện này mà phân tâm, hơn nữa, khoảng cách giữa nơi này và Manchester xa như vậy, dù cô thật sự muốn động tay động chân một chút thì cũng ngoài tầm tay của anh!

Nhưng mà không nghĩ tới.

Cô thật sự không ngờ anh lại phải người đã đi theo bên cạnh anh hơn mười năm - William tới đây theo Mộ Lan Khê!

Chẳng lẽ anh đã phát hiện ra cái gì đó? Hay William tới Los Angeles chẳng qua là đúng lúc có việc gì đó?

Nhan Mục Nhiễm đứng không vững.

Ném tài liệu của dự án bờ biển vào trong công trường cô ta xoay người rời đi, dùng giọng nói run rẩy hỏi: “Vậy rốt cuộc bọn họ có xảy ra quan hệ hay không?”

Sắc mặt người đàn ông cứng đờ.

“Tôi đang nói chuyện với anh đó! Chẳng lẽ không có ai nhìn rõ ràng rốt cuộc tình huống bên trong như thế nào sao? !” Cô ta tức giận gào to.

Người đàn ông nhắc chân đuổi theo cô ta, lúng túng nói: “Chúng tôi không thể tới kịp để xem. Cả khách sạn cũng đã bị Mộ tiên sinh khống chế, một giờ trước, anh ta cũng đã đến Los Angeles.”

Gió biển gào thét ở bên tai, đầu óc Nhan Mục Nhiễm lại ong ong, cái gì cũng nghe không thấy.

Cô đi trên bờ cát, ngay cả hạt cát dưới chân cũng không kịp phủi sạch, đạp lên giày cao gót đi tới bãi đậu xe.

Mỗi một bước đi đều có cảm giác như kim châm, giống như việc cô yêu Mộ Yến Thần mấy năm nay vậy, trong lòng lúc nào cũng đau đớn như bị xé rách, dường như cô làm thế nào cũng không thể lay chuyển anh một chút nào, cho tới bây giờ, cô cũng không muốn làm cho bản thân trở nên xấu xa như vậy, cũng là do anh ép. Là anh ép cô đến một chút đường lui cũng không có! !

.

Gió lạnh đang rít gào, thổi mạnh khiến đầu Nhan Mục Nhiễm đau như muốn nứt ra.

Cô chạy đến một nhà khách nhỏ bên cạnh khách sạn, bên trong có người giúp cô theo dõi toàn bộ quá trình của sự việc vừa mới xảy ra, cô đi vào liền có người trầm giọng gọi cô: “Cô Nhan!”

Nhan Mục Nhiễm lạnh lùng ném găng tay đi, đẩy những người đang vây trước máy theo dõi ra, hai mắt sững sờ nhìn chằm chằm vào màn hình.

Đoạn băng được tua lại, thấp thoáng có thể nhìn ra mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, còn nhìn thấy cảnh Mộ Yến Thần vung tay với Kiều Khải Dương, màn hình lại trở về hiện tại, cô nhìn thấy Mộ Yến Thần đi vào phòng của Lan Khê! !

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên căng thẳng.

“Đi ra ngoài.” Trong chớp mắt, Nhan Mục Nhiễm ý thức được tiếp theo sắp xảy ra chuyện gì, bờ môi đỏ trở nên trắng bệch phun ra hai chữ.

Ánh mắt trở lên lạnh lùng và khắc nghiệt, cô hướng về phía sau quát lớn một tiếng: “Tất cả đều đi ra ngoài cho tôi! !”

Mấy người đàn ông hai mắt nhìn nhau, rồi rít bỏ lại máy theo dõi và công cụ ở bên cạnh, đi ra ngoài.

Nhan Mục Nhiễm chán nản ngã ngồi ở trên ghế, trong đôi mắt xinh đẹp là cảm giác đau đớn như có cái gì đó bị nghiền nát, cảm giác chua xót dâng trào, gắt gao nhìn chằm chằm xuất hiện hình ảnh trên màn hình.

. .

Mộ Yến Thần chậm rãi đi về phía giường lớn, cởi caravat và áo khoác ra, cúi đầu dịu dàng ôm lấy người đang khổ sở nằm trên giường, hai cánh tay mềm mại quấn lên cổ của anh, cuốn lấy thật chặt, hình như anh cũng vui vẻ chịu đựng, vừa dịu dàng dụ dỗ cô vừa trần trọc hôn, bàn tay thăm dò vào trong chăn mạnh mẽ xoa nắn cô ấy.

Nhan Mục Nhiễm đỏ mặt, cũng không phải là xấu hổ, cũng không phải là tức giận, mà là đau đớn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt Trái tim đau đớn như bị lắng trì, như bị dao cắt! ! !

Cô chưa từng bắt gặp một Mộ Yến Thần như vậy.

Chưa từng có.

Bốn năm trước ở thành phố C, lần đầu tiên gặp Lan Khê ở trong nhà họ Mộ, nhìn thấy bọn họ cùng xuất hiện, cùng lắm là cô cảm thấy có một chút quý dị, cho dù là nhận thấy giữa bọn họ có tình cảm vượt quá mức tình anh em, thì cũng chỉ là dừng lại trong suy nghĩ của chính cô mà thôi!

Mà lần này sau bốn năm, cô vẫn luôn ở bên cạnh Mộ Yến Thần, nhìn anh ở trên thương trường uy phong một cõi, nhìn anh bàn mưu tính kế, nhìn anh máu lạnh vô tình hung hăng đánh bại đối thủ! Khiến đối thủ không hề có sức kháng cự!

Đối với phụ nữ anh không tỏ ra hứng thú cho lắm, cô cho rằng những lời này là để ám chỉ tất cả mọi người!

Nhưng thì ra không phải anh không cần tình yêu, mà anh chỉ không muốn Nhan Mục Nhiễm cô thôi! Đối với cô, anh lạnh lùng vô tình biết bao nhiêu, đối với Mộ Lan Khê lại từng ấy dịu dàng thân mật!

Sự tương phản mãnh liệt này kích thích thần kinh của cô, Nhan Mục Nhiễm cảm thấy huyết Thái Dương của mình đập thình thịch nhảy, mạch máu sắp vỡ nát.

. . .

Trong màn hình giám sát, quần áo của Mộ Yến Thần đã cởi ra, mơ hồ có thể nhìn thấy gò má lạnh lùng không hề có độ ấm của anh, trong đôi mắt cũng tràn đầy vẻ dịu dàng và ham muốn, thậm chí còn không hề có cảm giác sợ hãi. Chấn mông che lại cảnh xuân xinh đẹp của nửa thân dưới, lại làm cho người ta cảm thấy máu nóng sục sôi! Mộ Yến Thần cúi đầu hôn cô, từ chậm chạp đến kịch liệt bắt đầu tiến lên.

Trong đôi mắt Nhan Mục Nhiễm tràn đầy tia máu sắp vỡ tung, bàn tay để bên cạnh cũng bắt đầu phát run, cô trở mắt nhìn anh em bọn họ làm tình, khiêu chiến điểm mấu chốt về đạo đức và luân lý yếu ớt của cô ta, rốt cuộc cô ta chịu đựng không nổi nữa hét lên một tiếng, điên cuồng hét tất cả thiết bị giám sát xuống đất! ! cầm tất cả đồ đạc ở bên cạnh có thể đập được ném vào màn hình! ! Người ở bên ngoài chỉ có thể nghe thấy người ở bên trong đang nổi điên cùng tiếng thét chói tai, sợ hãi không thôi, nhưng không biết đang xảy ra chuyện gì.

“Cút . . . ! !” Cô ôm đầu gào thét.

“Mộ Lan Khê cô cút đi cho tôi . . . ! ! Cô thật đáng ghét! ! Khốn kiếp! ! !” Bàn tay run rẩy dùng sức, làn da trên bả vai cũng bị cào xước một mảng lớn.

Tại sao không yêu tôi?

. Mộ Yến Thần, tại sao anh không yêu tôi? ! ! !

Tác dụng của thuốc rất mạnh, xem ra người bỏ thuốc đã không tiếc lòng tăng thêm liều lượng.

Một cảm giác khoan khoái đồng thời kéo tới, chạy qua sống lưng, kích thích đại não trống rỗng, Mộ Yến Thần cuốn chặt lấy người đang run rẩy nức nở ở phía dưới, mạnh mẽ hôn lên bờ môi đang run lên của cô.

Liên tục mấy lần, rốt cuộc Lan Khê mệt đến mức ngủ mê mệt, nhưng dù đang ngủ cô cũng chau mày, dấu vết đỏ tươi và mồ hôi đầm đìa khắp người khiến người ta nhìn thấy mà động lòng không dứt, Mộ Yến Thần không nhịn được đau lòng cúi đầu hôn lên gò má của cô, giờ phút này sợ hãi và lo lắng ở trong lòng mới chậm chạp tràn ra.

Đúng vậy, nghĩ mà sợ.

Dù chuyện này cũng có thể giải quyết, cho dù về sau sẽ đề phòng nhiều hơn, nhưng lúc này đây cảm giác sợ hãi và hoang mang vẫn còn tồn tại.

Ở trong phòng tắm, sau khi tắm rửa qua loa rồi đi ra ngoài, William vẫn đứng ở đó như trước. Anh ta đang tiếp điện thoại, thấy Mộ Yến Thần đi ra thì giật mình, nói với người ở trong điện thoại hai ba câu liền cúp máy, nhắc chân đi về phía Mộ Yến Thần.

“Giới truyền thông bên Los Angeles đã biết ngài đến, cho nên hiện tại ở bên ngoài khách sạn toàn bộ đều là ký giả, rất rối loạn, người phụ trách của khách sạn bên kia cũng bị khống chế, nhưng tôi cảm thấy sẽ không ngăn cản được bao lâu, nếu có họ quá thì thật sự phải báo cảnh sát, nhưng mà tôi cảm thấy tất cả chứng cứ ngài muốn kiểm tra chắc chắn đã bị hủy rồi.”

“Anh đã hỏi qua người phụ trách ăn uống ở bên kia rồi hả?” Mộ Yến Thần liếc mắt nhìn cửa phòng khách sạn, cường ép bản thân mình thu hồi ánh mắt, lạnh giọng hỏi.

“Đã hỏi rồi, nhưng mà không ai chịu thừa nhận, màn hình giám sát bên trong hành lang khách sạn không có bất kỳ điều gì bất thường, xe thức ăn cũng đã bị phá hủy từ trước đó nên chúng tôi cũng không tra được cái gì.”

“Vậy thì đi bắt người dèn tội . . .” Ánh mắt Mộ Yến Thần thoáng lạnh lẽo, chậm rãi đi tới thang máy, người phía sau lập tức đi tới ấn xuống nút khóa, “Phía chính phủ sẽ giải quyết.”

Sắc mặt William thoáng chốc trắng bệch.

Đi theo Mộ Yến Thần lâu như vậy anh không thể nào không biết câu nói này có ý gì, do dự một chút rồi mới nhỏ giọng nói: “Nhưng mà Mộ tổng, tùy tiện buộc tội người ta có thể sẽ xử oan người tốt, hơn nữa, ngành ăn uống khách sạn và ngành nghề của Mộ tiểu thư thật ra cũng có nét tương đồng, nếu dính dáng đến vấn đề an toàn thực phẩm, nói thế nào thì sự nghiệp của một người đầu bếp sẽ không thể vực dậy nổi, cũng giống như bị phá hủy vậy!”

. . . như vậy có phải quá tàn nhẫn hay không? Trong ấn tượng của William, Mộ Yến Thần không phải người không có chừng mực như vậy.

“Đi làm đi.” Mộ Yến Thần lạnh giọng ra lệnh.

“Mộ tổng . . .” William chau mày chặt hơn, nhưng nửa chữ cũng không nói ra được.

Nhìn hồi lâu anh vẫn quyết định tin tưởng Mộ Yến Thần, đi vào thang máy cùng anh ấy, nhưng mà anh đoán không ra, rốt cuộc Mộ Yến Thần muốn làm cái gì.

213. Chương 213: Chột Dạ Cùng Sợ Hải

Lúc chạng vạng, quản lý khách sạn không chịu được nữa nên báo cảnh sát.

Tiếng xe cảnh sát vang dội phía dưới lầu khách sạn, các ký giả và truyền thông bùng nổ muốn biết chuyện gì xảy ra ở bên trong, phía bên kia lại không có ai hưởng ứng, tất cả vô cùng hỗn loạn.

Trong một khoảng thời gian ngắn từ xế chiều cho đến tối, Nhan Mục Nhiễm tâm tình hoảng loạn lái xe ra bờ biển suốt hai giờ liền, có mấy lần thiếu chút nữa đụng vào lan can ở ven đường, kích động đến độ muốn lao xe xuống biển ngay! Nhưng cô vẫn nhịn lại được. Quỷ thần xui khiến sao cô lại gọi điện thoại về nhà, nhưng sau khi bấm gọi xong thì cô mới chợt nhớ thời gian chen lệch, lại vội vàng tắt máy.

Nhưng điện thoại lại nhất quyết không tha cho cô .

Cổ nén nước mắt sắp tràn ra, cô nghe điện thoại: “Alo?”

“Nhiễm Nhiễm?” Một giọng nói ôn tồn vang lên.

“Mẹ.” Nhan Mục Nhiễm rất nhanh liền khóc, tay để trên tay lái run run.

“Mẹ đi rót nước uống, thấy điện thoại vang lên một tiếng rồi tắt, nên mẹ nghĩ là con, sao con lại gọi điện vào giờ này, xảy ra chuyện gì sao?” Mẹ Nhan nhíu mày mà hỏi.

Nhan Mục Nhiễm cắn môi, cắn đến nỗi môi sắp nát ra, cố gắng ép mình đè nén chua xót trong lòng xuống, không muốn để lộ ra dù chỉ một chút !

“Con không sao, mẹ, ” Giọng cô khàn khàn, “Con quên mất giờ bên đó, con chỉ muốn hỏi ba có khỏe không, cho nên mới điện thoại về. Bây giờ con đang ở Los Angeles, mấy ngày nữa sẽ về, mọi người đừng lo lắng.”

Mẹ Nhan thở dài.

”Nhiệm Nhiệm, con ở đâu cũng được, chỉ cần con bình an thì cha mẹ cũng yên tâm rồi. Thế nào, giờ này sao con không ở công ty, không ở cùng

với Yến Thần sao? Bốn năm trước con nói muốn tới nước Mỹ để tìm nó, mẹ và cha con đã phản đối, nhưng con lại không chịu nghe, còn cãi nhau với cha mẹ một trận ầm ĩ rồi bỏ đi, mẹ với cha con lo lắng cho con như thế nào con có biết không? Cha mẹ vất vả chờ đợi suốt bốn năm con mới trở về nước, vậy mà lại cố tình ở thành phố A xa như vậy, thế thì về hay không về cũng có khác gì nhau đâu? Cha con còn tưởng con về nước là để kết hôn, tưởng là sau bốn năm thì hai con cũng tu thành chánh quả, dù sao xã hội bây giờ đâu có cô gái nào chờ một người đàn ông rơ rã bốn năm như vậy? Rốt cuộc cậu ta không hài lòng về con chỗ nào chứ? Nhưng mà Nhiệm Nhiệm...”

“Mẹ...” Nhan Mục Nhiệm cắt lời bà, cười khổ, “Mỗi lần con gọi điện về mẹ đều nói với con những lời này, nếu cứ như vậy thì sau này con sẽ không dám gọi về nữa đâu, con chỉ mới 29 tuổi mà thôi, ở nước ngoài như vậy là chưa già đâu.”

“Còn không già?” Mẹ Nhan nâng cao giọng nói, “Vậy bao nhiêu mới là già hả, con nhìn con gái chú Niếp đi, cũng hơn ba mươi mới đính hôn, đính rồi lại không chịu kết, mấy đứa trẻ các con rốt cuộc là muốn làm loạn đến mức nào đây...”

“Mẹ,” Nhan Mục Nhiệm bắt đầu, “Con có điện thoại, hơn nửa đêm rồi mẹ đi ngủ trước đi, đừng quan tâm chuyện của con, có cơ hội con nhất định sẽ cùng Yến Thần trở về thăm hai người, như vậy có được không?”

“Con...” Mẹ Nhan cứng họng, hồi lâu nói, “Tốt lắm, con cũng chú ý thân thể.”

Lại hàn huyên đôi câu rồi mới cúp điện thoại.

Gió biển thổi phất vào làm mái tóc xộc xệch, sợ hãi cùng lo lắng trong lòng Nhan Mục Nhiệm vẫn không có cách nào mất đi được, mặc dù đã đi vào đường lui rất tốt nhưng vẫn thấy chột dạ, cô nhìn vào kính xe để xem bộ dạng của mình, lớp trang điểm tinh xảo đã hơi mất đi.

Mặc kệ như thế nào, cô cũng nên đổi mặt rồi.

Hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên lạnh, mở túi lấy đồ trang điểm ra dặm lại, rồi lái xe chạy về hướng khách sạn.

Không ngờ vừa mới tới khách sạn liền gặp cảnh tượng như thế này.

Xe bị vây đến nước chảy cũng không lọt, cuối cùng William phải ra mặt phất người dẫn cô đi vào.

“Sao vậy? Ở đây làm gì mà nhiều người vây kín đến thế? Xảy ra chuyện gì?” Nhan Mục Nhiệm cố ý xuống xe làm bộ như giật mình hỏi.

William ngược mắt, liếc nhìn cô.

Khóe miệng nâng lên nụ cười nhạt, anh ta nói thật nhỏ: “Đã xảy ra chút chuyện, nhưng mà Mộ tiên sinh chạy tới, cũng coi như đã giải quyết được.”

Ánh mắt Nhan Mục Nhiệm càng thêm kinh ngạc: “Yến Thần? Anh nói anh ấy tới nơi này?!”

William chỉ cười không nói, làm ra dấu tay dẫn dắt cô đi vào.

Lúc bước vào thang máy đi lên, một bên cửa của phòng làm việc của khách sạn được mở ra, tiếng huyền não ở trong đại sảnh dừng mãi lao ra –.

“Không phải là của tôi, thật sự không phải là tôi, tôi không có làm!” Một người đàn ông trung niên vẫn còn mặc đồ đầu bếp, trên áo trắng vẫn còn vấy mỡ, ánh mắt hoảng sợ giải thích, “Tôi không hề biết hai vị khách này, lương thực của chúng tôi đều trải qua mấy vòng kiểm nghiệm để chắc chắn là không có thể có vấn đề, tôi cũng không bỏ thuốc vào trong đó, mấy người không thể vu oan cho người tốt!!”

Ánh mắt cảnh sát lạnh lùng: “Chúng tôi chỉ thu thập chứng cứ để điều tra, tiên sinh, xin phối hợp.”

“Mấy người hãy làm cho rõ ràng!! Tôi là đầu bếp đỉnh nhất nước Mỹ này!! Tôi có đạo đức nghề nghiệp!! Tôi muốn gọi điện thoại cho luật sư của tôi, tôi không có làm những chuyện này....” Mắt của người đàn ông trung niên hồng hồng, găm thét, giấy dựa rồi thở hổn hển.

Cả đại sảnh vang vọng tràn đầy tiếng anh, Nhan Mục Nhiễm nghe thấy liên kinh hồn bạt vía.

Ánh mắt của cô quét về phía William.

Ánh mắt sắc của William nhân nhậ, giống như là không mấy liên quan gì tới mình vậy, không cần biết người đàn ông kia có phải bị oan uổng hay không, chỉ cần cự tuyệt không nhận thì cũng không có biện pháp, phải có người đứng ra gánh trách nhiệm, dù sao người có can đảm ở trong Los Angeles này chọc vào người của Mộ Yến Thần, thật đúng là không nhiều lắm.

Thấy ánh mắt quá mức thiết tha của cô, William tốt bụng hỏi: “Nhan tiểu thư, cô biết vị tiên sinh kia sao?”

Mí mắt Nhan Mục Nhiễm đột nhiên giật, sắc mặt biến đổi: “Anh nói bậy cái gì đó?!”

Sau khi thốt ra những lời này cô liền phát hiện giọng điệu của mình quá nặng, trong nháy mắt lúng túng hạ xuống, vén mấy sợi tóc ra phía sau tai: “Ý của tôi là tôi không thể nào quen những người phạm pháp được.... William, Yến Thần ở nơi nào? Chúng ta nhanh đi tới đó đi.”

William bình tĩnh nhìn cô hai giây, cười nhạt, mang cô đi về phía trước.

214. Chương 214

Nhan Mục Nhiễm kịch liệt run rẩy! !

Một dòng khí lạnh từ sống lưng truyền tới , cả người của cô cứng đờ, nếu như có một tấm gương ở đây thì nhất định gương mặt của cô lúc này trắng bệch y như quỷ! !

—— Người nào gây ra tội? Mà cô lại có dũng khí, có can đảm, dám lấy cái dũng khí đó để hại người của tôi?”

“Yến Thần.” Nhan Mục Nhiễm rưng rưng kêu lên hai chữ.

Mộ Yến Thần lại cười nhạt, không đợi cô trả lời, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cằm của cô, sức lực đó giống như là muốn đem cằm của

bóp thành từng mảnh vụn, khàn khàn nói: “Sau khoảng thời gian này cô cứ nghỉ ngơi đi. DiglandY—ork cho tới bây giờ không hề thiếu tình anh, đủ cho cô nghỉ dài hạn, khi cô rảnh rồi rồi —— hy vọng có thể hiền lành một chút.”

Giọng nói kahn2 khàn lượn lờ như sương, lộ ra lạnh lùng và nguy hiểm, sát khí nồng đậm, giống như cô chỉ cần động chạm một cái thì sẽ ngã vào vực sâu vạn trượng!

Nói xong Mộ Yến Thần lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, thu tay lại, xoay người đi ra cửa.

“Yến Thần.” Nhan Mục Nhiễm bị lời nói của anh làm cho hoảng sợ.

Anh nói cho cô nghỉ dài hạn, muốn cô đi “Nghỉ ngơi” .

Cái này giống như một bàn tay vô hình, trong nháy mắt đẩy cô rời xa anh vạn dặm! Trừ quan hệ công tác ra, cô không có cách nào để đến gần anh được, cô không cần như vậy! ! Tuyệt đối không cần! !

“Yến Thần!” Nhan Mục Nhiễm nhào tới cửa vọng tưởng ngăn anh lại, nhưng chỉ nhận được một tiếng đóng cửa cái “Bốp!”, Lòng của cô không ngừng kích động! Cô đột ngột mở cửa chạy đi, ở trong hành lang trên lầu hét to: “Anh muốn đi đâu? ! !”

Hai mắt ướt sũng nước kịch liệt rung động, Nhan Mục Nhiễm cảm thấy giờ phút này nếu như không gọi anh lại, thì cô sẽ vĩnh viễn mất đi anh! !

Giày cao gót đập trên tấm thảm cao quý, lão đảo, nhếch nhác suýt nữa ngã xuống.

Bóng lưng cao ngất Mộ Yến Thần chậm rãi dừng lại.

Ưu nhã nghiêng người, anh giơ tay xem đồng hồ, ánh mắt trở nên dịu dàng, không nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Cô ấy tỉnh lại rồi, tôi đi chăm sóc cô ấy.”

Trái tim của Nhan Mục Nhiễm nhũn ra, một lần nữa giống như bị búa tạ đập vào người! !

Cả tầng lầu yên tĩnh, Mộ Yến Thần mặt không thay đổi xoay người đi vào thang máy, vền vền để lại cho Nhan Mục Nhiễm một mình đối mặt với sự lạnh lẽo, ngón tay của cô run rẩy, muốn nắm lại nhưng không thể nắm được! !

Bên trong căn phòng Xóc xếch, ngọn đèn nhỏ ở đầu giường vắng vẻ mà lộ ra .

Chậm chạp tỉnh lại mất đến vài phút, Lan Khê miễn cưỡng chống lấy thân thể ngồi dậy, đưa mắt nhìn khắp căn phòng bừa bãi, khuôn mặt nhỏ nhắn tự nhiên trắng bệch, trong lòng cuồn cuộn gay gắt.

Đầu đau muốn nứt ra, cộng thêm thân thể bủn rủn không chút hơi sức.

Cô nhìn thấy, trên người mình không mảnh vải che thân, chỗ giữa hai chân cũng rất chua xót chứng minh màn hoan ái kịch liệt vừa rồi không phải là mơ, chỉ là cô không rõ ràng lắm, cô thật sự không rõ ràng lắm, người kịch liệt trong mơ với cô rốt cuộc có phải là Mộ Yến Thần hay không.

“ ” U姆 một tiếng, cô che cái trán, cả người khê run.

Bởi vì trí nhớ còn sót lại ở trong đầu cô, là cô ở trong lòng của Kiều Khải Dương, ngoài cửa có ai đó xông tới, ánh mắt quỷ dị giấu sau cái kính nhìn cô!

Như có gánh nặng ở trên lưng, làm cô cảm thấy rất nhọc nhã.

Cô mơ màng nhìn thấy Mộ Yến Thần ở phía sau, bóng dáng và hơi thở của anh rất rõ ràng, nhưng cô không dám xác định, đến cùng là có phải hay không.

Cửa truyền đến âm thanh nhè nhẹ, có người cầ thẻ mở cửa.

“——! !” Lan Khê trợn to mắt, vội vàng lấy chăn che cơ thể của mình lại!

Một bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi chậm chạp đi tới, lúc nhìn thấy anh, ánh mắt của Lan Khê không khỏi run lên bằng bạc!

Ánh mắt của Mộ Yến Thần không hề lạnh nhạt mà lại trở nên nhu hòa, mãi cho đến đi tới trước mặt cô, thì cô vẫn chưa hoàn hồn lại.

“Mệt đến mức không muốn nói chuyện?” Giọng nói trầm thấp từ chậm rãi phát r, Hai cánh tay của Mộ Yến Thần chống ở hai bên người cô, đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Lan Khê kinh ngạc, mở miệng nói: “Mộ Yến Thần. Sao anh lại ở đây?”

Anh liếc nhìn cô một cái, khóe miệng nâng lên nụ cười nhạt: “Có lẽ là do biết em quá nhớ anh, cho nên anh mới tới đây.”

Lan Khê chỉ cảm thấy cảnh tượng ấm áp này không chân thật chút nào.

Cô đưa tay sờ sờ mặt của anh, quả nhiên là nóng, thật, đáy mắt ấm áp trong nháy mắt dâng trào, trong lồng ngực đầy chua xót, cô buông ra chăn, hai cánh tay mềm mại quấn lên cổ của anh, run rẩy ôm chặt anh.

Mộ Yến Thần cũng ôm chặt cô, hơi lạnh trong không khí thấm lên da thịt trần truồng, anh nhìn lướt qua trên lưng những vết hôn loan lỗ trên người cô, ánh mắt nóng lên, kéo chăn che cho cô, tránh cho cô bị cảm lạnh.

Lan Khê ôm anh, nước mắt nóng bỏng rơi tằm tã trong cổ anh, quần chặt không bỏ ra được.

“Tốt lắm. Không sao.” hơi thở ấm áp của Mộ Yến Thần len lỏi trong tóc cô, giọng nói ám ảnh dịu dàng khuyến khích.

Cảm xúc của Lan Khê rất lâu mới bình tĩnh lại được.

“Bây giờ mấy giờ rồi?” Giọng nói của cô gay gắt.

“Hơn tám giờ, ” Mộ Yến Thần vén mấy sợi tóc xoắn xết của cô ra sau gáy, “Đói bụng chưa? Có muốn ăn gì không?”

215. Chương 215: Làm Theo Kế Cũ

Đi ra cửa phòng tắm, cô tìm máy sấy tóc, quét mắt một vòng đến ghế sa lon, thấy Mộ Yến Thần đang ngồi ở đó đọc báo.

Lan Khê kinh ngạc, đột nhiên có phần không chắc chắn, anh bởi vì công việc nên bất ngờ thay đổi hành trình bay trở về Los Angeles, lại thấy cô và Kiều Khải Dương đây đây, nếu như không phải là William chạy tới kịp thời, có lẽ cô.

. . . đợi chút, William? !

Mộ Yến Thần đang lật xem tờ báo, đột nhiên một đôi dép bằng vải bông xuất hiện ở trước mắt, ngược mắt lên đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn vừa được tắm rửa xong, xinh đẹp không tỳ vết như núi rừng sau cơn mưa của cô.

Nắm chặt máy sấy trong tay, Lan Khê do dự nói: “Trong khoảng thời gian anh đi công tác, có phải anh vẫn để William đi theo em đúng không?”

Vấn đề này, cô cũng chỉ vừa nghĩ đến, cũng không chắc chắn lắm.

Mộ Yến Thần nhìn vẻ mê mang trên mặt cô, ánh mắt mềm mại, thản nhiên nói: “Em không thích à?”

Trong lòng Lan Khê đột nhiên khẽ chấn động!

Giống như dây đàn đã được cất giấu đột nhiên bị lay động, cũng không thể nói rõ là cảm giác gì, rất kỳ quái, cô không thể hiểu tại sao Mộ Yến Thần phải làm như vậy, nhưng mà nếu như hôm nay sự việc hôm nay không có anh sắp xếp trước, cô có thể sẽ thật sự.

Mộ Yến Thần để tờ báo xuống, ánh mắt lạnh nhạt như nước, ý bảo cô tới đây.

Lan Khê nhu thuận đi tới, lệ thuộc tựa sát vào ngực của anh.

“Em nghĩ mai cũng không nghĩ ra, rốt cuộc là ai đã bỏ thuốc vào trong bữa trưa? Tại sao chứ? Rốt cuộc đối phương muốn làm gì?” Cô khẽ lẩm bẩm, trong đầu có quá nhiều chuyện quanh quẩn, nghĩ tới là khẽ nhức đầu, đột nhiên có một tia chớp bỗng hiện lên trong đầu, cô nhớ tới buổi trưa hình như chỉ có cô cùng Kiều Khải Dương ở trong phòng.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Lan Khê phụ nhận suy nghĩ đó.

Không, không phải là Kiều Khải Dương.

Cô nhớ đến lúc ấy trước khi anh ta mất tỉnh táo, anh còn hỏi qua cô có cảm thấy bất thường hay không.

“Chuyện này đã kinh động đến phía cảnh sát, họ đang điều tra. . . anh cũng sẽ điều tra ra kết quả cho em.” Mộ Yến Thần tựa vào trán của cô, chậm rãi nói.

Lan Khê sưng lại một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ trắng bệch, đột ngột hỏi một câu: Mộ Yến Thần, nếu như em thật sự bị vấy bẩn, anh còn có muốn em hay không?”

Câu nói này vừa nói ra khỏi miệng, cô liền hối hận.[Truyện được đăng chính thức tại Diễn-đàn-L3-Quý-Đôn]

Khuôn mặt nhất thời hồng đến nóng bỏng, cô rất muốn cắn đứt đầu lưỡi của chính mình! Khi không lại nói ra giả thiết như vậy khiến cô rất khó chịu, cô thể nhưng lại say đắm đến mức quên mất mối quan hệ của hai người, giữa bọn họ không hề có vĩnh viễn, tại sao cô có thể dùng vấn đề này để làm khó anh?

Nghĩ rằng cô sẽ muốn từ trong ngực anh lui ra ngoài, Mộ Yến Thần lại vòng chặt tay không cho cô nhúc nhích.

Lan Khê đỏ mặt, nhẹ nhàng ngược mắt nhìn anh một cái, có chút mùi vị u oán.

“Nếu như mà anh cũng không cẩn thận đụng vào những người phụ nữ khác thì sao? Em còn muốn duy trì mối quan hệ với anh hay không?” Mộ Yến Thần cúi đầu đối diện với gương mặt của cô, ánh mắt thâm thúy giống như một cái động sâu không nhìn thấy đáy.

Hô hấp của Lan Khê cứng lại: “Mộ Yến Thần, anh không thể dùng vấn đề như vậy để trả lời vấn đề. . . .”

“Nói đi . . .” anh ngắt lời của cô, ánh mắt thâm sâu, “Em có thể hay không?”

Lan Khê cố kìm nén cảm giác khó chịu trên mặt, mặc dù oán hận nhưng lại không nỡ buông tha.

“Em xem, em cũng giống anh, không phải sao?” Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Mộ Yến Thần quanh quẩn ở bên tai, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve cằm của cô, “Lan Khê, anh yêu em, cho nên anh sẽ không làm thế.”

Tựa như lần đó anh lầm tưởng cô có con với người đàn ông khác, lòng của anh đau như cắt nhưng vẫn không nỡ trách cứ cô phạm sai lầm, dù sao đó cũng không phải là lỗi . . . ai bảo mày bỏ đi để lại cô cô đơn một mình ở Trung Quốc? Ai bảo mày làm tổn thương cô? Ai bảo mày bất tài, không thể khiến cô yên tâm, bảo vệ cô một cách chu toàn?

Nghe thấy câu nói đơn giản của anh, hốc mắt Lan Khê ảm áp, trong lòng có một cảm giác cảm động khó nói lên lời, đột nhiên cô rất muốn quay trở về là cô của bốn năm trước, trái tim không có khúc mắc, đơn thuần thiện lương, quá chú tâm lệ thuộc vào anh, hăm mộ anh, dùng trái tim chân thành, nóng bỏng nhất để đổi lại tình yêu khắc cốt ghi tâm của anh.

Hai cánh tay quấn lên cổ của anh một lần nữa, vùi sâu vào hõm cổ của anh.

Trong đôi mắt vẫn bình tĩnh của Mộ Yến Thần xuất hiện một vài tia máu, ngón tay có phần cứng rắn kéo cô từ trong hõm cổ của mình ra, môi mỏng bá đạo in lên bờ môi của cô, cạy mở hàm răng của cô ra, ra, cùng cô kích tình triền miên.

Hơi lạnh vào cuối thu ở Los Angeles, giữa cơn triền miên lộ ra chút cảm giác xao động.

Sau khi thu xếp xong tất cả một cách thỏa đáng cũng đã sắp chín giờ, Lan Khê chạy ra đóng cửa sổ, thấy ở phía dưới phần lớn là nhà báo và cảnh sát vây quanh, nhúu mày ngoái đầu lại nhìn anh: “Phía dưới bị chặn, chúng ta ra ngoài bằng cách nào ạ?”

Mộ Yến Thần lấy thẻ mở cửa phòng ra, đi tới ôm cô vào trong ngực: “Đi ra ngoài từ cửa sau.”

216. Chương 216: Vô Tình Tiết Lộ

Cả con đường ồn ào, náo nhiệt, người trong ngực nở nụ cười với lúm đồng tiền ngọt ngào, làm Mộ Yến Thần không khỏi hoảng hốt nhớ lại cảnh tượng bốn năm trước.

Năm đó, mùa đông ở Los Angeles lạnh đến thấu xương, giống y như một kíp nổ, không hiểu sao Mạc Như Khanh lại đến đây, sau khi về nước, một loạt chuyện không ngừng kéo đến, người lý trí như Mộ Yến Thần,

cũng không tránh khỏi ngã gục, nếu như lúc đầu, mối quan hệ của bọn họ có thể lờ dỗi nhau thêm chút nữa, thì có phải sẽ không xảy ra những chuyện ác liệt như thế này?

Bất quá chỉ là tình yêu không được cho phép mà thôi, càng về sau thì càng bị ép sát, thậm chí còn đem cả mạng người ra để đùa giỡn?

Thoáng chốc những tia máu đỏ hăng lên trong ánh mắt.

Môi mỏng của Mộ Yến Thần lạnh lùng mím lại, người ở trong ngực hơi động đậy một cái là anh biết ngay, siết chặt tay của cô lại, kéo cô sát vào mình hơn nữa!

Lan Khê không hiểu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa ra nhu hòa: “Anh, em muốn đi nhìn dòng sông.”

Lúc này Mộ Yến Thần mới hồi hồn.

Ngưng thần liếc mắt nhìn những cửa tiệm tinh xảo ở quanh dòng sông, anh chủ động dắt cô qua, bước đến mở cánh cửa làm nó phát ra tiếng “Rắc rắc”, mặc dù nhỏ nhưng vẫn có thể thấy được cảnh vật.

Lấy một ít điểm tâm cùng với một ly sữa nóng đưa cho cô, hai tay của Mộ Yến Thần chống lên bàn: “Ở đây chờ nh một lát.”

Lan Khê ngẩn ra: “Anh muốn đi đâu?”

Mộ Yến Thần đang muốn rút người ra thì dừng lại, cúi người cách cái bàn hôn cô một cái, trong nháy mắt, toàn thân Lan Khê cứng đờ, nghe thấy có người ở trong tiệm huyết gió ồn ào lên, mặt không khỏi đỏ lên!

“Anh đi một chút rồi quay lại ngay.” Anh nói thật nhỏ, vuốt ve mấy sợi tóc của cô.

Đêm sương rét giá.

Quét mắt một cái, có một chiếc xe đậu lại ngay ngã tư, nơi ồn ào này dường như không hợp với bờ sông nhỏ bé, môi mỏng của Mộ Yến Thần nhàn nhạt mím lại, trong con ngươi lộ ra một tia sát khí, bóng dáng mạnh mẽ rần đi về phía bên này.

Đèn xe sáng lên rồi chợt tắt, âm u chiếu lên mặt nước làm cho người ta không khỏi sợ.

Người ngồi ở ghế sau thông qua cửa sổ xe có thể thấy được một bóng người đang đi đến, hô hấp nhất thời biến mất mấy giây, cô dùng khăn quàng cổ, đeo mắt kính che lại ánh mắt sợ sệt, nhanh chóng giấu máy chụp hình ra phía sau, hốt hoảng mà dùng tiếng anh nói nhỏ: “Đi. Chúng ta đi nhanh lên, nhanh lên một chút, lái xe đi ngay! !”

Tài xế ngẩn ra.

Mới vừa còn nghe vị tiểu thư này nói muốn dừng lại đây một lúc, nghe ý của cô thì hình như còn muốn xuống xe, nên ông mới tắt máy, bây giờ thấy đám người chật chội, đi tới cũng không được, quay lại thì càng thêm nguy hiểm, hơn nữa, đường ở bờ sông nhỏ như vậy đâu có dễ mà quay đầu?

“Vị tiểu thư này.” Tài xế cau mày.

“Tôi nói ông mau chóng lái xe trở về ông có nghe không! !” Cô hoảng hốt hô, mắt thấy Mộ Yến Thần càng lúc càng gần! !

Tài xế bất đắc dĩ, nắm chặt tay lái nói: “Tiểu thư cô có ổn không.”

Đang nói thì chợt có một bóng đen xuất hiện che hết tầm nhìn, tài xế thấy có một bóng dáng đột ngột đi tới bên cạnh xe, một cánh tay lạnh lùng chống trên mũi xe, cúi người đưa mắt nhìn vào cửa xe ——

Anh mở miệng nói câu đầu tiên, là ngoại ngữ, nghe không hiểu. Nhưng nghe rất giống với tiếng Trung.

“Đi theo tôi bao lâu rồi?”

Giọng nói trầm thấp từ tính rất êm tai, trong con phố sầm uất này y như bị nhấn chìm trong giọng nói của anh, từng câu từng chữ nghe vào rất kin người.

Người phụ nữ cúi thấp đầu, cách khăn quàng cổ che miệng lại, cả người run rẩy!

Cảm giác bị bắt quả tan tại chỗ, giống như người trong tối không dám lộ đầu ra ngoài sáng, lại đột nhiên bị một giọng nói đâm thẳng vào tim! ! Kinh sợ, kinh người.

“Tiên sinh, tôi nghĩ ngài nhận nhầm người rồi.” Cô run giọng dùng tiếng anh đáp lại.

“Nhan Mục Nhiễm ——” Mộ Yến Thần lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, chậm rãi nói ra ba chữ, “Là tôi nhận nhầm cô, vậy sao?”

Cả người Nhan Mục Nhiễm được che phủ rất dày, không nhịn được toàn thân cũng run rẩy! !

Chuyện cho tới lúc này, cô không thể nào nói dối được nữa!

Tay run rẩy tháo mất kính xuống, sắc mặt tái nhợt lộ ra khỏi chiếc khăn quàng cổ, nhu hòa mà đau thương nhìn về phía anh, khàn khàn nói: “Yến Thần, thật xin lỗi.”

Tay nhẹ nhàng nắm lấy khăn quàng cổ, “Thật xin lỗi, những lời anh nói ở khách sạn làm em không thể nào chấp nhận được, em muốn nói với anh rằng em không muốn nghỉ phép, cầu xin anh đừng bắt em rời khỏi DiglandYork, nhưng mà anh lại đi nhanh như vậy, em không thể nói được——” Nhan Mục Nhiễm nhẹ nhàng nhìn về phía anh, “Em bắt đầu đi mới đi theo anh, em không có ý gì khác!”

Ánh mắt của Mộ Yến Thần càng sắc lạnh hơn, thiên hàn địa đông, chợt cười lạnh một cái, thấp giọng hỏi: “Chỉ như vậy thôi sao?”

Nhan Mục Nhiễm hít khẽ một hơi, ánh mắt càng thêm vô tội đau thương: “Còn có thể như thế nào nữa? Yến Thần, chuyện bốn năm trước của anh và Lan Khê em cũng biết, bây giờ thấy thì đối với em có khác gì đâu? Em theo các người có ý nghĩa gì? Anh không cần suy nghĩ nhiều, nếu như anh cảm thấy em theo dõi anh, em sẽ trở về——”

Đáy mắt dè dặt tia đau nhức, tay Nhan Mục Nhiễm nhẹ nhàng gõ chỗ ngồi phía trước: “Bác tài, chúng ta đi thôi.”

“Xoạch” một tiếng, sắc mặt Nhan Mục Nhiễm thoáng chớp biến đổi! !

217. Chương 217: Một Đêm Đêm Kịch Thích

Lan Khê còn chưa kịp phản ứng kịp, chân vì hoảng hốt mà đứng không vững, ngã xuống giường!

“.” Một tiếng ầm kèm theo lạnh lẽo kéo đến, bốn phía tràn ra khí nóng từ máy điều hòa, rất là thoải mái, Lan Khê cảm thấy dễ chịu, cô hí hóp mắt lại, sau một hồi lâu hoảng hốt mở ra, thấy Mộ Yến Thần đang cời tây trang móc lên giá.

Bữa ăn tối anh cũng không ăn gì nhiều, chỉ ăn một chút đồ ăn lỏng, nhưng dạ dày vẫn có chút khó chịu.

Anh nhíu mày lại, Mộ Yến Thần mở ngăn kéo tủ đầu giường ra, bên trong ngoại trừ vật dụng “Thân thiết” mà khách sạn chuẩn bị ra thì không có gì nữa.

Môi mỏng lạnh lùng mân thành một tuyến, Mộ Yến Thần lại chậm rãi nghiêm mặt, đi tới ngồi xuống sofa.

Lan Khê lại cảm thấy anh có chút không đúng.

Giày cao gót quá khó đi, cô đá văng nó ra, mang một đôi dép bông đi tới, đi cà nhấc cẩn thận từng li từng tí tới cạnh ghế sofa ngồi xổm xuống, dịu dàng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Ngón tay thon dài xoa mi tâm, anh từ từ mở mắt ra, lúc này mới nhìn thấy cô.

Bàn tay vuốt ve khuôn mặt của cô, nói thật nhỏ: “Không có sao.”

Sắc mặt anh có chút tái nhợt, khóe miệng hơi mím lại, bốn năm trước, mỗi lần cô đi tới công ty tìm anh, nhìn thấy anh ở trong phòng làm việc, thường thường đều là vẻ mặt như vậy.

Trong mắt xẹt qua một tia sáng, Lan Khê đột nhiên hiểu ra!

Ánh mắt run rẩy, tay của cô nhẹ nhàng chạm tới chỗ dạ dày của anh: “Dạ dày của anh khó chịu hả?”

Mộ Yến Thần nhàn nhạt mím môi, không nói gì.

Lan Khê hốt hoảng quét mắt bốn phía: “Khách sạn này không có thuốc sao? Vậy là anh không có mang theo thuốc sao? Em nhớ lần trước tới Los Angeles, trong buồng hành lý của anh có thuốc bao tử, em đi tìm giúp anh.”

Cô vừa nói xong liền đứng dậy, nhưng lại đột nhiên bị nắm lại, làm cô đứng không vững, thét một tiếng kinh hãi té xuống người người đàn ông đang ngồi trên sofa! ! Lan Khê sợ tới mức nắm chặt bắp vai của anh! !

“Đừng đi tìm. Anh không mang.” ANh đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh có thể nghe được hơi thở của cô, chậm rãi nhấn rõ từng chữ.

Mặt Lan Khê khê đỏ lên, bị tư thế thân mật như vậy làm cho đầu óc choáng váng: “Tại sao? Không phải bình thường anh đều mang theo sao?”

Khóe miệng của Mộ Yến Thần nâng lên nụ cười nhạt.

“Em quên anh đã từng nói sẽ không uống mấy loại thuốc đó nữa sao, điều trị vài năm có lẽ sẽ tốt lên.” Cọ lên trán của cô, anh thấp giọng nói, trong lồng ngực cảm thấy ấm áp.

Lan Khê đau xót!

Đầu óc cô nhất thời thanh tỉnh một chút, chịu đựng chua xót hỏi: “Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em”

—— Anh nói qua, sẽ nói cho cô biết.

Mộ Yến Thần nhìn cô, giống như ngôi sao sáng trên trời, sau đó chậm chạp gạt đầu một cái, sửa tư thế của cô lại sao cho thoải mái nhất, ngón tay dài dịu dàng vùi sâu vào bên trong mái tóc mềm mại của cô, giọng nói trầm thấp từ tính bắt đầu chậm rãi vang lên.

Bốn năm trước.

Lan Khê lắng nghe, sau khi nghe được liền bắt đầu kinh ngạc.

Tay chống lên trên ngực anh, “ANh nói cô ta gây nhau với người nhà rồi chạy đến Mỹ sao?” Cẩn thận suy nghĩ một chút, những chuyện của bốn năm, Lan Khê hoảng hốt gạt đầu một cái, “Em nhớ rồi, khi đó Nhiếp Minh Hiền có nói qua, ba cô ta hy vọng cô ta có thể an phận làm việc phận bộ phận an toàn, an bài cho con gái một chức vụ à công việc lại đơn giản, nhưng cô ta lại không chịu.”

Mộ Yến Thần cũng không đáp lời, trên trán lộ ra một tia lạnh lùng lạnh nhạt, làm như không quan tâm.

Đáy mắt Lan Khê có một tí sấp tỉnh: “Cô ấy quyết liệt cãi nhau với người nhà, là vì muốn đi tìm anh?”

Những chuyện này, Mộ Yến Thần thật cũng không muốn nói ra.

Nhất là nói cho cô biết, chuyện như vậy anh thật sự không muốn chút nào.

“Tiền cô ta mua vé bay đến Mỹ cũng là tiền mượn, nghe nói là bị người nhà đóng băng tài khoản, chỉ sống nhờ số tiền để dành trong mấy năm của mình,” Mộ Yến Thần tựa vào trên ghế sofa lạnh lùng nói, nhắm mắt, ngón tay xoa mi tâm đáng vẻ rất không thoải mái, “Khi đó cũng không biết địa chỉ cụ thể ở Mỹ của anh, nên chịu không ít cực khổ, còn bị người ta cướp hết tài sản, không có việc gì tốt đẹp. Nghe nói cô ta ở Mỹ có liên lạc với bạn học, có thể giúp đỡ cô ta, chỉ là cô ta có chết cũng không chịu, có lẽ cũng chỉ vì muốn ép anh xuất hiện.”

Trong mắt Lan Khê thoáng qua một tia đồng tình.

Cô không thể không hiểu cảm giác này, cô có thể đồng cảm với việc này. Một cô gái kêu ngoạ, gia đình quyền quý như vậy lại vì một người đàn ông mà biến mình trở nên chật vật như vậy, chỉ để đổi lấy một cái nhìn của anh, loại dũng khí này, không phải ai cũng có thể có được.

— Nếu như cô không ở bên cạnh anh trong những năm tháng đó, thì khi cô gái này xuất hiện, anh sẽ tiếp nhận, cũng là chuyện đương nhiên ?

Trong đầu đột nhiên toát ra một suy nghĩ khiến Lan Khê đau nhất.

Sao cô lại có thể nghĩ như vậy

“ Cho nên sau đó anh mới để cô ta đến công ty làm việc?” Lan Khê khàn khàn giọng hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng qua một loại cảm xúc không rõ ràng, “Em nghe những nhân viên trong công ty ở trong nước của anh nói, cô ta dựa vào năng lực của mình để bò từ tầng thấp nhất lên chức vụ này, anh không hề giúp cô ta một chút nào. Cô ta không gặp anh trong suốt một năm, sau đó bò được lên chức vụ quản lý mới có thể thường xuyên ra vào phòng tổng bộ, mỗi tuần cũng tham gia những hội nghị cần thiết, phải hay không?”

Mộ Yến Thần ngược mắt, bốn mắt chạm nhau.

Trong lòng Lan Khê run lên!

Đèn trong phòng khách sạn chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, trong vắt của cô, thể nhưng lúc này lại đỏ lên, rũ xuống bỏ quăm một bên.

Cô đột nhiên cảm thấy tình yêu thật sự không công bằng, bỏ ra thì nhiều mà thu hoạch thì ít, nhưng nó vẫn cứ cố không bình đẳng như vậy, cho nên mới có nhiều người vì nó mà bị bị thương. Nếu so với Nhan Mục Nhiễm, mình đã làm được gì cho anh?

— Mộ Lan Khê, mày cũng từng cho anh ấy cái gì chưa?

— Mày có đủ động lực để bắt chấp mọi thứ mà yêu anh không?

Nếu như không có, như vậy sao mày lại có thể hưởng thụ tình yêu của anh ấy?

Một bàn tay to đưa tới nhẹ nhàng xoa mặt của cô, thấp giọng nói ở bên tai cô: “Hối hận vì nghe anh nói những thứ này?”

Lòng bàn tay anh vẫn ấm áp như trước.

Lan Khê chưa xót, vịn bờ vai của anh, nhẹ nhàng rúc vào trong ngực của anh.

“Cô ta thật sự rất thích anh, anh xác định anh không muốn qua lại với cô ta sao?” Cô chon mặt vào trong cổ của anh khàn giọng hỏi.

Sắc mặt của Mộ Yến Thần lạnh nhạt, khẽ vuốt tóc cô: “Nếu như không có anh ở đây, chẳng lẽ em sẽ chấp nhận Kiều Khải Dương?”

Lan Khê nhất thời cắn môi —

Người đàn ông này, lại đang dùng vấn đề để trả lời vấn đề!

Nhưng cô nghe xong lại có chút suy tư, cau mày uất ức lắc đầu: “Em không biết, mà em cũng không thích anh ấy.”

Ánh mắt của Mộ Yến Thần thâm khê run lên, cúi đầu, môi mỏng nhẹ nhàng dán lên mái tóc của nàng chậm rãi vuốt ve, khàn khàn nói: “. Anh cũng vậy.”

Trong lòng Lan Khê lại đau, anh mắt u oán ngược lên: “Không đúng, anh nhất định đã từng dao động qua, nếu không thì làm sao anh có thể nói với cô ta rằng ‘ không bằng chúng ta ở chung một chỗ’?”

Cô đoán được sẽ không có lỗi, chính là như vậy.

Bất cứ người nào đối mặt với loại tình cảm mãnh liệt như vậy mà không phải ứng lại chứ, ai có thể máu lạnh vô tình trong suốt bốn năm qua được? Mộ Yến Thần không phải thần, nhất định cũng từng bị tình cảm đó làm cho cảm động, cho nên mới làm cho Nhan Mục Nhiễm càng thêm hiểu lầm.

Nụ cười lạnh nổi lên khóe miệng, lại rất mau tản đi, Mộ Yến Thần yên lặng không nói.

Nhưng cô vẫn còn ởđang chờ câu trả lời của anh.

Cảm nghĩ về bốn năm qua, rất cô đơn, rất lạnh lẽo, lạnh đến tận trong xương, Mộ Yến Thần không muốn nhớ lại chút nào.

Nhắm mắt, trong đầu thoáng qua buổi sang bốn năm trước, lúc rời khỏi thành phố C, lúc mở mắt ra anh tưởng như mình đã trải qua mấy kiếp.

“Lan Khê. Em có biết lúc anh quay lại Los Angeles vào bốn năm trước, là mang tâm tình gì không?” Rốt cuộc anh cũng mở miệng, chậm rãi hỏi cô.

Hơi thở của Lan Khê khẽ căng thẳng, anh mất lộ ra vẻ đau thương.

Ánh mắt của anh vẫn thâm thúy, ẩn núp ở bên trong là biết bao nhiêu cảm xúc bị đè nén, anh bình tĩnh giống như mặt hồ tĩnh lặng, nhưng đáy hồ đau thương lại không có ai nhìn thấy được.

Môi mỏng của anh chậm rãi nhấn rõ từng chữ: “Lúc ấy anh cảm thấy sau một năm, anh lại quẹo một vòng lớn trở về chỗ này, giống như chưa có gì xảy ra, chỉ là tâm tính thiện lương đã mất đi, trở nên vô dụng. Lúc anh rời khỏi nhà họ Mộ, anh lập tức tỉnh táo, anh không thể ngăn em đi, lúc đi em quay đầu lại nhìn một cái —— giống như, đang nói vĩnh biệt với anh.”

“ Lúc ấy anh liền quyết định, cả đời này cũng sẽ không trở lại Trung Quốc nữa.”

Nó là một nơi làm cho người ta đau thương.

Nụ cười lạnh lùng hiện lên trên khóe miệng, vô cùng sáng lạng, anh nói thật nhỏ: “Anh cũng từng bị cô ta làm cho cảm động. Ngay lúc anh cảm thấy cả đời này sẽ không thể yêu thương em được nữa.”

. Đó là năm đầu tiên khi anh quay lại Los Angeles.

Anh luôn làm ình bận rộn, cho dù là có mưa tuyết, không khí có lạnh đến thấu xương đến nhường nào, anh vẫn đi qua thành phố này, suốt 24 giờ ngoại trừ lúc ngủ ra thì anh luôn bắt mình phải bận rộn, anh vĩnh viễn cũng không biết ngày nào là ngày nghỉ, những ngày đó đều không khác gì nhau hết.

Sau khi tan việc ngày thứ sáu, Nhan Mục Nhiễm ngồi xe một đoạn đường dài đến tổng bộ, bởi vì nguyên nhân khí hậu nên đoạn đường bị hư nặng hết phần nửa đoạn đường.

Nửa đêm rất lạnh, máy điều hòa không khí trên xe bị hư mất, tất cả hành khách cũng rất lo lắng lúc nửa đêm sẽ bị chết rét ở dọc đường.

Chuyện này truyền tới trong lỗ tai, Mộ Yến Thần nghe xong chỉ nhún mày.

Anh sai William đi đón cô ta, thuận đường đưa cô ta trở về.

Lúc ấy đã gần đến lễ phục sinh, nên William đương nhiên sẽ không biết Nhan Mục Nhiễm tới đây, xem ra BOSS nhà mình cũng đã sớm quên mất ngày này ở Los Angeles là ngày tết đầy ý nghĩa của Trung Quốc, thậm chí quên mất lễ phục sinh là ngày nghỉ.

Lúc đó anh nói thêm một câu: “Tổng giám đốc Mộ, có lẽ Nhan tiểu thư chỉ muốn đến gặp ngài chứ không có ý gì khác. Cuộc sống ở bên đó đối với một người phụ nữ như cô ấy thật không dễ dàng gì, ở trong thời tiết này mà bắt cô ấy trở về con đường cũ. Có chút tàn nhẫn.”

Mộ Yến Thần đứng thật lâu, để cho anh ta đi ra ngoài.

Sau nửa đêm, anh một mình lái xe ra ngoài, đón Nhan Mục Nhiễm trở lại.

Dọc theo đường đi, Nhan Mục Nhiễm dĩ nhiên là đầy hưng phấn và không thể tưởng tượng nổi, nhìn sắc mặt lạnh lùng giống y như ngày thường của anh làm cô không dám nói gì, cô theo bản năng nói vài ba câu nhắc anh nên mặc quần áo nhiều một chút ..., lại bị anh lạnh lùng quát “Đừng có nói Tiếng Trung.”

Ở Los Angeles mấy năm, anh cự tuyệt trao đổi tiếng Trung với bất kỳ ai.

Nhan Mục Nhiễm rất uất ức, nhưng lại bị thời tiết lạnh lẽo nửa đêm đông cứng lại, không hề phản bác lại nữa, nghe lời dùng tiếng Anh để nói chuyện với anh. Chuyến tàu đêm làm cô mệt mỏi, người phụ nữ bên cạnh từ từ ngủ đi, mơ màng nói “Mộ Yến Thần, em yêu anh, yêu đến khổ cực như vậy” .

Lúc cô tỉnh lại thì đã đến nơi.

Mộ Yến Thần ngay lúc đó mặt không thay đổi nói với cô: “Nhan Mục Nhiễm, không bằng chúng ta ở chung một chỗ?”

Người phụ nữ ở trên ghế nhất thời kinh ngạc không nói được lời nào.

—— Không biết là anh đang nghĩ gì?

Có lẽ là do suy nghĩ nhất thời của anh, như là đã tuyệt vọng đến mức tận cùng, tại sao không sinh một con đường sống?

Mộ Yến Thần, tại sao không đổi người ở bên cạnh, dù là thử nhìn một chút cũng tốt?

Chỉ là như một ý tưởng nhất thời nảy ra, nên chỉ duy trì không tới một giây.

Bên ngoài bóng đêm mịt mờ, tuyết chất thành đồng, anh hơi cong môi khàn khàn nói: “Tôi giận thôi. Cô cứ xem như không nghe thấy.”

Lúc đó, xúc cảnh nên sinh tình, anh nhớ chỗ bên cạnh tài xế chỉ có một người duy nhất được ngồi, những thứ khác, đối ai cũng không được.

Có vài người chính là rất bá đạo, rõ ràng chỉ là một người đi ngang qua cuộc đời mình, lại cứ cố gắng để lại một dấu ấn, cả đời cũng không mất đi được.

—— Cho nên có thể như thế nào đây?

Một đời một kiếp. Sống cô độc mãi mãi sao.

Lại có thể thế nào.

Màn đêm tĩnh lặng, những đoạn hồi ức đứt quãng, lời nói cũng đứt quãng. Chỉ là nhìn sắc mặt người ở trong ngực càng ngày càng ảm đạm bi ai, anh lại càng nói nhẹ nhàng hơn, cuối cùng không còn chút âm thanh nào nữa.

Mộ Yến Thần khẽ đau lòng, ôm lấy mặt cô hôn một cái, thật thấp giọng hỏi: “Thế nào? Không phải em muốn nghe sao?”

Lan Khê chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng đau đớn.

Ấm áp cùng chua xót cùng một lúc dồn lên mũi, cả người khẽ run, nói không ra lời.

Cô cũng từng cảm thấy mình sống rất khổ, nhất là sau khi vào đại học, cô lại phát hiện mình có thai hai tháng, mang thai lúc 19 tuổi, sự thật đó đủ để cho cả thế giới của cô long trời lở đất.

Nhưng cô vẫn không hề khổ sở đến mức này.

Bởi vì trong lòng có hận, có oán, lúc nhớ tới anh thì có thể lấy anh để trút giận, ép buộc mình không được nghĩ đến nữa, so với duy trì sự nhớ thương thì thoải mái hơn nhiều.

“Vậy tại sao anh lại không thử.” Cô khàn giọng hỏi.

“Ở Los Angeles bốn năm, hai người có nhiều thời gian, nếu như cô ta tiếp tục tiến tới mà anh vẫn thờ ơ, làm sao có thể người chỉ nói qua lần thứ nhất coi nhì sao anh có thể nói lần thứ nhất được? Cho tới bây giờ, chẳng lẽ anh không nghĩ nếu ở cùng cô ta thì sẽ tốt hơn sao?”

Mộ Yến Thần nhìn cô, nhàn nhạt mím môi.

Vỗ vỗ cái ót của cô, anh nói thật nhỏ: “Bởi vì có một số việc không đơn giản như em nghĩ. Nhất là người phụ nữ này, về sau em sẽ biết đến tận cùng cô ta đã làm những gì.”

Cô quá đơn thuần.

Có đôi khi anh không muốn cô cứ mãi đơn thuần như vậy, nhưng lại cố tình thích cô ở điểm này.

Năm thứ hai, lúc ở trên máy bay vô ý gặp tên bác sĩ kia, đã làm cho tất cả chân tướng được phơi bày ra, anh mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại.

Anh lại không hề phát hiện, tất cả những việc mà anh đã phải chịu đựng ở thành phố C, là, cho trái tim anh đau đến rỉ máu, lại là do một tay cô ta bày ra. Mà lại cũng vì sự thật đó, mà người anh yêu thương đã gặp phải chuyện kinh khủng, tình yêu của bọn họ cũng vì vậy mà sụp đổ.

Cõi đời này, làm sao lại có người chỉ vì lợi ích cá nhân, ngay cả những việc đen tối như vậy cũng có thể làm.

Những chuyện này, anh lại không muốn cho Lan Khê biết.

Giống như sự kiện lúc tốt nghiệp trung học kia, cô có chết cũng không nghĩ đến màn kịch này được tạo ra chỉ vì lòng ghen tị, anh lại không muốn cô biết, thế giới này đen tối đến mức nào.

Tình cảm của cô là bị người ta cố ý phá, tiền đồ cũng bị người ta ác ý phá hủy, thậm chí ngay cả thân thể cũng bởi vì nguyên nhân không giải thích được mà bị giấu giếm đến ngày hôm nay.

Lan Khê không hiểu.

Mộ Yến Thần cũng không muốn nói thêm gì nữa, nhớ lại những chuyện tranh quá khứ, thì dạ dày anh lại bắt đầu khó chịu, anh nhíu mày, cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi cô, giống như sự làm cho cô đau.

“Mộ Yến Thần, mặc dù em vẫn chưa rõ, em cũng không hiểu tại sao anh không bỏ được em, lúc ấy tại sao lại tàn nhẫn với em như vậy. Nhưng là mà em cảm nhận được, em vẫn còn rất thích anh.” Lan Khê khàn giọng nói.

Đoạn tình cảm đầu xúc động vẫn còn ở trong lòng, lần áp tất cả những việc không rõ ràng trong quá khứ.

Nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, Lan Khê nhẹ nhàng ôm lấy mặt của anh, hôn lên.

Nụ hôn trẻ trung, đầy trần trọc, nước mắt nóng bỏng cũng dọc theo đường vòng cung chảy xuống, cơ thể to lớn của Mộ Yến Thần cứng đờ, một hồi lâu sau ánh mắt trở nên rất phức tạp, kéo hông của cô tới để hôn sâu hơn nữa.

Bóng đêm mê loạn.

Anh ôm cô lên , không chịu rời khỏi môi của cô, vẫn kịch liệt chiếm đóng như cũ. Quần li, ở trong phòng, trong bầu không khí rực lửa ôm cô đi lại giường, ép cô xuống giường. Lan Khê run rẩy quần li cổ của anh, Mộ Yến Thần lại lấy hai tay của cô vặn bung ra đặt lên đỉnh đầu, cúi đầu hôn lên cái cổ nhạy cảm của cô, một bàn tay khác lần mò đi xuống, từ từ chui vào nơi mềm mại phía dưới áo của cô, vừa bắt đầu liền kịch liệt như vậy. Làm cho toàn thân cô khẽ run rẩy.

“Quần áo em vừa mới thay. Vẫn còn ở trong phòng em.” khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê nóng bỏng, ánh mắt mê ly, giọng nói mê đầy mê hoặc mà thì thầm.

Tay Mộ Yến Thần đã chui vào nơi cấm kỵ , khẽ chạm vào thử dò xét, true trọc nơi ướt át của cô, vẽ ra tất cả nhiệt tình của cô, ngón tay dài đâm thẳng vào trong, cô khép chặt hai đùi lại, nhưng lại bị chân dài của anh tách rangón tay anh nhẹ nhàng ra vào trong tiếng ngâm nga kiều mị!

Người trong ngực căng thẳng run rẩy, run rẩy đến không thành dáng vẻ.

Khóe mắt vẫn còn lưu lại giọt nước mắt, Mộ Yến Thần buông hai tay của cô ra, mặc cho cô xụi lơ nằm dưới thân mình yêu thương ôm lấy cô, liếm những giọt nước mắt còn sót lại ở trên mặt cô, sau đó nụ hôn nóng bỏng theo gò má lần xuống, ngậm lấy vành tai mẫn cảm của cô! Ôm lấy thân thể đang quần li lưng của anh, lòng bàn tay đẩy ngực ra, bá đạo bóp nắn nơi mềm mại của cô, dùng sức bóp vừa phải, sau đó cố ý bóp mạnh một cái làm cho Lan Khê run rẩy, những tiếng nước nở tràn ra khỏi môi.

Mùi vị sắc tình cực kỳ rõ ràng, kích thích đến mức làm cho Lan Khê không thể thở nổi.

Ngón tay dài đâm vào càng lúc càng nhanh, có tiếng chặc chặc, kích thích mãnh liệt cuộn cuộn kéo tới, làm cho người ta muốn lên tiếng hét chói tai, Lan Khê muốn khép hai chân lại nhưng làm thế nào cũng không làm không được, mỗi chân cũng thẳng băng ngăn cản sự mãnh liệt kia. An ủi, mái tóc óng mượt xõ dài trên drap giường, mị hoặc, xinh đẹp.

Tiếng rên của cô càng kuc1 càng lớn, suýt nữa thì bật khóc lên.

Cảm thấy sự co rút ở bên trong , Mộ Yến Thần nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt cô, hôn môi của cô, đem những tiếng ngâm nga của cô nuốt vào bụng, ngón tay giữa đột nhiên tăng tốc làm cô sướng điên lên. Máu như dồn hết vào nơi mẫn cảm đó, một tiếng buồn buồn thét chói tai. Môi lưỡi không ngừng dây dưa lúc tràn ra, Mộ Yến Thần ngăn âm thanh của cô lại, cảm thấy cô ra sức rút vào ngực mình. Co giật , ngón tay trắng bệch bám thật sâu vào trong da thịt của anh, nở rộ vô cùng xinh đẹp.

Một giọt nước mắt nóng bỏng theo khóe mắt rơi xuống, không có vào sợi tóc trên mặt.

Mộ Yến Thần yêu thương hôn đôi môi đỏ mọng, rút ngón tay ra, Lan Khê ở phía dưới vẫn còn đắm chìm trong sự sung sướng. Rồi dùng vật cứng rắn của mình để an ủi cô. Hoàn toàn xuyên thẳng vào trong cô! !

218. Chương 218: Bảo Bối, Anh Yêu Em.

Một lần nữa cô trở nên căng thẳng, một lần nữa phát ra âm thanh rên rỉ khi bị anh chôn vào nơi sâu nhất. Thân thể khẽ run lên. Cuộn lại, không dừng lại được.

Mộ Yến Thần nhanh chóng lên đến đỉnh, bị cô khít khao buộc chặt làm cho đầu óc trống rỗng, đợi đến khi khoây khoả đi hơn một chút mới bắt đầu động, từ chậm cho đến nhanh, lúc Lan Khê có thể mở cặp mắt sưng nước của mình ra thì nhìn thấy gương mặt tuần tú của anh ở sát một bên, cô nhẹ nhàng đưa tay chạm vào gương mặt của anh, Mộ Yến Thần lại không cho phép cô phân tâm, môi mỏng lạnh nhạt mím lại, cúi đầu túm lấy môi của cô, mạnh mẽ cuốn lấy cái lưỡi của cô, cả người Lan Khê run lên, cổ tay mảnh khảnh trắng nõn đã bị đặt sát bên người, đụng vào nhau trở nên rất kịch liệt.

Đêm khuya lạnh lẽo, nhưng lại bị lửa nóng kích tình này thiêu đốt, trong không khí cũng tràn đầy mùi vị của tình dục .

Lan Khê không thể suy nghĩ được gì nữa, nhanh chóng bị anh cuốn vào trong trận sóng to gió lớn này!

CÔ không hiểu, rõ ràng lúc ban ngày đã hao hết tinh lực đàn ông rồi, vậy mà tại sao bây giờ nó lại dồi dào đến như vậy chứ. Đang lúc lẫn lộn đến mức mồ hôi thấm ướt cả drap giường, thì anh lại bất thình lình đâm mạnh vào một cái làm cô không khỏi cả kinh. Xiết chặt lại, muốn khép hai chân lại nhưng lại bị đầu gối của anh đẩy ra, ngón tay dài nóng bỏng lượn lờ ở chỗ giao hợp. Đùa giỡn ở nơi đó, làm cho lý trí của cô sụp đổ hoàn toàn, môi mỏng liếm láp vành tai của cô, sau đó lại in một cái dấu đỏ tươi ở ngoài sau gáy của cô!

Lan Khê kịch liệt co quắp lại, nức nở nín chặt ga giường!

Mộ Yến Thần lại không biết thỏa mãn, lạnh lùng nhớ lại cả giác cô đơn khắc nghiệt trong suốt bốn năm qua, động tác vô cùng can rở, lấy tay kéo khủy chân của cô lên, anh lại đột ngột đâm vào làm cô vừa đau vừa lại thỏa mãn! Sự khuấy khỏa này làm cho cô hoảng sợ, muốn cự tuyệt nhưng lại bị cảm giác điên cuồng này làm cho kích thích, miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn. Vật vô cùng cứng rắn đó làm cho cô hơi sợ, Mộ Yến Thần nhẹ nhàng kéo mặt cho qua rồi ngậm lấy đôi môi nhỏ nhắn của cô, giống như là đang an ủi cô, nhưng tốc độ ở phía dưới lại không giảm đi chút nào, mà ngược lại càng lúc càng nhanh hơn!

Bị cảm giác xâm nhập này hành hạ, lửa đốt cháy khắp cả người!

Anh sắp làm cô cháy rụi đi mất rồi.

Cuối cùng anh dùng toàn bộ sức lực bắt đầu chạy nước rút, hòa vào cô, Lan Khê khóc đến khan cả giọng, trong ánh mắt của Mộ Yến Thần nổi lên đầy tơ máu, thú tính trong cơ thể xông ra, giữ chặt mái tóc mềm mại của cô, rồi không ngừng dụ dỗ bên tai của cô, sau đó đẩy đầu gối của cô lên để anh có thể tiến vào được sâu hơn nữa!

Chỗ đó của cô trở nên vô cùng ướt át, cái eo nhỏ nhắn của Lan Khê bị anh nắm chặt trong lúc điên cuồng chạy nước rút, một tiếng thét chói tai hòa cùng tiếng khóc nức nở và động tác kết thúc của anh! Anh gắt gao giữ chặt lấy cô mà bộc phát, cuối cùng người của Lan Khê ướt đẫm mồ hôi, mệt nhọc mà thiếp đi.

Ý thức của cô cũng dần mất đi, sáng hôm sau, sau khi tỉnh dậy cô cũng không biết mình đã đi tắm như thế nào nữa.

Mộ Yến Thần nằm ở trên người cô một lúc lâu rồi mới thong thả ngược mặt lên.

Đưa mắt nhìn về mặt diêm tĩnh khi ngủ say của cô, anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, cúi đầu chống lên trán của cô, sau đó nhớ lại câu nói của cô lúc này, “Mộ Yến Thần, em vẫn còn yêu anh” .

Những chữ này, bất luận có nói bao nhiêu lần đi chăng nữa, thì anh vẫn sẽ vì nó mà kích động, và muốn nghe nó nhiều hơn nữa.

Môi mỏng đặt lên vành tai ướt đầm mồ hôi của cô, anh khàn giọng nói: “. ANh cũng yêu em, bảo bối.”

Lan Khê trong lúc mơ màng nghe được cái gì đó rất muốn tỉnh dậy, nhưng không cách nào mở mắt ra được, cơ thể cô bị vật gì đó đè lên làm cô cảm thấy khó chịu, trên lưng lại có cảm giác nhồn nhột, nóng bỏng kéo dài đến ngực, lòng bàn tay nóng bỏng vuốt ve sống lưng của cô, thân mật quấn quít, cán nuốt bờ môi hồng hồng quen thuộc, anh hôn rất sâu, siết lấy cô rất chặt, giống như muốn đem cô nuốt vào trong bụng, hòa làm một với cô.

Nhất thời, lan Khê lại cảm thấy rất an tâm.

Cô mệt mỏi để mình chìm vào trong giấc ngủ, cô để mặc mình chìm vào trong bóng đêm vô tận, cũng như lao vào trong lòng ngực ấm áp của anh.

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Kiều Khải Dương tỉnh lại, xung quanh đều là ánh sáng rất chói mắt.

Làm ắt anh đau nhói, anh híp mắt lại , lấy tay che đi, rồi bắt đầu mở mắt ra.

Cố gắng ép mình không được nghĩ tới những âm thanh phức tạp từ phòng bên cạnh nữa, cơ thể rất cuộc cũng có chút sức lực, lật người đứng dậy tùy ý lấy một bộ đồ trong túi rồi đi vào phòng tắm.

218.2

Lúc nhìn thấy mình trong gương, Kiều Khải Dương không khỏi nghiêng rằng ——

Con mẹ nó. Xuống tay thật là nặng.

Khóe miệng vẫn còn ứ đọng máu, anh lấy tay sờ sờ, đưa mắt nhìn vào trong gương mình, đột nhiên nghĩ lúc nói chuyện điện thoại với Lan Khê, cô ấy nói hai người đang ở gần nhau, cư nhiên lại có thể ở gần đến như vậy, Kiều Khải Dương anh phải trở mắt đứng nhìn hai người họ ở cạnh nhau.

Nhắm mắt lại, anh lạnh lùng nhíu mày, trong ánh mắt thoáng qua một tia máu đỏ thẫm, anh vung một ngụm nước lạnh băng lên trên trên mặt.

Sau khi rửa mặt xong, vừa bước ra ngoài thì đã nghe tiếng điện thoại vang dội.

—— Bất kể ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, thì bây giờ vẫn còn rất nhiều chuyện cần phải đối mặt.

Không ngờ ở đầu điện thoại bên kia lại là Tống Mẫn Tuệ,thằng con trai nhà bà mặc dù bà đã không cho nhưng nó lại không nghe lời mà vẫn đi công tác với nhân viên, sau khi anh bắt máy thì Tống Mẫn Tuệ không ngừng la mắng, bên trong tiếng la mắng cũng có một chút oán trách vì bà không thể rèn sắt thành thép được và cũng có chút ân cần! Một hồi lâu sau Tống Mẫn Tuệ mới nói chậm lại, lạnh giọng hỏi: “Chuyện hợp đồng thiết kế, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy hả?”

“Cái gì mà xảy ra chuyện gì?” Kiều Khải Dương bị mắng nên cau kính, xoa xoa mi tâm, khàn giọng tức giận nói.

“Lan Khê đâu? Xảy ra chuyện lớn như vậy mà hai người lại không báo cáo với công ty, mẹ phải xem tin tức mới thấy được ” Tống Mẫn Tuệ nghiêm giọng nói: “Đây là một đã kích vô cùng nghiêm trọng, Khải Dương, mẹ cho con đại diện công ty sang đó, nếu như quả thật nhà thiết kế của chúng ta có vấn đề, nếu như đối

phương muốn chúng ta bồi thường tiền hợp đồng, muốn đem chuyện này ra tòa, chắc chắn danh tiếng của công ty cũng sẽ bị cô ta làm ảnh hưởng, con có hiểu không?”

Đã kích trầm trọng như vậy, công ty quản cảm của bà đảm đương không nổi, nếu không cẩn thận xử lý thì khổ tâm của bà nhiều năm nay ở thành phố A sẽ tan thành tro bụi hết!

“Mẹ có ý gì?” Kiều Khải Dương cười lạnh, “Nếu như phải ra tòa, thì việc đầu tiên là mẹ sẽ sa thải cô ấy, để cô ấy một mình đối mặt với đối phương sao? Như vậy dù tòa án có xử như thế nào thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến công ty của mẹ phải không?”

Tổng Mẫn Tuệ cau mày: “Khải Dương, mẹ đang bàn công việc với con, con đừng có đem tình cảm riêng tư vào trong này”

“Con không có tình cảm riêng tư gì hết, ” Anh cắt ngang lời bà, cười lạnh hơn, “Con chỉ cảm thấy không nên làm như vậy, trước khi việc này xảy ra, cô ấy đã mang đến bao nhiêu tiền ẹ thì con không biết nhưng mẹ đừng nghĩ sẽ đập cô ấy ra, cô ấy không bị sao hết.”

Nói xong, Kiều Khải Dương liền cúp điện thoại, ném vào giường.

Trong lồng ngực buồn buồn, hơn nữa lại đau, Kiều Khải Dương chui đầu vào giữa hai cánh tay, cảm giác mình TMD thật uất ức, rõ ràng cô không ở bên cạnh anh, rõ ràng là cô từng đao từng đao cắt vào người anh, nhưng hễ gặp phải chuyện thì anh sẽ che chở cho cô, chỉ sợ cô sẽ xảy ra chuyện. Thật đáng chết.

Kiều Khải Dương ngồi ngầy người một hồi rồi mới đứng dậy đi ra cửa, lại không ngờ rằng vừa bước ra khỏi cửa thì lại gặp phải Mộ Yến Thần.

Bóng dáng của anh ta cao ngất, bộ dạng vẫn lạnh lùng như trước, trong tay đang cầm hành lý của Lan Khê, Kiều Khải Dương nhìn một cái cũng biết tối hôm qua Lan Khê không ngủ ở phòng mình, nhất thời siết tay lại thật chặt, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn Mộ Yến Thần.

William từ một đầu khác của khách sạn đi tới.

“Tổng giám đốc Mộ, vé máy bay đã được đặt rồi.” Anh ta tôn kính nói.

Mộ Yến Thần đưa mắt nhìn Kiều Khải Dương một cái, rồi lạnh nhạt nói: “Chuẩn bị trở về nước.”

Kiều Khải Dương nhảy dựng lên!

“Chuyện còn chưa được giải quyết, mà trở về nước cái gì?” Anh lạnh lùng cau mi lên.

Bóng dáng mạnh mẽ của Mộ Yến Thần thẳng tắp, lạnh lùng không có nhìn anh, ngược lại câu môi cười cười với William, bàn tay ưu nhã dút vào trong túi quần: “Kiều tiên sinh, thời gian bay của cậu là ba giờ chiều ngày mai, điện thoại di động không gọi được, nên tôi chỉ có thể đến đây để thông báo.”

Kiều Khải Dương vẫn chau mày lại như trước.

William vẫn cười nhạt như cũ, đợi đến khi Mộ Yến Thần đi xa rồi mới từ từ giải thích rõ: “Hiện giờ, mọi việc đã được giải quyết một cách thoả đáng, tổng Giám đốc MỘ định về nước mới xử lý chuyện này với luật sư của M&R, đến lúc đó phiên tòa sẽ được mở ở trong nước.”

“Thỏa đáng?” nh hơi cong môi, lạnh lùng như băng, “Thế nào thỏa đáng?”

William nhú mày: “Sự cố xảy ra vấn đề, đương nhiên là người chịu trách nhiệm sẽ phải phụ trách.”

Người chịu trách nhiệm.

“Anh nói là Nhan Mục Nhiễm?” Kiều Khải Dương cau mày lại chặt hơn.

William gật đầu một cái.

Một tia sáng lạnh lùng toát ra từ sau cặp mắt kính ưu nhã kia, tỏa ra bốn phía, William thấp giọng nói giống như nước chảy: “Sự cố lần này không hề liên quan đến Mộ tiểu thư, đây là tác động không thể cản nổi của thời tiết, mà người phụ trách hạng mục lại không hề để ý đến chuyện này, thì đương nhiên sẽ phải chịu trách nhiệm —— Bây giờ, Nhan tiểu thư đã bị DiglandYork cất chức quản lý hạng mục bờ biển rồi.”

Cuối cùng William nở ra một nụ cười nhạt nói: “Cô ấy bị cắt chức tạm thời, phải ở lại Los Angeles.”

219. Chương 219: Triều Miên Âm Áp

Kiều Khải Dương nghe xong tròn mắt, gương mặt tuần tú khê trắng bệch.

Vì chuyện này mà anh chạy đến đây, anh lại không hề biết về chuyện này.

Nụ cười lạnh nở trên khóe môi, anh khàn giọng nói: “. . . . Là tôi hồ đồ sao? Anh biết chuyện này không phải như vậy, đổi trắng thành đen, đổ tất cả mọi chuyện lên đầu Nhan Mục Nhiễm, là chủ ý của ai vậy?”

William nở nụ cười sâu xa: “Gậy ông đập lưng ông. Tổng giám đốc Mộ nói với tôi như vậy, hình như là một câu danh ngôn của Trung Quốc phải không?”

Gậy ông đập lưng ông.

Hai mắt của Kiều Khải Dương giật giật! !

Gương mặt tuần tú tái nhợt cổ găng tỏ ra lạnh lùng, anh cố ép mình tỉnh táo lại, anh biết nếu thật sự truy cứu về rủi ro của hạng mục thì sẽ không liên quan đến Lan Khê, nhưng dù sao cũng là do bản thiết kế không thích hợp mới xảy ra sự cố, chuyện này, rõ ràng là do Mộ Yến Thần lợi dụng quyền thế đẩy tất cả mọi chuyện lên đầu người quản lý là Nhan Mục Nhiễm mà!

Như vậy, việc bồi thường cho người bị thương, hoặc là bị khởi tố hình sự, cũng sẽ hướng về phía Nhan Mục Nhiễm! Cho nên anh ta mới phải ở lại Los Angeles, dọn dẹp hậu sự.

Mộ Yến Thần anh ta lại có lúc không biết phân biệt thị phi như vậy.

Kiều Khải Dương lạnh lùng mím môi lại, nắm chặt tay lại, lùi mấy bước trở về phòng, cương quyết đóng cửa lại, “Rầm!” một tiếng, đầu anh vì vậy cũng bị ong ong theo

Cả người mệt mỏi, anh ngồi xuống ghế sa lon, hai tay vuốt vuốt mi tâm, cau mày suy tư.

—— Chẳng lẽ Mộ Yến Thần đã biết người làm những chuyện ngày hôm qua?

Mặc dù lúc trước anh cũng nghi ngờ Nhan Mục Nhiễm là chủ mưu, nhưng cũng không dám xác định, mà bây giờ Mộ Yến Thần lại đẩy Nhan Mục Nhiễm ra, rõ ràng dụng ý chính là như thế.

Vậy là nhân sự kiện này mà làm lại vụ án?

Giải quyết như thế nào?

Kiều Khải Dương cảm thấy huyết Thái Dương vô cùng khó chịu, vô cùng đau đớn. Tên người thiết kế chính là Mộ Lan Khê, cho nên tội danh lần này cho dù Mộ Yến Thần muốn tìm người khác gánh dùm cũng không thể được.

Nghĩ tới đây trong đầu Kiều Khải Dương không khỏi châm biếm!

—— Rõ ràng chuyện của cô cũng là chuyện của anh, rõ ràng có một người đàn ông yêu thương ở bên cạnh suy nghĩ, lo lắng cho cô, cho dù có khó khăn gấp ngàn lần cũng chấp nhận đi thay cô, Kiều Khải Dương, mày còn ở đây xem náo nhiệt cái gì nữa? ?

Gương mặt tuần tú tái nhợt do không thở nổi mà trở nên đỏ ngầu! !

Kiều Khải Dương lạnh lùng mím môi, mười đầu ngón tay chạm rầm quăn lại vuốt v echo nhau, vừa cười lạnh lại vừa lo lắng, nhớ lại những lời Tống Mẫn Tuệ nói, trong đầu anh đột nhiên thoáng qua một suy nghĩ, rất mạo hiểm, lại có thể cứu cô khỏi nguy nan.

Nhưng mà.

Trong lòng anh giống như vừa có lửa lại vừa có băng, đầu óc rối rắm như muốn nổ tung ra.

Các khớp xương bị nắm chặt phát ra tiếng “Kèo kẹt kèo kẹt” , trong con người của anh đầy máu tươi, cầm lấy điện thoại di động, bấm số phòng của đối phương sau đó lạnh lùng nói: “Hủy vé máy bay đi, tôi sẽ về trễ một ngày.”

William có chút kinh ngạc.

Không quá một phút William liền phản ứng lại , dù sao Mộ Yến Thần cũng ở đây, đi theo xem hai người bọn họ ân ái với nhau, đây là việc mà người cao ngạo như Kiều Khải Dương có thể chấp nhận được.

“Được. Kiều tiên sinh.” William cười nhạt lễ phép đáp lại.

Cúp điện thoại, Kiều Khải Dương nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, muốn gọi điện thoại cho Lan Khê.

Nhưng cuối cùng anh chỉ cười lạnh một tiếng, từ bỏ ý định đó.

220. Chương 220: Chuyện Xấu Bị Tổ Giác

Cô mở nước, tiếng “Rắc rắc ” vang lên, thấm vào trong người.

Cách nơi này không xa vẫn còn vang lên những câu hỏi sắc bén của phóng viên.

Tay Nhan Mục Nhiễm chống lên mặt đá lạnh lẽo, run dữ dội hơn, Gương mặt xinh đẹp của cô vì giận dữ mà trở nên vằn vẹo! !

—— Tại sao có thể như vậy?

Tin tức mới bùng nổ vào sáng hôm nay , cả đêm hôm qua cô không ngủ nên đầu óc không được tỉnh táo, khi định thần lại liền hoảng hốt đi vào nhà vệ sinh, mở TV lên nghe tin thời sự của Los Angeles , lại nghe được một tin làm cô không thể nào tin được! !

Cô lao đảo chạy đi, cũng không dám thở mạnh nhìn vào màn ảnh, chỉ nghe giọng nói đơn điệu của phóng viên trên TV nói ——“. Người sáng lập ra DiglandY—ork, Mộ Yến Thần tiên sinh đã đưa ra câu trả lời cho giới truyền thông về nguyên nhân xảy ra sự cố ở hạng mục bờ biển của DiglandY—ork lần này, nguyên nhân gây ra sự cố lần này là do thủy triều và yếu tố thời tiết, bởi vì người phụ trách hạng mục không khong tính đến việc này, buổi chiều hôm nay, DiglandY—ork đã chấp nhận mở họp báo để nói rõ với phóng viên, tuyên bố sẽ bồi thường cho sự cố này, người chịu trách nhiệm chính là người sẽ phải chịu trách nhiệm bồi thường cho việc này, cũng sẽ bị cất chức.”

Thậm chí lời còn chưa dứt, thì máy tính trên bàn “Đình” Lên một tiếng, là thư khẩn cấp của công ty gửi tới! !

Cả người Nhan Mục Nhiễm lạnh như băng lao tới nhìn, lại nhìn thấy nội dung trong email chính là thư công ty đuổi việc cô! Mà văn bản hiệp nghị cùng chính sách đuổi việc, không tới ba phút liền được đưa đến trước cửa phòng của cô! !

Trong một buổi sáng, Nhan Mục Nhiễm không biết mình đã bị sét đánh biết bao nhiêu lần, sự việc chấn động này làm cho đầu óc của cơ ong ong.

Cô gọi điện thoại cho Mộ Yến Thần, nhưng không có tín hiệu.

Cô gọi điện cho cấp dưới cùng làm hạng mục này, đối phương lại dùng giọng nói lạnh nhạt cự tuyệt không cho cô nhúng tay vào hạng mục này nữa! !

Nhan Mục Nhiễm mang theo tức giận cùng sợ hãi đi đến phòng của Mộ Yến Thần, nhưng lại bị William cản ở ngoài cửa, được đáp lại là ——“Hôm nay, tổng giám đốc Mộ trở về nước nên từ chối quấy rầy, còn chuyện họp báo kia, Tổng giám hành chánh sẽ cùng cô an bài, Nhan tiểu thư, mời tự trọng.”

“An bài cái gì?” Nhan Mục Nhiễm tức giận đến toàn thân phát run, hốc mắt ửng đỏ, “Chuyện khởi tố lần này không liên quan đến tôi, không phải do tôi làm ra, tại sao Yến Thần phải đổ lên trên đầu tôi! ! Anh ấy không phải là người như vậy, tại sao anh ấy có thể đối xử với tôi như vậy? ! !”

William chỉ nhàn nhạt cười, không để ý tới.

Cô còn muốn náo loạn nữa, gương mặt luôn ôn hòa lạnh nhạt của William liền lạnh xuống, chậm rãi nói: “Tại sao cô phải chịu trách nhiệm về việc này, chẳng lẽ Nhan tiểu thư không hiểu sao? Nếu trong sạch, vậy tại sao còn phải tẩy máy tay chân trong bản thiết kế của Mộ tiểu thư, thông qua thẩm hạch, đợi đến lúc xảy ra sự cố thì đến tìm Mộ tiểu thư gây phiền phức?”

Sắc mặt của Nhan Mục Nhiễm nhất thời trắng bệch! !

William cười lạnh: “Quản lý Nhan, cô không sợ sự cố lần này sẽ làm chết nhiều người sao, không sợ những người chết oan đó sẽ đến tìm cô lúc nửa đêm hả?”

Chân Nhan Mục Nhiễm mềm nhũn, suýt chút nữa ngã xuống! !

Anh biết rồi.

Thì ra là, cái gì anh cũng đã biết! !

Buổi họp vẫn còn tiếp tục, một trợ lý đang vội vàng chạy tới cuối hành lang, vẻ mặt nghiêm trang nói: “Nhan tiểu thư, mời nhanh một chút, thân nhân người bị hại đến gây chuyện, các ký giả thì lại điên lên hỏi rất nhiều chuyện, ở ngoài đó rất loạn, cô nhanh ra ngoài đó đi!”

Nhan Mục Nhiễm chống lên bồn rửa tay run rẩy.

Hốc mắt của cô hồng đến đáng sợ, giống y như một con quỷ, chậm rãi quay đầu lại: “Thân nhân tới, cậu còn để cho tôi ra ngoài? Hả.” Cô cười lạnh, “Cậu không sợ bọn họ mất khống chế, làm những chuyện quá đáng với tôi sao? !”

Mặt của trợ lý lúc đỏ lúc trắng.

Cô tưởng tượng mình không có lỗi gì, cười lạnh nói: “Sao hả? Trách nhiệm sự cố lần này là do cậu gánh, cô còn muốn đổ thừa sao? Mục đích mở cuộc họp báo này là để cho cậu xin lỗi! Quá khích cũng bình thường! ! Con trai của người ta vì sự cố không giải thích được mà bị liệt suốt đời, tổng giám đốc Mộ đã thông báo, nếu như bồi thường không đủ, thân nhân muốn đập nát chỗ đó cũng được! Mấy người nắm giữ chức vụ cao, chẳng lẽ muốn ngồi không mà hưởng phúc, gặp chuyện giải quyết không xong còn dám nói là không phải! !”

Lời nói vang lên, mặt Nhan Mục Nhiễm do kìm nén mà đỏ lên, cô giận muốn điên lên, lại biết mình nếu không thể phát điên lên chỉ có thể thẹn quá hóa giận! !

Cửa hành lang mở ra, phó tổng giám đốc, người luôn trầm ổn cũng tới đây, gọi tên tiếng anh của cô, giọng nói không được xía vào.

Tay Nhan Mục Nhiễm gắt gao nắm chặt thành bồn rửa tay, ngón tay cũng muốn gãy ra! !

Cô cắn chặt môi lại đến rướm máu, khàn giọng nói: “Được. Tôi ra!”

Nói xong cô nhặt túi của mình lên, đi ra ngoài!

Trong phòng, bởi vì sự xuất hiện của Nhan Mục Nhiễm mà đột nhiên yên tĩnh lại.

Cô vén tóc bên tai lên, dù đã cố đánh má hồng lên nhưng vẫn thấy được khuôn mặt cô đang trắng bệch, bởi vì thân nhân của người bị thương gây rối mà sân khấu xém chút cũng sập, bàn ghế ngã lung tung, chỉ còn lại một cái đứng duy nhất. Cô lấy hết can đảm đi tới kéo micro sang, dùng giọng nói trong trẻo cất ra một câu tiếng anh ——

“Những câu hỏi lúc này của mọi người tôi đều nghe thấy, đối với sự cố này lần, ta tôi thừa nhận là sai lầm của tôi dẫn tới, mà danh tiếng của DiglandYork mọi người cũng quá rõ ràng, cho nên chuyện lần này tôi không thể nói cụ thể được, còn về việc bồi thường chúng tôi cũng đã âm thầm tiến hành, cũng xin thân nhân tỉnh táo lại một chút không nên tiếp tục gây rối ở đây nữa.”

Nghe đến đó, mọi người vốn đang yên tĩnh lại bắt đầu náo loạn trở lại.

Trong đám thân nhân có một người đàn ông Mĩ có luyện võ, tức giận bỏ nhào tới, một tay xách cái thùng rác trong góc phòng lên, bước qua khỏi mấy người phụ nữ đang la hét, đổ tất cả rác lên người Nhan Mục Nhiễm! !

Giấy vụn rơi ra, thậm chí còn có cây kem của mấy đứa nhỏ chưa ăn xong cũng đổ lên trên người của cô.

Ánh mắt của người đàn ông cường tráng nam đầy ưu thương mà lại bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Chỉ một lời xin lỗi cùng tiền bồi thường cũng không thể đem lại cuộc sống mới cho người khác, vị tiểu thư này, tôi chỉ ước rằng suốt cuộc đời này đừng gặp lại cô nữa. Hành động vừa rồi, là để trừng phạt vì cô đã che giấu tội của mình trong mấy ngày nay, cô —— có thể rút khỏi nơi này được rồi.”

Hiện trường nhất thời, một mảnh xôn xao! !

Mùi hôi thối của nước ngọt bốc ra từ trên người của cô, ngón tay của Nhan Mục Nhiễm nắm lại, trong lòng chua xót! !

Lúc này cô mới có thể tỉnh ngộ, đêm hôm đó Mộ Yến Thần nói từ từ chờ xem, rốt cuộc là có ý gì! !

Thì ra anh cũng biết rất rõ.

Thì ra chuyện gì cũng nằm trong lòng bàn tay của anh, lúc này Nhan Mục Nhiễm không biết được anh đã biết bao nhiêu chuyện, và có bao nhiêu chuyện anh còn đang nghi ngờ, nhưng anh đang chờ cô tự nói ra hoặc tự chữa hòng sung về phía mình! !

Trong lòng khủng hoảng, e ngại. Lấn át tất cả nhục nhã hiện giờ của cô!

Bốn năm qua, Mộ Yến Thần nhiều lần thì cũng chỉ lạnh nhạt với cô mà thôi, không muốn cho cô hy vọng, cũng không muốn để cô tự mình đa tình... nên mới lạnh nhạt! Nhưng anh chưa từng dùng ánh mắt giống như tối hôm qua để nhìn cô, chưa từng có cảm thấy Nhan Mục Nhiễm cô là đồ xấu xa độc ác đến mức không chịu nổi, một người phụ nữ lòng dạ xấu xa, độc ác. Làm sao có thể có tư cách đứng ở bên cạnh anh mà nói yêu anh? ! !

Giọt nước mắt chua xót tràn ra khỏi hốc mắt, nóng bỏng rơi xuống, trên mặt một mảnh hỗn độn.

“Rắc rắc” “Rắc rắc” tiếng máy chụp hình vang lên, đèn flash không ngừng lóe ra, các ký giả nhanh chóng vây kín, không chút lưu tình.

“Không được chụp.” Nhan Mục Nhiễm đưa tay cản ánh sáng lại, chua xót trong lòng ngực dưng mãnh lao ra, “Tôi bảo các người đừng có chụp nữa ! Dừng lại ngay! !” Cô mất khống chế đem bài phát biểu trên bàn hất xuống đất, “Những chuyện đó không phải là do tôi làm! Tôi không có thiết kế cô ta, không có hãm hại cô ta! ! Không phải là do tôi làm, tôi không phải là người gánh những nhục nhã này! ! Những thứ này không phải để tôi gánh chịu! ! Tôi không phải.”

Cô chịu không nổi nữa, anh đã nhìn rõ những hành động xấu xí, ghê tởm của cô rồi.

Cô không thể chịu nổi cảnh bản thân mình trở nên nhếch nhác như vậy, bị người đàn ông mình yêu không chút lưu tình mà tố giác! ! CỐ bị tình cảnh trước mắt này ép đến mức sắp điên rồi! !

Trong khách sạn, Kiều Khải Dương sắp xếp hành lý, móc mắt kính ra định đeo lên, thì lại thấy được một màn tin tức kích động đến như vậy.

Động tác dừng một chút, nhìn người phụ nữ mất khống chế này làm trò cười, anh mới đem mắt kính đeo lên.

Từ trước đến giờ anh không phải người đàn ông lạm tình, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ này của Nhan Mục Nhiễm, trong lòng anh lại cảm thấy tội nghiệp, hoặc giả có thể nói là —— giễu cợt.

Ngụ xuẩn.

Anh ta không yêu cô, chẳng lẽ làm như vậy, anh ta sẽ quay sang yêu cô sao?

Nghĩ tới đây anh liền cầm túi xách lên, cũng cười lạnh cười nhạo chính mình, vô luận anh có làm thế nào thì cô cũng sẽ không yêu anh, có phải hay không?

Liếm liếm khóe miệng, vết thương vẫn còn rất đau, người phụ nữ đó bây giờ đang ở trên máy bay, vùi vào trong lòng người đàn ông đó phải không?

Mộ Lan Khê, em vốn không ngoan độc, nhưng tại sao lại có thể làm cho người khác bị thương sâu đến như vậy?

Đi ra cửa, ánh mắt lạnh lùng xuyên qua kính nhìn phòng ngủ của cô, nhìn mấy giây, lúc này mới “Rầm!” một tiếng xách hành lý lên đóng cửa phòng lại.

.....

Trên đường ngồi taxi đến sân bay, anh nhận được điện thoại.

“Kiều Khải Dương, anh đang ở đâu?” Đầu bên kia vang lên một giọng nữ khàn khàn.

Da gà của Kiều Khải Dương nổi hết lên, cương quyết lạnh lùng dựa vào cửa sổ xe ngắm phong cảnh, một hồi lâu cũng không có động tĩnh, môi mỏng mằn rất chặt.

“Anh không cần im lặng, tôi biết anh vẫn còn ở Los Angeles chưa có trở về.” Giọng nói kia lạnh đi mấy phần, giọng nói càng khàn thêm.

Anh thu hồi ánh mắt lạnh lùng lại, Kiều Khải Dương khác ra bốn chữ: “Mắc mớ gì tới cô?”

Đối phương cười lạnh một tiếng, không có vấn đề gì nói: “Hôm nay anh đã nhìn thấy bộ dạng của tôi trong bản tin rồi hả? Anh thấy vui không? Mộ Lan Khê không cần gánh trách nhiệm, cô ta không phải ngồi tù, cô ta cũng không cần phải lấy tiền cực khổ kìm được trong bốn năm ra để đi bồi thường, càng không cần đứng trước ống kính mất thể diện như vậy! ! Các người có thấy vui không?”

Khóe miệng của Kiều Khải Dương nâng lên: “. Nhan Mục Nhiễm, cô không gọi được cho Mộ Yến Thần, nên không cam lòng, trong lòng không thoải mái, muốn gọi điện thoại cho tôi tiết hận phải hay không?”

Bị anh ta phá hết tâm tình, Nhan Mục Nhiễm đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài thì đột nhiên sắc mặt trở nên trắng bệch! Cô ngoái đầu lại nhìn người lao công đang dọn dẹp — đây là căn nhà cô mua ở Los Angeles, cô muốn một lúc nào đó có thể dẫn cha mẹ đi vòng quanh thế giới rồi ghé đây ở chơi, nhưng bây giờ chỉ vì khoảng tiền bồi thường đó, mà cô chỉ có thể bán căn phòng này đi! !

Móng tay cô cào chặt vào lòng bàn tay mình, đau đến thấu xương, Nhan Mục Nhiễm cố ép mình trấn định lại, không thể vì kích động mà làm chuyện bất cẩn thêm nữa

“Kiều Khải Dương, tôi biết chúng ta không quen nhau, mà tôi thì muốn nói với anh vài câu, dù sao tôi cũng hiểu trong lòng anh đang nghĩ gì — anh cũng biết bọn họ là an hem ruột, cho nên anh cũng thấy đó, đến một ngày nào đó bọn họ sẽ không chịu nổi áp lực mà lại chia tay thôi, đến lúc đó anh sẽ nhân lúc yếu đuối mà chen vào, nhưng Kiều Khải Dương tôi nói cho anh biết.”

“CÔ nói cho tôi biết cái gì?” Kiều Khải Dương cười lạnh, không muốn nghe cô ta nói thêm gì nữa, cũng không muốn hy vọng trong lòng vì một câu nói của cô ta mà tan biến, “Nhan Mục Nhiễm, cô biết tôi sẽ không ác mề một lửa với cô mà, thu lại tâm địa gian xảo của cô lại đi, có biết người đàn ông cảm thấy buồn nôn nhất loại phụ nữ nào không? Chính là loại người đầu óc lúc nào cũng suy tính chuyện hại người— Nhan Mục Nhiễm, Mộ Yến Thần không thích cô, đó là do cô gây nên.”

Tay Nhan Mục Nhiễm run lên, suýt nữa giận đến mức bóp nát cái điện thoại trong tay! !

CÔ đè nén lửa giận trong lòng lại, cố gắng điều chỉnh hơi thở, run giọng cười lạnh: “Anh nói đúng đó Kiều Khải Dương, hôm nay tôi gọi điện thoại cho anh chính là muốn tiết hận, anh đừng tưởng rằng chuyện này xem như xong, DiglanYork là do Yến Thần tay trắng dựng nghiệp, mà người chống lưng cho M&R lại là tập đoàn hoàng gia Anh, đây chính là vũ nhục đối với nước Anh! ! Anh cho rằng lần này Yến Thần có thể tìm được người dám đứng ra gánh tội thay cô ta sao? Anh mơ đi! ! ! Tôi biết rõ anh ta muốn mượn chuyện này vây tôi lại Los Angeles để tôi không thể nhúng tay vào, cũng tốt, tôi ở đây chờ xem, xem xem

các người có cách gì gỡ tội cho cô ta! ! !”

221. Chương 221: Không Bỏ Được Lòng Thương Người

Kiều Khải Dương nhắm mắt, nhớ tới cô từng nói với mình về sáng ý thiết kế quần áo này, thì lại càng phát hiện ra được một âm mưu trong đó, một âm mưu khổng lồ.

Tức giận ngược lại cười, ánh mắt lạnh lùng của Kiều Khải Dương mang theo chút ngoan ý, nghiêng rằng nói giọng: “Cô TMD cút xa tôi ra một chút.”

Người phụ nữ này này, đề tiện đến độ làm cho anh phải ghê tởm.

Nói xong anh cúp điện thoại, lạnh lùng nhét vào trong xe.

Câu nói cuối cùng đó, làm cho Nhan Mục Nhiễm cảm thấy nhục nhã thêm một lần nữa

Cô run rẩy cúp điện thoại, mắt đỏ ngầu nhìn xung quanh, hận ý trong lòng càng lúc càng đậm, cô hy vọng có thể dùng lời nói để thuyết phục, Kiều Khải Dương cũng không dẫn, anh ta hoàn toàn có thể nghĩ ra cách để cứu Lan Khê, nhưng mấu chốt lại ở chỗ này, anh ta có thật sự làm vậy không.

Ngón tay run rẩy rất nhấn phím điện thoại, Nhan Mục Nhiễm thê lương nhìn ra ngoài, mặt tràn đầy đau thương.

Cô không thể cứ như vậy mà ở lại Los Angeles mãi.

Dù là đã rơi xuống nông nỗi này.

Dù Mộ Yến Thần đã biết những chuyện hèn hạ độc ác mà cô đã làm! !

Nhưng cô lại không cam tâm. Không cam lòng công sức của mình trong suốt bốn năm qua tan thành mây khói!

Yến Thần.

Trong lòng gọi thầm cái tên này, đau không thể tả.

.

Mà giờ khắc này xe taxi đã chạy đến sân bay.

Kiều Khải Dương mở mắt ra, từ trong kính chiếu hậu có thể nhìn thấy đôi môi tái nhợt đang mím chặt lại của mình, đó chính là màu sắc do bị Nhan Mục Nhiễm chọc giận.

Vừa rồi lúc giả vờ ngủ ở trên xe, anh đột nhiên lại nhớ đến một năm nào đó ở thành phố C, nhớ lại cảnh lần đầu tiên gặp được Lan Khê.

Rất kỳ quái, cô ở trong trí nhớ của anh không giống nhau, cho nên những cảnh này, đã lâu lắm rồi anh vẫn chưa nhớ lại.

Nhưng trong giây lát, anh liền hiểu rõ, cô có thể vì những chuyện đó, có thể vứt bỏ tất cả mọi thứ, thậm chí bỏ cả sinh mạng.

Anh mắt lạnh lùng rũ xuống, anh móc bóp ra trả tiền: “Không cần thôi.”

Kéo valy xuống xe, một thân lạnh lùng cương quyết đứng ở cửa sân bay, trong lòng anh cũng đã đưa ra quyết định.

Mộ Lan Khê, anh có thể cảm thấy được rằng. Anh thật sự rất yêu em .

Nếu không.

Kiều Khải Dương anh chưa từng vì bất luận kẻ nào mà trở nên điên cuồng như thế này.

222. Chương 222: Không Phải Kỳ An Toàn.

Người yêu.

Làm ơn đi.

Cái từ ngữ này chỉ cực nhạy cảm kích thích Mộ Yến Thần thật sâu, một người luôn luôn trầm tĩnh lạnh nhạt .

Anh lạnh lùng nhướng mắt lên, quét nhìn người đàn ông một cái, môi mỏng mân thành một đường thẳng sắc bén, lộ ra một tia mùi vị đáng sợ.

Người đàn ông nhú mày, ánh mắt càng lúc càng khiêu khích. Kính nhường.

Mộ Yến Thần khoe miệng ngoắc ngoắc, giọng nói trầm thấp từ tính khạc ra hai chữ: “Tiễn khách.”

Bợ đỡ.

Anh nói xong đứng lên bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra cửa, hoàn toàn giống như không thấy bản hiệp nghị để trên bàn có tác dụng uy hiếp trí mạng, giọng nói lạnh nhạt lạnh lùng cùng thái độ kia, liên tục bức ép người đàn ông gian xảo ngồi ở đối diện nóng nảy! !

Một tiếng vang nhỏ, phụ tá đã mở cửa ra cho Mộ Yến Thần.

Phó Minh Lăng cười lạnh một tiếng, giọng nói khàn khàn: “Anh quyết định cự tuyệt vậy sao?
Vậy cũng tốt, Mộ tiên sinh, chúng ta gặp lại nhau trên tòa án!”

Một tiếng uy hiếp lạnh lùng lại khiến trong ánh mắt sâu thẳm Mộ Yến Thần thoáng qua một tia ánh sáng lạnh, nhưng anh vẫn không dừng chân tiếp tục bước ra ngoài.

William từ đầu cắn chặt răng, cũng không biến sắc đi theo. . .

Ra khỏi phòng họp, nét trầm tĩnh trên mặt William rốt cuộc cũng không kèm được rồi.

“Tổng giám đốc Mộ, chúng ta cứ như vậy đi, hòa đàm coi như là đàm phán không thành rồi, dựa theo tính tình Phó Minh Lăng có thể sẽ mở phiên tòa thẩm án ở trong nước.”

“Vậy anh cảm thấy thế nào thì đàm phán mới thành?” Mộ Yến Thần lạnh lùng trả lời.

William hít sâu một hơi, ngẫm lại một chút thì cũng thế.

Tăng bốc.

Phó Minh Lăng yêu cầu 50% cổ phần đó không phải là công phu sư tử ngoạm, mà hoàn toàn là chuyện viễn vông, anh ta ra điều kiện như vậy cũng là nói cho Mộ Yến Thần biết, muốn anh ta rút vụ án lại, không có cửa đâu.

Ngón tay thon dài nói lỏng cà vạt, Mộ Yến Thần chậm rãi hỏi: “Buổi chiều còn có vụ án gì nữa?”

William ngần ra, phản ứng kịp thời nói: “Còn có hai trường hợp cũng cần, có thể ảnh hưởng bởi vì quan tòa này có chút dao động, trên điều kiện hợp tác án sẽ có thay đổi rất lớn, đối với chúng ta bất lợi.”

Cau mày: “Loại bỏ.”

“Tổng giám đốc Mộ.”

“Buổi chiều và buổi tối tôi có việc bận.” Mộ Yến Thần dùng từ ngắn gọn mà không thể kháng cự giải thích, bởi vì trong đầu đột nhiên lóe lên bóng dáng mảnh mai mềm mại của người kia nên ánh mắt lạnh lùng trở nên hơi nhu hòa một chút.

William hít một hơi nói: “Tôi sẽ an bài tốt. Nhưng mà Tổng giám đốc Mộ, lần này Phó Minh Lăng rõ ràng cho thấy vụ án này anh ta nắm được nhược điểm sẽ tiến hành trả thù đối với ngài, ai cũng biết trước đây ngài có va chạm một chút với anh ta, chắc anh ta cũng đã điều tra qua quan hệ của ngài và Mộ tiểu thư,

biết Mộ Yến Thư đối với ngài rất quan trọng, vậy thì anh ta sẽ càng không buông tay Trận này quan tòa chạy trời không khỏi nắng rồi.”

Mộ Yến Thần anh mi cau lên, giống như đang cực kỳ phiền não vì chuyện tình dây dưa.

Trở lại phòng làm việc ngồi lên ghế xoay ở trong phòng, anh lạnh lùng phun ra hai chữ: “Ra ngoài.”

William nhận thấy tâm tình của anh không tốt, biết điều đi ra ngoài.

Nhưng chưa đi tới cửa, giọng nói Mộ Yến Thần từ phía sau truyền đến . . . : “Anh xác định anh ta chỉ biết tôi và Lan Khê ở chung một chỗ sao? Chúng tôi quan hệ huyết thống rõ ràng như thế, lấy năng lực của anh ta sẽ không tra ra được?”

Sống lưng William cứng đờ.

Lan Khê là em gái anh, cũng là người anh yêu, chuyện này vô luận lúc nào cũng đều có thể bùng nổ gièm pha.

. . . Phó Minh Lãng một mặt là đối thủ cạnh tranh của anh trong sự nghiệp, một mặt lại là quan hệ cá nhân, nếu anh ta đã nắm được nhược điểm của anh như vậy, anh ta không chớp lấy cơ hội dốc sức trả thù, là không thể nào .

Đã qua nhiều năm như vậy, mặc dù Phó Minh Lãng coi anh như kẻ thù, nhưng trong lòng lại biết rõ không có việc gì có thể uy hiếp được Mộ Yến Thần, cho nên hận thì hận, không có lý do chân chính gì để có thể trả thù.

Nhưng bây giờ không giống nhau.

Hiện tại Mộ Lan Khê hiện diện rõ ràng, gần như có lẽ đã biểu hiện với toàn thể giới, đây là nhược điểm của Mộ Yến Thần.

Khóe miệng lạnh lùng thoáng hiện nụ cười, tuy hấp dẫn nhưng lại lộ ra một tia hung ác, Mộ Yến Thần cất giọng khàn khàn nói: “Anh đi ra ngoài đi.”

William không kềm chế được, quay đầu lại nhìn anh một cái.

Nhiều năm qua, anh rất ít khi thấy Mộ Yến Thần lộ ra vẻ mặt mệt mỏi mà bất đắc dĩ, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng vẫn bị anh bắt được. Nhớ năm đó công ty gặp khủng hoảng tài chính, thời điểm thoi thóp trên đầu sóng ngọn gió, Mộ Yến Thần cũng không hề hốt hoảng hay chán nản dù một chút, mà bây giờ chỉ vì một nữ nhân, lại làm khó anh ta như thế.

Sắc mặt William tái nhợt, đột nhiên có chút sợ anh làm thật sẽ đưa 50% cổ phần của công ty trao đổi với tên cầm thú kia, không biết vì sao, đột nhiên William cảm thấy cô gái xinh đẹp đơn giản đó, uy lực thật sự đáng sợ như vậy .

Buổi chiều lúc lái xe trở về, Mộ Yến Thần biết được tin Lan Khê bị công ty buộc thôi giữ chức vụ.

Biết được tin tức, chân mày anh chỉ cau lại.

Sâu trong mắt thoáng qua một tia ánh sáng lạnh, trong lòng anh dâng lên đau lòng vô tận, môi mỏng nhàn nhạt mím chặt, đảo tay lái hướng công ty của cô đi đến, anh biết theo tính cách của cô, thời gian này tuyệt đối sẽ ở trong công ty bàn giao công việc.

Chiếc xe màu đen đường đường chính chính dừng ở trước cổng công ty.

Mộ Yến Thần mở cửa xe, bóng dáng mạnh mẽ rần rở đi vào.

Lại không nghĩ rằng khi vào bên trong, càng nhìn anh cũng không nghĩ như thế nào lại thấy hình ảnh

Tầng cao nhất của công ty.

Nhân viên cả tầng lầu đều bị tiếng cãi nhau phát ra từ trong văn phòng của ủy viên ban quản trị làm cho kinh sợ không dám nhúc nhích, bên trong một giọng nữ ôn hòa cãi vả với giọng nam thô bạo, vừa nghe cũng biết đương gia Thái hậu cùng Thái Tử Gia đang ở đây, nhưng hình như, còn có một người khác.

223. Chương 223: Không Muốn Mất Đi Em.

Cô đang nhắc nhở anh trước tiên tiến hành các biện pháp.

Làm ơn đi.

Mộ Yến Thần giống con sói cúi người xuống, nhìn cô còn có tinh lực đối với tình hình chỉ chỉ chỗ chỗ, nắm lấy cổ tay trắng ngần của cô đè xuống một bên, khi cô ưm một tiếng, anh liền cường thế xâm nhập vào giữa hai chân cô, lạnh lùng cúi đầu hôn lên trước ngực cô để lại một mảng đỏ tươi!

“” Lan Khê bị kích thích liền rên rỉ, cả người run rẩy quay mặt qua chỗ khác.

Mộ Yến Thần dùng răng cắn cắn cô, Lan Khê suy nghĩ muốn nhúc nhích lại không động đậy được, bên dưới ẩm ướt dính dính, anh cũng phát hiện, đưa tay xuống dịu dàng ngăn cô lại, nhắc nhở cô động tình, Lan Khê run rẩy càng thêm kịch liệt!

Không biết vì sao, thế nhưng cô cảm thấy động tác lần này của anh có chút càn rỡ.

Anh vừa trầm mặc, Lan Khê lại ngây thơ cho rằng anh nghe theo, nên khi anh đột nhiên nâng mông của cô lên, đứng tấn tiến vào trong nháy mắt, cô cơ hồ không có bất kỳ phòng bị nào.

Nơi nhỏ bé hơi khô khốc bị đâm vào, Lan Khê khó chịu ngửa đầu, khóe mắt chảy ra một dòng trong suốt.

“Tay của anh.” Anh mới vừa bị phỏng thoát nhìn rất nghiêm trọng, “Không có việc gì sao?”

Mộ Yến Thần hôn lên nước mắt của cô, động tác lại thêm một phen xâm nhập: “Em cảm thấy đáng về anh giống như có chuyện sao?”

Rõ ràng là có.

Lan Khê sau một hồi kịch liệt đụng đưa và sướng khoái chết người, cô không cách nào hồi hồn lại, run rẩy muốn tách rời lại bị vấy vào ngực anh, giống như một thuyền lá nhỏ trong mênh mông biển lớn, có thoát được bao xa nữa đều vẫn bị giam cầm trong lòng đại dương, bộ phận cứng nhọn chui vào thân thể cô lần lượt đánh thẳng vào càng thêm mãnh liệt, rất nhanh cô đã ướt sũng, một lần lại một lần động tình, ẩm nóng quần chặt lấy anh.

Bàn tay Mộ Yến Thần giữ chặt gáy cô, cảm giác được rõ ràng trong *** cô đang giãy giụa chột trở nên trầm luân, chỗ ẩm nóng kia quần chặt từng vòng như sóng biển bao trùm tới, anh cảm thấy khó nhịn rút ra, như khốn thú hung mãnh cắn chặt môi của cô, trong tiếng nước nở nghẹn ngào của cô, hung ác xâm nhập từng chút một xỏ xuyên qua cô, đẩy thẳng vào nơi sâu nhất của cô, Lan Khê bắt đầu không chịu nổi, bám chặt thắt lưng tinh trắng của anh, khóc sụt sùi cầu xin tha thứ.

Toàn thân Mộ Yến Thần vừa mới thả lỏng một chút, lại động tình nắm chặt người nằm phía dưới thân, bắt đầu chạy nước rút.

Thở dốc nặng nề cùng khó có thể kiềm chế, tiếng rên rỉ càng lúc càng to, càng ngày càng nghiêm trọng.

Hai người mồ hôi đầm đìa dây dưa, cuối cùng sau một hồi mãnh liệt bên trong điên cuồng chạy nước rút, Mộ Yến Thần hung ác hôn lên phiến môi đỏ mọng của cô đang tràn ra tiếng thét chói tai, lửa nóng đẩy vào chỗ sâu nhất của cô, bùng phát ra. . .

Nổi uất ức cùng tình yêu mãnh liệt từng cổ một từ trong lồng ngực lan tràn ra ngoài, kèm theo muốn nổ tung lên ngập đầu. Cao triều kích tình đi qua, một hồi lâu mà người vẫn chưa hoàn hồn lại, Lan Khê chảy nước mắt, cả người bị kích thích run rẩy suýt nữa thì ngất.

Mộ Yến Thần hơi thô bạo buông thả đi qua mới phát hiện ra cô có cái gì không đúng.

Hôn khe khẽ lên sợi tóc ướt nhẹ mồ hôi, triền miên một hồi cô mới từ trong vực sâu bất tỉnh ý thức dần dần trở về một chút, nhìn đến anh, trong đôi mắt lại tràn đầy nước mắt, không biết là yêu hay là hận.

“Thế nào?” Mộ Yến Thần hôn môi của cô hỏi.

Cổ họng khô khốc, cánh môi bị hôn khe sưng đỏ, Lan Khê run giọng hỏi:”.....Là anh cố ý, phải không ?”

Mí mắt Mộ Yến Thần giật giật!

Một lần nữa Lan Khê mệt mỏi nhắm mắt lại, mệt đến mức toàn thân không còn một tí hơi sức, giọng nói khàn khàn :” Nhất định từ lúc mới bắt đầu anh đã cố ý, anh ép em chủ động nói chúng ta ở chung một chỗ, sau đó để cho em từ từ quen với sự tồn tại của anh, quen ầm ập của anh, sau đó sẽ không phòng bị.”

Có một cách nói khác.

Đó là đàn ông thông minh sẽ đem người phụ nữ của mình cưỡng chiều đến vô pháp vô thiên, cho dù tất cả cả đàn ông đều chịu không nổi tính xấu của cô gái, thì cô gái cũng chỉ có thể bị buộc giam cầm ở bên mình, không thể đi nơi nào.

Mộ Yến Thần cúi người, môi mỏng lần trên vành tai của cô, nói thật nhỏ:” Em biết lúc nào thì một người đàn ông mới bắt đầu tính toán một người phụ nữ sao?”

Lan Khê không lên tiếng, giống như làm cao. Trong làn sóng khoái cảm vẫn chưa lấy lại tinh thần, vừa tựa như đắm chìm trong uất tức, trong hồi tiếc không cách nào rút người ra.

Một tia tái nhợt xẹt qua gương mặt tuấn tú Mộ Yến Thần, trong giọng nói trầm thấp lộ ra từ tính giọng nói chậm rãi kéo dài :”.....Khi mình được yêu không biết nên làm sao đây...”

Giọng nói kia, rõ ràng rót vào trong tai của cô.

Lan Khê vẫn chưa rõ ràng.

Ánh mắt Mộ Yến Thần lấp lánh chói mắt, anh đưa mắt nhìn cô hồi lâu, sau một lúc lâu ấn lên mặt cô một nụ hôn, nằm nghiêng người ôm chặt cô vào trong ngực mình, cầm chống trên sợi tóc mềm mại của cô, cảm thấy loại tư thế triền miên này rất phù hợp với bốn chữ Thiên Hoang Địa Lão (sánh cùng trời đất mãi mãi).

Anh khẽ cau mày, nhớ tới vừa rồi nhất thời mình hơi cáu không sử dụng các biện pháp an toàn.

Rốt cuộc có nên hay không, dưới tình huống cô không hề phòng bị, mới trải qua một lần như vậy?

Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần nhắm lại, suy tư

Trong khoảng thời gian này anh có thể không cần giải quyết những vấn đề kia? Bao gồm chuyện trên toàn, khúc mắc của cô, thậm chí có thể hay không mở ra trái tim sắt đá của Tô Nhiễm Tâm có chết cũng không chịu hé miệng ?

Sắc mặt hơi khẽ biến đổi, Mộ Yến Thần vỗ nhẹ nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô : “Lan Khê “

“....” Lan Khê từ trong giấc ngủ mê man mở mắt ra, cả người trần trụi hơi lạnh khiến cô rùng mình không nhận được dựa sát vào lồng ngực nóng bỏng của anh, đầu nhỏ cúi vào trong cổ anh,ôm chặt lấy anh, lắng tai thanh tĩnh nghe anh muốn nói cái gì.

Mộ Yến Thần môi mỏng sắc bén lạnh lùng mím lại, làm thế nào cũng không thốt nên lời muốn cô uống thuốc tránh thai sau khi xong việc...

Thật là đáng chết.

Anh đã cam kết.

Khi cô mười bảy tuổi, anh đã bảo đảm qua, sẽ không để cho cô bị chuyện này làm tổn thương lần nào nữa.

“ Anh muốn nói với em cái gì?” Giọng nói của cô oa oa vang lên vô cùng ỷ lại.

Mộ Yến Thần môi mỏng mím chặt, một chữ cũng nói không ra, ánh mắt lạnh lùng lưu chuyển giữa giọng nói từ tốn :” Minh Hiên bây giờ đang ở thành phố A, buổi tối anh hẹn gặp mặt cậu ta sáng mai phải đi về, em nghỉ ngơi một tí, chút nữa đi với anh.”

Lan Khê cứng đờ quần hai canh tay của anh thật chặt.

Một hồi lâu cô vẫn lu mờ.

Sau dính *** ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng từ trong cổ anh lên, mềm mại nói:” Vì sao anh giày vò em nhiều lần đến không còn tí hơi sức nào mệt mỏi vô cùng, sau đó lại bảo em cùng đi với anh ra ngoài?”

Cảnh đẹp như lửa, xinh đẹp đào hoa, Mộ Yến Thần hí mắt nhìn một chút, chỉ cảm thấy dưới thân mới vừa mềm nhũn lại nhanh chóng bành trướng bộc phát, căng thẳng đến phát đau, môi mỏng của anh lần đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ôm chặt cô hướng bộ vị nhạy cảm ẩm nóng về phía bụng dưới của mình....

Lan Khê nhất thời luống cuống.

Cô mở to mắt một chút, lại tránh không thoát hai cánh tay anh đang ôm chặt, mắt thấy gương mặt tuấn tú trước mặt nhanh chóng phóng đại, cô bám chặt bờ vai của anh âm thanh mềm mại cầu xin tha thứ :” Anh, em thật sự rất mệt mỏi...Tí nữa em sẽ đi cùng anh”.

Dục hỏa đốt người, trên trán Mộ Yến Thần nổi gân xanh đập thình thịch, nhìn bộ dáng đáng thương của cô chỉ đành cúi đầu hung hăng giày xéo môi cô một phen, hít sâu hơi lật người xuống giường, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn rồi đắp chăn cẩn thận cho cô.

Cũng may, từ giờ đến khi trời tối còn có mấy tiếng nữa.

Để cô nghỉ ngơi, anh đi vào phòng tắm xối nước.

Lan Khê buồn ngủ vui mình ở trên giường vẫn còn hơi ấm của anh, mơ hồ hình như phát hiện quên mất chuyện gì, nhưng đến tận cùng vẫn không nhớ ra, cơn buồn ngủ ập tới một chút cô cũng không nhớ được.

224. Chương 224

Lúc sắp ngủ, Lan Khê vẫn không chịu buông tay anh ra, ôm chặt giống như một đứa trẻ.

Mộ Yến Thần dứt khoát nằm xuống ngủ cùng cô, hơn nửa giờ sau mới đứng dậy, tắt đèn trong phòng đi.

“Thế nào rồi?” Anh gọi một cuộc điện thoại, hỏi gọn gàng dứt khoát.

“Hôm nay tôi mới tìm được một số bằng chứng có lợi, phần thắng khoảng tám mươi phần trăm, đáng lẽ nếu chuyện này xảy ra ở Mi thì một phần thắng cũng không có, nhưng ở trong nước thì khác, đối phương nhếch miệng, ”Luật pháp trong nước có quá nhiều lỗ hổng có thể luồn lách, đối phương chưa chắc đã am hiểu.”

Mộ Yến Thần nhìn lướt qua người con gái đang nằm trong phòng ngủ, lạnh nhạt nói: “Ngày mở phiên tòa có lẽ tôi sẽ không thể có mặt, anh có nắm chắc phần thắng không?”

Người ở đầu bên kia giật mình: “Ngài có chuyện gì sao?”

“Ừm.” Mộ Yến Thần trả lời ngắn gọn, coi như là đáp lại.

Mấy ngày nay cứ chạy đi chạy lại, trong nước rồi ngoài nước, anh cũng không muốn chạy tới chạy lui trời nam đất bắc như vậy, nhưng mà những người anh bố trí ở Manchester sáng sớm nay đã truyền tới một số tin tức, nói Tô Nhiễm Tâm quả thực có liên hệ với một người thần bí, bình thường rất hiếm khi gặp mặt, nội dung trò chuyện cũng không rõ.

Lần gặp mặt trước đó anh cũng phát hiện ra lần gặp mặt đó sẽ làm Tô Nhiễm Tâm có động tác, nhưng mà không nghĩ tới, lại nhanh như vậy.

Nếu vụ án đã nắm chắc, vậy thì anh có thể tranh thủ, đích thân đi hỏi bà ta một chút.

“Hỏi lại anh một lần nữa, chuyện này anh nắm chắc chứ?” Mộ Yến Thần giơ tay lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ lên bề mặt chiếc tủ chỉ đặt một tấm hình của Lan Khê.

Đối phương nín thở, một lúc sau mới gật đầu: “Tôi dám chắc.”

Đôi mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần chợt lóe lên: “Vậy giao cho anh đi. Nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn hãy nói cho tôi biết.”

Sau khi cúp điện thoại, Mộ Yến Thần liền đến phòng tắm rửa mặt, ngược mắt lên liền nhìn thấy trong phòng tắm có thêm một bộ bàn chải và một chiếc cốc đánh răng, ngay cả khăn lông cũng là một lớn một nhỏ vắt trên giá treo, chính tề mà thân mật.

Lan Khê, sẽ không có chuyện gì đâu.

Anh bảo đảm.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Lan Khê vẫn chưa thích ứng được với chuyện đột nhiên bản thân không còn việc làm nữa.

Cô ngơ ngẩn xuống giường, khi đi vào phòng khách thì thấy Mộ Yến Thần đã làm xong bữa sáng đơn giản.

Còn có. Mới vừa rồi trong lúc mơ màng là một nụ hôn chào buổi sáng.

Hít sâu một hơi, cô tự lên tinh thần, đối mặt với tất cả mọi việc.

Ăn xong bữa sáng, anh đưa cho cô một tấm danh thiếp để liên lạc với luật sư, sau đó bắt xe đi thẳng tới đó, đến nơi mới phát hiện không phải là văn phòng Luật, lại là câu lạc bộ tư nhân.

“Xin chào, tôi là Bạch Tư Dương.” Người đàn ông mặc một bộ quần áo sạch sẽ gọn gàng mà thoải mái, đứng dậy bắt tay với cô.

“Mộ Lan Khê.” Lan Khê lúng ta lúng túng đưa tay ra, lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế này nên không khỏi có chút căng thẳng.

Người đàn ông cười một tiếng: “Mộ tiểu thư đừng căng thẳng.”

Lan Khê ngồi xuống, nở một nụ cười gượng gạo.

“Chín giờ sáng mai sẽ mở phiên toà, chúng ta không có nhiều thời gian cho lắm nên hãy trực tiếp vào chủ đề chính luôn đi, ” Bạch Tư Dương giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, mở miệng hỏi, “Mộ tiểu thư có thừa nhận chuyện lần này là cô sao chép ý tưởng không?”

“Tôi không thừa nhận.”

Bạch Tư Dương gạt đầu một cái, ngón tay nhanh chóng gõ chữ trên máy tính, tiếp tục hỏi: “Lý do?”

Lan Khê nhẹ nhàng hít một hơi, bắt đầu cố gắng nói ra từ đầu đến cuối nguồn gốc ý tưởng và trình bày cụ thể kế hoạch công tác của mình, nhưng mà càng nói càng không nắm chắc, mười đầu ngón tay nắm chặt lấy nhau.

Bạch Tư Dương cũng hơi nhíu mày, không tự chủ lắc đầu.

Lại hỏi thêm mấy vấn đề, đáp án của Lan Khê cũng không có hi vọng cho lắm, mồ hôi trong lòng bàn tay rỉ ra, cô hỏi khẽ: “Có sẽ rất khó khăn hay không?”

Bạch Tư Dương nhếch khóe miệng, ngược mắt nói: “Cũng không phải. Nhưng điều kiện tiên quyết là ngày mai khi mở phiên toà. . . Mộ tiểu thư, dù xảy ra chuyện gì thì cũng hãy bình tĩnh, để tôi giải quyết, đừng nhúng tay vào, cô phối hợp là được rồi.”

Sắc mặt Lan Khê trở nên trắng bệch, nghiêng đầu: “Ý của anh là gì?”

“Ý của tôi chính là, Mộ tiên sinh đã giao việc cho tôi, tôi chắc chắn sẽ không thất bại.”

Lan Khê nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt liền ảm đạm, cười cười, có chút dí dỏm nhỏ giọng nói: “Thật ra thì cũng không có gì, chẳng qua là mất thể diện một chút, về sau dù có hành nghề ở đây thì cũng không có ai cần mà thôi. Nếu như bỏ qua chuyện này, mọi người cũng chỉ biết người chịu trách nhiệm là nhà thiết kế là tôi đây, công ty của anh tôi cũng sẽ không phải chịu tổn thất đúng không?”

Bạch Tư Dương nhíu mày nhìn cô, cảm thấy suy nghĩ của cô cực kỳ kỳ lạ, không nhịn được cười lên.

Anh gạt đầu một cái: “Đúng vậy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê ảm đạm, sau đó đứng lên lễ phép vươn tay: “Vâng cảm ơn anh, luật sư Bạch.”

Bạch Tư Dương dở khóc dở cười, thật không biết rốt cuộc đầu óc cô đang nghĩ gì, không thể làm gì khác hơn là đứng lên bắt tay với cô, dù sao ngày mai nếu xảy ra chuyện gì, chỉ cần cô ngồi đó quan sát là được.

Từ trong câu lạc bộ tư nhân ra ngoài, Lan Khê liếc mắt nhìn bầu trời, cảm thấy hơi bi ai.

Nhớ tới buổi tối năm ấy ở Los Angeles, cô nằm trên lưng Mộ Yến Thần nói những lời đó, cô đã từng liều mạng kiên trì hi vọng về tương lai, nhưng vẫn bị chuyện hoang đường này hủy hoại trong chốc lát.

Điện thoại di động rung rung, Lan Khê lấy ra xem, là Tiểu Kha.

“Alo?” Cô do dự nhận điện thoại.

“Lan Khê là cô đúng không? Bây giờ bọn tôi đang ở Tây Uyển cậu có muốn đến hay không? Cậu từ chức vội vàng như vậy nên tất cả mọi người chưa kịp tổ chức tiệc chia tay cho cậu, bây giờ cậu đến đây đi!”

Lan Khê nhẹ nhàng cắn môi: “Không được. Tiểu Kha, tôi bị công ty buộc thôi việc chứ không phải là từ chức, không phải làm tiệc chia tay đâu.”

“Ai nha, cậu cứ đến đi.”

Hàng lông mi thật dài run lên, Lan Khê khẽ nói: “Tiểu Kha, ngày mai mở phiên tòa rồi.”

Tiểu Kha ở đầu bên kia lập tức im lặng, đột nhiên cô cảm thấy lời mời này của mình thật là vô lý.

Nói tới đây Lan Khê cảm thấy mệt mỏi, nhỏ giọng hỏi: “Ngoài các cậu ra còn có ai?”

“.” Tiểu Kha ngoài ý muốn im lặng, một lúc sau mới nói khẽ, “Để anh ta tự mình nói với cậu vậy.”

Điện thoại được đưa vào tay người khác.

Điện thoại được giao đến tay người khác.

Lan Khê chỉ nghe thấy sự im lặng cũng có chút e ngại, khẽ cắn cánh môi theo bản năng cô định cúp điện thoại, đúng lúc ấy bên trong đột nhiên truyền đến giọng nói lười biếng như kiểu lưu manh, chỉ một câu đâm trúng tâm sự của cô: “Đoán được là anh gọi không?”

Kiều Khải Dương.

Lan Khê hít sâu một hơi: “Kiều Tổng giám.”

(Chức danh tổng giám này khác với chức danh Tổng giám đốc các bạn nhé. Chức danh Tổng giám nói nôm na tương tự như Trưởng bộ phận kiểm tra kiểm soát nội bộ, chuyên làm nhiệm vụ kiểm tra, giám sát toàn bộ các hoạt động của Công ty)

Cách một khoảng sóng điện thoại rất xa, Kiều Khải Dương trong lòng bị đau đớn giống như bị kim châm vậy. n Không nghĩ tới lúc trước ở tại Los Angeles anh và cô cùng nhau đối mặt giải quyết vấn đề khó khăn, cùng nhau chiến đấu, anh đã yêu thương cô đến độ như thế, lại chỉ đối lấy cách xưng hô xa cách như vậy.

“Lan Khê, thực xin lỗi, ” anh nói giọng khàn khàn, “Anh thay mặt mẹ anh xin lỗi em.”

“Tôi đã nói rồi anh không cần phải xin lỗi...” Lan Khê hơi nhúu mày, “Kiều Khải Dương, chắc khi trở về nhà anh sẽ không trở mặt với mẹ anh đấy chứ?”

Đôi môi mỏng nhẹ nhàng áp sát vào ống nghe: “Anh không trở mặt với mẹ anh, anh biết mẹ làm vậy là vì đại cục, anh cũng sẽ không để cho công ty của bà bị tổn thất nữa điểm... Lan Khê, ngày mai anh được bổ trí làm người phụ trách của công ty ngày trước của em, để đến tham dự phiên tòa, anh sẽ giúp đỡ em, cho nên em đừng sợ gì hết, biết không?”

Ngữ điệu này giống như đang dỗ trẻ con vậy, làm cho Lan Khê hơi khó chịu.

Xác thực trong lòng cô áp lực quá lớn, thế cho nên cô không hề nghe ra một chút nguy hiểm trong lời nói đó của Kiều Khải Dương.

“Mọi người cứ từ từ vui chơi đi, vui vẻ lên một chút, tôi sẽ cố gắng...” Lan Khê nói khẽ: ” Kiều Khải Dương, hẹn gặp lại.”

Nói xong cô liền cúp điện thoại.

Nếu như cô có thể đoán được ngày mai sẽ xảy ra những điều gì, nhất định cô sẽ hy vọng mong mỗi nghìn vạn lần ngày mai đừng đến.

...

Lúc Mộ Yến Thần đi thì đêm đã khuya, lúc này ở trong thư phòng, Lan Khê đã đeo chiếc kính lên mắt tiếp tục nghiên cứu những tài liệu có liên quan chuẩn bị cho phiên tòa. Anh đi qua nhẹ nhàng vòng tay nhốt chặt lấy cô từ phía sau lưng, cùng cô triền miên vô cùng thân thiết.

Tay chân của cô thật sự rất lạnh, lơ mơ có thể cảm giác thấy cô căng thẳng và sợ hãi.

Mộ Yến Thần quay mặt khẽ hôn cô, trầm thấp nói: “Em cứ yên tâm, dù trời có sập xuống cũng không được căng thẳng, còn có anh ở đây.”

Lan Khê càng lúc càng dựa dẫm vào anh mất rồi, cô dường như muốn thốt ra câu nói: “Anh có thể không đi mà hãy ở lại với em hay không”, nhưng lại gắt gao cắn môi nhìn xuống, cô chợt nhận ra đối với Mộ Yến Thần sự ỷ lại đã vượt quá xa so với dự đoán lúc ban đầu cô muốn ở cùng một chỗ với anh.

“Anh hãy đi nhanh lên, nếu không chậm giờ lên máy bay chớ có trách em.”

Mộ Yến Thần vùi mặt vào sâu gáy của cô, mút mạnh một cái: “Em muốn anh đi nhanh sao?”

Lan Khê hơi rụt cổ lại, tủi thân gật gật đầu: “Anh đi nhanh lên, sau đó hãy trở về nhanh một chút.”

Mộ Yến Thần nhìn cô chăm chú, thật sâu, cặp môi mỏng chậm rãi áp lên đôi môi của cô.

Hi vọng khi trở về, có thể có đáp án cho họ một tương lai tròn vẹn viên mãn.

Khi phiên tòa khai mạc, quả nhiên Lan Khê nhìn thấy Kiều Khải Dương đang ngồi ở một bên.

Trong đại sảnh, tuy nói chỉ có một chút người thừa thớt, nhưng cũng là nơi xử án nên cô vẫn bị cảnh tượng này làm cho bị chấn động đến mức không nói nên lời, sắc mặt tái nhợt đáng sợ. Thời điểm nhìn thấy Bạch Tư Dương, cô cười yếu ớt mới trấn định được một chút, ngồi xuống.

Nhìn về phía xa, nơi vị trí của nguyên cáo ngồi ở phía đối diện, mí mắt Lan Khê thoáng nhảy lên!

Không biết có phải là trùng hợp hay là có duyên nợ khác, vậy mà cô lại nhìn thấy người đàn ông buổi tối hôm đó khi ở nhà hàng Tây Uyển...dáng vẻ nghiêm túc, trang trọng sáng trưng ngồi trên toà án, cô chú ý tới ông ta có mắt và tóc đều màu đen, cái nhìn thâm thúy lẫn chút mùi vị xảo quyệt.

Giờ phút này, khóe miệng của ông ta thoáng hiện ý cười chứa đựng vẻ khát máu, đang dùng cái nhìn ở cô!

“Bạch Tư Dương, người ngồi đối diện với chúng ta kia là ai?” Lan Khê không nhận được liền hỏi.

Bạch Tư Dương nhướn mày lên: “Phó Minh Lăng, sau lưng là Thái Tử Gia, cổ đông lớn nhất của tập đoàn tài chính M&R, có chuyện gì không?”

Lan Khê cụp mắt xuống, chợt dạ nói một tiếng: “Không có gì.”

- - Người đàn ông này biết cô sao? Vì sao hẳn ta biết chuyện của cô và Mộ Yến Thần?

Quan toà gõ búa vài cái ở trên mặt bàn, không khí trang nghiêm tỏa đi khắp phòng... Ông ta hình như nói những gì đó, nhưng đầu óc Lan Khê cứ kêu ông ông, không sao nghe được.

Toàn bộ quy trình đều rất quen thuộc với bọn họ, nhưng cả quá trình lại cảm thấy thật gian nan muốn chết.

Hầu như cô có thể nghĩ ra được phán quyết cuối cùng là gì...giải thích trước mặt mọi người, xin lỗi truyền thông, sau đó nữa là... có lẽ đối phương có thể đưa ra một cái giá bồi thường trên trời... Có lẽ chuyện gì cô cũng có thể đều làm được, nhưng chắc chắn cô sẽ không thừa nhận mình đã từng làm qua chuyện ấy.

Ánh mắt khiêu khích của Phó Minh Lãng quét sang!

“Nếu như tôi cự tuyệt nói nhận lỗi, có chết cũng không thừa nhận, có phải tôi sẽ ngồi tù hay không?” Lan Khê hỏi rất nghiêm túc.

Bạch Tư Dương cả kinh, vừa mới định vỗ vỗ vào lưng để cho cô trấn định lại một chút, thì vòng trình bày đã bắt đầu. Anh vừa định đứng dậy nói một chút gì đó thì một bàn tay ở phía sau đã liền gơ lên. Cùng lúc đó một tập tài liệu được đưa tới cho quan toà, Kiều Khải Dương đứng dậy, khéo môi nhếch lên hiện ra một nụ cười lạnh bạc hờ hững, chậm rãi nói: “Thật xin lỗi, phần tư liệu này tôi hôm qua mới nộp lên toà án để thẩm tra xử lí... Là người ai cũng đều có thói hư tật xấu, cho dù thừa nhận chính mình phạm sai lầm cũng cần dũng khí. Nhưng tôi tin tưởng truyền thông M&R cũng muốn có một lý do rõ ràng để giải thích về hai bản thiết kế mặt bằng, đến đám xe cũng cần một nguyên nhân chính xác nữa là ... nguyên nhân, hiện đã ở trong này...”

Lời nói đơn giản này giống như đất bằng dậy sóng bởi một trái bom, âm âm nổ tung tại chỗ.

Sắc mặt Lan Khê trở nên tái nhợt, cô ngoái đầu nhìn lại về phía Kiều Khải Dương, ngay cả nhịp đập của tim bỗng chốc cũng như ngừng lại! !

Ai có thể nói cho cô... rốt cuộc Kiều Khải Dương đang muốn làm cái gì đây? ! !

Nơi bậc thềm trước cửa Toà án, cánh cửa phòng xử án đã mở ra, mọi người lần lượt nối đuôi nhau đi ra ngoài.

Bạch Tư Dương nhấn gọi một dãy số, nhưng lại được chuyển tới hộp thư thoại.

Vốn vẫn luôn bình tĩnh, nhưng lúc này nhịp thở của anh có chút hỗn loạn, gắt gao cầm di động bỏ vào trong túi sau đó anh đưa mắt nhìn về phía bậc thềm tìm kiếm Lan Khê, nhưng thế nào cũng không tìm thấy bóng dáng của cô.

Quan tòa không phải không giải quyết, mà là dùng một loại phương thức khác để giải quyết.

Điều này vượt quá xa giới hạn dự đoán của Bạch Tư Dương. Anh không biết nên trả lời với Mộ Yến Thần ra sao...

Mà giờ phút này Lan Khê lại đang chạy ra phía đằng sau hỏi thăm nhân viên toà án, xem rốt cuộc Kiều Khải Dương bị đưa tới nơi nào.

Xét hỏi, phán quyết, không ngờ lại nhanh như vậy! !

Cho đến khi Lan Khê tìm được thì thấy Kiều Khải Dương đang bị phóng viên vây quanh, anh vẫn dáng vẻ “vân đạm phong khinh” xin lỗi trước giới truyền thông, sau cùng anh nói vài câu có chút trào phúng: “Cho dù tôi không chủ động chào từ giã, công ty cũng sẽ khai trừ tôi, cho nên cứ như vậy đi, tôi lấy danh nghĩa cá nhân để bồi thường tổn thất của M&R truyền thông, Phó tiên sinh, ngài có hay vừa ý hay không?”

Truyền thông đồng loạt rắc rắc rầm rầm hướng máy ảnh về phía Phó Minh Lãng đi ra.

Về mặt hấn âm tình bất định.

Nguyên bản kế hoạch đã bị xáo trộn, cơ bản là hấn chỉ muốn trả thù Mộ Yến Thần mà thôi, tình hình ở đâu lại nhảy ra người đàn ông kia, hấn ta là ai nhỉ?

Hấn lạnh lùng ngoắc ngoắc khéo miệng: “Anh quá nhiều chuyện rồi!”

Tiếp theo, cái nhìn lạnh lẽo của Phó Minh Lãng liền quét về Lan Khê đang ở phía đằng sau, ánh mắt mang theo một chút không cam lòng rồi hấn nhanh chóng rời khỏi toà án.

Lan Khê vài lần muốn đẩy đám phóng viên ra để xông vào, nhưng cô chỉ phí công.

Đợi cho đến khi tất cả mọi người tránh ra, Kiều Khải Dương về mặt mỗi một, được hai nhân viên toà án hướng dẫn đi hoàn thành nốt phần điều tra cuối cùng, chợt nghe phía sau lưng có tiếng gọi: “Kiều Khải Dương! !”

Thân hình anh chợt lạnh giá, đứng sững lại, chờ cô từ phía sau đi lên.

“Vì sao anh lại phải làm như vậy?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê trở nên trắng bệch, toàn thân run lên vì tức giận, “Kiều Khải Dương, anh dựa vào cái gì mà tự chủ trương làm như thế, chuyện này hoàn toàn không có liên quan gì với anh, anh lại nhảy ra để làm cái gì! ! Có phải anh đã sớm định sẵn kế hoạch này rồi hay không, sao anh lại nói như vậy hả? Từ đầu đến cuối tôi không hề nói qua muốn anh giúp tôi! Anh có biết hay không, đây không chỉ là vấn đề giải thích việc bồi thường, anh cho là anh không phải Thiết Kế Sư thì sẽ không có chỗ bần sao? Lưng gánh một tội danh như vậy, anh từ chức vứt bỏ công việc, về sau còn chỗ nào muốn nhận anh vào làm nữa? ! !”

Tình hình lúc đó, hoàn toàn bị mất khống chế, ngay cả Bạch Tư Dương cũng không ngờ được như vậy.

Chỉ có điều làm như thế này kết quả thoát tội so với việc anh vất vả để biện hộ đã đơn giản hơn rất nhiều, lời nói của anh cũng xoay chuyển theo ý của Kiều Khải Dương đã nói.

Cho nên cho dù Lan Khê có phản đối đi chăng nữa, nếu còn muốn cãi lại, toà án cũng sẽ không cho cô có cơ hội lên tiếng, cho dù toà án có hỏi cô rằng Kiều Khải Dương có nói là thật hay không, Bạch Tư Dương cũng mạnh mẽ đè cô lại, lạnh nhạt lặng im.

Lan Khê đã sắp phát điên lên rồi...

Kiều Khải Dương nhíu mày cười lạnh: “Đây là em đau lòng vì anh chẳng?”

Đột nhiên Lan Khê nghẹn lời: “... ! !”

Liếm liếm môi, anh nói tao nhã: “Em cảm thấy như thế là không tốt hay sao? Về sau em vẫn có thể làm những chuyện mà em muốn làm, ngược lại, anh lại cảm thấy rất tốt.”

“Kiều Khải Dương! !”

Kiều Khải Dương nhếch môi cười lạnh, giọng nói đầy vẻ hờ hững hơi khàn khàn: “Trước hết em hãy chờ anh một lát, anh còn có chút việc nhất định phải theo chân bọn họ đi xử lý, lát nữa anh còn có chuyện muốn nói với em.”

225. Chương 225: Không Cần Anh Gánh Vác Thay Tôi

Lan Khê hoàn toàn trở nên hỗn loạn.

Cô có chút không hiểu toàn bộ mọi việc đã xảy ra như thế nào, cứ trơ mắt nhìn theo bóng dáng Kiều Khải Dương đã đi xa, suy sụp ngồi xuống ở trên bậc thang.

Cô gắt gao ôm lấy mình, đột nhiên cảm thấy mình đã nợ Kiều Khải Dương một mối ân tình rất lớn.

Thậm chí cô có dũng khí muốn đảo ngược lại thời gian, để toà án lật lại bản án đầy kích động kia! Bởi vì không chỉ riêng về một bút toán gần trăm vạn tiền bồi thường kia, mà còn có danh dự, tương lai... Những thứ này, làm sao cô có thể để cho Kiều Khải Dương gánh vác thay cô đây ? !

Cô chờ cho đến buổi trưa, cả người phơi dưới ánh mặt trời trong trẻo mà lạnh lùng kia cũng không hề ấm lên được chút nào, cuối cùng phía sau cô truyền đến tiếng bước chân.

Lan Khê nuốt xuống sự chua xót trong lòng, ngoái đầu nhìn lại.

Ánh nắng cuối mùa thu trong veo như ngọc mà thật lạnh lẽo, thân hình Kiều Khải Dương tao nhã cao ngất, đôi môi đầy mị hoặc vẽ ra một nụ cười với cô.

Kiều Khải Dương đưa tay tắt cuộc gọi đến ở máy điện thoại di động lần thứ ba.

Đầu óc Lan Khê rối loạn, tròn mắt thoáng một chút hồng hồng, khàn giọng khê hỏi: “Là mẹ anh gọi phải không?”

Cô nghĩ, hiện tại nhất định Tống Mẫn Tuệ đã tức điên lên rồi.

Kiều Khải Dương nhíu nhíu mày không trả lời, tựa lưng vào ghế nhìn một bàn đầy đồ ăn, cười cười với vẻ đầy lưu manh: “Em ăn nhanh lên, để em phải chờ anh đến tận giữa trưa thật sự là hiếm có, nhưng từ nay về sau em sẽ không phải chờ đợi anh như vậy nữa. Hiện tại thừa dịp còn có thể làm chủ em hãy ăn khẩn trương, bằng không đợi đến lúc toàn bộ tiền bạc trong tay anh đã chuyển đi để bồi thường, anh cũng không còn khả năng lại mời em đến nơi đây ăn cơm nữa đâu.”

Ánh mắt Lan Khê đỏ lên.

Cô hung hăng cắn một cái vào môi, nói rõ ràng: “Kiều Khải Dương, ngày mai anh hãy đi liên hệ với bên tòa án để lật lại bản án, chuyện này tôi không muốn anh phải gánh vác thay tôi đâu!”

Kiều Khải Dương ngoắc ngoắc khóe miệng: “Em làm sao vậy? Đây chẳng phải là biện pháp giải quyết tốt nhất hay sao? Bây giờ em còn chưa hài lòng về vấn đề nào đây? Lan Khê, thời điểm giúp em anh đã không bàn bạc với em, em cho rằng sau khi mọi chuyện đã xảy ra rồi, anh còn phải báo cáo với em hay sao?”

Chỉ có điều anh không cần, càng không được.

“Kiều Khải Dương tôi chưa hề muốn anh giúp tôi như thế!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê tức giận đến đỏ bừng lên, “Anh làm như vậy tôi biết làm sao bây giờ? Tôi không muốn nợ anh!”

Kiều Khải Dương gật gật đầu, hai tay tao nhã đặt ở trên mặt bàn, mười ngón tay đan lại với nhau.

“Vậy vấn đề này anh hỏi em, ngược lại, nếu chuyện này là do anh trai em giúp giải quyết thì sao đây? Chẳng lẽ em cũng sẽ bài xích anh ta như vậy chứ?”

Lan Khê nhất thời nghẹn lời!

Trong ánh mắt lạnh lẽo thâm thúy của Kiều Khải Dương nổi lên một tầng hàn khí: “Em xem, có phải em cảm thấy đó là việc đương nhiên hay không, hoặc là em sẽ cảm thấy lại càng yêu thương anh ta hơn, cảm thấy anh ta có thể bảo vệ em chu đáo hơn chẳng?”

“Đó là hai chuyện khác nhau, anh ấy là anh trai tôi, chúng tôi là người nhà!”

“Người nhà?” Kiều Khải Dương cười nhạt, chăm chú nhìn cô: “Lời giải thích này của em chính bản thân em cũng tin tưởng sao? Lan Khê anh nói cho em biết, trên thế giới này phạm những gì người ta có thể làm mà nhất định không so đo, không phải là người nhà, mà là người vợ.”

Huyết thống cũng có sự thân thiết xa gần khác nhau, khi có quay lưng lại với nhau, nếu đúng là người mình yêu, sẽ cảm thấy rằng cho người kia bất cứ cái gì cũng đều đáng giá.

Sợ nhất là, nếu như không thể đền ơn được... cái cô cảm thấy sợ nhất chính báo đáp không đủ, lại càng sợ hơn nữa, nếu như cô muốn cũng không được.

Tỷ như, hiện tại.

Thu hồi lại ánh mắt lạnh lùng, anh cầm lấy bình rượu đỏ chỉ còn lại một nửa kia tiếp tục dốc ngược lên, uống hết.

“Kiều Khải Dương ...” Lan Khê giữ cổ tay anh lại.

Kiều Khải Dương lạnh lùng liếc mắt qua cô một cái: “Phán quyết đã được tuyên bố rồi, nguyên cáo cũng không có ý bất mãn, bị cáo còn muốn lật chuyển lại bản án cái gì chứ? Em có muốn uống với anh một chén hay không?”

Hốc mắt Lan Khê càng hồng, trong lòng đau đớn đến lợi hại.

“Kiều Khải Dương, trước hết tôi sẽ gửi trả lại anh số tiền bồi thường không thiếu một xu, còn chuyện tình cảm riêng, để sau này chúng ta sẽ nói tiếp.”

Lời này như một dao đâm vào lòng Kiều Khải Dương.

Đặt ly rượu xuống, đôi mắt thâm thúy mang theo chút say ngược lên nhìn cô, bàn tay dừng lại hơi do dự một chút, rồi vươn tới chạm vào mặt cô.

“Chuyện này cứ để trôi qua như vậy đi, cứ để giải quyết như vậy, tiền bạc em trả lại hay không anh không quan tâm, chỉ có điều, cho dù sau này em không trả ân tình giữa chúng ta, anh cũng sẽ không chửi mắng em là đồ “bạch nhãn lang” (sói mặt trắng – ý nói người vô tình vô nghĩa), mọi việc đối với em đều ổn thoả là tốt rồi, được chứ?”

Trong lòng Lan Khê đau xót, cô quay mặt qua chỗ khác, không dám đối diện với ánh mắt của anh.

Lòng bàn tay ấm áp của Kiều Khải Dương thoáng rời đi, dừng một chút, anh không nhìn được nở một nụ cười lạnh lẽ.

Đến bây giờ anh mới nhận ra rằng yêu đơn phương thật hèn hạ, kiểu như chỉ có một mình mình oai phong vậy.

Nhận mình là người vĩ đại ư, thật buồn nôn!

“Đi thôi, để anh đưa em về nhà trước, sau đó sẽ trở về nhà gặp mẹ anh để nghe bà chỉ giáo... ” Kiều Khải Dương cười lạnh, đứng dậy cầm chiếc áo khoác lên, “Anh phỏng chừng, bây giờ em có phần không muốn nhìn thấy anh.”

Khuôn mặt Lan Khê lúc đỏ lúc trắng, mơ hồ cầm lấy áo khoác, đi ra ngoài.

Mà trong một xó nhà ăn, một cô gái mang chiếc kính râm, mắt kính màu rất đậm đang ẩn nấp nơi đó vừa chậm rãi tháo chiếc kính xuống, ánh mắt sắc lạnh quét về phía hướng bọn họ vừa rời đi, tiếp đó cô ta hạ cặp mắt xuống nhìn thoáng qua chiếc cameras nhỏ được giấu kín ở bên trong mắt kính, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên ... một cái.

Trước khi về đến nhà, Lan Khê còn nhận được mấy cú điện thoại.

Có Branda, có Kỷ Hằng, còn có cả Tiểu Kha, họ đều gọi tới để an ủi, bọn họ không biết chân tướng sự việc là như thế nào nên chỉ khuyên giải an ủi cô không nên quá quan tâm. Dù sao chuyện này là do Kiều Khải Dương gánh vác, so với việc cô phải chịu trách nhiệm hậu quả sẽ nhẹ hơn nhiều.

Nhưng chính Lan Khê lại làm sao có thể an ủi bản thân như vậy được đây?

Cô nằm ở trên ghế sofa, đầu càng ngày càng đau nhức.

Cuối cùng một cú điện thoại của William gọi tới.

“Mộ tiên sinh mới vừa lên máy bay nên không thể nhận điện thoại, chờ khi máy bay hạ cánh tôi sẽ đem chuyện này nói lại rõ ràng với ngài, Mộ tiểu thư, cô có khỏe không?” William thân thiết hỏi thăm.

Lan Khê cầm điện thoại thoáng ghen ngào, giọng khàn khàn trả lời: “Tôi... không tốt lắm, anh nói với anh ấy hãy mau trở về.”

Nói xong câu này, đột nhiên cô cảm thấy mình cực kỳ tùy hứng.

William cũng kinh ngạc, lúng túng nói: “Tôi sẽ thông báo với Tổng giám đốc Mộ.”

“Mộ tiểu thư, biến cố hôm nay có thể nào cô cũng không cần nghĩ tới, trước mắt tạm thời cứ như vậy đã, cô hãy chuyển cho tôi số tài khoản của Kiều Khải Dương, trước mắt tôi sẽ chuyển số tiền phải bồi thường cho hẳn, việc này chắc hẳn cũng là hi vọng của Mộ tiểu thư chứ?”

Mắt của Lan Khê thoáng nóng lên, đau đớn, cô từ từ bám lấy ghế sofa ngồi xuống: “... Không cần, tôi đã nói rồi, tôi muốn chính bản thân mình sẽ trả lại cho anh ta.”

William cười khổ: “Mộ tiểu thư...”

Lan Khê có cảm giác đầu ngày càng phát đau, cắn môi nhẹ nhàng nói: “Tôi đang chờ bên tài vụ, lát nữa khi tra được sẽ báo cho anh.”

Cúp điện thoại cô bắt đầu mê man.

226. Chương 226: Chương 225.2

Đầu óc cô cứ hỗn loạn như vậy, thân thể mệt mỏi vì buồn ngủ, khiến cho dù chỉ ngủ một lúc, bất giác cô cũng chìm vào trong giấc mộng. Trong giấc mộng cô có chút lo sợ bất an, cảm giác không có ai ở bên cạnh mình thật không an toàn, hiện tại cô cực kỳ khát khao sự ấm áp của một người.

Hai người khi yêu nhau phải tới mức nào mới có thể đến ngay cả vật chất, tiền tài cũng đều hoàn toàn không hề so đo?

Đây chính là lời nói của Kiều Khải Dương, đó là tình cảm của người yêu sao?

Bất giác cô ngủ đến tối, bên ngoài nhà nhà đã lên đèn.

Lan Khê vừa ra ngoài để mua một ít đồ ăn rồi về nhà làm salad rau cải, không ngờ di động lại vang lên. Cô đi tới xem qua, trên mặt điện thoại lóe ra dãy số của Nhan Mục Nhiễm làm cho cô nhất thời cứng đờ.

Lần trước rời khỏi Los Angeles khá vội vàng, bọn họ đã mau chóng quên mất nhân vật Nhan Mục Nhiễm này rồi.

“Xin chào.” Lan Khê lúng ta lúng túng chào một tiếng.

“Buổi tối cô có rảnh không?” Giọng của Nhan Mục Nhiễm sâu xa, như có vị ươn mặn của gió biển thổi ở bên tai.

Lan Khê nhìn xem đồng hồ, đã hơn tám giờ: “Tôi rảnh, chỉ có điều hiện tại cô tìm tôi có việc gì không? Chẳng phải là cô đang ở tại Los Angeles sao?”

“Tôi đang ở trong ngọn hải đăng của thành phố này, muốn tìm cô để tâm sự chút thôi.”

“Tôi với cô chẳng có chuyện gì để nói với nhau cả.”

Nhan Mục Nhiễm cười lạnh: “Không có sao? Lan Khê, chúng ta người sáng không nói lời tối, cô cùng Yến Thần ý vào trời cao ở xa như vậy, nên đã tùy hứng ở cùng một chỗ mà loạn luân với nhau... Đối với chuyện này tôi biết rất rõ nhưng vẫn dễ dàng tha thứ không tố giác các người. Người ngoài cũng chỉ coi các người là quan hệ anh em thân mật, hai người thực sự cảm thấy rằng mình vô tội sao? Tôi thích Yến Thần chuyện này chỉ có cô biết, cô không muốn để tôi làm ra những chuyện gì đó quá kích động chứ, cô đừng có kiêu có gan lắm, lại không có can đảm chịu trách nhiệm.”

Sắc mặt Lan Khê trắng bệch, tay giữ chặt lưng ghế sofa.

“Cô chờ tôi, khoảng 20 phút nữa tôi sẽ đến.”

Cúp điện thoại di động, cô lấy từ trong tủ lạnh ra chiếc hộp nhựa rồi để các thứ đã mua về rồi cất đi, xem ra tình hình này thì rốt cuộc cũng không ăn nổi thứ gì được rồi.

Từ một khoảng cách rất xa, gió biển thổi vào làm rối loạn mái tóc của Nhan Mục Nhiễm, chỉ còn khí chất cao quý tao nhã của cô ta là vẫn còn như cũ.

Lan Khê mặc một chiếc áo lót lông hơi mỏng, bên ngoài mặc chiếc áo choàng màu xanh lục tôn lên vóc người của cô, mái tóc dài buông trên vai, khi đi cô đã cầm theo chiếc mũ, thời điểm mang theo cô cảm thấy so với không mang sẽ an tâm hơn rất nhiều.

A... Sao đột nhiên cô có một loại cảm giác như đi ăn trộm ấy nhỉ?

Nhan Mục Nhiễm nhìn bóng dáng mảnh khảnh đi đến ngồi phía đối diện, ánh mắt chuyển động lướt trên người cô đánh giá một lúc, thoáng gợi lên ý cười: “Cô có uống chút gì không, tùy tiện gọi đi.”

Phục vụ tới, Lan Khê gọi một ly nước chanh nóng, nghĩ chỉ muốn làm ấm tay mà thôi.

“... Từ lúc nào cô bắt đầu, biết tôi và Mộ Yến Thần ở cùng một chỗ?” Lan Khê không có gì lo lắng, ngược mắt nhẹ giọng hỏi một câu.

Nhan Mục Nhiễm nâng mắt nhìn cô gái nhỏ đang ngồi đối diện mình ... Đúng vậy, mặc dù có chút khí chất quyến rũ xinh đẹp, cho dù nội tâm có chút gì đó nhưng vẫn không thể thay đổi được. Vài năm nay cô xử sự khiêm tốn, trái với tính tình lạnh nhạt, nhưng sự phức tạp lại không thể thay thế được sự đơn thuần.

Nhan Mục Nhiễm ngoắc ngoắc khóe miệng: “Bốn năm trước.”

Mí mắt Lan Khê giật giật, hàng lông mi dài rủ xuống: “Cũng là thời điểm cô giả vờ làm bạn gái của anh ấy... Là vì cô cũng thích anh ấy, cho nên vẫn luôn giấu diếm, không công khai chuyện này với mọi người?”

Khó trách mỗi một lần gặp mặt giữa hai người đều có một loại thù địch không tên, trong lòng cực kỳ hiểu rõ mà không nói ra.

Nhan Mục Nhiễm cười lạnh: “Chẳng lẽ cô lại cho rằng tôi là vì cô sao?”

Lan Khê hít sâu một hơi, ngược mắt nói: “Vậy hôm nay cô gọi tôi tới rốt cuộc là muốn nói với tôi điều gì?”

“Lan Khê, cô có biết cô với anh trai ở cùng một chỗ là một sự sai lầm không?” Lời nói của cô ta, ngược lại giống như là trưởng bối.

“Biết chứ.” Trên mặt Lan Khê thoáng một trận xấu hổ nóng bỏng.

“Vậy vì sao cô lại vẫn muốn ở cùng với anh ấy?”

Gió biển thổi vào thật sự rất lạnh, thật lạnh đến thấu xương, hai tay cô bưng ly nước chanh, bên ngoài lạnh lẽo bên trong ấm áp, giống như giờ phút này tâm tình của Lan Khê thật xoắn xuýt, cô nói giọng khàn khàn: “Tôi không có cách nào... Có một số việc tôi biết là sai nhưng mà tôi không không chế nổi... Anh ấy cũng biết hai chúng tôi làm như vậy là sai... Thời điểm bốn năm trước là chúng tôi quá xúc động, bất kể hậu quả ra sao, nhưng mà bây giờ chúng tôi cũng không giải thích được... Nếu ngày nào đó chúng tôi thật sự gặp được người thích hợp thì sẽ chia tay, trừ phi anh ấy nói trước rằng anh ấy không thích tôi, nếu không chúng tôi hẳn sẽ không chia tay.”

Trong tiếng nói của cô có chút bi ai.

“Cô cho rằng anh ấy cũng sẽ nghĩ như vậy sao?” Nhan Mục Nhiễm hỏi lại.

Lan Khê nghi hoặc: “Không đúng sao?”

Nhan Mục Nhiễm trong lòng bất chấp, nở nụ cười lạnh lẽo ... đồ ngu ngốc!

Cuối cùng hiện tại cô cũng hiểu được Mộ Yến Thần muốn làm cái gì, bất quá anh cũng chỉ là thuận theo, lấy cớ này để ở cùng với cô mà thôi, nhìn bộ dáng của anh, hoàn toàn không có ý nghĩ muốn chia tay với cô!

“Cô có biết câu nói “vướng mắc càng sâu tách ra càng đau” hay không, ?” Trong mắt của Nhan Mục Nhiễm ánh lên một tia đồng tình, ôn nhu nói: “Lan Khê, cô vẫn nên nhanh chóng rời khỏi anh ấy đi, nếu không, chờ đến một ngày nào đó khi cô kịp nhận ra rằng hóa ra anh ấy cũng chỉ là muốn chơi đùa với cô mà thôi, lúc đó cô sẽ bị nhục nhã một hồi, lại phải bỏ đi thì còn đau khổ nhiều hơn nữa.”

Sắc mặt Lan Khê trắng nhợt: “Cô có ý tứ gì?”

Nhan Mục Nhiễm cười yếu ớt, chỉ nhâm nhi cà phê, lặng lẽ không nói gì.

Lan Khê gật gật đầu: “Cô không nói, vậy tôi sẽ đi... Tôi biết cô không quen nhìn chúng tôi ở chung một chỗ, chỉ có điều, Nhan Mục Nhiễm hãy nghe tôi nói này, nếu như có năng lực cô hãy tranh thủ làm cho anh ấy yêu cô, không cần thiết phải theo tôi đến nơi này để xuống tay, cô sẽ không đạt được mục đích đâu.”

Trong lòng Nhan Mục Nhiễm thoáng chốc bị đâm vào đau xót! !

Mắt thấy Lan Khê sắp sửa rời khỏi, đột nhiên cô ta lạnh giọng nói: “Có phải anh trai cô đã hoàn trả khoản tiền bồi thường theo phán quyết của toà án thay cô hay không?”

Bước chân của Lan Khê thoáng chốc dừng lại.

Nhan Mục Nhiễm cười khê một tiếng quan sát cô: “Lan Khê, hiện giờ ngoại trừ Mộ Yến Thần ra, cô còn muốn ôm điều gì nữa đây?”

Đặt ly cà phê xuống cô ta chậm rãi nói: “Cô có biết vì sao tôi đi theo anh ấy ròng rã bốn năm cũng chưa thể nào làm anh ấy động tâm được hay không? Bởi vì tôi không khống chế nổi cảm tình của mình, tôi quá chủ động, chưa hề có một chút gây chiến nào... Nhưng mà cô thì lại khác, Lan Khê, trong cuộc sống của Yến Thần, cô chính là sự thách thức lớn nhất. Đàn ông đều như thế hết, đều bị kích thích bởi chút tươi mới... Lúc thứ cảm giác kích thích này biến mất, cô lại bị anh ấy nắm giữ hoàn toàn trong lòng bàn tay, lúc đó anh ấy cũng sẽ không còn hứng thú đâu.”

227. Chương 227: Chương 225.3

Đầu óc Lan Khê trở nên ong ong.

Những lời của Nhan Mục Nhiễm đã đưa cô trở về cái đêm ở nhà họ Mộ vào bốn năm trước...

Đêm ấy, nụ cười của Mộ Yến Thần lạnh băng, rét thấu xương, chậm rãi nói gần từng tiếng ở bên tai cô: “Đúng vậy, là anh đã lừa em, anh đã lừa gạt em từ lâu lắm rồi, ngay cả em cũng tin rằng, anh thích em, đúng không?”

Sắc mặt Lan Khê tái nhợt đến đáng sợ, cô quãng lại một câu “Cô hãy đi mà lừa ma gạt quỷ ấy” rồi xoay người rời đi.

Nhan Mục Nhiễm không vội vàng, thanh toán xong liền thông thả đi phía sau cô, không nhanh không chậm đã đuổi kịp cô...

Ước chừng mới khoảng chín, mười giờ, nhưng đã không sao gọi được xe. Ở nơi bờ biển xe cô hầu như lui tới rất ít, còn nếu chờ xe buýt công cộng, chuyển tiếp theo phông chừng cũng phải nửa giờ nữa.

Lan Khê gơ tay vẫy đón xe, nhưng không có một xe nào dừng lại.

“Có phải cô thiết kế hạng mục bờ biển khi tôi còn ở chi nhánh như trong bản án đã nêu hay không?” Nhan Mục Nhiễm từ phía sau đi tới, thông thả buông câu hỏi.

Cánh tay của Lan Khê đang đưa ra chợt cứng lại tại chỗ, hơi thở đầy bất ổn nhìn lại cô ta.

Nhan Mục Nhiễm cười cười: “Yến Thần biết tài của cô, hiểu rõ từng chút một nên mới có thể nhắc nhở cho cô đầy đủ từng ly từng tí như thế, để cô thiết kế được hạng mục kia, nếu không cô cho là dựa vào đâu mà cô lại có thể hoàn thành được cái điểm mấu chốt kia khéo như vậy chứ? Nhưng mà cô cứ yên tâm, chủ ý của anh ấy cũng không phải thực sự muốn làm hại cô, chỉ là anh ấy hoàn toàn không thích hoàn cảnh lẫn công việc hiện tại ở công ty mà cô đang làm việc thôi. Anh ấy thích nắm trong tay toàn bộ cảm giác, tốt nhất là cô không nên đi bất cứ chỗ nào khác, cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh ấy, giúp đỡ anh ấy, dựa dẫm vào anh ấy... Tốt nhất là không có anh ấy thì cô sẽ không xong... Chỉ có vậy thì khi đó người đàn ông mới thấy mình đạt được sự thỏa mãn lớn nhất, cô có biết không?”

Cả người Lan Khê trở nên cứng ngắc: “Cô nói như vậy là có ý gì?”

... Cô ta vừa mới nói, việc sao chép đồ án thiết kế này là do Mộ Yến Thần bày ra???

Nhan Mục Nhiễm vén tóc lên nói tiếp: “Có phải anh ấy đã từng nói với cô rằng cho dù vụ án này có thắng kiện hay không, cũng không quan trọng, dù sao anh ấy cũng nuôi được cô, đúng hay không ? ” Cô ta cười nhạo một tiếng rồi tiếp tục nói: “Dĩ nhiên là anh ấy hi vọng không thắng kiện, như vậy để cho cô đỡ phải bị người ở trong công ty nói ra nói vào, hoặc là bị những người đàn ông giống như Kiều Khải Dương trêu chọc. Trước kia thì cũng vẫn có thể chịu được, nhưng lúc ở Los Angeles, hai người suýt nữa đã lau súng cướp cò, tuy không có chuyện gì thật, nhưng cũng đủ để cho đàn ông tức giận... cho nên không chỉ nói, bản án lần này Kiều Khải Dương chủ động đưa đầu gánh tội thay cô, cho dù anh ấy không cãi vã, anh ấy cũng sẽ trừng trị như thường. Lan Khê, anh ấy có chút thích sạch sẽ, không chấp nhận nổi người phụ nữ của mình bị người khác đụng vào dù chỉ chút xíu, nếu như có ngày anh ấy vứt bỏ cô, chắc chắn trước hết là do cô không giữ mình trong sạch, hiểu không?”

Lan Khê bị câu nói của cô ta làm cho đôi chân lạnh run.

Giống như người con gái đang đắm chìm ở trong giai đoạn ngọt ngào nhất của tình yêu liền bị một thùng nước đá dội xuống, lạnh run đến đông cứng cả người vậy.

“Cô không cần phải cố ý khiêu khích tôi đâu! ” Lan Khê lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái, bàn tay trong chiếc bao tay nắm chặt lại: “Anh ấy ở cùng với tôi chắc chắn không phải là chỉ muốn chơi đùa với tôi, tự trái tim của tôi có thể cảm nhận được điều này. Anh ấy cũng sẽ không vì muốn buộc tôi ở lại bên người mà dùng những chuyện dơ bẩn xấu xa như vậy để làm hại tôi, lại càng sẽ không bởi vì ghen tị mà đối phó với Kiều Khải Dương, cô đã suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Sao cô lại không hiểu chứ... Cô nhớ tới chuyện mình thi vào trường cao đẳng năm nào đó, cảm giác bị oan uổng ở trong trường thi, cũng như ở trên pháp đình bị người ta lên án sao chép bản thiết kế vậy, rất giống nhau.

Nhưng mà cô không tin, người đàn ông mà cô yêu nhất này lại sẽ đâm cho cô một dao đâm đĩa máu tươi như vậy.

Tình yêu không phải trói buộc, cũng không phải là làm tổn thương nhau.

228. Chương 228: Chương 225.4

Nhan Mục Nhiễm quần chiếc khăn quàng quanh cổ, nụ cười nhợt nhạt, đi qua trực tiếp chặn một chiếc xe taxi lại rồi rời đi.

“Tôi chúc hai người mãi mãi hạnh phúc.” Cô ta cười để lại một câu nói.

Luồng gió biển mùa đông lạnh lẽo chợt thổi ào qua, Lan Khê lạnh run đứng ở bên đường.

Trên chuyến bay trở về , Mộ Yến Thần phải xử lý không ít chuyện phiền phức suốt mấy giờ liền không hề nghỉ ngơi.

Trong hộp thư , những thư thuộc sự vụ khẩn cấp càng ngày càng ít, Mộ Yến Thần xoa xoa mi tâm, lạnh lùng nhìn thoáng qua phong bì tài liệu nằm ở trong thùng rác, đôi môi mỏng lạnh lùng của anh lại hơi nhếch lên rồi nhìn lại một lần nữa .

Bên trong có mấy bức ảnh, trên đó chụp hai người, bối cảnh chụp từ toà án đến chỗ nhà hàng Tây ở gần toà án.

Anh ta và cô đang nói chuyện lạnh nhạt, cô tóm lấy tay anh ta, anh ta vỗ vỗ vào mặt cô.

Sau khi xem xong, Mộ Yến Thần liền xóa sạch, không cho là đúng.

Anh không nghĩ tới trong sự kiện này Kiều Khải Dương lại đột nhiên xuất hiện. Hiện giờ tâm tình của Lan Khê có chút mâu thuẫn là chuyện bình thường, anh cũng đã nhận được lời cô nhờ William nhắn lại cho anh, nói muốn anh nhanh chóng trở về.

Khép mắt lại, trong đầu anh hiện lên cảnh tượng anh và Tô Nhiễm Tâm gặp nhau... Tại Manchester, Tô Nhiễm Tâm đã chứng kiến anh giận dữ sau khi nhìn thấy những tấm ảnh chụp trộm kia. Sau nhiều lần phủ nhận nhưng vẫn bị Mộ Yến Thần xuyên thủng, bắt đắc dĩ đành phải nói cho anh một chút chân tướng, nhưng cũng vẫn khuyên anh không nên truy cứu tiếp nữa mà nên duy trì hiện trạng thì mọi thứ sẽ tốt hơn.

Chỉ tiếc ... điều quan trọng mà anh muốn chính là người, do đó nhất định phải phá vỡ hiện trạng.

Bạch Tư Dương đã nói ở trong điện thoại: “Thật xin lỗi, Mộ tiên sinh, tôi cũng không ngờ rằng loại tình huống kia lại phát sinh trên toà án, do phương án biện hộ của tôi bị phá vỡ, cho nên đành phải tương kế tựu kế. Thực ra vừa vặn có người thích hợp, nhất là người này lại nguyên là người phụ trách của công ty của cô ấy, xuất hiện gánh tội thay, đó chính là biện pháp thoát tội có thể nói là hoàn toàn tốt nhất. Kết quả Mộ tiểu thư cũng không phải chịu bất cứ tổn thương nào, không biết có làm hỏng chuyện của Mộ tiên sinh hay không?”

Trên nguyên tắc mà nói, Bạch Tư Dương không hề thất trách.

Ngón tay Mộ Yến Thần nhẹ nhàng hơi di động, thản nhiên nói: “Không có việc gì.”

Chỉ là đã nhiều ngày nay cô vẫn chưa hề liên lạc với anh... Cô tạm thời không có công việc, Tổng Mẫn Tuệ đương nhiên có chết cũng sẽ không mời cô trở về làm việc, vậy thì mấy ngày nay cô đang làm cái gì?

Khi về đến nhà, trời vừa mới vào đêm.

Mộ Yến Thần chậm rãi đi vào, hành lý ném ở chỗ cổng vòm, chiếc chìa khóa thả ở trên bàn trà, nhìn quanh một vòng.

Cô không có ở nhà.

... Cô đã đi đâu vậy?

Anh đi quanh nhìn xem, phòng ngủ cực kỳ sạch sẽ, đồ ăn trong tủ lạnh hầu như không có gì khác so với trước khi anh đi, không hề suy sụp.

Mộ Yến Thần hơi hơi nhíu mi.

Anh gọi điện thoại cho cô, điện thoại tắt máy, suy nghĩ một lát anh nhờ người tìm số điện thoại của đồng nghiệp trước kia của cô để gọi, quả nhiên các cô đang ở cùng một chỗ.

Đôi khi phụ nữ có bí mật của riêng mình cũng là chuyện tốt.

Anh lái xe ra ngoài đón cô, đi tới địa chỉ mà đối phương cung cấp, khi đó anh mới phát hiện đêm đã khuya... Trong quán nhỏ, cô, toàn thân mặc chiếc váy hoa, chiếc áo khoác vàng nhạt buông lơ lửng quanh thân hình quyến rũ, ngón tay mảnh khảnh của cô đang cầm một chiếc đĩa gỗ vào cạnh chiếc ly thủy tinh, tươi cười kiêu kỳ như hoa, đang nói với người ta rót rượu, cách một khoảng cách rất xa, Mộ Yến Thần nhìn thấy mà đáy mắt nóng lên, cặp môi mỏng của anh nhàn nhạt nhếch lên, bóng dáng cao ngất đi tới.

(Hết chương 225)

229. Chương 229: Hoài Nghi Là Con Dao Nhọn.

Bóng đêm hỗn loạn.

Tiếng động lớn ồn ào cả màn đêm, hơi nóng lan tràn làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê ửng đỏ, một lần chơi đoán số bị thua, cô cầm ly rượu lên muốn cùng với Tiểu Kha.

Nhưng ly rượu đưa đến nửa đường, liền bị một bàn tay ưu nhã mà cường thế đoạt mất đi.

Một cổ hơi thở nguy hiểm chậm rãi đè lại.

Lông mi thật dài của Lan Khê khẽ rung, ngược mắt lên, trong tiếng hô kinh hãi mà vui mừng của mấy cô bạn đồng nghiệp chung quanh, cô thấy một khuôn mặt cực quen thuộc, con mắt sắc lạnh nhạt của anh lộ ra một tia uy nghiêm lạnh bạc, nói thật nhỏ: “Ăn xong chưa?”

Tiểu Kha ngồi đối diện sợ tới mức trái tim nhỏ nhảy bang bang.

Cô gái che ngực mặt như hoa đào cười nói: “Tổng giám đốc Mộ, chúng tôi chỉ ra ngoài chơi một chút mà thôi, không uống quá nhiều rượu!”

Mộ Yến Thần nhàn nhạt liếc nhìn cô, quét ra nụ cười nhạt không có nhiệt độ.

Rất rõ ràng anh cũng không phải đang hỏi Tiểu Kha cô, thoáng chốc không khí trở nên hơi cứng nhắc.

Lan Khê kinh ngạc nhìn anh, sau một hồi kìm nén mới hỏi một câu: “. . . . Anh đã trở lại?”

Mộ Yến Thần thấy cô cũng đã hơi say, vỗ nhẹ vào gáy cô cúi người xuống dùng giọng nói thật nhỏ chỉ hai người mới có thể nghe được: “Phải, anh vừa trở về. . . . Anh rất nhớ em, chúng ta về nhà thôi.”

Từng câu từng chữ gõ vào trong lòng Lan Khê, cô tựa như vừa bị bò cạp chích một chút, vừa đau vừa ngứa, bên trong ánh mắt đong đầy mờ mịt uất ức.

Không biết mình rời đi bằng cách nào, chỉ nghe tiếng cười đùa của bọn Tiểu Khê, một màn trêu chọc khiến cho Lan Khê đỏ mặt.

Dưới màn đêm, bóng dáng của anh thẳng tắp thon dài, bộ dáng hoàn mỹ giống như được thượng đế điêu khắc.

.

“Có phải hiện tại anh nhìn thấy em có phần sa sút? Không có công việc để làm, mấy ngày nay em vẫn ở nhà ngây ngô, chỉ có hôm nay mới ra ngoài họp mặt với mấy người bạn đồng nghiệp.” Trên xe, Lan Khê vùi đầu vào trong ngực anh nói.

Mộ Yến Thần đóng cửa xe, mắt liếc nhìn cô một cái, một tay khởi động xe.

“Vụ án mới vừa kết thúc em nên nghỉ ngơi một chút, qua một thời gian nữa rồi đi tìm công việc mới.” Anh nhẹ giọng làm dịu.

Nhưng trong lòng của Lan Khê như có gai nhọn..

Trong lòng cô rất đau khổ khó chịu, buồn phiền vì chuyện Kiều Khải Dương giúp đỡ thay mình gánh tội, thế nhưng anh lại bình thản như không có chuyện gì vậy.

Cẩn môi, cô nhẹ giọng hỏi: “Có phải anh hi vọng em giống như bây giờ, chỉ sống dựa vào anh không cần làm gì hết?”

Mí mắt Mộ Yến Thần giật giật!

Không biết tại sao cô đột nhiên nghĩ như vậy, anh liếc nhìn cô một lần nữa, môi mỏng mân rất chặt.

“Bây giờ anh tập trung lái xe, về đến nhà chúng ta lại nói tiếp.” Anh lại nhẹ giọng dụ dỗ một câu.

Lan Khê nghe những lời này trong lòng càng thêm phiền muộn.

Lùi về ghế lái phụ, trong lòng cô tràn đầy chán nản.

Về đến nhà, trước tiên Mộ Yến Thần đi mua một chút nguyên liệu nấu ăn đơn giản bỏ vào tủ lạnh, mặc dù mệt mỏi tới cùng, bụng réo vang kêu đói, nhưng nhìn ra cô có tâm sự, gác lại mọi việc anh nghĩ nên theo cô tâm sự một chút.

Đến phòng rửa mặt tìm, thấy cô mới vừa rửa mặt xong, bàn tay đang quơ tìm khăn lông trên kệ.

Mộ Yến Thần đi đến ôm cô lại, rồi cầm lấy khăn lông nhẹ nhàng lau mặt giúp cô, toàn thân Lan Khê cứng đờ muốn tránh ra, bàn tay của anh lại di chuyển đến sau gáy của cô, cúi đầu hôn xuống đôi môi lạnh lạnh còn hơi nước của cô, nếm mùi vị ngọt ngào bên trong miệng cô.

“Anh nhớ em sắp chết rồi.” Anh thì thầm, nắm chặt eo cô, không kèm chế mà hôn kịch liệt như sắp thiêu đốt.

Lan Khê mở mắt nhìn anh, gương mặt anh tuấn, có một loại mùi vị mỉa mai hoặc khiến người bị hấp dẫn mà sa vào.

“Lần này anh đi Anh quốc, là có chuyện?”

Không nghĩ tới thời điểm lửa dục lửa cháy lan ra đồng cỏ, cô vẫn nghĩ tới loại vấn đề này, Mộ Yến Thần chậm chạp đáp lại: “Phải.”

“Là chuyện công hay chuyện riêng?”

“. Chuyện riêng.”

Sợ cô nhìn ra đầu mối gì, Mộ Yến Thần buông cô ra, đi tới phòng khách.

Lan Khê giật mình, không tự chủ đuổi theo, nhìn bóng lưng của anh, trong ánh mắt có một chút khát vọng tìm tòi, cô run giọng hỏi: “Chuyện trên tòa anh cũng đã biết, không ngạc nhiên sao?”

Mộ Yến Thần đang đi chợt dừng, bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi quay trở lại, nhàn nhạt hỏi: “Rốt cuộc em muốn hỏi chuyện gì?”

Bởi vì nhìn thẳng vào mắt, mặt của Lan Khê một hồi nóng một hồi lạnh.

Cô cảm thấy mình uống hơi nhiều quá, cũng suy nghĩ nhiều, đưa bàn tay lên xoa xoa mặt của mình: “Không có việc gì, em muốn rửa mặt đi ngủ. . . .”

Nhưng Mộ Yến Thần không nghĩ muốn thả cô, đi tới nhẹ nhàng kéo cô trở về, ngón tay thon dài nâng cằm cô lên: “Có chuyện gì cứ hỏi anh, Lan Khê, anh sẽ trả lời cho em biết.”

Lan Khê sắp hít thở không thông muốn hôn mê bất tỉnh rồi.

“Mộ Yến Thần, chuyện sao chép thiết kế lần này, có phải anh làm hay?” Mượn hơi rượu, Lan Khê mặt bừng đỏ hỏi.

230. Chương 230: Chương 226.2

Thân hình Mộ Yến Thần đột nhiên cứng lại.

Lan Khê nhìn chăm chăm vào mắt anh nói: ” Trong khoảng thời gian này tuy em ở cùng với anh, nhưng càng ngày em càng nhìn không hiểu anh đang nghĩ gì, làm cái gì, quan hệ của chúng ta thuận theo tự nhiên, không ai ràng buộc ai, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, đây là ý tưởng ban đầu của em, nhưng càng ngày em càng không thể rời bỏ anh, càng ngày em càng lệ thuộc vào. . . . Mộ Yến Thần, nếu như chúng ta không thể vĩnh viễn sống cùng nhau, anh cũng không nên cho em một loại ảo giác chúng ta sau này thật giống như sẽ Thiên Hoang Địa Lão (mãi mãi sánh cùng trời đất)——”

“Hiện tại ngay cả tiền em thiếu Kiều Khải Dương cũng là anh giúp em trả lại, em. . . .”

Nếu ràng buộc không công bằng như vậy, chẳng phải là cô càng không có lý do, thậm chí không có tư cách cùng cơ hội nói lời chia tay với anh?

Nét mặt Mộ Yến Thần trắng nhợt, một hồi lâu sau vuốt ve làn da dưới cằm cô, vừa chống lại ánh mắt của cô.

“Đây không phải trọng điểm đúng không? Rốt cuộc em muốn hỏi cái gì?” Anh cười lạnh thì thầm.

Lan Khê bị ép buộc, nóng nảy nói: “Mộ Yến Thần, em muốn nói cho anh biết, làm người không nên ích kỷ như thế, không nên vì lợi ích bản thân mà làm ra chuyện bất chấp lý lẽ, cũng giống như năm ấy khi em thi tốt nghiệp trung học, một chút chuyện nhỏ đối với anh mà nói không có gì, diên đan le quy don nhưng đó lại là cuộc sống của em! ! Anh không cần dồn em vào đường cùng!”

“Dùng chuyện của em để đối lấy em ở lại bên cạnh anh lâu dài hơn một chút!”

“Em nói rồi em không muốn biết có phải anh đang chơi trò chơi tình cảm với em hay không, nhưng nếu thật là như vậy, mời anh dừng tay! Em không chịu nổi yêu một người càng sâu đậm, thương tổn lại càng nhiều hơn! !”

Cô nói to, trong mắt mơ hồ có lệ, cả người khẽ run.

Có thể đem vết thương chôn giấu ở trong lòng mấy năm qua xé ra cho người ta xem, chuyện thật không phải dễ dàng.

Cô uống rượu, đầu óc bị rượu đốt cháy sạch sắp đau chết, nhớ lại chuyện đã xảy ra càng rõ ràng, cô nhớ lại rõ ràng từng chi tiết ban đầu bọn họ tách ra, cô không muốn bốn năm sau, tất cả toàn bộ lại dẫm lên vết xe đổ.

Như thế cả đời này của cô, không thể yêu hay tin tưởng bất luận người nào nữa.

Thân hình Mộ Yến Thần cứng đờ thật lâu, mới tìm trở về một chút thần trí.

“Lan Khê, là em muốn như vậy?” Anh nhàn nhạt hỏi.

Khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lẽo tái nhợt, anh chậm rãi nói: “Mới vừa rồi anh không có nghe rõ em nói cái gì,—— em cảm thấy anh chỉ đùa với em sao? Anh đã nói với em mấy cái lời kia, làm mấy chuyện này, chỉ vì muốn đem em vây ở bên cạnh anh, đối lấy một chút cảm giác thành tựu sao? Vụ án này, em cũng cảm thấy là do anh làm sao?”

Mấy chuyện kia trong trí nhớ bốn năm trước, bất ngờ hiện ra.

Không chỉ là Lan Khê, ngay cả Mộ Yến Thần cũng nhớ lại rõ ràng năm đó một đêm kia ở trong nhà họ Mộ anh đã nói qua những lời đó. Khi đó anh đã nghĩ qua, mình tổn thương cô, cô sẽ phòng bị, chắc chắn có một ngày cô sẽ lấy những lời nói năm đó làm lý do để hoài nghi tình cảm của mình, cho nên Mộ Yến Thần, đáng đời mi.

Nhưng nếu đáng đời, tại sao giờ phút này, tâm vẫn đau như vậy?

Anh nên làm như thế nào để giải thích? Nói như thế nào để cô hiểu? ?

Vỗ nhẹ lên mặt của cô, Mộ Yến Thần cười lạnh, nhẹ giọng dụ dỗ nói: ” Không phải em rất mệt mỗi sao? Đi ngủ trước đi, anh muốn yên lặng một chút.”

Đột nhiên anh có chút không tiếp nhận nổi.

Tinh thần của Lan Khê càng lúc càng thanh tỉnh, đôi mắt đắm lệ của cô mông lung nhìn tới trước bóng lưng Mộ Yến Thần, cất giọng nói: “Mộ Yến Thần, tại sao anh không giải thích?”

Bước chân Mộ Yến Thần càng kiên định, anh vững vàng đi tới cầm áo khoác mà khi nãy mình để trên ghế sa lon: “Anh giải thích, em tin tưởng sao?”

Lan Khê: “.”

“Nói cách nào để em tin anh?” Anh kéo dài giọng nói, “Có một số việc thời điểm em hỏi, chính em cũng đã bắt đầu hoài nghi. Lan Khê, là anh làm chưa đủ tốt, mới khiến cho em không tin tưởng anh như vậy.”

Thật ra thì anh rất muốn nói.

Hiện tại rất muốn nói cho nàng biết mọi chuyện, bao gồm cả sự thật chuyện bọn họ cũng không phải anh em ruột thịt, cho nên những chuyện anh làm, đầu độc cũng tốt, dẫn dụ cũng được, anh là thật sự muốn cùng cô Thiên Hoang Địa Lão.

Nhưng hoài nghi là dao nhọn.

Một dao đâm vào trong lòng, sẽ rất đau.

Mộ Yến Thần đi qua mở cửa, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh: “Tối nay anh về nhà anh, em nghỉ ngơi cho tốt.”

Nếu như anh không đi, anh sẽ không chịu nổi.

Lan Khê mở miệng tính nói cái gì, nhưng cửa đã khép lại, trong phòng yên tĩnh thê lương.

Trong phòng bếp, ấm nước vẫn còn đặt trên bếp điện từ, nước sắp sôi rồi, anh luôn cảm thấy nước trong bình không đủ độ nóng cho nên anh vẫn hay nấu nước uống..., còn Lan Khê không có thói quen đó.

Cả căn phòng cũng tràn đầy thói quen của anh, thế nhưng anh lại bỏ đi.

Khi âm thanh nước sôi vang lên, Lan Khê ngẩn ra, sau đó chạy lại tắt bếp, nước sôi trào ra ngoài đầy nắp ấm nước văng vào trên tay, cô đau đến rứt tay xuống, nước mắt nóng bỏng liền rơi xuống mặt đất.

—— Cô khóc lúc nào? ?

Hết chương 226.

231. Chương 231: Chương 227

Từng cơn gió khắc nghiệt mang theo khí lạnh thấu xương lướt qua gò má, thổi vù vù.

Một chiếc màu xe đen thon dài phóng vụt qua ngã tư đường lúc đêm khuya, sườn xe lóe lên ánh sáng giống như một thanh kiếm xuyên qua màn đêm, nguy hiểm mà lạnh lùng, tốc độ xe giống như không muốn sống hù dọa toàn bộ cảnh sát giao thông trên đường.

Mộ Yến Thần chỉ cảm thấy trên mặt là cảm giác lạnh thấu xương, trong lòng không rõ mùi vị gì hết.

Nhớ lại hiểu lầm bốn năm trước khi cô thi tốt nghiệp trung học, anh không nhớ nổi lúc ấy anh đã làm gì để vượt qua, giờ phút này lại dẫm lên vết xe đổ, cảm giác đau đớn trong lòng cũng không giảm đi một chút nào.

Mấy ngày qua liên tục bồn ba, sự mệt mỏi cũng sắp nghiền nát anh, một nhát dao này của cô cũng là trí mạng.

Các khớp tay vang lên tiếng kèn kẹt, anh siết chặt tay lái, “Kéttttt!” chiếc xe lướt qua một góc đường, tiếng gió gào thét cùng tiếng ma sát ben nhon của bánh xe lan tỏa trong không gian.

. . . nhưng tại sao cô lại có thể nghĩ về anh như vậy?

Gương mặt tuần tú hơi trắng bệch, Mộ Yến Thần kìm nén cảm giác đau đớn đang lan tràn trong lồng ngực, môi mỏng lạnh lùng mím lại móc điện thoại di động ra, sau khi có kết nối một tay anh cầm tay lái hỏi: “Mấy ngày nay cậu đều đi cùng cô ấy?”

William ngần ra, trả lời: “Dạ, Mộ tiên sinh.”

“Cô ấy đã đi gặp những ai?”

“Sau khi mở phiên toà, cô ấy cũng gặp Kiều tiên sinh mấy lần, cũng liên lạc với mấy người bạn, mấy ngày trước lúc cô ấy đi trung tâm mua sắm cũng gặp một người, chỗ đó không được tốt cho lắm, ngài cũng từng nói không được đến gần quá để cô ấy phát hiện cũng không tốt, cho nên chúng tôi không dám lại gần. . . .”

“Bên Los Angeles có động tĩnh gì không?” Mộ Yến Thần ngắt lời anh, đột nhiên hỏi.

William giật mình, giải thích: “Mấy ngày nay không liên lạc với phó tổng giám đốc rồi.”

“Vậy thì hỏi đi.” Mộ Yến Thần ra lệnh, sau đó cúp điện thoại.

Suy nghĩ này cũng chỉ hiện lên trong đầu trong nháy mắt, thế nhưng anh lại không muốn bỏ qua, nhất định phải biết nguyên nhân.

Chỉ một lát sau khi sắp về đến nhà trọ, điện thoại của William gọi tới một lần nữa.

“Xin lỗi tổng giám đốc Mộ. . .” Giọng nói của William có phần nặng nề, còn có một chút khấn trương, “Phó tổng giám đốc xử lý xong sự cố bồi thường lần trước thỉnh thoảng vẫn ở công ty, Nhan tiểu thư bên kia bán hết bất động sản để có tiền bồi thường, mấy ngày gần đây không thấy tung tích, chắc là tranh thủ lúc rối loạn chạy lấy người rồi, bây giờ chắc đã trở về thành phố A.”

Mộ Yến Thần nắm chặt điện thoại di động, ánh mắt lạnh lùng quét về phía xa.

Ở Los Angeles, anh chỉ muốn tạm thời lừa gạt cô ta để cô ta thành thực một chút, lại không ngờ rằng hết khó khăn này đến khó khăn kia ập đến, cho nên mới cảnh cáo một chút, không đủ để cô ta biết khó mà lui sao?

“Biết rồi.” Anh lạnh lùng nói.

Xe dừng ở phía dưới nhà trọ.

Mộ Yến Thần ngồi ở trong xe một lúc lâu.

Đây có thể coi là bọn họ đang cãi nhau sao?

Qua một lớp kính xe gương mặt tuần tú của anh trắng bệch, nhưng mà rất hi vọng lần này có thể coi là lần đầu tiên cãi nhau của những cặp đôi bình thường, dù vấn đề có lớn hơn đi chăng nữa, chỉ cần còn yêu đối phương, vấn đề gì cũng có thể giải quyết.

Cần phải giải quyết như thế nào?

. . . chuyện bốn năm trước đã quá xa rồi, vạch vết thương ra một lần nữa để giải thích cũng quá làm tổn thương người ta, anh nên làm thế nào để giải thích? Giải thích lúc ấy tại sao anh lại dùng cách thức độc ác như vậy để rời xa cô?

Đêm tối yên tĩnh như vậy, giải thích với một người lại khó khăn như vậy.

Nặng một quyền xuống tay lái! Ánh mắt của Mộ Yến Thần có phần chán nản, cố chịu cảm giác đau đớn trên tay nằm sấp trên vô lăng.

Đêm, dài đằng đẵng.

Vé máy bay đã đặt xong, cũng đi ra ngoài mau hết tất cả những thứ cần thiết, Lan Khê do dự muốn bấm số điện thoại của Mộ Yến Thần.

Nhưng chưa kịp bấm, thì có điện thoại gọi tới.

“Học trưởng.” Cô khẽ gọi.

Kỷ Hằng ở đầu bên kia điện thoại cười yếu ớt: “Đang làm gì vậy?”

“Em đang đi mua quà tặng mang về cho ba, đúng rồi anh có cần em thay anh thăm bác trai bác gái hay không? Anh cũng rất lâu rồi không về.”

“Bên đó không cần em để ý, ” Kỷ Hằng nói, “Lan Khê, em ấy, có phải định một đi không trở lại hay không?”

Lan Khê ngẩn ra: “. Dạ, em sẽ quay lại.”

“Vậy thì tốt, ” Kỷ Hằng cười yếu ớt thở phào nhẹ nhõm, “Anh tìm công ty săn đầu người rồi nộp hồ sơ cho em, tối nay em về thì gửi cho anh một bản sơ yếu lý lịch bằng tiếng trung, nếu còn quay lại thì phải tính toán sớm, không thể làm cùng với anh, thì cũng phải có chỗ dung nạp em mới được, em thấy có được không?”

Trong lòng Lan Khê dâng lên nỗi xúc động .

Cô khẽ nói: “Học trưởng, cảm ơn anh.”

“Em và Mộ Yến Thần. Gần đây có khỏe không?” Kỷ Hằng do dự một hồi lâu, mới thốt ra những lời này.

Lan Khê nắm chặt túi đồ trong tay, cảm thấy có hơi nhột thở, nhớ lại dáng vẻ Mộ Yến Thần treo nụ cười lạnh trên khóe môi, trong lòng cô nổi lên từng cơn đau đớn: “Anh ấy gần đây rất bận, nên rất ít liên lạc.”

Sau đó không đợi Kỷ Hằng hỏi nữa cái gì, Lan Khê khẽ nói: “Em đi về trước đây học trưởng, buổi tối em sẽ gửi sơ yếu lý lịch cho anh.”

Cúp điện thoại đi lên lầu, ra khỏi thang máy Lan Khê tự động rẽ trái, sau đó “rầm!” một tiếng đụng vào thứ gì đó, cứng rắn giống như một bức tường ở ngay trước mặt, Lan Khê bị đụng phải lùi lại hai bước, ngờ ngác mãi mới thấy rõ ràng là Kiều Khải Dương.

“Anh.” Cô bị dọa sợ, khuôn mặt khẽ đỏ lên, “Anh làm gì thế, không nói không rằng canh giữ ở đây?”

Kiều Khải Dương dựa vào vách tường giật giạt khóe miệng: “Tôi rảnh rồi không có việc gì làm không được sao?” Sau đó nhìn thấy túi nhựa đựng nguyên liệu nấu ăn cô xách, miễn cưỡng mở miệng, “Mở cửa nhanh lên một chút, tôi sắp chết đói rồi.”

Chết đói? ! !

Nhưng mà đây cũng không phải là nhà của anh, anh tới làm gì??

Lan Khê cảm thấy cực kỳ kỳ quái, lại nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh, hốt hoảng hỏi một câu: “Kiều Khải Dương, không phải anh bị mẹ anh đuổi ra ngoài chứ?”

Kiều Khải Dương chột nghẹn lời! !

“Rốt cuộc em có mở cửa ra không?” Trên mặt anh tràn đầy lo lắng, hỏi có phần hung tợn.

Lan Khê lúng ta lúng túng đi tới mở cửa ra, nghiêng đầu hỏi: “Anh vẫn chưa trả lời tôi rốt cuộc có phải hay không?”

“Đúng thì sao?” Kiều Khải Dương xấu xa nhếch khóe miệng, đưa tay ra ôm cô vào trong ngực, “Không phải em nói sẽ trả tôi một phần nhân tình sao? Bây giờ tôi thật sự không có nhà để về, em thu nhận tôi được không?”

Lan Khê vội vàng tránh ra, trên vàng trán thanh tú hiện lên một chút phiền não.

Cửa mở ra cô vẫn còn cầm chìa khóa, khẽ hít một hơi nghiêm túc nói: “Kiều Khải Dương tôi biết rõ việc anh cùng người nhà náo loạn là sai lầm của tôi, tôi có thể chứa chấp anh, anh muốn tôi đưa tiền để anh ở khách sạn, lo việc ăn uống vệ sinh của anh cũng không có vấn đề gì, nhưng mà anh không thể đi vào . . . tôi không thể để anh ở chỗ của tôi.”

Kiều Khải Dương bị đẩy một cái lão đảo, sắc mặt càng kém hơn, nói với giọng khàn khàn: “Tại sao?”

“Không tại sao cả, chỗ này không được.”

“Bởi vì anh ta đã từng ở đây? Đây được coi là thánh địa của hai người?”

Lan Khê nhắm mắt không nói.

“Không phải hai người chia tay rồi sao?” Kiều Khải Dương cười lạnh.

Đuôi lông mày Lan Khê giật mạnh: “Anh nghe ai nói?”

Kiều Khải Dương chỉ cười không nói.

Đương nhiên anh không chịu nói là có người phụ nữ nào đó cô cũng nhàm chán gọi điện thoại nói cho anh biết giữa Lan Khê và Mộ Yến Thần xảy ra mâu thuẫn, cũng không biết Nhan Mục Nhiễm đã động tay động chân gì với bọn họ mà làm cho bọn họ quyết liệt như vậy, nhưng ý tứ của Nhan Mục Nhiễm chính là muốn nói cho anh biết . . . anh có thể thừa dịp mà nhảy vào.

Nếu là Kiều Khải Dương trước kia, anh chắc chắn sẽ xem thường.

Nhưng mà đối với Lan Khê, dù Kiều Khải Dương anh biết như vậy là rất tiện, anh cũng muốn thử.

Kiều Khải Dương lạnh mặt, đẩy cửa định đi vào bên trong.

Lan Khê nhất thời tức giận, mặt cũng đỏ lên, ngăn giữa anh và cửa, tay chống vào bờ vai của anh không cho anh đi vào nửa bước, trong đôi mắt là vẻ tức giận, còn có không ngừng lóe lên tia sáng trong suốt.

Kiều Khải Dương bị cô nhìn như vậy rốt cuộc cũng không dám cố chấp nữa.

Bờ môi mỏng lạnh lùng mím lại, giằng co một hồi lâu cuối cùng anh buông tay, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chăm, nói với giọng khàn khàn: “Vậy đi cùng tôi ăn một bữa cơm, em đi vào cất đồ đi tôi chờ em ở ngoài.”

Nếu cứ cố chấp thế nào cũng phải nhìn thấy nước mắt của cô.

Lan Khê hít một hơi, nhẫn nhịn, siết chặt túi đi vào.

.

“Ngày mai em về nhà?”

Trong phòng ăn nho nhỏ, Kiều Khải Dương gọi xong đồ ăn ngược mắt hỏi cô.

Lan Khê gật đầu một cái.

“Mộ Lan Khê, tôi nói rồi bây giờ tôi không có nhà để về.” Anh lặp lại.

Lan Khê đương nhiên biết rõ ý tứ của anh, khẽ hít một hơi nói: “Kiều Khải Dương anh đừng ở đây giả bộ với tôi, anh là người ở thành phố A, ở đây anh có bao nhiêu bạn bè người thân không cần tôi phải nói, coi

như anh không về nhà được thì anh cũng không đến nỗi không có chỗ ở, anh lại càng không thể đi theo tôi về nhà, tôi với anh không quan hệ.”

Kiều Khải Dương gật đầu, một lúc sau khoe miệng hiện lên một nụ cười tà ác: “Kia Mộ Lan Khê, em thích sự kinh ngạc không?”

Ngay tức khắc, mặt mũi Lan Khê tối sầm, nghiêm mặt nói: “Tôi không thích.”

Kiều Khải Dương đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của cô: “Vậy như thế này có được hay không, coi như tôi đến đó du lịch một chuyến, xem xem nhà của em ở bên kia như thế nào, tôi bảo đảm tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền toái cho em, gặp mặt thì nói tôi là đồng nghiệp của em, có được hay không?”

Lan Khê kịp thời rút tay về.

Một tiếng động lớn vang lên ngoài cửa nhà hàng, cô liếc mắt nhìn Kiều Khải Dương đầy chăm chú, nhất thời trong lòng không rõ có mùi vị gì, giờ phút này trong đầu cô đều là Mộ Yến Thần, dù có nói lời làm tổn thương anh đến thế nào nhưng cô vẫn nhớ anh, hiện tại cô sâu sắc cảm nhận được, không có anh đang bên cạnh cô lạnh lẽo biết bao nhiêu, ban đêm tắt đèn, trên giường không có hơi thở của anh.

Cả đêm cũng yên tĩnh đáng sợ,

Sắc mặt của Kiều Khải Dương cũng lạnh xuống.

Rút tay về, anh cười lạnh nói: “Em có thể cự tuyệt tôi, Mộ Lan Khê, nhưng ở trước mặt tôi em đừng bày ra vẻ mặt nhớ anh ta muốn chết như thế, tôi nhìn thấy sẽ muốn bóp chết em.”

Hết chương 227

232. Chương 232: Lời Cảnh Cáo Của Dì Mạc

Anh chỉ nhìn thôi, trong lòng cũng đã vô cùng đau đớn.

Lan Khê kinh ngạc!

Cô ngơ ngẩn, theo bản năng lấy mu bàn tay sát lên mặt mình một hồi, không biết có phải mình thật sự có biểu hiện rõ ràng như thế hay không.

“Kiều Khải Dương, không phải là tôi không muốn cho anh đi đến thăm nhà của tôi, mà là ...” cô nhẹ nhàng hít một hơi, điềm đạm nói, “Ba tôi nói với tôi rằng muốn tôi đưa bạn trai về cùng, nhưng mà tôi không có, tôi không tìm đâu ra người được, nếu như anh đi cùng tôi sẽ chỉ làm cho ba tôi và mẹ kể hiểu lầm, anh có hiểu ý của tôi không?”

Mi mắt của Kiều Khải Dương giật nảy lên!

“Mẹ kế ư.” Anh nhẹ giọng gần như thì thầm.

Trong đôi mắt ướt nước của Lan Khê hiện lên một tia đau thương, hàng lông mi dài buông rủ xuống. Đồ ăn đã bùng lên, chân tay cô có chút luống cuống mở đôi đũa dùng một lần ra, chọc chọc vào trong bát cơm nhỏ như dâng trí.

Kiều Khải Dương đã hiểu rõ ràng rồi, ánh mắt sâu thẳm chậm rãi chuyển động: “Mẹ kế của em... có phải là mẹ đẻ của Mộ Yến Thần không? Em cũng không phải là không có bạn trai, chỉ là hiện giờ em và Mộ Yến Thần trở mặt với nhau... Cho dù không trở mặt hai người cũng không có khả năng cùng nhau trở về nhà đối mặt với ba mẹ, có phải ý em là như vậy không?”

Lan Khê liếc nhìn anh một cái, cúi đầu nói: “Chẳng phải là anh kêu đói chết rồi đó sao? Ăn cơm nhanh đi.”

Kiều Khải Dương ngoắc ngoắc khoe miệng, tựa hồ lập tức đã hiểu rõ tới cùng trong lòng cô đang phiền muộn xoắn xuýt chuyện gì.

Mở đôi đũa ra, anh trầm giọng hỏi: “Có phải ở trong ngôi nhà kia, hai người còn có những kỷ niệm với nhau hay không, là những hồi ức cực kỳ quý giá phải không?”

Lan Khê cúi khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng xuống.

Ánh mắt Kiều Khải Dương cũng nhìn xuống theo, nhưng bàn tay của anh rất nhanh đưa sang đặt lên bàn tay mềm mại kia, lúc này mặc cho cô có vùng vẫy như thế nào cũng đều không chịu buông ra. Lan Khê đã hơi cúi, ngừng động tác co kéo với anh. Sắc mặt Kiều Khải Dương trầm xuống giữ chặt tay cô, nâng mắt lên nói: “Lan Khê, anh sẽ về nhà cùng với em... Em yên tâm, anh chỉ muốn đến để nhìn nơi em đã từng sinh sống một chút mà thôi. Còn chuyện của em và anh ta, anh sẽ không nói một lời với bất kỳ ai, mặt khác anh cũng sẽ không can thiệp vào bất cứ quyết định gì của em. Anh sẽ là người thay thế bổ sung, nếu như có một ngày em nói cho anh biết có cơ hội lên sân khấu, anh sẽ lên, nếu không anh tuyệt đối không giữ trò cướp đoạt, đồng ý chứ?”

Lòng bàn tay anh không nóng, nhưng lại giống như chọc vào nơi nhạy cảm ở trong lòng cô, từng đợt được đau nhức.

Trong cặp mắt ướt nước dâng tràn một trận ầm ập, Lan Khê khàn giọng thì thầm: “Anh quả thực giống cái kẹo cao su, dính dấp khó chịu chết đi được.”

Kiều Khải Dương nghe lời này kinh hãi một hồi, biết là cô đã đồng ý rồi.

Khóe miệng nhếch lên hé ra ý cười vẻ vô lại, giữa cái nhợt nhạt lộ ra sự đau thương: “Anh rất vui.”

Sáng sớm khi xuất phát, rốt cục Lan Khê không nhịn được, cô gọi điện thoại cho Mộ Yên Thần.

Cô chờ mong, mơ hồ kỳ vọng được nghe thấy tiếng nói trầm thấp và từ tính của anh vọng tới, nhưng mà chỉ có âm thanh đô đô dai dẳng vọng lại.

“Mộ tiểu thư.” Điện thoại vậy mà được chuyển tới nơi của William.

Lan Khê ngẩn ra, đột nhiên nổi lên khẩn trương, khẽ hỏi: “Anh trai tôi đâu?”

“A..., tổng giám đốc Mộ còn đang tại bàn một số việc, tiệc mừng thọ của Mộ lão tiên sinh tuyệt đối chắc chắn ngài ấy sẽ có mặt, Mộ tiểu thư có thể đi trước, nhớ chú ý an toàn, buổi tối tổng giám đốc Mộ sẽ tới.” William lễ phép trả lời.

Lan Khê nghẹn lời, thật lâu không nói câu gì.

Cúp điện thoại, cô nhẹ nhàng nằm ở trên giường một lúc, bóng dáng thật nhỏ gầy. Nghe tiếng tí tách của chiếc kim giây cực kì khó chịu, cô dứt khoát đứng dậy, khẽ hít một hơi, cầm lấy hành lý đi ra sân bay sớm.

...

Tạm biệt thành phố C, hẹn gặp lại.

Khi bị luồng khí lạnh phả vào mặt, người đàn ông ở phía sau không khỏi nhíu mi, khép thật chặt áo lại.

“Nơi của chúng tôi ở có lẽ sẽ lạnh hơn đây, tôi nhắc nhở trước với anh một tiếng để anh mang thêm quần áo.” Lan Khê nhìn Kiều Khải Dương nói.

Kiều Khải Dương ngoắc ngoắc khóe miệng, bị gió đông lạnh làm cho lạnh run nhưng anh lại cười đến cực kỳ thỏa mãn, lấy điện thoại di động ra đưa cho cô: “Em hãy ghi lại địa chỉ nhà của em cho vào đây, buổi tối anh sẽ đến, còn bây giờ anh đi trước tìm một chỗ để ở đã.”

Lan Khê kinh ngạc nhận lấy di động: “Nhưng mà tôi đã đưa anh tới đây, tôi không thể không quan tâm tới anh, đợi lát nữa tôi sẽ đi cùng anh để tìm khách sạn trọ lại.”

Kiều Khải Dương búng vào một cái vào chóp mũi của cô: “Em cũng thật là... em cho rằng anh là người yếu đuối sao? Nơi này cũng không phải là nơi anh chưa từng tới...”

Lan Khê nhận thấy có chút khác thường, bị loại cảm giác vô cùng thân thiết này ép lui lại một bước, cô nâng mắt nhìn anh vẻ kỳ quái: “Anh đã từng tới đây sao?”

Thân thể Kiều Khải Dương chợt cứng đờ!

Đột nhiên nhớ tới một việc, trong đầu anh dường như bị sấm nổ chớp giật “oàng” một tiếng vậy, cong khóe miệng lên nói về xấu hổ: “Anh có bạn ở nơi này, ngày trước khi anh đi công tác có đến nhà bọn họ ở nhờ.”

“A...” Lan Khê không hoài nghi nữa.

Cô ghi lại địa chỉ rồi đưa cho anh: “Buổi tối gặp lại.”

Trong đôi mắt sâu thẳm của Kiều Khải Dương thoáng chút tình cảm dịu dàng hiem thấy, trước khi cô kịp phản ứng anh kéo cô lại ôm lấy bờ vai của cô, khàn khàn nói: “Buổi tối gặp lại.”

Lan Khê tránh ra, gương mặt đã đỏ lựng lên, giữa sự xấu hổ lộ ra sự bực bội cố nén, nói khẽ: “Buổi tối gặp.”

Cô kéo vali hành lý đi về phía nhà họ Mộ.

233. Chương 233: Chương 228.2

Nhà họ Mộ, số 32 đường Thanh Phong.

Tôi đã trở về đây.

Chiếc cổng chạm trổ nặng nề mở ra, người ra mở cửa chính là một người phụ nữ có mái tóc đã loảng thoảng hoa râu, thái độ hiền lành trước sau như một. Vừa nhìn thấy Lan Khê, trong nháy mắt bà giật mình, miệng run lên khẽ thì thầm một tiếng “Phu nhân”, nhưng ngay lập tức phản ứng luôn, đáy mắt phát ra ánh sáng vui mừng: “Tiểu thư, đúng là bà cô nhỏ của tôi rồi !”

Thím Trương bị kích động đến nỗi tay không giữ cánh cửa được, hướng vào bên trong lớn tiếng hô: “A Phúc, A Phúc! Ông hãy mau đi nói với tiên sinh, tiểu thư trở lại !”

“Má Trương...” Lan Khê cười rộ lên thật nồng hậu, đôi mắt như nước lấp lánh tia ấm áp.

“Ai ai ai, mau vào đi, vào nhà đi nào...! Con đây, đứa nhỏ này vài năm nay rồi vẫn chưa trở về thăm nhà...! Nhìn người con xem gầy quá, toàn thấy xương thôi, chẳng có chút da thịt nào cả... Con trở về thế nào cũng nên nói qua với phu nhân một lời cho phải đạo...” .Thím Trương cầm cổ tay cô kéo vào bên trong, khóe mắt cũng lấp lánh niềm vui. “Người trong nhà đều đang bận bịu cả, mẹ con... ý thím nói là Mạc phu nhân ấy, bà ấy ra ngoài chọn lễ phục, chỉ có tiên sinh ở nhà thôi!”

“Ba con đang làm gì vậy...” Lan Khê không nhịn nổi, đưa mắt nhìn về phía phòng khách.

“Tiên sinh đang cùng a Phúc chơi cờ !”

Mộ Minh Thăng chống quải trường trong tay đi tới, sắc mặt vẫn chăm chú nghiêm nghị như cũ, trước sau như một, ngẩng nhìn con gái khi đó còn đang đứng ở đằng xa, phía dưới bậc thềm, ánh mắt cũng khó nén nổi quay nhìn bốn phía, giọng nói trầm thấp vẫn giữ vẻ nghiêm túc: “Trở lại rồi hả?”

Lan Khê đứng lại, khẽ gọi “Ba ba.”

Mộ Minh Thăng nhìn lại về phía sau: ” Phòng của tiểu thư đã dọn dẹp xong chưa?”

“Dạ thưa tiên sinh, đã dọn dẹp xong từ hôm qua rồi ạ!” Một người hầu đang lau bình hoa vôi vàng trả lời.

... Chỉ ngắn ngủn mấy giờ, tiên sinh cũng đã hỏi câu này không biết bao nhiêu lần rồi.

“Ừ... Vậy là tốt rồi, ” Vẻ mặt lạnh băng của Mộ Minh Thăng cũng đã bớt lạnh đi một chút, nhìn về phía sau cô: “Bạn trai của con đâu? Sao ba không thấy vậy? Còn anh của con nữa, nó khi nào thì trở về, con có biết không?”

Lan Khê hơi xấu hổ, đưa hành lý cho a Phúc, bước lên bậc thềm, nhẹ nhàng đỡ ông: “Anh trai buổi tối mới có thể đến, con không có bạn trai, nên không thể đưa về cho ba gặp được.”

Mộ Minh Thăng nhăn mi lại.

Đã nhiều năm trôi qua , Lan Khê ý vào đã nhiều năm không gặp cha, nên cũng giảm bớt một chút sợ hãi cùng kính trọng đối với ông. Nhưng lúc này, sao nhìn ông một cái vẫn khiến cho cô hơi ngỡ ngàng, đỏ mặt lên áy náy khẽ nói: “Ba, thực xin lỗi, xin ba đừng nóng giận.”

Đang nói bên ngoài liền có động tĩnh.

Lão Lưu lái xe tiến vào, bên trong là Mạc Như Khanh thần thái phấn khởi, khoe miệng cũng hàm chứa ý cười, thời điểm xuống xe nhìn thấy bóng người đang đứng cạnh Mộ Minh Thăng ở đằng xa, ý cười bớt đi một chút.

Thân thể Lan Khê cũng cứng đờ, nhẹ giọng kêu lên: “Dì Mạc.”

Hai chữ đơn giản, trong nháy mắt đã đưa cô trở lại về thời gian năm nào cô còn học trung học...Cô sống trong nhà này như bước trên lớp băng mỏng vậy.

Khoe mắt Mạc Như Khanh tuy đã có thêm vài nếp nhăn, nhưng vẫn xinh đẹp cao nhã như cũ, thoáng nở một nụ cười đầy khí chất cao quý, bước đi không được ổn định: “Trở lại rồi sao?”

“Biết con sắp trở về, dì đảo qua cửa hàng chọn cho con mấy bộ quần áo, đi thôi, chúng ta đi lên lầu thử xem.” Bà ta hồ hởi bắt chuyện, quay ngoắt lại làm bộ như người mẹ hiền vậy.

Nhìn người trước mặt đột nhiên Lan Khê chợt nảy sinh một cảm giác như mình mắc lỗi, cũng không biết kia cảm giác ấy được bắt nguồn từ đâu đến nữa.

Cô ngược mắt nhìn Mộ Minh Thăng: “Ba, con đi lên nhà trước đây.”

Trong phòng ngủ lầu hai - -

“Có đôi khi khoảng cách và thời gian là thứ tốt nhất để có thể lại làm mờ dần đi những oán hận sâu đậm hay những lời gièm pha... Dù sao so với những năm tháng mày ở bên ngoài cũng tốt hơn nhiều Vừa về đến nơi, tất cả mọi chuyện cha con cũng đều không một câu oán trách con... Lại nói chuyện năm ấy con thi vào trường cao đẳng gặp chuyện không may, nhà họ Mộ này tới cùng cũng bị hổ thẹn một thời gian, cha con vì tức giận mà nói không có người con gái này, nhưng còn bây giờ thì sao? Con trở về còn chẳng phải ông ấy vẫn rất thương con hay sao...” Mạc Như Khanh cười nhẹ nói như giải thích, vừa khoa tay múa chân mặc áo lên người cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lan Khê lúc đỏ lúc trắng, trong đôi mắt ướt nước dề nén một chút bi thương, khẽ nói: “Chuyện đó bị mờ dần đi nguyên nhân cũng không phải là do thời gian, dì Mạc, năm ấy hai người đi Maldives du lịch trở về nên không biết, con phải công trên lưng nỗi oan ức, con không hề làm bậy, cấp trên cũng đã có tài liệu trả lại sự trong sạch cho con, ba còn có lý do gì mà trách móc con được đây?”

Trên mặt Mạc Như Khanh thần sắc biến hóa khó lường, nghe xong lời này của cô ý cười càng sâu.

“Lời nói này rất phải...” bà ta nói hòa nhã, ướm bộ lễ phục màu bạc lên bờ vai cô, trong con ngươi mênh mông ánh lên tia giả hoạt, “Mọi chuyện được làm rõ ràng thì tốt rồi, đó cũng là lý do mà không có ai trách cứ con điều gì. Cũng chẳng phải rằng vài năm trước con có chuyện sai đó sao, qua vài năm cũng có thể được tha thứ rồi. Người nhà lâu rồi không gặp, chính xác khi gặp nhau sẽ thân mật không ít, nhưng cũng không thể nào sẽ dung túng cho con không biết hối cải lại vẫn tiếp tục phạm sai lầm, biết không?”

Bà ta đưa ánh mắt đầy sắc bén nhìn cô một cái, chiếu thẳng vào trong ánh mắt của Lan Khê.

234. Chương 234: Chương 229.1: Hỏa Tinh Đụng Địa Cầu

Lan Khê cảm thấy bàn tay kia đặt trên vai mình thật lạnh, lạnh thấu xương, vẻ tái nhợt hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Cái này xinh đẹp, chọn cái này đi. ” Mạc Như Khanh nhếch miệng cười rộ lên, tiện tay bà vén một lọn tóc ra sau tai, “Anh con có nói khi nào thì về đến?”

Lan Khê hô hấp không yên, lông mi thật dài rũ xuống, giọng nói khàn khàn: “Buổi tối.”

Mạc Như Khanh gật đầu một cái: “Vây cũng tốt. Hôn sự của anh con, trước đây dì đã đề cập tới nhiều lần, nó không nóng vội nhưng dì sốt ruột, tối nay có không ít cô gái xinh đẹp con nhà danh giá tới, dì cũng không tin, nó không chọn được cô gái nào.”

Lan Khê đưa tay sửa sang lại váy áo, không cẩn thận bị kim băng sau lưng đâm một cái đau đến cau mày!

“Sao vậy?” Mạc Như Khanh lạnh nhạt ngược mắt hỏi.

Lan Khê cắn môi, cố chấp mà lắc lắc đầu.

Mạc Như Khanh cũng lười để ý tới, khoe miệng quét ra một nụ cười nhạt, ngừng mắt nhìn đứa con gái trong gương mới hơi sửa soạn đã chói lọi, đẹp thì đẹp, nhưng chỉ giống như Tô Nhiễm Nguyệt mẹ của nó, yếu đuối không chút nào có ích.

Bóng đêm buông xuống.

Quan khách đến dự đều là người có địa vị tiền bạc, trong phòng khách rộng lớn xa hoa nhà họ Mộ yến tiệc được tổ chức thật linh đình. Trong phòng, ánh sáng lộng lẫy từ chuỗi đèn chùm pha lê sang trọng trên cao tỏa xuống, khiến người phía dưới càng thấy mê hoặc, nhất là Mạc Như Khanh toàn thân mặc dạ phục màu đen toát ra vẻ cao quý, bà kéo Mộ Minh Thăng từ trên lầu đi xuống càng thêm sáng rõ làm lóa mắt mọi người .

Bước chân chậm rãi, dáng vẻ phong tình xinh đẹp, quý khí bức người.

Lan Khê ở tại cửa ra vào lạnh cóng đến khe phát run, rốt cuộc đã thấy người mà cô đang chờ đợi, Kiều Khải Dương đến trễ.

Thấy anh ta đã đến mà Mộ Yến Thần lại không xuất hiện, ánh mắt Lan Khê mịt mờ nhìn trong bóng đêm, nhìn thật lâu.

“Thế nào, đêm nay tôi ăn mặc quá đẹp trai quá xuất sắc có phải không?” Nét mặt anh tuấn của Kiều Khải Dương hiện lên một chút hồng, một thân cao ngất chậm rãi đi tới.

Lan Khê ngó ngán ngoái đầu nhìn lại, quan sát anh ta một chút, hé miệng phun ra mấy chữ bình phẩm: “Miễn cưỡng giống người.”

Kiều Khải Dương nhướn mày bước tới kéo cô lại, cô nhoẻn miệng cười lui về phía sau tránh đi, Kiều Khải Dương nhanh tay kéo cô lại mới không đụng vào người hầu bàn phía sau đang bưng thức ăn, khi hồi hồn lại, tay Kiều Khải Dương đã nhẹ nhàng chạm tới gò má cô, anh ta cúi đầu, môi mỏng che phủ bên tai cô khàn khàn nói: “Em thật là đẹp đến kinh người”

Một lọn tóc xinh đẹp uốn cong rũ xuống bên tai, làn da cổ trắng nõn nà, váy dài ôm sát ngực, một đường xẻ táo bạo chạy dài giữa hai chân, phô trọn hoàn toàn đường cong phía dưới, khiến người nhìn thấy máu cũng sôi trào.

Lan Khê chợt hơi hồi hận, đã để cho anh ta tới đây.

“Lan Khê, đây là bạn con phải không? Sao không mời vào giới thiệu một chút.” Sau lưng là giọng nói cười yếu ớt của Mạc Như Khanh vang lên.

Lan Khê vội vàng từ bên cạnh Kiều Khải Dương lui ra, hơi thở chậm một nhịp, ngoái đầu nhìn lại đụng vào ánh mắt của Mạc Như Khanh.

“Kiều Khải Dương, đây là mẹ của tôi, dì Mạc, đây là Kiều Khải Dương đồng nghiệp của con, anh ấy đi công tác ở nơi này, thuận đường ghé thăm mọi người một chút .” Lan Khê nói đơn giản.

Mà bước chân của Mạc Như Khanh, chợt dừng lại một chút! !

Động tác cao quý ưu nhã trước sau như một của bà run rẩy, sắc mặt trắng bệch, vô cùng khẩn trương nhìn chăm chú vào người thanh niên trẻ tuổi trước mặt!

Kiều Khải Dương thấy Mạc Như Khanh, trong đầu giống như bị một trái bom đập vào nổ tung, trí nhớ trước kia bị đánh cho choáng váng, cũng rất nhanh phản ứng kịp, đưa tay ra giọng nói khàn khàn: “Chào bác gái.”

Sắc mặt của Mạc Như Khanh mãi một hồi lâu mới bình thường trở lại .

Bà khép lại áo choàng tay vẫn đang run rẩy, cố giữ bình tĩnh bắt lại tay anh ta, bàn tay đầy mồ hôi lạnh: “Chào cậu.”

Lan Khê không nhìn ra khác thường, cô hỏi: “Ba đâu?”

“ Ông ấy ở bên kia đang nói chuyện với bạn cũ, ” Giọng nói của Mạc Như Khanh khô khốc, mang theo một vẻ khẫn trương nhìn Kiều Khải Dương, “Con tiếp đãi chu đáo người bạn của con nhé, dì còn phải chiêu đãi các vị khách khác.”

Lan Khê ngơ ngác, gật đầu một cái: “Được ạ.”

Nhìn bóng lưng Mạc Như Khanh cách xa, cô cảm thấy kỳ quái, người phụ nữ này đặc biệt thích tùy ý an bài cuộc sống người khác, hiện tại sao có thể bỏ qua cơ hội hiểu lầm Kiều Khải Dương là bạn trai cô? Đây không giống phong cách của Mạc Như Khanh.

Nét mặt của Kiều Khải Dương lạnh đến dọa người, thấp giọng hỏi: “Người đó là mẹ kế của cô?”

Lan Khê lấy làm lạ lòng khi thấy anh hỏi vấn đề này, nhẹ giọng nói: “Đúng, thế nào?”

Kiều Khải Dương nói không ra lời.

Người đàn bà này là mẹ kế của cô.

Bốn năm trước, cũng chính người đàn bà này đã an bài chuyện bắt cóc và cưỡng bạo cô.

Đã từng anh ta cho là. Cho là lúc ấy bắt quá Lan Khê vì nguyên nhân gì đó dắc tội người khác mới bị người ta trả thù, sợ cô nhận ra anh ta chết cũng không nói ra điều bí mật này, nhưng hôm nay, anh ta lại bị chuyện này khiến cho trong lòng nổ tung như bị sét đánh.

Năm đó, sự kiện kia, kẻ chủ mưu lại là mẹ kế của cô.

“Quan hệ giữa hai người không được tốt?” Kiều Khải Dương giọng khàn khàn nói gay gắt, mắt cúi xuống hỏi.

Lan Khê nhún nhún vai, nụ cười nhạt nhẽo có một tia tái nhợt: “Chưa nói tới quan hệ không tốt, chỉ là tôi không thích bà ấy, chuyện đương nhiên bà ấy cũng không thích tôi, nhưng cũng không có xung đột gì quá đáng, anh thấy rồi đó, đối với người ngoài bà ấy với tôi quan hệ rất tốt, nói đúng ra cũng chỉ là bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, chỉ thế mà thôi.”

Kiều Khải Dương ở trong lòng thầm nói —— bà ấy đâu chỉ không thích cô.

Rốt cuộc đến cùng bà ấy sao hận cô nhiều như thế? Cả loại sự tình kia cũng làm ra được.

Tay nắm chặt ly rượu, suýt nữa cũng bóp vỡ cái ly, đôi mắt Kiều Khải Dương lạnh như băng nhìn chăm chăm Lan Khê, trong nháy mắt dường như đã hiểu ra cái gì! Anh quên. Anh quên chuyện cô và Mộ Yến Thần.

Thì ra tất cả là đây, Mạc Như Khanh người đàn bà này, đã sớm biết chuyện.

Ngửa đầu ra sau, anh uống cạn một ly rượu lớn, chất cồn mạnh mẽ xông thẳng đến thần kinh não bộ thật đau đớn!

“Tôi đi tiếp đãi mấy người bạn học trước kia, anh có muốn đi với tôi, hay tôi để anh ở lại chỗ này một hồi, có vấn đề gì không?” Lan Khê ngược mắt hỏi.

Đôi mắt Kiều Khải Dương lạnh lùng nâng lên nhìn lướt qua bên kia có một vài người trẻ tuổi gương mặt tràn sức sống, tâm tình gì cũng bị mất.

“Cô đi đi.” Anh nói giọng khàn khàn, “Tự tôi đợi ở đây.”

Xem ra sự kiện năm đó, Lan Khê cũng không biết.

Vậy rốt cuộc anh có cần phải nhắc nhở cô, muốn cô cẩn thận một chút với người mẹ kế này? Tuy sự kiện năm đó đã vượt qua, nhưng bây giờ cô còn tiếp tục cùng Mộ Yến Thần ở chung một chỗ, có thể bị nguy hiểm hay không?

Mắt thấy Lan Khê gật đầu một cái muốn đi, Kiều Khải Dương nắm chặt cổ tay của cô, trong đôi mắt toát ra vài tia máu, nói giọng khàn khàn: “Buổi tối cô đưa tôi về khách sạn, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

—— Đi vào khách sạn, cùng nói chuyện với anh ta?

Hồi tưởng lại chuyện lần đó ở Los Angeles, trong lòng Lan Khê vẫn còn sợ hãi, lạnh nhạt rút tay ra nói: “Chuyện này nói sau.”

235. Chương 235: Chương 229.2

Nhìn về phía mấy người bạn học xa xa, Kỷ Diêu hướng cô làm động tác hôn gió, khoe miệng Lan Khê giương lên nụ cười ngọt ngào, nhắc cao váy chạy tới, cô không chú ý tới, trong góc tối có một bóng dáng, đứng dựa vào bên cửa, trong mắt mang theo một tia thật nhiều áy náy nhìn cô, bốn năm không thấy, thật may là cô vẫn còn tốt đẹp như vậy.

Nhưng sự kiện kia, anh đã dấu diếm bốn năm, nếu còn gạt cô nữa, anh sợ mình sẽ bị cảm giác tội ác hành hạ đến chết.

Ngửa đầu uống xong một ly rượu, anh nhắc chân đi tới phía cô.

.

Một chiếc xe chậm rãi dừng trước nhà họ Mộ.

Lúc Mộ Yến Thần xuống xe nhàn nhạt dặn dò mấy câu, sau đó xoay người bước tới, con mắt lạnh lùng quét vào bên trong.

Môi mỏng nhàn nhạt nhếch lên, một thân cao ngất anh đi vào bên trong.

Bậc thang quen thuộc kia, anh đã từng bước qua không biết bao nhiêu lần.

Nơi này đã từng là nơi không còn sức sống, bởi vì có một ít đoạn trí nhớ khắc cốt ghi tâm, mà trở nên âm ập khó bỏ .

Sự xuất hiện của anh, giống như giữa tiệc rượu đột nhiên nổ tung một trái bom nhỏ, trong nháy mắt người chung quanh anh tuôn ra mấy tiếng thét kinh hãi, những cô gái xinh đẹp nhà giàu có một giây đồng hồ mất khống chế, trong đôi mắt toát ra ánh sáng long lanh, bị hút đi hồn phách ngưng mắt nhìn người đàn ông đó chậm rãi đi tới, một cái vung tay nhắc chân tự nhiên của anh cũng toát lên khí phách sang trọng, áp suất nặng nề bao phủ hết thảy mọi tiếng ồn ào, ánh mắt sắc bén quét một vòng toàn cảnh yến tiệc, anh nhắc chân hướng phía Mộ Minh Thăng chậm rãi đi tới.

Tiếng hít thở phát tán chung quanh, ánh mắt hâm mộ bốn phía, khi anh đi tới đám người tự động nhường đường .

Tên tuổi cùng lai lịch của người đàn ông này, rõ ràng rành.

Nơi xa Lan Khê nghe tiếng động lớn bên cạnh, sống lưng theo bản năng cứng đờ, không cần quay đầu lại, cô cũng biết là ai tới.

Rũ ánh mắt xuống, cô nhàn nhạt nhấp một ngụm rượu trái cây, sắc mặt khẽ trắng bệch.

“Mẹ nó, xem không khí nơi đó kìa! !” Kỷ Diêu níu lấy cánh tay của cô véo , trong mắt như tóe sao, “Mẹ kiếp cái này kêu là hâm mộ đó, thấy không! Mộ Lan Khê, nếu như không phải là tớ tự biết rõ anh ta không nhìn đến tớ, mấy trăm năm trước lão tử sẽ phải bắt cậu giới thiệu tớ cho anh ta! Người đàn ông này quả thật chính là yêu nghiệt! !”

Bị cô ấy vừa véo vừa nói, Lan Khê cũng không nhịn được len lén liếc mắt nhìn sang.

Từ phía xa, nhìn thấy khoe môi Mộ Yến Thần anh tuần câu lên một nụ cười yếu ớt lạnh nhạt ưu nhã, mang theo áy náy, cung kính lại không mất phong độ khi gặp mấy người bạn trong quân đội của cha mình, nhưng khi rời khỏi vòng người đó thì nụ cười lạnh nhạt nhún nhường trên mặt anh biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng như ngầm bảo người lạ chớ tới gần, chộc cho bọn con gái bên cạnh thêm một hồi cúi đầu thét chói tai.

Đôi mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần tìm trong đám người, cuối cùng cũng thấy cô.

Trong lòng Lan Khê căng thẳng, đem ly rượu trái cây đặt vào trong khay, ngược mắt nhẹ giọng nói với Kỷ Diêu: “Tổ đi rửa tay.”

Nói xong cô nhấc váy lên, đưa lưng về phía anh đi lên lầu.

Con người đen bóng của Mộ Yến Thần co rút lại, nhấc chân muốn theo sau, có mấy cô gái cố tình không biết điều tiến tới, xúm lại gần anh, bắt đầu sùng bái hỏi lung tung này kia, Mộ Yến Thần cúi mắt, lạnh nhạt nghe mấy câu, khi ngược mắt nhìn lại cô đã đi vào trong phòng của mình ở trên lầu.

Sau một lúc lâu mới thoát được đám người đó, anh đi lên cầu thang uốn lượn quanh co, chăm chú liếc mắt nhìn cửa phòng, đem ly rượu đặt ở trên lan can, đẩy cửa đi vào.

236. Chương 236: Chương 230: Mạnh Mẽ Chiếm Lấy

Cửa phòng khép hờ.

Ánh đèn dịu nhẹ chiếu sáng từng góc nhỏ trong căn phòng, Lan Khê hơi say, nằm sấp trên giường không nghe thấy tiếng cửa mở như có như không kia, phía sau lưng những lọn tóc xõa ra, xương bướm xinh đẹp tản ra ánh sáng ôn nhuận, cô đưa tay muốn mở ngăn kéo tủ đầu giường, muốn xem mấy tấm hình.

Ngón tay mảnh khảnh cũng không đủ dài nên không với tới.

“Em đang tìm gì?” Một giọng nói trầm thấp quyến rũ như rượu đỏ chậm rãi truyền đến.

Lan Khê sợ tới mức run lên một cái, cánh tay theo bản năng níu chặt ga giường, nghiêng đầu nhìn sang . . .

Trong đôi mắt lạnh lẽo của Mộ Yến Thần tản ra ánh sáng lạnh nhạt mênh mông, anh lười nhác tao nhã tựa vào bên bàn học, chân dài hơi gấp lại, dưới ánh sáng nhu hòa tập trung chăm chú nhìn nhất cử nhất động của cô.

Lan Khê lật người dậy, đột nhiên hô hấp trở nên không ổn định!

Đáng chết, mới vừa rồi không phải anh vẫn còn ở lầu dưới sao? Rốt cuộc lên phòng cô từ lúc nào vậy? Cô lại không nghe thấy tiếng động gì cả!

“Em uống hơi nhiều, muốn nghỉ ngơi một chút.” Hàng lông mi thật dài của cô run rẩy, chột dạ nói, cầm lấy ôm gối đưa ra sau để tựa, nhìn sang chỗ khác không để ý tới anh.

Ánh mắt Mộ Yến Thần bỗng sáng lên, một lúc sau bờ môi mỏng khẽ mím lại rồi đi tới, bóng người chậm rãi đi tới bao phủ cô.

Khoảng cách gần như thế, khiến Lan Khê vô cùng khấn trương, trong lòng bàn tay có một lớp mồ hôi mỏng.

Mộ Yến Thần cúi người, một tay chống ở đầu giường, một tay nhẹ nhàng kéo cánh tay đang ôm lấy ngực của cô ra, khẽ nắm trong lòng bàn tay, đặt ở bên sườn rồi cúi đầu hôn xuống .

Trong nháy mắt, hai mắt Lan Khê trợn trừng . . .

“Mộ Yến Thần, anh làm cái gì vậy? Đang ở trong nhà đấy!” Cô nghiêng đầu, bờ môi mỏng nóng rực của anh rơi xuống cần cổ của cô.

“Đương nhiên anh biết là đang ở trong nhà.” Trong giọng nói của Mộ Yến Thần lộ ra vẻ lạnh lùng, nhạt nhẽo. “Lúc ở nhà, không phải em thường gọi anh là anh trai sao? Rất lệ thuộc vào anh sao? Sao giờ vừa nhìn thấy anh đã bỏ chạy?”

Nụ hôn nóng rực mang cảm giác ẩm ướt liên tục rơi xuống cổ cô, Lan Khê muốn giãy giụa nhưng thất bại, mặc cho anh hôn một đường từ cổ đến xương quai xanh, rất ngứa, trái tim cũng đau dữ dội.

“Anh. . . .” Cô run giọng kêu một câu.

Mộ Yến Thần nghe thấy ánh mắt chợt thay đổi.

Phía dưới tầng một truyền đến tiếng náo nhiệt của khách khứa, cách một cách cửa âm thanh đó càng trở nên xa xôi, từ “anh” này khơi dậy trong anh tất cả những kí ức khi anh ở nhà họ Mộ, bao gồm lần đầu tiên không kìm nén được mà mang theo cảm giác tội ác đoạt lấy cô, tất cả đồng loạt xông lên.

Mộ Yến Thần chợt giữ chặt lấy hông của cô, hung ác hôn lên xương quai xanh lưu lại vết đỏ nhàn nhạt, sau đó dò xét lên trên ngậm lấy môi của cô, ở đó tàn sát bữa bãi, cánh tay còn lại thăm dò xuống dưới vén y phục của cô lên, chạm vào chiếc quần mỏng manh do cô cố ý chọn bởi vì phải mặc lễ phục..

Lan Khê cực kỳ sợ hãi.

“Mộ Yến Thần, hiện tại phía dưới còn có rất nhiều khách chúng ta không thể tự dưng mất tích!” Cô bắt lấy cánh tay của anh cầu xin tha thứ, “Hôm nay còn là sinh nhật của ba chúng ta, anh đừng làm loạn, có chuyện gì chúng ta trở về rồi hãy nói, có được hay không?”

Ánh mắt Mộ Yến Thần nặng nề mà lạnh nhạt, ngón tay ưu nhã cường thế thăm dò xuống phía dưới, không để ý sự cản trở của cô nhẹ nhàng đụng chạm. Quần bị kéo xuống, giọng nói từ tính vang lên: “Trở về rồi hãy nói?”

Một tay anh giữ chặt thân thể cô không cho cô cử động, cúi xuống kề sát mặt cô, một tay ở nơi nhạy cảm ướt át của cô trên chốc, cảm nhận được nơi đó của cô trở nên ẩm ướt, hai chân thì run rẩy căng thẳng, chiếc quần tây của anh bị kéo căng, anh quỳ một gối xuống giường tách hai chân của cô ra, sau đó tiếp tục áp người xuống, kề sát nơi mẫn cảm yếu ớt của cô.

“Mấy ngày này cũng không gọi cho anh một cuộc điện thoại, muốn anh trở về rồi hãy nói? Lan Khê, ý của em không phải là muốn nói với anh, chúng ta nên chia tay chứ?”

“Em không có. Em có gọi điện thoại cho anh, là anh không nhận!” Lan Khê ngửa đầu, không chịu nổi sự tấn công của anh, run giọng giải thích.

Cách một cánh cửa nên cô không dám giãy giụa, cũng không dám kêu thành tiếng, chỉ có thể mặc cho anh định đoạt.

Khóe miệng Mộ Yến Thần gợi lên một nụ cười lạnh, ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp đáng thương của cô, không dám kêu thành tiếng, trong lòng lại cảm thấy vừa hận vừa đau, anh cúi đầu hôn lên bờ môi của cô, kéo khóa xuống, dùng tư thế như vậy đẩy cánh hoa ra, đột nhiên xông vào nơi sâu nhất trong thân thể của cô! !

“.” Lan Khê cắn môi, khóe mắt đang nhắm chặt lấp lánh ánh nước.

Tiếng ồn ào bên ngoài càng lúc càng lớn.

Trên hành lang có người giúp việc không ngừng đi qua đi lại, còn loáng thoáng nghe thấy có người hỏi: “Các người đã thấy tiểu thư chưa? Phía dưới có khách đang tìm tiểu thư đấy?”

Mộ Yến Thần tập trung va chạm khiến cô hít thở không thông, từ chậm đến nhanh, chiếc giường nho nhỏ cũng bắt đầu rung động không yên, phát ra tiếng kêu kệt, cả người cô rịn ra lớp mồ hôi mỏng, anh cúi đầu hôn lên mi tâm của cô, sau đó ôm cô lên để cô cắn bả vai của mình, kìm chế tiếng rên rỉ nức nở nghẹn ngào.

. . . làm sao lại như vậy? Tại sao vào lúc này, tại chỗ này của nhà họ Mộ cô và anh lại làm chuyện này?

Trong sương mù Lan Khê mở mắt, đôi mắt đắm lệt mông lung.

Mộ Yến Thần cực kỳ mạnh mẽ, càng lúc càng không khống chế được sức lực, thậm chí bên trong còn mang theo mùi vị trừng phạt, mỗi một lần lại càng mạnh hơn, ôm chặt lấy thân thể của cô, dường như sắp xỏ xuyên qua thân thể cô, cô cảm thấy cơ thể của mình nhanh chóng co rút từng cơn, cô bám thật chặt lấy anh.

“ Có phải cái anh thích là sự thích kích thích như thế này không?” Trong ánh trăng mờ ảo, Lan Khê khàn giọng nói ra một câu.

Động tác va chạm của Mộ Yến Thần đột nhiên cứng đờ.

Lan Khê nhìn đến cực hạn, thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy động tác của anh không còn mạnh mẽ như trước nữa, cô mới giọng nói: “Ngày trước, anh ở trong phòng khách nói với em, anh thích cùng em gái ruột của mình trải qua kích thích, anh nói anh không thật sự yêu em nên mới kéo em cùng xuống địa ngục, nếu không, anh trai, anh cho rằng, vì sao em lại hận anh như vậy. Em không quên anh đối xử tốt với em như thế nào, một chút cũng không quên, nhưng mà em không chịu nổi việc anh nói cho em biết những cái đó đều là giả.”

Trong mắt Lan Khê nước mắt càng ngày nhiều, cô run giọng nói: “Sự kiện xảy ra khi thi tốt nghiệp trung học em đã tuyệt vọng với anh, em không thể không nghi ngờ, anh, tại sao anh lại muốn em tin anh?”

Mộ Yến Thần đang mãnh liệt ra vào đột nhiên cứng đờ, trong lòng đều là đáng về âm thầm rơi nước mắt của cô.

Thân thể anh căng thẳng, cuối cùng chậm rãi thu lại sức lực, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của cô.

“Lan Khê, em có biết năm đó, khi nói ra những lời đó không chỉ mình em đau lòng hay không?” Giọng nói trầm thấp của anh chậm rãi vang lên, không còn gay gắt nữa, anh đưa tay gạt sợi tóc trên khuôn mặt bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp của cô, nói thật nhỏ, “Sự kiện xảy ra khi thi tốt nghiệp trung học nằm trong phạm vi mà anh dự liệu, mặc dù lúc ấy anh muốn ở bên cạnh em mấy năm nữa, nhưng anh lại không thể, vì vậy mới làm ra chuyện đó, anh nhớ anh đã từng nói, trên thế giới này chưa có chuyện gì thực sự khiến anh đau lòng, ngoại trừ nước mắt của em.”

Anh cúi xuống, ánh mắt thâm thúy giống như chân trời sáng chói ánh sao, anh đưa mắt nhìn cô, trầm thấp hỏi: “Em tin không?”

Lan Khê nhìn thẳng vào mắt anh, nước mắt lại càng nhiều hơn.

“Anh. Mấy năm nay, em mệt mỏi quá.” Cô khàn giọng nói.

Chỉ một câu này, cô cũng nhận không được nữa, nước mắt nóng bỏng giống như chuỗi ngọc bị đứt, từng giọt từng giọt chảy xuống rồi biến mất bên trong mái tóc, nước mắt chảy xuống không ngừng, không thể dừng lại được.

Mấy năm nay, em thật sự rất mệt mỏi.

Trong khoảng thời gian dài như vậy, Mộ Lan Khê cô cũng từng hận, từng oán anh, nhưng cô vẫn kiên cường cố gắng sống.

Nhưng cô không chịu nói ra.

Cô không chịu nói với bất kỳ ai, cô đã từng mệt mỏi bao nhiêu, khổ cực như thế nào, cô kiên trì đến mức suýt sụp đổ, có ai có thể giúp cô hay không?

Cô từng tự nói với bản thân, không thương, không suy đoán nữa, cũng không để ý tới những chuyện trong quá khứ thật hay giả nữa, nhưng anh cố tình xuất hiện trước mặt cô một lần nữa, khiến cô không thể chống đỡ nổi.

Cô cũng kiềm chế bản thân, cũng từng cố gắng, nhưng vẫn không nhận được mà yêu anh, trầm luân, quần lầy anh một lần nữa.

Nhưng mà cô yêu quá khổ cực.

Yêu và hận ở đan xen, cô tự nói với bản thân không được giao hết bản thân ra, tự nói với bản thân không được lệ thuộc vào anh, vĩnh viễn không được tin anh, không được khát vọng tương lai. Nhưng cho dù là như vậy, cô vẫn không nhận được mà nghi ngờ, nghi ngờ anh thật lòng, nghi ngờ động cơ của anh. Sợ bị tổn thương thương nhưng vẫn không nhận được mà đến gần, nghĩ một đằng nói một nẻo, tiến thoái lưỡng nan.

Bản thân như vậy thật vất vả.

Mộ Yến Thần nghe cô nói xong câu đó, anh chăm chú nhìn cô, nhìn từng giọt nước mắt từ khóe mắt của cô chảy xuống, ngay cả bản thân anh cũng bị thấm ướt.

Quả thực, tất cả chuyện này đều nằm trong tính toán của anh, nhưng anh không làm gì được.

Nhiều năm trước đã có người hỏi anh, “Mộ Yến Thần anh nghĩ tới hay không, nếu như cô ấy không gặp anh, cuộc đời của cô ấy sẽ là như thế nào?”

Xét đến cùng, dù mày yêu cô ấy bao nhiêu, hay cô ấy yêu mày bao nhiêu, Mộ Yến Thần, đều là mày kéo cô ấy xuống địa ngục trước.

Một tia máu đỏ tươi hiện lên trong đáy mắt, đã rất lâu rồi trong lòng anh không được cảm nhận cảm giác đau đớn như thế này, đau đớn giống như trái tim bị khoét mất, anh vốn không muốn làm tổn thương cô, nhưng lại khiến cô trải qua mấy năm sống không bằng chết.

“Lan Khê.” Anh cúi người, trầm thấp gọi cô.

Nhưng mới chỉ gọi được hai từ, lồng ngực như bị chặn lại, cảm giác chua xót dâng trào mãnh liệt, anh không phát ra được tiếng nào nữa.

237. Chương 237: Chương 231: Chân Tướng Được Vạch Trần

Thật lâu.

Mãi lâu sau Mộ Yến Thần mới cảm thấy dòng cảm xúc dâng trào mãnh liệt kia mới bị áp chế xuống, anh cúi đầu gắt gao ôm chặt lấy cô, đang lúc nước mắt cô còn ướt nhẹp, anh ghé vào bên cạnh tai cô khàn giọng âm u nói: “Lan Khê... Thực xin lỗi.”

Từ đôi môi mỏng phun ra hơi thở nóng bỏng, cái nóng từ trong lòng người trào ra theo từng câu từng chữ nghe như muốn đốt cháy đến đau nhức.

“Anh đồng ý từ lúc này sẽ buông tay với em... Đừng khóc, em đừng khóc nữa...” Ngón tay anh mềm mại, nhẹ nhàng, vô cùng thân thiết vuốt ve gương mặt cô hết sức dịu dàng, nhẹ giọng dỗ dành, nơi ngực trái của anh không nén nổi sự đau đớn.

... Mộ Yến Thần, mày thật quá vô dụng? Vì mày mà để cho những năm tháng đẹp đẽ nhất của cô ấy đã phải sống ở trong đau khổ

Theo đó, cái ôm chặt chẽ của anh cũng nói lỏng dần, anh chỉnh đốn lại quần áo của cô, đặt một nụ hôn sau cùng lên cô, một giọt nước mắt nóng bỏng lăn xuống... Trong luồng ánh sáng dịu mát, Mộ Yến Thần đứng dậy, trong đôi mắt sâu vẫn lên tơ máu, lộ ra một tia ngơ ngẩn, khiến người ta nhìn thấy được vẻ mơ hồ không rõ.

Cặp môi mỏng lạnh lùng nhếch lên, khuôn mặt tuấn tú của anh tái nhợt.

Anh đưa ngón tay thon dài lên sửa sang lại cổ áo, lui về phía sau một bước, cảm thấy trái tim mình như bị lưỡi dao tàn nhẫn cắt vụn.

Máu tươi đầm đìa.

Nhưng bóng dáng mảnh khảnh đầy rối loạn nằm ở trên giường kia, mỗi một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống đều đang lên án anh, sự tồn tại của anh đã khiến cô chịu bao nỗi gian nan, chịu bao nhiêu đau khổ, chỉ nghĩ lại thôi cũng đã thấy kinh sợ.

“Dù sao cũng là sinh nhật của ông ấy, cũng khó được một lần trở về, hãy vui vẻ một chút.” Mộ Yến Thần chăm chú nhìn cô, cặp môi mỏng trở nên trắng nhợt chậm rãi nhả rõ từng chữ, câu nói sau cùng nghe khàn khàn như thoát ra từ nơi sâu thẳm của lồng ngực âm u vọng đến: “Lan Khê, hôm nay anh không ép buộc em.”

Em gái thân yêu, anh dành cho em cơ hội được tự do hít thở, có được không?

Ánh sáng loá mắt của ngọn đèn trên trần nhà làm cho ánh mắt hơi bị đau đớn. Lan Khê nằm ngang ở trên giường mái tóc rối bời, ướt nhẹp, không biết là do nước mắt hay là do mồ hôi, dính ở trên mặt, trên cổ cực kì khó chịu. Cô nghiêng mặt lại, cố gắng làm dịu lại hơi thở lẫn sự đau nhức trong lồng ngực.

Mộ Yến Thần liếc nhìn cô một cái sau cùng, thu hồi ánh mắt rét lạnh chậm rãi đi đến bên cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Âm thanh ồn ào huyên náo bên ngoài theo khe cửa mở ra truyền vào trong phòng.

Lan Khê cảm thấy khí lực trong người như bị rút đi, vô cùng yếu đuối. Cô vùi mặt vào trong chiếc gối dày mềm mại, cảm giác mát mát lẫn tê lương vây quanh mình tràn ngập

Một lúc lâu sau có người hầu đi tới, chần chờ gõ gõ vào cửa.

Lan Khê nghe thấy tiếng gõ cửa, cánh tay ôm thật chặt chiếc gối, sau đó chậm rãi buông ra, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn như “núi xanh sau cơn mưa”.

“Tiểu thư, hoá ra người đã tỉnh rồi.” Người hầu nở nụ cười.

Lan Khê vuốt lại mái tóc hơi bị rối loạn một chút, theo bản năng cô liếc mắt quét qua nơi bả vai và vị trí trước ngực, may quá, anh không để lại dấu vết quá mức, cô khàn giọng mở miệng: “Có chuyện gì?”

“Phía dưới có một vị tiên sinh tìm tiểu thư, anh ta nói là bạn học thời phổ thông trung học, có nói nếu tiểu thư xuống phiên người hãy đi tìm anh ta.”

“Anh ta nói tên là gì?” Lan Khê đi xuống giường, cắn môi, chịu đựng thân thể yếu đuối đến khó chịu nhẹ giọng hỏi.

“Anh ta nói là họ Lộ.”

Họ Lộ sao

Lan Khê nghĩ ngợi một chút, nhưng không sao nghĩ ra được có người có bạn học nào có tên họ Lộ, cho dù có, vừa mới rồi cô và Kỷ Diêu, hai người các cô cũng đã gặp mặt cả một đồng bạn rồi. Cô thuận tay lấy một cái kẹp tóc, kẹp mái tóc lại phía sau, nhẹ tay khẽ vuốt qua cổ, chạm vào nơi anh vừa mới hôn qua, cho dù nụ hôn mạnh mẽ kia không có dấu vết, nhưng nhiệt độ ở nơi đó vẫn còn đang nóng bỏng.

... Anh đồng ý sẽ buông tay em.

Bọn họ cứ như thế này mà kết thúc sao?

Vừa nãy ánh mắt không tín nhiệm cùng với vẻ mặt gần như tuyệt vọng ấy của cô, nhất định đã đâm anh bị thương.

Lan Khê, cứ như vậy rồi bỏ anh, lùi lại về chỗ cũ chẳng lẽ lại không tốt sao?

Xoa xoa nơi huyết Thái Dương đang bị đau đến không sao kìm nổi, Lan Khê nói khẽ: “Tôi nhớ mãi không ra, đợi lát nữa tôi xuống rồi nói sau.”

“Vâng, được rồi!” Người hầu nói xong thuận tiện nhẹ nhàng rời đi.

Thời điểm cô đi xuống nhìn thấy Mộ Yến Thần giữa đám người, dáng người cao ngất, tuấn dật bất phàm giống như vừa rồi vậy, mỗi lúc giơ tay nhắc chân đều mang vẻ trầm tĩnh hữu lễ độ, chỉ có điều trên trán thoáng một tia tái nhợt rét lạnh giống như đã phải hứng chịu sự đả kích vậy. Trong đôi mắt đen thâm thúy hiện lên một tia đau thương giống như kiểu u buồn, khiến cho phụ nữ bốn phía tại tiệc rượu xúm lại càng lúc càng thán phục, thêm thốn thốn, si ngốc đuổi theo bóng dáng anh không chịu rời.

Anh nhếch môi nụ cười yếu ớt nhàn nhạt, uống hết một ly rượu mạnh mà vẫn khỏe mạnh, thản nhiên như cũ, không một mảy may thay đổi.

Lan Khê bắt buộc bản thân phải dời ánh mắt đi nơi khác, lục soát bóng dáng Kiều Khải Dương trong đám người, lại nhìn thấy anh ta vừa mới đi từ trong phòng vệ sinh ra, hình như là anh vừa mới đi ối ra, có chút say rượu đến lợi hại.

Hàng mi nhỏ nháu lại một cái, Lan Khê chần chừ đi qua đó nhẹ nhàng vỗ lên vai anh ta.

“Kiều Khải Dương, anh có sao không?” Cô lẳng hỏi.

Kiều Khải Dương cảm thấy thoáng chút mềm mại ở trên bờ vai, hồi tỉnh lại một chút, mắt khép hờ. Anh kéo cô qua dựa vào trên tường, gối lên bờ vai cô, cúi đầu khàn giọng nói: “Em đưa anh về khách sạn, anh sẽ kể lại toàn bộ câu chuyện cho em, được không?”

Bả vai bị trĩu xuống bởi sức nặng của cái đầu, Lan Khê không chịu nổi gánh nặng, hàng mi nhỏ vắn xoắn lại đầy căng thẳng bất đắc dĩ quét mắt nhìn về phía đám người chưa muốn giải tán kia, lại chạm vào ánh mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần đang quét tới!

238. Chương 238: Chương 231 (tiếp Theo)

Một luồng nhiệt lượng nóng bỏng giống như dòng điện chạy dọc theo sống lưng cô!

Gương mặt cô chợt nóng bừng, đỏ lựng lên, cô đỡ lấy Kiều Khải Dương nói: “Tự anh đứng vững lại đi nào, nói cho tôi biết tên khách sạn anh trọ để tôi gọi xe giúp anh.”

Hai người đi ra bên ngoài nhà họ Mộ.

Gió đêm lạnh buốt như băng thổi vào da thịt lạnh buốt thấu xương.

Đột nhiên Mộ Yến Thần uống hết ly rượu mạnh, sau đó nhẹ nhàng mà lạnh lùng đẩy những người phụ nữ đang xun xoe trước mắt ra, sải bước đi ra bên ngoài. Tại cổng nhà tân khách không ngừng ra vào, a Phúc đứng nơi cửa để tiễn khách nhìn thấy Mộ Yến Thần đi tới cũng hơi có chút kinh ngạc.

Anh nhìn thấy Lan Khê bảo lái xe đỡ Kiều Khải Dương vào trong ghế, thời điểm sắp đóng cửa Kiều Khải Dương lại túm chặt lấy tay cô không cho cô rút tay về. Dưới làn gió lạnh thổi phơ phất, khuôn mặt nhỏ nhắn diễm lệ của Lan Khê lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Mái tóc xinh đẹp của cô như bay múa, định giơ tay túm lại nhưng không đủ sức, nhất thời thấy buồn bực.

“Em muốn đưa anh ta về khách sạn sao?” Mộ Yến Thần đi từ đằng xa tới, lạnh lùng buông một câu hỏi lạnh nhạt.

Dòng điện nóng bỏng lại thoáng chạy dọc trên lưng Lan Khê! !

Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trở nên tái nhợt, hàng mi dài của cô lặng lẽ buông xuống.

Tay của Mộ Yến Thần chống ở trên mui xe, chậm rãi cúi đầu hỏi: “Lan Khê, em có biết rằng đưa một người đàn ông trở về phòng có bao nhiêu điều nguy hiểm không?”

Lan Khê nâng mắt lên nhìn anh, làn gió đêm thổi làm tóc của cô trở nên rối loạn, con ngươi ánh lên lấp lánh: “Có bao nhiêu nguy hiểm vậy?”

Một mình ở trong phòng khách vào ban đêm với một người đàn ông say rượu vừa trở về, cũng rất nguy hiểm.

Mối nguy hiểm như vậy, đã sớm xảy ra trên người anh, Mộ Yến Thần.

Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Yến Thần càng lúc càng tái đi.

Đôi mắt thâm sâu của anh gắt gao nhìn cô chằm chằm, môi mỏng cũng nhếch lên gắt gao, không nói lời nào.

Trong lòng anh giống như đang có một trận sóng lớn dữ dội tràn qua. Trên môi Mộ Yến Thần thoáng gợi lên một nụ cười yếu ớt nhàn nhạt, lộ ra vẻ tuyệt vọng khiến người ta hít thở không thông, khẽ nói: “Không sao, nếu như em cảm thấy cùng với anh đã quá mệt mỏi, nếu như em đã lựa chọn muốn thử một chút với người khác mà nói, cũng không sao. Lan Khê, anh đã nói rồi có lẽ anh nên buông tay với em.”

Nói nhảm.

Đây là lời nói nhảm của anh.

Anh đâu có thể thật sự buông bỏ tay cô cho được... để cho cô lên thuyền của người khác sao? Chỉ có điều anh đang đau tới cực điểm, cũng đã tức giận đến không đứng nổi nữa rồi.

Giơ tay nhẹ nhàng khẽ vuốt ve lên gương mặt cô, anh trầm thấp nói: “Hãy tự bảo vệ mình, được không?”

Lòng bàn tay nóng bỏng kia cơ hồ làm ặt Lan Khê như bị phỏng.

Còn chìm đắm tiếp vào trong quá khứ, thật sự cô sẽ không còn thuốc để cứu chữa nữa. Lan Khê nhẹ nhàng dứt ra, nắm tay Kiều Khải Dương ngồi vào trong xe, báo tên khách sạn cho lái xe. Chiếc xe nhanh chóng lao ra ngoài, biến vào màn đêm đen kịt.

Lan Khê ép buộc mình không được nhìn vào kính chiếu hậu, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được cứ nhìn về phía sau... Trong màn đêm càng lúc càng xa, cô nhìn thấy bóng dáng cao ngất của Mộ Yên Thần đang đứng ở phía sau, càng ngày càng nhỏ đi một chút, rồi thoáng cái đã không còn nhìn thấy nữa rồi...

Dòng nước mắt mãnh liệt kéo tới.

Cô cố gắng áp chế lại, ngồi tựa vào lưng ghế, Kiều Khải Dương say rượu tựa hồ đã ngủ thiếp đi.

Một lúc lâu sau, chuông di động vang lên, là một dãy số xa lạ.

“A lô.” Lan Khê hạ cửa kính xe xuống, giọng nói yếu ớt khàn khàn... gió thổi vào khiến cho đầu óc cô có chút tỉnh táo lại.

“Lan Khê à.” Giọng nói của đối phương cũng suy yếu khàn khàn như cô.

Lan Khê hơi hơi nhú mi: “Tiên sinh, anh là ai vậy?”

“Tôi là Lộ Diêu.”

Lan Khê càng lúc càng mơ hồ, đưa tay mở cửa kính xe rộng hơn, để cho làn gió đông lạnh run kia thổi vào làm ình tỉnh táo hơn: “Thật xin lỗi, tôi có chút không nhớ ra, anh là...”

“Vừa rồi tôi có đến tìm cậu ở trong yến hội ... lâu rồi cũng chưa gặp, cậu có khoẻ không...” Giọng của Lộ Diêu khàn đến lợi hại, giống như vừa mới vừa vận động quá kịch liệt, yếu ớt đến không còn sức lực, trầm thấp nói: “Cậu chưa nhớ ra tôi sao? Năm ấy cậu học cấp ba ở thành phố M, tôi là bạn học ở lớp bên cạnh, sau đó lúc ở trường Nhất Trung thành phố C, tôi ngồi ở bàn 6, Mộ Lan Khê, cậu đã nhớ ra chưa?”

Lan Khê cố gắng nhớ lại, đang khi trí nhớ quay trở lại thời cấp ba năm ấy, thì quả thật, có một bóng dáng thiếu niên thoáng vụt qua trong óc.

“Tôi nhớ ra rồi.” Cô nhẹ giọng nói, chỉ có điều cô không biết vì sao giờ phút này cậu ta lại gọi điện thoại cho cô.

“Vậy sao? Thế thì tốt rồi,” Lộ Diêu cười rộ lên, nhưng lại bị sặc, cậu hít một ngụm không khí lạnh để làm dịu hơi thở một chút, nói giọng khàn khàn, “Tôi có việc muốn nói với cậu, cho dù lúc này cậu đang ở đâu, cậu hãy bỏ chút thời gian để gặp tôi một lát được không? Tôi nghe mấy người hầu trong nhà nói cậu chỉ tạm thời trở về nhà thôi, nếu chờ cậu trở lại thành phố mà cậu đang làm việc tôi sẽ không gặp được cậu nữa, có phải không?”

Lan Khê càng lúc càng kinh ngạc, ngó lên bầu trời đêm, hóa ra cô vừa mới đi ngang qua tòa Cao ốc Tinh Quang.

“Ngay bây giờ sao?” Cô nhẹ giọng hỏi, “Chuyện cậu định nói gấp rút lắm à?”

“Đúng vậy! Tôi thực sự rất vội.” Cậu đã đợi hơn bốn năm rồi.

“... Thôi được, ” Lan Khê lúng ta lúng túng đồng ý, cô nói với người lái xe ở phía trước mặt một tiếng: “Bác à, phiền bác dừng xe, tôi muốn xuống xe một chút”, sau đó đưa điện thoại di động lên tai: “Tôi đang ở chỗ Cao ốc Tinh Quang gần nơi giao nhau chỗ ngã tư đường Thanh Phong và đường Nhân Ái lộ, cậu có thể đến nơi đó.”

239. Chương 239: Chương 232 : Không Tựa Đề.

Lộ Diêu ngăn ra.

Cậu ta dừng một chút, nói thật nhỏ: “Tôi không hề nói đùa.”

Lan Khê hít một hơi thật sâu, không khí lạnh đến nỗi tim phổi gì cũng bắt đầu đau, tay cô run rẩy vén một lọn tóc lên, giọng nói khàn khàn: “Cho nên cậu biết, năm đó tôi trong sạch, lý ra tất cả tội danh đó không nên trút vào tôi, phải không?”

Lộ Diêu nhìn cô: “Phải.”

Một nụ cười lạnh chợt hiện lên trên khóe miệng, trong mắt Lan Khê mơ hồ ngẩn lẹ, lqđ cúi mắt xuống nói: “Cậu gạt tôi? Chuyện năm đó nếu như chỉ đơn giản là vậy, quyết định cũng đã có sao tôi có thể thoát thân? Cha cô ấy là Cục trưởng Cục giáo dục, nếu cô ấy muốn chơi tôi, muốn tôi sống thì sống, muốn tôi chết thì chết lẽ nào lại không được? Tôi làm sao có thể.”

“Chuyện này tôi không rõ lắm, ” Lộ Diêu mặt tái nhợt cười cười, mắt nhìn cô như muốn xin lỗi, “Tôi chỉ nghe Đóa Đóa nói cô ấy đã từng bị anh trai cậu bắt cóc, cô ấy không đồng ý tôi tới nói xin lỗi với cậu, nói rằng năm đó cô ấy cũng bỏ ra giá cao, anh cậu ở phía sau ra tay đem chuyện san đều tỉ số rồi, không ai nợ ai, tại sao cô ấy còn phải đi nói xin lỗi cậu.”

“Đúng là không nên làm như thế này, sai lầm rồi chính là sai lầm rồi,*ddLQĐ* Lan Khê, cô ấy không hiểu chuyện, không có nghĩa là tôi cũng vậy không hiểu. Chuyện này do lỗi của chúng tôi trước, kết quả cuối cùng không quan trọng, quan trọng là năm đó cậu bị mọi người xử oan, loại cảm giác đó, cậu nhất định rất thống khổ.”

“Anh cậu.”

Màn đêm yên tĩnh trải khắp thành phố, Lan Khê cảm thấy hai chữ này giống như sấm sét giữa trời quang, nổ tung ở bên tai.

Đinh tai nhức óc.

Toàn thân cô như bị rút cạn hết máu, trắng đến dọa người.

Trong đêm đông cô quỳ trên mặt đất lạnh như băng đầu gối đau dữ dội,*diễn đàn LQĐ* Lộ Diêu kinh ngạc ngừng mắt nhìn cô, thông thả đứng dậy, đi tới kéo nhẹ cánh tay của cô nói: “Cậu làm sao vậy?”

Lan Khê mờ mịt như màn đen trên bầu trời đêm muốn tìm trọng điểm, lại không tìm thấy, “Cậu nói năm đó, anh tôi bắt cóc Đóa Đóa?”

Lộ Diêu ngớ ngẩn, giọng nói chậm chạp giải thích: “Ừ. Ban đầu vốn Cục trưởng đã thông báo cảnh sát tiến hành điều tra thu thập chứng cứ rồi, sau lại tuyên bố rút lui án nói chỉ là chuyện hiểu lầm. Anh cậu đối với Đóa Đóa làm cái gì tôi không rõ ràng lắm, nhưng Đóa Đóa cô ấy đã biết mình sai lầm rồi, chuyện này tôi thay cô ấy gánh chịu, cậu muốn tôi làm cái gì tôi đều đi làm, được không?”

Cậu là một thiếu niên đơn thuần nở nụ cười áy náy, trong nụ cười ấy hiện ra một tia mùi vị đau khổ, chân thành hỏi cô.

“Cậu muốn tôi làm cái gì tôi đều đi làm.”

. . .Vậy cậu đem thời gian đảo ngược lại , đảo đến kỳ thi tốt nghiệp năm đó, đảo đến lúc đó của chúng ta.

Năm ấy giữa hè, Mộ Yến Thần đem tất cả mọi chuyện thần nhiên thừa nhận, trước kỳ thi tốt nghiệp trung học anh nói với cô “em là tốt nhất”, khi chuyện không may xảy ra, sau cùng lại đem văn kiện phán quyết giao cho cô, để cho cô cảm giác mộng của mình hướng tương lai chạy như bay.

Lan Khê tránh khỏi tay Lộ Diêu, yên lặng nhìn cậu một cái, xoay người hướng màn đêm sải bước đi.

Lộ Diêu cả kinh.

“Lan Khê!”

“Cậu đừng bước tới đây . . . “ Lan Khê lão đảo vịn cánh cửa sau xe đang mở, trong con người mơ hồ có lệ, lại cố nén, ”Sau này tôi sẽ liên lạc với cậu, cậu để cho tôi một mình yên lặng một chút.”

Lộ Diêu còn muốn đuổi theo nói gì đấy, nhưng cửa xe đã “Phanh!” một tiếng đóng lại.

Xe từ từ chạy đi.

Lan Khê cảm thấy hơi sức cả người nhu bị rút đi hết rồi, ngón tay cô run rẩy dữ dội đỡ lấy trán, trong nháy mắt cảm giác hiểu lầm thật sâu của bốn năm trước ập tới, đã phá vỡ tất cả nhận thức của cô.

“Anh mau tỉnh đi, chúng ta đến nơi rồi.” Lan Khê vất vả đặt Kiều Khải Dương nằm trên ghế sa lon, trên trán cô rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Đứng thẳng người, cô kéo anh nằm lại ngay ngắn.

“Hiện tại tôi không rảnh lo cho anh, Kiều Khải Dương, ” cô nói tiếp, “Tôi còn có chuyện phải xử lý, anh hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Cô đã không kịp chờ đợi muốn đi tìm Mộ Yến Thần, đem tất cả mọi chuyện đau khổ trước đây hỏi cho rõ ràng.

Xoay người, tay của cô lại bị một bàn tay to nắm chặt.

Lan Khê ngoái đầu nhìn lại, vành mắt bị nước mắt kích thích khê ửng hồng, nói giọng khàn khàn: “.
. Kiều Khải Dương anh buông tôi ra.”

Kiều Khải Dương chậm rãi mở mắt ra, cũng không nhìn cô, hai tay nắm tay cô, chết cũng không buông.

“Có phải cô lại đi tìm anh ta?” Anh khàn giọng hỏi.

“Kiều Khải Dương tôi có việc gấp, hiện tại tôi không muốn cãi nhau với anh ” Lan Khê ngồi xổm xuống gỡ tay của anh ra.

“Không phải tôi nói có việc muốn nói cho cô biết sao?” Kiều Khải Dương ngược mắt nhìn cô chằm chằm, ánh mắt phiếm một tia đỏ tươi, “Lan Khê bây giờ tôi nói cho cô biết, cô không thể ở chung một chỗ với anh ta. Cô cho rằng hai người che giấu rất tốt, không có ai biết. Nhưng không phải, hai người đã sớm bị người ta phát hiện, nếu như cô không muốn sẽ gặp lại chuyện đáng sợ giống bốn năm trước, đồng ý với tôi, hiện tại hãy rời khỏi anh ta, có được hay không?”

Lan Khê lần nữa chạm mặt, đụng phải, không hiểu ra sao.

“. Anh đang nói gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hiện lên một tia tái nhợt , “Làm sao anh biết bốn năm trước tôi xảy ra chuyện gì? !”

Môi mỏng Kiều Khải Dương mím thật chặt, tay của cô bị nắm đau, anh nâng tay lên đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn ngón tay cô: “Tôi nói, nhưng cô đừng trách tôi.”

“Kiều Khải Dương.”

Một nụ cười khổ tràn ra khóe miệng anh: ” Có phải bốn năm trước cô bị người ta bắt cóc?”

Giờ phút này Lan Khê trở nên cực kỳ yếu ớt, tim đập loạn xạ, sắc mặt tái nhợt thật đáng sợ. Nhớ tới sự kiện kia trong đầu như thấy những chuyện xấu xa đánh úp lại, đôi mắt cô đột nhiên chăm chú nhìn Kiều Khải Dương chằm chằm, trong ánh mắt lóe ra một tia đề phòng ! !

Sợ cô bỏ chạy, Kiều Khải Dương càng nắm chặt tay cô hơn, nói thật nhỏ: “Lan Khê, lần đầu tiên tôi gặp cô, khi đó . . . khi đó là ở trong kho hàng ngầm, không thấy ánh sáng ở thành Tây, cô không thấy tôi, nhưng tôi lại nhớ cô.”

Lan Khê cả người chột cứng ngắc, căng thẳng phát đáng sợ.

”Khi đó tôi còn trẻ tuổi, không hiểu chuyện, ở trường đại học tôi theo bạn đến quán bar gây chuyện làm ột người bị thương rất nghiêm trọng phải nằm viện. . .

“Mẹ tôi muốn tôi trốn tránh việc đó mới đưa tôi tới đây. Ở chỗ này tôi vẫn tính nào tạt đó không thể nào đang hoàng, ngày ngày chơi cùng với bạn bè lêu lổng của anh họ tôi. Lần đó bọn họ nói với tôi có một chuyện phải làm, hỏi tôi có đi hay không, đối phương nói có thể tùy tiện vũ nhục cô bé kia, chỉ cần không làm quá để xảy ra án mạng là được, tôi mới đi.”

“Khi đó, cô mới mười bảy tuổi?” Anh thấp giọng hỏi, trong lòng bàn tay nóng bỏng tràn đầy trĩu mến cùng thương yêu.

“Mặc dù khi đó tôi ăn chơi lêu lổng, nhưng cũng không phải chuyện xấu gì cũng làm, cho nên khi bọn họ xuống tay với cô tôi chỉ đứng xa xa nhìn, nghe cô kêu la như vậy thậm chí tôi còn bị kích động muốn rời khỏi nơi đó. Thật may là, thật may là lúc đó cô rất kiên cường, lại còn dám cầm mảnh thủy tinh đâm lung tung, bọn họ có người thiếu chút nữa ngay cả gân tay cũng bị cô chém cho đứt.”

Kiều Khải Dương cười khan hai tiếng, khóe mắt mơ hồ ướm át.

Cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô ủ ấm trong lòng bàn tay mình, anh nói giọng khàn khàn: “Lúc ấy tôi chỉ cảm thấy là có lẽ cô trong lúc vô tình đắc tội người nào đó, mới có thể bị người ta tìm người cường bạo để trút mối hận trong lòng, nhưng cho tới hôm nay . . . Hôm nay khi tôi đến nhà cô gặp mẹ kế của cô, tôi mới biết không có đơn giản như vậy.”

“Lan Khê, thật ra lần thứ nhất tôi gặp mẹ kế cô, là gương mặt của bà ấy trong video cùng với anh họ tôi bàn bạc kế hoạch. Không biết sao nhưng tôi lại nhớ bộ dáng của bà ấy, cũng không nghĩ đến sau này tôi còn có thể chính mắt thấy được bà ấy.”

Lan Khê kinh ngạc nhìn anh, khiếp sợ đến không cách nào hiểu.

Kiều Khải Dương chăm chú nhìn mặt cô, trong mắt thoáng qua một tia hồng, khàn khàn nói: “Lan Khê, cô còn chưa hiểu sao? Cô nói cô và bà ấy quan hệ không tốt, nhiều lần là không thích, vậy năm đó, nguyên nhân cuối cùng là gì, đáng để bà ấy đối với cô làm ra chuyện mất hết nhân tính?! Trừ chuyện cô và Mộ Yến Thần, còn có cái gì khác?”

Cả buổi tối, Lan Khê bị sự thật liên tiếp đả kích, đầu óc cô hoàn toàn ngu muội.

Cả người cô như nhũn ra, nếu như không phải Kiều Khải Dương kéo cô lại, hẳn là cô đã ngã xụi lơ trên mặt đất.

“Năm đó chuyện tôi bị bắt cóc. Là do Mạc Như Khanh làm?” Cô khàn giọng hỏi.

Kiều Khải Dương cau mày, chợt có chút lo lắng cho cô.

“Anh nói bà ấy tìm người bắt cóc, cường bạo tôi?” Giọng nói cô lộ ra hơi thở mong manh.

Trong mắt của cô thoáng qua một tia tuyệt vọng, đầu đón đến hít thở không thông.

Kiều Khải Dương mân chặt môi mỏng, hơi đau lòng vuốt nhẹ tóc cô như muốn an ủi cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Lan Khê tránh bàn tay anh, một nụ cười khổ đẩy ra ở khóe môi: “Vậy sao lúc đó các người lại dừng tay? Các người hẳn không phải là sợ tôi và các người đồng quy vu tận (cùng chết chung)? Mấy người đàn ông làm gì không có biện pháp đối với một cô bé.”

Kiều Khải Dương hơi luống cuống, Lan Khê như thế thật khiến anh lo lắng.

Anh theo bản năng đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Chuyện đó tôi không biết, tôi chỉ là theo chân bọn họ làm, nhưng không có tham dự cụ thể. Tôi chỉ nhớ bọn họ nhận điện thoại thật lâu, người ở bên trong kêu bọn họ thu tay lại nên bọn họ mới dừng. Có lẽ bà ấy cũng không phải thật sự muốn phá hủy cô, chỉ muốn bắt cô uy hiếp để đạt được mục đích của mình, đạt được rồi tự nhiên bà ấy sẽ thu tay lại. Lan Khê, mặc dù bà ấy là mẹ kế của cô nhưng dù sao cũng phải cố kỵ ba của cô, cô là con gái của ông ấy, có lẽ bà ấy cũng không phải thật sự muốn cô bị như thế.”

Lan Khê cảm giác mình như bị người vây khốn, nỗi đau bén nhọn đâm vào trái tim, uất ức cùng chua xót kịch liệt dâng trào!

Hàng lông mi thật dài của cô run rẩy nhắm lại, ngón tay vô dụng lùa vào bên trong da đầu nắm thật chặt sợi tóc, ngay sau đó nước mắt nóng bỏng ứa ra. Cô nhớ lại lần bắt cóc đó, nghĩ mình tìm được đường sống trong chỗ chết, toàn thân cứng đờ, không biết gì cả, trong lòng thầm nghĩ mình tràn đầy may mắn khi ngồi xe Cổ Tử Nghiêu trở về nhà, ở ngoài cửa xe cô nhìn thấy Mộ Yến Thần từ trên bậc thang chậm rãi đi xuống, ánh mắt của anh thật lạnh, lạnh đến khoan thấu tim.

Tất cả, từ trong nháy mắt đó bắt đầu thay đổi .

Bất chợt như bị sét đánh, một ý niệm đáng sợ đánh úp tới đầu! !

Người đàn ông bình thường dịu dàng như vậy, vì cái gì trong phút chốc liền thay đổi kinh khủng lạnh như băng? Đã đoạn tuyệt, cần gì phải khổ khổ dây dưa, cần gì khi cô thi tốt nghiệp trung học gặp oan khuất lớn như vậy lại vượt qua ranh giới luật pháp, cuối cùng không thừa thủ đoạn nào giúp cô sửa lại án xử sai? !

Hết chương 232 ‘’

240. Chương 241: Diên Cuồng Trong Đêm Khuya

Người đàn ông bình thường dịu dàng như vậy, vì sao trong giây lát đó lại trở nên lạnh lùng không sao chịu nổi như vậy? Đã đoạn tuyệt rồi cần gì phải khổ sở dây dưa làm gì, cần gì lúc cô thi tốt nghiệp trung học gặp phải chuyện oan khuất lớn như vậy, anh lại vượt qua ranh giới pháp luật không từ thủ đoạn để giúp cô sửa lại án xử sai? ! diên-đàn-lê-quý-đôn

Kiều Khải Dương chú ý tới vẻ khác thường của cô.

Anh nhíu mi, lại cho rằng bởi vì cô đã phải chịu sự đả kích rất lớn trong chuyện này, anh ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng ôm lấy mặt cô: “Lan Khê.”

Lan Khê vẫn ngơ ngẩn, cô nâng đôi mắt đang ngập tràn lệ kia nhìn anh ta.

Lúc này cô mới nhận thấy giờ phút này tư thế giữa hai người có bao nhiêu thân mật. diên-đàn-lê-quý-đôn

Theo bản năng cô đẩy anh ra một cái, do đứng không vững, thân thể mảnh khảnh của cô đột nhiên té ngã, nằm vật ra ở trên mép giường, “Ầm!” một tiếng, cả gáy và lưng của cô đều bị đập vào thành giường làm cho cô bị đau! !

“...” Bả vai Lan Khê rụt lại một phen, những giọt lệ nơi khóe mắt chớp chớp càng trào ra nhiều hơn! diên-đàn-lê-quý-đôn

“Lan Khê!” Kiều Khải Dương kinh ngạc một phen, đứng dậy đỡ cô.

“Anh mặc kệ tôi...” Lan Khê run giọng nói.

Cô nhẹ nhàng tránh ra khỏi tay anh, đứng lên đi về phía cửa ra vào, cô càng chạy càng nhanh, tay đã đặt lên trên tay nắm cửa định mở cửa phòng khách sạn đi ra.

“Lan Khê!” d d l q d Kiều Khải Dương không nhịn được liền nhíu mi tiến lên ngăn cản cô, “Đã quá khuya thế này em còn đi đâu vậy?”

“Tôi muốn đi tìm anh tôi... Tôi có chút việc muốn hỏi anh ấy...” Đôi môi của cô bị răng của mình cắn vào dần dần trở nên trắng nhợt.

“Lan Khê, hiện tại đêm đã rất khuya rồi...”

“Nếu không, anh muốn tôi phải làm sao bây giờ! !” Lan Khê không khống chế được, quay đầu nhìn về phía anh hét lên một tiếng, nước mắt trào ra lấp lánh “... Vì sao các người đều tới để nói cho tôi biết những chuyện này? Tôi vốn cho rằng toàn bộ đều không đúng như vậy! Tôi đã tưởng rằng anh ấy thật sự không

cần đến tôi, tôi thật sự cho rằng lúc ấy là anh ấy đã buông tha cho tôi, không muốn tôi nữa, có phải là đúng như vậy hay không! !”

Toàn bộ chuyện năm đó, cũng không nên là như vậy.

... Vì sao không ai nói cho tôi biết đã từng xảy ra chuyện gì?

... Vì sao ngay cả nửa anh chữ cũng không chịu nói, trực tiếp bỏ lại cho cô chịu một mũi khoan xuyên thấu trong tim như thế chứ? ! !

Lan Khê không sao nhịn nổi nữa.

Cả người cô trở nên run rẩy, cô vịn mở cửa phòng điên cuồng chạy ra ngoài. Một chuỗi tiếng bước chân nặng nề ở trên tấm thảm nơi hành lang vang lên! Kiêu Khải Dương muốn đuổi theo ra ngoài, nhưng men rượu làm cho anh ta say đến đầu óc nặng trĩu, choáng váng, anh nghiêng người xô vào trên khung cửa.

Đêm khuya gió lạnh gào rít bay phất phới ở bên tai.

Cô chạy trốn quá nhanh, chiếc áo choàng bọc giữ ấm trên người bị gió thổi rất. Làn gió đầu mùa đông lạnh xuyên vào tận xương, trực tiếp đâm vào trên da thịt trần trụi của cô, cô cũng không để ý tới, cứ theo đường lớn của khách sạn chạy đi, trực tiếp chặn lại một chiếc xe taxi.

“Cho tôi đến đường Thanh Phong, nhà số 32, phiền anh đi nhanh một chút!!” Khóe mắt của cô chan chứa lệ, run giọng nói!

Cô hi vọng các tân khách vẫn còn ở đó chưa về hết, cũng hi vọng Mộ Yến Thần không nhanh chóng bỏ đi như vậy.

Lạnh

Hơi ẩm trong xe toả ra, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh đến run người. Lan Khê cuộn mình lại ở trên ghế sau.

“Tiểu thư cô không sao chứ?” Lái xe lo lắng hỏi, “Có phải cô đã gặp phải chuyện gì hay không vậy, cô có muốn báo cảnh sát không?”

Lan Khê càng ôm chặt lấy chính mình, lau khô nước mắt, khép hờ đôi mắt lại, chặt vật lắc đầu.

Đường về nhà trở nên quá xa, quá lâu.

Lái xe cứ việc cho xe chạy với tốc độ rất nhanh. Ngoài cửa sổ cảnh đêm của thành phố C cũng không có quá nhiều biến hóa, loang loáng hiện lên giữa tốc độ xe chạy rất nhanh. Lan Khê vẫn cảm thấy lúc này một giây dài như một năm vậy, đến khi tới nhà họ Mộ thì đồng hồ đã chỉ hơn mười giờ đêm.

Trả tiền, bước xuống xe, nhìn từ xa, Lan Khê thấy bên trong nhà vẫn còn ánh sáng rực rỡ như cũ, chỉ có tiếng động nhốn nháo là không còn, tân khách đã ra về hết.

“Tiểu thư.”

“Tiểu thư!”

Có tiếng người hầu ven đường gọi tên của cô.

Lan Khê chạy thẳng một đường vào nhà. Bên trong phòng khách rộng lớn như vậy hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí có thể nghe thấy tiếng chân chạy của cô vang lên.

Mộ Minh Thắng đang cùng vợ của mình buông mắt nói chuyện, trên mặt Mạc Như Khanh có ý cười âm lòng. Về mặt Mộ Minh Thắng luôn luôn trang trọng nghiêm túc cũng bắt đầu trở nên nhu hòa, nhìn thấy Lan Khê đột nhiên xông vào, ông trái lại, thấy kinh ngạc một phen.

“Con đã chạy đi đâu đấy hả ? Sao bây giờ mới trở về?” Mộ Minh Thắng nhíu mi trầm giọng hỏi.

Hàng mi của Mạc Như Khanh run lên, kéo cánh tay của chồng mình, nhẹ nhàng bấm một cái.

“... A...,” Mộ Minh Thắng nghiêng đầu đi, mắt chuyển hướng nhìn, “Ba nghe Như Khanh nói là con đưa đồng sự của mình đi, xem ra quan hệ của hai người rất tốt, vậy sao lại vẫn còn gặt ba nói không có bạn trai? Việc này chẳng lẽ không đúng sao?”

Tính tình con gái nhà mình vốn lạnh nhạt xa cách, ông biết rất rõ, chưa từng bao giờ thấy con gái gặp và để tâm đến người nào như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê từng đột trở nên trắng bệch, không biết là do bị lạnh hay là như thế nào, một đôi mắt trong veo mang theo một tia tuyệt vọng hoang vắng gắt gao nhìn chằm chằm vào Mạc Như Khanh, ngón tay run rẩy đến mức không nắm lại được.

“... Anh trai con đâu rồi?” Cô run giọng hỏi.

Mộ Minh Thăng bắt đầu cau mày lại.

“Hỏi thế này cũng không rõ ràng lắm...” Ông nghiêng đầu hỏi, “Con đã gặp Yến Thần chưa?”

Mạc Như Khanh nhìn lướt qua trên dưới Lan Khê một cái, khóe miệng thoáng gợi lên ý cười, không để ý, lên tiếng: “Nhị thiên kim của nhà họ Viên bên kia tới chơi, lái xe nửa đường gặp chuyện không may không thể về được, dì vừa mới báo Yến Thần một tiếng để nó đưa người ta trở về, hiện tại phỏng chừng còn đang ở trên đường đi.”

Mộ Minh Thăng gật gật đầu.

Trong lòng Lan Khê đột nhiên đau đớn một hồi! !

Cô giống như bị thương nặng, bước chân lảo đảo một chút, may chống đỡ được vào cánh cửa tủ, cũng không đến khoảng khắc cô đã có chút kịp thời chút phản ứng, đôi mắt trong veo nhìn người phụ nữ trước mắt đầy xa cách đang nở một nụ cười mơ hồ không rõ, mà cô lại không thể nhìn thấu được nội tâm của bà ta.

241. Chương 242: Chương 234: Quân Quýt Mãnh Liệt

Mộ Yến Thần muốn đứng dậy, nhưng không tránh được vòng tay quân quýt của cô.

Đôi mắt lạnh lùng khép lại, doođoolooqood anh khẽ hít một hơi dài rồi lại mở mắt ra, giọng nói trầm thấp từ tính: “Em còn muốn như thế nào nữa đây?”

... Suốt một ngày đêm này, cô đã giày vò anh đến thế mà còn chưa đủ sao?

Rõ ràng đã anh đã lui thân, vì sao cô lại vẫn cứ muốn tới trêu chọc anh?

Lan Khê chớp chớp đôi mắt trong veo đầy nước mắt, cố cường lại cảm xúc đang dâng trào mạnh mẽ, ôm chặt lấy anh, áp sát vầng trán của anh vào mình, khàn giọng thì thầm: “Em mệt lắm... Anh có thể cứ ôm em như thế này để em ngủ được không?”

Bốn mắt chạm nhau, hơi thở gần gũi vẩn vút, Cặp môi mỏng lạnh lùng của Mộ Yến Thần mím lại thành một đường thẳng.

Anh đưa tay định kéo cánh tay của cô xuống, nhưng đột nhiên cô như hoảng sợ siết chặt anh một cái. Anh quỳ một chân chênh vênh trên đất áp người lên trên người cô, cánh tay chống ở bên cạnh thân thể cô để toàn bộ sức nặng của cơ thể mình không đè nặng lên cô, nhưng đôi môi mỏng kia lại dán sát lên môi của cô. Xúc cảm mềm mại từ trên môi truyền đến như dòng điện đột nhiên chạy lan đến toàn bộ thân thể!

“...” Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng lạnh lạnh!

Anh cũng sắp không thể nhịn được nữa rồi

Trong lòng ôi cơ thể ôn hương nhuyễn ngọc, đôi mắt trong veo thoáng vẻ sợ hãi rồi khôi phục lại vẻ bình tĩnh, yên lặng đầy khát khao chăm chú nhìn anh. Trong nháy mắt, cơ thể anh bùng lên dục vọng muốn ngang ngược xâm chiếm hết thầy!

Anh dán lên đôi môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng trần trọc... Đôi mắt thâm trầm chăm chú nhìn cô chăm chăm, mãi đến lúc nhìn thấy trong con ngươi của cô hiện lên tia mê ly trầm luân. Một dòng hỏa khí nóng

bóng trong nháy mắt vọt lên, ầm ầm nổ bùng trong đầu! Mộ Yến Thần vòng tay về phía sau lưng giữ chặt nơi gáy của cô, trần trọc bờ môi, hung hăng cạy mở hàm răng của cô !

Hơi thở hỗn loạn, gấp gáp đầy nặng nề hừng hực thiêu đốt, môi lưỡi của anh trùng điệp nghiêng ngả trong khoang miệng mẫn cảm của cô, khiến cô bị kích thích cong người lên run rẩy. Nụ hôn dài nồng nhiệt này dường như đã hút sạch thần trí của cô. Linh hồn cô gần như không khống chế nổi nữa, bắt đầu bị hút đi, bay lên giữa không trung.

Mộ Yến Thần hung hăng như muốn nuốt cô vào bụng.

Bàn tay to của anh cách lớp quần áo nhào nặn nơi chiếc eo nhỏ, lưu lại trên da thịt cô những vết bầm đáng sợ... Một lúc lâu sau, lực đạo mới nhẹ dần, Mộ Yến Thần mạnh mẽ áp chế áp lại sự sôi trào trong thân thể ***, thở hào hển chậm rãi buông ra cặp môi của cô ra, nâng mắt chăm chú nhìn cô, khôi phục lại sự tỉnh táo.

“Để anh đưa em đến phòng ngủ để ngủ nhé, đêm nay anh có công việc cần phải xử lý, trước đó không cùng em được.” Anh cúi đầu, giọng nói khàn khàn.

Khóe mắt Lan Khê một mảnh ứa ất, đẹp đến thê lương, cười yếu ớt: “Mộ Yến Thần, anh là con cú sao? ... Trước kia cũng như thế này, thời điểm anh không muốn đối mặt với em đều sẽ trốn tránh, anh trốn không thoát được thì lúc đó anh vứt em lại không một lời giải thích, để hậu quả lại cho em. Anh biết rõ rành rành một ngày nào đó sẽ là mua dây buộc mình, sẽ có báo ứng, vì sao anh không thay đổi?”

Thân hình to lớn của Mộ Yến Thần đột nhiên cứng đờ.

Cánh môi mỏng lạnh lùng mím lại thành một đường thẳng, khuôn mặt tuấn tú thoáng trở nên trắng nhợt, một câu của cô đã chọc đúng nỗi lòng của anh .

Đôi mắt lạnh lùng thoáng dời đi, anh thản nhiên nói: “Trước tiên em hãy ngủ đi đã...”

Cô lại tóm lấy tay anh, nắm chặt không buông.

Nỗi phiền muộn trong lòng Mộ Yến Thần càng lúc càng ngưng trọng, đôi mắt lạnh thản nhiên quay trở lại, dứt khoát kéo cô dậy. Anh ngồi lên ghế sofa, ôm cô ngồi ở trên đùi mình, ngón tay thon dài nhẹ nhàng quần quăn những sợi tóc của cô, nhìn thật nhu hòa kì thực sức lực rất mạnh mẽ. Anh giữ chặt lấy cô, để cô đối diện với mình, thấp giọng nói: “Lan Khê, em hãy nói cho anh biết, rốt cuộc em muốn thế nào?”

Nếu như cô muốn bảo anh buông tay, dứt khoát anh sẽ làm được, tuyệt đối một chút cũng sẽ không quay lại nữa.

Còn nếu như cô không muốn, hà tất cô phải tới trêu chọc anh nhiều lần như vậy?

Nhìn bộ dáng đau đớn của anh trước mắt mình, trái tim của Lan Khê cũng đau đớn đến tận cùng. Cô cố nén dòng nước mắt ầm nóng vào trong, run giọng nói: “Em cũng không biết em muốn thế nào nữa... Nhưng Mộ Yến Thần, em chỉ muốn biết, rốt cuộc có phải là bốn năm trước anh đã làm điều không đúng hay không? Anh đã từng nói với em rằng anh không thật sự yêu em, vậy thì bốn năm sau vì sao anh lại không nhận được mà lại tới tìm em? Anh không hề phủ nhận rằng anh đã từng bị thương tổn bởi chuyện của em, lúc anh vì em mà chịu oan uổng, anh lại dựa vào cái gì mà đau khổ như thế?”

Thân thể của Mộ Yến Thần càng lúc càng cứng ngắc.

Một giọt nước mắt nóng bỏng từ trên gương mặt chảy xuống. Lan Khê nhắm mắt lại, hôn lên đôi môi của anh, run giọng nói: “Thực xin lỗi...”

Mộ Yến Thần, em xin lỗi.

Trong đầu Mộ Yến Thần thấy rõ lên tiếng “ong ong “, đôi con ngươi lạnh lùng trở nên nhu hòa, mang theo một chút kinh ngạc chăm chú nhìn cô. Ý thức nhắc nhở anh chắc chắn cô đã biết chuyện gì đó, cánh tay dài của anh ôm chặt lấy cô, hôn lên dòng lệ đã chảy xuống tận hàm.

“... Có chuyện gì vậy? Hả?” Anh khẽ hỏi cô, giọng mềm mại, trong lồng ngực thật đau xót.

Bốn năm trước.

Nên hình dung cảm giác của bốn năm trước như thế nào đây? Giống như từ khi giờ phút anh bắt đầu yêu cô thì đã như thế này... Anh biết rõ là sai, nhưng vẫn lại không nhìn được đặt cô vào tận sâu trong tim để yêu thương. Anh sợ cô bị tổn thương, sợ đã phá hoại cô, sợ cô có nửa điểm không vui, cũng rất sợ cô bỏ đi.

Giờ phút này, ở ngay trong căn phòng này, nhìn thấy cô rơi lệ, trước sau như một vẻ mặt anh vẫn thấy xúc động.

Cũng không biết vì sao, rốt cuộc vì cái gì mà cô đột nhiên biến thành như vậy.

“Em đã biết hết rồi...” Lan Khê ngăn lại nước mắt nóng bỏng, chống tay trên bả vai anh, ánh mắt chăm chú theo dõi anh, nói tiếp: “Anh, tất cả những việc đó em đều đã biết hết rồi, em biết vì sao lúc trước ở trong nhà họ Mộ anh lại nói với em những lời này... Em cũng biết chuyện làm bậy trong kỳ thi tốt nghiệp cũng không phải tay anh sắp xếp... Là em đã sai, là do em sợ bị tổn thương nên mới có thể không nghĩ cho đến tận cùng xem có phải là chuyện hư tình giả ý hay không! Mộ Yến Thần... Nhất định là anh yêu em, tựa như em cũng đã hận anh nhiều năm như thế nhưng lại vẫn yêu anh, quyết một lòng một dạ yêu anh!”

*Truyện Mẹ Bầu edit:

- Người phụ nữ của Tổng giám đốc (Tác giả Minh Châu Hoàn- đã hoàn.)
- Cô vợ bị bỏ (Tác giả Trịnh Viện - Truyện mừng sinh nhật diễn đàn- đã hoàn)
- Tổng giám đốc, anh thật là hư (Tác giả Cơ Thủy Linh)
- Hào môn thừa hoan: Mộ thiếu, xin anh hãy tự trọng (Tác giả Mộc Tiểu Ô)
- Tổng giám đốc hàng tỷ - Cướp lại vợ trước đã sinh con (Tác giả Minh Châu Hoàn)

* Sáng tác:

- Ngoại truyện: Chuyện kể về những đứa con của Hoan Nhan (Ngoại truyện viết dựa theo bộ truyện “ Người phụ nữ của Tổng giám đốc”)

242. Chương 243: Chương 235.1: Khó Được Khi Cô Chủ Động

Linh hồn của anh cũng nhanh bị sức lực cường thể kia hút đi.

Đêm khuya trên mặt giường lớn, trên da thịt tuyết trắng như mỡ đông rịn ra một tầng mỡ hôi mỏng, lại bị lòng ngón tay người đàn ông như bôi mỡ vuốt ve, lưu lại chồng chất dấu đỏ tươi, nhìn hơi đáng sợ, âm thanh va chạm cùng với tiếng nước nở nghẹn ngào giữa môi miệng vang lên, từng phát từng phát làm bầu không khí càng nóng lên, dđ*lqđ Mộ Yến Thần kéo sát người nằm dưới thân thể mình khiến cho cô càng quẩn chặt vòng eo tinh trắng của mình hơn, từng cái xô xuyến qua đến chỗ sâu nhất của cô.

Trong cơ thể cô bắt đầu xuất hiện quy luật co rút nhanh, sắp đạt đến cực hạn.

Mộ Yến Thần đưa tay vuốt sợi tóc bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp xốc xếch trên mặt cô ra, lực đạo vẫn không giảm, tốc độ lại khẽ tăng nhanh, ánh mắt sâu thẳm chuyên tâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đến khi cô sắp đạt đến cao trào anh ôm chặt lấy ngăn cản cô giây giữa, một cái va chạm thật hung mãnh đưa cô lên tận thiên đường.

Toàn thân Lan Khê bắt đầu co giật uốn éo, lqđ.com một giọt nước mắt trong veo theo khóe mắt chảy xuôi vào trong gối.

“Anh yêu em.” Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần cũng hơi tan rã, cô co rút liên tiếp làm cho toàn thân anh căng thẳng, giọng khàn khàn lặp lại bên tai cô.

Anh muốn dùng lời nói và hành động để cô nghe được, cũng ném đủ.

Cánh môi đỏ mọng bị hôn đến sưng lên, Lan Khê rên rỉ nhỏ nhỏ, không kềm chế được từ trong miệng mang theo một tia nức nở tràn ra, do anh va chạm từ chậm đến mau lại liên tiếp, nên ngay cả cơ hội để thở cô cũng không có.

Hai cánh tay mềm mại leo lên bờ vai của anh, toàn thân Lan Khê mồ hôi đầm đìa ấm nóng, ♪diễn đàn lê quý đôn ♪cô nâng người lên nhẹ nhàng ngậm vành tai của anh.

Toàn thân Mộ Yến Thần run lên! !

Trước khi anh phản ứng kịp, Lan Khê đã dùng hết sức lực toàn thân ôm chặt rồi lật người anh lại . . .

Dư âm cao triều làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ hừng hực, ánh mắt trong suốt tràn đầy cảm động của cô khẽ liếc nhìn anh một cái, cúi người hôn lên môi mỏng tuấn dật của anh.

“Em cũng yêu anh.” Lan Khê run rẩy khàn giọng nói xong liền nhẹ nhàng vận động tư thế mới lạ trên người của anh.

Bị cô chặt chẽ bao vây như vậy khiến cho anh hít thở không thông nổi, thoáng chốc trong đầu Mộ Yến Thần trống rỗng! !

Trên trán gân xanh nổi lên đang nhảy thành thịnh.

Anh hít một hơi khí lạnh, ngẩng đầu hôn ngược lên cô, nắm chặt gáy cô chặt chẽ cắn nuốt sạch mỗi một tia hương vị ngọt ngào trong miệng cô, cánh tay kia khống chế thân hình nhỏ xinh của cô, hướng dẫn cho cô động tác xa lạ mà non nớt, bắt đầu đung đưa trên thân mình! !

Mặt của cô bởi vì đỏ bừng mà nóng bỏng.

Ngón tay của anh tự do vuốt ve trên mỗi một tác da thịt của cô càng nóng hơn!

Tình triều trào dâng bao phủ hai người liều chết dây dưa, mãnh liệt chạy nước rút, khoái cảm dâng đầy, hận không được đem cảm giác xâm chiếm vào lẫn nhau tư thế này với Mộ Yến Thần vẫn chưa đủ, anh lật người ngược lại áp cô xuống dưới thân lần nữa, ngang tàng nâng một chân cô lên đặt trên bả vai mình, cả hai chân đều đặt như vậy. Tư thế mở rộng chân áp sát vào thân thể của anh thật lợi hại, vật cứng nhọn kia đâm vào trong cơ thể cô đau nhói, Lan Khê đau đến kêu thành tiếng, cắn vào trong cổ ướm dẫm mồ hôi của anh.

Sức lực Mộ Yến Thần vẫn chưa giảm, tiếp tục ngang ngạnh dùng một chút lực đung vào người cô từng cái một.

Một cổ bẹn nhọn đau nhói, dần biến thành cao trào tê dại, từ chỗ mẫn cảm nhất rút từng chút một vào trong cơ thể, lớp lớp chồng chất, nổ tung trong cơ thể. . . tất cả kích tình, thống khổ cầu xin tha thứ rên rỉ kia, từ từ, càng ngày càng dâng cao lên .

Mộ Yến Thần chỉ cảm thấy trong đầu như có một đốm lửa bùng lên, âm âm muốn đem anh đốt thành tro bụi.

Anh cũng không nghe được bất kỳ âm thanh nào, tràn đầy trong tim trong mắt đều là hình ảnh người nằm phía dưới thân khắc sâu tận xương tủy, anh ôm chặt cơ thể của cô hôn đến cô hít thở không thông, cuối cùng sau một đợt va chạm cuồng nhiệt, anh cắn mạnh vào lưỡi cô tuôn ra một luồng ấm nóng giống như thủy triều trút vào cơ thể cô.

*** tan hết, thật lâu dư âm vẫn chưa dứt.

Đêm khuya đầu mùa đông, sau một màn kích tình đam mê đột ngột thuận tiện cho tình cảm dâng trào.

Một giọt mồ hôi nóng bỏng nhỏ xuống trên drap giường, Mộ Yến Thần khẽ ôm cô, cảm giác mồ hôi của hai người trộn lẫn lại với nhau, anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi cô, phía trên bờ môi nếm được mùi vị máu tanh.

Quá kịch liệt, đã không biết là môi của người nào mới vừa bị đung rách.

Lan Khê mệt đến cực hạn, chậm rãi mở con mắt bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp ra, giọt mồ hôi nhỏ vào khóe mắt hơi xót.

Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần chạm với ánh mắt cô, trong lúc nhất thời cô run lên một cái, tuy hơi khấn trương nhưng lại kiên trì cố chấp không tránh không né.

“Nghe đủ rồi, phải không?” *** rút đi, giọng anh trầm thấp từ tính nhiễm một tia khêu gợi.

Cầm bị ngón tay anh nhẹ nhàng nắm lấy, Lan Khê đỏ mặt.

Cô rũ hàng lông mi thật dài xuống, muốn quay mặt, thế nhưng anh lại không cho . . .

“Động tác mới vừa nãy, là học của ai?” Mộ Yến Thần từ từ nhả từng chữ từng câu hỏi, trong ánh mắt sâu thăm trăn đầy thương yêu có một tia tìm tòi nghiên cứu, hiếu kỳ, cũng vui mừng thích thú khi vừa nãy cô chủ động.

Lan Khê cảm giác trên mặt nóng bỏng cháy sạch, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“ Em tự nghĩ ra.” Cô nói ngập ngừng, giọng khàn khàn đáng sợ.

Mộ Yến Thần nheo mắt nhìn chằm chằm cô, sau một hồi lâu trong ánh mắt sâu thăm thoáng qua một tia lạnh lùng, áp sát tới mặt cô đến tiếng hít thở cũng nghe được, nói giọng khàn khàn: “Cái tư thế kia, sau này cũng chỉ có thể để mình anh thấy thôi, nhớ chưa?”

Nếu như cuộc đời này cô dám đối với người đàn ông khác như vậy, có lẽ anh sẽ phát điên, sẽ giết người.

Lan Khê cười khổ.

“Anh trai,” cô khẽ kêu một tiếng, ánh mắt trong suốt tỏa sáng lấp lánh, tay chỉ vào ngực mình “Chỗ này của em, chỉ có thể chứa một người đàn ông, từ rất sớm người đó đã ở đây, sau này, ai cũng không thể moi người ấy ra được.”

Ngay cả thời gian cũng không thể chia cách.

Gương mặt tuấn tú của Mộ Yến Thần căng thẳng, con mắt sâu thăm chặt chẽ nhìn chằm chằm cô, giống như là nhất thời không có cách nào thích ứng khi nghe lời tâm tình cảm động như vậy, cũng không còn chân chính thấy rõ ràng cô có thể kiên định yêu anh đến cỡ nào. Phần chân tình này, khiến anh có chút không dám đón nhận.

Cánh tay dài của anh ôm lấy cô, nghiêng người.

Ôm chặt cô vào trong ngực, anh nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt đuôi lông mày cô.

“Anh chờ bốn năm để nghe những lời này của em.”

243. Chương 244: Chương 236: Triều Miên Không Ngờng

Một mình anh chịu đựng tất cả, che chở cho em, có đau khổ hay không?

Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần chăm chú nhìn cô, đôi mắt thâm sâu mờ mịt thoáng hiện lên vẻ say đắm, môi mỏng khẽ mở, kề sát bên tai cô khàn giọng nhấn mạnh từng chữ: “Đau khổ cái gì? Không phải em vẫn luôn oán trách, oán trách anh kéo em xuống địa ngục sao?”

Cho nên ngày đó, anh phải chịu trách nhiệm về những việc kia, không có gì không nên cả.

Cảm giác chua xót trong tim Lan Khê như được ngăn lại, thay vào đó là cảm giác ấm áp mềm mại.

Cô đưa tay lên nhẹ nhàng ôm lấy cổ của anh, như một chú gấu Koala leo lên người anh, cảm giác ôm ấp khi toàn thân trần trụi nhanh chóng khiến cô cảm thấy giữa trái tim của hai người không còn gì ngăn cách, dường như có thể ôm anh như thế này cả đời.

“Bà ấy biết chúng ta ở bên nhau từ bao giờ vậy?” Cô khàn giọng hỏi.

Da thịt kề sát, ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần xoay chuyển, ôm chặt lấy hông của cô rồi lấy chân đạp lên, giữ cô ở trong ngực.

“Lúc chúng ta cùng đi Los Angeles.”

Mí mắt Lan Khê đột nhiên nhảy lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi: “Sớm như vậy sao? !”

“Cho nên lúc đó bà nửa đường chạy tới Los Angeles, chỉ vì muốn dẫn em về, sau khi trở về lại ngựa không ngừng vó giúp em sắp xếp cho em chuyển trường? Chỉ vì muốn tách chúng ta ra?”

Mộ Yến Thần khẽ mím môi không nói, nhẹ nhàng cọ cọ vào mặt của cô, cảm nhận nhiệt độ trên người cô, cảm thấy có gì đó không chân thật.

Lan Khê chớp chớp mắt: “Mộ Yến Thần. Bà ấy không sai.”

Làm một người mẹ, sau khi biết chuyện có phản ứng đề phòng như vậy cũng là bình thường .

Mộ Yến Thần không biết mới vừa rồi câu nói nào đã chạm vào dây thần kinh của cô, nhưng anh cũng không muốn vừa mới tháo gỡ được hiểu lầm đã khiến cho cô phải suy nghĩ và rối rắm vấn đề như vậy, hơi cường thế xoay mặt cô sang hôn lên mi tâm của cô, anh nhỏ giọng hỏi: Tại sao em biết chuyện này?”

Trong suy nghĩ của anh, chuyện Mạc Như Khanh bắt cóc cô, ngoại trừ Nhiếp Minh Hiền ra sẽ không có người nào biết.

Suy nghĩ của Lan Khê bị anh kéo trở lại, ngơ ngẩn.

Khe khẽ cắn môi, sắc mặt cô ửng đỏ: “Em.”

. . . cô có nên nói ra tên của Kiều Khải Dương hay không?

Mộ Yến Thần vẫn kiên nhẫn chờ đợi, hôn lên khóe mắt, đuôi mày của cô, hóa giải toàn bộ sự dẫn dắt của cô.

“Chuyện này nói ra có chút trời xui đất khiến. Khi đó trong số những người bắt cóc em, có cả Kiều Khải Dương. Tối nay lúc em dẫn anh ta đến gặp dì Mạc anh ta liền nhận ra, là anh ta nói cho em biết.”

Mộ Yến Thần trừng mắt, một tia sáng lạnh lòng lóe lên trong mắt.

Lan Khê ôm chặt cổ của anh, dịu dàng nói: “Anh đừng tức giận, chuyện này không liên quan tới anh ta.”

Mộ Yến Thần không hỏi xa hơn, anh cũng không muốn biết năm đó Kiều Khải Dương làm thế nào mà can thiệp trong chuyện này, chẳng qua là cảm thấy . . . may mắn. May mắn những chuyện như thế này anh căn bản không biết nên mở miệng như thế nào, có thể mượn lời của người khác để nói cho cô biết, mặc dù có tốt có xấu, nhưng mà anh cực kỳ yêu thích cảm giác hai người ôm nhau không có khoảng cách nào như thế này.

Nắm chặt hông của cô, hôn triền miên hơn, ngọn lửa ở bụng theo cơn triền miên bùng cháy lên, Mộ Yến Thần lại cảm thấy một cỗ xung động ở trong thân thể bắt đầu sôi trào.

Lan Khê nhẹ nhàng cau mày, cảm giác uất ức chạy lên não, khàn giọng cầu xin tha thứ: “Anh. Em mệt lắm.”

Đã qua nửa đêm, trong bóng đêm nặng nề vô cùng yên tĩnh.

Mộ Yến Thần lật người đè cô xuống dưới, môi mỏng đặt lên cằm cổ trắng nõn như tuyết của cô, ám ám nói: “Anh không ngủ được.”

Đêm nay xảy ra quá nhiều chuyện, trong đầu anh đến giờ vẫn còn lưu lại dư vị của sự khiếp sợ, giống như là không phản ứng kịp, lại sợ là đang nằm mơ, ngủ một giấc sẽ tỉnh mộng, anh ôm lấy cô, hôn cô mới có thể tìm được một chút cảm giác chân thật.

Lan Khê cũng hiểu, anh cũng không định làm tiếp, nhưng mà nụ hôn triền miên này làm cô say mê, cô nhẹ nhàng ôm lấy đầu của anh, ngón tay nhẹ nhàng luồn vào trong mái tóc dày của anh.

“Không phải anh thường ngủ không ngon sao? Em ôm anh, anh có thể ngủ hay không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Phải xem tình huống.” Mộ Yến Thần hôn lên vành tai của cô, mơ hồ thì thầm.

Lan Khê rụt bả vai lại, một cổ khoái cảm tê dại lan ra toàn thân, cô ôm chặt cổ của anh cũng nhẹ nhàng hôn, cảm nhận được anh đã bình phục sau khi lo sợ bất an: “Về mấy ngày rồi sao anh vẫn không liên lạc với em?”

“Mấy ngày nào?”

“Thôi được rồi. là em hiểu lầm anh, anh tức giận nên bỏ đi mấy ngày.”

“. bận việc.”

“Ngụy biện.”

Mộ Yến Thần cắn một cái trên vành tai cô, ngay lập tức cô đau đến ngậm miệng.

“Anh không biết nên làm như thế nào để đối mặt với em, ép em quá, có lẽ em sẽ kích động đoạn tuyệt với anh, rồi lại phải tốn bao nhiêu hơi sức để nghĩ biện pháp kéo em về bên mình.”

“Vậy nếu như em thật sự muốn rời xa anh, anh cũng thật sự không trở về tìm em sao?”

“Em cứ nói đi?” Mộ Yến Thần ngược mắt lên, liếc cô một cái.

Dưới ánh đèn yên tĩnh nhu hòa, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê đỏ bừng, im lặng nằm dưới thân anh, cực kì nhu thuận giống như từ đầu chí cuối đều thuộc về anh.

Anh nhẹ nhàng cúi người xuống, hôn lên môi của cô như chuồn chuồn lướt nước, quần chặt lấy cô một lần nữa, khiến nụ hôn này trở nên cực kỳ sâu.

“Muốn ở bên anh sao?” Trong nụ hôn kịch liệt anh mơ hồ hỏi.

Lan Khê ôm thật chặt người đàn ông giống như thiên thần đang nằm trên người mình, khàn khàn nói: “Em ở bên anh từ lâu rồi.”

Giọng nói có chút uất ức, chọc cho trên lưng Mộ Yến Thần một trận tê dại, giữ chặt cô hôn sâu hơn, khiến cho cô không phát ra tiếng gì nữa.

Chỉ còn mấy tiếng nữa là trời sáng, trong lúc hai người nửa tỉnh nửa mê giữa cũng tràn đầy triền miên, Lan Khê chỉ cảm thấy trên người nóng bỏng như lửa đốt, cô bị nhốt nên tỉnh, lại bị vây trong ngực anh không nhúc nhích được, xuân triều xông lên rồi lại rút đi, sau ba phen bốn bận cô liền không chịu nổi, ở dưới người anh dịu dàng rên rỉ, kèm theo sự khát vọng.

Khi bên cửa sổ lộ ra vài tia sáng từ phía chân trời thì Mộ Yến Thần cũng nhẹ nhàng tách hai chân của cô ra, đưa lửa nóng cứng rắn của mình từng chút từng chút một vào trong cơ thể cô, nơi ẩm ướt của cô quần chặt lấy anh, tiếng rên rỉ nhỏ vun một lần nữa được cất lên.

Sắc trời, dần dần sáng.

Khi tỉnh lại thì đã qua buổi trưa.

Ngày hôm qua, trong bữa tiệc rượu cũng chưa ăn gì, cách hai bữa ăn nên bụng càng đói, Lan Khê hoảng hốt tỉnh dậy, bò dậy từ trong chăn ấm áp, dường như đã qua mấy đời.

Cô ngẩn ra một lúc lâu, xoa xoa huyệt Thái Dương hơi đau mới phản ứng được đây là nhà trọ ở Vân Sơn.

Nhà trọ Vân Sơn ở thành phố C.

Ngoại trừ bộ lễ phục kia ra thì không bộ quần áo nào để mặc, Lan Khê quần chắn xuống giường tìm quần áo, lục lọi trong ngăn kéo một lúc lâu cũng chỉ thấy toàn là áo sơ mi nam sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, thôi dù sao thì khoác một lớp vải cũng ngăn được khí lạnh.

Cô chạy ra ngoài, thấy Mộ Yến Thần đang ở trong phòng bếp.

Anh đang đảo đảo cái chảo, hai cái trứng chiên đang tản ra mùi thơm, cô tiến lại gần thì cảm thấy trên mặt nóng lên, đáy lòng cũng nóng lên, Lan Khê khẽ cắn môi, đưa mắt nhìn về phía Mộ Yến Thần.

Mộ Yến Thần mặc một bộ quần áo ở nhà màu xám trắng nhàn nhã, khẽ di chuyển ánh mắt.

“Siêu nhân, anh không cần phải ngủ sao? Vì sao lại còn dậy sớm hơn em?” Lan Khê đỏ mặt mở miệng nói.

Vừa mở miệng, liền lộ ra đêm hôm qua anh làm cô lợi hại như thế này . . . giọng nói cũng ảm ách .

Ánh mắt Mộ Yến Thần nhu hòa như nước, đưa một lát sau lại lộ ra tia lạnh lùng, lúc này mới phát hiện ra là cô không mặc quần, nhưng trong căn hộ này không có quần áo thích hợp với cô, ngoại trừ lễ phục còn lộ liễu hơn.

Tất bật, anh ưu nhã đi tới phía cô kéo cô vào trong ngực: “Không lạnh à?”

“Em không mang quần áo tới đây.” Lan Khê dán vào ngực anh.

Mộ Yến Thần cẩn thận suy nghĩ một chút, nheo mắt lại, cúi đầu dán sát vào tai của cô nói: “Thật ra cũng có một bộ em có thể mặc.”

Lan Khê nháy mắt mấy cái, không rõ chân tướng.

Mộ Yến Thần vỗ vỗ lưng của cô, dắt tay cô lôi cô đi, cuối cùng ở trong tủ âm tường lấy ra một bộ quần áo đưa cho cô: “Thử xem.”

Lan Khê trừng lớn hai mắt nhìn bộ quần áo kia, mắt cũng sắp rớt ra ngoài, mặt cũng đỏ đến mức có thể chảy ra nước, nếu như không phải là đói bụng đến mức không còn hơi sức, nhất định cô sẽ nhào tới cắn anh hai cái! !

Cái đó chính là.

. . . là đồng phục học sinh trường cấp 3 Nhất Trung của cô ! ! !

Người đàn ông này!

“Không mặc, em không phải học sinh, cũng không phải là học sinh trung học!” Cô đỏ mặt cự tuyệt, còn mang theo chút tức giận.

Mộ Yến Thần nheo mắt lại: “Cũng chỉ vừa mới tốt nghiệp chưa tới một năm? Có cái gì khác nhau đâu?”

“Dù sao thì em cũng không mặc!” Lan Khê tức giận nói xong, trừng mắt lườm anh, “Làm gì mà vẫn giữ bộ quần áo này, anh không sợ sau khi em mặc vào đứng bên cạnh anh thì anh sẽ già hơn sao? Bây giờ nếu em mặc cái này đi ra ngoài, chắc chắn sẽ có người cho rằng em là học sinh trung học!”

Một tia sáng ưu nhã mà nguy hiểm xẹt qua trong đáy mắt, Mộ Yến Thần mím chặt bờ môi mỏng, để quần áo lên trên giường đi về phía cô.

“Già? Em nói ai già?”

Lan Khê hơi sợ hãi, theo bản năng lùi về phía sau.

“Nói xem anh già tới mức nào rồi? Hử?” Trong nháy mắt trước khi cô hốt hoảng định chạy trốn, Mộ Yến Thần đã đi tới ôm cô vào trong ngực, ở bên tai cô nguy hiểm thì thầm, “Không phải anh vẫn còn có thể khiến em nằm ở trên giường không dậy nổi sao? Anh già như thế nào chứ?”

Trên vòng eo nhỏ nhắn, bàn tay của anh không thành thật vuốt ve từng tấc da thịt của cô, chiếc áo sơ mi cũng sắp bùng cháy rồi.

Lan Khê xấu hổ gần chết, tiến tới ôm chặt cổ của anh, chỉ còn thiếu cầu xin tha thứ.

Đột nhiên, điện thoại di động nằm trong túi áo khoác tây trang ở ngoài phòng khách của anh vang lên tiếng chuông âm ỉ.

Hết chương 236

244. Chương 245: Chương 237

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê nóng bừng, chôn trong cổ anh, dán chặt lên da thịt mát lạnh, cực kỳ thân mật.

Sợ cô bị lạnh, Mộ Yến Thần gạt sợi tóc rối loạn lên vành tai của cô, nhỏ giọng nói một câu “Về phòng trước đã”, sau đó mới đứng dậy đi nghe điện thoại di động.

Lan Khê đứng trước tủ âm tường do dự một lúc lâu, suy nghĩ một lúc cuối cùng vẫn nhẹ nhàng cởi bỏ nút áo thay đồng phục học sinh, dù sao thì cũng không đáng để bị cảm.

Mộ Yến Thần nhận điện thoại chỉ nói đơn giản hai ba câu, có thể nghe được là điện thoại của William.

Cúp điện thoại di động xong đi vào phòng ngủ, thấy cô đỏ mặt đi ra, đồng phục học sinh màu xanh xen trắng cực kỳ tươi mát, tràn đầy hơi thở của thiên nhiên, Mộ Yến Thần cũng ngơ ngẩn.

Tận sâu trong đáy mắt như có gió nổi mây phun.

“William tìm anh có chuyện gì không? Nếu như vậy thì anh cứ về trước đi, em thấy hôm qua anh về dự tiệc sinh nhật của ba cũng vội vội vàng vàng, em không muốn làm chậm trễ công việc của anh.”

Mộ Yến Thần nhắc chân đi về phía cô, giọng nói chậm rãi: “Em thì sao?”

“Em.” Lan Khê cứng họng, suy đi nghĩ lại mới mở miệng, “Ngày hôm qua em đã đáp ứng với ba hôm nay sẽ về nhà thăm ông, tạm thời em cũng không tìm được việc làm ở thành phố A, có thể sẽ ở nhà một thời gian.”

Mộ Yến Thần ôm lấy cô, vùi đầu trong cổ cô, tận hưởng mùi hương trên người cô: “Một thời gian là bao lâu?”

Lan Khê cắn cắn môi, bị cảm giác tê dại làm cho đầu óc hơi vẩn vơ.

“Em. Cũng không biết.”

“Vậy em muốn trong khoảng thời gian này một mình anh trở về thành phố A, để một mình em ở đây?” Mộ Yến Thần nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, khẽ hỏi.

Hơi thở của Lan Khê như ngừng lại, ánh sáng trong mắt hơi rung động.

“Anh không làm được.” Anh chậm rãi phun ra mấy chữ.

Nói xong Mộ Yến Thần buông cô ra, xoay người đi tới phòng khách.

Lan Khê cũng có phần bối rối.

Không biết đến tận cùng thì anh muốn làm cái gì, cô đi tới tựa vào cạnh cửa nhìn anh, khẽ nói: “Chẳng lẽ anh muốn ở lại đây với em sao? Anh không cần công ty nữa à? Mặc kệ à?”

“Ừ.” Mộ Yến Thần lạnh giọng đáp lại, quay lại kéo cái ghế ra.

Lan Khê càng kinh ngạc hơn.

“Đi vào phòng bếp bưng bữa ăn sáng ra, cháo trong lò vi sóng vẫn còn nóng đó, ăn nhanh đi.” Anh mở miệng chỉ huy.

Lan Khê kinh ngạc, đành phải vào phòng bếp cháo và đồ ăn sáng ra, trong hai chiếc đĩa đều là hai trái trứng ốp, nhìn thấy đã muốn ăn rồi, cô vẫn chưa hiểu anh đang muốn làm cái gì.

“Có phải vừa rồi anh nói đùa với em không, anh đi với em một thời gian ngắn thì còn có thể, trong công ty anh, ông chủ không có mặt một thời gian dài cũng được à?”

“Không có gì là không được.” Mộ Yến Thần nắm lấy tay của cô để cô ngồi xuống bên cạnh mình, “Có một số việc em muốn làm thì cứ làm đi, không cần bận khoản nhiều như vậy, trừ phi em không muốn.”

Lan Khê khẽ cầm lấy cái đĩa, câu được câu không cất trứng gà trong đĩa, đỏ mặt hỏi: “Vậy. anh vì em nên mới ở đây sao?”

“Ừ.” Anh trả lời đơn giản.

“Tại sao?”

Động tác của Mộ Yến Thần dừng lại một chút, “Bởi vì sợ một ngày nào đó đột nhiên em lại thay đổi ý định, cảm thấy anh không thật sự yêu em, hoặc là đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khoảng cách xa xôi anh sẽ không kịp chạy về bên em.”

Anh ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô, “Cuộc sống như hôm nay không phải ngày nào cũng có, nên anh phải quý trọng.”

Lan Khê lắng nghe, trái tim lại chua xót.

Cuộc sống như thế này, không phải ngày nào cũng có.

“Mộ Yến Thần, anh sợ mất đi lắm à?” Cô hỏi, giọng nói có phần khô khốc.

“Sợ chứ.” anh thẳng thắn thừa nhận, thu hồi ánh mắt, gương mặt tuấn tú như thượng thần lạnh nhạt như nước, “Anh cũng sợ như những người khác.”

Người chưa bao giờ chết đuối, vĩnh viễn không biết hô hấp tự do khó như thế nào, người chưa bao giờ mất đi cái gì, cũng sẽ không biết được ở bên nhau đáng quý như thế nào.

Lan Khê nắm dao nĩa trong tay, trong mắt bị một tầng nước mắt mỏng manh ẩm áp che khuất.

Khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười buồn, cô chuyển cái ghế đến bên cạnh anh, thân mật dựa vào anh ăn sáng.

Động tác của Mộ Yến Thần dừng lại một chút, ánh sáng lạnh nhạt trong mắt trở nên mềm mại, ngoái đầu sang nhìn cô, trong mắt là sự thương yêu và thương tiếc, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đưa sang nắm lấy cằm của cô: “Em muốn lấy lòng người khác, thì phải có kỹ xảo?”

Lan Khê vươn tay ôm anh, lúm đồng tiền như hoa: “Em chỉ có chút mánh khóe này thôi, anh không thích à?”

Nếu như không phải như vậy, trên đời này có bao nhiêu phụ nữ thiên kiều bá mị, sao anh lại chỉ động lòng với một người? Có một số việc, chỉ cần một chút tình, thì cả cuộc đời chỉ định trước một người.

Mộ Yến Thần cúi đầu, cắn cắn bờ môi của cô, cô đau đến co rụt lại, trong nháy mắt anh lại thân mật hôn cô, dịu dàng trần trọc.

Lúc ra cửa, lo lắng trong lòng Lan Khê lại dâng lên.

“Anh, ở trước mặt ba, chúng ta đừng quá gần gũi, có được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi trắng bệch, khẽ hỏi anh.

Bởi vì đột nhiên cô nhớ lại năm đó Mộ Minh Thăng bị nhồi máu cơ tim phải nhập viện, suýt chút nữa thì chết trên bàn phẫu thuật, không biết anh làm thế nào để giải quyết chuyện đó, nhưng nếu như lại bị cha biết quan hệ bấy giờ của bọn họ, cô lo lắng ông lại tái phát bệnh cũ.

“Anh với em cùng về, nhưng em không cần ở lại đó, buổi tối thì quay về đây.”

“Vậy nếu như ba hỏi em ở đâu thì sao?”

“Tùy em nói như thế nào cũng được.” Mộ Yến Thần lạnh nhạt nói.

Mắt thấy anh đang đi về phía thang máy, Lan Khê đuổi theo, hai cánh tay mềm mại quấn lên thắt lưng của anh, Mộ Yến Thần chỉ cảm thấy sau lưng thật là ẩm áp.

Quay lại nắm chặt cổ tay của cô, trong nháy mắt cửa thang máy mở ra, anh kéo cô vào trong ngực, không coi ai ra gì cúi cúi đầu hôn cô.

“Có camera đó.” Gáy của cô bị giữ chặt, nụ hôn càng sâu hơn

Trước khi ra khỏi thang máy, trong lúc hoảng hốt Lan Khê thấy trên vách tường của thang máy lóe lên lịch điện tử màu đỏ, kim giây nhích từng cái một, ngày tháng trên đó nhìn rất quen mắt, dường như là có hàm

nghĩa đặc biệt nào đó, nhưng mà lòng ngực của Mộ Yến Thần quá mê hoặc lòng người, cô mê say trong sự ôn nhu của anh, nhanh chóng không thể tự thoát ra được.

Trước cửa nhà họ Mộ có đậu một chiếc xe lạ.

Lão Lưu nhìn thấy bọn họ hai mắt tỏa sáng, vui mừng hiện rõ trên mặt, vừa định cất giọng hô vào trong nhà, lại bị Mộ Yến Thần thản nhiên ra dấu tay ngừng, nắm tay Lan Khê đi đến trước mặt.

“Trong nhà có khách à?”

Lão Lưu cười: “Đúng vậy, có khách, sáng sớm đã tới rồi, nói là không tới dự buổi dạ tiệc tối hôm qua được, nên sáng sớm đã tới đây chúc mừng sinh nhật lão gia, cô nương rất có lòng, năm nào cũng đến.”

Bước chân của Mộ Yến Thần dừng lại trong thoáng chốc, ánh mắt lạnh lẽo chậm rãi quét về Lão Lưu.

“Năm nào cũng tới?”

“Đúng vậy, lần này nhà họ Nhan gia bên kia rất náo nhiệt, nghe nói lần này Nhan tiểu thư trở về không trực tiếp về nhà mà lại tới nhà họ Mộ, sáng sớm Nhan phu nhân cũng sang bên này, bên trong nhà đang rất náo nhiệt đó.”

Lan Khê nghe vậy hô hấp cũng cứng lại, quay đầu lại nhìn chiếc xe kia thêm một lần, mới biết là xe của nhà họ Nhan.

Nhéch môi cười lạnh, Mộ Yến Thần cất giọng hỏi: “Nhan Mục Nhiễm?”

Trái lại anh lại biết cô gái này “có lòng” như thế nào, bốn năm nay cô ta giống như dây leo quấn lấy anh, trong bốn năm đó, anh rất ít khi trở về nhà họ Mộ, ngược lại Nhan Mục Nhiễm lúc nào cũng sang bên này quan tâm lo lắng, nếu không khi anh vừa về nước, Mạc Như Khanh cũng không hỏi anh và Nhan Mục Nhiễm có ở cùng một chỗ hay không.

“Đúng vậy, hiện tại đang ở bên trong đây.” Lão Lưu cười ha hả nói.

Bờ môi mỏng nhàn nhạt của Mộ Yến Thần lạnh lùng mím chặt, nhẹ nhàng ôm chặt eo của người trong ngực, dẫn cô đi vào.

Lan Khê chỉ cảm thấy bàn tay đặt trên eo của cô trở nên cực kỳ nóng bỏng.

“Anh, anh có biết anh em bình thường sau khi lớn lên, hay sau khi trưởng thành, cũng sẽ có hành động không thân mật như thế này? Đừng nói là ôm như vậy, thật ra thì nắm tay cũng rất kỳ quái.” Lan Khê đỏ mặt nhìn anh, khẽ nói.

“Vậy sao, ” Anh quét ánh mắt lạnh lẽo xuống, “Em muốn anh làm chuyện quá phận hơn nữa hay sao?”

Hơi thở của Lan Khê cũng ngừng lại mấy giây, khuôn mặt đỏ bừng như muốn nổ tung. Bên ngoài nhà họ Mộ chỉ có một mình lão Lưu đang rửa xe, không có một ai khác, cô cũng len lén duỗi tay sang khoác lên eo của anh, nhất thời hai người một ột thấp, tư thế cực kỳ thân mật.

Ánh mắt của Mộ Yến Thần thay đổi.

Còn Lan Khê lại cảm thấy như đang tìm về cảm giác của mấy năm trước.

Biết rõ là sai, nhưng vẫn cố tình, biết rõ là vực sâu, nhưng vẫn nhảy xuống, là tình yêu của ai khiến cô trầm luân, muốn ngừng mà không được.

“Có lúc em cảm thấy Nhan Mục Nhiễm rất thần kỳ, anh xuất hiện ở đâu, chắc chắn cô ta sẽ xuất hiện ở đó, chỉ là vấn đề sớm hay muộn . . .” Lan Khê ngược mắt lên, “Một giây trước cô ta có thể ở một thành phố khác chăm ngời em và anh, một giây sau lại có thể có mặt trong nhà mình.”

“Cô ta xúi giục một hai câu, em cũng tin luôn hả?”

“Bởi vì liên quan đến, nên em mới dễ dàng tin như thế.” Cô nhỏ giọng giải thích.

Ánh sáng trong phòng khách sáng ngời bao phủ lên hai người bọn họ.

Lan Khê bị một loạt ánh nhìn chăm chú tác động, hai cánh tay buông xuống vô thức, Mộ Yến Thần cũng nhớ tới những vấn đề mà cô lo lắng trước khi đi, nên buông tay xuống đổi lại thành nắm tay của cô.

Trong phòng khách to như vậy, nụ cười xinh đẹp của Mạc Như Khanh vì vậy mà cứng đờ, ánh mắt dừng ở hai người vừa mới xuất hiện.

“Ba, dì Mạc.” Lan Khê khẽ hít một hơi, lễ phép chào hỏi.

Mạc Như Khanh gật đầu một cái, tay vẫn đang nắm tay của Nhan Mục Nhiễm, cười yếu ớt nói: “Về rồi à? Coi như các con có lòng, ngày hôm qua trở về cũng không ở nhà, hôm nay cũng về cùng nhau . . . là vô tình gặp nhau hả?”

Khuôn mặt Lan Khê trắng bệch.

Ở trong ngôi nhà này, cô không có dũng khí để nói ra câu “Tối hôm qua chúng con ở với nhau”.

“Ha ha. trở lại là tốt rồi, các con cũng không phải đi ngay chứ? Buổi tối bảo Mục Nhiễm ở lại cùng ăn cơm, ba cũng bảo dì Trương chuẩn bị rồi, lúc này cũng sắp chuẩn bị xong rồi.” Mộ Minh Thăng hiếm khi tươi cười vui vẻ như vậy.

Ánh mắt của Lan Khê đối diện với Nhan Mục Nhiễm!

“Dì Nhan, ngài khỏe chứ.” Dời tầm mắt đi, Lan Khê coi như không có gì với cô ta, chào hỏi với một trưởng bối khác đang ngồi trong phòng khách.

Ánh mắt bà Nhan vốn hiền lành, thế nhưng lúc này ánh mắt rơi xuống bàn tay đang nắm lấy nhau của cô và Mộ Yến Thần, mãi vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, nghe thấy giọng nói của Lan Khê mới ngược mắt, miễn cưỡng nâng khóe miệng cười cười: “Tối nay quấy rầy mọi người rồi, dì thật sự không có kiên nhẫn chờ Mục Nhiễm về nhà, con xem, vừa về đã hăng hái chạy tới đây, kéo cũng không đi, dì đành phải mặt dày đi theo vậy.”

“Dì cứ ngồi đi ạ, không sao đâu.” Lan Khê khẽ nói, thản nhiên không hề có cảm xúc.

Mộ Yến Thần ở bên cạnh có cảm giác hoảng hốt, hiện tại không giống ngày xưa nữa, cô lúc nào cũng tiếp khách một cách lạnh nhạt, cẩn thận từng li từng tí, rốt cục thì bây giờ cũng có can đảm hơn, mặc dù trong lòng bàn tay nhỏ bé anh đang nắm, mồ hôi lạnh đã rịn ra một lớp.

Khi trong phòng ăn đã chuẩn bị xong, dì Trương đi ra thông báo: “Tiên sinh, phu nhân, chúng ta đến phòng ăn đi! Ăn cơm được rồi!”

“Căng thẳng à?”

Tất cả mọi người đi về phía trước, Mộ Yến Thần ở tuốt phía sau chậm chậm đi tới, kéo eo của cô sang, bờ môi mỏng khẽ chạm vào vầng trán, dịu dàng hỏi

Ánh mắt Lan Khê nhìn lướt qua mọi người ở trước mặt, quay đầu nhỏ giọng nói: “Khí thế trong nhà lúc này, thật giống như là muốn cho anh xem mất vậy.”

Trong hơi thở lạnh lùng Mộ Yến Thần hừ một tiếng, cúi đầu đưa mắt nhìn cô.

“Em muốn anh xem mất à?”

Lan Khê lắc đầu, ngón tay xinh đẹp siết chặt bàn tay của anh, ngửa mặt lên nhỏ giọng lại nói đầy kiên định: “Anh là của em, muốn xem mất thì phải được sự đồng ý của em trước.”

Ánh mắt của Mộ Yến Thần thâm thúy hơn rất nhiều.

Mấy người ở đằng trước còn đang nói mấy lời khách sáo, không ai chú ý tới bên này, ngược lại bà Nhan lại nhìn lướt qua phía này, chỉ liếc mắt một cái, hơi thở như ngưng lại, ánh mắt run rẩy dời đi, ép buộc chính mình nhìn thức ăn trên bàn cơm.

Hai anh em nhà họ Mộ, tư thế thân mật như vậy khiến cho trưởng bối như bà sợ hết hồn hết vía!

Là do tư tưởng của bà quá cổ lỗ sao?

Hay bây giờ những người trẻ tuổi từ nước ngoài trở về đều tùy tiện như vậy?

Vậy tại sao không thấy Mục Nhiễm như vậy? ! !

Hết chương 237

245. Chương 246: Giương Cung Bạt Kiếm

Sắc mặt Nhan Mục Nhiễm giờ phút này, nhìn cũng không được tốt mấy.

“Yến Thần, tuy nói con và Mục Nhiễm ở nước ngoài chung sống bốn năm tương đối quen thuộc, nhưng hôm nay gặp mặt một câu cũng không nói? *Hai người cãi nhau sao?” Mạc Như Khanh duy trì nụ cười, trêu chọc hỏi.

Khóe miệng nhàn nhạt của Mộ Yến Thần nâng lên ý cười, lãnh ý tràn khóe môi, kéo ghế ra: “Lăn tăn cái gì?”

“Xem con nói chuyện kia, vợ chồng son hai đứa lăn tăn cái gì, chúng ta làm sao biết được.” Mạc Như Khanh bật cười thành tiếng, kéo tay mẹ Nhan, không che không giấu nói .

“Con có nói với mẹ con đã kết hôn rồi sao?” Anh nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Mạc Như Khanh ngưng cười, sắc mặt khê lúng túng,-diễn đàn lê quý đồn -kinh ngạc nói: “. Sao con lại nói như thế, cũng bởi vì con không chịu kết hôn, mẹ với ba con mới sốt ruột, còn không phải vì lo cho con sao?”

“Không chịu kết hôn? Hai người nghe được lời nói này từ đâu?” Bên khóe môi anh nở nụ cười mỉa hoặc, mang theo một tia nguy hiểm máu tanh nhìn về phía Nhan Mục Nhiễm, “Còn nữa, là ai phán đoán bịa đặt? Hửm?”

“Con.” Mạc Như Khanh cau mày.

Mộ Minh Thăng cũng ho khan hai tiếng, sắc mặt nghiêm trang nặng nề: “Yến Thần, con nói chuyện phải chú ý một chút, bác Nhan vẫn còn ở đây.”

Sắc mặt mẹ Nhan càng lúc càng sượng sùng cứng ngắc.

Con gái nhà mình không hiểu tại sao, chạy đi theo người ta ròng rã bốn năm, thậm chí một chút danh phận cũng không có, điều này làm ặt mũi người làm mẹ như bà để nơi nào? Con gái quan trọng nhất là tự tôn tự ái, nhưng con gái nhà bà thì tốt rồi, hạ thấp giá trị con người chạy ra nước ngoài ở trước mặt đàn ông lãng phí tuổi thanh xuân của mình, sau cùng cũng không có kết quả.

Mộ Yến Thần xoa xoa ngón tay thon dài, con mắt sắc lạnh lòng ngoắc ngoắc khóe miệng, nhàn nhạt đem khăn ăn lau sơ qua..

Sắc mặt Nhan Mục Nhiễm càng thay đổi, khê khàng nói: “Bác trai bác gái, thật ra thì hai người không cần bất bình thay con, quả thật ở Los Angeles con có làm sai một chuyện, khiến cho công ty Yến Thần tổn thất rất lớn về lợi ích và danh dự, anh ấy không đuổi việc con đã là xử lý tốt nhất rồi. Hôm nay con vội tới đây coi như chúc mừng sinh nhật muộn cho bác trai, chúng ta không đề cập tới những chuyện không vui kia, được không?”

Mẹ Nhan nhất thời cả kinh!

“Nhiễm Nhiễm, con bị đình chỉ công tác? !”

Sắc mặt Nhan Mục Nhiễm lúng túng, nhẹ giọng an ủi mẹ mình: “Tạm thời đình chỉ có lương, Yến Thần anh ấy đã khoan dung đối với con lắm rồi.”

Một thanh âm thanh thúy vang lên, trên bàn một đôi đũa rơi xuống đất.

Lan Khê lắng lắng nghe họ nói chuyện, không biết sao tay run lên làm rớt đĩa, cô ngược mắt nhẹ giọng nói với mọi người “Thật xin lỗi”, cúi người cầm đĩa lên, thím Trương cũng vội vàng từ trong phòng bếp cầm một đôi mới đặt ở cạnh tay cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê khê trắng bệch, đôi mắt mang theo một tia đề phòng nhìn về phía Nhan Mục Nhiễm.

Về sự kiện công trình bờ biển của DiglandY—ork kia, kết quả cuối cùng xử lý cô cũng không biết, lúc ấy trong lòng chỉ lo vụ án náu chặt tâm tư, cũng không có hỏi thăm, bây giờ mới biết nguyên do cuối cùng là Nhan Mục Nhiễm gánh tội thay.

Đang suy nghĩ, ngón tay bị người nắm lấy, anh cầm khăn ăn mềm mại lau ngón tay bị bẩn của cô.

Cô ngược mắt lên, đụng vào ánh mắt lạnh lùng như băng của Mộ Yến Thần.

“Hiện tại tôi đang suy nghĩ, đối với cô, hình như tôi xử lý quá khoan dung.” Anh nói từ từ.

Tha thứ cho cô, để rồi hết lần này tới lần khác lại chạm vào ranh giới cuối cùng của mình, nếu không nhớ tới cũng không có gì, nhưng tình cảnh này khiến cho anh cảm thấy vô cùng châm chọc, tội trạng từ từ phơi bày ra, ở trong lòng càng hiện lên rõ ràng.

Toàn thân Nhan Mục Nhiễm run rẩy một phen!

Cố cố gắng khiến hơi thở bình ổn, đôi mắt bình tĩnh chăm chú nhìn Mộ Yến Thần, trong con ngươi lộ ra một tia uất ức bị thương.

Lần này sắc mặt của Mạc Như Khanh trở nên khó coi: “Yến Thần, đứa con này nói cái gì thế! Công việc là công việc, coi như con là vì lo công việc hơn, nhưng hiện tại hai nhà chúng ta cũng coi là có giao tình, trước mặt bác Nhan con nói chuyện nên khiêm tốn một chút!”

Cho nên, đây mới chính là mục đích của Nhan Mục Nhiễm, đúng không?

Không nói lời nào, không cãi cò, ngay trước mặt người hai nhà giả bộ đáng thương, có gây ra tội lỗi lớn lao gì cũng có thể bưng bít, phải không?

“Khiêm tốn?” Mộ Yến Thần nhẹ nhàng nâng cao giọng nói, con mắt lạnh như kiếm quét về phía Nhan Mục Nhiễm, giọng nói chậm rãi, “Trước mặt mọi người ở đây nói chuyện không khiêm tốn, có lẽ là tôi không đúng, nhưng nếu như người nào đó không hiểu khiêm tốn là gì, còn chạy đây tới giả bộ vô tội, tôi thật nhin không nổi nữa. Không bằng hôm nay chúng ta nói thẳng ra—— Mục Nhiễm, cô cảm thấy uất ức?”

Bên trong ánh mắt trong veo của Nhan Mục Nhiễm hiện lên một tầng khăn trương! !

Không biết tại sao cô cảm giác tình cảnh hôm nay vượt ngoài tầm dự đoán và kiểm soát của cô, cô vốn là đã trả sạch tất cả nợ ở Los Angeles, nhưng không cam lòng nên về nước vội vàng tới gặp Mộ Lan Khê sắp xếp đưa cô ta vào bẫy, thỏa mãn nhìn quan hệ của bọn họ rạn nứt. Nhưng tại sao mới về đến thành phố C có một đêm, quan hệ của bọn họ lại có thể tốt trở lại?

Nếu như những lời xúi giục của cô bị phơi bày, cô cũng chỉ có ở đây trước mặt mọi người giả bộ đáng thương, nhận được đồng tình của mọi người mới có thể cứu vãn cục diện một chút!

Móng tay bén nhọn bấm mạnh vào lòng bàn tay, cô ngược đôi mắt trong veo lên, nhu nhược nói: “Yến Thần, em yêu anh, đi theo anh đến nơi nào đều không cảm thấy uất ức, mặc cho anh đối đãi sao với em cũng có thể.”

“Cô cảm thấy uất ức?” Mộ Yến Thần cắt ngang lời nói của cô, trong đôi mắt sâu thẳm ánh sáng lạnh ngấm độc tỏa ra sát khí bốn phía, nhưng giọng nói vẫn nhu hòa, “Chức vụ của cô ở DiglandY—ork coi như là cắt nhắc đối với cô, nhưng cô xác định không hiểu đây là cắt nhắc sao? Thân là người phụ trách hạng mục, lợi dụng chức quyền uy hiếp và hối lộ mua chuộc cấp dưới, dùng thủ đoạn gian lận sắp đặt lại văn kiện—— cô không thừa nhận không sao, tôi có thể cho cô nghe một chút vị nhân viên bộ phận kỹ thuật kia nhận tội như thế nào——xảy ra chuyện chết người, để cho cô chịu trách nhiệm, cô thật cảm thấy bị uất ức? Nhưng nếu như cô không phải gánh vác trách nhiệm này, có phải quá thuận ý của cô, đem tất cả uất ức lớn như

vậy dồn lên đầu Lan Khê, để cho em ấy chịu tội thay cô? Mọi chuyện cứ thế có phải tốt đẹp đúng ý cô hay không?”

Lời nói vừa dứt, trong đầu Nhan Mục Nhiễm nổ tung một tiếng sét!

Tất cả ánh mắt dè chừng của người lớn có mặt trong phòng nghi hoặc quét tới, nhìn chăm chăm Nhan Mục Nhiễm, mặc dù nghe hai người họ nói không hiểu lắm công việc cụ thể ra sao, nhưng có thể nghe hiểu chính là, cô cố ý bày ra thế cục, xuống tay với Lan Khê!

“Không.” Cô run giọng nói, con người như sắp chảy nước mắt, “Không phải như thế, Yến Thần, em.”

“Cô làm ra chuyện gì cần tôi nói ra hết thảy không?” Mộ Yến Thần tao nhã mà lạnh lùng dựa vào ghế, nhẹ lau sạch ngón tay dài, đem khăn ăn ném lên bàn, “Có phải cô cảm thấy may mắn, khi đầu bếp trong khách sạn ở Los Angeles giúp cô bỏ thuốc đối với khách trọ đã tự mình nhận tội? Cô nghe được không sai, chuyện này tôi đã sớm biết, muốn điều tra kỹ bắt được chứng cứ cũng rất dễ dàng, nhưng mà cô có biết tại sao tôi không cho cảnh sát Los Angeles trực tiếp tìm tới cô không? Bây giờ tôi có thể nói cho cô biết —— thứ nhất, tôi cần cô ở lại Los Angeles là bởi vì mấy năm qua cô cố gắng dốc sức làm việc mới đạt được chức vụ cao kia, thế nhưng cô lại không trân trọng thành quả của mình muốn hãm hại người khác, do đó cô phải chịu trách nhiệm với người công nhân bị liệt nửa người và gia đình của anh ta; thứ hai, luật pháp nước Mỹ đối với loại tội này xử lý. Quá nhẹ.”

Pháp luật đặt ra là để trừng phạt lỗi của con người, nhưng trừng phạt kia không đủ bồi thường những tổn thương của người anh yêu.

Không đủ.

Thật sự không đủ.

“Bỏ thuốc? Bỏ thuốc gì?” Mẹ Nhan chưa hiểu kịp, tò mò hỏi .

Nhan Mục Nhiễm cúi đầu xuống, tay cầm chặt dao nĩa, nét mặt không còn chút huyết sắc nào.

Mộ Yến Thần vốn chẳng muốn giải thích rõ ràng, nhưng chợt nhớ tới tối hôm qua cô nói một câu, cô nói Mộ Yến Thần, phụ nữ thánh giác tỉnh như động vật, không nghe được thì mãi mãi cũng không dám tin tưởng cái gì là thật.

Hơi mím môi, dưới gầm bàn anh nhẹ nhàng cầm tay Lan Khê, nhàn nhạt mở miệng: “Lan Khê đã từng đi công tác ở Los Angeles, em ấy đi cùng với một đồng nghiệp nam, lúc đó bị bỏ thuốc, suýt nữa ***.”

Ầm ầm như một tiếng sét, nổ tung cả phòng ăn .

Lan Khê vẫn luôn lắng lắng nghe, càng nghe càng khiếp sợ, giờ phút này tay chân đều lạnh lẽo, nếu như không phải Mộ Yến Thần đang nắm tay cô, e là cô cũng mất đi tri giác.

—— Là Nhan Mục Nhiễm làm.

—— Ban đầu ở Los Angeles khi cô và Kiều Khải Dương ăn xong một ít súp, thuốc ở bên trong tô là do Nhan Mục Nhiễm xúi người bỏ vào!

Ánh mắt trong veo liên tiếp bị kích thích tỏa ra một tia ảm áp, trong lòng Lan Khê chưa bao giờ có cảm giác căm hận ai như thế, giờ phút này ánh mắt nghiêm túc quét về phía Nhan Mục Nhiễm, quả thật muốn khoan vào mặt cô ta một cái lỗ, cho đến khi thấy được lòng dạ của cô ta!

“Nhiễm Nhiễm, đây. Có phải là sự thật không?” Mẹ Nhan kích động, nắm lấy tay của cô, “Tại sao con phải làm như vậy? Mẹ giáo dục con thế nào, bất kể là nguyên nhân gì, chuyện thương thiên hại lý chúng ta không thể làm! Tiền kiếm đủ rồi thì thôi, người đuổi không kịp chúng ta cũng có thể cho qua, con đang làm cái gì vậy? !”

Nhan Mục Nhiễm ngược mắt, chỉ cảm thấy một cỗ hơi thở chết chóc đè ép tới mình.

Cô sắp thở không nổi rồi.

“Mẹ, ” lông mi cô run rẩy, cố nén nước mắt nói giọng khàn khàn, “Con không phải như vậy.”

“Vậy sao con lại gây khó dễ Lan Khê?” Mẹ Nhan càng thêm nghi ngờ chất vấn, “Dầu gì con bé cũng là con gái bác Mộ, sao con lại hại nó? !”

“Con không có hại cô ấy!” Nhan Mục Nhiễm kêu lên một câu, cố không để ỉnh mất không chế, nói giọng khàn khàn, “Con lúc ấy là tốt bụng, con cho là cô ấy và người nam đồng nghiệp kia tình cảm tốt như vậy, bọn họ là người yêu của nhau, cho nên con mới có thể làm ra loại chuyện đó, con không có ý tứ gì khác!”

“Vậy Yến Thần nói cái gì chuyện hạng mục kia thì sao? Mẹ không hiểu chuyện công việc của tụi con, nhưng Lan Khê đắc tội với con khi nào, sao con lại có thể làm ra chuyện chính người nhà như vậy?”

Hết chương 238

246. Chương 247: Cá Chết Lưỡi Rách

“Chuyện hạng mục gì đó mà Yến Thần nói là chuyện gì vậy? Chuyện làm ăn của các con mẹ không hiểu lắm, Lan Khê đã làm chuyện gì đắc tội với con mà con lại làm ra chuyện như vậy để chính lý người ta vậy?”

Nhan Mục Nhiễm không thốt nên lời.

Giờ phút này ánh mắt của Mộ Minh Thăng nhìn cô cũng có chút quỷ dị, còn Mạc Như Khanh ở bên cạnh vẫn còn đang rót trà, đôi mắt đẹp nhu hòa lạnh nhạt nhìn hết thấy mọi việc trước mắt, giống như đang xem một vở kịch vậy, không lên tiếng, cũng miễn bàn luận.

Trước mặt cha mẹ đối phương, mẹ Nhan cảm thấy thật xấu hổ, nếu như Mộ Yến Thần đã dùng lời vạch trần đến nước này, thân là mẹ đẻ bà không thể cứ như vậy mà bao che cho con mình được nữa.

“Lan Khê, ” Mẹ Nhan mở miệng, “Con hãy nói chuyện với bác một chút, có phải ở bên ngoài con và Nhiễm Nhiễm có chuyện gì mâu thuẫn âm ỉ hay không, tuổi tác hai con khác nhau, lại không làm việc cùng một công ty, sao lại có thể xảy ra chuyện xung đột đến mức giường cung bạt kiếm như vậy? Con hãy nói một chút, nếu quả thật là Nhiễm Nhiễm có lỗi, bác cũng sẽ không nuông chiều nó.”

Lan Khê nâng cặp mắt trong veo lên, thoáng nhìn qua Nhan Mục Nhiễm.

... Giữa các cô, vì điều gì mà phải giường cung bạt kiếm như vậy ư?

... Nguyên nhân quan trọng nhất kia, cô thật sự có thể nói ra miệng trước mặt nhiều người như vậy sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng trở nên trắng hơn, cô nhẹ nhàng nghịch ly trà, nói giọng khàn khàn: “Cháu không biết...”

Nhan Mục Nhiễm nghe xong lời này giống như đột nhiên có chút sức mạnh, khóe miệng hé nở một nụ cười trào phúng lạnh lẽo, đôi mắt đẹp ướm át đến động lòng người: “Cô không thể nói nên lời rồi hả ? Lan Khê, có muốn tôi thay cô nói ra hay không? Phụ nữ ghen ghét nhau là chuyện trời sinh, nếu hoán đổi cô là tôi, cô có thể tốt hơn ở chỗ nào chứ? ! Cô cẩn thận ngẫm lại xem, có muốn tôi sẽ thay cô nói nguyên nhân kia ra hay không? Cô có dám hay không? !”

Cô vốn lớn hơn Lan Khê vài tuổi, tính vai vế là đàn chị, vậy mà về mặt tình cảm lại thua Lan Khê, đúng là chuyện mất mặt.

Chỉ có một việc là cô không thua, đó là cô có thể đứng chung một chỗ cùng với Mộ Yến Thần, cho dù thế nào cũng có thể quang minh chính đại đứng ra để nói. Việc ấy trừ cô ra Mộ Lan Khê có làm được không? Tình cảm của bọn họ là điều cấm kỵ, là sự sỉ nhục không sao chịu nổi, cô không tin cô ta có thể nói ra!

Ngón tay Lan Khê run lên một cái, lòng ngón tay bị nước trà làm cho bị bỏng sinh đau cũng không chịu dời đi, trong đôi mắt trong veo có một sự run rẩy kịch liệt.

“Tôi...”

Cô còn chưa kịp mở miệng, bả vai đã bị một bàn tay ôm chặt, kéo vào trong ngực, chậm rãi mà mạnh mẽ.

Mộ Yến Thần ôm lấy cô giống như cung cấp thêm cho cô sức mạnh, cặp mắt cúi xuống liếc nhìn cô một cái đầy thương xót, tiếp đó ánh mắt lạnh lẽo ấy lại nâng lên, hừ lạnh một tiếng nhìn Nhan Mục Nhiễm: “Nói.”

... nói ra đi. Tất cả chúng ta, cùng nhau cá chết lười rách đi.

Ánh mắt của Nhan Mục Nhiễm chợt chạm phải ánh mắt của Mộ Yến Thần, liền run lên kịch liệt, sự hoảng hốt ở trong lòng nhanh chóng lan tỏa tới trong mắt! !

Anh không ngăn cản...

Cho dù như thế nào cô cũng thật không ngờ, Mộ Yến Thần vậy mà đến nửa điểm cũng không hề ngăn cản!
!

Rất nhanh chiếc khăn ăn cô nắm trong tay đã tràn đầy nếp nhăn, cô run sợ, trong đầu như có người đang giao chiến! Cứ như vậy, thời điểm cô bắt đầu sớm biết quan hệ của anh và Mộ Lan Khê, đã nhiều năm qua cô gạt mọi người chính là vì nếu nói ra chuyện này sẽ không chỉ hủy diệt Mộ Lan Khê, mà còn sẽ hủy diệt ngay cả Yến Thần!

Cô vẫn cho là anh kiên trì...

Ai có thể đến để nói cho cô biết, vì sao giờ phút này anh lại như vậy, bộ dáng nhất định để cá chết lười rách? Nếu một khi nói ra, vậy thì sẽ không có đường quay về nữa, cô và Mộ Yến Thần cũng không còn có bất cứ cơ hội nào nữa!

Bị ép buộc tới cực điểm, Nhan Mục Nhiễm gắt gao cắn răng mới có thể nhịn xuống lời muốn thốt ra ***, cô không dám! !

“Không có gì... Nơi này quá ngột ngạt, con muốn đi bên ngoài đi một chút!”

Nói xong cô cũng chẳng quan tâm đến lễ phép rời khỏi bàn, cũng nhanh chóng bước ra bên ngoài, còn ở lại trong này, cô cũng sắp cũng bị ánh mắt của vợ chồng Mộ tiên sinh và mẹ mình dứt khoát giết chết ngay ở chỗ này mất!

“Nhiễm Nhiễm ...” Mẹ Nhan nhíu mi, quay đầu khẩn trương gọi cô, “Nhiễm Nhiễm!”

Giờ phút này, Lan Khê cũng mới thoát khỏi cơn kinh hoàng như vừa từ trên vách núi đen ngã xuống, tay chân đều đã như nhũn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra vẻ trắng bệch như giấy, ngẩng lên chăm chú nhìn Mộ Yến Thần vẫn không hề nhúc nhích.

Vừa mới rồi anh buông ra một chữ “Nói” thôi đã dọa rớt mất nửa cái mạng của cô.

Tuy cô đã quyết định muốn kiên định cùng với anh, nhưng trước mặt cha mẹ trong nhà vẫn không nên gây ra sự thương tổn về thể diện! Đóng cửa lại, chuyện người trong một nhà có thể từ từ thay đổi, từ từ tan đi, nhưng không thể để dư luận xôn xao náo nhiệt như vậy!

Mộ Yến Thần nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai cô, như là an ủi, môi mỏng nhàn nhạt phun ra mấy chữ: “Em ngồi cùng mọi người trước nhé.”

Nói xong anh cũng thuận tiện cũng kéo chiếc ghế dựa ra, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Thím Trương bưng thức ăn ra ngoài, trên mặt tràn đầy kinh ngạc: “Thế này là sao vậy, tất cả đều đi ra ngoài thế? Tiên sinh, phu nhân...”

Sắc mặt Mộ Minh Thăng thoáng trở nên lạnh lẽo, cúi đầu như đang trầm ngâm điều gì đó, trái lại, Mạc Như Khanh nâng mắt lên nhẹ nhàng nói một câu: “... Đồ ăn cứ mang ra như bình thường, đặt lên xong xuôi, sau đó thím có thể đi nghỉ ngơi, nơi này không còn việc gì nữa đâu ” nói xong bà ngoái đầu lại nhìn về phía mẹ Nhan cười cười, “Bọn nhỏ ở bên ngoài khó tránh khỏi trắc trở, chúng ta cũng không thể theo gót bọn chúng đi xa mà quần nhiều như thế được, cứ để thuận theo tự nhiên ... đừng khẩn trương, chúng ta khó có khi được gặp nhau, hãy cùng nhau ăn một bữa cơm vui vẻ.”

Bên ngoài cổng lớn nhà họ Mộ.

Nhan Mục Nhiễm đi giày cao gót bước nhanh ra ngoài, âm thanh “Lộc cộc lộc cộc lộc cộc” kia giống như giẫm lên ở trong lòng mình, một phen tê rần. Bên ngoài ánh nắng đầu mùa đông tỏa sáng rực rỡ, ánh lên

trong mắt một mảnh mê muội. Trong đầu cô không ngừng hiện ra câu chất vấn vừa rồi của mẹ mình, lại còn có ánh mắt quỷ dị như chất vấn của vợ chồng nhà họ Mộ kia nữa, cô cảm giác thấy toàn bộ sự tĩnh tâm giả tạo của mình cho tới lúc này, cư nhiên đã hoàn toàn sụp đổ trong nháy mắt rồi !

Sau lưng cô có tiếng bước chân thông thả chắc chắn đuổi theo.

Sống lưng của Nhan Mục Nhiễm thẳng cứng, một cổ bị thương chạy dọc lên trên đỉnh đầu.

Đột nhiên cô xoay người, đối diện với gương mặt của Mộ Yến Thần cũng vừa đuổi đến nơi, đối diện với đôi mắt đen nhánh tràn đầy rét lạnh, thâm sâu không thể lường được!

”Chẳng lẽ anh không sợ sao? Yến Thần anh đừng có ép em... Nếu như anh áp bức em quá mức, em sẽ không cố kỵ bất cứ điều gì!

Bức em gấp gáp quá, em sẽ nói ra hết tất cả chuyện của anh và Lan Khê !” Cô run giọng nói, hai đấm nắm chặt, móng tay bén nhọn đâm vào trong lòng bàn tay.

Bước chân của Mộ Yến Thần chậm rãi dừng lại, đôi mắt lạnh hơi hơi nheo lại, trong lúc đó môi mỏng nhếch lên xuất ra một câu thoáng vẻ thờ ơ.

”Tôi chưa cho cô cơ hội sao?”

Khóe miệng anh thoáng hiện ra nụ cười yếu ớt, trầm thấp nói: “Chẳng lẽ cô cảm thấy tôi thật sự sợ cô hay sao?”

Vừa mới rời ở trên bàn ăn anh đã cho cô cơ hội để nói ra, cũng đã biểu hiện ra anh không có bất kể chỗ nào sợ hãi cô.

Toàn thân Nhan Mục Nhiễm run lên, móng tay đâm càng sâu vào trong lòng bàn tay, trong đầu hiện lên vẻ kinh sợ, không biết rốt cuộc anh muốn làm cái gì.

”Bốn năm trước, chiều kia của cô quả thật là inh, ngay cả tôi cũng bị lừa gạt, cô thực sự cảm thấy có một số việc cô có thể một tay che trời giấu diếm cả đời hay sao? Tôi và Lan Khê rốt cuộc có phải anh em ruột hay không ... so với tôi, trong lòng cô biết rất rõ.”

Lại một tiếng sấm động kinh hoàng, chấn động cả người Nhan Mục Nhiễm đến phát run, trong nháy mắt sức lực toàn thân dường như bị tan biến mất.

Cô đã sắp không thể thở được nữa rồi

”Anh... Làm sao anh lại có thể biết được?” Ngay cả nói cô cũng không thể nói thành câu, “Không thể như vậy... Làm sao anh có thể biết được chứ? !”

Cặp mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần đảo qua cô, chậm rãi đi qua nhẹ nhàng tựa lưng vào trên lan can bằng đá cẩm thạch, trầm thấp hỏi cô: “Nhan Mục Nhiễm, cô còn có lợi thế khác gì nữa không?”

Không có gì ngoài những thứ này, cô còn có lợi thế gì khác nữa để có thể tách bọn họ ra được đây?

”Chuyện này khi đến thời điểm tất nhiên tôi sẽ nói ra với mọi người, nhưng không phải lúc này, cũng càng không tới phiên người không liên quan ở đây nghe chuyện của nhà họ Mộ. Chỉ có điều Nhan Mục Nhiễm, tôi đã bị cô làm cho chậm trễ mất bốn năm... cô định tính toán thế nào đây?”

Ngón tay dài giơ lên, anh chậm rãi giữ lấy cằm của cô, giọng điệu âm u, lạnh như băng.

Hiểu lầm trong suốt bốn năm, sự đau khổ, phải tính như thế nào?

”Thực may mắn cô đã có thể đi theo tôi trở về thành phố C... Cũng được, năm đó bắt đầu ở nơi nào thì chúng ta sẽ kết thúc ở nơi ấy. Mua chuộc nhân viên trong bệnh viện để bóp méo kết quả kiểm tra, không tạo thành thương vong tổn thất lớn cho đại đa số nhân viên, pháp luật không thể làm gì được cô, chúng ta cũng không thể lấy thước đo của pháp luật ra để tính toán, Nhan Mục Nhiễm ...” Trên gương mặt tuấn dật của Mộ Yến Thần hiện ra vẻ lạnh nhạt như nước, áp sát vào cô, nhưng con ngươi lại quét về phía bầu trời cao xa sáng sủa ở đằng sau đầu cô, trầm thấp nói: “Lúc ấy trong lòng tôi có bao nhiêu đau đớn, nhất định một phen cũng không thiếu, phải tăng thêm lượng gấp bội để cho cô cảm nhận được, ngay ở nơi này, cho dù có dùng phương thức gì để cho cô có thể trải nghiệm rõ ràng với cảm giác của tôi lúc trước.”

“Yêu tôi thật không?” Anh ngoái đầu lại nhìn cô chăm chú, “Vậy thì vì tình yêu của cô, hãy trả giá thật nhiều đi.”

Nhan Mục Nhiễm nghe giọng của anh như từ bên ngoài không gian truyền đến, từng tiếng một càng ngày càng gần, cứ vang vọng ở trong óc, sắp chọc thủng cả màng nhĩ của cô đến nơi! !

Đây là hiện thực.

Từng trận từng trận ngay trong lúc này đâm vào trong lòng cô! !

“Yến Thần...”

Mắt của Mộ Yến Thần trở nên lạnh lùng, anh lặng lẽ buông cô ra , ngoắc ngoắc khóe miệng nói: ” Bây giờ mẹ của cô còn có tâm tư để quan tâm đến việc chung thân đại sự của cô, bất quá cô cứ yên tâm, qua hai ngày nữa, bà ấy sẽ không còn cái tâm tư kia nữa rồi.”

Bởi vì, tệ hơn nữa lại có một sự thực rất tàn nhẫn đang chờ bà ấy.

Nhan Mục Nhiễm, trong lòng cô có một vị trí nào đó, cứ va chạm là sẽ thương tổn, bị thương sẽ đau, đau đến không muốn sống nữa hay không?

Một nơi như thế, nhất định đã bị hủy diệt.

Đó là do cô nợ tôi, cũng là đã thiếu nợ với cô ấy.

Không...

Cánh tay của Nhan Mục Nhiễm chống vào lan can lạnh lẽo, sau một lúc lâu rốt cục mới phản ứng kịp .

Cô trở mắt nhìn bộ dáng lạnh lùng của Mộ Yến Thần lui về phía sau, ảnh ngược của cô trong đồng tử của anh lại ghê tởm như thế, anh chán ghét cô, thậm chí là hận cô.

Bị người mình yêu sâu đậm nhất hận đến gần như chán ghét, cảm giác rút kiếm hướng về nhau, khiến cho lòng của cô thật chua xót, giống như bị một vật bén nhọn đâm vào vậy, một cú đánh úp thật mãnh liệt!

“Yến Thần! !” Cô hô một tiếng, nhào lên gắt gao bám chặt lấy cánh tay của anh!

247. Chương 248: Cá Chết Lưới Rách

“Yến Thần, anh hãy nghe em nói. . .” Nhan Mục Nhiễm gắt gao giữ lấy anh, trong hốc mắt những giọt lệ đã dâng lên lấp lánh, “Em không biết làm sao anh biết được kết quả kiểm tra DNA năm đó... quả thực năm đó em đã có nói với bác sĩ, bất kể kết quả kiểm tra xét nghiệm như thế nào, cũng nhất định phải ghi nhận hai người là anh em ruột ! Thế nhưng anh cũng không biết, chính xác kết quả là. . .”

” Kết quả thật sự tôi cần cô phải nói cho tôi biết sao?” Mộ Yến Thần lạnh lùng xoay người, nhìn chằm chằm vào cô nó: “Là tôi hồ đồ hay là cô hồ đồ hả ? Rõ ràng chuyện đơn giản như vậy, tôi lại chỉ kiểm tra đo lường có một lần đã tin luôn. . .”

Nghĩ tới đây, anh không khỏi cười lạnh.

Hất cánh tay của Nhan Mục Nhiễm ra, anh nhắc chân đi về hướng phòng khách.

“Anh cho là như vậy thì hai người có thể cùng một chỗ sao? !” Nhan Mục Nhiễm hét lớn, chạy tới tới trước mặt ngăn anh lại: “Yến Thần, ngay từ ban đầu trước khi không biết kết quả này, em và bác gái đều phản đối việc hai người ở cùng một chỗ, bởi vì đây không chỉ là vấn đề huyết thống!”

Trong hốc mắt hiện ra một tia màu đỏ tươi, cô cố nén sợ hãi cùng đau lòng nói: “Mẹ của anh và cha của cô ấy là vợ chồng, đích thân ông cụ của gia tộc họ Mộ chứng kiến bác trai cưới hỏi về làm vợ chàng hoàng! Cho dù hai người có cùng huyết thống hay không, về mặt danh nghĩa hai người vẫn là anh em, cha mẹ anh làm sao có thể trở mắt nhìn một chuyện hoang đường như vậy phát sinh tại nhà họ Mộ được chứ! !”

Cặp mắt lạnh lẽo của Mộ Yến Thần hơi nheo lại, chăm chú nhìn người phụ nữ ở trước mặt.

Xem ra, cô ta đã hoàn toàn hiểu sai rồi.

DNA biểu hiện anh và Lan Khê không phải là anh em ruột như Nhan Mục Nhiễm đã xem, như vậy chỉ có thể có một nguyên nhân duy nhất anh là con của Mạc Như Khanh với một người đàn ông khác ở bên ngoài.

“Yến Thần. . .” Nhan Mục Nhiễm cố nén nước mắt đi tới, gắt gao túm lấy tay áo anh đang mặc, run giọng nói: “Anh hãy ngẫm nghĩ lại cho cẩn thận, xem xét kỹ càng lại xem. . . Em biết anh thích Mộ Lan Khê, nhưng trên thế giới này còn có nhiều phụ nữ như vậy, so với cô ấy người có tư cách đứng ở bên cạnh càng nhiều hơn, vì sao anh lại cứ phải chọn cô ấy? ! ! Em đã theo anh rông rã bốn năm trời, em đã sắp ba mươi tuổi, không còn trẻ nữa, em cảm thấy cho dù có mất tất cả tuổi thanh xuân của mình đối với anh cũng không sao, em không sợ phải chờ đợi anh lâu hơn nữa! ! Chỉ cần anh nhìn lại em. . . Em có điểm nào không tốt? Tình yêu của em dành cho anh so với cô ấy có thua nửa phần không, em có chỗ nào kém hơn so với cô ấy?! ! !”

“Em biết anh trách em ác độc. . . Em thừa nhận là em ghen tị, em ghen tị nên mới mau chóng nổi điên lên, nên mới có thể làm ra những chuyện ấy! ! !”

Cô gắt gao nắm chặt cứng cánh tay anh, khóc đến ruột gan đứt từng khúc: “Em sẽ đi giải thích với cô ấy được không? Anh nói đi, anh muốn em phải làm như thế nào? Em đi giải thích, đi ngồi tù, hay em phải chịu sự trừng phạt,... em đều chấp nhận! Những điều này có đủ hay không? Có đủ hay không! Em chỉ muốn anh đừng dùng ánh mắt chán ghét như vậy nhìn em, ai cũng có thể nhìn em chán ghét như vậy, nhưng mà anh thì không thể! !”

Bị người mình yêu sâu đậm như thế, vì chán ghét mà vứt bỏ, ngay cả một chút cơ hội sau cùng, liều chết cứu vãn đều không có, mới thật sự là nỗi đau nhất trong lòng cô! !

Móng tay cô cách một lớp vải đậm sâu vào trong thịt của anh. Trong con người Mộ Yến Thần phóng ra một tia lạnh lẽo, bên trong ẩn chứa một chút chán kinh.

Không phải anh chưa từng bị phụ nữ vướng mắc, chỉ có điều, người giống như Nhan Mục Nhiễm này, vẫn lại là lần đầu tiên.

Yêu một người, thực sự có thể yêu đến mức không còn có tôn nghiêm như vậy nữa thật sao?

Cánh tay anh bị sự dây dưa của cô lôi kéo ra hứng đầy những giọt nước mắt của cô đang thi nhau lăn xuống. Mộ Yến Thần lạnh lùng chăm chú nhìn như khoá chặt lấy cô: “Tôi không nhớ rõ khi lần đầu tiên gặp cô tôi có chán ghét cô như vậy hay không, Nhan Mục Nhiễm, mọi sự thành ra ầm ĩ như hôm nay, chẳng lẽ là tôi đã liên tục ép buộc cô sao?”

“Trái tim đã độc ác, cũng sẽ không cần mang những thiện lương ngày trước của mình ra để giải thích; nếu như tôi đã không thích, hà tất phải để ý tới cùng xem cô tốt đẹp hay là hư hỏng thế nào?”

Nhan Mục Nhiễm giống như bị thương nặng, thân hình run lên một cái, suýt nữa đứng không nổi.

“Nói tới đây thôi, cô hãy tự giải quyết cho tốt.” Anh thờ ơ nói kết thúc.

Tốt nhất là cô có thể hiểu rõ, loại tình cảm thế này không thể miễn cưỡng được, cô cũng nên dừng những vướng mắc của mình lại thôi.

Lạnh lùng đẩy cô ra, Mộ Yến Thần cũng không liếc nhìn lại cô một cái, lách người qua đi về hướng trong phòng khách.

Toàn thân Nhan Mục Nhiễm như nhũn ra, phải dựa vào bên cạnh lan can mới đứng vững, trong đầu nàng vang vọng môn một câu nói kia của anh “Không thích”, có tiếng vọng ở trong đầu cô lặp lại như nhắc nhở, “anh ấy không thích mày, không thích mày”! !

Trong phòng khách tiếng nói tiếng cười lại vang vọng tới, Nhan Mục Nhiễm gắt gao bưng kín lỗ tai, trong lồng ngực đau đến cực hạn, liên tiếp phát ra từng cơn oán hận muốn hủy thiên diệt địa! !

Không chịu nổi những lời khuyên nhủ, trách móc của thím Trương muốn giữ cô ở lại, Lan Khê đáp ứng buổi tối sẽ ngủ lại ở nhà họ Mộ một đêm. Mộ Minh Thăng nghe được tin tức ấy cũng thật cao hứng, chỉ duy nhất có điều không được vui vẻ là do biểu hiện hôm nay của Nhan Mục Nhiễm ở trên bàn cơm.

“Lần này Yến Thần trở về, cũng không thấy bà sắp xếp người khác cho nó gặp mặt, chẳng lẽ bà đã chọn lựa trúng con gái nhà họ Nhan rồi sao?” Mộ Minh Thăng nhìn thoáng qua bên ngoài, trong con người bốn phía đầy sự lạnh nhạt, “Thật ra mấy năm trước tôi nhìn không sai, hôm nay cảm thấy con bé này không được tốt lắm.”

Sắc mặt Mạc Như Khanh nhu hòa hơi hợt, nở một nụ cười không thành tiếng.

... cảm thấy được không được tốt lắm, chẳng phải là do ông biết ở bên ngoài Nhan Mục Nhiễm đã ngáng chân khuê nữ của ông sao?

Tuy nói ông ngày thường luôn nghiêm khắc với Lan Khê, nhưng rốt cuộc vẫn là người trong tim của nhà mình, đương nhiên là người ngoài không thể đụng chạm vào.

“Bọn chúng buổi chiều ở đây hay là vẫn ở bên ngoài?” Mộ Minh Thăng dừng chân lại, nhắm mắt nhìn ra bên ngoài.

“Nói là có bạn bè muốn gặp, buổi tối Lan Khê sẽ trở về, chắc Yến Thần cũng vậy thôi.” Mạc Như Khanh bao quần trong một chiếc áo choàng, ánh mắt nhu lạnh quét sang phía bên kia một cái.

248. Chương 249: Quá Đau Thương Mà Sinh Hận

“Yến Thần, anh hãy nghe em nói. . .” Nhan Mục Nhiễm gắt gao giữ lấy anh, trong hốc mắt những giọt lệ đã dâng lên lấp lánh, “Em không biết làm sao anh biết được kết quả kiểm tra DNA năm đó... quả thực năm đó em đã có nói với bác sĩ, bất kể kết quả kiểm tra xét nghiệm như thế nào, cũng nhất định phải ghi nhận hai người là anh em ruột! ∞∞∞∞∞∞∞∞ ! Thế nhưng anh cũng không biết, chính xác kết quả là. . .”

” Kết quả thật sự tôi cần cô phải nói cho tôi biết sao?” Mộ Yến Thần lạnh lùng xoay người, nhìn chằm chằm vào cô nó: “Là tôi hồ đồ hay là cô hồ đồ hả ? Rõ ràng chuyện đơn giản như vậy, tôi lại chỉ kiểm tra đo lường có một lần đã tin luôn. . .”

Nghĩ tới đây, anh không khỏi cười lạnh.

Hất cánh tay của Nhan Mục Nhiễm ra, anh nhắc chân đi về hướng phòng khách. đi-đàn-lê-quý-đôn

“Anh cho là như vậy thì hai người có thể cùng một chỗ sao? !” Nhan Mục Nhiễm hét lớn, chạy tới tới trước mặt ngăn anh lại: “Yến Thần, ngay từ ban đầu trước khi không biết kết quả này, em và bác gái đều phản đối việc hai người ở cùng một chỗ, bởi vì đây không chỉ là vấn đề huyết thống!”

Trong hốc mắt hiện ra một tia màu đỏ tươi, cô cố nén sợ hãi cùng đau lòng nói: “Mẹ của anh và cha của cô ấy là vợ chồng, đích thân ông cụ của gia tộc họ Mộ chứng kiến bác trai cưới hỏi về làm vợ đàn ông! đi-đàn-lê-quý-đôn Cho dù hai người có cùng huyết thống hay không, về mặt danh nghĩa hai người vẫn là anh em, cha mẹ anh làm sao có thể trở mặt nhìn một chuyện hoang đường như vậy phát sinh tại nhà họ Mộ được chứ! !”

Cặp mắt lạnh lẽo của Mộ Yến Thần hơi nhắm lại, chăm chú nhìn người phụ nữ ở trước mặt.

Xem ra, cô ta đã hoàn toàn hiểu sai rồi.

DNA biểu hiện anh và Lan Khê không phải là anh em ruột như Nhan Mục Nhiễm đã xem, như vậy chỉ có thể có một nguyên nhân duy nhất anh là con của Mạc Như Khanh với một người đàn ông khác ở bên ngoài. đi-đàn-lê-quý-đôn

“Yến Thần. . .” Nhan Mục Nhiễm cố nén nước mắt đi tới, gắt gao túm lấy tay áo anh đang mặc, run giọng nói: “Anh hãy ngừng nghĩ lại cho cẩn thận, xem xét kỹ càng lại xem. . . Em biết anh thích Mộ Lan Khê,

nhưng trên thế giới này còn có nhiều phụ nữ như vậy, so với cô ấy người có tư cách đứng ở bên cạnh càng nhiều hơn, vì sao anh lại cứ phải chọn cô ấy? ! ! Em đã theo anh ròng rã bốn năm trời, em đã sắp ba mươi tuổi, không còn trẻ nữa, em cảm thấy cho dù có mất tất cả tuổi thanh xuân của mình đối với anh cũng không sao, em không sợ phải chờ đợi anh lâu hơn nữa! ! Chỉ cần anh nhìn lại em. . . Em có điểm nào không tốt? Tình yêu của em dành cho anh so với cô ấy có thua nửa phần không, em có chỗ nào kém hơn so với cô ấy?! ! !”

“Em biết anh trách em ác độc. . . Em thừa nhận là em ghen tị, em ghen tị nên mới mau chóng nổi điên lên, nên mới có thể làm ra những chuyện ấy! ! !”

Cô gắt gao nắm chặt cứng cánh tay anh, khóc đến ruột gan đứt từng khúc: “Em sẽ đi giải thích với cô ấy được không? Anh nói đi, anh muốn em phải làm như thế nào? Em đi giải thích, đi ngồi tù, hay em phải chịu sự trừng phạt,... em đều chấp nhận! Những điều này có đủ hay không? Có đủ hay không! Em chỉ muốn anh đừng dùng ánh mắt chán ghét như vậy nhìn em, ai cũng có thể nhìn em chán ghét như vậy, nhưng mà anh thì không thể! !”

Bị người mình yêu sâu đậm như thế, vì chán ghét mà vứt bỏ, ngay cả một chút cơ hội sau cùng, liều chết cứu vãn đều không có, mới thật sự là nỗi đau nhất trong lòng cô! !

Móng tay cô cách một lớp vải đậm sâu vào trong thịt của anh. Trong con người Mộ Yến Thần phóng ra một tia lạnh lẽo, bên trong ẩn chứa một chút chấn kinh.

Không phải anh chưa từng bị phụ nữ vướng mắc, chỉ có điều, người giống như Nhan Mục Nhiễm này, vẫn lại là lần đầu tiên.

Yêu một người, thực sự có thể yêu đến mức không còn có tôn nghiêm như vậy nữa thật sao?

Cánh tay anh bị sự dây dưa của cô lôi kéo ra hứng đầy những giọt nước mắt của cô đang thi nhau lăn xuống. Mộ Yến Thần lạnh lùng chăm chú nhìn như khóa chặt lấy cô: “Tôi không nhớ rõ khi lần đầu tiên gặp cô tôi có chán ghét cô như vậy hay không, Nhan Mục Nhiễm, mọi sự thành ra âm ỉ như hôm nay, chẳng lẽ là tôi đã liên tục ép buộc cô sao?”

“Trái tim đã độc ác, cũng sẽ không cần mang những thiện lương ngày trước của mình ra để giải thích; nếu như tôi đã không thích, hà tất phải để ý tới cùng xem cô tốt đẹp hay là hư hỏng thế nào?”

Nhan Mục Nhiễm giống như bị thương nặng, thân hình run lên một cái, suýt nữa đứng không nổi.

“Nói tới đây thôi, cô hãy tự giải quyết cho tốt.” Anh thờ ơ nói kết thúc.

Tốt nhất là cô có thể hiểu rõ, loại tình cảm thế này không thể miễn cưỡng được, cô cũng nên dừng những vướng mắc của mình lại thôi.

Lạnh lùng đẩy cô ra, Mộ Yến Thần cũng không liếc nhìn lại cô một cái, lách người qua đi về hướng trong phòng khách.

Toàn thân Nhan Mục Nhiễm như nhũn ra, phải dựa vào bên cạnh lan can mới đứng vững, trong đầu nàng vang vọng mồn một câu nói kia của anh “Không thích”, có tiếng vọng ở trong đầu cô lặp lại như nhắc nhở, “anh ấy không thích mày, không thích mày”! !

Trong phòng khách tiếng nói tiếng cười lại vang vọng tới, Nhan Mục Nhiễm gắt gao bưng kín lỗ tai, trong lồng ngực đau đến cực hạn, liên tiếp phát ra từng cơn oán hận muốn hủy thiên diệt địa! !

Không chịu nổi những lời khuyên nhủ, trách móc của thím Trương muốn giữ cô ở lại, Lan Khê đáp ứng buổi tối sẽ ngủ lại ở nhà họ Mộ một đêm. Mộ Minh Thăng nghe được tin tức ấy cũng thật cao hứng, chỉ duy nhất có điều không được vui vẻ là do biểu hiện hôm nay của Nhan Mục Nhiễm ở trên bàn cơm.

“Lần này Yến Thần trở về, cũng không thấy bà sắp xếp người khác cho nó gặp mặt, chẳng lẽ bà đã chọn lựa trúng con gái nhà họ Nhan rồi sao?” Mộ Minh Thăng nhìn thoáng qua bên ngoài, trong con người bốn phía đầy sự lạnh nhạt, “Thật ra mấy năm trước tôi nhìn không sai, hôm nay cảm thấy con bé này không được tốt lắm.”

Sắc mặt Mạc Như Khanh nhu hòa hơi hợt, nở một nụ cười không thành tiếng.

... cảm thấy được không được tốt lắm, chẳng phải là do ông biết ở bên ngoài Nhan Mục Nhiễm đã ngáng chân khuê nữ của ông sao?

Tuy nói ông ngày thường luôn nghiêm khắc với Lan Khê, nhưng rốt cuộc vẫn là người trong tim của nhà mình, đương nhiên là người ngoài không thể đụng chạm vào.

“Bọn chúng buổi chiều ở đây hay là vẫn ở bên ngoài?” Mộ Minh Thăng dừng chân lại, neho mắt nhìn ra bên ngoài.

“Nói là có bạn bè muốn gặp, buổi tối Lan Khê sẽ trở về, chắc Yến Thần cũng vậy thôi.” Mạc Như Khanh bao quần trong một chiếc áo choàng, ánh mắt nhu lạnh quét sang phía bên kia một cái.

249. Chương 250: Quá Đau Thương Mà Sinh Hận (tiếp Theo)

“Bạn bè sao?” Mộ Minh Thăng nhíu mi, “Có phải là đồng nghiệp mà tối hôm qua con bé đưa đến đây nói là đang yêu không? Tôi mới nhìn thấy một lần, chẳng phải bà đã tiếp xúc qua rồi sao, cảm thấy như thế nào?”diễn-đàn-lê-quý-đôn

Mạc Như Khanh ngoắc ngoắc khóe miệng: “Cũng vậy thôi.”

Mộ Minh Thăng cười cười: “Bà xem có phải rằng, hai đứa trẻ này đi ra ngoài vài năm, khi trở về, so với ngày trước, tình cảm trái lại hình như lại càng tốt hơn phải không?”

Mạc Như Khanh không nói nổi một câu.diễn đàn-lê-quý-đôn

“Hôm nay đã lần qua lần lại thật mệt mỏi, tôi đi lên nghỉ ngơi một lúc, bà nếu không còn việc gì cũng đi lên đi.”

Mộ Minh Thăng dặn một câu.diễn đàn lê quý-đôn

Mạc Như Khanh cười yếu ớt gật đầu, để cho ông đi lên trước. Khi trong phòng khách thật sự yên lặng trở lại, nụ cười nhợt nhạt của bà mới tắt đi, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, xoay người nói khẽ: “Gọi điện thoại cho con bé đi, nói hiện giờ ta đang rảnh, nhưng thời gian rảnh cũng không nhiều, con bé muốn tới thì cứ tới đây đi. . .”

Người hầu nghe lời dặn dò: “Vâng, phu nhân.”diễn đàn lê quý-đôn

. . .

“Vừa mới rồi anh ở bên ngoài đã nói gì với cô ấy vậy?”

Cửa xe lẳng lặng mở ra, ngồi tựa lưng vào trên ghế lái phụ, rốt cuộc Lan Khê cũng không nhịn được nữa, nhẹ giọng hỏi.

“Em nói Nhan Mục Nhiễm sao?” Mộ Yến Thần nhàn nhạt hỏi.

“Vâng.”

“Cũng không có gì.”

Lan Khê cười buồn bã: “Có phải cô ấy lại uy hiếp anh, nói rằng nếu bức bách cô ấy gấp gáp quá, cô ấy sẽ mang toàn bộ chuyện của chúng ta kể ra ọi người nghe hay không?”

Nhịp thở của Mộ Yến Thần chợt gấp gáp một phen, sau đó anh chậm rãi đưa bàn tay tới nắm lấy bàn tay mềm mại ở bên cạnh, cặp mắt lạnh lẽo quét ngang ở trên đường cái, nói khẽ: “Những chuyện mệt mỏi lại không thành thật ấy, em nghĩ nhiều làm gì?”

Lan Khê nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cánh tay kia cũng duỗi ra đưa sang cầm lấy bàn tay to của anh, tiếng nói hơi khàn đi: “Thật sự, hôm nay em không nghĩ là mình sẽ được biết nhiều chuyện như vậy, ngay từ đầu em cho rằng cô ấy chỉ là có địch ý với em, nhiều lắm là dùng võ mồm xéch lên xúi bẩy vài câu để em hiểu lầm, hoặc là nói khác đi một chút, là làm cho em cảm thấy không được thoải mái, quả thật, em thật không ngờ những chuyện đó đều do cô ấy làm.”

Nhớ lại hồi ở Los Angeles, khi đó suýt nữa cô đã làm chuyện ý loạn tình mê với Kiều Khải Dương, trên lưng Lan Khê một mảnh lạnh run.

Đèn xanh đèn đỏ, Mộ Yến Thần chậm rãi cho xe dừng lại.

Một phút đồng hồ rảnh rỗi thôi, mà anh vẫn lại không nhịn được, thò tay qua ôm lấy cô, ngón tay dài nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên chăm chú nhìn về mặt cô, trầm thấp hỏi: “Em có cảm thấy khổ sở không?”

Lan Khê lắc đầu, con người trong suốt động lòng người: “Em cũng cảm thấy được cô ấy thật sự cực kỳ yêu anh, yêu đến mức ngay cả lý trí cũng không còn, nhưng mặt khác em lại cảm thấy mình không cam lòng. Cô ấy dựa vào cái gì mà hại người khác như thế, lại còn có thể đường hoàng xuất hiện ở trong phòng khách tại nhà của chúng ta, an toàn không việc gì?”

Mí mắt Mộ Yến Thần nhảy lên!

“Em muốn làm cho cô ấy phải như thế nào?” Anh ôn nhu hỏi, bị cô gợi lên một chút hứng thú, anh muốn biết cô nghĩ muốn như thế nào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê trắng bệch, trong đôi mắt trong suốt có một chút không muốn từ bỏ.

Quả thật cô nghĩ muốn trả thù, nhưng nếu thật sự phải dùng biện pháp làm tổn thương người khác, cô không thể nghĩ ra được.

Mộ Yến Thần nhìn ra tâm tư của cô, cảm thấy một hồi mềm mại, vén sợi tóc bên mặt cô ra khẽ hôn lên khóe môi của cô.

“Anh, ” cô nhẹ giọng kêu lên, “Nếu như cô ấy bị bức bách quá, sẽ thật sự nói chuyện của chúng ta ra thì nên làm cái gì bây giờ? Em vẫn còn chưa nghĩ được sẽ phải giải thích với ba như thế nào, làm sao mới có thể cầu xin để ông ấy đồng ý, còn có mẹ anh nữa, phỏng chừng bà ấy lại càng hận em rồi.”

Làm sao mới có thể thuyết phục được Mộ Minh Thăng đồng ý?

Trong con người của Mộ Yến Thần hiện lên một tia ánh sáng lạnh, giống như biết rõ có một chút chuyện cấp bách, anh vừa mới định mở miệng nói điều gì đó, nhưng phía sau xe đã bắt đầu vang lên tiếng còi, làm cho tất cả xe cộ trên đường đều vội vàng khởi động chạy đi.

Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt cô: ” Buộc dây an toàn lại.”

Xem ra, về phía Tô Nhiễm Tâm bên kia phải gia tăng cạy mở mới được, nếu không đến lúc đó phải giải thích thế nào chuyện anh và Lan Khê không phải là anh em ruột đây? Mà mục đích Tô Nhiễm Tâm muốn gạt chuyện này là chẳng qua chỉ là không muốn hủy hoại danh dự của chị gái mình mà thôi.

Nhú mi.

Mộ Yến Thần cảm thấy thật khó giải quyết, bởi vì dù sao cũng là mẹ đẻ của Lan Khê, chuyện này cho dù xử lý thế nào cũng đều khó tránh khỏi sẽ làm bị thương đến người khác.

Xe nhanh chóng chạy đến nhà trọ, khi ấy, hàng mi mảnh khảnh của Lan Khê chột cau lại, giống như là đột nhiên rất khó chịu.

Còn chưa đến nơi dừng xe trong ga ra, cô đã nhanh chóng che miệng lại, dạ dày như bị một bàn tay to hung hăng túm lấy, co giật buồn nôn đến khó chịu, cô gắt gao vịn vào nơi cửa xe! !

Mộ Yến Thần giãm lên phanh xe, phanh lại, vẻ mặt luôn luôn trầm tĩnh lộ ra một chút khẩn trương, xe còn chưa kịp dừng hẳn lại, Lan Khê đã vội mở cửa xe chạy xuống ...

250. Chương 251: Phát Hiện Tê Nhị.

Hơi lạnh đầu mùa đông từ bên ngoài mãnh liệt tràn vào trong xe.

Bánh xe chậm rãi dừng lại ở ven đường.

Giống như phát hiện bên này xảy ra chuyện gì, nhân viên trực ban trước cửa khu nhà đều tò mò nhìn qua hướng bên này.

Mộ Yến Thần xuống xe, con mắt sắc lạnh lùng khảm trương, sải bước vòng qua hông xe đi tới bên này.

Lan Khê ngồi xổm người xuống, nắm lấy dây leo hoa đằng mọc quanh tầng dưới chung cư, kịch liệt nôn ọe. Một ít cổ mùi tanh ghê tởm xông tới đột ngột, cô không biết có phải mình say xe hay không, vì bình thường tuy Mộ Yến Thần lái xe nhanh nhưng vẫn luôn luôn vững vàng, cô ngồi ở bên cạnh anh cho tới bây giờ cũng chưa hề bị say xe.

Thấy cô nôn khan hoài không dứt, bàn tay Mộ Yến Thần đặt lên bờ vai của cô, cau mày ôm cô vào trong ngực.

“Thế nào?” Anh thấp giọng hỏi, ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực mình đang tràn đầy thống khổ.

Trong bụng từng cơn buồn nôn vẫn nhộn nhạo muốn trào lên, Lan Khê nhúu mày nghĩ muốn đẩy anh ra, sợ chốc nữa ngộ nhỡ không nhìn được sẽ ới lên người anh, nhưng cánh tay anh cứng như sắt ôm rất chặt, không cho phép cô nhúc nhích dù một chút.

Mất một lúc lâu rốt cuộc loại cảm giác đó cũng bị ép xuống, bàn tay yếu ớt của cô vịn vai anh, thở dốc không ngừng.

“Em thấy chỗ nào không thoải mái? Dạ dày phải không?” Mộ Yến Thần cau mày thấp giọng hỏi, một tay để lên trán của cô kiểm tra tình huống của cô, một tay nhẹ nhàng xoa chỗ dạ dày của cô.

Buổi trưa, hình như cô ăn không ngon, cũng không ăn được bao nhiêu.

Lan Khê thống khổ lắc đầu: “Em không biết, vừa rồi đột nhiên khó chịu, hiện tại lại không có chuyện gì.”

Chỉ là cả người mệt mỏi không còn hơi sức, cái cảm giác uể oải không phấn chấn này thật chặt vật giống như xuân thiếu thu khổ..., ngay cả gân cốt cũng đều bủn rủn .

Mộ Yến Thần lạnh lùng môi mỏng mím chặt, xác nhận cô thật sự không có sao mới bảo cô đứng yên đấy, còn anh đem xe đỗ ở trong nhà để xe, rồi cùng cô lên lầu.

Từ phòng ngoài rét lạnh đi tới bên trong phòng, một cỗ ấm áp hơi thở bao lấy cô.

Lan Khê ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt trong suốt, cảm giác giống như chính mình trở về nhà mình.

“Khi này lúc đi từ nhà ba ra, em nói buổi chiều còn có việc?” Mộ Yến Thần xoa xoa sợi tóc của cô, cúi đầu hôn cô một cái hỏi.

Lan Khê ngẩn ra, lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Cô gật đầu: “Phải, hôm nay trước khi về nhà em liền nhớ tới, Kiều Khải Dương vẫn còn ở khách sạn gần đó, là em dẫn anh ta tới nên không thể bỏ mặc, buổi trưa anh ta gọi nhắn tin muốn em buổi chiều ra ngoài gặp mặt.”

“Mấy giờ?” Nét mặt thản nhiên, Mộ Yến Thần vòng qua cô, đem áo khoác vứt trên ghế sa lon, anh hỏi.

“Ba giờ rưỡi.”

Về đến nhà càng thấy mệt mỏi hơn, Lan Khê nhìn bóng lưng cao ngất của anh, không nhìn được đi tới nhẹ nhàng quần lấy anh, ngón tay xanh nhạt vờn nhẹ trên ngực anh khi anh cởi nút áo sơ mi ra. Mộ Yến Thần

đứng dậy, trong ánh mắt sâu thẳm lưu chuyển một tia dịu dàng sâu sắc, khổng chế bàn tay nhỏ bé đang trêu chọc mình, ôm cả người cô lên đi về phía phòng ngủ, tới bên giường đặt cô nằm xuống .

“Anh đi lấy một ít nước nóng, chờ anh một chút.”

Lan Khê hơi kinh ngạc, chống người lên chờ anh, đợi đến khi anh bưng ly nước nóng đi tới mới hỏi: “Anh không tức giận à?”

“Tức giận em đi gặp mặt anh ta?” Mộ Yến Thần hỏi ngược lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê đỏ hồng lên, tay nâng cái ly cảm thấy hơi nóng, nhưng lại không dám buông tay.

“Từ giờ tới ba giờ rưỡi còn có chút thời gian, em trước ngủ một giấc, lát nữa anh đi với em.” Anh nói chậm rãi.

Hai mắt Lan Khê đột nhiên trợn to!

Đột nhiên cô cảm thấy hơi buồn cười, mới vừa rồi cô còn đang suy nghĩ người đàn ông này như thế nào lại trở nên rộng lượng rồi, thì ra là vẫn hẹp hòi như cũ, một chút cũng không thay đổi.

Thấy cô nhếch miệng cười, Mộ Yến Thần nheo mắt lại, tay cù nhẹ nhẹ vào trên eo cô: “Nghĩ cái gì vui vẻ như vậy?”

Lan Khê cảm thấy nhột, tránh né không kịp, nước nóng không cẩn thận vẩy lên chân, cô “A!” lên một tiếng.

“Anh nháo cái gì thế, đây là chân của anh, bị ướt rồi em xem buổi tối anh đắp như thế nào?” Cô cố ý hất mặt để giáo huấn, trong đôi mắt sáng lóng lánh tràn đầy giao hoạt.

“Đắp như thế nào à? Kéo em cùng nhau đắp.”

Mộ Yến Thần nheo mắt, cầm ly nước trong tay cô để lên trên bàn, lúc này mới kéo cô tới ôm vào trong ngực. Nhìn khoe miệng cô tươi cười ngọt ngào, trên mặt tràn đầy ý cười, trong đầu Mộ Yến Thần bất chợt lóe lên như chợt nhớ ra chuyện gì đó!

251. Chương 252: Phát Hiện Tế Nhị. 2

Lần trước ở thành phố A cô bị đại di mục đến thăm (tối kỳ kinh nguyệt) đau bụng chịu không nổi, khi đó anh cũng từng nấu nước gừng đường đỏ để chăm sóc cô, tình cảnh giờ phút này có điểm giống, anh hồi tưởng lại ngày đó, nhưng lại phát giác có chỗ không đúng.

“Anh làm sao vậy?” Lan Khê tò mò nhìn anh chờ đợi.

“Không có gì,” Mộ Yến Thần trấn an, ôm chặt cô vào trong ngực, lqd con mắt phát ra ánh sáng lúc sáng lúc tối, “Nếu như lần sau em cảm thấy không thoải mái phải đi bệnh viện kiểm tra một chút, anh sẽ đi cùng với em.”

“Có nghiêm trọng đến như vậy không? Nói không chừng chỉ là do em quá lâu không có về đây, nên bây giờ có phần không quen với phong thổ nơi này.” Cô cũng không thềm để ý.

Mộ Yến Thần cúi đầu, môi mỏng tìm được mi tâm của cô, hôn sâu một chút, “Nghe lời anh đi.”

Sau cùng cô cảm thấy buồn ngủ, chỉ chốc lát Lan Khê liền rúc vào trong ngực anh ngủ, tư thế rất thân mật, anh cũng không có ý định tránh ra, vốn định để đồng hồ báo thức sau đó ôm cô ngủ một chốc, nhưng lại nghe điện thoại để trong phòng khách reo ầm ĩ.

Lãnh mi cau lại, bất đắc dĩ anh buông người trong ngực ra, đi ra ngoài phòng ngủ.

“A lô?”

Số điện thoại rõ ràng không phải của William, cũng không phải của Nhiếp Minh Hiên, rất xa lạ.

“Mộ Yến Thần.” Một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng vang lên, lộ ra một tia áp bức.

Mộ Yến Thần nheo mắt! Con mắt sâu khê nheo lại.

“Thật ra cậu tìm được tôi cũng vất vả, lần trước tôi ra ngoài vẫn để cho người của cậu theo dõi, nếu như không phải tạm thời tôi thay đổi lộ trình chỉ sợ cậu đã điều tra được thân thế của Lan Khê rồi, là tôi xem thường cậu. Nhưng nếu không như vậy, chúng ta cách một đại dương chơi trò ẩn núp thật không ý nghĩa, cậu có gan thì ra đây giáp mặt với tôi, như thế nào?”

Tâm của Mộ Yến Thần chợt lạnh như băng.

“Đúng rồi, còn có.” Giọng nữ dừng một chút, trong nhu hòa nghiêm trang càng nhiều hơn, “Tôi muốn gặp Lan Khê, cậu dẫn cô ấy đến gặp tôi, tránh cho tôi khỏi đến nhà Mộ Minh Thăng tìm con bé, cậu nói được không?”

Môi mỏng lạnh lùng mân chặt, ánh mắt Mộ Yến Thần quét qua phong cảnh ở ngoài lầu bảy, chỉ cảm thấy lạnh lẽo càng sâu.

Mùi thơm lượn lờ trong quán vỉa hè, một phụ nữ khoác áo lông màu trắng đang nhẹ nhàng lắc lắc ly trà.

Trên vỉa hè ngoài cửa quán vỉa hè, một người đàn ông anh tuấn bất phàm đi tới .

Động tác của bà dừng lại, ánh mắt trong veo theo bản năng nhìn phía sau anh ta, bỗng chau mày lại, không thấy bóng dáng mà bà muốn nhìn.

“Lan Khê đâu?” Đặt ly trà xuống, Tô Nhiễm Tâm bất mãn hỏi.

“Dì về nước khi nào, tại sao không nói một tiếng?” Mộ Yến Thần hỏi một đằng trả lời một nẻo, ngồi xuống ở bên kia ghế sa lon .

“Mộ Yến Thần, cậu không cần giả bộ ngớ ngẩn với tôi, ” Tô Nhiễm Tâm cười lạnh, “Lần này tôi tới trước là muốn gặp Lan Khê, lời nói của cậu tôi nghe quá nhiều, tôi muốn nghe xem đứa cháu bên ngoài kia nghĩ như thế nào.”

“Cô ấy không có thời gian.”

“Là con bé không có thời gian hay là cậu không cho con bé thời gian? Mộ Yến Thần, đứa nhỏ Lan Khê này rất đơn thuần, cậu đừng tưởng rằng bị cậu mê hoặc thì con bé sẽ làm càn theo cậu.”

“Mê hoặc?” Mộ Yến Thần ngược mắt, giọng nói chậm rãi, “Mê hoặc cái gì?”

Trong con mắt lạnh lùng hiện ra một tia sắc bén, anh lạnh nhạt nói: “Dì muốn cô ấy ra gặp mặt, không phải là nghĩ muốn lấy danh nghĩa mẹ của cô ấy tới khuyên ngăn cô ấy không được theo tôi càn quấy sao? Mẹ cô ấy đã qua đời, dì là dì nhỏ duy nhất của cô ấy, lời nói của dì đương nhiên giống như lời nói của mẹ cô ấy, cô ấy đơn thuần, không phải dì cũng muốn lợi dụng điểm đơn thuần này của cô ấy sao?”

“Cậu . . .” Tô Nhiễm Tâm chợt cứng họng! !

Ánh mắt hai người trên không trung lạnh lùng giằng co một hồi lâu, Tô Nhiễm Tâm thua trận.

Bà không nghĩ tới Mộ Yến Thần lại nhìn thấu đáo tất cả như vậy, giờ khắc này ở thành phố C, nếu như bà đoán không lầm, nếu Mộ Yến Thần không muốn để bà gặp mặt Lan Khê thì dẫu bà có chết cũng không thấy được .

Khóe miệng hừ một tiếng, hiện lên một nụ cười lạnh .

“Vậy nếu như tôi không trở lại thì thế nào?” Tô Nhiễm Tâm nhú mày, “Cậu hãy nói cho tôi nghe một chút, nhà họ Mộ bên kia, đồng ý để các người ở cùng một chỗ sao?”

“Chỉ cần tra rõ thân thế của Lan Khê, bất kể là tốt hay xấu cô ấy rồi sẽ có thời gian thích ứng. Nhà họ Mộ bên kia nếu biết chúng tôi không phải là anh em ruột, chấp nhận cùng bao dung chỉ là chuyện sớm hay

Lan Khê không cần quay đầu lại, chỉ nhìn phản ứng của người chung quanh, có thể đoán được ước chừng là anh đã đến.

Cô cảm thấy hơi lo, theo bản năng nhìn biểu tình của Kiều Khải Dương một chút, phát hiện sắc mặt Kiều Khải Dương lạnh lùng rất khó coi.

“Theo như cô vừa nói, đêm hôm đó tôi nói cho cô nghe những chuyện kia, thì ngược lại làm cho hai người cởi bỏ hiểu lầm? ? Năm đó hai người cũng bởi vì những chuyện hiểu lầm này mới tách ra, cho nên hiện giờ tình cảm đã tốt trở lại phải không?”

Lan Khê hơi xấu hổ, rũ mắt xuống không nói coi như là ngầm thừa nhận.

Kiều Khải Dương cười nhạt một chút, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, quay mặt che một tầng ánh sáng nhàn nhạt chưa chút .

“ Tôi thật sự hối hận.” Rất nhanh ngón tay anh ta nắm lại thành quyền, khàn giọng phun ra mấy chữ này.

Mộ Yến Thần chậm rãi đi tới trước mặt.

“Hối hận cái gì?” Anh ngược mắt, nhàn nhạt hỏi.

Lan Khê cảm giác mình bị một cánh tay ấm áp nắm giữ, cơ thể ấm áp liền dịu dàng dựa vào anh làm người ta hít thở không thông, ngay cả ánh mắt cũng mềm đi, trong mắt Kiều Khải Dương đối diện bên kia hẳn lên tia máu nhiều hơn.

“Không có gì, tôi nói hối hận khi tới địa phương nhỏ này của các người, thật là đồ bỏ đi, quả nhiên kém hơn thành phố A.” Kiều Khải Dương dựa vào ghế tựa, cười lạnh nhanh miệng nói.

Mộ Yến Thần nghiêng đầu, vỗ nhẹ lên vai của cô: “Gọi giúp anh ly cà phê .”

Lan Khê nghe hiểu ý anh nói, khéo léo đứng dậy đi vòng qua bàn ra ngoài, hai người bọn họ giống như là có lời muốn nói.

“Kể tiếp anh làm gì? Tối hôm đó tôi tham gia bữa tiệc gặp qua cha mẹ anh, đều là người bình thường, quan hệ xã giao cũng rất lớn rất rộng, không giống như là bao che việc xấu của người trong nhà.” Kiều Khải Dương nheo mắt lại.

“M&R khởi tố vụ án sao chép kia, tôi trước cảm ơn anh.” Mộ Yến Thần không giải thích, đổi chủ đề chậm rãi nói.

Kiều Khải Dương nheo mắt!

“Anh không cần cảm ơn tôi, tôi làm vậy không phải vì anh.”

“Vẫn phải cảm ơn. . . .” Mộ Yến Thần ngược mắt, “Dù sao không quen không biết, đã làm khó anh phần tâm tình này rồi.”

Kiều Khải Dương nghe xong lời này, gân xanh trên trán khê nổi lên.

“Tôi với cô ấy không phải anh em ruột, trở về đây bất quá chỉ vì giải quyết chuyện này, cho nên chuyện sau này không cần anh phải lo lắng, dù sao coi như là sẽ có khả năng ở chung một chỗ, tôi cũng hoàn toàn lo nỗi cho tương lai cô ấy, anh thấy sao?” Mộ Yến Thần nói từ từ, để cho Kiều Khải Dương trước nhận rõ ràng sự thật.

Kiều Khải Dương nghe những lời này chợt kinh hoàng! !

“Ý của anh là.” Anh ta có chút không phản ứng kịp.

Mộ Yến Thần mím môi không nói, mà giờ khắc này Lan Khê đang đi về phía bên này.

“Mặc dù không biết tại sao anh lại nói như vậy, nhưng. Cô ấy có biết chuyện này không?” Kiều Khải Dương trong lòng đè nặng không thể tin, anh ta hỏi lại.

“Cô ấy sắp biết .”

Lan Khê đi đến, ngồi xuống, bàn tay tự nhiên nhẹ nhàng cầm lấy tay Mộ Yến Thần đang đặt trên bàn, mười ngón tay thân mật quấn quít ở chung một chỗ.

Kiều Khải Dương nhìn cảnh trước mắt này trong lòng cảm thấy đau nhói.

Tranh đoạt lâu như vậy, nỗ lực lâu như vậy, vẫn luôn cảm thấy có hy vọng, thậm chí biết trong lòng cô ấy chỉ có người đàn ông này cũng không buông tay, nhưng bây giờ cũng bởi vì một câu nhàn nhạt của anh ta “Chúng tôi không phải anh em ruột”, tất cả chờ mong cùng kỳ vọng của anh trong nháy mắt tan rã, cái đó gọi là, tương lai một chút xiu hi vọng cũng không có.

Anh ta chợt bật cười, cả trái tim đều trống rỗng, khó chịu.

“Vậy tôi đi trước.” Anh ta khẽ cười nói, “Vốn dĩ tôi định ở lại trễ thêm một chút đi vài nơi ngắm phong cảnh, nhưng đột nhiên bây giờ tôi lại không muốn xem nữa rồi, Lan Khê, tôi đi về trước đây, nếu như cô còn có cơ hội trở về thành phố A, chúng ta sẽ liên lạc lại.”

Nói xong Kiêu Khải Dương liền đứng dậy cười yếu ớt, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Lan Khê kinh ngạc!

Cô không biết mới vừa rồi Mộ Yến Thần nói cái gì với anh ta, nhưng mà giờ phút này nhìn Kiêu Khải Dương bỏ đi tâm tình cũng không tốt. Đang suy nghĩ, eo liền bị ôm chặt, Mộ Yến Thần khẽ hôn một cái trên trán cô, khẽ nói: “Đi tiễn anh ta đi.”

? !

Lan Khê không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, một hồi lâu sau nhẹ giọng hỏi: “Anh để cho em đi?”

Cô nhớ anh luôn luôn hẹp hòi, chưa từng thấy anh rộng lượng như thế này bao giờ.

Mộ Yến Thần vỗ vỗ mặt của cô: “Đi đi.”

Lan Khê vẫn còn do dự, đến khi xác định anh không nói đùa mới đứng lên đi ra, chỉ mấy bước đã đuổi kịp Kiêu Khải Dương vừa đi tới ngoài cửa.

“Ở đây khó kêu được xe, anh đi bộ một đoạn đến dưới ngã ba, nơi đó lúc nào cũng có thể kêu xe được, ” Lan Khê ở phía sau nói một tiếng, chạy mấy bước theo kịp, “Tôi tiễn anh.”

Kiều Khải Dương hơi cong môi một cái, che lại kinh ngạc trong đôi mắt: “Anh ta cho phép cô?”

254. Chương 255: Lao Tới Đâm Trực Diện

Kiều Khải Dương hơi cong môi một cái, che dấu sự kinh ngạc trong ánh mắt: “Anh ta cho phép em sao?”

Lan Khê ngẩn ra, nhẹ nhàng cười rộ lên: “Anh ấy không đến mức ngang ngược như thế, chính anh ấy bảo tôi ra tiễn anh.”

Kiều Khải Dương cũng cười theo.

Tất nhiên anh ta không cần phải ngang ngược rồi.

Bởi vì hiện tại không cần phải vụng trộm cũng không cần phải cướp đoạt, càng không cần phải bức bách, chẳng phải trái tim em cũng đã là của anh ta rồi đó sao! diến!đàn!lê!quý!đôn

Từ từ tiến lại, anh hai cánh tay anh đưa ra nhẹ nhàng ôm lấy cô, cảm giác thấy cô bỗng cứng đờ, nhưng Kiêu Khải Dương cũng không chịu buông tay, anh tham lam muốn giữ lại vài giây ngắn ngủi được ôm cô như thế, cũng không có ai nhìn thấy hốc mắt của anh đã bắt đầu có chút đỏ lên, giống như phải xa nhau vậy.

“Được rồi, ” anh thản nhiên nói, “Anh đi đây!”

Hẹn gặp lại, Mộ Lan Khê!

Nói xong anh liền lùi lại, xoay người đi về hướng lối rẽ xa lạ mà cô đã nói.

Tại bối cảnh quen thuộc của thành phố, nhìn bóng dáng cao ngất của người đàn ông càng đi càng xa kia, cảm giác có cái gì đó hơi kỳ quái. Vốn định quay trở về đột nhiên Lan Khê sực nhớ tới một chuyện, sắc mặt trắng nhợt, kêu một tiếng nho nhỏ: “Kiều Khải Dương!”

Cách một khoảng độ hơn mười thước, Kiều Khải Dương xoay người lại, không hiểu vì sao cô lại đột nhiên gọi anh lại.

Nhưng anh lại nhìn thấy rõ ràng, lúc cô vừa mới định mở miệng nói chuyện với anh, trong nháy mắt, có một chiếc xe hơi chợt tăng tốc độ hướng về phía cô lao thẳng tới... Cô mặc bộ váy áo hoa màu trắng mềm mại đột ngột đứng lại ở giữa đường như thế, vậy mà chiếc xe kia không hề có ý định giảm bớt tốc độ lại chút nào! !

“Lan Khê...” sắc mặt Kiều Khải Dương thoáng chốc trở nên trắng bệch như giấy, khẽ kêu lên một tiếng.

Cô vẫn không hề nghe thấy, đang còn mải đi lại về phía anh, miệng đang nói gì đó.

“Lan Khê...! !” Kiều Khải Dương gầm nhẹ một tiếng, chạy lại cực nhanh ôm lấy cô, dùng hết sức lực sau cùng đẩy mạnh cô ngã ra xa vài thước, trong nháy mắt chiếc xe lao tới đâm thẳng vào “Ầm!” một tiếng, tiếp theo tiếng động lớn đó anh bị hất văng lên xe rồi rơi xuống đất... Tiếng phanh xe chói tai vang lên sắc nhọn ở bên tai. Trong lúc trời đất xoay chuyển, đột nhiên anh nhìn thấy lớp xe ở sát bên mình, mà trong nháy mắt lúc bị đâm vào đó anh dường như thấy linh hồn bay lên cùng với sự đau đớn như bị xé nát thành mảnh nhỏ...

Trong tiếng động vang trời, Lan Khê ngã về phía sau, thân thể bị đập vào chiếc xe chạy bằng điện đang đỗ ở bên đường vang lên ầm ầm, trong nháy mắt thân thể mỏng manh của cô bị ngã lộn nhào, cánh tay bị cọ sát mạnh vào thân xe, nặng nề rơi xuống dưới! !

Tiếng thét chói tai, tiếng động va chạm lớn khiến âm thanh trên đường cái trong nháy mắt giống như chiếc nồi hơi bị nổ ầm.

Cảm giác nóng rát đau nhức từ cánh tay phải truyền đến, trước kia đã từng bị tai nạn xe cộ một lần, Lan Khê gần như hiểu ngay lập tức là đã xảy ra chuyện gì. Cô khó khăn ngẩng đầu lên nhìn ra xa cách vài thước, ngoài kia phía dưới chiếc lớp xe là một vũng máu, màu máu đỏ tươi chói mắt, cả người cô run rẩy kịch liệt định đứng lên, muốn nhìn cho rõ hơn xem anh như thế nào, nhưng...

“Kiều Khải Dương...”

Chiếc xe kia phanh lại khẩn cấp, nhưng xe chỉ dừng lại nửa giây, tiếp đó lại khởi động một lần nữa lui về phía sau vài thước, ở trên đường cái vắng vẻ, trước khi mọi người kịp vây quanh lại, chiếc xe đã quay đầu lại, giống như kẻ bị điên rời khỏi hiện trường tai nạn xe cộ! !

“Không...” Lan Khê hét lên khi nhìn thấy chiếc xe kia chạy trốn. Trong đầu cô tràn đầy sự kinh hoàng, cô gắng sức chống tay đứng lên, chịu đựng nơi cánh tay phải máu tươi đang đầm đìa, run giọng gào thét, “... Người đứng lại... Kiều Khải Dương! !”

Ở khoảng cách xa mấy mét, trong quán cà phê, khi Mộ Yến Thần nghe thấy tiếng động cực lớn đến vang trời kia, trong lòng chợt run rẩy, một cảm giác bất an ập vào lòng.

Phút chốc trên mặt anh không còn chút máu nào, anh đẩy cái bàn ra, chạy vội ra bên ngoài! !

Nơi đó, một phút đồng hồ trước vẫn còn hoàn hảo không có chuyện gì, giờ phút này lại trở thành cảnh tượng tràn đầy máu tươi, khiến trong đầu óc anh như bị sét đánh nổ ầm một tiếng. Anh giống như người điên xô đẩy người qua đường lao vào bên trong, khi nhìn thấy máu dính trên khắp người cô, lúc đó anh như bị hít phải một luồng khí lạnh, chạy tới nắm chặt lấy tay cô kéo vào trong ngực!

Người trong lòng tuy ấm áp, nhưng vẫn không hề động dậy. Tay Mộ Yến Thần đã run lên, anh lau vết máu trên mặt của cô nhìn lại diện mạo của cô, nhưng vẫn không nghe được bất cứ tiếng động nào phát ra.

“Lan Khê.” Anh cúi đầu gọi tên cô.

Trong lòng Lan Khê vẫn còn đang tràn ngập nỗi sợ hãi và sự kinh hoàng, mãi đến lúc được áp ủ trong một vòng tay ôm ấp gắt gao cô mới dần dần có tri giác. Đôi mắt đen thâm thúy như hang sâu của Mộ Yến Thần hiện lên trước mắt cô, môi cô trắng bệch như tờ giấy, run giọng nói: “Cứu anh ta...”

“Anh, anh hãy mau chóng cứu anh ta! !” Cô đưa bàn tay dính máu nắm lấy tay anh gắt gao!

255. Chương 256: Lao Tới Đâm Trực Diện 2

Tới bệnh viện đã gần chạng vạng, một cảnh tượng hỗn loạn đáng sợ.

Cáng từ trên xe cấp cứu được nâng xuống, tiếp tục “ngựa không dừng vó” thuận lợi đưa đến phòng giải phẫu. Lan Khê có cảm giác như tay chân đều đã bay lên trong không trung, không còn là của mình nữa. Cô bước xuống đất thuận tiện định đi theo chiếc cáng, nhưng cổ tay đã bị một người nào đó giữ lấy, kéo lại rồi sau đó cô ngã vào trong một vòm ngực cực nóng!

“Trước hết em hãy tránh đường đã, nơi này chúng ta không thể vào...” Mộ Yến Thần sắc mặt xanh mét, cố nén lại cảm xúc, ghé vào bên tai cô khàn giọng nói, sau đó giữ chặt cái gáy của cô, “... Ngoan.”

Lan Khê gắng nén lại nỗi chua xót cùng sợ hãi đang chan chứa trong lòng, tựa vào trên ngực anh, gắt gao chịu đựng nhưng lại không sao nhìn được, nhưng nỗi đau đớn mới chỉ phát ra một tiếng nức nở đã bị anh hôn chặn lại, nước mắt nóng bỏng cùng với mùi máu tươi rơi xuống, đẩy lại những lời cô định nói trong lúc đó vào giữa đôi môi, để tiếng nức nở nghẹn ngào của cô hòa tan ở trong nụ hôn nồng nhiệt của anh.

“Đừng khóc... Lan Khê, đừng khóc...” Mộ Yến Thần cố gắng cực kỳ ôn nhu để làm cô dịu lại, khàn giọng hỏi, “Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại thế này, được không?”

“Em không biết...” Lan Khê run giọng nói, ánh mắt xuyên qua làn nước mắt tràn đầy trong hốc mắt nhìn chiếc đèn đỏ của phòng giải phẫu vừa sáng lên, bàn tay dính đầy máu thống khổ đỡ lấy trán, “Em vừa mới chỉ đưa anh ta ra ngoài... Em không biết chiếc xe kia là từ đâu tới đây, nhưng rõ ràng là lao về phía em định đâm thẳng vào! ... Là anh ta đẩy em ra! !”

Mộ Yến Thần nghe thấy giọng nói của người trong lòng mình gần như bị tê liệt, đôi mắt sâu rét lạnh như băng, bàn tay to áp vào chiếc gáy của cô giữ chặt ở trước ngực, cực lực trấn an cảm xúc của cô. d d l q đ

Đâm xe.

Bọn họ mới về thành phố C thành không tới hai ngày, trong khoảng thời gian đó lại xảy ra chuyện đâm xe.

Mà chiếc xe kia là nhằm về phía cô...

Mộ Yến Thần nhắm chặt mắt, nghĩ lại cảnh tượng xảy ra ngay lúc đó, đặt giả thiết nếu như không phải cô và Kiều Khải Dương đi ra thì hậu quả... đã nhìn thấy rõ ràng, một tiếng nổ thật lớn đập vào trong lòng anh, nhìn mà thấy ghê người.

“Được rồi, đừng khóc, anh sẽ cùng em ở chỗ này chờ kết quả...” Mộ Yến Thần hôn những giọt nước mắt trên mặt cô, dùng nhiệt độ chân thực của cơ thể để cảm nhận chuyện cô vẫn còn sống là sự thực, rốt cục cánh tay to lớn không còn run rẩy nữa, chỉ có tiếng nói đã cực kỳ khàn khàn, “Trên người em có bị thương không?”

Cô chỉ nhắm mắt lại rơi lệ, run rẩy không còn ra bộ dáng.

Mộ Yến Thần đặt một nụ hôn sau cùng lên môi của cô, ôm ngang nơi thắt lưng, dìu cô đi về hướng phòng cấp cứu .

“Không...” Lan Khê quấn chặt lấy cổ của anh, nước mắt chảy đầy mặt, “Em đợi ở chỗ này thôi, em không bị thương ở chỗ nào cả! Em muốn chờ kết quả của cuộc giải phẫu được đưa ra, bọn họ nhất định sẽ nói cho em biết người ở bên trong thế nào, rốt cuộc Kiều Khải Dương sẽ ra sao! !”

“Anh sẽ chờ ở chỗ này, ” Mộ Yến Thần hạ ánh mắt lạnh xuống, nắm chặt lấy tay cô, “Kết quả được đưa ra anh sẽ báo cho em trước tiên ... được chứ?”

Rất cục cằn người Lan Khê đã bình tĩnh lại một chút, cũng không ngại ngừng ở đây còn có bác sĩ, y tá đang ở bên cạnh, cô khóc như một đứa trẻ tiến lên phía trước, nhẹ nhàng hôn vào đôi môi mỏng của anh, như là do vừa mới bị kinh hãi và hoảng sợ nên muốn được an ủi.

Cặp mắt của Mộ Yến Thần tối đen lại, anh dìu cô đi tới, sau đó đặt cô ngồi ở trên giường cấp cứu đơn giản, giữ chặt nơi sau gáy của cô đặt thêm một nụ hôn sâu lên môi.

Có trời mới biết, rốt cục chuyện này đã xảy ra như thế nào.

Quá mức đột ngột, anh lại không có ở hiện trường, hiện giờ xem ra tình trạng của cô thế này đúng là không dễ để có thể hỏi được bất cứ chuyện gì...

Nhìn người cô nhuộm đầy màu đỏ tươi của máu, trong lòng Mộ Yến Thần giống như bị đâm một dao, anh nặng nề mút đôi môi của cô một hồi. Đang lúc cô vẫn còn run nhè nhẹ, trong nháy mắt anh cảm nhận một điều cô vẫn còn sống, tuy còn chưa hết kinh sợ, nhưng may mắn, cô vẫn mạnh khỏe.

Đứng dậy, anh lạnh lùng dặn dò y tá: “Giúp cô ấy rửa sạch miệng vết thương rồi băng bó lại một chút.”

Nói xong anh quay người, không để ý cả người mình đã bị dính đầy vết máu, nhấc chân đi ra bên ngoài.

“Cuộc gặp buổi tối bỏ đi, bên này xảy ra chút chuyện ...” Trong con người sâu sắc của Mộ Yến Thần nhiễm một chút sát khí màu đỏ tươi, chậm rãi nói với người nào đó ở trong điện thoại, “Giúp tôi điều tra một chút về chuyện chiếc xe gây tai nạn ở đoạn đường nơi khu nhà trọ Vân Sơn, tìm thấy thủ phạm, gọi điện cho tôi ngay lập tức.”

Ở đối diện Nhiếp Minh Hiên thoáng kinh ngạc.

Rõ ràng đã hẹn nhau buổi tối gặp gỡ, vậy mà cứ thế hủy bỏ, nói như vậy, chắc chắn đã có chuyện quan trọng xảy ra rồi.

“Làm sao vậy, vì sao đột nhiên cậu muốn điều tra những thứ này? Hiện cậu đang ở đâu?”

“Bệnh viện.”

“Bệnh viện sao? !” Trong lòng Nhiếp Minh Hiên nổi lên một hồi căng thẳng, “Ai bị thương vậy? ! !”

“Không phải là bị thương, mà là mạng người.”

“Cậu... Tôi đã hiểu, tôi sẽ khẩn trương hỏi thăm người ở cục cảnh sát bên kia nhờ bọn họ điều tra, ” Về mặt của Nhiếp Minh Hiên thoáng tái đi, “Yến Thần rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Có phải là hai người đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn không?”

“Tôi chắc là đã gặp kẻ điên.” Mộ Yến Thần chậm rãi vừa nói xong, thuận tiện đưa cúp luôn điện thoại đi động.

Đích xác, anh đã gặp phải một kẻ bị điên hoàn toàn.

Có điên thì mới có thể đối đầu với Mộ Yến Thần, dám ra tay với người trong tim của anh. Đã từng hơn một lần hứa nhưng lại vẫn làm lần khác, bây giờ lại trực tiếp là mạng người. Anh đã từng cho rằng thời gian bốn năm sẽ thay đổi điều gì đó, nhưng sự thay đổi kia lại càng nghiêm trọng hơn, đã mất đi nhân tính.

Thật sự, anh không thể nào nhẫn nhịn được nữa rồi.

“Tiên sinh!” Một vị y tá chạy đến, do dự hỏi, “Chúng tôi nhận thấy cảm xúc của người bạn gái của ngài có phần không được ổn định, tay của cô ấy vẫn còn đang run, lại vẫn không chịu phối hợp để cho chúng tôi băng bó, ngài có muốn chuẩn bị thuốc an thần để cho cô ấy nghỉ ngơi một chút hay không?”

256. Chương 257: Anh Định Làm Gì

Mí mắt Mộ Yến Thần giật giật!

Anh đi vào, phát hiện sắc mặt Lan Khê có phần tái nhợt, toàn thân vẫn còn đang run rẩy, có thể là do bị quá sợ hãi, cũng có thể là đang lo lắng cho tình hình của Kiều Khải Dương tới cực điểm, càng có thể là cô vẫn còn nhớ tới người lái và chiếc xe đã đột nhiên gây chuyện còn chạy trốn kia, cho dù thế nào, cũng là cô vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Mộ Yến Thần đi tới, nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay đã được băng bó cẩn thận, bàn tay nhỏ nhắn của cô thật lạnh.

Vết trầy da kia, ngược lại không sao cả, cái đáng sợ là máu vẫn đang từng tí thấm ra ngoài.

“Không được cho cô ấy dùng bất cứ loại thuốc gì hết...” Mộ Yến Thần trầm thấp nói một tiếng, cúi người chạm vào cái trán của cô, chăm chú nhìn cô nói: “Anh phải ra ngoài một chuyến, em ở chỗ này nghỉ ngơi chờ anh trở lại, có làm được không?”

Lan Khê ngược mắt lên, những giọt lệ nóng bỏng đã dâng đầy ở trong mắt.

Mộ Yến Thần coi như cô đã đồng ý, đặt một nụ hôn thật mạnh ở trên trán cô, sau đó đứng dậy.

Bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân hơi hỗn loạn, lại thêm chút tiếng động dồn dập hỗn loạn của chiếc batoong rất rõ ràng.

Mộ Yến Thần ngược mắt lên nhìn thấy Mộ Minh Thăng đang đi vào.

“Con gái. . .” Sắc mặt của Mộ Minh Thăng nhìn đầy hoảng hốt, tiến lên phía trước cẩn thận xem xét vết thương của con gái: “Con sao vậy? Con gái, con có bị làm sao không? Bị đâm ở chỗ nào? Ba vừa nghe a Phúc nói liền chạy ngay tới đây, ai đã đụng vào con. . .”

“Tiên sinh, trước hết xin ngài dừng có gấp gấp...” y tá đang hỗ trợ việc băng bó nói chặn lại, “Con gái của ngài không có chuyện gì, ngài nhìn thấy đây chỉ là trầy da một chút mà thôi, người thực sự bị thương nặng hiện còn đang cấp cứu ở trong phòng giải phẫu kia, phải đợi kết quả đưa ra xem thế nào đã.”

“Sao. . .” Mộ Minh Thăng hai tay run run cầm chiếc batoong hơi siết lại, ánh mắt kinh hồn chưa trấn tĩnh nhìn về phía Lan Khê, “Yến Thần, con đã ở đó?”

“Mẹ tôi đâu?” Mộ Yến Thần giọng lạnh nhạt buông ra một câu hỏi.

“Mẹ con sao?” Mộ Minh Thăng kinh ngạc một lúc, “Mẹ con lại không đi cùng với ba đến đây, thời điểm buổi chiều nhà họ Nhan gọi điện thoại đến nói là có chuyện gì đấy, mẹ con đã cùng con gái của nhà họ Nhan đi ra ngoài rồi. . .”

Mộ Yến Thần gật gật đầu, nắm chặt chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, bóng dáng cao ngất định đi ra.

“A, Yến Thần, con định đi đâu vậy? !”

Một cái nhìn lạnh lẽo quét lại, anh khàn giọng nói: “Ông tạm thời ở trong này trông chừng cô ấy, đừng để cho cô ấy xảy ra một chút chuyện gì! Cho dù ông không thích, cô ấy cũng là con gái ông, ông có thể ở trong này bảo vệ cô ấy tuyệt đối an toàn, được chứ?”

Gương mặt Mộ Minh Thăng nhanh chóng đỏ lên!

“Con nói vậy là có ý gì? Đây là con gái của ba mà, ba sinh ra nó, có ba ở đây, nơi này ai dám có tâm tư, hành động gì đối với nó được chứ? ! !”

Ngữ điệu của ông đầy hùng hồn và lo lắng, khiến sát khí trong con người màu đỏ tươi của Mộ Yến Thần trở nên nhạt đi một ít.

“Được, ” Anh khẽ nói, “Ba, con ra ngoài trước một chuyến.”

Mí mắt Mộ Minh Thăng giật giật kịch liệt, có một chút dự cảm không tốt. Đứa con trai đã xa cách vài năm, một tiếng “Ba” này lại khiến trong lòng ông trở nên mềm yếu, trong đôi mắt già nua đục ngầu lộ ra một tia sáng chói mắt.

Rốt cục Lan Khê đã có thể bình tĩnh trở lại sau sự khiếp sợ vừa qua, gương mặt nhỏ nhắn không còn quá khác biệt, nói giọng khàn khàn: “Anh...”

- - đến cùng anh định đi làm chuyện gì đây?

Sắc mặt Mộ Yến Thần bình tĩnh nhưng lại cực kỳ xanh mét, giờ phút này anh chậm rãi đi qua, hai tay chống ở hai bên cô nói: “Không được tùy tiện dùng bất cứ loại thuốc gì nghe không, gần đây thân thể em không được thoải mái, vẫn còn chưa kiểm tra được, ngay cả là các thứ thuốc có chất kháng sinh linh tinh gì đó cũng không được đụng vào, biết không?”

Lan Khê nghe mà cảm thấy từ trong lời nói của anh lộ ra một chút hương vị nguy hiểm.

Bàn tay nhỏ bé run run của cô nhẹ nhàng phủ lên trên bàn tay to của anh.

Mộ Yến Thần nắm ngược lại bàn tay của cô, biết cha còn đang ở sau người nên không thể có những hành động vô cùng thân thiết đối với cô quá mức, chỉ duỗi cánh tay ôm lấy cô, truyền cho cô sức mạnh của mình, tiếp theo liền rút ra, một thân cao ngất đi ra ngoài.

Bóng đêm, vừa mới buông xuống.

Mạc Như Khanh ngồi ở trên ghế sau tâm trạng rất bất an.

Đèn đường vừa lên, ánh sáng rực rỡ của thành phố cũng vụt lóe lên, nhưng bà lại mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm.

Giờ phút này bà đã xử lý xong chuyện của nhà họ Nhan rồi, rồi bây giờ bà đang đuổi theo đến bệnh viện. Nhưng mà hiện giờ sự bất an lại càng lúc càng lớn, nhất là khi nghe a Phúc nói, người bị thương ở trong bệnh viện không phải là tiểu thư, mà là đồng nghiệp của tiểu thư, khi đó họ đang ở cùng với nhau, sự bất an trong lòng Mạc Như Khanh lại càng lớn hơn nữa.

Làm việc không thành!

Khóe mắt của bà tóe ra một tia sáng lạnh lẽo, sự buồn bực nổi lên, vốn định lấy điện thoại ra để gọi đi, nhưng suy đi nghĩ lại, bà lại cầm ở trong lòng bàn tay. Giờ phút này gọi điện thoại đi cũng không phải là sự lựa chọn sáng suốt.

Đèn đỏ, xe dừng ở ngã tư đường.

“Phu nhân, ” Lão Lưu lái xe nheo lại mắt nhìn nhìn về phía đối diện, mở miệng nói, “Người nhìn xem chiếc xe ở phía đối diện kia, có phải là xe của thiếu gia không?”

Một câu nói khiến trong lòng Mạc Như Khanh chợt run lên, vội vàng kéo hạ cửa kính xe xuống, nhìn ra phía bên ngoài.

Cách xa khoảng mấy chục mét, một chiếc xe màu đen hình dáng đặc biệt, cho dù bóng đêm đã buông xuống cũng không che giấu được sự chói sáng rực rỡ của nó, người đàn ông ngồi bên trong mơ hồ không rõ, nhưng khi quay mặt lại thì lúc này thấy toả ra một chút sát khí, nhất định không chịu chấp nhận bỏ qua.

Trong lòng Mạc Như Khanh thoáng chốc giật giật! !

Bà cũng không xác định được rốt cục đó có phải là Yến Thần hay không... nhưng lúc này nó không ở trong bệnh viện, lại chạy ra đây để làm cái gì? Cho dù cảnh sát có định khởi tố điều tra chuyện này cũng không thể nhanh như vậy, trừ phi. . .

Không tốt...

257. Chương 258: Anh Định Làm Gì 2

Mạc Như Khanh vội vàng kéo cửa sổ xe cao lên, đèn xanh đèn đỏ luân phiên, trong nháy mắt, trên giao lộ nhiều chiếc xe đều bắt đầu khởi động. Bà cầm điện thoại thoạt thoắt run rẩy, nhanh chóng bấm một dãy số!

Âm thanh “Đô đô” thật dài âm thầm vang lên trong bóng đêm càng lúc càng dày, khiến bà lại càng sốt ruột đến khó chịu!

“Con bé này làm cái gì thế không biết. ..” Mạc Như Khanh ngồi không yên, trên gương mặt xinh đẹp hiện ra một chút hoảng loạn, “Không phải là đã dặn nó đừng để lộ nhược điểm gì để cho người ta túm được rồi hay sao. . . Làm có chút chuyện mà không giải quyết được sạch sẽ, bây giờ vì sao ngay cả điện thoại cũng không nhận nữa chứ? !”

Lão Lưu sững sờ: ”

Phu nhân ngài. . . Ngài ... lúc này lại gọi điện thoại cho ai vậy?”

Đôi mắt lạnh lẽo của Mạc Như Khanh đảo qua một cái, trợn mắt nhìn lão! Lão Lưu biết mình đã vượt quá giới hạn, cũng cụp mắt lại yên lặng không lên tiếng nữa.

Vẫn không gọi được.

Ngay sau lần gọi thứ ba Mạc Như Khanh liền cúp máy, ném điện thoại sang một bên, hơi thở đã bắt đầu không thuận rồi.

. . .

Nhan Mục Nhiễm biết rằng mình đã bị theo dõi.

Xe vừa chạy qua giao lộ thứ ba liền chợt bị một nhóm cảnh sát giao thông ra ngăn lại, cô ta định nhấn ga xông qua, vọt đi, nhưng xe ở phía trước lại vẫn không nhúc nhích!

Cảnh sát giao thông lễ độ chào hỏi, vừa định đi lên bảo cô ta đưa bằng lái xe để kiểm tra, trong đêm tối lại đột nhiên phát hiện ra, chiếc xe kia vậy mà đương nhiên đến cả biển số xe cũng không có! Sắc mặt chợt thay đổi, anh ta vừa cầm máy bộ đàm lên rồi nói gì đó, vừa bảo người khác kéo hàng rào ra chắn ngang đường, ngăn hết xe cộ đang lưu thông ở trên đường lại. Nhan Mục Nhiễm đã hoảng hốt, đến ngay tay lái cũng không cầm được nữa.

Trong lòng, một trận chua xót mãnh liệt kéo đến, cô ta gắt gao cắn môi, lái xe lùi lại một đoạn lớn... Trong lúc người qua đường còn đang cả kinh trở mắt lên nhìn, cô ta đạp ga đến mức lớn nhất, vòng xe qua trước mặt người đi đường, sau đó phá vây phóng ra ngoài, tức thì toàn bộ trên đường trở nên náo loạn ầm ỉ !

“Đội trưởng Lý, Đội trưởng Lý! Chúng tôi đang ở giao lộ Vân Sơn, bên này phát hiện một chiếc màu đen không có giấy phép lái xe, cô ta vừa mới phóng qua rất nhanh... chúng tôi lập tức phái người truy đuổi!” Cảnh sát giao thông gào thét với máy bộ đàm.

Vừa mới tiến đến giao lộ, lại một cảnh hỗn loạn, thậm chí ngay cả tiếng còi cảnh sát cũng đã vang lên.

Nhan Mục Nhiễm lúc này đã hoảng sợ triệt để, cô ta vẫn nắm chặt tay lái, đến cả đèn xe cũng quên không bật lên, cứ ở trong bóng đêm mờ mịt, giống như đã bị điên vậy, đạp lút cần ga, chạy trốn! !

Không. . .

Cái này không phải là lỗi của cô ta. . .

Nếu như không bị câu chuyện lúc buổi chiều nay bức tới cực điểm, cô ta tuyệt đối ngay đến lo lắng cũng không phải lo lắng, trực tiếp đi tìm Mộ Lan Khê sau đó bắt kẻ hậu quả đâm thẳng vào! !

Buổi chiều rõ ràng lúc còn ngồi ở nhà họ Mộ cô ta còn rất tốt, Mạc Như Khanh vẫn đậm phong khinh nói cô ta nóng vội, nói cô ta làm việc thiếu suy xét, ra tay rất trôi chảy, nhưng lại dốt nát nên để lộ ra điểm sơ hở làm cho người ta túm được! ! Trong lòng cô ta vốn đang uất ức, nhưng chỉ một phút đồng hồ sau, cô ta nhận được cuộc điện thoại do mẹ gọi tới, nói một trường tiểu học ở Thành Tây sau khi ăn trưa toàn thể học sinh lúc đó đều bị ngộ độc thức ăn, phải đưa đến bệnh viện gần đó. Chế độ ăn uống của căng tin

trường học vừa mới cải cách, chuyện này thuộc trách nhiệm của cha cô ta. Trong nháy mắt, vụ ngộ độc kia đã lan ra ngoài tới 70%, toàn bộ các cấp bên kia đều bị chấn động! Cha cô ta phải theo người đi đến Viện Kiểm Sát, trong chuyện này nhân viên cấp cứu cũng bị điều tra truy cứu trách nhiệm tòng phạm!

Cô ta nghe được tin tức này xong, lúc đó dường như bị hôn mê, ngoại trừ tiếng của mẹ ở trong điện thoại gấp gáp đến độ sắp sửa khóc thành tiếng, cô ta không còn nghe thấy cái gì nữa! !

Cô ta nhớ lại, nhớ lại thời điểm giữa trưa, Mộ Yến Thần vẫn đạm phong khinh, đã từng nói với cô ta, nói rằng mẹ cô ta rất nhanh sẽ không còn tâm tư để quan tâm đến việc chung thân đại sự của cô ta nữa, bởi vì, còn có chuyện khác để bà ấy quan tâm hơn.

Cô ta luôn luôn lo sợ bất an vì biết sẽ có báo ứng, nhưng mà, cô ta chưa bao giờ nghĩ tới, cũng chưa bao giờ đề phòng... sự báo ứng lại tới nhanh như vậy! Hơn nữa không phải là với cô, mà là với người cha mà cô ta vô cùng kính trọng!

Đúng vậy. . .

Cô ta đã hồ đồ rồi. . .

Cô ta vội vàng vàng trở về nhà nhưng lại không thể giúp được bất kỳ việc gì. Mạc Như Khanh cũng chỉ có thể ở bên cạnh an ủi mẹ cô ta. Trong lúc cô ta cảm thấy lần này trời cao sắp sụp xuống rồi, đột nhiên Mạc Như Khanh cười khẩy, buông một câu nhàn nhạt: “Làm việc đã không đủ tàn nhẫn, không nhớ cớ tận gốc, làm xong, tay lại không rửa sạch sẽ, giờ gặp báo ứng cô còn muốn trách ai đây?”

Cả người Nhan Mục Nhiễm đã suy sụp hẳn, trong đầu đều là bóng dáng của Mộ Yến Thần, trong đầu đều chỉ hiện lên vẻ mặt đầy tuấn dật lạnh như băng của anh, ở ngay trước mắt cô ta, gần từng tiếng buông những lời nói lạnh lùng với cô ta, lời cảnh cáo của anh, thủ đoạn của anh, anh ra tay nhanh như sét đánh không kịp bưng tai, khiến cô ta chỉ muốn hét lên tiếng thét chói tai! !

Sắc mặt trắng bệch, trước khi bỏ đi ra ngoài, cô ta đã để lại cho Mạc Như Khanh một câu nói: “Bà cứ chờ đấy, tôi sẽ đi nhờ cớ tận gốc trở về cho bà xem!”

258. Chương 259: Nhận Xác Cô Ta Giùm.

Mạc Như Khanh không ngăn cản, ngược lại không can thiệp vào.

Mắt đẹp lưu chuyển, bà nói nhàn nhạt: “Tốt nhất cô đừng để người ta bắt được, nơi này không thể so với Los Angeles, sau khi làm xong chuyện nhanh chóng tìm một chỗ ẩn thân, nhưng phải nhớ rõ. . . chỗ tổn thương đến Yến Thần.”

Nhan Mục Nhiễm cảm thấy khiếp sợ.

Cô muốn làm cái gì cũng chỉ là trong lòng suy nghĩ một chút mà thôi, nửa chữ cô cũng chưa nói ra, tuy nhiên lại bị người phụ nữ trước mắt nhìn thấu.

Chuyện về sau.

Nhan Mục Nhiễm nhắm nghiền hai mắt, đau khổ ập tới trong đầu.

Cô thật không muốn giết người. Cho dù là vu cáo hãm hại, bỏ thuốc, khích bác ly gián, nhưng cô đều không nghĩ muốn đả thương người, quả thật trong nháy mắt kia cô không biết tại sao mình lại đạp xuống chân ga, tốc độ nhanh như điện chớp không dừng lại được, cô chỉ nghe một tiếng “Phanh!”, le quy don com tiếng vang cực lớn nổ tung ở bên tai, có một bóng người bị hất văng lên trên kính chắn gió, đến khi người đó rớt xuống, trên lớp kính trước mắt cũng đầy vết máu.

Cô sợ đến ngất người, quay ngược xe lại, xoay người chạy trốn, trên đường chạy mãi miết không ngừng, lại dùng cần gạt nước rửa sạch vết máu, vừa rửa vừa khóc, bàn tay cầm tay lái vẫn run rẩy không ngừng.

Nếu như nói vừa mới bắt đầu giết người thì sợ hãi bao phủ lấy cô, còn bây giờ chính là hốt hoảng sợ bị đuổi bắt.

Mạc Như Khanh có nói, muốn chạy trốn phải nhanh một chút.

Cô tháo băng số xe, ít nhất không ai có thể điều tra ra, bằng lái tất nhiên là không dám mang theo người! Khoảng chạng vạng tối vốn là thời gian cảnh sát giao thông giao ca. thông thường khoảng thời gian này thì cảnh sát kiểm tra cũng lơ lửng, nhưng cô hoàn toàn không biết vì sao đột nhiên lại có nhiều cảnh sát giao thông tiến ra như vậy, phong tỏa nghiêm tra(nghiêm túc + kiểm tra) trên đường! !

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống trên tay lái, Nhan Mục Nhiễm chạy nhanh hơn!

Tốc độ xe vượt xa giới hạn cho phép.

Cô biết phía sau sẽ có nhiều xe đuổi theo, nếu như không chạy trốn, chính là chờ chết.

Nhưng khi trong kính chiếu hậu xuất hiện một chiếc xe.

Nhan Mục Nhiễm vừa nhìn thoáng qua cả người liền run lên, cô nhìn lại lần nữa . . .

Thân xe màu đen như mũi tên từ trong dòng xe cộ lao đến, mang theo một cỗ sát khí không thể đỡ, trầm tĩnh như nước, theo sát cô không rời, khoảng cách càng lúc càng gần hơn, giống như hơi thở tử thần, từng chút một ép tới đây.

“ ” Tay Nhan Mục Nhiễm run rẩy, suýt nữa đụng vào chiếc xe trước mặt.

Bên tai, điện thoại di động không ngừng réo âm ì, từng tiếng giống như đòi mạng.

Cô không kịp nghe điện thoại, cắn răng nắm chặt tay lái, đem tốc độ xe đẩy lên giới hạn cao nhất như không muốn sống nữa!

Không nên đuổi theo tôi.

Làm ơn. Không nên đuổi theo tôi! ! !

Bởi vì Nhan Mục Nhiễm biết rõ người đang ngồi phía sau trong chiếc xe kia là ai, cô chỉ nhìn hình dáng chiếc xe cũng đã biết là ai, chỉ là không muốn tin. Cô bị sự sắc bén hung ác tuyệt đối của anh trong công việc hấp dẫn, bị tính tình lạnh lùng lạnh nhạt của anh hấp dẫn, nhưng cô chưa từng biết người đàn ông này đáng sợ cỡ nào, giờ phút này cô chỉ mới thấy qua một chút xú, cũng đã sợ đến cực hạn! !

“Bá!” Âm thanh rē ngoặt cấp tốc vang lên một tiếng, cỗ xe màu đen kia cũng đuổi theo sát đuôi xe của cô.

.

“Tôi vừa nói cho anh biết tình huống bên đoạn đường Vân Sơn kia, cục cảnh sát bên đó cũng phát hiện có cái gì không đúng đang đuổi theo phía sau, Yến Thần, anh biết trong xe kia là ai sao?” Nhiếp Minh Hiên hỏi.

Điện thoại được kết nối, nhưng đầu dây bên kia một chút động tĩnh cũng không có.

“Yến Thần?” Nhiếp Minh Hiên cau mày kêu một tiếng, vừa định nói thêm đã có người đi lên trước, nói cho anh ta biết đoạn đường kia có một chiếc xe chạy nhanh vượt đèn đỏ, tốc độ nhanh đến nỗi không nhìn thấy rõ là cái gì, thật may là không xảy ra tai nạn xe cộ.

Tâm của Nhiếp Minh Hiên nhất thời xoắn lên!

. . . Là cái gì?

. . . .Trừ người ra còn có thể là cái gì? !

Trên gương mặt tuấn tú hiện lên một tia xanh mét, Nhiếp Minh Hiên thở chậm chậm chuyển điện thoại di động qua lỗ tai bên kia: “Yến Thần anh định làm gì? Không phải tôi đã nói cho anh biết người của cảnh sát đang đuổi theo sao? ! Dù có chuyện gì anh cũng đừng động thủ trước, đây là thành phố C ở Trung Quốc, không phải Los Angeles! !”

” Người của cảnh sát đang đuổi theo?” Rốt cuộc anh cũng nhàn nhạt hỏi một câu.

“ Đúng rồi.” Nhiếp Minh Hiên khê kinh ngạc, đáp.

Mộ Yến Thần gật đầu nói, “Nói ấy người đó biết, thức thời thì dừng đi theo nữa.”

Dứt câu liền tắt điện thoại di động trong tròng mắt lạnh lùng của anh lộ ra một tia sát khí hung ác tuyệt đối, ngón tay thon dài nắm chặt tay lái, tăng tốc độ xe đến mức cao nhất . . .

Rất nhanh khoảng cách giữa hai chiếc xe càng lúc càng gần hơn.

Dần dần Nhan Mục Nhiễm không biết mình đã chạy xe đến nơi nào, hết đường cao tốc thì đến một vùng hoang vắng, hơi giống vùng ngoại ô nhưng so với ngoại ô thì người ở thưa thớt hơn, xe phía sau theo sát xe của cô nhưng không vượt qua, hết kiên nhẫn, cô muốn quẹo qua lối rẽ khác để né tránh nhưng vẫn bị theo sát, trong kính xe phản chiếu lại, cô hoàn toàn thấy rõ ràng người đàn ông đang ngồi bên trong, con mắt sắc bén của anh ta lạnh lùng như băng, cánh tay tao nhã đặt trên tay lái đột nhiên đánh tay lái một vòng!

259. Chương 260: Nhận Xác Cô Ta Giùm. 2

“A a a a. . . ” tiếng va chạm chói tai ở sườn xe truyền ra, Nhan Mục Nhiễm sợ tới mức hét lên một tiếng nằm trên tay lái, mặc dù nắm thật chặt tay lái khống chế phương hướng, sườn xe vẫn lọt xuống rãnh sâu ở bên đường, cô chợt giảm tốc độ muốn thoát khỏi xe của anh đang sát bên, chiếc xe màu đen kia đột nhiên vượt qua cô chạy tới phía trước.

Nhan Mục Nhiễm cắn chặt răng khống chế chiếc xe, nhưng vẫn có một bánh xe trước lọt xuống phía dưới sườn dốc.

Phía trước, chiếc xe màu đen thanh lịch lướt qua rồi nhanh chóng đảo một đường vòng cung quay lại “Két. . . ” một tiếng dừng lại! Mộ Yến Thần ngược mắt lạnh lùng nhìn lướt qua vị trí của cô ta, vừa đúng vị trí anh nghĩ, tiếp theo đạp mạnh chân ga tăng tốc đến mức tối đa, trong đôi mắt vô cùng hoảng sợ của Nhan Mục Nhiễm, hai chiếc xe nhanh như tên bắn đã va vào nhau . . .

“Ầm!” Sau tiếng nổ kinh hoàng chiếc xe bị đụng kia lao nhanh xuống dọc theo sườn dốc, ầm ầm lăn lông lốc vài vòng rồi mới dừng lại trên mặt đất! !

Cùng với tiếng nổ kia, một tiếng nổ lớn cũng vang trong lòng anh, theo đó sát khí cũng nổ vang tản mát hết vào trong bóng đêm.

Thật là sảng khoái.

Cửa xe mở ra, Mộ Yến Thần một thân cao ngất, lạnh lùng đi ra.

Xe của anh chỉ bị tổn hại chút ít, trên tay cũng dính một vết máu khi từ trong bệnh viện đi ra ngoài.

Con mắt lạnh lùng quét về phía dưới.

Chiếc xe kia ầm ầm lăn xuống dốc cửa xe đang mở ra một cách khó khăn, mơ hồ có thể thấy được bàn tay mở cửa máu tuôn đầm dề, không ngừng run rẩy, chặt vật mới mở được cánh cửa mượn ý thức sau cùng Nhan Mục Nhiễm bò ra được nửa người, tiếp theo chính là một tiếng khóc rống chói tai mà cổ kèm chế từ trong cổ họng phát ra, chân của cô không biết bị cái gì đè lên hình như bị gãy, đau đến sắp bất tỉnh!

Mộ Yến Thần chậm rãi đi xuống, một đôi giày da sạch sẽ xuất hiện trong tầm mắt cô.

“ Yến Thần. ” Trong giây phút này, Nhan Mục Nhiễm giống như nhìn thấy địa ngục.

“Yến Thần là anh. ” Trên đầu cô cũng đầy máu tươi, đau nhức cuộn lấy toàn thân, không để ý đến máu tươi sênh sịch đã che phủ một nửa mặt của cô, “Anh đừng có giết em. Em van cầu anh đừng giết em! ! Chân của em bị đè lại, chắc bị gãy. Anh cứu cứu em. Cứu em với! !”

Có vùng vẫy giãy chết dùng hết sức nắm lấy ống quần của anh.

Đôi môi mỏng lạnh lùng của Mộ Yến Thần nhếch lên, toàn thân lạnh lùng cao ngất, thông thả dịch tới một bước, một cái tay khác của cô bị giày da của anh dẫm xuống mặt đất, đau nhức ập tới từ khớp xương vỡ vụn, Nhan Mục Nhiễm gào thét chói tai!

Anh ngồi xổm xuống.

Đưa tay chế trụ thật chặt cổ của cô, anh hỏi chậm rãi: “Chắc bị gãy?”

“” Nhan Mục Nhiễm đã nói không ra lời.

“Vậy cô có biết người bị cô đụng vào hiện tại như thế nào hay không. Hả?” Trong tròng mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần vẩn lên một tia sát khí màu đỏ, tăng thêm sức lực bóp nghẹt hơi thở trong cổ họng cô, khàn giọng hỏi.

“ Không phải em. Không phải em muốn đụng anh ta. Em thật sự không cố ý! Em cũng không có đụng vào Mộ Lan Khê! ” Nhan Mục Nhiễm lớn tiếng giải thích, nước mắt hòa với máu chảy đầy trên mặt, cô cảm thấy nếu không giải thích rõ hôm nay mình thật sẽ chết ở chỗ này!

Một nụ cười lạnh lùng càn rỡ thoáng hiện, từ từ nở ra dưới màn đêm dần xuống.

“Cô không có đụng vào em ấy. Nếu như người cô đụng vào chính là em ấy, vậy cô cảm thấy, bây giờ cô còn giữ được cái mạng sao?” Mộ Yến Thần từng chữ rõ ràng nói xong, bàn tay bất chợt dùng sức siết mạnh hơn! !

“Kéo kẹt” âm thanh trong đêm tối vang lên, một tay của Nhan Mục Nhiễm chơi vơi trên không, cảm nhận được cảm giác hít thở không thông ập tới, cô liều chết dùng một cái tay còn tay còn lại đẩy cái tay đang bóp cần cổ như muốn chấm dứt hơi thở của cô ra, nhưng cho dù có liều chết cũng đẩy không ra! !

“Nhan Mục Nhiễm, cô thật cảm thấy tôi hiền lành đến mức tay không dính máu, không dám để xảy ra án mạng sao?”

Anh cười lạnh, sức lực trên tay không hề giảm bớt.

Oán hận dồn từ đó đến giờ phút này đã đến cực hạn, anh cứ như vậy trơ mắt nhìn sắc mặt cô ta đỏ lên rồi dần chuyển sang tím bầm, hơi thở mong manh trong cổ họng bị bóp nghẹt từng chút một, cảm giác đến gần thần chết khiến cho hít thở không thông từ từ bao phủ lấy cô

Một vật cứng màu đen rớt bên cạnh, khi tiếng chuông vang lên, mới biết đó là điện thoại di động.

Cho đến khi Nhan Mục Nhiễm không còn hơi sức giãy giụa, trong nháy mắt mặt mũi vằn vệt tổn đến mức tận cùng, khi đó Mộ Yến Thần mới hơi buông lỏng một chút sức lực, ánh mắt sắc bén lạnh lùng, thả tay ra đứng dậy, đi tới cầm điện thoại di động kia lên.

Sắc trời tối đen, trên màn hình ba chữ “Mạc Như Khanh” lóe lên, cũng biểu thị sự thật bà ta đang vô cùng lo lắng.

Môi mỏng mấp máy, ngón tay anh nhấn phím call, giọng nói bên trong liền vang lên . . . “Cô đang ở đâu?” Trong giọng nói lạnh lẽo lộ ra trách cứ, “Tôi gọi điện thoại cho cô sao cô không nhận? Tôi mới vừa thấy Yến Thần vượt qua, rốt cuộc cô đã chạy thoát chưa?”

“Mục Nhiễm?”

Phía xa cách khoảng một mét, Nhan Mục Nhiễm chậm chạp hít thở, tưởng đâu mình đã phải đi gặp thần chết, nước mắt to bằng hạt đậu từ trong đáy mắt trào ra, cô dốc sức bịt miệng ho khan kịch liệt, âm thanh tiếng khóc rống mang theo nỗi sợ hãi kịch liệt truyền tới . . .

Đầu kia điện thoại từ một chỗ khác, cả người Mạc Như Khanh run lên, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

“Cô ta đang ở vùng ngoại thành bên này . . . không bằng chạy qua đây, hốt xác giùm cô ta, có được không?” Mộ Yến Thần áp môi mỏng vào ống nghe lạnh lẽo, nhỏ giọng mà thân mật kêu một tiếng, “Mẹ.”

260. Chương 261: Thuận Đường Đi Kiểm Tra.

Đầu dây bên kia, bàn tay Mạc Như Khanh chợt run lên một cái!

Trong bệnh viện lớn như thế, mà mùi nước sát trùng vẫn gay gắt xộc vào mũi, phút giây này bất chợt bà cảm thấy cái điện thoại đang cầm nóng muốn phồng tay, hận giờ phút này không thể ném nó đi! Xóa bỏ tất cả! !

Có chết bà cũng không nghĩ tới cuộc điện thoại này lại do Yến Thần bắt máy, điều này cũng có nghĩa là những gì bà mới vừa nói Yến Thần đều nghe được tất cả, tất nhiên cũng biết tai nạn xe cộ kia có liên quan tới bà, cho dù bà không ra tay thì tội lỗi này có nhảy vào trong Hoàng hà cũng rửa không sạch ! !

Trên hành lang hỗn loạn bác sĩ bận rộn tới lui, trong đầu Mạc Như Khanh toàn lời nói của anh, lặp lại vang vọng!

Đột nhiên bà nắm chặt điện thoại di động, sau khi định thần lại, trên mặt hơi có vẻ tái nhợt, đôi mắt đẹp không có tiêu cự ngược lên nhìn bốn phía, sau một hồi lâu mới phản ứng kịp, run giọng nói: “Mau.”

“Phía ngoài vùng ngoại thành bên kia đã xảy ra chuyện. Các người nhanh phái xe cứu thương đi đến đó, chậm một chút thì có chuyện chết người! Các người nhanh lên một chút! !” Trên hành lang Mạc Như Khanh rưng rưng quát to lên.

Bác sĩ ở phòng trực bên cạnh bị kinh động, sau một cú điện thoại xác nhận tính nghiêm trọng của chuyện này lập tức dẫn theo mấy y tá, mọi người vội vã chạy ra ngoài.

Người bên cạnh vội vàng chạy đi, chỉ còn một mình Mạc Như Khanh ở lại tại chỗ, bàn tay run rẩy cố khẹp lại cổ áo dệt kim mỏng manh trên người, cảm thấy hơi lạnh xông vào tận xương tủy, khi nghe Mộ Yến Thần nhẹ giọng gọi một tiếng “Mẹ” kia, khiến cho bà cảm thấy run sợ tận tim gan, bà chán nản vịn lưng ghế dài ngồi xuống, tim như bị xoắn lại rồi ! !

.

Một bóng dáng lạnh lùng cao ngất, chậm rãi đi trở lại.

“Đừng giết em.” Cổ sức che cổ hít thở kịch liệt, vết máu trên mặt Nhan Mục Nhiễm hòa lẫn với nước mắt, cô thật sự sợ sự tàn nhẫn đến tột cùng của anh, giọng nói của cô khàn khàn, “Em cầu xin anh đừng giết em. Em sai lầm rồi, thật sự biết lỗi rồi, anh đừng giết em! !”

Cô cố sức lùi về phía sau, dùng ánh mắt sợ hãi đến tột cùng nhìn người đàn ông trước mắt cầu khẩn, lần hít thở không thông mới vừa rồi hoàn toàn hù chết cô, ở nơi hoang vu như thế này nếu không cầu xin, nếu không quỳ xuống cúi đầu, cô thật sự sẽ chết ở chỗ này! !

Đôi mắt của Mộ Yến Thần lạnh lẽo nhìn lướt qua người phụ nữ dưới chân, vung tay lên vứt điện thoại di động qua một bên, trong đầu anh thoáng qua một bóng dáng, ánh mắt trở nên mềm mại một chút, biết rằng bây giờ người phụ nữ này không nên cứ như vậy chết thảm ở đây, có một số chuyện anh không thể để cho tay của mình dính máu. Đánh cứ thế bỏ qua, mà cô ta cũng không thể nào tiếp cận được nữa.

Ống quần bị cô níu kéo khó chịu, một nếp gấp bẩn thỉu hiện lên trên ống quần, Mộ Yến Thần tao nhã cúi người, trong ánh mắt sâu thẳm lộ ra một tia lạnh như băng, thật thấp giọng hỏi: “Bình thường cô cầm lái bằng tay nào? Hay là, dùng cả hai tay?”

Ánh mắt kinh hoàng của Nhan Mục Nhiễm bị vết máu che lấp.

Bàn tay đang níu lấy ống quần của anh chính là tay phải, phía trên xương cổ tay mảnh khảnh nổi lên mạch máu màu xanh, cô nhìn tay mình, vô cùng sợ hãi rút tay trở về! Cô muốn chạy trốn, nhưng thân xe nặng nề đè ép lên chân của cô, góc cạnh sắc nhọn đâm vào giữa xương đùi của cô, gân cũng bị cắt đứt, đau đến không muốn sống! !

Màn đêm buông xuống, ánh trăng từ chân trời như một lưỡi dao trong trẻo nhưng lạnh lùng từ từ dâng lên.

Mộ Yến Thần hờ hững dời đi tầm mắt, ánh lạnh chợt lóe, tùy tiện nắm cổ tay cô. Nếu cô ta không nói đó chính là cam chịu, không để cho cô ta đau đến sống không bằng chết lần này, vĩnh viễn cô ta cũng không biết, có một số việc có vài người, cô ta không nên đụng đến.

“A . . . ! ! ! ! !”

Vùng hoang vu ngoại thành, chợt truyền đến một tiếng kêu gào bi thống tê tâm liệt phế !

Máu *** nhỏ giọt.

Khi trở lại bệnh viện thì đêm đã khuya.

Vừa tới nơi, trên sàn phòng cấp cứu đều loang lổ vết máu, nhìn thấy mà ghê người, bác sĩ và cảnh sát xuất hiện đồng thời trong bệnh viện, hỗn loạn vô cùng, nhưng mà rõ ràng vụ án trước mắt quá mức khó giải quyết, cảnh sát cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Mộ Yến Thần lạnh lùng nhìn thoáng qua, hờ hững xoay người.

Trở về thay bộ đồ khác không mất bao nhiêu thời gian, anh không muốn trên người mang theo mùi máu tanh nồng đến bệnh viện thăm cô, hành lang phòng giải phẫu ở lầu bảy yên tĩnh mà nghiêm túc, trong lúc anh thông qua một số người ở thành phố A, cũng kịp thời báo cho Tổng Mẫn Tuệ, nghe người phụ nữ nhỏ bé ở độ tuổi năm mươi, nữ cường nhân tức giận đến mất hết tất cả ưu nhã và phong độ âm ỉ mắng anh, trong lòng anh giật giật, khiêm tốn mà lễ phép nói xin lỗi, sau đó bố trí cho William vẫn còn ở thành phố A lập tức đến đón bà tới nơi này.

Tình trạng của Kiều Khải Dương bây giờ chưa biết ra sao, anh không có quyền đối gạt không báo cho ba mẹ anh ta biết, nếu không ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, hoàn toàn không cách nào giao phó.

Đèn phía trên cánh cửa phòng giải phẫu vẫn luôn sáng, không ai biết bên trong như thế nào.

Mộ Yến Thần liếc mắt nhìn, nghiêng người đi về phía phòng chờ, trong phòng Mộ Minh Thăng vẫn còn ở đó trông chừng, ánh mắt nửa là lo lắng nửa là từ ái dừng ở bóng dáng nằm trên giường bệnh.

Con mắt sắc lạnh lùng như băng của anh chợt dịu lại, lúc này mới đi vào.

Mộ Minh Thăng ngẩn ra, phản ứng lại: “Yến Thần con đã trở lại.”

Người trên giường bệnh nằm nghiêng ngủ an tĩnh, chỉ là lông mày vẫn khẽ nhíu lại, mi tâm không hề duỗi ra.

“Em ấy ngủ bao lâu rồi?” Mộ Yến Thần đi tới, hai cánh tay chống ở hai bên cô, tay nhẹ nhẹ vuốt tóc cô ra sau tai, thấp giọng hỏi.

“Ngủ cũng được khoảng một tiếng rồi. Bên trong phòng giải phẫu vẫn chưa xong?” Chân mày Mộ Minh Thăng nhíu chặt lại.

“Ừ.”

Người trên giường bệnh bỗng cử động, mồ hôi lạnh khê rịn ra, Hai hàng lông mày anh tuấn của Mộ Yến Thần nhíu lại, lòng tràn đầy thương yêu, giọng nói trong miệng chợt trở nên lạnh lạnh hờ hững: “Ba không đi xem mẹ một chút sao?”

Mộ Minh Thăng nheo mắt: “Cái gì? Mẹ con cũng chạy tới đây?”

“Ở dưới sảnh lầu một phòng cấp cứu.” Anh nói địa điểm.

Mộ Minh Thăng gật đầu, hai mắt đã có vẻ vẫn đục hơi kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào động tác của anh, cảm thấy có chỗ nào không đúng nhưng lại không biết nói thế nào.

Không lên đây, trong lòng ông cảm thấy kỳ lạ, Mạc Như Khanh tới bệnh viện nhưng không lên trên này lại ở dưới sảnh phòng cấp cứu, thăm nghĩ như vậy, bước chân đã bước ra khỏi phòng chờ, sau lưng chú Phúc cũng đuổi theo ngay sau đó.

261. Chương 262: Thuận Đường Đi Kiểm Tra. 2

Trong phòng chờ yên tĩnh trở lại.

Mộ Yến Thần lẳng lặng đưa mắt nhìn người nằm trên giường mấy giây, cúi người nhắm mắt, một nụ hôn đơn giản rõ ràng lại thâm sâu rơi vào mi tâm của cô.

Trong giấc ngủ nặng nề, ấm áp mà quen thuộc chợt ủa tới.

Lan Khê giật giật, không biết tại sao đột nhiên sinh ra một cổ khát vọng, lông mi khẽ rung hai cái mở mắt ra, đập vào mắt là người cô muốn thấy nhất, gương mặt tuấn dật vô cùng của anh sao chợt gần đến thế.

Cô vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ.

“Anh đã trở lại?” Cô kinh ngạc, giọng nói khàn khàn.

Mộ Yến Thần nghiêng mặt sang bên hôn một cái vào lòng bàn tay của cô, đưa cánh tay dài ra ôm cô lên, giường trong bệnh viện không mềm mại lắm tất nhiên không thoải mái như ngực của anh, Lan Khê hầu như không do dự nhẹ nhàng tựa vào, vùi đầu vào trong cổ anh, cánh tay mảnh khảnh trắng trẻo vô cùng thân mật vươn ra xoa nhẹ trên cổ áo trắng tinh của anh.

Thật ấm.

“Anh ấy phẫu thuật vẫn chưa xong? Không có ai ra nói cho chúng ta biết kết quả ra sao?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Môi Mộ Yến Thần dán vào trán cô: “Tạm thời còn chưa có. Nhưng không có ai ra ngoài thông báo bệnh tình nguy kịch như thế nào, đó là chuyện tốt.”

Chuyện tốt.

Lan Khê nở nụ cười bất đắc dĩ, trong lúm đồng tiền nho nhỏ tràn đầy đau khổ, tiếp đến mi tâm liền nhú lên, cô càng thêm co lại ở trong lòng của anh, cánh tay vòng qua quần lên cổ của anh.

“Nếu như anh ấy thật sự xảy ra chuyện gì, ngộ nhỡ bị tàn phế, bị thương nặng, không cách nào chữa khỏi thì chúng ta tính sao đây?”

“Em tính như thế nào?”

“Em không biết.” Cô nức nở nghẹn ngào, hơi thở của cô phun nhẹ vào cổ anh.

Mộ Yến Thần vuốt vuốt tóc của cô, ôm chặt eo cô, môi mỏng phủ bên tai cô giọng nói chậm rãi: “Người kia phải chịu trách nhiệm đối với hành vi của mình, để xem thương thế anh ta như thế nào, nếu như cô ta* không chịu trách nhiệm mới đến phiên em quan tâm.”

*Chỗ này mình nói rõ thêm một chút: Trong tiếng Trung khi nói về người thứ ba thì dùng anh ấy, cô ấy... Từ anh ấy, cô ấy về chữ viết thì có phân biệt khác nhau, nhưng khi nói chuyện nghe giống nhau đều dùng từ “tha”, ở đây Mộ Yến Thần biết là do Nhan Mục Nhiễm gây ra tai nạn nên mình edit thành cô ấy, còn Mộ Lan Khê nghe Yến Thần nói nhưng không biết do Nhan Mục Nhiễm làm nên cô ấy nói là người kia.

“Có thể bắt được người gây tai nạn sao?” Lan Khê xúc động, tâm tình có một chút kích động, “Em thấy rất rõ người kia bỏ chạy, hơn nữa đây không phải là ngoài ý muốn, là đối phương rõ ràng thấy có người nhưng vẫn cố tình đụng vào! Nếu như anh ấy bị thương nghiêm trọng thì sao đây? Chúng ta làm sao bồi thường cho anh ấy? ?”

Đó là mạng người, không phải cái khác.

Đôi mắt sắc lạnh lùng của Mộ Yến Thần nhìn cô chăm chú, giọng nói trầm thấp lộ ra một cỗ lực lượng lạnh lẽo không thể kháng cự: “Nếu anh ta muốn núi vàng, núi bạc anh cũng có thể cố tìm đưa đến cho anh ta, hoặc là bồi thường cái khác cũng có thể, chỉ cần anh ta cảm thấy đủ, chỉ cần bồi thường được. Nhưng nếu là. . . Em thì không được.”

Lan Khê ngẩn ra, ánh mắt run rẩy.

Mộ Yến Thần cúi đầu cắn một chút lên cánh môi cô: “Em là của anh, ai muốn cũng không được.”

Trên môi đau nhói, hơi thở nam tính duy nhất thuộc về anh khi gần khi lại cách xa, ngược mắt nhìn ánh mắt của anh lảng động như ngôi sao sáng chói, con người đang phát sáng rạng rỡ, trong lòng Lan Khê chợt động, nhẹ nhàng bám vào vai anh, đáy mắt hàm chứa một tia ấm áp, cô hôn trả lại.

Trong mắt Mộ Yến Thần thay đổi.

Một tia dục vọng đỏ thắm lưu chuyển, bàn tay to của anh đỡ sau đầu cô, nhẹ nhàng trần trọc qua một góc độ cạy mở rằng cô ra, nụ hôn đi vào chiếm lấy toàn bộ hương thơm bên trong.

Hơi thở hòa vào nhau, lửa nóng như muốn đốt cháy cả thân thể.

Đột nhiên Lan Khê cau mày, tựa như nghĩ tới điều gì khe khẽ đẩy anh, thật vất vả mới tách ra được, cô thở dốc nói: “Ba đâu?”

Cô chợt nhớ tới mới vừa nãy Mộ Minh Thăng cũng ở trong phòng chờ.

Mộ Yến Thần dừng một chút, con mắt sắc hờ hững, “Ở dưới lầu.”

Thấy vẻ mặt khẩn trương của cô dần dần buông lỏng, Mộ Yến Thần kéo eo của cô lại để cho cô tựa vào thoải mái hơn, nói thật nhỏ: “Nếu như đã tới bệnh viện thì sẵn tiện kiểm tra sức khỏe luôn, khoa phụ khoa ở lầu ba. Chờ bên này có kết quả giải phẫu, nếu như không có chuyện gì anh đưa em đi kiểm tra.”

Phụ khoa? ?

Lan Khê kinh ngạc, “Tại sao em phải đi kiểm tra phụ khoa?”

Ánh mắt của Mộ Yến Thần thâm trầm, ngón tay dài nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thân mật đặt vào trên mặt anh: “Có phải em cảm thấy rất mệt mỏi, cả người như không còn hơi sức không?”

Lan Khê giật mình, gật đầu một cái. Từ mới vừa xảy ra chuyện đến bây giờ, thân thể cùng đại não không hiểu sao lại nặng trĩu, thậm chí nếu gặp phải những chuyện không quá mức khẩn trương cũng không thể tỉnh táo, cô đã quá mệt mỏi và lo lắng, huyết Thái Dương cũng giãn giật đau nhức.

Anh cúi đầu nhẹ nhàng ngậm môi của cô, nói thật nhỏ: “Vậy thì nghe lời anh đi.”

Đầu óc Lan Khê hỗn loạn, cảm thụ hơi thở mạnh mẽ bá đạo của anh, giờ khắc này anh chính là ông trời, cô cũng muốn nuông chiều bản thân quá mệt mỏi lại buồn ngủ, cứ như vậy vùi sâu hơn vào trong vòng tay anh.

Mà về phần lầu dưới âm ỉ thành cái dạng gì, giờ phút này Mộ Yến Thần cũng lười muốn biết.

Cho đến khi tiếng bước chân của chú Phúc vang lên bên ngoài thì con mắt lạnh như băng của Mộ Yến Thần mới đề phòng, giật giật khuỷu tay nhưng không buông ra.

Lan Khê lại chợt trở nên khẩn trương, muốn đẩy anh ra nhưng không đẩy được, không thể làm gì khác hơn là xấu hổ quay mặt đi.

“Tội nghiệp. Thật là tội nghiệp.” Quấn gia A Phúc nói thì thầm, mày cau chặt lại, đi vào tìm mắt kính lão của Mộ Minh Thăng để quên ở trong này.

“Chú Phúc,” Lan Khê kêu một tiếng, mặt đỏ lên kéo bàn tay đang quấn quanh bên eo mình ra, trong ánh mắt mang theo cầu xin, trấn an, nắm chặt bàn tay của anh, “Chú nói cái gì rất đáng thương?”

A Phúc nhìn thấy mắt kính để trên bệ cửa sổ, cầm lấy trước rồi mới nói: “Tôi nói tiểu thư nhà họ Nhan kia! Tôi theo lão gia đi xuống nhìn xem, ai nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy? Lúc xế chiều Cục trưởng Nhan mới vừa bị điều đi thẩm tra về chuyện ngộ độc thức ăn trong trường học, buổi tối con gái của ông ta lại xảy ra chuyện, vừa rồi Nhan phu nhân chạy đến bệnh viện xem, vừa nhìn thấy đã bất tỉnh! !”

Sắc mặt Lan Khê cũng thay đổi, nhưng vẫn không hiểu: “Con gái bà ấy? Xảy ra chuyện gì?”

A Phúc giữa chừng chạm phải ánh mắt hờ hững mà lạnh lùng nghiêm nghị của Mộ Yến Thần, đột nhiên cảm thấy khó có thể mở miệng.

Cau mày, ông nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, hay là trước tiên cô xử lý tốt chuyện ở đây đi, chuyện bên này cũng không nhẹ hơn so với bên kia, khi tôi tới đây thấy phòng giải phẫu bên kia có động tĩnh rồi. . . .”

Có động tĩnh rồi hả ?

Tim Lan Khê run lên, sắc mặt tái nhợt muốn đi xuống giường.

Mộ Yến Thần vỗ vỗ vai của cô, gương mặt tuấn tú trầm tĩnh như nước.

Bác sĩ tháo khẩu trang đi vào phòng chờ, trên trán lấm tấm một tầng mồ hôi lạnh, vẻ mặt nghiêm trang nhìn mọi người: “Trong các người ai là thân nhân? Khi này ký tên đồng ý giải phẫu là ai?”

Đôi mắt sắc bén của Mộ yến thần lạnh lùng, bóng dáng mạnh mẽ rần rở thẳng lên: “Là tôi.”

262. Chương 263: Anh Bị Thương, Cô Đau Lòng

Anh đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận một kết quả xấu nhất, dù sao mức độ tình trạng thương tích của tai nạn xe cộ là vô cùng nghiêm trọng, không ai có thể lường trước được.

Trên trán bác sĩ đầy mồ hôi giống như vừa mới đánh giặc xong. Đầu lông mày cau chặt, kiên trì đến vài giây mới giãn ra, như cảm nhận được sự may mắn đã sống sót sau tai nạn, trong giọng nói của bác sĩ mang theo sự chiến thắng: “Chúc mừng! Ca giải phẫu vừa rồi coi như đã thành công, có thể làm đến mức này quả là không dễ, duy nhất chỉ có một vấn đề, đó là khả năng của bàn tay trái bệnh nhân, thời điểm ngã xuống đất, gân cốt nơi đó bị một vật bằng kim loại sắc bén cắt một chút, miệng vết thương đã được khâu lại nhưng vẫn không thể tránh khỏi bị tổn thương, tôi cần phải nói ọi người biết, về sau bàn tay này có thể gặp phải một vấn đề.”

Một câu ngắn gọn trong lời nói may mắn kia cũng đủ gây chấn động, khi nghe đến một câu cuối cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê trắng bệch, cánh tay đang chống đỡ thân thể chợt yếu đi một chút, nước mắt ở trong hốc mắt bắt đầu dâng lên: ” ... Vấn đề gì vậy?”

“Đó là phải xem sự khôi phục của bàn tay ấy tới mức nào, tôi phỏng chừng về sau những hoạt động đơn giản trong cuộc sống hằng ngày thì không thành vấn đề, cái chính là không thể cầm nắm được những vật nặng, không thể quá sức, cũng ước đoán tuyệt đối không thể cầm quá sức.”

Kết quả này nói may mắn cũng thật là may mắn, nhưng nếu như nói không nghiêm trọng, die»n d an l«e qu»y d«on làm sao có thể một chút không nghiêm trọng cũng không có?

“Người hiện đang ở đâu?” Mộ Yến Thần kịp thời phá tan bầu không khí bi thương bất đắc dĩ này.

“Ở phòng chăm sóc đặc biệt cách vách, có y tá trông coi, hiện tại mọi người muốn nhìn sao?”

“Không thể được à?”

“Cũng không phải là không thể được, mọi người cần nhẹ nhàng một chút, đừng làm ồn ã là được.”

Bác sĩ nói xong đeo khẩu trang lên rồi hướng ra bên ngoài phòng, bước đi.

Cả căn phòng yên tĩnh.

“Này...” A Phúc chau mày lại, nhìn hai người, vội vàng mở miệng nói muốn làm giảm bớt bầu không khí: diễn-đàn-lê-quý-đôn “Này, kết quả như vậy coi như là tốt rồi, tiểu thư à, cô xem có vụ tai nạn xe cộ nào mà có thể không đau, không bị tổn thương đâu? Cũng là chỉ bị thương vào đầu, ít nhất không phải là bị thương ở chân, sẽ không thể đi lại được...”

Mộ Yến Thần nhíu mày.

Anh đi qua nhẹ nhàng chống hai tay sang hai bên ở trên giường bệnh nhân, trầm giọng nói: “Không phải là ông phải về để lấy mấy thứ gì đó hay sao? Ông đi trước đi, nơi này đã có tôi trông coi.”

Lời này là anh nói cho a Phúc nghe.

Tất nhiên là A Phúc hiểu ý, ánh mắt nhìn nhìn Lan Khê mang theo một chút thông cảm, thở dài đi ra ngoài.

Thời gian Tống Mẫn Tuệ đến được nơi này chắc chắn phải mất nửa ngày, nhanh nhất cũng phải sau nửa đêm mới tới.

Với tình hình này hẳn không thể để cho Tống Mẫn Tuệ đến gặp Lan Khê trước được, nói cách khác cô không thể ở lại phòng bệnh này lâu hơn nữa.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Mộ Yến Thần cúi đầu, hơi thở ấm áp phun lên trán cô, “Không phải đã nói là không có chuyện gì quá lớn xảy ra ngoài ý muốn, chỉ là một ít vết thương nhỏ đó sao?”

Rốt cục Lan Khê ngước mắt lên nhìn.

Trong mắt cô loang loáng ánh sáng vỡ vụn, cô buồn bã cười khổ nói: “Nhưng cũng vẫn là bị thương, không phải sao?”

Ở trong phòng bệnh, nhìn thấy Kiều Khải Dương vẫn còn đang bị hôn mê chưa tỉnh, Lan Khê trông coi ở bên giường, từ lúc tỉnh đến lúc khóc, đến khi ngủ thiếp đi đã một giờ, thân thể gầy yếu nhẹ nhàng gục ở bên giường.

Cặp mắt sắc dần lạnh đi, Mộ Yến Thần mở cửa phòng đi vào, ôm cô vào trong ngực sau đó bế cô ra khỏi phòng bệnh.

Cô ngủ không sâu, chỉ vừa động một chút đã tỉnh lại rồi.

Bất đắc dĩ, Mộ Yến Thần mở hai cúc áo ở cổ đang bị kéo căng khiến anh nghẹt thở, ôm lấy cô cùng nhau ngã lưng nằm xuống trên giường bệnh ở phòng nghỉ. Lan Khê kinh ngạc, chỉ cảm thấy sự ấm áp từ bốn phương tám hướng ập đến, chân tay liền quẩn lấy anh.

Cô vươn tay, ngón tay mảnh khảnh đầy kích động vẽ vòng tròn lên trước ngực anh.

Mộ Yến Thần kê lên trên đầu cô nhịp thở bình tĩnh, đưa tay ra, quấn chặt lấy năm ngón tay không thành thật của cô.

“Sau này ngón tay của anh ta đều không thể cử động được, làm sao bây giờ?” Cô hỏi.

“Không phải là không thể cử động, chỉ là không thể dùng quá sức.”

“Như thế thì cũng có rất nhiều việc không thể làm được.” Trong lòng cô thoáng chua chát một hồi. Cuộc đời như vậy thật có chút đáng thương.

Mộ Yến Thần trợn mắt, đôi mắt thâm sâu mang theo chút thần nhiên cúi xuống nhìn cô: “Hay là mang tay của anh đến đổi?”

Trong lòng Lan Khê chợt căng thẳng!

Cô hoảng sợ ngước mắt lên nhìn, năm ngón tay mảnh khảnh quấn chặt lấy anh, tựa như muốn mang anh khảm vào trong thân thể của mình. Câu nói vừa rồi của anh giống như một con dao nhọn đâm vào trái tim, cô chợt nhận ra rất rõ, Kiều Khải Dương bị thương, cô chỉ có sự áy náy sâu sắc, nhưng nếu như quả thật người trong lòng cô bị thương, thì lúc này sẽ không phải là sự áy náy, mà chính là sự đau đớn.

Cơ thể anh bị thương tổn, cả người cô sẽ vô cùng đau đớn.

Mộ Yến Thần biết đã làm cô sợ, ánh mắt trở nên mềm dịu lại, anh hôn cô để an ủi: “Đừng sợ, anh đang nói đùa đấy.”

“Vừa mới rồi anh đi đâu đấy, anh đã làm gì vậy ?” Cô chợt nhớ anh vừa đi ra ngoài một chuyến.

“Đi điều tra chuyện chiếc xe gây chuyện.”

Lan Khê cả kinh: “Bây giờ đã điều tra được rồi sao? Là ai vậy?”

Mộ Yến Thần ôm chặt lấy cô: “Đã điều tra được rồi. Chẳng qua chuyện này, không cần đến chúng ta phải ra tay.”

Lan Khê nghe mà không hiểu ra sao.

263. Chương 264: Anh Bị Thương, Cô Đau Lòng 2

Đêm khuya lạnh lẽo, ngực của anh vẫn nóng bỏng, trong mệnh môn cô càng dựa sát vào anh gần hơn. Ở trong bệnh viện xa lạ, lần đầu tiên cô cảm thấy mình có thể an tâm như thế. Bàn tay nhỏ bé của cô quần lên chiếc eo tinh trắng, luồn vào bên trong tây trang của anh để sưởi ấm, cặp mắt trong veo ngược lên nhìn anh giống như một cô vợ nhỏ khát vọng được yêu, cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy giữa hai người không phải là mối quan hệ anh em vô cùng thân thiết đến cực điểm, mà là người yêu giúp nhau trong lúc hoạn nạn.

Mộ Yến Thần cúi đầu, hơi thở cùng với môi đỏ mọng của cô quần quít với nhau cùng một chỗ.

Sáng sớm hôm sau, Tống Mẫn Tuệ quả nhiên tới đúng hạn.

Trong dĩ vãng, Tống Mẫn Tuệ là một nữ chủ tịch Hội đồng quản trị nổi tiếng quyết đoán trong việc chèo chống, điều khiển toàn bộ hoạt động của công ty, nhưng giờ phút này vẻ mặt cũng đầy hoảng loạn và lo lắng. Suốt trên đường bà đi đều nhận được thông báo của Mộ Yến Thần, nói rõ cho bà tường tận toàn bộ tình hình, không một chút giấu diếm.

Nhưng là một người mẹ, khi nghe thấy loại chuyện này, bảo không nóng ruột, nói thì dễ đấy, nhưng làm thì mới thực là khó!

Phòng bệnh cách vách truyền đến tiếng động. Người đầu tiên bình tĩnh chính là Lan Khê, cô định đứng lên, đầu óc lại thấy choáng váng một trận. Cô đứng dậy quá nhanh, trong bụng lại hoàn toàn không có cái gì, mi tâm đột nhiên chau lại, cô bụm miệng! !

Không hiểu sao, lúc này cảm giác buồn nôn từ trong cái bụng trống rỗng bỗng ập tới, đồng thời sự mệt mỏi uể oải đến cực điểm lan truyền khắp toàn thân.

Hàng lông mày của Mộ Yến Thần nhíu lại, anh ôm chặt lấy cô.

Vỗ vỗ vào lưng cô, anh đi ra ngoài, vừa khéo nghe được tiếng của Tống Mẫn Tuệ gọi to ở trong phòng bệnh “Bác sĩ!”, bác sĩ trực ban và y tá đều lao ra, cho rằng đã xảy ra tình hình gì đó ngoài ý muốn.

“Mộ Yến Thần...” Nhìn thấy người đàn ông này, cặp mắt của Tống Mẫn Tuệ lóe ra một tia sáng sắc bén, đẩy bác sĩ ra, đi đến trước mặt anh: “Cậu hãy giải thích cho tôi một chút, ở đây đã có chuyện gì xảy ra? Lúc Khải Dương đi, nó còn khỏe mạnh như thế, tại sao lại có thể xảy ra loại chuyện thế này! ! Mộ Lan Khê đâu? Cậu hãy bảo cô ấy ra đây, tôi có chuyện muốn hỏi cô ấy, Khải Dương nhất định theo cô ta tới chỗ này nên mới gặp chuyện không may! !”

Ánh mắt của Mộ Yến Thần trầm xuống, cúi đầu nói: “Bà có chuyện gì, có thể nói với tôi.”

“Tôi nói với cậu thì có ích lợi gì? !”

Bên ngoài âm ỹ đến lợi hại, làm cho Lan Khê bị tỉnh giấc lần nữa, cô mở cửa đi ra ngoài.

Nhìn thấy Lan Khê xuất hiện, lửa nóng trong lòng của Tống Mẫn Tuệ bốc lên, bà ta xông lên định túm chặt lấy cô để hỏi chuyện.

Mộ Yến Thần lạnh lùng đứng che ở trước mặt cô “Tôi nói lại lần nữa, có chuyện gì, bà cứ nói với tôi.”

“Nói với cậu sao? Cậu có quan hệ gì với cô ta? Chẳng qua cũng chỉ là anh em mà thôi, cậu có biết rằng khi còn ở công ty, quan hệ của cô ta với con tôi rất không tốt hay không, đã không thích nó thì dựa vào cái gì mà gây ra chuyện này! Khải Dương không có chuyện gì còn chấp nhận được, nếu đúng như tình hình mà cậu đã nói, vậy tay của con tôi ai sẽ bồi thường đây?! Các người nói xem, vô duyên vô cớ vì sao con tôi lại gặp phải loại chuyện này chứ?!”

“Tất nhiên tôi có thể hiểu được tâm tình của bà lúc này, xảy ra chuyện kia cũng không phải là mong muốn của cô ấy, cô ấy cũng vậy, không hề dễ chịu chút nào. Nhưng bà Tổng à, nếu như bà đặc biệt muốn vì con mình mà thảo luận một giải pháp (biện pháp giải quyết), cũng không phải không có ...” Ánh mắt của Mộ Yến Thần vẻ lạnh nhạt, chậm rãi nói.

Lúc này sự kiêu ngạo của Tống Mẫn Tuệ mới giảm đi một ít, trong đôi mắt đẹp kia, toàn bộ đều là sự đau đớn kịch liệt cùng nỗi khổ sở của một người mẹ: “Giải pháp thế nào?”

Mộ Yến Thần dừng một chút, “Người lái xe gây chuyện, hiện tại cũng đang ở bệnh viện này, do báo nguy kịp thời, cho nên lúc chạy trốn đều luôn ở trong tầm đuổi bắt, quá trình đuổi bắt rất kịch liệt người ấy đã bị thương cho nên phải nhập viện ... Hiện đang ở trong phòng cấp cứu nơi đại sảnh tầng một. Nếu bà muốn chứng thực lời nói, có thể đi cùng với tôi, cho đến bây giờ cảnh sát vẫn còn ở đó.”

Ánh mắt của Tống Mẫn Tuệ run rẩy kịch liệt.

Người gây ra tai nạn.

Người gây ra tai nạn đã bị bắt.

Trong lòng bà, lửa giận đối với Mộ Lan Khê đã vơi đi một nửa, nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh của cô ở cửa phòng bệnh, lại nhìn thấy Mộ Yến Thần lạnh lùng đứng chắn ở phía trước, bộ dáng cường thế không thể kháng cự nổi, tay nắm chặt lại.

“Người gây ra tai nạn, tôi nhất định sẽ tìm đến, nhưng cậu đừng tưởng rằng như vậy là tôi cũng sẽ cho rằng cô ta sẽ không phải chịu nửa điểm trách nhiệm nào, chính cô ta đã hại con tôi gặp phải chuyện không may, cô ta không thoát khỏi tội danh này đâu! !”

Trong ánh mắt sáng của Mộ Yến Thần lộ ra một chút đã hiểu rõ, anh tao nhã mà khiêm tốn, thần nhiên nói: “Tội danh của cô ấy chính là tội danh của tôi, đợi đến lúc xử lý xong xuôi trách nhiệm của bên gây chuyện, chúng ta cùng nhau tính toán khuyết điểm trong lúc đó, được chứ?”

Trong lòng Lan Khê thật đau xót, nhìn bóng lưng Mộ Yến Thần.

Cô đi tới nói khẽ: “Bác gái, thực xin lỗi... chuyện của Kiều Khải Dương cháu thật xin lỗi, nếu thật sự có khả năng đảo ngược lại được, cháu hi vọng người gặp chuyện không may sẽ là cháu, cháu biết anh ấy thật sự vô tội... Bác yên tâm, cháu sẽ chịu trách nhiệm đối với sự tổn thương của anh ấy.”

Có nói nữa cũng chỉ có thể nói đến mức này, Tống Mẫn Tuệ đành lạnh lùng lườm cô một cái, thu hồi lại ánh mắt phần nộ lẫn đau lòng, cùng với trợ lý đang ở bên mình sải bước đi xuống phía dưới.

Bị ánh mắt lạnh lùng của Tống Mẫn Tuệ lườm nguýt, lúc này trong lòng Lan Khê chợt thấy nhói một cái, đáy mắt dâng lên ẩm ướt, cô cụp hàng mi thật dài xuống...

Một bóng dáng cao ngất di chuyển đến, cô nhận thấy gáy mình bị giữ chặt, tiếp theo trong nháy mắt, cả người cô được vùi vào trong một cái ôm ấm áp mà vững chãi.

Di động trong túi áo tây trang của anh, lại rung lên.

Ánh mắt của Mộ Yến Thần vụt biến đổi, môi mỏng lạnh lùng mím chặt lại, ôm chặt lấy người ở trong lòng, một lần nữa anh ôm lấy cô đi trở về phòng bệnh, sắp xếp cho cô xong xuôi, sau đó anh mới lấy di động ra xem, trên màn hình không ngừng lóe ra ba chữ “Tô Nhiễm Tâm”, cũng vô tình, ánh sáng ấy thoáng đập vào ánh mắt của Lan Khê.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kinh ngạc một hồi, nhìn về phía Mộ Yến Thần không sao tin nổi.

264. Chương 265: Chu Kỳ Có Đúng Hay Không

Sao anh lại có thể có số điện thoại của dì nhỏ nhỉ?

Mộ Yến Thần nhìn dãy số đang không ngừng lấp lánh, trong ánh mắt kinh ngạc của Lan Khê, anh lạnh nhạt tiếp nhận: “A lô?”

“Tôi vừa mới đến nhà họ Mộ, nhưng trong nhà không có ai, tôi nghe người hầu nhà bên cạnh nói Lan Khê gặp tai nạn xe cộ đang ở bệnh viện, có thật vậy không?” Trống ngực của Tô Nhiễm thoáng dồn dập, cảm giác vô cùng lo lắng.

Mộ Yến Thần buông hàng lông mi rậm xuống, ánh mắt thâm thiết nhìn thoáng qua cô gái nhỏ đang bình an nằm yên lặng ở phía dưới, môi mỏng khẽ mở: “Bị tai nạn xe cộ nhưng thật sự may mắn, không có chuyện gì xảy ra với cô ấy, hiện tại bà muốn đến thăm sao?”

Tô Nhiễm Tâm ngẩn ra!

Nghe thấy anh nói như vậy, vốn dĩ bà nên cảm thấy may mắn, trái tim đang thấp thỏm chột chùng xuống, nhưng câu nói cuối cùng kia lại giống như khiêu khích, chẳng phải là anh luôn luôn không hề muốn cho bà tới gặp Lan Khê đó sao?

Khẽ hít một hơi, gương mặt Tô Nhiễm Tâm lạnh lại: “Cậu xác định muốn tôi đến đó bây giờ sao?”

“Tùy bà.” Anh nhàn nhạt đáp lại.

Lòng hiếu thắng của Tô Nhiễm Tâm lại bắt đầu bị kích động, bà nheo mắt lại, nói : “Được, vậy cậu hãy ở chỗ đó chờ tôi!”

... Bà đánh cược, muốn nhìn cái gọi là bộ dáng anh em đó*** đến cùng như thế nào, có bao nhiêu sâu sắc, có bao nhiêu sự quang minh chính đại, chẳng lẽ ngay cả khi bà xuất hiện ở trước mặt Lan Khê, vẫn chưa đủ để nhắc nhở cô thấy một chút mặc cảm tội lỗi để cô sớm tỉnh ngộ hay sao?!

Cúp di động, bà lạnh giọng nói với lái xe: “Thay đổi đường đi, bây giờ chúng ta đến bệnh viện.”

Nhà họ Nhan náo loạn.

Trong phòng bệnh tràn ngập mùi của máu tươi lẫn thuốc sát trùng, mẹ Nhan sau khi tỉnh lại, lại ngất đi một lần nữa... Khi tỉnh lại lần thứ hai, cả người vẫn còn đờ đẫn, run rẩy đi tới xem tình hình của con gái mình.

Cả tay trái và chân phải đều bị bó thạch cao nhìn thấy mà ghê người, một người ngày hôm qua còn nguyên vẹn, chưa có chuyện gì, hôm nay đã biến thành bộ dáng này! !

Bởi vì người gây ra tai nạn và người nhà đều chưa tỉnh lại, cảnh sát ngồi ở trong bệnh viện suốt một buổi tối đều không thu hoạch được nửa điểm.

“Nhan phu nhân, xin hỏi, hiện tại bà đã có thời gian để tiếp nhận cuộc thăm vấn của chúng tôi chưa?” Cảnh sát đi tới, nhíu mày hỏi.

Mẹ Nhan cả người còn đắm chìm trong nỗi đau bởi cả chồng và con gái song song cùng lúc gặp chuyện không may, ngược cặp mắt đầy trống rỗng vô hồn lên hỏi lại: ” Thăm vấn cái gì vậy...”

Cảnh sát mi tâm nhíu chặt, nói giải thích: “Tôi hôm qua chúng tôi nhận được báo án sau đó mới truy đuổi tới hiện trường vùng ngoại thành, vốn là định vây bắt người gây ra tai nạn xe cộ còn chạy trốn, nhưng không nghĩ rằng khi đuổi tới vị trí này người gây ra tai nạn cũng đã xảy ra chuyện ... còn kỳ quái hơn nữa là có người đã kịp thời báo cho bệnh viện, cũng không biết là ai đã thông báo.”

“Người gây ra tai nạn xe cộ sao? Ông nói con gái của tôi là người gây ra tai nạn xe cộ ư?” Mẹ Nhan tròn trĩnh đôi mắt, “Điều đó là không thể... Con gái tôi vốn đoan trang sao lại có thể vô duyên vô cớ đi đâm

người ta được chứ, ông nhìn xem, hiện tại, bản thân nó cũng đã bị tan nát thành thế này, các ông còn muốn thế nào nữa đây? !”

“Ồ hiện trường chúng tôi không hề nhìn thấy chiếc xe nào khác, khả năng khá lớn là do cô ấy bị lật xe...”

“Người nó giờ đã thành như vậy, dựa vào cái gì mà ông còn đến nói xấu con gái của tôi! !”

“Nhan phu nhân, ” cảnh sát đã có chút không kiên nhẫn được nữa, “Chúng tôi không phải là đồ ngốc, chúng tôi có bằng camera theo dõi! Con gái của bà không những đã tháo bằng số xe, sau đó đã lái xe đi gây tai nạn, còn xông qua giao lộ thiếu chút nữa đâm bị thương người của chúng tôi! Hiện tại gặp chuyện không may này, gia đình nạn nhân vẫn còn chưa tìm đến, nếu có tìm đến, tất nhiên chúng tôi cũng phải cho người ta một câu trả lời! !”

“Con gái của tôi không đâm người! ! Ai sẽ giải quyết cho chúng tôi đây...”

Một chuỗi tiếng giày cao gót vọng đến từ ngoài hành lang dài.

Trong đôi mắt đẹp của Tống Mẫn Tuệ toả ra ánh nhìn lạnh lẽo sắc bén như đao, lửa giận bùng cháy trong khóe mắt đỏ rực của bà. Tống Mẫn Tuệ đi tới cố dè lại sự kích động run giọng hỏi: “Đây là người nhà của người đã gây ra vụ tai nạn xe cộ ở giao lộ Vân Sơn phải không?”

Cảnh sát kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Ngài là...”

“Có phải chính người ở bên trong đã đụng phải con tôi không?” Tống Mẫn Tuệ không buồn để ý, lại đưa ra một vấn đề sắc bén, ánh mắt lạnh lùng, đẩy cảnh sát và mẹ Nhan ra định xông vào trong phòng bệnh.

“Bà định làm gì!!” Mẹ Nhan đứng chắn ở trước mặt, “Đây là phòng bệnh của con gái tôi, con gái tôi cũng bị thương, bác sĩ đã nói với tôi chân nó không dám chắc đã giữ được, muốn sống sót nhất định phải cắt bỏ! Các người ở đâu đến đây, dựa vào cái gì mà làm náo loạn nơi này chứ? ! Chúng tôi muốn đi tìm người chịu trách nhiệm, ai sẽ chịu trách nhiệm với cuộc sống của nó đây! ! !”

Giọng nói bắt đầu trở nên dần dần tê liệt, đau lòng thấu xương, nước mắt giàn giụa.

Trái tim của Tống Mẫn Tuệ cũng run rẩy theo, nhưng vẻ lạnh lùng trong ánh mắt vẫn không hề giảm, nói giọng khàn khàn: “Giờ đã tàn phế rồi phải không? Tàn phế cũng chẳng có liên quan gì với tôi đâu? Là do cô ta đã lái xe đâm vào con tôi trước, ngay cả cảnh sát cũng biết rõ ràng! ! Còn cô ta vì sao lại náo loạn thành ra như thế này thì tôi không biết, tôi chỉ biết tay con tôi cũng bị thương, cho dù tôi có phải táng gia bại sản cũng phải kiện cho cô ta bị ngồi tù mới thôi! ! !”

Chuyện thị phi sai đúng nhiều như vậy, ngay cả ông trời cũng không thể xen vào được, thân là người mẹ, bà phải quan tâm đến chuyện này. Đúng vậy, con trai của mình tuyệt đối không thể bị thương một cách uổng phí như thế! Bà có chết cũng phải đòi được một câu trả lời công bằng! !

Mẹ Nhan vẫn đứng chắn cửa như trước, cũng đã khóc đến không nói thành lời, có chết cũng không để cho người khác đi vào.

Cảnh sát cũng khó ngăn được một cuộc tranh cãi như vậy, chỉ có thể đứng xa xa dè chừng quan sát đề phòng, tốt xấu gì hai người phụ nữ kia đều có tu dưỡng rất cao không thể đánh lộn nhau được.

Tống Mẫn Tuệ quan sát tình hình trước mặt, cuối cùng cũng hiểu rõ đã có chuyện gì xảy ra, người gây ra tai nạn đâm vào người khác đang ở trong phòng bệnh kia, bản thân cũng đã bị báo ứng, bị thương do lật xe, nghe chừng nghiêm trọng đến mức phải cắt chân! Nhưng điều này không liên quan tới bà!! Không thể bởi vì đồng tình... Trách nhiệm phải chịu không thể không chịu! !

265. Chương 266: Chu Kỳ Có Đúng Hay Không 2

“Jason, anh lại đây.” Tống Mẫn Tuệ sắc mặt đã trắng bệch, lạnh lùng hít một ngụm không khí lạnh, dặn dò lại một tiếng.

Từ phía sau, một người đàn ông đeo kính gọng vàng đi tới.

“Anh ở trong này với cảnh sát, hãy nhanh chóng tìm hiểu tình hình một chút, điều tra rõ ràng mọi hoàn cảnh của đối phương, tôi muốn trong thời gian ở đây, bằng cách nhanh nhất phải khởi tố vụ này, khi nào mở phiên tòa nhớ hãy báo cho tôi! ” Đôi mắt đẹp của bà vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị, ngón tay chỉ vào cửa phòng bệnh run giọng nói: “Anh nhớ cho tôi, phải đem hết thấy loại người kia lên tòa án, cho dù không còn sức lực cũng phải đi, cho dù là lỡ tay hay là cố ý, cũng phải bồi thường tiền bạc cho tôi!

Đừng lấy làm lạ, anh phải khiến cô ta bị ngồi tù để bồi thường cho tôi!!”

Giọng nói mạnh mẽ sang sảng vang lên trong hành lang của bệnh viện, ngữ điệu đầy khí phách, khiến người nghe mà thấy sợ hãi.

Nói xong, Tống Mẫn Tuệ liền lạnh lùng bỏ đi.

Khi Tô Nhiễm Tâm đến bệnh viện, vừa vặn gặp phải vợ chồng Mộ Minh Thăng từ trong bệnh viện đi ra.

Cách xa khoảng vài thước, Mạc Như Khanh đang khoác tay Mộ Minh Thăng, nhưng sắc mặt của cả hai người đều rất khó coi, nguyên nhân cũng bởi chứng kiến chuyện của nhà họ Nhan, chỉ nhìn thấy cũng làm người ta phải ghê người, cực kỳ chấn động, họa phúc sớm chiều dường như đều là một ý niệm.

Có thể nhìn ra được, quan hệ giữa hai người vô cùng thân thiết, về già lại càng thân mật hơn.

Tô Nhiễm Tâm cảm thấy ánh mắt thật đau đớn.

Muốn tránh cũng không thể tránh được, bà dứt khoát xuống xe, tao nhã nhẹ giọng gọi một tiếng: “Anh rể.”

Mộ Minh Thăng ngẩn ra, theo tiếng gọi nhìn lại, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt giống vợ mình ngày trước, lại có vài phần tương tự con gái đứng ở trước mặt, phản ứng một lúc mới nhận ra người vừa gọi.

“Nhiễm Tâm? Cô... Cô đến là...” Trong lòng Mộ Minh Thăng kinh ngạc nhiều hơn là vui mừng.

“Tôi vừa mới về nước, đến đây đã được vài ngày, nghe nói Lan Khê gặp chút chuyện, tôi đến xem con bé thế nào, nó nằm ở đâu? Cũng vừa ở chỗ đó đi ra phải không?” Tô Nhiễm Tâm lườm Mạc Như Khanh vừa kéo tay ông một cái, hỏi đầy ẩn ý.

Mạc Như Khanh sắc mặt lạnh nhạt, trong đôi mắt đẹp lộ ra một chút phong tình, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, chỉ nhìn lướt qua.

“À...à, Lan Khê, ngược lại không có việc gì, con bé cùng với anh trai đang ở trên đó, chờ cậu đồng nghiệp kia tỉnh lại, phỏng chừng cũng không có việc gì, ” Mộ Minh Thăng có chút xấu hổ, khụy tay trong tay bà vợ yêu trở nên nóng rực, “Cô lần này trở về...”

“Có chút bận rộn nên tôi cũng chưa kịp đến thăm chị gái, nếu chuyện ở bệnh viện bên này không có việc gì, tôi sẽ dẫn Lan Khê cùng đi.” Tô Nhiễm Tâm cười yếu ớt trả lời, “Anh rể, ngược lại anh bận nhiều việc lắm hả, mấy năm rồi có đến đó không?”

Mộ của Tô Nhiễm Nguyệt ở gần mộ tổ nhà họ Mộ, nếu không phải là ngày lễ ngày tết phải đến mộ tổ nhà mình một chuyến, Mộ Minh Thăng chắc chắn là sẽ không đi ... Người nào đó còn đang đắm chìm ở trong hũ mật kia, sao còn nhớ đến vợ cả cá mập* bây giờ ra sao? (tác giả chơi chữ: nguyên văn: tao khang chi thê - dịch nghĩa: vợ cả thừa hân vi. Nhưng “tao khang” còn có nghĩa là cá mập, bã rượu cho lợn ăn. Dùng nghĩa “cá mập” để đối chọi với “hũ mật” ở trên tạo hình ảnh tương phản, cho thấy sự thay đổi của lòng người)

Về mặt già nua của Mộ Minh Thăng sượng cứng, có chút không nói nên lời.

“Được rồi, tôi đi trước đã, hôm nào rảnh tôi sẽ đến nhà họ Mộ ngồi nói chuyện một chút.”

Tô Nhiễm Tâm nói xong liền bước đi.

Đã vài năm nay bà không trở về nước cũng không phải là không có nguyên nhân, nhìn thấy người nhà họ Mộ, bà sẽ nổi cơn tức giận. Mộ Minh Thăng chẳng phải là loại người tốt, mà con của hắn ... người đàn ông có tên Mộ Yên Thần kia, tội lại càng tăng thêm một bậc! !

...

Bên ngoài cửa phòng khám Phụ khoa.

Mộ Yến Thần thân hình cao ngất, lạnh lùng đứng ở trước cửa sổ, yên lặng chờ đợi.

Lan Khê đã đi vào được mười phút rồi.

Danh sách ghi tên những người xếp hàng chờ đến lượt kiểm tra không nhiều lắm. Đến lượt Lan Khê được gọi vào, cô nói với bác sĩ mấy lời đơn giản về tình trạng của mình, đã thấy sắc mặt của bác sĩ biến đổi lạ kỳ, nhẹ giọng hỏi: “Chu kỳ sinh lý có đúng không?”

Lan Khê ngẩn ra!

Gương mặt nhỏ nhắn của Lan Khê như “núi sau cơn mưa”(ý nói mù mịt) lộ ra một chút mê mang. Đột nhiên cô không nhớ nổi chu kỳ lần trước của mình là khoảng thời gian nào, nhưng chắc chắn là hồi còn ở tại thành phố A. Lần trước cùng Mộ Yến Thần đến khu nhà trọ Vân Sơn, lúc đi ra cô có nhìn ngày trong lịch điện tử ở trong thang máy, cô còn ngẩn người, cảm thấy ngày ấy có chút quen thuộc.

... Đúng.

Cái ngày ấy, lẽ ra là đã đến chu kỳ của cô.

“Tháng trước thì chuẩn, tháng này...” cô khẽ cắn môi, “mới muộn có một tuần thôi, có vấn đề gì không ạ?”

266. Chương 267: Cùng Nhau Ở Mấy Đêm

Trong nháy mắt vẻ mặt bác sĩ dường như hiểu rõ.

“Bên ngoài có người nhà đi cùng với cô tới đây không?”

“ Có.”

“Bạn trai của cô?”

“ Anh trai tôi.” Cô đỏ mặt nói ngắc ngứ.

Bác sĩ dừng một chút, viết tình trạng bệnh xong, đưa tới cho cô: “Đi làm xét nghiệm siêu âm kiểm tra cẩn thận đi, kiểm tra xong rồi tới đây nói cho tôi biết muốn xử lý như thế nào, nhưng khi có kết quả tôi đề nghị cô trước tiên nên bàn bạc với bạn trai của cô một chút, dù sao chuyện này không thể do một mình cô quyết định, đó là chuyện của hai người, cô hiểu không?”

Lan Khê vẫn u mê.

Cầm tờ giấy đi xếp hàng kiểm tra, phương thức kiểm tra không phải cô mới nhìn thấy lần đầu tiên, liếc mắt nhìn không hiểu liền xoay mặt đi. . . Khi siêu âm, hình ảnh dạ con hiển thị trên màn hình rõ ràng như vậy, bác sĩ hiển nhiên nhìn cũng hiểu.

Người phía trước ít dần từng người một, rốt cuộc khi đến phiên cô, Lan Khê không yên lòng lắm nằm xuống, cảm nhận được vật cứng lạnh như băng đâm vào địa phương bí ẩn nhất, thân hình cô chợt run lên, tim như cũng bị đâm!

Không đau, mà sợ hãi.

Sau vài giây vật cứng lạnh như băng kia được lấy ra, cô đứng dậy xuống đất, định đi lấy tờ xét nghiệm của mình, lại nghe vị bác sĩ kiểm tra kia đem kết quả trực tiếp nói thành tiếng: “Mộ Lan Khê, có thai được ba mươi lăm ngày!”

Nói xong bác sĩ liếc mắt nhìn tuổi của cô trên tờ xét nghiệm, nhìn số tuổi còn trẻ như thế thật là đau nhói mắt người.

Đạo này, các cô gái trẻ tuổi tới bệnh viện đa số đều là phá thai, bác sĩ lạnh lùng dời đi ánh mắt, không thêm ý kiến gì.

Nhưng câu nói kia, lại giống như sét đánh nổ tung ở trong lòng Lan Khê!

Đã có thai.

Ba mươi lăm ngày.

Chân cô dường như đứng không vững.

Không biết đi bằng cách nào ra ngoài, ngoài cửa sổ trên tầng lầu này của bệnh viện ánh sáng xuyên qua gạch men màu trắng khúc xạ vào trong mắt cô, xót xót khó chịu, lúc này Lan Khê mới có phản ứng tay khẽ vịn tường. Giờ phút này trong bụng của cô, một sinh mệnh nhỏ bé đang hình thành.

Một sinh mệnh nhỏ bé thuộc về cô và Mộ Yến Thần! !

Tiếng ồn huyền ảo bao phủ bầu không khí phòng siêu âm, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của Mộ Yến Thần giật giạt, con mắt lạnh lùng quét qua vừa vặn thấy Lan Khê đi từ bên trong ra, ngón tay mảnh khảnh tái nhợt của cô khẽ run, tờ xét nghiệm nằm trong lòng bàn tay dường như sắp rách.

Đáy mắt kia lóe lên một tia sáng, khiến người đem lòng yêu mến.

Trái tim run lên dữ dội!

Mi tâm nhíu lại, Mộ Yến Thần dần tắt cả suy đoán trong lòng, chậm rãi đi tới nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô: “Thế nào?”

Nhất thời Lan Khê cảm thấy chua xót và khiếp sợ, cùng nhau ứa tới.

“Không có gì,” cô siết chặt tờ giấy mỏng manh, trong con mắt lóe lên hơi nước, “Dì nhỏ có nói lúc nào thì tới đây? Chúng ta kiểm tra xong rồi thì trở về đi, nếu không dì sẽ không tìm thấy chúng ta. . . .”

“Thế nào?” Mộ Yến Thần cắt ngang lời cô, trong mắt lạnh lộ ra một tia nồng ấm ân cần cúi thấp đầu hỏi, “Trên tờ xét nghiệm viết cái gì?”

Lan Khê bấm chặt lòng bàn tay, chỉ muốn trốn.

Cô nghĩ thật nhiều, mọi chuyện mới vừa đây đều không xảy ra, tất cả đều là giả.

Một bàn tay ấm áp giữ chặt sau đầu cô, kéo cô tới gần, tiếp theo một nụ hôn nóng bỏng rơi vào trên khoe miệng cô, toàn thân Lan Khê cũng bị hơi thở mãnh liệt phái nam của anh bao vây, lòng bàn tay ấm áp, anh giữ lấy bàn tay lộ ra tờ xét nghiệm của cô.

Giống như bí mật ẩn núp sâu nhất, bất chợt bị lộ ra! !

Nước mắt chảy xuống, Lan Khê muốn ngăn lại, ngón tay thon dài cũng đã bị cạy ra, cả người cô rơi vào trong ngực Mộ Yến Thần, anh dịu dàng nhưng bá đạo hóa giải tất cả phòng hộ của cô, nội dung tờ xét nghiệm bị cô nắm chặt đến nhăn nhúm kia, qua ánh sáng ít ỏi chiếu vào trong mắt anh.

Mấy chữ như rồng bay phượng múa, làm thay đổi tâm của anh khiếp sợ cùng nhu tình hòa vào nhau lượn quanh.

Lan Khê nhắm hai mắt lại.

“Em không biết xảy ra thế nào. . . .” Cô nói khẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, “Trong khoảng thời gian này rất hỗn loạn rất bận rộn, em cũng vậy không biết chính xác ngày nào thì không an toàn, nhớ không được. . . . Ngay cả kỳ kinh nguyệt không thấy cũng không chú ý tới, em còn nghĩ chắc gần đây có thể là do quá mệt mỏi, em không dám nghĩ. . . .”

Cô làm sao dám nghĩ?

Làm sao dám nghĩ khi mọi chuyện chưa giải quyết ổn thỏa, lại mang thai con của Mộ Yến Thần?

Cô đã quyết định muốn cả đời được bên anh, cho dù là quyết định như vậy nhưng cũng không bao gồm cả việc muốn sinh con! Quan hệ cấm kỵ giữa bọn họ không nên có con, dù là có, cũng là hoang đường, là tội

ác, là báo ứng nghiệt trái (nghiệt ngã oan trái) trên người sinh mệnh nhỏ bé đó! !

267. Chương 268: Cùng Nhau Ở Mấy Đêm 2

Môi mỏng lạnh lùng của Mộ Yến Thần mím lại, trong đầu “ong” một tiếng.

Anh chưa bao giờ trải nghiệm qua cảm giác này, hiện tại chỉ cảm thấy trong lòng vui mừng quá đổi nhưng cũng lan tràn khẩn trương, trong ngực anh ôm lấy không chỉ là người đàn bà mà anh yêu thương nhất, mà giờ đây còn thêm một sinh mạng nhỏ bé nữa.

Cúi đầu nhẹ nhàng chạm vào cái trán của cô, anh khàn giọng hỏi: “Đã chẩn đoán chính xác rồi hả? Đây là con của chúng ta?”

Lan Khê nói không ra lời.

Trong lòng Mộ Yến Thần tràn đầy nhu tình, trong nháy mắt nổ tung.

Cánh tay to lớn khẽ run, một tay ôm cô thật chặt vào trong ngực, ghì cô thật sát vào trong cổ mình, thật không dám tin bên trong thân thể mỏng manh này đang thai nghén một sinh mệnh thuộc về bọn họ. Thế nhưng người trong ngực anh hai mắt lại nhắm lại, chân đứng sấp không vững.

Mấy năm trước đã trải qua loại chuyện này..., cô không muốn lại thêm lần nữa.

Mộ Yến Thần dường như có thể cảm nhận cô đang suy nghĩ gì, ngón tay dài nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, ánh mắt sâu thẳm nồng đậm thâm tình chăm chú nhìn biểu tình trên mặt cô, Lan Khê không dám nghiêng nhìn ánh mắt của anh, chỉ cảm thấy trên môi nóng lên, nụ hôn nóng bỏng của anh ùn ùn kéo đến, trần trọc bao phủ cô, tiếng nức nở của cô bị nuốt mất giữa môi lưỡi của anh, hàm răng bị buộc mở ra cùng múa với anh, hai cánh tay anh mạnh mẽ ôm chặt lấy cô.

Nụ hôn khao khát này, có thâm tình, có tuyệt vọng, cũng có muốn cùng với cô hoàn toàn giao hòa với nhau. “Đừng khóc. . .

. . . Lan Khê, đừng khóc.” Anh khàn khàn an ủi, dụi mặt cô vào sát trong cơ thể mình.

Nhưng lời nói vừa dứt, một giọt nước mắt nóng bỏng liền nhỏ giọt xuống, lọt vào bên trong sợi tóc.

Tô Nhiễm Tâm dọc theo hành lang bệnh viện tìm tới, từ đại sảnh cách khoảng hơn mười thước đến đây liền nhìn thấy hình ảnh và cảnh tượng này! !

Hơi thở thoáng chốc bị chặn ngang trong cổ họng, Tô Nhiễm Tâm run rẩy, ngay cả chân cũng không thể di chuyển! !

Khi trước ở Manchester nghe Mộ Yến Thần nói đến chuyện này, lúc đó bà chỉ cảm giác không thể tin được, chưa bao giờ nghĩ đến cảm xúc như thế nào khi chuyện tình loạn luân này xảy ra, nhưng một khắc tận mắt thấy này, cái loại khiếp sợ đó ập tới đánh thẳng vào, không gì sánh được.

Mộ Yến Thần mút lấy đầu lưỡi cô thật sâu, bí mật trong lòng kia cũng sắp không thể giữ được.

“Lan Khê, em biết không hiện tại anh thật vui. . . . Anh không nghĩ có một ngày em có thể mang thai con của chúng ta lần nữa.” Giọng nói khàn khàn lộ ra mỉa mai hoặc không cách nào kháng cự của anh, bởi vì kích động, trong ánh mắt thâm thúy lại dâng lên một tia đỏ tươi, hận không được nhập cô vào ngực mình.

Lan Khê bị nước mắt làm cho hai mắt mờ hồ, tim đột nhiên giống như bị một tảng đá lớn chặn lại không cách nào phát tiết, cô nín chặt áo của anh, trên nền gạch men màu trắng lạnh lẽo chợt phản chiếu một bóng dáng, bóng dáng kia vô cùng quen thuộc, nhất thời cô nhớ không ra, nhưng tiếp theo một cái chớp mắt như điện quang hỏa thạch dâng từ trong tim lên miệng cô!

Lan Khê đột nhiên chấn động! !

Cô ở trong ngực Mộ Yến Thần co lại một chút, tiếp đến đột nhiên tỉnh ngộ, theo bản năng đẩy người đàn ông đang ôm chặt mình ra! Nhưng cô đẩy không được, chỉ có thể tro mắt nhìn Tô Nhiễm Tâm từ phía xa lạnh lùng đi về phía này . . .

Khoa phụ khoa.

Bước chân Tô Nhiễm Tâm thoáng dừng một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt liếc mắt nhìn bảng tên của khoa này.

Mấy năm không thấy cháu gái duy nhất mình, cũng là đứa con duy nhất của chị, trong lòng bà bách vị tạp trần (ý như là khó nói nên lời), cũng không nghĩ đến lần đầu tiên gặp mặt lại nhìn thấy một màn này! Hơn nữa còn ở trước cửa phòng phụ khoa!

Bọn họ tới phòng phụ khoa làm gì? !

“Dì nhỏ.” Lan Khê không tránh ra được đành lúng túng đứng yên đó, khuôn mặt bởi vì khẩn trương luống cuống mà đỏ bừng lên, giọng nói run run.

Ngay sau khi Mộ Yến Thần nghe cô kêu lên, giọng nói giống như tiếng nước nổ, con mắt sâu thẳm thoáng chốc căng thẳng, nhất thời hiểu ra tại sao mới vừa rồi cô lại gấp gáp đẩy mình ra, một tia sáng lạnh thoáng qua con mắt hẹp dài, môi mỏng mấp míp, anh ngược mắt nhìn lướt qua Tô Nhiễm Tâm đang đến gần.

Bàn tay vỗ nhẹ sau đầu cô trấn an, lúc này mới buông ra, một cánh tay buông xuống nắm chặt tay của cô.

“Dì tới thật là nhanh.” Mộ Yến Thần thản nhiên nói.

Mới vừa rồi cảm xúc kích động dâng trào mênh mông còn chưa tan hết, anh hơi dùng sức nắm lấy tay Lan Khê, giống như sợ tổn thương cô hoặc đánh mất cô.

Tô Nhiễm Tâm cười lạnh: “Cậu trách tôi tới không phải lúc? Mộ Yến Thần, nếu cậu đã dám làm chẳng lẽ còn sợ bị tôi nhìn thấy được? Một màn này tôi thấy hay không thấy, có gì khác nhau?”

Lan Khê đứng bên cạnh vốn mờ mịt không hiểu chuyện gì, giờ phút này trong lòng liền bị kích động sâu sắc!

“Dì nhỏ.”

Tô Nhiễm Tâm hít một hơi thật sâu: “Lan Khê, nhiều năm rồi dì nhỏ không trở về nước, cháu mau tới đây trò chuyện với dì nhỏ. Đồng nghiệp của cháu nằm ở phòng bệnh nào? Dẫn dì đi thăm một chút.”

“Dì nhỏ, cháu mới vừa.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê tái nhợt, hết sức muốn giải thích với bà.

Chân Mộ Yến Thần bước quay lại, bóng dáng lạnh lùng mạnh mẽ rắn rỏi đã chuyển qua chỗ khác chắn trước mặt cô, chắn đi hơn phân nửa bóng dáng của Tô Nhiễm Tâm, bàn tay vuốt ve gương mặt cô, cúi người in một nụ hôn lên tai cô.

“Đừng sợ.” Anh thấp giọng dặn dò.

” Phòng bệnh đồng nghiệp em ấy ở lầu bảy, nhưng mà người nhà anh ta đã đến trông coi, tạm thời chúng ta không cần thiết ở lại chỗ này.” Mộ Yến Thần nhàn nhạt nói xong, trên trán lộ ra tất cả năng lực, nhìn như nhún nhường kì thực rất kiên cường nói, “Dì nhỏ, dì đang ở đâu? Trước tiên tôi đưa dì về, có chuyện gì ngày mai hãy nói. Hôm nay Lan Khê cũng mệt mỏi rồi.”

Sắc mặt Tô Nhiễm Tâm thoáng chốc tái đi, hàm răng nghiến chặt kêu kéo kệt.

“Tôi vội đi tới đây, còn chưa đặt chỗ, ” bà lạnh lùng cười một tiếng, “Tôi nghe nói nhà cậu ở khu chung cư Vân Sơn bên kia rất lớn, cậu có ngại không. Nếu tôi đến chỗ cậu làm phiền mấy đêm?”

268. Chương 269: Chịu Kịch Thích Phát Tiết.

Hàng lông mày anh tuấn của Mộ Yến Thần nhíu lại.

Dù là ai cũng có thể nghe ra sự khiêu khích trong lời nói của Tô Nhiễm Tâm, anh biết bà muốn lấy thân phận trưởng bối can thiệp vào giữa bọn họ, vào sống chung một nhà, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của bọn họ, để Lan Khê tự cảm thấy mình gây ra tội lỗi quá nặng.

Môi mỏng lạnh lùng mím lại, anh thận trọng đối mặt với Tô Nhiễm Tâm.

“Cũng tốt, chỉ cần dì không chê là được.” Thế nhưng anh lại đáp ứng.

Tô Nhiễm Tâm hít khẽ một hơi, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tia phong tình quyến rũ, mắt nhìn sang Lan Khê: “Vậy thì chúng ta cùng nhau trở về đi thôi, đồ của dì không nhiều lắm đợi lát nữa sẽ phái lái xe đưa qua, đi nào Lan Khê. . .”

Lan Khê đứng bên cạnh nghe họ nói chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, tay chân đều cứng ngắc .

Tại sao có thể như vậy?

Đến bây giờ cô vẫn chưa phản ứng kịp, không hiểu tại sao dì nhỏ đột nhiên trở về nước, lại càng không hiểu sao bất thành linh bà xuất hiện trong bệnh viện, hơn nữa khi nghe hai người nói chuyện, dường như bà và Mộ Yến Thần đã quen biết nhau từ lâu.

Buông tay Mộ Yến Thần ra, cô đi tới bên cạnh Tô Nhiễm Tâm.

Tô Nhiễm Tâm cẩn thận nhìn đứa cháu gái này của mình, hơi thở cũng hơi nhẹ lại.

Mặc dù không thể nói là đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, nhưng con bé cũng thừa kế chị gái của mình một loại phong tình, diễm lệ mà không lẳng lơ, đẹp mà không tục, trong thanh thuần lộ ra một tia lạnh lùng hờ hững khiến người ta không dễ dàng đụng chạm, nhưng rồi nhìn không được nghĩ muốn đến gần để bảo vệ.

Không trách được đàn ông như Mộ Yến Thần cũng sẽ động lòng.

“Dì nán lại chỗ này khoảng chừng một tuần, sau đó dì sẽ trở về Manchester, cho nên mấy ngày này nếu có thời gian cháu đi cùng với dì thăm mẹ cháu một chút, cháu thấy có được không?” Tô Nhiễm Tâm kèm chế ngữ điệu, dịu dàng nói.

Trong con mắt Lan Khê lộ ra một tia sáng âm đạm, nhẹ nhàng gật đầu.

Trong xe rất yên tĩnh.

Từ trong phòng bệnh Kiều Khải Dương đi ra, gương mặt Tống Mẫn Tuệ tối sầm khi nhìn thấy Lan Khê, không mẫn không nhạt nói mấy câu đại khái như “Không thích con tôi cũng đừng dây dưa với nó, thế giới này vẫn còn nhiều phụ nữ thích nó”, Lan Khê chỉ nhìn Kiều Khải Dương rồi lui ra ngoài, Tô Nhiễm Tâm nhìn người phụ nữ trước mắt vênh mặt hất hàm sai khiến, khóe miệng treo ý lạnh.

Này một đôi uyên ương số khổ, chuyện phiền lòng cũng không ít.

Nếu thật sự người khác có thể vào được trong lòng Lan Khê, sao mãi tới hôm nay mới xảy ra? Nhưng mà nói đi thì nói lại, bà không hề cảm thấy tình cảm hai người kia có nhiều kiên định, nếu có thể có lựa chọn khác, thì làm gì không chọn?

“Cậu trai trẻ họ Kiều kia, về diện mạo mà nói, tuy bị tai nạn xe cộ nằm đó nhưng vẫn nhìn ra nét anh tuấn, rốt cuộc là cậu ấy kém hơn chỗ nào?”

“Dì nhỏ, cháu không thích anh ấy.” Nghe Tô Nhiễm Tâm nhắc tới chuyện này, lông mày Lan Khê nhăn lại, nhỏ giọng giải thích một câu.

“Thích?” Tô Nhiễm Tâm cười trào phúng, đưa tay nắm lấy tay cô, “Cõi đời này ở đâu ra nhiều thích như vậy? Ban đầu khi mẹ và ba cháu* kết hôn bất quá cũng mới gặp mặt một lần, sau này không phải luôn luôn

rất tốt sao? Hơn nữa, yêu không thể so với kết hôn, coi như bắt đầu yêu đến chết đi sống lại, sau khi cưới bị tương đầu mắm muối chuyện lật vật thường ngày thay thế, thói quen lệ thuộc luôn là quá nhiều, nếu nói yêu là gì, cháu có hiểu hay không?”

*Câu này trong CV ghi là tỷ tỷ và tỷ phu, nhưng chị của Tô Nhiễm Tâm là mẹ của Lan Khê, dì nói chuyện với cháu về ba mẹ của cháu nên mình ed đổi thành ba, mẹ của Lan Khê.

Lan Khê im lặng.

Cô tựa vào lưng ghế cùng với Tô Nhiễm Tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nét mê man tái nhợt, trong đầu rối loạn, nhất thời tìm không ra lời gì để phản bác Tô Nhiễm Tâm.

Tô Nhiễm Tâm cười, nụ cười hơi mập mờ chút: “Vậy nếu cháu không thích đàn ông trong nước, dì nhỏ có thể giới thiệu cho cháu mấy người nước ngoài được không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê chợt đỏ lên, vội vàng lắc đầu một cái: “Cháu không cần.”

Tô Nhiễm Tâm cười, nụ cười vẫn hiền lành như cũ, vô cùng thân thiết vỗ vỗ tay của cô: “Được rồi, dì hiểu rõ rồi, cháu còn nhỏ tuổi, bàn luận yêu đương một chút thì cũng thôi đi, dì lại nói với cháu chuyện này làm gì chứ.”

Tuy nghe dì nói thế, nhưng Lan Khê cũng không cảm thấy nhẹ nhõm bao nhiêu.

Bây giờ trong lòng cô đang căng thẳng, trong đầu thoáng qua nội dung trên tờ xét nghiệm, lòng bàn tay trống trơn, không biết tờ giấy xét nghiệm kia bị Mộ Yến Thần cầm đi cất ở đâu, nếu như bị dì nhỏ thấy thì phiền toái.

Tuy tuổi cô còn nhỏ, nhưng có một số việc không liên quan đến tuổi tác, cô gặp gỡ, rồi yêu, rồi cuộc có chỗ nào không đúng?

Xe chậm rãi dừng sát căn hộ ở khu chung cư Vân Sơn.

“Dì nhỏ, chính là chỗ này.” Cố gắng gom lại nỗi niềm trong lòng cùng thân thể mệt mỏi uể oải, Lan Khê chuyển đề tài.

Tô Nhiễm Tâm từ trong xe nhìn chung quanh căn hộ này một chút, mi tâm bỗng chau lên.

Căn hộ này theo phong cách bốn thất hai sảnh, phòng ngủ chính ở phía ngoài, hai phòng khách, một phòng đọc sách, ban công lớn như một hoa viên nhỏ, bà bước vào mang theo ánh mắt lạnh lùng, khéo léo dò xét..

Bên trong tủ giày . . . đủ loại giày dép nam nữ để chung, được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề.

Phòng ngủ chính rất ấm áp, ngược lại hai phòng khách vắng lặng giống như chưa từng có người ở qua.

Tô Nhiễm Tâm nhìn sơ qua, cảm thấy huyết Thái dương đập thành thạch, đầu đau kịch liệt.

Lan Khê cùng đi ở phía sau, mồ hôi lạnh rịn ra đầy tay.

Khi này ở trên xe cô đột nhiên bị chuyện mang thai này phiền nhiễu, chưa từng nghĩ đến Tô Nhiễm Tâm muốn vào ở nơi đây, hậu quả là, bên trong phòng ngủ chính thậm chí đồ cô thay ra chưa kịp ném vào giỏ giặt quần áo ! !

Ông trời ơi.

“Dì nhỏ, lần này trở về sao không đến ở khách sạn?” Lan Khê hỏi một cách khó khăn, ” không phải bên kia cũng có nhà của ông ngoại và bà ngoại sao?”

“Khách sạn thì quá quanh quẽ, trong nhà lại quá ồn ào, ” Đôi mắt đẹp của Tô Nhiễm Tâm khẽ khép hờ, ánh sáng lạnh từ khóe mắt tản mát ra, để hành lý xuống, “Ông ngoại và bà ngoại của cháu càng già càng thích cãi nhau, dì không trở lại thì càng gây nhiễu hơn, dì không muốn khi về đến nhà lại bị kẹp ở giữa hai người.”

“Dì nhỏ, để cháu giúp dì.” Lan Khê định khom lưng cầm lấy hành lý của bà mang vào.

Một cánh tay to lớn giữ tay của cô lại không cho cô khom lưng, ánh mắt Mộ Yến Thần lạnh lùng không hề có nhiệt độ, dịu cô từ phía sau, một tay nhắc hành lý của Tô Nhiễm Tâm lên đi vào phòng khách.

Tô Nhiễm Tâm nhướn mày lên! !

“Phòng khách này rất gần phòng ngủ chính, cậu xác định để cho tôi ở gian phòng này? Buổi tối cậu cần thận một chút, đừng làm ồn quá.”

“Dì nào (quây) đủ chưa?” Chợt Mộ Yến Thần lạnh lùng nhỏ giọng thốt ra một câu.

Lời nói này chỉ có Tô Nhiễm Tâm và anh mới hiểu..

Sắc mặt Tô Nhiễm Tâm tái mét, cười chế giễu: “Tôi nào sao? Rốt cuộc là tôi nào hay là hai người nào. . . .”

“Gần đây áp lực trong lòng em ấy khá lớn, đừng có dùng chuyện này lặp lại kích thích em ấy cũng đừng đụng vào ranh giới cuối cùng của tôi. . . Nếu không đừng trách tôi không khách khí.” Anh lạnh lùng buông ra một câu.

Nét mặt Tô Nhiễm Tâm chợt thay đổi nhanh, “Mộ Yến Thần, cậu dám uy hiếp tôi? !”

Tốt xấu gì thân phận của bà cũng là trưởng bối, anh ta lại dám dùng lời lẽ như thế nói với bà? !

Ôm chần bông tiến vào Lan Khê chợt ngăn ra, thấy kiếm bạt nỗ trương (không khí căng thẳng) giữa hai người nhất thời cảm thấy kinh ngạc, nhẹ giọng hỏi: “Hai người có chuyện gì?”

“Không có gì.” Ánh mắt sâu thẳm của Mộ Yến Thần gắt gao nhìn chằm chằm Tô Nhiễm Tâm, lạnh nhạt tiếp lời, “Dì nhỏ cũng mệt mỏi rồi, thu dọn xong trước hết để cho dì nghỉ ngơi một chút, anh đến phòng khách chờ em.”

Lan Khê gật đầu, nghiêng người nhường chỗ để anh bước ra ngoài.

“Dì nhỏ, cháu muốn hỏi dì một chút, rốt cuộc dì biết anh trai cháu từ khi nào?” Lan Khê đem chần đặt lên giường nhẹ giọng hỏi, đôi mắt trong suốt lộ ra một tia nghi ngờ, “Sao cháu cứ cảm giác giữa hai người còn quen thuộc hơn so với cháu? Có phải là lần trước khi anh ấy đi công tác ở Manchester có đến gặp dì?”

Tô Nhiễm Tâm ngồi ở trên giường, tức giận đến bốc khói, ngược mắt nhìn cô cười lạnh một tiếng: “Cháu thì sao? Cũng thực sự chỉ coi cậu ta như anh trai?”

Mở miệng kêu một tiếng “anh trai” chẳng qua là vô tình buột miệng, chẳng lẽ trong lòng cũng cho là như thế?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê thoáng chốc tái đi! !

Toàn thân cứng đờ, cô đã từng suy nghĩ qua nên giải thích với bên ngoài như thế nào, vậy mà giờ phút này toàn bộ lại biến mất, trong lòng chỉ còn lại xấu hổ, tội lỗi tràn đầy, chịu không nổi, cô xoay mặt đi, cũng không dám nhìn Tô Nhiễm Tâm thêm chút nào!

Lan Khê ở trong phòng bếp bận rộn chuẩn bị bữa ăn tối.

Mua thức ăn trở về, cắt một phần vào trong tủ lạnh, còn bao nhiêu toàn bộ mang ra cắt hết, cắt xong lại phát hiện quên mua thịt, cũng không biết mình cắt nhiều như vậy món ăn có thể xào xong hay không.

Lan Khê nhìn chằm chằm nắp bình dầu cầm trong tay, trên nắp bình thoáng qua một chút vết dầu loang, loại cảm giác buồn nôn kia liền ập tới.

Âm thanh giày da đến gần, Mộ Yến Thần chăm chú nhìn bóng lưng của cô, từ phía sau lưng ôm chặt lấy cô.

Tay Lan Khê run lên, cái nắp rơi xuống không biết lăn đi đâu.

Quay đầu lại nhìn anh, Lan Khê khẩn trương nói: “Sao anh lại tới nơi này? Em nói này, một mình em được rồi, anh không nên ở chỗ này ôm em, nếu như bị dì nhỏ nhìn thấy em làm sao ăn nói đây.”

“Em cần gì phải thanh minh với bà ấy?” Anh thản nhiên hít mùi hương thơm ngát bên trong tóc cô.

“Dì là dì ruột của em!”

“VẬY CŨNG ĐỪNG QUÊN, BÂY GIỜ EM ĐANG MANG THAI.”

269. Chương 270: Chịu Kịch Thích Phát Tiết. 2

Một tiếng nhắc nhở lạnh nhạt như nước nói ra, hàng mi thật dài của Lan Khê run rẩy kịch liệt, ngực giống như bị thứ gì giáng một đòn nghiêm trọng, rầu rĩ đau đớn.

Trong mắt Mộ Yến Thần thoáng qua một tia yêu thương, hôn khẽ thêm một chút lên tóc cô, lqđ, nói thật nhỏ: “Em vào phòng khách nghỉ ngơi đi, chuyện này để anh làm . . . không phải nói mang thai thời kỳ đầu sẽ đặc biệt cảm thấy mệt mỏi, càng không thể ngủ được mùi tanh của dầu mỡ sao?”

Khóe mắt Lan Khê ánh lên tia ảm đạm: “Em không muốn đến phòng khách.”

Mộ Yến Thần cứng đờ.

“Em có chút không chịu nổi, ” cô khẽ giọng nói, giọng nói nhẹ nhàng như lông vũ, lộ ra một tia khăn khăn, “Dì hỏi em tại sao không trở về nhà mà lại muốn ở nơi này, em trả lời không được, em không có dũng khí. . . . Nhìn ánh mắt của dì, em thật khó chịu, em hiểu rõ em yêu anh, nhưng khi phải đối diện với chuyện mình làm sai rồi cuộc vẫn thấy chột dạ.”

Chân mày cau lại, nước mắt ấm nóng rưng rưng trong hốc mắt, Lan Khê xoay người, cánh tay mềm mại quấn lên cổ của anh, nhón chân lên nặng nề cắn vào cổ anh. . .

Dường như làm thế mới có thể đem những bất lực và dễ bị tổn thương trong lòng giải phóng ra ngoài.

Sức lực cô không lớn, anh bị cô cắn nhưng cảm giác không những không đau ngược lại trong lòng càng ngứa ngáy, ánh mắt sâu thẳm của Mộ Yến Thần khẽ thay đổi, giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cô áp sát vào thân mình, hận không được cô cắn sâu hơn, mạnh hơn một chút, vậy mới có thể dập tắt niềm đam mê đột nhiên dấy lên cuộn cuộn trong thân thể của anh.

Nhưng anh hiểu rõ nỗi đau khổ trong lòng cô.

Sự có mặt của Tô Nhiễm Tâm, xác thực đã dồn đến ranh giới cuối cùng của anh, nếu tiếp tục ép nữa, anh sợ rằng mình không cần biết rõ chân tướng từ trong miệng bà, mà sẽ nói thẳng cho Lan Khê biết bọn họ không phải là anh em thực sự.

Nhưng mà dùng loại thống khổ này để thay thế một loại thống khổ khác, đến cùng có phải chuyện tốt hay không?

Mộ Yến Thần chỉ cảm thấy lửa giận bên trong ngực trái từ từ dâng lên, nhưng không nói gì.

“Anh cam đoan với em, ” anh che ở bên tai cô nhẹ giọng nói, “Rất nhanh sẽ không khó chịu nữa.”

Rất nhanh.

Lan Khê cắn mạnh hơn chút nữa, cảm nhận được anh ôm mình chặt hơn. Đau khổ và yêu thương kịch liệt đan xen nhau, như ngọn lửa đốt cháy hai người đang âu yếm nhau, triền miên càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Cách một cánh cửa sổ hơi mở, Tô Nhiễm Tâm nhìn chăm chú hình ảnh hai người ôm nhau thật chặt phản chiếu trên cửa sổ, trong lòng run sợ vô cùng, chưa bao giờ có một tác động thị giác nào mãnh liệt như vậy, nặng nề đập vào mắt cùng tim của bà như vậy, tất cả mọi thứ nhìn thấy mà phát hoảng! !

Cuối mùa thu chuyển lạnh, bầu trời mưa lất phất.

Lan Khê giương ô (dù) lên, gió lạnh chợt thổi đến làm cô rùng mình run lấy bầy một chút, sau đó đi đến mở cửa xe phía trước để Tô Nhiễm Tâm bước xuống, tài xế lái xe đến lưng chừng sườn núi, đi đường vòng chạy xuống trước cổng khu nghĩa trang đợi hai người.

Vốn là lần bái tế này Mộ Minh Thăng cũng cần phải tới đi, nhưng thời tiết là nguyên nhân ông bị phong thấp chân đau đến khó chịu nên không thể đi. Trước khi đi Lan Khê bị Mộ Yến Thần bọc trong một tầng áo lông vừa phải, nhưng vẫn rất ấm, chỉ là khi mất cô chạm phải ánh mắt lạnh lạnh của Tô Nhiễm Tâm kia thì trong tim chợt thất lại, chân nặng nề bước đi từng bước một.

Đã lâu rồi cô không tới thăm mẹ mình.

“Có thể nói là tính tình của cháu và mẹ cháu quả thật không giống nhau, nói cho cùng mẹ cháu thì hơi nhẫn nhục chịu đựng, chính mình chịu uất ức một chút mà thành toàn (giúp đỡ) cho người khác, người như thế sống thì có hơi vất vả nhưng lại được mọi người xung quanh yêu mến, cho nên từ trên xuống dưới nhà họ Mộ bao gồm cả ông cụ cũng nghiêng về mẹ cháu, hôm nay vì sao dì muốn dẫn cháu tới đây, cháu biết không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê khẽ trắng bệch, giọng cao cái ô khẽ khàng trả lời: “Dạ cháu không biết.”

Tô Nhiễm Tâm cười lạnh, giọng nói khẽ khàng: “Lan Khê, mấy ngày nay dì ở lại chỗ tụi cháu, tuy là bất động thanh sắc (không nói không rằng) nhưng cháu cũng có thể biết dì phát hiện ra cái gì, chẳng lẽ cháu còn tiếp tục giả vờ ngốc nghếch với dì sao?”

Cả người Lan Khê run lấy bầy.

“Dì nhỏ, ” cô nâng lên con mắt nhìn bà, đáy mắt có một tia cầu xin, “Mộ mẹ cháu ở phía trước, chúng ta có lời gì trở về hẵng nói, dì muốn dạy bảo cháu như thế nào đều có thể. Nhưng đừng đứng trước mặt mẹ cháu nói những chuyện này. Có được hay không?”

“Hừ, đừng ở trước mặt mẹ cháu? Chẳng lẽ cháu cũng biết trước mặt mẹ cháu không nên nói loại chuyện này ư? Lan Khê tới đây, cháu đi qua đây . . . ” Tô Nhiễm Tâm nắm cổ tay của cô đi về phía trước, thần sắc nghiêm trang lạnh lùng, Lan Khê bị bà tóm qua, cô lảo đảo một chút, vẻ mặt rất đau khổ.

Mưa bụi mịn mù rơi xuống đầu, toàn thân Tô Nhiễm Tâm đều thấm ướt, nhưng bà vẫn không quan tâm.

“Cháu có dám ở ngay trước mặt mẹ cháu nói cho bà ấy biết, trong căn hộ ở chung cư Vân Sơn dì đã thấy được những chuyện gì không? Cháu nói đi, chỉ cần cháu dám nói dì sẽ không so đo, khi chúng ta trở về dì tiếp tục mắt nhắm mắt mở, tùy ý các người muốn làm gì thì làm! Đợi đến khi dì trở về nước, các người đại khái có thể làm loạn. Loạn luân không cần kiêng kỵ gì cả, cháu mau nói! !” Tô Nhiễm Tâm nghiêm mặt lạnh lớn tiếng nói.

Loạn luân.

Thần kinh dần dần bị kích thích như thế, giữa ban ngày hướng về điểm mấu chốt của lòng người mà kích bác, Lan Khê thống khổ nhắm mắt lại, cái ô trong tay cũng muốn cầm không nổi.

Trên mặt mộ bia, hình Tô Nhiễm Nguyệt dịu dàng hiền thực, nụ cười ngọt ngào hoàn hảo.

Nhắm mắt, Lan Khê lui về phía sau: “Cháu không. Cháu không nói được.”

“Cháu không nói được?” Tô Nhiễm Tâm cười lạnh, gật đầu một cái, “Tốt lắm, vậy để dì nói thay cháu, bắt quá chỉ là một người đàn ông mà thôi, thiên hạ rộng lớn có thể có cô số lựa chọn như thế, nhưng cháu cư nhiên cố tình thích anh trai của mình! Hay là sau khi mẹ cháu qua đời, cháu công khai ở tại nhà họ Mộ tiến dần từng bước tới quyền rũ con trai người phụ nữ kia! ! Cậu ta lớn hơn cháu mười tuổi, đủ tư cách làm trưởng bối của cháu, cháu sao lại có thể dưới mắt mọi người cùng cậu ta loạn luân ở chung! Cháu cho rằng tụi cháu là vợ chồng bình thường sao? Ở chung cư Vân Sơn không có ai biết hai người, nếu như biết cũng sẽ cảm thấy không bình thường! Cháu còn nhỏ tuổi, đối với loại tình yêu biến thái dị dạng này sao dì lại không nhìn ra cháu cảm thấy hứng thú, rốt cuộc là cháu không biết xấu hổ quyền rũ cậu ta, hay là cậu ta không chừa thủ đoạn nào mê hoặc cháu? Cháu hãy thẳng thắn nói thật cho dì biết! !”

. . . Rốt cuộc là cháu không biết xấu hổ quyền rũ cậu ta, hay là cậu ta không chừa thủ đoạn nào mê hoặc cháu?

Lời nói khó nghe như vậy rót vào trong tai, liên tiếp kích thích Lan Khê.

Rưng rưng nước mắt lộ ra thiên ty vạn lữ (trăm ngàn) đau khổ, Lan Khê run giọng nói: “Đều không phải như vậy Hai loại đều không phải như vậy Chúng cháu yêu nhau. Là cháu thích anh ấy, cũng biết rõ anh ấy nhất định so với ai khác cũng yêu thích cháu, đây gọi là... Yêu nhau!”

“Mộ Lan Khê! ! !” Giọng nói Tô Nhiễm Tâm trở nên gay gắt.

Cái ô trong tay chao đảo kịch liệt, đột nhiên một cơn gió lạnh thổi tới rồi cuộc cái ô cũng rơi xuống đất, màn mưa mênh mông quét đến trên người họ, bên trong khu nghĩa trang của dòng họ lộ ra vẻ xơ xác tiêu điều lạnh lùng.

Tim Lan Khê bị lời nói giống như mũi lửa của bà kích thích, nước mắt ấm nóng tràn đầy hốc mắt, cô nắm chặt tay, trong gió rét ánh mắt đối diện mộ bia của mẹ mình, run giọng nói: “Mẹ. Những lời con mới vừa nói mẹ nghe rõ không? Con yêu anh ấy. Con thật sự.”

“Bốp !” Một tiếng chát chúa giòn vang, nặng nề đánh vào mặt của cô !

Lan Khê nghiêng nửa bên mặt qua một bên, lời nói cũng bị ép nghẹn ngào trong cổ họng không thốt nên lời. Mưa bụi lạnh lẽo như muốn rửa sạch vạn vật, rơi vào trên mặt cô làm giảm bớt nóng rất của cái tát kia, chỉ còn lại đau đớn, chạm đến nó liền cảm ứng liên tưởng đến nỗi đau kia...

“Mộ Lan Khê. Cháu quả thật can đảm nói ra! !” Lòng bàn tay Tô Nhiễm Tâm cũng đau rát, bà dùng giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nghiêng răng nói.

Tất cả tất cả, vào hôm nay, hoàn toàn vạch mặt rồi.

Yêu thích giống như. Thật sự là tội lỗi.

Nước mưa rơi vào bụi cỏ chung quanh phát ra âm thanh sột soạt, trong lỗ tai Lan Khê tiếng ong ong ù tai vẫn chưa tan hết, Tô Nhiễm Tâm thì đang chỉ vào mộ bia nét mặt lạnh lạnh lớn tiếng chỉ trích gì đó, một câu Lan Khê cũng không nghe được.

Tựa như khí lạnh xâm nhập vào bụng, bụng dưới của cô đột nhiên co rút từng trận đau đớn .

“” Lan Khê che một bên mặt cúi đầu, đau đến lông mày cũng nhíu lại, thân thể mảnh khảnh nhẹ nhàng lao đảo.

Trong màn mưa từ phía xa, qua cửa sổ xe tải xế nhìn chăm chú động tĩnh bên kia, thấy hai người đang cãi vã, thậm chí còn chứng kiến Tô Nhiễm Tâm động tay, tuy không nghe được âm thanh, nhưng nhìn thấy động tác bạt tai đó anh ta thật khiếp sợ.

Về mặt tài xế càng thay đổi, lấy điện thoại di động ra gọi cho Mộ Yến Thần .

“Dạ, ” anh ta nói, “Đang ở khu nghĩa trang, bên này có tranh chấp, Mộ tiên sinh ngài có muốn hay không.”

Mới nói tới đây giọng nói của tài xế chợt dừng lại, bởi vì hình như anh ta thấy Lan Khê lung lay, sau đó đau đớn ôm bụng ngồi xổm xuống, tiếng mắng của Tô Nhiễm Tâm cũng yếu dần, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Mộ tiên sinh ngài mau tới đây đi, Mộ tiểu thư giống như xảy ra ngoài ý muốn rồi ! !” Tài xế vội vàng nói.

Đầu dây bên kia điện thoại , không khí chợt hạ thấp không độ.

Xảy ra ngoài ý muốn rồi.

Tiếng “Ục ục” vang lên dồn dập, trong khi tài xế còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra chợt phát giác Mộ Yến Thần đã cúp máy, tiếp đó ngẩng đầu lên nhìn thấy chỗ mộ phần chỉ còn mình Tô Nhiễm Tâm đứng đó, còn Lan Khê hình như là đã ngã xuống.

Ở nhà, Mộ lão tiên sinh nằm trên giường không thể nhúc nhích, Mộ Yến Thần không có ý định đi theo hai người họ đến khu nghĩa trang, nghĩ rằng Tô Nhiễm Tâm chỉ đến viếng mộ chị mình mà thôi, nhất định bà

ấy sẽ lưu lại mấy phần mặt mũi cho chị mình, không đến nỗi ngay trước mặt người chết tính sổ với Lan Khê, thật không nghĩ đến anh tính vẫn không chu toàn.

Nghe được mấy chữ “xảy ra ngoài ý muốn” kia, trong lòng Mộ Yến Thần thoáng chốc căng thẳng, gạt người giúp việc đã bưng ly trà đến trước mặt qua bên cạnh, anh sải bước xông ra ngoài! !

Một chiếc Land Rover màu đen, như mũi tên xông lên khu nghĩa địa trên đỉnh núi của dòng họ! !

“Lan Khê.” Tô Nhiễm Tâm mặt mũi trắng bệch, “Lan Khê cháu đừng làm dì sợ, cháu đừng dọa dì nhỏ! Cháu làm sao vậy? Cháu bị đau có phải không? Nói cho dì biết, cháu đau như thế nào? !”

Lan Khê ngã xuống đất, trên mặt trên tóc đều ướt đầm nước mưa, cô cuộn người che bụng lại, chỉ cảm giác một cổ đau nhói như muốn cuốn sạch chỗ đó, nơi đó đang hoài thai một sinh mệnh của hai người bọn họ, tay của cô gắt gao nắm, trong mắt hàm chứa lệ nóng từng giọt rớt xuống đất.

“Ầm!” Âm thanh đóng cửa xe mạnh mẽ, trong màn mưa lất phất, một bóng dáng cao ngất màu đen mạnh mẽ rần rở lạnh lẽo giống như Satan, khiến người ta hít thở không thông, ầm ầm phủ xuống.

270. Chương 271: Bê Trên Thì Sao

Những hạt mưa nhỏ dày đặc thấm cái lạnh vào tận trong xương, cả đất trời chìm trong cái lạnh vô cùng. Mộ Yến Thần đứng cách xa vài bước chân, dữ dội nhìn chăm chăm một màn này, có cảm giác như những tơ máu li ti tràn ngập trong đôi mắt kia sắp sửa nổ tung. Anh sải bước đi qua, gần như thô bạo hung dữ đến tuyệt tình kéo phắt Tô Nhiễm Tâm từ bên người cô ra, một tay đỡ lấy thân hình mảnh mai ở trên đất đang cuộn mình vì cơn đau, cẩn thận ôm vào trong ngực!

Tô Nhiễm Tâm bị đẩy một cái liên lảo đảo, lòng bàn tay chống xuống mặt đất ướt át bị rễ cỏ đâm vào sinh đau! !

“Mộ Yến Thần... cậu...” Một cổ chua xót phần nộ trào lên trong lòng còn chưa kịp phát tiết ra, đã bị sự vô cùng lo lắng trong lòng thay thế, cả người Tô Nhiễm Tâm chợt run rẩy, trong ánh mắt kiên định lộ ra một chút kinh hoảng, “Tôi... không phải là tôi cố ý... Tôi chỉ vừa mới thuận tiện nói với nó mấy câu, không hiểu sao nó đã bị như vậy rồi! Lan Khê...”

Những hạt mưa làm ẩm ướt những sợi tóc trước trán của Lan Khê, cô gắt gao cuộn mình ở trong lòng Mộ Yến Thần.

“Bà tránh xa cô ấy ra một chút cho tôi...” một giọng nói cực kỳ lạnh lẽo, đầy ngăn cách giữa anh và Tô Nhiễm Tâm vang lên. Anh nghiêng rằng cao giọng, nói gần từng tiếng, phảng phất vẻ khát máu, “Tôi nghĩ rằng ít nhất bà cũng có một chút lương tâm nên mới có thể giao em ấy cho bà, nhưng tôi đã lầm rồi... Tôi biết trong lòng bà có điều cố kỵ, có oán hận, nên mới sống chết không đồng ý với sự tùy hứng của em ấy, nhưng chẳng lẽ bà không biết, em - ấy - đang - có - thai - hay - sao? ! !”

Mấy chữ cuối cùng, anh nghiêng rằng nói đặc biệt rõ ràng, như muốn cắn vỡ xương cốt của bà vậy! !

Giống như bị một tiếng sét đánh vang dội, làm nổ tung trong đầu của Tô Nhiễm Tâm.

Mang thai.

Lan Khê đã mang thai...

“...” Tô Nhiễm Tâm suy sụp ngã xuống trong mưa. Bà cẩn thận nhớ lại tình cảnh nhìn thấy bọn họ ở khoa phụ khoa ngày đó, lại nói, mấy ngày nay bà đều liên tục bức bách đối với Lan Khê, thậm chí trong lúc cháu gái mình đang trong thai kỳ, bà còn kéo nó đến trước mộ của chị gái mình mà lên án! Vừa mới rồi, khi ngã xuống nó luôn luôn ôm bụng, chẳng lẽ...

Mộ Yến Thần ôm lấy người trong lòng, sải bước đi hướng về phía xe.

Cả người Tô Nhiễm Tâm như đã bị mê muội đi, nhưng sau đó bà vẫn kịp phản ứng, dồn sức bò dậy đi theo Mộ Yến Thần! Bà định đi tới gần để xem tình hình của Lan Khê nhưng bị nghiêm khắc chặn lại. Mộ Yến Thần ôm Lan Khê cùng ngồi lên chỗ ghế lái, Tô Nhiễm Tâm khẽ cắn môi đi lên ngồi trên ghế sau, cả người đầy nước mưa làm bà gần như tê cứng, nhưng nhìn thấy bộ dáng của Lan Khê đau đến mức không nói ra tiếng, chỉ có thể dùng hơi thở mỏng manh như ý bảo bản thân rất đau, Tô Nhiễm Tâm cảm thấy đầu óc đã đau như sắp muốn nổ tung.

“Đừng sợ...” Mộ Yến Thần đặt một nụ hôn nóng bỏng ở trên mặt cô, trái tim đau đớn giống như bị xé ra vậy: “Đừng sợ, chúng ta lập tức đi tới bệnh viện, bảo bối, em hãy kiên trì một lúc...”

Những giọt lệ nóng bỏng tràn ngập khắp trời đất, Lan Khê gắt gao ôm giữ nơi bụng, khóc thành tiếng.

Một đường đầy gió mưa.

Đường xá bởi trời mưa nên việc đi lại không thông thuận lắm, lại còn đèn đỏ trên đường đi. Tô Nhiễm Tâm trơ mắt nhìn Mộ Yến Thần gọi điện thoại cấp cứu, sau đó lái xe chạy như điên. Vẫn như trước, xe cô bị đan xen gắt gao ở trên đường, chuyện kẹt xe ngày mưa vốn nhiều phiền toái. Có người còn cố tình cho xe chạy không tuân theo quy định, chẳng thèm để ý đến cảnh sát giao thông đang nỗ lực khơi thông ách tắc. Càng ngày càng nhiều chiếc xe lách đường vượt qua, Trong mưa, về mặt cảnh sát giao thông đã tràn ngập sự vô cùng lo lắng.

Tay Mộ Yến Thần đặt ở trên vô lăng đã nổi gân xanh, mạch máu đập thành thịch đáng sợ.

“Két” một thanh âm vang lên, từ phía sau một chiếc xe liều mạng chen lên cạ sát vào xe của bọn họ, vết quẹt dọc suốt trên cạnh xe thành một đường thật dài. Tô Nhiễm Tâm, trong lòng đang căng thẳng, quay cửa kính xe xuống chữi ầm lên: “Các người lái xe thế nào đấy hả? !”

Mộ Yến Thần thình lình vượt lên, sau đó phanh xe lại chắn ngang phía trước chiếc xe kia, tiếng mưa rơi làm át đi tiếng mắng chửi của Tô Nhiễm Tâm.

Đôi mắt lạnh lẽo lộ ra tia máu đỏ tươi đáng sợ, Mộ Yến Thần an ủi người trong lòng xong xuôi sau đó mới mở cửa xuống xe.

Nước mưa tạt vào trên bộ tây trang màu đen của anh đầy lạnh lùng .

Đi vòng qua phía trước xe, tới bên cửa sổ xe, ở bên cửa sổ xe đang hạ xuống, trong nháy mắt, anh mở cửa xe ra, lúi đối phương xuống, túm lấy cổ áo đối phương “Chát!” một tiếng, hung dữ tống một đấm lên mặt đối phương. Người nọ lão đảo mấy cái rồi ngã bổ nhào xuống phía dưới bánh xe.

“... ! !” Tô Nhiễm Tâm chợt bị hù dọa bởi những tiếng động ở chung quanh trở nên ầm ỹ hỗn loạn, trong lòng tràn đầy kinh hãi.

“Tôi. **...” Người đàn ông bị nện suýt nữa nứt xương, cả người đầy nước mưa, từ trên mặt đất đứng lên, sát khí trong mắt nổi lên, nhìn chăm chăm vào Mộ Yến Thần: “Con mẹ nó chứ, dám đánh ông mày hả, ông đây quyết sống chết với mày...”

Một cú đấm hung ác vừa mới vung lên đã bị Mộ Yến Thần hung hăng nắm chặt ở trong lòng bàn tay, vặn ngược lại thành một góc tù. Một tiếng kêu như heo bị giết vang lên trong cảnh toàn bộ đường cái đang hỗn loạn. Cảnh sát giao thông liều mạng chen lách về hướng bên này. Cùng lúc đó mấy người bạn của chủ xe gây chuyện, nhìn nóng mắt cũng quơ lấy thứ gì đó cùng nhau xuống xe.

271. Chương 272: Bề Trên Thì Sao 2

Tô Nhiễm Tâm đã sợ đến mức ngay cả nói cũng không nói nên lời. Một người cầm chiếc maniven (dụng cụ khởi động xe hơi quay bằng tay) bằng sắt đi tới. Trong nháy mắt, bà hét lên một tiếng ôm lấy đầu, khi ngược mắt lên đã nhìn thấy trên đầu Mộ Yến Thần đang ở cách đó vài thước đã bị nện trúng một cú hộc máu, một dòng máu đỏ tươi sền sệt tuôn ra. Đầu anh nghiêng đi nửa phần, trong mắt toát ra sự lạnh lẽo

lấn sát khí khát máu, một cước đá văng người đàn ông đang dây dưa với mình, đi về hướng tới người đang cầm chiếc maniven.

Tô Nhiễm Tâm chưa từng bao giờ nhìn thấy cảnh bạo lực đổ máu diễn ra gần đến như thế, tay bà nắm trên chốt mở cửa cứ run bần bật, ngay cả cửa cũng không sao mở ra được.

Cảnh sát giao thông xông tới để ngăn lại, cũng bị hung hăng đập vài cái, lại rống giận cố ngăn cản mọi chuyện trước khi phát sinh chuyện bị thương quá nặng. Chủ xe gây chuyện còn đang cùng cảnh sát giao thông rít gào tranh chấp, Mộ Yến Thần đã bỏ qua người đàn ông tay chân kia, đi về hướng bên này xe.

Anh vặn mở cửa xe ra, lên xe, thối lui vài thước, sau đó thừa dịp lách qua khe hở giữa đám người, hướng tới chiếc xe chặn đường kia, hung hăng xô vào. Sự va đập mạnh mẽ khiến Tô Nhiễm Tâm đụng vào thành ghế ngồi ở phía trước, chiếc xe kia bị xô ra, chiếc xe màu đen liền theo sát ở phía sau, giống như một mũi tên mao xông ra bên ngoài đầy mao hiểm.

Cảnh sát giao thông ở phía sau hoảng sợ, phần nộ bắt đầu đuổi theo.

Đánh lộn đánh lạo, phạm tội đổ máu, Tô Nhiễm Tâm cũng chưa từng bao giờ chứng kiến một Mộ Yến Thần như vậy! !

Rất nhanh xe đã đến bệnh viện.

Khi Tô Nhiễm Tâm xuống xe chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của Mộ Yến Thần ôm Lan Khê đi tới,

Vút qua một cái rồi biến mất.

Bà đứng xuống đất, hai chân mềm nhũn, suýt nữa đứng không vững, nước mưa hắt vào trên người lạnh cóng, doođoolooqood bà cố gắng kìm lại cái run cầm cập trong người mình! !

...

Bên ngoài phòng cấp cứu, Tô Nhiễm Tâm ngồi đó, cả người như ruộng bị tưới nước, khí chất tao nhã lẫn vẻ xinh đẹp đã sớm biến mất.

Từ lúc Mộ Yến Thần đi vào, tay bà vẫn luôn luôn run rẩy, không biết chờ đợi đã bao lâu, rốt cục cũng đã thấy Mộ Yến Thần từ bên trong đi ra.

Người đàn ông này giống như quỷ sứ dưới địa ngục vậy, vẻ mặt dịu dàng vừa rồi khi ở bên giường bệnh trong phòng cấp cứu đã được tháo ra, một lần nữa trở lại vẻ lạnh lẽo, lúc đi ra, trong nháy mắt, anh quắc mắt lên nhìn Tô Nhiễm Tâm. Tô Nhiễm Tâm thậm chí sợ tới mức thoáng run rẩy, không dám nhìn thẳng vào anh.

“Lan Khê sao rồi?” Tiếng nói của bà trở nên khàn đặc.

Mộ Yến Thần chỉ lạnh lùng liếc nhìn bà một cái, một câu nói cũng không thềm nói, đi qua ngồi ở trên ghế dài, môi mỏng lạnh lùng phun ra bốn chữ: “Cút xa một chút...”

Cút xa một chút? !

Tô Nhiễm Tâm từ trên ghế dài đứng bật dậy: “Cậu dám bảo tôi cút xa một chút? Mộ Yến Thần, cậu cũng biết rất rõ ràng, tôi là bề trên của cậu, vậy mà cậu lại dám nói với tôi một lời như vậy hả? !”

Một nụ cười mang chút khát máu nở rộ ở trên môi “Bề trên? Bà cho rằng bà xứng đáng được coi là bề trên sao?”

“Tô Nhiễm Tâm, tôi niệm tình vì bà đã suy nghĩ trên dưới ẹ của Lan Khê, nên đối với bà tôi đã có chút nhượng bộ, cũng có chút khách khí, tôi đã có thể nhường đến như thế, vậy mà bà vẫn còn chưa thấy đủ hay sao? Em ấy đã trưởng thành đến như bây giờ, bà đã chăm lo cho em ấy được cái gì? Chưa từng nuôi dưỡng em ấy, chưa từng dạy dỗ em ấy, thậm chí thời điểm em ấy cần sự quan tâm, yêu thương nhất, bà cũng chưa từng ở bên em ấy để an ủi, thử hỏi bà có tư cách gì mà ở trong này khoa tay múa chân với cuộc sống của em ấy chứ?” Mộ Yến Thần lạnh giọng nói, trong đôi mắt sâu thẳm, tơ máu càng thêm ngưng trọng làm cho người ta sợ hãi, “Em ấy mang thai, đứa trẻ ấy là con của tôi, đứa nhỏ này tôi đã xác định

phải giữ gìn, em ấy cũng xác định như vậy rồi. Nếu như bà còn có một chút nhân tính, tốt nhất cũng đừng đến kích động em ấy, càng không nên có ý nghĩ muốn làm cho chúng tôi tách ra ... ”

“Ngày trước em ấy đã bị mất một đứa trẻ... Khi đó tôi vẫn còn chưa biết được chuyện hai chúng tôi không phải là anh em ruột, còn lúc này đây, a...” Anh cười lạnh, như quỷ Satan khát máu, “Bà muốn em ấy nhận rõ thực tế, muốn em ấy tách ra khỏi tôi, lại xoá sạch đứa nhỏ thứ hai của chúng tôi có phải không? Tô Nhiễm Tâm, đây là sự yêu thương mà bậc bề trên muốn dành cho em ấy sao? Bà không nhìn thấy mấy ngày nay em ấy đã có bao nhiêu đau khổ rồi sao? Cái gì là chính đáng, tôi không biết, tôi chỉ biết là nếu như bà còn dám động một ngón tay vào em ấy, tôi sẽ không để cho bà còn sống mà đi ra khỏi Trung Quốc đâu, Tô Nhiễm Tâm, bà có thể thử xem.”

Anh vừa nói xong, vết thương bị đánh trên trán lại toác ra, máu lại ồ ồ chảy ra ngoài, từng giọt chảy dài trên khuôn mặt tuấn dật tái nhợt kia rơi xuống.

Một y tá đi ngang qua nhìn thấy, không được nhìn được liền hét lên một tiếng, buong cái khay ở bên người, y tá chạy nhanh đến kêu người bên cạnh đi lấy băng gạc bông băng, run giọng nói: “Tiên sinh trên đầu ngài bị thương, xem bộ dáng máu bị chảy ồ ạt thế này, ngài phải nhanh chóng băng bó lại một chút, hoặc là phải kiểm tra thêm xem thế nào, nói không chừng sẽ phải khâu đấy!”

Ánh mắt của Mộ Yến Thần vẫn rét lạnh, sâu thẳm, gắt gao yên lặng nhìn chằm chằm vào Tô Nhiễm Tâm, không chút để ý tới lời nói của y tá.

Tô Nhiễm Tâm lúc này nhìn thấy miệng vết thương làm cho người ta kinh hãi kia, hơi thở cũng bắt đầu bất ổn.

Nước mắt nóng bỏng từ trong đáy mắt dâng tràn, Tô Nhiễm Tâm cố nén chua xót quay mặt qua chỗ khác, nói giọng khàn khàn: “Phiền cô nhanh chóng hãy băng bó cho cậu ấy!”

Những giọt máu kia, mỗi giọt chảy xuống làm trong lòng bà nóng bỏng, giống như đang đốt cháy vậy.

272. Chương 273: Hé Lộ Bí Ẩn Của Thân Thể

Lúc này mỗi giọt máu chảy ra, khiến ở trong lòng bà nóng bỏng, như bị thiêu đốt vậy.

Bác sĩ đẩy cửa phòng cấp cứu ra, thở phào một hơi thật dài, nhẹ nhõm nói: “Người nhà đâu, vào đi, bệnh nhân đã tỉnh rồi!”

Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần thoáng chột run lên một cái, anh lạnh lùng đẩy cô y tá nhỏ đang giơ tay muốn băng bó ỉnh, đứng dậy sai bước chạy vào bên trong phòng cấp cứu. Ngăn cách bởi cánh cửa bị đóng, ở bên ngoài, Tô Nhiễm Tâm có thể mơ hồ nghe thấy tiếng người nói chuyện ở bên trong.

“... Đứa trẻ đã giữ lại được, chỉ có thể chất người mẹ không được tốt lắm. Chắc chắn mấy ngày nay đã có chuyện gì đó xảy ra khiến cho cảm xúc không được ổn định. Hơn nữa, có thể khẳng định do đột nhiên bị phát sinh căng thẳng nên đã làm cho bụng bị co rút đau đớn. Cũng may đứa nhỏ không việc gì, nếu không người lớn như các người đã phải khóc chết rồi! ! Thật là, vợ chồng ở thời điểm mang thai còn âm ỉ để làm cái gì chứ? Thân thể cô ấy đang ở trong tình trạng này, cho dù có một trăm vạn cái không phải cũng phải yêu thương dỗ dành, rốt cuộc cậu có hiểu hay không...”

Khe hở cánh cửa mở tương đối rộng, phía bên trong, Mộ Yến Thần cúi người, hai tay gắt gao ôm lấy bóng dáng mảnh mai đang nằm ở trên giường bệnh, vùi đầu thật sâu ở trên cổ của cô, người đàn ông giống như thiên thần ấy đã để lộ hết ra mặt yếu ớt của bản thân mình .

Tô Nhiễm Tâm cảm thấy tay chân đều đang run hết cả lên.

Bà đã làm cái gì vậy?

Mấy ngày nay sống ở trong nhà họ Mộ, nhìn Lan Khê giúp bà chuẩn bị chu đáo mọi thứ, hai người coi như yên lặng chung sống hòa bình tốt đẹp. Bà còn làm khó dễ cho cháu mình ở khắp nơi, khiến cháu mình không sao chịu nổi, thậm chí lại còn ra sức kích động cảm giác hổ thẹn cùng và tự trọng của con bé, vậy mà bà lại không biết rằng con bé đang mang thai.

Mang thai, lại phải chịu áp lực đến tột đỉnh đến từ người thân bên họ ngoại, chần chừ không biết có nên chia tay với người mình cực kỳ yêu hay không, có nên bóp chết cốt nhục mà mình đang mang ở trong bụng hay không.

Rốt cuộc bà đã làm những điều gì vậy chứ...

Tô Nhiễm Tâm co quắp, run rẩy gượng đứng lên, ngồi lên trên ghế, mắt nhắm chặt, xoa bóp ở huyệt Thái Dương.

Lan Khê cảm thấy trong mộng mình đã làm rất nhiều thứ.

Trong mộng cô thấy mình vẫn còn chưa lớn lên, đặc biệt thích đi theo người hầu chạy lung tung khắp nơi ở trong nhà họ Mộ. Mỗi khi thấy mẹ xuống gác đi tới, thì cô mới có thể ngồi yên được. Tô Nhiễm Nguyệt dịu dàng gần như không hề tức giận bao giờ, ngay cả giáo huấn bà cũng không hề giáo huấn, chỉ có khi nào cô tự làm mình bị thương, lúc này bà mới nhíu cặp mày đẹp lại. Bà không cần phải nói nhiều, tự Lan Khê cũng biết là mình đã sai rồi, lần sau cô cũng không dám tùy hứng như thế nữa.

Nước mắt nóng bỏng dâng lên ở trong hốc mắt, nóng rực ngay cả ở trong giấc mộng, chảy xuống lăn vào bên trong mái tóc.

Mở mắt ra, cô kinh ngạc nhìn thấy người đàn ông trước mắt đang căng thẳng ôm chặt lấy người mình.

“...” Cô đưa tay nhẹ nhàng chạm vào cằm của anh, chợt nhận thấy dường như có một lớp râu ria xanh rì mới xuất hiện. Cặp mắt ướt nước của Lan Khê khẽ run lên, khi cô vừa định sờ thêm chút nữa thì anh tỉnh dậy. Vừa mới tỉnh, nhanh như điện xẹt, anh nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt rét lạnh quét qua cô một cái

Cảm giác căng thẳng, thoáng chốc tản ra.

“Em tỉnh rồi sao?” Giữa cặp môi mỏng của Mộ Yến Thần khàn khàn thoát ra mấy từ, sờ sờ trên trán của cô, cảm thấy nhiệt độ không cao, “Bụng em còn đau nữa không?”

Lan Khê có chút mơ màng không rõ giữa cảnh trong mơ với hiện thực, hàng lông mi dài dài run rẩy, nói: “Em vừa mới mơ thấy mẹ.”

Mí mắt Mộ yến thần giật giật, cánh tay dài nhanh chóng ôm chặt lấy cô, giống như muốn mang cô nhập cô vào trong thân thể mình vậy: “Mơ thấy những gì về mẹ hả?”

“Em mơ thấy mẹ đứng ở trước mặt em, em hỏi mẹ rốt cuộc em làm như vậy có đúng hay không, nhưng mẹ không nói gì hết.”

Cả trong giấc mộng cô cũng chờ một cái gật đầu của Tô Nhiễm Nguyệt.

Bởi thế, nên giấc mộng giống như không bao giờ có tận cùng cả.

Bị anh nhét ở trong lớp áo ấm áp, cô rút bàn tay nhỏ bé ra, che vào bụng mình, Lan Khê nhắm mắt, chui vào trong lòng anh, khàn giọng nói: “Anh, chúng ta phá thai thôi... Thừa dịp lúc này thai còn nhỏ... Em biết sau ba tháng nữa sẽ không làm được, bây giờ còn có thể dùng thuốc, chỉ đau một chút thôi...”

Đau một chút thôi?

Thân hình to lớn của Mộ Yến Thần run lên, cảm giác nơi cần cổ ấm áp, nước mắt nóng bỏng của cô rơi vào trên da thịt của anh.

Để nói ra được những lời này, cô đã phải dùng biết bao dũng khí, chấp nhận biết bao sự đau đớn?

Trong con người rét lạnh của Mộ Yến Thần tràn một luồng tơ máu màu đỏ tươi. Anh rút bàn tay của cô đang để ở bụng ra, mười ngón tay quần quít nắm chặt lấy nhau, lại nhìn lên thân thể của cô, hung hăng

nhét cô vào trong lòng, nụ hôn nóng bỏng trùng trùng rơi trên môi cô: “Anh muốn con... Cũng muốn em... Em đừng có ý nghĩ muốn làm tổn thương con, dù chỉ một chút, anh không cho phép...”

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống càng nhiều, Lan Khê chỉ cảm thấy cái ôm của anh thật chặt, cô sắp không thể thở nổi nữa rồi.

Tiếng rên rỉ cùng tiếng khóc nức nở đã bị anh ăn hết vào trong miệng, tình cảm sâu nặng hòa tan ở trong sự mạnh mẽ của anh, sự xót xa đậm đặc cùng sự đau thương cũng không hề giảm nửa điểm.

Cách một ô cửa kính nho nhỏ, Tô Nhiễm Tâm tái mặt, chăm chú nhìn một màn kia, cả người lạnh lẽo.

Một y tá đi tới kiểm tra tình hình, tò mò nhìn bà: “Rốt cuộc bà có muốn đi vào hay không vậy?”

Tô Nhiễm Tâm run lên một cái.

Bà sụp mặt đầy mệt mỏi, giống như là toàn bộ bầu trời đều sụp xuống. Bà hoảng hốt nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng Lan Khê lúc này, đứa nhỏ kia không hề bị dị dạng cũng không phải là quái thai, lúc này nó vô tội biết bao?

Nếu thật sự xoá sạch nó đi, có phải ngay cả trong mộng, tuổi già của bà cũng sẽ phải gánh chịu tội ác này suốt đời hay không?

“Tôi không vào đâu!”, bà khàn khàn chậm rãi đáp lại, “Nhờ cô nói giúp tôi với vị tiên sinh đang ở bên trong kia một chút, nói rằng tôi sẽ chờ anh ta ở quán cà phê ngoài trời bên ngoài bệnh viện, anh ta xử lý mọi chuyện xong xuôi, hãy ra đó để tìm tôi.”

“A, vâng, được rồi.” Người y tá kinh ngạc, nhưng vẫn đồng ý.

Nắm chặt túi xách, Tô Nhiễm Tâm cắn răng bỏ đi.

273. Chương 275: Hé Lộ Bí Ẩn Của Thân Thế 2

Lúc xế chiều.

Khi Mộ Yến Thần đi vào quán cà phê lộ thiên thì Tô Nhiễm Tâm đã ngồi chờ được hai giờ rồi.

Cảm giác thấy bóng người trước mắt nhoáng lên một cái, bàn tay cầm ly cà phê của Tô Nhiễm Tâm chợt cứng đờ, không cần ngẩng đầu cũng cảm giác được hai luồng ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Yến Thần đang phóng tới.

“Tôi nhớ đã nói với bà rất rõ ràng mọi việc rồi, bà còn muốn cái gì nữa đây?”

Chịu đựng ánh mắt lạnh lùng mang theo chút địch ý kia, Tô Nhiễm Tâm hít sâu một hơi ngược mắt, nói giọng khàn khàn: “Chẳng phải là cậu muốn biết về thân thế của Lan Khê hay sao? Cậu hãy ngồi ở chỗ này khoảng mười phút, tôi sẽ nói cho cậu nghe.”

Mấy chữ cuối cùng, giống như mặt hồ nước đang phẳng lặng chợt nổ tung dậy sóng, khiến cả người Mộ Yến Thần bị kích động, run lên, ánh mắt lạnh lẽo gắt gao, chăm chú nhìn thẳng vào trên người bà, mãi lâu sau anh mới cảm thấy nhịp thở của mình mới được thông thuận một chút.

Tôi sẽ nói cho cậu.

Mấy chữ này, anh chờ đợi thật vất vả, nghĩ lại mà sợ.

Kéo chiếc ghế dựa ở bên cạnh chiếc bàn thủy tinh ra, Mộ Yến Thần ngồi xuống, nhếch cặp môi mỏng phun ra mấy chữ thế này: “Bà nói đi.”

Tô Nhiễm Tâm cười lạnh: “Cậu... ngay một chút cũng không hề thấy kỳ lạ vì sao tôi lại không nói cho cậu biết về thân thế của Lan Khê hay sao? Một mặt thật sự là bởi vì nguyên nhân của chị gái tôi, mặt khác, chắc chắn cậu cũng không sao đoán được?”

“Bà nói đi!” Anh vẫn như trước chỉ nhàn nhạt buông ra mấy chữ.

Khê hít một hơi, Tô Nhiễm Tâm nhẫn nại cũng không còn, nhẹ giọng nói: “Tôi biết cậu định làm cái gì, trừ bỏ chuyện về thanh danh của chị tôi không nói đến, hai người cho dù không cùng huyết thống cũng là quan hệ anh em, ở cùng với nhau sẽ danh không chính, ngôn không thuận. Chẳng qua là cậu muốn tìm được cha đẻ của Lan Khê, vạch rõ mối quan hệ, khiến ông ta nhận lại Lan Khê, như vậy giữa hai người sẽ hoàn toàn không còn quan hệ gì với nhau nữa. Cho dù chỉ là quan hệ huyết thống trên danh nghĩa, việc trấn an hai vị đứng đầu dòng họ đều là thứ yếu, cái quan trọng nhất ở đây chính là, hai người có thể ở cùng nhau, thậm chí muốn kết hôn sinh con cũng không có vấn đề gì, tôi đoán có đúng hay không?”

Người đàn bà trước mắt anh đầu óc cũng không đến nỗi trì độn quá, vẫn như trước, rất thông minh nhảy bèn.

Mộ Yến Thần nheo mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào bà, thân hình to lớn tao nhã dựa vào trên ghế, chờ lời nói tiếp theo của bà.

Tô Nhiễm Tâm cười thê lương, trong mắt đã ngân ngấn lệ: “Bây giờ, nếu như tôi nói cho cậu biết, việc khiến cho cha đẻ của Lan Khê nhận lại con mình, chấp nhận con bé là con gái của ông ta, khả năng này tuyệt đối không có, vậy cậu có thể tiếp tục kéo dài nữa hay không?”

Mí mắt của Mộ Yến Thần chợt giật giật! !

Một suy nghĩ về tình yêu của mình có thể sẽ gặp chút nguy hiểm chợt lóe lên. Anh nhắm mắt lại, ngón tay dài khẽ xoa nơi mi tâm nói giọng khàn khàn: “Vì sao vậy?”

“Người đàn ông kia ngay từ đầu cũng không hề hay biết mình có đứa con gái này.”

Ngay từ đầu ông ta cũng không hề hay biết.

Một nỗi đau đớn như một vật sắc nhọn đâm thẳng vào trong tim anh, đau nhói, Mộ Yến Thần lạnh lùng ngược mắt lên, cố che giấu đè nén vào trong vẻ mặt bi thương, tiếp tục hỏi: “Làm sao có thể như vậy chứ?”

Tô Nhiễm Tâm tiếp tục cười lạnh: “Trước hết cậu hãy nghe tôi nói xong đã... Ông ta không chỉ không hề hay biết, hơn nữa cho dù hiện tại ông ta có biết cũng sẽ không thể thừa nhận Lan Khê là con gái của mình. Trên thế giới này có một loại gia đình được gọi là gia tộc Hoàng thất, cũng có một loại đứa con khi sinh ra không được hưởng sự vinh quang, mà chỉ mang tiếng gièm pha.”

Một từ ngữ đầy xa cách không chút quen thuộc xói vào trong óc, lúc này nghe qua thật không chân thực. Cho dù Mộ Yến Thần có ngu dốt đi chăng nữa, chỉ nghe qua cũng có thể hiểu được, hiểu được tình hình hiện tại của Lan Khê, càng nghe lại càng hiểu được đây chính là cái được gọi là bí ẩn về thân thể có nhiều chuyện thực đáng sợ.

“Cha đẻ của em ấy là người của Hoàng thất sao? Người nước nào vậy?” Anh nhắm mắt lại khàn giọng hỏi, mi tâm nhíu chặt.

“Nước Anh.” Tô Nhiễm Tâm đáp, “Chỉ có điều huyết thống Hoàng thất lại không có trong người ông ta, ông ta là người Trung Quốc, nhưng vợ của ông ta lại có dính dáng với huyết mạch của Hoàng thất, coi như là chi thứ trong gia đình. Bọn họ có một đứa con, hiện sống ở Luân Đôn.”

Một nụ cười có chút khổ sở hiện lên khóe miệng, Tô Nhiễm Tâm một ngụm uống hết sạch ly cà phê đã nguội lạnh, trong miệng đầy vị chất. Bà cười yếu ớt, nói: “Ở đất nước Trung Quốc chúng ta, loại hình thức hôn nhân này đối với đàn ông mà nói, được gọi là ở rẻ. Mộ Yến Thần, cậu cảm thấy có người vợ nào có thể dễ dàng tha thứ cho người chồng của mình, đã ở rẻ nơi Hoàng thất mà còn có con riêng ở ngoài không? Không cần nói đến việc nhận tổ quy tông, chỉ sợ rằng, nếu như cậu muốn ông ta chấp nhận điều này, ông ta sẽ chấp nhận sao?”

274. Chương 276: Không Phải Anh Em Ruột.

Cho dù cậu chỉ muốn ông ta biết điều này, liệu ông ta có chấp nhận không?

Nỗi đau đớn như vật sắc nhọn đâm vào tim đau nhói, lan tỏa đến nơi sâu nhất, biến đổi hóa thành nỗi đau nặng nề và chua xót nhất, chiếm trọn cả trái tim anh.

Anh có thể tưởng tượng cảnh ngộ của Lan Khê khi được sinh ra. Cô sinh ra đã không gặp thời, cô vô tội đáng thương, diendan thậm chí khi Tô Nhiễm Nguyệt qua đời thì trong nháy mắt, lai lịch của cô liền đã được định sẽ bị giấu giếm suốt đời.

Sinh ra ở nhà họ Mộ, có Mộ Minh Thăng chờ đợi và hy vọng, người nào sẽ hoài nghi cô không phải con nhà họ Mộ?

“Chị của dì làm sao quen biết người đàn ông kia?” Ngón tay thon dài chống đỡ mi tâm đang nhúu chặt, anh khàn giọng hỏi.

Tô Nhiễm Tâm cố nén bỏ qua chua xót trong lòng, trong chớp mắt đem dịu dàng ở đáy mắt nuốt trở về,*lqd* bà nhìn nơi khác nói: “Hơn hai mươi năm trước chị tôi gả cho Mộ Minh Thăng, quân chính (quân đội và chính phủ) kết thân, chuyện vui một việc. Chị tôi trời sanh tính tình rất ôn hòa, là điển hình tiểu thư khuê các, không hề có tâm địa gian xảo. Trước khi gả đi sẽ không nghĩ tới mình thích tuýp người đàn ông như thế nào, chẳng qua là cảm thấy đối phương cũng được, gia thế, xuất thân tốt, mặc dù tánh tình nóng nảy chút nhưng mà đối với chị ấy không tệ, nên cũng đồng ý gả đi, làm gì có ý kiến gì khác?”

“Kết hôn đã nhiều năm, nhưng chị ấy vẫn không có con, nhà họ Mộ bắt đầu sốt ruột, Mộ Minh Thăng cũng bắt đầu không an phận. . . ” Tô Nhiễm Tâm ngược mắt, lạnh lẽo nhìn anh: “Hoặc là nói vừa mới bắt đầu thì anh ta cũng không an phận, lẽ quý đôn nếu không tại sao chưa kết hôn mà đã cùng với Mạc Như Khanh sinh ra cậu trước?”

Thu hồi ánh mắt, bà tiếp tục nói: “Sau khi anh rể ra khỏi quân đội, người trong nhà an bài bọn họ ra nước ngoài du lịch giải sầu, bồi dưỡng tình cảm một chút, sau khi trở về thì chị tôi có con. Chị ấy không nói cụ thể, nhưng nghĩ cũng biết chắc là thời điểm đó thì quen người đàn ông kia. Từ đó về sau, Mộ Minh Thăng đối đãi chị tôi và Lan Khê cũng không tệ, chị ấy cũng im lặng dấu diếm thân thể Lan Khê suốt mười mấy năm. Sau này chị ấy bị bệnh trầm cảm, người nào nói gì với chị, chị ấy cũng không để ý tới, thỉnh thoảng nghe chị ấy nói một chút: chị. . .chị, từ những lời nói đứt quãng trong miệng chị ấy mới biết chuyện này, thì ra thời điểm chị ấy quen người đàn ông kia, ngay cả con người đàn ông đó cũng đã có, chị ấy vì đau buồn mười mấy năm tích tụ lại mới thành bệnh.”

Hít khê một hơi, Tô Nhiễm Tâm khàn giọng cảm khái: “Sau chị tôi bị tai nạn xe cộ qua đời, tôi vốn định nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bí mật này tôi sẽ chôn giấu suốt cả đời, chuyện này đối với ai cũng đều tốt. Mộ Minh Thăng sẽ không hoài nghi và thống hận chị tôi không chung thủy, nhà họ Tô sẽ không lấy làm hổ thẹn nhục nhã vì chị tôi, Lan Khê cũng không cần đối mặt với người cha ruột ích kỷ đáng hận đó. Nhưng ai có thể nghĩ đến chuyện tình của hai người các cậu? ?” Trong hốc mắt vẫn lên một tia máu đỏ thắm: “Mộ Yến Thần, bây giờ cậu hiểu chưa? Bây giờ cậu có thể hiểu tại sao lúc đầu tôi nói, thiên hạ rộng lớn, có nhiều phụ nữ như vậy, cậu thích ai cũng tốt tại sao lại cố tình thích Lan Khê? ! Tôi không muốn nói, tôi không muốn đem vết thương chị tôi đã dấu diếm mười mấy năm đào lên lần nữa, là cậu ép tôi, là các người ép tôi đấy! !”

Tô Nhiễm Tâm hơi kích động, cà phê trong ly bắn tung tóe ra ngoài.

Bà cố gắng đè ép tâm tình, nghĩ đến đứa bé trong bụng Lan Khê trong bụng có liên hệ với người đàn ông này, trong đầu chỉ hiện ra hai chữ “làm bậy”.

“Chị của dì là tiểu thư khuê các, sao lại dễ dàng có cảm tình với người đàn ông khác ngoài hôn nhân? Điểm này bà ấy không nói với dì sao?” Nhượng cặp mắt lạnh bạc lên, anh lạnh giọng hỏi, đáy mắt lảng động xót thương nặng nề.

Tô Nhiễm Tâm cười lạnh tự giễu, lắc đầu nói: “Tôi không biết, có một lần tôi hỏi, chị nói với tôi, chị yêu. Chị cứ khẳng khái. Hừ, một mực yêu người đàn ông kia.”

Nụ cười cay đắng mà lạnh lẽo dần nở ra trên khóe môi tuần dật của Mộ Yến Thần.

Mị hoặc chớp lóe rồi mất, giống như ánh sao sáng chói khó nắm bắt, ngón tay dài của Mộ Yến Thần nắm lại, môi mỏng nhẹ giọng nhấn rõ từng chữ: “. Vậy được rồi. Tô Nhiễm Tâm, nếu dì có thể tha thứ cho chị của dì không kèm lòng mà vượt ra ngoài hôn nhân, thì tại sao, không thể dễ dàng tha thứ cho chuyện tôi yêu em ấy? Dựa vào cái gì mà chúng tôi phải bị tách ra, thành toàn cho những sắp đặt của dì?”

Trong ánh mắt thâm thúy thoáng hiện lên một tia đỏ tươi, anh thu hồi ánh mắt, lạnh lùng đứng dậy.

Tô Nhiễm Tâm kinh hãi rồi.

Bà nhìn thấy bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của Mộ Yến Thần đứng dậy đi ra ngoài, khi đi ngang qua quầy rượu thuận đường tính tiền, thoáng chốc nổi lo sợ ở trong lòng dâng lên: “Mộ Yến Thần, cậu muốn làm gì? ! !”

Mộ Yến Thần lạnh lùng bước đi không quay đầu lại.

. . . Anh muốn làm cái gì?

. . . Chuyện anh có thể làm, quá ít.

Thậm chí anh không thể để cho người anh yêu có đường lui.

Sự thật đó quá mức tàn nhẫn, anh không muốn, cũng không thể để cho cô đối mặt.

Hành lang bệnh viện an tĩnh khiến người ta hơi ngỡ ngàng.

Vừa đi tới trong nháy mắt Mộ Yến Thần cảm thấy có cái gì không đúng, cảnh tượng trước mắt rõ ràng vẫn giống như khi mới vừa đi, nhưng một cổ dự cảm xấu cũng đang nảy sinh trong lòng, quả nhiên, khi anh đi tới khe khe đẩy cửa trong nháy mắt, liền thấy trên giường . . .

Không có ai.

Trên giường trống trơn.

Gương mặt tuấn tú của Mộ Yến Thần trong nháy mắt liền trắng bệch.

Môi mỏng mấp máy rất chặt, thoáng chốc trái tim trong lồng ngực giống như bị người hung hăng khoét mất, ánh mắt của anh nhanh như chớp quan sát khắp phòng bệnh không thừa một góc nhỏ, nhưng không có.
. Chỗ nào cũng không có bóng dáng của cô.

. Cô đã đi nơi nào?

Tựa như bị một tảng đá nặng đập vào đầu, ông ông tác hưởng, Mộ Yến Thần lui ra một bước, tiếp đó sải bước ra ngoài phòng bệnh đi tới hành lang, vừa thô bạo nắm tay y tá hỏi tung tích Lan Khê, nhìn y tá kinh ngạc mà vô tội lắc đầu, suýt nữa anh bóp vỡ xương của đối phương, vừa lúc điện thoại di động trong túi quần tây reo dồn dập chấn động .

Lạnh lùng thả tay y tá, Mộ Yến Thần lôi điện thoại di động ra.

“Đang ở đâu?” Anh lạnh lùng khàn giọng hỏi, trước khi ra ngoài anh nhớ đã phái người để ý kỹ nơi này không để cô đi lung tung, anh nhớ rõ!

“Cô ấy đang ở phòng lưu sản* bên này, Mộ tiên sinh . . . ” Giọng nói của đối phương cứng nhắc lại hơi có vẻ khẩn trương, “Cô ấy lấy số chờ ở chỗ này, chúng tôi có cần ngăn cô ấy lại không?”

*Phòng lưu sản: là phòng chờ sanh, chờ phá thai, tất cả các trường hợp lấy thai ra ngoài.

Cô lấy số chờ ở phòng lưu sản.

Nhắm mắt, một cổ đau nhức giống như sóng thần ập vào lòng, Mộ Yến Thần chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

“. Trông chừng cô ấy, tôi qua bên đó liền.” Môi mỏng của anh khàn khàn khạc ra mấy chữ.

Cúp điện thoại di động, anh đi tới phòng lưu sản.

Nghe nói, phòng lưu sản đó cũng không phải bẩn nhất bệnh viện, nhưng nó là nơi tàn nhẫn nhất. Trong phòng đó, giỏ rác thậm chí bên trong đường cống ngầm cũng có những bào thai chưa hình thành cùng với những thi thể bé nhỏ.

Sao cô lại tuyệt vọng đến mức phải thừa dịp khi anh không có ở đây, một mình đi tới nơi này.

Sao cô có thể cam lòng đem huyết nhục của mình đến nơi này bỏ đi?

Lan Khê.

“Ầm! !” một tiếng thật lớn, cửa kính phía ngoài phòng chờ của phòng lưu sản đột nhiên bị đẩy ra, cả người đều run rẩy, Mộ Yến Thần cố nén đi tới, một cái nhìn lạnh như băng quét đến phía trước phòng chờ phẫu thuật, liền thấy bóng dáng của cô ở chỗ ngồi xếp hàng thứ nhất. diendan Một người phụ nữ đang đỡ tường cau mày từ trong phòng đi ra, y tá cũng đi theo ra ngoài, lạnh lùng kêu tên người kế tiếp.

“Người kế tiếp, Mộ Lan Khê! !”

Âm thanh này quanh quẩn trong không gian, giống như địa ngục đang kêu gọi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê tái nhợt ngược lên, hàng mi kịch liệt run rẩy, cảm giác có một ánh mắt mãnh liệt nóng rực đang nhìn mình chăm chú, cô đảo mắt bất chợt thấy bóng dáng của Mộ Yến Thần.

Tờ giấy bốc số cầm trong tay nháy mắt trở nên nóng rực, như muốn phỏng tay, chực chờ rớt xuống.

Mộ Yến Thần từ từ đi tới, ánh mắt sáng rực như có thể đem cô hòa tan.

Hai cánh tay chậm rãi đỡ bên người cô, môi mỏng mở ra, anh nói giọng khàn khàn: “. Anh đã nói với em rồi, anh muốn có đứa bé này, cũng muốn có em. . . . *.lqđ* Em dám tổn thương đứa bé dù một chút xíu, anh cũng sẽ không bỏ qua cho em.”

Một cổ chua xót gay gắt xông lên chóp mũi, hai mắt Lan Khê rưng rưng, cô nhẹ giọng nói: “. Anh muốn có một quái thai làm gì?”

Toàn thân Mộ Yến Thần chấn động.

“Anh trai, nếu em sinh đứa bé ra, em phải giải thích với ba như thế nào? Đứa bé em sinh là con của ai? Đứa bé sao lại là cái dạng kia? Em thật sự không tưởng tượng được, em nghĩ mãi đến nỗi đầu đau như muốn nứt ra. Em không thể cả ngày đối mặt với đứa con này, đứa bé không nên như vậy.”

“Mộ Lan Khê, có mặt không? Nếu không có tôi gọi người kế tiếp!” Y tá cau mày nói.

Ánh mắt Lan Khê run lên, giữ chặt tay anh, cảm giác được cả người anh căng thẳng như thế nào, gân xanh trên tay anh nổi lên đáng sợ. Cô nhắm mắt lại, nước mắt nóng bỏng rớt xuống: “Anh buông em ra. Em bỏ đứa bé này đi thì mọi chuyện không có gì nữa, chỉ cần mấy phút, rất nhanh thôi! !”

Cô muốn đẩy anh ra để đi tới phòng phẫu thuật kia.

Cảm xúc trong lòng Mộ Yến Thần nổ tung, trên gương mặt lạnh lùng dâng lên một tia ảm đạm đau nhức, tiếp đó cánh tay dài vươn ra hung hăng xẹt qua ôm cô vào trong ngực! !

Trong hoàn cảnh hỗn loạn, anh chỉ có thể nghe cô giấu tiếng nước nở nghẹn ngào trong cổ mình, dùng sức lực mạnh mẽ hóa giải tất cả giấy dựa của cô, cho đến khi y tá kêu người kế tiếp vào phòng phẫu thuật, môi mỏng của anh mới che ở bên tai cô, giọng nói khàn khàn: “Không cần.”

“Lan Khê, em có nhớ anh đã nói gì không? Nếu như em có con của chúng ta lần nữa, thì không cần bỏ đứa bé, không được bỏ nó” Nhắm mắt lại, anh run run khẽ nói ra miệng, “Chúng ta không phải anh em ruột. Chúng ta cũng không có quan hệ huyết thống, đứa bé sẽ bình thường, con không bị tàn tật cũng không phải quái thai! ! Lan Khê. Không cho phép bỏ đứa bé, đó là con của chúng ta.”

Đang nức nở nghẹn ngào trong cổ anh, thoáng chốc cả người Lan Khê cứng đờ, giống như nghe chuyện cổ tích, không thể tiếp nhận.

Đứa bé không bị tàn tật cũng không phải quái thai.

Chúng ta không phải anh em ruột.

Chúng ta cũng không có quan hệ huyết thống.

“” Quá mức khiếp sợ, trong khoảnh khắc giọng nói Lan Khê ngắc ngứ, một chữ cũng không thốt ra được, cô chỉ cảm thấy đây có thể là kế anh tạm thời khuyên giải ngăn cản cô mà thôi.

Ôm chặt người trong ngực thật vất vả mới an tĩnh lại, trong lòng đau nhức đến cực hạn, Mộ Yến Thần vùi đầu thật sâu vào trên cổ cô, giọng nói khàn khàn: “Muốn đi làm giám định DNA không? Chúng ta đi ngay bây giờ. Lúc đó để cho em xem xem chúng ta có quan hệ huyết thống gì hay không! !”

Anh hung hăng cắn một phát vào trong cổ cô, cô run rẩy kịch liệt co vai lại, nhưng vẫn không ngăn cản được cảm giác đau tê dại này!

Phát cắn hung hăng kia để cho cô cảm nhận được.

Anh hận, anh oán, anh tiếc nuối, anh ảm nhẫn.

Bọn họ không phải anh em ruột.

Trong ồn ào hỗn loạn ở phòng lưu sản, cánh tay nhỏ bé của Lan Khê khẽ run leo lên bờ vai anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hai mắt cô mở thật to, không thể tưởng tượng nổi, hai mắt nhìn anh chăm chú, không để ý đến mọi người chung quanh.

“Vì sao?” Mặt cô trắng bệch, trong miệng nhỏ nhắn khàn giọng phun ra mấy chữ.

Vì sao bọn họ không phải anh em ruột?

Trong tròng mắt lạnh lùng thâm thúy của Mộ Yến Thần hần lên một tia máu đỏ thẫm, môi mỏng không còn chút máu, giữ chặt sau cổ cô khàn khàn nói: “Là anh. Anh không phải con trai nhà họ Mộ, đương nhiên không có quan hệ huyết thống gì với em. Đừng quên là anh đi theo mẹ anh đến nhà họ Mộ, hai người họ kết hôn khi đã lớn tuổi rồi, ai có thể bảo đảm trong mấy chục năm qua không xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt run lên một cái, anh nói thản nhiên: ” Khi đó Tử Minh và chú Hai nói đúng rồi, anh là tạp chủng không sai, cho nên Lan Khê, chúng ta ở chung một chỗ không sao hết. Em có hiểu không? Bất kể về sau ở chung một chỗ, hay là muốn kết hôn sống chết cũng không quan hệ. Huyết thống gì đó cho tới bây giờ không phải là vấn đề của chúng ta.”

Lan Khê nghe anh nói, cô hoàn toàn bối rối.

Tiếng huyền não bên cạnh muốn ù tai, thế nhưng cô lại không nghe được dù là một chút, Mộ Yến Thần nói mấy câu đó thật đơn giản, cô lại nghe giống như là một chuyện xưa rất dài rất dài, phá vỡ toàn bộ nhận thức, thế giới quan của cô, những kiên trì và e ngại từ trước cho tới nay tất cả đều âm âm sụp đổ.

Tay nhẹ nhàng chạm vào bờ vai anh, không nhận được, vuốt ve thêm một chút xíu nữa, dường như muốn xác nhận anh thật sự tồn tại.

Mộ Yến Thần cúi đầu che đi ánh mắt lạnh lùng, nhẹ nhàng hôn lên môi cô: “Em vẫn còn nghi ngờ sao? Nếu như em cảm thấy anh chỉ là dụ dỗ em, thì bây giờ chúng ta đi làm giám định DNA.”

Một cổ chua xót mãnh liệt, xông lên chớp mũi.

Lan Khê lắc đầu, nước mắt như chực tràn trong hốc mắt, đôi tay cô leo lên bờ vai anh, ôm lấy cổ của anh, trong giọng nói mang theo nức nở: “Không phải. Không phải em không tin tưởng. Nhưng mà quá đột ngột, em hoàn toàn cũng không biết là như vậy. Mộ Yến Thần anh đừng gạt em, chuyện này anh không được gạt em, anh biết không?”

275. Chương 277: Không Phải Anh Em Ruột. 2

Lan Khê.

“Ầm! !” một tiếng thật lớn, cửa kính phía ngoài phòng chờ của phòng lưu sản đột nhiên bị đẩy ra, cả người đều run rẩy, Mộ Yến Thần cố nén đi tới, một cái nhìn lạnh như băng quét đến phía trước phòng chờ phẫu thuật, liền thấy bóng dáng của cô ở chỗ ngồi xếp hàng thứ nhất. Một người phụ nữ đang đỡ tường cau mày từ trong phòng đi ra, y tá cũng đi theo ra ngoài, lạnh lùng kêu tên người kế tiếp.

“Người kế tiếp, Mộ Lan Khê! !”

Âm thanh này quanh quẩn trong không gian, giống như địa ngục đang kêu gọi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê tái nhợt ngược lên, hàng mi kịch liệt run rẩy, cảm giác có một ánh mắt mãnh liệt nóng rực đang nhìn mình chăm chú, cô đảo mắt bất chợt thấy bóng dáng của Mộ Yến Thần.

Tờ giấy bốc số cầm trong tay nháy mắt trở nên nóng rực, như muốn phồng tay, chực chờ rút xuống.

Mộ Yến Thần từ từ đi tới, ánh mắt sáng rực như có thể đem cô hòa tan.

Hai cánh tay chậm rãi đỡ bên người cô, môi mỏng mở ra, anh nói giọng khàn khàn: “. Anh đã nói với em rồi, anh muốn có đứa bé này, cũng muốn có em. Em dám tổn thương đứa bé dù một chút xíu, anh cũng sẽ không bỏ qua cho em.”

Một cổ chua xót gay gắt xông lên chóp mũi, hai mắt Lan Khê rưng rưng, cô nhẹ giọng nói: “. Anh muốn có một quái thai làm gì?”

Toàn thân Mộ Yến Thần chấn động.

“Anh trai, nếu em sinh đứa bé ra, em phải giải thích với ba như thế nào? Đứa bé em sinh là con của ai? Đứa bé sao lại là cái dạng kia? Em thật sự không tưởng tượng được, em nghĩ mãi đến nỗi đầu đau như muốn nứt ra. Em không thể cả ngày đối mặt với đứa con này, đứa bé không nên như vậy.”

“Mộ Lan Khê, có mặt không? Nếu không có tôi gọi người kế tiếp!” Y tá cau mày nói.

Ánh mắt Lan Khê run lên, giữ chặt tay anh, cảm giác được cả người anh căng thẳng như thế nào, gân xanh trên tay anh nổi lên đáng sợ. Cô nhắm mắt lại, nước mắt nóng bỏng rơi xuống: “Anh buông em ra. Em bỏ đứa bé này đi thì mọi chuyện không có gì nữa, chỉ cần mấy phút, rất nhanh thôi! !”

Cô muốn đẩy anh ra để đi tới phòng phẫu thuật kia.

Cảm xúc trong lòng Mộ Yến Thần nổ tung, trên gương mặt lạnh lùng dâng lên một tia ẩn nhẫn đau nhức, tiếp đó cánh tay dài vươn ra hung hăng xẹt qua ôm cô vào trong ngực! !

Trong hoàn cảnh hỗn loạn, anh chỉ có thể nghe cô giấu tiếng nước nở nghẹn ngào trong cổ mình, dùng sức lực mạnh mẽ hóa giải tất cả giấy dựa của cô, cho đến khi y tá kêu người kế tiếp vào phòng phẫu thuật, môi mỏng của anh mới che ở bên tai cô, giọng nói khàn khàn: “Không cần.”

“Lan Khê, em có nhớ anh đã nói gì không? Nếu như em có con của chúng ta lần nữa, thì không cần bỏ đứa bé, không được bỏ nó . . .” Nhắm mắt lại, anh run run khẽ nói ra miệng, “Chúng ta không phải anh em ruột. Chúng ta cũng không có quan hệ huyết thống, đứa bé sẽ bình thường, con không bị tàn tật cũng không phải quái thai! ! Lan Khê. Không cho phép bỏ đứa bé, đó là con của chúng ta.”

Đang nước nở nghẹn ngào trong cổ anh, thoáng chốc cả người Lan Khê cứng đờ, giống như nghe chuyện cổ tích, không thể tiếp nhận.

Đứa bé không bị tàn tật cũng không phải quái thai.

Chúng ta không phải anh em ruột.

Chúng ta cũng không có quan hệ huyết thống.

“” Quá mức khiếp sợ, trong khoảnh khắc giọng nói Lan Khê ngắc ngứ, một chữ cũng không thốt ra được, cô chỉ cảm thấy đây có thể là kẻ anh tạm thời khuyên giải ngăn cản cô mà thôi.

Ôm chặt người trong ngực thật vất vả mới an tĩnh lại, trong lòng đau nhức đến cực hạn, Mộ Yến Thần vùi đầu thật sâu vào trên cổ cô, giọng nói khàn khàn: “Muốn đi làm giám định DNA không? Chúng ta đi ngay bây giờ. Lúc đó để cho em xem xem chúng ta có quan hệ huyết thống gì hay không! !”

Anh hung hăng cắn một phát vào trong cổ cô, cô run rẩy kịch liệt co vai lại, nhưng vẫn không ngăn cản được cảm giác đau tê dại này!

Phát cắn hung hăng kia để cho cô cảm nhận được.

Anh hận, anh oán, anh tiếc nuối, anh ảm nhẫn.

Bọn họ không phải anh em ruột.

Trong ồn ào hỗn loạn ở phòng lưu sản, cánh tay nhỏ bé của Lan Khê khẽ run leo lên bờ vai anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hai mắt cô mở thật to, không thể tưởng tượng nổi, hai mắt nhìn anh chăm chú, không để ý đến mọi người chung quanh.

“Vì sao?” Mặt cô trắng bệch, trong miệng nhỏ nhắn khàn giọng phun ra mấy chữ.

Vì sao bọn họ không phải anh em ruột?

Trong tròng mắt lạnh lùng thâm thúy của Mộ Yến Thần hần lên một tia máu đỏ thẫm, môi mỏng không còn chút máu, giữ chặt sau cổ cô khàn khàn nói: “Là anh. Anh không phải con trai nhà họ Mộ, đương nhiên không có quan hệ huyết thống gì với em. Đừng quên là anh đi theo mẹ anh đến nhà họ Mộ, hai người họ kết hôn khi đã lớn tuổi rồi, ai có thể bảo đảm trong mấy chục năm qua không xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt run lên một cái, anh nói thản nhiên: ” Khi đó Tử Minh và chú Hai nói đúng rồi, anh là tạp chủng không sai, cho nên Lan Khê, chúng ta ở chung một chỗ không sao hết. Em có hiểu không? Bất kể về sau ở chung một chỗ, hay là muốn kết hôn sống chết cũng không quan hệ. Huyết thống gì đó cho tới bây giờ không phải là vấn đề của chúng ta.”

Lan Khê nghe anh nói, cô hoàn toàn bối rối.

Tiếng huyền não bên cạnh muốn ù tai, thế nhưng cô lại không nghe được dù là một chút, Mộ Yến Thần nói mấy câu đó thật đơn giản, cô lại nghe giống như là một chuyện xưa rất dài rất dài, phá vỡ toàn bộ nhận thức, thế giới quan của cô, những kiên trì và e ngại từ trước cho tới nay tất cả đều âm âm sụp đổ.

Tay nhẹ nhàng chạm vào bờ vai anh, không nhận được, vuốt ve thêm một chút xíu nữa, dường như muốn xác nhận anh thật sự tồn tại.

Mộ Yến Thần cúi đầu che đi ánh mắt lạnh lùng, nhẹ nhàng hôn lên môi cô: “Em vẫn còn nghi ngờ sao? Nếu như em cảm thấy anh chỉ là dụ dỗ em, thì bây giờ chúng ta đi làm giám định DNA.”

Một cổ chua xót mãnh liệt, xông lên chớp mũi.

Lan Khê lắc đầu, nước mắt như chực tràn trong hốc mắt, đôi tay cô leo lên bờ vai anh, ôm lấy cổ của anh, trong giọng nói mang theo nức nở: “Không phải. Không phải em không tin tưởng. Nhưng mà quá đột ngột, em hoàn toàn cũng không biết là như vậy. Mộ Yến Thần anh đừng gạt em, chuyện này anh không được gạt em, anh biết không?”

276. Chương 278: Em Kêu Anh Là Gì?

Nỗi vui mừng như điên nổ tung trong lòng đồng thời cũng lo sợ thật nhiều, sợ đây chỉ là một giấc mộng. Không phải là cô không tin, chỉ hận không được đi giám định một chuyến, dùng số liệu rõ ràng nhất cùng

báo cáo dễ hiểu khiến cô có thể tin tưởng hơn! ! Tất cả mọi chuyện tới quá đột ngột, sợ mình đột nhiên vừa buông tay, thì mọi chuyện có trở lại như lúc ban đầu hay không?.

“Anh không gạt em. Sao anh có thể lấy chuyện con của mình ra nói giỡn!”

Nước mắt nhỏ giọt xuống, lại bị anh cắn nuốt sạch, nụ hôn nồng nhiệt mà tinh tế của anh thoáng chốc rơi đầy cả mặt và gáy của cô.

Không để ý đến người chung quanh, hai người ôm nhau hôn thắm thiết khiến cho người khác liên tiếp nghiêng mắt nhìn.

Từng dấu ấn nóng bỏng trên da thịt vây quanh giống như muốn tiến vào linh hồn của cô, đôi mắt Lan Khê đắm lệ mông lung, linh hồn cũng bị rút đi phiêu dang trên không trung, cho đến khi cảm giác cánh tay to lớn cứng như thép của anh siết chặt làm eo cô đau nhói thì cô mới thanh tỉnh một chút, lqd, xuyên qua đôi mắt đắm lệ cô lơ mơ nhìn bảng tên phòng lưu sản. Sau một hồi sợ hãi, có một vấn đề khó có thể ức chế cứ xoáy mãi trong đầu cô.

Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng chống đỡ trên ngực anh, Lan Khê run giọng nói: “Chúng ta không có liên hệ huyết thống, chuyện này. Anh biết từ khi nào?”

Tại sao đợi đến thời điểm này mới nói cho cô biết?

Thân hình Mộ Yến Thần cứng đờ.

Cánh tay dài ôm chặt cô, anh nhắm mắt hôn cô bị nước mắt ướt nhẹp che khuất tầm mắt, nói thật nhỏ: “Mới vừa biết.”

Lan Khê nhất thời kinh ngạc.

“Khi nãy anh vừa rời đi một lúc, chẳng lẽ là đi về nhà sao? Là chính miệng mẹ anh nói cho anh biết?” Cô hỏi.

“Anh làm sao biết không cần gấp gáp, quan trọng là . . .Hiện tại em cũng đã biết sự thật rồi, vậy đừng nói cái gì đại loại như không cần đưa con này, ” Anh cắn một phát vào vành tai cô, “Em có biết ngày đó khi thấy kết luận trên tờ xét nghiệm rằng là em có thai, anh thật kích động hay không? Chưa bao giờ anh lại cảm thấy cuộc sống cư nhiên cũng có thể hạnh phúc trọn vẹn như vậy, sao em có thể nói không cần là không cần.”

Lan Khê nghe anh nói cô sợ hết hồn hết vía, nhìn lại ba chữ phòng lưu sản trên bảng hiệu một chút, trong lòng nghĩ lại mà hoảng hồn.

Cô thật hoảng sợ, quần chặt cổ của anh nép sát vào trong ngực anh, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Mà ở trong phòng người xung quanh và y tá chần chừ không đi được bước nào, mắt mở trừng trừng nhìn chăm chăm người đàn ông tuấn dật giống như thiên thần, nét mặt anh ta hoàn mỹ như điêu khắc, mọi cử động đều như bị câu mắt hôn phách, các thiếu nữ nhìn thấy mắt cũng đờ đẫn ra.

Thật vất vả trấn an tâm tình cô mới ổn định lại, nóng bỏng trong ánh mắt sâu thẳm của Mộ Yến Thần rút đi, một tay ấn cô vào cổ, một tay ôm ngang eo cô, đi trở lại phòng bệnh.

.

Vốn là một lần đơn giản ngoài ý muốn, không nghĩ tới sẽ kéo ra nhiều chuyện như vậy.

Mộ Yến Thần ôm người trong ngực, chợt cảm giác tất cả đều trở nên không giống nhau.

Khi buông cô xuống, bàn tay mềm mại của cô quần chặt cổ tay anh, anh liền thay đổi không buông ra nữa, trở tay qua quần chặt lấy cô, tiếp đó cúi đầu chế trụ thân thể mỏng manh của cô thật chặt, áp xuống dưới thân một trận kích tình hôn thật sâu.

Môi lưỡi giao hòa, lần đầu tiên cô quần chặt lấy anh không chịu buông ra, dường như hôn bao nhiêu cũng không đủ.

Không có huyết thống ràng buộc, bọn họ cũng chỉ là thanh niên và thiếu nữ bình thường nhất trong thế giới này, cô tham luyện cảm giác không hề cấm kỵ như thế này, nếm mùi vị của anh trong miệng, muốn hòa làm một thể với anh.

Mộ Yến Thần đưa một ngón tay lên, lau đi giọt nước mắt nóng bỏng rỉ ra từ khóe mắt cô .

Sau một hồi khá lâu vẫn hôn đến khi lưỡi cô tê dại đau nhức, anh mới từ từ thả cô ra.

“Đêm nay anh sẽ ở đây với em, không cần quần chặt anh như thế. Anh sẽ không rời đi.”
Mộ Yến Thần khàn giọng ở bên tai dụ dỗ cô, triển miên hôn vào sau vành tai nhạy cảm của cô.

Một luồng tê dại lướt qua toàn thân, Lan Khê ôm anh thật chặt, vẫn như cũ không chịu buông tay.

Cô nhắm mắt cẩn thận nghĩ tới cả quá trình, tất cả tất cả đều trở nên không thể tưởng tượng nổi như vậy, nhớ tới quá trình Mạc Như Khanh vào nhà họ Mộ, nghĩ đến tình cảnh khi Mộ Yến Thần mới vừa tiếp nhận Mộ thị, bị chú Hai phỉ nhổ nhục mạ, cô khó có thể tưởng tượng, Mộ Yến Thần thật sự không phải là con trai của ba cô.

Hai cánh tay mềm mại đột nhiên quấn chặt lần nữa, Lan Khê ngược lên, trong mắt toát ra tia sáng, cô khàn giọng hỏi: “Mộ Yến Thần, vậy anh có biết cha ruột là ai không?”

Nếu như Mạc Như Khanh bên ngoài cùng với người đàn ông khác sanh ra anh, vậy tại sao không ở chung một chỗ với cha ruột anh?

Ánh mắt Mộ Yến Thần thay đổi.

Khẽ vuốt tóc mình, anh nhẹ giọng nói: “Anh không cần thiết phải biết. Không nghe mẹ anh nhắc qua, hiện tại cũng không cần bào gốc bới rễ làm gì.”

Lan Khê khẽ cười, nụ cười thật buồn bã, gằn từng chữ từng câu, giọng nói nhỏ mà rõ ràng: “Làm sao có thể như vậy được? Mộ Yến Thần, anh từng nói với em Mạc Như Khanh ném anh ở nước ngoài vài chục năm, không thăm nom cũng không hỏi han, dì ấy đối với anh không tốt, cha anh đối với anh cũng không tốt. Bây giờ đang ở nhà họ Mộ, ba em đối với anh tốt là bởi vì ông ấy vẫn cảm thấy anh là con trai ruột của ông ấy, anh là được trời cao ân tứ cho ông ấy, nếu như ông ấy biết anh không phải thì sao đây? Ông ấy còn có thể đối xử tốt với anh sao? Ba em sẽ cảm thấy bị lừa gạt, ông ấy sẽ khó chịu, anh sẽ càng không tốt, lại càng không thể nói ông ấy sẽ chấp nhận anh và em ở chung một chỗ.”

Vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào mặt anh: “Anh không cần phải nói nhẹ nhàng thản nhiên tựa như chuyện chẳng có gì quan trọng, có được hay không? Em hiểu rõ trong lòng anh không thoải mái, người là động vật có cảm tình, không phải là cây cỏ, tình yêu của cha mẹ không phải tình cảm tùy tiện gì cũng có thể thay thế. Khi đó chú Hai mắng anh là tạp chủng, cái gì anh cũng không nói, chắc chắn trong lòng rất đau, hiện tại thế nào? Mộ Yến Thần, em không muốn người nào cũng mắng anh, em không cho phép.”

277. Chương 279: Em Kêu Anh Là Gì? 2

Lời cô nói, làm Mộ Yến Thần cảm thấy chua xót trong lòng.

Thì ra là cái gì cô cũng đều đã nghĩ đến.

Thật may là hoàn hảo. Hoàn hảo những vấn đề làm người ta đau nhói khó chịu rơi vào trên người anh, chứ không để cô phải đối mặt.

Nhẹ nhàng kéo cô lại sát bên người, anh cúi đầu ở bên tai cô nói giọng khàn khàn: “Em kêu anh cái gì?”

Thân hình Lan Khê đột nhiên cứng đờ.

Nhất thời cô không phản ứng kịp.

Chờ phản ứng kịp, khi đó mới phát hiện anh chuyển đề tài, cô trở mắt nghĩ một chút định trả lời, lại phát hiện mình vẫn thường kêu cả tên lẫn họ của anh, thời gian sau này đều như vậy, kêu mãi thành thói quen.

Hay là, tiếp tục kêu anh là “anh trai”?

Kêu như vậy không sai, đầu gì Mộ Minh Thăng và Mạc Như Khanh vẫn là vợ chồng, trên danh nghĩa bọn họ thế nào cũng là anh em, nhưng ý tứ của anh rõ ràng không phải cái này.

Thật là. Kêu như thế nào bây giờ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê bị trêu chọc làm cho nóng bừng: “Em sẽ không thay đổi cách kêu.”

Mộ Yến Thần thuận tay ôm eo của cô kéo vào trong ngực chặt hơn, môi mỏng dán sát vào vành tai nhạy cảm của cô, mở miệng nói: “Xóa bỏ họ kêu thử một chút xem.”

Xóa bỏ họ, kêu “Yến Thần” ?

Kêu tên thân mật như thế cũng không phải không thể, nhưng mà đột nhiên Lan Khê nhớ tới Mạc Như Khanh và Nhan Mục Nhiễm đều kêu anh như vậy, có một tia không cam lòng, cô cắn môi nói: “Không. . . . Cách kêu này cũng bị người khác kêu muốn nát rồi.”

Lời còn chưa nói hết cổ liền bị người nào đó cắn khê một hớp, hơi thở Mộ Yến Thần trầm tĩnh như nước truyền đến: “Em giống mấy người đó sao? Không kêu như vậy cũng có thể, nhưng mà từ bây giờ phải nhớ kỹ em không phải là người khác, em là mẹ của con anh.”

Mẹ của con anh.

Nghe anh nói quan hệ như vậy, khuôn mặt Lan Khê đỏ tới mang tai, không hiểu tại sao thỉnh thoảng lại nói đến đề tài này.

Cô không chịu nghĩ, lại càng không chịu kêu.

Tô Nhiễm Tâm từ bên ngoài về đến, qua lớp kính của cánh cửa sổ nhìn thấy cảnh tượng thân mật bên trong khiến người ta đỏ mặt, không nhìn được bà quay mặt qua chỗ khác, đôi mày thanh tú xinh đẹp nhíu lại, trên trán lấm tấm mồ hôi, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn dáng vẻ này của Mộ Yến Thần dường như đã dỗ dành Lan Khê tốt lắm, ít nhất không còn là dáng vẻ lo lắng tròng trùng, đau khổ đến tuyệt vọng trước kia nữa, nhưng cậu ta nói như thế nào để dỗ con bé?

Nếu như nói đúng tất cả sự thật ra, thì Lan Khê sao lại có thể là bộ dáng này?

Xoa xoa mi tâm, bà nghĩ không ra, tim nhảy từng cái kịch liệt mà hỗn loạn, bà quyết định ngồi xuống băng ghế dài phía ngoài đợi.

.

Màn đêm lạnh lẽo.

Tô Nhiễm Tâm vì bị đói nên tỉnh, cũng là bị lạnh đến đông cứng nên tỉnh.

Cách khoảng vài bước chân, ngoài ý muốn bà thấy Mộ Yến Thần đứng ở phía trước, một thân lạnh lùng cao ngất, trong tay cầm túi nylông ở siêu thị hai mươi bốn giờ tiện ích, xa xa nhìn bà.

Tô Nhiễm Tâm vội vàng ngồi thẳng dậy, muốn nói nhưng rồi lại không biết nói gì, gân cốt có hơi đau nhức.

Ánh mắt hờ hững, Mộ Yến Thần đi tới đem bữa ăn tối mới vừa mua về thả lên trên ghế dài, lạnh nhạt nói: “Mệt mỗi thì vào trong phòng nghỉ ngơi, nhẹ nhàng một chút không làm phiền đến em ấy là tốt rồi, đây là bữa ăn tối, không nên để bụng đói.”

Tô Nhiễm Tâm khẽ kinh ngạc.

“Mộ Yến Thần, rốt cuộc cậu nói với con bé cái gì?” Đôi mày thanh tú của bà nhíu lên, bất an hỏi.

“Nói cái gì không quan trọng, chuyện gì cũng không thay đổi, an tâm dưỡng tốt thân phận dì nhỏ của bà là được, ” đem đôi đũa duy nhất tách ra đưa cho bà, Mộ Yến Thần ưu nhã ngược mắt, con mắt sắc lạnh nhạt, “Những thứ khác không cần phải để ý đến.”

Bà muốn giấu giếm, cũng không muốn mọi chuyện bị tiết lộ dù là nửa điểm.

Tô Nhiễm Tâm nghe anh nói sợ hết hồn hết vía, nhận lấy đôi đũa lại không muốn ăn, một hồi lâu mới nói: “Cậu không chỉ muốn nói với tôi những thứ này, nói đi, cậu còn muốn tôi làm cái gì?”

Rốt cuộc không biết cậu ta dùng biện pháp gì để dỗ được Lan Khê, nhưng Tô Nhiễm Tâm xác định, chuyện không có đơn giản như vậy.

“Đưa địa chỉ cùng phương thức liên lạc của cha ruột em ấy ở Anh quốc cho tôi, những thứ khác bà không cần làm gì cả.”

Quả nhiên.

Tô Nhiễm Tâm thở phào một cái, nâng món ăn Quảng Đông nóng hổi kia lên, tâm cũng buông xuống một chút, khoe miệng nâng lên nụ cười yếu ớt: “Tôi có thể đưa cho cậu, nhưng mà cậu cảm thấy chỉ bằng cậu, có thể khiến cho đối phương thay đổi chủ ý? Vậy đơn giản chính là hủy người, danh dự bị tổn thương, sự nghiệp chính trị bị bế tắc, ngay cả gia đình cũng loạn trong giặc ngoài(ý là trong gia đình xáo xáo bị người chia rẽ), Mộ Yến Thần, cậu đừng quá ngây thơ.”

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần nhìn nơi khác, bóng dáng mạnh mẽ rần rở đứng lên, “Dì ăn trước, tôi còn có chút việc phải làm.”

“Chuyện gì?”

Anh quay lại nhìn bà, lạnh nhạt nói sâu xa: “. Hậu sự của một số người.”

278. Chương 280: Hạnh Phúc Ngọt Ngào

Khi lên đến tầng bảy, tiếng chuông di động trong túi điên cuồng rung lên vang dội.

Bóng dáng cao ngất của Mộ Yến Thần trở nên chậm chạp, thờ ơ cúi xuống xem xét, màn hình hiện rõ số máy của nhà riêng ở thành phố C, cho thấy rõ ràng là số máy của nhà họ Mộ. Trong con người anh chợt lóe lên một tia nặng nề u ám, anh nhấn phím cắt đứt cuộc điện thoại.

Mấy ngày nay, điện thoại của nhà họ Mộ thường xuyên liên tục lặp đi lặp lại gọi đến cho anh, nhưng anh không hề tiếp nhận một cuộc gọi nào.

Mộ Minh Thăng sốt ruột tìm anh, tất nhiên anh biết lý do vì sao ... tai nạn xảy ra làm cho Mộ Minh Thăng sợ tới mức hồn bay phách tán, nhất là khi vụ tai nạn xe cộ này đã được điều tra ra là do con gái của nhà họ Nhan gây nên. Giờ phút này nhà họ Nhan đã sớm vô cùng hỗn loạn. Khi Mộ Minh Thăng nghe được tin tức kia liền kinh hồn táng đảm, bởi vậy nên ở nhà ông đã âm ỉ v to tiếng với Mạc Như Khanh một trận, nhưng từ đó về sau, ngay cả việc liên hệ với Mộ Yến Thần cũng không được.

Một mặt, Lan Khê cũng không trở về nhà nên Mộ Minh Thăng càng sốt ruột với tình hình của con gái...

Mặt khác, ông tức giận với việc Mạc Như Khanh đã nhìn nhầm người, dám để ột người có tinh thần thất thường như Nhan Mục Nhiễm kia làm bạn gái của con trai mình suốt bốn năm, còn suýt nữa đâm bị thương con gái của mình, nghĩ lại Mộ Minh Thăng vẫn còn rung mình ớn lạnh cả người.

Nhưng dù nói thế nào, người nhà họ Nhan cũng đã bị báo ứng.

... Cha Nhan bị cách chức điều tra, toàn bộ chứng cứ tham ô nhận hối lộ đều do tình nhân của ông ta cung cấp; ở bệnh viện Nhan Mục Nhiễm phải chấp nhận cắt chân, mẹ Nhan nhìn thấy con gái bị đẩy ra khỏi giải phẫu, trong nháy mắt liền ngất đi, tim bị tắc nghẽn suýt nữa bị chết.

Đương nhiên, là bà ta không thể chết, bởi vì còn có một tờ đơn kiện của Tổng Mẫn Tuệ đang chờ hai mẹ con bà, nhất định không tha thứ.

Bước chân đầy lạnh lùng, đi thẳng đến bên ngoài cửa phòng bệnh mới dừng lại.

Cách một lớp kính vẫn có thể nghe thấy tiếng hỗn loạn ở bên trong, hình như có tiếng vật gì đó ném vào người. Cô y tá nhỏ ở bên trong đã nhanh chóng né tránh, nhưng tránh không thoát, bị bình hoa ném vào, mảnh vỡ bắn tung lên làm xước vài đường nơi cổ tay, suýt nữa còn bị bắn tung tóe lên trên mặt !

Sắc mặt của y tá thoáng chốc liền thay đổi.

Xoa nhẹ vết xước rất nhỏ trên cổ tay, cô tức giận đến cười lạnh, nhìn chằm chằm vào bệnh nhân còn đang nằm trên giường nói: “Cô ném tôi để làm gì? Chân của cô chẳng lẽ là do tôi cứa hay sao? Tôi nói cho cô biết để mà kiềm chế một chút, hiện tại người nhà của người mà cô đâm vào đó đã đến rồi, cẩn thận đấy, đừng có đập bất cứ những dụng cụ của bệnh viện, cô có bồi thường cũng không bồi thường nổi đâu! ! Ai chẳng biết chuyện cha của cô đã bị điều tra rõ ràng, còn sắp ngồi tù nữa kia? Ở nơi này cô còn tính khí tiểu thư mà làm ầm ĩ cái gì, không ai hầu hạ cô đâu? ! !”

“Cô cút ra ngoài cho tôi! !” Một chiếc bình hoa khác lại được ném về phía cô y tá.

“Rầm rầm” một tiếng động thật lớn, bình hoa đã bị đập nát ở trên vách tường, cô y tá sợ tới mức run lên một cái, trong lòng tức giận liền mắng: “Cô quả thực là người đàn bà chanh chua! Cô... Cô đâm vào người khác còn chưa đủ hay sao, bị cảnh sát tóm được mà còn dám kiêu ngạo như vậy, cô... cô cứ chờ mà xem! Tôi đang chờ nhìn thấy cô phải lên ngồi hầu tòa, cô cũng bị đụng xe thì sao chứ? Hình phạt cũng vẫn là ngồi tù thôi! Cả nhà các người đều có chung số mệnh ngồi tù! !”

Ngay lập tức có vài ba thứ gì đó lại bị ném, cô y tá nhỏ né tránh, nhưng cũng nhéch miệng mắng lại, rồi vội vàng chạy đi. Ai ngờ vừa mới mở cửa ra, suýt nữa đâm vào người khác, lão đảo một cái ngã xuống giữa cửa, đầu gối liền bị đập mạnh vào cánh cửa phòng bệnh!

Y tá nhỏ kinh hãi chưa kịp hoàn hồn, nhìn gối đầu mình đang quỳ ở trên mặt đất, rồi lại nhìn vào Mộ Yến Thần, cũng không kịp đỏ mặt, run run buông cái chốt cửa ra chạy đi: “Anh tới nơi này làm cái gì... Bên trong đó là một người điên đấy, chớ có chọc vào cô ta!”

Trong phòng bệnh, tiếng la mắng vẫn còn vọng lại theo tiếng bước chân chạy đi: “Các người đều cút cho tôi! ! Tôi không hề phạm pháp... Tôi không phạm pháp, không cho phép sỉ nhục tôi, dựa vào cái gì mà các người bắt tôi! Tôi cũng bị đụng đây này, dựa vào cái gì mà các người cắt mất chân của tôi, sau này tôi không bao giờ có thể đi lại được nữa, tôi bị tàn phế rồi...! ! Các người hãy cút hết đi ...”

Tiếng nói bén nhọn vang đi khắp các phòng trên tầng, bác sĩ, y tá đi lại sắc mặt vẫn bình thường, dường như họ đã sớm quá quen nhìn những cảnh như thế này rồi.

Từ lúc được đẩy ra khỏi phòng giải phẫu, sau khi tỉnh lại, cô đã có cái hình dáng bộ dạng thể này đây, liệu có ai còn để ý đến cô đây?

Mộ Yến Thần nâng cặp mắt lạnh lùng lên, tao nhã đạm mạc đẩy cửa phòng bệnh ra.

Trên đầu Nhan Mục Nhiễm quần đầy băng , trong mắt ngập tràn tơ máu, chân trên giường cũng bị ném rơi ở trên đất, một chân bị bó chặt giống như một chiếc bánh tét, còn một đoạn ngắn ngắn...

Nghe thấy có tiếng người vào, cô còn định ném, nhưng khi nhìn thấy là Mộ Yến Thần, trong nháy mắt, cô chợt ngừng lại.

Tay run lên, cái cốc rơi xuống trên mặt đất vỡ vụn.

Trong mắt của Nhan Mục Nhiễm lóe ra một tia sợ hãi, theo bản năng lui về sau, nhưng do chân đang bị thương, cô chỉ cử động một chút cũng đã đau đến tê tâm liệt phế.

Mộ Yến Thần đi tới, dẫm lên nền đất đầy mảnh vỡ của bình hoa lẫn mảnh vỡ của thủy tinh, đôi mắt đen ánh lên sự lạnh lẽo cùng cực.

Anh cúi người nhặt một cành hoa chưa bị dẫm nát còn sót lại, cắm vào một chiếc bình nhỏ còn lại ở trước mặt, thần nhiên nói: “Không là cô làm, thì là ai làm nữa đây?”

Giọng nói mạnh mẽ đầy âm u ấy khiến Nhan Mục Nhiễm lại phảng phất nhớ tới buổi tối giống như bị mộng yểm ngày hôm ấy.

Cô sợ hãi nhìn Mộ Yến Thần, một câu cũng không nói nên lời, hai tay gắt gao ôm lấy đầu, túm lấy tóc của mình, vùi đầu nức nở, giống như nếu có hỏi lại cô một câu, cô sẽ hét lên một tiếng chói tai vậy. Đôi mắt chứa đầy nước mắt nóng bỏng, ngoài sự sợ hãi, còn có sự đau đớn đến tê liệt, cục diện long trời lở đất trước mắt này là do Mộ Yến Thần tạo thành.

Đây là người đàn ông mà cô đã yêu sâu sắc, cũng là người đã đẩy cô rơi xuống vực sâu, làm cho cô phải nhận lấy sự dày vò của địa ngục.

“Vừa mới không phải là vẫn còn mắng chửi rất hăng say, hiện tại không còn sức nữa sao?” Mộ Yến Thần ngược mắt nhìn cô, hai tay lạnh lùng chống vào ở hai bên người cô, “Còn một tháng nữa sẽ mở phiên tòa thẩm tra xử lý, cô không dự tính muốn giải thích để giải vây một chút hay sao?”

Giải thích để giải vây?

Một tia chua chát bén nhọn dâng trào lên trong lòng cô. Trong hốc mắt của Nhan Mục Nhiễm, dòng nước mắt vẫn cố nén rốt cuộc đã không ngăn được nữa: “VẬY còn anh... chẳng lẽ anh cũng không muốn giải thích để giải vây với em điều gì hay sao, Mộ Yến Thần, chính anh đã tự tay đâm em đến mức tàn phế thể này...! ! Chính anh...! !”

Cô đã yêu anh nhiều năm như vậy, lại chỉ đổi lấy sự tàn nhẫn phá hủy thật đẫm máu như thế này sao?...

Đau lòng không thôi, cô muốn hét lên một tiếng chói tai, muốn gào thét, muốn lên án vận mệnh bất công lẫn hoang đường kia!

Một nét cười lạnh không chút ấm áp hiện lên ở khóe miệng, anh hồ hững nói: “Hay là cô hãy đi tố cáo tôi đi! Nhan Mục Nhiễm, chúng ta cùng nhau tiến vào tòa án, chứng kiến tội trạng của cô, tôi sẽ nói như thế nào đây nhỉ, cô nói đi?”

279. Chương 281: Hạnh Phúc Ngọt Ngào 2

Cô nói đi?

Chỉ muốn nhìn thấy cô sống không bằng chết, hai tay dính đầy máu, có còn có thể như thế nào đây?

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú anh giữ chặt lấy cằm của cô, quay lại, cúi đầu nói: “Hôm nay tôi đến đây định bụng là muốn hỏi cô một chuyện, tai nạn xe cộ ấy có thật là do cô tự bày ra không? Cô, Nhan Mục Nhiễm không phải là người không có đầu óc, chuyện này đã rơi đến trên người cô, chẳng lẽ cô định gánh vác một mình hay sao?”

Cả người Nhan Mục Nhiễm đều run hết cả lên.

Mấy ngày qua, cha mẹ cô đều lần lượt ngã xuống, tất cả đều vì cô, trong lòng cô, sự áy náy lẫn thống khổ không lời nào có thể diễn tả được. Cuối cùng, dường như ngay chính bản thân cô cũng đã không chịu nổi nữa rồi, hiện tại lúc này chân cũng đã bị cắt mất, đến ngay cả cái chết cô cũng đã từng nghĩ qua ! !

Nhưng giờ phút này, Mộ Yến Thần nói một câu nhắc nhở, khiến cô một lần nữa lại nhớ tới tình hình của ngày hôm đó.

Cô thừa nhận bản thân đã làm điều ác gây nghiệp chướng, thừa nhận bản thân nên phải chịu sự trừng phạt, nhưng mà việc này không phải là không có người biết chuyện, thậm chí, cô còn luôn luôn bị người ta ở một bên giục giây kích động nữa, ngay cả lúc tai nạn xe cộ xảy ra, người ta cũng biết trước tiên, còn nói với cô phải làm sạch sẽ một chút, đừng có để lại dấu vết ! !

Thấy cô không nói chuyện, Mộ Yến Thần lạnh lùng bứt ra, nhìn cô một cái, nở một nụ cười lạnh lẽo, xoay người định đi.

Không muốn nói chuyện, vậy thì hãy để cho cô ta một mình gánh chịu trách nhiệm thôi.

“Anh đứng lại! !” Nhan Mục Nhiễm run giọng gọi giật lại, bàn tay gắt gao nứu chặt lấy drap giường, trong con người đẫm lệ chợt lóe lên tia sáng lợi hại, “Em biết hình phạt lần này em không thể trốn tránh được rồi... Nhưng không phải em muốn làm như vậy, em đã từng nghĩ muốn muốn thu tay lại, mặc kệ tất cả... Nhưng mà anh đã ép em, tất cả mọi người đều đang ép em! Mộ Yến Thần, vì sao anh lại cứ gắt gao nứu chặt lấy em mà không chịu buông tha như vậy chứ? Vì sao anh cứ muốn làm cho nhà em phải cửa nát nhà tan thì anh mới cam tâm? ! Sao anh lại không nhìn cho rõ xem, người có diện mạo đen tối ở trong nhà của anh với lòng dạ rắn rết kia, đến cùng là ai! Bà ta biết rõ ràng em muốn như vậy, bà ấy dung túng em mà cũng đã giật dây sai khiến em! Là bà ta muốn mượn tay của em để trừ bỏ Mộ Lan Khê, vì sao anh lại không đi tìm bà ấy mà tính sổ? ! !”

Rốt cục cô đã bị buộc đến mức phải gào thét nói ra.

Một luồng ánh sáng lạnh lẽo thoáng lướt qua con người, Mộ Yến Thần đã biết được tin tức mà anh muốn biết.

Khuôn mặt tuấn tú liếc nhìn qua, nghe thấy là một chuyện, việc xác nhận lại là chuyện khác. Anh xoay người nhìn Nhan Mục Nhiễm nói: “Cô nói rằng, chuyện này, bà ta biết, nhưng vẫn dung túng cho cô làm như vậy sao?”

Mí mắt của Nhan Mục Nhiễm giật giật, phảng phất đã biết được rằng, người mà bọn họ nói đến kia chính là cùng một người.

Cười lạnh, cười lạnh dần dần biến thành cười khổ, trong nụ cười có những giọt lệ nóng bỏng rớt xuống: ”... Là do em dẫn độn, là do em quá ngu ngốc nên mới bị người ta lợi dụng, là do em ngu xuẩn tới cực điểm nên mới có thể gọi bà ta một tiếng là bác gái! ! Năm đó khi em quen biết anh, sau đó chỉ vì động lòng với anh, mà sinh lòng ác cảm với cô ấy, cũng không ưa thích cô ấy... Nhưng bà ta biết em nắm được điểm yếu của anh, nên mới dung túng em không từ thủ đoạn để theo đuổi anh! ! Nhiều năm qua, em đã sớm biết bà ta vốn là chỉ muốn lợi dụng em mà thôi, nhưng cũng vì em cứ khẳng khẳng yêu anh, nên đã cam tâm tình nguyện để cho bà ấy lợi dụng! ! !

“... Bà ấy nói hai người là anh em ***, rằng em phải đi gây xích mích; bà ấy sẽ nói để hai người phải cắt đứt, em mới có cơ hội thừa dịp đó mà xen vào; Bà ấy nói anh phải về Los Angeles, em đã làm âm ỉ như muốn lật chuyển cả nhà đòi được đi theo anh... Bà ấy nói cái gì em cũng làm theo... Em còn cho rằng, cuối cùng bà ấy sẽ giúp em có được tình yêu của anh! ! Nhưng không phải vậy... Lúc này, khi mọi chuyện đã bại lộ, bà ta cũng chưa hề một lần ngó ngang đến em. Em đã nghe hết những điều mà bà ấy nói nhảm lại trong di động của em. Bà ấy còn mắng em rất ngu xuẩn, không nên để lại nhược điểm để cho người khác tóm được như thế! Hiện tại bộ dạng của em đã thế này, em đã tàn phế rồi... cả đời này em sẽ không còn gả cho ai được nữa... Nhưng bà ấy cũng không hề thực hiện lời hứa lúc trước với em... Bà ấy muốn đem em, một người lúc này đã trở thành vô dụng mà đá văng ra xa rồi ! !”

Cho đến lúc cùng đường, cô mới nghĩ ra được phải mang hết thấy nỗi đau đớn ở trong lòng mình mà nói ra!

Cặp mắt lạnh của Mộ Yến Thần nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu, chỉ cảm thấy việc hít thở dường như cũng từ từ ngừng lại.

Toàn bộ câu chuyện, suốt cả quá trình, Mạc Như Khanh đều nấp ở sau lưng, im hơi lặng tiếng mà không chế hết toàn cục.

Bà ta biết Nhan Mục Nhiễm có hành động điên cuồng...

Thậm chí, bà ta còn xúi giục...

Nếu nói bốn năm trước, bà ta chỉ muốn Lan Khê xa rời khỏi anh, thì giờ đây, bốn năm sau, cái bà ta muốn là cái chết của Lan Khê.

Một người mẹ máu lạnh vô tình như thế, lại là mẹ đẻ của anh.

Một lúc sau, Mộ Yến Thần mới thu hồi lại ánh mắt, nói giọng khàn khàn: “... Cô hãy nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Dứt lời anh liền xoay người đi ra khỏi phòng bệnh. Ở phía sau, Nhan Mục Nhiễm tuyệt vọng gọi tên của anh, nhưng anh cũng không xoay người lại. Cuối cùng anh nghe thấy tiếng thét của cô, giọng nói giống như bị tê liệt vọng đến... “Mạc Như Khanh, tôi hận bà! ! !”

Đi ra phòng bệnh, Mộ Yến Thần rút từ trong túi áo ra một máy ghi âm đã chuẩn bị trước, ngón tay dài nhẹ nhàng ấn xuống một cái phím, đèn đỏ lóe lên rồi tắt. Ánh sáng le lói của tia hi vọng cuối cùng trong mắt anh cũng đã vỡ tan, lạnh lẽo như dưới địa ngục... Anh xoay người rời đi.

Kiểm tra cơ thể không việc gì, nên cô đã có thể xuất viện.

Điện thoại của nhà họ Mộ lại bất chợt gọi cho Mộ Yến Thần, anh nhận cuộc gọi, đồng ý đến khuya sẽ về nhà.

Trong điện thoại lửa giận của Mộ Minh Thăng vẫn là chưa tan, nhưng mơ hồ vẫn có thể nghe được giọng nói của Mạc Như Khanh vẫn luôn dịu nhẹ êm tai, nhẩn nại chờ ông tan hỏa khí. Cũng thật không ngờ, vợ chồng ân ái ước chừng cũng đã mấy năm, đây là lần đầu tiên hai người tranh cãi ầm ĩ, dĩ nhiên là bởi vì chuyện con gái của ông. Mộ Minh Thăng nhìn tưởng chừng như không hề thương yêu gì Lan Khê, nhưng nếu như thật sự gặp chuyện, đương nhiên ông không thể để cho con gái của mình bị người khác bắt nạt.

Sau một giấc ngủ đến dần độn cả người, sau khi tỉnh lại Lan Khê đã hỏi ngay: “Dì nhỏ đâu rồi?”

“Bà ngoại bên kia gọi điện thoại đến gọi dì nhỏ trở về. Dì nhỏ đi từ mấy ngày trước, mấy ngày nay cũng không thấy qua nữa.” Anh thần nhiên giải thích.

Đôi mày nhỏ của Lan Khê nhíu lại: “Dì nhỏ không phản đối anh ở cùng với em nữa sao? Có phải lúc anh đưa em đến bệnh viện đã nói gì với dì nhỏ điều gì không, dì nhỏ cũng biết là em mang thai rồi hả?”

“Đã không có cùng huyết thống, dì nhỏ có thể phản đối điều gì?” Mộ Yến Thần ngược mắt liếc nhìn cô một cái, ánh mắt trở nên mềm mại, cúi đầu hôn vào nơi mi tâm của cô, vừa hôn, anh vừa nói khẽ, “Buổi tối chúng ta về nhà một chuyến nhé!”

Về nhà.

Cơ thể Lan Khê nhất thời thoáng run lên một cái, trong đôi mắt ướt nước thoáng qua một chút hoảng loạn.

Sau chút hoảng loạn, cô lại cảm thấy cảm xúc của mình trở nên không rõ ràng, chuyện này đã không còn là tội ác thì cô còn sợ gì nữa? Nhưng nếu giờ phút này ngã bài với cha mẹ, chỉ sợ trong nhà sẽ lại xảy ra một trận chiến lớn

Muốn nói ra chân tướng nhất định phải vạch trần chuyện Mộ Yến Thần không phải là cốt nhục của nhà họ Mộ là chuyện thực. Chuyện này với anh mà nói, không khỏi quá mức tàn nhẫn.

Nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng mạnh mẽ của anh, Lan Khê ôn nhu nói: “Chúng ta thăm dò ý tứ trước đã, sau đó mới nói với bọn họ được không? Em sợ ba ba nhất thời không chấp nhận được chuyện này, sợ đến lúc đó ba ba sẽ rất kích động. Chúng ta phá hủy tình cảm vợ chồng vốn đang tốt đẹp của bọn họ, sợ rằng chuyện ấy sẽ làm ba nổi cơn tức giận rồi đuổi hai người ra khỏi nhà ...”

Mộ Yến Thần vuốt ve mái tóc dài của cô, con người thâm thúy hàm chứa ý tứ cảm xúc không rõ ràng... Sau khi đặt nụ hôn rất sâu trên tóc cô một lúc lâu, anh cúi đầu nói: “Được!”

280. Chương 281: Hạnh Phúc Ngọt Ngào 3

“Còn có một thứ này em hãy cầm lấy.”

Cái gì vậy?

Lan Khê còn đang hoảng hốt, một chiếc phong bì trong suốt đựng tài liệu đã được nhét vào trong tay cô. Định thần nhìn lại, hóa ra đó là bản báo cáo kết quả kiểm tra DNA ! Cô kinh ngạc một chút, mở ra nhìn thì thấy hai cái tên, dĩ nhiên là tên của bọn họ, nhất thời cô cũng chưa kịp hiểu.

“Cầm lấy đi...” Anh thần nhiên ra lệnh, hai tay chống đỡ ở bên người cô “Sẽ có ích cho em đấy!”

Lan Khê định nói điều gì đó, nhưng cô lại không thể thốt thành lời, đành phải giữ bản kết quả đó ở trong tay.

Giữa lúc anh đứng dậy đi làm thủ tục giao nhận giấy tờ, Lan Khê không nhịn nổi mở ra xem, những từ ngữ chuyên nghiệp ghi ở bên trong cô xem không hiểu lắm, nhưng ít nhất cô có thể hiểu được kết quả cuối cùng... Không biết anh đã làm xét nghiệm lúc nào, nhưng mà...

Nhẹ nhàng nâng mắt nhìn thoáng qua cái bóng dáng cao ngất kia, trong lòng cô chợt dâng lên chút ngọt ngào khó nén.

Phải chăng dù có khổ nữa, có vất vả nữa, thì họ cũng không phải không có khả năng được ở cùng nhau?

Cô cũng đã từng không dám nghĩ ngợi đến tương lai, còn bây giờ, phải chăng cô đã có thể nghĩ được rồi?

“Em cười cái gì vậy?” Làm thủ tục xong xuôi, Mộ Yến Thần trở về, nheo mắt lại, đi đến trước mặt cô dịu dàng hỏi, ngón tay nhẹ nhàng nâng chiếc cằm của cô lên khẽ ve vuốt, “Em nghĩ đến chuyện gì vui vẻ phải không?”

Lan Khê sờ sờ lên mặt: “Em.. đâu có cười...”

“Có mà. ” Anh nói chắc chắn, kéo cô đến gần, môi mỏng khẽ gợi phả xuống bên tai cô: “Trong lòng em đang cười, anh nhìn thấy rồi.”

Một luồng cảm giác tê dại từ cổ lan truyền ra khắp người cô. Lan Khê nhất thời ngượng ngừng đứng dậy, không nhịn được liền chui vào trong ngực anh, ôm chặt lấy anh.

Ý cười ở khóe miệng, cũng không nhịn được nữa, càng lúc càng lớn.

Sau khi lên xe, di động của cô liên rung lên, mấy ngày nay có rất nhiều chuyện xảy ra, nhất thời cô cũng không nghĩ ra ai còn có thể gọi điện thoại cho cô, cầm lên xem mới biết, hóa ra là Kiều Khải Dương.

Kiều Khải Dương?

Lúc này Lan Khê mới nhớ ra, cuộc giải phẫu của anh vừa mới kết thúc được một tuần. Mà trong vòng một tuần này, bọn họ đều ở tại khu nhà trọ Vân Sơn cùng Tô Nhiễm Tâm. Tất cả những chuyện bên ngoài đều do một tay Mộ Yến Thần xử lý. Không biết hiện giờ Kiều Khải Dương ra sao nhỉ?

“A lô!” Cô vội vàng nhận điện.

“Hiện tại em cũng xuất viện rồi hả?” Giọng nói của Kiều Khải Dương có chút khàn khàn, giống như được truyền đến từ một không gian xa xôi nào đó vậy.

“Kiều Khải Dương...” Đôi mắt của Lan Khê đã ươn ướt, cô run giọng hỏi anh, “Mấy ngày nay anh thế nào rồi? Tôi cũng có chuyện cho nên mới không thể liên hệ được với anh, anh... Sao anh lại biết tôi cũng vừa xuất viện?”

Đối phương lặng im, hình như là đang cười yếu ớt. Kiều Khải Dương chuyển đề tài nói chuyện trong điện thoại di động: “Tôi muốn nói với em một tiếng trước khi trở về thành phố A ... tôi và mẹ tôi về cùng với nhau... chờ khi tòa án gọi, bà ấy cũng sẽ toàn quyền đại diện thay cho tôi... chắc tôi cũng sẽ không thể trở về đây nữa. Mấy ngày qua tôi không sao, nhưng mà mẹ tôi giống như người theo dõi tôi vậy, dường như đi theo suốt ngày, lại còn không cho phép tôi được liên hệ với em... Tôi cũng không có cách nào, hiện giờ chúng tôi đang ở sân bay, bà ấy đi toilet nên tôi mới vụng trộm gọi cuộc điện thoại này cho em được...”

“Lan Khê, tôi không sao đâu, quả thật chỉ cần qua một thời gian ngắn thôi là tay tôi sẽ có thể trở lại khỏe mạnh... Cũng không có vấn đề gì đâu, cuộc sống sau này khẳng định sẽ không có chuyện gì hết, em không cần thiết phải tạo áp lực ỉn. Còn nữa... Tôi sẽ không làm phiền em nữa, em phải hạnh phúc đấy, biết không?”

Lan Khê có chút nghẹn ngào, không nói được thành lời.

Kiều Khải Dương cười cười: “Bà ấy ra rồi, tôi cúp điện thoại đây, sau này chúng ta cũng ít được liên hệ, phỏng chừng có chết mẹ tôi cũng không cho phép tôi được liên hệ với em nữa rồi. Nhưng nếu như... tôi gặp được một người con gái cũng khiến tôi động lòng y như em, nhất định tôi sẽ gọi điện thoại báo cho em biết, được không?”

“... Anh thuận buồm xuôi gió.” Cô chỉ khàn khàn nhẹ nhàng nói ra được mấy chữ.

“Được rồi!” Kiều Khải Dương giương mắt lên nhìn, thấy Tống Mẫn Tuệ đi tới vừa định lên tiếng muốn trách mắng, trong nháy mắt liền cúp luôn điện thoại di động, mở ra vẻ mặt có chút tái nhợt, biểu hiện sự yếu ớt, trên khuôn mặt tuấn tú của anh ý cười từ từ tăng thêm.

Một tay ôm lấy bà vai mẹ mình, anh cúi đầu bắt đầu nhẹ giọng an ủi.

Chính là tâm không theo miệng. Anh chợt nhớ tới ngày đó... Ngày đó nghe nói là dì nhỏ của Lan Khê, đại diện cho cô đến thăm anh, mới hàn huyên cùng anh được vài câu cũng đã gây ẹ anh một chút bài xích lẫn xem thường. Bởi vì trước khi đi người phụ nữ ấy chỉ nói một câu với anh... Bà ta nói, Lan Khê đã mang thai, đứa nhỏ này bọn họ dự định giữ lại... Cậu hãy chú ý dưỡng thương cho tốt đi, thật xin lỗi!

Bà ta nói thật xin lỗi?

Dưỡng thương, nếu như có thể chỉ là dưỡng thương tốt, thì cũng có thể. Nhưng vết thương tình cảm thì không biết đến khi nào mới có thể tốt đây?

Có phải cũng giống như tay trái của anh, cho dù có tốt lắm, nhưng ở trong xương cốt vẫn còn giữ lại sẹo, thời khắc nhắc nhở anh cảm không nổi, mà cũng không thể buông xuống được!!!

Thời gian kéo dài mãi, kéo dài mãi qua một đoạn năm tháng, tạm thời anh cũng không biết, sẽ phải trôi qua như thế nào đây!!!.

Chỉ có điều anh cũng không hề hối hận vì đã gặp được cô, cũng như chưa từng bao giờ anh hối hận việc mình bị thương vì đã đỡ cho cô ngày hôm ấy.

...

Xe chậm rãi chạy đến cổng lớn nhà họ Mộ.

Trước gara có một chiếc xe xa lạ đỗ ở đó. Lan Khê cũng không biết là ai, nhưng Mộ Yến Thần nhìn thoáng qua đã nhận ra ngay, nhưng cũng không nói, anh xuống xe dắt tay cô đi vào trong.

Cô được bao bọc bởi hai chiếc áo khoác, bên ngoài còn khoác chiếc tây trang của anh. Đã vài lần cô muốn cởi ra đưa cho anh, lại bị anh từ chối, ôm chặt hơn. Khi đi tới cửa thấy quần gia ra đón, Lan Khê mới thật sự hoảng hốt, vội vàng khoác trả lại tây trang lên trên người anh.

“Thiếu gia, tiểu thư, công tử nhà họ Nhiếp hiện đang ở bên trong, nói là đến đưa thiệp mời kết hôn cho tiên sinh phu nhân, đã ngồi được một lúc rồi.” Quần gia đến gần lên tiếng thông báo: “Mấy ngày nay, lão tiên sinh ngóng trông hai người trở về, nhưng vì không sao liên hệ được với hai người, nên lão tiên sinh rất lo lắng, còn có... Còn có...”

Quần gia có chút ấp a ấp úng.

“Còn có cái gì? Ba tôi làm sao?” Lan Khê mở miệng hỏi.

Vẻ mặt của quần gia trở nên sa sút: “Sau khi chuyện của nhà họ Nhan được sáng tỏ, tiên sinh và phu nhân đã cãi nhau... Tiên sinh nói phu nhân mất vụng về, đi coi trọng một người có lòng bất chính, còn định để làm con dâu của nhà họ Mộ, còn thiếu chút nữa đã làm thương tổn đến tiểu thư... nghĩ mà rung mình đến mấy ngày. Phu nhân dỗ tiên sinh thế nào ngài ấy cũng không hề để ý. Tiểu thư, cô đã tới là tốt rồi, cô mau đi khuyên nhủ tiên sinh đi, nhìn thấy cô không sao thì lão tiên sinh mới có thể an tâm được!”

Mộ Minh Thăng và Mạc Như Khanh cãi nhau?

Bởi vì chuyện Nhan Mục Nhiễm lái xe đâm cô sao?

Điều này xảy ra có chút ngoài ý muốn của Lan Khê. Đôi mắt ướt nước thoáng chút cảm động nhìn vào phía bên trong. Ở bên trong, tiếng nói, tiếng cười vẫn như trước, chắc là bởi vì có Nhiếp Minh Hiên ở đây, nên hai người dù sao cũng phải thể hiện biểu diễn chút ân ái.

Mộ Yến Thần nhìn ánh mắt của cô, trong ánh mắt sâu thẳm, sự lạnh lẽo dần dần dày đặc.

Cô đối với Mộ Minh Thăng có cảm tình sâu nặng như thế, hẳn là không thể dễ dàng dứt bỏ...

Anh đi qua ôm sát lấy eo của cô, đưa cô tiến vào bên trong.

281. Chương 282: Khoái Cảm Của Sự Trả Thù

Cách vài ngày mới đến nhà họ Mộ một lần nữa, nhưng hết thấy phẳng phất đều đã trở nên không còn giống nhau nữa rồi.

“Ba ba, dì Mạc, chúng con đã trở lại, ” Lan Khê nghĩ ngợi vẫn nên kéo bàn tay to đang ôm bên hông cô xuống thì hơn, đi qua nhẹ giọng nói, “Nhiếp Minh Hiên, anh cũng ở đây sao?”

Mộ Minh Thăng nhìn thấy hai đứa con đi tới, nhất thời đôi mắt tỏa ánh sáng, không nhẫn nại nổi nữa liền đứng dậy, lên lên xuống xuống đánh giá Lan Khê một hồi, xác định cô không hề hấn gì mới thở nhẹ một hơi, tiếp theo mi tâm liền nhăn lại: “Con gọi bạn của anh thế nào vậy? Minh Hiên cùng anh trai con tuổi tác không khác nhau lắm, sao con lại chỉ gọi tên như vậy chứ?”

Một câu nói nói khiến Nhiếp Minh Hiên không nhịn nổi, cong môi thoáng gọi lên ý cười.

Trong ý cười mang theo vị chất, cũng có chút mất tự nhiên.

Hai người vừa vào cửa, anh đã nhìn thấy tư thế vô cùng thân thiết kia, ít nhiều cũng đã nghe được một chút chuyện của bên nhà họ Nhan. Giờ phút này xem ra Lan Khê cũng không kiêng nể gì mà gọi như thế, phá vỡ tất cả như vậy, anh nghĩ, cô gọi “Nhiếp Minh Hiên” cũng đã quá khách khí rồi.

Về sau nếu như cô và Yến Thần thực sự kết hôn, chẳng lẽ anh còn phải hạ mình gọi cô một tiếng “chị dâu” hay sao?

Nghĩ đến đây Nhiếp Minh Hiên tựa như nuốt phải con ruồi, rất khó chịu.

Tay anh rút một tấm thiệp mời ở trên bàn trà đưa cho cô nói: “Khoảng hai tháng sau anh kết hôn, em và Yến Thần nếu không bận việc gì cùng đến nhé, hoặc như nếu có duyên, chúng ta tổ chức kết hôn cùng một ngày, được chứ?”

Câu này chỉ là trêu đùa, nhưng Mạc Như Khanh nghe thấy, mí mắt thoáng chốc giật giật!

” Kết hôn cùng một ngày sao?” Mộ Minh Thăng cất tiếng cười ha hả, “Câu nói đùa này nghe cũng thật quá sức, con gái của tôi mới lớn được bao lâu chứ? Ai muốn cưới nó đây, tôi còn nghĩ, không biết nó có muốn lấy chồng hay không nữa đấy!”

Sắc mặt Mạc Như Khanh trở nên trắng bệch, lạnh lùng, nụ cười có chút yếu ớt, nói: “Giữa hai cha con thật sự hiểu biết nhau quá nhỉ, lời khen này ngược lại, tựa như thực sự rất hiểu nhau vậy. Lan Khê cũng đã có đối tượng kết hôn rồi hả? Lần trước vẫn còn nghe thấy Lan Khê nói với con gái nhà họ Kỉ rằng, chỉ mới là bạn trai thôi, giờ đã quyết định rồi, nhanh như vậy sao?”

Mộ Minh Thăng nghe thấy giọng nói của bà, mặt bỗng chốc trầm xuống.

“Hừ, con bé quyết định hay không quyết định, chuyện gì cũng đều phải nhờ bà lo hay sao? Nếu con gái của tôi kết hôn, tôi nhất định sẽ để cho chính nó tự quyết định, chẳng lẽ còn phải nghe bà nữa chắc? Nếu như bà lại tìm cho nó cái người giống như người của nhà họ Nhan kia, con gái của tôi liệu còn có mệnh nữa không? !”

Lời trách móc nghiêm khắc tàn khốc khiến Mạc Như Khanh mất mặt ở trước lớp trẻ, Mộ Minh Thăng cũng kịp nhận ra mình đã nói nặng lời rồi.

Nhưng kỳ quái nhất lại là, tất cả bọn trẻ trong phòng lúc này lại không hề có một ai đứng ra nói đỡ cho bà.

Sắc mặt của Mạc Như Khanh nhìn khó coi đến cực điểm.

“Lan Khê, con ngồi xuống đây để ba ba nhìn xem, mấy ngày nay con trọ ở nhà Yến Thần cũng không được tiện lắm. Ba cũng là nghe từ Nhiễm Tâm nói thôi... Cũng thật là, di con đã là người lớn như vậy lại còn làm ầm ỹ với con, chen chúc nhau ở trọ nơi nhà anh trai con, định tính toán chuyện gì vậy?” Mộ Minh Thăng nhíu mày hỏi.

Cặp mắt của Mộ Yến Thần trầm tĩnh như nước nhìn nhìn cô, vổ vổ lưng của Lan Khê ý bảo cô bỏ qua.

Lúc này Lan Khê mới thả lỏng ngồi xuống ở bên cạnh cha mình.

“Dì nhỏ nói dì nhớ con, lại lười tìm khách sạn nên dứt khoát ở trọ nơi nhà của anh trai, như thế ... cũng không có gì bất tiện.”

“Không có gì sao?” Mạc Như Khanh cười lạnh một tiếng, nói phản bác, “Ngày trước khi con còn nhỏ tuổi, trọ ở chỗ đó dì cũng không có ý kiến, nhưng bây giờ con đã là người lớn, lại còn đưa cả em gái của mẹ con cùng đến trọ ở đó, chuyện này còn ra làm sao? Con nghĩ các con là một đôi vợ chồng nhỏ sao, không chút kiêng kị, không có giới hạn à?”

Lời nói này tuy khó nghe, nhưng Mộ Minh Thăng cũng cảm thấy có lý.

“Khoảng thời gian trước, sức khỏe của em ấy không được tốt, nơi đó lại gần bệnh viện, trọ ở đó sẽ tiện hơn, không sao hết...” Mộ Yến Thần lạnh lùng ngược mắt nhìn chăm chăm vào mặt Mạc Như Khanh, “Dù sao cũng là bị tai nạn xe cộ, có chút gì ngoài ý muốn thì đưa đến bệnh viện sẽ tốt hơn, bằng không nếu xảy ra chuyện gì biết tìm ai để đưa đi viện đây?”

Ánh mắt lạnh như băng của anh nhìn thấy hiện tại Mạc Như Khanh có chút hoảng hốt: “Mẹ cũng muốn quản sao? !”

“Vậy các con về nhà luôn chứ? Đã trở lại rồi chẳng lẽ còn đi sao?” Mộ Minh Thăng quỷ dị nhìn thoáng qua Mạc Như Khanh hỏi.

“Không, ” Mộ Yến Thần thần nhiên phủ nhận, ánh mắt lạnh lùng quay lại nhìn, “Cô ấy chỉ ở một thời gian ngắn.”

“Được rồi, bác trai, bác gái, thiệp mời cháu đã đưa đến, hai bác lúc đó nhớ đến nhé! Yến Thần, sợ rằng tớ phải đi rồi, bên cậu có chuyện gì cần cứ việc gọi cho tớ nhé! ” Nhiếp Minh Hiên nhíu mày, buông một câu chế nhạo, “Dù sao, trước khi chưa kết hôn, tớ vẫn là người tự do.”

Mộ Yến Thần vẫn giữ nụ cười lạnh nhạt, đứng dậy đưa Nhiếp Minh Hiên ra ngoài.

“Khoảng thời gian trước tớ bị chuyện kết hôn làm cho sứt đầu mẻ trán, cũng chưa kịp hỏi cậu chuyện bên kia thế nào. Chuyện nhà họ Nhan cậu làm cũng đủ tàn nhẫn, hiện tại đã vừa lòng chưa hả ?” Ánh mắt trời chiếu vào chói mắt khiến Nhiếp Minh Hiên phải nheo mắt lại, nhíu mày hỏi.

” Chuyện nhà họ Nhan chỉ là chuyện nhỏ, chuyện trong nhà mới là chuyện lớn, chuyện tai nạn xe cộ này, khởi sự mẹ tớ có biết, là bà ấy đã giựt giây Nhan Mục Nhiễm đi làm.”

282. Chương 283: Khoái Cảm Của Sự Trả Thù 2

Nhiếp Minh Hiên nhất thời mở to hai mắt! !

“Mẹ cậu sao? Bà ấy biết rõ tai nạn xe cộ sẽ gây chết người, nếu không có người đồng nghiệp kia của Lan Khê, hiện tại đã sớm xảy ra tai nạn chết người rồi! !”

Ánh mắt trầm tĩnh của Mộ Yến Thần quét tới: “Hai tháng tới này cậu còn không bận bịu chắc?”

“Tớ sao?” Khóe miệng tuần dật của Nhiếp Minh Hiên giật nhẹ, đầy chua chát, “Tớ không bận gì hết, chỉ có điều là bị giữ ngồi ở nhà, bị người ta bức hôn mà thôi... cha mẹ tớ âm thầm tìm người quản lý tớ, chỉ cần không rời khỏi thành phố, tớ muốn làm thế nào cũng được.”

Bức hôn?

Mộ Yến Thần nhú mày lạnh lùng liếc anh một cái, trong đôi mắt sắc bén ẩn chứa chút mềm mỏng: “Đã không thích, vì sao cậu còn muốn kết hôn?”

Nụ cười lạnh của Nhiếp Minh Hiên càng sâu: “Như cậu ư? Cậu muốn kết hôn với Lan Khê chẳng phải là giống như tám năm kháng chiến đó sao, nhưng đối với việc đó, cậu có cảm thấy cho dù có chết cậu cũng phải đi làm bằng được không? Mẹ tớ cũng vậy, bà ấy chỉ chấp nhận Tô Noãn, một khóc hai âm ỉ ba thất cổ, nếu tớ không cưới, cha tớ sẽ trực tiếp điều động tớ đến nơi thâm sơn cùng cốc, có thể mài mặt hai năm ở đó, hơn nữa - - ”

Trong con người thâm thúy của anh có thoáng hiện ý cười trêu tức, “Tớ cũng không người mà mình đặc biệt thích, tớ không muốn cũng không có lý do để từ chối.”

Mộ Yến Thần nhìn bạn một hồi: “Tùy cậu thôi.”

“Cậu vừa định nói với tớ chuyện gì? Có việc cần tớ hỗ trợ à?”

“Vài ngày tới tớ sẽ đi nước Anh một chuyến, chuyện trong nhà phỏng chừng không được an lòng, nếu quả thực cậu có thời gian hãy bảo Tô Noãn đến đó nhiều hơn, sợ rằng tớ vừa rời đi, sẽ lại có người không an phận, cậu biết không?”

“Nước Anh sao? Việc làm ăn của cậu không phải là ở Los Angeles sao?” Nhiếp Minh Hiên không hiểu.

“Từ dì nhỏ của cô ấy tớ đã biết địa chỉ của cha cô ấy, có chút khó khăn phải giải quyết, tớ phải tự mình đi một chuyến.”

“Này, cậu định đi mấy ngày...”

“Còn nữa...” Mộ Yến Thần nâng cặp mắt thâm thúy lên nhìn ra phía xa, cúi đầu nói, “Cô ấy đang mang thai, không đợi lâu được, cho nên chuyện này tớ phải xử lý nhanh một chút. Trên tay cô ấy có một bản báo cáo kết quả kiểm tra DNA của hai chúng tớ, khi cần thiết có thể lấy ra, ít nhất có thể tạm thời bảo vệ an toàn cho cô ấy cùng đứa nhỏ.”

Nghe được tin tức này, trong đầu Nhiếp Minh Hiên giống như có tiếng nổ “Ông” một tiếng, mãi một lúc lâu sau cũng không nghe được tiếng gì nữa.

Mang thai, đứa nhỏ, những từ vô cùng thân thiết lại xa lạ ấy đã trói buộc gắt gao bọn họ với nhau rồi.

“... Được rồi, ” Nhiếp Minh Hiên nói giọng khàn khàn, “Cậu yên tâm đi. Tô Noãn cũng có quan hệ tốt với cô ấy, sẽ thường xuyên chạy về bên này.”

Mộ Yến Thần chau chau mày, yên tâm một chút.

“Đêm mai tớ làm chủ, một tối không giới hạn, cậu hãy gọi mọi người đến nơi này tụ họp nhé.” Anh từ tốn nói.

Nhiếp Minh Hiên cười thành tiếng: “Cậu làm gì vậy? Chẳng lẽ định tề tựu nhóm anh em kết nghĩa, tuyên bố trước mọi người về tình cảm và niềm vui cậu được làm cha hay sao, Mộ Yến Thần, cái đồ... nhà cậu, cũng có ngày hôm nay...”

“Cậu đoán mò cái gì vậy?” Mộ Yến Thần lạnh lùng quét mắt một cái, “Khoảng thời gian trước, tinh thần của cô ấy không được tốt do bị đè nén, tớ tìm một cơ hội để cho cô ấy thả lỏng một chút, không thể để việc này tiếp tục làm cô ấy bị phiền muộn được.”

Nhiếp Minh Hiên cười ôm bờ vai của anh: “Được được, tớ đã biết.”

Vào bữa tối, không khí có phần hơi kỳ lạ.

Trên bàn ăn, lần đầu tiên Mộ Minh Thăng và Mạc Như Khanh tiếp tục chiến tranh lạnh không nói chuyện. Lan Khê quan sát, trong lòng không khỏi nổi lên chút khoái cảm của sự trả thù, mới nghĩ như vậy mặt cô đã có chút đỏ lên, cảm thấy bản thân có chút hư hỏng.

Nhưng dưới bàn lại có một bàn tay thân thiết lần đến cầm tay cô thật chặt, cho cô sự ấm áp lẫn sức mạnh.

Khóe miệng Lan Khê vụng trộm thoáng hiện ý cười quyến rũ động lòng người, cảm thấy suy nghĩ trong lòng mình nhưng lại bị anh nhìn thấu.

Mạc Như Khanh không biết chuyện bọn họ thực sự không phải là anh em ruột thịt, muốn tách bọn họ ra cũng là tâm lý bình thường. Nhưng bốn năm trước bà hành động cứng rắn, thậm chí là cách thực hiện của bà cũng quá phận, gần như phạm tội, hơn nữa thái độ của bà đối với Mộ Yến Thần càng làm cho Lan Khê chán ghét bà.

“Còn có món canh, cô giúp tôi bưng lên đi...” Nơi cửa phòng bếp, thím Trương đang bưng đồ ăn đi ra, vừa đi vừa dặn người hầu, lúc thím ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bên cạnh bàn là một đôi bích nhân (đôi tình nhân xứng đôi vừa lứa), đang nắm tay nhau ở dưới bàn.

Đồ ăn trên khay chợt rung lên một cái, sắc mặt thím Trương thoáng chốc thay đổi, bà đi vòng qua đặt đồ ăn ở trước mặt Mộ Minh Thăng.

“Tiên sinh mời ngài nếm thử, phu nhân biết ngài thích ăn ruột già, sau bữa trưa đã bảo phòng bếp bắt đầu chuẩn bị, lần này làm tuyệt đối hợp khẩu vị với ngài, ngài nếm thử xem.”

Sắc mặt Mộ Minh Thăng lúc trước thực khó coi, nghe xong lời này cũng dịu xuống một chút, ánh mắt nhìn Mạc Như Khanh bớt lạnh lùng một chút.

Ông động đũa, cũng gấp một miếng măng ở bên cạnh ăn vào trong miệng.

Mạc Như Khanh nhìn cách thức ấy, nét mặt xinh đẹp lộ ra chút ưu thương: “Minh Thăng, ông còn muốn giận tôi tới khi nào nữa đây? Tôi đã từng sớm nói với ông, chuyện này tôi không hề biết, sở dĩ tôi thích cô con gái nhà họ Nhan kia, là vì nhìn thấy cô ta quá yêu Yến Thần, ngay bản thân ông vài năm nay không phải là cũng cảm thấy không giống như trước đó sao? Hiện tại chuyện xảy ra với Lan Khê ông lại đổ hết lên trên đầu tôi, ông có công bằng hay không đây?”

Trong mắt bà nổi lên chút lệ ươn ướt, bà nói đầy xúc động: “Nếu tôi biết Nhan Mục Nhiễm có ý nghĩ muốn hạ độc Lan Khê, tôi có thể không ngăn cản lại sao? ! Ngày đó tôi luôn đối xử với chúng nó thế nào, chẳng lẽ tôi lại còn sai khiến hay sao?”

283. Chương 284: Quán Quít, Thân Mật.

Âm thanh cái thìa lách cách đụng vào thành chén, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Mạc Như Khanh cố ý tạo nên không khí bi tình lại bị phá hư, ánh mắt ôm hận của bà quét qua, phát hiện âm thanh kia đến từ con trai của mình! !

Trong ánh mắt thâm trầm sâu sắc một tia sắc bén xẹt qua, Mộ Yến Thần ưu nhã tựa vào lưng ghế mở miệng nói: “Ngày đó ở nhà họ Nhan, bác Nhan bị đưa đi điều tra, sau đó Nhan Mục Nhiễm mới lái xe đi gây tai nạn xe cộ. Lúc đó mẹ cũng có mặt ở đó, thế mà mẹ không biết cô ta muốn đi làm cái gì sao?”

Nhất thời Mạc Như Khanh cảm thấy khó thở, hô hấp không thông, trong mắt thoáng hiện một sợi tơ máu đỏ tươi.

Mộ Minh Thăng nhú mày hỏi: “Yến Thần, lời này của con là có ý gì?”

Lan Khê cũng không hiểu nhìn anh.

“Không có gì, con chỉ hỏi vậy thôi,” Mộ Yến Thần vẫn nhìn bà chăm chăm, lạnh lùng nói, “Chẳng qua là cảm thấy nếu như ngày đó mẹ biết mà nói trước, thì tất cả mọi chuyện có thể tránh khỏi. Hay là ngày nào đó rảnh rồi con đến bệnh viện hỏi Nhan Mục Nhiễm, xem thử cô ta có phải cũng nói như vậy hay không?”

Tay Mạc Như Khanh run run, sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

Sao bà lại có thể quên chứ?

Quên Nhan Mục Nhiễm mới chỉ tàn phế mà không phải chết rồi, giữa hai người còn có chuyện mờ ám kia, cô ta hoàn toàn có thể tiết lộ ra ngoài!

Đưa tay qua cầm tay của bà, trong ánh mắt thâm thúy của anh mang theo một tia nhu hòa: “Mẹ bị sao vậy? Mẹ.”

Một tiếng “Mẹ” này của anh, càng làm cho Mạc Như Khanh kinh hồn bạt vía hơn.

“Mẹ cảm thấy không thoải mái, đầu đau nhức choáng váng, bữa cơm này mọi người ăn trước đi, mẹ đi nghỉ một lát.” Mạc Như Khanh rút tay về, khoác áo choàng đi lên lầu.

Mộ Yến Thần ưu nhã dựa người trở lại ghế: “. Được, khi nào đi đến bệnh viện con sẽ báo ẹ biết.”

Bóng lưng Mạc Như Khanh lung lay.

Mộ Minh Thăng ngồi một bên trong lòng cũng không thoải mái, ngấm lại mấy ngày qua quả thật đã lạnh nhạt với bà, hiện tại tinh thần bà uể oải không muốn ăn, cũng do ông là chồng đã lạnh nhạt với bà gây nên.

Cũng tới lúc nên kết thúc chiến tranh lạnh . . . Mộ Minh Thăng nghĩ.

“Tối nay con cũng ở lại đây?” Mộ Minh Thăng bắt được ý tứ trong lời nói con trai.

“Dạ.”

Mi tâm khẽ nhú lên, ông quan sát hai đứa con trước mắt giống như một đôi bích nhân do trời đất tạo nên, càng lúc càng cảm thấy không bình thường: “Anh em tụi con có tình cảm với nhau thì tốt, nhưng mà Yến Thần, con đừng quên khi đó con đã nói với ba, nền tảng đạo đức ở trong nhà này, con vẫn phải giữ.”

Mộ Yến Thần siết chặt bàn tay mềm mại khẽ né tránh dưới bàn, lạnh nhạt nói: “Biết.”

.

Cơm nước xong Mộ Yến Thần đi lên lầu, cũng không trở về phòng ngủ đã lâu không trở lại của mình, mà lại đi tới phòng Lan Khê.

Lan Khê ngẩn ra, nhìn anh đóng cửa lại, trong lòng hơi hồi hộp một chút.

“Anh. Khóa trái cửa làm gì?”

“Miễn cho bị người quấy rầy, ” Mộ Yến Thần trả lời gọn gàng, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi đi tới một tay ôm lấy cô chặn ngang đi về phía giường, con mắt thâm thúy buông xuống dưới ánh nhìn chăm chú của cô, “Cũng tránh cho trong lòng em run sợ, không dám thân mật với anh ở chỗ này.”

Thân mật? Ở chỗ này?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê đỏ lên, còn chưa kịp kháng cự liền rơi vào giữa giường mềm mại, bóng dáng to lớn của anh nghiêng xuống, giống như cố ý muốn hù dọa cô, môi mỏng cường thế mà dịu dàng rơi vào da thịt mẫn cảm nhất trên cổ cô. Lan Khê run lên một cái, hai tay chống đỡ ở trên ngực anh, cách áo sơ mi vẫn cảm nhận được cơ bắp cuộn cuộn của anh.

“.” Một tiếng ưm ngắn ngủi tràn ra miệng, cô muốn kháng cự nhưng rồi lại thôi, chỉ có thể mặc cho anh hôn.

Mộ Yến Thần được khích lệ, nụ hôn ướt át dịu dàng theo một đường từ đường cong cằm cổ hôn đến vành tai. Ngâm vào êm ái trên chọc, thân thể hai người càng dán càng chặt, môi lưỡi cuối cùng cũng giao dung, Lan Khê cảm giác hô hấp cũng bị anh cắn nuốt một cách bá đạo, cả linh hồn như muốn bay theo anh.

Tay của anh thăm dò vào trong y phục của cô, xoa nhẹ vòng eo, chạm tới áo ngực của cô.

Lan Khê muốn nói cái gì, đầu lưỡi lại bị mút chặt, ngón tay thon dài nóng bỏng của anh đẩy áo ngực ra tham tiến vào, bao phủ lên nơi tròn tròn đầy đặn của cô, thương yêu tạo thành các loại hình dáng, một bàn tay nóng bỏng khác từ từ tiến dần xuống bụng dưới, dừng lại chốc lát nơi bộ vị êm ái, lại tiếp tục đi xuống. Đáy nguồn. Trong nháy mắt quần bị vén lên, cô kẹp chặt hai chân chống lại, ngón tay dài của anh dịu dàng quét dọc xung quanh nơi rậm rạp, gợi lên lửa dục cả người của cô.

“Mộ Yến Thần. Anh đừng mà.” Giọng nói Lan Khê ngậm nga, gương mặt đỏ bừng run giọng nói.

Mộ Yến Thần hôn nhẹ lên khóe môi cô, âm thanh trầm thấp từ tính nói: “Anh sẽ không làm quá đáng, cũng sẽ không thương hại tới con, chỉ là muốn chạm vào em một chút. Anh muốn em lắm.”

Nghĩ muốn? Thời gian này mỗi ngày đều ở chung một chỗ, anh còn có thể nghĩ muốn?

284. Chương 285: Quán Quít, Thân Mật. 2

Trong đầu thiên nhân giao chiến (ý như lưỡng lự nửa đồng ý nửa không), hai chân kẹp chặt lại từ từ buông ra, ngón tay nóng bỏng của anh nhẹ nhàng thăm dò vào, sờ một chút đến tiểu hạch nhạy cảm của cô, cảm thấy cô rung động một chút liền nhẹ nhàng kèm giữ lại, dịu dàng nén lại để cô được khoái hạt.

Trong phòng máy điều hòa mở vừa phải, hơi nóng, trên trán Lan Khê thấm ra một tầng mồ hôi mịn.

Cô co rút nhanh ở trong lòng anh, lqđ, nhắm mắt lại hưởng thụ tất cả, lại lớn mật nâng mặt lên hôn nhẹ vào cằm của anh, bị đám râu ria ngẫu nhiên còn sót lại trên cằm anh đâm vào đôi môi đỏ mọng, cô cảm giác thấy được toàn bộ đều tốt đẹp vô cùng, bàn tay nhỏ bé luồn vào trong áo sơ mi của anh, khẽ vuốt ve.

Cảm nhận được trước ngực anh nhô lên một hạt đậu nhỏ, cô nhẹ nhàng đè lên, đùa bỡn vuốt ve, rõ ràng nghe được bên tai một tiếng hấp khí ngắn ngủi căng thẳng, thân thể to lớn của anh cứng đờ, tiếp đó tấn công ngược lại cô, hung hăng mút một chút nơi phần cổ của cô.

Lan Khê kêu khẽ một tiếng, chỉ cảm thấy anh mạnh mẽ như vậy khẳng định lưu vết lại rồi.

Chớp mắt tiếp theo, thân hình cô bị lật chuyển lại.

Giường lớn mềm mại giống như đại dương vô tận, hai cánh tay của anh lại vây chặt cô không cho cô nhúc nhích, nụ hôn ùn ùn kéo đến rơi từ trên đầu xuống, thậm chí lan tràn đến gò má, cổ, bờ vai cô. Cúc áo trước ngực bị cởi ra, phơi bày làn da trắng ngần tiếp xúc với không khí không những không cảm thấy lạnh, mà ngược lại còn phiếm màu hồng phấn nhàn nhạt chờ đợi nụ hôn kịch liệt cùng vuốt ve của anh. Tay của anh từ phía dưới tham tiến vào, lần nữa đè xuống giải đất mẫn cảm nhất, sức lực khẽ tăng thêm vùn vụt lấy cô.

.

Hít vào một hơi lạnh, Lan Khê chỉ cảm thấy thoải mái không sao tả xiết.

Thời gian mới bắt đầu mang thai thân thể luôn nhạy cảm gay gắt, anh náo thì náo, nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí che chở bụng cô, không để cho cô bị tổn thương dù là một chút. Bụng dưới cứng rắn như sắt cũng chỉ dán sát người cô hung hăng mề neho hai cái liền thôi, nghe cô ở dưới thân rên nhẹ như mèo cô, trong lòng Mộ Yến Thần đã thỏa mãn khuây khoả tới cực hạn.

Cho đến khi cô kịch liệt run rẩy co rút nhanh ở trong ngực anh, ngón tay dài của anh nhuộm đầy chất lỏng trong suốt trơn sền sệt, thân thể hai người quấn lấy nhau thấm đẫm mồ hôi mịn, lửa nóng tràn ngập trong không khí.

Thật lâu Lan Khê mới từ trong cao triều nhìn tỉnh lại, hai mắt mệt mỏi mở ra, chỉ thấy hình ảnh khăn giấy màu trắng quấn vòng quanh ngón tay dài của anh, sắc mặt nhất thời đỏ bừng như muốn nổ tung, nụ hôn của anh lại lạc ở trên mặt cô: “Thoải mái không?”

Lan Khê cắn một ngụm thật mạnh vào cánh tay anh, thấy anh vẫn cười yếu ớt như cũ, bất động không thay đổi cô mới nhả ra.

“Anh cũng to gan ghê, ở phòng em cũng dám như vậy.”

“Anh thương yêu người phụ nữ của anh, có cái gì không dám?” Mộ Yến Thần ngậm vành tai cô, hơi thở như lan quần quanh bên tai cô.

Cô như bị hòa tan trong hơi thở nóng bỏng này.

. Người phụ nữ anh yêu.

Lan Khê nhắm mắt thắm nghĩ đến từ này, cảm giác cả người đều thông suốt thoải mái, cô không để ý vết hôn khắp người mình, nâng người lên quay đầu nhẹ nhàng cắn chặt vào da thịt nơi cổ anh, cũng học bộ dáng của anh, dùng sức hôn một cái in dấu ấn của mình lên đó.

Bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của Mộ Yến Thần khẽ run, cảm nhận được tình yêu có qua có lại của cô, trong bụng nhất thời thỏa mãn vô cùng, lật người cô lại ôm thật chặt. Cô quần áo xốc xếch hòa nhập vào vòng tay anh, cũng chú tâm ôm hôn người yêu của mình.

“Khi này anh mới vừa nói ngày nào đó đến bệnh viện hỏi Nhan Mục Nhiễm một chút, rốt cuộc là có ý gì?” Lan Khê không nhịn được hỏi anh, “Trên bàn cơm em nghe anh nói mà chưa hiểu rõ, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Khê nâng cằm của cô lên, con mắt sắc lạnh nhạt, anh nói thật nhỏ: “Tuần sau anh sẽ đi Anh quốc một chuyến, trong lúc không có anh bên cạnh, em gọi điện thoại cho Kỷ Diệu hay cho Tô Noãn để các cô ấy đến đây trò chuyện với em, em có giận anh không?”

Mí mắt Lan Khê nhất thời giật giật!

Giận?

Cô sao giận anh được.

Ôm chặt lấy vòng hông mạnh mẽ của anh, dựa sát vào ngực anh: “Anh có việc gấp phải xử lý?”

Đã nhiều ngày cũng không trông nom chuyện làm ăn, thậm chí cô còn cảm giác như anh bỏ phế không quản đến nữa, bây giờ anh có chuyện rời đi mới là bình thường.

“Ừ.” Mộ Yến Thần vuốt ve mái tóc dài của cô, trong ánh mắt sâu thẳm không rõ ý tứ hàm xúc.

“Nhưng trước đó cùng với Minh Hiên bọn họ gặp mặt một lần, sau đó dẫn em chơi hai ngày ở thành phố C rồi anh mới đi, còn có . . . ” Anh nhỏ giọng bổ sung, “Trong thời gian này trong nhà có lẽ không yên ổn, em không cần phải sợ, an tâm ở chỗ này dưỡng thai là tốt rồi.”

“Bất an? Có gì không yên ổn?” Cô hỏi.

Một nụ hôn êm ái rơi xuống mi tâm (giữa hai chân mày) của cô, trong mắt anh thoáng qua một tia lạnh lẽo, lạnh nhạt nói: “Hai ngày nữa em sẽ biết.”

Chỉ có bút dây động rừng, mới có thể chân chính đem chân tướng những thứ ẩn núp ở phía sau màn kéo ra. Mà bây giờ anh không thể để cho Mạc Như Khanh biết sự thật anh và Lan Khê không phải anh em ruột, nếu không nó sẽ chỉ có hại với Lan Khê mà thôi.

Cửa “Đương đương đương” vang lên ba tiếng.

Mộ Yến Thần ngược mắt, ánh mắt quét về phía cửa.

“Ai đó?”

285. Chương 286: Đổi Lấy Nụ Cười Của Người Đẹp.

“Thiếu gia, trong phòng bếp nấu canh, tôi mang lên cho tiểu thư một chén.” Là giọng nói của thím Trương.

Mộ Yến Thần đứng dậy, Lan Khê mặc quần áo tử tế, trong nháy mắt cửa mở ra, ánh mắt thím Trương đối diện gương mặt trầm tĩnh như nước của Mộ Yến Thần.

“Ngài bưng vào cho tiểu thư uống nhân lúc còn nóng đi.” Thím Trương từ ái cười yếu ớt.

“Ba tôi đâu rồi?”

“Ở phòng ngủ chính, ” bà đáp, “ Buổi tối phu nhân chưa ăn gì, tiên sinh cũng cảm thấy mình quá mức, bây giờ vào phòng dỗ ngọt phu nhân.”

Tiếng hừ lạnh từ trong hơi thở tràn ra, Mộ Yến Thần bưng chén qua.

“Thím cũng vất vả rồi.” Anh nhìn lướt qua chén canh kia, chắc rằng toàn bộ nguyên liệu đại bổ đều ở cả đây, giọng nói cũng mềm một chút.

Đóng cửa lại, quay đầu nhìn cô gái nhỏ nhắn đáng yêu của anh đang ngoan ngoãn ở trên giường chờ.

“Uống một chút nhé? Anh nhớ em không thể ngủ được mùi dầu tanh quá nặng, chén canh này không tệ, thím Trương có lòng rồi.”

“Tất nhiên,” Lan Khê nhận lấy cái muỗng anh đưa tới, “Bà nội em qua đời sớm, khi mẹ mang thai dưỡng thai ở trong tổ trạch, một tay thím Trương chăm sóc.”

Nghe lời này lông mày Mộ Yến Thần chợt nhảy lên, lẩm bẫm: “Vậy sao?”

Cái miệng nhỏ của Lan Khê phả hơi thổi cho bột nóng, sau đó cực kỳ thỏa mãn*~*~* uống từng ngụm, nhìn cô uống Mộ Yến Thần chợt cảm thấy hạnh phúc vô cùng, yêu cô muốn cho cô một bên cảng hay một tòa thành, để cho cô không chút kiêng kỵ ở bên trong làm những gì muốn làm, lên kế hoạch tương lai cho cả hai.

Ngồi xuống mép giường, anh nhẹ nhàng ôm chặt cô vào trong ngực.

Buổi tối anh chạy về phòng mình tắm rửa qua, chờ Mộ Minh Thăng và Mạc Như Khanh đã đi ngủ rồi sau đó lại tới phòng cô, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, anh vén chăn lên mạnh mẽ mà dịu dàng kéo cô qua, ôm cô đi vào giấc ngủ.

Nhà họ Mộ chìm trong bóng đêm bình yên.

Thành phố C bắt đầu mùa đông nhiệt độ chợt giảm xuống, ở trong phòng cũng còn đỡ, khi ra ngoài nhất định phải chú ý giữ cho ấm một chút. Lan Khê quan sát toàn thân mình một chút, rõ ràng thời gian mang thai chưa bao lâu, bụng vẫn hoàn toàn chưa có dấu hiệu đội lên, lại bị Mộ Yến Thần cứng rắn bao kín giống như cái bánh chưng, cô định cởi ra không mặc, bị anh khẽ giọng quát ột trận đành thành thành thật thật mặc vào.

“Tụi con định ra ngoài?” Mộ Minh Thăng nhìn bọn họ từ trên lầu đi xuống,捏 mắt lại hỏi.

“Minh Hiền mới vừa tiếp nhận sản nghiệp Dạ Vô Cương bên kia, coi như là đi chúc mừng cậu ấy khai trương,” Mộ Yến Thần chỉnh lại cổ áo cho Lan Khê, giọng nói chậm rãi, “Buổi tối tụi con sẽ không trở về, mọi người ăn tối trước đi.”

“Lại không trở về?” Mộ Minh Thăng lãnh mi cau lên.

Mạc Như Khanh ngồi ở giữa ghế sa lon an tĩnh uống trà, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như thường, nhưng khi nghe Mộ Yến Thần nói buổi tối không trở lại trong mắt xẹt qua một tia sáng, căng thẳng trong lòng như dây cung thoáng buông lỏng chút ít.

Mộ Yến Thần khoe miệng ngoắc ngoắc: “Không phải ba mẹ mới vừa hết chiến tranh lạnh sao? Mấy ngày nay tâm tình của mẹ không tốt lắm, buổi tối tui con không trở lại quấy rầy hai người, tốt nhất ba nên bồi dưỡng tình cảm với mẹ nhiều hơn đi.”

Mạc Như Khanh lúc này mới lên tiếng, lạnh lạnh nói: “Buổi tối tui hẹn phu nhân Tần cùng đi tiệm châu báu Lysa xem đồ trang sức, ăn cơm xong phải đi liền. Mấy người lo chuyện đi chơi của mấy người, không cần đếm xỉa tới tui.”

Bà nói thản nhiên, dường như không có sơ hở gì.

“Cũng tốt.” Mộ Yến Thần không dây dưa nữa, lạnh nhạt nói một câu, kéo tay Lan Khê đi ra ngoài.

Sắc trời âm u lạnh lẽo, nhưng tâm tình Lan Khê ngược lại rất vui vẻ. Ở thành phố A tuyệt đối không thấy được cảnh tượng trong trời đông hà một hơi liền ngưng kết thành sương, bây giờ ở ngay tại quê nhà bên cạnh còn có người yêu sưởi ấm làm cho cô cảm thấy vui sướng vô cùng.

“Không thấy lạnh sao? Còn dám bỏ bao tay ra?.” Hai mắt anh nghiêm lại.

“Anh có gặp qua người nào mang bao tay, còn quần khăn quàng cổ dày như vậy trong thời tiết như thế này không? Anh nhìn coi em bị bao giống cái bánh chưng quá chừng.” Lan Khê phản bác, trên mặt phiem hồng nhìn mê người, kéo kéo khăn quàng dày cộp trên cổ mình.

“Bảo em mang thì mang đi, cảm lạnh rồi em sẽ thấy hậu quả. Thế nào mãi vẫn giống như còn trẻ nhỏ?”

Lan Khê hừ nhẹ, quay mặt qua chỗ khác: “Không phải anh rất thích dáng vẻ còn nhỏ đó của em sao?”

Đôi mắt nguy hiểm của Mộ Yến Thần nheo lại, cúi đầu nhẹ nhàng chống đỡ trán của cô: “Em nói cái gì?”

Lan Khê đỏ bừng cả mặt, ánh mắt trong trẻo không nhúc nhích đáp lễ anh, im lặng nhắc nhở anh những ký ức đã qua kia, dáng vẻ cô khi mười bảy tuổi chưa thành thực cũng có thể khiến cho anh mãnh liệt ham muốn chiếm hữu, huống chi là hiện tại?

Trong nhà để xe ánh sáng mờ mờ, Mộ Yến Thần ôm chầm lấy eo cô, trừng phạt lên khoe miệng của cô. . . bằng một nụ hôn.

Vật nhỏ này, quả thật càng ngày càng hấp dẫn người! !

286. Chương 287: Đôi Lấy Nụ Cười Của Người Đẹp. 2

Lan Khê sợ bị người trong nhà thấy, vẫn chống đẩy anh, cho đến khi nghe thật sự là không có ai, mới từ từ buông lỏng cảnh giác, môi lưỡi lửa nóng giao dung, cô đi cà nhắc, hoàn toàn hòa tan khi anh cường thế nồng tình hôn thật sâu.

Đợi cô ngồi vào trong xe, sau đó Mộ Yến Thần gọi một cú điện thoại le quy don. Cách cửa sổ xe, Lan Khê nhìn thần sắc lạnh nhạt của anh, giống như đang xử lý chuyện công việc.

“Nếu như tối nay không xảy ra ngoài ý muốn, phái người coi chừng nhà họ Mộ bên này, bất kể bà ấy đi ra ngoài ngoặt qua bao nhiêu ngã rẽ đi nữa đều phải theo đến cùng, đừng theo sát xe quá, tui chỉ muốn theo sát người,” anh nhàn nhạt dặn dò, “Một khi bà ấy đi ra khỏi nhà, lập tức gọi điện thoại báo cho tui biết.”

“Dạ, Mộ tiên sinh.”

“Còn ở bệnh viện bên kia. . . Chú ý một chút, đừng để bà ấy xuống tay với Nhan Mục Nhiễm,*lqđ* cẩn thận một chút, khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra.”

“Biết! Chúng tui nhất định cẩn thận!”

Cúp điện thoại xong anh mới ngồi vào trong xe, Lan Khê lo lắng hỏi: “Có phải William lại thúc giục anh nhanh đi về xử lý việc ở công ty? ∞∞∞∞∞∞∞ Anh với em không giống nhau, tạm thời em chưa có công việc, anh cũng không thể ở đây thời gian dài như vậy mà không lo chuyện công ty.”

Mộ Yến Thần đảo tay lái, chuyển chiều xe: “Bọn họ hỏi anh lúc nào thì phát bánh kẹo cưới, Tổng giám đốc có chuyện vui thì nhân viên công ty có phúc lợi gì không.”

Chuyện. Chuyện vui? ?

Lan Khê bị lời anh nói làm ê mũi, tiếp theo một cái chớp mắt liền phản ứng kịp, gương mặt nhất thời hồng như tôm bị luộc chín.

“Anh. Tại sao có thể theo chân bọn họ nói như vậy? ! Cái gì mà chuyện vui, anh có chuyện vui với ai?”

“Em nói thử xem?” Ánh mắt thâm trầm như nước của anh ném ra một tia quyến rũ, ánh mắt quét về trước mặt.

“Anh có thể đợi được nhưng đứa bé trong bụng em đợi được sao?” Đưa một tay ra nắm chặt bàn tay mềm mại của cô, anh bảo đảm, “Yên tâm, những chuyện em lo lắng kia anh sẽ xử lý tốt từng cái một, anh sẽ cho em và con một mái nhà ấm áp.”

“Tin anh được không?”

Trong xe máy điều hòa mở vừa phải, trong lòng cô thật ấm áp, Lan Khê nhẹ nhàng cầm ngược lại tay của anh, trả lời: “Ừ.”

Lan Khê không nghĩ tới Dạ Vô Cương khai trương lần nữa sẽ náo nhiệt như thế.

Tất nhiên sẽ không nghĩ tới chuyện gì khác.

Xa xa liền nhìn thấy thảm đỏ được trải từ ngoài phố đến cửa bar, Nhiếp Minh Hiên một thân tây trang trắng thớm có vẻ tuấn dật vô cùng, lăng hoa chưng đầy một bên, có vài người ăn mặc lịch sự đứng ở cửa cười đùa nói chuyện phiếm, đột nhiên thấy bóng dáng của Kỷ Diêu ở trong đám người đó.

Thoáng chốc trong lòng Lan Khê khẽ động, thật lâu chưa gặp lại cô ấy, gần đây lại xảy ra nhiều chuyện thay đổi nhanh như vậy, giờ phút này thấy Kỷ Diêu chen chúc bên cạnh Nhiếp Minh Hiên vô tư cười nói, hốc mắt liền ươn ướt.

Mộ Yến Thần dừng xe lại, cô liền mở cửa chạy ra ngoài.

Đang muốn dặn dò cô cẩn thận một chút, thì thấy Kỷ Diêu, cô gái tình tình nóng nảy kia cũng hét lớn một tiếng xông lên, cười thật to rồi ôm chầm lấy cô.

Đem xe tới bãi đậu xe xong, Nhiếp Minh Hiên sờ lên cằm nhìn anh nói: “Anh xem anh kia, muốn tụ tập thật náo nhiệt một chút cũng không nói thẳng, tôi tiếp nhận chỗ này cũng đã một tháng anh mới trở về chúc mừng tôi, còn muốn tôi phải khai trương lại lần nữa. Ngày đó tự anh nói, hôm nay anh làm chủ, tôi đã bài biện tất cả đều chờ anh bỏ tiền ra, quà tặng tôi anh cũng phải chuẩn bị thật tốt đấy.”

“Cậu còn lo lắng tôi chối bỏ ư?” Mộ Yến Thần nhàn nhạt ném cho cậu ta một câu, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên người Lan Khê đang cùng Kỷ Diêu ôm nhau thật chặt, nói.

“Tôi không lo lắng,” Nhiếp Minh Hiên cười nói, trong nụ cười ưu nhã mang theo một tia vô lại, “Tôi chỉ là cảm thấy anh đổi tính rồi, trước kia chưa từng thấy anh vì người phụ nữ nào làm thành như vậy, đây coi như là ném thiên kim (nghìn vàng) đổi lấy nụ cười của người đẹp sao?”

“Tôi thích thế.”

Mộ Yến Thần nhìn một chút phía trong casino lớn nhất, xa hoa nhất của thành phố, khóe miệng nâng lên một nụ cười, “Xem ra ba mẹ cậu quản cậu là phải, ai bảo cậu không muốn tham chính (theo đuổi sự nghiệp chính trị), lại cố tình muốn tham gia vào ngành công nghiệp giải trí này, còn không đưa một người phụ nữ tới quản anh được sao?”

Nhiếp Minh Hiền nhất thời bị nghẹn một chút, sắc mặt trầm xuống: “Tôi cũng vui lòng.”

Mộ Yến Thần chỉ cười không nói, đấm bờ vai của cậu ta một cái, đi tới phía Lan Khê.

“Đi vào bên trong đi, bên ngoài này quá lạnh, đợi lát nữa vào đến bên trong rồi hai người muốn tán gẫu bao lâu cũng được, được không em?” Yêu thương kéo eo cô ôm lại gần, anh nói nhỏ.

Kỷ Diêu ngẩn ra, nhìn động tác thân mật của bọn họ vượt qua tình cảm anh em, cô lúng ta lúng túng nói: “Anh trai Mộ, nhìn anh che chở cái người này quá mức, sợ rằng sau này chồng cậu ấy cũng chưa chắc che chở cho cậu ấy được như vậy.”

“Vậy sao?” Mộ Yến Thần ngược mắt nhìn Kỷ Diêu, “Cám ơn.”

Lời này anh rất thích nghe.

Lan Khê đỏ mặt lại lúng túng, nghĩ tới chuyện ở nhà chưa giải quyết xong sẽ không để cho bạn bè biết quan hệ của bọn họ, khuỷu tay nhẹ nhàng đụng đụng anh.

287. Chương 288: Có Kịch Vui Để Xem

“Đi thôi đi thôi, chúng ta cùng đi vào nào, đêm nay không say không về! !” Kỷ Diêu chẳng thích bị quản nhiều như vậy, kéo cô qua định đi.

Cánh tay dài của Mộ Yến Thần thoáng kéo cô lại, cặp mắt sâu lúc sáng lúc tối: “Đêm nay có thể ầm ĩ, nhưng rượu thì không được phép uống, thân thể cô ấy không được khỏe lắm.”

Hàng mi của Kỷ Diêu lại cau lại, càng lúc càng cảm thấy anh vô đối, ông anh trai nhà họ Mộ này thật sự đã quản người ta quá rộng, Lan Khê ở bên cạnh anh cũng ngoan ngoãn không nói một câu. Cô cứ nghĩ rằng Lan Khê sẽ phản bác lại vài câu mới phải, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Mộ Yến Thần cô thấy e ngại.

“Thật không dễ dàng chúng em mới được gặp nhau, uống một hai chén cũng không được sao?” Kỷ Diêu bắt đầu kêu lên

“Đêm nay thì không được.” Ánh mắt của Mộ Yến Thần mềm lại.

“Đúng là bà quản gia!” Kỷ Diêu nói thảm một câu, tiện tay túm lấy cánh tay của Lan Khê lôi qua rồi dứt khoát kéo cô bỏ đi.

Ở cửa phòng bao, Tô Noãn đang nhìn Nhiếp Minh Hiền đứng cạnh bàn trà đang bật lửa, trong lòng cảm thấy không thuận liền túm lấy vút vào trong thùng rác, lại đá một phát rồi mới đi vào phòng bao.

Mộ Yến Thần nhìn thấy cảnh này, cũng đã phần nào hiểu rõ một chút sự tình.

Việc hôn nhân liên kết với giới chính trị đa số đều không được như bản thân mình mong muốn. Nhiếp Minh Hiền không vừa lòng, mà bà cô nhỏ của nhà họ Tô gia kia cũng xem ra cũng không được hài lòng lắm.

Phòng bao lớn nhất của Dạ Vô Cương chiếm diện tích gần như hết cả tầng lầu. Âm thanh cùng các thiết bị điện tử tiên tiến nhất, cái gì cần có đều có, bàn bi da ở trong góc tận cùng nơi tối tăm nhất, phòng chiếu phim loại nhỏ nằm ở bên cạnh, bàn trò chơi điện tử ở phòng cách âm, trên màn hình lớn đang phát ra khúc nhạc mạnh mẽ, các loại đồ ăn vặt đặc sản trong nước bày đầy trên mấy cái bàn lưu động dài và hẹp. . . Không thể phủ nhận Nhiếp Minh Hiền tiếp quản nơi này, sau đó đã buôn bán làm ăn phát triển nhanh như gió, anh cũng thật là một người biết hưởng thụ mà cũng là người biết kiếm tiền.

Lan Khê dè dặt cẩn trọng, chú ý đúng mực, đắn đo cái gì nên ăn cái gì không nên ăn. Mỗi lần nghĩ muốn ăn một chút đồ ăn ngọt có chút lạnh lẽo thì luôn có một cánh tay từ phía sau đưa đến nắm giữ lại bàn tay nhỏ bé của cô, trong ánh mắt lạnh lẽo ra một chút trách cứ, rồi lại nhét một ly canh nóng cho cô.

Toàn bộ trong phòng là những bạn bè quen biết hoặc là không biết đều cho rằng bọn họ là một đôi tình nhân đang trong giai đoạn yêu nhau cuồng nhiệt, mà người quen biết cũng chỉ có Nhiếp Minh Hiên đến chào hỏi trước, nhìn trong mắt cũng hiểu trong lòng mà không nói.

Ngoại trừ Kỷ Diêu.

Thật vất vả mới chờ được Mộ Yến Thần và Nhiếp Minh Hiên đi tới một góc để nói chuyện, nhân lúc đó, Kỷ Diêu đi lại đưa cho cô một ly kem: “Này, đây là kem có hương vị quả mâm xôi, tớ đặc biệt dành cho cậu.”

Lan Khê giật mình, lắc đầu: “Tớ không thể ăn đồ lạnh, cậu ăn đi.”

“Cậu có đi cả đến thăm hả ?” Kỷ Diêu nheo mắt lại.

Sắc mặt Lan Khê thoáng ửng hồng, không nói ra lời.

“Cái kiểu không thể ăn lạnh, không thể ăn nhạt, không thể ăn những thứ mang tính kích thích, có dầu mỡ hoặc tanh tươi, ngoại trừ đi cả đến, còn có nguyên nhân nào khác nữa? Chẳng lẽ cậu. . .” Kỷ Diêu cà lơ phát phơ nói tới đây, ánh mắt không tự chủ được trừng lớn.

“Mẹ kiếp, Mộ Lan Khê, cậu... cậu được đấy, ” Kỷ Diêu liền túm lấy cổ tay cô, cúi đầu xem xét nơi bụng của cô, lại không thấy có nửa điểm dấu hiệu gì lộ ra, “Cậu có phải là... hay không . . . Này có chuyện gì thế hả ? Cậu nói đi! Được rồi, cậu đúng là có lá gan lớn, cậu còn đang đi học, còn chơi đùa, chưa kết hôn mà đã có con, bạn trai của cậu đâu? Sao hán lại có thể đối xử với cậu như vậy, một chút trách nhiệm cũng không lo! ! Còn khiến cho anh trai cậu ở đây mà che chở cho cậu... Thế người kia đâu? ! Mẹ kiếp tớ nhất định phải bắt được hán, đồ rùa đen khốn khiếp kia không thể như vậy!”

“Bà cô nhỏ của tôi ơi . . .” Lan Khê sợ tới mức mặt hoa thất sắc, gắt gao che miệng của cô, kéo cô đến trong góc, “Cậu bớt lời đi được không, tức giận cái gì, tớ còn chưa nói gì mà, cậu gấp gáp muốn nói cái gì chứ?”

Lúc này Kỷ Diêu mới cảm thấy mình đúng là quá kích động, tròng mắt đã tỏa ra tơ máu màu đỏ, cô gạt gạt đầu, Lan Khê mới từ từ nói tay ở trên miệng cô ra.

“Này đồ khốn khiếp ấy đâu?” Cặp mắt cô đỏ hồng, hỏi bạn.

Đôi mắt đẹp của Lan Khê tròn tròn: “Cậu đừng mắng, sao cậu lại nóng nảy mắng tớ thế?”

Cảm xúc của Kỷ Diêu vẫn nguyên vẹn, cô tức giận tóm chặt cánh tay của Lan Khê: “Vậy cậu nói đi, sao lại thế này? Làn trước khi tớ trở về các cậu vẫn còn cãi nhau, hiện giờ đã thò ra đứa nhỏ là thế nào? Ở bên kia anh trai tớ cũng luôn luôn ở bên cậu, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho chuyện xảy ra với cậu được? !”

Lan Khê khẽ hít một hơi rồi nói: “Về sau bọn tớ muốn ở cùng nhau, có đứa nhỏ thì có chuyện gì là không được đây?”

Lần này đến lượt Kỷ Diêu mở to mắt, mãi sau mới hồi hồn.

“Như vậy. . . Như vậy... ý của cậu là, cậu muốn kết hôn rồi hả ?” Nhất thời ánh mắt Kỷ Diêu trở nên ẩm ướt, “Cậu, cái con bé này. . . Cậu kết hôn sao lại không nói với tớ chứ! Thậm chí, đến bây giờ cậu cũng còn chưa nói với tớ bạn trai của cậu là ai, tớ còn chưa được gặp cơ đấy! Cậu còn không biết tớ là gì của đứa nhỏ sao, Mộ Lan Khê, cậu muốn ăn cấu phải không?”

288. Chương 289: Có Kịch Vui Để Xem 2

Lan Khê nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của bạn mình đổi tới đổi lui, không nhịn được liền nở nụ cười tràn ngập vui sướng cùng cảm động.

Cô đưa tay vỗ vỗ vào mặt cô bạn thân, nói: “Tớ cũng chưa đến mức kết hôn nhanh như vậy, vẫn còn có một chút chuyện cần phải xử lý, đợi đến đúng lúc tớ sẽ nói cho cậu biết anh ấy là ai, dẫn anh ấy tới gặp cậu, có được không?”

“Mẹ nuôi?” Vừa cầm chiếc đĩa nhỏ xiên vào đĩa hoa quả, Tô Noãn vừa đi đến gần, “Có đứa nhỏ? Vậy cậu làm mẹ nuôi, tớ làm chị nuôi nhé?”

Can đi. . . chị gái. . .

Kỷ Diêu đưa tay sờ sờ trên trán cô: “Lúc này cậu nên uống nhiều hơn chút đi...”

Lan Khê nâng chén canh trong tay, rót cuộc không nhìn được bật cười thành tiếng.

. . .

Ầm ỹ mãi cho đến hơn chín giờ tối, sau khi ăn xong, mọi hoạt động mới bắt đầu. Kỷ Diêu túm Tô Noãn chạy vào thăm tham gia khiêu vũ, Lan Khê kéo thân thể có chút mệt mỏi đi đến bên cạnh ghế sofa, còn chưa kịp ngồi xuống đã rơi luôn vào một vòng tay ấm áp.

Cô giật mình, định thần nhìn lại, hóa ra là Mộ Yến Thần.

“Em mệt à?” Anh ôm cô ngồi ở trên đùi, cúi đầu hỏi.

Lan Khê kinh ngạc chạm vào khuôn mặt tuần tú, khẽ chạm vào môi anh người người: “Anh không uống rượu sao?”

“Đến lát nữa còn phải lái xe chở em nên không dám uống.” Anh nghiêng mặt qua nhẹ nhàng hôn ngón tay của cô, “Em thế nào?”

“Đương nhiên là em cũng không dám uống rồi, ” Lan Khê đỏ mặt nói, cô nằm ở trong lòng anh, “Lúc này thì hơi mệt một chút, gần đây hình như em càng ngày càng thích ngủ.”

“Đừng ngủ, ” anh cúi đầu nói, “Đợi lát nữa còn có tiết mục.”

Lan Khê cả kinh: “Tiết mục gì vậy?”

Chỉ nghe thấy bên ngoài phòng bao vang lên một tiếng nổ nho nhỏ, tiếng hoan hô ầm ỹ từ bên ngoài truyền đến. Cô sợ tới mức chột nằm thu người lại ở trong lòng anh, Mộ Yến Thần vỗ vỗ vào lưng cô, ôm cô đứng dậy, đi ra phía ngoài.

Giữa khoảng không gian rộng lớn có một chiếc khinh khí cầu to đùng, màu sắc rực rỡ, đang bay bổng bên cạnh bảy tầng lầu, tiếng gào thét chói tai ngập tràn khắp nơi. Nhìn xuống phía dưới lầu, thùng rượu vang nổ bung, bọt bốc lên thẳng đứng cao đến hơn mười thước. Toàn bộ buổi lễ khai trương long trọng của Dạ Vô Cương từ giờ khắc này mới bắt đầu, hôm nay tất cả rượu và thức ăn đều được miễn phí. Đủ thứ trò chơi và thi nhảy múa bắt đầu triển khai ở trong đại sảnh của tầng trệt. Toàn bộ ánh sáng lập lờ của các trò chơi hắt lên sáng rực cả bầu trời, giống như tất cả mọi thứ đều được phát tiết ra hết trong cuộc vui thả sức đêm hôm nay.

“Em muốn đi xuống không?” Từ phía sau lưng, Mộ Yến Thần ôm chặt lấy cô, anh đặt nụ hôn dịu dàng lan dần lên vành tai cô.

Trong lòng của Lan Khê như kích động bởi bầu không khí sôi trào nóng bỏng kia, mang niềm vui sướng cùng phấn khởi, cô quay đầu lại nhẹ nhàng hôn anh: “Muốn.”

Đôi mắt sắc bén của Mộ Yến Thần nhìn cô thật sâu, thuận tay dắt cô đi theo thang lầu xoay quanh đi xuống bên dưới.

Cuộc vui trắng đêm.

Lan Khê có cảm giác như đã lâu lắm rồi cô không được chơi đùa điên cuồng như vậy, có lẽ cũng đã lâu lắm rồi cô không được mở lòng ra mà cười thoải mái như thế. Cô có thể không cần phải kiêng nể gì mà ôm ấp người đàn ông ở bên cạnh, biểu lộ tình yêu của bản thân, cũng có thể không cần phải kiêng nể gì mà ôm ấp, hôn môi anh. Ở trong tiếng nhạc điếc tai nhức óc, cô đặt tay lên bờ vai của anh, ghé vào lỗ tai anh lớn tiếng nói “Em yêu anh!” Cánh tay dài của anh thuận tiện ôm chặt lấy cô, đặt nụ hôn nóng bỏng ở trên đôi môi hồng đào của cô, chộp lấy vị tươi ngọt của đôi môi ấy.

Kỷ Diêu từ lầu 7 chạy xuống. Cô uống đến choáng váng hồ hồ, chẳng hiểu ra làm sao, nhìn đám người đang điên loạn ở dưới lầu kia, rồi lại nhìn người ở bên trong. Lan Khê đang ôm ấp với một người đàn ông, hai

người cùng đang hôn nhau kịch liệt, giống như hai con cá đều bị mất đường khí, họ ôm ấp, hôn hít lẫn nhau, hấp thu đường khí trong miệng đối phương. Cảnh tượng này khiến người xem máu nóng sục sôi. Kỷ Diệu neho cặp mắt kia cận thị nhìn tới nửa ngày, mới nhận ra được người đó là ai.

Một cái giạt mình đã khiến cô tỉnh táo triệt để, trong lúc chớp giạt lửa phun đỏ cô chợt cảm thấy phản ứng của mình thật chậm chạp, thật sự, phản ứng rất chậm rất chậm.

Nhiều năm qua, lẽ ra cô nên sớm nhận ra rõ ràng điều này mới phải, cô đúng là loại động vật đơn bào nên mới một mực không hiểu!

Nhìn đi nhìn lại một vòng những người chung quanh, toàn là những gương mặt với biểu cảm lạnh nhạt, Kỷ Diệu âm thầm cúi đầu than một tiếng, đập mạnh vào trán của mình, cảm thấy mình trở nên ngu xuẩn mất rồi!

“Thích không?” Anh nghiêng vào bên tai cô cúi đầu hỏi.

Trái tim Lan Khê như say, cô nằm trong anh ngực run giọng thì thầm: “Thích. . .”

Cô yêu thích loại cảm giác này chết đi được.

Di động trong túi tây trang vang lên, khiến Mộ Yến Thần đang đắm chìm trong bầu không khí vô cùng thỏa mãn kia chợt thoáng cứng lại. Ánh mắt trở nên thâm trầm, nhìn chung quanh, đám người vẫn đang trong vũ đạo cuồng hoan như trước, anh vỗ vỗ vào lưng cô, đưa cô ra ngoài.

“Mộ tiên sinh, mẹ của ngài đã ra khỏi nhà họ Mộ, nhưng bà ấy không đi đến hiệu đá quý Lysa, hiện tại vẫn đang di chuyển, hiện chúng tôi vẫn đang theo ở phía sau.” Giọng nói trong điện thoại thật lạnh lẽo mà nguy hiểm.

Mộ Yến Thần nhìn vào ánh mắt kỳ quái của cô gái nhỏ trong lòng mình, cúi đầu nói: “Đuổi theo.”

Điện thoại đã cắt, Lan Khê càng lúc càng cảm thấy kỳ quái: “Anh định làm gì vậy?”

Mộ Yến Thần nhìn chằm chằm vào mắt của cô, cúi đầu nói: “Thân thể của em không tiện để anh đưa đến nước Anh, để em ở lại một mình ở nơi này thì anh lại lo lắng, đang nghĩ ra biện pháp.”

“ . . . Biện pháp gì?”

Cánh tay dài lao nhanh đến eo của cô, anh ghé vào tai của cô: “Chúng ta cùng tới bệnh viện một chuyến. . . Anh có màn kịch vui muốn cho em xem.”

289. Chương 290: Võ Kịch Hay

Lan Khê không hiểu những gì anh vừa nói lắm, nhưng trong lòng vốn vẫn luôn tin tưởng và ỷ lại anh, cho nên, cô đương nhiên cho rằng cứ đi rồi khắc sẽ hiểu rõ. Chỉ có điều vì sao lại nhất định phải đến bệnh viện vậy nhỉ? Hiện giờ trong bệnh viện đang có người thân nào đó cần đến thăm sao?

Cô nghĩ mãi không ra, người duy nhất có thể nghĩ đến đó chính là Nhan Mục Nhiễm!

- - Nhan Mục Nhiễm sao?

Cặp lông mày mảnh của Lan Khê khẽ nhíu lại.

Sau khi nói lời tạm biệt với Nhiếp Minh Hiên, Mộ Yến Thần kéo Lan Khê đi ra ngoài.

Trước khi lên xe anh gọi điện thoại cho Mộ Minh Thăng, đương nhiên là anh phải tránh Lan Khê. Lan Khê ngồi ở trong xe chỉ nhìn thấy bóng dáng cao ngất của anh đứng ở ven đường, trong con người rét lạnh thoáng hiện một tia sắc bén. Cửa kính xe cách âm cực kỳ hiệu quả, cô không mấy may nghe thấy anh đang nói cái gì.

“Hiện giờ chúng ta đi luôn sao?”

“Đúng vậy!” Mộ Yến Thần lưu loát phun ra hai chữ, ngược mắt nhìn cô, “Sau khi đến chỗ đó em không cần phải nói gì hết, cứ nhìn là được, hiểu không?”

Lan Khê ngoan ngoãn gật gật đầu

Mộ Yến Thần cúi đầu đặt một nụ hôn ấm áp ở trên trán cô.

Mà giờ phút này, ở nhà họ Mộ lại khác hẳn với sự yên bình ở nơi này. Vừa rồi anh đã gọi cho Mộ Minh Thăng một cú điện thoại, giống như một trái bom Nguyên Tử loại nhỏ, đã nổ tung cả nhà họ Mộ, làm h�n vĩa Mộ Minh Thăng bị bay sạch.

Mà cũng chỉ vì anh đã nói một câu thế này - -

“Vừa mới rồi ở Dạ Vô Cương bọn con xảy ra chút chuyện, Lan Khê bị thương, đã đưa đến bệnh viện.”

Lời nói dối thế này mà anh vẫn trầm tĩnh như nước nói ra được, chẳng ngại Mộ Minh Thăng bị tin tức này làm cho phát hoảng đến mức không sao đứng nổi, nói chỉ đến việc còn kịp phỏng đoán thực giả trong lời nói của anh nữa? Trong điện thoại, giọng của ông đã phát run, hỏi cái bệnh viện ấy ở đâu, phòng bệnh nơi nào. Trong giọng nói già nua mà u ám kia tràn đầy vô cùng lo lắng, quan tâm với con gái của mình.

Mộ Yến Thần nhẹ giọng báo lại số phòng bệnh của Nhan Mục Nhiễm, trong cặp mắt lạnh lợ ra một tia áy náy, cúp điện thoại.

Để cho ông tạm thời sốt ruột một chút, chẳng qua là anh muốn ông tới phòng bệnh trong bệnh viện mà thôi.

Mà cùng lúc xe chạy ra ngoài, sự lo lắng trong lòng Mộ Yến Thần vừa gạt xuống, thì một sự lo lắng khác lại đã chậm rãi dâng lên. Tình thân như rượu, tình khiết và thơm nồng để càng lâu càng thêm đậm. Lan Khê đi khỏi thành phố vài năm khiến Mộ Minh Thăng nhận thấy rõ ràng bản thân mình thật sự có bao nhiêu quan tâm và yêu thương với con gái. Nhưng đến khi chân tướng thật sự bị vạch trần, Mộ Minh Thăng sẽ thế nào? Lan Khê lại sẽ ra sao?

Cặp mắt rét lạnh nhắm lại, anh không muốn để cho bản thân nghĩ ngợi đến chuyện này thêm nữa. Khi anh mở mắt ra sự trong sáng đã tràn ngập trong mắt. Mộ Yến Thần xoay chuyển tay lái, chiếc xe màu đen giống như mũi tên nhanh chóng rời xa Dạ Vô Cương, hướng tới bệnh viện chạy đi.

Chiếc khăn quàng cổ màu đen nặng nề bao bọc chặt chẽ lấy đầu, lại thêm một chiếc kính râm trên mắt, một người phụ nữ tao nhã cao quý đi đến nơi cuối hành lang bệnh viện. Biểu cảm của bà ta rất lạnh nhạt, trầm tĩnh đi đến chỗ y tá trực ban, hỏi thăm số phòng bệnh của Nhan Mục Nhiễm.

“Nhưng thật xin lỗi tiểu thư. . . A, không đúng, phu nhân, ” y tá nhìn nhìn nếp nhăn trên mặt của bà phán đoán nói, ” Thời gian thăm hỏi bệnh nhân của chúng tôi đã hết, để tránh cho có người không liên quan lui tới ra vào bệnh viện, chúng tôi đều yêu cầu phải đăng ký, xin hỏi ngài có quan hệ thế nào với người bệnh, là người nhà hay là bạn?”

Cách một lớp mắt kính, một cái nhìn mang theo chút lạnh lẽo bắn ra, đến lạnh cóng cả lưng người ta.

“Tôi là vợ của cô ấy.” Bà nói giọng lạnh lùng.

“A. . .” Y tá có chút bối ngỡ, cặp mắt xuống, đăng ký xong bảo bà ký tên, lại dặn thêm một câu, “Phu nhân, tốt nhất là ngài đừng làm chuyện gì khác, bệnh nhân này có cảnh sát trông chừng, trên lưng cô ta còn đang mang án đấy, chúng tôi cũng không dám tùy tiện để người thoải mái đi vào đâu.”

Bà bỏ bút, lạnh lùng xoay người đi vào.

Trong phòng bệnh, Nhan Mục Nhiễm cứ dần dần ngủ rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ, hai hàng nước mắt treo ở trên mặt, khắp nơi trên mặt đất đều là những mảnh vỡ của cốc uống nước bị ném vỡ vụn. Các y tá cũng lười thu dọn, mỗi ngày chỉ có di lao công quét dọn vệ sinh vào quét dọn.

Lúc cửa bị đẩy ra, Nhan Mục Nhiễm vẫn chưa tỉnh giấc.

Mẹ cũng đã sinh bệnh phải nằm viện, sau đó đã không còn có người đến thăm nom cô nữa, ngoại trừ lần trước có Mộ Yến Thần. Cô không hề đề phòng, nhưng đột nhiên cảm thấy có hai luồng ánh sáng lạnh lẽo phóng ở trên người mình, nguy hiểm như mũi dao vậy. Cô giật mình một cái, tỉnh lại! Bên chân vừa mới bị cắt truyền đến một trận đau nhức! !

“ . . . ” Nhan Mục Nhiễm gian nan chống người dậy, nhìn về phía cửa, “ . . . Bà là ai? ! ”

Sắc mặt lạnh như băng của người phụ nữ kia đã dịu đi một chút, cởi khăn quàng cổ ra, tháo cả cặp kính râu xuống.

Phía dưới chiếc áo khoác dạ màu xanh sẫm vẫn lộ ra những đường cong tao nhã như trước, cho dù bà có bí mật xuất hành như vậy, khí chất cao quý trên người bà vẫn không hề suy giảm. Bà đi qua, đặt chiếc kính râu ở trên giường của cô rồi nói: “Bây giờ bác mới đến thăm cháu được.”

“Từ ngày cháu phải làm giải phẫu đó, sau đó cho đến bây giờ bác cũng chưa tới thăm hỏi cháu, cháu thế này là đang trách bác đấy hả ? ” Mạc Như Khanh ôn nhu nói.

Nhưng trong sự ôn nhu, lại mang theo một chút âm u lạnh lẽo.

Nhan Mục Nhiễm có chút kinh hoảng. Giữa đêm khuya, sự xuất hiện này làm cho cô bị kinh sợ, hồn phách như đã bay mất ba phần, sau khi trấn định lại cô cười lạnh: “Trách sao? . . . Bác Mạc, cháu không trách bác, cháu chỉ hận bản thân cháu rất ngu xuẩn. Đã lâu như vậy, cho đến tận bây giờ, từng nước cờ đều là ý định của bác mà, chỉ cần bác hơi mở miệng là cháu đã đến rồi. Cho tới giờ, cháu đều đã làm việc thay bác đấy chứ! Hiện tại cũng vẫn vậy. . . Bác nhìn xem, bác vẫn là phu nhân của nhà họ Mộ như trước, cao quý tao nhã, còn cháu lại nằm ở trên giường bệnh, cả đời nằm liệt như vậy!”

290. Chương 291: Vở Kịch Hay 2

Ánh mắt của Mạc Như Khanh đầy lạnh nhạt, giọng điệu lại càng mềm mỏng, chuyển hướng đề tài của câu chuyện: “Mấy ngày nay thật ra bác cũng rất muốn đến thăm cháu, chỉ có điều cháu lại là người đã đâm Lan Khê, cũng bởi vì lúc trước ở nhà họ Mộ, bác vẫn luôn luôn coi cháu là con dâu, nên xem ra Minh Thăng rất bất mãn với bác. . Hai ngày này đã đỡ hơn nhiều, nên bác mới có thể đến thăm cháu được, có đau không?”

Nhan Mục Nhiễm chăm chú nhìn bà ta đầy khó hiểu, không biết rốt cuộc bà ta muốn làm cái gì.

” Mạc Như Khanh, bà không cần thiết phải giả mù sa mưa như vậy đâu, ” Sắc mặt tái nhợt, Nhan Mục Nhiễm lên tiếng, ”Bà cũng không cần phải quan tâm với tôi như vậy. Tôi biết bà tuyệt đối không hề quan tâm đến tôi! Ngày trước bà đã không thích tôi nhiều lắm, hiện giờ tôi đã tàn phế, không còn có một chút ích lợi gì nữa, bà lại càng có lý do để một cước đá văng tôi ra! Tôi đau thì sao chứ? Bà mới chính là chủ mưu, chính bà đã hại tôi, biến tôi thành thế này, chẳng lẽ bà sẽ có cách để xử lý giúp cho tôi hay sao?

Cha tôi bị ném vào tù, đã khiến mẹ tôi không đứng dậy nổi, giờ đến lượt tôi bị cắt một chân, liệu mẹ tôi sẽ ra sao đây? ! ”

Lời lên án nói rất chậm rãi, nhưng khi nói cô lại bị kích động vô cùng, cả người vẫn còn đang run lên.

Mạc Như Khanh cup mắt xuống, thoáng nhìn qua nơi đùi của cô, nói: “Thời đại bây giờ, ở mỗi một quốc gia, hàng năm số lượng tai nạn xe cộ đều đang gia tăng, việc phẫu thuật thay thế một số bộ phận nào đó nhìn mãi cũng đã quen mắt. Bị cắt một chân thì sao chứ, bác biết một nơi ở nước ngoài với kỹ thuật tiên tiến họ có thể lắp chân giả, sau khi mặc quần áo vào thật sự không thể nhận ra sự khác biệt nào. . . ”

Bà ngược mắt lên, ánh mắt càng thêm mềm mỏng: “Nhiễm Nhiễm, chuyện quan tòa bác gái sẽ giải quyết giúp cháu, chờ kết thúc bác sẽ đưa cháu ra nước ngoài, tài trợ cho cháu lắp chân giả, sau đó tiếp tục giúp đỡ cho đến khi chiếc chân giả của cháu có thể khôi phục được khả năng đi lại như bình thường. Bác cam đoan trong vòng vài năm, sự đi lại của cháu sẽ trở lại giống như ngày trước, cháu nói xem, có được không?”

Cuộc thăm hỏi xảy ra bất chợt, lại vô cùng ân cần, ấm áp, thân thiết thế này, khiến đầu óc của Nhan Mục Nhiễm suýt nữa bị hôn mê.

Sắc mặt cô trắng bệch, biết rõ điều này có sức quyến rũ rất lớn.

Nhưng Nhan Mục Nhiễm vẫn chưa bị mê muội hoàn toàn. Cô biết, việc này chỉ cần có chút tiền là có thể làm được. Nhưng Mạc Như Khanh còn lâu mới có lòng hảo tâm như vậy, lại nói, người đàn bà vốn thuộc loại người máu lạnh như băng kia, đã trở nên tốt bụng với cô từ khi nào vậy?

“Bà giúp tôi lấp chân giả, sẽ dùng chính tiền của bà sao?” Nhan Mục Nhiễm cười lạnh, trong cái cười có nước mắt.

Hàng mi Mạc Như Khanh run rẩy, ánh mắt nhìn về lảng tránh, mắt tự nhiên.

” Mạc Như Khanh, bà đã phát đạt rồi phải không? Bà thực sự có tiền. . . Chỉ có điều, doođoołooqood tiền này là của nhà họ Mộ mà thôi!” Cô tiếp tục cười lạnh.

“Cô có đi hay là không?” Ngũ diệu nói của Mạc Như Khanh nhất thời lạnh xuống!

Một người cao ngạo như bà, không thể chịu được cảnh bị người khác trêu chọc, chế giễu lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy.

Trong con người Nhan Mục Nhiễm lộ ra một tia nhìn trong trẻo mà lạnh lẽo, khóe miệng ngoắc ngoắc: “Điều kiện của bà là gì?”

... Đi đi lại lại, phun châu nhả ngọc lâu như vậy, chẳng phải là vì muốn trao đổi điều kiện hay sao?

Sắc mặt lạnh lùng của Mạc Như Khanh liền dịu một ít, âm u, lạnh nhạt nói: “Tôi đưa cô ra nước ngoài, lấp chân giả không thành vấn đề, thậm chí cuộc sống sau này của cô cũng không thành vấn đề, điều kiện của tôi chỉ có một. . . từ giờ trở đi cô phải ngậm miệng cho chặt”

“Ha ha ha. . .” Nhan Mục Nhiễm bật cười to thành tiếng, nước mắt đã chảy tràn trên khóe mắt.

“Bảo tôi câm miệng, chẳng qua là bà sợ tôi sẽ đem những chuyện mà bà đã làm, kể lại cho chồng của bà nghe thì bà sẽ xong đời luôn, có đúng không? Bà trả tiền cho tôi sao? Không có nhà họ Mộ, không có Mộ Minh Thăng, bà lấy cái quỷ tiền mà cho tôi à!” Trong mắt Nhan Mục Nhiễm vẫn lên tia máu đỏ tươi, “Chỉ có điều, việc này không công bằng, Mạc Như Khanh, cho dù bà có lấp chân giả cho tôi thì nhà của tôi cũng đã bị phá hủy mất rồi, mà bản thân tôi đây cũng vĩnh viễn không còn trọn vẹn nữa... Bà dựa vào cái gì, dựa vào những việc đó mà muốn đổi lấy sự câm miệng của tôi hay sao? Dựa vào cái gì mà bà có thể được lúc tuổi già vẫn có một gia đình mỹ mãn, được chồng yêu thương, mà tôi đây lại bị cửa nát nhà tan, phải đi ra nước ngoài xa xôi!”

“Vậy cô muốn bao nhiêu?”

“Bao nhiêu cũng không đủ! !”

Khuôn mặt nhu hòa thanh lãnh của Mạc Như Khanh, không hề lay động, mấy đầu ngón tay xinh đẹp nhẹ nhàng xoa xoa, nói: “Nhiễm Nhiễm, cô đừng quên, ngày trước vì muốn tiếp cận với Yến Thần mà cô đã cầu xin tôi. Biện pháp mà tôi đưa ra cho cô chính là đề nghị, nghe hay không là cô, mà làm cũng là chuyện của cô. Cô làm mấy chuyện kia ở Los Angeles có liên quan đến tôi sao? Cho dù là lúc này xảy ra tai nạn xe cộ, cô có thể nói được với ai là tôi xui khiến cô chứ?”

Bà cười lạnh một tiếng: “Cô có chứng cứ không? Ghi âm hay là ghi hình?”

“Nhan Mục Nhiễm, tôi đã cho cô phí tổn để cô ngậm miệng lại, như vậy là đã là đủ để mắt đến cô, cô tưởng rằng bản thân cô đáng giá nhiều tiền như vậy sao? Hoa ở trên người cô còn không bằng hoa ở trên thân con lợn đâu! Tôi cũng từ từ già đi, cũng muốn tích đức một chút, không muốn trên tay mình bị dính máu, bằng không cô cảm thấy để cho cô câm miệng, tôi cần phải gây chiến như vậy hay sao? Tôi có cách gọn gàng dứt khoát hơn đây, chẳng hay cô có muốn thử không?”

Nhan Mục Nhiễm từ từ mở to hai mắt nhìn!

Hiện giờ cô đã hiểu rồi.

Hoàn toàn hiểu rõ rồi!

Vì sao Mạc Như Khanh lại lựa chọn thời gian trễ như vậy để đến thăm cô? Chung quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Chân của cô đã bị cắt, ngoại trừ cái giường này ra, cô không còn nơi nào để chạy được nữa! !

Nhan Mục Nhiễm kích động di chuyển ra cạnh giường, ánh mắt nhìn về phía cửa phòng bệnh như muốn cầu cứu vậy, thoáng chốc phát hiện ra cửa phòng bệnh không biết đã bị mở ra từ khi nào rồi ! ! Vừa mới rồi cô luôn luôn xoay mặt để nói chuyện với Mạc Như Khanh, mà Mạc Như Khanh lại đưa lưng về phía cửa phòng, cũng không phát hiện được cửa phòng bệnh đã được mở ra, càng không nhìn thấy được ở nơi cửa, có vài người đứng đó không biết đã bao lâu! !

Nhanh chóng xoay mặt lại, Nhan Mục Nhiễm chống đỡ thân thể mình lên, lui về phía sau, sắc mặt tái nhợt, trong đôi mắt tràn đầy sự sợ hãi đến cực độ: “Bà muốn làm cái gì. . . Chẳng lẽ bà định giết người diệt khẩu sao?”

Sự lạnh lẽo bao phủ trong con người của Mạc Như Khanh, quần chặt lại chiếc áo bành tô, bà lạnh lạnh cất tiếng nói: “Tôi đã nói, tôi không muốn tay tôi bị dính máu, Nhan Mục Nhiễm, cô cũng nên biết điều một chút. Nếu như cô đồng ý thì hãy gật gật cái đầu, nếu không đồng ý cũng không sao, chúng ta thử xem.”

Ánh mắt lạnh lẽo quét một vòng nơi đuôi của cô, giọng nói của bà êm ái: “Cắt chân thì đã thắm vào đâu? Nếu như cô thực sự bị diệt khẩu, cái chết so với việc bị cắt chân nhất định sẽ đau đớn hơn nhiều lắm.”

Một tiếng sét nổ vang ở ngay trong phòng bệnh.

Không chỉ là Nhan Mục Nhiễm, nơi cửa phòng bệnh tối tăm, bóng người đang chống cây ba toong kia lại càng lắc lư lay động thật kịch liệt, một đôi tay mềm mại, run run nhẹ đỡ lấy ông, chiếc ba toong trong tay ông đã sắp sửa bị bóp nát rồi.

Tơ máu trong mắt Nhan Mục Nhiễm càng ngày càng tụ nhiều hơn, thành một mảng màu đỏ tươi. Cô đột ngột cười rộ lên, dưới ngọn đèn mờ mờ trông giống như ma quỷ. Cô biết bản thân mình giờ đây là “bình nứt không sợ bể”, bị người hất một cái cũng không thừa, cô cũng tuyệt đối sẽ không cho phép người đàn bà ở trước mắt này dễ chịu hơn!

“Bà muốn giết tôi? Khả khả. . . Mạc Như Khanh, bà muốn giết tôi để bịt miệng tôi lại, muốn tôi vĩnh viễn cũng không thể nói ra được những lời đó phải không?” Cô cười lớn, hung tợn nghiêng rằng nói, ” Hôm nay đây, tôi lại cố tình muốn được nói đủ một lần duy nhất! ! Tôi muốn đi nói cho chồng bà, cho con trai của bà, nói cho bọn họ biết bà là một người đàn bà có lòng dạ rắn rết ác độc! Bà chán ghét Tô Nhiễm Nguyệt, bà thống hận bà ấy đã cướp đi cha của con trai bà, bà đã ghét lây sang cả Lan Khê! Bà tìm mọi cách để làm khó dễ cô ấy, gây khó khăn cho cô ấy ở khắp nơi, thậm chí ngay cả khi tôi nghĩ muốn lái xe đụng chết cô ấy, cũng chính là bà đã giật giây dung túng! ! . . . Ngày đó khi ở nhà họ Nhan, bà nhìn tôi lái xe đi ra ngoài, bà biết rõ tôi đi làm cái gì cũng không hề ngăn cản, còn dặn tôi làm việc nhanh gọn sạch sẽ một chút, bà sợ tôi đâm cô ta không chết. . . khả khả ha. . . ”

Sắc mặt của Mạc Như Khanh càng ngày càng trắng, Bà cho rằng mình đủ sức trấn định, nhưng khi nghe thấy Nhan Mục Nhiễm nói đến chồng của bà, con trai của bà thì bà đã không nhịn được nữa, một bước xông lên muốn bịt cái miệng của Nhan Mục Nhiễm lại! !

291. Chương 292: Võ Kịch Hay 3

Nhan Mục Nhiễm liều mạng hất tay của bà ra, muốn tiếp tục nói!

“Bà vì ân oán của mình lại đẩy người khác xuống nước, chuyện bại lộ bà đã không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, lương tâm của bà thật sự yên ổn sao? Cho dù tôi đã làm chuyện xấu, nhưng tôi còn biết là tôi đã sai. Còn bà, bà đã mù quáng đến ngay cả đúng sai, phải trái cũng đều không phân biệt được rõ ràng, trái tim của bà đã đen tối từ lâu rồi, bị chó tha đi mất rồi! A. . . ”

Mọi thứ trên tủ đầu giường đều bị quét sạch sẽ, rơi ở trên mặt đất.

“Cô câm miệng... Cô câm miệng cho tôi!” Trong đôi mắt của Mạc Như Khanh tràn đầy sự sợ hãi, dứt khoát ra sức bóp chặt lấy cổ của Nhan Mục Nhiễm không tha! Thầm nghĩ giờ khắc này sẽ bóp chết cô!

“Ha ha... Bà nghĩ rằng tôi và bà câm miệng thì sẽ không có chuyện gì sao... Chồng của bà cũng đã nghe thấy rồi... Mạc Như Khanh, ngày tận thế của bà cũng đã đến rồi... Khụ khụ.” Nhan Mục Nhiễm gắt gao giãy dụa, lúc đầu còn cười như điên, đến lúc sau vì bị ngạt thở nên không nói ra lời được nữa, sắc mặt tím lại, căng đỏ lên, ngón tay khua dữ dội ở trong không khí đầy hoảng sợ “Cứu mạng... Giết người...”

“Dừng tay. . .”

Một tiếng thét với giọng điệu thật nặng nề, già nua vang lên ở trong phòng bệnh.

Âm thanh giãy dụa của Nhan Mục Nhiễm rất lớn nên đã che lấp mất tiếng thét trầm thấp kia.

“Bà dừng tay ngay lại cho tôi! ” Ba tiếng gõ nặng nề mà mạnh mẽ từ chiếc ba toong đập trùng trùng xuống mặt đất, “Cộc... Cộc... Cộc!” Tiếng gõ vang lên chấn động lòng người, giống như đang nặng nề nện vào trong lòng Mộ Minh Thăng đến đau nhức, giọng ông khàn khàn, tiếng gầm nhẹ vang vọng khắp phòng bệnh!

Lúc này, Mạc Như Khanh đã nghe rõ rồi.

Cảm xúc bị dồn ép đến mức tận cùng khiến trong nháy mắt bà đã đánh mất lý trí, giờ khắc này lý trí đã hoàn toàn trở lại trong đầu, bà sợ tới mức hét lên một tiếng buông ngay cổ của Nhan Mục Nhiễm ra, hốt hoảng xoay người một cái đụng luôn vào cái giá truyền dịch để bên cạnh đầu giường, tiếp đó, do chân mất thăng bằng nên bị ngã xuống rầm rầm! Bà thật không ngờ giờ phút này trong phòng bệnh còn có người khác, hơn nữa giọng nói này nghe lại quen thuộc đến vậy, quen thuộc đến mức giống như chính đôi tay thân thiết của mình, trong nháy mắt đã làm cho cơn tức giận trong đầu của bà đang ở đỉnh cao nhất, trong chốc lát đã rơi xuống địa ngục!

Hai tròng mắt đầy hoảng sợ nhìn quét trong không trung, lúc này mới nhìn thấy nơi cửa phòng bệnh không biết đã mở ra từ lúc nào có bốn bóng người khác nhau đang đứng đó. Người đàn ông đứng đầu tiên lưng hơi còng xuống, trong ánh mắt sáng ngời tinh nhanh ấy đang phát ra cơn giận dữ mãnh liệt đến tóe máu, mà ở phía sau lại có một bóng dáng cao ngất đứng đó, đang ôm trong lòng mình một hình bóng bé bỏng mảnh khảnh.

Có người.

Có người đang ở đây.

Những lời mà bà ta vừa mới nói kia, tất cả đều đã bị bọn họ nghe được, không sót một chữ! !

Người kịp phản ứng đầu tiên chính là A Phúc đang ở phía sau, sắc mặt ông ta tái nhợt đến lợi hại, nhưng vẫn còn giữ lại được chút lý trí cuối cùng, liền chạy tới nơi đầu giường của Nhan Mục Nhiễm nhấn nút cấp cứu gọi bác sĩ y tá đến. Trên giường, Nhan Mục Nhiễm đang níu chặt lấy drap giường, cúi người, há to miệng ra để thở, cô bị ngạt thở đến mức nước mắt chảy ra ròng ròng. Sau khi đã dần dần hít thở lại được, trong nháy mắt cô khóc lên the thé, phảng phất như vừa chạy trốn ra khỏi miệng lưỡi tử thần vậy.

“Phu nhân, ” a Phúc khàn giọng kêu lên, nhưng cũng không đến đỡ bà dậy, “Ngài đứng lên, lại đây nói chuyện cùng tiên sinh đi.”

Tiên sinh.

Hai từ này rót vào trong tai Mạc Như Khanh, bà đã biết người đứng đối diện kia chính là chồng của bà, Mộ Minh Thăng.

Cuối cùng bà đã kịp phản ứng lại từ trong cảm xúc sợ hãi khủng khiếp ngập đầu giống như thoát ra từ trong tai nạn vậy.

“Minh Thăng...” Mạc Như Khanh đứng lên, ánh mắt run run kịch liệt nhìn bóng dáng của cái lưng kia, hình như ông cảm thấy cả người dơ bẩn nếu như lộ ở diện ở trước mặt bà, “Minh Thăng, ông... tôi...”

Bà vừa nói vừa chạy tới hướng trước mặt Mộ Minh Thăng.

“... Bà hận Nhiễm Nguyệt, hận bà ấy cướp mất tôi, nên đã giữ mối hận ấy suốt mười mấy năm. Vì thế bà mới hận Lan Khê, cho dù bà biết con bé gặp nguy hiểm, có người muốn đâm chết nó, bà không hề ngăn trở thậm chí còn dung túng, đúng không?” Mộ Minh Thăng ngược mắt, tròng mắt tràn đầy tơ máu, khiến ông nhìn giống như bị già đi mười tuổi, “Có phải bà hận không thể làm cho người ta hại chết con bé đúng không?”

“Không phải như thế, Minh Thăng, ông hãy nghe tôi nói!”

“Hiện tại có người muốn tố cáo việc này với tôi, vì không muốn để cho tôi biết, nên bà định giết người diệt khẩu phải không? Nếu vừa rồi tôi không ở đây, có phải bà đã thật sự muốn bóp chết con bé kia có phải không?”

“Minh Thăng! !” Mạc Như Khanh chạy tới bổ nhào xuống chiếc ba toong của ông.

Một cổ lửa giận từ đáy lòng sôi trào hừng hực xông lên đỉnh đầu, Mộ Minh Thăng nhấc chiếc ba toong lên, dùng sức hất mạnh bà ta ra, đẩy sang một bên: “Bà cút đi cho tôi...! !”

Một tiếng thét chói tai thật thê lương cộng thêm tiếng va chạm khi trán Mạc Như Khanh đập vào vách tường phía sau.

“Phịch!” Một tiếng va đập rất mạnh vang lên, nghe thật kinh hãi.

“Đây là người yêu mối tình đầu của tôi, người mà tôi đã luôn tâm tâm niệm niệm không hề quên suốt mấy chục năm qua đây sao? Đây là người đã từng cùng tôi sống cuộc sống vợ chồng suốt mấy năm qua chẳng?! Tôi vậy mà lại không biết bà lại là loại người thế này! Người nhà họ Mộ này đã từng có bao giờ bạc đãi bà chưa, Mộ Minh Thăng này đã từng bạc đãi bà bao giờ hay không! !”

Mộ Minh Thăng nói chuyện rất kích động, thân thể đã run hết cả lên.

Ở phía sau, Lan Khê cũng không nhìn nổi được nữa, cô tránh thoát khỏi vòng ôm của Mộ Yến Thần, chạy hướng tới chỗ Mộ Minh Thăng, đỡ lấy cánh tay của ông không để cho ông bị ngã: “Ba... Ba đừng nói nữa... ba không nên kích động, cẩn thận khéo bị phát bệnh...”

Mấy năm trước, bác sĩ đã từng dặn qua, không được để cho trái tim của ông phải chịu đựng sự kích động quá nặng.

Cảm giác được một đôi tay mềm mại nâng đỡ mình, Mộ Minh Thăng thông thả quay đầu, ông như nhìn thấy gương mặt của Tô Nhiễm Nguyệt năm nào đang hiện ra trước mặt.

“Con không bị sao chứ?” Ông hơi hoảng hốt một chút, bàn tay to vươn ra sờ mặt cô.

“Con không sao hết, một chút sơ sẩy cũng không có, chẳng phải lúc này con đang đứng ở trước mặt ba rất khỏe mạnh đó sao? Ba!” Trong mắt Lan Khê nước mắt đã rưng rưng.

“Được, vậy là tốt rồi...” Mộ Minh Thăng vỗ vỗ bờ vai cô, che chở phía sau cho cô, ánh mắt đầy hung tợn liếc nhìn qua Mạc Như Khanh một cái, run giọng ra lệnh, “A Phúc, ông đi lại đó đưa phu nhân trở về. Ông nói với lão Tần điều người ở nơi đó đến đây. Bắt đầu từ hôm nay trở đi, ai còn dám làm hại con gái của tôi, tôi sẽ khiến cho người đó đến cái chết cũng không thể biết mình sẽ chết như thế nào! Ông có nghe thấy tôi nói không? Đi gọi ngay, hiện tại ông hãy đi làm ngay cho tôi đi!”

Ôm sát lấy bả vai của Lan Khê, ông nói: “Đi, nào, con gái của ba, chúng ta đi.”

Vừa mới được hoàn hồn từ trong cơn đau nhức, Mạc Như Khanh ôm lấy cái trán đầy máu đang chảy xuôi từ trên trán xuống dưới, đứng lên run giọng nói: “Minh Thăng, ông hãy nghe tôi nói đã... Đúng vậy, tôi thật sự oán hận Tô Nhiễm Nguyệt, tôi cũng thật sự không thích Lan Khê! Nhưng người làm hại con bé là Nhan Mục Nhiễm chứ không phải là tôi! Tôi không hề nghĩ tới việc phải giết Lan Khê bằng được, tôi không hề có ý nghĩ ấy, ông nghe và hiểu cho tôi! Tình cảm của tôi với ông trải qua bao năm như thế, suốt vài chục năm tôi không hề giả đi, chỉ muốn chờ được giả vào cửa nhà ông là bởi vì tôi yêu ông, sao ông lại có thể nỡ lòng vứt bỏ tôi như vậy? !”

Thân thể Mộ Minh Thăng cứng đờ.

“Nếu như bà có ý định thật sự muốn giết con gái của tôi, bà nghĩ rằng tôi và bà còn có thể ở cùng với nhau nữa sao?” Giọng nói của ông đầy lạnh lùng, “A Phúc, ngày mai, ông hãy mang phu nhân đến nhà tổ đi... không có lệnh của tôi không cho phép bà ấy rời khỏi nhà tổ họ Mộ nửa bước!”

292. Chương 293: Đêm Tối Trước Bình Minh

Chờ đợi cả mấy chục năm, hôm nay chỉ đổi lấy được một tiếng “Cút” của ông ấy?

Cuộc đời của bà đã nhận định người đàn ông này, bà đợi nửa đời rồi cuộc cũng đợi được cùng hạnh phúc với người mình yêu, thế nhưng trong giây phút này tất cả đã tan thành mây khói! !

Thân hình Mộ Minh Thăng chợt cứng đờ.

“Yêu tôi? Bà yêu đến muốn giết con gái của tôi, sau đó muốn cùng tôi may mắn hạnh phúc phúc qua nửa đời sau?” Trong ánh mắt già nua vẫn đục thoáng qua một sợi tơ máu, Mộ Minh Thăng chậm chạp ngoái đầu nhìn lại bà, chân động trong lòng cùng đả kích đau đã tới cực hạn, giọng nói khàn khàn, “A Phúc qua đây, bắt đầu từ ngày mai ông đưa phu nhân đến tổ trạch (nhà thờ tổ) đi, một bước cũng không cho bà ấy bước ra khỏi cửa tổ trạch!”

Giọng nói càng lúc càng khàn khàn, trong lòng ông quặn đau, “. Nhiễm Nguyệt theo tôi nhiều năm như vậy, không có tình cảm cũng thói quen, tình cảm của tôi đối với bà xác thực so với bà ấy có nặng hơn chút, nếu như bây giờ Nhiễm Nguyệt còn là con dâu nhà họ Mộ, tôi nói một câu bà ấy sẽ không làm ngược lại! Bà hãy ở trong tổ trạch mà suy nghĩ cho tốt một chút, bàn về lòng dạ tính toán, bà ấy không theo kịp bà, nhưng bàn về yêu tôi, bà ấy yêu tôi nhiều hơn bà gấp trăm lần! ! Con gái của bà ấy cũng là máu thịt của tôi. Bà còn dám đụng đến con bé một lần nữa xem! !”

Bầu không khí khắc nghiệt lạnh lẽo lan tràn bốn phía, a Phúc cung kính lên tiếng: “Dạ! Tiên sinh.”

Một câu “Bà ấy yêu tôi nhiều hơn bà gấp trăm lần!” Đã đánh Mạc Như Khanh vào địa ngục, thân thể bà lung lay dữ dội, tựa lưng vào kệ phía sau suýt nữa ngã xuống, tay che vết thương trên trán đang rỉ máu, toàn thân phát run.

Đấu nhiều năm như vậy, tranh giành nhiều năm như vậy, nhưng bà vẫn không giành lại Tô Nhiễm Nguyệt.

Dù cho bà ấy chết rồi, biến mất, xương cũng hóa thành bụi thì bà ấy vẫn nắm giữ vị trí nữ chủ nhân nhà họ Mộ! !

Hận.

Hận sâu tận xương tủy làm cho bà cắn răng nghiêng lợi, âm thanh kéo kẹt tràn ra, bàn tay suýt nữa cào toác vết thương trên trán!

Đau hơn chút nữa. Đau hơn chút nữa mới có thể hóa giải nỗi hận trong lòng bà! !

Mà trong bóng tối, Mộ Yến Thần vẫn đứng ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt nắm trong tay toàn cục mí mắt giật giật, nhìn Mộ Minh Thăng ôm con gái bé nhỏ của mình đi tới, anh cau mày định đi qua đón Lan Khê, nhưng không nghĩ bị Mộ Minh Thăng đề phòng ngăn lại! Ánh mắt ông mang theo cơn giận nhìn anh!

Trong con người thâm thúy của Mộ Yến Thần thoáng qua một tia sáng trầm tĩnh, nhìn thấu hận ý của ông.

Ông hận ốc cạp ô (cắm giận, ghét lây) mẹ anh làm ra chuyện như vậy, tất nhiên ông cũng sẽ bài xích luôn cả anh. Đôi mắt lạnh lùng dâng lên một tia nhu hòa, anh cũng không cảm thấy có bao nhiêu khó chịu, bóng dáng mạnh mẽ rần rở nhường đường, để cho hai người họ đi qua.

Người anh yêu tốt thì cái gì cũng tốt.

Trong bóng tối, đôi môi trắng bệch của Lan Khê hơi run rẩy, không nói nên lời, chỉ trao đổi một ánh mắt cùng anh xa xa liền bị bà cô kéo đi ra ngoài.

Ngay sau đó, bác sĩ và y tá cùng vọt vào.

“Thiếu gia, tình hình này có báo cảnh sát hay không? Tình cảnh Nhan tiểu thư hiện tại thoát nhìn rất không tốt, lại nói, chuyện như vậy bệnh viện cũng không tiện xử lý.” A Phúc đi lên hỏi.

Mộ Yến Thần đứng bên cạnh thờ ơ không nói lời nào, đôi mắt dày dặn kinh nghiệm nhìn thấu đáo tất cả mọi chuyện, hơn nữa cũng do anh gọi điện thoại cho ba nói cô gặp chuyện không may, mới có chuyện ông đi tới bệnh viện, chuyện này, rõ ràng cho thấy anh cố ý bày ra.

“Không cần, ” Mộ Yến Thần chậm rãi đi tới gần cái kệ nhìn người phụ nữ nhếch nhác ngã ngồi trên mặt đất, trong con mắt lạnh ấy thoáng qua một tia cảm xúc phức tạp, “Chỉ nói do mâu thuẫn gia đình là được rồi, không cần cảnh sát truy cứu, chuyện như vậy về sau cũng sẽ không xảy ra nữa.”

“Dạ, vậy bây giờ tôi đi giải thích với bên bệnh viện.” A Phúc khom người đi ra ngoài.

Mạc Như Khanh cảm giác anh cúi xuống, cả người run lên, hai mắt chứa đầy nước mắt lạnh lùng ngược lên!

“ Là con?”

Bà nghe a Phúc nói mới nghĩ tới, thì ra đây là một âm mưu.

Con trai bà giảng bày chờ bà bước vào.

Là nó nói tối nay không quay về, thế nhưng lại đưa Mộ Minh Thăng tới nơi này nhìn bà bộc lộ ra bản tính, mấy ngày trước đây, cũng là đứa con này khích bác nói muốn tìm Nhan Mục Nhiễm để hỏi về chuyện tai nạn xe cộ này, cho nên bà mới đột nhiên thiếu kiên nhẫn .

“Đây tất cả đều là do con bày kế?” Mạc Như Khanh cảm giác như có một con dao hung hăng đâm vào tim, “Mẹ là mẹ ruột con, là mẹ sinh con ra, là mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi con mười năm cho con ra nước ngoài! Mộ Yến Thần, con không có lương tâm! !”

Một giọt nước mắt nóng bỏng không bị khống chế nhỏ giọt xuống .

Gương mặt tuần tú Mộ Yến Thần lộ ra một tia tái nhợt, cũng khó mà tưởng tượng có một ngày giữa hai mẹ con có thể chống đối đến mức rút dao chia vào nhau như bây giờ, nhưng anh không muốn nghĩ, môi mỏng khẽ mở lạnh nhạt nói: “Chúng ta nói chuyện một chút.”

Y tá thật vất vả mới giúp bà băng bó được vết thương trên trán.

Vài lần bà giận dữ hất rơi khay đựng dụng cụ xuống đất, tinh thần bị đả kích nên cũng có chút thất thường.

“Ở lại tổ trạch tĩnh tâm cũng không tệ, trong khoảng thời gian này tốt nhất mẹ nên ở đó tuyệt đối sẽ không có người bạc đãi mẹ,” Mộ Yến Thần nhàn nhạt hờ hững nói, “Người của con cũng sẽ ở chỗ đấy, sẽ chăm sóc cho mẹ.”

“Vào!” một tiếng, cái khay lần nữa bị Mạc Như Khanh ném đi, bay về phía Mộ Yến Thần!

“Rắc rắc ” mấy tiếng vang, y tá hét ầm lên, cái khay không trúng đầu Mộ Yến Thần mà bay ra ngoài văng vào trên tường.

Đáy mắt Mạc Như Khanh đỏ ngầu tràn đầy hận ý.

Người ta nói nuôi con dưỡng già, nhưng trái lại con trai của bà, lại gài bẫy quyết liệt cho bà một dao.

“Con cứ nhiên đối xử với mẹ như vậy. Nửa đời sau của mẹ cũng bị con phá hủy, Minh Thăng ông ấy không yêu mẹ nữa rồi, sao con có thể đối xử với mẹ như vậy? ! !”

“Mẹ thì sao?” Mộ Yến Thần bỗng nhiên cắt ngang lời nói của bà, thay đổi tính khí mới vừa trầm tĩnh, trong tròng mắt lạnh lùng phiếm sát khí, “Mẹ đối đãi với con như thế nào? Mấy lần cho người hạ sát người yêu của con, vậy mẹ cảm thấy con nên làm như thế nào?”

“Đó là bởi vì nó không biết liêm sỉ quyền rũ con, nó cũng giống như mẹ nó, không nói lời nào nhưng có thể khiến người ta mê mẩn đến chết cũng không đổi, mẹ nó như thế nó cũng vậy, Phải! ! Rõ ràng con bé còn vô sỉ hơn. Biết hai người là anh em vậy mà vẫn tiếp tục loạn luân với con! !”

“Là bởi vì em ấy cùng con loạn luân? Hay là bởi vì mẹ hận Tô Nhiễm Nguyệt? Hận đến nỗi cũng oán hận con gái của bà ấy luôn?”

“Con không được dùng giọng điệu này nói chuyện với mẹ! !” Bị nói trúng tâm sự, Mạc Như Khanh gào thét lớn, tay run rẩy chỉ vào chóp mũi anh, hốc mắt đỏ tươi, “Yến Thần con đừng ép mẹ nữa, bằng không đợi Minh Thăng hỏi tới, mẹ sẽ không kiêng dè mà nói cho ông ấy biết sự thực hai người là anh em mà loạn luân đã mấy năm nay, con cho rằng ông ấy sẽ đồng ý cho hai người ở chung một chỗ sao? !”

Một nụ cười lạnh tràn ra khóe môi, bầu không khí trong phòng bệnh tràn đầy khủng bố.

“Mẹ muốn nói, cứ việc đi nói . . .” Mộ Yến Thần cười lạnh nói, “Không bằng chúng ta cứ như vậy xé rách mặt(ý như nói toạc ra hết), mẹ nói cho ông ấy biết chuyện này, ông ấy cũng sẽ biết quá trình năm đó mẹ phải người bắt cóc định cưỡng hiếp Lan Khê như thế nào, bây giờ ông ấy chỉ mới biết mẹ dung túng người ngoài tổn thương cô ấy mà thôi, nếu như ông ấy biết mẹ từng tự tay hại em ấy, mẹ cho rằng sẽ chỉ là đưa mẹ trở về tổ trạch đơn giản như vậy thôi sao?”

Hai mắt Mạc Như Khanh trợn to, nỗi sợ hãi bò lên mắt!

Bà sợ.

Sợ kết quả kia lộ ra, Mộ Minh Thăng sẽ ly hôn với bà, cho đến chết già không gặp lại nhau.

Cả đời bà trù tính kế hoạch, dốc sức truy cầu hạnh phúc nửa đời, nếu mọi việc bại lộ sẽ không thể挽 hồi.

“Không được.” Bà gất gao ôm lấy chính mình, run giọng nói, “Mẹ yêu Minh Thăng, nếu ông ấy ly hôn với mẹ, mẹ sẽ chết. Năm đó khi mẹ sinh con ra chỉ mới ba tuổi, mẹ ôm con đi đến tổ trạch tìm ông ấy, nhưng ông ấy cũng không để ý đến mẹ. Tại sao ông ấy lại có thể vứt bỏ mẹ lần nữa chứ.”

Bà đã không còn trẻ nữa rồi.

Đuôi mắt bà đã có nhiều nếp nhăn, bà bây giờ già rồi không có năng lực tự nuôi bản thân, nếu ly hôn sẽ hoàn toàn ép chết bà.

Nghe mẹ mình nói đến chuyện khi đó, giọng nói đau thương mắt hồng khiến trái tim Mộ Yến Thần co rút đau đớn, mới vừa rồi vì bảo hộ người yêu của mình anh phải lạnh lùng xuống tay, anh nào muốn quyết tâm tàn nhẫn xuống tay với mẹ ruột mình chứ?

Sắc mặt tái nhợt, anh lạnh lùng đứng dậy: “Mẹ ở nơi này nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa a Phúc sẽ bố trí đưa mẹ trở về tổ trạch.”

Nói xong xoay người rời đi.

293. Chương 294: Đêm Tối Trước Bình Minh 2

Mộ Yến Thần cho là bà sẽ ở sau lưng tức giận mắng to, không nghĩ tới bà chỉ mắt hồng loay hoay dờn qua dờn lại khay đựng dụng cụ y tế, run giọng nói: “Minh Thăng. Sao ông có thể thích Tô Nhiễm Nguyệt đó. Sao ông có thể chính miệng nói tôi không bằng bà ấy. Tôi chờ ông mấy chục năm, nửa đời không lấy chồng, đến khi tôi lập gia đình cũng đã năm mươi tuổi rồi. Lấy nhau mới mấy năm, ông không cần tôi nữa rồi sao.”

Chuyện này cho bà đã kích quá lớn, mà nặng nhất là thái độ của Mộ Minh Thăng.

Ông chán ghét mà vứt bỏ bà đây mới là một kích trí mạng, bà thừa nhận.

Mộ Yến Thần cũng không nghĩ nói cho bà biết sự thực anh và Lan Khê không phải anh em, bởi vì trong lòng bà anh đương nhiên là máu mủ của nhà họ Mộ, mà thân thể Lan Khê nếu nói ra thì rõ ràng là Tô Nhiễm Nguyệt không chung thủy, nếu giờ phút này bị bà bắt được nhược điểm như vậy, e là hậu quả không thể lường nổi.

Có một số việc không thể dễ dàng tha thứ.

Có vài người, càng không thể dễ dàng dung túng.

“Ba, con dùng lực như vậy có vừa chưa?” Lan Khê ấn nhẹ vào huyệt Thái Dương của ông, khẽ giọng hỏi.

Mộ Minh Thăng từ khi bước vào nhà mi tâm vẫn cau lại cho đến bây giờ, huyệt Thái Dương cũng căng thẳng, vô vô tay của con gái ý bảo cô dừng lại: “Con ngồi xuống đây nói chuyện với ba.”

Lan Khê ngồi xuống bên cạnh ông.

“Mấy năm trước khi dì Mạc con mới vừa vào nhà họ Mộ ba đối với con rất lạnh nhạt, chê con cáu kỉnh, cứng đầu cứng cổ, khi đó đích xác là con cũng cứng đầu hay phản nghịch lại ba, cái chết của mẹ con thật sự không liên quan đến ba, con nhìn thấy ba qua lại với dì Mạc nên tức giận luôn cả ba, có phải không?”

Khuôn mặt Lan Khê đỏ lên, nhớ tới khi mình mười bảy tuổi thật tùy hứng, đưa bàn tay ra xoa bóp cánh tay của ông.

“Ba không nói dối con, khi đó lạnh nhạt với con, đích xác là nghe người giựt giây và lời đồn,” Mộ Minh Thăng vô vô tay của con gái, neho mắt nhớ lại tình huống năm đó, “Khi đó dì Mạc con mới vừa vào cửa, trong một lần trò chuyện với ba nói đáng đáp con nhìn thế nào cũng không giống ba, ngược lại khuôn mặt con lại rất tương tự với mẹ ruột con, ba nói sinh con gái giống mẹ thì bình thường. Nhưng từ đó về sau trong nhà cũng không ngớt truyền ra lời đồn tương tự như thế, nghi ngờ thời điểm mẹ con có con là khi đi du lịch ở nước ngoài với ba, nói con lai lịch bất minh, khi đó ba cũng đa nghi, bất kể có tin hay không, đối với con càng ngày càng không thích.”

Lan Khê ngớ ngẩn, thật không biết thì ra còn có chuyện này.

“Sau đó làm sao ba biết lời đồn là giả?” Cô hỏi.

Mộ Minh Thăng cười ha ha nói: “Tính tình mẹ con ra sao, không lẽ con không rõ?”

Lan Khê gật đầu một cái.

“Sau đó rồi. Ba cũng rõ ràng. Khó có được người vợ nào tốt như Nhiễm Nguyệt, mấy năm ba ở trong quân đội lạnh nhạt với mẹ con hại mẹ con sinh chứng trầm cảm, sau khi mẹ con bị tai nạn xe cộ qua đời ba vẫn còn hoài nghi đứa con gái mà bà ấy sanh không phải ruột thịt của ba, chuyện này quá không nên.” Ông ngừng đầu tự nói, giọng thật nhỏ, “Ba rất hiểu mẹ con, ba tin bà ấy.”

Một hồi lâu sau ông nhìn mặt con gái mình một chút, vô vô vào vai của cô: “Về sau loại chuyện này sẽ không phát sinh, ba che chở con, ai dám tổn thương con, ba sẽ không bỏ qua cho người đó, biết không?”

Trong lòng Lan Khê dâng lên một dòng nước ấm.

“Con cũng vậy sẽ tự bảo vệ mình, ba.”

Nhưng trong lòng cô vẫn còn có một tia lo lắng . . .

“Ba, có phải ba nói đưa dì Mạc đến nhà tổ chỉ là tạm thời? Bây giờ ba đang tức giận, đợi khi cơn tức qua đi thì không có gì nữa, trong lòng ba vẫn còn có dì ấy, phải không?”

Sắc mặt Mộ Minh Thăng trầm xuống, suy tư một hồi mi tâm lại càng nhíu chặt, khoát tay một cái nói: “Tạm thời ba không muốn nghĩ đến những chuyện này, con đừng hỏi đến chuyện đó nữa.”

Lan Khê ngoan ngoan ngậm miệng, Mộ Minh Thăng từ ái nhìn cô thật kỹ, tiếp tục xoa bóp giúp ông.

Mộ Minh Thăng cũng thanh tĩnh lại, cầm tay cô, khiến đáy lòng đang kịch liệt giao chiến tạm thời yên tĩnh dề xuống.

.

Lúc trở về phòng đã là nửa đêm.

Khoảng cách từ nơi này đến nhà tổ mất ba giờ chạy xe, Mạc Như Khanh thật muốn đi suốt đêm?

Mới vừa nãy từ khe cửa thư phòng của ba cô thấy thím Trương cầm một túi quần áo thay ra, xem ra không giống giả bộ.

Lan Khê mới vừa bước vào cửa phòng cảm giác có gì đó không đúng, quả nhiên một cổ sức lực từ phía sau lưng ập tới, chặn tay cô lại đẩy cửa phòng ra, bàn tay ôm cô vào trong ngực, cửa phòng lúc này mới nhẹ nhàng đóng lại.

Nhất thời Lan Khê hơi hoảng hốt, hỏi: “Anh trở về khi nào vậy? Đừng để cho ba gặp anh, ông ấy vừa mới hết giận, kéo em lại nói cả hồi lâu, nếu gặp anh nhất định lại nổi giận nữa cho xem.”

“Anh không đến, em liền đi ngủ?” Mộ Yến Thần nói thật nhỏ, hôn lên trán cô một cái.

Ôm cô lên, đi tới phía giường lớn.

Lan Khê cảm thụ anh cường thế, chỉ cảm thấy cả đêm cũng kinh hồn bạt vía, nhất là buổi tối khi ở phòng bệnh, lần đầu tiên cô nhìn thấy Mạc Như Khanh vứt đi ưu nhã cao quý, giống như hung thần ác sát bóp cổ của Nhan Mục Nhiễm, một màn kia, quả thật giống như cơn ác mộng.

“Em đang suy nghĩ gì?”

“Em thật không thể tin được, mẹ anh hận đến muốn tìm người giết chết em” Lan Khê ngược mắt ngẩng lên nhìn anh, “Anh nói tối nay có trò hay chính là cái này? Dẫn dụ bà ấy đến bệnh viện uy hiếp Nhan Mục Nhiễm, để cho bà ấy tự bộc lộ ra bản tính của mình? Em biết rõ anh muốn giúp em, nhưng nói thế nào bà ấy vẫn là mẹ của anh, anh có thể xuống tay độc ác được sao?”

Đưa tay ra sau lưng cô kéo sát lại gần để cô có thể nằm ngủ thoải mái trong khuỷu tay mình, Mộ Yến Thần hôn nhẹ lên đuôi lông mày chớp mũi của cô nói, “Chính là suy tính đến điểm này nên anh mới không đem chuyện mấy năm trước bà đã bắt cóc em tiết lộ ra, coi như là giữ lại đường sống cho bà, và cũng là trừng phạt cảnh cáo bà. Mọi người sẽ có vật mình muốn, nhưng nếu như muốn bằng cách không đúng, thì phải trả giá cao. Anh sẽ không để cho bà có cơ hội tổn thương em nữa.”

“Em vẫn nghĩ tới chúng ta nên làm cái gì, ở chung một chỗ giống như thật sự rất đơn giản, thật là có thể cái gì cũng không để ý sao? Mộ Yến Thần, em không được, ” Lan Khê vui sâu vào trong cổ anh, khoe mắt hơi ướt át, “Hôm nay ba nói chuyện với em hơi nhiều, lần đầu tiên em cảm thấy ba cũng thương em, sau này em không thể chọc giận ba nữa, tuyệt đối không thể.”

Môi mỏng của Mộ Yến Thần nhàn nhạt mân chặt, trong mắt thoáng qua một tia khác thường.

Lan Khê giật mình, đột nhiên nhớ tới anh nói có chuyện phải đi Anh quốc, giật nhẹ tay áo của anh cô hỏi: “Khi nào thì anh đi?”

Mộ Yến Thần hồi hồn, ôm chặt cô: “Tối mai.”

Nhanh như vậy.

294. Chương 295: Đêm Tối Trước Bình Minh 3

Mấy ngày nay Lan Khê cảm thấy như rơi vào trong sương mù, đột nhiên biết bọn họ không phải anh em thật sự, đột nhiên trong nhà lại xảy ra biến cố, cô có chút không muốn anh đi.

Mềm mại cuốn lấy cổ của anh kéo xuống, mãnh liệt không buông.

Mộ Yến Thần thấy động tác của cô liền động lòng, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn môi cô, từ chuồn chuồn lướt nước đến cọ sát lẫn nhau trần trọc, lửa nóng lan tràn ra một chút xiu.

“Anh có cần phải chào ba rồi mới đi không.” Khi nụ hôn của anh từ từ trở nên kịch liệt, hôn đến cằm của cô thì Lan Khê không nhịn được thở dài lại hỏi anh.

“Yên tâm, trước khi đi anh sẽ nói một tiếng với ba.”

Sau khi dỗ cô ngủ rồi, Mộ Yến Thần mới đi ra khỏi phòng, phòng khách to như thế bên trong chỉ có một mình thím Trương dọn dẹp, thấy Mộ Yến Thần từ trong phòng của Lan Khê ra ngoài, sắc mặt càng thay đổi, cũng không nói gì, cầm khăn lau định đi.

“Thím Trương.” Mộ Yến Thần nhàn nhạt gọi bà lại.

Thím Trương bước chân dừng lại, lúng túng quay đầu, hiền lành cười rộ lên: “Chào thiếu gia.”

“Tối mai tôi phải đi công tác không có ở nhà, mấy ngày tới đây sẽ có người thay tôi tới đây bầu bạn cùng với Lan Khê, cũng cầu xin thím giúp một tay chăm sóc tốt cho em ấy.”

“Đây là chuyện tất nhiên, ngài không nói tôi cũng biết rõ.”

Nụ cười yếu ớt ở khóe môi nâng lên, anh lạnh nhạt nói: “Tôi nghe nói khi bác Tô mang thai Lan Khê nhờ có thím chăm sóc, cho nên hiện tại mới ủy thác em ấy cho thím. Em ấy có thai, mọi việc cẩn thận một chút.”

Mấy chữ “Em ấy có thai” này, rơi rõ ràng vào trong tai thím Trương, khi bà vừa nghe được liền run lên một cái.

“. À . . .” Thím Trương chỉ cảm thấy toàn thân toát cả mồ hôi.

“Sớm đi nghỉ ngơi, tôi đi tìm ba tôi nói chuyện một chút.”

Sau khi Mộ Yến Thần đi, tinh thần thím Trương suy sụp, bà ngã ngồi trên ghế sa lon, thở hổn hển đứt đoạn, tay nắm chặt khăn lau bắt đầu run rẩy.

Tâm tư của người đàn ông này, nhìn qua thật thâm sâu.

Thím Trương ở nhà họ Mộ đã một thời gian dài, so với Tô Nhiễm Nguyệt còn lâu hơn, từ khi Tô Nhiễm Nguyệt được gả tới đây đến khi sanh ra Lan Khê đều do một tay bà chăm sóc, không thể nào nữa điểm mờ ám bà cũng không biết. Bốn năm trước Mạc Như Khanh nảy sinh ác độc muốn tách hai người bọn họ ra, thím Trương tuy không phải đồng lõa nhưng cũng là người đứng xem, đến nay vẫn ngậm chặt miệng cái gì cũng không chịu nói, trên lý thuyết dựa theo tính tình thím Trương, lẽ ra bà phải có tình cảm với Tô Nhiễm Nguyệt và Lan Khê nhiều hơn so với Mạc Như Khanh.

Mà về phần tại sao bà chỉ ngồi im không để ý tới, Mộ Yến Thần phỏng đoán là, bà giống như Tô Nhiễm Tâm, biết chuyện Tô Nhiễm Nguyệt có tình cảm với người khác ngoài hôn nhân sau đó mới sinh ra Lan Khê, mục đích của hai người bọn họ chỉ nghĩ dè xuống lời gièm pha mà thôi.

Nhưng bây giờ, chuyện cũng đã không thể khống chế được nữa rồi.

“. Đây đều là tội lỗi.” Thím Trương cúi thấp đầu xuống, rưng rưng run giọng nói.

Phi trường quốc tế.

Sắp đến kỳ nghỉ lễ Giáng sinh, chung quanh nhộn nhạo đầy đặc đầu người, ban đầu không muốn cô tới đây đưa tiễn nhưng cô vẫn khăng khăng đòi đi, Kỷ Diêu đành phải xin lãnh đạo viện cho nghỉ cùng tới đây tham gia náo nhiệt.

Bầu không khí chia tay lưu luyến đang quanh quẩn hai người.

Có Kỷ Diêu ở đây, Lan Khê không dám biểu đạt tình cảm rõ ràng, ai ngờ Kỷ Diêu nói nhỏ một câu bên tai cô, làm cô khiếp sợ trừng to mắt đẹp, lòng bàn tay ra đầy mồ hôi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

“Tô Noãn chết tiệt kia, cậu mau đem mọi chuyện nói cho tớ biết, không cần e ngại, sắp tới giờ rồi mau đi lên triển miên đi, đừng có chờ người ra đây!” Kỷ Diêu đẩy cô một cái.

Lan Khê đỏ mặt đứng vững lại, tay nhẹ nhõm nói rộng khăn quàng cổ rất dầy ra một chút, ho khan hai tiếng. Cô siết chặt tay Mộ Yến Thần.

Trước kia không phải chưa từng chia cách, cũng không có chuyện lần đó so lần này lại càng không nữa, chẳng lẽ là bởi vì mang thai Bảo Bảo, cho nên tính ỷ lại mạnh hơn duyên cớ? Lan Khê không hiểu, nhưng mà trong lòng lo sợ bất an.

Chỉ cảm thấy bây giờ anh rời đi, không biết khi nào mới gặp lại anh.

Cô biết nghĩ như vậy là điềm xấu, nhưng trong đầu có một sợi dây cổ tình ong ong vang lên, theo bản năng cảm thấy nguy hiểm.

“Em còn muốn dặn dò gì anh, phải không?” Gương mặt tuấn tú của Mộ Yến Thần lộ vẻ mỉa mai hơn, em ái nhỏ giọng hỏi.

“Anh đi sớm trở lại.” Cô dặn dò, vẫn cảm thấy chưa đủ, đi cả nhắc tiến tới bên lỗ tai anh, “Nếu anh về sớm em sẽ thay đổi cách xưng hô, nếu không không bàn nữa, tự anh lo liệu.”

Ấm áp hà hơi ngứa một chút, trong lòng Mộ Yến Thần rung động, ánh mắt cũng trở nên thâm thúy vài phần.

Vươn tay ra kéo eo cô tới gần nhỏ giọng ép hỏi: “Đổi cách xưng hô? Đổi làm sao?”

Lan Khê không chịu nói, khuôn mặt nhỏ nhắn ánh lên hồng nhuận sáng bóng, tiếp cũng cảm thấy bàn tay ở ngang eo mình bắt đầu làm loạn, anh biết rất rõ điểm mẫn cảm của cô, cách một lớp quần áo mùa đông dầy cộm nặng nề cũng có thể đụng chính xác điểm khiến cô nhột, ép cô mở miệng.

Kỷ Diêu từ xa nhìn hai người đang náo ở đằng kia, triền miên đến khiến người suýt nữa chảy máu mũi.

“” Cô liếc mắt xem thường, ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ tới nếu như có một người đàn ông cao lớn đẹp trai như vậy đối với cô dịu dàng nhu hòa như vậy, chắc là cô đã sớm kích động chạy đến như điên rồi.

Vạn bất đắc dĩ, Lan Khê nói khẽ bên tai anh hai chữ làm cho người ta mặt hồng tim đập, rồi buông anh ra.

“Chạy nhanh đi, anh sắp trễ chuyến bay rồi.”

Mộ Yến Thần cuối cùng ôm cô thật chặt, nói thật nhỏ: “Anh sẽ trở về nhanh thôi.”

Rất nhanh.

Đưa mắt nhìn Mộ Yến Thần đi qua cánh cửa kiểm soát, Kỷ Diêu hỏi: “Cậu có đã bao lâu rồi?”

Lan Khê mất một hồi lâu mới phản ứng được, “Không sai biệt lắm khoảng hai tháng.”

Kỷ Diêu ngoắc ngoắc khóe miệng: “Ba tháng nữa cái thai sẽ rõ ràng, cậu ở nhà họ Mộ sẽ không giấu được, biết không?”

Sắc mặt Lan Khê tái nhợt, nhẹ giọng nói: “Anh ấy sẽ phải trở về trước lúc đó.”

“Hy vọng là vậy.” Kỷ Diêu bĩu môi.

Tiếp đó ôm cô vào trong ngực, khóe mắt khẽ ướm át: “Thật đáng chết. Chuyện lớn như vậy cậu cũng dám giấu giếm tới mấy năm nay, đáng đời cậu khi đó một mình gánh lấy tất cả mọi chuyện, có khổ không? Đáng đời cậu!”

Lan Khê trong lòng ấm áp, cũng ôm lấy cô bạn, nụ cười yếu ớt hiện lên khóe miệng.

Cô sẽ theo đến cùng, đến khi có thể công khai tất cả.

Nhưng cô thật không ngờ chính là, bóng tối trước bình minh, cũng đang giương nanh múa vuốt nhào tới phía cô.

Luân Đôn ẩm ướt, một trận mưa lớn cuối thu làm tan tác những lá cây còn sót lại trên cành.

Một tòa biệt thự cổ xưa kiến trúc Âu Mỹ, một người đàn ông mặc tây trang màu xanh thẫm, đường viền ống tay áo thêu hoa phức tạp của gia tộc Đồ Đằng đi xuống bậc thang, cái ô lớn cán màu đen tán màu xanh che trên đầu ông ta, dáng vẻ nhất phái quý khí mười phần.

Người đàn ông ngũ quan tuần mỹ vô cùng, hình dáng thâm thúy góc cạnh rõ ràng, phải giọt nước mưa bám trước ngực đi về phía chiếc xe.

Vừa sắp bước vào chỗ ngồi đột nhiên từ phía sau một chiếc xe lao tới, “Xoạt!” Tiếng xe vang lên nước mưa văng tung tóe, cũng đột ngột văng đến trên người của anh ta! !

Chân mày người đàn ông anh tuần bỗng nhiên chau lại.

“Shit* (câu chửi thề khi bực tức).” Trong ánh mắt lạnh lùng của anh ta mang theo một tia sát khí nhìn về phía chiếc xe kia!

Xe nhanh chóng thoáng qua, chỉ thấy bên trong xe một bên mặt, tây trang màu đen nghiêm trang lộ ra hương vị lạnh lùng, kim cài khuy tay áo khắc hoa văn tản ra màu vàng sáng bóng mê người mị hoặc, anh ta cau chặt lông mày, nhắm mắt dưỡng thần, loại dáng vẻ tuần dật điều luyện sắc sảo làm cho người ta liếc mắt nhìn sẽ không thể quên!

Hình dáng như vậy rất quen thuộc! !

Người đàn ông neho mắt lại, mang theo sát khí nồng đậm nhìn bóng chiếc xe đã đi xa, nhân viên tùy tùng sau lưng không biết xảy ra chuyện gì, tiến lên dùng tiếng Anh hỏi: “Thiếu gia, bây giờ chúng ta có đi nữa không cửa?”

Giờ phút này trong đầu người đàn ông lại ông ông tác hưởng (như tiếng ong vo ve bên tai).

295. Chương 296: Lường Trước Kết Quả.

Giờ phút này trong đầu người đàn ông như có một sợi dây đàn cứ đánh ong ong.

. . . Sao lại như vậy?

. . . Sao anh ta đột nhiên xuất hiện ở nơi này? Không phải hiện giờ anh ta đang ở Trung quốc sao? !

“Đây không phải đường lớn để đi, không phải phố xá sầm uất, cũng không phải là khu công nghiệp. Bên trong là khu kiến trúc cao cấp, người trong xã hội thượng lưu của Luân Đôn đặt mua để nghỉ hưu dưỡng lão, anh ta đến đó làm cái gì?” Giọng nói người đàn ông âm hàn trầm thấp, lạnh lùng lạnh buốt.

“” Nhân viên tùy tùng lúng túng, không biết anh ta cụ thể đang nói cái gì, “Đúng vậy, năm ngoái tiên sinh cũng đến mua một dinh thự, đến nay kiến trúc của dinh thự này coi như có diện tích lớn nhất ở đây.”

Người đàn ông trầm ngâm một hồi, con mắt rét lạnh, mở cửa bước vào trong xe nói: “Đuổi theo!”

Thật ra anh ta muốn nhìn một chút, người đàn ông này không ở tại Trung quốc ngây ngô cho tốt, chạy tới nơi này làm cái gì!

Nhân viên tùy tùng kinh ngạc, nhưng vẫn lập tức nghe theo sắp xếp của anh ta, đóng cửa xe, đi đến ghế trước lái xe chạy đuổi theo xe phía trước.

.

Màn mưa âm u lạnh lẽo khiến bầu trời Luân Đôn mịt mờ không dứt.

William lái xe vào dinh thự, quay đầu nói: “Tổng giám đốc Mộ, chúng ta đến rồi.”

Ngón tay thon dài dừng lại ở mi tâm, anh nói thật nhỏ: “Anh lấy lý do gì hẹn với người ta?”

”Gia tộc Laurie gần đây dự định tiến vào thị trường điện tử quốc tế, chúng ta có ý định muốn hợp tác cùng đối phương, ông Laurie sau khi nghe rất kinh ngạc nhưng cũng rất vui mừng, kỳ nghỉ lễ dài hạn sắp đến ông ấy không có bao nhiêu thời gian, nên sẽ tiếp chúng ta ngay tại nhà riêng

Ngài Laurie.

Mộ Yến Thần nói thầm tên dòng họ này, con mắt lạnh nhìn quy mô đáng kể của dinh thự nhỏ này ở phía ngoài cửa xe: “Tên tiếng Trung của ông ấy là gì?”

“Phó Ngôn Bác.”

Nghe mấy chữ này, trong đầu Mộ Yến Thần nhạy cảm, dây thần kinh nảy lên mãnh liệt, chỉ cảm thấy rất quen thuộc, rồi lại nghĩ không ra đã nghe qua ở đâu, đang suy nghĩ thì xe chậm rãi dừng lại, anh trầm tĩnh từ từ hỏi: “Có phải anh còn tra được điểm gì khác nữa, đúng không?”

William cho xe dừng hẳn, sắc mặt khê lúng túng.

“Thật sự là tôi tra ra được một chút thứ khác, chỉ vì tôi không rõ ràng lắm ngài muốn điều tra người này làm cái gì, không biết nên không nói.”

Mộ Yến Thần môi mỏng mấp máy rất chặt, còn chưa kịp lúc nói chuyện trong trang viên một cái nhà biệt thự bên cửa lớn mở ra, một hàng

Có một người tay chống cái ô lớn đi về phía bên này.

Trong đầu Mộ Yến Thần cũng tạm thời gác lại ý niệm khác, nhìn về phía trong đại sảnh đột nhiên có người xuất hiện.

Đại sảnh xa hoa sáng ngời mang phong cách Âu châu đặc biệt cổ xưa thời Trung cổ, một người đàn ông trung niên cao to đi ra, hai bên tóc mai chớm hoa râm, cả người tản ra khí chất nho nhã ôn hoà hiền hậu, có thể nhìn ra lơ mơ dáng vẻ tuấn dật bức người lúc tuổi còn trẻ.

“Mộ tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Ông ta cười yếu ớt, dùng tiếng Trung chào hỏi.

Phó Ngôn Bác.

Trong dinh thự, người giúp việc ngồi vào xe của anh, chỉ đường cho William để anh ta đem xe đỗ vào trong garage, William nhìn ra cửa sổ một chút, Mộ Yến Thần đã đi lên nói gì đó với Phó Ngôn Bác, giữa hai người tạm thời chỉ là nói chuyện vui, song trong ánh mắt sâu thẳm của Mộ Yến Thần ý tứ hàm xúc lại không rõ.

William nghiêng đầu sang chỗ khác, chuyên tâm lái xe vào nhà đỗ xe.

.

“Không phải nói chuyện làm ăn?” Về mặt Phó Ngôn Bác rất kinh ngạc, tiếp đó ưu nhã cười cười, “Không phải nói chuyện làm ăn, lời nói này của Mộ tiên sinh có ý gì? Thật ra dinh thự của tôi ở nơi này cũng khá rộng lớn, nếu như Mộ tiên sinh không vội quay trở về có thể ở lại đây vài ngày, chuyện kinh doanh chúng ta từ từ nói sau.”

“Phó tiên sinh không cần khách khí như thế, bàn về số tuổi ngài coi như là trưởng bối, gọi tôi là Yến Thần được rồi.” Anh lạnh nhạt nói.

Ánh mắt Phó Ngôn Bác hơi né tránh, cười yếu ớt một chút liền gật đầu, kêu người giúp việc bưng trà lên: “Cậu từ Los Angeles tới đây cũng vất vả, muốn nghỉ ngơi trước, hay cùng tôi uống ly trà chiều?”

“Tạm thời không mệt, uống chút trà cũng được, chẳng qua tôi không phải từ Los Angeles tới đây, mà là từ Trung Quốc,” anh nhàn nhạt giơ mắt nhìn, “có lẽ Phó tiên sinh cũng đã hai mươi năm chưa trở về nước thì phải?”

Phó Ngôn Bác hơi kinh ngạc, tiếp con mắt sắc âm đạm xuống, lắc lắc đầu nói: “Không, cũng không phải là hai mươi năm. Mấy năm trước tôi có trở về một lần. . . Mà cũng chỉ có lần đó thôi.”

“Là chuyện công?”

“Không phải. . . .” Phó Ngôn Bác nhàn nhạt phủ nhận, khóe miệng kéo ra nụ cười yếu ớt, “Năm ấy tôi nhiễm phải một loại bệnh dịch tưởng đã dập tắt từ lâu rất nghiêm trọng, trong lúc đó đột nhiên cũng rất hoài niệm quê hương, tôi muốn về thăm đất nước và một người bạn cũ, nhờ đâu có chuyện gì ngoài ý muốn cũng không hối tiếc, thật không nghĩ đến. . .”

296. Chương 297: Lường Trước Kết Quả. 2

Không nghĩ tới cái gì?” Mộ Yến Thần lạnh nhạt hỏi tới.

“A. . . .” Phó Ngôn Bác tự giấu cười cười, “Không nghĩ tới vẫn không gặp được người muốn gặp, tôi cũng không chết. Lúc trước bệnh nặng đã dạo qua một vòng quỷ môn quan, có thể hiểu rõ ràng rất nhiều việc.”

Hai mắt sắc của Mộ Yến Thần tối sẫm, ngược mắt quét về phía người giúp việc vẫn còn ở bên cạnh.

Phó Ngôn Bác phát giác có một chút không thích hợp, ngoái đầu nhìn lại người giúp việc, giọng nói nhạt nhẽo: “Sana, đi gọi điện thoại hỏi phu nhân xem trưa nay lúc nào thì bà ấy trở lại.”

Người giúp việc tên là Sana có thân hình phục phịch cúi đầu chào, xoay người đi ra ngoài.

“Cậu đây là. . . . Có lời gì muốn nói với tôi?”

Mộ Yến Thần nhìn ông ta nói: “Khi ngài trở về nước tìm người, thì bà ấy đã qua đời. Năm năm trước tại thành phố C, bà ấy gặp tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, cấp cứu không thành nên đã mất.”

Trong đầu Phó Ngôn Bác giống như có một tiếng sét, ầm ầm nổ vang! !

Toàn thân ông như hóa đá tưởng chừng không hít thở nổi, mắt mở thật to, và cũng khiếp sợ vô cùng, bí mật giấu kín trong lòng hơn hai mươi năm cứ như vậy bất thành linh bị phơi bày ra! !

Ông hơi suy sụp, ngực giống như bị nện vào đau đớn không thể át, tay ông run rẩy cầm lấy nắp bình trà, cầm lên lại rớt xuống, bất chợt rớt thẳng xuống đất vỡ vụn ra thành nhiều mảnh, Mộ Yến Thần nhíu mày lại, muốn đưa tay đỡ, lại thấy ông ấy đột nhiên đứng dậy, sải bước đi về phía cửa sổ. . .

Khí lạnh cùng mưa bụi xuyên thấu qua cửa sổ bay vào phòng, Phó Ngôn Bác run rẩy, bỗng nhiên đóng mạnh cửa sổ lại! “Ầm!” Một tiếng, âm thanh vang vọng rất là kinh người!

Mấy cánh cửa sổ cũng bị đóng lại rất nhanh, lúc này Phó Ngôn Bác mới xoay người trở lại ngồi xuống, nhìn Mộ Yến Thần giống như là gặp quỷ.

“Rốt cuộc cậu là ai?” Ông cố làm cho mình trấn định lại, chậm rãi hỏi.

Ánh mắt Mộ Yến Thần sắc bén thâm thúy không rõ, lạnh nhạt nói: “Ngài biết tôi nói tới ai?”

“Tôi hỏi cậu là ai?”

Người giúp việc đi tới nói: “Phu nhân nói bà ấy sẽ mau chóng trở về, bà ấy đã sắp đến nhà của thiếu gia rồi, có thể cùng với thiếu gia trở về đây.”

Phó Ngôn Bác phát tay: “Đi xuống!”

Mộ Yến Thần nhìn người đàn ông mắt không chế trước mắt, chậm rãi dựa vào lưng ghế sa lon, nói thẳng: “Ngài không cần để ý làm sao tôi biết chuyện của ngài và bác Tô, tôi tới là muốn nói cho ngài biết, hơn hai mươi năm trước hai người không chỉ là tình cờ gặp gỡ, hai người còn có một người con gái, cô ấy hiện ở tại Trung quốc, tên cô ấy là Mộ Lan Khê.”

Phó Ngôn Bác cảm thấy muốn phát điên rồi.

Toàn thân, tâm trí đều lơ lửng như ở trong không trung, sau một hồi lâu ông mới phản ứng kịp Mộ Yến Thần đang nói cái gì. Ông đứng dậy, cứng đờ bước đi từ từ ra phía ngoài, sau hai bước dừng lại, tái mặt xoay người, trầm tĩnh nói: “Mộ tiên sinh, phu nhân và con trai của tôi sắp trở lại, nếu như cậu không còn gì để nói, không ngại có thể ở lại chỗ này chúng ta cùng nhau nói chuyện phiếm uống trà, nếu như cậu có chuyện cần phải làm, đại khái có thể thừa dịp vợ con tôi chưa quay trở lại chúng ta có thể bàn bạc. . . ”

Phó Ngôn Bác đi tới, trong con người trầm tĩnh như nước: “Cậu muốn bao nhiêu tiền?”

Hai hàng lông mày Mộ Yến Thần nhảy lên! !

Trong con người khí lạnh và sương giá trong nháy mắt ngưng kết lại, một tay anh đỡ lấy đầu, ánh mắt trong suốt chậm chạp nhìn chăm chú vào mặt Phó Ngôn Bác: “Ông nói gì?”

Phó Ngôn Bác hơi nở nụ cười, hai tay mở ra nói: “Trang viên của tôi tuy nói là mua từ mấy năm trước, nhưng ở Luân Đôn cũng là trang viên xa hoa đứng nhất đứng nhì, tôi đưa cho cậu. Cậu còn muốn gì khác nữa?”

Sắc mặt Mộ Yến Thần tái nhợt, ngón tay cong lên khớp xương kêu rắc rắc.

“Tiền bạc, địa vị, hoặc là cậu muốn có một chỗ đứng trong hoàng tộc tôi đều có thể thỏa mãn, ở Luân Đôn (thành phố thuộc tỉnh Ontario của Canada không phải London thủ đô của nước Anh) hay ở Anh quốc, tôi cũng có một chút ít năng lực, cậu hãy suy tính một chút đi! !” Phó Ngôn Bác hơi kích động, nỗ lực nắm chặt nắm tay không để cho mình phải kích động, “Trước khi cậu tới đây, chắc đã điều tra qua gia đình của tôi, tất nhiên tôi không nghĩ phải mất đi tất cả những thứ trước mắt, cậu có điều kiện gì cứ việc nói thẳng ra.”

Ánh mắt Mộ Yến Thần đã hoàn toàn lạnh như băng.

Khóe miệng đẩy ra nụ cười giấu cợt, một loại cười lạnh, anh bắt đầu cảm thấy lúc trước Tô Nhiễm Tâm nói cũng không sai, anh thật sự không nên có ý nghĩ kỳ lạ cho rằng chạy đến Luân Đôn liền có thể thay đổi cái gì, tình huống này anh đã sớm nghĩ tới, nhưng anh vẫn muốn hỏi một câu. . .

“Ông không muốn biết dù là một chút, cuộc sống hiện tại của con gái ông trôi qua như thế nào? Cô ấy ở Trung quốc, trên người lại có thân thể bí mật như vậy, một khi bị người bối móc ra cô ấy sẽ sống sao đây?” Ngón tay thon dài vuốt nhẹ trên môi mỏng, anh cười yếu ớt, “Phó tiên sinh, vợ con song toàn cảm giác như thế nào? Có thật là ông không sai không? Có một người phụ nữ vì để cho cuộc đời của ông trôi qua an ổn hạnh phúc, tự mình gánh chịu mọi hậu quả, hai mươi năm qua, cũng không đổi được một câu thăm hỏi, một câu quan tâm của ngài?”

Toàn thân Phó Ngôn Bác cứng ngắc tại chỗ, nét mặt trắng bệch như sáp.

Cửa chính trang viên bị đẩy ra kêu “ken két”, khí lạnh ứa vào dường như có thể đông cứng người ta, bóng của các cột trụ hành lang hiển thị thành một hàng, một bóng dáng ưu nhã cao quý chậm rãi bước lên bậc thang, bên cạnh là một người con trai vận trang phục quý tộc, sắc mặt anh ta lạnh như băng trầm tĩnh, cũng đi theo vào.

297. Chương 298: Anh Có Dám Tới Không?

Phó Ngôn Bác đã không kịp nói ra câu giải thích.

Chiếc cúc áo kiểu cung đình tinh xảo gài ở cổ áo hình như bị kéo căng làm ông ta khó chịu, nhịp thở không sao thông thuận nổi, sắc mặt ông ta xanh mét cúi đầu xuống nói tiếp: “Tiên sinh Mộ Yến Thần, ngài có biết hoàng gia Anh ở Luân Đôn vị trí thế nào không?”

Mộ Yến Thần lạnh nhạt không nói gì.

Phó Ngôn Bác cười cười, tao nhã lạnh lùng nói: “Ở Los Angeles có lẽ tôi không biết nên làm thế nào với ngài, nhưng ở đây, ở trên mảnh đất này ngài không đấu nổi với tôi đâu. Điều kiện tôi đưa ra ngài tùy ý lựa chọn, chúng ta dùng tiếng Trung Quốc nói chuyện với nhau, rượu mời hay là rượu phạt, ngài hãy lựa chọn đi, thế nào?”

Lúc này tiếng giày cao gót càng ngày càng gần.

“Sớm nghe nói là có khách ở quê nhà của ông lạc bước đến chơi, vừa mới từ giáo đường trở về nên tôi thuận đường đến thăm, vị này xưng hô thế nào đây?” Công chúa Isha Laurie mặc trang phục kiểu cung đình rất nặng nề đi tới, làn váy tầng tầng lớp lớp rườm rà lướt qua lớp thảm trải đất màu xanh thẫm, lộ ra hương vị tao nhã, ngay cách nhìn người khác cũng theo kiểu bề trên ngẩng cao đầu liếc nhìn người dưới, ánh mắt đảo qua Mộ Yến Thần liền dừng lại một chút, rồi lại dời đi, dừng lại ở chỗ chồng mình.

Phó Ngôn Bác cười yếu ớt, trước hết đi qua nắm lấy bàn tay của bà ta khẽ đặt nụ hôn sau đó đỡ bà ta ngồi xuống, giới thiệu lai lịch Mộ Yến Thần.

Isha gật gù đầu, quay người ngồi xuống rồi ngược mắt nhìn về phía người đàn ông cao to mang theo một chút khủng bố, đang đứng ở trong phòng khách, ý tứ hàm xúc: “Kerr đâu rồi? Lúc ta vừa đến đây đã nhìn thấy con xuống xe, hôm nay con cũng đến thăm cha con sao?”

So với bà, con trai lẽ ra phải đến sớm hơn một bước mới đúng.

Mà lúc này, trong nháy mắt, ánh mắt như chớp giạt của người đàn ông dường như muốn chống đỡ lại ánh mắt của Mộ Yến Thần khiến bầu không khí trong phòng khách bắt đầu tỏa ra luồng sát khí đầy nguy hiểm

Phó Minh Lăng đứng ở trong phòng khách mắt nheo lại, khoe môi tuấn dật thả ra một tiếng cười mang theo sát khí lạnh lẽo!

Là hần.

Mộ Yến Thần nhìn chằm chằm vào người đàn ông này, nhớ tới tên họ của hần.

Không trách được lúc đầu ở nghe thấy cái tên Phó Ngôn Bác anh cảm thấy quen quen...Anh nhớ tới trận chiến đã qua với M&R, nhớ tới Phó Minh Lăng đã từng mang thân phận hoàng tộc dẫn đầu tập đoàn tài chính dứt khoát tham gia vụ án muốn đưa Lan Khê vào chỗ chết. Anh lại liên tưởng đến... toàn bộ địa giới của Hoàng thất phải lớn đến đâu mới có thể cùng một lúc dung nạp được hai người đàn ông họ Phó này?

Hóa ra...

Hóa ra là thế!

Phó Minh Lăng chậm rãi bước qua, một cánh tay chống ở phía trước chỗ ngồi của Mộ Yến Thần, trong nụ cười tươi lộ ra mùi vị khát máu: “Trên đường đuổi theo, tôi không nghĩ rằng lại được gặp cố nhân (người quen cũ) ở tại ngưỡng cửa nhà này ... Tôi còn đang rất hiếu kỳ vì sao anh lại có thể chạy tới nơi này. Anh muốn đến nói chuyện làm ăn với gia tộc nhà tôi sao? Cha, người đồng ý rồi hả?”

Ánh mắt phóng đến giống như một mũi tên, Phó Ngôn Bác lạnh nhạt ngồi xuống, cười cười: “Còn đang thương thuyết.”

“Vậy ngài không biết rằng nguyên nhân mà M&R của con khi tiến quân vào Los Angeles, mỗi bước đi là một bước gian nan nối tiếp, cũng bởi vì có sự tồn tại DiglandYork do hần lãnh đạo hay sao? Hiện tại ngài còn muốn con hợp tác với hần hả?”

Phó Minh Lăng quay đầu lại gắt gao nhìn Mộ Yến Thần chằm chằm: “... Chẳng bằng để cho hần và con liều chết một trận, người chết ta sống.”

“Kerr, con có chuyện gì vậy?” Isha sa sầm mặt xuống.

“Mẹ, ngài không biết nguyên nhân mà Rella xảy ra tai nạn xe cộ ở Luân Đôn năm đó sao? Đó là vì người đàn ông này... Chính là người này, là - hần - làm.” Hần nghiêng răng nói, bàn tay nắm chặt lại vang lên tiếng lạch cạch.

Sắc mặt Isha cũng thoáng chốc thay đổi.

“Kerr, trước tiên con hãy ngồi xuống đã.” Bà duy trì phong độ khuyên giải an ủi.

“Không, ” Phó Minh Lãng cự tuyệt cắt ngang lời nói, trong con ngươi vằn lên tia máu đỏ tươi, cái nhìn đầy vẻ khát máu, môi mỏng khẽ mở, “Hôm nay hấn dừng hòng nghĩ đi ra khỏi nơi này, trừ phi hấn lưu mạng sống lại.”

“Kerr!” Phó Ngôn Bác chợt gầm nhẹ, quát lớn một tiếng, vẻ mặt chứa đựng sự nghiêm khắc nặng nề.

Mặc dù cha hấn đối xử với người khác luôn luôn hiền lành, nổi tiếng là người quân tử trong giới quý tộc nước Anh, nhưng cũng bởi vì cha hấn rất ít khi tức giận nên mới được người khác kính trọng. Phó Minh Lãng thường xuyên chọc cho mẹ mình tức giận, nhưng rất ít chọc để cho cha bị tức giận.

Bàn tay hấn đang nắm chặt, liền lạnh lùng buông lỏng ra, đi trở về chỗ ngồi bên mẹ mình, ngồi xuống.

“Thời gian đến bữa tối chỉ còn một lúc nữa, không bằng mọi ân oán cá nhân trước đây chúng ta bỏ qua hết, ngài đã đến đây, để tôi đưa ngài đi dạo khắp trong trang viên một chút, có được không?” Phó Ngôn Bác cười hỏi.

Có thể để bản thân sống cùng với hoàng tộc không chút huyết thống một cách thành thạo như thế, cũng vang danh đã làm cho người khác phải kính trọng, mấy năm nay Phó Ngôn Bác phải rất vất vả, dè dặt, cẩn thận, cũng không đến nỗi bị công toi, từ khi kết hôn cho tới tận bây giờ, đúng là không dễ dàng gì.

298. Chương 299: Anh Có Dám Tới Không? 2

Ân oán cá nhân, nghe thì có vẻ như là nói với Phó Minh Lãng, thực ra là nói đến chuyện dây dưa của ông ta và Tô Nhiễm Nguyệt ngày ấy.

Nhắm mắt lại, Mộ Yến Thần lạnh lùng dời ánh mắt đi chỗ khác: “Được.”

. . .

Sau cơn mưa, trời lạnh thấu xương.

Phó Ngôn Bác cười yếu ớt đưa Mộ Yến Thần đi dạo, giống như lúc trước hoàn toàn không hề phát sinh cuộc tranh luận với vợ con mình vậy. Ông ta ra sức giới thiệu tất cả mọi thứ ở trong trang viên với vẻ kiêu ngạo. Ngồi ở bên trong chiếc xe ngựa ẩm ướt, đắp một chiếc thảm thật dày, Phó Ngôn Bác để lộ rõ sự cao quý của tầng lớp quý tộc, sau khi đi hết quãng đường xóc nảy ấy thì Mộ Yến Thần đã hiểu rõ ràng, Phó Ngôn Bác chỉ muốn hỏi anh một điều, anh có hài lòng với trang viên này hay không.

Ngón tay thon dài cứng đờ của Mộ Yến Thần khẽ chống vào nơi huyết Thái Dương.

“Không hài lòng lắm.” Mộ Yến Thần hờ hững khạc ra một câu nói, đi xuống xe ngựa.

Sắc mặt Phó Ngôn Bác trắng bệch ra...

Đi xuống xe theo anh, một lần nữa ông ta khôi phục lại nụ cười yếu ớt: “Ở vùng ngoại thành tôi còn có hơn ngàn mẫu đất lúc này đang cho thuê làm nông trường, chuyên sản xuất các loại nông sản phẩm trồng trọt chăn nuôi, một năm số lượng thu được cũng rất khả quan, so với việc ngài và Kerr dốc sức buôn bán ở trên thương trường cũng không hề kém, ngài có thích thú với điều này không?”

Mộ Yến Thần cười lạnh, ngoái đầu nhìn lại khen: “Phó tiên sinh thật hào phóng.”

Phó Ngôn Bác thoáng lúng túng.

“Lúc đầu tôi cũng đã từng hỏi Nhiễm Nguyệt muốn gì... Nhưng bà ấy cũng không muốn cái gì hết, tôi cũng chỉ có thể đưa bà ấy đi xa khỏi quê hương mà thôi.” Phó Ngôn Bác buông thông đôi tay.

“Không phải là bà ấy không muốn, mà là thứ bà ấy muốn ngài không thể cho nổi.”

Phó Ngôn Bác cũng cười lạnh: “Cũng vậy thôi, thứ đó bà ấy cũng cho nổi hay sao? Nếu như tôi nhớ không lầm, chồng của bà ấy là quân nhân, đã kết hôn với quân nhân... thì sự trừng phạt việc ngoại tình theo quân hôn sẽ làm cho cả gia tộc của bà ấy phải hổ thẹn, liệu bà ấy có bằng lòng bỏ đi hay không?”

“Ông đã hỏi chưa?” Mộ Yến Thần nheo mắt lại.

Phó Ngôn Bác lúng túng quay mặt đi, sắc mặt rất mất tự nhiên.

“Ông chưa từng hỏi, làm sao biết được bà ấy không cho nổi? Ông chưa từng thử qua, làm sao biết được kết quả lựa chọn của bà ấy sẽ tốt hơn hay là còn kém hơn hiện tại?”

Phó Ngôn Bác đang ngẩng ngửa quả óc chó trong tay, chợt nắm chặt lại phát ra tiếng lách cách, tay khẽ run.

Hồi lâu ông ta mới nói: “Mộ tiên sinh, tôi nói một lần cuối cùng, tôi không biết người phụ nữ họ Tô mà ngài nói ra đó là ai, ngoại trừ Kerr, ngoài ra tôi cũng không có con gái... Nhiều năm đã trôi qua như thế, đến cả một lần liên lạc giữa hai chúng tôi cũng không hề có, đứa con kia nói không chừng có khi là của một người đàn ông nào đó... Ngài thử nói xem...”

Sắc mặt Mộ Yến Thần tái nhợt.

Gật đầu một cái, dường như anh định xoay người rời đi, Phó Ngôn Bác cau mày, ông ta còn chưa nghe được đáp án từ trong miệng anh, định đuổi theo thì sau đó chỉ cảm thấy một trận gió lạnh ập tới, bóng người to lớn cao ngất trước mặt đột nhiên xoay lại, “Bụp!” một tiếng, một quả đấm hung dữ đã nện vào cằm của ông ta! !

“ . . . ” Gương mặt Phó Ngôn Bác bị thương nặng, ông ta bụm mặt lui về phía sau mấy bước lão đảo ngả ở bên cạnh xe ngựa! Nước bùn bắn tung tóe lên trên quần áo, sự đau nhức khiến ông ta che miệng run rẩy không phát ra được tiếng nào.

“Lan Khê không phải một thứ đồ gì đó, không phải là người để cho nhà các người, bất cứ ai không muốn thì sẽ ném cho người đàn ông nào đó. . . Một người phụ nữ đã từng yêu ông, thế mà trong mắt ông bà ấy lại có thể hèn hạ đến như vậy hay sao? Ông thật dễ tiện, ngay cả con gái ruột thịt của mình ông cũng nhục mạ như vậy sao?”

Anh xoay người lại, vừa chậm rãi nói hết câu.

Phó Ngôn Bác nằm rạp trên mặt đất, hai cánh tay run rẩy, nhưng vẫn duy trì tư thế cao quý ưu nhã như cũ. Ông ta bò dậy từ trên mặt cỏ tràn đầy nước bùn, lau khóe miệng.

Mộ Yến Thần cười lạnh: “Tôi không phải là người quá coi trọng thân phận, nhưng cũng xem như còn biết chừng mực... Chảy máu cũng không nhiều, chỉ có điều ông sẽ bị đau mất mấy ngày. Không nhận cũng được... Người trong nhà của ông mà không chịu để yên cho cô ấy... Tôi, Mộ Yến Thần này sẽ nhanh chóng đến ngay.”

Anh lạnh lùng xoay người rời đi.

“ . . . Cậu chờ một chút.” Phó Ngôn Bác khàn giọng nói.

Ông ta thở hổn hển, dường như bị nứt xương nên đau nhức kinh khủng, hai hàm răng cắn chặt làm một cũng không thể át được cái đau, rung giọng nói: “Cậu họ Mộ. . . Cậu là con trai của Mộ Minh Thăng, chồng của bà ấy. . . Cậu. . . ”

Ngón tay giơ lên trong không khí chỉ vào Mộ Yến Thần hồi lâu, theo đó ánh mắt cũng trở nên nhấp nháy dữ dội, lúc này không cần nói cũng hiểu.

Khi anh vừa mới thốt ra miệng cái tên “Lan Khê” này, cái kiểu nói thân mật đó không sao hình dung nổi.

Ánh mắt Phó Ngôn Bác càng mở lớn, tựa như đã hiểu vì sao Mộ Yến Thần không kể đường xa vạn dặm chạy tới Luân Đôn tìm ông ta. Ông ta biết, với tư tưởng tuân thủ nghiêm ngặt nghiêm cấm ở Trung Quốc, loại hành vi kia bọn họ có bao nhiêu điên cuồng, có bao nhiêu đại nghịch bất đạo.

Nhiễm Nguyệt. . .

Con gái của Nhiễm Nguyệt và ông ta. . .

Tiếng giục ngựa nhẹ nhàng truyền đến, đập trên sân cỏ ướt át hướng về phía bên này càng ngày càng gần. Phó Minh Lăng hung hăng dùng roi ngựa vụt vào người giúp việc theo sát bên cạnh, “Chát!” Một tiếng thét thê lương vang lên, cú đánh đã xé rách quần áo của người đó!

“Lúc này mà mày còn muốn đi sao?” Hấn giục ngựa đi vòng quanh bên cạnh Mộ Yến Thần mấy vòng.

Một nụ cười lạnh khát máu giống như quỷ Satan tràn ra trên môi, đôi mắt hấn mang theo sát khí gắt gao nhìn Mộ Yến Thần, nói : “Mẹ tao nói không được động thủ giết người, để tay dính máu ở trên vùng đất của cha tao, câu này tao nghe. Nhưng bà ấy cũng không nói tao không thể làm việc gì khác. Mộ Yến Thần, so với nhà tao rồi cuộc mày có chỗ nào hơn người, mà có thể làm cho người phụ nữ suốt mấy năm qua tao nâng niu yêu thương ở trong lòng bàn tay, chỉ trong nháy mắt đã yêu thích mày...”

Phó Minh Lăng cầm roi ngựa chỉ vào chóp mũi Mộ Yến Thần, càn rỡ cười lạnh: “Mày có dám tới hay không?”

299. Chương 300: Anh Có Dám Tới Không? 3

Thấy Mộ Yến Thần chỉ đảo ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua mà không có bất cứ lời nào đáp lại, Phó Minh Lăng có chút xấu hổ, nghiêng răng gần từng tiếng một: “Mày - có - dám - hay - không, hả?”

Hấn gờ chiếc roi ngựa lên chỉ chỉ, chiếc khuy nơi tay áo bằng kim loại theo đó lướt qua lấp lánh đến chói mắt. Mộ Yến Thần hất chiếc roi ra, giọng bình thản như nước nhưng lạnh như băng: “Tôi không thích bị người khác chỉ chỗ, lại càng không thích bị người thiếu hiểu biết khiêu khích... Người trong Hoàng thất vốn nên được dạy dỗ đầy đủ, không biết cha mẹ đã dạy dỗ anh thế nào vậy?”

Kết thúc chữ cuối cùng đầy lạnh lẽo mà nhẹ như lông chim, dáng người cao ngất của anh liền xoay lại lạnh lùng bỏ đi.

Phó Minh Lăng then quá hóa giận, “Chát!” một tiếng, tiếng roi tàn bạo quật vào thân ngựa vang lên. Con ngựa bị kinh động, vô cùng đau đớn hí lên một tiếng chạy như điên hướng phía trước. Mộ Yến Thần đang đi ở phía trước, nghe thấy tiếng vó ngựa cách mình càng ngày càng gần, cặp mắt sắc bén của anh dần trở nên lạnh lẽo, khả năng con ngựa cường tráng kia có thể nghiền nát người thành bùn hoàn toàn là chuyện không cần bàn cãi.

“Kerr! !” Sắc mặt Phó Ngôn Bác trắng bệch ra, hét to lên một tiếng, nhưng cũng không thể kìm nổi tình thế của con ngựa.

“Rella là một cô gái tốt như vậy mà mày lại không cần cô ấy, để cho cô ấy bị chết thảm ở trong tai nạn xe. Mày muốn đảo mắt để đi tìm đứa em gái miệng còn hôi sữa kia sao? Mộ Yến Thần mày thật không xứng với Rella... Tư tưởng của mày đúng là dị dạng, mày đúng là đồ phong tình đến tận xương, cả con em gái của mày nữa, cũng là đồ biến thái dị dạng! !” Con ngựa của Phó Minh Lăng vằn lên tơ máu, nghiêng răng vào nhau hàm hừ...

Mộ Yến Thần vẫn chậm rãi đi, trong con người lạnh lẽo đã bắt đầu nổi lên sát khí.

Anh vốn chỉ muốn tránh đi, nhưng câu nói sau cùng của Phó Minh Lăng đã kích động anh sâu sắc. Trong mắt anh một màn sương mù dày đặc đã ngưng tụ, sát khí tỏa ra bốn phía quanh người.

Mắt nhìn thấy vó ngựa đã tung lên trời sắp sửa đập vào mặt của mình, anh nghiêng người, cánh tay dài nhanh như chớp mạnh mẽ tóm được cây roi, bất thành linh anh dùng lực, mạnh mẽ kéo ngược Phó Minh Lăng đang ở trên lưng ngựa về phía sau! Phó Minh Lăng bị bất ngờ không kịp trở tay, câu nói cuối cùng chợt nghẹn lại ở trong cổ họng, cố sức giằng lại chiếc roi ngựa không chịu buông, cả người liền ngã ngựa về phía sau!

“Bịch!” một tiếng động thật lớn vang lên. Phó Minh Lăng bị ngã từ trên lưng ngựa xuống đất, lăn đi mấy vòng mới dừng lại, con ngựa cuồng chân bị giật mình, bỏ chạy về phía trước rất xa.

Người giúp việc từ dưới đất bò dậy, chạy một vòng lớn đuổi theo con ngựa

Phó Minh Lãng ngã xuống, cả người gân cốt gần như bị gãy lìa.

“Kerr! !” Phó Ngôn Bác bị dọa sợ hãi đến thất sắc, lão đảo chạy về phía bên này.

Chiếc roi ngựa đã xiết vào tay Mộ Yến Thần thành một đường máu, da cũng bị mài rách đôi chút. Cả người anh tản ra sát khí khát máu, cầm chiếc roi trên tay, nhẹ nhàng bước từng bước một giống như quỷ Satan nơi địa ngục, đi về phía Phó Minh Lãng.

“Vốn dĩ tôi cũng không muốn so đo với anh, hiện tại anh nói đi, anh muốn so cái gì? Có lẽ trước hết anh hãy bò dậy xem xét một chút đã bị gãy mấy cái xương, hôm nay nội lực của anh chắc không đủ khả năng để so với tôi đâu?” Ngồi xổm xuống, anh lạnh giọng nói.

“Kerr. . . Kerr. . .” Phó Ngôn Bác đã chạy tới quỳ gối bên con trai mình, xem xét vết thương trên người của hắn, chỉ sợ sau cú ngã kia hắn sẽ xảy ra vấn đề gì đó.

Phó Minh Lãng bị làm nhục đành cắn răng nghiêng lợi, chịu đựng sự đau nhức trong người, ngược mắt lên, dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn chằm chằm vào Mộ Yến Thần, hung hăng đẩy cha mình ra, chống chân lên, từng bước một lão đảo đứng dậy, khàn khàn nói : “So thuật cưỡi ngựa và đấu kiếm... Mộ Yến Thần, nếu tao thua, tao sẽ thả cho mày đi; nhưng nếu mày thua ... hãy để lại cái mạng của mày...”

Ngón tay dính đầy bùn đất máu tanh, một lần nữa Phó Minh Lãng lại chỉ vào Mộ Yến Thần, trong mắt hắn ngập tràn sát khí.

Mấy chữ cuối cùng, hắn nghiêng răng nghiêng lợi lại nói như muốn uống máu.

“Không được!” Phó Ngôn Bác nghe thấy vậy khuôn mặt trở nên sợ hãi, ông ta cảm thấy mỗi một điều khoản đều nguy hiểm đến chết người, “Trời đất thiên địa. . . Kerr, con không thể so đo như thế, đây là mạng sống đấy, con không thể mang ra đùa được đâu! !”

Phó Minh Lãng một lần nữa lại hung hăng đẩy tay cha mình ra! Hốc mắt vẫn lên đỏ tươi, như một con dã thú bị bao vây xung quanh.

Mộ Yến Thần ngẩng cặp mắt lạnh lẽo lên nhìn hắn, môi mỏng chỉ khạc ra một chữ lạnh như băng: “Được.”

300. Chương 302: Hãy Để Mạng Của Mày Ở Lại 3

William mấy lần muốn rời khỏi trường đấu ngựa để đi đến nhà để xe, nhưng trên đường đi liền bị ngăn cản.

Lông mày anh nhíu chặt lại! Liếc mắt nhìn những người mặc chế phục tinh xảo, mang giáp trụ, mặt lạnh như đá, thậm chí đàn ông còn mang súng, trong đầu anh chỉ hiện lên một từ.

” Cấm quân Hoàng gia.”

“Chết tiệt”...” Sắc mặt William tái xanh, anh khẽ nguyên rửa, xoay người đi trở lại, tức tốc bị theo dõi.

Trước khi vào đến nơi, toàn thân anh đều bị lục soát, điện thoại di động và các thiết bị thông tin vệ tinh cất giấu cũng bị sờ lấy đi, vừa định kháng nghị thì lúc này bên ngoài có một đội quân đi tới vây kín lấy trường đấu ngựa, tưởng như một giọt nước cũng không chảy lọt ra ngoài.

Trước kia anh từng nghe qua chuyện lớp trẻ của hoàng tộc có tính nết rất ngang ngược, nhưng chưa từng thấy một trận thi đấu lớn đến mức độ như thế. Đến ngay cả cấm quân hoàng gia cũng được Phó Minh Lãng điều tới, trận đấu này không giống như cuộc so tài, mà giống như muốn giết người.

Lúc này bọn họ đều bị vây chặt.

Không phải là chuyện anh chết tôi sống, mà là không được phép ra.

William gắt gao nắm lấy lan can ở phía trước, phóng tầm mắt nhìn sang nơi khán đài trước sau cũng chẳng có mấy người. Phía xa, vợ chồng Phó Ngôn Bác đang thân thiết đứng bên nhau. Sắc mặt công chúa Isha bình tĩnh lạnh nhạt, ngược lại, cả người Phó Ngôn Bác đều căng thẳng, sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

... Nên làm cái gì bây giờ?

Mộ Yến Thần thực sự không muốn mình sẽ phải nạp mạng ở chỗ này! Anh cũng biết rõ ở nơi này đã sắp sẵn không ít cửa tử, Phó Minh Lăng tuyệt đối nhất định sẽ không để cho anh còn sống mà đi ra ngoài! Bất kể là thắng hay thua, anh cũng rất khó bảo toàn mạng sống của mình mà ra về!

Tổng giám đốc Mộ. . .

Lòng bàn tay William càng nắm chặt hơn, trong con ngươi của anh rục lên tơ máu đỏ tươi. Anh, nhớ ở trên người mình còn giấu rất kỹ một thiết bị thông tin dự phòng, một khi nếu gặp chuyện không may, cho dù không thể bảo đảm tính mạng khi rút lui, thì ít nhất cũng có thể yểm trợ cho sự an toàn của Mộ Yến Thần, nhưng máu chốt lại không ở tại nơi này ... mà

Máu chốt lại đang ở trên người Mộ Yến Thần.

Anh và Phó Minh Lăng tiếp xúc với nhau gần như thế, làm sao có thể bảo toàn tính mạng để trở ra đây?

Con mưa phùn lạnh như băng lại bắt đầu loạt xoạt rơi xuống. Cả trường đấu ngựa lộ thiên được mở rộng ra, vó ngựa đạp trong trường đấu ngựa toàn bùn lầy đi lại rất khó khăn, chốc chốc lại trượt một cái. Lúc đi ra, ánh mắt Phó Minh Lăng gắt gao nhìn chằm chằm về phía người đối diện

Khóe miệng người đàn ông thoáng gợi lên một nụ cười khát máu.

Con ngựa mà hắn cười kia, là con ngựa khỏe nhất trong cả chuồng ngựa.

Trong ngày thường nó đã không dễ dàng bị người khác khống chế, gặp trời mưa thì nó càng không muốn ra ngoài, còn chưa xuất hiện, tiếng ngựa hí đã vang dội cả sân quần ngựa.

... Mười đội quân kiểm soát lượt qua lượt lại tám vòng quanh khúc cua có một đám trúc mọc lâu năm, cố ý bị vót nhọn làm hàng rào. Một khi ở lượt cua quá nhanh sẽ bị trượt đến, ngựa sẽ rơi vào bên trong “hàng rào chết” này, vạn mũi tên sẽ xuyên thân máu đổ ngay tại chỗ. Người cũng sẽ không may mắn thoát khỏi.

William gắt gao nhìn chằm chằm vào khúc cua tử thần đó, bàn tay gần như bóp nát lan can.

Phần thi đấu chính là kỹ thuật và tốc độ, nhưng lúc này tốc độ nhanh nhất cũng đã bị kìm hãm lại, muốn thắng cũng rất khó khăn. Chưa nói đến thắng, chạy tám vòng ở trong cái nơi mà nhốt được mạng sống để mang về cũng đã cực kỳ khó khăn rồi. Anh không sợ Mộ Yến Thần không qua được, cái anh sợ chính là tên khốn Phó Minh Lăng kia sẽ giở trò lừa bịp ở giữa chừng.

Cái hắn muốn cũng không phải là chiến thắng.

Cái hắn muốn chính là mạng sống của Mộ Yến Thần kia.

Lúc này con ngựa màu trắng khỏe mạnh rất cục cựa đã chạy ra. Người đàn ông trên lưng ngựa siết chặt dây cương, ban đầu mặc cho nó chạy, lúc đang chạy về hướng sai đích, trong chớp mắt, cặp mắt người đàn ông trở nên lạnh lẽo, rút chặt dây cương kéo nó về. Con ngựa sống chết cũng không chịu nghe, mấy lần nhấc bổng hai chân trước lên, ngửa đầu gào thét, suýt nữa bay cả người, sau đó lại đột nhiên xông tới nơi toàn cây cối. Cả bàn tay của Mộ Yến Thần dường như sắp bị cắt đứt, nhưng vẻ mặt tuấn tú vẫn bình tĩnh. Con ngựa một lần nữa lại vọt tới nơi cây cối như muốn hất mạnh anh xuống. Lúc vừa tới nơi anh buông lỏng dây cương một chút để cho nó tự âm âm xô vào!

Con ngựa bị đau, hí lên thảm thiết lui về phía sau, lão đảo suýt nữa ngã xuống.

Mộ Yến Thần không cho nó thời gian, dẫn dắt nó chạy trở lại điểm xuất phát. Lúc đầu con ngựa vẫn còn không chịu nghe lời, cứ nhìn trước ngó sau, mãi lâu sau bị ăn mấy roi ngựa, cuối cùng mới chịu nhường đường, vui vẻ chạy về phía nên chạy.

Phó Minh Lăng thoáng đổi sắc mặt.

Giờ phút này trên người Mộ Yến Thần đầy lá khô và nước mưa từ trên cây rơi xuống, mang theo một chút bùn đất. Trong sự nhếch nhác lại lộ ra khí chất anh hùng mê người, môi mỏng tuấn dật trầm trầm lên tiếng: “Là phụ nữ thì mới thích trò đùa bẩn nhõm, anh cũng giống như các cô gái ấy sao?”

Phó Minh Lăng lửa giận bốc lên đầu, kéo căng dây cương nói: “Hôm nay tiết trời không được tốt, mày hãy cẩn thận, coi chừng các âm hồn trong ngục đang tới cửa tìm mày đấy!”

Nói xong hắn không đợi phát hiệu lệnh liền đá vào bụng ngựa vọt ra ngoài!

Người đàn ông cúi đầu đứng bên cạnh nhún nhún vai, lưỡi biếng cầm súng lên phát lệnh, “Pằng!” Một tiếng súng nổ ở trong không khí.

Cặp mắt lạnh của Mộ Yến Thần thản nhiên thoáng nhìn qua hắn, túm lấy dây cương, đá vào bụng ngựa chạy về phía trước.

Ngồi quan sát trong chiếc dù che mưa, sắc mặt Phó Ngôn Bác tái nhợt đến đáng sợ, bàn tay vịn vào lan can dính đầy nước mưa. Ngược lại Isha nheo mắt nhìn quanh, lưỡi biếng, bình tĩnh đưa tay về phía người giúp việc đang đi tới trên tay bưng chiếc khay nhỏ để ly nước trái cây.

Sau bốn vòng chạy đầu tiên, hai người cũng không một lần đụng phải nhau, chỉ ở khoảng giữa chừng mới đối mặt nhau. Phó Minh Lăng chạy đến phía trước hàng rào tử vong vẫn không giảm tốc độ, do mấy lần bị trượt đến phía trước hàng rào Trúc nên đuôi ngựa bị cắt rách ra, phun đầy máu. Đôi mắt của hắn phát ra tia nhìn đầy ác độc, không hề thương tiếc, tiếp tục chạy như điên! !

Tốc độ của ngựa chạy càng ngày càng chậm, hơn nữa lúc chạy tới trước hàng rào liền bộc lộ bước chân nhất gan khiếp sợ.

Mộ Yến Thần từ từ chạy tới.

“Shit. . .” Phó Minh Lăng không để ý tới những giọt nước mưa lạnh thấu xương như cạo trên mặt, quát một roi ngựa đầy tàn nhẫn về phía đằng sau, Mộ Yến Thần nghiêng người lách qua, trong không khí phát ra tiếng rít xé gió! !

301. Chương 303: Hãy Để Mạng Của Mày Ở Lại 4

Không đánh trúng, nhưng chiếc roi da cũng đã vút qua, để lại trên gương mặt tuấn tú và trên mu bàn tay anh hai đường roi bông rạt, đỏ rực!

Mộ Yến Thần nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt lạnh nhạt quét trở lại, đôi bàn tay lạnh cóng một lần nữa lại siết chặt dây cương, kéo đầu ngựa nhảy một cái, băng lên ngang hàng với hắn, xoay một vòng 90 độ vuông góc với cửa lan can, sau đó thuận tiện vượt qua hắn. Ánh mắt của Phó Minh Lăng lạnh lẽo đến đáng sợ, tự giác tránh sang một bên nhường đường cho Mộ Yến Thần!

Hắn cố ý, bởi vì hắn biết ở nơi hàng rào tử vong, chỉ cần hung hăng đập vào bụng ngựa một cái, là sẽ đẩy Mộ Yến Thần vào trong cánh cửa địa ngục đầy máu tanh! !

Khoảng cách với hàng rào tử vong càng ngày càng gần. . .

Trên khán đài, William đã ngửi thấy hơi thở của thần chết.

“Không. . .” Sắc mặt anh đã hoàn toàn thay đổi.

Không thể tiếp tục như vậy được. . Không thể để cho Phó Minh Lăng cứ đắc ý như vậy được, không thể cứ chờ chết như vậy!

Anh phi người nhảy qua lan can như muốn bay về phía trường đấu ngựa, cấm quân hoàng gia ở phía sau đột nhiên bị kinh động, trùng trùng điệp điệp vác súng chạy về phía bên này chặn lại. William bước đi như bay, trong con ngươi lạnh lẽo như băng giá ngàn năm đầy khí chất凛冽, giống như kiểu “gặp thần giết

thần gặp Phật giết Phật”, cũng không thèm nhìn đến trọng tài ra lệnh, cứ xoay người đi vào, một nhóm cấm quân xông lại chặn ngang con đường của anh.

Trên ghế sôpha Phó Ngôn Bác đứng bật dậy, hướng về phía trường đấu ngựa quát to lên để cho con trai của mình dừng tay! !

William và một cấm quân bắt đầu đánh nhau, trong quá trình đó bất ngờ rút súng ra, “Pằng” tiếng súng nổ vang lên, âm thanh vang động khắp cả tòa trang viên, cả trường đấu ngựa cũng rung lên bần bật!

Phó Minh Lãng nôn nóng đến mù quáng, hàng rào tử vong đã ở trước mắt rồi.

Mộ Yến Thần tăng tốc độ, hần cũng tăng tốc theo. Rốt cục ở trước khúc quanh, rất nhanh hần kéo dây cương liều mạng vượt qua Mộ Yến Thần, hần muốn sử dụng toàn bộ sức lực để đẩy con ngựa của Mộ Yến Thần vào hàng rào, sau đó mượn phản lực để giữ cho mình bình an vô sự. Nhưng hần lại không nghĩ rằng chỉ trong nháy mắt, Mộ Yến Thần chợt nắm chặt dây cương thắng con ngựa đang chạy trên đường lại, lòi đầu ngựa trạch với hướng đi ban đầu! Khoảng cách giữa hai con ngựa thoáng chốc đã cách xa ...

Phó Minh Lãng không kịp phản ứng.

Hần mở trừng cặp mắt thật lớn.

Một cú đập đá con ngựa bị thương ngã ra ngoài về phía nơi hàng rào, hần cũng xoay người, trước mắt, một cây trúc được vót nhọn trong hàng rào rất có thể sẽ xuyên một cú trí mạng vào hần, trong chớp mắt, tiếp đó cả người hần bao gồm cả gương mặt này nữa cũng sẽ bị đâm thành vô số lỗ máu.

Hần xong đời rồi.

Đột nhiên con ngựa hí lên một tiếng như tê liệt, thân ngựa âm âm ngã xuống, còn Phó Minh Lãng chợt nhận thấy thắt lưng mình được một lực rất lớn kéo mạnh lại phía sau, sau đó thân thể của hần rơi vào trên thân ngựa rồi đột ngột bị lòi ra xa hàng rào, một lần nữa bị quăng xuống đất!

“Khụ, khụ, khụ...” Phó Minh Lãng bị quăng xuống, nằm lăn trên mặt đất, ho ra máu tươi.

Con ngựa bị ngã vật xuống đất không sao đứng dậy nổi, cất tiếng hí bị thương vang dội bầu trời, nghe vô cùng kinh sợ. Một cây cọc ngầm đáng sợ đã đâm xuyên qua một cái đùi của con ngựa, dòng máu ấm nóng đỏ tươi chảy ngập trên hàng rào tràn ra ngoài,

Gương mặt tuần tú của Mộ Yến Thần trắng bệch, anh rút lại chiếc roi da đang trói ngang hông của Phó Minh Lãng, giục ngựa vòng qua hàng rào, dùng tốc độ từ tốn, nhàn nhã chạy xong mười vòng, trở lại nơi xuất phát.

Nhẹ nhàng xuống ngựa, không để ý trên mặt, trên người mình đầy nước bùn và máu, anh ném chiếc roi đi, cởi nút áo lạnh lùng nói: “Còn thi đấu gì nữa không?”

Cả trường đấu kinh hãi! !

Mãi lâu sau tất cả mọi người mới phản ứng được, ra sức hò hét chạy hướng về phía Phó Minh Lãng đang nằm. Cả khán đài đã trở nên rối loạn. Đang đánh nhau với cấm quân hoàng gia, William giật mình, trái tim đang đập mạnh đến sắp vọt ra khỏi cổ họng liền trở về chỗ cũ, dừng đập đến mấy giây. Phó Ngôn Bác và Isha ngồi trên khán đài tinh thần bị hoảng sợ đến sững sờ. Công chúa Isha xốc váy lên định chạy vào xem con trai thế nào, nhưng lại không để ý nên giẫm phải váy của mình, bị ngã lăn từ trên khán đài xuống dưới.

Mọi người trở nên hỗn loạn, tiếng huyền não hòa cùng tiếng mưa rơi bao phủ khắp đấu trường.

Phó Minh Lãng bò dậy từ trong đám người, cái chân bị ngã ngựa bị tê rần, nhưng vẫn còn có thể đi được, hần chưa hoàn hồn đã nhìn Mộ Yến Thần, chợt giận dữ gào thét lên một câu: “TM , ai khiến mày cứu tao !”

Tiếng mưa rơi cùng tiếng người quá lớn, che lấp đi tiếng rít gào của hần.

. . .

Một giờ sau, tình hình trong phòng đấu kiếm cũng căng thẳng y như vậy, khiến người ta vã mồ hôi hột.

Lúc mới bắt đầu công chúa Isha cũng đã từng chạy tới ngăn cản Phó Minh Lãng, thuyết phục hắn không nên ra sân nữa, nhưng Phó Minh Lãng hết lần này tới lần khác không chịu nghe, đẩy mẹ mình ra kiên quyết muốn ra trận! Đầu đội mũ bảo hiểm cẩn thận để kiếm không đâm vào mặt, nhưng Phó Minh Lãng lại yêu cầu không được mặc đồ bảo hộ, hai người cứ để trần như vậy để đấu kiếm với nhau!

Kiếm không có mắt, đâm ra một nhát chính là phải chết.

Cuối cùng Mộ Yến Thần đã hiểu, loại người thường bị gọi là thua cuộc luôn nóng mặt, không gỡ lại được sẽ không chịu bỏ qua.

Trên gương mặt anh tuấn của anh, dấu roi rướm máu vẫn bóng rát, nhưng lại làm nổi bật lên khí phách anh hùng, bộc phát đầy đủ vẻ trầm tĩnh mê người. Anh lặng lẽ đội mũ bảo hiểm lên đầu, cầm kiếm lên tay. Phó Ngôn Bác ở dưới nói rất to, nhắc nhở “Chăm vào nhau là đừng kiếm nhé!!” Isha không hiểu chuyện là thế nào, chỉ biết trận đấu này lại càng đậm chất “người chết ta sống” hơn. Nhưng chết nổi bà lại không thể khuyên nhủ, làm lay động nổi con trai mình. Mấy lần bà đã phải hét lên, sai cấm quân hoàng gia kéo hai người bọn họ ra, nhưng Phó Minh Lãng lại ngăn cản! Hắn tuyên bố không đòi lại sự công bằng cho Rella thì không chịu.

Trong lòng Phó Ngôn Bác như có trống gõ thùng thùng. Ông ta biết, nếu như Mộ Yến Thần có ý định gây tổn thương như lời của con trai mình, thì vừa rồi trên trường đấu ngựa cũng sẽ không cứu Phó Minh Lãng, cho nên ông ta không lo lắng.

Ông ta chỉ lo lắng cho con trai mình không chịu nổi bị thua sẽ làm những chuyện quá phận.

Chỉ có vẻn vẹn một trận so kiếm, Phó Minh Lãng cũng biết, chỉ cần để cho hắn bắt được cơ hội, kiếm của hắn chắc là sẽ không dừng.

Quần thể thao mỏng manh và áo sơ mi, hoàn toàn không ngăn nổi đường kiếm này.

Nhưng hết thấy đều ngoài dự liệu của hắn.

Sau mấy hiệp thật hung mãnh, “Keng!” một âm thanh giòn giã vang lên, mọi người kinh sợ thét lên, dạt ra, kiếm trong tay Phó Minh Lãng đã bị hất tung lên, rơi vào giữa đám người, tay hắn trống không, khắp người đầy mồ hôi, nhìn Mộ Yến Thần qua lớp lưới của mũ bảo hiểm...

...Thở dốc không ngừng.

“ . . . ” Phó Minh Lãng thoáng kinh hãi, biết vừa rồi chẳng qua là do mình có chút ngẩn ngơ, bởi vì đây là nơi hắn đã từng dạy Rella đấu kiếm, cô rất thông minh vừa học đã biết ngay, nhưng không bao lâu, cô đã hóa thành một nắm đất.

Mồ hôi thấm ướt đầu tóc.

Mộ Yến Thần rút kiếm, chính xác là anh cầm chuôi kiếm, ném xuống bên cạnh trọng tài còn đang sững sờ.

Tháo mũ bảo hiểm xuống, anh tuyệt đối không cần Phó Minh Lãng nhận thua, lạnh lùng xoay người đi xuống dưới đài đấu, mà giờ khắc này trong quần áo của anh vất trên lan can, vang lên tiếng chuông điện thoại di động. Tiếng nhạc êm ái làm thay đổi bầu không khí trong phòng đấu kiếm rộng lớn.

Tiếng nhạc chuông này, chỉ dành riêng cho một người.

302. Chương 304: Cha Của Đứa Bé.

Tiếng nhạc chuông này, chỉ dành riêng cho một người.

Nghe tiếng nhạc chuông quen thuộc, sát khí trong ánh mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần nhất thời giảm đi, anh đi tới lấy điện thoại di động ra xem, quả nhiên là cuộc gọi quốc tế đường dài, bây giờ ở thành phố C là mấy giờ rồi ? Tại sao cô còn chưa đi ngủ?

“A lô?”

“Anh đang ở đâu?” Trên nét mặt mệt mỏi của Lan Khê thoáng hiện nét vui mừng, tinh thần lập tức tỉnh táo, “Hiện giờ anh đang làm việc à, có bận lắm không?”

Mộ Yến Thần đổi tay cầm điện thoại di động, cầm quần áo lên: “Không bận, em nói đi.”

William lách qua đám đông xông lại, ánh mắt cũng lạnh lùng, anh ta cầm lấy bộ đồ của Mộ Yến Thần chờ anh xuống, không ai để ý đến Phó Minh Lăng bên cạnh đang theo dõi bóng lưng anh, nhìn anh gọi điện thoại, giọng nói kia chợt trở nên mềm mại, làm tổn thương đến ký ức đau đớn nhất của anh ta.

Đoạt lấy kiếm trong tay trọng tài, nhân lúc mọi người không ai chú ý đến, mắt Phó Minh Lăng hần sợi tơ máu, đi từng bước một tới sau lưng Mộ Yến Thần.

“Minh Lăng, ba muốn chúng ta đầu xuân sang năm thành hôn!”

“Minh Lăng, anh yêu thích em? Anh có thật biết cảm giác thích ra sao?”

“Minh Lăng, em không thích nghe giảng đạo, anh mau tới giáo đường đón em đi thôi! !”

“Minh Lăng!” “Minh Lăng!”

.

Từng giọng nói thanh thúy mang theo tiếng cười vang vọng ở bên tai, thế nhưng lần nói chuyện cuối cùng, cô ấy lại giống như một con chim gãy cánh, không nhảy nhót nữa.

“ ”

“Minh Lăng, em yêu một người đàn ông, là yêu không phải thích. Nhưng anh ấy không yêu em.”

Nhưng anh ấy không yêu em.

Giọng nói của Rella rất nhỏ mà tuyệt vọng, cô cúp điện thoại chạy ra xe đi đến phi trường Luân Đôn, làm việc nghĩa không được chùn bước!

Sau đó.

Sau đó sẽ không bao giờ có “Sau đó” nữa .

Phó Minh Lăng từng bước đến gần Mộ Yến Thần, con mắt hần tia máu, cách nhau một khoảng vài mét, lần đầu tiên anh ta thấy người đàn ông lạnh lùng khuôn cằm lộ ra đường vòng cung kiên nghị này trầm tĩnh lại, trở nên mềm mại, thậm chí lộ ra một tia nồng tình, nghĩ cũng biết là anh ta đang nói chuyện với người nào.

Giọng nói êm ái mềm dịu, khiến cho ai cũng muốn nghe.

. . . Có vài người dù cách cả một đại dương, vẫn có thể nói chuyện ấm lòng lẫn nhau.

. . . Lại có một số người âm dương cách biệt, ai có thể trả lại chút ấm áp kia cho anh ta?

Mộ Yến Thần, anh đền mạng người tôi yêu, có được không?

Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn Mộ Yến Thần, nhìn động tác của anh ung dung bình thản giống như một thiên thần, nhất thời không người nào dám tiến lên, duy chỉ có Isha một người không quan tâm thắng thua, chỉ muốn con trai của mình không việc gì, ánh mắt bà dõi tìm bóng dáng của Phó Minh Lăng, qua bóng dáng hơi nghiêng vai của Mộ Yến Thần, bà thấy ánh thép sắc bén! !

Gương mặt của Isha nhất thời trở nên lạnh lùng trắng bệch! !

“Kerr ——! !” Gần như bị ai bà hô lớn một tiếng! !

Nháy mắt tiếp theo, ánh thép sắc bén đột nhiên mãnh liệt kia đâm vào ngực phải Mộ Yến Thần !

“ ” Âm thanh tiếng la đau thương vẫn còn ong ong ở bên tai, một cơn đau nhói bén nhọn đột nhiên từ phía sau xỏ xuyên qua! Toàn thân Mộ Yến Thần run rẩy, thân hình to lớn chợt cứng ngắc, gương mặt tuần tú trắng bệch.

Đau nhức, thối quết qua toàn thân.

Phó Minh Lãng nghe rõ âm thanh của thanh kiếm đâm xuyên qua da thịt, trong thống khổ như tê liệt mang theo khuây khoả, thậm chí anh ta còn muốn rút ra rồi đâm vào lần nữa, nhưng giây kế tiếp bị William vượt lên sàn đấu giận dữ đá văng thanh kiếm trong tay anh ta, âm thanh “rào rào” thanh thúy kèm theo Phó Minh Lãng ngã xuống đất! Hiện trường nhất thời hỗn loạn một phen! !

Tiếng thét chói tai, tiếng huyên não ầm ĩ, hoang mang sợ hãi của mọi người vang lên chung quanh.

“Tổng giám đốc Mộ. Tổng giám đốc Mộ.” Dù là đã trải qua lịch luyện(kinh nghiệm lão luyện) nhưng William cũng hoảng sợ tới mức lời nói lắp bắp không thốt thành câu, , khi Mộ Yến Thần sắp ngã xuống, muốn đỡ anh lại nhưng hai cánh tay anh ta phát run rẩy không có một chút sức lực.

Mộ Yến Thần khom lưng, quỳ một chân xuống đất, động tác đầu tiên của anh là run rẩy nắm chặt điện thoại di động, nhanh chóng cúp điện thoại không để cô kịp hỏi thăm gì, âm thanh “Tút TUT TUT” nhanh chóng vang lên chứng tỏ cô chưa nghe được gì.

Không thể để cho cô nghe được.

Sau đó anh để tay lên ngực phía bên trái tim, nhắm mắt lại cảm nhận trái tim vẫn còn nhảy phù phù phù phù, thoáng chốc cảm thấy trong lòng yên tĩnh, sắc mặt trắng bệch căng thẳng như trang giấy của anh từ từ thoải mái, bàn tay dính máu nắm chặt quần áo William, khàn giọng khạc ra mấy chữ: “. Đừng để cô ấy biết.”

Đừng để Lan Khê biết.

Cô ấy sẽ chịu không nổi.

William nâng cánh tay trái không bị thương của anh lên, run giọng đáp lại: “Dạ, Tổng giám đốc Mộ. Tôi nhớ kỹ rồi.”

Mộ Yến Thần lúc này mới lạnh lùng nhắm mắt, bên ngực phải ồ ồ chảy máu màu đỏ tươi, rồi ngã xuống vang dội.

Đêm khuya ở nhà họ Mộ.

Sau khi điện thoại bị cắt ngang, Lan Khê hoảng kinh hồn vía cả người toát mồ hôi lạnh.

Trên điện thoại di động hiện lên thời gian cuộc trò chuyện cuối cùng, rõ ràng cô cũng cảm thấy một vài âm thanh nghe được cuối cùng kia không phải là mộng, tiếng thét chói tai, tiếng đánh nhau, tiếng ngã xuống đất ầm ầm. Thậm chí có cả tiếng súng, thế nhưng riêng Mộ Yến Thần lại không phát ra tiếng động nào, một tiếng cũng không có.

Anh bắt chợt cắt ngang cuộc gọi.

Một thoáng chưa xót nồng nồng dâng lên chớp mũi, cô run rẩy bấm số gọi điện thoại lại, nhưng màn hình điện thoại di động sáng lên một cái rồi lại tắt, cô đợi cả đêm, điện thoại di động vẫn im lìm.

Vén chăn lên, Lan Khê xuống giường đi xuống lầu dưới.

Cái quần dài bằng bông quết trên mắt cá chân của cô, đôi chân trần tiếp xúc với sàn nhà lạnh như băng nhưng cô cũng không để ý, chạy xuống cầu thang xông thẳng tới cái bàn thấp đặt điện thoại của nhà, quỳ gối trước bàn thấp run rẩy bấm số.

Dường như cô đụng phải cái bàn, bộ trà cụ trên khay trà va vào nhau kêu “loảng xoảng” một tiếng toàn bộ rớt xuống sàn nhà vang võ tứ tung.

“Tút TUT TUT.” Âm thanh thật dài giống như không có tận cùng.

Nhưng không đúng .

Mới khi nãy cuộc gọi còn đang thông suốt.

Ngón tay thon dài của Lan Khê càng lúc càng phát run, tín hiệu vẫn vậy, cô gọi nữa gọi nữa, nhưng đối phương vẫn không đáp lại. Điện thoại không bị hư cũng không có tắt máy, càng không phải là không có tín hiệu, tại sao anh không nhận cuộc gọi?

Trong phòng ngủ ở lầu một, thím Trương bị kinh động khiến bà tỉnh giấc.

Mờ mịt dưới ánh đèn mắt một hồi lâu, sau khi thấy rõ tư thế ngồi của Lan Khê, bà mới thấy được là ai, bà thẳm la lên một tiếng “Ông trời của tôi ơi”, lật đặt cầm một tấm thảm nhỏ chạy mau tới khoác lên người Lan Khê.

“Tiểu thư . . . Cô . . . Cô không thể cứ quỳ gối nơi này như vậy, bây giờ đang là mùa đông, sàn nhà rất lạnh!” Thím Trương túm cánh tay của cô, “Tiểu thư, mau nghe lời tôi.”

Lan Khê dường như bị mất hồn, ngược mắt lên nhìn bà, ánh mắt trống rỗng .

“Tôi đang nói chuyện điện thoại với anh trai của tôi, đột nhiên điện thoại bị cắt ngang, lúc đó tôi nghe có tiếng người thét chói tai từ phía bên đây. Luân Đôn bị động đất sao? Thím Trương, thím mau mở tivi xem tin tức một chút, mở cả máy vi tính lên xem thử, có phải Luân Đôn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi hay không.”

Trước tiên cô chỉ có thể nghĩ tới, đó chính là thiên tai có tránh cũng không thể tránh.

Tay của cô nắm chặt lấy tay thím Trương khiến bà hơi nhói đau. Thím Trương cũng vừa kinh hoảng vừa sợ hãi, nắm lại tay cô nói: “Tiểu thư, cô bình tĩnh lại chớ tự hù dọa mình, ở nơi đó cũng có thể xảy ra động đất, nói không chừng không phải động đất mà là chuyện khác, hoặc là sóng điện thoại nơi đó chập chờn nên thiếu gia không nghe được”

“Thím mau đi xem một chút! !” Trong con ngươi Lan Khê lóe lên nước mắt, gào lớn một tiếng.

Thím Trương bị chấn động đứng nguyên tại chỗ.

Bà run rẩy buông Lan Khê ra, lại không dám đỡ cô: “. Được, được, tôi đi xem một chút, thím Trương đi ngay lập tức, tiểu thư cô đừng có gấp, đừng có gấp.”

Trong bóng tối, dáng vẻ khốn khổ của cô không giống Tô Nhiễm Nguyệt một chút nào, nhưng bà không hiểu tại sao vẫn muốn nghe theo lời cô..., cái gì cũng nghe.

Thím Trương đứng dậy chạy đi.

Lan Khê siết chặt ống nghe, cổ họng chua xót trong lòng xuống, hoảng hốt run sợ một hồi lâu, xác định mới vừa nãy mình không có nghe lầm cũng không phải cơn ác mộng, cô run rẩy cầm ống nghe, tiếp tục ấn dây số.

Giờ phút này bên kia bờ Đại dương. . .

.

Bác sĩ dành riêng cho đoàn hoàng gia Luân Đôn đi nước Đức đi hội họp chưa trở lại, bắt đắ dĩ chỉ có thể đưa đến trong bệnh viện gần đây.

Phó Ngôn Bác đi ở cuối cùng, đi theo bạn Isha giải quyết hậu quả do Phó Minh Lãng gây nên.

“.” Một chuỗi tiếng nhạc dịu dàng truyền đến, điện thoại di động màu xanh lam phiên bản hạn chế nằm trên đài đầu kiểm kia vẫn reo mãi không ngừng.

“Laurie ông không thể đi! Đây là bệnh viện công, coi như là lỗi của Kerr, thân phận của tôi và ông giờ phút này cũng không thể xuất hiện ở trong bệnh viện!” Isha nghĩa chánh ngôn từ nói, tiếp đó vịn vai Phó Minh Lãng, “Chỉ là Kerr con phải tránh mặt một chút, chuyện ngày hôm nay rất nhiều người nhìn thấy, mẹ muốn bảo vệ con không thành vấn đề, nhưng con phải biến mất một thời gian để mẹ giải quyết mọi chuyện, biết không?”

Phó Minh Lãng vẫn chưa bình tĩnh lại.

Hắn nhìn tay mình một chút, tơ máu trong con ngươi vẫn chưa tan hết.

“Kiếm quá nhỏ. Một kiếm như vậy đâm anh ta chết thế nào được.” Hân khàn giọng thì thầm.

“Bốp!” Một âm thanh giòn vang vung mạnh vào mặt của hân, mắt hạnh Isha trừng trừng: “Con nghe rõ chưa! !”

Phó Minh Lăng dường như không nghe thấy, chỉ lạnh lùng đưa tay sờ sờ gò má của mình.

Toàn thân Phó Ngôn Bác khẽ run, giọng nói khàn khàn: “Giải quyết? Bà giải quyết như thế nào? Chuyện này là Kerr không đúng, bà muốn đề mọi chuyện xuống, để cho nó nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật?”

Isha cười lạnh: “Đây là con trai của tôi, tôi nói có thể giải quyết là có thể, đâu tới phiên người nào nói không? Người đâu! Các người trông thiếu gia, dẫn nó đi trước, sau đó tôi sẽ an bài.”

“Không cần,” Phó Minh Lăng cười nhạt, xoa xoa khoe miệng khi nãy cưỡi ngựa té bị thương, màu máu vẫn nồng nặc, “Tự tôi sẽ đi. Tôi trả thù sai người rồi, sao tôi lại nghĩ muốn anh ta đền mạng chứ, phải để người yêu của anh ta đền mạng mới đúng. Anh ta nên nếm thử mùi vị đau khổ giống như tôi một chút, mới có thể biết được đau đến không muốn sống ra sao.”

Hân bằng nói tiếng Trung, công chúa Isha trừng mắt nghe cũng không rõ.

Phó Ngôn Bác lại run rẩy, đầu óc xoay chuyển mấy vòng, trên sàn đấu âm thanh “Ong ong” của điện thoại vẫn tiếp tục reo, ông di chuyển nhẹ nhàng không để ai chú ý đi tới nhất điện thoại di động lên, nắm trong lòng bàn tay rồi nhấn vào phím tắt âm thanh, giọng nói khàn khàn: “Các người muốn giải quyết như thế nào thì cứ làm đi, tôi đến bệnh viện xem một chút. Yên tâm, tôi sẽ cẩn thận không để lộ thân phận.”

Isha không hiểu tại sao ông lại quyết định như thế, bà cau mày, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng ông, kéo con trai đi ra ngoài.

Bên trong chiếc xe Lincoln xa hoa, cuối cùng Phó Ngôn Bác cũng lấy điện thoại ra xem.

Phía trên dính máu lắm lắm.

Mã số cuộc gọi đường dài vẫn còn đó, Phó Ngôn Bác vuốt ve dây số kia, sau một hồi lâu rút cuộc hít một hơi lấy can đảm, run rẩy đề xuống nút nghe, áp điện thoại vào bên tai . . .

“A lô?”

Trong nhà họ Mộ yên tĩnh, Lan Khê nghe rõ ràng tiếng nói đầu dây bên kia hơi có vẻ già nua “A lô?”

Bàn tay lạnh lẽo nhỏ bé của cô đột nhiên nắm thật chặt ống nghe, giống như bắt được cây cỏ cứu mạng duy nhất, giọng nói khàn khàn: “. Xin chào.”

Phó Ngôn Bác giật mình, nghe hai chữ kia ông ngỡ như cô đang ở trước mặt chứ không phải đang cách cả vạn dặm, ông kìm lòng không được đưa tay ra sờ sờ, cho đến khi sờ vào vỏ máy lạnh lẽo mới ngộ ra rằng cô không ở đây.

“. Cô gái, cô là.” Giọng nói già nua của ông kéo dài, ông khẩn trương đến nỗi không thể hỏi tiếp.

“Điện thoại di động này không phải của ông.” Lan Khê kinh ngạc, một giọt lệ trong chảy xuống gương mặt, cô run giọng nói, “Điện thoại di động này không phải của ông, ông hãy trả lại điện thoại cho anh ấy. Tôi muốn nói chuyện với anh ấy.”

Phó Ngôn Bác nói chuyện trước mặt tài xế, anh ta cũng không nghe, giống như toàn bộ thế giới đều không tồn tại, ông dùng hai tay cầm chặt điện thoại nói giọng khàn khàn: “Anh ta là anh trai cô?”

Lan Khê nghẹn lời.

Mùi vị chua xót dâng trào chìm ngập trong lòng, cô quỳ gối trên sàn nhà nhỏ giọng mà kiên quyết phủ định nói: “. Anh ấy không phải là anh trai, anh ấy là người yêu của tôi. Là ba của đứa bé trong bụng tôi.”

Anh ấy không phải là anh trai, anh ấy là người yêu của tôi.

. Là ba của đứa bé trong bụng tôi.

Chỉ một câu nói cách mấy ngàn km lộ trình khiến Phó Ngôn Bác chấn động nói không ra lời, hơi thở ông đứt quãng, cảm giác như không thể hô hấp, ánh mắt kịch liệt run rẩy, ông đưa tay che miệng không để mình phát ra âm thanh, mãi một hồi lâu mới dịu lại.

Ông đưa điện thoại lên tai một lần nữa, đôi môi run rẩy muốn gọi một tiếng “Nhiễm Nguyệt”, thế nhưng mãi ông vẫn không thể thốt ra khỏi miệng.

Tinh thần suy sụp, ông run rẩy cúp điện thoại.

Tài xế ở phía trước không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy tiên sinh khom lưng rũ người xuống, dáng vẻ nom rất khó chịu, điện thoại bên tay của ông réo vang lần nữa, thế nhưng ông lại không dám nhận.

“A lô?” Lan Khê không nghe được âm thanh nào.

“Xin ông đừng cúp máy.” Cô run rẩy nhỏ giọng nói cầu xin, trong con ngươi nước mắt nóng bỏng cuộn cuộn tuôn ra, “Ông đừng cúp máy! Ông hỏi gì tôi đều trả lời mà, tại sao không nói cho tôi biết anh ấy như thế nào, đang ở đâu! Ông là ai? ! Đừng cúp máy.”

Một lần nữa cô nhào tới điện thoại kêu gào điên cuồng.

Thím Trương đứng ngay cửa phòng, ánh đèn che khuất cả người, cho đến khi nhìn thấy hình người mất khổng chế trong phòng khách mới phản ứng lại, từ trong cơn chấn kinh khôi phục lại tinh thần, sắc mặt trắng bệch chạy tới.

Bà vừa nghe chính miệng cô nói “Là ba của đứa bé trong bụng tôi ” khi đó cả người thím Trương mê muội, trong lòng đau xót đứng tại chỗ.

Thì ra đều là thật sự.

Không thể tránh khỏi. Đều là thật sự.

“Cạch” một tiếng, đèn lầu hai bật lên, Mộ Minh Thăng nghiêm mặt đi tới, ông định hỏi hai người họ khuya rồi không ngủ còn ở đây la hét ầm ĩ cái gì, nhưng nhìn thấy Lan Khê quỳ gối trong phòng khách lệ rơi đầy mặt, bấy giờ mới luống cuống.

“Có chuyện gì thế. Đã xảy ra chuyện gì? Con gái ngoan mau qua đây, chớ quỳ ở đó.”

Thím Trương vô cùng xấu hổ, vội vàng ôm vai Lan Khê dụ dỗ cô, nhỏ giọng nói: “Không có động đất, Luân Đôn không có động đất, tiểu thư, cô đừng có đoán mò biết không.”

Thím Trương chết cũng không nghĩ tới, Lan Khê vừa nghiêng đầu nói với Mộ Minh Thăng một câu không nên nói nhất.

“Ba.” Cô nghiêng đầu, nước mắt tràn khắp mặt, “Nếu như anh không phải con của người, chúng con không có quan hệ huyết thống gì, vậy tại con có thể ở cùng nhau không?”

Lời cô vừa dứt, Mộ Minh Thăng dường như bị sét đánh giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Bất thành linh ông không phản ứng kịp, sau một hồi lâu mới hiểu rõ từ “anh” trong miệng con gái là nói Mộ Yên Thần, con gái của ông đặt một giả thuyết, hỏi nếu như Yên Thần không phải con trai ông, bọn họ có thể ở chung một chỗ hay không.

“Bọn họ”, ở chung một chỗ?

Thím Trương sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi, vội vàng ôm vai Lan Khê lay cô: “Tiểu thư, cô đang nói gì thế? Cô nhìn rõ đi đây là lão gia, không phải là người khác, có phải ban đêm mùa đông lạnh lẽo cô bị cảm nên mới nói lung tung không?”

“Ồ!” Thím Trương kêu khẽ một tiếng, “Nóng quá!”

“Lão gia người xem, trán tiểu thư nóng hổi, chắc là buổi tối thấy ác mộng chạy xuống lại bị cảm lạnh đây mà, người bảo nên cho tiểu thư uống thuốc hay là đưa đến bệnh viện tốt hơn? Dù sao trời lúc này cũng mau sáng.”

Sắc mặt Mộ Minh Thăng tái xanh, mơ hồ trở mắt xuôi tai nghe thím Trương kêu to, theo bản năng đi tới sờ thử vào đầu Lan Khê một chút, quả thật ông cũng cảm thấy nóng hổi.

“Con thấy ác mộng à?” Ông cúi người, giọng nói già nua dịu dàng hỏi .

Dịu dàng này, giống như lưỡi dao, khoét sâu vào trong lòng Lan Khê.

Cô nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, mặc cho nước mắt nóng bỏng rơi xuống, gật đầu một cái.

303. Chương 305: Từ Chối Ông Ấy Bảo Vệ.

Cô nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, mặc cho nước mắt nóng bỏng rơi xuống, gật đầu.

“Ba đang tự hỏi sao con lại nói vớ vẩn gì thế.” Mộ Minh Thăng cười thoải mái, tiếp đó nét mặt sa sầm lại, “Thím Trương, bà đi nấu một chút nước gừng mang lên đây, tiết trời đông lạnh, sau này nếu nửa đêm con bé muốn chạy xuống làm chuyện gì cứ để cho nó chạy xuống, mấy điều hòa trong phòng khách buổi tối không cần tắt, tránh cho con bé lại bị cảm lạnh nữa, không phải tôi không đủ tiền trả.”

Tuy diện tích mỗi một tầng không hề nhỏ, muốn cả phòng đều ấm áp quả không dễ dàng, thế nhưng Mộ Minh Thăng vẫn không tiếc.

Đầu Lan Khê càng cúi càng thấp, bàn tay siết chặt ống nghe không buông ra.

“Được rồi, bây giờ con mau lên lầu, chắc là thấy Yến Thần đi đã mấy ngày nên con nhớ anh, phải không ? Bây giờ tâm tình con không tốt, ngày mai rồi gọi lại cũng được, kêu con bé nhà họ Kỷ kia tới đây bầu bạn với con, tình cảm hai đứa không phải rất tốt sao? Tới đây, ba dẫn con lên lầu.”

Lan Khê đưa tay cho ông, lòng bàn tay cha già rất ấm, rất ấm.

Hơn nửa đêm, quả thật cô cũng cảm giác hình như mình bị sốt, nằm ngủ mơ mơ màng màng cô mơ thấy chiến loạn trên chiến trường thời cổ, vũ khí bằng sắt va chạm kêu leng keng, cờ chiến bay phấp phật, trong gió kiếm mưa máu có một người đàn ông không biết là ai đi tới trước mặt cô, nét mặt mơ hồ không rõ, ông ta không nhìn cô, đột nhiên xông tới một kiếm đâm chết người đàn ông chắn phía trước người cô.

Cô gật mình tỉnh lại!

Cả người nóng bừng tuôn đầy mồ hôi, khiến bộ đồ phong phanh của cô cũng ướt đầm.

Ngồi dậy, mở mịt ngõ ngàng nhìn về phía nơi xa, một bóng dáng ngồi xổm trước kệ CD của cô, khoe miệng cong liếc nhìn đồng đĩa CD mà cô sưu tầm, thậm chí ngay cả đĩa đội tiểu Hồ năm xưa cũng có, Kỷ Diêu chọn một cái “The Sound of Music” bỏ vào máy, âm thanh du dương êm dịu bay ra, cô đi tới quét một vòng trên bàn mở nắp chai tinh dầu, ngửi được mùi hương cỏ Lavender thật thoải mái.

“Chà chà, cậu thật đúng là kiểu cách,” cầm chiếc bình nhỏ kia lên nhìn một chút, Kỷ Diêu bĩu môi, “Lavender hương cỏ có tác dụng an thần, ba cậu cũng biết cái này sao? Thay đổi thật lớn đấy, cậu nói xem, mới có mấy năm, ông ấy đã thay đổi cách đối xử với cậu từ lúc nào vậy?”

Đi tới bên giường Lan Khê chống hai cánh tay xuống giường: “Cậu làm sao vậy? Sáng sớm thì ba cậu đã gọi điện thoại cho tớ muốn tớ tới đây ở cùng với cậu, cũng bởi vì cậu nằm mơ thấy ác mộng? ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê trắng bệch có chút hơi mờ mịt.

Cô lắc đầu: “Đó không phải là mơ.”

Cô nhớ rõ ràng tối hôm qua khi điện thoại của Mộ Yến Thần kết nối, còn nghe được giọng nói của người đàn ông trung niên mà cô không biết là ai, tất cả đều không phải nằm mơ. Lan Khê vén chăn bước xuống giường, cầm điện thoại đã được sạc đầy pin, một lần nữa nhấn phím gọi.

Kỷ Diêu lắc đầu, ngồi xuống mép giường nhìn cô.

Điện thoại vang lên mấy tiếng sau đó thì kết nối.

“A lô?” Một giọng nói khàn khàn trầm tĩnh từ đầu dây bên kia truyền đến.

Nhất thời Lan Khê không thốt ra được tiếng nào, bởi vì cô nghe tiếng nói đầu bên kia không phải là giọng nói của Mộ Yến Thần.

“Mộ tiểu thư?” William cau mày khẽ kêu lên.

Bấy giờ Lan Khê mới phản ứng kịp: “. Là tôi. Anh là William? Tối hôm qua tôi đang nói chuyện điện thoại với anh ấy, nhưng đột nhiên.”

“Cô muốn tìm Tổng giám đốc Mộ bây giờ sao?” William cắt ngang lời cô.

“Tôi.” Nét mặt Lan Khê đỏ lên, “Hiện tại anh ấy có rảnh không?”

“Chiều hôm qua khi Mộ tiên sinh đi qua khu vực náo nhiệt, gặp phải một tên côn đồ làm loạn, xảy ra chút chuyện, cũng may chỉ đi ngang qua, anh ấy sợ cô lo lắng nên mới tắt điện thoại, bây giờ đang cùng đại biểu phía Luân Đôn họp. . . .” William nói dối cô, ánh mắt lo âu nhìn về phía phòng bệnh một chút, “Sợ rằng rất trễ anh ấy mới có thể gọi lại.”

Tên côn đồ? Làm loạn?

Lan Khê nghe mà không hiểu gì cả, nhưng theo bản năng biết rằng Mộ Yến Thần không việc gì.

“Thế nhưng tối hôm qua khi tôi gọi lại, có người bắt máy, nghe giọng nói dường như là một người đàn ông trung niên, ông ấy nói chuyện với tôi, tiếng Trung rất thuần thục, ông ấy.”

“Vậy sao?” Ánh mắt William nhàn nhạt quét qua, lạnh lẽo như băng, sắc bén đọng lại trên người Phó Ngôn Bác đứng cách đó không xa, nói thật nhỏ, “Tôi không rõ lắm, chắc chỉ là người đi đường, Mộ tiểu thư, cô không cần lo lắng.”

Đứng ở đằng xa, cả người Phó Ngôn Bác chấn động, hai tay đưa ra sau lưng nắm chặt lấy nhau, sắc mặt hơi xanh mét.

Hỏi tới hỏi lui cũng không có gì khác ngoài ý muốn, Lan Khê cảm thấy mình đã lo lắng vô ích.

Sau khi cúp điện thoại, cô nằm ngửa mặt trên giường, cảm giác mệt mỏi và kinh hãi sót lại từ toàn thân truyền ra, quẩn chặt lấy cô.

“Cái người này, nắm cái kiểu gì thế không biết? Nhớ chồng à?” Kỷ Diêu chọt chọt hông của cô.

Lan Khê sợ nhột, rụt người lại một cái mở hàng mi dài như cánh bướm lên, nét mặt lúng túng phản ứng kịp: “Kỷ Diêu, cậu đừng cười tởm.”

“Tở cười cậu?” Kỷ Diêu bật cười, “Nếu cười cậu thì tớ đã không tới đây bầu bạn với cậu. Tớ cứ nghĩ mãi từ khi Mộ Lan Khê cậu thừa nhận có bạn trai, rốt cuộc là thần thánh phương nào có thể đối với cậu tốt hơn so với anh trai của tớ? ? Nhưng bây giờ tớ hiểu rồi, anh ta không chỉ là bì kịp, so với anh tớ, anh ta đối với cậu tốt hơn gấp trăm lần nghìn lần. Thế nhưng trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là anh ta yêu cậu, yêu đến không sợ chết sống, giống như cậu yêu anh ta vậy.”

304. Chương 306: Từ Chối Ông Ấy Bảo Vệ. 2

Yêu đến không sợ chết sống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê nóng lên, biết ý Kỷ Diêu muốn nói gì, chuyện tình yêu của bọn họ quả thật quá kinh thế hãi tục (ý như khiến mọi người phải khiếp sợ).

“Được rồi, cậu nhanh lên một chút, đừng quên chuyện phải làm ngày hôm nay, cậu phải đến bệnh viện đấy.” Kỷ Diêu đẩy đẩy cô.

Trong mắt Lan Khê lộ ra một tia mờ mịt.

“Kiểm tra theo thông lệ trước khi cưới. . .” Kỷ Diêu tức giận từ trên giá áo lấy áo khoác ngoài xuống cho cô, “Mang thai ba tháng đầu phải cẩn thận, sức khỏe cậu không tốt, trước khi đi anh cậu dặn dò nói định kỳ phải dẫn cậu đi làm kiểm tra, nhanh lên một chút, nếu không tớ đánh cậu đấy.”

Lan Khê ngồi dậy, nheo mắt lại nhìn cô: “Cái người này, mẹ nuôi gì mà bạo lực thế không biết?”

“Hừ hừ, tớ chỉ bạo lực với cậu thôi, đối với con trai nuôi, tớ tốt lắm!”

“Làm sao cậu biết là con trai chứ?”

“Tớ không cần biết là con trai hay con gái, cậu có sinh ra là quả bóng cũng phải kêu tớ là mẹ nuôi.”

“Miệng quạ đen!” Lan Khê bị chọc cười, giờ tay giận dỗi phát cô một cái.

Tuy là cười nhưng lo lắng trong lòng vẫn không bớt, vì lo sợ bất an nên tinh thần hơi mất tập trung, khi xuống cầu thang cũng hoảng hốt, vừa nghĩ tới phải đi bệnh viện, cô đã cảm thấy sợ hãi suýt nữa bước hụt chân té xuống.

Một mảnh trắng bệch, một mảnh máu tươi.

Xuống nhà chào hỏi Mộ Minh Thăng, luôn miệng từ chối ông phái người đi theo, hai người đi song song ra khỏi nhà họ Mộ.

“Cậu lên xe chú ý nhìn kính chiếu hậu, ” Kỷ Diêu dặn dò, “Tớ cảm thấy hôm nay tụi mình ra cửa, ba cậu nhất định sẽ phái người theo bảo vệ cậu, bình thường thì có thể, nhưng hôm nay không được, bây giờ cậu cũng đâu muốn cho ông ấy biết cậu mang thai đến bệnh viện làm kiểm tra phải không?”

Lan Khê lúng túng, suy nghĩ một chút sau đó gật đầu.

Kỷ Diêu nhảy lên xe: “Có thể chứ, cậu trông chừng phía sau xe, chỉ đường, tớ phụ trách bỏ rơi bọn họ, bắt đắc dĩ nếu không tránh được thì chúng ta đi đến chỗ Tô Noãn, xe chúng ta đậu ở đây rồi từ cửa sau nhà cô ấy chúng ta đi ra ngoài, đám người này nhiều lắm thì canh giữ trước cửa nhà họ Tô, không thể truy đuổi theo chúng ta được.”

Lan Khê gật đầu, lo lắng trong lòng càng ngày càng nhiều hơn.

. . . Cố ý tránh người bảo vệ do ba mình phái theo, chỉ vì muốn giấu giếm sự tồn tại của đứa con, như vậy có được không?

Tay khê vuốt vuốt bụng, cô muốn tâm trạng mình yên tĩnh nhưng lại không thể tĩnh, chỉ có thể ngồi nhắm mắt, nhẹ giọng thầm kêu tên Mộ Yến Thần, lúc này mới ổn định lại.

Cửa bệnh viện, một chiếc xe ô tô kiểu cũ có rèm che màu đen ngừng lại.

Người hầu ngồi phía trước xuống xe, chạy tới cửa sau mở cửa ra, mở miệng nói: “Phu nhân, chúng ta đã đến bệnh viện, ngài muốn kiểm tra cũng nhanh chút, trước khi trời tối chúng ta còn phải quay trở về đây.”

Một đôi giày cao gót màu đen bước xuống, người phụ nữ cao quý quần khăn trùm đầu, đôi mắt ý lạnh mườì phần.

“Tôi đến khám bệnh, không phải làm chuyện khác, có thể gấp sao?”

Người hầu nghiêng người nói: “Lão Thái gia nói trong nhà có bác sĩ Trung y đức cao trọng vọng xem bệnh, ngài không chịu khám, nhất định phải đi khám Tây y, bây giờ đã đến bệnh viện, cũng không gấp vào sao?”

Sắc mặt người phụ nữ thoáng chốc khó coi mấy phần.

Bà vẫn chưa ly hôn với Mộ Minh Thăng, người ở trong tổ trạch nhà họ Mộ vẫn theo lễ thói xưa cũ “mẹ vinh nhờ con, phụ nữ nhờ chồng mới có địa vị cao quý”, tư tưởng này đã bén rễ ăn sâu vào lòng người, nên mọi người ở trong tổ trạch này đối xử với bà cũng như vậy, thiếu chút nữa ngay cả tam tòng tứ đức cũng muốn dạy lại từ đầu cho bà lần nữa.

Mạc Như Khanh lạnh lùng liếc một cái, hai người hầu cũng xuống xe đi sát phía sau.

. . . Ra cửa còn phải lấy khăn trùm đầu? ! Thật quẫn bà như phạm nhân rồi hả? ! !

Bà đi tới nghe có tiếng cười trước mặt, nhìn thấy ba cô gái trang điểm xinh đẹp phía trước, một người đứng tại chỗ, hai người còn lại vây quanh cô gái vui cười đùa giỡn, cô gái đứng giữa nụ cười sáng rỡ, đâm thật sâu vào mắt của bà!

Đột nhiên Mạc Như Khanh cúi đầu, hết sức tránh đi.

Đợi khi các cô tiến vào, Mạc Như Khanh mới ngẩng đầu, mi tâm chau thành một đoàn . . . con bé tới nơi này làm gì?

Bệnh viện! ! !

. . . Người đến xem bệnh đều là vẻ mặt đau khổ đi vào, còn tươi cười đi vào có thể là chuyện gì?

“Phu nhân.” Người hầu đứng phía sau thúc giục.

Mạc Như Khanh lườm hẩn một cái, nhắc chân đi vào, men theo âm thanh kia.

“Phu nhân, không phải ngài muốn đến khám dạ dày sao.”

“Dài dòng!” Bà lạnh giọng quát lớn, “Tôi muốn khám phụ khoa cũng phải xin phép với anh phải không? Anh có gan đi nói cho Lão Thái gia biết, xem thử ông ấy có cần quần rộng như thế không!”

Người hầu bị hù sợ, im thin thít không dám lên tiếng.

305. Chương 307: Không Còn Liên Quan

Ba người phía trước nối đuôi nhau đi vào phòng khám chuyên khoa của bác sĩ để khám bệnh.

Mạc Như Khanh cầm số thứ tự đứng ở bên ngoài kiên nhẫn đợi, mãi hơn nửa giờ sau người xếp hàng trước mặt đã gần vắng, chỉ còn lại vài người, Mạc Như Khanh mới vào theo, thuận miệng nói mấy câu về bệnh tình của mình, đợi lúc bác sĩ xoay người tìm thuốc, bà đưa tay lật lật mấy tờ bệnh án đã ghi lúc trước, rốt cục đã tìm thấy một tờ ghi ba chữ “Mộ Lan Khê”.

Bà giật mình nhúu mày! Ngón tay nhỏ dài cầm tờ giấy thật chặt, ánh mắt lướt qua ...

Khi bà đọc hết trang giấy, sắc mặt của đã hoàn toàn tái nhợt, không thể tin được, cứ nhìn chăm chăm vào mấy trang giấy như bị sét đánh.

“Bà làm cái gì vậy?” Bác sĩ cau mày bước nhanh tới, “Đây là bệnh án của bệnh nhân **, bà xem trộm dự định làm chuyện gì vậy? !”

Tiếng quát mắng vang lên ở bên tai, nhưng đầu óc Mạc Như Khanh lại đang kêu ong ong không nghe thấy gì hết.

Mãi lâu sau bà mới hoảng hốt hỏi một câu: “Cô gái này muốn giữ thai lại sao?”

Bác sĩ tức giận: “Đứa con yêu quý của người ta, đương nhiên người ta sẽ phải giữ thai chứ sao! Bà có bệnh trong người à? Mặc mớ gì tới bà chứ!”

Sắc mặt của Mạc Như Khanh càng tái nhợt hơn nữa!

... Anh em cùng cha khác mẹ loạn luân, nếu mang thai chẳng phải là sẽ bị quái thai dị dạng hay sao, sao con bé lại muốn giữ thai? ! !

Mạc Như Khanh có cảm giác như trời muốn sụp xuống.

Mãi cho đến lúc đi ra khỏi bệnh viện bà vẫn không sao nghĩ ra, chân bước không có chủ định, suýt nữa đi nhầm đường. Yên lặng suy nghĩ, trong nháy mắt chợt một ý nghĩ vụt đến nhanh như tia chớp. Bà siết chặt chiếc túi, ánh mắt kỳ quái hỏi người giúp việc: “Thời gian đầu khi Tô Nhiễm Nguyệt sinh Lan Khê đã từng sống ở nhà tổ phải không? Trong nhà tổ chắc chắn vẫn còn có người giúp việc đã từng phục vụ bà ấy chứ hả?”

Người giúp việc ngược cặp mắt trong trẻo lạnh lùng lướt nhìn qua bà một cái, không hiểu tại sao bà lại nhắc tới Tô phu nhân, có thể nói tính tình của Tô phu nhân thật sự tốt hơn bà ta nhiều.

Bà ta mà bằng một nửa của Tô phu nhân, làm sao có thể bị ông chủ đưa về nhà tổ để tưởng niệm tổ tiên chứ!

“Đúng vậy, sức khỏe của Tô phu nhân không tốt, lúc sinh ra tôn tiểu thư vẫn chưa phục hồi lại được, hiện tại bà vú vẫn còn sống ở trong nhà tổ đấy ạ!”

Sắc mặt Mạc Như Khanh vẫn trắng bệch, những cũng thở phào nhẹ nhõm.

... Hừ! Tô Nhiễm Nguyệt, khi cô sinh Mộ Lan Khê rồi cuộc đã có chuyện gì mờ ám đây? Đừng để cho tôi phát hiện ra... Nếu không đừng trách tôi, cho dù phải đào bới mộ phần của cô lên, tôi cũng quyết moi ra bằng được những chuyện ghê tởm mà cô đã làm, để cho Minh Thăng xem, rồi cuộc người vợ “hiền lương” của ông ta “đức hạnh” thế nào!

...

Gió lạnh thổi suốt một ngày, khi Mạc Như Khanh trở lại nhà tổ thì sắc trời đã tối.

Ngày mùa đông, bữa cơm tối ở nhà tổ thường ăn muộn, Mạc Như Khanh đi quanh quẩn ở trong phòng mà lòng không yên. Nhìn thấy bóng mình trong gương đến mức mi tâm cũng xoắn chặt lại, rốt cục bà cũng không sao chịu nổi nữa rồi.

“Mấy người có ai quen đường đến nghĩa trang của nhà họ Mộ không? Đưa tôi tới đó thăm nom một chút, trước bữa cơm tối tôi sẽ trở về.” Bà vú lấy cái túi đi ra phòng khách, giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy lạnh lẽo.

Cụ cố nhà họ Mộ đang ngồi ở xe lăn, dù rằng không còn một chiếc nào, nhưng cũng không thể không lên tiếng, lạnh lùng liếc bà một cái, tay xoay xoay mấy quả hạch đào, không nóng không lạnh nói: “Người làm vợ ở nhà họ Mộ ta từ trước đến nay đều hiếu quy củ, không có ai suốt ngày chạy lung tung ở bên ngoài như thế, Nhiễm Nguyệt cũng chưa bao giờ làm chuyện thế này.”

Mạc Như Khanh nghe thấy mà trong lòng bốc hỏa.

Cổ nhẫn nhẹn, bà lại quay sang người giúp việc: “Tôi đi một lúc thôi rồi sẽ trở lại ngay, chỉ đi bái lạy mộ của Tô phu nhân một chút, các người thức thời nhanh chóng đi lấy xe đi!”

Mấy người hầu đang đứng trông chừng ở bên cạnh cũng len lén nhìn sắc mặt cụ cố.

Mộ lão thái gia hừ lạnh một tiếng xoay đầu ngoái nhìn nơi khác.

Mạc Như Khanh cười lạnh, gạt đầu một cái: “Được, tôi sẽ tự đi!”

“Cốc cốc cốc” tiếng giày cao gót liền đi ra bên ngoài. Trong lòng Mạc Như Khanh lạnh lùng suy nghĩ, đợi bà moi ra được chút dấu vết của Tô Nhiễm Nguyệt năm đó, rồi xem lão già không còn răng kia còn nói chỉ trích được bà chuyện gì đây!

Mộ lão thái gia cau mày lại, giận đến mức nhất thời suýt nghẹn thở.

Một người giúp việc vội vàng tiến lên đỡ cánh tay của cụ, nói an ủi: “Lão Thái Gia ngài đừng nóng giận! Xem ra phu nhân cũng không còn ý gì khác đâu, bây giờ con sẽ lái xe đưa phu nhân đi, sẽ nhanh hơn đi bộ nhiều, nhất định trước bữa tối sẽ trở lại!”

Mộ lão thái gia giận đến mức ngực phập phồng: “Một người vợ như vậy, sớm muộn phải bảo Minh Thăng ly hôn thôi! !”

Người giúp việc khoác chiếc áo dày vào, cầm chìa khóa đuổi theo.

Xe đi từ từ trong màn đêm ẩm đậm đang buông xuống. Đến khu nghĩa trang chỉ mất 20', nhưng kỳ lạ là ở cửa khu nghĩa trang cũng có một chiếc xe đỗ ở đó, dường như là mới đỗ không lâu. Mạc Như Khanh thoáng chốc đề phòng.

Xuống xe, ánh mắt lạnh lẽo của bà nhìn lướt qua đỉnh núi, quay lại lạnh giọng nói: “Anh lái xe đến nơi kín đáo một chút dừng ở đó, rồi tắt đèn chờ tôi, tôi mang điện thoại di động, khi xuống đến nơi đương nhiên sẽ liên lạc với anh.”

Người giúp việc không hiểu ra sao, nhưng cũng đành chỉ có thể làm theo lời nói.

Mạc Như Khanh nghi ngờ lại thoáng nhìn lên đỉnh núi lần nữa, không biết vào lúc này còn có ai tới đây nhỉ? Bà xách váy lên, đi về hướng trên núi, bên đường tràn ngập các bụi cây cỏ hoa lá. Sắc trời càng ngày càng mờ. Khi bà đi lên đến nơi chỉ thấy có một bóng dáng đứng ở trước mộ Tô Nhiễm Nguyệt, đang lẩm bẩm nói những gì đó. Bóng người kia nhỏ nhắn cao gầy, gơ tay nhắc chân đều mang phong thái có chút cao quý.

Mạc Như Khanh núp ở sau một tấm mộ bia, ánh mắt lạnh lẽo vụng trộm nhìn sang ...

Một bông hoa cúc tươi đặt ở trước mộ.

“Lúc đầu em định tới thăm chị vào ban ngày, nhưng do ra ngoài lại có chút việc nên em chưa tới được, không thể làm gì khác hơn nên đành để buổi tối mới vội vàng đến thăm chị một chút... Lát nữa thôi, sau vài giờ nữa, đến nửa đêm em đã lên máy bay rồi...” Tô Nhiễm Tâm nói thì thầm, ngược mắt nhìn lên gương mặt trong tấm ảnh trên mộ bia đã phai màu một chút, ánh mắt đã ướt lệ, “Chị, em xin lỗi... Chị muốn em giấu mọi chuyện, nhưng em lại không giấu nổi.”

Đưa ngón tay lên lau dòng lệ, bà ghen ngào nói: “Thường nói, hàng ngày người này làm gì cũng sẽ có người khác quan sát theo... có một số việc em không nói thì chị cũng biết đã xảy ra chuyện gì... chuyện đã như vậy, hỏi ai có thể có cách nào khác đây? Mắt nhìn thấy hai đứa chúng nó đã bị điều bí mật này hành hạ đến mức phải trời nam đất bắc, lại còn có một sinh mạng nhỏ vô tội kia nữa. Cho dù em có là người máu lạnh cũng không thể tự tay mình phá hủy xương thịt của nhà họ Tô chúng ta ... Đó cũng cháu ngoại của chị mà, có phải không?”

“Hôm nay em đã liên lạc với Yến Thần. Hiện giờ nó đang ở Luân Đôn, ở cái nơi mà trước kia chị đã quen biết người đàn ông đó.”

Tô Nhiễm Tâm nở nụ cười lạnh tự giễu, hai bàn tay siết chặt vào nhau nhưng không thể át được sự đau đớn: “Chị, chị đoán xem nó đã nói gì với em? Nếu đoán được, nhất định chị sẽ hối hận năm đó sao lại gặp hắn, lại còn tặng thứ quý giá nhất của người con gái cho hắn.”

“Người ta nói trinh tiết là thứ quý giá nhất của người phụ nữ, là sự thuần khiết, là lớp màng kia mỏng manh đến mức không đáng kể kia... Nhưng với chị, em biết cái quý giá nhất là trái tim của chị... Nếu chị đã tặng cho hắn trái tim, cuộc đời này bất cứ cái gì chị cũng sẽ làm vì hắn, cho dù có bị liên lụy đến tính mạng của mình cũng không sao... Chị, Phó Ngôn Bác, hắn thật không đáng giá, chị vì một người đàn ông bạc tình như vậy thật không đáng giá! !”

306. Chương 308: Không Còn Liên Quan. 2

Tô Nhiễm Tâm nói xong cả người phát run lên, nắm thật chặt lấy áo khoác. Trong nháy mắt, làn gió lạnh âm u đã làm dòng nước mắt nóng bỏng của bà thành lạnh ngắt.

“Em không biết nên làm gì bây giờ, nhưng em lại không đành lòng nhìn kết cục của hai đứa trẻ, sợ chúng nó quá bi thảm... em cũng sợ em ở lại chỗ này có thể sẽ thành lý do để cho Mộ Minh Thăng thêm chán ghét

mà vút bỏ chị, em chỉ còn cách rời đi... Chị không cần phải lo lắng cho Lan Khê, thật sự nó may mắn hơn chị nhiều. Nó có một người đàn ông dám liều mình vì nó, người đàn ông kia yêu nó sâu nặng hơn bất cứ ai khác... Em chỉ sợ cuối cùng bọn chúng không được chung sống một chỗ với nhau, sợ rằng sẽ làm huyền não gây sụp đổ cả gia đình, điểm này nhất định sẽ không thay đổi!”

Sắc trời đã hoàn toàn tối sập xuống.

Tô Nhiễm Tâm cảm thấy mình đã nói quá nhiều, đã nói đến mức như móc tim móc phổi ra, nước mắt chảy đầy mặt.

“Chị, em đi đây. Chị hãy bảo trọng!” Bà nói giọng khàn khàn.

Nói xong Tô Nhiễm Tâm liền bước nhanh đi ra khỏi nghĩa trang. Trên đỉnh núi đã không còn chút ánh sáng nào, bà đi không được ổn định lắm, vừa phải giữ thân thể lão đảo được ổn định, lại vừa đi rất nhanh giống như đang bỏ chạy thực mạng vậy.

Mãi lâu sau, một bóng người ẩn núp từ phía sau mộ bia đi ra.

Sắc mặt Mạc Như Khanh tái nhợt không còn giọt máu, vừa rồi bà sợ mình đã nghe lầm, cũng sợ tin tức kia là giả. Bà bước nhanh tới nơi mà vừa rồi Tô Nhiễm Tâm đã từng đứng ngây ngốc ở đó, quả nhiên bà thấy thối tung cánh hoa cúc vàng tươi, bà...không hề nghe lầm!

Bàn tay bà run rẩy buông lỏng ra, bông cúc đã bị làn gió lạnh lẽo thổi bay tứ tán. Mạc Như Khanh cảm thấy nơi đỉnh đầu mình như có một cánh cửa sổ được mở ra, tất cả ánh sáng đều chiếu rọi vào đó.

... Lan Khê không phải là con gái của nhà họ Mộ.

... Tô Nhiễm Nguyệt ngoại tình... Cô ta ngoại tình với một người đàn ông nào đó ở Luân Đôn sinh ra Lan Khê.

A. . .

Ha ha ha. . .

Mạc Như Khanh đứng ở giữa luồng gió lạnh cười đầy châm biếm. Bà cảm thấy chuyện đời thật khó mà liệu trước được, đang lúc bà cảm thấy sự tuyệt vọng đang tràn trong ngập đầu, vậy mà tất cả đều đã xoay chuyển, người phụ nữ mà lúc nào trong miệng, trong lòng, trong trí nhớ của Mộ Minh Thăng cũng luôn ôn nhu hiền dịu, đức hạnh kia, hóa ra cũng chỉ là một con đàn bà vô sỉ “ hồng hạnh vượt tường” (ngoại tình) mà thôi! !

Tô Nhiễm Nguyệt, lần này cô còn gì để nói nữa đây?

Cô còn có tư cách gì mà dám đối chọi với tôi đây? ! !

Minh Thăng, ông hãy nhìn kỹ lại một chút đi, trên thế giới này ai mới thật sự là người trung trinh có một không hai với ông trong cuộc đời này? Tại sao ông lại có thể đối xử với tôi như vậy chứ? !

Nhưng khi nỗi vui mừng như điên qua đi, Mạc Như Khanh lại trở nên hoảng hốt. Một đám mây đen lại lạnh lùng phủ kín trái tim bà một lần nữa. Hiện giờ cuối cùng bà đã hiểu vì sao bốn năm sau Yến Thần trở về nhà, lại thực sự không chút mảy may e dè đối với chuyện loạn luân kia, thì ra nó đã sớm biết nó và Lan Khê không cùng máu mủ.

Không trách được nó không hề sợ hãi.

Với một Tô Nhiễm Nguyệt ngoài mặt đơn thuần lương thiện nhưng trong lòng lại là một phụ nữ phóng đảng như thế, liệu con gái của cô ta có chỗ nào tốt hơn chứ? Bà thấy ghét Lan Khê, giờ phút này biết khi mẹ của cô như thế, sự thù ghét này lại càng sâu thêm một tầng, thấm vào đến tận trong xương, hoàn toàn biến thành hận thù!!

Một bệnh viện ở Luân Đôn.

Lưỡi kiếm xuyên qua thân thể, mấy chỗ mạch máu bị tổn hại chảy rất nhiều máu, chỉ còn cách nửa cm nữa là phổi cũng sẽ bị đâm thủng.

May mắn là chỗ quan trọng nhất ở khí quản lại không bị tổn thương.

William dáng người cao ngất lạnh lùng đứng nghe bác sĩ giải thích. Đến lúc nghe thấy câu nói cuối cùng, cả người đang đầy sát khí tràn ngập căng thẳng lúc này mới thả lỏng ra một chút, lên tiếng hỏi: “Hiện tại cần phải làm cái gì?”

Bác sĩ lại đeo khẩu trang lên lần nữa: “Cần nghỉ ngơi, không nên cử động, trước khi miệng vết thương khép lại cần chú ý khi rửa vết thương, không nên để vết thương bị nhiễm trùng, nếu không thì rất phiền toái.”

William gật đầu một cái.

Anh đi tới định mở cửa phòng, bác sĩ cau mày ngăn lại: “Ngài phải để cho bệnh nhân nghỉ ngơi đã.”

“Tôi đi vào nói với ngài ấy hai câu rồi đi ngay: ” William cũng không thèm nhìn bác sĩ, đôi mắt lạnh lùng, lên tiếng: “Nếu tôi không làm như vậy thì mới là không để cho ngài ấy nghỉ ngơi, làm cho chính ngài ấy cũng sẽ không chịu nghỉ ngơi cho khỏe.”

Lúc này bác sĩ mới bán tín bán nghi, buông cánh tay đang ngăn cản ra.

Sau khi tiến vào William liếc mắt nhìn qua, quả nhiên giống hệt như cảnh mà anh đã tưởng tượng.

“Tổng giám đốc Mộ ...” William lạnh lùng khắc ra mấy chữ, đi tới dè bờ vai của Yến Thần xuống, ngăn cản anh có hành động đứng dậy quá mức: “Ngài có chuyện gì cứ nói với tôi, bác sĩ vừa mới nói rồi, ngài không nên cử động, bị nhiễm trùng thì rất phiền toái.”

Động tác của Mộ Yến Thần ngừng lại một chút, dẫn đo chốc lát rồi tựa lại vào trên đệm, gương mặt tuấn tú tái nhợt, phía bả vai cánh tay cũng mất hết cảm giác.

Thuốc tê mới vừa tan hết, sự đau nhức gần như tê liệt lúc này mới bắt đầu đau dội lên một chút.

“Lan Khê gọi điện thoại tới phải không?” Anh khàn giọng hỏi.

“Vâng.”

“Cậu nói như thế nào?”

“Tôi đã nói dối cô ấy, không lộ ra chút sơ hở nào, Mộ tiểu thư sẽ phải tin, nếu như cô ấy có gọi lại thì cũng phải sau mấy tiếng nữa.”

Mộ Yến Thần gật đầu một cái, nhắm mắt nhớ về cô, nhớ về sinh mạng nhỏ nhoi của anh và cô còn đang ở trong bụng cô. Đây là sự lo lắng duy nhất của anh... cô mà không để ý lo lắng cho sức khỏe của mình sẽ gây bất lợi đối với con.

“Người của gia tộc Laurie đâu?” Anh nhắm mắt lại, ngón tay thon dài day nhẹ lên mi tâm đầy mệt mỏi.

“Ngoài Phó Ngôn Bác thường đứng một mình ở ngoài cửa, còn những người khác không ai đến. Nếu như tôi đoán không sai, rất có thể còn có cấm quân mặc thường phục cũng đang mai phục quanh bệnh viện để trông chừng, phòng khi ngài có đưa ra hành động trả thù linh tinh gì đó để gắn cho tội danh “gây bạo loạn”, sau đó sẽ tới để xử lý.” William chậm rãi nói.

A... Thật là châm chọc, anh vừa mới nói với Lan Khê trong điện thoại rằng có bọn côn đồ làm loạn, vậy mà thật nhanh chóng, lại đổi phiên thành mình mang tội danh này rồi.

Hai tay chống ở trên giường, William lạnh lùng nói: “Bất ngờ xảy ra việc ngoài ý muốn, hiện tại Phó Minh Lăng đã chạy trốn, cụ thể trốn ở đâu tôi cũng chưa rõ lắm. Nhưng theo như tính tình của mẹ hắn nhất định sẽ để cho hắn ra ngoài để tránh đầu sóng ngọn gió đã. Tổng giám đốc Mộ, ngài có muốn tôi phái người tìm hắn hay không?”

Bây giờ anh vẫn không hiểu Mộ Yến Thần tìm cả nhà Phó Ngôn Bác để làm gì. Nhưng hôm nay xảy ra chuyện thế này, William chỉ muốn dùng thế lực ngầm tận diệt gia tộc này, để cho bọn họ chết cũng không biết là mình đã chết thế nào.

... Dám xuống tay với Mộ Yến Thần, bọn họ chán sống rồi chẳng!

Bắt Phó Minh Lăng về ư?

Sắc mặt của Mộ Yến Thần càng tái nhợt hơn, cặp mắt như nhắm chặt hơn chút nữa... Trong lòng anh hiểu rất rõ, Phó Minh Lăng được coi là anh cùng cha khác mẹ của Lan Khê, nếu bắt hắn về, để anh bắt hắn nợ máu phải trả bằng máu sao, nếu vậy Lan Khê liệu có vui vẻ hay không?

Về âm u thoáng hiện ra ở trên mặt, anh mở mắt: “Anh ra nói với người đang chờ bên ngoài, nói cho ông ta biết, ba ngày sau tôi sẽ trở về nước... Nếu như ông ta vẫn kiên trì cách nói như trước, tôi sẽ không làm khó nữa... Về thân thể của Lan Khê, đến lúc đó ở nhà họ Mộ tôi sẽ nói rõ ràng, cho dù trời sập xuống tôi cũng chịu trách nhiệm. Nói cho ông ta biết để ông ta yên tâm sống cuộc sống vô ưu bên vợ con của ông ta. Từ nay về sau, Lan Khê cũng sẽ không còn liên quan gì với ông ta nữa.”

307. Chương 309: Cú Điện Thoại Thần Bí

Thân thể William đột nhiên chấn động! !

Khi Mộ Yến Thần nói tới chỗ này, thì anh đã hiểu.

Sâu trong đôi mắt kia là cuộn cuộn nhiều cảm xúc như gió nổi mây phun không nói được nên lời. Bây giờ anh mới hiểu được nguyên nhân vì sao Mộ Yến Thần đột nhiên bỏ lại ngay cả Lan Khê quan trọng với anh như thế, để chạy đến một nơi thật xa như Luân Đôn, nhưng lại không phải để buồn bán?

Thân thể.

Thì ra tất cả chuyện này cũng là vì thân thể Lan Khê.

William từ từ buông lỏng thân thể cứng ngắc của mình, đứng thẳng lên, nhìn gương mặt tuấn tú trắng bệch của Mộ Yến Thần đang bày ra bộ dáng lạnh giá như băng như gặt đầu một cái: “... Vâng, bây giờ tôi sẽ đi ra nói với ông ta.”

Nhưng William mới vừa quay người lại, cửa phòng bệnh chợt phát ra tiếng kêu “két” một tiếng.

Phó Ngôn Bác xuất hiện ở cửa, cánh tay run rẩy bám vào nơi đó. Ngay giờ ông ta đứng khuất phía sau cánh cửa phòng nghe bọn họ nói chuyện! Vừa mới nghe thấy lời nói của Mộ Yến Thần, ông ta run lên, lúc này bàn tay mới chạm vào cửa phòng.

William hơi híp mắt lại nhìn ra.

Xem ra lần này anh đã tiết kiệm được một cuộc nói chuyện, vừa rồi Tổng giám đốc Mộ đã nói những gì, lão hồ ly này cũng đã nghe được hết.

William quay mặt lại hỏi ý kiến của Mộ Yến Thần: “Tổng giám đốc Mộ?”

Cặp mắt Mộ Yến Thần lộ ra vẻ lạnh băng, ngẩng lên nhìn về phía Phó Ngôn Bác, lạnh lùng nói với William: “Anh ra ngoài trước đi.”

“Dạ.”

William đi tới nơi cửa ra vào, lách người sạt qua bên cạnh Phó Ngôn Bác. Phó Ngôn Bác đi vào, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Vừa mới rồi cậu nói... cậu phải trở về Trung Quốc, sẽ nói rõ ràng thân phận của con bé ra phải không?” Phó Ngôn Bác khó khăn lắm mới thốt ra được câu hỏi.

“Đúng vậy!” Mộ Yến Thần nhàn nhạt trả lời.

“Cậu. . . Cậu sẽ nói với con bé thế nào?”

“Nói sự thật.” Anh vẫn giữ giọng nói nhàn nhạt như cũ.

Gương mặt Phó Ngôn Bác đỏ gay, lộ rõ vẻ buồn bực. Ông ta nhanh chóng nắm lấy lan can nơi đầu giường nói: “Tại sao cậu nhất định phải làm như vậy? Nếu hơn hai mươi năm qua, ngay cả Nhiễm Nguyệt cũng đã giấu diếm chuyện này, vì sao cậu còn nhất định phải làm rõ mọi chuyện ra như thế! Hiện giờ con bé đã có cha của mình và có một gia đình, tại sao cậu còn cứ nhất định phải đào xới chuyện này ra ngoài chứ! !”

“Tôi muốn cưới cô ấy...” Anh lạnh lùng nói: “Hai chúng tôi có tình cảm rất tốt, đứa bé trong bụng của cô ấy cũng không chờ được nữa... Tôi đã từng làm cho cô ấy phải chịu rất nhiều chuyện uất ức, bây giờ không thể nào tôi lại để cho đứa con của cô ấy khi ra đời lại không có một danh phận gì.”

Cặp mắt lạnh của anh nheo lại, từ tốn nói rất rõ ràng: “Ông cứ yên tâm, lúc đó tôi sẽ không nói tên của ông ra đâu. Ông vẫn cứ tiếp tục là một người tôn quý trong Hoàng thất nước Anh như cũ, cũng không có chút quan hệ nào với cô ấy hết. Phó tiên sinh, ngài còn điều gì thắc mắc nữa không?”

Phó Ngôn Bác cúi đầu, không thấy rõ cảm xúc ra sao, nhưng thoát nhìn dáng vẻ thì thấy rất đau khổ.

Bàn tay của ông ta nắm chặt đến nỗi khớp xương kêu lách cách.

“... Cậu có thể cho tôi về cùng với cậu để gặp con bé một chút không?” Ông ta nói giọng khàn khàn, run run giống như cầu xin vậy.

Mi mắt Mộ Yến Thần nhất thời nhảy lên! !

Môi mím lại lộ rõ chút nghiêm khắc, sát khí tỏa ra bốn phía, nhìn ông ta một hồi lâu sau đó lạnh lùng chuyển hướng nhìn sang phía khác, ấn nút “Xin chó làm phiền” nơi đầu giường, lạnh lùng nói: “Tôi hơi mệt một chút, Phó tiên sinh, ngài có thể đi ra ngoài được rồi!”

Anh từ chối!

Phó Ngôn Bác giống như bị sét đánh ngẩng đầu lên nhìn! Mắt mở thật to, cả người cũng run rẩy: “... Con bé là con gái của tôi...!”

“Đi ra ngoài!”

Một giọng nói lạnh như băng cắt ngang, không cho phép ông ta được chất vấn thêm, dù chỉ là nửa câu ...

Ở trên bàn ăn, lần thứ ba Lan Khê cảm giác thấy buồn nôn.

Người giúp việc vừa bưng món móng giò hầm cách thủy nóng hổi đầy dầu mỡ lên, Lan Khê vừa mới rồi còn vui đùa ầm ĩ với cha xong, ngay lập tức sắc mặt thoáng biến đổi. Đôi tay đang quán ở trên cổ tay của cha mình lập tức buông ra luôn, trong mắt lộ ra một chút sợ hãi.

Hôm nay thím Trương không có ở đây, món ăn trong phòng bếp cũng do một người mới tới ra tay thể hiện.

Mộ Minh Thăng cười ha hả lấy dưa bắp thức ăn vào trong chén chén cơm của cô: “Con nếm thử một chút, người đầu bếp này là cha đã mang từ chỗ của ông nội con về đây. Hồi còn trẻ, khi ba rời khỏi quân ngũ trở về, còn ở trong nhà tổ, rất thích ăn món ăn mà bà ấy làm...”

“... !” Lan Khê đột nhiên bụm miệng, sắc mặt khá khó coi đẩy bàn ra, lão đạo địa chạy về phía phòng vệ sinh.

Đầu bếp mới vừa bưng chén đĩa đi lên bị dọa sợ đến mức nhất thời thất sắc, đánh rơi hai cái muỗng, hoảng hốt kêu lên: “Tiểu thư! !”

Lan Khê đã không nhịn được nữa.

Hai lần trước món ăn cũng có chút dầu mỡ, cô còn có thể từ từ nhịn được một chút, nhưng đồ ăn mang ra bàn cơm lần này quả thực đã đến mức cực hạn của cô.

Chỉ một tiếng “nôn” mà thôi, nhưng quả thật nói là cô phun ra thì đúng hơn. Cô khom lưng lại gập cả người mà nôn ra đến không còn sót thứ gì. Cô vừa ói vừa xoa vị trí dạ dày, cảm giác như đất trời muốn

đảo lộn khiến cô ghê tởm phát khóc lên được. Bên cạnh cô còn có rất nhiều người, nhưng cụ thể là ai thì cô cũng không rõ ràng lắm, mà chỉ biết trong lòng cô rất đau xót, rất chua chát.

“Tiểu thư, cô không có sao chứ. . .”

“Có phải là vấn đề do ăn các món ăn kia không vậy? Chẳng phải là tôi đã bảo cô phải rửa các đồ nấu ăn cho sạch sẽ rồi sao? !”

“Thực sự là chúng tôi cũng đã rửa rất cẩn thận rồi, từ trước tới giờ các món ăn trong nhà này, chưa từng bao giờ xảy ra vấn đề gì...”

“Được rồi không nói nữa, tiểu thư cô thấy thế nào rồi? Rất khó chịu có phải không. . .”

“ . . . Sao tôi lại nhìn thấy giống như nôn nghén ấy. . .” Một giọng nói nhỏ nhỏ vang lên không đúng lúc.

Sắc mặt của dì Tôn - “Tay đầu bếp cừ khôi” nhất thời kéo tay, lôi người giúp việc đó ra, quát lớn: “Cô nói vớ vẩn gì đó hả! ! Mau trở lại nói với lão gia đi, nói có thể là do đồ ăn không thích hợp, bị đầy bụng hoặc là cái gì khác... tiếp đó mang kiểm tra lại tất cả các món ăn một chút xem, có phải là do món ăn có vấn đề hay không!”

Mấy người lại tản ra.

Ánh mắt dì Tôn hơi lóe lên, giúp cô vuốt vuốt nơi lưng, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu thư, rốt cuộc cô có chỗ nào không thoải mái không? Trước kia cũng vậy phải không? Cô... chu kỳ của cô gần đây có chính xác không?”

Lan Khê ngẩng đầu lên, súc miệng thêm vài hớp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn còn đọng lại mấy giọt nước trong suốt.

Cô không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn mình trong gương, tiếp tục vã nước lên rửa mặt trong chậu rửa mặt.

308. Chương 310: Cú Điện Thoại Thần Bí 2

Người phụ trách đường ống nước được ra lệnh mở vòi nước nóng nên nước trong vòi chảy ra rất ấm áp, nhưng sao khi cô rửa mặt thì nước trong chậu rửa lại rất lạnh, lạnh đến thấu xương.

Trong mắt cô bắt đầu dâng lên làn nước mắt nóng bỏng.

Mộ Yến Thần, em rất nhớ anh!

Khóe miệng hơi nhếch lên một để lộ lúm đồng tiền dễ thương đầy quyền rũ, cô quay đầu lại nói: “Tôi không sao đâu. Chẳng qua buổi sáng tôi đã ăn thứ gì đó khó tiêu thôi. Hiện giờ ăn vào đột nhiên thấy rất đầy bụng, không phải là do thức ăn bà nấu nướng đâu, bà không cần phải lo lắng.”

Ánh mắt dì Tôn lóe lên, cười vẻ may mắn: “Tốt quá, vậy thì tốt.”

Cầm khăn lông lau tay, Lan Khê nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi thôi!”

Khi trở lại phòng ăn Lan Khê cũng không vào ăn nữa, chỉ muốn ngồi nghỉ ngơi một chút ở trên chiếc ghế sofa nhỏ, uống một chút nước cháo là khỏe. Nhưng đột nhiên cô phát hiện ra Mộ Minh Thăng không có ở đây, cô nhìn quanh một lát rồi hỏi: “Ba của tôi đâu?”

“Tiên sinh lên thư phòng trên lầu nghe điện thoại rồi ạ.” Một cô giúp việc nháo nhào chạy xuống, mặt đỏ bừng lên, khẽ thì thầm: “Tôi không cẩn thận nên nghe được một chút, là điện thoại của phu nhân gọi tới, hình như phu nhân đang cầu xin lão gia cho bà trở về.”

Mí mắt của Lan Khê giật giật! !

Mạc Như Khanh mới bị đuổi đi hơn một tuần lễ thôi, vậy mà đã không chịu được, phải cầu xin Mộ Minh Thăng tha thứ!.

“Tiểu thư, cô còn tiếp tục ăn cơm nữa không?”

Lan Khê lắc đầu một cái, liếc mắt nhìn các món ăn trên bàn kia liền dời đi: “Cô nấu chút cháo giúp tôi nhé, không cần cho gì hết đâu, chỉ cần cháo trắng thôi. Đợi lát nữa khi ba tôi xuống cô nói giúp, tôi thấy người không thoải mái, nên đi lên trước để nghỉ ngơi.”

“Vâng, được ạ!”

Lan Khê nói xong cũng đi lên trên lầu, phát hiện dì Tôn vậy mà lại len lén nhìn trộm bụng của cô. Về mặt cô thoáng lúng túng nhưng cô vẫn tiếp tục đi. Khi về tới phòng của mình cô cũng mới cúi đầu nhìn ngắm đưa tay vuốt ve.

... Có thể nói là chưa nhô lên lắm, nhưng sao chị Trương lại nói rằng đã hơi gồ lên rồi nhỉ?...

... Có thể nói là có, nhưng sờ tới sờ lui lại cảm thấy như không có;

Thật sự rất kỳ lạ, nhưng cô lại có cảm giác muốn nhảy cẫng lên.

Cô biết cô không thể chờ nổi nữa, lần trước đã muốn ngả bài với cha chuyện của mình, nhưng do lúc đó cô nhìn thấy vẻ mặt của cha mình kinh ngạc dường như cho rằng cô đang nói đùa, vậy thì lần này cô nên nói như thế nào đây?

Chờ Mạc Như Khanh về nhà, cô lại càng thêm bị động hơn.

Còn đang suy nghĩ, di động của cô ở đầu giường đã vang lên.

Lan Khê ngẩn ra đi tới, thoáng nhìn mã số gọi đến cô cũng biết là điện thoại gọi đến từ nước ngoài. Chẳng lẽ. . . là Mộ Yến Thần đang dùng số điện thoại ở nơi đó để gọi di động cho cô sao?

Trong lòng cô chợt run lên, cô nhận cuộc gọi: “A lô? Là anh à?”

Đầu điện thoại bên kia thoáng dừng một lúc.

Một tiếng cười nho nhỏ yếu ớt, gần như không thể nghe được vang lên, giọng nói của đối phương vang lên nghe âm u, khê khàn: “Mộ tiểu thư phải không? Cô đang chờ điện thoại của ai vậy?”

Giọng nói này, cô nghe không hiểu lắm mà cũng không quen biết.

Lan Khê cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn không nói gì. Nhìn lại mã số một chút, đúng là cuộc gọi từ nước Anh, cô nhẹ giọng hỏi lại: “Xin lỗi tiên sinh tôi không biết ngài, ngài biết tôi ư? Xin hỏi có chuyện gì vậy?”

Đối phương cười cười, nói khàn khàn: “Tôi là bạn làm ăn của Mộ Yến Thần, khoảng thời gian trước tôi mới từ Luân Đôn trở về nước, muốn gặp cô một chút. Công việc làm ăn bề bộn nhiều việc không rảnh để liên lạc với cô, tôi mang cho cô quà tặng.”

Quà tặng sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê lộ ra chút rối rắm. Cô chưa từng nghe thấy Mộ Yến Thần nói anh có bạn bè tốt ở Luân Đôn, nên vẫn im lặng tỏ ý không tin.

Đối phương dán chặt môi vào ống nghe, giọng nói khàn khàn trầm trầm: “Em gái, cô yên tâm đi, tôi biết chuyện của hai người. Cứ coi như tôi đến nhà họ Mộ để thăm cô và cha cô thôi. Tôi cũng đã đồng ý với Mộ Yến Thần là không nói ra chuyện của hai người trước mặt mọi người, cô còn chưa tin tôi sao?”

Giờ phút này Lan Khê mới tỉnh ngộ ra một chút.

Ngoại trừ người thân cận giống như Nhiếp Minh Hiền, cũng chỉ có một số rất ít người biết được chuyện kia. Mộ Yến Thần cũng sẽ không bao giờ nói chuyện của bọn họ cho người khác biết.

“Rất xin lỗi, tôi không biết tên của anh.” Cô nhẹ giọng xin lỗi.

“Gặp mặt tôi thôi cô sẽ biết.” Anh ta khê cười nói.

Lan Khê còn đang do dự.

“Được rồi tôi mới vừa trở về nước còn phải sắp xếp một số việc, lần sau tôi sẽ liên lạc lại, hi vọng lần tới, sự phòng bị của cô sẽ tiêu tan.” Anh ta cúp điện thoại.

309. Chương 311: Muốn Đưa Bà Ấy Trở Lại

Sau khi cúp điện thoại, Lan Khê mơ mơ màng màng hơi hoang mang cô nằm xuống giường, sắp ngủ thiếp đi.

Khoảng chừng mười phút sau có người gõ cửa.

Lan Khê tưởng dì Tôn đưa cháo lên, nhưng không nghĩ đến là Mộ Minh Thăng . . .

“Cha.” Cô kinh ngạc kêu một tiếng.

Mộ Minh Thăng khẽ tránh né ánh mắt của cô, một hồi lâu mới nhìn chăm chú trên người cô: “Ba thấy khi này lúc ăn cơm thân thể con khó chịu, bây giờ có khá hơn chút nào chưa? Dì Tôn có gọi điện cho bác sĩ đến nhà xem thử con bệnh gì hay không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê nhất thời trắng bệch, cô lắc đầu: “Con không việc gì, chưa cần phải mời bác sĩ.”

“Ừm. . . .” Mộ Minh Thăng lúc này mới yên tâm, ông lơ đãng chấp tay sau lưng đi tới, Lan Khê hơi thấp thỏm, chột dạ không giải thích được, xoay người mang cái ghế cho ba mình ngồi xuống.

“Ba muốn nói gì với con?” Lan Khê cảm thấy ba cô có tâm sự nặng nề.

Mộ Minh Thăng mới vừa ngồi xuống thân hình đột nhiên cứng đờ.

Ngược con mắt già nua lên nhìn con gái của mình, ông nói chậm rãi: “Lan Khê, trước kia ba là quân nhân, cảm thấy thể trạng cường tráng tinh thần khỏe mạnh, không có bệnh tật gì, nhưng mấy năm trước sau khi ngã bệnh đến bây giờ, càng ngày càng cảm thấy thân thể không khỏe. Trước đây con bú sữa bình tùy hứng, nhưng lần này trở về ba lại không tính toán chuyện trước kia của con, con có biết tại sao không?”

Mặt đỏ bừng, hàng mi thật dài rũ xuống, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Già rồi.” Mộ Minh Thăng thốt ra hai chữ .

“Già rồi, coi như muốn so đo cũng không thể so đo được, nếu ba còn so đo nữa, nói không chừng con lại bỏ đi nơi khác làm việc biết đến bao giờ mới trở về nhà?” Mộ Minh Thăng nhíu mày mà hỏi, giọng nói nhu hòa thành thật.

Nhớ tới mấy năm học đại học mình không trở về nhà, đầu Lan Khê càng chôn càng thấp, gương mặt nóng rực.

“Chuyện dì Mạc con bây giờ cũng giống như vậy,” Mộ Minh Thăng thay đổi giọng điệu nói, “Mấy năm con không ở nhà nhờ có bà ấy chăm sóc lo lắng cho ba, một điểm cũng không kém hơn so với mẹ con. Đời người đau khổ nhất là già rồi không người bầu bạn, con có hiểu ý ba không?”

Trong lòng Lan Khê đột nhiên giật thót!

Ánh mắt trong suốt lóe lên một tia hoảng sợ, dường như cô hiểu nguyên nhân ba cô đến đây. Mới vừa này trong thư phòng ông nhận điện thoại của Mạc Như Khanh, không biết bà ấy nói gì mà ba cô lập tức thỏa hiệp.

“Ba, có phải muốn dì Mạc trở lại?” Cô nhẹ nhàng nghiêng đầu qua hỏi.

Mộ Minh Thăng sợ cô kích động, trước tiên nắm lấy tay cô, nét mặt ông hơi hổ thẹn, giọng nói khàn khàn: “Lan Khê, con nghe ba nói. . . . Chuyện nhà họ Nhan kia, cũng nhanh chóng được giải quyết, ba không biết con và Nhan Mục Nhiễm kết thù oán gì mà nó muốn đối phó con như vậy, hiện tại nó cũng cửa nát nhà

tan, bản thân thì tàn tật, nếu chúng ta còn so đo thì có vẻ như không có khí độ. Còn về phần dì Mạc con.”

Ông cúi đầu thở dài: “Ngày đó bà ấy thật sự khiến ba thất vọng. Nhưng nhớ lại năm đó là ba vứt bỏ bà ấy trước, bà ấy đối với ba yêu nhiều hơn hận, nếu nói là hận thì chỉ hận số mệnh bất công, đành lấy mẹ con làm cố. Con hãy nghĩ lại một chút, lần này là con gái nhà họ Nhan muốn tổn thương con, bà ấy chỉ giấu không nói cho con biết, vậy. Tội này cũng không lớn, có thể tha thứ.”

Sắc mặt Lan Khê tái nhợt, nhanh chóng rút tay ra khỏi tay của ba mình! !

Trong lòng cô rất đau, giống như bị dao đâm vào.

Cô nhớ tới năm sinh nhật mười tám tuổi của mình, ngày đó cô bị bắt cóc gần như đứng trên bờ vực sắp chết cùng nhục nhã, lúc đó ba cô không biết, vì lúc ấy ông vẫn đang nằm trong bệnh viện sống chết chưa biết.

Lần bắt cóc đó, hoàn toàn không ai nói cho Mộ Minh Thăng biết.

. . . Năm đó người đàn bà tên là Mạc Như Khanh, vì muốn tách cô ra khỏi Mộ Yến Thần, thiếu chút nữa tìm người đoạt trong sạch của cô, phá hủy tánh mạng của cô, bây giờ cô có thể mở miệng nói sao?

Có thể sao? !

“Lan Khê.” Mộ Minh Thăng khấn trương sờ lên tay của cô, “Con đừng kích động, đừng kích động, nếu như con không muốn ba cũng không đưa bà ấy trở lại, để bà ấy ở lại tổ trách vài ba tháng, ba tuyệt đối không đưa bà ấy trở lại, đúng lúc.”

Lan Khê bình tĩnh ổn định tinh thần, ánh mắt trong veo ngẩng lên nhìn ông: “Ba, dì ấy nói với ba thế nào?”

Cô không tin Mạc Như Khanh không nói gì.

Ánh mắt Mộ Minh Thăng âm trầm, thành khẩn nói: “Dì Mạc con nói. Nói bà ấy rất nhớ ba, muốn trở lại với ba, cầu xin ba tha thứ cho, bà ấy còn nói nếu như con muốn thì bà ấy nguyện ý tự mình đến nơi này nói xin lỗi con, cho đến khi con đồng ý cho bà ấy quay về.”

. . . Nói xin lỗi?

Trong lòng Lan Khê thâm cười lạnh, cảm thấy châm chọc.

Nhớ tới tai nạn xe cộ ngày đó, tay trái Kiều Khải Dương vĩnh viễn không thể dùng sức, móng tay cô bấm vào lòng bàn tay đến phồng đỏ.

Trong lòng, thiên nhân giao chiến.

“Cộc cộc cộc”, tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, “Tiểu thư, cháo của cô đã nấu xong, có thể đưa vào được không?”

Lúc này Mộ Minh Thăng mới biết con gái mình chưa ăn cơm, trên khuôn mặt già tràn đầy lúng túng khó chịu, thậm chí còn mang theo vẻ thất vọng, đứng lên nói: “Con trước ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi đi, ba xuống đây. Chuyện kia. Con coi như ba chưa đề cập tới, Được rồi. Con ở nhà được tốt thì cái gì với ba cũng tốt.”

Nói xong Mộ Minh Thăng định đi ra.

Tim của Lan Khê trong nháy mắt bị nhéo chặt, đau nhói ập tới . . .

Cô kêu một tiếng “ba”, đứng dậy đi tới vịn cánh tay ba cô vừa mở cửa, trong mắt Mộ Minh Thăng thoáng qua một tia vui mừng, rồi lại âm trầm, ngay cửa ra vào cùng dì Tôn lướt qua nhau.

Bưng chén cháo kia qua, nóng đến cô muốn rơi nước mắt.

310. Chương 312: Muốn Đưa Bà Ấy Trở Lại 2

“Đau khổ nhất là già không người bầu bạn.”

“Ba!” Lan Khê kêu lần nữa, đôi mắt trong veo mang theo một tia nước mắt, ánh mắt êm ái mà kiên định, “Ba đón dì ấy trở lại đi, cuối tuần này, bảo chú Lưu lái xe chở ba đi . . . Có chuyện gì chờ dì ấy về nhà rồi chúng ta lại nói.”

Thân hình Mộ Minh Thăng hơi run rẩy khò khò xuống

Cả người cứng đờ tại chỗ.

Ông không thể tin nhìn con gái, gạt đầu một cái, trong ánh mắt lộ ra tia mừng rỡ cùng an ủi không lời nào có thể diễn tả được.

Lan Khê thu hồi ánh mắt trong suốt, bưng chén cháo vào rồi đóng cửa lại.

. . . Cô đáp ứng, nguyên nhân phần lớn không đơn thuần vì Mộ Minh Thăng.

Cũng bởi vì Mạc Như Khanh là mẹ ruột Mộ Yến Thần, ơn mẹ ruột còn lớn hơn trời, oán hận không phải là biện pháp giải quyết, nếu cô đã quyết định vĩnh viễn cùng một chỗ với Mộ Yến Thần, thì phải giải quyết những vấn đề này, mà không phải trốn tránh mãi mãi.

Cách mấy vạn cây số, ở nơi khác của trái đất, khi Tô Nhiễm Tâm xuống máy bay cũng cảm giác mặt đất “Ầm” một tiếng chấn động! !

Bà thoáng hoảng hốt, tưởng rằng mình bị ảo giác.

Manchester.

Thoáng một cái mười ngày, đã lâu không về đây.

Một đường ngồi taxi quay về chỗ ở, xoa mi tâm nghe điện thoại, xử lý một chút chuyện tồn đọng trong công ty, Tô Nhiễm Tâm thật bức mình. Khép chặt mắt lại nhưng khuôn mặt của Lan Khê không ngừng thoáng qua đầu.

. . .Cháu gái bên nhà ngoại mang thai, tình cảnh khó khăn vô cùng, bà làm sao yên tâm được?

Sau khi Tô Nhiễm Tâm đi chào hỏi các quan chức chính quyền xong trở về nhà, bà mệt mỏi ngã người trên ghế sofa, một hồi lâu mới đi tắm rửa thay bộ quần áo khác màu rượu đỏ, thuận tay bật TV lên. Vốn bà không có tâm tư để xem, chỉ là bật lên cho có tiếng động để trong phòng bớt vắng vẻ, đột nhiên nghe tin tức trên TV nói nổ tung cái gì đó, thoáng chốc tâm trí bà cũng sục sạo theo .

Tô Nhiễm Tâm lạnh lùng quay đầu lại, bước nhanh tới trước sofa, cầm hộp điều khiển TV mở âm lượng to lên. . .

“ Phía nam Los Angeles nhà xưởng xảy ra sự cố nổ nghiêm trọng *** , trước mắt xác định có mười bảy người tử vong, hai mươi ba người mất tích, hiện trường hỗn loạn vô cùng, nhóm hỗ trợ y tế khẩn cấp và nhân viên cứu hỏa đã tới hiện trường, theo điều tra, tên nhà xưởng là DiglandY—ork, một hãng sản xuất điện tử lớn, vốn không có nguy cơ nổ, sự cố xảy ra có thể do bên ngoài tác động, cần tiến thêm một bước điều tra.”

DiglandY—ork, cái tên này quen thuộc vô cùng, nặng nề rơi đập ở Tô Nhiễm Tâm Tâm lên! !

Đó không phải là công ty của Mộ Yến Thần sao?

Phá hủy.

Muốn phá hủy.

Trong lòng Tô Nhiễm Tâm thì thầm một tiếng, hộp điều khiển ti vi từ trong tay rớt xuống sàn nhà nát bầy, nhìn hình ảnh đầm đìa máu tươi đáng sợ trên màn ảnh nứu chặt trái tim, không nghĩ ra tại sao trong lúc máu chốt này, công ty của Mộ Yến Thần lại xảy ra chuyện?

Hiện tại anh ta không có mặt ở Los Angeles, mà ở Luân Đôn thì phải.

Tô Nhiễm Tâm ngồi không yên, không để ý mình mới vừa xuống máy bay rất mệt mỏi, bà chạy vội tới trước máy điện thoại bàn ấn một dãy số. Bà không nhớ rõ số điện thoại của Mộ Yến Thần, nhưng lại nhớ số điện thoại của người trợ lý anh ta, không nghĩ rằng đường dây điện thoại lại bận.

Đường dây bận, đường dây bận, vẫn đường dây bận.

Tô Nhiễm Tâm gọi mãi đến lần thứ mới kết nối được, hỏi dồn dập phía đầu dây bên kia: “Mộ Yến Thần đâu? Bây giờ anh ta có ở Luân Đôn không? Công ty của anh ta xảy ra chuyện, anh ta biết chưa? Anh ta. . . .”

“Tô tiểu thư?” Giọng nói William căng thẳng khắc nghiệt, hỏi lại.

“Phải, là tôi.” Tô Nhiễm Tâm kinh ngạc.

“Tổng giám đốc Mộ bây giờ đang ở bên cạnh tôi xử lý sự vụ, ngài ấy rất bận, mấy ngày trước ở Luân Đôn trong dinh thự gia tộc Laurie ngài ấy mới vừa bị đâm bị thương, vết thương chưa kết vảy đã xuất viện, hiện tại chúng tôi đang ở sân bay chuẩn bị bay đến Los Angeles, ba phút sau sẽ cất cánh, xin Tô tiểu thư nắm chặt thời gian nói chuyện, tôi bây giờ xử lý công việc muốn bể đầu sút trán.”

Gặp chuyện, bị thương? !

Tô Nhiễm Tâm sợ tới mức mắt hết hồn vía, bà nói rất nhanh vào ống nghe: “Thế còn Lan Khê đâu? Chuyện này Lan Khê biết không? Anh ta đi Los Angeles, còn Lan Khê làm thế nào đây? Chuyện ở Luân Đôn vẫn chưa giải quyết được gì hả?”

William dừng một chút: “Tổng giám đốc Mộ đích thực đã thông báo không cần làm phiền đến Mộ tiểu thư, sau khi trở về nước ngài ấy tự mình xử lý. Mộ tiểu thư đến bây giờ vẫn chưa biết tin Tổng giám đốc Mộ bị thương. Tô tiểu thư cũng kính xin ngài giữ bí mật cho, Tổng giám đốc Mộ không có sao. Còn có chính là . . sự cố nổ lùn này rất có thể là có người cố ý làm, Tổng giám đốc Mộ cho dù có biết rõ cũng không thể phân thân quan tâm hết tất cả, cho nên Tô tiểu thư, Mộ tiểu thư bên kia rất có thể sẽ xảy ra chuyện, nếu như ngài không ngại phiền toái phiền ngài giúp một tay chăm sóc . . . Ở đây hiện giờ có hơn hai mươi người bị chết, ngài ấy không thể nào bỏ lơ được.”

311. Chương 313: Lan Khê Ép Hỏi.

Tô Nhiễm Tâm vừa nghe như rơi vào trong sương mù, nhưng bị lời nói William kích thích nên cũng cảnh giác .

Tay cầm ống nghe, cảm giác mồ hôi kèm theo nóng ran chảy ra: “Được rồi, tôi hiểu rồi. . . . Anh chờ thêm chút nữa!”

Nghe thấy William đang muốn cúp điện thoại, bà vội vàng lên tiếng!

Trong mắt đẹp lộ ra lo lắng vô hạn, bà khàn giọng hỏi: “Những lời cậu vừa nói kia là muốn dọa tôi, đúng không? Mộ Yến Thần bị thương, cậu nói cụ thể bị thương ra sao cho tôi biết, bảo đảm tôi sẽ không nói ra khiến Lan Khê lo lắng, nhưng cậu phải nói cho tôi biết, để tôi nắm rõ đầu đuôi sự tình.”

Đối phương trầm mặc một hồi.

Sự trầm mặc này khiến cho người ta cảm giác hít thở không thông, Tô Nhiễm Tâm lại chợt cảm thấy tim bị nhéo đau!

Tiếng phi cơ gầm rú vang lên, William từ ngoài cabin bước vào nhìn thoáng qua người đàn ông phía trước qua ánh sáng mờ mờ. Anh ta một thân tây trang màu đen tựa vào chỗ ngồi, tay phải không thể cầm bút liền đổi tay trái, bởi vì quần áo đều màu đen nên không nhìn thấy được vết máu, nhưng vẫn cảm giác có mùi máu tươi bay nhàn nhạt trong không khí, hồi lâu vẫn chưa tan.

Ánh mắt lạnh lùng của William thoáng qua một tia đau xót, trong tiếng gầm rú càng lúc càng lớn, anh ta dần ông nghe sát vào tai nhỏ giọng nói: “Khi đầu kiếm ngài ấy bị đâm một nhát bên vai phải.”

Một câu nói ra, đổi lại đầu dây điện thoại bên kia Tô Nhiễm Tâm như bị bóp nghẹt trong cổ họng, có miệng không thốt nên lời.

“Máy bay sắp cất cánh, gấp lại sau, Tô tiểu thư.”

Âm thanh ‘tút tut tut’ dồn dập vang bên tai, nháy mắt trong tai Tô Nhiễm Tâm chỉ còn lại âm thanh trong căn phòng trống trải tịch mịch, một hồi lâu sau bà mới hồi phục tinh thần lại, tay khẽ run để ông nghe xuống, khó có thể tưởng tượng vết thương như thế nào.

Giờ khắc này, sau khi nghe xong bà bắt đầu hối hận.

Hối hận không sớm thỏa hiệp, nói cho bọn hắn biết chân tướng. Nhưng bây giờ khi biết chân tướng, lại là kết cục này.

Người đàn ông họ Phó đó.

Tô Nhiễm Tâm ôm lấy mình, che mặt, co rúc trên ghế sofa.

Trong đầu có một sợi dây nhảy “thình thịch”, sau một hồi bà mới phản ứng kịp. Bây giờ Lan Khê ở trong nước, mới vừa nãy William nói gì? Là có người cố ý tạo ra sự cố ở Los Angeles, để buộc Mộ Yến Thần phải đến đây, sau đó. Sau đó thì sao?

Bà lo sợ.

Không suy nghĩ nhiều, bà cầm điện thoại lên gọi tới nhà họ Mộ.

Mất mười mấy giây điện thoại mới thông.

“Thì ra là Tô tiểu thư,” đối phương khách khí đáp, “Tiểu thư và tiên sinh đều không ở đây, bọn họ đi ra ngoài đến tổ trạch rước phu nhân về, e là buổi chiều mới trở về, ngài đợi họ trở về rồi gọi điện thoại, hay là có chuyện gì cần gấp tôi có thể chuyển lời.”

Hai hàng lông mày Tô Nhiễm Tâm nhíu lại, nói không rõ có cái gì không đúng ở nơi nào, bà lắc đầu nói: “Không cần, không cần phải nhắn lại, chỉ nói với Lan Khê một tiếng sau khi cô ấy trở về thì gọi điện thoại cho tôi, nhớ chưa?”

“Dạ vâng, Tô tiểu thư, tôi nhất định sẽ chuyển lời của ngài.”

Tô Nhiễm Tâm cúp điện thoại, một hồi lâu sau khoác áo choàng đứng dậy, ánh mắt nhu lạnh (nhu hòa mà lạnh lùng) quét qua đại sảnh, nhìn quản gia đang chỉ huy người giúp việc quét dọn nói: “Giúp tôi đặt vé máy bay trở về nước, chuyến bay sớm nhất, tôi cần đi gấp.”

Vừa trở về, lại đi liền?

Quản gia kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu, đi làm theo như ý bà phân phó.

Bầu trời u ám, mưa rơi liên miên.

Khi bước xuống xe gió lạnh thổi ùa đến.

Lan Khê túm thật chặt cổ áo khoác, nhìn chú Lưu đỡ Mộ Minh Thăng đi về phía cửa tổ trạch, cô đút tay vào trong túi áo, nhưng đột nhiên giữa đầu ngón tay đụng phải vật thô ráp gì đó, cô tò mò lấy ra nhìn, thì ra là một miếng giẻ ẩm tay.

Gió lạnh thổi ào ào, còn kèm theo một ít mưa bụi, Lan Khê nhìn miếng giữ ẩm tay một chút, đột nhiên nhớ tới trước khi đi toàn bộ quần áo của cô đều do Mộ Yến Thần sắp xếp giúp, cái miếng giữ ẩm tay này hẳn là do anh chuẩn bị.

Sờ sờ túi khác nữa, phía dưới cùng túi nhảy ra khỏi một thất lưng giữ ẩm quý giá.

“” Lan Khê nhin không được noãn miệng cười, nụ cười lúm đồng tiền sáng chói mềm mại đáng yêu giống như hoa sen nở rộ trong trời đông.

Ngay cửa tổ trạch đã có người giúp việc ra đón.

Nụ cười dần dần tắt đi, đột nhiên cô chợt nhớ đã mấy ngày không có liên lạc với Mộ Yến Thần rồi.

Lần trước bọn họ ở Luân Đôn gặp phải chuyện bạo đồ không biết bây giờ như thế nào, Mộ Yến Thần lại không liên lạc với cô.

Lấy điện thoại di động ra, cô gọi một cú điện thoại.

Bên trong giọng nữ ngọt ngào dùng tiếng Anh nói: “Thật xin lỗi, số máy bạn vừa gọi đã khóa, xin vui lòng gọi lại sau hoặc có thể gọi vào hộp thư thoại, cước phí bắt đầu được tính sau tiếng ‘bíp’.”

Tim Lan Khê khẽ chùng xuống, ánh mắt trong trẻo chợt ảm đạm.

Xa xa có người cất tiếng gọi, cô tắt di động rồi đáp một tiếng, theo bậc thang rộng rãi đi tới.

Khi đi vào cô quay đầu lại nhìn phía sau núi . . . Lần trước cô và Tô Nhiễm Tâm đến nơi này viếng mẹ tới giờ vẫn chưa quay lại, lần này tới cũng nên đến cúng tế mẹ một chút.

Khoảng cách giữa hai lần viếng mẹ mình không lâu nhưng tâm trạng không giống nhau. Lần này cô muốn nói cho mẹ biết, cô đang cùng người yêu ở chung một chỗ, cô còn mang thai con của bọn họ, con đường phía trước dần còn có chút gian nan hiểm trở nhưng cô vẫn sẽ đi.

Hi vọng mẹ có thể ủng hộ và tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Nhất định phải tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Khóe miệng Lan Khê gương lên nụ cười rực rỡ, vén màn cửa dây cộm nặng nề ra cô đi vào.

312. Chương 314: Lan Khê Ép Hối. 2

Lò sưởi trong tổ trạch được nhóm lên, mấy đại sảnh đường cũng ấm đến không thể tin được.

Mười ngày không thấy mặt, Mạc Như Khanh dường như thay đổi thành người khác, sắc mặt nhu hòa dịu dàng, trong mắt của bà hiện lên một tia áy náy khi nhìn thấy Mộ Minh Thăng và cô. Thấy bọn họ vào thì kêu người tới phục vụ, còn mình đứng dậy đi đến nhà bếp.

Lan Khê hơi ngẩn ngơ, cảm giác bà ấy cũng có chút đáng thương.

Nhìn lại Mộ Minh Thăng, rất rõ ràng ông đã sớm dao động. Xem ra hôm nay Mạc Như Khanh có thể theo chân bọn họ cùng nhau trở về hay ở lại mộ trạch, chính là chờ một câu nói của cô.

Mà người cao hứng nhất là ông cụ móm mém của nhà họ Mộ, trong tổ trạch cũng lâu không náo nhiệt như hôm nay, nên khi thấy bọn họ tới ông cụ mừng rỡ cười đến miệng không khép lại.

“Lan Khê.” Trên bàn cơm Mạc Như Khanh muốn nói với cô gì đó rồi lại thôi.

Lan Khê ngược mắt, giọng nói mát lạnh cắt ngang lời bà: “Mấy ngày gần đây anh trai con có liên lạc với dì không ạ?”

Mạc Như Khanh ngẩn ra.

Đôi đũa trong tay bà vẫn đang gấp dở thức ăn định đưa qua cho cô, nhất thời xấu hổ chỉ có thể gấp trở về trong chén của mình, cúi đầu nói: “. Cũng không có.”

Lan Khê suy nghĩ một chút, gấp một ít thức ăn đưa đến trước mặt bà: “Dì Mạc, con đã nghĩ kỹ, về chuyện của con trước đây con cũng không trách dì, chỉ là ân oán đời trước. trong nhà của chúng ta mà thôi. Dì là người mà ba con lựa chọn bầu bạn lúc tuổi già, con không thể cứ bướng bỉnh khiến không khí trong nhà căng thẳng. Hôm nay, con chỉ muốn hỏi rõ dì một chuyện . . . ”

Lông mày Mạc Như Khanh nhất thời nhảy lên! !

Nói thật, trong lòng bà đang phát bực.

Nếu như hôm nay không phải ở nhà thờ tổ mà là đang ở nhà họ Mộ, nếu như hôm nay dáng vẻ của bà không phải ăn nói khép nép cầu người tha thứ, nơi nào đến phiên đứa con gái này ở trước mặt hai người lớn trong nhà quơ tay múa chân đối với mình? ! !

Trong mắt bà lóe lên tia sáng lạnh lùng, vuốt ve chiếc vòng trên tay mình, dịu dàng nói: “Con cứ hỏi.”

“Ban đầu tại sao dì cảm thấy Nhan Mục Nhiễm thích hợp ở chung một chỗ với anh trai?” Lan Khê hỏi thẳng.

Mạc Như Khanh ngược mắt, kỳ lạ liếc nhìn cô.

“Hoàn cảnh gia đình cô ta tốt, trình độ học vấn cao, tính tình cũng không tồi, đối nhân xử thế đều có phong phạm đại gia khuê tú. Hiển nhiên dì thích,” bà nói sâu xa, ánh mắt lạnh lạnh nhìn về phía Lan Khê, “Điểm quan trọng nhất, cô ta yêu anh con, yêu tất cả mọi thứ, điểm này người sáng suốt cũng nhìn ra được.”

“Nói như vậy, điểm cuối cùng là quan trọng nhất phải không ?”

“Ý của con là gì?”

“Có phải quan trọng nhất không?” Lan Khê nhú mày hỏi lần nữa, “Chỉ cần yêu anh trai là có thể?”

Sắc mặt Mạc Như Khanh thật khó coi .

Âm thanh giòn tan vang lên, Mộ Minh Thăng gõ một cái vào cái chén trước mặt Lan Khê, trong ánh mắt sâu thẳm mang theo một tia nặng nề, lời nói thâm thía: “Lan Khê ba đã nói với con bao nhiêu lần, đối đãi trưởng bối không thể ép hỏi như vậy, con cho là con ngang hàng với dì con sao? Mẹ con lúc trước nuông chiều con quá nên bây giờ con mới như vậy, dì con cũng đã trả lời con rồi, như vậy còn chưa đủ sao?”

Sắc mặt Lan Khê thoáng chốc trắng nhợt.

Cô phản ứng kịp, biết mình mới vừa rồi cũng quá gây sự Đây thật là khuyết điểm, cần phải thay đổi.

“Không sao,” Mạc Như Khanh ngược mắt nói, “Đừng trách con, là tôi có lỗi với đứa nhỏ này, con bé có chuyện hỏi tôi đôi câu tôi trả lời là được.”

Sóng lưng Lan Khê thẳng tắp, ánh mắt nhu hòa mà kiên định nhìn về phía bà, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi dì Mạc, mới vừa rồi lời nói của con hơi quá đáng. Nhưng con vẫn muốn dì trả lời con vấn đề này, con biết hiện giờ hôn nhân đại sự coi như là vấn đề của người trẻ đi chẳng nữa cũng muốn tranh thủ để cho cha mẹ đồng ý vui vẻ mới được, bây giờ theo như ý của dì, chỉ cần dì thấy được, đối xử với anh trai tốt là được sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại đáng yêu động lòng người hơi gợn sóng, cô lại hỏi tiếp: “Vậy anh trai có đồng ý không? Dì có hỏi anh thích loại người như thế nào không ? Chuyện tình yêu của anh ấy thì nên để anh ấy làm chủ, điểm này cũng không được sao?”

Tay Mạc Như Khanh run lên, đánh rơi đôi đũa.

313. Chương 315: Ngày Mai Chúng Ta Gặp Nhau

Tay Mạc Như Khanh run lên, đánh rơi đôi đũa.

Người giúp việc ở bên cạnh hoảng sợ, vội vàng chạy tới nhặt lên, chạy đi đổi cho bà đôi đũa khác

Ánh mắt lạnh lùng của Mạc Như Khanh mang theo sát khí liếc nhìn Lan Khê. Vừa rồi bà còn cảm thấy kỳ lạ, không hiểu vì sao con nhóc này lại hỏi bà những câu hỏi kia để làm gì, hiện giờ bà đã hiểu rõ, hóa ra vấn đề là ở chỗ này đây?

Hừ!... Trong lòng Mạc Như Khanh cười lạnh!

Nhẹ nhàng đón nhận đôi đũa mới, bà tao nhã thông thả từ tốn nói: “Yến Thần là con trai của dì, nó thích gì tất nhiên là rất quan trọng, đối với con, người làm mẹ đây có là gì đâu. Ngay cả khi nó cái nhìn của nó bị lừa gạt đến sai lầm suốt một thời gian, dì cũng chỉ nhắc nhở với nó những cô gái nào có thể qua lại, những người nào không thể... Con cứ nói đi?”

Gương mặt của Lan Khê trắng nhợt, nhưng cô vẫn mềm mỏng tiếp tục hỏi: “Nói cách khác, ý của dì là chỉ cần anh ấy thích, cũng đã đủ để xứng đáng với anh ấy, không có gì là không được, không hề đại nghịch bất đạo, cứ theo đúng như vậy là được, có phải không ạ?”

Mạc Như Khanh cảm thấy sao hôm nay con nhóc này lại khá bướng bỉnh đến kỳ lạ.

Thậm chí trong đôi mắt đẹp của bà chợt lóe lên lộ rõ chút chán ghét khó nén! Ánh mắt bà chiếu vào gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp rất giống mẹ đẻ của Lan Khê. Bà có cảm giác mình bị dẫn đến bước đường cùng, nhưng trong lòng lại cười lạnh leo thâm thúy... con bé này đang muốn thử dò xét bà điều gì đây? Thử thăm dò bằng câu nói “khẩu thiệt vô bằng” kia để bà nói ra một câu bảo đảm sao? Nó lại có thể khờ dại cho rằng, bọn chúng nhất định sẽ được ở chung một chỗ hay sao?

“... Đúng vậy”, Mạc Như Khanh đáp lại bằng một câu nói xa xôi, tao nhã kéo lại chiếc khăn choàng trên người xoa xuống vai, buông hàng mi dày xuống, “Đại khái ý của dì là như vậy.”

Nghe được những lời này, lòng Lan Khê vốn đang căng thẳng như dây cung đột nhiên chùng xuống. Đôi mắt trong veo như nước ánh lên niềm vui khó nói thành lời. Cô tự tin cười ngọt ngào, gạt đầu nói: “Tốt lắm. Dì Mạc, xin người nhớ cho, đây là lời do dì tự nói đấy nhé.”

Mạc Như Khanh nhẹ nhàng nâng ly rượu đã nguội lạnh ở trên bàn, sắc mặt bình tĩnh nhưng có vẻ khó chịu!

Lan Khê vui vẻ gấp món ăn cho ông nội và cha mình, trên gương mặt tỏa ra thứ ánh sáng rạng rỡ giống như nắng ấm làm tan băng giá, xem ra trong lòng cô cũng đã thoải mái rất nhiều.

Mộ Minh Thăng neho mắt lại cười ha hả, đưa bát nhận đồ ăn mà cô gấp: “Hôm nay con làm cái trò gì vậy? Sao lại quan tâm đến chuyện hôn nhân của anh trai thế? Con cũng cảm thấy trong nhà giờ đây quá vắng lạnh sao?”

Nói xong ông ghé mắt nhìn về phía Mạc Như Khanh nói: “Nhân tiện cũng nói luôn, dạo trước bà cũng đã quan tâm như vậy mà còn nhìn lầm Nhan Mục Nhiễm. Nếu như sau này Yến Thần tìm được ai, bà cứ để cho chính nó chọn đi! Ánh mắt của nó chắc chắn không hề kém bà đâu! !”

Mạc Như Khanh đè xuống sự tức giận trong lòng, một lần nữa lại sửa lại bộ dáng ra vẻ dịu dàng ấy náy, gạt đầu một cái, cười yếu ớt đáp lại.

Nhìn thấy người vợ chỉ vì muốn cầu xin ông mềm lòng tha thứ mà thu lại sự sắc sảo của mình, lửa giận của Mộ Minh Thăng có lớn hơn nữa cũng tan đi. Ông ngược mắt thử dò xét ý muốn hỏi Lan Khê: “Buổi chiều chúng ta đã cùng thảo luận với nhau về chuyện của dì Mạc... Khi nào thì đi được?”

Lan Khê thoáng dừng đũa.

Thấy cha cẩn thận hỏi dò mình, cô ngược đôi mắt trong veo lên,

Trong câu hỏi dò xét kia chứa đựng tình yêu sâu nặng là chuyện đương nhiên. Cha cũng như, cô đều không hề mong muốn trong nhà lại xảy ra cảnh ngã nghiêng rạn nứt.

Khóe miệng nở một nụ cười ngọt ngào, Lan Khê nhẹ nhàng nói: “Con thế nào cũng được, ba ba quyết định đi.”

Một câu nói khiến nỗi hổ thẹn trong lòng Mộ Minh Thăng thoáng chốc nhẹ hẳn đi. Ông cười thật thoải mái, nhưng sắc mặt hiền hậu dịu dàng của cô gái ngồi ở bên cạnh ông lại trở nên thờ ơ lạnh nhạt. Khi uống trà, khóe mắt của cô thoáng ánh lên cái nhìn lạnh lẽo vắng vẻ!

“Đi thấy hình như gần đây con có vẻ hơi mập hơn nhỉ?” Mạc Như Khanh đi vào bên trong nhà họ Mộ với dáng vẻ tao nhã. Bà nhìn lướt qua Lan Khê nói.

Lan Khê đang giúp bác Lưu bưng chút trà và bánh ngọt mang từ nhà tổ về, động tác thoáng dừng lại một chút.

“Thời gian gần đây con không làm việc, chắc là cũng mập thêm một chút...” Lan Khê nhìn qua mình một chút, sau đó ngược mắt nhìn bà: “Chờ một thời gian nữa, khi anh trai trở lại, con đã có thể trở về thành phố A được rồi. Anh ấy còn có công việc của công ty ở bên kia, còn con cũng đã nhờ học trưởng tìm kiếm hộ công việc rồi.”

“Vậy Yến Thần có nói là bao lâu nữa sẽ trở lại không?”

“Anh ấy nói sẽ rất nhanh.”

Theo bản năng, Lan Khê cảm thấy có chút kỳ lạ. Cô mang đồ ăn đến phòng bếp sau đó đi ra, khẽ nói: “Dì nghỉ một chút đi, con đi lên lầu một chút. Có người muốn chuyện với con...”

“... Dì cũng đang có chuyện muốn nói với con.” Mạc Như Khanh nói một câu làm cô đang đi lên lầu phải dừng bước lại. Cặp mắt đẹp lạnh lùng của bà quét qua: “Con không sợ hiện giờ khi dì trở về, có thể sẽ có chuyện cần nói với con sao?”

Sắc mặt Lan Khê tái nhợt đi.

Cô vừa định nói thì người giúp việc ở trên lầu gọi cô: “Tiểu thư! Cô có điện thoại gọi ở trong phòng!”

Lan Khê gật đầu một cái: “Tôi tới đây.”

314. Chương 316: Ngày Mai Chúng Ta Gặp Nhau 2

Cô bước đi, khi đến bên cạnh thang lầu, suy nghĩ một chút cô quay đầu lại nói: “Đúng vậy, con cũng có chuyện muốn nói với dì, thậm chí con cảm thấy chúng ta cần phải nhất trí với nhau một chuyện. Dì Mạc, cũng như sáng hôm nay hai chúng ta đã nói, dù sao ngài cũng là bậc trưởng bối, là mẹ đẻ của anh trai. Ngày trước con sợ nên không dám nói, chỉ muốn trốn tránh. Nhưng bây giờ con đã hiểu điều đó chỉ là vô ích, con đã suy nghĩ rất lâu rồi, những chuyện này cần phải quang minh chính đại, vì thế con nhất định phải nói ...”

Đôi mắt trong veo như nước lộ ra một chút áy náy, giọng nói cũng khàn khàn: “Hy vọng đến lúc đó ngài có thể hiểu và thông cảm.”

Khóe miệng Mạc Như Khanh thoáng hiện nụ cười, không nói không rằng, bưng ly trà ngon mới pha để trên bàn lên uống.

Lan Khê quay đầu lại đi lên.

. . .

“A lô, xin chào!”

Cô nhẹ nhàng chào hỏi, nhìn số điện thoại, đương nhiên lại là số điện thoại nước ngoài lần trước gọi đến.

“Nhà cô ở đường nào trong cái thành phố C vừa sầm uất vừa rộng rãi này vậy?” Trong điện thoại chậm rãi vang lên tiếng hỏi đường của một người đàn ông lộ vẻ lười biếng lẫn chút lạnh lùng.

“ . . .” Lan Khê kinh ngạc, bị cách hỏi tự cho mình là đúng của anh ta làm cho có chút mờ mịt. Cô đổi ống nghe sang tai kia nói: “Ở trung tâm chợ, nơi giao nhau giữa đường Thanh Phong và đường dân sinh. Nhưng có điều anh đến đây để xem cái gì, bên kia là đường cao tốc, không được phép dừng xe. Đây là nơi buôn bán sầm uất và khu làm việc, nhưng lại không phải nơi thuận tiện để đi dạo và mua đồ. Nếu như anh nói muốn đi dạo phố thì không đến nổi nhất thiết phải đến nơi này đâu.”

Đường cao tốc.

Đối phương nghiêm túc nghe, im lặng mấy giây, nói thật nhỏ: “Tôi vừa mới tới không biết đường đi, cô có thể cùng tôi đi dạo được không?”

Lan Khê nhất thời cứng người .

Cô không biết nên nói cái gì, nắm chặt lấy dây điện thoại, mãi hồi lâu sau mới nói: “Xin lỗi, tôi không biết tên anh là gì! Mấy ngày nay tôi vẫn chưa liên lạc được với anh trai của tôi cho nên cũng không thể nào xác nhận được, rốt cuộc anh là bạn bè thế nào với anh ấy, tôi không thể đi ra ngoài với anh được.”

“Cô tới đây, tôi sẽ nói cho cô biết.”

“Thật xin lỗi, tôi không đi.” Cô nói gay gắt.

Ở đầu điện thoại bên kia, trong tròng mắt của Phó Minh Lăng vẫn lên tơ máu rét lạnh.

Tay gác lên trên cửa xe, ngón tay thon dài nắm lại chống lên tỳ vào môi mỏng. Hắn không hiểu, không thể nghĩ ra tại sao ngày trước Rella cũng chỉ có gặp mặt Mộ Yến Thần có vài lần, vậy mà tại sao lại yêu thương anh ta đến điên cuồng như vậy. Còn giờ phút này hắn muốn lừa người phụ nữ của anh ta, nhưng sống chết hắn cũng không sao lừa gạt nổi.

Người đàn ông này đã cho các cô gái này cái gì vậy?

Để có thể khiến các cô gái luôn khẳng khái một mực đến mức mất hết cả lý trí như thế?

“Mộ Lan Khê. . .” Môi mỏng của hắn áp sát vào ống nghe, trầm giọng gọi tên cô: ” Ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau.”

“ . . .”

Lan Khê vẫn còn đang trở mắt, nhưng đối phương đã cúp máy, chỉ còn lại mấy tiếng tút tút tút vang lên làm cô không kịp ứng phó.

Đôi lông mày thanh tú nhíu chặt lại gay gắt.

Một hồi lâu sau cô gạt hết mọi ý nghĩ trong đầu mình không thềm nghĩ đến nữa. Ai mà thềm gặp hắn cơ chứ! Trước hết cô không biết hắn là ai, có quỷ mới đi cùng với hắn! Lan Khê đi về phía giường nằm ra, cô nhớ tới chuyện mình sẽ ngã bài những chuyện kia với Mạc Như Khanh, rất nhanh bàn tay ở bên cạnh đã nắm tay lại thành quả đấm, tựa như muốn tạo cho mình một sức mạnh vậy. Cô tự nói với mình, lần này nhất định cô không được phép sợ sệt nữa.

Ngày tiếp theo, sau khi qua bữa ăn sáng.

Mạc Như Khanh từ bữa ăn sáng đã chột nhìn ra đầu mối. Trên bàn, các món ăn không có một chút dầu mỡ, toàn đồ ăn thanh đạm, làm cho người ăn rất thích thú.

Cặp mắt đẹp ngược lên lạnh lùng liếc nhìn chị Trương một cái. Nhưng tròng mắt của chị Trương trước sau vẫn không hề nhìn vào ánh mắt của bà.

Bữa ăn sáng trôi qua, cô lấy cớ muốn lên phố mua đồ, nên bảo Lão Lưu lái xe đưa cô đi.

Ngồi ở phòng khách một hồi, rót cục Lan Khê lấy hết dũng khí đến thư phòng của cha mình nói với cha rằng cô muốn đến nhà Kỷ Diêu, sau đó trở về phòng đổi quần áo đi ra ngoài. Suy nghĩ một chút, cô mở hộp tủ lấy ra một tập tài liệu, ôm vào trong lòng.

Cô không nhìn thấy khi mình vừa mới đi ra khỏi cửa nhà họ Mộ, mấy người đàn ông mặc bộ đồng phục màu đen cũng chui vào trong xe, không nhanh không chậm đi theo xe của cô, gắt gao cắn theo đuôi xe, đuổi theo hướng cô đi.

...

Mưa dầm dề suốt mấy ngày trước, lúc này trời đã trong trở lại. Lan Khê ngồi xe taxi đến tiệm cà phê trước mặt thì ngừng lại.

Liếc mắt nhìn vào bên cửa sổ, quả thật Mạc Như Khanh đã đợi ở cô ở nơi đó.

Cô khẽ hít một hơi trả tiền xuống xe, xuyên qua lối đi bộ đẩy cửa quán đi vào. Nghe tiếng chuông gió nơi cửa cũng thấy chấn động lòng người. Không biết tại sao nhìn thấy Mạc Như Khanh với bộ dạng vân đạm phong khinh như thế, trong bụng cô cũng có chút lạnh lẽo.

“Con có muốn uống chút gì hay không? Đang có mang, sức khỏe là quan trọng, không được uống cà phê,” Mạc Như Khanh ngược mắt lên, giọng nói lạnh lẽo âm u, chậm rãi nói: “Nên uống chút nước gì đó ấm ấm, con cứ nói đi?”

Tay Lan Khê run lên, lực nắm cái ghế cũng run lên.

“Đi đã biết sao?” Giọng cô lạnh lẽo có một chút khàn khàn, nhưng cũng rất ung dung

315. Chương 317: Bà Lừa Tôi

Trong quán cà phê, bầu không khí tràn ngập sự yên tĩnh.

Mạc Như Khanh bưng ly cà phê khẽ nhấp một hớp, con người trong treo lạnh lùng liếc vào bụng của cô một cái, khắc ra một từ: “Ngồi.”

Lan Khê hơi giật mình, lúc này mới nhận ra rằng mình đã kéo cái ghế ra mà quên mất không ngồi xuống. Cô đặt chiếc túi, tháo chiếc khăn quàng cổ dày dặn xuống để ở bên cạnh. Khí lạnh làm cô hơi rùng mình một cái. Gương mặt của cô ngập tràn vẻ mềm mỏng thoáng nét kiên định, dịu dàng đáng yêu mà thật thần nhiên.

Điều này làm cho Mạc Như Khanh thấy trong lòng bốc lên một chút cảm hận.

Mạc Như Khanh cười lạnh không tiếng động, nói sâu xa: “Lá gan của cô cũng thật lớn đấy chứ, dám mang thai con của anh trai mình vậy mà vẫn dám ngồi ngây ở nhà lâu như vậy! Cô không sợ bị cha cô phát hiện hay sao?”

Đôi mắt trong veo như nước của Lan Khê lộ vẻ kiên định, nghiêng đầu nhấp một ngụm nước chanh ấm, nhẹ nhàng nói: “Sớm muộn ba ba cũng sẽ phát hiện... Con cũng không dự định tiếp tục gạt ba con nữa.”

“Vậy sao...” Mạc Như Khanh bật cười: “Nói như vậy cô cũng không còn kiêng kỵ gì nữa hả? Cô vẫn còn muốn làm cho ông ấy giống như bốn năm trước, lại phải đưa đến bệnh viện lần nữa, giận đến mức cơ tim tắc nghẽn rồi đột tử mới được có phải không?”

Giọng nói của bà quá âm u lạnh lùng, khiến Lan Khê nghe mà sống lưng lạnh buốt một hồi.

“Con sẽ không đột ngột nói cho ba biết. ” Lan Khê ngược mắt lên nói: “Đó là cha của con, cho dù con không hiểu chuyện đi nữa cũng sẽ không muốn chỉ vì sự tùy hứng của mình mà làm tổn hại tới sức khỏe của ba. Nhưng con đã kiên trì giữ cho đến lúc này thì cũng là có nguyên nhân của nó...”

Đôi mắt trong veo thoáng xẹt qua một chút cảm xúc vô cùng phức tạp. Lan Khê mím môi, sau đó nói tiếp: “Dì Mạc, điểm này ngài cũng đã biết rất rõ ràng.”

“Tôi biết rõ ràng cái gì?”

“Chúng con không phải là anh em ruột, chúng con không cùng chung huyết thống!”

Mi mắt của Mạc Như Khanh nhất thời nhảy lên! !

Con người âm u lạnh lùng quét về phía Lan Khê, nhìn gương mặt kiên định và dũng cảm của cô mà chỉ cảm thấy buồn cười lẫn giễu cợt. Bà hết sức dè nén, khóe môi nở một nụ cười lạnh như băng, mở miệng nói: “Vậy sao... Vậy thì thật sự là tôi đã nhìn nhầm rồi, tôi lại cho rằng cô và Yến Thần lại thực sự là anh em ruột cơ đấy... Thật là kỳ lạ, không phải Tô Nhiễm Nguyệt là người được ông cụ nhà họ Mộ rất yêu quý đó sao? Cô ta lại là một người rất biết tuân thủ mọi quy tắc như thế, thật vất vả mới sinh được đứa bé, vậy mà đứa nhỏ kia lại không phải là cốt nhục của Minh Thăng! Làm sao khi chết cô ta vẫn còn mặt mũi mà được chôn ở khu đất của nhà họ Mộ như vậy nhỉ?”

Đây quả thực là một sự giễu cợt đến tột đỉnh, nó như một cái gai sắc nhọn, tàn nhẫn đâm vào Lan Khê! !

Sắc mặt cô đỏ lên, đập lại Mạc Như Khanh: “Bà im miệng!... Tôi không cho phép bà nói mẹ tôi như vậy. Mẹ tôi không phải là một người như thế, tôi nói hai chúng tôi không phải là anh em ruột không phải với ý này! !”

Mạc Như Khanh thuận tiện vén sợi tóc vào bên tai một chút, mềm mỏng cười híp mắt: “Vậy sao? Vậy ý của cô là gì?”

Lan Khê biết, mình đã quá xúc động.

Cả người cô khẽ run lên, ngay lập tức, rất nhanh cô nắm chặt tay lại cố dè nén lại cảm xúc, không cho phép mình bị kích động nữa. Cô cố gắng bình tĩnh lại, sau đó lấy từ trong túi xách ra một tập tài liệu, mở ra đưa cho Mạc Như Khanh.

“Đây là báo cáo kết quả kiểm tra của bệnh viện, tôi hy vọng ngài xem sẽ hiểu được.”

Vốn dĩ trước khi đến đây, trong lòng Lan Khê thấy rất phức tạp. Cô cũng không muốn tiết lộ chuyện Mộ Yến Thần không phải là cốt nhục của nhà họ Mộ trước mặt Mạc Như Khanh. Đây là một việc thiếu tôn trọng đối với bậc trên của mình. Cho dù Mộ Yến Thần biết cũng sẽ không thấy dễ chịu hơn. Cũng không biết nên nói thế nào đối với chuyện này... Cô chỉ nhớ rõ vừa rồi khi Mạc Như Khanh nhắc tới mẹ đẻ của mình với một vẻ rất giễu cợt, sự giễu cợt này đã kích động đến mức cô sắp nổi điên.

Mạc Như Khanh cầm lên bản báo cáo lên xem, sau khi xem xong “Bộp!” một tiếng bỏ lại trên bàn.

Bà lạnh lùng ngược mắt, nhẹ nhàng hỏi cô: “Cái này có thể nói rõ được điều gì?”

Lan Khê cứng họng! !

Đôi mắt xinh đẹp trong veo như nước của cô trợn to. Cô không ngờ rằng với một sự thật sờ sờ ngay trước mặt như thế mà Mạc Như Khanh lại còn không thừa nhận, ngay cả chút xúy kích động cũng không có. Nhưng lúc này cô không thể thốt ra một lời nào hết... Cô không thể dùng thân phận con cháu để nói ra những gì không hay xảy ra giữa các bậc trên của mình. Bà là mẹ đẻ của Mộ Yến Thần nên cô càng không thể xé toạc vết sẹo trong lòng Mộ Yến Thần vào thời khắc này được! !

Đưa tay thu lại bản báo cáo, ánh mắt rung động của Lan Khê cố gắng bình tĩnh lại: “Không có gì... Tôi không cần biết trong hai chúng tôi, ai không phải là con đẻ của nhà họ Mộ, tôi chỉ cần biết hai chúng tôi có thể ở chung một chỗ, điểm này là đủ rồi... Nhất định hai chúng tôi sẽ ở chung một chỗ. Tôi đi trước.”

Cô cầm lên túi lên đứng dậy định đi.

“Trước hết, cô hãy chờ một chút đã...” Ngữ điệu của Mạc Như Khanh đầy âm u lạnh lùng, nhẹ giọng giữ cô lại.

Đầu ngón tay bà đưa tới kéo khóa chiếc túi của mình, cũng lấy ra một tập tài liệu “Bộp!” một tiếng vút xuống mặt bàn! !

Lan Khê cảm thấy khoảng không trung trên đỉnh đầu mình như bị nổ tung.

Trong vành mắt cô dòng nước mắt nóng bỏng dâng đầy, cô run rẩy níu chặt mái tóc, khiến da đầu đỏ lên, gục đầu ở trước bàn: “Không phải như thế. . .”

Mẹ của cô là một người phụ nữ hiền hậu, dịu dàng nhất trên thế giới, bà không hề giận dữ với ai bao giờ.

Cuộc sống hôn nhân của bà và Mộ Minh Thăng suốt hai mươi năm đều tương kính như tân (kính trọng nhau như khách), không hề cãi lộn.

Tại sao cô lại không phải là con gái ruột thịt của hai người được chứ?

... Vậy cô là ai đây?

... Cô không phải là con gái của nhà họ Mộ... Nhà họ Mộ không có quan hệ máu mủ gì với cô, cô đã mọc ra từ đâu đây?

Cô nhớ tới ngày đó ở trong bệnh viện, ngay trước cửa phòng, ở dòng người, Mộ Yến Thần đã ôm cô thật chặt, nói với cô những lời đó, đã mang đến cho cô niềm hy vọng và nỗi vui mừng lớn nhất trong cuộc đời này. Cô quên mất không nhìn xem ánh mắt của anh có tránh né hay không. Cô chỉ nhớ sâu ở trong tròng mắt đen linh động đó phải chăng hình như anh đã che giấu quá nhiều điều gì đó mà cô nhìn cũng không ra.

Vậy rốt cuộc cô là ai?

“Tôi không tin bà...” Lan Khê ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp bị nước mắt thấm ướt, hốc mắt phiem hồng: “Tôi không tin bà, bà đã làm nhiều chuyện xấu như vậy, bà hận đến không chừa thủ đoạn nào chỉ vì muốn chia rẽ hai chúng tôi, bà hận mẹ tôi tận xương ... tôi sẽ về nhà để hỏi lại ba ba cho rõ ràng, Mạc Như Khanh, bà không đuổi được tôi đâu.”

Mạc Như Khanh âm u lạnh lùng, ngồi dựa trở lại chỗ ngồi, khẽ cười vẻ tao nhã, giọng nói giống như ngâm thuốc độc: “Cũng được, cô đi đi... Chẳng qua Mộ Lan Khê, cho dù là tôi nghĩ muốn cô cút ra khỏi nhà họ Mộ, rời khỏi Yến Thần, nhưng không cần tôi đuổi đâu. Tôi sẽ làm cho người cha yêu quý nhất của cô biết rõ chuyện này, sau đó tự tay ông ta sẽ đuổi cô, đưa con nghiệt chủng ấy ra khỏi nhà.”

Mấy chữ cuối cùng lọt vào trong lỗ tai Lan Khê giống như là một lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào trái tim cô! !

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch ra. Cô nhanh chóng đứng dậy, trong nháy mắt dòng nước mắt nóng bỏng đầy hoảng loạn rơi xuống. Cô thu thập đồ đạc của mình cố sức đi ra ngoài, cả người thần hồn điên đảo. Khi cô đẩy cửa kính ra trận gió lạnh ập tới, trong nháy mắt cô cảm nhận thấy rất rõ ràng nơi bụng của mình co rút lại đau đớn!

Tay ôm lấy bụng, che chắn thật chặt.

Lan Khê chạy đến lối đi bộ điên cuồng ngăn xe lại chạy về nhà. Trong lòng cô an ủi cục cưng còn chưa thành hình trong bụng mình, hết thấy chuyện này đều không phải là sự thật, không phải là sự thật, tất cả đây chỉ là một giấc mộng.

Cô phải đợi Mộ Yến Thần trở lại, đợi cha cục cưng của cô trở lại, để nói cho cô biết tất cả chuyện này đều là giả.

Mộng chưa tỉnh, trong trí nhớ cô vẫn là công chúa hạnh phúc nhất của nhà họ Mộ.

317. Chương 319: Âm Mưu Được Như Ý

“Âm!” Âm thanh đóng cửa xe vang lên, chặn tất cả lời nói lạnh lùng đầy gai nhọn ở ngoài cửa xe.

Nhưng vẫn không ngăn được cảm giác khiếp sợ choáng váng thành linh xuất hiện trong đầu Lan Khê, TT-lqđ, Cô run rẩy lấy ví tiền ra, tròng mắt sững nước mắt không thấy rõ số tiền, cầm chặt tiền trong tay nhưng cô vẫn không có cảm giác an toàn.

Báo địa chỉ nhà họ Mộ cho tài xế xong, hai mắt Lan Khê hàm chứa nước mắt nóng bỏng cô tựa lưng vào trên ghế sau, phong cảnh ngoài cửa sổ nhanh chóng lui về sau, cô muốn nắm bắt cái gì cũng bắt không được, bàn tay chỉ có thể gắt gao siết nắm cửa xe bên cạnh thật chặt không buông.

.

Nhà họ Mộ to lớn đang ở ngay trước mắt.

Sau khi xuống xe Lan Khê chạy đến cửa mới nhận thấy mình đang sợ hãi, cô thở hào hển dừng bước, ánh mắt run rẩy nhìn nơi mình đã sinh sống hai mươi mấy năm, nhưng bây giờ cô lại không dám đi vào. Cách một khoảng xa cô mơ hồ có thể nghe được âm thanh cười nói trong phòng khách, không tưởng tượng được gương mặt của Mộ Minh Thăng lộ ra từ ái thân thiện như thế nào.

Chú Lưu chỉ huy người giúp việc tu bổ sân cỏ nheo mắt lại, nhìn thấy bên ngoài song sắt một bóng người đáng thương.

Ông kinh ngạc.

“Tiểu thư, cô Sao cô không vào nhà?” Ông đi tới nói.

Lan Khê kịp phản ứng.

Trong mắt rừng rừng nước mắt nóng bỏng, tay cô run run đẩy cánh cửa sắt có khắc hoa ra, bàn tay chạm vào nhiệt độ lạnh lẽo trên cánh cửa kia khiến cô phát run, cô đi vào giọng nói khàn khàn: “Ba tôi đang có khách sao?”

“Aiz, ” Chú Lưu gạt đầu giúp cô kéo cửa ra, “Nghe nói là từ Los Angeles tới, bạn của thiếu gia.”

Trong đầu Lan Khê như có tiếng ông ông vang lên, cũng không quan tâm người đến cụ thể là ai.

Bước lên bậc thang quả nhiên nghe tiếng cười của ba mình, sáng lãng mà trầm thấp, lộ ra tinh thần bao dung thành thực, khi cô đi tới nhìn thấy gương mặt tươi cười của ông.

“Lan Khê?” Mộ Minh Thăng ngẩng đầu lên, “Tới đây, con mau qua đây.”

“Đây là con gái tôi, em của Yến Thần, tuy nhỏ hơn anh trai mười tuổi nhưng tình cảm anh em rất tốt.” Mộ Minh Thăng nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa giải thích.

Người đàn ông tóc tai cắt tỉa gọn gàng khéo léo, màu tóc đen cùng tông với màu mắt lộ ra một loại thần bí mị hoặc, tầm mắt quét qua anh ta nở nụ cười yếu ớt, giữa không trung xa xa đọng vào ánh mắt Lan Khê! !

Thân hình Lan Khê run lên, cứng đờ tại chỗ.

Cô hít thở khó khăn nhìn người đàn ông trước mắt này, theo bản năng cảm thấy dường như đã gặp qua anh ta ở nơi nào nhưng nghĩ không ra, gương mặt người đàn ông này khiến cho cô cảm giác quen thuộc, ôn hoà hiền hậu khéo léo, nụ cười yếu ớt thậm chí làm cho cô cảm thấy. Thân thiết.

Khóe mắt còn đỏ, nước mắt hơi rưng rưng, cô nhìn anh ta gạt đầu: “Chào anh.”

Người đàn ông vẫn cười yếu ớt như cũ, mười ngón tay bắt chéo, trong tròng mắt lộ ra mấy phần thương hại và bao dung, khẽ nói: “Đã trở lại?”

Lan Khê ngẩn ra lần nữa, chỉ cảm thấy trên người anh ta có hương vị không thể diễn tả rất giống Mộ Yến Thần, nhất thời chớp mũi dâng trào chua xót, cô cố nén, làm cho người ta cảm thấy sóng nước trong mắt cô rung động kịch liệt hơn chút, cô gạt đầu.

“Ngày hôm qua tôi đã nói với cô, hôm nay chúng ta sẽ gặp mặt, thế mà cô không tin.” Người đàn ông dịu dàng cười yếu ớt, nói chậm rãi, “Cô không chịu ra ngoài, tôi chỉ đành tới nơi này, thuận đường thăm cô và bác trai, tôi cũng sắp về nước rồi.”

Mắt đẹp Lan Khê thoáng chốc trừng to hơn! !

Rốt cuộc cô nhớ rồi, đây là người hai ngày trước gọi điện thoại cho cô, trong điện thoại cô từng hoài nghi anh ta, bây giờ quả nhiên anh ta thật sự xuất hiện trước mặt. Ánh mắt trong veo rưng rưng nước mắt chực rơi xuống, quý thần xui khiến mở miệng hỏi: “Anh nói là bạn của anh trai tôi, vậy gần đây anh có liên lạc với anh trai tôi được không?”

Người đàn ông sửng sốt.

Trong con mắt sâu thẳm của anh ta cảm xúc phức tạp, kịch liệt quần lấy nhau, một hồi lâu sau gật đầu một cái: “Được mà, thế nào?”

“Tại sao tôi không liên lạc được?” Lan Khê trong lòng căng thẳng, cố ngăn nghẹn ngào trong cổ họng khẽ hỏi, “Tôi không biết gần đây anh ấy đang bận việc gì, tôi không liên lạc với anh ấy được.”

Tay của cô bấu chặt chỗ ngồi phía dưới ghế sofa, đầu ngón tay mảnh khảnh phấm hồng.

Trong mắt người đàn ông biểu lộ thương cảm, anh ta nheo mắt lại.

“Cô muốn nói gì đợi lát nữa tôi gọi điện thoại cho anh ấy, thử xem có thể liên lạc được hay không,” anh ta giơ tay lên khoa trương nhìn một chút, con ngươi thâm thúy thăm lặng, “Nhưng mà bây giờ hình như không được, chênh lệch múi giờ không thích hợp, vả lại nếu. Đợi tôi phải về khách sạn xử lý công chuyện, sợ là không kịp.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê trắng bệch.

“Cậu ở khách sạn nào?” Mộ Minh Thăng nheo mắt lại hỏi.

“Vân Sơn.”

“Vậy cách nơi này cũng xa, cậu thuê xe tới đây?” Mộ Minh Thăng cảm khái hỏi.

Người đàn ông cười yếu ớt một chút gật đầu: “Cháu không quen đường, thuê xe đến đây thì dễ dàng hơn.”

“Vậy đợi lát nữa để lão Lưu đưa cậu về, không cần thuê xe nữa !” Mộ Minh Thăng cau mày an bài, “Cậu là bạn của Yến Thần không cần khách khí với bác, quyết định vậy đi.”

Người đàn ông cười cười, tiếp lại ngược mắt nhìn về phía Lan Khê hỏi: “Em gái, em biết lái xe không?”

Lan Khê ngớ ngẩn, tim như bị buộc chặt, gật đầu một cái.

“Vậy không bằng em lái xe đưa tôi đi?” Người đàn ông nụ cười đơn thuần, lộ ra nét quyến rũ nguy hiểm, “Trên đường tôi sẽ giúp em liên lạc một chút với Yến Thần.”

Lan Khê im lặng nhìn anh ta, nhất thời không có phản ứng gì.

Mộ Minh Thăng nhìn con gái, cảm thấy hơi kỳ quái quan sát cô, ông lo lắng nói: “Vừa nãy ba định hỏi con, lúc trở về sao mặt con lại nhợt nhạt thế. Thế nào, không phải nói sẽ ở nhà họ Kỷ chơi lâu hơn, sao trở về sớm như vậy ?”

Đầu óc Lan Khê đã hoàn toàn rối loạn.

Trong đầu cô toàn là tiếng Mạc Như Khanh cười lạnh giễu cợt ép hỏi, câu sau so với câu trước sỉ nhục hơn, câu sau so với câu trước càng khiến cho cô không ngóc đầu lên được, hốc mắt cô phấm hồng lại khẽ nhuốm một chút đau đớn, ngược mắt nhìn người đàn ông nói: “Tôi có thể đưa anh trở về khách sạn . . . Nhưng anh có chắc chắn có thể liên lạc được với anh tôi không? Tôi có việc muốn tìm anh ấy. Anh đừng gạt tôi.”

Khóe mắt cô càng đỏ hơn.

Người đàn ông nheo mắt lại, quan sát kỹ cô gái trẻ đơn thuần động lòng người này, trong lòng anh ta sôi trào khát vọng muốn phá hủy.

Anh ta gật đầu, nụ cười dịu dàng chắc chắn như vậy, chờ cô mắc câu.

Lúc này một người giúp việc đột nhiên chạy vào, bước nhỏ chạy tới trước mặt Mộ Minh Thăng, cúi đầu nhỏ giọng ghé vào tai ông nói mấy câu. Sắc mặt Mộ Minh Thăng chợt trầm xuống, khó hiểu mà lo lắng giương mắt lên nhìn Lan Khê một chút, hồi lâu mới thu hồi ánh mắt.

“Thời gian không còn sớm, em gái, chúng ta đi thôi.” Người đàn ông liếc mắt nhìn biểu hiện của Mộ Minh Thăng một chút, giọng điệu trở nên lạnh lùng, tiếp theo liền đứng dậy.

Trong lòng Lan Khê căng thẳng, mắt thấy anh ta đã chào tạm biệt Mộ Minh Thăng đi ra cửa, cô đứng dậy bước nhanh đuổi theo, khăn quàng cổ màu lửa đỏ dày cộm nặng nề một góc rớt xuống cô cũng không để ý đến.

Chạy được mấy bước cô chợt dừng lại, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại Mộ Minh Thăng còn ngồi trên ghế salon, khăn giọng mở miệng: “Ba chờ con, một chốc con sẽ trở lại.”

Ánh mắt trong trẻo của cô lộ ra một tia kiên định, giống như đã cho rằng người đàn ông này nhất định là người thân của mình, đã cho rằng những thương yêu từ nhỏ đến lớn kia đều là thật tình, sẽ không thay đổi.

Ánh mắt phức tạp kia khiến Mộ Minh Thăng nhìn đến ngơ ra, nhìn bóng dáng màu lửa đỏ chạy đi, trong cổ họng lại giống như bị mắc nghẹn, muốn nói nhưng không thốt ra được, ánh mắt chăm chú nhìn đuổi theo bóng dáng cô.

Hai hàng chân mày của ông chau lại.

Trong lòng rất khó chịu, ông khăn giọng hỏi người giúp việc bên cạnh: “Ông xác định nhìn thấy con bé gặp mặt phu nhân trong quán cà phê trưa nay?”

Người giúp việc gập cong người, “Dạ, đúng vậy tiên sinh, tiểu thư sau khi đi ra sắc mặt tái nhợt, giống như mới vừa nãy vậy.”

Mộ Minh Thăng mím chặt môi.

Bàn tay hơi bối rối vuốt ve cây gậy, trong ánh mắt già nua Mộ Minh Thăng hiện lên không ít lo lắng, khăn giọng dặn dò: “Đi theo con bé. Cho người đi theo sát con bé, tôi không yên lòng, đó là con gái tôi. Con bé mới vừa thoát khỏi một việc, tôi không thể để cho con bé lại bị lần nữa, ông đi nhanh đi.”

“Dạ tiên sinh, tôi lập tức đi an bài!” Người giúp việc vội vã chạy ra ngoài.

Mộ Minh Thăng vuốt ve đầu gậy sức lực lớn hơn nặng hơn, không biết vì sao, trong lòng lại lo sợ bất an khác thường.

Lái xe ra khỏi nhà họ Mộ.

Ánh mắt trong trẻo của Lan Khê không hề che giấu mong ngóng.

Phó Minh Lăng cười yếu ớt mở cửa ra bước vào trong ngồi ở vị trí ghế lái phụ.

“Bây giờ anh có thể gọi điện thoại hay không?” Cô nhẹ giọng khẩn cầu.

Bóng dáng cao ngất của Phó Minh Lăng tựa vào lưng ghế ngồi, bàn tay vất ngang trán, gương mặt không thấy rõ biểu tình, chỉ nghe giọng nói nhàn nhạt ra lệnh: “Chạy về phía trước.”

Lan Khê lái xe chạy một đoạn ngắn với tốc độ chậm chạp, cũng chưa xa nhà họ Mộ quá, mở miệng lần nữa: “Bây giờ anh không thể gọi sao? Chẳng lẽ anh có phương thức liên lạc khác với anh ấy? Tôi có số điện thoại riêng của anh ấy, nhưng gọi không được, mà anh là một trong những người bạn..”

Phó Minh Lăng lạnh lùng dời bàn tay, ngón tay chỉ vào huyệt Thái Dương, nói nhát gừng: “Hành tung của anh ta bây giờ ở nơi này. Cô thật muốn biết sao?”

Lan Khê thoáng chốc giật mình! !

Theo bản năng cô đạp thắng xe, âm thanh chói tai vang trên mặt đường.

Gương mặt tuấn tú của Phó Minh Lãng chìm trong bóng đêm, không thấy rõ vẻ mặt cụ thể.

“Thật xin lỗi, tôi không thể đưa anh đi được,” khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, dừng xe ở ven đường, “Anh đi xuống đi, ở đầu đường phía trước có thể gọi xe về khách sạn.”

Phó Minh Lãng quay đầu, nụ cười tà mị: “Cô phát hiện cái gì rồi sao?”

318. Chương 320: Anh Mau Cứu Em.

Lan Khê nói không ra lời.

Vị trí huyết Thái Dương giật liên hồi, nảy lên nhói đau! Bàn tay nhỏ bé run rẩy mở ổ khóa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn như bị đông lại, cô muốn anh ta xuống xe ngay bây giờ, lại cảm thấy một bóng dáng to lớn nguy hiểm tiến tới gần phía mình, trong tai tiếng báo động vang lên càng lớn, Lan Khê định mở cửa xe nhanh chóng bước xuống nhưng đột nhiên bị anh ta chặn lại ngay nắm tay cửa xe! Hai cánh tay bị giữ chặt, một vật cứng lạnh như băng đột nhiên chồm ngay eo cô. . .

Lan Khê toàn thân run rẩy kịch liệt, mồ hôi lạnh chảy xuống ướt nhòa cả lông mi cô run rẩy nhắm mắt lại, cảm giác như địa ngục âm âm giáng xuống.

“Ngoan đừng nhúc nhích . . .” Môi mỏng Phó Minh Lãng sắc bén giống như dao khắc bên tai cô, lạnh lùng nói, “Súng không có mất, ngộ nhờ cô nhúc nhích, tôi cướp cò, chẳng lẽ tôi phải kéo một cỗ thi thể đến cho Mộ Yến Thần nhìn ư?”

Bóng người mảnh khảnh trong ngực kia càng run rẩy dữ dội.

Ánh mắt của Phó Minh Lãng càng lúc càng sâu thẳm, cười lạnh giọng nói khàn khàn: “Cô cũng phát hiện ra cái gì sao?”

Cô cái gì cũng phát hiện.

Một cổ chua xót mãnh liệt xông lên chớp mũi, Lan Khê nhắm mắt thật chặt nhớ tới lần đó ở thành phố A, trên tòa án nghiêm trang đã thấy bóng dáng của người đàn ông này! !

Trong đầu chớp lóe lên trong nháy mắt cô cũng đã nhớ lại, định thắng xe lại nhưng không kịp rồi.

Anh ta không phải bạn bè của Mộ Yến Thần.

Anh ta là cổ đông cấp cao nhất sau lưng tập đoàn M&R, ở phiên tòa bọn họ thắng kiện.

“Rốt cuộc anh là ai?” Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi bị cô cắn đến rướm máu, buông môi ra, Lan Khê cố đè nỗi sợ hãi dâng lên ngược mắt nhìn anh ta.

Mi tâm Phó Minh Lãng thoáng chốc nhảy lên!

“Cô chính là người Mộ Yến Thần vẫn luôn để trong lòng, em gái của anh ta?” Anh ta sâu kín hỏi.

“Tôi hỏi anh, rốt cuộc anh là ai?”

“Lái xe.” Anh ta tao nhã mà lạnh lùng ra lệnh.

“.” Lan Khê còn muốn chống cự, trên eo cô một vật cứng lạnh như băng lại chồm vào sát hơn chút nữa, gương mặt Phó Minh Lãng lạnh lẽo như băng áp xuống tới, “Đừng ép tôi ở chỗ này phải giết cô.
. Lái xe đi, chúng ta đến khách sạn. Lão ba hồ ly kia của cô phái người bám sát phía sau, cô phải cắt đuôi, biết không?”

Ba phái người đi theo.

Trong nỗi sợ hãi và hết sức kinh khiếp, đau khổ trong lòng Lan Khê xông lên mãnh liệt! ! Hốc mắt cô ẩm ướt, hy vọng nhìn thấy có người đi theo dấu vết bọn hắn từ trong kính chiếu hậu, đôi môi đỏ tươi mới vừa

há ra định lên tiếng, bàn tay cô còn đang bị đè trên tay nắm xe, thì người đàn ông cường thế mà tàn nhẫn này kiên quyết túm tay cô đặt lên tay lái!

Anh ta dùng lực không chút thương tiếc làm cổ tay Lan Khê như muốn đứt lìa!

Cô run rẩy không ngừng.

“Cô mà lên tiếng tôi sẽ nhắm ngay nơi này nả một phát súng,” Anh ta nhích vật cứng lạnh như băng kia xuống một chút dán sát vào bên bụng cô, “Nghe nói nếu bắn vào bộ phận này chỉ đau thôi chứ không chết, em gái, suy nghĩ cho kỹ đi. . .”

“Lái xe!” Cuối cùng Phó Minh Lăng không kềm chế được, đè ép âm thanh gầm nhẹ một tiếng.

Toàn thân Lan Khê run như phát sốt, con ngươi tràn đầy nước mắt nhìn về phía trước, cảm giác không giữ nổi tay lái, bởi vì vị trí bị chĩa súng vào đó là có đứa con của cô.

Cố gắng trấn định nỗi sợ hãi của mình lại, bàn tay mảnh khảnh tái nhợt nắm chặt chìa khóa, nổ máy xe lần nữa. Khi khởi động máy trong nháy mắt một giọt nước mắt nóng bỏng rớt xuống, giờ phút này cô sợ cực kỳ gặp chuyện không may hơn bất cứ ai khác, nhớ Mộ Yến Thần hơn bất cứ ai, cô đứng là bị lời nói làm của Mạc Như Khanh làm cho choáng váng cả đầu mới có thể như thế khờ dại cùng người đàn ông này ra ngoài. Cô không rõ lắm, rốt cuộc anh ta muốn làm gì? !

Xe nổ máy, mang theo một hương vị bí ẩn và một chút lạnh lẽo chạy về hướng khách sạn Vân Sơn!

.

Khi đi lên bậc thang, Lan Khê lão đảo một cái!

Người đàn ông bên cạnh lạnh lùng đỡ lấy, phần eo cô va đập vào người anh ta quá mạnh khiến cô đau đến run rẩy, bản năng người mẹ bảo vệ đứa con cũng tự nhiên trỗi dậy, cô lạnh lùng đẩy Phó Minh Lăng ra, nhưng rất nhanh bị Phó Minh Lăng nắm chặt cổ tay cô kéo đến trước người, khẩu súng trong tay áo lập tức nhắm vào phần lưng của cô ngay vị trí trái tim! !

“” Lan Khê kịch liệt thở hổn hển, oán hận trong lòng bị buộc đến mức tận cùng.

“Dáng dấp trông thanh thuần thế mà tính tình lại mạnh mẽ như vậy?” Phó Minh Lăng nhếch khóe miệng cười cười, khàn khàn nói, “Chỉ có điều cô sẽ sớm không mạnh mẽ được nữa rồi.”

“Đi lên.” Anh ta ra lệnh.

Nếu đi vào bên trong khách sạn, người của ba muốn tìm cô sẽ khó khăn.

Trái tim Lan Khê đập cuồng loạn, ánh mắt khát vọng nhìn bốn phía nhờ giúp đỡ, cô nhìn thấy chiếc xe xa xa đi theo bọn họ mà đến kia, chiếc xe quen thuộc đó là xe nhà họ Mộ thường dùng, cô mở miệng muốn kêu, nhưng bị Phó Minh Lăng từ sau lưng bịt miệng cô lại, bàn tay anh ta mở rộng muốn che khuất cả khuôn mặt khiến cô không hít thở được, bàn tay nhỏ bé của cô liều mạng đẩy anh ta ra, cả người nghiêng ngã lão đảo bị đẩy vào khách sạn!

Một tia hi vọng cuối cùng trong khóe mắt đã hoàn toàn biến mất!

319. Chương 321: Anh Mau Cứu Em. 2

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Lan Khê bị anh ta cầm súng chĩa vào đi về phía sau sảnh đợi, ánh mắt run rẩy kịch liệt, “Tại sao anh lại muốn bắt cóc tôi, bởi vì anh trai tôi?”

Tim Phó Minh Lăng như bị đâm mạnh, nghe cô nhắc đến tên Mộ Yến Thần, ánh mắt anh ta đỏ ngầu, đột nhiên giận dữ đẩy cô vào một cái cửa nhỏ phía sau sảnh đợi!

Tiếng va chạm kịch liệt kèm theo tiếng than đau đớn khe khẽ của cô gái, Lan Khê vịn tường đứng lên, trán cô mới vừa bị đụng phải văng cả đầu, cô có cảm giác trên trán hình như bị chảy máu, thế nhưng cô vẫn đứng vững xoay người đối mặt với anh ta, đôi con ngươi như đáy hồ trong suốt, kiên định dường như không cảm thấy đau đớn.

Phó Minh Lãng thấy cô bình tĩnh như vậy trong lòng càng tức giận thêm.

Anh ta thà rằng cô khóc, cô kêu, cô sợ, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cũng tốt hơn điềm tĩnh như thế!

“Cô muốn gặp Mộ Yến Thần phải không? Tới đây, tôi đưa cô đi. . . .” Phó Minh Lãng túm lấy cô, nhìn ánh mắt trong suốt mà không sợ hãi của cô suýt nữa muốn móc mắt cô ra! “Không được mở to mắt nhìn tôi, nhắm lại cho tôi!”

“Đi!”

Lan Khê vươn thẳng người nhìn anh ta chằm chằm, anh ta càng như vậy, cô ngược lại càng không thấy sợ.

Từ cửa nhỏ phòng đợi đi ra ngoài giống như toàn bộ bước qua một thế giới mới, ánh sáng chói chang đột ngột chiếu vào mắt, cô giơ tay lên che bớt ánh sáng, lúc này mới phát hiện bọn họ đi từ cửa sau của khách sạn ra đã có chiếc xe màu xám tro đang đậu ở đây.

. . . Đây là bẫy rập do Phó Minh Lãng đã lên kế hoạch chu đáo từ lâu, hôm nay coi như không cần gạt, anh ta cũng có biện pháp bắt cô từ trong nhà họ Mộ ra mà không để lại bất cứ dấu vết gì, đưa cô đến Los Angeles.

. . . Cô thế nhưng lại quá đơn thuần.

Anh ta chỉ nói đơn giản mấy câu, anh ta là bạn của Mộ Yến Thần thì cô không nghi ngờ gì lập tức tin ngay.

Ánh mắt đỏ vằn đầy tơ máu của Phó Minh Lãng nhìn cô, kéo cô vào trong xe đẩy vào ghế lái phụ, “Ầm!” Âm thanh đóng cửa xe vang lên, nhưng anh ta vụn vụn không nghĩ tới, mới vừa đóng cửa lại trong nháy mắt Lan Khê đã bật người lên, không màng trên trán có một tia máu rất nhỏ từ từ chảy ra, đầu ngón tay tìm chính xác ổ khóa xe, cô nhấn nút khóa cửa xe lại, mở công tắc khởi động xe mấy cái liền, ánh mắt Lan Khê kịch liệt rung động, chỉ hy vọng khởi động được xe bằng tốc độ nhanh nhất ! !

Phó Minh Lãng đứng ngoài xe lạnh lùng nheo mắt lại . . .

Hừm.

Thật là thông minh.

Anh ta như La Sát dưới địa ngục lạnh lùng đến gần, nhặt cục đá ven đường lên quay đầu đột nhiên nện mạnh vào cửa kính của xe! “Ah . . . !” Phía trong xe một tiếng thét chói tai vang lên, kèm theo tiếng thủy tinh vỡ vụn, một cánh tay đàn ông đưa vào túm lấy cánh tay Lan Khê, rồi dùng lực kéo ra ngoài! Nhất thời Lan Khê hoảng kinh cô hét to không dứt.

Thủy tinh sắc như dao, cắt xuyên qua cả áo cô, trên cánh tay có vết máu dài gần 20 cm, bàn tay nhất thời cũng đầm đìa máu tươi, cô run rẩy nhếch nhác nằm ở trước xe.

Phó Minh Lãng lạnh lùng kèm chắc cô, một cái tay khác tiến vào mở cửa xe ra.

Anh ta khê buông tay, Lan Khê ngã xuống ghế ngồi .

Trong chỗ ngồi, đầy vết máu loang lổ.

“Bây giờ đang hoảng lại được chưa?” Phó Minh Lãng thò người vào bàn tay siết chặt cằm của cô, nhìn cô bởi vì đau nhức mà cả người run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng vẻ run rẩy không thốt nên lời , hài lòng nghiêng rằng nói, “Không cho cô nếm thử một chút đau đớn nên cô muốn trốn phải không? Hay cô cảm thấy tôi là người lương thiện cướp tiền, cướp sắc, không cướp mạng hả? Bây giờ cô nhìn đi, xem tôi muốn làm gì?”

Nói xong anh ta lạnh lùng buông cô ra, đứng dậy đi ra ngoài.

Lan Khê nhắm mắt lại tựa vào chỗ ngồi, đầu óc tràn đầy sợ hãi, đôi môi xinh đẹp đau đến không tái nhợt không còn chút máu, cảm giác giống như mấy năm trước bị bắt cóc sau đó suýt nữa bị cường bạo trở lại lần nữa.

Nhưng lần này không giống lần trước.

Lần này cô có em bé, ngoại trừ mạng sống, cô càng muốn phải bảo vệ gì đó.

Bàn tay dính đầy máu tươi che bụng, cố giữ bình tĩnh, rốt cuộc cô thấy rõ một chút khuôn mặt người đàn ông trước mặt này, đấu với anh ta chắc chắn cô đấu không lại.

Bên tai “bừm” một tiếng, xe bắt đầu chuyển động.

.

Khi mở mắt ra lần nữa, bọn họ đã ở trên tàu biển tư nhân chở khách chạy định kỳ.

Sở dĩ cô tỉnh lại, là do cô ngửi thấy mùi nước biển mặn.

Đó là một loại hương vị cách nhà càng ngày càng xa, thành phố C là đất liền, khoảng cách biển không xa, người bắt cóc cô rõ ràng cho thấy muốn mang cô ra khỏi nước bằng đường biển, nhưng rốt cuộc anh ta là ai? Đến tột cùng anh ta muốn làm gì? Điện thoại di động của cô còn để trên chiếc xe kia, bây giờ cô không có biện pháp nào để liên lạc với mọi người.

Lan Khê bò dậy, bàn tay chạm trúng tấm ván gỗ cứng mà ươn ướt, một miếng dầm xóc vào tay đau nhói!

Một mỗi cuốn sạch toàn thân, cô ngược lên lông mi bị mồ hôi thấm ướt nhẹp, nghe ngoài khoang thuyền có tiếng người nói chuyện rõ ràng.

Môi khô nứt nẻ, máu đọng lại, ánh mắt trong veo của cô trấn tĩnh nhìn chằm chằm cánh cửa.

Cửa mở ra.

Dáng vẻ cao to của Phó Minh Lăng từ ngoài vùng sáng đi vào.

320. Chương 322: Anh Mau Cứu Em. 3

Người đàn ông này cao khoảng chừng một mét tám mấy, mang dòng máu lai Âu Á , ánh mắt mang theo tia sát khí khát máu .

“ Đã tỉnh rồi hả ?”

“Chúng ta đang trên đường đi đến Los Angeles . . .” Anh ta nói với giọng u lãnh (âm u lạnh lẽo), “Biết tại sao chúng ta phải đi Los Angeles không? Vì hiện tại anh của cô đang bận rộn lo vụ nổ nghiêm trọng ở nơi đó, tôi muốn gặp anh ta, mang đến cho anh ta một phần lễ ra mắt, cô hiểu không?”

Lan Khê cố gắng chống đỡ thân thể, không để cho mình bởi vì hoảng hốt mệt mỏi và đau đớn mà ngã xuống, khàn giọng mở miệng: “Tôi đã gặp qua anh. Rốt cuộc anh có thù hận gì với anh trai tôi? Tại sao muốn bắt cóc tôi?”

Anh ta gắt gao nhìn chằm chằm vào ánh mắt trong sáng mềm mại của cô một hồi lâu, “Tôi tên là Phó Minh Lăng.”

“Anh trai cô đã giết người phụ nữ mà tôi yêu mến.”

Lan Khê trợn to hai mắt nhìn anh ta mấy giây cũng không chớp, chốc lát sau cô liền phản ứng lại, khoe miệng tái nhợt thoáng hiện lên vòng cung giễu cợt cùng nụ cười tự tin ngọt ngào, khuyh quốc khuyh thành.

“Anh trai tôi sẽ không giết người”

“Bóp! !” Một âm thanh hung ác tàn nhẫn giòn tan đánh lên mặt của cô! Mất một giây cơn đau nhức mới lan tràn ra kịch liệt, lỗ tai ù ù, trong miệng cô tràn ra một vị tanh tanh đáng sợ..

Đó là máu.

Nửa bên mặt nóng rát sưng phồng lên, hơi động một cái thì đau đớn vô cùng.

“Tôi nói lại lần nữa, anh ta đã giết người phụ nữ mà tôi yêu mến,” Gương mặt Phó Minh Lãng hiện lên nét dữ tợn, trong mắt vằn tơ máu đỏ thẫm, nghiêng rằng nói, “Năm ấy Rella mới có hai mươi bốn tuổi, chúng tôi mới vừa đính hôn, chúng tôi đã dự định đầu mùa xuân năm sau sẽ kết hôn . . . Cô ấy vì anh trai cô mới chết, bị tai nạn xe cộ đụng vào cả khuôn mặt hoàn toàn biến dạng.”

“Là anh trai tôi lái xe sao?” Bụng mặt lại, trong ánh mắt trong trẻo của Lan Khê lưng tròn nước mắt, giọng nói khàn khàn cắt ngang lời anh ta nói lần nữa.

Sắc mặt Phó Minh Lãng trầm xuống: “Không phải, nhưng đó là”

“.” Trong hơi thở có một tiếng hừ nhẹ vui vẻ, Lan Khê êm ái ngọt ngào cười lên lần nữa, dù là khoe miệng thắm máu cũng vẫn đẹp như thế, nhỏ giọng khàn khàn nói, “Khi này tôi đã nói gì? Tôi nói anh trai tôi chắc chắn sẽ không giết người”

Phó Minh Lãng đã phát cáu đến tột bậc.

Thân hình cao lớn của anh ta đột nhiên đứng lên, thành linh bay lên vung chân ra “Bình! !” Một tiếng trầm đục đá vào bụng Lan Khê!

Cô bỗng cuộn người lại, ngay sau đó hai cánh tay chặt chẽ ôm lấy bụng, cả người ầm ầm ngã xuống sàn khoang thuyền, cuộn tròn co rút thành một cục nói không nên lời.

Mái tóc dài màu đen mềm mại sóng xỏa đầy đất, sợi tóc dây dưa giữa hai tròng mắt của cô, giọt giọt nước mắt nóng bỏng vốn còn đang lưng tròng trong mắt, bây giờ rơi đầy trên sàn nhà, đau đớn cùng cực và sợ hãi như quắp lấy toàn thân, cô đau đến mức không kêu được. Năm ngón tay mảnh khảnh tái nhợt xòe ra, trên mặt đất kịch liệt run rẩy xoa, đầu ngón tay bị dằm gỗ đâm vào, cũng không thể xóa được cơn đau kia.

“Cô nói lại lần nữa cho tôi nghe?” Phó Minh Lãng hít một hơi lạnh hỏi, cảm thấy nhìn đến cô gái này thì anh ta liền bốc lửa, trong đầu ong ong, anh ta hoàn toàn bị cô ép điên rồi, nếu không cũng sẽ không ra tay tàn nhẫn đối với phụ nữ như vậy, “Hừm? Cô nói lại lần nữa xem?”

Hình người cuộn mình trên sàn nhà run rẩy lắc đầu, rồi lại lắc đầu.

Lan Khê sợ, không dám nữa nói, nữa chữ cũng không dám thốt.

Một cánh tay bị thủy tinh cắt qua trên tay còn đầy vết máu ôm chặt bụng, giống như là che chở gì đó so với sinh mạng mình còn quan trọng hơn, dù cô không muốn sống, dù bị ức hiếp hơn nữa, cũng không thể khiến sinh mạng trong bụng chịu tổn thương chút xíu nào.

Phó Minh Lãng lạnh lùng nhìn cô, rốt cuộc cũng bớt giận một chút.

Bước tới nắm chặt mái tóc dài của cô, chỉ cảm thấy lòng bàn tay mềm mại, cảm giác cô gái này nếu bóp mạnh một chút sẽ hoàn toàn tan vỡ nhưng anh ta không mềm lòng, nghiêng rằng nói giọng khàn khàn: “Cô nghe đây, cô yên tâm tôi sẽ không giết cô trên đường đi đến Los Angeles. Bởi vì anh trai cô khiến Rella chết ngay trước mặt tôi, thì tôi cũng vậy nhất định sẽ giết cô ngay trước mặt anh ta, tôi để cho anh ta ném thử một chút loại cảm giác người yêu chết ngay trước mặt mình, mà cũng không thể làm gì. . .”

Ánh mắt đỏ ngầu của anh ta như ẩn chứa một con quái vật: “Dĩ nhiên, nếu như cô còn kêu gào với tôi như hôm nay, vậy tôi không bảo đảm sẽ ra tay với cô ngay trên đường đi, khoan lên người cô cả trăm lỗ máu, toàn thân trần truồng *** ném cho anh ta. Cô thử xem, tôi có dám hay không.”

Nói xong, anh ta giận dữ buông tay, mặc cho hình người đụng vào tấm ván gỗ, vẫn như cũ hai tay che bụng không nói câu nào.

Phó Minh Lãng đứng dậy, con mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, cảm giác có gì đó là lạ không thích hợp, rồi lại không biết là lạ ở chỗ nào.

Mím môi lại, anh ta xoay người, sải chân bước thẳng ra ngoài.

Thật lâu sau Lan Khê mới có phản ứng, từ dưới đất ngồi dậy khẽ tựa vào trên vách ván gỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không có chút máu nào. Bàn tay cô run rẩy kịch liệt nhưng vẫn che chỗ bụng, cảm giác cú đá cực mạnh kia thiếu chút nữa đã rơi nữa cái mạng của cô, nhưng thật may là. May mắn không phải ngay giữa bụng, may mắn không phải vị trí cực cứng.

Lan Khê cúi đầu nhìn nhìn, một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống.

Ôm lấy cục cứng, cũng ôm lấy mình, ôm lấy thật chặt không buông tay, toàn thân run rẩy như gặp bão.

Anh trai, em sai rồi.

Em không trách anh dối gạt em, em không trách anh vì muốn giữ đứa bé này đã gạt em nói mình không phải con nhà họ Mộ. Em không so đo nữa, chuyện gì cũng không so đo, em chỉ cầu xin anh không có việc gì, em chỉ cầu xin mình có thể thật tốt bình an vô sự đứng trước mặt anh lần nữa.

Mộ Yến Thần, em yêu anh.

Anh hãy cứu em.

Cứu con của chúng ta.

Ngón tay dính máu ôm chặt lấy mình, đầu ngón tay bấu chặt vào quần áo, nước mắt nóng bỏng rơi xuống Lan Khê vùi đầu vào giữa gối, nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên ở nhà họ Mộ trong tia nắng ban mai ánh sáng nhạt nhìn anh đi tới. Cô nhớ anh, cô dùng toàn bộ hơi sức cuộc đời này để nhớ anh.

321. Chương 323: Tích Chút Âm Đức Đi.

Khi Tô Nhiễm Tâm đi tới nhà họ Mộ, cả tòa nhà đèn đuốc sáng trưng.

Trước cửa dừng mấy chiếc xe cảnh sát Ulla, nhìn bao quát xung quanh đều nghiêm ngặt cẩn thận, khiến Tô Nhiễm Tâm liếc mắt nhìn suýt nữa thì hôn mê ngất lịm.

Bên cạnh có người vội vàng đỡ bà, rồi nói bên tai bà lời gì đó, Tô Nhiễm Tâm chỉ chăm chú nhìn chăm chăm tòa nhà, trong đầu hiện lên bóng dáng của Lan Khê, bà đẩy mạnh người đứng kế bên mình ra đi vào trong nhà Mộ!

. . . Đã xảy ra chuyện gì?

. . . Tại sao có nhiều xe cảnh sát dừng ở nơi này? !

Bà từ Manchester quay lại đây chỉ trễ một chút mà thôi. Bà về nhà chỉ dừng lại không tới ba giờ đã quay trở lại rồi ! ! Nhưng vẫn chậm sao? Lan Khê đâu? Lan Khê của bà đâu?

“Lộc cộc lộc cộc lộc cộc,” tiếng giày cao gót dồn dập bước vào trong nhà họ Mộ, cảm giác đã kinh động đến mấy người ở bên trong đó.

“Tôi không cần biết.” Mộ Minh Thăng nắm chặt cây gậy trong tay, bàn tay run run, nét mặt trước nay vẫn trầm ổn nhưng bây giờ đã sớm thay đổi sắc mặt, “tại sao các người chỉ tra hỏi nơi này? Các người hãy đến khách sạn mà tra hỏi đi ! Con gái của tôi mất tích từ nơi đó, con bé là bị người bắt cóc đấy! Xe và điện thoại di động đều ở đây cả, nhưng người thì không có! Các người trả con gái của tôi lại cho tôi! !”

Nhìn thấy trong mắt ông hằn tơ máu như muốn xông lên liều mạng với cảnh sát, mấy người giúp việc sợ hãi kêu lên vội vàng chặn ông lại, nhưng bị ánh mắt hung dữ của ông làm cho hoảng sợ tới mức đứng lại không dám tiến lên nữa.

Gương mặt viên cảnh sát nghiêm trang khó xử, rất nhanh vờ trầm tĩnh nói: “Nhưng Mộ tiên sinh, khách sạn Vân Sơn bên kia chúng tôi đã kiểm tra, hoàn toàn không có người tên là Phó Minh Lăng đến thuê phòng.”

“Chính là người đó. . ! !” Nét mặt già nua của Mộ Minh Thăng đỏ lên, lồng ngực kịch liệt phập phồng cầm gậy chỉ vào mặt người cảnh sát, “Chính là hần ta mang con gái của tôi đi. Các người không tìm phải hay không? Được, được. Tôi đi tìm.”

Ông giận dữ đẩy người đứng bên cạnh qua một bên định đi ra ngoài.

Người cảnh sát cùng với các người giúp việc ở nhà họ Mộ cả kinh thất sắc, muốn ngăn ông lại, Mạc Như Khanh đứng bên cạnh đã không nhìn nổi, ánh mắt lạnh nhạt nhu lạnh đảo qua mạo hiểm giữ chặt tay ông, đề nỗi sợ hãi xuống thông thả dịu dàng nói: “Minh Thăng ông chờ một chút, ông chậm một tí đã nào...! !”

“Ông đừng kích động như thế, suy nghĩ một chút đi, Lan Khê cũng lớn khôn rồi, hay con bé và bạn của Yến Thần cùng ra ngoài dạo chơi thì sao? Nói không chừng buổi tối con bé sẽ trở về, tự nhiên ông lại gây ầm ĩ làm gì không biết! ! Hơn nữa nếu nó muốn đi thì để nó đi đi, tôi vừa có chuyện muốn nói với ông, thì nó liền bỏ đi, vậy coi như cũng giúp ông tiết kiệm hơi sức đỡ phải mất công gặp mặt nó rồi lại đuổi ra khỏi nhà.”

Mộ Minh Thăng trợn to mắt, hơi thở không ổn định nhìn chăm chú bà vợ trước mắt mình.

“Tôi đuổi con bé?” Ông giận dữ đẩy vợ mình ra, khiến Mạc Như Khanh lão đảo, sắc mặt bà thoáng chốc cũng thay đổi, ánh mắt của Mộ Minh Thăng nhìn bà như đang nhìn quái vật khát máu, “Bà không biết đó là con gái ruột của tôi sao? Bây giờ bà còn dám ở đây nói châm chọc này nọ? Tôi còn chưa hỏi bà, hôm nay bà hẹn con bé ra ngoài, trong quán cà phê bà đã nói cái gì? Khi con bé trở lại đáng vẻ như mất hết hồn vía đi theo người đàn ông kia! ! Hôm nay bà phải nói rõ ràng với tôi.”

Mạc Như Khanh bị đẩy ra, nét mặt lúc đỏ lúc trắng, trong đôi mắt nhu lạnh của bà tràn đầy căm hận.

Thật tình bà muốn nói ra sự thật, nhưng bây giờ đúng lúc sao?

Âm thanh “Lộc cộc lộc cộc lộc cộc” dồn dập thoáng chốc đã đến trước mắt, Tô Nhiễm Tâm gắt gao nhìn chăm chăm nhóm người trước mắt, không quản bọn họ kinh ngạc nhìn mình chăm chăm, xoay người đi tới, lách qua vòng lên vòng xuống tìm bóng dáng mình muốn tìm: “. Lan Khê. Lan Khê, đi nhỏ tới rồi, cháu ở đâu? Lan Khê! ! !”

“Vị tiểu thư này, ” Người cảnh sát cau mày ngăn hành vi của bà lại, chặn cánh tay của bà lại, “Chúng tôi đang thụ lý án ở đây, vị tiểu thư mà người muốn tìm kia xé chiều hôm nay không hiểu sao đã mất tích, đến giờ vẫn chưa rõ tung tích.”

Mất tích?

Tô Nhiễm Tâm kinh hãi ngây người.

Bà kinh ngạc nhìn người cảnh sát, một hồi lâu sau mới phản ứng kịp run rẩy cầm điện thoại muốn gọi điện.

Người cảnh sát cau mày, liếc nhìn bà một cái bất đắc dĩ lên tiếng ngăn cản: “Sau khi xảy ra chuyện, điện thoại của Mộ tiểu thư được tìm thấy ở trên xe, đến giờ vẫn không liên lạc được với cô ấy.”

Tô Nhiễm Tâm bị buộc dừng lại động tác, ánh mắt kịch liệt run rẩy, sắc mặt tái nhợt nhìn người cảnh sát trước mặt.

“Vậy làm sao bây giờ đây?” Bà run giọng hỏi, “Vậy bây giờ các người tìm con bé bằng cách nào? ! !” Đột nhiên bà phản ứng kịp, nắm chặt tay áo người cảnh sát, “Anh nói cho tôi biết lần cuối con bé đi chung với ai? Anh nói cho tôi biết là ai? Lan Khê nhà tôi không phải không hiểu chuyện, con bé tuyệt đối sẽ không nói tiếng nào mà bỏ đi! !”

Người cảnh sát bị bà lay lay cảm thấy khó chịu, nắm cánh tay của bà nói: “Cô ấy không bỏ đi một mình, Mộ tiên sinh nói, lần cuối cô ấy đi cùng với một người đàn ông họ Phó, Mộ tiên sinh cũng đã gặp qua người này.”

Họ Phó.

Tô Nhiễm Tâm trợn to hai mắt, bình tĩnh lại.

Bà đang suy nghĩ tìm tất cả những người có thể là họ Phó, bất chợt trong đầu lóe lên một cái tên, bà nghĩ đến một người, sắc mặt thoảng chốc trắng bệch, bà lập tức hiểu ra. Đôi môi tái nhợt run rẩy kịch liệt, bà khàn giọng hỏi: “. Người đàn ông kia, có phải tên là Phó Minh Lăng không?”

Cảnh sát hết sức ngạc nhiên! !

“Tiểu thư, chẳng lẽ ngài biết.”

“Hai người đàn ông này thật là sát tinh mà! ! !” Tô Nhiễm Tâm không nhịn được, trừng mắt la lớn!

Bọn họ một cha một con, một già một trẻ.

Một cố tình đánh mất lương tâm không thừa nhận mình bên ngoài. . . Phản bội, không nhìn nhận đứa con gái ruột thịt của mình;

Một không biết rồi rầm ân oán cái gì với Mộ Yến Thần, bắt cóc em gái ruột thịt của mình mà không biết, bây giờ không biết con bé sống chết ra sao!

Không được.

Tô Nhiễm Tâm sau khi phát tiết kịch liệt cảm xúc biết như vậy không được, bà cố gắng khiến mình trấn tĩnh lại.

Mộ Yến Thần nếu đã kêu mình trở về nước vậy hẳn là có dự liệu sẽ xảy ra chuyện gì, có thể là đề cập đến nhà họ Mộ, hoặc là ám chỉ Phó Minh Lăng, nhưng mặc kệ là ai, tình huống trước mắt này đều rất xấu.

Không được. Bà phải nhanh chóng liên lạc báo cho Mộ Yến Thần biết! !

Mắt thấy nàng “Lộc cộc lộc cộc lộc cộc” muốn đi ra khỏi phòng, Mạc Như Khanh ngồi trên ghế sofa đang trấn an Mộ Minh Thăng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn, bà ta gọi Tô Nhiễm Tâm lại nói: “Nếu như bà có tìm được Lan Khê, trước tiên hãy để nó ở bên cạnh bà đi, tạm thời chớ quay trở về nhà họ Mộ. Bởi vì có một số việc chính nó cũng rõ ràng, để cho nó cân nhắc suy nghĩ kỹ càng một chút rồi hãy nói sau, xem nó có còn mặt mũi bước vào nhà này hay không.”

Bước chân Tô Nhiễm Tâm chợt ngừng lại.

322. Chương 324: Tích Chút Âm Đức Đi. 2

Nhìn phu nhân nhà họ Mộ ưu nhã hào phóng trong truyền thuyết này, cho tới bây giờ bà mới biết thì ra đây là một người lòng đầy nhẵn tâm.

Nhưng hôm nay nghe bà ta nói như thế, chắc bà ta cũng phát hiện ra chuyện gì, bà nghiêng đầu nhìn Mạc Như Khanh, ánh mắt tìm tòi, sau đó Tô Nhiễm Tâm khàn giọng hỏi: “Bà cũng biết rồi sao?”

Mạc Như Khanh mở to mắt thái độ kiêu ngạo, không nhìn bà.

Sắc mặt Tô Nhiễm Tâm tái nhợt, xoay người lại gật gật đầu: “Cũng tốt, tôi cũng hiểu không thể gạt được. Muốn moi chuyện chị tôi ra cũng đơn giản, chỉ cần có thể làm chút chuyện cho Lan Khê, , có thể để cho hai người trẻ tuổi cảm thấy hạnh phúc, thì chị tôi nhất định nguyện ý.”

Cười lạnh một tiếng, bà tiếp tục nói: “Nhưng bà thì sao?”

“Mạc Như Khanh, bà nín lấy chuyện này không buông, một là vì muốn trả thù chị tôi, hai là vì muốn đuổi Lan Khê ra khỏi nhà họ Mộ, ba là muốn hủy hạnh phúc cả đời con trai bà. Bà nên cân nhắc suy nghĩ thật kỹ đi, tích chút âm đức đi !! Nếu không đến địa ngục, địa ngục cũng sẽ không chấp nhận loại người vì ham muốn cá nhân lừa chồng dối con như bà! !”

Sau khi mắng xong trong lòng Tô Nhiễm Tâm cảm thấy dễ chịu, không màng cảm nhận của Mộ Minh Thăng sau khi nghe bà nói sẽ ra sao, Lan Khê của bà vô tội, vô tội, con bé nên có người thật lòng thương nó, yêu nó, mà không phải bị hai gia đình độc địa coi con bé như trái banh đá qua đá lại!

Nếu như nhà là như thế, vậy thì không có cũng được! !

Xoay người đi, Tô Nhiễm Tâm mang theo đầy lo lắng và tức giận, ngẩng đầu ưỡn ngực thẳng bước đi ra ngoài!

Mà nhà họ Mộ sau lưng bà, vì một phen mới vừa rồi, lại thông suốt những dây dưa không rõ kia.

Nước Mỹ, Los Angeles.

Hiện trường vụ nổ trải qua mấy ngày đêm giải quyết vẫn chưa xong, kiểm tra hiện trường thì khả năng nổ lần nữa là không lớn, nhưng vẫn gặp nguy hiểm như cũ, một ngày trước bất ngờ có vụ nổ nhỏ làm một công nhân khai thác bị thương ở chân, cho nên hôm nay khai thác lại khó khăn hơn chút.

Chuyện này chấn động cả khu vực phía nam Los Angeles.

Tin tức lan tràn khắp các trang báo, Mộ Yến Thần không ở hiện trường khai thác thì lại ở bệnh viện, cả ngày giống như ngâm mình trong máu tươi và tiếng khóc than, khi bác sĩ và y tá nhìn thấy những xác người kia cũng chạy qua một bên ỏi đến mặt xanh mặt vàng. Mộ Yến Thần thấy cũng kinh hãi, lại mím thật chặt môi mỏng một câu cũng không nói, ngoại trừ xử lý hậu sự và đối diện với phía truyền thông, thời gian còn lại anh đều ở hiện trường đi theo nhân viên thăm dò tìm kiếm công nhân bị mất tích trong vụ nổ.

Ba ngày trước, trong bệnh viện mọi chuyện vẫn còn náo loạn.

Trong bệnh viện tâm tình thân nhân người chết vẫn còn kích động, họ la lối ầm ĩ với Mộ Yến Thần, càng lúc càng gay gắt đến độ bạo phát, William không để ý, anh liền bị mấy người nhào đến vây chặt, người nhà người chết vẫn điên cuồng như cũ, cho đến khi nhìn thấy áo sơ mi trắng của anh đều thấm ướt máu đỏ tươi mới sợ tới mức không dám lên tiếng.

Vết thương bị nứt ra lần nữa, cả tiếng sau mới cầm máu lại được.

Cho đến khi một cuộc điện thoại của Tô Nhiễm Tâm gọi tới.

Đến Los Angeles được một tuần tới nay, lần đầu tiên William thấy sắc mặt Mộ Yến Thần thay đổi lớn đến thế.

Anh vẫn luôn nghĩ ở thành phố C sẽ gặp nguy hiểm, nên đã thông báo Nhiếp Minh Hiên giúp anh để ý, đã thông báo Tô Nhiễm Tâm để bà ấy mau chóng trở về nước. Nhưng dặn đi dặn lại cũng không bằng anh tự mình trở về liếc mắt nhìn.

Anh lại càng không nghĩ tới, Phó Minh Lăng điên cuồng như thế, lại cho nổ nhà máy điện tử của anh, khiến cho hai mươi mấy sinh mệnh người vô tội ra đi chỉ vì muốn cầm chân anh lại, chỉ vì hắn ta muốn báo thù rửa hận cho người phụ nữ hắn ta yêu.

. . . Thế nhưng hành động này của hắn ta cũng được gọi là “Yêu” à? Hừ, “Yêu” cái rắm ấy! !

“Pằng! !” Âm thanh tiếng nổ quá mức chấn động! !

William lúc đi tới tránh chiếc điện thoại bị vỡ ra thành nhiều mảnh vụn, sợ tới mức gương mặt tuấn tú trắng bệch, anh ta vừa định hỏi Mộ Yến Thần xảy ra chuyện gì, thì nhìn thấy anh rút cánh tay đang băng được một nửa từ trong tay y tá về, cầm áo khoác lên nhỏ giọng lạnh lùng dặn dò: “Tôi có việc phải đi, nơi này giao lại cho anh.”

William kinh hãi! !

Đại khái anh ta có thể biết được chuyện gì xảy ra, cũng dự liệu được người nào có thể làm cho anh khản trương như thế, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng nhắc nhở: “Tổng giám đốc Mộ . . . Ngài có thể không ở nơi này, nhưng hiện tại bên ngoài đang nhìn chằm chằm chúng ta, một khi ngài rời khỏi Los Angeles sẽ có người kích động truyền thông viết bóp méo sự thật, có thể sẽ nói DiglandYork không muốn gánh vác trách

nhệm sự cố lần này, đến lúc đó không chỉ có giá trị cổ phiếu bị giảm mạnh, người nhà người chết cũng sẽ bạo loạn, danh tiếng của DiglandYork sẽ bị ảnh hưởng.”

Chuyện này nếu như không nghiêm trọng, suốt cả tuần nay anh cũng không cần thiết ở lại đây ngày đêm không chớp mắt có mặt ở chỗ này! !

“Vậy anh nói cho bọn họ biết . . . ” Mộ Yến Thần lạnh lùng nói, “Hơn hai mươi mạng người này Mộ Yến Thần tôi nhớ kỹ, nếu như bọn họ cảm thấy bồi thường không đủ, vậy tôi sẽ kéo cả người của gia tộc Laurie đưa cho bọn họ chôn theo những người đã chết kia! !”

Những lời này, anh nói được là làm được!

Nhưng giờ phút này trong đầu anh, chỉ tràn ngập bóng dáng của một người, anh luống cuống, hoàn toàn luống cuống, dù là toàn bộ thế giới sụp đổ ở trước mặt anh, anh cũng đành phải làm vậy.

Lan Khê.

Trong lòng anh thầm nói cái tên này, cầm áo khoác lên, đẩy người đang cản đường ra, sải bước đi về phía trước! !

.

Los Angeles, gió lạnh gào thét.

Mộ Yến Thần lên xe, chỉ dùng tay phải nắm tay lái một chút cũng cảm thấy miệng vết thương nơi bả vai lại toạc ra, gương mặt tuần tú của anh trắng bệch nhưng vẫn điển trai, tiếp tục dùng lực cho xe chạy ra đường! Tiếng va chạm trên mặt đất vang lên chói tai, trong lòng anh cảm giác căng thẳng như bị một sợi dây trói chặt lại! !

Lan Khê, bây giờ em ở đâu?

Là anh không đúng, là anh không tốt. Anh không nên bỏ lại em một mình mà đi, không nên vẽ rắn thêm chân muốn làm sang tỏ thân thế của em, khiến cho em chịu đựng thực tế tàn nhẫn và nguy hiểm như vậy.

Anh nên gạt em cả đời, nên mang theo em chạy ra khỏi cái thế giới này, cho em một nơi Thế Ngoại Đào Nguyên (chốn yên vui, thanh bình).

Như vậy sẽ không có hận, không có vướng mắc, không có trả thù và tổn thương! !

“ ” Âm thanh động cơ xe trong gió gào thét thành một âm tiết bén nhọn, chớp mắt trong lòng ngực Mộ Yến Thần như bị cơn đau nghiền nát, hoảng hốt không biết nên đi hướng nào mới có thể tìm thấy cô, gương mặt tuần tú căng thẳng xanh mét đến dọa người. Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo anh cũng tỉnh táo lại, trong tròng mắt đen thẫm lắng đọng lại, không kèm chế nổi tức giận, nhả ga lao thẳng về hướng kia!

.. . Phó Minh Lăng, anh dám động đến Lan Khê dù chỉ một cọng tóc, tôi sẽ dùng toàn bộ phần đời còn lại của tôi khiến cho anh nhắm nháp một ngàn một vạn lần nỗi đau khổ so với nỗi đau khổ mà em ấy phải chịu đựng! !

323. Chương 325: Anh Ta Đã Tới

Bóng đêm lạnh giá.

Cách trọn một đại dương, thời điểm Nhiếp Minh Hiên nhận được điện thoại của Mộ Yến Thần thì bữa dạ tiệc chánh trị đang lúc cao trào. Khắp người anh ám đầy toàn mùi rượu và thuốc lá, nhìn thấy nơi nơi toàn những bóng dáng mỹ nữ lượn vòng, anh cảm thấy chán ghét. Nhìn thấy mấy chữ tên của người kia lóe lên trên màn hình, mí mắt của anh chợt giật giật! Đột nhiên anh nhớ tới hôm nay nhà họ Nhiếp mở dạ tiệc, anh và Tô Noãn đều ở đây, không ai chú ý tới nhà họ Mộ bên kia.

Giờ phút này Mộ Yến Thần đang bận rộn đến mù trời đất ở Los Angeles, sao có thể gọi điện thoại một cách vô ích cho anh đây?

Sắc mặt của Nhiếp Minh Hiên tái nhợt.

Không cần đoán anh cũng biết là đã xảy ra chuyện gì. Anh có chút hung dữ gạt đám người đang đứng chặn đường ở trước mắt ra, đứng tránh sang một bên để nhận điện thoại. Nghe xong lời sau cùng của Mộ Yến Thần, trong đầu anh như có tiếng sét nổ bùng một cái!

“... Chuyện này xảy ra từ khi nào?” Anh trợn to hai mắt, giọng nói, hơi thở mong manh.

“Hai giờ trước.” Đầu điện thoại đằng kia nghe rõ tiếng gió lạnh gào thét đang càn quét, giọng nói khàn khàn của Mộ Yến Thần cũng tràn ngập sự u ám kinh khủng.

Nhiếp Minh Hiên hít một hơi dài, sải chân bước đi ra bên ngoài, ngay cả chào tạm biệt cũng bỏ qua, vội vã rời khỏi buổi dạ tiệc: “Tôi biết rồi, hiện giờ tôi sẽ lập tức đi tới sân bay và nhà ga xe lửa, tất cả những nơi có thể phong tỏa để điều tra tìm phương hướng, một chỗ cũng không bỏ sót! Cậu đã bố trí sắp xếp xong xuôi ở Los Angeles rồi có phải hay không, đã chuẩn bị tiếp ứng rồi chứ hả?”

“Khả năng ở sân bay và nhà ga xe lửa không lớn...” giọng Mộ Yến Thần vẫn âm u lạnh lùng nói: “Phó Minh Lăng mang theo Lan Khê không dễ đi qua những nơi kiểm tra giấy chứng nhận rất nghiêm ngặt ấy. Cậu hãy lưu ý tìm theo lối đường thủy một chút, tôi đã tìm cách liên hệ được với một người, hẳn sẽ có cách liên lạc với cậu, giúp cậu tìm ra những tàu thuyền đi biển định kỳ, chở khách lậu mới chạy trong vòng mấy canh giờ qua, cậu nói cho tôi biết đường hàng không là được.”

Trong lòng Nhiếp Minh Hiên tràn đầy kinh hãi.

“Biết rồi, tôi lập tức đi luôn... Yến Thần tôi biết bây giờ cậu rất nóng ruột... chuyện này là do tôi không đúng... tôi đã hứa sẽ thay cậu bảo vệ tốt cho Lan Khê và đứa nhỏ, nhưng bây giờ lại để cho hai mẹ con cô ấy gặp chuyện không may, mất tích ở ngay dưới mắt của mình...” Anh vừa nói xin lỗi vừa đi ra ngoài, trong con người trầm tĩnh ngập tràn tia máu đỏ tươi và áy náy sâu sắc.

Mộ Yến Thần nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lúc này tay anh nắm lấy tay lái càng chặt hơn.

“Tôi sẽ không để cho em ấy gặp chuyện không may.” Trừ phi tôi chết.

Anh cúi đầu khắc ra mấy chữ này, đưa tay đóng cửa sườn xe, chuẩn bị đầy đủ trang thiết bị đàm thoại qua hệ thống vệ tinh.

Bên kia Nhiếp Minh Hiên đã chạy ra khỏi buổi dạ tiệc, dưới cơn gió lạnh đang càn quét khắp thành phố C, đi về hướng nhà để xe. Giờ phút này anh mới thực sự cảm thấy cực kỳ đau lòng, cực kỳ lo lắng! Cô gái mà anh đã từng vẫn hài hước gọi là “em gái” ấy hiện đang lâm vào cảnh nguy hiểm, sống chết chưa biết. Đây là do sơ sót của anh tạo thành, nếu cô mà gặp chuyện không may, nhất định anh sẽ không tha thứ cho mình.

...

Chạy rông rã ở trên đường suốt mấy giờ xe, cuối cùng đã có thể loáng thoáng nhìn thấy hương vị tanh mặn của nước biển.

Hoặc giả cũng có thể, hương vị tanh mặn này là từ vết thương ở vai phải của anh bị phá vỡ.

Nhưng vết thương này không quá nguy hiểm.

Mộ Yến Thần không biết mình gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, liên lạc với bao nhiêu người, nhưng ít nhất khi sắp đến bến cảng, đường càng ngày càng rộng rãi. Khi đến nơi đã gần rạng sáng, giao lộ phía trước đột nhiên có mấy chiếc xe chạy ra, chậm rãi chạy về phía xe của anh, ánh sáng đèn xe dần dần yếu đi, đường như ra để nghênh đón anh.

Tốc độ xe của Mộ Yến Thần cũng không giảm, lao thẳng qua.

Mấy chiếc xe ở tiếp tục theo sát phía sau.

Thời điểm xuống xe, đồng hồ điện tử trong xe lóe lên chỉ bốn giờ đúng. Trong xe, có tin nhắn truyền đến từ hệ thống vệ tinh, Nhiếp Minh Hiên đã phối hợp thành công với người bên kia, đã điều tra được số hiệu

của tàu biển tư nhân chở khách chạy định kỳ chở Phó Minh Lãng. Dự đoán đến khoảng lúc rạng sáng sẽ đến Los Angeles, nhưng cụ thể ở nơi nào thì không rõ.

“Mộ tiên sinh, ” phía trước có người ra đón, hé ra gương mặt tuấn tú vô cùng trầm tĩnh, nhưng ở dưới cằm có mấy vết sẹo dài do bị dao chém nên có vẻ hơi dữ tợn: “Chúng tôi điều tra được một chút tình hình, trước buổi sáng sớm hôm nay quân cận vệ của hoàng gia đã đáp chuyển bay đến Los Angeles, đoán chừng sau đó sẽ trực tiếp tới bến cảng để thi hành mệnh lệnh ... ”

“Tôi đoán không sai đó là do công chúa Isha, Hoàng thất nước Anh đã điều quân đội tới, tuy ít người nhưng đều rất tinh anh, mục đích là vì để bảo vệ người kia được an toàn, người này có phải là Laurie Kerr, người đàn ông mà ngài muốn tìm không? ”

Phó Minh Lãng.

Mộ Yến Thần vừa đi vào trong vừa nghe, cả khuôn mặt lãnh lẽo như băng. Anh vừa nghe đã biết ngay chuyện này là do quyết định riêng của công chúa Isha, bởi vì lần này Phó Minh Lãng đi một chuyến tới Trung Quốc rồi trở lại, mục đích tuyệt đối không phải là về nhà.

... Hẳn khổ cực tự mình đi bắt cóc Lan Khê như vậy, mục đích chẳng qua cũng muốn tìm anh trả nợ máu của mối thù hận lúc trước.

Rất nhanh bàn tay ở bên cạnh nắm chặt lại thành quả đấm, khớp xương trắng bệch vang lên tiếng lách cách.

” Phái người giữ chặt sân bay ở phía bên kia, làm cho những thứ gọi là quân cận vệ đang trên đường tới kia, trực tiếp biến mất luôn, mang những thi thể đó đưa đến phủ công chúa Isha ... nói cho bà ta biết đây là báo ứng do con trai của bà ta đã đặt bom của hãng ở Los Angeles.”

Giọng nói âm u này, khiến mọi người đang theo sát ở phía sau run lên một cái!

“Dạ! Mộ tiên sinh.” Hắn chỉ có thể tuân lệnh, nhưng không nhịn được liền hỏi một câu: “Nhất định phải giết hết toàn bộ sao?”

Cặp mắt rét lạnh của Mộ Yến Thần lạnh lùng quét về phía người ở phía sau.

Sắc mặt người đàn ông tái nhợt, nói đáp lại: “Dù sao cũng là cấm quân hoàng gia, đều là người vô tội, chúng ta thật sự nhất định phải làm như vậy sao?”

“Những người này ở trong quân đội vô cùng xa xỉ, dựa vào sự che chở của quốc gia mà làm những chuyện ác. Làm quý tộc mà lại dùng súng đối với người bình thường ... nhưng đến lúc thực sự cần hiến dâng sinh mạng thì có ai đi lên không? Sao anh không đi hỏi xem, những người bị chết trong vụ hãng bị nổ tung có ai không vô tội không?”

324. Chương 326: Anh Ta Đã Tới 2

Sắc mặt người đàn ông rét lạnh, rốt cuộc người kia đã hiểu rõ nguyên nhân sắc mặt kia là do đâu.

“Tôi đã hiểu, Mộ tiên sinh.” Trong đáy mắt của hắn trong nháy mắt cũng bốc lên chút sát khí đỏ tươi.

Những người này chết chưa hết tội.

“Vậy lần này chúng ta cần phải làm gì? Nếu như chẳng qua chỉ là chặn lại chiếc thuyền này, chúng ta bày Thiên La Địa Võng cũng có thể tìm được hắn, để cho xác của hắn chìm xuống dưới đáy biển cũng không có vấn đề gì!” Lại có người tiến lên nói.

“Trên tay hắn có con tin ...” Mộ Yến Thần cắt đứt lời của hắn, nói sâu kín

Trong tròng mắt anh thoáng qua một chút đau đớn: “Mọi người cũng không cần lo lắng không tìm được hắn, hắn sẽ chủ động tới tìm tôi. Không phải là hắn đang lẩn trốn mà là đang muốn trả thù.”

“Phải một con thuyền đi ra ngoài, đi theo chỉ dẫn của hệ thống thông tin vệ tinh, chặn lại ở giữa đường.” Anh lạnh giọng ra lệnh.

Mấy người sau lưng thoáng đổi sắc mặt: “Mộ tiên sinh...”

“Đi chuẩn bị thuyền!” Anh khàn khàn giọng cương quyết ra lệnh một lần nữa!

Lần này không có ai còn dám nói một chữ không, chỉ thấy mọi người đều chuẩn bị kỹ càng để cùng đi theo anh. Đêm khuya biển rộng hay biến hóa thất thường, muốn bí mật xuất bến không phải là dễ. Việc tiếp cận gần tàu biển chở khách chạy định kỳ ở trên biển để cướp người mà thần không biết quỷ không hay, lại càng là một việc cực kỳ nguy hiểm!

Giờ phút này có điện thoại vang lên, người phía sau cùng liền nhận, một hồi lâu sau đột nhiên cau mày.

Người nọ vừa đưa điện thoại di động vừa đi tới chỗ Mộ Yến Thần, thấp giọng nói: “Mộ tiên sinh, điện thoại của ngài trợ lý đặc biệt William gọi cho tiên sinh.”

Mộ Yến Thần nheo mắt, nhận điện thoại.

“Mấy giờ trước, Phó Ngôn Bác đã đến Los Angeles, ông ta cầu xin ngài khi trở về Trung Quốc hãy đưa ông ta đi cùng, ông ta chỉ muốn tới để gặp mặt tiểu thư Lan Khê một chút.”

Sắc mặt Mộ Yến Thần chợt biến đổi.

Hai tay căng rộng tám hải đồ (bản đồ đường trên biển) ở trên bàn, anh vẫn nhìn chăm chăm vào lớp sóng lăn tăn trên mặt biển dưới màn đêm đầy nguy hiểm, hơi thở đầy sát khí nói giọng khàn khàn: “... Vậy hãy bảo ông ta đi tới bờ biển. Nói cho ông ta biết, nếu ông ta còn đến chậm một bước, đời này cũng đừng mong được nhìn thấy con gái ruột thịt của ông ta nữa.”

William dừng một chút, gật đầu: “Vâng, Tổng giám đốc Mộ.”

Trễ một bước nữa, hết thấy cũng sẽ không kịp nữa rồi !

Mộ Yến Thần đẩy mặt bàn ra, trong đôi mắt lạnh lùng thoáng hiện vẻ rét lạnh, xoay người sải bước đi nhanh ra phía bên ngoài.

Đêm khuya như ngưng đọng trong sự ứ đọng.

Một chuỗi tiếng bước chân hỗn loạn đi tới bên này khoang thuyền.

Ở nơi giá lạnh, trong giấc ngủ chập chờn, Lan Khê cảm thấy lúc nóng lúc lạnh, trán nóng đến tột độ. Tay cô lạnh như băng xò ra trên mặt đất giập giập, lúc nghe thấy âm thanh âm trong lòng tràn đầy cảnh giác. Cô bò dậy ngồi lên, cả người đau nhức khiến cô cảm thấy choáng váng!

Tiếng chữ khe khẽ vang lên theo tiếng bước chân vọng đến! !

“Rầm!” Một tiếng động thật lớn, cánh cửa bị đá văng! Mấy bóng dáng màu đen xuất hiện ở trước mặt cô. Lan Khê cảm thấy đôi môi mình khô nứt, không phát ra được tiếng nào, nhưng đôi mắt trong trẻo lại gắt gao nhìn bọn hắn chăm chăm, bên trong ánh mắt chứa đựng sự kiên định lẫn đề phòng!

Phó Minh Lãng chậm rãi đi vào, qua ánh sáng mờ tối, cô nhìn thấy sắc mặt của hắn âm trầm khác thường.

“Cô thích Mộ Yến Thần có phải hay không?” Hắn hỏi vẻ lạnh lẽo âm u, cho đến khi đôi giày da sáng loáng chậm rãi đến gần cô, hắn lại nổi lên nụ cười rét lạnh: “Mẹ nó chứ! Có phải là cô thích sự thông minh này của hắn hay không hả?”

Lan Khê không hiểu ra sao, cô lui về phía sau, hai cánh tay chống thật vững, không để cho mình bị ngã xuống.

Nụ cười lạnh biến mất, Phó Minh Lãng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Quả thật, hắn rất lợi hại... Thật không ngờ nhanh như vậy mà đã có thể điều tra được tôi đang ở phương vị nào trên biển, lại còn có thể tìm được tôi, còn định dừng ở nửa đường để cướp nữa chứ... ”

“Đúng là cô đoán không sai, bây giờ hấn còn cách khoảng mười mấy dặm đường biển, cô vui vẻ chứ?”

Đôi mắt trong trẻo của Lan Khê nhất thời mở to!

... mười mấy dặm đường biển.

... Mộ Yến Thần đã tới. Anh đã ở cách cô gần như vậy rồi.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ ở mái nhà mở ra ở bên cạnh khoang thuyền, muốn nhìn cho rõ một chút nhưng chỉ thấy một màu đen. Bên tai vang lên tiếng giày da đang đến gần lạnh như băng, thần kinh của cô căng thẳng, cảm giác một bàn tay to đang kéo cô dậy không chút lưu tình, cũng không quan tâm đến việc cô vẫn còn đang bị choáng váng, đứng không vững, trực tiếp lấy vật trong ngực ra bịt chặt lấy miệng của cô! !

“Không...” Lan Khê giằng co, túm chặt bàn tay của hấn, cô cố hết sức kéo bàn tay đó ra ngoài.

325. Chương 327: Bây Giờ Moi Ra

Tưởng rằng tuyến lệ đã khô cạn, nhưng dòng nước mắt nóng bỏng lại tuôn trào ra, trong lòng cô mừng rỡ như điên một hồi. Cô muốn kêu to, muốn phát ra thành tiếng nói cho Mộ Yến Thần biết cô ở chỗ này, anh mau lại đây cứu cô! !

Phó Minh Lăng gắt gao nhìn cô chăm chăm, trong cái nhìn thâm thúy lạnh lùng tràn đầy sát khí: “Cô cho rằng tôi sẽ để cho hấn dễ dàng tìm được cô như vậy sao? Mộ Lan Khê, cô có biết rằng cô đã quá tự tin mà cũng quá ngây thơ hay không?”

Cả người cô mềm nhũn, muốn túm chặt cô cũng không cần phải mất sức, chỉ có điều, nhờ ánh trăng nhàn nhạt rọi qua cửa sổ ở mái nhà, Phó Minh Lăng có thể loáng thoáng nhìn thấy gò má và mái tóc mềm mại, chột nhìn thấy hàng mi cong mềm này dường như có chút quen thuộc, làm cho hấn cũng có chút hoảng hốt!

“...” Cô hết sức đẩy bàn tay của hấn ra, Lan Khê há miệng to ra để thở, đôi mắt trong veo mang theo vẻ kiên định nhìn lên cửa sổ ở mái nhà, một dòng cảm xúc chua xót mạnh mẽ xông lên đầu. Cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông ở phía sau, nói: “Tôi tự tin là có lỗi sao? ... Hiện tại anh ấy tới tìm tôi, anh có mang tôi tới chân trời góc biển nào đi nữa, anh ấy cũng sẽ tìm được tôi, tôi biết nhất định anh ấy sẽ tới! ! ... Còn anh? Anh làm chuyện này là vì người phụ nữ anh yêu sao?”

Trong con ngươi của Phó Minh Lăng thoáng hiện ánh nhìn khát máu, lực tay bóp cổ cô nặng thêm một chút.

“Không phải vậy...” Lan Khê lắc đầu một cái, giọt nước mắt nóng bỏng chứa đựng sự căm thù sâu sắc, nhìn hấn chăm chăm: “Vì cô ấy mà anh giết người, bắt cóc, vì cô ấy mà bàn tay dính máu... Cô ấy không thương anh là đúng, đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ không yêu anh...”

Phó Minh Lăng bị cô chọc vào nơi đau nhất ở trong lòng, ánh mắt đỏ rực giống như dã thú, hấn bóp chặt cổ của cô như muốn bóp chết cô! Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống, Lan Khê cạy bàn tay của hấn dùng chút sức lực cuối cùng kêu to: “Anh... !”

“Cứu em... Em ở đây... Ừm...”

Một lần nữa hô hấp lại bị Phó Minh Lăng hung hãn bịt chặt. Hấn giận đến mức cả người căng thẳng phát run, có thể một tay bóp chết người, nhưng từ đầu tới cuối vẫn trì hoãn lại. Thấy cô lúc này làm ầm ĩ đến lợi hại, tay liền bỏ tới cần cổ của cô!

Lan Khê chỉ cảm thấy đau đớn kịch liệt, cơn choáng váng lại ập tới, cô đứng không vững, cố gắng kéo cánh tay của Phó Minh Lăng ra, tiếp đó ngã xuống.

Cánh tay cô bị cắt ngang, máu tuôn xối xả lộ rõ trong không khí. Lúc ngã xuống, trong nháy mắt cô vẫn bảo tồn ý thức sau cùng, ôm lấy bụng mình.

Phó Minh Lãng ồ ồ thở dốc nặng nề, cả người đờng đờng sát khí.

Trên boong thuyền có tiếng động truyền đến, một giọng nói dùng tiếng Anh nghiêm túc nhắc nhở hần, chiếc thuyền kia đã cách bọn họ chưa đến mười km nữa.

“Đưa cô ta đi.” Hần lạnh giọng phân phó.

Vừa định nhắc chân trong nháy mắt hần nhìn thấy tư thế của cô, đưa chân một cước đá văng người bên cạnh, ánh nhìn mang theo vẻ nguy hiểm, hần tò mò túm tay của cô lại, nhưng vẫn bất động. Phó Minh Lãng nghi ngờ nhìn bụng cô một chút, một ý nghĩ như tia chớp vụt qua đầu hần! !

Nơi này của cô... có cái gì?

...

Trên chiếc tàu biển chở khách chạy định kỳ vẫn còn ánh đèn, trước sau chưa tắt! !

Khi chiếc tàu biển chở khách chạy không có phương hướng dường như đụng vào hải đăng, thời điểm tiếng động to lớn vang lên ầm ầm vọng xa mấy cây số xa, sắc mặt Mộ Yến Thần mới hoàn toàn thay đổi.

Người bên cạnh nhao nhao nóng lòng muốn tỵ thối, từ phía sau liền chui lên phía sau chiếc tàu biển chở khách, chỉ có Mộ Yến Thần đứng yên không động đậy!

Ánh đèn không tắt, căn cứ vào tính tình của Phó Minh Lãng, hần tuyệt đối không thể nào chờ bọn họ đến gần như thế mà cũng không hề có động tĩnh gì!

Quả nhiên, vừa nhảy lên boong thuyền liền tìm tòi người ở bên trong, nhưng thật sự không hề phát hiện ra người. Nhưng ở trong khoang thuyền có một vũng máu lớn, bên trong vũng máu có một cái dây chuyền, có người cầm trở lại, chạy đến báo với Mộ Yến Thần!

”Chúng ta tới chậm... Bọn họ có thể thừa dịp bóng đêm cho thuyền đi về phía phương hướng khác. Phía trên thuyền không có gì cả, chúng tôi chỉ phát tái nhợt, đi về phía Mộ Yến Thần nói.

Trong bóng đêm lạnh lẽo, vết máu trên chiếc dây chuyền rất rõ ràng, tay của đàn ông cũng do bị căng thẳng mà phát run.

Mộ Yến Thần đón lấy cái dây chuyền kia giơ lên xem.

Chiếc dây chuyền mảnh và dài vốn không nhìn ra màu sắc gì, nhưng mặt dây chuyền hình trái tim được chạm rồng treo ở phía dưới dây chuyền lại quá quen thuộc. Anh nhẹ nhàng mở ra xem, hai mặt trên dưới tách ra, trong lòng trái tim có khắc chữ tinh xảo những do bị dính máu mà trở nên mờ đi.

Ngón tay lau sạch vết máu đã lạnh ở trên đó, rốt cục anh đã có thể nhận rõ được hàng chữ khắc ở phía trên.

“Anh yêu.”

“Lan Khê.”

326. Chương 328: Bây Giờ Mọi Ra 2

Một chút khát máu nóng rực chợt thoáng qua trong con người, đau như bị mũi dao bén nhọn chọc vào buồng tim!

Bóng dáng cao ngất của Mộ Yến Thần trở nên cứng ngắc. “Sập!” một tiếng, rất nhanh anh khép lại trái tim đó lại ở trong lòng bàn tay, khớp xương trắng bệch vang lên lách cách, người run rẩy đến không còn thần sắc.

Cô ấy đã ở đây!

Ít nhất khoảng mười mấy phút trước, cô vẫn còn ở chỗ này mà.

Cô đang đợi anh.

Nhắm lại mắt, cổ dè nén nổi đau đang cuộn lên như sóng biển đang gào thét, Mộ Yến Thần chậm rãi mở mắt ra nói: “Đổi lại hướng đi của thuyền, lái chiếc du thuyền này vào bờ bên kia. Bọn chúng cũng sẽ lựa chọn lượn quanh một vòng xa, sau đó cặp bờ từ một hướng khác, báo cho toàn bộ đường ven biển chuẩn bị đề phòng, tiếp tục đuổi theo.”

“Vâng, Mộ tiên sinh!”

Người lái thuyền xoay tay lái cho thuyền quay lại, bắt đầu chạy về hướng trở lại. Trong bóng đêm nặng nề, Mộ Yến Thần cảm thấy khoảng cách giữa anh và cô càng ngày càng gần, thậm chí phảng phất có thể nghe giọng nói của cô... Anh hận hiện tại chưa được tìm được chiếc thuyền kia, hận hiện tại không thể biết được cô bị thương như thế nào, sau đó sẽ ôm chặt cô vào trong ngực! !

Khi Lan Khê tỉnh lại, cả sắc trời đã sáng choang.

Gió biển thổi mái tóc của cô bay phần phật, quét ở trên mặt hơi ngứa ngứa. Nhưng tiếng động lớn ở bên tai quá mức chói tai, cô không muốn nghe cũng không được. Cổ run rẩy bò dậy, cơn choáng váng vẫn quanh quẩn ở trong đầu như cũ... Cô nghe thấy tiếng rút súng, nghe thấy tiếng gầm nhẹ của người đàn ông và tiếng uy hiếp đầy thô bạo, ngay sau đó thấy một cái ống lạnh như băng chống vào đầu của mình...

Los Angeles, qua lạnh lẽo.

Cô mở hàng mi đánh máu, làm cho lúc nhìn thế giới toàn một màu đỏ của máu. Cô có thể nhìn thấy mơ hồ mình ở trên boong tàu, mà người trên bờ đã giơ súng bao vây nơi này! !

Trong tai vang vọng tiếng gầm thét của người đàn ông đối diện, dùng tiếng Anh thét to bảo Phó Minh Lăng bỏ con tin xuống!

Cô không nhìn thấy rõ bất cứ cái gì, nhưng lại thấy rất rõ trên một con thuyền khác ở bên cạnh, có một người đàn ông, hốc mắt đỏ kè và một môi vì bồn ba cả đêm. Cả người Lan Khê run rẩy! Cô chăm chú nhìn mãi, cái bóng dáng quen thuộc cao ngất đó cả đời này cô cũng không quên được.

Không để ý đến trên đầu mình đang có một nòng súng lạnh băng chĩa vào, Lan Khê từ dưới đất bò dậy, dường như muốn nhảy qua nước biển chạy về phía anh!

Nhưng một bàn tay từ phía sau túm lại cánh tay của cô, một tay túm lấy cô xoay lại kéo về bên cạnh, bàn tay nắm chặt vào cổ của cô! Lan Khê liều mạng giùng giàng muốn tránh thoát, Phó Minh Lăng gầm lên một tiếng ở bên tai cô: “Hãy đừng hoảng một chút cho tôi!”

Lan Khê không sao tin được đây là sự thật.

Cô suýt nữa cho rằng mình là nằm mộng, không biết mình đang ở chỗ nào, Trung Quốc cũng tốt, Los Angeles cũng được. Nhưng sự thực là cô đã nhìn thấy Mộ Yến Thần thật sự, nhìn thấy bóng dáng cao ngất của anh đầy căng thẳng đang di chuyển đi về phía bên này.

“Cô không muốn tử tế phải không?” Phó Minh Lăng nói ở bên tai cô: “Cô còn nhớ hay không, tôi đã nói với cô rồi, súng bắn một phát vào bên ngang hông sẽ bị thương, nhưng không chết người. Nhưng đạn lại có thể xuyên qua bụng, phá nát thứ bên trong tử cung.”

Tròng mắt Lan Khê nhất thời trợn to!

Thân thể nhất thời căng thẳng lên, đôi mắt trong veo như nước đầy hoảng sợ, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Phó Minh Lăng về không tin nổi!

“Xem ra đã bị tôi nói đúng, phải không?” Hắn nhếch môi cười lạnh một tiếng, cái hân chờ chính là cái vẻ mặt này! Ngay sau đó Phó Minh Lăng ngược mắt, cầm súng nhắm ngay về phía Mộ Yến Thần đang đi tới ở phía đối diện: “Mày đứng lại đó cho tao! !”

Một tiếng nói giống như dã thú rít gào, làm Mộ Yến Thần dừng bước chân lại.

Đôi mắt anh nhìn sâu xa, bộ tây trang màu đen mặc trên người dính vết máu, dính bụi bặm, vẻ phong trần mệt mỏi, gương mặt tuần tú tái nhợt đầy căng thẳng. Ánh mắt sít sao chỉ nhìn chăm chăm vào người đang ở trong ngực Phó Minh Lãng.

Anh đối diện với ánh mắt của cô.

Môi mỏng khẽ nhếch lên, anh dùng khẩu hình nhẹ nhàng nói hai chữ không thành tiếng, truyền đạt với cô.

Lan Khê nhìn hiểu ngay.

Anh đang nói..., “Đừng sợ” .

“Mày được lắm, Mộ Yến Thần, đuổi theo tao ở trên biển suốt nửa đêm, muốn cho tao trực tiếp táng thân ở đáy biển phải không?” Phó Minh Lãng nghiêng răng nói: “Đáng tiếc mày đã tính toán lầm rồi, tao lại một mực cứ muốn lên bờ cùng với mày kia. Tao từ Trung Quốc đến Los Angeles, chính là vì muốn làm chuyện này ở trước mặt mày, để cho mày nhìn thấy rõ tao đã tự tay giết người phụ nữ yêu mến của mày như thế nào... Còn có cả đồ ngiệp chủng của hai chúng mày vẫn chưa được sinh ra nữa! !”

Nhất thời một tiếng sét nổ vang ở trong đầu Mộ Yến Thần.

Gương mặt tuần tú của anh tái nhợt, gương cặp mắt lạnh lùng như băng lên nhìn Phó Minh Lãng chăm chăm. Anh không hiểu rõ lắm vì sao Phó Minh Lãng biết được chuyện này, nhưng cũng có một việc mà hẳn, Phó Minh Lãng vẫn chưa biết được.

“Nơi này cũng có rất nhiều người đang nhìn như vậy, chỉ sợ rằng hôm nay anh không được như ý thôi, dù là hôm nay thực sự có người chết ở trên tay anh... anh không sợ cuộc đời này của anh sẽ bị phá hủy hay sao? Hơn nữa lại còn bị phá hủy ở trong tay tôi?” Anh nhàn nhạt hỏi.

“Tính mạng của Rella cũng đã bị phá hủy bởi tay của mày rồi! !” Phó Minh Lãng nghiêng răng gầm lên một câu, cổ nén lại cơn giận dữ đầy kích động, nói giọng khàn khàn: “Vì thế tao không quan tâm... Mộ Yến Thần, hôm nay cái tao muốn chính là muốn xem vẻ mặt của mày một chút, khi người phụ nữ mà mày yêu mến bị giết, tao muốn mày nhìn mà khắc cốt铭 tâm!”

Như vậy, mới có thể bù lại được với nỗi đau đớn đến tan nát cõi lòng của hắn khi mất đi Rella!

“Chúng ta nói nhẹ nhàng với nhau một chút trước có được hay không?” Hắn cười lạnh, gương mặt tuần tú bởi vì kích động đến cực độ mà trở nên méo mó: “Hai người chúng mày là anh em ruột, sao lại còn có thể muốn sinh con? Hắc... Mày không sợ sẽ bị dị dạng sao? Không sợ chỉ là một cục thịt sao? Không bằng lúc này tao sẽ moi nó ra để cho chúng mày xem một chút, tránh đến lúc sinh ra lại bị kích thích... Mày cảm thấy thế nào?”

327. Chương 329: Lựa Chọn Giữa Sống Chết

Như một tiếng sét nổ vang làm vỡ tung ở cả một vùng trời đất ven biển.

Mộ Yến Thần có cảm giác ngay cả nhịp thở của mình cũng không còn.

Anh lạnh lùng mím môi thật chặt. Cặp môi mỏng giống như hai lưỡi dao mỏng sắc bén lạnh như băng, trong con người thâm thúy của anh một con sóng cực lớn đang cuộn cuộn bốc lên, tưởng như thuyền bè chỉ có thể trôi nổi lênh đênh ở trên biển mà không thể cập bến được, chỉ có thể chờ đợi vận mệnh bị hủy diệt! !

“Đừng động đến cô ấy.”

Từ môi mỏng của anh nhẹ nhàng phun ra mấy chữ.

Giờ phút này Phó Minh Lãng đã trở nên điên cuồng. Hắn không nghe thấy sự lạnh lẽo và đầy đe dọa trong lời nói đó. Hắn cười lạnh, thuận tay kéo Lan Khê lại, chìa súng vào ngực cô. Một tay khác với lại sau, giắt lấy một con dao của tên thuộc hạ đang cầm trong tay, ánh sáng lạnh lẽo của lưỡi dao lóe lên nhìn thật đáng sợ!

“Mộ Yến Thần, tao chờ nhiều năm như vậy chính là vì chờ đến giờ khắc này... Năm đó ở Luân Đôn, tao đã nhìn thấy vụ tai nạn xe cộ đó... tao đã thấy chiếc xe bị nổ tung, sau đó đã bốc cháy làm thay đổi hoàn toàn diện mạo của Rella... Bây giờ, mày hãy cảm nhận đầy đủ một chút, sẽ thấy trong lòng như thế nào...” Mũi dao của hắn chống vào bụng Lan Khê, nghiêng rằng nghiêng lợi nói đầy khát máu: “Bây giờ tới lượt mày trả nợ đi !”

Một tiếng gầm dữ dội vọng lại, tiếng của Mộ Yến Thần đáp lại đầy lạnh lẽo...

“Mày dám động vào cô ấy một chút, một giây sau phần mộ của Rella ở Mudd cũng sẽ bị cạy ra đào lên. Mày hiểu thành ngữ, nên biết câu thành ngữ của Trung Quốc “tỏa cốt dương hôi” nghĩa là gì... Mày cứ thử hạ lưỡi dao kia xem, tao sẽ khiến cho người yêu của mày ngay cả khi đã chết rồi cũng không được yên ổn.”

Phó Minh Lăng nghe vậy, hai tròng mắt liền trừng lớn!

Cả người hắn đầy bối rối.

Bàn tay nắm chuôi dao run lấy bầy, hắn bị lời nói của Mộ Yến Thần dọa cho sợ đến mức ba hồn rớt mất hai hồn rưỡi.

Nhưng sau khi hết cơn khiếp sợ thật lớn kia, trong lòng hắn lại dâng lên một nỗi hận tới khoan tim thấu xương.

“Mày dám...” Con ngươi của hắn cũng đã sắp bị vọt khỏi vành mắt mở trừng kia mà bắn ra ngoài. Lưỡi dao run rẩy kịch liệt chỉ về phía Mộ Yến Thần, nghiêng rằng nhả ra từng chữ : “Mộ - Yến - Thần, mày - dám ... ! ! !”

Màu đen ứ đọng ở ngưỡng động trong tròng mắt sâu của Mộ Yến Thần cuối cùng cũng đã tan ra được một chút.

Lưỡi dao thoáng máu, tựa như thần chết vừa lượn qua một lần.

Anh tao nhả lui lại từng bước, cởi bộ tây trang ở trên người ra, vứt sang một bên, ngược đôi mắt lạnh lùng lên nói giọng khàn khàn: “Nếu người hại cô ấy bị đâm xe nổ tung trên đường là tao, cũng không cần phải mang những người không có liên quan gì với tao ra để nói chuyện... Mày có xông vào tao thế nào, tao cũng không né tránh, việc tao đã làm tao sẽ chịu trách nhiệm. Nếu như mày cảm thấy một kiếm kia không đủ, tùy ý làm tiếp thế nào nữa cũng được, cho đến lúc mày có thể giải hận mới thôi ... ”

Cặp môi mỏng trắng bệch của anh nhẹ nhàng khạc ra câu nói sau cùng: “Điều kiện đầu tiên phải là thả Lan Khê ra.”

Phó Minh Lăng cứng người, đứng nguyên tại chỗ.

Trong tròng mắt lạnh lùng của hắn tràn đầy vẻ đồ đáng sợ, phẳng phất cảnh tượng ngày đó như đang hiện ra ở trước mặt. Hắn hận không thể cho người đàn ông trước mắt này “thiên đao vạn quả”... Đúng, một kiếm kia hắn đâm không đủ, hắn sẽ hung hăng đâm vào trong trái tim của gã đó mới được, sẽ hung hăng xuyên vào đó một trăm vết đâm! !

Cánh tay sắt sắp siết chết người phụ nữ trong ngực, Phó Minh Lăng dùng súng đặt vào huyệt Thái Dương của cô, nắm chặt lấy cô hung hăng ném cho người phía sau giữ!

Lan Khê lão đảo một cái suýt nữa đứng không vững. Đôi mắt xinh đẹp trợn to, gât gao nhìn chăm chăm vào màu đỏ tươi đang tràn ngập trên vai phải của Mộ Yến Thần. Cô nghe được lời anh vừa mới nói: “Một kiếm”, ý tứ này có phải là trước khi cô gặp lại anh, vết thương này là do Phó Minh Lăng đã dùng kiếm hung hăng xuyên thủng qua thân thể của anh, mà cô đối với toàn bộ chuyện này lại hoàn toàn không hề hay biết?

“Không...” Hơi thở mong manh, giọng nói khàn khàn thốt lên một câu, Lan Khê hoảng hốt thất thần chăm chú quan sát tình cảnh trước mắt. Những giọt nước mắt nóng bỏng lớn bằng hạt đậu ngưng tụ ở trong vành mắt, cô lớn tiếng gào thét nói: “Phó Minh Lăng, anh mà dám động thủ với anh trai của tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, có chết tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh! !”

Phó Minh Lăng quay lưng về phía cô, nụ cười lạnh lẽo đầy khát máu. Rất nhanh chuôi dao trong tay chỉ về phía Mộ Yến Thần: “Mày yêu cô ấy như vậy, muốn chết thay cho cô ấy có phải hay không? ... Tốt lắm

Mộ Yến Thần, mây hãy tới đây, chúng ta dùng cách của đàn ông để giải quyết vấn đề. Nếu như mây không bị tao đâm chết, tao sẽ thả cô ấy ra, trả lại cho mây... Còn nếu như do mây không cẩn thận bị chết, tao sẽ đưa hai đứa chúng mây xuống địa ngục đi làm một đôi vợ chồng quý! !”

Mấy chữ cuối cùng, hắn nghiêng răng cắn từng chữ, nhả từ trong miệng ra ngoài!

Làn gió biển mằn mặn thổi áo quần mỏng manh của Mộ Yến Thần bay phần phật. Anh nheo mắt lại nhìn cô gái ở phía xa xa mà mình yêu chân thành, gương mặt của cô rõ nét như vậy, giọng nói cũng rõ ràng như vậy. Lời của Phó Minh Lãng mặc dù tàn nhẫn, nhưng hai chữ “vợ chồng” cuối cùng kia đã thật sự làm anh xúc động sâu sắc.

Anh đã từng cho là mình không có nhiều ham muốn, không quan tâm nhiều đến việc thế gian tranh giành những danh phận tầm thường.

Nhưng hóa ra trước sau anh cũng không thoát khỏi được.

Thì ra anh cũng như vậy, cũng muốn được như vậy... Trong cuộc sống này, anh cũng muốn quang minh chính đại mang về cho cô một danh phận, muốn được sống cùng với cô.

Nhắm mắt lại, Mộ Yến Thần gật đầu, đón nhận ánh mắt tràn đầy sát khí của Phó Minh Lãng!

Trên boong thuyền không gian được mở ra, hai bên rút súng chĩa về phía nhau. Hai người đàn ông đang đi về hai phía có một điểm giống nhau là hai dáng người cao ngất, một trầm tĩnh, một giận dữ. Phó Minh Lãng nắm chuôi dao vậy máu trong tay, còn Mộ Yến Thần thì tay không tác sát.

Cổ họng Lan Khê đã khản đặc, mấy ngày vất vả vừa qua không chỗ nương tựa, đã làm cho cả người mệt lả, giờ phút này lại càng không muốn nói, đành phải trở mắt nhìn người đàn ông mà cô yêu mến chém giết với một người đàn ông đã hoàn toàn đánh mất lý trí!

328. Chương 330: Lựa Chọn Giữa Sống Chết 2

Không biết bắt đầu thế nào, nhưng cô cũng chỉ bị choáng váng mắt một chút, đến khi có ý thức trở lại thì hai người đã đang đánh nhau rồi! Lưỡi dao trong tay Phó Minh Lãng khua trong không khí phát ra tiếng rít vù vù, lần nào cũng hướng vào những nơi trí mạng nhất của đối phương mà đâm tới. Mộ Yến Thần lạnh lùng né tránh, tay trái bắt được cổ tay của Phó Minh Lãng, nhưng lại bị hắn mạnh mẽ tránh thoát, lưỡi dao sắc bén sạt qua cánh tay, trên áo sơ mi tuyết trắng nhất thời bị thấm máu chảy ra thành một mảng lớn màu đỏ tươi...

Đau đớn làm cho thân hình Mộ Yến Thần hơi bị lảo đảo, trên trán anh đã có lớp mồ hôi mỏng, sắc mặt hiện rõ vẻ tái nhợt.

Phó Minh Lãng cũng không tốt hơn được bao nhiêu, nơi cổ tay có tiếng lách cách vang lên làm cho hắn nhận thấy xương cốt bị rời ra đau nhức vô cùng! !

“Tiếp tục chứ...” Mộ Yến Thần bịt vết thương, lạnh lùng ngược mắt: “Mây chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?”

Phó Minh Lãng nhất thời bị kích động đến mức hai tròng mắt đỏ kè, một lần nữa nhấc lên cây dao nhọn ghèngh đón!

Mọi người ở hai phe thấy thế vô cùng kinh hãi, hòng súng đã nhắm chính xác, nhưng không ai dám nã một phát súng! Hai người đàn ông này chém giết giống như dã thú, đánh nhau bằng cách nguyên thủy nhất. Cổ tay Phó Minh Lãng đã bị thương, lại một lần nữa bị đập mạnh vào hàng hóa đang xếp ở bên mạn tàu trên boong. Lần này tàu biển tư nhân chở khách chạy chuyến này còn vận chuyển cả rượu, cho nên hàng hóa trong đó bị xô vào liền vang lên tiếng đổ vỡ rất lớn. Trong nháy mắt, rượu đã chảy đầy trên boong tàu. Tiếng dao bị rơi trên mặt đất vang lên một tiếng lanh lảnh. Phó Minh Lãng ra sức dùng tay khác sờ soạng để tìm, lưỡi dao nhọn lại bị hung hăng đá văng ra! Mắt nhìn thấy sẽ bị chế ngự, Phó Minh Lãng trở nên

mù quáng, từ bên hông lấy ra một khẩu súng nhỏ đã giấu kín từ trước. “Pằng!” Một tiếng súng nổ vang lên chát chúa trong không trung! !

Lan Khê thét một tiếng chói tai! !

Phút chốc cả bờ biển bị kinh hãi.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía hai người đang ẩu đả ở trên boong tàu. Máu tươi từ chân chảy xuống ào ạt, kích động những ánh mắt đầy khiếp sợ của mọi người. Sự căng thẳng trong phút chốc suýt nữa làm cho trái tim Lan Khê trong nháy mắt bị nứt toác ra! !

“A...” Sắc mặt Phó Minh Lãng bị kìm nén đến mức tím bầm, cả người run rẩy như sắp chết đến nơi.

Cổ tay phải của hắn bị vặn vòng thành một góc tù đáng sợ, mà giờ phút này họng súng của khẩu súng nhỏ lại đang đối diện với bắp chân của hắn đang bị thủng thành một lỗ máu. Giờ phút này, gương mặt tuần tú của Mộ Yến Thần cũng đã tái nhợt, tràn đầy mồ hôi. Bên thắt lưng và trên lưng có hai vết thương, máu thịt thi nhau tuôn chảy thấm vào quần áo. Vết thương không sâu, nhưng đủ làm cho người ta đang đau nhức đến bất tỉnh! Anh hơi choáng váng nhưng cố nhìn lại sự đau nhức, một lần nữa hung hăng kéo Phó Minh Lãng lại, nhanh như chớp dùng đầu gối thúc một cái mạnh mẽ vào bụng của Phó Minh Lãng!

Mộ Yến Thần lạnh lùng lui người lại.

“...” Lần này Phó Minh Lãng bị ném trở lại, trực tiếp nằm trên đất, người co quắp lại thật chặt, ngay cả miệng cũng không phát ra được thành tiếng nữa.

Mồ hôi lớn chùng hạt đậu nường theo đường gân xanh bắt đầu chảy rơi xuống, cơn đau nhức đang bắt đầu lan ra khắp toàn thân!

“Một phát súng này và kỹ thuật cưỡi ngựa ở trong trang viên đều không ở nằm trong dự liệu... Nếu như nói trả thù tôi không chấp nhận, nhưng sau hai lần này, cũng coi như tôi đã trả sạch cho anh. ” Mộ Yến Thần lạnh lùng chăm chú nhìn hắn, cặp môi mỏng lạnh lẽo nhấn mạnh từng chữ: “Hiện tại tôi lại cảm thấy, so với việc được gả cho một người đàn ông thế này thì cô ấy chết... còn tốt hơn không biết bao nhiêu lần...”

Nói xong, Mộ Yến Thần cũng đã bị lão đảo, phải chống tay vào thân tàu, gân cốt trên mu bàn tay nổi lên dữ dội. Anh đã bị mất quá nhiều máu, nhưng lúc này vẫn cố gắng không để cho cơn choáng váng làm mình bị hôn mê đến ngã xuống. Anh nhìn về phía Lan Khê vẫn còn chưa hết kinh hoàng, buông thân tàu ra, từng bước một, đi tới chỗ cô.

Đừng sợ bảo bối... Anh tới rồi.

Người Lan Khê như sắp phát điên lên rồi, ánh mắt run rẩy dữ dội, nước mắt nóng bỏng tràn ra hốc mắt!

Nằm trên mặt đất, Phó Minh Lãng còn sót lại một chút tỉnh táo, nghe câu nói cuối cùng kia của Mộ Yến Thần, hắn bị kích động đến run người. Hắn oán, hắn hận, hắn không cam lòng... Cũng vào giờ khắc này sự kích động đã nổi lên hoàn toàn! !

Lạnh lùng nắm lấy lưỡi dao nhọn vừa mới bị đá bay, Phó Minh Lãng hét to một tiếng, cố chịu đựng cơn đau nhức, mạnh mẽ chống tay nhắc thân thể dậy, xông tới kiểm chế người Lan Khê, để ngang lưỡi dao vào phía trước cổ, ấn vào da thịt của cô!

“Mày không được tới đây!” Hắn gầm gừ dữ dội, trong con ngươi đầy tia máu đỏ ngầu, “... Còn tới nữa tao sẽ giết chết nó! !”

Mộ Yến Thần thoáng chốc cứng ngắc ngay tại chỗ, sắc mặt tái xanh.

“Dừng tay ... ! !” Một tiếng thét gần như tê liệt, từ một khoảng cách xa vọng đến.

329. Chương 331: Ôm Chặt Ở Chung Một Chỗ.

“Dừng tay . . . ! !” Một tiếng thét gần như tê liệt, vọng đến từ một khoảng rất xa.

Mặc cho gió biển thổi tung, một bóng dáng vô cùng hốt hoảng chạy tới phía bên này, mái tóc được chải cẩn thận tỉ mỉ cũng bị thổi loạn, trong mắt ông tràn ngập hoảng sợ, vừa chạy vừa kêu, cố đẩy đám người đang chen chúc ra, nhìn thấy con trai mình đang cầm dao kèm chặt bóng dáng mỏng manh của người con gái, hô hấp nhất thời dừng lại!

Phong thái ưu nhã trước sau như một trầm tĩnh như nước của ông vào thời khắc này đều biến mất hầu như không còn! !

Cách một khoảng xa, ông thấy được khuôn mặt của Lan Khê.

Mặc dù gian nan đứng trong gió, nhưng đôi mắt kia vẫn trong suốt như lúc ban đầu, cực kỳ giống khi ở Luân Đôn hơn hai mươi năm trước lúc ông nhìn thấy vàng trắng lưỡi liềm soi sáng cả dòng sông.

Kia rõ ràng chính là ánh mắt của Nhiễm Nguyệt.

“Kerr.” Phó Ngôn Bác dừng lại, đứng vững, trong nháy mắt vẻ hoảng sợ trên mặt ông làm cho ông như già thêm mười tuổi, “Kerr con nghe ba nói, mau để dao xuống, con để xuống.”

“Người con đang uy hiếp cũng không phải ai xa lạ, đó chính là em gái của con, em gái ruột của con!” Khi thốt ra những lời này ra, từ trong khóe mắt chảy ra một dòng nước mắt nóng bỏng trong suốt, thân hình Phó Ngôn Bác cũng bắt đầu lung lay.

Phó Minh Lãng không ngờ ba hắn lại xuất hiện tại nơi này, hắn trừng lớn hai mắt, cho là mình đang nghe một câu chuyện cổ tích.

Vết thương đạn bắn trên bắp chân khiến cho hắn không chống đỡ được bao lâu, hắn cắn răng nắm chặt lấy thân hình Lan Khê tựa về phía sau trên vách thuyền! Hắn nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt căng thẳng giống như hắn của Lan Khê một chút, lại nhìn qua ba hắn một chút, hít một ngụm khí lạnh, run giọng nói: “Ba nói đùa à thế.”

“Ba không nói đùa! !” Phó Ngôn Bác áp chế cả người run rẩy, cố gắng trấn to hai mắt nói.

Ông biết giờ phút này ban ngày ban mặt, biết giờ phút này có bao nhiêu người đang lắng nghe, nhưng ông biết nếu không nói, sinh mệnh con gái ruột của ông sẽ chấm dứt từ trên tay con trai ông! Ông sợ. Ông hối hận. Ông không thể không thừa nhận con bé!!

“. Lan Khê. Con tên là Lan Khê phải không?” Ông bối rối nhìn cô xa xa, hầu kết (trái cổ) chuyển động lên xuống liên tục, con mắt đã trải qua năm tháng phong sương đau đớn, “Ta là. Ba của con. Ta tên là Phó Ngôn Bác, hơn hai mươi năm trước ta quen với Nhiễm Nguyệt mẹ con, chúng ta. Con không phải sợ, hiện tại ba đã tới, con đừng sợ, anh con sẽ không làm thương tổn con.”

Đứng trong gió lạnh thấu xương, Lan Khê nghe tất cả, hai mắt mở to .

Cô cũng cho là, hay mình đang sống trong mộng.

Bởi vì lúc đấy khi Mạc Như Khanh nói cũng khiến cô hoài nghi mình không phải con gái nhà họ Mộ, tình thần bất ổn mới có thể đi theo Phó Minh Lãng xa lạ, mới có thể bị hắn bắt cóc đến Los Angeles. Mà giờ khắc này, người đàn ông kia đột nhiên lao ra, toàn thân cao ngất phục sức quý tộc nói cho cô biết, ông ấy là cha cô.

Cô không tin.

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống, Lan Khê nhìn về phía Mộ Yến Thần, ánh mắt bao hàm khát vọng giống như là đang hỏi anh, người đàn ông này nói có phải sự thật không?

Gương mặt tuấn tú của Mộ Yến Thần hơi tái nhợt, thoát nhìn bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi như vậy mà toàn thân lại đầy máu làm cho người đau lòng, nhưng trong ánh mắt sâu thẳm lạnh như băng của anh, lúc này

lộ ra một nét mềm mại làm người ta hít thở không thông, nhìn ánh mắt anh Lan Khê biết, anh không có ý tứ khác! !

Anh đang nói “Phải”.

Lan Khê run rẩy cắn môi dưới, rõ ràng cảm nhận được làn môi rướm máu đau đớn.

“Vì muốn cứu người con gái mày yêu, nên mày đã thuyết phục ba tao, có phải không?” Phó Minh Lăng cười lạnh, đau đớn muốn ngất lịm nhưng hắn vẫn kề dao vào cổ Lan Khê, một dòng máu âm ỉ chảy ra từ cổ cô, “Nhưng mày cho rằng như vậy tao sẽ mắc mưu? Tao sẽ không, tao.”

Lời còn chưa nói hết, hắn nhìn thấy Phó Ngôn Bác đoạt súng của người bên cạnh, vội vàng lên đạn, sau đó chĩa vào trên huyệt thái dương của mình!

Phó Minh Lăng hô hấp căng thẳng, tròng lớn mắt!

“Thả em gái con ra.” Sắc mặt Phó Ngôn Bác trắng bệch, thốt ra một câu.

Phó Minh Lăng như muốn nuốt hơi, lần nữa nhìn về phía gò má Lan Khê, giống như khát máu nghiền răng khạc ra mấy chữ: “Con hoàn toàn không có em gái giống như dạng này! !”

Vừa nói dứt lời, hắn cảm giác người trong ngực run rẩy lay động dữ dội!

“Ba muốn con thả em gái con ra! !” Phó Ngôn Bác gầm nhẹ, ánh mắt càng kịch liệt hơn, “Kerr, bây giờ con thả em ra ba còn có thể bảo vệ con, nếu chậm một chút nữa mạng của con, ba không thể che chở được rồi !”

“Ba.” Giọng nói của Phó Minh Lăng bởi vì khiếp sợ mà run rẩy, ” Ý của ba là sao? Chẳng lẽ ba muốn nhận đứa con gái này? Con có thể hiểu ngoại trừ mẹ ra, ba còn có người phụ nữ khác, nhưng con không chấp nhận ba có đứa con khác ở ngoài! Ba quên thân phận của mẹ sao? Con có thể làm ra chuyện ngày hôm nay nhưng con không sợ, ngay cả vì Rella phải bồi thường cái mạng của con, con cũng vẫn làm! Ba nói cho con biết đi, ba thật muốn nhận lại đứa con này hay sao? ! !”

Tay Phó Ngôn Bác cầm súng run rẩy.

Ánh mắt ông phức tạp, khi nhìn Lan Khê trong mắt đau đớn, một hồi lâu sau mới khàn giọng đau xót nói: “. Chuyện ngày hôm nay nếu con buông tay, ba sẽ giúp con gạt mẹ con coi như là chưa việc gì xảy ra qua. Kerr, con thả bọn họ trở về Trung Quốc, cũng là cho chính mình một đường sống, ba đáp ứng con, về sau gia tộc Laurie Tư chỉ có ba người chúng ta, những người khác. Sẽ không có.”

Nghe được câu này, Lan Khê ở trong ngực Phó Minh Lăng lại run lên.

“Câm miệng.” Một tiếng khiển trách trầm thấp nặng nề từ trong môi mỏng trắng bệch tràn ra, Mộ Yến Thần lạnh lùng cắt đứt đối thoại của bọn họ.

330. Chương 332: Ôm Chặt Ở Chung Một Chỗ. 2

Bọn họ không muốn sống nữa mới nói chuyện như vậy ngay trước mặt Lan Khê.

Sau một hồi lâu Lan Khê ngẩng đầu lên, gió biển thổi tán loạn mái tóc trên trán cô, cô nhìn kỹ người đang nắm chặt mình, thiếu chút nữa giết chết cô và đứa con trong bụng.

Người này, hắn lại là anh ruột cô.

Đau điếng người. lan khắp toàn thân.

Khi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trên mặt Lan Khê là vẻ mặt tái nhợt mà tuyệt vọng, tuyệt vọng tựa như tiết sương xuống ba ngày*, cả vùng đất đai lạnh giá, tất cả cơ hội sống trong nháy mắt bị hủy diệt.

*Tiết sương giá: vào ngày 23 hoặc 24 tháng 10

“Mọi người không cần ở đây thảo luận chuyện sống chết của tôi.” Cô nói khẽ, ánh mắt trong veo thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Phó Ngôn Bác, từng câu từng chữ êm ái giống như phiêu trong gió, “Các người vừa không sinh tôi, không nuôi dưỡng tôi, thậm chí cũng không thương tôi. Các người có tư cách gì, lập trường gì, ở chỗ này thảo luận tôi đáng chết hay là nên sống?”

Từng câu từng chữ này, xuyên qua khoảng cách không xa đánh vào trong lòng Phó Ngôn Bác, khiến ông chấn động bước lùi lại mấy bước, nét mặt kinh hoảng nhìn đứa con ruột thịt lần đầu tiên mình gặp mặt.

Nói xong, Lan Khê hít khẽ một hơi, dùng bàn tay mỏng manh đột nhiên nắm chặt dao găm đang kề sát vào cổ mình! Sau lưng cô, Phó Minh Lăng hoảng hốt, hoàn toàn không nghĩ đến sao cô có thể làm như vậy! Con dao sắc bén trong nháy mắt cắt vào bàn tay cô, khảm sâu vào tận bên trong, cô liều chết vùng vẫy cùng Phó Minh Lăng cách ra được một ít khoảng cách, tiếp đó mạnh mẽ đạp lên trên bắp chân nơi vết thương đạn bắn của hắn! !

“” Phó Minh Lăng bị một đòn nghiêm trọng, một hơi vận lên không được, cơn đau khiến cho hắn mất đi hô hấp cùng tất cả lực chèo chống, hắn đỡ vách thuyền tuột xuống, Lan Khê từ trong ngực hắn thoát ra, trước mắt bao người phấn đấu cố hết sức chạy về phía Mộ Yến Thần đứng cách đây vài mét! !

Mộ Yến Thần kịp phản ứng, gương mặt tuấn tú của anh căng thẳng cực độ, bước một bước dài xông lên muốn ôm cô, thời điểm này chung quanh cũng vang lên tiếng súng nổ rung trời.

Mộ Yến Thần biết chiếc tàu biển chở khách chạy định kỳ này phía trên xếp chồng chất là hàng hóa gì, toàn bộ rượu còn kia có thể bị đốt cháy! ! Động tác thứ nhất khi tiếp được Lan Khê là ôm cô thật chặt vào lòng! Sức ép của vụ nổ đập vào ngực thật mạnh khiến anh đau đớn, sau đó anh kéo vải giấy bạc bên cạnh dành để bao trùm hàng hóa qua nắp ở trên thân hai người —

Cùng lúc đó, sau tiếng súng thật mạnh, trên du thuyền chất đồng hàng hóa bị đạn bắn xuyên thấu vào trong đó, tiếng nổ mạnh ầm ầm từ đất bằng mà lên, liên tiếp từ boong thuyền và trên bờ biển lan tràn ra.

Lan Khê không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết là đột nhiên xuất hiện tiếng nổ mạnh ầm ầm, cô ôm chặt người đàn ông trước mắt, cảm nhận được sức mạnh từ cánh tay ôm chặt của anh, cho cô cảm giác chân thật tồn tại mà đã quá lâu cô không cảm nhận được!

Một giọt nước mắt nóng bỏng trong tiếng nổ mạnh ầm ầm kia kèm theo choáng váng, theo nhau mà tới

Cuộc sống của con người sẽ trải nghiệm rất nhiều cho dù có thể chịu đựng được hay không.

Lan Khê từng nghĩ tới, lần trải nghiệm kia của cô sẽ là cái gì.

Có phải là khi mẹ qua đời, cảm giác đau đớn trời đất như sụp đổ tương lai mờ mịt, hay là cơn đau khi cô buộc phải phá thai, hoặc là nỗi đau tương lai khi người phụ nữ sinh nở hay không?

Nhưng những cái này cũng xa vời không bì kịp bằng giây phút này trong ngọn lửa đầy trời cô ôm lấy Mộ Yến Thần.

Cô chỉ có một loại cảm giác.

Vậy là cuộc đời này của cô, có thể cảm giác được nơi ấm áp duy nhất.

.

Khi tỉnh lại, Lan Khê thấy trần nhà trắng bóng trên đỉnh đầu.

Cô hơi sợ sệt, cảm giác khóe mắt căng thẳng gay gắt, giống như bởi vì đã khóc. Nhưng bây giờ tỉnh lại dòng chua xót mãnh liệt vẫn tồn tại trong lòng, cô nhắm mắt lại muốn chống người ngồi dậy.

Nhưng tay mới vừa vừa động, liền đau đến muốn rút nước mắt.

Tay trái bị băng bó chặt chẽ, vô cùng đau đớn như muốn rút ra. Cách một cánh cửa kiếng, người đàn ông dáng người mạnh mẽ kiên cường đứng ngoài cửa nhìn thấy động tĩnh bên trong, khuôn mặt tuần tú thoáng chốc thay đổi, ngay cả hỏi cũng không hỏi người đang đứng nói chuyện ở đó, trực tiếp đẩy cửa phòng ra, sải bước đi về phía cô.

331. Chương 333: Nhớ Em Lâu Như Vậy.

Dường như không xác định được, anh sải bước đi đến trước mặt cô, nhẹ nhàng chạm tới trên mặt cô, như là muốn cảm nhận một chút cô có thật tồn tại hay không. Không còn cách mấy ngàn dặm xa, cô đang ở đây anh giờ tay là có thể đụng tay đến.

“Lan Khê.” Đôi mắt sâu thẳm của Mộ Yến Thần chăm chú nhìn cô, khàn khàn mà kêu một tiếng.

Một tiếng kêu này, anh gọi mà không xác định chút nào.

Ánh mắt trong suốt của Lan Khê tràn ngập chất lỏng ấm áp, nhẹ nhàng dán vào bàn tay ấm áp của anh, một tay vẫn đang truyền nước biển thì nhẹ nhàng ôm ái nín chặt lấy cổ áo của anh kéo anh cúi xuống.

Hơi thở êm ái lòng người kia, càng dựa vào càng gần hơn.

Mãnh liệt chưa xốt cùng rung động va chạm trong lòng, tay Mộ Yến Thần run rẩy, dường như không thể tin được cô đang dựa vào mình gần như thế, cho đến khi cánh môi kề nhau, cảm giác chân thật giống như dòng điện lan khắp toàn thân, bóng dáng to lớn mạnh mẽ rắn rỏi của anh mới đột nhiên rung động một cái! Ngón tay thon dài hơi run rẩy nâng mặt cô lên, nụ hôn nhẹ nhàng mang tính chất thăm dò, cảm giác mùi hương dịu ngọt quen thuộc kia càng lúc càng lớn, căng thẳng trong lòng Mộ Yến Thần như sợi dây đột nhiên đứt đoạn! !

Trong cổ họng anh phát ra một tiếng kêu khát vọng mà vui mừng, trong lòng tràn ngập cảm kích điên cuồng hôn cô thật mạnh!

Cánh tay dài nâng người trên giường bệnh lên rất nhanh ôm vào trong ngực, khớp xương trắng bệch, giống như là muốn dụi mặt cô vào trong thân thể, cạy hàm răng cô ra xen lẫn nước mắt mặn mặn chảy xuống, bị anh mạnh mẽ cắn nuốt! Anh không nhớ rõ đã bao lâu rồi không gặp cô, mười ngày, một tháng, hoặc là lâu hơn. Anh chỉ biết anh nhớ cô đến tận xương tủy, nó dày vò bức anh sắp phát điên! ! Hơn lúc nào hết, giờ phút này anh càng nghĩ đến cô nhiều hơn, muốn nhào nặn xương thịt cô rồi từng miếng từng miếng nuốt xuống, cùng cô hòa thành một thể không bao giờ chia lìa!

Ở trên boong tàu, anh nhìn cô cả người đầy máu.

Anh nhìn hòng súng đen ngòm chĩa vào huyết Thái Dương của cô.

Anh nhìn tay cô nắm chặt lưỡi dao lóe ánh lạnh, thoát khỏi khốn cảnh không chùn bước chạy về phía anh!

Một khắc kia, trong lòng đau muốn tê liệt, đau đến cực hạn.

Giữa răng môi giao hòa mang theo một chút mùi máu tươi, không biết là môi ai bị cắn, hay là khi hôn anh dùng quá sức, Mộ Yến Thần chỉ cảm thấy mùi máu tươi nhàn nhạt kia tràn đầy đau lòng, hung hăng đau lòng. Anh nhớ cô, đã lâu như vậy.

Cánh tay của anh suýt nữa siết cô đến hít thở không thông.

Lan Khê cũng ôm lấy anh, hai cánh tay mềm mại quấn chặt cổ của anh, trên mặt chảy đầy nước mắt.

“” Tiếng thở dốc kịch liệt truyền đến từ phần môi tách ra, Mộ Yến Thần hôn lên trán cô, rồi mắt không chế anh hôn vào lông mày, mắt, gương mặt, khóe môi của cô. Tràn đầy trời đất.

Lan Khê ‘ôm’ một tiếng, đau nhức trên người nhắc cô nhớ đến miệng vết thương bị nứt ra một chút.

Hàng mi dài ướt nhẹp nước mắt mở ra, run run nhìn anh một chút, trối chặt cổ của anh khàn giọng nhẹ nhàng nói: “Anh đừng cử động. . . . Trên người anh cũng đầy vết thương, em nhìn thấy. . . .”

Một bên tay không bị thương của cô len vào trong áo sơ mi màu đen của anh, chạm tới trên vai phải của anh rõ ràng đang băng bó đeo băng quấn chặt xung quanh, còn có phía sau lưng, ngực, toàn bộ đều có vết thương.

Thậm chí có thể sờ tới bởi vì mới vừa ôm kịch liệt trong khi hôn hít, vết thương lại toác ra thấm đầy máu tươi ẩm nóng lần nữa.

Khóe mắt Lan Khê lại ướt đầm.

Mộ Yến Thần sao lại không thấy, bàn tay giữ chặt gáy cô, trán anh chạm vào trán cô nói giọng khàn khàn: “Thật xin lỗi, anh về trễ. . . . Trách anh sao?”

Thân hình Lan Khê cứng một chút.

Cô nhìn gương mặt tuấn tú hơi trắng bệch của anh dường như gãy đi nhiều khiến cho gương mặt của anh góc cạnh lạnh lùng lộ ra rõ ràng, cô nhớ lại những lời nói trước khi anh đi, trong lòng đột nhiên như bị gai nhọn đâm vào! !

Tâm trạng đột nhiên vui mừng khôn xiết từ lúc gặp lại rồi được cứu biến thành một nỗi đau lòng.

Cô còn nhớ rõ trên boong thuyền trước khi nổ tung gặp người đàn ông kia, cô nhớ rành mạch không phải là mộng. Một nhà thì không muốn cô ở đó, một nhà thì từ chối đưa cô về, hết thấy chân tướng đều tàn nhẫn như vậy.

Mộ Yến Thần mi lạnh cau lại, cô buông hai cánh tay mềm mại ra khỏi cổ anh, trong nháy mắt anh ôm chặt eo cô, trán anh chạm vào trán cô nhìn khuôn mặt thật gần của cô, không cho phép cô kháng cự lùi bước.

“Mấy ngày qua anh không phân thân ra trở về nước được cũng là bởi vì chuyện này. . . . Sau khi tới nơi này anh hiểu tất cả đều sẽ không gạt được, một ngày nào đó em sẽ biết, cho nên không bằng đối mặt. Chỉ là anh không nghĩ sẽ dùng loại phương thức này để cho em biết. . . .” Hơi thở của anh tiến tới gần, dịu dàng mà bá đạo quấn vòng quanh khóe miệng của cô, khàn khàn nói, “Anh tình nguyện chính miệng nói cho em biết, cũng không muốn để em nhìn sắc mặt bọn họ.”

Nhưng tất cả, tất cả đều đã thành kết cục đã định, không thể nào lặp lại nữa.

Trong giọng nói của Mộ Yến Thần đều tràn ngập đau khổ đến khoan tim thấu xương.

“Khi em muốn phá bỏ đứa bé, anh đã ngăn em lại, có phải lúc đó anh đã biết thân thể của em. . . . Nhưng anh sợ em mới từ trong vực sâu bò dậy sẽ rơi đến trong vực sâu khác, mới gạt em nói anh không phải là con nhà họ Mộ?” Đôi mắt Lan Khê tràn đầy nước mắt, ngược mắt nhẹ giọng hỏi anh.

“Phải.” Mộ Yến Thần khàn giọng trả lời, hơi thở của anh giao hòa cùng với hơi thở của cô.

332. Chương 334: Nhớ Em Lâu Như Vậy. 2

Lan Khê cúi đầu, nước mắt rơi trong ngực anh, cô nhớ tới khi đó mình đột nhiên cảm thấy Mộ Yến Thần rất đáng thương, cô còn an ủi anh. . . . Nhưng bây giờ xem ra người đáng thương đó thật ra lại là mình.

Ít nhất anh còn có ba mẹ, còn có gia đình.

Còn mẹ cô đã qua đời, cô ngàn dặm xa xôi bị đưa tới Los Angeles, nhưng thu hoạch được là một tổn thương tột tệt nhất .

Giơ bàn tay trắng nõn thon dài bắt lực xuyên vào bên trong mái tóc, cô níu chặt lấy, vùi đầu mình ở giữa gối.

Nét mặt Mộ Yến Thần hơi thay đổi, bàn tay anh bao bọc bàn tay nhỏ bé của cô, ôm đầu cô vào trong cổ, môi mỏng trắng bệch tiếp tục nói: “Có lẽ em còn chưa biết rõ về gia đình cha ruột em, vợ của ông ấy là dòng dõi quý tộc hoàng gia Anh quốc bên cạnh công chúa đời tiếp theo, chuyện đương nhiên ông ấy phải ở rể, Phó Minh Lăng hai mươi tuổi là con trai của vợ chồng ông ấy. Năm đó, cuộc gặp gỡ của ông ấy và mẹ em là ngoài ý muốn, mẹ em mang thai trở về nước sinh em ra, ông ấy cũng không biết. Mặc dù bây giờ ông ấy thừa nhận mối quan hệ cha con với em thì cũng không thể công khai, càng không thể nào bởi vì chuyện một đứa con gái riêng mà dao động địa vị cùng tiền đồ của mình, em hiểu chưa Lan Khê?”

Thay vì để cho cô từ trong thực tế tàn nhẫn tự hiểu được những chuyện này, không bằng chính miệng anh nói cho cô biết.

Lan Khê vui đầu vào cổ anh, gần như tham lam ngửi hơi thở ấm áp quen thuộc trên người anh, cô rút bàn tay nhỏ bé của mình ra khỏi lòng bàn tay anh rồi vòng quanh bờ vai của anh, Mộ Yến Thần liền thuận thế ôm sát eo cô, cúi đầu xuống hôn liên tục bên tai và sợi tóc bên gáy của cô.

“Hôm nay nếu không phải em sắp chết, hẳn vĩnh viễn ông ấy không gặp em, vĩnh viễn không thừa nhận nói em là con gái của ông ấy, có phải không?” Lan Khê khàn giọng hỏi, trong tiếng nói cố gắng đè ép nước mắt nghẹn ngào.

Tay Mộ Yến Thần ôm chặt cô.

Lan Khê trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng tránh khỏi ngực anh, đôi mắt đẹp bởi vì khóc quá nhiều nên hơi sưng ửng hồng, cô nói giọng khàn khàn: “Em muốn gặp ông ấy một lần, em muốn hỏi ông ấy mấy vấn đề, chúng ta đi gặp ông ấy có được không? ”

Ánh mắt sâu thẳm của Mộ Yến Thần nhìn cô chăm chú, sau một lúc lâu gơ tay xoa mặt của cô rồi cúi đầu hôn một cái, nói thật nhỏ: “Được.”

Tại phòng ICU*.

Phó Ngôn Bác suy sụp ngồi trên ghế, toàn thân tựa như là mất đi tất cả hơi sức.

Xung quanh người đi tới đi lui, tiếng người tiếng bước chân rất hỗn loạn, thậm chí ngay cả khu vực bờ biển cũng chuyển dành riêng cho sĩ quan cảnh sát Los Angeles điều tra, mà luật sư Hoàng gia từ Luân Đôn đến đang cùng cảnh sát bàn bạc, chỉ nói là du thuyền tư nhân vận chuyển hàng hóa, trên đường không cẩn thận phát sinh bạo lực ẩu đả từ đó mới xảy ra vụ nổ, nhân viên thương vong và tổn thất hàng hóa sẽ do chính bọn họ gánh chịu.

Cảnh sát yêu cầu được xem xét hiện trường nhưng bị từ chối, hai bên đang giằng co bất phân.

Luật sư Hoàng gia sầm mặt xuống, lạnh giọng nói muốn gặp lãnh đạo người đứng đầu cảnh sát, thì bọn họ mới đồng ý để cho kiểm tra thực hư.

Phó Ngôn Bác khom lưng xuống, vui đầu giữa hai tay.

Bác sĩ từ bên trong đi ra, sau lưng còn đi theo hai người đàn ông áo đen sắc mặt lạnh lùng khắc nghiệt. Loại áp lực bức bách này khiến bác sĩ cảm thấy rất là khẩn trương, lau mồ hôi trên đầu nói: “Bệnh nhân bên trong tình huống không tệ, vết phồng trên thân cường độ thấp chỉ 10% diện tích không đáng lo ngại, Còn chân. Đầu đạn ở chân đã lấy ra, không có thương tổn đến gân cốt cho nên sẽ không ảnh hưởng đi lại ngày sau, hoạt động bình thường.”

Đáy mắt Phó Ngôn Bác ảm đạm như tro tàn chợt lóe lên một tia sáng, cảm xúc trong lòng cuối cùng cũng không quá nặng.

Bác sĩ vẫn khom người như cũ, vẻ mặt rất thống khổ khó chịu, nhỏ giọng nói: “Tiên sinh, ngài có thể bảo người hộ vệ cất đi khẩu súng vẫn để sau lưng tôi hay không?”

Phó Ngôn Bác ngẩng ra.

Sáng sớm ông đã thấy hai hộ vệ áo đen kia, nghĩ cũng biết là công lao của Isha, bà chưa tới, nhưng đã lo trước mọi chuyện chu toàn đến giọt nước không lọt. Phó Ngôn Bác mặt lạnh bảo hai người hộ vệ áo đen lui về phía sau hai bước, hỏi: “Phu nhân lúc nào thì đến?”

“Ba giờ sau.” Hộ vệ áo đen mặt không thay đổi nói.

Tất cả xem ra cũng ổn thỏa rồi, Phó Ngôn Bác lo lắng chuyện sắp đến . . . Chiều theo tính tình Isha chuyện này sẽ không cứ như vậy trôi qua, nhất là sau khi bà nhìn thấy vết thương của Phó Minh Lăng, càng sẽ không bỏ qua. Nhưng mà. Nhưng mà.

Ánh mắt già nua của ông nhìn thoáng qua phía trong phòng bệnh bị xem nhẹ kia, nơi đó cũng có người ông vô cùng lo lắng.

Cô. Như thế nào?

Phó Ngôn Bác đứng dậy, tay hơi run rẩy, hết sức tránh những hộ vệ này đi tới phòng bệnh của Lan Khê.

Một ánh nhìn lạnh lùng từ sau lưng ông thoáng qua, người áo đen khéo léo kéo hệ thống truyền tin bên tai xuống, cúi đầu nói mấy câu về phía bên trong tai nghe.

*ICU là từ viết tắt của “Intensive care unit” tạm dịch là đơn vị Hồi sức cấp cứu, Điều trị tích cực, Chăm sóc đặc biệt.

333. Chương 335: Anh Có Muốn Nhận Em Không?

Khi Lan Khê đi ra cửa phòng bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhận được liếc liếc.

Không phải lần đầu tiên cô mới thấy trường hợp cảnh hai bên cùng rút súng hướng về nhau, trong hòng súng đen ngòm tràn đầy sát khí, phẳng phất nhảy mắt tiếp theo sẽ đổ máu tươi tại chỗ. Nhưng lúc này đây, đối diện hòng súng đen ngòm kia là Phó Ngôn Bác.

Nghe nói người đàn ông này là cha ruột cô.

Hơi thở cô hơi yếu ớt, chớp mắt tiếp theo bị một cánh tay to lớn kéo lại ôm chặt vào trong ngực. Lan Khê ngẩn ngơ nhìn qua anh, trong con người có ánh sáng dịu dàng, Mộ Yến Thần cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mắt của cô, cảm giác được lông mi của cô càng không ngừng run rẩy, cô trầm giọng nói: “Để súng xuống.”

Giọng nói trầm thấp tuy lạnh nhạt nhưng lại có lực uy hiếp mười phần, trong nháy mắt tiếng súng thu “rắc rắc ” vang lên bên tai.

Toàn thân Phó Ngôn Bác một thân trang phục cao quý, khuôn mặt hiền lành trầm tĩnh ôn hoà của ông hiện lên nét mặt phức tạp.

“Tôi tới là muốn.” Giọng nói khàn khàn sâu sắc của ông còn chưa nói hết, đã bị Mộ Yến Thần lạnh lùng cắt ngang.

“Cô ấy cũng có mấy câu muốn hỏi ông, cho nên nếu như ông cũng có ý định như thế, vậy chúng ta tìm một chỗ khác mà nói chuyện . . . Vé máy bay trở về nước tôi đã đặt xong, nhưng nếu ông không muốn như vậy, muốn đòi lại công lý cho con trai ông thì. . .Không bằng chúng ta có thể tiếp tục giải quyết tại nơi này.”

Lời nói bén nhọn tràn đầy địch ý kia, khiến sắc mặt Phó Ngôn Bác tái nhợt, thân hình chấn động!

Đôi mắt đen của ông nhìn chằm chằm vào hai người đang ôm nhau thật chặt, tư thế giống như dây leo. Trong đầu như có một viên đạn nổ tung, thật sự rất khó tưởng tượng khi nhìn thấy hai người bọn họ trên “danh nghĩa” là anh em lại có thể ôm nhau thân mật như vậy.

Tác động này đối với ông thật sự là quá lớn.

Nhắm mắt lại, Phó Ngôn Bác hồi tưởng lại một màn sống chết mới vừa xảy ra trên boong thuyền kia, trong lòng vô cùng đau đớn, gật đầu một cái nói giọng khàn khàn: “. Được, chúng ta nói chuyện một chút.”

Hai bên bàn vuông dài một mét, một cặp cha và con gái bởi vì duyên phận cùng ngồi xuống, Lan Khê tựa sát Mộ Yến Thần, tay nhẹ khoác lên trong khuỷu tay của anh, cô liếc mắt nhìn anh, giống như có thể tiếp thêm cho mình can đảm.

“Con muốn. Muốn nói với ba chuyện gì?” Trong mắt Phó Ngôn Bác tràn đầy đau xót và từ ái, chậm rãi hỏi cô.

Hàng mi thật dài rũ xuống, khi ngược lên ánh mắt đã thanh thản, Lan Khê khẽ hỏi: “Tôi muốn biết năm đó, ông và mẹ tôi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thân hình Phó Ngôn Bác cứng đờ.

Do dự mất một lúc sau, ông gỡ mắt kính trên sống mũi xuống, giống như muốn cho mình nhìn càng thêm rõ ràng một chút, bàn tay loay hoay với gọng kiếng khàn giọng mở miệng, trong tiếng nói thấm bi thương: ” Khi đó mẹ con. Hẳn là đi với ba con tới Anh quốc du lịch, ngày hôm đó khi bà ấy bước ra khách sạn Thiên Tòng thì lạc mất ba con, ở trên đường phố Luân Đôn bà ấy lòng vòng hai giờ cũng không tìm được đường. Bà ấy không muốn tìm cảnh sát, thậm chí không muốn giao tiếp với người khác, ngồi một mình ở trên quảng trường nhìn suối phun đến khi mặt trời lặn. Sau đó thì gặp được ta. Chúng ta chưa tính là vừa thấy đã yêu, chỉ là hôm đó ngẫu nhiên rảnh rỗi, ta hàn huyên với bà ấy hồi lâu, cho đến khi hoàng hôn trời tối thật sự mới phát hiện bà ấy không nhà để về. Ta.”

Câu nói kế tiếp Phó Ngôn Bác nói không được, chỉ nhìn chằm chằm mặt bàn cố gắng nhớ lại tình hình năm đó, hốc mắt ửng đỏ.

Ông gơ tay vuốt sống mũi, nói tiếp: “Khi đó có lẽ ta điên rồi, không hỏi lai lịch xuất xứ của bà ấy, mang theo bà ấy ở Luân Đôn chơi quên cả đất trời hai ngày, cho đến ngày thứ ba qua báo chí địa phương mới biết tin ba con tìm kiếm bà ấy khắp nơi. Ta biết đời sống hôn nhân của bà ấy cũng không vui vẻ, ta cũng giống vậy. Bà ấy hỏi ta bà ấy có thể ở lại Luân Đôn với ta hay không, bà ấy sẽ không trở về Trung Quốc nữa, ta suy tính thật lâu còn cự tuyệt. Lúc ấy ta đã có gia đình và con trai, không muốn từ bỏ cũng không thể từ bỏ, ta bảo bà ấy theo cha con trở về nước tiếp tục cuộc sống tốt đẹp trước đây, bà ấy lại nói bà yêu ta.”

Lau mắt kiếng thêm lần nữa rồi đeo lên, trong mắt Phó Ngôn Bác lộ ra tơ máu, nhìn Lan Khê, tuy đã cách hơn hai mươi năm nhưng ông vẫn nhớ, khuôn mặt cô và Tô Nhiễm Nguyệt cơ hồ giống nhau như đúc, ông nói giọng khàn khàn: “Quá yêu là không thể nào tiếp tục, ta vẫn luôn cảm thấy như vậy, cho nên lúc đó cho dù ta cũng rất thích bà ấy, nhưng ta vẫn để bà ấy đi. Ta tự mình đưa bà ấy về khách sạn, ta nói với cha con là ta thấy bà ấy ở dưới cầu đá, nhắc cha con sau này nhớ chăm sóc bà ấy thật tốt. Ta hoàn toàn không biết lúc đó bà ấy đã có thai, cho đến đoạn thời gian trước anh ta(Mộ Yến Thần) tìm đến.” Ông liếc mắt nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Mộ Yến Thần, nói tiếp, “Chuyện này ta biết quá muộn, cũng không cách nào làm tròn trách nhiệm của người cha, còn có. Ta rất xin lỗi khiến Kerr làm con bị thương, ta ở đây thay nó nói xin lỗi với con, nó không phải cố ý, nó chỉ là yêu Rella quá sâu đậm mà thôi.”

Nói tới chỗ này trong con người Phó Ngôn Bác lóe lên một tia đau đớn, đưa tay muốn vịn Lan Khê.

“Con có thể tha thứ cho nó không? Sự kiện năm đó đả kích đối với nó quá lớn, nó không tiếp thu nổi chuyện mình phải vĩnh viễn xa cách người mình yêu nhất,” Giọng nói của ông run run, trong mắt mờ hồ có lệ, “Mấy năm nay, mỗi lần ta và mẹ nó đề cập đến chuyện muốn nó tìm đối tượng khác để kết hôn thì nó đều giận dữ, nó không giống như con. Con hãy bỏ qua cho nó, nó là anh ruột con.”

Anh ruột.

Cô đang tựa vào ngực Mộ Yến Thần, nghe đến từ này, bóng dáng Lan Khê bỗng lung lay, đôi mắt trong veo thoáng qua một tia yếu ớt.

Cô ngẩng đầu lên nói, giọng khàn khàn: “Anh ta biết chuyện bản thân phải xa cách vĩnh viễn với người yêu là thống khổ, vậy Phó tiên sinh, ngài có biết không?” Một giọt lệ rơi xuống, Lan Khê nhìn ông chăm chăm: “Đã qua nhiều năm như vậy, ngài có lúc nào nghĩ tới mẹ tôi hay không?”

Nỗi đau lan tràn trong lòng, Phó Ngôn Bác cúi đầu, cổ họng cũng bị chua xót ngăn lại.

Mộ Yến Thần ôm thật chặt người trong ngực, trong mắt ánh sâu thẳm cuộn cuộn cảm xúc sâu sắc, anh cúi xuống hôn lên trán cô, như muốn để ấm áp bản thân sưởi ấm trái tim lạnh giá của cô.

“Phó tiên sinh, người xem,” Lan Khê cố nén không để cho nước mắt rơi xuống, nói tiếp, “Người đàn ông này cũng là người yêu của tôi, đúng là tại Trung Quốc, quan hệ đặc thù của chúng tôi không cho phép chúng tôi được ở cùng nhau khắp nơi, anh ấy đi Luân Đôn tìm ông không phải muốn ông phải nhận lại tôi, anh ấy chỉ không muốn khi tôi biết sự thật chúng tôi không phải anh em ruột, đồng thời anh ấy biết ở trên đời này tôi vốn là một cô nhi không ai muốn phải khổ sở. . . Phó tiên sinh ngài xem, đây chính là yêu mà anh ấy cho tôi, nhưng ông thì sao, ông luôn miệng nói yêu mẹ tôi, vậy ông đã cho mẹ tôi được cái gì?”

“Bây giờ tôi cũng không quan tâm ông có muốn nhận lại tôi hay không, lo lắng hiện nay của tôi là chờ khi tôi trở về, tôi sẽ nói rõ tất cả mọi chuyện với ba tôi, làm như thế nào để bào chữa cho mẹ tôi. Khi tôi đưa Mộ Yến Thần đến viếng mộ phần của mẹ tôi, tôi sẽ nói đã thấy ông, nhưng cũng chỉ là gặp qua ông mà thôi, từ đó về sau chân trời cách biệt không gặp lại nhau! Tôi thật sự vô cùng sợ mẹ tôi thương tâm! !”

Nước mắt tuôn xuống, thân hình bởi vì kích động mà run rẩy kịch liệt, những giọt nước mắt trong suốt rơi đầy gò má.

Trong lòng đau khổ không thể nói thành lời, cô chỉ có thể níu chặt cánh tay Mộ Yến Thần .

“Có điều tôi vẫn cảm ơn ông, ” Lan Khê nghẹn ngào nói, “Cảm ơn vì sự hiện của ông, để chúng ta có thể gặp nhau. Tuy rằng đau khổ một chút, nhưng tổng so với chúng ta không thể ở chung một chỗ vẫn tốt hơn nhiều lắm.”

Cô nhẹ nhàng đứng lên, kéo tay Mộ Yến Thần, run giọng nói: “Phó tiên sinh chúng tôi phải đi rồi, sau khi chúng tôi rời khỏi Luân Đôn có lẽ cơ hội gặp mặt cũng không nhiều, cho nên. Từ biệt ở đây thôi.”

Cô khẽ thốt mấy chữ, nghe cô nói trong lòng Phó Ngôn Bác chấn động! !

Lan Khê lui về phía sau, bàn tay của Phó Ngôn Bác trông giống như biết số mệnh chui vào ngực ông, như muốn chặn lại nỗi đau bị xé toang trong lòng. . .

Ông đột nhiên đứng lên, run giọng hô: “Con gái, con chờ một chút, đợi đã nào...! !”

334. Chương 336: Anh Có Muốn Nhận Em Không? 2

Một tiếng chuông gió thanh thúy vang lên, cửa phòng lại đột nhiên bị người đẩy ra, “Ầm!” Âm thanh rất là kinh người!

Một bóng dáng cao quý váy bằng tơ lụa rườm rà bước vào, kèm theo tiếng gót giày cao gót ưu nhã nhẹ vang lên, mặt của Isha được bao phủ bởi một tầng lạnh như băng đi tới, ánh mắt lạnh lùng quét qua tất cả bên trong phòng.

Phó Ngôn Bác lại chấn động! Không nghĩ tới Isha đột nhiên chạy đến nơi đây.

Từ trên cao nhìn lướt qua Lan Khê, đôi môi đỏ thắm của bà lạnh lùng khẽ mở: “Người nào làm cho Kerr bị thương? Mấy người ở chỗ này đang nghiên cứu thảo luận vấn đề gì?”

Không chờ bọn họ trả lời, mặt của Phó Ngôn Bác liền sa sầm, trầm giọng nói: “Isha bà đừng nhiều lời, nếu trước đó bà từng phái cấm quân trợ giúp nó ở Los Angeles thì hẳn bà nên lường trước hậu quả, là Kerr không đứng trước, nếu quả như thật bàn về luật pháp, nó không thể tránh khỏi cái chết!”

“Cấm quân tôi phải đi qua vừa mới đến đã bị người ta đồng loạt chém tay chân gởi trả lại tôi rồi !” Isha giận dữ, hô một tiếng, mắt đẹp trợn tròn, nhìn về phía Mộ Yến Thần, “là cậu làm phải không? Cậu cảm thấy hôm nay tôi sẽ để cậu còn sống mà ra khỏi nơi này sao?”

Mộ Yến Thần kéo Lan Khê qua che chở thật chặt vào trong ngực, con mắt lạnh lùng nâng lên quét về phía Isha, mở miệng trầm thấp nói: “Người không thể hoàn hảo, không tổn hao gì ra khỏi nơi này, chính là bà.”

Sắc mặt công chúa Isha nhất thời thay đổi lớn.

“Hiện tại một nhóm truyền thông vây ở trong bệnh viện chờ phỏng vấn người bị con trai của bà làm bị thương vừa tỉnh lại, một nhóm khác đang ở lầu dưới, chẳng lẽ khi bà đi lên đây không nhìn thấy sao?”

Sắc mặt Isha tái mét, nhấc váy tới đi tới bên cửa sổ đẩy ra, lập tức bị tiếng đèn flash “Rắc rắc” chớp lóa liên tục bên ngoài dọa lùi đóng lại cửa sổ.

Lòng ngực bà phập phồng, giống như là đè nén chuyện gì cực độ, sau đó khi xoay người lại con mắt đầy hận ý, gắt gao nhìn chăm chăm bọn họ.

“Được, chuyện của Kerr tôi không so đo,” bà nhíu mày nhìn Phó Ngôn Bác, “Vậy ông ở đây làm gì? Laurie Tư, ông đừng nghĩ muốn dối gạt tôi, tùy từng bảo vệ ông có người của tôi trong đó, ông làm cái gì đều ở dưới mi mắt tôi!”

Mắt đẹp chuyển một cái nhìn về phía Lan Khê: “Đây là con gái riêng của ông? Thế nào, đầu tiên là trêu chọc Kerr, bây giờ tới trêu chọc chồng ta?”

Ổng tay áo đảo qua, Isha ngồi xuống bàn bên cạnh, mở cây quạt cầm tay phe phẩy trên mặt, dịu dàng nói: “Cô dự tính làm cái gì đây? Tất cả những gì Laurie Tư có đều là của ta cho, nếu như không phải ta kiên trì, cô cho rằng ông ấy có thể ở trong gia đình hoàng thất ngậm ngốc lâu như vậy, còn cùng ta sinh con để cháu ư? Cô cũng chỉ là một đứa con gái người Trung quốc bình thường, cô đi tới nơi này xét nghiệm máu xác nhận cha con thì cho rằng chồng ta sẽ nhận lại cô sao?”

Khép lại cây quạt, Isha ngẩng đầu nhìn qua Phó Ngôn Bác, dịu dàng hỏi: “Ông à, đây là con gái của ông phải không?”

Toàn thân Phó Ngôn Bác như đóng băng tại chỗ, hai cánh tay tuy nắm chặt nhưng vẫn đang run rẩy.

Khi đối mặt với vợ mình, lúc nào ông cũng phong độ dịu dàng, luôn luôn ưu nhã quý khí, ẩn dưới thân phận quý tộc của vợ ông, thường ngày hai người chung đụng cũng che giấu mối quan hệ tế nhị này, đây là lần đầu tiên Isha không chút lưu tình xé toạc mặt mũi chồng mình buộc ông nói ra đáp án của vấn đề này.

Sắc mặt Lan Khê cũng trắng bệch, nằm trong ngực Mộ Yến Thần, hơi thở cũng bắt đầu không yên.

Trầm mặc.

Trầm mặc khiến người ta hít thở không thông.

Công chúa Isha có ý tốt chờ, một đôi mắt đẹp rất là vô tội nhìn chăm chăm chồng mình, rốt cuộc Phó Ngôn Bác ngược khuôn mặt xám xịt như tro tàn, lúng túng mở miệng nói: “Cô ấy không phải. . . .”

Một tiếng sấm rền nổ vang trong lòng, chấn động màng nhĩ ông ông tác hưởng, trong tâm thật nguội lạnh . . .

Lan Khê khép lông mi thật dài, khẽ chống vào lồng ngực của anh, khàn giọng nhẹ nhàng nói: “. Em mệt quá. Chúng ta đi thôi. Chúng ta không nghe nữa.”

Bàn tay Mộ Yến Thần ôm cô vào trong ngực, anh hôn lên má cô, ôm lấy eo cô, hai mắt lạnh lẽo lúc này mới mang theo khí lạnh khắc nghiệt liếc mắt nhìn Isha và Phó Ngôn Bác, không đếm xỉa đến hai người họ anh dắt cô đi ra ngoài.

Los Angeles, mưa lại nổi lên.

Mưa lạnh cũng không ảnh hưởng đến các phóng viên đang chờ ở lầu dưới, bọn họ vẫn điên cuồng ngồi chờ, canh phía trên lầu để chụp ảnh. Không ai chú ý tới phía sau tầng lầu mở ra cánh cửa nhỏ, một người đàn ông cực kỳ anh tuấn ôm một người phụ nữ đi ra ngoài, lên một chiếc xe hơi màu đen.

Hơi ẩm lan tỏa trong xe, người phía trước tự động chỉnh lại kính chiếu hậu, không nhìn tới người ngồi ghế sau đang làm gì.

Lan Khê vùi thật chặt vào ngực Mộ Yến Thần, sau một hồi lâu cánh tay nắm chặt bên hông của anh mới chậm rãi buông ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô từ cổ anh dời xuống, đột nhiên cô nghĩ tới vết thương của anh.

Cô đưa tay qua sờ, quả nhiên trên lưng lại là một khoảng trơn ướt ẩm áp.

Trên bả vai cũng có vết thương, xuyên qua băng gạc thấp thoáng nhìn thấy màu hồng của máu.

Cô bình tĩnh nhìn chằm chằm Mộ Yến Thần, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước trơn ướt.

“Thế nào? Em lạnh à?” Mộ Yến Thần ôm cô ngồi lên trên đùi, anh nhắm mắt cúi đầu chống vào trán cô dịu dàng hỏi.

Ôn hòa như vậy khiến Lan Khê cảm động, cô cố nén nước mắt tràn mi, gạt đầu một cái, lại lắc đầu, tiếp tục mở miệng hỏi: “Mộ Yến Thần, bọn họ không chịu nhận em. . . . Anh có muốn nhận em không?”

“Muốn.”

335. Chương 337: Em Ở Trong Lòng Anh

“Muốn.”

Anh nâng mặt của cô lên, cúi đầu nói.

“Em vốn dĩ không thuộc về nhà họ Mộ, mẹ em cũng không nên được mai táng ở trong đất của nhà họ Mộ... Đợi khi trở về, ba ba cũng sẽ đuổi em ra ngoài, e rằng em không còn nhà để về...”

“Anh cần em!” . Anh cắt ngang lời cô, giọng khàn khàn khô khốc.

Lan Khê giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt của anh, dường như đây là lần cuối cùng tay cô có thể được chạm vào chút ẩm áp trong cuộc đời mình. Cô rất lưu luyến sự ẩm áp của anh, không muốn buông ra, cho đến khi Mộ Yến Thần đặt một nụ hôn xuống đôi môi đang nghẹn ngào hòa lẫn những giọt nước mắt nóng bỏng mặn chát của cô.

“Em không có cái gì để tặng cho anh, Mộ Yến Thần...” Trong nụ hôn giao hòa Lan Khê rơi lệ, sự chua xót làm trái tim cô như quặn thắt lại: “Em không có cái gì cả, em không biết có thể lấy cái gì để yêu anh...”

“Hãy tặng anh chính bản thân em!” Anh khàn khàn ra lệnh, hai cánh tay thoáng run rẩy ôm chặt lấy cô, cạy kẽ răng cô ra.

Sự chua xót trong lòng Lan Khê giống như cơn sóng thần hung mãnh ập tới rồi lại rút đi. Cô nhắm mắt lại cảm nhận vòm ngực kiên cố như núi của anh, khàn giọng hỏi: “Mộ Yến Thần, em ở chỗ nào?”

Ngón tay thon dài của anh gạt những sợi tóc ướt nhẹ nước mắt ở trên mặt cô ra, khẽ thì thầm: “... Em ở trong lòng anh.”

Nói xong, anh dùng nụ hôn che kín đôi môi cô, hôn cô cho đến khi tất cả những quá khứ trong cô bị cơn mưa lạnh như băng ở Los Angeles xối sạch hoàn toàn.

...

Xe tiếp tục chạy về phía trước, không biết đã đi được bao lâu.

Lan Khê có cảm giác dường như mình vừa thiếp đi trong một giấc ngủ trưa thật dài... Khi tỉnh lại cô thấy một đôi cánh tay to lớn đang ôm thật chặt vào trong ngực, cánh tay cô vừa hơi động dậy đột nhiên liền bị giữ chặt lại. Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh, cách một khoảng gần như vậy, cô nhìn thấy rất rõ gương mặt tuần láng của anh, anh cũng đang nhắm hai mắt lại.

Từ năm 17 tuổi, gương mặt này đã in sâu vào trong trí nhớ của cô, được cô cất giấu nhiều năm.

Nếu như không phải khoe mắt khô khốc căng thẳng, cô gần như cho rằng đây là trong một giấc mơ mà cô không muốn tỉnh lại.

Cô đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt của anh, giống như là chạm tới vật báu mà mình trân quý nhất. Từng chi tiết một cô đều không muốn bỏ qua... Hình như là anh đã tỉnh, theo bản năng chuyên tâm hưởng thụ cử chỉ thân mật của cô.

“Tỉnh rồi hả?” Anh khẽ thì thầm, môi mỏng cong lên nói mấy từ ngữ điệu đầy cuốn hút.

Lan Khê thoáng lúng túng, hồi tưởng lại việc mắt không chế mà khóc rống lên cô cảm thấy buồn phiền. Nhưng bởi vì đối tượng là anh nên cô dường như cũng không đến nỗi lúng túng khó chịu lắm. Cô níu chặt lấy áo của anh, chôn mặt vào trong vòm ngực ấm áp của anh.

Mộ Yến Thần mở mắt ra, đôi mắt trầm tĩnh sâu như biển thoáng ánh lên vẻ dịu dàng.

Anh đưa tay lên khẽ vuốt mái tóc mềm mại của cô, nhẹ giọng hỏi: “Em còn nhớ khi lần đầu tiên anh vừa tới nhà họ Mộ, em đã từng nói với anh điều gì không?”

Lan Khê ngẩn người, có một chút không nhớ nổi, từ trong ngực anh, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Nói em ngây thơ cũng đúng, nói đơn thuần cũng được. Khi đó gần như tất cả mọi người, bao gồm cả chính anh cũng đang hoài nghi liệu anh có phải thực sự là cốt nhục của nhà họ Mộ không. Mỗi ngày ở Mộ thị nắm trong tay toàn cục, phát ra những mệnh lệnh, trong lòng không khỏi cảm thấy thiếu tự tin. Vài chục năm nay thực sự anh cũng chưa từng được cảm nhận cảm giác có “gia đình” là thế nào. Nhưng khi anh liều mạng một lần vì một chút ước vọng ấy, cũng có thể nói là đã liều lĩnh đánh cược một lần, dù có thể vứt bỏ sản nghiệp đã dốc sức mười mấy năm ở Los Angeles, ngay cả chính mình cũng không biết việc ấy là đúng hay sai nữa.”

Dường như anh cảm thấy rất thoải mái, bàn tay vuốt ve lên mặt của cô, nhắm mắt lại, đặt trán mình lên trán cô, nói giọng khàn khàn: “Nhưng khi đó em lại nói cho anh biết, em tin anh là anh trai ruột thịt của em. Cho dù về sau, anh đã làm tổn thương em, kéo em cùng xuống địa ngục, cho dù trong lòng em oán hận, sợ hãi, giãy giụa, cũng không nỡ làm tổn thương anh... Lan Khê, khi đó anh đã nghĩ, sau này nhất định phải làm cho em được hạnh phúc. Cho dù sau này chúng ta không ở chung một chỗ, anh cũng nhất định phải cho em cuộc sống dễ chịu.”

Nước mắt nóng bỏng dâng tràn ở trong vành mắt, ngay cả tầm nhìn cũng trở nên mơ hồ.

Một nụ cười yếu ớt thoáng hiện ra ở bên mép, mang theo vẻ chua xót nhưng đầy kiên định, Mộ Yến Thần nói thật nhỏ: “Nếu như em không gặp anh, có lẽ tất cả mọi việc hôm nay cũng sẽ không xảy ra. Em vĩnh viễn không biết rốt cuộc em là con gái của ai, em sẽ theo quỹ đạo cuộc sống của mình, gặp một người yêu em, kết hôn sinh con, sống hạnh phúc suốt quãng đời còn lại... Cho nên Lan Khê, anh muốn chịu trách nhiệm với em.”

“Là do anh đã phá hủy tất cả mọi thứ của em, ngang ngược mang đến cho em một thực tế tàn nhẫn không sao chịu nổi như thế... Vì thế, hãy để anh chịu trách nhiệm với cuộc sống sau này của em!”

Nói xong mấy chữ cuối cùng anh khẽ thở dài, nghe trong lòng vô cùng chua xót.

Lan Khê lắc đầu, nước mắt nóng bỏng cuống quýt rớt xuống, nóng ẩm áo anh. Cô ngồi quỳ, tay quấn lấy cổ anh thật chặt, nức nở nói: “Nhưng cũng có thể... Nếu như em không gặp được anh, em không biết em còn có thể yêu một người như vậy hay không, yêu đến mức biết rõ là sai mà vẫn muốn tiếp tục, không sao ngừng được. Sau này em đã gặp nhiều người như thế, nhưng trong số họ không có một người nào, không có một ai tên là “Mộ Yến Thần”, bọn họ không có một người nào, không có một ai như anh...”

336. Chương 338: Em Ở Trong Lòng Anh 2

Trái tim anh dường như bị một bàn tay mềm mại nắn chặt, bên khoang ngực trái đột nhiên run rẩy dữ dội! Sắc mặt Mộ Yến Thần tái nhợt giống như bị thương nặng. Tiếp theo, thoáng một cái đột nhiên anh ôm chặt cô vào trong ngực, nhắm mắt lại, vùi đầu vào giữa cổ cô.

Cho rằng trông mắt mình sẽ không ướt át, giờ phút này anh cũng bị kích thích đến độ mắt trào ra một màn nước ẩm áp.

Hồi lâu sau, khi ôm chặt đến mức làm người ta hít thở không thông, anh mới chậm rãi buông ra.

Mộ Yến Thần ôm cô ngồi ở trên đùi, từng chút từng chút hôn khô nước mắt trên mặt cô. Cô muốn cử động, anh dùng bàn tay mình giữ cô lại một cách ngang ngược, một tay đặt ở gáy, giữ cô ngồi yên ở đó để chịu đựng sự đối xử dịu dàng ẩm áp tràn đầy trời đất của mình.

“Mộ tiên sinh, chúng ta đã đến nơi.” Người tài xế phía trước lễ phép nói một tiếng.

Lúc này Lan Khê mới nhận ra, xe của bọn họ đã dừng lại ở một khu đất vắng vẻ yên tĩnh. Bên trong là một khu tưởng niệm được xây dựng khá rộng lớn, lặng lẽ trang nghiêm đứng dưới bầu trời lạnh lẽo đầy mưa bụi..

Đoạn đường này, quá ngắn.

Mộ Yến Thần ôm cô vào trong ngực thật chặt, thuận thế nhẹ nhàng hôn vào bên vành tai cô, khẽ nói: “Anh xuống làm chút chuyện, trời quá lạnh em ngồi ở đây chờ một lát nhé, anh đi một chút rồi sẽ trở lại.”

Lan Khê hơi ngẩn người, hai cánh tay mềm mại quấn chặt lấy cái eo cường tráng của anh, tựa như đã thề sẽ không bao giờ rời xa anh vậy.

Mộ Yến Thần không biết nói sao cúi đầu thở dài một hơi, nhưng trong lòng anh lại ẩm áp vô cùng. Anh hôn lên khóe miệng của cô, cầm lấy chiếc ô ở bên cạnh chỗ ngồi, mở cửa xe bước xuống.

Một cơn gió âm u lạnh lẽo chợt thổi tới.

Lan Khê run lên một cái, lạnh cóng. Còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy tán ô xoè ra ở trên đầu, một luồng ẩm áp từ bốn phương tám hướng vây quanh người cô... Thì ra Mộ Yến Thần đã dùng áo khoác bao lấy cô thật chặt, sau đó ôm cô vào trong ngực.

Trước mắt cô là một tòa giáo đường rộng lớn, đẹp đẽ.

Cây thánh giá đứng yên lặng ở trong mưa. Nóc nhà màu đỏ đã được rửa sạch bụi bặm, trở nên sáng bóng lộ rõ màu sắc giữa bầu trời lạnh giá. Bởi thời tiết mưa dầm nên Giáo đường yên tĩnh lạ lùng, người lui tới cũng rất ít. Khi Mộ Yến Thần đưa Lan Khê tới, cô nhìn thấy trên bốn bức tường treo đầy các bức tranh màu sắc rực rỡ, không hề giống với phong cách nơi này. Chiếc ô được đặt ở bên cạnh chiếc ghế, cô theo anh đi đến một cái cửa nhỏ trong giáo đường đi xuống bên dưới. Không gian dưới đất hiện ra trước mắt cô, bên trong có một nhà mồ thật to được xây dựng giống như một cung điện.

Lan Khê ngơ ngẩn cả người.

Cô đi tới nhẹ nhàng quét một chút bụi bặm phía trên phiến đá, đọc thành lời cái tên trên đó. Không ngờ cái tên được khắc ở trên đó lại là “Rella • Mudd”.

Đôi mắt trong veo chớp chớp, cô nhẹ giọng hỏi anh: “Mộ của Rella lẽ ra là phải nằm ở khu nghĩa địa hoàng gia ở Luân Đôn mới đúng chứ? Tại sao lại nằm ở chỗ này?” Mộ Yến Thần cầm bó hoa nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh, ngược mắt nhìn cô, ánh mắt thoáng lay động: “Di thể của cô ấy đúng là ở bên kia, toà giáo đường này có lẽ là di nguyện của cô ấy, chỉ có điều ở bên trong có chôn một số vật tùy thân gì đó, anh cũng không biết.”

Lan Khê đã hiểu.

Cô nhìn ngôi mộ hồi lâu, gật đầu một cái: “Cô ấy cho người xây dựng tòa giáo đường mang tên mình ở nơi này, chắc là muốn được ở gần anh một chút.”

“Vốn phải đi Luân Đôn mới đúng, chẳng qua bây giờ chưa phải là thời điểm tốt, không thể làm gì khác hơn đành chỉ lượn quanh ở chỗ này một vòng rồi trở về nước.” Mộ Yến Thần đi tới, ánh mắt sâu thẳm, ôm cô vào trong ngực, nói.

Lan Khê kinh ngạc nhìn mộ bia nơi này, cô có thể hiểu được tâm tình của Mộ Yến Thần. “Ta không giết người, nhưng có người lại chết vì ta”, với tính cách của Mộ Yến Thần, anh hoàn toàn không sao bỏ xuống được. Chỉ có điều, khi còn sống không thể cho thứ cô ấy muốn, nên sau khi cô ấy chết, điều anh có thể làm được chỉ là thế này mà thôi.

“Em đang suy nghĩ gì vậy?” Anh có chút bận tâm, môi mỏng cong lên phà một hơi ở bên tai cô, xiết chặt lấy vòng eo của cô tựa như muốn khảm cô vào trong thân thể mình vậy.

Những giọt lệ dường như sắp sửa chảy ra từ trong mắt Lan Khê. Cô không nói gì chỉ lắc đầu một cái, xoay người chôn thật sâu vào trong ngực anh.

“Chúng ta trở về thôi.” Cô khàn khàn nói một câu, tựa như trong đầu đang hiện ra hình ảnh gì đó không tốt, cô ôm anh rất chặt.

Mộ Yến Thần liếc mắt nhìn lại ngôi mộ một lần nữa, gật đầu một cái, đặt một cái hôn thắm thiết lên mái tóc cô.

Ở lại Los Angeles một ngày để nghỉ ngơi và hồi phục, cũng đã đến lúc phải xuất phát, hai người lên xe đến sân bay.

Mộ Yến Thần rất lo lắng cho sức khỏe của cô. Lúc trước, vốn anh cũng đã nghĩ đưa cô đi bệnh viện kiểm tra một chút xem cái thai có ổn hay không! Nhưng tưởng tượng cô phải trải qua mấy ngày đầy vất vả cộng thêm nỗi kinh sợ thường trực trong lòng đã làm cô mệt chết đi được, anh liền mời bác sĩ tới chỗ ở.

Sau khi kiểm tra bác sĩ cũng không thông báo ngay tình hình trước mặt Lan Khê, ngược lại, hai người lại ra bên ngoài thì thầm với nhau một hồi.

Lan Khê hơi lo lắng.

Cô công nhận kinh sợ thì cũng có kinh sợ, đau lòng thì cũng có đau lòng. Nhưng bụng thì vì cô đã đặc biệt che chở, cho nên vẫn không thấy có cảm giác gì khó chịu. Thậm chí cô sợ ảnh hưởng không tốt đến trí óc của thai nhi, nên đã tận lực không thêm nghĩ đến những chuyện đau khổ kia nữa, cố gắng để tư tưởng của mình được thăng bằng. . .

Chẳng lẽ là có chuyện gì không hay sao?

Vuốt ve cái bụng đã hơi đội lên thành đường vòng cung, khi đi được nửa đường đến sân bay, rốt cục Lan Khê không nhịn được nữa, ngẩng đầu lên hỏi anh: “Bác sĩ đã nói gì với anh? Có phải là em đã không bảo vệ tốt cho cục cưng hay không?”

337. Chương 339: Thế Giới Đảo Điên

Mộ Yến Thần cúi đầu vuốt ve mặt của cô, khẽ thì thầm: “Không có gì không tốt, chỉ có điều tháng này xảy ra nhiều biến động lớn, em phải tới chạy lui qua bao nhiêu nơi, ăn uống kham khổ, tâm trạng lên xuống thất thường, cho nên tình trạng của thai nhi khó tránh khỏi bất ổn.” di_ễn_đàn_lê_Quý_Đôn.

Môi mỏng in một nụ hôn nóng bỏng trên trán cô, anh khàn khàn nói: “Nhưng không quan trọng lắm, sau khi trở về nước anh sẽ bồi bổ lại cho em thật tốt, bù đắp lại tất cả những tổn thương mà em đã phải chịu suốt mấy ngày qua.”

Trở về nước?

Sắc mặt Lan Khê tái nhợt.

Sau khi trở về nước liệu bọn họ có thể thật sự êm đẹp được sao? Một khi chuyện cô mang thai phải kết hôn được nói ra, cả nhà họ Mộ sẽ biến thành cái dạng gì? diễn đàn Lê Quý Đôn Thời gian cô về nhà, không khí trong nhà cũng đã như “giương cung bạt kiếm” rồi (ý nói tình hình căng thẳng). Bây giờ trở về, quan hệ gia đình vốn dĩ đã rất căng thẳng rồi, liệu có thể lại giống như được bổ sung thêm một nhát dao nữa hay không?

Cô không dám nghĩ.

Nụ hôn nóng bỏng của Mộ Yến Thần xuôi theo từ lồng mày xuống đến đôi mắt đang hiện rõ vẻ ưu sầu của cô, ngón tay dài của anh khẽ gọt lên gò má nhẹ nhàng nói an ủi: d d l q đ “Em không cần phải quá lo lắng chuyện sau khi về nhà. Dì nhỏ của em đã xin phép Hội Đồng Quản Trị bên kia để nghỉ một tháng, hiện đang chờ ở thành phố C rồi. Xuống máy bay dì nhỏ sẽ đến đón chúng ta. Mấy ngày qua cha vẫn luôn lo lắng vì chuyện của em, như vậy ít nhất khi trở về, trước mắt ông ấy sẽ không giận dữ với em đâu... Yên tâm, tất cả đã có anh ở đây, không có bất kỳ người nào có thể gây khó dễ với em được đâu!”

Trái tim Lan Khê bị nhéo chặt đến lúc này mới để thả lỏng ra một ít, nhẹ nhàng nhìn về phía cổ áo của anh, nơi ấy có ba cái cúc áo được cởi ra. Ở giữa cảnh đêm đầy màu sắc rực rỡ của Los Angeles, hình ảnh ấy đậm vẻ mê hoặc đầy thoải mái.

Đột nhiên cô vươn tay, nhẹ nhàng mở những cúc áo ở phía dưới ra.

Thân thể Mộ Yến Thần cứng đờ.

Bao lâu tới nay hai người cũng chưa từng tiếp xúc da thịt thân mật. Hành động ấy của cô làm cho Mộ Yến Thần ngẩn ra, tròn mắt sâu tràn ngập tình cảm. Ở nơi đầu ngón tay mềm mại, mát lạnh của cô đụng vào, trong nháy mắt lửa nóng đã bốc lên cuộn cuộn trong lồng ngực. Anh đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy tay của cô kéo ra.

“Em muốn làm cái gì?” Anh khàn khàn hỏi.

Lan Khê đỏ mặt, nhưng môi vẫn khẽ cắn lại, không nói lời nào, tránh ra khỏi bàn tay của anh, tiếp tục cởi cúc áo của anh ra, tiếp đó cô nhẹ nhàng mở phanh ra. Ở nơi ngực anh có một hình xăm nhìn rất rõ nét ...

Ẩn giữa lớp băng gạc, nét xăm của hai chữ kia vẫn còn sắc nét dường như vừa mới được khắc hôm qua.

” Kỹ thuật của tiệm này thật tốt, ” cô khẽ nói, đôi mắt trong veo như nước ánh lên vẻ cảm động, “Chờ sau này, em cũng muốn đi tìm ông chủ của tiệm này, bảo ông ấy cũng xăm cho em mấy chữ, cả đời không tẩy sạch được.”

Ngực anh chấn động một cái, từ đỉnh đầu một tiếng cười trầm ấm khe khẽ vang lên, tiếp đó rất nhanh lòng bàn anh nắm chặt lấy tay của cô: “. . .Em thật biết nói đùa, bây giờ em đang mang thai, cũng không thể làm bất cứ việc gì, cũng không thể tùy tiện ăn các đồ lung tung, em còn muốn xăm hình sao?”

“Em đã nói là chờ sau khi em sinh cục cưng đã cơ mà...” Lan Khê nhẹ giọng giải thích.

Trong ánh mắt sáng rực hiện rõ sự khát vọng đến ngưỡng mộ. Giờ phút này cô ngửa đầu lên nhìn người đàn ông có gương mặt tuấn dật phi phàm kia, anh tựa như thiên thần giúp cô chống đỡ với toàn bộ thế giới. Trong lòng cô có chút xao động đầy chua chát, không nhìn được, cô ngửa đầu chủ động hôn lên môi của anh.

Mộ Yến Thần chợt cứng ngắc.

Trong tròn mắt sâu lấp lánh vẻ khó tin, anh chăm chú nhìn vào gương mặt xinh đẹp đang chủ động đến gần.

Bàn tay giữ chặt lấy gáy cô, rất nhanh anh liền thay đổi tình thế bị động, xoay chuyển một góc độ hôn cô thật sâu. Không khí ẩm áp tràn ngập cả buồng xe, anh*** khẽ nhúc nhích, rất nhanh tay của cô bị ép chặt vào vòm ngực để trần của anh. Anh xiết chặt lấy eo của cô, cuốn cô vào cơn cuồng phong mạnh mẽ.

Nụ hôn mãnh liệt khiến đầu óc cô trống rỗng, người mềm nhũn ngã vào trong ngực anh.

“Mộ Yến Thần, trước kia em cảm thấy anh lớn hơn em mười tuổi, có rất nhiều chuyện mà em không hiểu hết, sự chênh lệch giữa hai chúng ta thật là xa...” ngón tay nhỏ trắng nõn của Lan Khê nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, khẽ thì thầm.

Mộ Yến Thần nhắm mắt khẽ cắn vào môi dưới của cô, hồ hững khẽ hỏi: “Thế còn bây giờ?”

Lan Khê rưng rưng, khẽ nhoẻn cười một cái, “Hiện tại em cảm thấy, chưa bao giờ chúng ta lại gần nhau như thế...”

Cô ngẩng đầu lên, cùng anh hoà vào trong nụ hôn ấm áp triền miên.

Cuộc đời này, khi ôm nhau mới chính thức hiểu hết được ý nghĩa của từ “bạn đời” Đó là một loại cảm giác hận không thể khảm đối phương vào tận trong xương thịt của mình. Cô hiểu suy nghĩ của anh, cũng hiểu nhất cử nhất động của mình cũng có liên hệ chặt chẽ với trái tim của anh. Anh điên cuồng vì cô, cũng giống như cô chìm đắm vào anh trong đêm khuya khoắt vậy.

338. Chương 340: Chúng Con Đã Trở Về

Mùa đông thành phố C giá lạnh đến mức có thể làm người ta lạnh cóng rụng hết cả tay chân.

Sau khi xuống máy bay, Lan Khê liền đứng chờ Mộ Yến Thần đi lấy hành lý ký gửi. Cơ thể cô bây giờ đã trở nên tròn trịa hơn một chút. Mặc dù cô mặc quần áo rộng thùng thình hơn thì có thể sẽ không nhìn ra, nhưng nếu như hơi chặt một chút, thì có thể nhìn ra dấu mối.

Chiếc áo choàng ngoài màu đen dày cộp nặng nề khoác lên người, cô nhìn người đàn ông ở phía xa đang đi tới, tâm trạng thấp thỏm từ từ ổn định lại.

Đã qua nhiều năm như vậy, tại sao anh vẫn không hề thay đổi nhỉ?

Vẫn giống như hồi cô 17 tuổi, cái ngày nhìn thấy anh ở trong đại sảnh nhà họ Mộ, dáng người anh cao ngất, bước chân vững chãi mà khoan thai, toả ra khí chất mạnh mẽ lạnh lùng, từng bước chân đỉnh đạc khiến người ta nể sợ.

Điểm khác nhau duy nhất chỉ có đôi mắt kia.

Trong đôi mắt hẹp dài lộ ra vẻ thâm trầm đến mê người, ánh mắt nhìn khiến người khác hồn xiêu phách lạc, nhưng lúc này ánh mắt tựa như khối băng cứng vạn năm kia đã bị tan chảy, bị bào mòn trở nên mềm mỏng dịu dàng, đang bình thản rơi vào trên mặt cô. Trong con ngươi dường như ẩn chứa một sức mạnh có thể phá trời đạp đất, mà lại vô cùng ấm áp

“Sao thế, sao nhìn anh lâu như vậy?” Ánh mắt anh nhìn cô sâu thẳm, anh đi đến bên cạnh cô đặt hành lý xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê đột nhiên đỏ ửng lên, nóng rực. Trong lúc luống cuống chỉ có thể đưa tay định xách hành lý lên, nhưng không ngờ lại đụng phải bàn tay dày dặn ấm nóng của anh. Cặp mắt sâu của Mộ Yến Thần giật giật, đưa tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé hơi giá lạnh của cô trong lòng bàn tay, rồi tiếp tục cả người cô cũng nằm gọn trong vòng tay anh. Tay kia của Mộ Yến Thần xách hành lý lên, cùng cô đi về phía trước.

Lan Khê kinh ngạc, vừa đi vừa nghiêng đầu quan sát nét mặt của anh. Nhưng ở khoảng cách gần như thế, sự va chạm càng làm cho cô mặt đỏ tới mang tai.

Đây là cái kiểu gì vậy?

Cô lấy mu bàn tay áp sát vào mặt, còn chưa kịp nghĩ ra câu trả lời đã nghe thấy giọng nói trầm ấm đầy sức cuốn hút vang lên từ trên đỉnh đầu: “Em bẩm sinh thuộc thể hàn, cho nên mùa đông tay chân đều rất lạnh, tình trạng này ngoài cách giữ ấm thông thường, về lâu dài phải dùng thuốc bắc và bồi bổ thêm một

số thứ khác nữa mới có thể cải thiện được!” Anh ôm cô thật chặt trong ngực, cúi đầu nói thật nhỏ: “Sau này chúng ta sẽ từ từ làm.”

Trong lòng Lan Khê dấy lên một luồng ấm áp. Nghe hai chữ “chúng ta” kia trong lòng cô thấy thật thoải mái.

Trước khi xuống máy bay, trong lòng cô thực sự rất thấp thỏm và phân vân, bây giờ được anh vỗ về an ủi cảm xúc ấy đã vơi đi quá nửa.

Tại cửa đón, dòng người bắt đầu chuyển động.

Khi cảm thấy có những luồng ánh mắt nhìn về mình, người Lan Khê như cứng đờ, sau đó giữa đám người phía trước cô nhìn thấy bóng dáng của Tô Nhiễm Tâm ở phía xa đang mở miệng gọi, đáy mắt cô dâng lên làn nước mắt...

“Không cần phải lộ mặt ra đâu, mặc kệ bọn họ.

Lan Khê kinh ngạc.

Mộ Yến Thần đưa cô đi ra ngoài, ánh mắt nhìn thật sâu vào Tô Nhiễm Tâm, tiếp đó vỗ vỗ vào sau gáy Lan Khê ý bảo cô đi ra.

Lan Khê cởi áo khoác ngoài ra đặt vào khuỷu tay Mộ Yến Thần, nhẹ nhàng đi tới vỗ vỗ vào bả vai Tô Nhiễm Tâm.

“Đi nhỏ.” Cô khẽ gọi.

Tay Tô Nhiễm Tâm đang che miệng liền buông ra, nhưng lệ vẫn tuôn trào.

“Con về rồi sao?” Bà khàn giọng chào hỏi, nhìn gương mặt của Lan Khê một chút, rồi lại nhìn bụng của cô: “Đứa nhỏ không sao chứ? Hai con có khỏe hay không, có bị thương không?”

Khoảng cách thời gian từ lần gặp mặt trước đến giờ đã quá lâu, trong trí nhớ của Lan Khê, quan hệ giữa cô và Tô Nhiễm Tâm vẫn trong tình trạng gương cung bật kiếm. Nhưng lần gặp mặt này, lại khiến Lan Khê cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều, thậm chí có cảm giác như tình thương của mẹ sau thời gian dài xa cách.

Lắc đầu một cái, Lan Khê nhẹ giọng đáp lại: “Chúng con không sao đâu, chỉ là một chút vết thương nhỏ, chỉ cần nghỉ ngơi là có thể khỏe lại rất nhanh. Ở bên nước Mỹ con cũng đã kiểm tra, bác sĩ nói hơi bị động thai một chút sau này đừng để phải trải qua những chấn động quá lớn là được.”

Con bé nói không có chuyện gì hết.

Nước mắt từ trong mắt Tô Nhiễm Tâm rưng rưng, cầm bàn tay trái của cô lên, nhìn lớp băng gạc bọc dày trên tay, cảm thấy chua xót trào lên tới cổ họng, nhưng lại nói không ra lời.

“Đi thôi, để đi gọi xe ngoài, các con trở về nhà trọ Vân Sơn, hay là muốn đến nhà họ Mộ bên kia trước để thu xếp mọi việc.”

Trong con người Lan Khê thoáng một ánh mắt khác thường.

“Bên nhà họ Mộ đã xảy ra chuyện gì sao?” Cô hỏi.

Tô Nhiễm Tâm khoát khoát tay, trong mắt thoáng qua vẻ chán ghét, trả lời vẻ bất đắc dĩ: “Chỉ là chuyện con ruồi thối làm hỏng mất nồi canh! Nhưng con đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu. Ba con suốt một tuần qua chỉ vì chuyện con mất tích mà tóc đã bạc đi một nửa rồi. Nhìn thấy con trở lại chắc chắn ông ấy sẽ mừng lắm... Mọi chuyện khác chờ ông ấy qua cơn xúc động đã rồi hãy nói.”

Tóc bạc một nửa? ! !

Ánh mắt Lan Khê run rẩy, đột nhiên cảm thấy tim mình như bị thít chặt lại, sắc mặt hồng hào cũng nhợt đi. Lúc này đã đi ra khỏi sân bay, nhìn những chiếc xe đang đỗ ở bên ngoài, Lan Khê thậm chí có chút xúc động, chỉ muốn lúc này đi về thăm nhà một chút.

Một bóng dáng cao ngất đi tới sau lưng cô, cầm lấy tay cô rồi ôm cô vào trong ngực, cúi đầu nhẹ nhàng ghé vào bên tai cô, thì thầm: “Lúc này không phải là thời điểm tốt, em đang mệt mỏi, đi về nhà mình tắm rửa thay quần áo trước đã, rồi sau đó trở về nhà bên kia, chuyện này nhất thời không thể vội được.”

Giọng nói của anh giống như có ma lực, có tác dụng làm trấn an lòng người. Trong đầu Lan Khê sự căng thẳng lo lắng bị quét đi quá nửa. Cô cứng ngắc gật gật đầu.

Quả thật cô đã rất mệt mỏi, lên xe liền nằm ở trong ngực anh mà ngủ.

Mộ Yến Thần đổi cánh tay đang ôm chặt cô, lựa một tư thế để cô thoải mái hơn một chút. Anh chăm chú nhìn cô đang ngủ say vì quá mệt mỏi, cô ở trong lòng anh rất vững tâm. **diễn đàn Lê Quý Đôn** Không nén nổi cảm xúc, anh hé cặp môi mỏng lướt một nụ hôn lên mặt cô.

“Ngủ rồi à?” Tô Nhiễm Tâm nhìn gương chiếu hậu nhẹ giọng hỏi.

“Vâng!” Một giọng nói trầm thấp đáp lại.

Mộ Yến Thần ngược mắt, ánh mắt thâm trầm chạm vào ánh mắt của Tô Nhiễm Tâm trong gương chiếu hậu, anh mở miệng hỏi: “Trong nhà đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tô Nhiễm Tâm ngẩn ra, vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi: **diễn đàn Lê Quý Đôn** “Chẳng phải là do mẹ cậu hay sao? Tôi không biết do đâu mà bà ấy nghe được chuyện tình của chị gái tôi. Hôm Lan Khê mất tích, ngay trước mặt tôi bà ấy nói với tôi rằng, nếu tìm được con bé thì sau này đừng có mang về nhà họ Mộ nữa. Tôi nhất thời tức giận, nói lại mấy câu lập lờ nước đôi. Ngờ đâu buổi tối hôm đó bà ấy đã ngã bài với Mộ Minh Thăng, nói chị tôi không chung thủy, có người khác ở bên ngoài... Lan Khê cũng thực sự không phải là cốt nhục của nhà họ Mộ. . .”

Mí mắt Mộ Yến Thần giật giật! !

Môi mỏng hơi trắng bệch, anh lạnh giọng hỏi: “Sao bà ta lại biết?”

Một tiếng cười lạnh, Tô Nhiễm Tâm lắc đầu một cái vẻ bất đắc dĩ: “Làm sao tôi biết được? Dù sao bà ấy cũng đã biết... Đêm hôm đó huyền não thật lớn, nhà cậu cho gọi chị Trương giúp việc, người đã chăm sóc chị tôi suốt mười mấy năm, chuyện này chắc chắn cô ấy biết. Ngày đó cô ấy cũng bị Mạc Như Khanh bắt đi đối chứng, cô ấy ngược lại rất có khí tiết, chết cũng không nói một chữ, nhưng nào có ích lợi gì? **diễn đàn Lê Quý Đôn** Cô ấy im lặng dứt khoát không nói thì cũng tựa như đã đồng ý!”

Nhắc tới những chuyện này, trái tim Tô Nhiễm Tâm như có gai đâm, trong lòng ngực thấy buồn bực đến khó chịu.

Môi mỏng lạnh lùng mím chặt, cặp mắt lạnh lẽo của Mộ Yến Thần quét một vòng bên ngoài cửa sổ rồi thu hồi lại, nhàn nhạt hỏi: “Ba của tôi thế nào?”

“Ông ấy lo lắng cho con gái, trong vòng một đêm mà tựa như già đi mười tuổi...” Tô Nhiễm Tâm thở dài, trong mắt thoáng chút thương cảm nhàn nhạt, nói giọng khàn khàn, “Hiện tại đoán chừng ông ấy vẫn còn không chịu tin tưởng, chỉ chờ Lan Khê trở lại. Hai người. . .” **diễn đàn Lê Quý Đôn**

Bà nuốt nổi chua xót vào trong cổ họng, khẽ nói: “Hai người tự mình đến gặp ông ấy đi.”

Mộ Yến Thần yên lặng một hồi, không nói, cơ thể bởi sự bất an trong ngực mà thoáng rung mình mấy cái, hàng lông mày dài mảnh như xoắn vào nhau khiến người ta phải đau lòng.

Mắt anh ngập tràn lạnh lẽo, cánh tay dài chậm rãi ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn lên nơi mi tâm đang nhúu chặt của cô, nụ hôn trần trọc giống như đang an ủi. Tô Nhiễm Tâm ngồi ở ghế phía trước, cạnh chỗ tài xế, nhìn thấy cảnh này mà mặt đỏ tím đập rộn một hồi, không nhận được phải quay mặt đi chỗ khác. Nhưng những chuyện thân mật kia cũng rất chân thành, ngay cả bà là người ngoài cũng có thể nhìn ra được, bọn họ yêu nhau sâu đậm biết bao.

... Vậy rốt cuộc lỗi là ở đâu? !

Siết chặt chiếc túi trong tay, **diễn đàn Lê Quý Đôn**

Tô Nhiễm Tâm cũng nhắm mắt lại tràn đầy lo âu và đau lòng, mặc cho xe chạy xuyên vào trong bóng tối vô tận.

Mới sáng sớm, Mộ Yến Thần đã bị tiếng chuông điện thoại di động gọi đến đánh thức.

Mi tâm của anh hơi nhíu lại, xuống giường cắt điện thoại di động, sau khi đắp chăn kín lại cho Lan Khê, hôn một cái lên mặt cô rồi mới đi ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

Điện thoại do William gọi tới. Mấy ngày nay anh đang ở miền Nam Los Angeles xử lý những việc về sau còn sót lại, nói vậy cũng không hề nhẹ nhàng.

“Chuyện dàn xếp cho thân nhân ở bên này đã xử lý xong, không có gì phức tạp lắm. Nguyên nhân sự cố cũng đã điều tra ra được rồi, là do có người cố ý làm, mọi việc tiến triển tới đây coi như là đã gần xong rồi. Bên cảnh sát đã điều tra và xác nhận có thể là do thể lực của Hoàng thất nước Anh bên kia gây nên. Nhưng cũng đã thông qua đề nghị của đối phương, chấp nhận sau này sẽ không tiếp tục truy cứu nữa, ngài xem. . .” William do dự một chút hỏi.

“Bên nước Anh có động tĩnh gì không?”

William nghe hỏi về vấn đề này liền cười cười, nói giọng khàn khàn: “Chấn động rất lớn.”

“Trước hôm ngài rời khỏi Los Angeles không lâu, tin tức đã truyền ra ngoài, mặc dù sự kiện này đã được sức mạnh quyền lực ép xuống, không ai dám đưa tin này ra ngoài ngôn luận, nhưng các phóng viên lại thích nhất những chuyện gièm pha trong hoàng gia kia. Mấy ngày nay tin tức này đã làm cho Luân Đôn sôi lên sùng sục, nói nhà Laurie Tư có con riêng không rõ nguồn gốc đang lưu lạc ở bên ngoài... tình cảnh hiện tại của Phó Ngôn Bác rất khó xử.”

Nhưng Mộ Yến Thần lại không để ý tới tình cảnh hiện giờ của ông ta thế nào.

Tình cảnh có khó khăn hơn nữa cũng không có gì là quá đáng.

Trên người mặc bộ quần áo ở nhà sáng màu, Mộ Yến Thần đứng yên lặng trước cửa sổ, một tay đút trong túi quần, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía bên ngoài cửa sổ, hờ hững nói: “Anh hãy nói với Phó Ngôn Bác, chuyện tai tiếng này tôi có thể ra mặt giải thích giúp ông ta, bảo toàn danh tiếng cho ông ta, điều kiện là buộc Phó Minh Lăng phải đứng ra chịu hoàn toàn trách nhiệm đối với sự cố nhà máy thiết bị điện tử bị nổ tung ...”

Ánh sáng lạnh đã biến mất ở khóe mắt, làn môi mỏng của anh nhẹ nhàng nhấn rõ từng chữ, mang theo chút hương vị khát máu: “Hắn dùng cách gì tùy ý thích, với bất cứ lý do gì cũng được, để cho hắn học được cách biết chịu trách nhiệm với chuyện mình đã làm sai, anh hiểu chưa?”

William ngẩn ra, tiếp đó gật đầu: “Tôi hiểu rồi, Tổng giám đốc Mộ! Tôi đã hiểu nên làm như thế nào!”

Sau lưng vọng đến tiếng động đầy huyền ảo.

Mộ Yến Thần không nói tiếp nữa, cúp điện thoại đi trở về phòng ngủ, thấy cô gái nhỏ đang ôm lấy chăn ở trên giường, vẻ mặt có chút hoang mang do tỉnh dậy mà không nhìn thấy anh.

Anh không khỏi thoáng động lòng.

Chậm rãi vòng hai cánh tay ôm lấy cô, anh khẽ hỏi hỏi: “Em sợ hãi sao? Sợ anh không có ở bên cạnh em ài?”

Đôi mắt trong veo ngược lên nhìn anh đầy kinh ngạc, một hồi lâu sau cô mới xác định được đây đúng là anh, Lan Khê đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bàn tay anh, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta trở về nhà thăm ba ba một chút đi.”

Đường đi thật yên tĩnh .

Đến lúc xuống xe Lan Khê vẫn còn có chút thấp thỏm, cô quay lưng về phía cánh cửa sắt to lớn có chạm trổ hoa văn, cho đến khi nghe thấy bên trong có tiếng người gọi tên của cô.

“Tiểu thư phải không?” Một giọng đàn ông già nua truyền đến.

Tim Lan Khê đột nhiên nhảy lên!

Mộ Yến Thần dắt cô đi ra, cảm thấy chân cô như sắp khụy xuống, thoáng nhứ mảy liền tóm vào bên hông của cô để cô tựa vào trong khuỷu tay mình.

“Tiểu thư, đúng là cô rồi!” Bác Lưu kêu lên một tiếng mừng rỡ, mở rộng cánh cửa lớn chạm trổ hoa văn ra, hai mắt tròn tròn nhìn cô, càng thêm vui mừng: “Công tử cũng đã về rồi, tốt quá. . . Thật tốt quá. . .”

Ông quay đầu lại về phía bên trong nhà họ Mộ kêu to: “Tiên sinh! Tiên sinh, tiểu thư về rồi! !”

Lan Khê có chút hoảng hốt.

Giống mỗi một lần cô đi xa trở về nhà, đều có thể được nghe tiếng chào hỏi vui mừng kiểu như thế này, từ năm năm trước cho đến hiện tại vẫn y như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi. Chỉ có điều, lần này sau khi đi vào trở ra, cô còn có thể được nghe âm thanh đây vui mừng này nữa không?

Nhưng cô cũng không còn kịp suy nghĩ thêm nữa, cửa đại sảnh đã mở, Mộ Minh Thăng chống quải trượng bước ra.

Vỗ vỗ vào sau gáy cô, Mộ Yến Thần cúi đầu ghé sát vào tai của cô, nói giọng khàn khàn: “Không cần phải lo lắng. Máu mủ chẳng qua chỉ là nhìn trên bản báo cáo kết quả kiểm tra mà thôi, tình cảm hơn hai mươi năm không phải cứ nói không thì sẽ là không có! Lan Khê, ông ấy yêu thương em, bất kể em có phải hay con gái ruột thịt của ông ấy hay không.”

Sống lưng cứng ngắc của Lan Khê dần dần được thả lỏng xuống.

Cô vào vịn cánh tay mạnh mẽ có lực của anh, dường như làm như thế này là có thể có thêm sức mạnh vô cùng vậy, cô đứng ngay ngắn, xoay người lại...

Nhưng vừa nhìn thấy người, trái tim cô đã chấn động dữ dội.

... Ngày hôm qua nghe dì nhỏ nói, đầu ông đã bạc trắng quá nửa, còn nghĩ rằng dì nhỏ nói khoa trương.

Nhưng giờ phút này, khi thật sự nhìn thấy, Lan Khê có cảm giác như cả bầu trời ầm ầm đổ sụp xuống, cô run rẩy đến gần như đứng không vững.

Mộ Minh Thăng mắt trừng lớn, miệng há ra mà không nói ra lời, nhìn bóng dáng còn đang cách một khoảng xa xa, thậm chí ông không dám xác định đây có phải là cô hay không nữa.

Lan Khê từ trong ngực Mộ Yến Thần bước ra ngoài, bước chân rối loạn, chạy từng bước lên bậc thềm, cố gắng nở một nụ cười ảm áp rạng rỡ, vòng tay ôm chặt lấy ông, cô nén run rẩy nhẹ nhàng nói: “Ba ba, con đã trở về.”

339. Chương 341: Ai Đại Nghịch Bất Đạo?

Mộ Minh Thăng cho là mình đang nằm mơ.

Mấy ngày nay trong lòng ông thật khó chịu giống như bị một cối xay khổng lồ đè nặng, cuối cùng mới thấy được người mà ông mong nhớ lo lắng, thật xinh đẹp đứng trước mặt mình, ông thở phào nhẹ nhõm, đưa bàn tay già nua lên muốn sờ sờ, nhưng ngón tay lại run rẩy dữ dội hơn.

Lan Khê cầm chặt tay của ông, cố gắng cười, ánh mắt trong suốt lóe lên: “Ba, con đã nói với ba con sẽ trở lại nhanh mà, mấy ngày trước cũng chỉ là có việc phải đi khỏi một chuyến, bạn của anh trai cùng con náo loạn có một chút hiểu lầm mới có thể không chào mà đi. . . . Ba, con sai rồi, con nên sớm liên lạc với ba, để ba không phải lo lắng mới đúng.”

Nghe cô giải thích như vậy, trong ánh mắt Mộ Minh Thăng từ bị sốc không thể tin được, thay đổi từ từ đến mạnh mẽ, tiếp đó đột nhiên hất tay cô ra, sức lực lớn đến nỗi khiến Lan Khê kinh ngạc, thân hình nhỏ yếu lui về phía sau mấy bước may có Mộ Yến Thần đi tới đỡ lại.

Người đến sau cũng nâng mắt lên, mang theo ý vị không rõ thâm ý nhìn về phía Mộ Minh Thăng.

Bàn tay già nua nâng lên, run rẩy kịch liệt, tròn mắt Mộ Minh Thăng đỏ hồng, hơi thở yếu ớt chỉ tay về phía cô giọng nói run run: “Con tránh xa ba một chút. Ba dạy con như thế nào. Con lớn như vậy rồi ba làm thế nào dạy con. Con có biết khi ba không có tin tức của con thì ba lo lắng đến mức muốn lật tung cả nóc nhà không. Ba báo cảnh sát. Ba gần như khiến cho mọi người ở trong thành phố này đào sâu ba thước đất để tìm con cho bằng được! !”

Thân hình ông lung lay dữ dội lão đảo suýt nữa ngã xuống, người giúp việc đứng xung quanh đó sợ tới mức sắc mặt thay đổi, chạy tới đỡ ông, quýnh quýng kêu lên “Tiên sinh!”.

Mộ Minh Thăng ổn định thân thể, vì trong lòng quá lo lắng nên nước mắt ẩm nóng viền quanh trong đôi mắt già nua của ông!

“Con thật sự là quá không nghe lời. Con quá không nghe lời. Con đây là muốn ba chết mà.” Liên tiếp bị đè nén bởi số phận, dường như không thể chịu nổi đả kích này, ông khom người xuống run giọng lẩm bẩm nói. Những người đứng chung quanh nhìn thấy cảnh này trong lòng cũng xúc động.

Chóp mũi Lan Khê dâng lên nỗi chua xót bén nhọn, đẩy Mộ Yến Thần ra rồi đi tới, vừa kiên quyết đỡ cánh tay của ông, vừa run giọng nói: “Thật xin lỗi. Thật xin lỗi ba là con sai rồi, ba có thể đánh con, mắng con, nhưng đừng để cơn giận ảnh hưởng đến bản thân. Con sai rồi, sau này con không bao giờ làm như vậy nữa.”

Mộ Minh Thăng rũ mắt xuống không muốn nhìn thấy cô, nước mắt vẫn đục nặng nề theo khóe mắt rớt xuống, ông cảm thấy trên mu bàn tay cảm giác thô ráp, ánh mắt nhìn đến băng gạc dày đặc quấn vòng quanh trên tay con gái, trắng đến chói mắt.

Con mắt vẫn đục của ông kinh ngạc, từ từ ngước lên nhìn vào mắt con gái, như muốn đòi cô một lời giải thích.

Thế nhưng cô còn chưa kịp giải thích, thì từ trên lầu truyền đến một chuỗi tiếng bước chân dứt khoát, là thím Trương và Mạc Như Khanh đi xuống, bên trong đại sảnh ánh đèn sáng ngời, chiếu lên gương mặt lạnh lùng của Mạc Như Khanh diêm lệ vô cùng.

Thấy con trai mình đứng đó, nét mặt Mạc Như Khanh phức tạp, đầu vẫn ngẩng cao, ánh mắt chiếu vào trên người Lan Khê.

“Đã trở lại?” Bà hỏi sâu xa.

Lan Khê ngơ ngẩn nhìn bà, rồi cũng không để ý đến, cô quay qua nhìn Mộ Minh Thăng nói: “Tay con chỉ bị một chút vết thương nhỏ không có gì đáng ngại, quấn băng gạc bởi vì đắp thuốc sợ bị nhiễm trùng. Ba, con đỡ ba vào.”

Mộ Minh Thăng nắm tay kia của cô vuốt ve không chịu đi, nói giọng khàn khàn: “Con tưởng cái gì ba cũng không biết sao? Đây là học ai chỉ tốt khoe xấu che? Con không nói cũng được, cuối cùng rồi ba cũng có thể tra ra được người bắt cóc con lại lịch thể nào, nó đã làm gì đối với con. Con chờ coi đi, ba sẽ không bỏ qua nó.”

Ông cố chấp nắm tay con gái đi vào trong, đảo mắt thấy Mộ Yến Thần vẫn đứng ở bên cạnh.

Anh đang nhìn vào mắt chú Lưu nói lời gì đó, dưới ánh đèn đường nét trên khuôn mặt tinh tế mà rất quyền rũ tự nhiên, trừ cái mũi giống mẹ, còn toàn bộ mặt mày giống như đúc lúc ông còn trẻ.

Đây là con trai ruột của ông.

Trong lòng Mộ Minh Thăng dâng trào, nắm chặt tay của con gái không buông, cất giọng nói: “Yến Thần, con cũng tới đây ngồi.”

Mộ Yến Thần đứng đưa lưng về phía ông, nghe âm thanh này đột nhiên cứng đờ, trong con người ý tứ hàm xúc thật sâu, gật gật đầu nói một tiếng “Được” rồi đi qua, ngoài cửa các người giúp việc tản ra, ồn ào đi chuẩn bị phòng và cơm trưa.

Mạc Như Khanh đi xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn hình ảnh gần như thân mật của cha con ba người trong phòng, nhìn bầu không khí thân thiện kia nhất thời bà không thể hòa hợp được, đi đến gần, thực sự cảm giác mình như người ngoài cuộc.

. . . Nhưng kia coi như là gia đình không? Bây giờ trong lòng Mộ Minh Thăng cảm giác mừng rỡ thỏa mãn, nhưng là vì ông ấy còn chưa biết hai đứa con mà ông quý trọng xem như báu vật này, đang làm ra hành vi đại nghịch bất đạo gì.

“Con mặc bộ đồ màu đen này trông rất xinh đẹp, con mang về từ nước ngoài à?” Mạc Như Khanh quan sát cách ăn mặc của Lan Khê, bà ngồi xuống dịu dàng hỏi.

Lan Khê cứng đờ.

Hàng mi dài rũ xuống, cô nhìn trang phục của mình, áo khoác màu đen này không thắt lưng, chỉ thiết kế thắt lại ở vạt áo và nơi ống tay áo, vốn là khoác chống lạnh có bán trong khách sạn, cô mua mang theo bên người, vừa vặn che lại cái bụng hơi nhô lên đường cong, không thể nhìn ra được gì.

“Vâng ạ.” Cô trả lời đơn giản, giọng nói rất thản nhiên.

Mạc Như Khanh nhượng mảy! Không nghĩ tới thái độ cô rõ ràng như thế, vừa chu miệng muốn nói liền bị Mộ Minh Thăng cắt ngang: “Như Khanh, có phải bà lại muốn nói chuyện kia không? Rốt cuộc bà nghe tin này từ nơi nào, trong tổ chức người giúp việc nào không căn cứ nói với bà chuyện Nhiễm Nguyệt sanh con không phải của tôi? Hôm nay bọn nhỏ đều ở đây, bà phải nói rõ ràng với tôi! Tôi cũng muốn nhìn một chút xem là người nào dám ăn nói chằng chịt như vậy, ngay cả tôi và con gái tôi có phải ruột thịt hay không cũng dám ngông cuồng nói bậy bạ! !”

Có con gái ngồi kế bên người, Mộ Minh Thăng giống như được tiếp thêm sức mạnh, thậm chí ánh mắt cũng lạnh lùng hơn.

Sắc mặt Mạc Như Khanh lạnh nhạt, buồn bã nhìn ông nói: “Minh Thăng, tôi không phải cố ý khi ông đang lo lắng cho con gái mà nói bậy bạ không có căn cứ, tôi không cố ý nói như vậy, tôi chỉ sợ có một ngày chuyện không thể giấu giếm được nữa, chúng nó tới nói cho ông biết sự thật ông sẽ không chịu nổi! Không nói những chuyện khác, chúng nó đúng là có chuyện gạt ông, ông nghe rồi tuyệt đối sẽ như sét đánh bên tai!”

“Vậy thì bà hãy nói cho tôi nghe một chút đi! !” Mộ Minh Thăng đập mạnh cây gậy đến rung trời, tâm tình cũng bị bà kích thích khiến ông nóng nảy.

Lan Khê ngồi bên cạnh Mộ Minh Thăng, áp lực đè ép bức cô muốn bỏ chạy khỏi nơi này.

Hơn hai mươi năm, nếu không rời nhà, cũng không biết ba yêu thương mình nhiều bao nhiêu, nếu không bị thương, thì vĩnh viễn không biết gia đình có bao nhiêu ấm áp, bây giờ cô ngồi cạnh ông, cảm nhận được rõ ràng tấm lòng yêu thương bảo vệ con của ba, nhưng mà cô hồ thẹn, cô không đáng được hưởng thân tình như vậy, cô sợ sau khi nói cho ba cô biết sự thật thì chằng chịt mọi chuyện trở nên vô nghĩa.

Sắc mặt tái nhợt, thân hình cô nhoáng lên một cái.

Mộ Yến Thần đang ngồi ghé sofa bên cạnh sắc mặt chợt thay đổi, không để ý hai người lớn kia vẫn còn tranh chấp, đứng dậy bước nhanh đi tới trước mặt Lan Khê ngồi xổm xuống, nắm chặt tay cô nhìn kỹ một chút tình trạng của cô, nói thật nhỏ: “Em chóng mặt à?”

Lan Khê từ trong trạng thái choáng váng bừng tỉnh, đưa tay đỡ trán, sắc môi trắng bạch. Về mặt Mộ Yến Thần càng thêm nghiêm túc, nắm chặt tay của cô: “Anh sai rồi, bữa sáng em không ăn được bao nhiêu, để anh cho người làm thêm đồ ăn, em ngồi yên ở đây không được đi đâu, thím Trương . . .”

“Dạ, ” thím Trương vội vàng ứng tiếng, “Tôi có chuẩn bị rồi, thiếu gia! Thấy hai người sáng sớm đã tới tôi liền hầm cháo lúa mạch táo đỏ, tôi mang lên ngay bây giờ!”

Mất thấy thím Trương vội vã đi vào trong phòng bếp, ánh mắt của Mộ Minh Thăng cũng có chút hồ nghi.

Mạc Như Khanh lần này ngậm miệng, mặc dù trong lòng tức giận nhưng vẻ mặt lúc này lại mấp mí ra phần khinh thường, ngồi im xem hai người họ tiếp tục thế nào.

“Tụi con có chuyện gì gạt ba, phải không?” Mộ Minh Thăng nhìn vẻ mặt con gái mình hơi lo lắng, chậm rãi hỏi.

Vừa bưng cháo lên, thím Trương nghe ông hỏi Lan Khê như vậy, bàn tay bà run run không nói lời nào chỉ đi tới bên cạnh cầm chén cháo đưa tới.

Môi mỏng Mộ Yến Thần khẽ nhếch, vừa định nói gì thì thấy Lan Khê sắc mặt trắng nhợt, cầm tay của ông, run giọng nói: “Ba, con.”

Trong tim tràn ngập một loại cảm giác tội lỗi, cô nói giọng khàn khàn: “Con mang thai.”

Giống như một tiếng sét nổ vang trong đầu Mộ Minh Thăng, ông không tin vào tai mình, nhìn thân thể cô một chút rồi lại nhìn vào mặt của cô: “Con nói là. Chuyện xảy ra khi nào? Con có biết cha đứa bé là ai không? !”

Chưa kết hôn mà đã có con, mấy chữ này vọt lên trong đầu Mộ Minh Thăng, có thể nghĩ tới mọi khả năng vô cùng xấu, suy nghĩ duy nhất của ông chính là con gái bị khi dễ rồi, cô từ chối không nói, cũng không đưa người đàn ông đã khi dễ cô đến cho ông nhìn xem.

Lan Khê không nói nên lời, không nghĩ khi nói câu này, làm thế nào để giải thích câu tiếp theo.

Mộ Yến Thần nhìn cô, như có thể thấu hiểu tâm tình của cô, rũ mắt xuống, nắm lấy tay cô, một tay ôm cô từ trên ghế sofa, mở miệng nói: “Đợi lát nữa hẵng nói, bây giờ đường huyết em ấy rất thấp, đợi em ấy khá hơn một chút lại nói.”

Tiếp đó dặn dò thím Trương: “Bưng cháo lên.”

Nói xong trực tiếp sải bước đi lên lầu.

Mộ Minh Thăng ghen hờn nhìn trần trời!

340. Chương 342: Mặt Người Dạ Thú

Tâm tình của Mạc Như Khanh giờ khắc này cũng phức tạp, ánh mắt quỷ dị của bà nhìn Lan Khê, cảm thấy cô cũng đáng thương, nhưng một chút đáng thương này là do nghĩ đến đứa bé trong bụng cô là cháu trai của mình! Thế nhưng vừa nghĩ tới mẹ cô là Tô Nhiễm Nguyệt, vừa nghĩ tới năm đó Mộ Minh Thăng vì cưới người phụ nữ tên Tô Nhiễm Nguyệt mới vứt bỏ mẹ con bà mười mấy năm, nỗi hận trong bà lại dâng lên.

. . . Năm đó khi bà phải chịu cực khổ, nhiều lần còn có ý định muốn mang theo con trai tự vẫn, ai sẽ bù đắp? Ai sẽ bồi thường đây?

Không có đứa con này cũng có thể đứa con khác, con trai bà ưu tú như vậy, không thiếu phụ nữ muốn sanh con cho con trai bà, sá gì đứa con gái lai lịch không rõ ràng như Mộ Lan Khê!

Nghĩ tới đây bà thấy an tâm, ngực kịch liệt phập phồng cũng dịu xuống, bà bưng tách trà đã nguội lạnh bên cạnh lên uống, nhìn Mộ Minh Thăng còn lo lắng nhưng vẫn ngờ vực nhìn bóng dáng con gái trên lầu, trong lòng bà như có gai!

Không được hốt hoảng.

Bà vẫn không thể cứ như vậy thôi đi.

Trên gương mặt xinh đẹp trầm tĩnh thoáng qua một nét tái nhợt, giống như là hạ quyết tâm, Mạc Như Khanh khoác áo choàng lên người rồi đi ra ngoài, sau lưng bà Mộ Minh Thăng nhíu mày lại, khàn giọng hỏi: “Ba đi đâu vậy?”

Mạc Như Khanh khẽ hít một hơi khí lạnh, bước chân dừng tại chỗ.

“Tôi hơi buồn, đi ra ngoài tìm Tần phu nhân tán gẫu một hồi, ở đây rất ngọt ngào.”

“Trong nhà xảy ra chuyện như vậy bà còn muốn đi tán gẫu?” Mộ Minh Thăng bất mãn nói, mi tâm nhíu chặt lại thở dài, “Con bé Lan Khê kia mặc dù từ nhỏ có hơi tùy hứng không nghe lời, nhưng cho tới bây giờ không đến nỗi ở bên ngoài dính vào người đàn ông khác, lần này không biết tại sao đột nhiên mang thai? Xem dáng vẻ hoàn toàn không giống như mới vừa biết!”

Đắm đẫm chân, ông thấp giọng suy đoán nói: “Nhất định là con bé đã giấu diếm tôi một thời gian rồi. . . . Như Khanh, lần trước sinh nhật tôi có một cậu thanh niên đồng nghiệp với con bé cũng có đến nhà, tôi nhớ bà có biết người này. Bà suy nghĩ xem có thể là người này không? Nếu như là đúng, bà mau liên lạc với ba mẹ cậu trai đó một chút, hỏi thăm gần đây Lan Khê có qua lại với cậu trai đó.”

Cơn giận đột ngột dâng lên trong lòng, Mạc Như Khanh lạnh lùng xoay người cắt ngang lời ông: “Ông đang lo lắng chuyện này?”

Mộ Minh Thăng ngẩn ra, tiếp đó phản ứng kịp quát lớn: “Bà muốn nói cái gì? Lan Khê là con gái của tôi.”

“Vậy thật đáng tiếc, tôi cũng không muốn lo lắng vì đứa con hoang của ai đó! ” Mạc Như Khanh lớn tiếng cắt ngang lời ông lần nữa, trong mắt bốc lên một chút tơ máu đỏ, giọng nói khế run, “. Minh Thăng, nếu như nó thật sự là con gái ông, ngay cả khi con bé và tôi không có liên hệ máu mủ đi nữa, tôi đã ở trong nhà này thì tôi có thể vì cái nhà này lo cho nó, vì ông lo liệu tất cả mọi chuyện, ông nghĩ kỹ lại xem, tôi mới tới nhà họ Mộ mấy năm cho dù có ghét nó mấy chẳng nữa tôi cũng vẫn lo cho nó.”

“Nhưng bây giờ không phải như vậy. Tôi xác định nó chính là đứa con hoang. Còn là đứa con hoang của người đàn bà mà tôi hận nhất!” Bà kích động, giọt nước mắt trong đôi mắt lóe lên sắc nét! “Minh Thăng, lúc trước ông cảm thấy xuất thân Tô Nhiễm Nguyệt tốt hơn so với tôi, biết kiểm chế cao hơn so với tôi, chỗ nào so với tôi cũng xứng hơn nên ông mới vứt bỏ mẹ con tôi phải không? Vậy hôm nay ông hãy xem xét kỹ lại một chút. Xem người vợ kết tóc rất cao quý, rất trung trinh của ông đi, Mạc Như Khanh tôi xuất thân có thấp kém cũng nuôi dưỡng tình yêu cao thượng hơn bà ta, lúc đó ông dựa vào cái gì mà đối xử bất công với tôi như thế! ”

Mười mấy năm cô đơn, im lìm chờ đợi, cực khổ như ném Hoàng Liên*, tựa hồ chính là vì đang đợi sự kiện này, chờ nhìn người đàn ông này tỉnh ngộ như thế nào, hối hận như thế nào, cảm thấy có dùng cả đời như thế nào cũng không trả lại được tuổi thanh xuân mà bà đã chờ đợi vô ích!

*Hoàng Liên: tên một vị thuốc, là một cây thân cỏ, ưa bóng mát, thân mọc ngầm dưới đất, lá kép, mọc cách, hoa màu trắng, thân rễ có vị đắng dùng làm thuốc.

Nước mắt lưng tròng, Mạc Như Khanh hung hăng lau đi, từng tiếng giày cao gót trong trẻo đi ra phía bên ngoài.

Phòng khách to như thế, chợt chỉ còn lại Mộ Minh Thăng nghẹn họng nhìn trần trời!

Mãi một hồi lâu ông mới hiểu được.

Mới tỉnh ngộ những lời bà vừa mới nói với ông, trong đó hàm chứa bao nhiêu hận ý!

Mặc dù ông cũng biết mười mấy năm nay đã bạc đãi mẹ con bà ấy, biết cả đời này của bà ấy hao mòn vì chờ đợi. Ông cố hết sức bù đắp, đối đãi thật tốt, ông gian nan để duy trì sự hòa thuận của gia đình này. Như vậy vẫn chưa đủ sao? Tại sao bà ấy cố tình muốn níu lấy Nhiễm Nguyệt, cho rằng tình yêu của bà sâu đậm hơn so với Nhiễm Nguyệt, không bởi đen được Nhiễm Nguyệt thì không bỏ qua?

“.” Sắc mặt Mộ Minh Thăng lạnh xuống, phát giác người đàn bà này không có thuốc chữa.

Thanh thuần dịu dàng ngày xưa của bà đâu mất rồi? Thiện lương nhẫn nại đâu mất rồi? Thù hận khiến người phụ nữ trở nên xấu xí, nhưng coi như bà có vận vẹo đến đâu. Cũng đừng mơ tưởng đưa Nhiễm Nguyệt ra làm bia ngắm! !

Một chén cháo nóng hổi, bốc khói đến mắt người đều mơ hồ.

Đầu ngón tay Lan Khê nhẹ nhàng chạm theo viền chén, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẽ mặt lộ ra một chút mờ mịt, suy nghĩ bay loạn, nghĩ tới mới vừa nãy trước mặt ba thừa nhận mình mang thai, cô đã cảm thấy trong đầu đầy rối rắm, ép tới khiến cô hít thở không thông.

Táo đỏ trong chén cháo nhìn hấp dẫn, nhưng tinh thần của cô hơi mất tập trung nên chẳng thấy gì.

Có tiếng động phía ngoài cửa.

Cô run lên, cái muỗng rơi vào trong chén, cửa bị đẩy ra, Mộ Yến Thần và thím Trương nói chuyện với nhau lời cuối còn rơi vào trong không khí, ngược mắt lên, đáy mắt thâm thúy của anh chạm vào ánh mắt cô, đánh thẳng vào trong tim cô.

“Có một chén cháo vẫn chưa ăn xong à?” Anh nói nhàn nhạt, ở trong phòng cô không câu nệ, cởi áo khoác ra đi lại gần, thân mật từ phía sau ôm cô dịu dàng nói, “Hay là đang suy nghĩ nhớ đến anh hả?”

Khuôn mặt Lan Khê đỏ lên, lông mi thật dài rũ xuống, theo thói quen vuốt ve cạnh bàn tay của anh: “Em ăn không vô, trong lòng lo lắng không yên, ba đâu rồi anh?”

“Vẫn còn ở dưới lầu, vòng tới vòng lui không chịu đi lên, có thể đang chờ anh đi xuống hỏi mọi chuyện.” Mộ Yến Thần lạnh nhạt nói, với tay qua bưng chén cháo đưa đến trước mặt cô, ý bảo cô cầm.

Lan Khê kinh ngạc đưa tay bưng lấy, nhắm mắt lại, giọng nói rất thống khổ: “Em giải thích như thế nào đây. Mộ Yến Thần, em nói không được. Anh xem ngôi nhà này, em ở đây vài chục năm rồi, em sợ em vừa nói ra thì không thể về được. Em không có tư cách trở lại nơi này.”

“Em vẫn có.” Giọng nói của anh mang theo từ tính chắc chắn nói.

Trong lòng Lan Khê vẫn run sợ, nâng lông mi ướt đẫm nước mắt lên, nghi ngờ quay đầu lại nhìn anh.

“Khi em bước vào nhà lần nữa thì lúc đó thân phận của em là vợ của anh, tư cách này có được không?” Anh dịu dàng nói, đôi mắt lạnh nhạt thâm thúy không nhìn cô, mà là tay cầm cái muỗng quấy mấy cái, mức lên đưa đến bên môi cô, “Há miệng ra.”

Lan Khê không phản ứng gì.

Chờ khi phản ứng kịp thì cô thật xấu hổ, khuỷu tay đánh vào lồng ngực của anh, chân mày Mộ Yến Thần nhíu lại, bàn tay cũng không dám buông cô ra chút nào, chỉ có thể hạ giọng dụ dỗ: “Được rồi, đừng làm rộn, anh không cố ý trêu chọc em đâu, cẩn thận kéo đổ cháo. Há miệng nào.”

Nếu không ăn thì nguội lạnh hết.

“Em không đói bụng, chỉ là trong lòng em rất phiền, phiền lòng nên mới choáng váng đầu.”

“Em không chịu ăn,” anh kề sát cô hơn một chút, ghé vào bên tai cô nói, “Nhưng cục cứng trong bụng em đói bụng rồi, em không chú ý đến mình chẳng lẽ cũng không để ý đến cục cứng sao?”

Một chiều này ngược lại rất là hữu hiệu, lập tức Lan Khê cũng cảm thấy thai nhi trong bụng giống như đang kháng nghị, cô hơi hơi đau lòng, cũng không dám tùy hứng nữa, há miệng nuốt vào một ngụm cháo.

Ánh mắt Mộ Yến Thần mềm nhũn, con mắt rơi trên mặt cô, yêu thương hôn một cái. Cứ như vậy ăn xong hơn nửa chén cháo anh mới bỏ qua, Mộ Yến Thần ôm cô nói chậm rãi: “Mấy ngày nữa dường như là đại thọ bảy mươi tuổi ông ngoại em, nhà họ Tô ở thành phố C này coi như cũng là nhân vật có tên tuổi, đến lúc đó ba cũng sẽ qua đó, em và dì nhỏ của em cũng phải qua. Cho nên nếu như có thể, hay là bây giờ nói trước với ba để ba chuẩn bị tâm lý, nếu không anh sợ lúc đó có người muốn gây chuyện, khi đó cũng phải chỉ là chuyện xấu trong nhà, e rằng còn có thể xô xao ầm ĩ ra ngoài.”

Tim Lan Khê đột nhiên nhảy dựng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê nhìn anh: “Anh nói là.”

“Theo như tính tình của mẹ anh, bà ấy tuyệt đối không bỏ qua muốn dư luận phải ồn ào xô xao.” Mộ Yến Thần nhắm mắt hôn lên sợi tóc của cô, chỉ ra chỗ quan trọng.

Lan Khê lo lắng, ngấm lại đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người, nếu thân thể của cô khi đó bị lôi ra, khó xử nhất cũng không phải cô, một là mẹ cô người đã sớm bình yên xuống mồ, hai là Mộ Minh Thăng thay người nuôi con hai mươi mấy năm.

Hai cánh tay to lớn ôm thật chặt lấy cô, hôn triền miên vào tóc mai bên tai cô, Mộ Yến Thần nói thật nhỏ: “Anh hiểu nếu nói chuyện này ra em sẽ rất thống khổ, cho nên anh không ép em, Lan Khê. Dù cả đời em không muốn nói cũng không việc gì, chúng ta đi nơi khác kết hôn, hàng năm trở lại thăm mọi người, anh cũng có biện pháp chặn miệng người khác, vĩnh viễn không để bà ấy nói ra điều bí mật này. . . Chỉ cần em muốn.”

Giấu diếm ư?

Giấu diếm cả đời ư?

Lan Khê ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, tưởng tượng đến ngày đó, chẳng lẽ hai người họ muốn tránh né bạn bè quen thuộc cùng người thân, cả đời sống một mình bên ngoài? Dù là sinh ra cục cưng, cũng cả đời không thể trở về quê cha đất tổ sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, Lan Khê khép lông mi, lắc đầu một cái.

“Em muốn ở chỗ này hai ngày, chỉ hai ngày,” cô quay đầu nhẹ nhàng lay lay Mộ Yến Thần, “Em muốn theo chăm sóc ba thật tốt. Qua hai ngày, em sẽ trực tiếp nói cho ba biết sự thật, cho dù ba đối với em như thế nào, cho dù ba không quan tâm đến em, em cũng không đi, cho dù ba đuổi em ra khỏi nhà, em vẫn muốn được trở lại. Nếu như ba cảm thấy đau lòng vì chuyện mẹ em phản bội, vậy tội này em gánh chịu thay.”

Trong lòng Mộ Yến Thần khẽ động, nhẹ nhàng giữ chặt cằm của cô, kéo lại và hôn.

“Chỉ sợ đến lúc đó ngay cả anh, ba cũng không tha cho. Ông ấy hẳn cũng thấy hổ thẹn khi con trai của ông mặt người dạ thú đến ngay cả em gái mình cũng xuống tay.” Anh nói nhàn nhạt, giọng trầm tĩnh như nước, giống như đang nói chuyện của người khác.

341. Chương 343: Vì Sao Theo Dõi?

Lan Khê giật mình, gương mặt nhất thời đỏ lên.

“Em yêu là được...” Cô xoay người qua ôm eo vòng tinh tráng của anh, “Người khác không thể xen vào.”

Mộ Yến Thần lẳng lặng hưởng thụ chủ động vô cùng thân thiết khó có được của cô, trong ánh mắt lạnh nhạt thoáng qua một tia nóng rực, nhin không được nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trong lòng mình lên anh cúi đầu hỏi: “Là sao? Em yêu anh nhiều bao nhiêu?”

Gương mặt Lan Khê càng đỏ thêm, đến chính cô còn cảm thấy nóng, ánh mắt mắt tự nhiên lảng tránh: “Em không nói, không phải đàn ông các anh đều không thích nghe loại tâm tình ủy mị này?”

Sao hiện tại anh cũng bắt đầu có loại yêu cầu không rõ ràng này?

” Các anh?” Mộ Yến Thần lạnh nhạt nâng cao giọng lên, gương mặt quyền rũ sắp tới gần cô, “Ngoài anh ra em còn tiếp xúc với người đàn ông khác?”

” Em đương nhiên chưa hề đối xử với người khác tốt hơn, anh biết rõ mà...”

“Vậy rốt cuộc yêu anh nhiều bao nhiêu?” Anh nhẹ nhàng dán đôi môi mỏng của mình xuống khuôn mặt đỏ bừng của cô, hơi thở mong manh quyền rũ cô nóng lên.

Cánh tay Lan Khê quấn quanh thắt lưng anh hơi mỏi, cảm giác trong hơi thở toàn là hơi thở của anh, nháy mắt đã bị mê hoặc, cô nhẹ nhàng nâng người tìm môi của anh, dịu dàng trần trụi: “Em không biết... Em chỉ cảm giác bản thân muốn cùng anh, chúng ta cùng nhau đồng sinh cộng tử, đến nơi nào cũng không sợ...”

Lời tâm tình quả nhiên là êm tai, trách không được phụ nữ nào cũng đều thích nghe. Mộ Yến Thần nghe cô hơi nức nở nghẹn ngào tâm tình, trong lòng khẽ nhúc nhích, vươn tay ra kéo cô lại ôm chặt lấy, hai tay cô bất lực đặt lên bờ vai của anh, anh chủ động kiểm soát môi của cô, hơi mạnh mẽ đoạt lấy tươi ngọt của cô.

Trong miệng cô vẫn còn mùi thơm tinh khiết và ngọt ngào của táo đỏ, ngậm ở đầu lưỡi mát mẻ liệt, xúc động trong tim dần dâng lên.

Một phòng mập mờ quyến rũ.

Giờ phút này hai người họ cũng không chú ý tới, cửa phòng hơi mở hé ra một chút . . .

Dưới lầu Mộ Minh Thăng đi tới đi lui cũng không thể bình ổn kinh động trong lòng, một bên lo lắng cho con gái, một bên lời nói sắc bén thống hận của Mạc Như Khanh lại quanh quẩn bên tai, ông nhắm nghiền hai mắt muốn chợp mắt một chút trên ghế sofa, nhưng tâm tư cứ bị quấy nhiễu nên ngủ cũng không yên được.

Bên kia chị Trương vào phòng bếp, không biết lại nấu canh gì.

Mộ Minh Thăng nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm thấy hơi kỳ quái . . . Vừa mới này Yến Thần ôm Lan Khê đi lên lầu, lâu như vậy rồi mà nó vẫn chưa xuống dưới nhà. Mộ Minh Thăng cảm thấy sợ hãi, vừa cẩn thận suy nghĩ một chút, hai đứa con này từ lúc vào cửa đến bây giờ vô cùng thân thiết, hành động vô cùng thân thiết đến không coi ai ra gì, ông thật sự ngồi không yên.

Chuyện mấy năm trước, cứ vang vọng trong đầu lặp đi lặp lại không dứt.

Ông chậm rãi đi lên lầu, cây gậy trong tay nện xuống thảm trải sàn tiếng vang không quá lớn, cũng may cửa phòng con gái ở lầu khép hờ, khe cửa tinh tế rộng mở ở trước mặt . . .

Mộ Minh Thăng gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa kia, cảm giác trái tim sắp nhảy ra khỏi ngực.

Gương mặt ông xanh mét, một tay che nơi trái tim, nghiêng người nhìn qua khe cửa...

Vừa nhìn thấy cảnh trong phòng, tim ông triệt để chấn động.

Ầm một tiếng sét đánh nổ vang trong đầu, ông trừng lớn hai mắt, cho dù đã có chuẩn bị tâm lý trước nhưng vẫn bị cả kinh, ngay cả thở cũng quên mất. Ông trơ mắt nhìn hai người trong phòng ôm hôn kịch liệt, hạnh phúc triền miên nhanh chóng kích động bầu không khí mập mờ trong phòng, đánh sâu vào thị giác, một màn này so với bốn năm trước ở cổng lớn nhà họ Mộ khiếp sợ hơn.

Cả tòa nhà yên tĩnh.

Một người cũng không có.

Mộ Minh Thăng tay ôm ngực trái bước lui về phía sau, mặt trắng bệch đến dọa người, ông nâng cây gậy trong tay lên không để chạm đất, thân hình dựa vào vách tường không phát ra tiếng động nào.

Thậm chí ông có thể nghe thấy đối thoại bên trong

“Nói như vậy, hai ngày này em ở lại chỗ này?”

“Đúng vậy, em muốn theo săn sóc ba ba.”

“Không trở về chung cư Vân Sơn? Buổi tối cũng không về?”

“Mộ Yến Thần...” Trong tiếng nói nhỏ của cô có một chút khó xử.

Một tiếng thở dài thật nhỏ không thể nghe thấy truyền đến, môi mỏng Mộ Yến Thần in trên trán của cô: “Anh nhớ em...”

“... Thì bây giờ không phải em đang ở trước mặt anh sao?”

“Em ở trước mặt anh được bao lâu?” Giọng nói ai oán xuyên vào tai cô, “Anh rời khỏi Trung Quốc hơn nửa tháng, khi gặp lại em ở Los Angeles thì thấy em bị người bắt cóc, kém chút nữa hai chúng mình đã cùng nhau chết không có chỗ chôn... Em mới ở bên người anh được bao lâu? Lan Khê, anh nhớ em muốn chết... Thậm chí anh không có thời gian để săn sóc cho con của mình nữa đấy!”

Cánh tay dài nắm chặt eo của cô, Mộ Yến Thần ngậm lấy môi cô, giọng điệu hung tợn suýt nữa như muốn nuốt sống cô!

Lan Khê thở dốc không ngừng, tâm hoảng ý loạn bắt lấy cổ tay anh, chặn lại bàn tay không an phận của anh chui sâu vào áo cô, ngón tay anh nóng rực, nhiệt độ ngón tay khiến cô mê ly choáng váng từng đợt

“Đợi đến khi khoảng thời gian này qua đi, sau đó mỗi ngày em sẽ ở bên cạnh anh, em cam đoan...” Cô thở hào hển, giọng nói buồn bã cầu xin.

Mộ Yến Thần đang mãnh liệt xâm chiếm thì đột nhiên hoàn tiếp xuống dưới, tiếp theo trở nên cực kỳ dịu dàng, môi mỏng khắc trên cổ cô, lưu lại từng chuỗi dấu vết đỏ bừng mờ ám, bàn tay cũng không ngừng làm mưa làm gió, chọc cho cô liên tiếp run rẩy không khống chế được.

“Đêm nay ở bên cạnh anh, ngày mai anh đưa em trở lại.” Anh khàn giọng ra lệnh.

“...”

“Nói ‘Được’ đi.” Anh dịu dàng hấp dẫn cô, ngón tay hơi dùng sức, trêu chọc đơn giản bức cô đến mức tận cùng.

“Được...” Lan Khê đầu hàng, vô lực cầu khẩn nói xong một chữ run rẩy đáng thương, mềm mại trong vòng tay anh mặc cho anh đòi hỏi.

“...”

Cả người Mộ Minh Thăng dường như bị sét đánh.

Ông vẫn không dám chống cây gậy trong tay xuống, tay lần vách tường từ từ đi trở về thư phòng của mình, bàn tay run rẩy dữ dội, xoay nắm cửa vài cái cũng không mở ra được, mãi một lúc mới cửa ra được, ông lách mình đi vào rồi đóng cửa lại.

“Đông” một tiếng, rốt cục cây gậy trong tay cũng rơi trên mặt đất, Mộ Minh Thăng lão đảo đi qua vịn vào ghế dựa.

Ông nhớ để thuốc trong ngăn kéo, tập tễnh đi qua lấy ra một hộp thuốc, vặn mở ‘rắc rắc, rầm rầm’ loạn cả lên, thuốc viên rơi vãi đầy mặt đất, ông run run lấy hai viên cho vào miệng, cầm tách trà đã nguội ngắt uống một ngụm để nuốt thuốc xuống.

Tiếp theo Mộ Minh Thăng buông tay ra, cái tách rơi trên thảm trải sàn phát ra âm thanh trầm đục, người cũng nhất thời ngã ngồi ở trên ghế, kinh hoàng thật lâu mãi vẫn không trấn tĩnh được.

Ông nghĩ mãi không ra.

Nghĩ không ra...

Ông nhắm mắt nhớ lại mấy năm trước, thời điểm mừng năm mới năm đó ông sinh bệnh phải nhập viện, nguyên nhân là bởi vì lúc đó khi hai anh em chúng nó dán câu đối ở cổng chính nhà họ Mộ lại ôm hôn nhau.

Khi đó Yến Thần nói, là do nó vượt qua khuôn phép, không nên thích em gái của mình, còn làm ra hành động mạo phạm đến em gái, cầu xin ông tha thứ. Sau này trong cơn tức giận, thậm chí ông không để cho Yến Thần tiếp quản Mộ thị, mà bán lại cho con của em trai.

Ông thật hồ đồ...

Ông thật sự là lão già hồ đồ mà... Bằng không thế nào không cẩn thận suy nghĩ, nếu quả là mạo phạm, cảnh tượng vừa nãy làm sao có thể là bộ dáng đó? Tại sao nó lại liên tiếp mập mờ không muốn rõ ràng...

Ông ngồi im lặng hơn một giờ, dưới lầu mới truyền đến giọng nói của chị Trương.

Là cơm trưa đã dọn lên, kêu mọi người xuống dùng bữa.

Nhưng Mạc Như Khanh đi suốt đến giữa trưa vẫn không trở về, chị Trương gọi điện thoại cho bà, Mạc Như Khanh nói thẳng kêu mọi người ăn trước.

Mộ Minh Thăng ngơ ngác ngồi, nhắm mắt rồi lại mở mắt, trong lòng mãi vẫn cảm thấy sốc, cuộn cuộn dâng trào như trước không hề giảm đi, ông cầm theo hai viên thuốc để trong lòng bàn tay, phòng ngừa đợi lát nữa hai đứa chúng nó đi xuống nhờ đâu có xảy ra sự cố bất ngờ gì, có muốn cứu bản thân cũng không kịp.

“Ý của con là, ba của đứa bé mấy ngày nữa sẽ đến thăm con, nhân tiện gặp mặt ba luôn à?” Mộ Minh Thăng ngược cặp mắt già nua lên, nhìn Lan Khê khàn giọng hỏi.

Phải nói dối quả thật không dễ chịu, nhưng trước mắt cũng không có biện pháp nào ngoài biện pháp này.

Lan Khê gật gật đầu, cắn môi, tiếp theo nói khẽ: “Ba thực xin lỗi, lâu như vậy mới báo cho ba biết.”

Hơi nường mày lên, Mộ Minh Thăng hỏi tiếp: “Mấy tháng rồi hả?”

“Cũng hơn ba tháng một chút rồi ạ.” Ánh mắt trong suốt của cô lộ ra một chút ngượng thẹn, vuốt ve bụng của mình rồi nói với ba.

Mộ Minh Thăng cúi đầu, tiếng nói ảm ách gay gắt: “Vậy mà con lại giấu ba thật là lâu...”

“...”

“Chốc nữa các con lại đi à? Ngày mai mới đến thăm ba, phải không?” Lần này, Mộ Minh Thăng nhìn về phía con trai của mình hỏi.

Mộ Yến Thần lấy khăn ăn lau lau ngón tay một chút, ánh mắt lạnh nhạt mà thâm thúy, gật đầu: “Vâng ạ.”

Mộ Minh Thăng gật đầu: “Vậy tùy ý các con... Tuần sau ông ngoại Lan Khê bên kia đại thọ, gom mười năm lại làm một lần, phỏng chừng sẽ làm lễ to, các con phải nhớ qua đó, làm cháu con phải biết lễ phép, đừng để người lớn phải lo lắng quan tâm.”

“Đã biết, ba.” Mộ Yến Thần thần nhiên nói.

Sau khi ăn xong, Mộ Minh Thăng đưa bọn họ đi ra ngoài, mắt thấy Mộ Yến Thần mở cửa xe ra, trên bảng số xe có logo Thiết Ngưu màu vàng, đôi mắt già nua cố gắng mở to, đột nhiên cảm thấy có một số việc cho tới bây giờ bản thân mình cũng không thấy rõ.

Tỷ như Mộ Yến Thần của ông rời khỏi nhà họ Mộ, nó có bao nhiêu năng lực.

Tỷ như hiện thời trước mắt này, nhà họ Mộ có phải do ông là bậc cha chú làm chủ hay không?

Lại tỷ như, hai đứa con này đi rồi, có phải không trở về nữa hay không.

Già rồi.

Mọi thứ đều không có khả năng làm nổi. Điều gì cũng không đủ khả năng để tổn thương.

Chờ chiếc xe kia rời đi, Mộ Minh Thăng nheo mắt lại nhìn nhìn, lúc này mới chống cây gậy đi đến chiếc xe dừng trước cổng lớn nhà họ Mộ, ông leo lên xe rồi đóng cửa lại, sắc mặt xanh mét trầm xuống, nhìn về phía trước ra lệnh: “Đuổi theo bọn họ.”

Chú Lưu ngồi phía trước lái xe trong lòng đầy hồ nghi, không biết tiên sinh vì sao vừa mới ra lệnh ông đem xe trong nhà xe chạy ra đến nơi đây, chẳng lẽ là muốn theo dõi thiếu gia và tiểu thư sao?

342. Chương 344: Nên Tới Đã Tới

Hai đứa con của mình có cái gì mà phải theo dõi? Lại còn tự mình đi nữa?

Chú Lưu nghĩ mãi mà không ra.

“Vâng, tiên sinh.” Vừa nhận lệnh, chú Lưu vừa cho xe quay đầu theo hướng chiếc xe kia rồi lẻo đẻo chạy theo sau. Trong kính chiếu hậu có thể thấy sắc mặt Mộ Minh Thăng xanh mét, tựa như đã gặp phải chuyện gì bị đả kích nặng nề, rồi lại phảng phất vẻ không thể tin được như cũ tựa như muốn đi theo để tìm hiểu.

Mà giờ khắc này trong xe phía trước...

Mộ Yến Thần cầm tay lái, ánh mắt lạnh nhạt quét qua kính xe một cái, khóe mắt giống như trong lúc lơ đãng đảo qua đã nhìn thấy thứ gì đó. Mi tâm của anh hơi nhúu lại một chút rồi thoáng buông lỏng, sau khi nhìn thấy rõ ràng, ánh mắt anh dịu lại về thư thái.

Thậm chí anh còn cố ý cho xe chạy chậm lại, một là sợ ở trên đường gặp chuyện không may, hai là để xe ở phía sau dễ dàng theo kịp.

“Bây giờ chúng ta lượn qua Walmart một chuyến, sau khi mua vài món đồ rồi sẽ trở về, em còn có gì cần mua không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Lan Khê lắc đầu một cái: “Không, anh muốn mua cái gì vậy? Nóng ruột sao?”

“Là nguyên liệu nấu ăn thôi, còn phải mua thêm một chút đồ dùng cần thiết hàng ngày nữa, rất nhiều thứ đấy, em phải chú ý, anh đã ghi thành danh sách để ở trong túi bên trái, em đọc qua một chút xem còn thiếu cái gì nữa không.”

Lan Khê giật mình, trong lòng mắt trong veo thoáng hiện gợn sóng, nhẹ nhàng nhào người về phía anh tìm tờ danh sách mà anh đã nói. Anh đang lái xe nên động tác của cô không dám quá mạnh mẽ, cánh tay mềm mại vòng sang đó, sờ vào túi trái bên trong tây trang quả nhiên thấy một tờ giấy.

Cô lấy ra nhìn, thầm đọc nhớ kỹ những thứ đã ghi ở phía trên, những thứ đó hoàn toàn đúng là những thứ hiện tại cô cần.

“Anh đã liệt kê gần như hết toàn bộ rồi, ngoài những thứ đó ra bây giờ nhất thời em cũng chưa nghĩ ra. ” Lan Khê có chút đỏ mặt, gấp tờ giấy lại “... Mua những thứ này trước đã, chờ sau này em nghĩ ra rồi sẽ nói mua thêm.”

Mộ Yến Thần nheo mắt lại nhìn phía trước mặt, nói thật nhỏ: “Em không cảm thấy có chỗ nào chưa đúng sao?”

Lan Khê kinh ngạc, sau khi thật cẩn thận suy nghĩ lại một chút, nhưng vẫn lắc đầu.

“Thật ra thì phòng ở hơi nhỏ, ” ngữ điệu của anh trầm thấp mà êm ái, giống như tự nhủ hoặc như chỉ nói cho chính mình nghe: “Ban đầu lựa chọn nhà trọ là một người ở, nên trước mắt không cần diện tích lớn như vậy, mặc dù có nhiều phòng nhưng bố cục không được thông thoáng ... Cho nên vẫn cần phải chọn lại cái mới. Mấy ngày này em ở nhà có thể xem xét tin tức nhà cửa của thành phố C này một chút, hoặc nếu như em không thích sống ở đây, chúng ta trở về thành phố A để chọn phòng cũng được .”

Lần này trong lòng Lan Khê kinh hãi không nhỏ, cô kinh ngạc nhìn gương mặt tuấn tú nhìn nghiêng của anh, trong ngực dâng trào loại cảm giác không nói thành lời.

Rất nhanh đã đến siêu thị.

Cởi dây nịt an toàn ra, cặp mắt sâu của Mộ Yến Thần đẩy về dừng dừng, nhào người thuận tay kéo cô từ ghế lái phụ lên, cúi đầu trực tiếp nhẹ nhàng hôn lên môi cô, hơi thở ấm áp mập mờ, trần trọc trên môi, anh khàn khàn nói : “Còn nữa... em phải sửa đổi một chút tật xấu hay đổ mặt của mình đi, sau này anh làm những chuyện thế này em đều phải thích ứng. Em phải tập cho mình thói quen sống cùng với anh, đó cũng là cách sống hoà nhập với nhau trong cuộc sống chung, em hiểu không?”

Kiểu tư thế thì thậm chí sát ở môi như thế khiến Lan Khê phát đỏ mặt, lời nói của anh giống như liều thuốc kích thích thâm nhập vào trong mạch máu làm cô vừa hưng phấn lại vừa kích động. Anh cùng cô dây dưa giống như dây leo quấn quít sống nương nhờ vào nhau ở chung một chỗ. Nhưng cô không tin anh ở nơi này dám ngang nhiên mạnh mẽ tấn công với những hành động thân mật hơn nữa với cô,

Nói xong anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, mở giúp cô cửa xe bên kia.

Lúc đi lúc xuống xe, ánh mắt Mộ Yến Thần hồ hững quét về phía sau một chút. Anh tin rằng người ở phía sau có thể tinh tường nhìn thấy hình ảnh anh thờ người sang bên kia để hôn cô.

Vào siêu thị, Lan Khê cầm danh sách đẩy xe mua đồ đi vào trong, Mộ Yến Thần từ phía sau đi tới, ôm cô vào trong ngực, một tay nắm chặt tay cầm chiếc xe mua đồ.

Ở bên ngoài, chiếc xe của nhà họ Mộ cũng dừng ở cửa siêu thị, cánh cửa xe mở ra.

Lần này chú Lưu cũng nhìn thấy rõ, lòng bàn tay đang nắm tay lái cũng tràn đầy mồ hôi lạnh. Lúc vừa rồi vì mãi chú ý quá, thiếu chút nữa thì bị va chạm vào xe ở trước mặt, nhưng qua cơn khiếp sợ, chú vẫn một mực ngồi phía sau không một chút động tĩnh.

Chú Lưu lấy hết can đảm thoáng nhìn vào kính chiếu hậu. Gương mặt Mộ Minh Thăng lạnh băng, vẻ mặt như mê muội, nhưng thực chất trong cặp mắt kia lại dường như đang đau nhức, ông im lặng ngồi đó nhìn chằm chằm thẳng vào cửa siêu thị.

“Tiên sinh...” Chú Lưu khàn giọng gọi ông.

” Tiếp tục chờ cho tôi!” Giọng Mộ Minh Thăng trầm thấp nghiêm túc, ánh mắt lộ ra cái nhìn thâm lương u tối không nói nên lời.

“... Dạ.” Chú Lưu khốn khổ vâng lệnh

Lúc Lan Khê từ trong siêu thị đi ra, ngoài ý muốn, cô cảm thấy có chút không vui, ngày thường cô luôn có thói quen ham thích những thứ nhỏ nhỏ, nên đã len lén cầm một chút những thứ mình thích bỏ vào, nhưng đến khi tính tiền mới phát hiện toàn bộ thứ đó đã bị mất. Mộ Yến Thần đi theo ở phía sau cô nhìn thấy, nếu thấy không được thích hợp, liền dừng dừng nhặt lại những thứ đó trả về.

Thời gian mang thai vốn không nên có những tức giận nhỏ nhỏ, nhưng Lan Khê vẫn có chút buồn bực, mặt hơi đỏ lên, cảm giác mình có bí mật nhỏ nhỏ lại bị người khác phơi bày không chút lưu tình.

Một tay xách túi đựng đồ đã mua thật to, một tay ôm cô thật chặt ở trong ngực. Vốn là người không nói nhiều, nhưng Mộ Yến Thần cũng phải mất khá nhiều thời gian, hết sức kiên nhẫn nhẹ nhàng cô tìm mọi cách để dỗ dành cô, làm như không nhìn nổi cô phải chịu một chút xiu uất ức hay phải cau mày chút xiu.

Lẳng nhẳng mãi một hồi mới bọn họ lên xe chạy trở về hướng nhà trọ ở khu Vân Sơn.

Cách đó một khoảng cách, Mộ Minh Thăng mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ thân mật, có cảm giác bệnh tim sắp bị bộc phát. Ông lấy từ trong ngực ra hai viên thuốc, sau khi nuốt xuống bàn tay nắm quả trượng cũng bắt đầu run rẩy.

Mười phút sau, đã đến khu nhà trọ Vân Sơn.

Chú Lưu gọi mấy tiếng Mộ Minh Thăng mới nghe thấy. Ông cố gắng đè ép khí huyết đang dâng trào đi xuống xe, liếc mắt nhìn dãy nhà trọ, chống quả trượng đi tới trước cửa khu nhà trọ.

An ninh cho là bọn họ muốn đi vào liền nhắc barie lên, nhưng nhận ra bọn họ cũng không có ý định đi vào.

“Xin chào hai vị, xin hỏi ngài muốn tìm ai? Người không ở nơi này muốn vào sẽ phải ghi tên lại.”

Mộ Minh Thăng gật đầu một cái, giữa hai lông mày nhíu chặt lại, không khí nặng nề khiến an ninh không dám chậm trễ, cầm cuốn sổ ghi tên tới, ghi số thẻ căn cước sau đó mới yên tâm để cho ông đi vào, nhưng không ngờ Mộ Minh Thăng lại hỏi một cái vấn đề khác.

“Những người ở đây anh đều biết hết chứ?”

An ninh ngẩn ra, cười xoa: “Cũng không phải đều biết hết, chẳng qua là do tôi đã làm được vài năm rồi nên cũng biết được khá nhiều.”

Mộ Minh Thăng gật đầu một cái: “Vậy chiếc xe vừa mới đi vào đây thì sao? Đừng nói với tôi là anh không nhận ra nhé, loại xe kia đoán chừng cả tiểu khu này cũng chỉ có rất ít thôi, người ở bên trong xe là ai vậy?”

“Ngài nói người đó?” An ninh hồi tưởng lại: “Người đó cũng không phải hộ gia đình thường xuyên ở đây, bọn họ cách một khoảng thời gian mới lại trở về sống ở đây một lần. Nếu như tôi nhớ không lầm thì hơn

nửa năm trước bọn họ mới trở về, căn phòng ở nơi này đã để trống nhiều năm không ai ở, tôi còn tưởng rằng bọn họ đã trả lại phòng rồi, hoá ra không phải.”

Đã nhiều năm? ?

Bên ngực trái của Mộ Minh Thăng lại đập mạnh mẽ, nhú mi lại nói : “Nói như vậy, mấy năm trước bọn họ cũng đã sớm ở cùng với nhau ở chỗ này sao?”

An ninh nghe vậy ngượng ngùng cười cười, cân nhắc một lúc rồi mới nói: “Vâng, cũng phải vài năm, nhưng nói thật ra, lúc bắt đầu tới ở cũng chỉ có vị tiên sinh kia thôi, cô gái kia mãi sau này mới đến ở. Nói khó nghe một chút cô gái kia còn quá nhỏ, lúc đầu tôi còn cho rằng bọn họ là anh em chú cháu gì đó. Mãi những năm sau này mới biết thì ra bọn họ là bạn bè trai gái... A, hiện tại hình như là sắp kết hôn, sau này phải gọi là Mộ tiên sinh, Mộ phu nhân mới đúng.”

Mộ tiên sinh, Mộ phu nhân? Sắc mặt Mộ Minh Thăng trắng bệch, thân hình thoáng lảo đảo, làm cho an ninh ở trước mặt và chú Lưu ở phía sau bị dọa cùng vội vàng đỡ lấy.

Thì ra đã nhiều năm như vậy rồi.

Nhớ lại lời nói của người này đã nói, đó là thời kỳ lúc Lan Khê học năm thứ hai trung học, khi đó cô thực sự vẫn còn ở nhà.

Trong mấy năm cô học đại học, cũng vẫn không hề trở lại.

Thì ra là sớm như vậy...

Sớm như vậy...

“Tiên sinh, mọi chuyện cũng đã rõ ràng rồi, nếu không chúng ta về nhà trước được không?” Chú Lưu đỡ ông nói tiếp: “Dù sao công tử và tiểu thư cũng đã nói ngày mai bọn họ sẽ trở về mà, cứ chờ bọn họ trở về rồi hãy nói...”

Mộ Minh Thăng chậm rãi gạt tay chú Lưu, lưng giống như công nặng ngàn cân, ngẩng gương mặt trắng bệch lên nói : “Phiền anh cung cấp cho tôi số tầng và số phòng bọn chúng đang ở, anh cứ ghi tên tôi, tôi muốn vào thăm nhà này.”

“Tiên sinh...” Chú Lưu kêu lên một tiếng, mi tâm nhú lại thành chữ xuyên.

“Ghi tên đi!” Mộ Minh Thăng gầm nhẹ một tiếng.

Khí thế của ông già làm cho người ta nhìn mà sợ.

An ninh không dám chậm trễ, ghi tên của họ lại, sau đó để cho bọn họ đi vào, nhìn bóng lưng của ông già kia đột nhiên có loại dự cảm rất xấu.

Trong nhà ...

Lan Khê xếp đồ mới mua vào trong tủ lạnh chưa xong thì tiếng chuông của máy điện thoại di động vang lên. Mộ Yến Thần vừa mới từ trong phòng tắm ra ngoài, ánh mắt đen sẫm, đi tới nhận điện thoại.

Lan Khê tò mò lui về phía sau nhìn một chút, không biết là ai gọi tới, nhưng nhìn vẻ mặt của anh dường như có chút nặng nề.

“Làm sao vậy?” Cô đoán quá nửa điện thoại gọi đến là của nhân viên an ninh tiểu khu gọi đến: “Chúng ta thiếu tiền điện nước sao?”

Mộ Yến Thần môi mỏng hơi mím lại thành một đường thẳng, cặp mắt đen sâu thẳm như biển, nói nhỏ vào điện thoại: “Tôi biết rồi.”

Anh ngẫm nghĩ, cái nên tới cuối cùng đã tới.

Điện thoại còn chưa đặt xuống, chuông cửa đã vang lên.

Lan Khê vẫn nghĩ rằng thiếu tiền điện nước nên nhân viên nghiệp vụ mới tìm tới cửa, đôi mắt trong veo như nước thoáng vẻ oán trách liếc nhìn Mộ Yến Thần một cái, rồi chạy tới mở cửa. Vừa định mở miệng giải thích với người ta liền giật mình đứng ngậy ra đó, cả người chấn động, tay chân toàn thân lạnh như băng.

Cô vịn vịn lần cũng không ngờ rằng người tới sẽ là Mộ Minh Thăng.

Cô cứng người, sững sờ, trong đầu vang lên tiếng ong ong, mặt mũi tái nhợt thất thần hồi lâu mới mở miệng: “Cha...”

... Sao ông lại có thể tới nơi này? !

343. Chương 344: Nên Tới Đã Tới

Hai đứa con của mình có cái gì mà phải theo dõi? Lại còn tự mình đi nữa?

Chú Lưu nghĩ mãi mà không ra.

“Vâng, tiên sinh.” Vừa nhận lệnh, chú Lưu vừa cho xe quay đầu theo hướng chiếc xe kia rồi lẻo đẻo chạy theo sau. Trong kính chiếu hậu có thể thấy sắc mặt Mộ Minh Thăng xanh mét, tựa như đã gặp phải chuyện gì bị đả kích nặng nề, rồi lại phảng phất vẻ không thể tin được như cũ tựa như muốn đi theo để tìm hiểu.

Mà giờ khắc này trong xe phía trước...

Mộ Yến Thần cầm tay lái, ánh mắt lạnh nhạt quét qua kính xe một cái, khóe mắt giống như trong lúc lơ đãng đảo qua đã nhìn thấy thứ gì đó. Mi tâm của anh hơi nhíu lại một chút rồi thoáng buống lỏng, sau khi nhìn thấy rõ ràng, ánh mắt anh dịu lại về thư thái.

Thậm chí anh còn cố ý cho xe chạy chậm lại, một là sợ ở trên đường gặp chuyện không may, hai là để xe ở phía sau dễ dàng theo kịp.

“Bây giờ chúng ta lượn qua Walmart một chuyến, sau khi mua vài món đồ rồi sẽ trở về, em còn có gì cần mua không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Lan Khê lắc đầu một cái: “Không, anh muốn mua cái gì vậy? Nóng ruột sao?”

“Là nguyên liệu nấu ăn thôi, còn phải mua thêm một chút đồ dùng cần thiết hàng ngày nữa, rất nhiều thứ đấy, em phải chú ý, anh đã ghi thành danh sách để ở trong túi bên trái, em đọc qua một chút xem còn thiếu cái gì nữa không.”

Lan Khê giật mình, trong tròng mắt trong veo thoáng hiện gọn sóng, nhẹ nhàng nhào người về phía anh tìm tờ danh sách mà anh đã nói. Anh đang lái xe nên động tác của cô không dám quá mạnh mẽ, cánh tay mềm mại vòng sang đó, sờ vào túi trái bên trong tây trang quả nhiên thấy một tờ giấy.

Cô lấy ra nhìn, thầm đọc nhớ kỹ những thứ đã ghi ở phía trên, những thứ đó hoàn toàn đúng là những thứ hiện tại cô cần.

“Anh đã liệt kê gần như hết toàn bộ rồi, ngoài những thứ đó ra bây giờ nhất thời em cũng chưa nghĩ ra. ” Lan Khê có chút đỏ mặt, gấp tờ giấy lại: “... Mua những thứ này trước đã, chờ sau này em nghĩ ra rồi sẽ nói mua thêm.”

Mộ Yến Thần nheo mắt lại nhìn phía trước mặt, nói thật nhỏ: “Em không cảm thấy có chỗ nào chưa đúng sao?”

Lan Khê kinh ngạc, sau khi thật cẩn thận suy nghĩ lại một chút, nhưng vẫn lắc đầu.

“Thật ra thì phòng ở hơi nhỏ, ” ngữ điệu của anh trầm thấp mà êm ái, giống như tự nhủ hoặc như chỉ nói cho chính mình nghe: “Ban đầu lựa chọn nhà trọ là một người ở, nên trước mắt không cần diện tích lớn như vậy, mặc dù có nhiều phòng nhưng bố cục không được thông thoáng ... Cho nên vẫn cần phải chọn lại

cái mới. Mấy ngày này em ở nhà có thể xem xét tin tức nhà cửa của thành phố C này một chút, hoặc nếu như em không thích sống ở đây, chúng ta trở về thành phố A để chọn phòng cũng được.”

Lần này trong lòng Lan Khê kinh hãi không nhỏ, cô kinh ngạc nhìn gương mặt tuấn tú nhìn nghiêng của anh, trong ngực dâng trào loại cảm giác không nói thành lời.

Rất nhanh đã đến siêu thị.

Cởi dây nịt an toàn ra, cặp mắt sâu của Mộ Yến Thần đầy vẻ dừng dừng, nhào người thuận tay kéo cô từ ghế lái phụ lên, cúi đầu trực tiếp nhẹ nhàng hôn lên môi cô, hơi thở ấm áp mập mờ, trần trọc trên môi, anh khàn khàn nói : ”Còn nữa... em phải sửa đổi một chút tật xấu hay đổ mắt của mình đi, sau này anh làm những chuyện thế này em đều phải thích ứng. Em phải tập cho mình thói quen sống cùng với anh, đó cũng là cách sống hoà nhập với nhau trong cuộc sống chung, em hiểu không?

Kiểu tư thế thì thậm chí sát ở môi như thế khiến Lan Khê phát đỏ mặt, lời nói của anh giống như liều thuốc kích thích thâm nhập vào trong mạch máu làm cô vừa hưng phấn lại vừa kích động. Anh cùng cô đẩy đưa giống như dây leo quấn quýt sống nương nhờ vào nhau ở chung một chỗ. Nhưng cô không tin anh ở nơi này dám ngang nhiên mạnh mẽ tấn công với những hành động thân mật hơn nữa với cô,

Nói xong anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, mở giúp cô cửa xe bên kia.

Lúc đi lúc xuống xe, ánh mắt Mộ Yến Thần hồ hững quét về phía sau một chút. Anh tin rằng người ở phía sau có thể tình tường nhìn thấy hình ảnh anh thờ người sang bên kia để hôn cô.

Vào siêu thị, Lan Khê cầm danh sách đẩy xe mua đồ đi vào trong, Mộ Yến Thần từ phía sau đi tới, ôm cô vào trong ngực, một tay nắm chặt tay cầm chiếc xe mua đồ.

Ở bên ngoài, chiếc xe của nhà họ Mộ cũng dừng ở cửa siêu thị, cánh cửa xe mở ra.

Lần này chú Lưu cũng nhìn thấy rõ, lòng bàn tay đang nắm tay lái cũng tràn đầy mồ hôi lạnh. Lúc vừa rồi vì mải chú ý quá, thiếu chút nữa thì bị va chạm vào xe ở trước mặt, nhưng qua cơn khiếp sợ, chú vẫn một mực ngồi phía sau không một chút động tĩnh.

Chú Lưu lấy hết can đảm thoáng nhìn vào kính chiếu hậu. Gương mặt Mộ Minh Thăng lạnh băng, vẻ mặt như mê muội, nhưng thực chất trong cặp mắt kia lại dường như đang đau nhức, ông im lặng ngồi đó nhìn chằm chằm thẳng vào cửa siêu thị.

“Tiên sinh...” Chú Lưu khàn giọng gọi ông.

” Tiếp tục chờ cho tôi!” Giọng Mộ Minh Thăng trầm thấp nghiêm túc, ánh mắt lộ ra cái nhìn thâm lương u tối không nói nên lời.

“... Dạ.” Chú Lưu khốn khổ vâng lệnh

Lúc Lan Khê từ trong siêu thị đi ra, ngoài ý muốn, cô cảm thấy có chút không vui, ngày thường cô luôn có thói quen ham thích những thứ nho nhỏ, nên đã len lén cầm một chút những thứ mình thích bỏ vào, nhưng đến khi tính tiền mới phát hiện toàn bộ thứ đó đã bị mất. Mộ Yến Thần đi theo ở phía sau cô nhìn thấy, nếu thấy không được thích hợp, liền dừng dừng nhặt lại những thứ đó trả về.

Thời gian mang thai vốn không nên có những tức giận nho nhỏ, nhưng Lan Khê vẫn có chút buồn bực, mặt hơi đỏ lên, cảm giác mình có bí mật nho nhỏ lại bị người khác phơi bày không chút lưu tình.

Một tay xách túi đựng đồ đã mua thật to, một tay ôm cô thật chặt ở trong ngực. Vốn là người không nói nhiều, nhưng Mộ Yến Thần cũng phải mất khá nhiều thời gian, hết sức kiên nhẫn nhẹ nhàng cô tìm mọi cách để dỗ dành cô, làm như không nhìn nổi cô phải chịu một chút xúi uất ức hay phải cau mày chút xịu.

Lẳng nhằng mãi một hồi mới bọn họ lên xe chạy trở về hướng nhà trọ ở khu Vân Sơn.

Cách đó một khoảng cách, Mộ Minh Thăng mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ thân mật, có cảm giác bệnh tim sắp bị bộc phát. Ông lấy từ trong ngực ra hai viên thuốc, sau khi nuốt xuống bàn tay nắm quả trứng cũng bắt đầu run rẩy.

Mười phút sau, đã đến khu nhà trọ Vân Sơn.

Chú Lưu gọi mấy tiếng Mộ Minh Thăng mới nghe thấy. Ông cố gắng đè ép khí huyết đang dâng trào đi xuống xe, liếc mắt nhìn dãy nhà trọ, chống quai trước đi tới trước cửa khu nhà trọ.

An ninh cho là bọn họ muốn đi vào liền nhắc barie lên, nhưng nhận ra bọn họ cũng không có ý định đi vào.

“Xin chào hai vị, xin hỏi ngài muốn tìm ai? Người không ở nơi này muốn vào sẽ phải ghi tên lại.”

Mộ Minh Thăng gạt đầu một cái, giữa hai lông mày nhú chặt lại, không khí nặng nề khiến an ninh không dám chậm trễ, cầm cuốn sổ ghi tên tới, ghi sổ thẻ căn cước sau đó mới yên tâm để cho ông đi vào, nhưng không ngờ Mộ Minh Thăng lại hỏi một cái vấn đề khác.

“Những người ở đây anh đều biết hết chứ?”

An ninh ngần ra, cười xoa: “Cũng không phải đều biết hết, chẳng qua là do tôi đã làm được vài năm rồi nên cũng biết được khá nhiều.”

Mộ Minh Thăng gạt đầu một cái: “Vậy chiếc xe vừa mới đi vào đây thì sao? Đừng nói với tôi là anh không nhận ra nhé, loại xe kia đoán chừng cả tiểu khu này cũng chỉ có rất ít thôi, người ở bên trong xe là ai vậy?”

“Ngài nói người đó?” An ninh hồi tưởng lại: “Người đó cũng không phải hộ gia đình thường xuyên ở đây, bọn họ cách một khoảng thời gian mới lại trở về sống ở đây một lần. Nếu như tôi nhớ không lầm thì hơn nửa năm trước bọn họ mới trở về, căn phòng ở nơi này đã để trống nhiều năm không ai ở, tôi còn tưởng rằng bọn họ đã trả lại phòng rồi, hoá ra không phải.”

Đã nhiều năm? ?

Bên ngực trái của Mộ Minh Thăng lại đập mạnh mẽ, nhú mi lại nói: “Nói như vậy, mấy năm trước bọn họ cũng đã sớm ở cùng với nhau ở chỗ này sao?”

An ninh nghe vậy ngưng ngưng cười cười, cân nhắc một lúc rồi mới nói: “Vâng, cũng phải vài năm, nhưng nói thật ra, lúc bắt đầu tới ở cũng chỉ có vị tiên sinh kia thôi, cô gái kia mãi sau này mới đến ở. Nói khó nghe một chút cô gái kia còn quá nhỏ, lúc đầu tôi còn cho rằng bọn họ là anh em chú cháu gì đó. Mãi những năm sau này mới biết thì ra bọn họ là bạn bè trai gái... A, hiện tại hình như là sắp kết hôn, sau này phải gọi là Mộ tiên sinh, Mộ phu nhân mới đúng.”

Mộ tiên sinh, Mộ phu nhân? Sắc mặt Mộ Minh Thăng trắng bệch, thân hình thoáng lảo đảo, làm cho an ninh ở trước mặt và chú Lưu ở phía sau bị dọa cùng vội vàng đỡ lấy.

Thì ra đã nhiều năm như vậy rồi.

Nhớ lại lời nói của người này đã nói, đó là thời kỳ lúc Lan Khê học năm thứ hai trung học, khi đó cô thực sự vẫn còn ở nhà.

Trong mấy năm cô học đại học, cũng vẫn không hề trở lại.

Thì ra là sớm như vậy...

Sớm như vậy...

“Tiên sinh, mọi chuyện cũng đã rõ ràng rồi, nếu không chúng ta về nhà trước được không?” Chú Lưu đỡ ông nói tiếp: “Dù sao công tử và tiểu thư cũng đã nói ngày mai bọn họ sẽ trở về mà, cứ chờ bọn họ trở về rồi hãy nói...”

Mộ Minh Thăng chậm rãi gạt tay chú Lưu, lưng giống như công nặng ngàn cân, ngẩng gương mặt trắng bệch lên nói: “Phiền anh cung cấp cho tôi số tầng và số phòng bọn chúng đang ở, anh cứ ghi tên tôi, tôi muốn vào thăm nhà này.”

“Tiên sinh...” Chú Lưu kêu lên một tiếng, mi tâm nhú lại thành chữ xuyên.

“Ghi tên đi!” Mộ Minh Thăng gầm nhẹ một tiếng.

Khí thế của ông già làm cho người ta nhìn mà sợ.

An ninh không dám chậm trễ, ghi tên của họ lại, sau đó để cho bọn họ đi vào, nhìn bóng lưng của ông già kia đột nhiên có loại dự cảm rất xấu.

Trong nhà ...

Lan Khê xếp đồ mới mua vào trong tủ lạnh chưa xong thì tiếng chuông của máy điện thoại di động vang lên. Mộ Yến Thần vừa mới từ trong phòng tắm ra ngoài, ánh mắt đen sẫm, đi tới nhận điện thoại.

Lan Khê tò mò lui về phía sau nhìn một chút, không biết là ai gọi tới, nhưng nhìn vẻ mặt của anh dường như có chút nặng nề.

“Làm sao vậy?” Cô đoán quá nửa điện thoại gọi đến là của nhân viên an ninh tiểu khu gọi đến: “Chúng ta thiếu tiền điện nước sao?”

Mộ Yến Thần môi mỏng hơi mím lại thành một đường thẳng, cặp mắt đen sâu thẳm như biển, nói nhỏ vào điện thoại: “Tôi biết rồi.”

Anh ngẫm nghĩ, cái nên tới cuối cùng đã tới.

Điện thoại còn chưa đặt xuống, chuông cửa đã vang lên.

Lan Khê vẫn nghĩ rằng thiếu tiền điện nước nên nhân viên nghiệp vụ mới tìm tới cửa, đôi mắt trong veo như nước thoáng vẻ oán trách liếc nhìn Mộ Yến Thần một cái, rồi chạy tới mở cửa. Vừa định mở miệng giải thích với người ta liền giật mình đứng ngây ra đó, cả người chấn động, tay chân toàn thân lạnh như băng.

Cô vụn vụn lần cũng không ngờ rằng người tới sẽ là Mộ Minh Thăng.

Cô cứng người, sững sờ, trong đầu vang lên tiếng ong ong, mặt mũi tái nhợt thất thần hồi lâu mới mở miệng: “Cha...”

... Sao ông lại có thể tới nơi này? !

344. Chương 345: Cú Đánh Trí Mạng

Tay chân Lan Khê lạnh như băng vẫn cứng đờ đứng nguyên tại chỗ. Cánh cửa phòng bị Mộ Minh Thăng cưỡng chế chậm rãi mở ra. Cô không biết nên làm gì, lảo đảo một cái rồi đứng tại chỗ, ánh mắt mở rất lớn nhìn cha mình, tựa như điều bí mật mà cô vẫn luôn yếu ớt che giấu ở nơi sâu kín nhất trong lòng giờ đây đã bị xé toạc ra, tất cả sự trơ trẽn của cô cũng bại lộ ở trong mắt người mà cô kính yêu nhất.

Mộ Minh Thăng gắt gao nhìn cô chăm chăm, nhìn thật lâu, sau đó mới dời mắt hướng về phía Mộ Yến Thần ở đằng sau. Nhưng bóng dáng anh tuần bất phàm kia lại không hề có chút khiếp đảm hay tránh né, cặp mắt lạnh lùng chống lại ông, môi mỏng lạnh nhạt mím lại thành một đường thẳng.

“Cha, ngài đã tới.” Anh nhàn nhạt gọi một tiếng, hết sức lễ phép và kính trọng.

Trái tim Mộ Minh Thăng lại bị một từ này bức đến điên loạn không ngừng, vẻ mặt già nua trắng bệch giật giật, tơ máu trong mắt từ từ nổi lên. Tay ông run rẩy nắm chắc cây quả trượng bằng gỗ đàn hương, nặng nề giơ lên hung hăng đập vào trên lưng Lan Khê ... !

“Bịch!” một tiếng vang lên thật lớn, Lan Khê bị đau kêu lên thê thảm. Cú đánh đã nện trúng bả vai ngay phía trên cổ của cô, bóng dáng mảnh khảnh của cô lảo đảo một cái suýt nữa ngã nhào vào bên tủ giày.

Vẻ mặt của Mộ Yến Thần chợt biến sắc.

Anh sải bước tới, không để ý đến chiếc quả trượng lại lần nữa hung hăng nặng nề đập xuống, một tay ôm lấy Lan Khê xoay người đỡ đòn cho cô. “Bịch!” Lại một tiếng đánh nữa vang lên thật lớn, cú đánh đã nện ở vị trí đầu xương, ngay cả xương cũng phát ra tiếng kêu lách cách nho nhỏ. Hai cánh tay Mộ Yến Thần vẫn ôm chặt người trong ngực, quay người cô lại ôm gọn vào trong ngực mình, bàn tay che kín đầu và cổ của cô, không để cho cây quả trượng đang hung hăng hạ xuống nện trúng, gây thương tổn cho cô!

Chú Lưu ở phía sau lưng bị dọa sợ, thoáng chốc biến đổi sắc mặt, liền chạy vào ngăn cản: “Tiên sinh! Tiên sinh ngài đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa, sẽ xảy ra án mạng đấy, tiên sinh, đừng nóng ! ”diễn-đàn-lê-quý-đôn

Thế nhưng lúc này Mộ Minh Thăng giống như đã nổi cơn điên, sự giận dữ và xấu hổ bị đè nén đang chất chứa nơi đáy lòng đã bị bật tung ra ngoài... Ông không sao tin nổi mình lại có một đứa con gái không biết liêm sỉ như vậy... Không tin được tất cả sự hoang đường không sao chịu nổi lúc này đang xảy ra ở trước mắt ông. Ông nhất định phải đánh chết nó, đánh chết đứa con gái xấu xa đến tận xương cùng với đồ nghiệt chủng dị dạng ở trong bụng của nó nữa! !

Lực đánh của ông rất lớn, tiếng cây quả trượng vung lên ở trên không trung thành gió kêu vù vù, tạo thành những cú đánh xuống trí mạng! Mộ Yến Thần không nói một lời đỡ cho cô tất cả những cú đánh khiến cô có thể tổn thương tính mạng. Chú Lưu ở bên cạnh kêu đến tê tâm liệt phế, than thở khóc lóc khuyên nhủ, nhưng vẫn không ngăn cản được trận đòn tàn nhẫn lúc này đang đổ ập xuống kia. . .

Máu ở trên vai Mộ Yến Thần, máu ở vết thương do kiếm đâm ở trên lưng bị đánh toác ra, thấm qua áo sơ mi, chảy ra ngoài thành dòng màu đỏ rực nhìn rất đáng sợ. . .

Cú đánh xuống nặng nhất vừa đáng sợ nhất, lại hung hăng đập vào sau gáy của anh, “Bịch!” sau một tiếng động lớn vang lên, Mộ Yến Thần liêu chết giữ chặt thân thể mềm mại trong ngực, một dòng máu đỏ tươi đặc sệt từ trán anh chảy ra nhìn thật đáng sợ. . .

Kèm theo trong đầu anh vang lên tiếng ong ong, sự đau đớn lan ra khắp toàn thân. . .

Khắp cả người anh đều là máu, nhưng anh vẫn ôm chặt lấy cô. Lan Khê bị siết chặt cứng đến không thể nhúc nhích, ngay cả hô hấp cũng chôn ở cổ anh. Cô áp úng thét lên, khóc xin cha đừng đánh nữa, dưới chân không biết có vật gì đã bị dẫm nát, vỡ vụn trên mặt đất. Cô vùi ở trong ngực của Mộ Yến Thần, lúc này đã ngửi thấy rất rõ mùi máu tươi nồng nặc. . .

Mộ Minh Thăng cũng bị chấn động bởi dòng máu đỏ tươi sền sệt chảy từ trên trán của Mộ Yến Thần xuống dưới. Ông biết mình đã dùng bao nhiêu nhiều sức lực đánh con tàn nhẫn, nhưng con trai ông không tránh, cũng không buông người ở trong ngực nó ra. Mộ Minh Thăng biết nếu còn đánh tiếp thêm vài cái nữa, vậy thì nhất định sẽ xảy ra án mạng.

“Tiên sinh! Tiên sinh...” Chú Lưu than thở khóc lóc van xin, trợn to hai mắt nhìn Mộ Minh Thăng vẻ mặt không biết làm thế nào. Động tác vừa chậm lại, chú vội vàng chạy rút quả trượng trong tay Mộ Minh Thăng ra, ném về phía xa!

Mộ Minh Thăng lão đảo một cái, chú Lưu vội vàng đỡ ông, run giọng nói: “Tiên sinh ngài đừng như vậy, chúng ta dùng lời nói sẽ tốt hơn, đừng động tay chân làm gì! Cả hai đều là cốt nhục của nhà họ Mộ, ngài đập đứa nào mà không đau lòng...”

Đau nhức và choáng váng cứ quanh quẩn ở trong đầu, Mộ Yến Thần mím thật chặt đôi môi mỏng lại để cho mình giữ được tỉnh táo. Đôi tròng mắt sâu thẳm trong suốt tràn đầy tỉnh táo, anh ôm chặt người trong ngực đang thất thanh khóc thút thít, trên đầu máu phun đầy mặt nhìn về phía cha của mình, nhàn nhạt nói: “Có chuyện gì ngài cứ việc đập vào con... Trong bụng của em ấy còn có đứa nhỏ, đừng đánh em ấy.”

“ . . .” Mộ Minh Thăng thở hổn hển dữ dội, mắt mở thật to, tay run rẩy chỉ vào Lan Khê: “Mày... đừng có nói chuyện với tao. . . Mộ Minh Thăng này không có đứa con gái như vậy. . . tao không có đứa con gái không có giáo dục như vậy ... dám loạn luân với anh trai của mình, tạo ra nghiệt chủng, còn dám quang minh chính đại bước vào cửa nhà họ Mộ này mà gọi tao một tiếng cha!”

“Tao đã dạy mày thế nào...” Mộ Minh Thăng nói mà tim như bị khoét ra tràn ngập đau đớn, giống như vật quý giá được bảo vệ giữ gìn trong tim giờ đây đã bị đào lên đầy dơ bẩn. Trong lòng ông nổi thất vọng lên đến cực độ, sự quá đau lòng vượt qua cả nỗi tức giận, nhưng ông lại chỉ có thể sử dụng sự phẫn nộ để giải quyết vấn đề. Tay ông lục tìm quả trượng, sờ không thấy, tiện tay cầm chiếc giày lên, hung hăng đập về phía bọn họ: “Tao đã dạy mày thế nào! ! !”

Lan Khê ghen ngào nức lên một tiếng, cảm giác nơi thắt lưng và hô hấp lần nữa bị giữ chặt, bàn tay che sẵn ở nơi gáy áp chặt cô vào cổ. Cả người cô run rẩy kịch liệt, chỉ cảm thấy cảm giác đau lòng làm cho hô

hấp cũng bị đứt đoạn, nhưng cô vẫn không thể nhúc nhích.

Tay cô kéo tưởng như sắp xé rách cả áo sơ mi của Mộ Yến Thần.

Trái tim ông đau nhói bởi con gái làm tổn thương, đôi mắt đầm nước mắt của Mộ Minh Thăng chớp chớp kịch liệt, nhưng cũng không che giấu được sự đau đớn trong ánh mắt già nua. Ông lão đảo bước lui lại mấy bước, thở hào hển kịch liệt, nhưng cảm giác xấu hổ đến cùng cực ở trong lòng lại xông lên bao phủ, ông nghiêng rằng tựa như găm nhẹ ra hai chữ: “Hoang đường... Hai đứa quả thật rất hoang đường! !”

Người ở trong ngực run lên mạnh mẽ, Mộ Yến Thần nhắm mắt, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, môi mỏng hôn lên trán cô, cho cô sự an ủi ấm áp nhất sâu đậm nhất, tiếp đó nói thật nhỏ: “Trước hết để anh đưa em vào trong phòng nghỉ ngơi một chút đã, nơi này cứ để mình anh ứng phó là được.”

Thân thể Lan Khê run lên một cái.

Cô không phải là người điếc, cô có thể cảm nhận được trong sự đánh chửi của cha lộ rõ vẻ đau lòng, cô có thể tưởng tượng cha lo lắng cho con gái bị mất tích chỉ trong vòng mấy ngày mà tóc đã bạc đi quá nửa. Hiện tại con gái đã trở về, đã tìm được, nhưng... ông lại bị một chấn động đến đau nhức trái tim, quá mức bị thương, tất cả những thứ đó đều do một tay cô tạo thành. . .

“Ba ba...” Đẩy cái ôm trong ngực của Mộ Yến Thần ra, Lan Khê vừa khóc vừa nói: “Con có lỗi, nhưng con không biết nên giải thích thế nào. . . Thật sự con đã nghĩ muốn sớm nói cho ba biết, nếu con nói cho ba biết con cũng không cần phải dấu diếm đến thống khổ như thế này! Nhưng con không dám nói với ba, thật sự con không dám nói, con sợ rằng cũng bởi vì như vậy mà ba cũng sẽ không cần con nữa. . .”

Nước mắt nóng bỏng lăn chã rơi xuống, cô cúi đầu run rẩy giống như chiếc lá khô trong gió, Mộ Minh Thăng nghe mà cả người chấn động.

“Cha. . .”

Mộ Yến Thần cau mày, kéo cô trở lại trong ngực, giữ chặt lấy hông của cô nói thật nhỏ: “. . . Ngoan, nghe lời anh, đi nghỉ ngơi, trước đi.”

Nói xong anh liền cúi người ôm lấy cô, không cho cô có nửa điểm kháng cự, sai bước đi về phía phòng ngủ. Lan Khê không muốn, cô chảy nước mắt cầu xin Mộ Yến Thần hãy để cho cô nói với cha vài câu. Nhưng Mộ Yến Thần vẫn giữ thái độ cương quyết, nhẹ nhàng dỗ dành cô mấy câu để cho cô nằm xuống giường, anh hôn cô thật sâu, lúc này mới khiến cô ổn định lại tâm tình hốt hoảng kích động.

Đi ra ngoài đóng cửa lại, Mộ Yến Thần để cho cặp mắt sẫm màu lạnh lẽo của mình trấn định lại, lúc này mới chậm rãi đi ra phòng khách. Trong phòng khách là một cảnh hỗn độn, đồ vừa mới mua bị Mộ Minh Thăng đánh làm hỏng không ít, nhưng anh chỉ hờ hững nhìn lướt qua, đóng cửa phòng lại, tiếp đó rót chén nước đặt ở trước mặt Mộ Minh Thăng.

Khắp người anh đầy máu, trên áo sơ mi đầy vết máu loang lổ, thêm nữa dòng máu nóng sền sệt vẫn theo gò má tuấn dật chảy xuống bên dưới.

Nhưng cả người anh vẫn toả ra khí thế bức người, bình tĩnh nhã nhặn.

“Cha, xin bớt người bớt giận.” Anh ngược mắt nhàn nhạt nói.

Nghe được câu này Mộ Minh Thăng chỉ cảm thấy buồn cười, ông lạnh lùng ngược mắt chăm chú nhìn người trước mắt, nói giọng khàn khàn: “Bớt giận sao? Khi hai đứa làm ra loại chuyện hoang đường này sao không nghĩ đến chuyện ta nổi giận? Yến Thần, anh giỏi lắm. . . Chuyện này hai đứa dấu diếm ta bao lâu rồi, hả?”

Mắt thấy con trai mình trên người đầy máu, nhất là vết thương trí mạng trên trán, Mộ Minh Thăng chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, nhưng lại không thể biểu hiện ra, nét mặt già nua đầy căng thẳng. Ông muốn nghe xem rốt cuộc con trai mình giải thích thế nào!

Mộ Yến Thần bình thần mím chặt cặp môi mỏng, cũng không tránh né ánh mắt của ông, xoay người đi tới ngồi ở trên ghế sa lon, hai khuỷu tay vòng lại tựa lên trên đầu gối, bộ dáng muốn nói chuyện thẳng thắn với ông.

“Chuyện này vốn cũng không thể xác định được, nếu như muốn xác định hai chúng con từ khi nào bắt đầu ở chung một chỗ thì cũng chưa được bao lâu.” Trong trông mắt sâu thẳm của anh tràn đầy vẻ trầm tĩnh lạnh nhạt, điều này làm cho Mộ Minh Thăng có tức cũng không thể tức lên được.

“Anh còn dám nói láo! !” Sắc mặt Mộ Minh Thăng đỏ lên, đập mạnh một cái lên bàn trà, tiếng động dường như cũng có thể phá hủy cả phòng này.

Mộ Yến Thần dừng một chút, thản nhiên nhìn ông, khàn khàn nói : “Nếu như nói là ưa thích, thì chuyện này từ năm năm trước, con gặp em ấy không bao lâu thì đã bắt đầu thích rồi, cho đến bây giờ, vẫn không thay đổi.”

“Nói như vậy, lần ta bắt đầu phát bệnh năm năm trước, hai đứa đã ở cùng một chỗ?”

“Là từng có lần cùng nhau thôi, chẳng qua cũng bởi vì năm đó ba bị bệnh, chúng con không còn tiếp tục.”

“Hừ, vậy bây giờ thì sao? Ta nghe an ninh ở lầu dưới nói, hai đứa còn sắp kết hôn?”

“ . . . Phải” anh do dự chốc lát mới thừa nhận.

Mộ Minh Thăng chăm chú nhìn anh chăm chăm, ánh mắt không thể tin nổi trong cái nhìn của ông càng ngày càng mãnh liệt, một hồi lâu sau ông nói giọng khàn khàn: “Yến Thần, rốt cuộc là anh đã điên thật rồi hay là đang giả vờ hồ đồ với ta đây? Hai đứa lại còn muốn kết hôn? Anh còn muốn để cho Lan Khê sinh con của hai đứa nữa sao? Chẳng lẽ anh không biết. . .”

“Cha, ” Mộ Yến Thần cắt ngang lời ông, ánh mắt nhìn thật sâu: ”Cha, con khẳng định hiện tại cha đã phải biết nguyên nhân rồi chứ?”

345. Chương 346: Khao Khát Dâng Trào

Sắc mặt Mộ Minh Thăng cũng thay đổi theo: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Anh trầm lặng.

Một hồi lâu sau Mộ Yến Thần mới nói, giọng khàn khàn: “Cha, người cũng đã từng có người yêu... Đối với Lan Khê, cho tới bây giờ tình cảm của con không chỉ có vậy. Con yêu em ấy, làm sao con có thể dễ dàng bỏ qua việc em ấy không có danh phận gì, đi theo con ở chung một chỗ cho được, tránh một lúc nhưng không thể tránh cả đời người! Làm sao con có thể dễ dàng tha thứ cho mình nếu em ấy không hạnh phúc, sinh ra một đứa con có thể bị dị dạng hoặc bị tàn phế được chứ?”

Khi anh nhẹ nhàng nói ra những lời này, môi mỏng thoáng lộ chút tái nhợt, dòng máu đỏ tươi trên trán vẫn chảy xuôi xuống, mùi màu làm cho người ta cảm thấy có một chút thê lương. Dường như đã lâu lắm rồi anh cũng chưa từng nói như móc tim móc phổi ra với người khác như vậy, ngay cả đối với bậc trưởng bối thân thiết mà anh kính yêu nhất.

Mắt Mộ Minh Thăng một lần nữa lại trợn to, sắc mặt cũng tái nhợt.

Ông lặng lẽ nghe Mộ Yến Thần nói, không dám hỏi lại, cũng không dám suy đoán, thậm chí ngay cả ngồi ông cũng có chút không yên.

“Cha, ngài hãy hiểu rằng, con và Lan Khê hoàn toàn không có máu mủ với nhau...” Anh nói chậm rãi, rõ ràng.

“Anh câm miệng lại cho ta! !” Mộ Minh Thăng gầm nhẹ, vẻ mặt xấu hổ tới cực điểm.

Ông không muốn nghe.

Không muốn nghe sự thật.

Ông không muốn nghe chính miệng Mộ Yến Thần nói cho ông biết điều đó. Cả hai đứa con ông, có đứa nào không phải là ruột thịt của ông... chúng không phải là ruột thịt của ông thì còn có thể là ruột thịt của ai được đây... Nếu như tiếp tục bởi móc quá khứ có lẽ sẽ còn tìm ra chuyện gì đó vô cùng đáng sợ khác nữa mà chính ông cũng không dám nghĩ.

Hôm nay ông đã được nghe quá nhiều chuyện, vượt quá cả sức chịu đựng của trái tim.

Mộ Yến Thần thấy ông có vẻ như muốn hết sức trốn tránh, cũng không cưỡng ép, lập tức hàng lông mi dày sụp xuống: “Cũng được! Trước mắt ngài có thể đón nhận sự thật này chậm lại một hai ngày cũng không sao. Con biết trong lòng ngài đang tức giận... Con và Lan Khê đã cùng nhau làm chuyện đại nghịch bất đạo, lại còn lừa gạt ngài nhiều năm như vậy... Cha, thực xin lỗi.”

Nghe lời này trong lòng Mộ Minh Thăng cảm thấy chán nản, cười một tiếng đầy lạnh lùng: “Thì ra anh cũng biết xin lỗi? Ta còn tưởng rằng hôm nay ta ra tay quá nặng, nhưng bây giờ nhìn lại có vẻ không nặng lắm, đây là anh đã thiếu ta, thiếu Lan Khê! !”

Mộ Yến Thần lạnh nhạt gật đầu thừa nhận: “Con biết... con đáng bị như vậy, con cũng cam tâm tình nguyện.”

Tơ máu trong mắt Mộ Minh Thăng dần dần rút đi: “Thời gian trước, anh nói đi Luân Đôn có việc, chẳng lẽ là để làm chuyện này? Anh có điều tra được chuyện gì không, đã điều tra xong chưa?”

“Coi như là đã rõ ràng, ” trong con người Mộ Yến Thần thoáng qua ánh nhìn vẻ không được rõ ràng lắm: “Nếu như ngài muốn biết, bất kể lúc nào con cũng có thể nói với ngài.”

Nói ư?

Nói cái gì đây?

Nói cho ông biết tin tức giống như thùng thuốc nổ kia hay sao, thừa nhận chính mình không phải là cốt nhục của nhà họ Mộ ư, nói mình là con do mẹ của mình và người đàn ông khác bên ngoài sinh ra sao; sau đó bắt đầu đẩy tội ác đó sang cho Nhiễm Nguyệt đã qua đời sao?

Mộ Minh Thăng không muốn nghe.

Cả hai loại khả năng này, bất kỳ với bên nào, đối với ông mà nói đều là sự đả kích trí mạng.

Lúc đầu ông cũng nghĩ mình đã già rồi, già rồi... Chuyện gì cũng lui lại một chút, chuyện gì cũng nghĩ thoáng hơn một chút, là có thể hưởng phúc tuổi già ... Thật không nghĩ lại được nhận được một chuyện khiến trong lòng ông muốn nổ tung, tưởng chừng như sắp phá hủy toàn bộ tất cả những gì mà ông đã hết lòng giữ gìn bảo vệ.

“Cha, ngài có muốn ngồi lại ở chỗ này thêm chút nữa hay muốn trở về? Để con đi pha chút trà nhé!” Mộ Yến Thần rãi nói.

Cười khổ một tiếng, Mộ Minh Thăng nói : “Uống trà ư?”

“Khi từ Los Angeles trở về, Lan Khê đã mua, thứ trà này từ hai năm trước cũng đã không còn xuất khẩu, chỉ có thể mua mang về, em ấy biết ngài thích uống loại này.”

Lan Khê mua về ư?

Ánh mắt Mộ Minh Thăng bị kích thích thành ảm ứ, suy nghĩ một chút, mới vừa rồi mình thành linh có chút điên cuồng, ra sức đánh con gái, trong lòng ông chợt thấy run rẩy.

“Hôm nay thật ta đã bị hai anh em nhà anh làm cho tức chết... Đã nhiều năm như vậy ta cũng chưa từng tức giận như vậy, anh có biết không...” Mộ Minh Thăng xoa nhẹ đầu gối, giọng nói run run mang theo oán hận, ngược mắt lên quan sát con trai mình: “Con trai của Mộ Minh Thăng ta rất kém cỏi sao? Yến Thần? Điều kiện của anh tốt như vậy, anh muốn dạng phụ nữ nào mà không được, tại sao hết lần này tới lần khác cứ phải tìm đến Lan Khê?”

Đôi môi mỏng như dao hơi mấp máy, anh lạnh nhạt đáp lại: “... Ngài thì sao? Nếu như ngài đã gặp mẹ con, sau này khi ngài đã có hôn ước rồi, vậy thì tại sao lại còn có con?”

Không có kết quả.

Nếu thật sự muốn truy cứu, thế gian này cũng có rất nhiều chuyện cũng cần truy cứu mà không ra được kết quả.

“Ta nói không lại anh...” Mộ Minh Thăng khấp người mệt mỏi, đứng lên, ngay cả nhìn ông cũng không muốn liếc con trai một cái, khoát khoát tay, “Các người hãy tránh xa ta một chút... Các người làm những chuyện vô sỉ này...”

Ông cúi đầu, nhìn dường như thất vọng cực độ, nhưng nước mắt nóng bỏng trong mắt lại không lừa được người.

“Anh hãy chăm sóc con gái ta thật tốt...”

Ông khàn giọng nói một câu rồi bỏ đi, chú Lưu đuổi theo sát đằng sau.

Mộ Yến Thần đứng dậy đưa bọn họ vào thang máy, sau đó mới dừng bước lại, quay người trở về phòng.

346. Chương 348: Khó Khăn Cũng Không Phụ Thâm Tình.

“Em mang giày cao gót đứng này giờ chắc đã mệt mỏi, anh giúp em chọn vài kiểu váy, em ngồi nghỉ một tí rồi lại thử nhé.” Ánh mắt thờ ơ của anh rời khỏi mặt Kỷ Hằng, ôm chặt eo người trong lòng, cúi đầu nhẹ giọng nói với cô.

Lan Khê ngẩng ra, nhìn về phía anh.

Nghe anh nói như vậy, nỗi xấu hổ không chịu nổi trong lòng cô nhất thời giảm đi không ít, xem ra người đàn ông này thật sự biết tâm tư của cô, cũng đủ tự tin đại lượng, biết cô lâu không gặp lại bạn cũ muốn ngồi xuống hàn huyên một chút, mà anh nếu cứ ở bên cạnh tất nhiên cô sẽ ngại ngùng.

Thấy cô gật đầu, Mộ Yến Thần hôn nhẹ lên trán cô, sau đó đi ra.

Ánh mắt Lan Khê nhìn theo bóng anh thật lâu, trong mắt lộ ra yêu thương và quyến luyến mà cô không hề biết.

“Lan Khê, ” Kỷ Hằng nhẹ giọng kêu tên cô, anh cười yếu ớt hỏi: “Em sắp kết hôn rồi à?”

Nhìn như là câu hỏi, nhưng giọng của anh thản nhiên mà chắc chắn.

Lan Khê ngẩng ra, sau đó gương mặt nhất thời đỏ lên, lắc đầu: “Không phải, anh nhìn lầm rồi, hôm nay không phải em tới chọn áo cưới, chỉ là anh cũng biết sắp tới đại thọ của ông ngoại em, em không thể thất lễ, cho nên đến đây chọn một bộ lễ phục.”

Kỷ Hằng vẫn cười yếu ớt như cũ, không đáp lời, sau một lúc lâu mới ngược mắt lên nói: “Hay là em giúp anh chọn vài món, chúng ta vừa đi vừa tâm sự một chút?”

Lan Khê do dự một chút rồi gật đầu đáp ứng.

Đủ chủng loại đá quý có phong cách cùng giá cả, Kỷ Hằng nhìn như đang nhìn, nhưng ánh mắt chưa hề dừng lại chỗ nào, khi học đại học Lan Khê cũng từng ở chung với anh nên quen rồi không cảm thấy có gì không ổn, cô mở miệng hỏi: “Học trưởng, gần đây anh thế nào? Công ty làm ăn có tốt không, anh có được thăng chức tăng lương hay không?”

Kỷ Hằng cười tươi, bên môi tạo nên má lúm đồng tiền thật sâu: “Thăng chức thì không, còn tăng lương thì có tăng thêm, anh bây giờ đã là Tổng giám đốc, còn có thể thăng tới đâu nữa?”

“Anh cũng có thể bỏ đi mà, nhảy sang công ty 4A*, đãi ngộ khẳng định so với hiện tại tốt hơn.” Lan Khê thoải mái nói.

*Công ty 4A:

4A là từ viết tắt của The American Association of Advertising Agencies, tạm dịch là “Hiệp hội các Công ty Quảng cáo Mỹ”, vì tên quá dài này mà lại có 4 từ đơn bắt đầu bằng chữ A cho nên mới gọi tắt là 4A. Sau này khắp nơi trên thế giới đều coi đây là tiêu chuẩn trong ngành công nghiệp quảng cáo, có trình độ, quy tắc cốt lõi tổ chức, sau đó thay đổi tên gọi của nước Mỹ thành tên gọi của quốc gia hoặc khu vực của quốc gia đó, hình thành một công ty quảng cáo 4A tại khu vực. Thỏa thuận của khách hàng chính của tổ chức này là về chi phí truyền thông ước tính (17,65%) để tránh cạnh tranh không lành mạnh. Kể từ đó, các công ty quảng cáo sẽ tập trung vào sự sáng tạo và dịch vụ khách hàng, tạo ra một loạt các sáng tạo tuyệt vời. Do đó, công ty quảng cáo 4A đã trở thành mục tiêu mà các tổ chức muốn tham gia.

“Em đây là đang oán giận phải không ?” Kỷ Hằng gõ lên đầu cô một cái, cười nhẹ, “Bản thân vì hiểu lầm nên bị sa thải, cho nên không muốn anh ở lại đó?”

Lan Khê giơ tay che trán, cũng không nhịn được cười: “Em nói đùa với anh đấy, thế mà cũng không hiểu.”

Sau một lúc lâu nụ cười của cô biến mất, tay nhẹ nhàng loay hoay trên kệ y phục, “Thật ra em cũng không oán trách ai, trường hợp của em lúc trước chủ tịch Hội Đồng Quản Trị sa thải là đúng, đổi lại là người khác thì cũng sẽ làm như vậy thôi, em không để ở trong lòng.” Nói xong nhìn anh lắc đầu, “Thôi xong rồi, lâu lắm không gặp anh, ngay cả ăn ý trước kia, bây giờ không có rồi.”

Kỷ Hằng chỉ cười không nói lời nào, trong lòng suy nghĩ, thật ra anh tha thiết ước mơ được gặp lại cô, nhưng không nói ra mà thôi.

“Hôn lễ của em dự định khi nào tổ chức? Năm nay hay là năm sau? Nói cho anh biết, anh xin phép nghỉ trở về tham dự, hiện giờ cấp trên cũng xem trọng anh, nên có xin nghỉ phép vài ngày vẫn được.” Anh thì thâm chân thành.

Lần này Lan Khê cũng không thể lại giả bộ ngớ ngẩn để gạt anh, mặt hơi hơi đỏ lên, ánh mắt xuyên qua giá áo, len lén liếc nhìn Mộ Yến Thần đang đứng ở phía xa “Cái này em thật sự không biết, chuyện trong nhà còn chưa giải quyết xong, ba em vẫn chưa chấp nhận, nên tụi em cũng không thể xác định thời gian,” Cô khẽ cắn môi, trong mắt lóe lên một chút xấu hổ, “... Tất cả để anh ấy sắp xếp, mọi chuyện em đều nghe theo anh ấy.”

Nương theo ánh sáng phát ra từ cửa sổ trên cao, Kỷ Hằng nhìn vào khuôn mặt đẹp ngọt ngào, trên mặt hiện lên vàng sáng mê ly của cô, trong khoảnh khắc anh hoảng hốt, hai tay nắm chặt bộ lễ phục hồi lâu vẫn không buông, mãi đến khi lòng bàn tay đều ướt đẫm mồ hôi.

Anh mới giật mình buông tay ra.

Vốn anh chỉ định hỏi thăm một chút, dù đã sớm đoán được kết quả, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ra.

Nhưng bây giờ nghe được, cũng nhìn thấy, trong lòng anh lại hơi không chịu nổi.

Cố gắng để cười, muốn treo nụ cười lên khóe miệng như ngày xưa nhưng làm cách nào cũng không thể phác thảo đúng độ cong, Kỷ Hằng cảm giác cực kỳ suy sụp, trong lòng cực kỳ khó chịu... Khó chịu đến muốn bùng nổ luôn.

“Lan Khê, em... Tại sao em lại chọn anh ta...” Không nhìn cô, anh nói giọng khàn khàn, không nhìn cô, “Ý của anh là, em có nhiều lựa chọn như vậy, cũng có nhiều người theo đuổi như vậy, vì sao lại cứ chọn một người không có khả năng nhất?”

Vì cái gì quá trình gian nan như thế, thống khổ như thế, hay là cô vẫn muốn như vậy?

Trong thời gian học đại học, cô không quá gian nan sao? Khi bỏ đứa bé kia, cô không đau khổ sao? Nếu khi đó đã biết không dễ dàng, nếu khi đó cũng đã nếm qua mùi vị bị thương tổn, vậy thì hiện tại sao cô phải ngăn ngại?

Lan Khê giật mình, lòng bàn tay nắm quần áo cũng hơi hơi xuất mồ hôi.

Cô có thể lý giải hiện tại vì sao Kỷ Hằng lại hỏi như vậy, cô vẫn biết tâm tư của anh, vào thời điểm này e là anh không khỏi nghĩ muốn biết một đáp án rõ ràng.

Đưa tay lên sờ vào cổ, chạm đến sợi dây chuyền.

Lan Khê hạ mí mắt, cô tháo sợi dây chuyền ra, nhẹ nhàng mở tay, lộ ra chữ bên trong đưa cho anh xem.

Kỷ Hằng ngó ra, nhìn sợi dây chuyền kia một chút, bên trong có khắc mấy chữ nhỏ thật tinh xảo, trong lòng cực kỳ đau đớn, cũng không biết là cô có ý tứ gì.

“Học trưởng, anh đoán xem, anh ấy tặng cho em sợi dây chuyền này khi nào?” Lan Khê cười yếu ớt hỏi.

Đầu óc Kỷ Hằng nhất thời không theo kịp, sau một lúc lâu anh lắc đầu đoán không được, nên nói đại: “Khi sinh nhật em?”

“Năm em mười bảy tuổi năm, anh ấy tặng quà Giáng Sinh cho em.” Lan Khê cười giải thích, “Học trưởng, anh có nhớ anh ấy hơn em bao nhiêu tuổi không? Khi đó em còn nhỏ như vậy, quan hệ của tụi em vẫn cảm như vậy, anh nói, anh ấy làm sao dám?”

Trong ánh mắt trong trẻo như nước của cô, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

“Lúc đó em đã bắt đầu thương anh ấy rồi.”

“Học trưởng, em không thể nói tại sao lại lựa chọn như vậy, nhưng lúc tụi em tách ra một thời gian dài như thế, em gặp cũng không ít người, nhưng không ai có thể thay thế được anh ấy, không ai trong số họ tên là Mộ Yến Thần, cũng không ai có thể khiến cho em yêu như thế.”

Dù cho lúc đó hai người họ hiểu lầm nặng nề, cô hận anh tận xương tủy, nhưng không có cách nào chống cự lại anh đang dần xâm lấn vào trong cuộc đời mình, đoán chừng là anh cấm ghép thuốc phiện vào xương tủy cô, làm cho cô muốn phòng ngừa cũng không xong, trốn cũng không thoát.

Kỷ Hằng lặng lẽ nghe, sắc mặt dần dần trắng bệch, hơi nở nụ cười yếu ớt, gật đầu tỏ vẻ bản thân đã hiểu.

Tuy chỉ là nguyên nhân đơn giản như vậy, nhưng anh vẫn muốn hỏi ra, tự tìm thương tổn sau khi nghe cô nói.

Anh ta tiện tay chọn một bộ y phục, đi vào thử.

Lan Khê lúng ta lúng túng, không biết vừa nãy mình nói có nặng quá không, cô đi đến ghế tựa bên cạnh ngồi xuống chờ anh ta.

Mấy phút sau Kỷ Hằng đi tới, toàn thân tím tái nhạt tinh xảo tôn lên khí chất tao nhã của anh ta, quần áo được cắt khéo, dáng người anh ta cũng là hạng nhất, thấy Lan Khê giật mình, Kỷ Hằng liếc trong gương hỏi cô: “Trông anh thế nào?”

Lan Khê gật đầu: “Rất đẹp mắt.”

Kỷ Hằng cười yếu ớt một chút, soi gương chỉnh lại nơ cài, thản nhiên nói: “Mẹ em qua đời năm em mười bảy tuổi, quan hệ giữa em và người trong nhà khi đó rất tệ. Anh nhớ có một đêm vào mùa đông, em mặc áo ngủ từ trong nhà chạy ra đường lớn, hai giờ khuya anh thấy em đứng trước cửa nhà anh.”

Lan Khê ngẩn ra, không biết tại sao anh ta lại nhắc tới chuyện này.

” Ngày đó anh không biết em tới cùng đã gặp chuyện gì, nhưng ngày hôm sau khi tỉnh dậy cảm xúc thay đổi rất nhiều, Kỷ Diêu rất lo lắng cho em, thậm chí mẹ anh cũng không đợi giải thích còn quát lớn anh tưởng rằng anh quát lớn bắt nạt em,” anh ta cười cười, trong mắt như có thể phản chiếu ra bóng dáng người thiếu niên năm đó, “Lúc đó anh lại có ảo giác, trong tương lai nhất định em sẽ ở trong nhà anh, cả nhà anh đương nhiên coi em như báu vật sẽ đối xử thật tốt với em, bao gồm cả anh cũng thế.... Tất nhiên, cách đối xử này đi liền với loại thân phận đặc biệt. Mẹ anh thật sự rất lợi hại, khi đó bà cũng nhìn ra được, hỏi anh có đúng là anh thích em không? Anh nói là....Em và các cô gái khác, chỉ là khi anh nhìn thấy thì nghĩ muốn được che chở, bảo vệ em, không để em phải khóc nữa. Em có thể bị mọi người trên thế giới này ủy khuất nhưng ít nhất ở nơi đây em được thoải mái, vui vẻ.” Lan Khê không nghĩ tới anh ta lại nói trắng ra những lời này, chua xót trong tim càng lúc càng bị lấp kín, chỉ nhìn anh ta không nói lời nào.

Anh ta chậm rãi đi qua, hai tay chống trên mặt bàn, nhìn vào mắt cô nói: “Về sau có một ngày... Chính là lúc này, em nói cho anh biết, về sau không cần anh che chở cho em rồi.”

Bởi vì, Lan Khê, bên cạnh em đã có một người yêu em, anh ta có thể bảo vệ và cho em ấm áp.

Kỷ Hằng cười cười, khuôn mặt hơi trắng bệch, để tay lên vị trí ngực nói giọng khàn khàn: “Lan Khê, anh phải thừa nhận chỗ này của anh hơi không thoải mái, nhưng anh vẫn thật sự vui mừng, em hiểu không?”

Em có thể hiểu tâm tình của anh bây giờ không?

Nước mắt nóng bỏng tràn ngập đôi mắt, Lan Khê nói không nên lời, một câu cũng nói không thành lời, cô nhớ rõ những tổn thương phải chịu khi còn trẻ của mình, cũng biết vai trò của Kỷ Hằng ở trong đó, thế giới này không thiếu tình cảm chính đáng, nhưng tình cảm này, cô lại không thể báo đáp.

“Đừng khóc...” Anh thì thầm, nhẹ tay đặt trên mặt cô, cười yếu ớt nói: “Đừng khóc ... Hôm nay tình cờ anh gặp em, không chủ ý nói những lời này với em. Anh cũng không muốn đánh nhau ở trong này đâu, nếu để anh ấy nhìn thấy lại tưởng rằng anh ức hiếp em.”

“Học trưởng, em sẽ nhớ đến anh.” Lan Khê nghẹn ngào thốt ra một câu.

“Đừng nói như vậy, anh còn chưa chết đấy...” Anh cười nói rôm rả.

Lan Khê nhin không được đẩy tay anh ta ra, ánh mắt u oán nhìn anh, cảm giác trong nụ cười của anh chứa đầy nỗi đau, nhất thời hoảng hốt liếc mắt một cái, nhưng anh đã xoay mặt chỗ khác không nhìn cô nữa.

347. Chương 349: Cường Thế Trùng Phạt.

Anh thật sự không phải cố ý muốn chạy đến nói những lời này với cô.

Chẳng qua là cảm thấy, cho tới nay chuyện muốn kiên trì không cần kiên trì nữa, về sau mọi chuyện vui, buồn, giận, hờn của cô đã không còn liên quan đến mình, d ã l q ã anh phải thối lui ra xa, lấy góc độ người đứng xem cười chiêm ngưỡng hạnh phúc của cô, viên mãn của cô.

Trong lòng rất buồn.

Buồn đến không ngăn được cảm xúc, nói ra tất cả tâm tình trước đây của mình cho cô nghe, ngay cả khi cuối cùng chẳng thay đổi được gì, dĩ-ên-đà-n lê qu-ý-đô-n nhưng anh vẫn muốn nói cho cô nghe.

Nếu anh phải trả giá mấy năm sau khi moi tìm móc phổi nói ra, thì tất cả cũng đáng giá.

Anh đã không uổng phí, cũng không vô ích khi yêu.

. . . Đây xem như là loại tâm lý gì?

Kỷ Hằng cười cười, cười bản thân nông cạn, anh đứng dậy, cảm thấy bộ y phục này mắc kẹt chỗ phía sau gáy hơi không thoải mái, quay trở lại phòng thử đồ một lần nữa thay đồ ra.

Trong lòng Lan Khê hơi buồn rầu, thời tiết đầu mùa đông se lạnh, cô ôm lấy hai vai, ngơ ngẩn nhìn cánh cửa phòng thử đồ đóng lại.

“Anh còn phải qua một tiệm khác , chỉ tới nơi đây chọn kiểu dáng. Dì nhỏ của anh ở đường Phúc Lâm bên kia cũng mở một cửa tiệm thời trang, chỉ mặt gọi tên nói muốn anh qua đó cổ vũ cho dì ấy,” Kỷ Hằng nhìn bên ngoài, cười nhẹ và nói, “Anh phải đi rồi.”

Lan Khê lúng ta lúng túng gật đầu, đứng dậy định đi theo anh ta ra ngoài.

Chỉ vài bước đi, suy nghĩ của cô đã bay loạn.

Kỷ Hằng quay đầu lại: “Em còn chuyện gì khác muốn hỏi anh sao?”

Lan Khê cúi đầu, một lọn tóc bên vành tai trắng nõn tự nhiên buông thông xuống, ánh đèn bên ngoài tỏa ra màu vàng óng ánh chiếu vào đẹp không sao tả xiết. Rốt cuộc cô vẫn ngược mắt lên, hỏi một câu vừa chợt nhớ tới, cũng là vấn đề xoay ở trong lòng từ lâu: “Học trưởng, gần đây anh có biết tình hình của Kiều Khải Dương không? Anh ấy ở gần thành phố A... Đang làm cái gì? Tay có tốt lên được chút nào chưa?”

Kỷ Hằng ngẩn người.

Nhưng lập tức anh gạt đầu: “Anh biết, bây giờ anh ta là Chủ tịch Hội đồng quản trị của công ty.”

Lan Khê nín thở.

“Bất quá thân phận hiện tại của anh ta hơi khác một chút,” Kỷ Hằng suy nghĩ một chút mới nói, “Bà Chủ tịch sau khi trở lại thành phố thì bệnh nặng, bệnh viện chẩn đoán nói nguyên nhân là do mệt nhọc quá độ gây ra, không có gì đáng ngại nhưng phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Cho nên bà ấy chủ động từ chức về hưu, nhường vị trí đó lại cho con trai mình, Kiều Khải Dương bây giờ là Quyền giám đốc của công ty... Về phần tay của anh ta, anh không tiếp xúc với anh ta nhiều cho lắm nên cũng không rõ.”

Lan Khê sáng tỏ.

Cô có thể tưởng tượng, trong gia đình anh ta chỉ có hai người, mẹ con nương tựa vào nhau, Kiều Khải Dương sẽ hoảng sợ ra sao một khi Tổng Mẫn Tuệ ngã xuống, cho nên bây giờ cho dù có bị bà ép buộc như thế nào cũng cam nguyện.

“Nhưng mà trong công ty anh cũng nghe họ cũng đồn” Kỷ Hằng cười cười nói, “Nói bà Chủ tịch giả vờ bệnh phải nằm bệnh viện, chỉ vì muốn cột lại tâm con trai mình, không để anh ta chạy ra ngoài tìm hồ ly tinh.”

Lan Khê cứng người mất vài giây mới phản ứng kịp ý tứ của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, “À? !”

Kỷ Hằng ý cười càng đậm, nâng tay vuốt chóp mũi cô một cái, như là đang an ủi vừa mới nói này câu “hồ ly tinh”, sau đó đẩy cửa ra, đón ánh mặt trời mỏng manh bên ngoài, anh bước ra: “Anh đi trước, chúng ta gặp lại sau.”

Tiếng chuông gió vang vọng trong không khí, thật lâu mới bình thường lại.

Sau một lúc lâu Lan Khê mới lấy lại tinh thần, cảm thấy người kia đã cách xa cô, ngoài việc hy vọng anh ta có thể trôi qua tốt một chút cô cũng không thể làm gì khác hơn, nợ quá nhiều khiến cho cảm giác khó chịu trong lòng mọi người khó vãn hồi.

Quay lại, khi đi vào bên trong cô mới giật mình kinh ngạc nhìn tình hình bên trong . . .

Mộ Yến Thần ngồi trên ghế sofa, một tay chống lên trán, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô bán hàng trước mắt chân tay luống cuống, gương mặt cô bán hàng đỏ bừng, không có người tới thử, cô ta đành phải cầm lễ phục ướm trên người mình khoa tay múa chân, nhưng mà. . . . Vóc dáng của cô ta hơi mập có được không, lại nữa vóc dáng của vị tiểu thư cùng vào đây với anh ta không giống với cô ta, cái này làm sao thử được đây? !

Cô bán hàng khẩn trương cực độ trên chóp mũi lấm tấm mồ hôi.

Bởi vì ánh mắt người đàn ông này từ đầu tới đuôi đều lạnh như hàn băng, giống như cô ta càng khoa tay múa chân thì anh ta càng không vừa lòng.

Nhìn thấy Lan Khê quay lại, cô ta thở một hơi thật dài, vừa định kêu Lan Khê thì bên tai một giọng nói lạnh lùng trầm thấp: “Đứng yên đừng nhúc nhích.”

Biểu cảm trên mặt cô bán hàng cứng nhắc, nói không nên lời, đành phải chậm rãi chuyển trở về, tiếp tục cầm lễ phục ướm trên người mình, để anh xem hiệu quả.

Lan Khê hồ nghi nhìn hai người một chút, sau một lúc lâu rốt cục cô cũng hiểu.

. . . Vừa nãy cô trò chuyện với Kỷ Hằng rất lâu, người đàn ông này dường như có vẻ hơi. . .Hơi. . . Ghen? !

Nhìn một chút dáng ngồi này, ánh mắt này, này... Dường như muốn nói” người lạ chớ tới gần” thì cô đã hiểu.

Ánh mắt mang theo một chút đồng tình nhìn về phía cô bán hàng, trong lòng Lan Khê không hiểu sao dâng lên một chút cảm giác buồn cười, chậm rãi bước tới nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai rộng lớn của anh, cô cúi đầu dụi dụi hỏi: “Anh chờ lâu lắm hả?”

348. Chương 350: Tình Hình Chuyển Biến Rất Xấu.

Mộ Minh Thăng nhìn chăm chăm Lan Khê hồi lâu, nước mắt dường như sắp chảy ra, ông chớp chớp mắt mấy cái ép trở lại rồi đi xuống lầu.

“Yến Thần, vết thương trên đầu con là thế nào vậy?” Mạc Như Khanh cau mày hỏi.

“Không việc gì đâu, do không cẩn thận nên va chạm một chút.” Anh thần nhiên giải thích, nhường Lan Khê ngồi xuống trước, không ngờ cô không chịu ngồi, mà lại giật nhẹ tay áo anh nhắc nhở anh chú ý trên lầu.

Mộ Minh Thăng đi xuống, trong lòng Lan Khê thấp thỏm, khẽ gọi: “Cha.”

Bóng dáng già nua lại cao ngất khi nghe thấy tiếng gọi này, thoáng còng xuống khẽ run lên một cái khó nhận ra, không nhìn cô, đi thẳng về phía phòng ăn. Lúc đi ngang qua bên cô chỉ đáp lại một tiếng đờm về trầm tư: “Ừm!”

Lan Khê giật mình! !

Đôi mắt trong veo như nước nhìn về phía Mộ Yến Thần, mang theo nỗi khiếp sợ mà khó tin, tựa như cho rằng mình đã nghe lầm, dường như muốn được anh xác nhận.

Mộ Yến Thần kéo cô lại, liếc mắt nhìn Mộ Minh Thăng, cũng khẳng định vừa rồi mình cũng không hề nghe lầm.

Mà Mạc Như Khanh đang đứng ở bên cạnh lại có biểu cảm rất kỳ lạ, kiểu như đang bị cái gì đó đè nén không tiện bộc phát ra, nhưng lúc đi qua bên cạnh Lan Khê lại lạnh lùng nói: “Cô nói xem Yến Thần ở cùng với cô giúp ích gì được không đây? Từ xưa tới nay những khi ở cùng với cô tôi cũng chưa từng thấy nó gặp được chuyện gì tốt đẹp, không phải bị mất gia sản thì cũng là bị thương khắp người, nói cô là sao chổi cũng không có gì quá đáng? Nó nhất thời hồ đồ nên không biết gì, tôi là mẹ đẻ của nó chẳng lẽ cũng không nhìn ra hay sao?”

Lan Khê nhất thời cứng họng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô chợt đỏ rực lên giống như bị lửa cháy giống, nóng hừng hực. Nhưng nhất thời cô lại không tìm ra được lời nào để phản bác lại Mạc Như Khanh, thậm chí cẩn thận suy nghĩ một chút, mỗi câu nói của bà ta cũng có phần đúng.

Mạc Như Khanh nhìn lướt qua bụng của cô, nói sâu xa: “Nói đến chuyện sinh con, là phụ nữ ai cũng có thể sinh được, tại sao hết lần này tới lần khác nhất định không thể là ai khác mà cứ phải là cô? Nếu như cô có thể cút ra khỏi nhà họ Mộ sớm một chút, nói không chừng tiền đồ của Yến Thần so với hiện tại còn tốt hơn bao nhiêu lần ấy chứ, cô có cảm thấy thế không?”

Một người thông minh như Mộ Yến Thần, nhìn thấy tình thế trước mắt rõ cuộc cũng đã hiểu có chuyện gì xảy ra. Anh thần nhiên mỉm môi không nói, thậm chí còn nhếch môi lên thoáng nở nụ cười nhẹ đầy giễu cợt, bàn tay nắm lấy tay Lan Khê đi về phía phòng ăn, cũng không buồn liếc nhìn bà một cái!

Lan Khê vốn đang bị khó xử lại bị anh lôi đi như thế, bộ dạng giống như một người vô trách nhiệm vậy.

Mạc Như Khanh giận đến run người, định phun ra một câu gì đó nhưng lại bị nuốt nghẹn trở lại, khó chịu muốn chết!

Trên bàn ăn tất cả mọi việc vẫn diễn ra như bình thường. Lan Khê không muốn để ý tới Mạc Như Khanh, vẫn cứ bới cơm bưng canh cho Mộ Minh Thăng giống như thường ngày. Ông cũng không hề cự tuyệt, điều này làm cho Lan Khê trong lòng thấy rất cảm động, nhưng lại không dám khẳng định, không biết liệu cha mình đã thật sự không còn tức giận nữa, đã tha thứ cho cô rồi hay không!

Suốt bữa ăn, Mộ Minh Thăng nói rất ít, cũng chỉ bàn bạc với Mạc Như Khanh về chuyện bữa tiệc của ông cụ nhà họ Tô ngày mai. Cuối cùng, ông cúi đầu gọi tên hai đứa con mình, trầm giọng nói: “Hai đứa nghe

cho rõ đây... Lan Khê, sức khỏe của ông ngoại con không thể so được với ta. Cả đời ông ấy là lãnh đạo chỉ ngồi trong phòng làm việc bán mạng, bây giờ tuổi đã cao, sức chịu đựng rất kém, nhiều bệnh nhiều tai họa, cho nên đừng có để chuyện gì làm ông ấy quá kích động, nhất là tại buổi lễ nay mai, hai đứa biết không?”

Câu nói này nói ra, phảng phất đã có ý chỉ.

Mộ Yến Thần nắm lấy bàn tay Lan Khê ở dưới gầm bàn, đáp lại một tiếng “Vâng” với cha mình.

Lan Khê nửa hiểu nửa không, cũng gật đầu theo, ngược lại, sắc mặt của Mạc Như Khanh lại biến đổi, lửa giận trong mắt lại thoáng bùng lên không sao tan được, giống như hoàn toàn không muốn ghi nhận lời nhắc nhở kia của Mộ Minh Thăng ở trong lòng.

“Được rồi ta đã ăn no, mọi người cứ từ từ ăn, ” Mộ Minh Thăng đứng dậy, hất cánh tay của Mạc Như Khanh đang định đỡ mình ra: “Bà cứ ngồi lại đi, suy nghĩ thật kỹ, để chị Trương đỡ tôi đi cũng được.”

Mạc Như Khanh không khỏi kinh ngạc một lúc, trong lòng đầy căm hận, đành chỉ lườm Lan Khê một cái đầy hung tợn.

Lan Khê cũng làm ra vẻ như không nhìn thấy, tâm tình đầy vui sướng kích động, đứng dậy cười nói với dì Tôn: “Để tôi tới giúp dì cùng dọn dẹp nhé...”

“Làm thế này sao được? Tiểu thư, cô cứ ngồi đi, tôi làm được tôi làm được mà...”

“Tôi chỉ giúp một tay, dì cứ để cho tôi làm một chút đi...”

Bên tai tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ, nhưng Mạc Như Khanh lại cực kỳ không chút tán thưởng. Ánh mắt bà lạnh lẽo thoáng nhìn bóng dáng Lan Khê, quyết định chỉ để cho cô được vui sướng ngây ngốc ở trong nhà này một ngày, bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ thấy mình không còn có gì tư cách được sống ở nhà họ Mộ này nữa ! !

Nghĩ như vậy bà liền thoải mái rất nhiều, cuối cùng liếc qua cô một cái, Mạc Như Khanh phẩy tay áo bỏ đi!

Ánh mắt sẫm màu của Mộ Yến Thần nhìn sâu xa, không rõ ý định, vứt chiếc khăn giấy đã vo chặt lại thành một cục trong tay đi, đứng dậy đi vào trong phòng bếp tìm cô gái nhỏ không thành thật đang chạy loạn kia.

Bữa tiệc ở Thịnh Đại làm chấn động cả thành phố C.

Tám rưỡi tối, Tô Nhiễm Tâm gọi xe từ Thành Tây chạy tới. Khi lái đến cửa đại sảnh cũng đã không sao chen vào nổi, bên trong xe của các nhà hào phú đồ san sát, không sao tìm được lối để vào.

Dừng xe lại, bước xuống, Tô Nhiễm Tâm ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào, nhìn kiểu cách của nhị tiểu thư của nhà họ Tô ra vào nơi này, quả thật rất có thể diện.

Bà đi một mạch để tìm , tìm một vòng giữa đám người náo nhiệt cũng không có đành phải đi lên lầu hai. Ở trong phòng khách lầu hai bà mới tìm được Lan Khê.

Liếc nhìn sang Tô Nhiễm Tâm một cái liền bị vẻ xinh đẹp của bà làm kinh ngạc. Không ngờ bộ lễ phục này có thể được thiết kế khéo léo tinh xảo đến thế. Từ đường hông bắt đầu rẽ ra thành tà váy, giống như thác nước màu bạc từ phía sau lưng vòng một vòng qua sau đó thu hẹp đến bên nơi mắt cá chân. Lớp lót bên trong chồng chất mà không bị rườm rà, đường vòng cung chia ra dọc theo “thác nước”, sau đó mới hợp lại nơi bắp chân mảnh khảnh trắng trẻo, làm cho người ta nhìn mà không thể dời mắt.

349. Chương 351: Cường Thế Trừng Phạt.

Anh thật sự không phải cố ý muốn chạy đến nói những lời này với cô.

Chẳng qua là cảm thấy, cho tới nay chuyện muốn kiên trì không cần kiên trì nữa, về sau mọi chuyện vui, buồn, giận, hờn của cô đã không còn liên quan đến mình, anh phải thối lui ra xa, lấy góc độ người đứng xem cười chiêm ngưỡng hạnh phúc của cô, viên mãn của cô.

Trong lòng rất buồn.

Buồn đến không ngăn được cảm xúc, nói ra tất cả tâm tình trước đây của mình cho cô nghe, ngay cả khi cuối cùng chẳng thay đổi được gì, nhưng anh vẫn muốn nói cho cô nghe.

Nếu anh phải trả giá mấy năm sau khi moi tìm móc phổi nói ra, thì tất cả cũng đáng giá.

Anh đã không uổng phí, cũng không vô ích khi yêu.

. . . Đây xem như là loại tâm lý gì?

Kỷ Hằng cười cười, cười bản thân nông cạn, anh đứng dậy, cảm thấy bộ y phục này mắc kẹt chỗ phía sau gáy hơi không thoải mái, quay trở lại phòng thử đồ một lần nữa thay đồ ra.

Trong lòng Lan Khê hơi buồn rầu, thời tiết đầu mùa đông se lạnh, cô ôm lấy hai vai, ngơ ngẩn nhìn cánh cửa phòng thử đồ đóng lại.

“Anh còn phải qua một tiệm khác, chỉ tới nơi đây chọn kiểu dáng. Dì nhỏ của anh ở đường Phúc Lâm bên kia cũng mở một cửa tiệm thời trang, chỉ mặt gọi tên nói muốn anh qua đó cổ vũ cho dì ấy,” Kỷ Hằng nhìn bên ngoài, cười nhẹ và nói, “Anh phải đi rồi.”

Lan Khê lúng ta lúng túng gạt đầu, đứng dậy định đi theo anh ta ra ngoài.

Chỉ vài bước đi, suy nghĩ của cô đã bay loạn.

Kỷ Hằng quay đầu lại: “Em còn chuyện gì khác muốn hỏi anh sao?”

Lan Khê cúi đầu, một lọn tóc bên vành tai trắng nõn tự nhiên buông thông xuống, ánh đèn bên ngoài tỏa ra màu vàng óng ánh chiếu vào đẹp không sao tả xiết. Rốt cuộc cô vẫn ngược mắt lên, hỏi một câu vừa chợt nhớ tới, cũng là vấn đề xoáy ở trong lòng từ lâu: “Học trưởng, gần đây anh có biết tình hình của Kiều Khải Dương không? Anh ấy ở gần thành phố A... Đang làm cái gì? Tay có tốt lên được chút nào chưa?”

Kỷ Hằng ngẩn người.

Nhưng lập tức anh gạt đầu: “Anh biết, bây giờ anh ta là Chủ tịch Hội đồng quản trị của công ty.”

Lan Khê nín thở.

“Bất quá thân phận hiện tại của anh ta hơi khác một chút,” Kỷ Hằng suy nghĩ một chút mới nói, “Bà Chủ tịch sau khi trở lại thành phố thì bệnh nặng, bệnh viện chẩn đoán nói nguyên nhân là do một nhọc quá độ gây ra, không có gì đáng ngại nhưng phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Cho nên bà ấy chủ động từ chức về hưu, nhường vị trí đó lại cho con trai mình, Kiều Khải Dương bây giờ là Quyền giám đốc của công ty... Về phần tay của anh ta, anh không tiếp xúc với anh ta nhiều cho lắm nên cũng không rõ.”

Lan Khê sáng tỏ.

Cô có thể tưởng tượng, trong gia đình anh ta chỉ có hai người, mẹ con nương tựa vào nhau, Kiều Khải Dương sẽ hoảng sợ ra sao một khi Tổng Mẫn Tuệ ngã xuống, cho nên bây giờ cho dù có bị bà ép buộc như thế nào cũng cam nguyện.

“Nhưng mà trong công ty anh cũng nghe họ cũng đồn” Kỷ Hằng cười cười nói, “Nói bà Chủ tịch giả vờ bệnh phải nằm bệnh viện, chỉ vì muốn cột lại tâm con trai mình, không để anh ta chạy ra ngoài tìm hồ ly tinh.”

Lan Khê cứng người mất vài giây mới phản ứng kịp ý tứ của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, “À?!”

Kỷ Hằng ý cười càng đậm, nâng tay vuốt chóp mũi cô một cái, như là đang an ủi vừa mới nói này câu “hồ ly tinh”, sau đó đẩy cửa ra, đón ánh mặt trời mỏng manh bên ngoài, anh bước ra: “Anh đi trước, chúng ta gặp lại sau.”

Tiếng chuông gió vang vọng trong không khí, thật lâu mới bình thường lại.

Sau một lúc lâu Lan Khê mới lấy lại tinh thần, cảm thấy người kia đã cách xa cô, ngoài việc hy vọng anh ta có thể trôi qua tốt một chút cô cũng không thể làm gì khác hơn, nợ quá nhiều khiến cho cảm giác khó chịu trong lòng mọi người khó vãn hồi.

Quay lại, khi đi vào bên trong cô mới giật mình kinh ngạc nhìn tình hình bên trong . . .

Mộ Yến Thần ngồi trên ghế sofa, một tay chống lên trán, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô bán hàng trước mắt chân tay luống cuống, gương mặt cô bán hàng đỏ bừng, không có người tới thử, cô ta đành phải cầm lễ phục ướm trên người mình khoa tay múa chân, nhưng mà. . . . Vóc dáng của cô ta hơi mập có được không, lại nữa vóc dáng của vị tiểu thư cùng vào đây với anh ta không giống với cô ta, cái này làm sao thử được đây? !

Cô bán hàng khẩn trương cực độ trên chóp mũi lấm tấm mồ hôi.

Bởi vì ánh mắt người đàn ông này từ đầu tới đuôi đều lạnh như hàn băng, giống như cô ta càng khoa tay múa chân thì anh ta càng không vừa lòng.

Nhìn thấy Lan Khê quay lại, cô ta thở một hơi thật dài, vừa định kêu Lan Khê thì bên tai một giọng nói lạnh lùng trầm thấp: “Đứng yên đừng nhúc nhích.”

Biểu cảm trên mặt cô bán hàng cứng nhắc, nói không nên lời, đành phải chậm rãi chuyển trở về, tiếp tục cầm lễ phục ướm trên người mình, để anh xem hiệu quả.

Lan Khê hồ nghi nhìn hai người một chút, sau một lúc lâu rốt cục cô cũng hiểu.

. . . Vừa nãy cô trò chuyện với Kỷ Hằng rất lâu, người đàn ông này dường như có vẻ hơi. . .Hơi. . . Ghen? !

Nhìn một chút dáng ngồi này, ánh mắt này, này... Dường như muốn nói” người lạ chớ tới gần” thì cô đã hiểu.

Ánh mắt mang theo một chút đồng tình nhìn về phía cô bán hàng, trong lòng Lan Khê không hiểu sao dâng lên một chút cảm giác buồn cười, chậm rãi bước tới nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai rộng lớn của anh, cô cúi đầu dịu dàng hỏi: “Anh chờ lâu lắm hả?”

Mộ Yến Thần không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng như điêu khắc khiến người xem trong lòng e ngại.

Lan Khê cũng chưa đối phó qua loại tình huống này, bàn tay mềm mại đặt lên bàn tay to của anh, d d L q đ ghé vào tai anh nhẹ nhàng phun khí, nhỏ giọng nói: “Quần áo của em không cho em chọn à... Sao anh lại muốn để cho người khác thử giùm?”

Cảm giác *** ngứa tê dại này đánh tới, ánh mắt lạnh như băng của Mộ Yến Thần thay đổi.

Tiếng nói của cô mềm mại ngọt ngào, nghe như là oán trách lại như làm nũng khiến Mộ Yến Thần bị choáng ngợp, di ễn đầ_n l e q uý đôn anh vuốt ve bàn tay nhỏ bé mềm mại nằm trong lòng bàn tay mình, sau đó lòng bàn tay nhanh chóng nắm chặt lấy, như muốn tỏ rõ quyền sở hữu của riêng anh.

Anh hơi dùng sức kéo cô đến trước mặt mình.

Lan Khê ngẩn ra, còn chưa phản ứng kịp thì anh đã đứng dậy, kéo cô lại gần ngực mình, cánh tay cứng rắn như sắt vòng qua eo cô ôm chặt lấy kề sát vào ngực anh.

***Ánh mắt thâm thúy nhìn cô, lạnh giọng nói với cô bán hàng: “Đưa quần áo qua đây.”

Cô bán hàng như được đại xá (tha bổng), vội vàng cầm quần áo đưa tới, Mộ Yến Thần một tay bắt lấy, tiếp theo dưới ánh mắt kinh ngạc của Lan Khê, dắt cô đi vào phòng thử đồ. Trong phòng hơi tối, anh dùng mũi chân đóng cửa phòng lại, siết chặt eo, đẩy cô sát vào vách tường.

Cô bán hàng hơi choáng váng, nhất thời không phản ứng kịp, cô ấy muốn thử quần áo, người đàn ông này theo cô ấy vào trong đó làm gì? Cô ta đang không biết tốt xấu đi qua gõ cửa, lại chột nhốt tới, dường như hiểu ra, gương mặt sung huyết đỏ bừng, chạy nhanh lui ra phía sau hai bước cách phòng thử đồ xa một chút, không dám tới gần.

Trong ánh sáng mờ ảo, đột nhiên Lan Khê cảm thấy bị dồn ép đến thở không nổi, còn chưa phản ứng kịp nụ hôn của Mộ Yến Thần đã rơi xuống, nóng rẫy, nụ hôn mang theo một chút trừng phạt và ý chiếm hữu khắc trên môi cô, giống như muốn nuốt sống cô vào bụng.

“...” Lan Khê run lên dữ dội, trước mặt từng trận mê ly, cảm thấy nụ hôn nóng rẫy của anh quá mức và đột ngột, cô hoàn toàn không có chuẩn bị, chỉ có thể run giọng mở miệng “Không phải anh... Muốn em vào thay quần áo sao...”

Nụ hôn của Mộ Yến Thần thuận thế rơi liên tiếp vào trong cổ cô, ép cô phải ngửa đầu thừa nhận, khiến toàn thân run rẩy tê dại, anh tăng thêm lực đạo mút mạnh một chút: “Anh giúp em thay đồ.”

Anh... Giúp cô thay đồ? !

Lan Khê kinh sợ, tê dại trong nụ hôn ước chừng có thể biết được ghen tuông của anh chưa tiêu, cho nên mặc dù khuôn mặt sung huyết đỏ bừng vẫn không kháng cự, hai cánh tay mềm mại còn quấn lên cổ anh như an ủi. Mộ Yến Thần đè chặt cổ tay cô trên tường, một cái tay khác quả thật từ phía sau lưng kéo bộ lễ phục trễ ngực cô vừa mới mặc lên người xuống!

Một tiếng thét chói tai chưa ra khỏi miệng đã bị anh nuốt lấy, bàn tay Mộ Yến Thần chế trụ gáy cô, nụ hôn thật sâu càng lúc càng cường thế hung mãnh, như muốn những suy nghĩ miên man trong đầu cô vừa mới nảy gột rửa sạch sẽ hết thảy, để trong đầu cô chỉ có mỗi mình anh!

Trong lòng Lan Khê kích động, nói không nên lời là cảm giác gì, ngoại trừ việc anh đang làm, tất cả sự tỉnh táo của cô đều sụp đổ trong lửa nóng áp chế của anh, bây giờ trong tâm trí, trong tim cô chỉ có mỗi hình bóng người đàn ông mạnh mẽ này, người đàn ông mà cô yêu thương

Yêu thương của anh làm cho cô nhịn không được run rẩy sa vào.

Giữa lúc mê ly đó, cô nghe tiếng nói lạnh lùng khàn khàn của anh: “Mấy năm qua anh không nên để em không ở bên cạnh anh... Khiến người nhiều cơ hội lợi dụng, cũng không nên để em nợ nhiều ân tình như vậy!”

Toàn thân Lan Khê như tan chảy, nghe anh trách móc gương mặt cô nóng rực, nhưng trong lòng ề ảm nhịn không được khàn giọng phản bác: “Em không cố ý trêu chọc người .. Nhưng anh dám nói không có người phụ nữ nào đối xử thâm tình với anh sao... Anh có Nhan Mục Nhiễm, và cả Rella...”

Giọng nói của cô như sũng nước, trêu chọc dục vọng của con người.

Một nụ hôn mãnh liệt rơi vào chỗ nhạy cảm nơi cổ, Lan Khê run lên, chịu không nổi thấp giọng khê ngân một tiếng.

“Em muốn tính chuyện này với anh?” Mộ Yến Thần cúi đầu lạnh giọng .

Lần này Lan Khê ngậm miệng, bám bờ vai của anh một chữ cũng không dám nói, trong đầu tràn ngập chuyện cũ. Cô không muốn tính toán những chuyện này, lại càng không nghĩ tới phải so đo, cô chỉ mơ hồ cảm giác hạnh phúc tràn đầy trái tim tới không dễ, hai cánh tay run rẩy quàng chặt cổ anh, không để ý toàn thân mình gần như trần trụi, dính sát vào ngực anh, khóe mắt rưng rưng cô hôn lên môi anh.

Mộ Yến Thần cứng người trong thoáng chốc.

Không bao lâu, sắc mặt lạnh lùng của anh dịu đi khi thấy cô im lặng. Trong con người của anh thoáng qua một chút mê ly, đoạt lại quyền chủ động hôn ngược lại, hai tay anh quấn chặt thân thể cô làm đệm lót sau lưng nâng, không để thân thể cô tiếp xúc trực tiếp với vách tường lạnh lẽo. Ham muốn độc chiếm của anh mạnh mẽ hung mãnh tới như thế, một giây sau cùng hóa thành triển miên quấn quýt triển miên, hận không thể nhét cô vào trong lòng để yêu thương.

...

Khi về đến nhà, sắc trời đã dần tối.

Lan Khê vừa định xuống xe, nhưng bị Mộ Yến Thần ôm trở lại, anh quấn khấn choàng cổ kỹ lưỡng, mang bao tay thật dày cho cô , lúc này mới để cô bước xuống.

Cách đó không xa, trong nhà họ Mộ đèn đuốc sáng trưng.

Mộ Yến Thần khóa xe, từ phía sau ôm eo cô đi thẳng lên bậc thang.

. . . Trong thư phòng ở lầu hai, chị Trương đã ở bên trong cả nửa buổi chiều, thoát đầu sắc mặt của chị Trương đầy lúng túng sau thì nhẹ nhõm, nhưng vẫn cố nhịn không rơi nước mắt, sau một hồi lâu cuối cùng cũng nói rõ mọi chuyện với Mộ Minh Thăng.

Giờ phút này chị Trương lo sợ không yên nhìn biểu tình Mộ Minh Thăng, sợ ông nổi giận lần nữa, nhưng càng sợ ông nhất thời không chịu nổi mà phát bệnh.

“... Tiên sinh, ” chị Trương đưa tay đẩy đẩy ông, “Tiên sinh.”

Mộ Minh Thăng ngồi trên ghế mây chợt mở hai mắt ra, trong mắt hằn đầy tơ máu, ông ngồi đây nghe kể chuyện cũ thoáng cái hết cả buổi chiều, càng nghe càng cảm thấy không giống như chuyện của chính mình, nhưng khi nghe đến sau cùng ông hồi tưởng lại, nguyên nhân và lý do mọi chuyện, mỗi một chi tiết đều thực sự ăn khớp với năm đó.

“Tiên sinh, người muốn nói gì, có gì bất mãn cũng có thể trút hết lên người tôi,” chị Trương nước mắt rưng rưng, “Vợ ngài đã qua đời, có quá nhiều lời bà ấy không thể giải thích với ngài, trong lòng bà ấy cũng rất đau khổ... Cho nên ngài muốn nói gì, cứ nói với tôi, tôi lắng nghe thay thế vợ ngài.”

Mộ Minh Thăng càng không nói nên lời.

Thận trọng căng thẳng, sắc mặt ông khó coi, nói không rõ ràng là đau khổ hay là thất vọng, nên một câu cũng nói không nên lời.

Người hầu bên ngoài kêu to giọng.

Chị Trương hơi kinh ngạc, đứng dậy nghe ngóng, sau khi nghe rõ thì trong lòng run lên, bà quay đầu do dự nói: “Tiên sinh, thiếu gia và tiểu thư trở lại.”

Bóng lưng Mộ Minh Thăng vẫn không nhúc nhích.

Chị Trương mở cửa ra nhìn, lại nói thêm: ” Mạc phu nhân đã đi xuống, tiên sinh người...”

Sau một lúc lâu, rốt cục Mộ Minh Thăng cũng có động tĩnh.

Ông từ từ chậm rãi đứng dậy, cố gắng nháy mắt mấy cái để tơ máu kia bớt đi, giọng nói khàn khàn: “Chị Trương, chị nhớ kỹ... Về sau trong nhà này chỉ có một phu nhân, trước mặt Như Khanh đừng nhắc đến Nhiễm Nguyệt, bà ấy nghe được sẽ không thoải mái. Đi thôi, chúng ta đi xuống ăn cơm rồi.”

Chị Trương kinh ngạc, chần chờ đỡ tay ông, ngơ ngẩn hỏi: “Vậy lát nữa đối mặt với thiếu gia và tiểu thư...”

“Vẫn bình thường như mọi khi, ” Mộ Minh Thăng trầm giọng nói, hỏi ngược lại một câu, “Hai đứa nó không phải là con ta sao? Ta không phải người thân của chúng nó sao? Hay chúng nó không phải người thân của ta?”

Chị Trương kinh ngạc, hồi lâu sau mới bình thường trở lại hiểu ông có ý gì, quá xúc động nước mắt dâng lên trong đôi mắt già nua, Chị Trương vội vàng gạt đầu đáp lời, đỡ ông đi xuống dưới.

Dưới lầu ánh sáng lóng lánh phát ra từ ngọn đèn chùm chiếu sáng hai người đang đứng nơi đó, giống một bức tranh đẹp.

350. Chương 352: Tình Hình Chuyển Biến Rất Xấu.

Mộ Minh Thăng nhìn chằm chằm Lan Khê hồi lâu, nước mắt dường như sắp chảy ra, ông chớp chớp mắt mấy cái ép trở lại rồi đi xuống lầu.

“Yến Thần, vết thương trên đầu con là thế nào vậy?” Mạc Như Khanh cau mày hỏi.

“Không việc gì đâu, đi n đi àn lê q uyđ ôn do không cẩn thận nên vị va chạm một chút.” Anh thần nhiên giải thích, nhường Lan Khê ngồi xuống trước, không ngờ cô không chịu ngồi, mà lại giật nhẹ tay áo anh nhắc nhở anh chú ý trên lầu.

Mộ Minh Thăng đi xuống, trong lòng Lan Khê thấp thỏm, khẽ gọi: “Cha.”

Bóng dáng già nua lại cao ngất khi nghe thấy tiếng gọi này, thoáng còng xuống khẽ run lên một cái khó nhận ra die»n d an l«e qu»y d«on, không nhìn cô, đi thẳng về phía phòng ăn. Lúc đi ngang qua bên cô chỉ đáp lại một tiếng đợm về trầm tư: “Ừm! ”

Lan Khê giật mình! !

Đôi mắt trong veo như nước nhìn về phía Mộ Yến Thần, mang theo nỗi khiếp sợ mà khó tin, tựa như cho rằng mình đã nghe lầm, dường như muốn được anh xác nhận.

Mộ Yến Thần kéo cô lại, liếc mắt nhìn Mộ Minh Thăng, cũng khẳng định vừa rồi mình cũng không hề nghe lầm.diễn đàn lê q uyđ ôn

Mà Mạc Như Khanh đang đứng ở bên cạnh lại có biểu cảm rất kỳ lạ, kiểu như đang bị cái gì đó đè nén không tiện bộc phát ra, nhưng lúc đi qua bên cạnh Lan Khê lại lạnh lùng nói: “Cô nói xem Yến Thần ở cùng với cô giúp ích gì được không đây? Từ xưa tới nay những khi ở cùng với cô tôi cũng chưa từng thấy nó gặp được chuyện gì tốt đẹp, không phải bị mất gia sản thì cũng là bị thương khắp người, nói cô là sao chối cũng không có gì quá đáng? Nó nhất thời hồ đồ nên không biết gì, tôi là mẹ đẻ của nó chẳng lẽ cũng không nhìn ra hay sao?”

Lan Khê nhất thời cứng họng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô chợt đỏ rực lên giống như bị lửa cháy giống, nóng hừng hực. Nhưng nhất thời cô lại không tìm ra được lời nào để phản bác lại Mạc Như Khanh, thậm chí cẩn thận suy nghĩ một chút, mỗi câu nói của bà ta cũng có phần đúng.

Mạc Như Khanh nhìn lướt qua bụng của cô, nói sâu xa: “Nói đến chuyện sinh con, là phụ nữ ai cũng có thể sinh được, tại sao hết lần này tới lần khác nhất định không thể là ai khác mà cứ phải là cô? Nếu như cô có thể cút ra khỏi nhà họ Mộ sớm một chút, nói không chừng tiền đồ của Yến Thần so với hiện tại còn tốt hơn bao nhiêu lần ấy chứ, cô có cảm thấy thế không?”

Một người thông minh như Mộ Yến Thần, nhìn thấy tình thế trước mắt rõ cuộc cũng đã hiểu có chuyện gì xảy ra. Anh thần nhiên mỉm môi không nói, thậm chí còn nhếch môi lên thoáng nở nụ cười nhẹ đầy giễu cợt, bàn tay nắm lấy tay Lan Khê đi về phía phòng ăn, cũng không buồn liếc nhìn bà một cái!

Lan Khê vốn đang bị khó xử lại bị anh lôi đi như thế, bộ dạng giống như một người vô trách nhiệm vậy.

Mạc Như Khanh giận đến run người, định phun ra một câu gì đó nhưng lại bị nuốt nghẹn trở lại, khó chịu muốn chết!

Trên bàn ăn tất cả mọi việc vẫn diễn ra như bình thường. Lan Khê không muốn để ý tới Mạc Như Khanh, vẫn cứ bới cơm bưng canh cho Mộ Minh Thăng giống như thường ngày. Ông cũng không hề cự tuyệt, điều này làm cho Lan Khê trong lòng thấy rất cảm động, nhưng lại không dám khẳng định, không biết liệu cha mình đã thật sự không còn tức giận nữa, đã tha thứ cho cô rồi hay không!

Suốt bữa ăn, Mộ Minh Thăng nói rất ít, cũng chỉ bàn bạc với Mạc Như Khanh về chuyện bữa tiệc của ông cụ nhà họ Tô ngày mai. Cuối cùng, ông cúi đầu gọi tên hai đứa con mình, trầm giọng nói: “Hai đứa nghe cho rõ đây... Lan Khê, sức khỏe của ông ngoại con không thể so được với ta. Cả đời ông ấy là lãnh đạo chỉ ngồi trong phòng làm việc bán mạng, bây giờ tuổi đã cao, sức chịu đựng rất kém, nhiều bệnh nhiều tai họa, cho nên đừng có để chuyện gì làm ông ấy quá kích động, nhất là tại buổi lễ nay mai, hai đứa biết không?”

Câu nói này nói ra, phảng phất đã có ý chỉ.

Mộ Yến Thần nắm lấy bàn tay Lan Khê ở dưới gầm bàn, đáp lại một tiếng “Vâng” với cha mình.

Lan Khê nửa hiểu nửa không, cũng gật đầu theo, ngược lại, sắc mặt của Mạc Như Khanh lại biến đổi, lửa giận trong mắt lại thoáng bùng lên không sao tan được, giống như hoàn toàn không muốn ghi nhận lời nhắc

nhỏ kia của Mộ Minh Thăng ở trong lòng.

“Được rồi ta đã ăn no, mọi người cứ từ từ ăn, ” Mộ Minh Thăng đứng dậy, hất cánh tay của Mạc Như Khanh đang định đỡ mình ra: “Bà cứ ngồi lại đi, suy nghĩ thật kỹ, để chị Trương đỡ tôi đi cũng được.”

Mạc Như Khanh không khỏi kinh ngạc một lúc, trong lòng đầy căm hận, đành chỉ lườm Lan Khê một cái đầy hung tợn.

Lan Khê cũng làm ra vẻ như không nhìn thấy, tâm tình đầy vui sướng kích động, đứng dậy cười nói với dì Tôn: “Để tôi tới giúp dì cùng dọn dẹp nhé...”

“Làm thế này sao được? Tiểu thư, cô cứ ngồi đi, tôi làm được tôi làm được mà...”

“Tôi chỉ giúp một tay, dì cứ để cho tôi làm một chút đi...”

Bên tai tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ, nhưng Mạc Như Khanh lại cực kỳ không chút tán thưởng. Ánh mắt bà lạnh lẽo thoáng nhìn bóng dáng Lan Khê, quyết định chỉ để cho cô được vui sướng ngây ngốc ở trong nhà này một ngày, bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ thấy mình không còn có gì tư cách được sống ở nhà họ Mộ này nữa ! !

Nghĩ như vậy bà liền thoải mái rất nhiều, cuối cùng liếc qua cô một cái, Mạc Như Khanh phẩy tay áo bỏ đi!

Ánh mắt sẫm màu của Mộ Yến Thần nhìn sâu xa, không rõ ý định, vứt chiếc khăn giấy đã vo chặt lại thành một cục trong tay đi, đứng dậy đi vào trong phòng bếp tìm cô gái nhỏ không thành thật đang chạy loạn kia.

Bữa tiệc ở Thịnh Đại làm chấn động cả thành phố C.

Tám rưỡi tối, Tô Nhiễm Tâm gọi xe từ Thành Tây chạy tới. Khi lái đến cửa đại sảnh cũng đã không sao chen vào nổi, bên trong xe của các nhà hào phú đỗ san sát, không sao tìm được lối để vào.

Dừng xe lại, bước xuống, Tô Nhiễm Tâm ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào, nhìn kiểu cách của nhị tiểu thư của nhà họ Tô ra vào nơi này, quả thật rất có thể diện.

Bà đi một mạch để tìm , tìm một vòng giữa đám người náo nhiệt cũng không có đành phải đi lên lầu hai. Ở trong phòng khách lầu hai bà mới tìm được Lan Khê.

Liếc nhìn sang Tô Nhiễm Tâm một cái liền bị vẻ xinh đẹp của bà làm kinh ngạc. Không ngờ bộ lễ phục này có thể được thiết kế khéo léo tinh xảo đến thế. Từ đường hông bắt đầu rẽ ra thành tà vẩy, giống như thác nước màu bạc từ phía sau lưng vòng một vòng qua sau đó thu hẹp đến bên nơi mắt cá chân. Lấp lóat bên trong chồng chất mà không bị rườm rà, đường vòng cung chia ra dọc theo “thác nước”, sau đó mới hợp lại nơi bắp chân mảnh khảnh trắng trẻo, làm cho người ta nhìn mà không thể dời mắt.

, nhưng đã phản ứng kịp. Sự chú ý của bà không phải ở bộ lễ phục mình đang mặc.

“Lan Khê, mẹ ghê của cháu đâu?” Bà cau mày đi tới hỏi.

Mẹ ghê?

Lan Khê ngơ ngẩn một lúc mới hiểu ra dì nhỏ hỏi về Mạc Như Khanh.

“Bà ấy đang cùng cha cháu ở trong phòng khách chính nói chuyện với ông ngoại. Cháu và anh trai cũng vừa mới đi thăm ông ngoại,” Lan Khê hạ giọng khẽ hỏi lại: “Dì nhỏ, dì tìm bà ấy sao?”

Tô Nhiễm Tâm cười lạnh một tiếng: “Cho dù dì không va chạm gì với bà ta, hôm nay bà ta cũng sẽ tìm đến cả nhà chúng ta... Cháu cho rằng dì không biết hôm nay bà ta định làm cái gì sao? Đây là bữa tiệc của ông, nếu bà ta dám làm gì đó, hôm nay dì sẽ để cho bà ta không còn đường để trở về!”

Hàng lông mi thật dài run rẩy ở dưới ánh đèn, Lan Khê khép mắt lại không nói gì...

Tô Nhiễm Tâm cảm thấy kỳ quái: “Không đúng. Nếu như dì có thể nghĩ ra được Mạc Như Khanh muốn làm cái gì đó, vậy thì người thông minh như Mộ Yến Thần cũng nhất định có thể nghĩ đến. Chẳng lẽ hôm nay nó định trơ mắt ra nhìn chuyện của mẹ con bị moi ra ở thời khắc này, trong trường hợp này sao? !

Không nói đến chuyện danh dự của mẹ cháu bị phá hủy, danh dự của nhà họ Tô và mạng sống của ông sợ rằng cũng sẽ bị phá hủy theo! !”

Lan Khê nhẹ nhàng gạt đầu, cặp mắt trong như nước nhìn Tô Nhiễm Tâm vẻ thản nhiên: “Cháu biết, những điều này anh ấy đã nói với cháu rồi, bảo cháu không cần phải lo lắng, chỉ cần quan sát là được.”

“Quan sát thôi ư?” Tô Nhiễm Tâm cất cao giọng, mặt căng ra đến đỏ bừng, “Quan sát ở đây là có ý gì? !”

“Dì nhỏ, anh trai cháu không thể nào để mặc cho mẹ của mình phá hỏng buổi tiệc mừng sinh nhật của ông ngoại đâu. dĩn_dàn_l ê_ quý_ đ ôn Anh ấy đã nói với cháu như vậy nhất định là có lý do, không bao giờ anh ấy làm chuyện gì mà chưa nắm chắc.” Lan Khê tiếp tục giải thích với dì nhỏ.

“Cháu...” Tô Nhiễm Tâm giận đến mức chỉ thốt lên được một câu. Mặt bà thoáng đỏ lên, tức giận dùng ngón tay chọc chọc vào trán Lan Khê: “Trong tình yêu, tất cả mọi người đều trở nên điên loạn, câu này rất đúng với cháu đấy!”

... tại sao lúc này lại chỉ có thể quan sát thôi nhỉ?

... tại sao có thể cứu giúp mà lúc này lại chỉ nhìn mọi chuyện xảy ra đây?! !

Lan Khê che trán cười nhẹ, mặc dù lúc này trong lòng cũng đang co rút lại vì quá lo lắng, nhưng cô vẫn tin tưởng vào Mộ Yến Thần. Anh đã nói không sao, thì nhất định tối nay sẽ không có chuyện gì.

Đột nhiên, tiếng đàn dương cầm ở bên ngoài dừng lại, bữa tiệc chợt xôn xao một hồi, tựa như có chuyện gì đó đã xảy ra.

Lan Khê và Tô Nhiễm Tâm liếc nhau một cái, nhất tề ra khỏi phòng, từ hành lang lầu hai nhìn xuống, nhìn về phía trung tâm sân khấu hình bầu dục.

Mộ Minh Thăng tay chống quai trượng, mặc bộ tây trang màu tím làm nổi bật lên tinh thần quắc thước, ngay cả mái tóc hơi bạc cũng đã được ông nhuộm đen lại, ánh mắt ông ngồi sáng cầm lấy micro hướng về phía mọi người tựa như muốn nói mấy lời gì đó.

“Thưa toàn thể quý vị... các thân bằng hảo hữu, các quý khách tới dự buổi lễ, tối nay chúng ta đến đây để ăn mừng đại thọ Tô lão tiên sinh tròn 70 tuổi. Nhân cơ hội này, tôi có mấy câu nói muốn nói với mọi người, tôi sợ rằng nếu như chuyện này tôi không nói ra, cuối cùng lại bị một người nào đó không có thiện ý mang đi rêu rao, nói bóng nói gió. Đến lúc đó tôi có muốn giải thích cũng không thể giải thích được.” Gương mặt hiền hậu của ông nở một nụ cười.

Lời này vừa nói ra làm cho rất nhiều người trong hội trường đều thấy khó hiểu, tiếng bàn luận xôn xao lan tràn khắp nơi.

“Mọi người đều biết người vợ cả trước đây của tôi là con gái lớn của Tô lão tiên sinh. Hai chúng tôi có một con gái tên là Lan Khê, hiện tại cũng đã lớn. Tôi bây giờ cũng đã có tuổi rồi, thật ra thì trong nhà không có chuyện gì khác cần phải quan tâm. Chỉ duy nhất có một chuyện cần phải quan tâm đó là chuyện lập gia đình của con gái. Cha mẹ không thể quyết định thay con cái đường đi của chúng sau này, cũng như không thể giúp đỡ cho hạnh phúc của con cái... Nhưng ít ra có một chút việc tôi vẫn còn có thể làm được, đó chính là đừng để cho con mình phải chịu khổ, phải lâm vào tình thế khó xử bởi những nghiệp chướng mà ở đời trước chúng ta đã tạo ra. Cho nên hôm nay, ở nơi đây, tôi muốn nói trước chuyện này với quý vị để tránh sau này các cháu lại bị người khác gây khó dễ ...”

Dưới sân khấu, sắc mặt Mạc Như Khanh chợt thay đổi.

Không đúng.

Chuyện không nên phát triển như vậy.

Bà đã sớm định ra kế hoạch, vào giữa buổi tiệc mừng thọ của lão già kia, khi phát lại những hình ảnh về thành tích của lão, bà sẽ động tay chân ở bên trong, lôi ra, nói công khai rõ ràng toàn bộ chuyện quân hôn năm đó của Tô Nhiễm Nguyệt và Mộ Minh Thăng, chuyện Tô Nhiễm Nguyệt ngoại tình sinh con... đến lúc đó nhất định tất cả sân đường sẽ phải kinh ngạc!! Bà bất kể người của nhà họ Tô ra sao, bà chỉ muốn cho Mộ Minh Thăng, chồng của bà thấy rõ ràng, người vợ trước của ông, Tô Nhiễm Nguyệt kia, là một phụ nữ

không tuân thủ đạo đức đến cỡ nào ***! Cho dù bà, Mạc Như Khanh này, có xuất thân thấp hèn, chỉ cần một điểm này thôi cũng đã mạnh hơn cô ta, bà xứng đáng làm vợ của Mộ Minh Thăng hơn cô ta!

Nhưng mà không thể dưới dạng thế này. . .

Mộ Minh Thăng cố gắng chớp mắt mấy cái, nén lại kích động trong lòng, trông mắt ông đầy tơ máu, giọng nói khàn khàn: “Năm đó tôi và Nhiễm Nguyệt kết hôn, nhưng nhiều năm không có con. Năm Tô Nhiễm Nguyệt 28 tuổi, đột nhiên có Lan Khê, cả nhà chúng tôi đều rất vui vẻ. Đây là cốt nhục của nhà họ Mộ chúng tôi, là bảo bối của nhà chúng tôi vẫn luôn yêu thương hơn hai mươi năm qua. Nhưng bây giờ bởi vì một chuyện, nên nhất định con gái tôi phải được biết rõ ràng thân thế của mình, bởi vì nó liên quan đến hạnh phúc chung thân sau này của cháu. Vì vậy tôi, thân là một người làm cha nhất định phải đứng ra nói cho con biết, thật ra thì cháu không phải là con gái của tôi và Nhiễm Nguyệt. Lúc trước vì để cho trong nhà an tâm, chúng tôi đã đón cháu từ tay một người ngoài và đã nuôi cháu cho tới bây giờ.”

“Ầm” một tiếng tựa như tiếng sấm nổ tung, tiếng thảo luận của tất cả mọi người trong bữa tiệc bắt đầu bùng nổ ầm ỹ, cũng có người bị tin tức bất chợt xuất hiện này làm cho chấn động trở nên thẫn thờ.

Điều này cũng bao gồm cả Lan Khê và Tô Nhiễm Tâm ở trên lầu hai, còn có cả Tô lão tiên sinh đang ngồi trên xe lăn ở bên cạnh.

Ông cụ Tô miệng há to, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, bàn tay nắm vào cạnh xe lăn kịch liệt run rẩy, tựa như không thể tin được. Ông cụ quay đầu lại nhìn phu nhân của mình, nhưng chỉ nhìn thấy trong mắt Tô lão phu nhân lệ nóng doanh tròng, không biết đang suy nghĩ gì, bà chỉ cầm tay của ông lão nhà mình, ý bảo ông không nên kích động.

Trên sân khấu, tiếng Mộ Minh Thăng vẫn đang tiếp tục giải thích. Tiếng bàn luận ở xung quanh sắp lấp đi cả tiếng của ông.

Dưới sân khấu, Mạc Như Khanh đã chợt hiểu ra.

Rốt cuộc bà đã hiểu rõ rồi.

Mộ Minh Thăng nói như vậy, làm như vậy, chẳng qua là vì bảo toàn danh tiếng cho nhà họ Tô và Tô Nhiễm Nguyệt, bảo toàn cho Tô lão gia được bình yên vô sự.

Khi ông đã biết Lan Khê không phải là con gái ruột thịt của mình, thì nhất định biết Lan Khê là con riêng của Tô Nhiễm Nguyệt, hơn nữa còn là đứa con được sinh ra cùng với người đàn ông khác! Còn nữa, nhất định ông cũng biết tới nay bà sẽ làm cái gì, cho nên mới đoạt cơ hội trước, giải bày câu chuyện ở trước mặt mọi người như thế! !

“Không...” Mạc Như Khanh sắc mặt tái nhợt, lui về phía sau.

“Không phải như thế. . .”

Tất cả mọi chuyện mà bà đã tỉ mỉ sắp xếp cứ như vậy bị hủy hoại, bị phá hủy hoàn toàn... Người chồng của bà biết rất rõ vợ trước của mình ngoại tình... ông đã biết rất rõ ràng, nhưng lúc này ông vẫn nhất định phải bỏ qua thể diện của nhà họ Mộ, bảo vệ cho vợ trước và con gái của cô ta! !

“Không phải như thế! !” Mạc Như Khanh hét lên một tiếng xé lòng!

Sự đổ vỡ hoàn toàn tràn ngập trong ngực của bà. Cả người bà cũng vì vậy mà run lẩy bẩy, nắm đầm cũng không sao siết chặt được. Bà giống như bị điên, xô đẩy mọi người ở chung quanh, theo bậc thang phía sau leo lên sân khấu thật cao kia, trong tiếng kinh hô của mọi người, bà xông về Mộ Minh Thăng!

Tiếng nói của Mộ Minh Thăng buộc phải dừng lại.

Thần sắc trên mặt ông đông cứng lại, xanh mét. Ông bỏ cây quả trượng, có chút khấn trương dùng hai tay che micro, không để cho tiếng của bà xuyên thấu vào micro khuếch tán ra. Vì thế âm thanh phía sau lưng bắt đầu vang lên những tiếng u u sắc nhọn chói tai.

351. Chương 353: Gắn Bó Mật Thiết

Trong khoảng thời gian ngắn, cả đại sảnh của tiệc rượu trở nên hỗn loạn.

Âm thanh u u sắc nhọn chói tai ngập tràn lỗ tai mọi người. Tuy nhiên ánh mắt sắc bén của mọi người vẫn đồng loạt hướng nhìn lên trên sân khấu. Mộ Minh Thăng vứt bỏ quả trứng che thật kín micro, gương mặt vẫn giữ vẻ cứng cỏi và thản nhiên. Mọi người không ai nghe được một tiếng gì hết, chỉ có thể nhìn vị phu nhân nhà họ Mộ mới vào cửa được mấy năm đang nổi trận lôi đình ở trên sân khấu, gương mặt xinh đẹp bị méo mó nhìn rất dữ tợn, đang lớn tiếng hướng về phía Mộ Minh Thăng nói cái gì đó...

“Hoàn toàn không phải như vậy! !” Mạc Như Khanh giận đến run cả người, nước mắt đọng ở trong vành mắt run run kịch liệt nhưng vẫn bám chắc ở đó không chịu rơi xuống, “. . . Mộ Lan Khê là một đứa không rõ nguồn gốc, là do người vợ hiền hậu dịu dàng ngày trước của ông đã ngoại tình với một người đàn ông không rõ danh tính sinh ra! diễn-đàn-lê-quý-đôn Nó không phải là cốt nhục của nhà họ Mộ, nó và ông không có chút xíu liên quan máu mủ, tại sao ông nhất định phải bảo vệ nó?!”

“. . . Mộ Minh Thăng ông cũng biết có phải hay không? Những chuyện bẩn thỉu xấu xa kia ông đều biết rõ ràng, tại sao ông không nói? diễn-đàn-lê-quý-đôn Tại sao ông nhất định phải bảo vệ danh tiếng cho Tô Nhiễm Nguyệt, con đàn bà dê tiện giờ đang nằm trong quan tài kia, đáng lẽ đồ dê tiện ấy phải chịu nghìn vạn lời chửi rủa của mọi người mới phải! !”

“Tại sao ông lại đối xử với tôi như vậy. . . Hu ”

Mạc Như Khanh lão đảo một cái, lui về phía sau nửa bước suýt nữa ngã nhào xuống, nước mắt run rẩy kịch liệt nặng nề rơi xuống từng giọt.

Đấu bao nhiêu năm...

Thua bấy nhiêu năm.

Khoảng thời gian tốt đẹp nhất của bà đã bị hao mòn hết bởi chờ đợi, đến khi dung mạo già đi, lại chỉ nhận được sự không ngay thẳng;

Mà Tô Nhiễm Nguyệt, cả đời cô ta lại sáng sủa vô cùng, có người chồng quan tâm, có con gái ấm lòng. . . Cho dù hiện tại đã chết, vẫn còn được người chồng yêu quý của mình giúp trọn vẹn chuyện về sau, khiến cô ta dù ngoại tình sau kết hôn, tội ác ngập trời, cũng vẫn có thể an tâm ngủ yên dưới đất.

. . . dựa vào cái gì mà cô ta có được tất cả những thứ này?

Mạc Như Khanh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn bóng lưng Mộ Minh Thăng mang theo hận ý dày đặc. Từ đầu tới cuối ông ta cũng không chịu nói một câu, chỉ luôn giữ thể diện trước mọi người, không một chút động đậy.

Mạc Như Khanh chỉ cảm thấy cuộc đời bà từ trước tới nay, bao nhiêu tình cảm và hy vọng mà bà vẫn khẳng khái gìn giữ đối với ông, trong nháy mắt đã sụp đổ hoàn toàn .

Trong tro tàn của sự tuyệt vọng, ánh mắt của bà lại bùng cháy lên, phát ra ánh sáng sắc bén hoà lẫn sự căm giận đầy khát máu. Bà run rẩy cố đứng vững trên đôi chân, gắt gao nhìn chăm chú vào Mộ Minh Thăng. Bị kích thích bởi sự xúc động nhất thời, bà chạy về phía trước, giành lấy chiếc micro trong tay của ông!

“Ông đưa cho tôi...” Mạc Như Khanh vứt bỏ tất cả sự đoan trang cao quý, mắt đỏ ngầu nhìn ông: “Đưa micro cho tôi, tôi muốn để cho tất cả nơi này đều được nghe thấy, nghe thấy Tô Nhiễm Nguyệt kia đã dê tiện đến mức nào. Đường đường là nhà họ Tô danh giá mà lại nuôi dạy ra đồ dâm phụ vô sỉ kia! Tôi quả thật đang muốn phá hủy cô ta! Phá hủy đồ đàn bà dù đã chết rồi mà vẫn còn chiếm đoạt trái tim của ông! !”

Hai người đang tranh chấp trên sân khấu tuổi đều trên năm mươi. Sắc mặt Mộ Minh Thăng căng thẳng đến đỏ bừng, gắt gao giữ chặt lấy micro không thả. Trong lòng mắt lạnh lẽo đầy ý tứ sâu xa, giọng nói khàn khàn: “Mạc Như Khanh, có chuyện gì để khi chúng ta trở về nhà rồi hãy nói. . .”

“Tôi không muốn trở về nhà rồi mới nói, ông buông ra! !”

” Mạc Như Khanh, bà nghe cho rõ đây, tôi làm như vậy không phải là vì Nhiễm Nguyệt, tôi đối với cô ấy cũng không phải là yêu. . .”

“Buông ra! !”

Giờ phút này Mạc Như Khanh đã điên rồi, chiếc túi cầm tay để rơi trên mặt đất, giày cao gót bị đập gãy một chiếc, thậm chí ngay cả chiếc lắc ngọc quý giá trên cổ tay cũng bị đứt, hạt ngọc rơi xuống loạn xạ, hiện trường đầy hỗn loạn.

Sắp đến đại sảnh, nhận được điện thoại khẩn cấp của William, Mộ Yến Thần đi ra ngoài nghe điện. Lát sau khi trở về, từ phía xa anh đã nhìn thấy được tình hình trên sân khấu, vẻ mặt lạnh lùng hơi căng thẳng, tựa như có lẽ anh cũng đã từng nghĩ rằng tối nay sẽ xảy ra màn kịch này. Nhưng anh cũng không ngờ phản ứng của Mạc Như Khanh lại kịch liệt như thế. Hiện tại hai vợ chồng tuổi đời đều đã trên năm mươi lại còn tranh chấp ở trên sân khấu, đúng là một chuyện mất mặt. Hơn nữa, giờ phút này xem ra Mạc Như Khanh đã bị mất lý trí, ngay cả thể diện và hoàn cảnh cũng không thêm để ý đến nữa.

Cánh tay dài lạnh lùng vệt mọi người ra, Mộ Yến Thần sải bước đi về phía sân khấu cao đẳng kia.

Ở trên lầu hai, trong lòng Lan Khê như có lửa đốt, mồ hôi ở trong lòng bàn tay rỉ ra, xa xa nhìn thấy Mộ Yến Thần từ đằng xa đi tới, nhịp tim của cô đang đập loạn cào cào chột chậm lại một chút, mong mỗi anh nhanh chóng ngăn cản trò hề đang âm ỉ kia!

Nhưng chuyện xảy ra lại nhanh như chớp giật...

Mộ Minh Thăng gắt gao ôm chặt micro ở trước ngực, chống đỡ lại cánh tay đang muốn giành giật của vợ mình, lui lại về phía sau. Bước chân của ông đang lui về phía sau thì đạp phải chiếc chân của chiếc micro. Ông kinh hãi mở to cặp mắt, hai tay lúc này mới lỏng ra vung lên trên không, người nghiêng đi không tránh khỏi bị ngã nhào từ sân khấu cao gần hai thước xuống dưới đất! !

“A...!” Mọi người thét lên chói tai, theo bản năng đồng loạt lui về phía sau!

Ngay cả Mạc Như Khanh cũng không phản ứng kịp. Chớp mắt một cái, khi chiếc micro bị bà đoạt vào trong tay, thì bóng dáng già nua kia lại rơi thẳng tắp xuống sân khấu, “rầm!” một cái, tiếng người ngã xuống đất vang lên thật lớn.

Tai nạn bất ngờ này, không một ai có thể nghĩ tới.

Mộ Minh Thăng ngã xuống đất, hai mắt trợn to, khó khăn động đậy được mấy cái, tay chân liên cứng đờ, bất động nằm ở trên sàn nhà, vị trí dưới đầu ông bị va chạm với mặt đất, máu tươi đỏ sẫm sền sệt từ từ chảy ra, nhìn thật đáng sợ đến hoa mắt chóng mặt. . .

Cả người Mộ Yến Thần bị chấn động dữ dội, gương mặt tuần tú tái nhợt gắt gao nhìn theo ông, anh chột ra sức gạt đám người ra, phóng tới chỗ đó!

“Cha...!” Trên lầu hai Lan Khê hét lên một tiếng, tay run rẩy kịch liệt, cũng đột ngột rời khỏi lan can, như phát điên, cô cuống loạn chạy xuống lầu dưới! !

Hiện trường như có bom nổ.

Trong sự hỗn loạn Tô lão gia định thử lần xe tới, nhưng lại bị Tô lão phu nhân kéo trở về, vẻ mặt sợ hãi kêu người đến cứu. Người giúp việc của nhà họ Tô vẫn đang cố gắng phân tán đám người. Mộ Yến Thần ra sức chen lấn trong đám người để chạy tới đây, trong tròng mắt lạnh lùng trào lên trận sóng lớn cuộn cuộn điên cuồng đáng sợ. Anh hung hăng đẩy mọi người đang vây quanh nhìn ngó ra, quỳ xuống khàn giọng kêu mấy tiếng “Cha”. Mộ Minh Thăng không trả lời, anh đưa tay bắt lấy cánh tay Mộ Minh Thăng vòng quanh ở cổ mình, đỡ ông lên trước, tiếp đó nhờ những người bên cạnh giúp sức đặt người ông lên trên lưng!

Lan Khê cũng sợ hãi, hoàn toàn choáng váng, cùng mọi người đỡ cha mình đặt lên trên lưng Mộ Yến Thần. Trên tay cô dính đầy máu tươi ấm nóng, nước mắt to chừng hạt đậu từng giọt run rẩy lẫn xuống, chạy theo Mộ Yến Thần ra ngoài!

Trên sân khấu chỉ còn lại duy nhất Mạc Như Khanh, giờ phút này bà mới phản ứng được. Bà run rẩy buông chiếc micro ra, chiếc micro rơi xuống đất phát ra âm thanh bèn nhọn chói tai hơn. Bà nhìn vũng máu ở

trên đất, cả người run rẩy một hồi.

“Minh Thăng. . .” bà khàn giọng kêu lên, “Minh Thăng! !”

Nhắc làn váy lên, bà lão đảo chạy xuống khỏi sân khấu, nhanh chóng xông qua khoảng trống của đại sảnh tiệc rượu, đâm đầu lao vào trong bóng tối vô biên.

352. Chương 354: Bị Cô Lập Hoàn Toàn

Bà giống như người bị mất hồn, ánh mắt vừa vội vã vừa sợ hãi tìm kiếm ở trong hành lang, cuối cùng nhìn chăm chú vào phía trên cửa phòng cấp cứu.

Thở dốc dữ dội, có phần rối loạn.

Sự hận thù, không cam lòng của bà cũng không đến độ mãnh liệt như vậy, mãnh liệt đến mức chính mình cũng không sao khống chế nổi. Còn đang tranh chấp, trong nháy mắt, bà tận mắt nhìn thấy hai cánh tay Mộ Minh Thăng vung lên trên không, không được ai giúp đỡ địa cứ vậy ngã xuống, tựa như hạnh phúc mình vẫn luôn gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay không chịu buông, chỉ trong nháy mắt đã bị chặt đứt.

Từ nay về sau bà không thể tranh chấp, không thể oán trách được nữa.

Một nỗi đau đớn khiến bà gần như suy sụp xuống, trong nháy mắt làm tê liệt trái tim đang hoảng hốt lòng của bà.

Minh Thăng.

Minh Thăng của bà

Cách một khoảng không xa, Mộ Yến Thần nhìn thấy bóng dáng Mạc Như Khanh. Trong nháy mắt, tròng mắt sâu của anh càng nhiều tơ máu hơn. Anh ôm chặt người trong ngực, vỗ vỗ vào gáy cô ý bảo cô không phải sợ, kéo người đang ôm chặt trong lòng anh đưa ra sau lưng để che chắn, tiếp đó chậm rãi đi tới trước mặt Mạc Như Khanh .

”Hiện giờ bà hài lòng rồi phải không, mẹ? Anh nhìn bà chăm chăm, khàn giọng hỏi một câu.

Có thể chính câu nói này đã làm cho thân thể Mạc Như Khanh đột nhiên chấn động!

Chống tay vào tường, suýt nữa bà ngã ngồi xuống.

Trong tròng mắt sâu đầy tia máu lóe ra ánh nhìn đỏ rực, cặp môi mỏng của Mộ Yến Thần thoáng hiện chút tái nhợt, anh chậm rãi nói : “Rốt cuộc bà còn nghĩ muốn thế nào nữa đây? Muốn ông ấy phải đào phần mộ của Tô Nhiễm Nguyệt đang chôn ở trong đất của nhà họ Mộ lên sao, muốn ông ấy phải cắt đứt tình cảm trở thành thù địch với đứa con gái mình nuôi dưỡng hơn hai mươi năm sao, bà muốn tôi và người tôi yêu thương cùng với cốt nhục phải xa cách nhau một lần nữa phải không... Bây giờ những điều mà bà muốn thấy đã đủ rồi đấy, bà đã hài lòng rồi, có phải không?”

“Bà cảm thấy làm như vậy ông ấy còn có thể yêu bà được nữa không? Bà cho rằng đến lúc đó tôi còn có thể cam tâm tình nguyện gọi bà một tiếng “Mẹ” nữa sao? Sự hận thù của bà còn cần phải bao nhiêu người nữa đủ đây? Một mình tôi không đủ, chẳng lẽ còn muốn liên lụy đến cả người mà bà đã chờ đợi mấy chục năm mới đến lúc được làm chồng bà nữa sao? !”

Mạc Như Khanh dựa vào tường, cổ tay run rẩy giống như chiếc lá khô, không nói lại được một câu nào.

“Đó không phải là kết quả mà tôi mong muốn...” Bà khàn giọng nói, sắc mặt tái nhợt không chút máu, con ngươi trống rỗng nhìn không rõ tiêu điểm, “Tôi rất yêu Minh Thăng... Tôi không đẩy ông ấy xuống... Tất cả là tại các người, do các người làm loạn nên mới biến thành như vậy. . .”

Trong tròng mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần tia máu càng dày hơn, anh khàn khàn nói : “VẬY sao?... Vậy rồi cuộc là do chúng tôi căn bản không nên ở chung một chỗ, hay bởi vì hận thù của bà đối với Tô Nhiễm Nguyệt không - có - giới - hạn đây! !”

Câu nói không chút lưu tình vạch rõ nguồn gốc kia, đã đâm trúng tâm điểm nỗi đau của Mạc Như Khanh, ngay cả nhìn bà cũng không dám nhìn anh.

Sự đau đớn trong lồng ngực hành hạ khiến bà mất hết cảm giác, tay bấu mạnh vào tường, đầu ngón tay đã đỏ rực gần như sắp bật máu.

Chợt phía sau lưng có người kéo tay áo Mộ Yến Thần, sự lạnh lùng trong con ngươi của anh giảm bớt một chút. Anh ngoái nhìn lại, hoá ra là Lan Khê.

“Dì Mạc, dì nói rất đúng, ” cô nhẹ nhàng nói, trong vành mắt cô vẫn đỏ hồng, “Đúng vậy, là tôi đã quá tùy hứng, tôi không nên có tính tùy hứng, cứ khẳng khẳng muốn ở chung một chỗ với anh ấy như vậy... Là lỗi của tôi, nếu như mối hận của dì có thể hướng tất cả về phía tôi, dì có thể đi nói cho mọi người biết tôi không phải là cốt nhục của nhà họ Mộ, tôi là đứa con không rõ nguồn gốc bởi sự ngoại tình. . . Như vậy, đã đủ để đổi lại mạng sống cho ba tôi chưa? !”

Tâm tình Lan Khê vốn bị đè nén chợt dâng trào, có chút kích động, Mộ Yến Thần hơi lo lắng, muốn ôm cô trở lại nhưng bị cô tránh ra!

Ánh mắt chan chứa nước mắt của Lan Khê lóe lên cái nhìn dữ dội. Cô gắt gao nhìn chăm chăm vào Mạc Như Khanh nói giọng khàn khàn: “Tôi không so đo với những chuyện mà dì đã từng làm đối với tôi... Tôi chỉ cho rằng đó chính là cái giá mà tôi đáng phải nhận... Nhưng bà có thể làm thời gian đảo ngược lại được không? Chúng ta có thể trao đổi với nhau hay không, tôi chấp nhận để cả hai mẹ con tôi cùng phải chịu sự lăng nhục để đổi lấy sự bình an vô sự cho ba ba của tôi!! Đúng, tôi thật sự không phải là đứa con của nhà họ Mộ, cho dù ba không sinh ra tôi nhưng ông cũng đã nuôi dưỡng tôi. Nếu như ông ấy gặp chuyện không may, cả đời này tôi sẽ không thể tự tha thứ cho mình, mà cả đời này tôi cũng sẽ không bỏ qua cho dì! !”

Tâm tình Lan Khê bị đè nén rốt cục liền bộc phát ra, cô lao đảo một cái suýt nữa xụi lơ xuống trên mặt đất, nhưng được người đàn ông có dáng người cao ngất ở sau lưng đưa tay đỡ ôm vào trong ngực! Mộ Yến Thần cảm thấy thân thể của cô đang run rẩy, run rẩy đến mức làm cho anh cực kỳ đau lòng .

“Đừng kích động...” Anh phủ ở bên tai cô nói giọng khàn khàn: “Lan Khê, em không nên kích động. . .”

Mạc Như Khanh gắt gao nhìn Lan Khê chăm chăm, ánh mắt cực kỳ phức tạp. Bà không thể không nghĩ tới vẻ mặt đang trưng ra của cô lúc này lại thực sự giống hệt như sắc mặt của Tô Nhiễm Nguyệt ngày xưa. Năm đó cô ta có dáng vẻ như thế nào mà Mộ Minh Thăng lại để xuất hiện ở bên cạnh mình với tư cách là phu nhân của ông...

... Hận thù của bà đã thật sự sai lầm rồi sao?

... nhưng nếu như bà đã hận sai, thì ngày ấy bà phải chấp nhận áp lực cực lớn từ bên ngoài, không lập gia đình, cuộc sống đầy khó khăn, hao phí thời gian mấy chục năm khổ sở chưa xót đời chờ ông, bây giờ ai sẽ tính cho bà đây? !

353. Chương 355: Bầu Không Khí Kỳ Quái.

Bóng dáng mảnh khảnh của cô nằm trên giường bệnh vừa nhìn thấy anh đi vào, trái tim bỗng đập nhanh hơn một nhịp.

Chậm rãi tới gần cô, anh cúi người vươn hai tay ôm chặt thân hình gầy yếu nhu nhược của cô vào trong lòng, vuốt ve sợi tóc và hít sâu hương thơm từ tóc cô, Mộ Yến Thần giọng khàn khàn mở miệng: “Anh đã qua bên kia xem rồi... Tình hình của ba bên kia rất nguy kịch, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng

nào có thể bị tổn thương, không cẩn thận thì e là sẽ không có cơ hội tỉnh lại... Cho nên Lan Khê, em ngoan nhé, chăm sóc bản thân và cực kỳ thật tốt, anh đi một chút sẽ trở lại.”

Thân thể mềm mại đang nằm trong lòng anh chấn động run lên dữ dội.

Ngón tay cô nắm chặt lấy quần áo của anh không buông, sau một lúc lâu mới từ từ thả ra, trên giường bệnh run run chống đỡ thân thể mình, ngược đôi mắt đã ướt sũng nước lên nhìn anh, gật gật đầu.

Mộ Yến Thần đọc hiểu ánh mắt của cô, giờ phút này trong lòng cô bất an lo sợ, tim cô như bị ai giật tung, cô hi vọng ba mình không có việc gì.

Ấn lên trán cô một nụ hôn, Mộ Yến Thần mới đi ra ngoài.

...

Cuối hành lang dài, bác sĩ mở khẩu trang ra hơi sốt ruột khuyên giải an ủi người đàn bà trước mắt, ông nói vài câu đơn giản chỉ rõ lợi hại khi phẫu thuật hi vọng bà mau chóng ký tên, thì cuộc giải phẫu mới có thể sớm tiến hành.

Nhưng người đàn bà này, cầm tờ đơn đồng ý giải phẫu khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

Cũng bởi vì bác sĩ nói một câu, “tình trạng của người bệnh này, nếu tỉnh lại có thể là người thực vật, ý thức mơ hồ không rõ, ngay cả người thân trong gia đình cũng không nhận ra.”

Không biết Mạc Như Khanh bị chạm trúng sợi dây thần kinh nào, bà không dám, cũng không muốn ký tên lên tờ đơn.

Tiếng khóc này làm cho trái tim Mộ Yến Thần càng thêm phiền muộn như bị ai bóp nghẹt.

Bác sĩ thấy có mặt một người nhà khác, tranh thủ rút lại tờ đơn đồng ý giải phẫu, đưa tới cho Mộ Yến Thần xem. Sau khi xem xong Mộ Yến Thần chuẩn bị ký tên, nhưng bị một bàn tay dính đầy nước mắt gắt gao nắm chặt cổ tay anh.

Mạc Như Khanh khóc đến muốn hoa mắt, cả người không còn mạnh mẽ cứng cỏi như lúc trước, chỉ còn lại đau thương mà thôi.

“Không thể ký...” Bà run giọng nói, “Yến Thần... Mẹ không thể chịu nổi... Ngộ nhờ thất bại... Nếu cuối cùng ông ấy cũng không tỉnh lại, hoặc giả như ông ấy tỉnh lại không nhận ra mẹ nữa, lúc đó mẹ phải làm sao đây...”

Bác sĩ đứng bên cạnh đã gấp đến độ mồ hôi tuôn chảy ròng ròng.

Con mắt lạnh lùng của anh hồ hững nhìn vào mặt Mạc Như Khanh, rút tay ra cúi đầu nói: “Chú Lưu.”

Chú Lưu đứng ở phía sau giật mình, ứng tiếng chăm chú nghe anh nói.

“Kéo mẹ tôi ra.”

Một câu mệnh lệnh nhàn nhạt, chú Lưu đáp ứng, tiếp theo không để ý Mạc Như Khanh đang kêu gào khóc lóc, kiên quyết kéo bà ta qua bên kia.

Anh ký tên thật nhanh, bác sĩ vội vàng cầm lấy chạy nhanh đi chuẩn bị cuộc giải phẫu. Trong hành lang dài tiếng la khóc bên tai vẫn không dứt, nhếch cặp môi mỏng tái nhợt lên, Mộ Yến Thần xoay người lại đối diện với bà ta nói chậm rãi: “Nếu ba không nhận ra mẹ thì thế nào? Mẹ xác định, mẹ hy vọng ba tỉnh lại sao? Nếu ba nhớ lại thì trong lòng của ba chỉ tràn đầy thù hận đối với mẹ, người mà trên tay dính không biết bao nhiêu máu tanh?”

Một câu nói khiến cho Mạc Như Khanh đang liều mạng giãy dụa khựng lại ngay lập tức, nước mắt rưng rưng trong khóe mắt.

Mộ Yến Thần lạnh lùng liếc nhìn bà một cái, thu hồi ánh mắt, xoay người đi về phía băng ghế.

Trận đánh ác liệt này đặc biệt chỉ “chờ đợi”, chuyện duy nhất bọn họ có thể làm, chính là cầu nguyện, còn có, chờ đợi.

Mộ Minh Thăng cảm thấy mình đang mơ một giấc mơ thật dài.

Giấc mơ quay ngược lại hai mươi mấy năm trước.

Loáng thoáng có thể nhớ lại hôn lễ của mình, một hôn lễ hoành tráng nhất trong đời, nhà họ Tô kết thân cùng nhà họ Mộ kinh động cả thành phố. Ngày hôm đó cánh hoa rải đầy khắp bầu trời, trong giáo đường tiếng chuông ngân nga truyền đi thật xa.

Trong mơ, ánh mắt Tô Nhiễm Nguyệt sáng ngời như vì sao.

Đột nhiên ông không nhớ rõ, nét mặt của Nhiễm Nguyệt khi đó như thế nào?

. . . Ý nghĩa của cuộc hôn lễ này là gì, lúc đó ông cũng không biết, ông chỉ nhớ lúc ấy trên mặt Tô Nhiễm Nguyệt cũng không có loại niềm vui ngọt ngào mà ngưỡng chừng e thẹn của một cô dâu. Khuôn mặt của Nhiễm Nguyệt nhỏ nhắn thuần mỹ động lòng người, trong trẻo như nước, trong ánh mắt lộ ra những cảm xúc lẫn lộn, phảng phất như sương mù phía trước, chắc là bà không biết vì sao nhất định phải gả cho ông, cũng không biết tương lai về sau như thế nào.

Hắn lúc đó bà còn chưa biết yêu là như thế nào.

Nhưng Mộ Minh Thăng ông đã biết.

Ông yêu một người phụ nữ khác, giây phút đó đang nắm tay một đứa bé trai, đứng một chỗ cách xa giáo đường lặng lẽ nhìn ông, nhìn mọi chuyện đang xảy ra, không hề nghĩ biện pháp gì để ngăn chặn.

Lúc đó trong lòng ông rất đau, nhưng biết bản thân bất lực không thể thay đổi tình thế, vì thế, ông mỉm cười chấp nhận.

Nhưng tất cả mọi sai lầm đã bắt đầu từ khi đó.

354. Chương 356: Bà Ấy Đổi Tính Rồi Sao ?

“Minh Thăng, tôi...”

“Bà có nhớ dáng vẻ của bà khi còn trẻ không?” Trong mắt Mộ Minh Thăng có một chút ướm át, nắm lấy tay bà nói, “Tôi thì nhớ rõ, lúc đó bà mười tám tuổi. Độ tuổi chín mười, bà vừa đến bệnh viện thực tập, tôi đưa một đồng đội bị thương vào bệnh viện nên mới biết bà, bà còn nhớ không?”

Chuyện đã lâu lắm bây giờ ông lại nhắc tới, di-ễn-đà-n lê-qu-ý-đô-n# tác động đến Mạc Như Khanh rất lớn.

Bà nén lệ nói không ra lời, không rõ vì sao ông lại nhắc tới chuyện này, bà cũng không muốn nhớ lại chuyện năm xưa, định quay mặt qua chỗ khác.

“Khi tôi mới gặp bà liền nghĩ, không phải tất cả y tá đều dịu dàng ư? Còn bà sao lại khó chịu như vậy? Khi đó bà không thích mấy chuyện mờ ám trong bệnh viện, ghét ác như cừu, bà cảm thấy tôi cũng không phải loại người tốt lành gì, luôn chống đối tôi ở khắp nơi... Nhưng sau đó vẫn đến với tôi... Bà biết nhà tôi hiền hách, trèo cao không tới, còn tôi khi đó lại tùy hứng, biết rõ bản thân đã có hôn ước mà vẫn đi trêu chọc bà, di-ễn-đà-n lê-qu-ý-đô-n% kéo bà xuống nước, làm cho bà còn trẻ đã mang thai Yến Thần, nhưng lại không cho bà một cuộc hôn nhân, để bà phải làm mẹ đơn thân.”

Nhắc tới chuyện hoang đường mình làm năm đó, Mộ Minh Thăng vô cùng áy náy.

Vuốt ve bàn tay Mạc Như Khanh, ông từ từ tiếp tục nói: “Đại khái thì bà hận tôi bắt đầu từ khi đó phải không? Không... Không đúng, nếu như bà hận, sao có thể lựa chọn sanh con cho tôi? Bà hận, hẳn là lần con trai được tròn tháng, bà ôm con trai đến cửa nhà tôi cầu khẩn nhận người, tôi vô dụng, để cho ba tôi đuổi bà và con trai ra khỏi nhà... Hẳn là lần đó đúng không?”

Mạc Như Khanh nói không ra lời, bàn tay run rẩy kịch liệt, không muốn nhớ đến chuyện ngày đó, lần đầu tiên trong đời bà quỳ xuống cầu cạnh người, bà nói dù không cho bà vào cửa nhà họ Mộ thì cũng xin nhận con trai bà. Nhưng lão gia nhà họ Mộ nói không cần, ông ta nói phụ nữ nào không sinh được con? Cần gì

phải nhận một đứa con ngoại lai dã chủng (ý là con rơi)? Công việc kinh doanh của gia đình chưa ổn định, để lại mầm tai họa như vậy chẳng lẽ chờ toàn bộ tiền đồ của Mộ Minh Thăng bị hủy sao?!

Khi đó trước cửa sổ bà ôm con trai lớn tiếng kêu Mộ Minh Thăng, kêu ông ra ngoài chính miệng nói với bà một tiếng không cần mẹ con bà, nhưng cánh cửa sổ kia không mở ra, ông bỏ chạy, ông tùy ý để cha mình đuổi người phụ nữ mà mình yêu thích và đứa con ruột thịt ra khỏi nhà.

. . . Những năm đó, bà trải qua như thế nào?

“Như Khanh, tôi biết rõ tính tình của bà, tôi luôn cho rằng... Bao gồm cả sau khi vào nhà họ Mộ, bà bí mật làm những chuyện mờ ám gì không phải tôi không phát hiện, chỉ là tôi cảm thấy về tình có thể tha thứ được. Bà đã nói với tôi, bà ghét những người sống ra cái vẻ cao cao tại thượng, những người đó nghĩ rằng có tiền có thế thì có thể quyết định toàn bộ, cảm thấy những người thấp cổ bé họng giống con kiến không xứng với bọn họ, một cước có thể giẫm chết triệt để. Bà nói chỉ có người bị giẫm qua mới biết làm thế nào để đứng lên và tiếp tục sống, mới biết che dấu khiếp sợ của mình ưỡn thẳng sống lưng không chịu thua như thế nào, một ngày nào đó bọn họ rơi từ trên cao xuống, thì khi đó bà sẽ leo lên trên cơ thể bọn họ dẫm xuống! !”

Mộ Minh Thăng hơi kích động khi nói câu này, nước mắt trong khóe mắt già nua sáng ngời.

“Nhưng mà Như Khanh... Bà không nên như thế...”

“Tính tình bà không nên như thế này... Bà mạnh mẽ, nhưng bà thiện lương, bà cố chấp, nhưng bà nắm chắc mọi chuyện... Khi bà về nhà họ Mộ, bà cũng không nói một câu, bà cho rằng đời này rốt cục đã đợi được tôi... Nhưng trong lòng bà có hận... Bà hận bọn hạ nhân so sánh bà với Nhiễm Nguyệt, bà thống hận người nhà họ Mộ mắng Yến Thần là dã chủng... Trong lòng bà tích tụ oán hận không chỗ phát tiết, cho nên bà hận Nhiễm Nguyệt, hận bà ấy chiếm lấy tôi nhiều năm như vậy...”

Mộ Minh Thăng cố gắng nâng thân trên lên, nắm chặt tay bà mở to hai mắt nhìn: “Nhưng người mà bà nên hận không phải bà ấy... Như Khanh... Là tôi có lỗi với bà, là tôi tự đại, còn cảm thấy đón bà về nhà họ Mộ là ban ân cho bà... Đã nhiều năm, tôi nợ bà một tiếng xin lỗi...”

Nước mắt Mạc Như Khanh rơi không ngừng, lại sợ động tác của ông quá mạnh ảnh hưởng đến miệng vết thương, bà khấn trương giữ lại thân hình ông không cho ông đứng lên: “Tôi biết... Tôi nghe thấy rồi, ông đừng kích động...”

Mộ Minh Thăng nằm xuống, khóe mắt ẩm ướt.

“Đời này của tôi, tổng cộng từng có hai người phụ nữ. Một người tôi yêu, tôi lại để cho người này chịu mọi uất ức, một người tôi không yêu, tôi lại dùng hôn nhân trói người kia lại cả đời. Nhiễm Nguyệt cũng giống vậy không yêu tôi, bản thân bà ấy thì giao cho cái gia đình này, trái tim thì giao cho người đàn ông khác... Chuyện bà ấy đã làm là công bằng.”

“Như Khanh,” Mộ Minh Thăng nắm chặt tay bà, ánh mắt mong mỏi nhìn bà, “Chuyện hai đứa con hằn là bà đã sớm biết, mấy năm qua chúng nó sống cũng không vui vẻ gì, bà không cần lấy chuyện oán hận năm xưa của chúng ta trút sang người bọn trẻ, có được hay không? Đời này của tôi duy nhất không làm bà thất vọng, đó là thủy chung trước sau như một tôi chỉ yêu bà không thay đổi, dù cho tôi và Nhiễm Nguyệt sống với nhau nhiều năm nhưng vẫn tương kính như tân (đối đãi khách sáo)... Tôi dùng khoảng thời gian còn lại sau cùng để bù đắp những oán hận trong lòng bà, có được không?”

Trong phòng bệnh thật yên tĩnh, uất ức năm đó đọng lại trong lòng hai mươi mấy năm qua, sau khi nghe ông nói xong, trong lòng Mạc Như Khanh như bị lũ quét qua.

Cách một cánh cửa, không ai có thể nghe thấy động tĩnh gì bên trong.

Mãi đến khi tiếng khóc bị đè nén lâu lắm vang lên. . .

Người bên ngoài cũng run rẩy, không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Mạc Như Khanh che miệng đau khổ khóc thành tiếng, toàn thân run rẩy khủng khiếp, lần đầu tiên bà nghe chính miệng Mộ Minh Thăng nói đời này chỉ yêu mỗi bà, lần đầu tiên nghe chính miệng ông nói thật có lỗi, cũng là lần đầu tiên nghe ông nói ông dùng thời gian còn lại để bù đắp lại cho bà.

Những áp lực năm đó không chỗ phát tiết, không thể kể có bao nhiêu oán hận, chuyện gì cũng đều có ngọn nguồn, đã mở ra rồi thì không thể ngừng lại.

Bà dùng hết tất cả khí lực khóc rống lên.

Vứt bỏ cao quý tao nhã của mình, vứt bỏ mặt nạ lạnh lùng kiên cường, để mọi người nhìn thấy một mặt bình thường và uất ức trong lòng bà.

Bà che miệng lắc đầu, bờ vai run rẩy kịch liệt.

Mộ Minh Thăng nhìn nhưng không hiểu, trong đôi mắt vẫn đục tràn ngập đau lòng.

“Nhưng Minh Thăng, không thể nào rồi,...” Mạc Như Khanh nước mắt giàn giụa, khóc rống nín chặt khăn trải giường, “Ông không biết tôi đã làm chuyện gì... Tôi cho rằng những cái này đều do mẹ con họ nợ tôi... Tôi đã làm quá nhiều chuyện đáng sợ, đáng hận... Tôi cho người bắt cóc con bé, thậm chí có lần tôi còn muốn giết nó... Hai đứa chúng nó vĩnh viễn không giống ông tha thứ cho tôi...”

Trong tiếng khóc rống, Mộ Minh Thăng mở to hai mắt nhìn bà, như nhìn một người xa lạ bị năm tháng mài mòn không hề giống bà, đang khóc lóc đau khổ vì những chuyện mình làm. Có một số việc đã làm, cũng không thể cứu vãn được.

Ba ngày sau.

Sương mù dày đặc.

Đúng là quang cảnh đèn mới lên trông rực rỡ, nhìn thì đẹp mê ly thế thôi nhưng ánh đèn xe không thể xuyên qua màn sương chiếu xa vài thước, tầm nhìn xa chỉ khoảng hơn ba thước, trên đường tiếng kèn xe bóp inh ỏi. Nhiếp Minh Hiên lái xe cực kỳ cẩn thận, khi rẽ ngoặt anh ta còn nghe thấy tiếng xe va chạm nhau truyền đến.

Anh ta quay đầu nhìn lại. Cách đó không xa dường như hai chiếc xe không cẩn thận đụng vào nhau.

Cũng may tốc độ xe chậm cực kỳ, nên người không có việc gì, sườn xe sượt qua nhau nên chỉ có đèn xe bị đụng bể nát.

Anh ta càng chạy chậm hơn chút nữa.

Chạy chậm nên kết quả là hơn nửa tiếng sau anh ta mới đến bệnh viện.

Xuống xe đi vào bệnh viện, thuận tay cầm tờ báo trên ghế phụ kế bên lên, khi đi vào tầng trệt mới cảm thấy hơi ấm áp, anh ta tìm một hồi lâu mới nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc trong hành lang ồn ào nhốn nháo.

“Yến Thần!” Nhiếp Minh Hiên kêu một tiếng.

Mộ Yến Thần vỗ nhẹ đầu người trong ngực mình, ngược mắt lên, nhìn thấy bóng dáng Nhiếp Minh Hiên xa xa.

“Mấy ngày nay bận đến chóng mặt chuyện kết hôn, nên chưa đến bệnh viện thăm ông cụ,” Nhiếp Minh Hiên chỉ chỉ cửa phòng bệnh, “Ba anh sao rồi?”

“Tinh thần không tồi, ý thức cũng thanh tỉnh, chỉ là tạm thời vẫn chưa thể xuống giường đi lại.” Mộ Yến Thần đáp lại đơn giản.

Nhiếp Minh Hiên gật gù đầu, nhìn thấy Lan Khê cầm bình thủy, khoe miệng gợi lên nụ cười: “A, đây là cái gì?”

“Một ít canh bổ dưỡng, tôi hầm ở nhà mang tới đây,” Lan Khê nhìn một chút mới đáp, “Anh có muốn đi vào hay không? Tôi đi với anh.”

“Cũng được,” Nhiếp Minh Hiên cầm quà trong tay này đổi sang tay kia, lấy tờ báo ra đưa cho Mộ Yến Thần, “Anh ở bên ngoài sẵn tiện xem cái này, thật ồn ào, cũng giống như sự kiện sữa bột có độc, gần như lan rộng khắp phố lớn ngõ nhỏ rồi.”

Mộ Yến Thần mặc kệ cái ví dụ quá tệ trong miệng anh ta, nhìn theo Lan Khê vào cửa phòng bệnh, lúc này mới run rẩy mở tờ báo trong tay . . . “Phơi bày thân thể của thiên kim nhà họ Mộ, chuyện nhận nuôi con người khác có hơi kỳ quặc.”

Anh nheo mắt, nhìn xuống tờ báo.

Phóng viên là một loại động vật kỳ quái, cho tới bây giờ cũng không tin lời nói của một bên, nhưng có thể theo các góc bên cạnh (chuyện bên lề) tự mình suy ra đoán bừa chút ít, nhưng vẫn viết ra có da có thịt, trong đó có mấy suy đoán không thiếu lớn mật, cũng có người đoán được nói có thể hôn nhân của Tô Nhiễm Nguyệt có vấn đề..., nhưng không có căn cứ gì.

Nhưng tất cả cũng chỉ là suy đoán.

Khi nhìn đến một câu sau cùng thậm chí anh còn cảm thấy được thỏa mãn một chút. . . “Tin đồn hai anh em nhà họ Mộ sắp tổ chức đám cưới, hai người này đã được chứng thực không có quan hệ huyết thống, dư luận lại xoay quanh nói đến chuyện luân lý, chủ yếu xem thái độ của đám đông. Người có quyền lực trong nhà họ Mộ tạm thời chưa tỏ thái độ, nhưng theo suy đoán của truyền thông, thì cũng không kiên quyết phản đối.”

Cảm giác nơi đầu sóng ngọn gió, chưa chắc là xấu.

Trong phòng bệnh . .

Lan Khê múc canh ra cho ba mình, hơi thấy lạ nhìn Mạc Như Khanh đứng bên cửa sổ, đã nhiều ngày, bà ấy vẫn ăn mặc đơn giản thuần sắc chờ đợi hầu hạ bên giường của ba, không nói một lời, không biết, còn tưởng rằng bà đã đổi tính.

355. Chương 357: Một Loại Khả Năng Khác.

Nhưng thật sự có khả năng đổi tính sao?

Lan Khê đứng dậy bưng bát canh qua cho ba mình, bất thành linh có ha bàn tay đưa ra muốn cầm lấy bát canh, Lan Khê cả kinh, không tự giác rút tay lại! Nước canh vẩy ra, bắn một ít vào trên tấm chăn.

Bát canh nóng vẫn trên tay cô, đáy mắt trong suốt gợn lên một chút cảnh giác. . .

Sắc mặt Mạc Như Khanh lúc đỏ lúc trắng, động tác gượng gạo, tinh thần suy sụp khủng khiếp người đứng yên.

“Tôi... Chỉ muốn dứt ông ấy húp chút canh... Tôi không có ý định hại ba cô..” Bà khàn giọng giải thích.

Ánh mắt Lan Khê bén nhọn lạnh lùng nhìn bà nhưng không hề tin tưởng.

Bên này Nhiếp Minh Hiên đang nói chuyện với Mộ Minh Thăng, nhìn tình hình này anh ta cười đi tới, thương lượng với Lan Khê: “Hay là để tôi giúp?”

Lan Khê hơi kinh ngạc, ngược mắt nói: “Không được, anh là khách mà. ”

“Khách với khứa gì? Cô coi tôi như người ngoài sao?” Anh ta cười thật tươi, trực tiếp cầm lấy bát canh trong tay cô.

Lan Khê đỏ mặt, nhìn động tác của anh ta nói khẽ: “Thật ngại quá, Nhiếp Minh Hiên, vừa khéo trong nhà tôi xảy ra nhiều chuyện như vậy, hôn lễ của anh và Noãn Noãn tôi cũng không tham dự được, chỉ gửi tặng một phần lễ vật, mai này tôi sẽ bù lại cho hai người được không?”

“Cô bù đắp cho chúng tôi hay các người bù đắp cho chúng tôi?” Anh ta cười nhìn về đằng sau hỏi một câu.

Lan Khê không hiểu, ngửa đầu nhìn tư thế của anh ta có hơi kỳ quái, nhưng vẫn đề ép đỏ mặt kiên định nói: “Là ‘Chúng tôi’ .”

Bàn tay Nhiếp Minh Hiên khựng lại giữa không trung.

Khóe miệng cong cong gợi lên nụ cười hấp dẫn, anh ta gật đầu: “Ừm, tốt.”

Sau đó Nhiếp Minh Hiền ngẩng đầu nhìn Mạc Như Khanh đứng ở một bên chân tay luống cuống, trên mặt hiện rõ sự cô đơn và áy náy, nghĩ đến trải qua sau chuyện này sợ rằng bà không thể tiếp tục ở lại trong nhà đó rồi.

Đáng thương, nhưng cũng đáng giận.

Tốt xấu gì cũng là chuyện nhà của người khác, Nhiếp Minh Hiền anh ta cũng lười quản.

Nhưng Mộ Minh Thăng nằm ở trên giường không phải là phé nhân, ông uống canh cũng nhìn ra manh mối, nâng tay lên vẫy Mạc Như Khanh đi lại, khan giọng nói: “Bà ra ngoài trước, tôi muốn nói chuyện với con gái một chút.”

Trên mặt Mạc Như Khanh thoáng hiện vẻ khó xử, nhưng bà vẫn gật đầu rồi đi ra ngoài.

“Bác trai, ngài nghỉ ngơi cho mau khỏe, cháu ra ngoài tìm Yến Thần.” Nhiếp Minh Hiền cũng biết ý bỏ bát xuống, đứng dậy rời khỏi phòng.

Lúc này trong phòng bệnh chỉ còn lại có hai người, giờ phút này Lan Khê hơi lo lắng, cô loáng thoáng còn nhớ chuyện ba theo sau bọn họ đến chung cư Vân Sơn rồi bùng phát cơn giận như thế nào, thế nhưng sau khi trở lại nhà họ Mộ ba cô lại thần nhiên bình tĩnh, làm cô đoán không ra, chỉ có thể nhìn sắc mặt ông khắp nơi cẩn thận. Khi ba từ trên đài cao té xuống đất, khoảnh khắc đó tim cô như bị xé nát, cho nên từ giây phút ba tỉnh lại cô đã quyết định, cho dù ba đối đãi với cô, đưa con ngoại lai này như thế nào, cô vẫn xem ông là cha ruột của mình.

Cô yêu thương ông, mãi mãi vẫn thế.

Mộ Minh Thăng vẫy tay, kêu cô lại đây ngồi.

Lan Khê đi qua, hai bàn tay nắm lấy tay ông, lòng bàn tay truyền đến ấm áp.

“Không sợ ba sao ?” Mộ Minh Thăng nhú mày, hỏi một câu.

Lan Khê giật mình, lập tức nhớ tới cảnh tượng cái ngày ông vung quai trượng trong tay giận dữ đập lên người, thân hình hơi run rẩy, sau đó cô lắc đầu: “Không sợ nữa.”

Ánh mắt Mộ Minh Thăng mềm xuống, trong mắt mang theo đau lòng: “Ngày đó, ba có đánh trúng con không?”

“Không có, không trúng con, anh trai nói anh chỉ bị có một chút bầm tím chờ tan máu bầm sẽ không việc gì, không quan trọng.”

“Bây giờ con còn gọi nó là anh trai?” Mộ Minh Thăng nhú mày.

Lan Khê ngỡ ngàng không biết ba nói thế là có ý gì, lòng bàn tay cô đầy mồ hôi, cúi đầu khó khăn nói: “Trước mặt người bên ngoài con vẫn kêu như vậy, không biết phải gọi cái gì khác, nhưng khi chỉ có hai tụi con thì không kêu như vậy.”

Mộ Minh Thăng gật gù đầu, nhìn lên trần nhà như nhìn một thế giới mới, giọng nói từ tốn: “Sau này không cần kêu như vậy, trước mặt người bên ngoài cũng đừng kêu.”

Đuôi lông mày Lan Khê kịch liệt nhảy dựng! Trên mặt thoáng tái mét.

“Ba...”

Rất cuộc ông nói như vậy là có ý gì? Ngay cả thân phận của cô trong nhà họ Mộ cũng gạt bỏ, ông thật sự không cần cô nữa sao?

Còn tiếp nhé

356. Chương 358: Anh Yêu Em

Chân khắp khiễng, dường như Lan Khê đang khẽ nói gì đó ở bên tai Mộ Yến Thần. Sắc mặt của Mộ Yến Thần vẫn luôn trầm tĩnh như nước lúc này cũng thoáng biến đổi, trong tròng mắt sâu lộ ra vẻ có chút không dám tin. Nhưng khi nhìn thẳng vào mắt cô, anh hiểu cô không nói dối.

Tay đã cầm vào tay nắm cửa vặn mở ra, nhưng anh lại nhẹ nhàng đóng lại.

... “Ba ba đồng ý cho chúng ta ở cùng một chỗ” .

Lan Khê ghé vào tai anh chỉ run rẩy khẽ nói một như vậy, trong tròng mắt trong veo tràn đầy những giọt lệ nhỏ long lanh. Sự xúc động tựa như đã đợi từ rất lâu giờ đây âm ỉ kéo tới. Khi cô ôm ông, sự thân thiết của tình cha con bỗng sôi trào trong lòng, kích động đến độ cô không biết phải làm thế nào mới phải.

Gương mặt tuần tú của Mộ Yến Thần thoáng tái đi, anh nhìn cô thật sâu, sau đó nâng mặt cô lên đột nhiên hôn lên môi của cô.

Hai hàng nước mắt nóng bỏng chảy xuống lăn dài trên gương mặt.

Trong nụ hôn nóng bỏng quần quít đó chứa đựng nỗi xúc động không thể nói thành lời. Vị mặn chát của nước mắt chỉ làm động tác của Mộ Yến Thần mạnh mẽ hơn. Đầu lưỡi xinh xắn ram ráp của cô bị anh quần lấy, mút vào đến tê dại đau nhức. Anh ôm chặt vào hông của cô đặt cô dựa vào bên cạnh vách tường để có thể hôn sâu hơn, mạnh mẽ hơn. Bầu không khí nóng bỏng kích thích ánh mắt của người bên cạnh.

Nhiếp Minh Hiên nheo mắt lại nhìn một hồi, trái tim chợt dâng lên cảm xúc kích động khác thường, tựa như có chút buồn bã.

Anh dứt khoát quay mặt đi chỗ khác, ép buộc mình không được nhìn.

Một khoảng thời gian rất lâu, sau đó đột nhiên thấy có thứ gì đó xuất hiện ở trước mặt mình, Nhiếp Minh Hiên chợt giật mình, mi tâm nhú lại! Nhìn chăm chú thêm một chút hoá ra là hộp quẹt đã bật lửa, nhìn lên chút nữa là gương mặt tuần dật mà lạnh đậm của Mộ Yến Thần. Chắc là do nhìn thấy anh không có lửa, cứ ngấm ngĩa điều thuốc lá trong tay hồi lâu.

“Quên mất, không được hút thuốc ” anh cười cười, vung tay ném điều thuốc lá còn nguyên hình dạng như ban đầu vào thùng rác, “Trong bệnh viện cần phải chú ý giữ gìn một chút.”

“Có lẽ hôn lễ sẽ mau chóng được cử hành thôi, đến lúc đó tôi sẽ thông báo cụ thể thời gian cho cậu, ” Mộ Yến Thần thu tay về, nhưng trong đôi mắt trầm tĩnh như nước vẫn khó nén nổi ánh sáng rạng rỡ: “Nếu như cậu muốn chờ lễ kết hôn chắc sẽ bị chậm lại vài ngày, ngược lại nếu gấp quá thì cứ đi trước đi. Cậu cũng biết đấy, ông già nhà tôi vẫn còn ở trên giường bệnh, không có lời của ông ấy, chuyện này cũng không tiện làm.”

Nhiếp Minh Hiên gật đầu: “Tôi hiểu, vừa vặn có thể trả lại tiền mừng mà thời gian trước hai người đã đưa tới, tôi cũng đỡ phải bóc hồng bao đó ra.”

“Hả?” Lan Khê kinh ngạc kêu lên, cô tránh ra khỏi ngực Mộ Yến Thần một chút, “Chỉ có tiền mừng thôi sao?”

Nhiếp Minh Hiên không nhịn được lập tức bật cười, “Này, nghe ý em nói hình như còn muốn bắt bí anh hả? Em mới đi theo cậu ta không lâu, cái khác không học, lại chỉ học được bản chất riêng có của nhà tư bản rồi hả? Rồi, em nói đi, em còn nghĩ muốn cái gì nữa?”

Lan Khê nhất thời đỏ mặt, cúi vào trong ngực Mộ Yến Thần: “Ý của em không phải như vậy, ý em muốn nói là anh không cần mang tiền cũng vẫn có thể tới, quan trọng là anh và Noãn Noãn, cả hai người đều phải đến.”

Xem ra ý tứ trong câu nói vừa rồi của cô đã bị Nhiếp Minh Hiên hiểu lầm.

Tiếng cười cỏi mở vang vọng ở bên tai, hai cánh tay Lan Khê càng níu chặt lấy Mộ Yến Thần, không dám ngẩng mặt nhìn anh nữa.

Mộ Yến Thần liếc mắt nhìn cô, gương mặt tràn đầy sự lưu luyến yêu thương say đắm. Anh giữ chặt lấy gáy của cô nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán, mặc cho cô ngày càng quần quít, ôm lấy mình ngày càng chặt hơn.

Mạc Như Khanh đang ngồi ở trên ghế dài phía xa, ngơ ngẩn ngẩn nhìn mũi chân của mình, không biết qua bao lâu mới từ từ đi tới, mang hết tất cả dũng khí mới thốt lên được một câu: “Yến Thần.”

Mi tâm của Mộ Yến Thần chợt giật một cái. Nghe thấy tiếng gọi từ phía sau, anh xoay người lại.

Mạc Như Khanh níu chặt vạt áo của mình, sắc mặt kém lợi hại, khàn giọng nói: “Mấy ngày nay mẹ đã nghĩ thấu đáo rồi, chờ ba ba con xuất viện mẹ sẽ dọn trở lại nhà tổ để ở. Chuyện vui sắp tới của các con chắc cũng không muốn nhìn thấy có mặt mẹ ở nhà này, mẹ... mẹ vẫn nên tìm một chỗ yên tĩnh để ở, cũng tránh cho các con vì thấy mẹ ở trong nhà, sau khi kết hôn xong cũng không muốn trở lại để thăm Minh Thăng, hai đứa nói xem mẹ thu xếp như vậy có được không?”

Sống với nhau nhiều năm qua, lần đầu tiên Mộ Yến Thần được nghe mẹ dùng giọng như vậy để nói chuyện với anh.

Anh hơi ngẩn ra, môi mỏng lạnh lùng mím chặt lại, hiện rõ sắc trắng nhợt.

“Chính bà đã tự nghĩ sẽ trở về sống ở nhà tổ sao?”

“Đúng vậy.”

“Chuyện này cha đồng ý không?”

“... Ông ấy sẽ đồng ý,” Mạc Như Khanh trước sau vẫn cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, tiếp tục nói, “Những chuyện mẹ đã từng làm, mẹ cũng đã kể lại hết cho ông ấy nghe, bao gồm cả chuyện hồi Lan Khê bị bắt cóc mất tích... Ông ấy đã nói với mẹ bảo mẹ tự tìm một chỗ yên tĩnh, suy nghĩ lại rõ ràng mọi chuyện rồi hãy trở về... Ông ấy cho rằng cho dù có bàn bạc thế nào đi nữa thì mẹ cũng không hiểu, cũng không thể giải thích rõ được... Ông ấy nói... cảm thấy chính ông ấy cũng không cứu được mẹ. . .”

Mộ Minh Thăng ông, cũng không phải là thánh, thấy rõ lỗi lầm của mình, sẽ dốc hết sức còn lại để bồi thường cho đời sau;

Nhưng đối mặt với những chuyện và tội ác ngập trời mà Mạc Như Khanh đã làm kia, cho dù ông có thật sự là thánh, cũng không có sức xoay chuyển nổi.

Cặp môi mỏng của Mộ Yến Thần càng thêm tái nhợt, anh liếc nhìn bà một cái, ánh mắt nhìn giống như xa cách vạn năm.

“Nếu như bà đã quyết định như thế, vậy thì hãy trở về nhà để thu dọn đồ đạc, xong xuôi tôi sẽ đưa bà đi, ” Lực ôm Lan Khê của anh lớn hơn một chút, khẽ hỏi, “Chỉ có điều bà đã xác định trở về nhà tổ rồi, liệu bà có thể nghĩ mọi chuyện được thấu đáo hay không?”

“Mẹ chỉ muốn suy nghĩ cho rõ ràng, nửa đời sau phải làm thế nào để có thể ngẩng đầu lên làm người là được,” trong mắt của Mạc Như Khanh đã rướm lệ, “Ít nhất cũng để cho mẹ nghĩ ra được làm thế nào để bù đắp lại những chuyện mà tự mình đã làm sai lúc trước, không thể để nửa đời còn lại sau này ngay cả khi gặp con trai ruột của mình, là một người mẹ mà phải hổ thẹn đến mức cảm thấy không dám ngẩng đầu lên để nhìn con mình một cái. . .”

Còn tiếp !

357. Chương 359: Mẹ Có Lỗi Với Con

Môi mỏng hôn lên tai của cô, cảm nhận rõ ràng người trong ngực mình run lên một cái, Mộ Yến Thần càng ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực hơn, đặt một nụ hôn nóng như lửa, in dấu thật sâu ở trên người cô. Nụ hôn nóng bỏng tràn đầy trời đất giống như châm ngòi làm nổ tung bó thuốc nổ, hơi thở nóng bỏng hoà

quyện ở chung một chỗ, tràn ngập bên tai, lan xuống cằm, quấn quanh nơi cổ...Lan Khê ngửa đầu thở hào hển, khẽ run rẩy long trọng đón nhận màn yêu đương say đắm khắc cốt ghi tâm này, nước mắt rơi xuống lẫn vào bên trong sợi tóc, thấm vào tận trong tim.

Không biết cô đã hôn trả lại anh từ lúc nào. Cô bám víu ở cổ của anh thật chặt hoà mình vào trong hơi thở nóng bỏng của anh, Mộ Yến Thần càng thở dốc nặng nề hơn. Anh xoa nơi sống lưng của cô mạnh đến phát đau, nhưng cô lại vui vẻ chịu đựng, lưỡi quấn vào nhau đến tê dại, dường như hơi thở cũng muốn hoà quyện vào nhau dung nhập vào bên trong thân thể đối phương.

Anh yêu cô đến tận xương tủy.

Giờ phút này trong bụng cô đang thai nghén đứa con của bọn họ.

“Em có nguyện ý gả cho anh không?” Mộ Yến Thần nặng nề hôn môi của cô, thở hổn hển khàn giọng hỏi lại.

Lan Khê mở mắt ra. Hàng mi dài của cô bị những giọt lệ làm ướt nhẹp, sáng long lanh trong bóng đêm tựa như những giọt sương lạnh. Giờ phút này thứ duy nhất mà cô có thể thấy rõ chính là mình đang bám thật chặt như leo lên bờ vai rộng rãi giống như một khoảng trời đang che ở trước mắt cô, cánh tay anh đầy vững chãi vòng ra sau lưng giữ chặt lấy hông của cô.

Cô nghẹn ngào không thốt nên lời, chợt trên môi lại thấy đau nhói. Anh hung hăng cắn cô, lực cắn không mạnh lắm nhưng lại làm cho cô cảm thấy rất rõ một chuỗi tê dại rất đáng sợ đang lan truyền khắp cơ thể! Tay anh chỉ giữ chặt nơi gáy của cô, quần quít lấy môi của cô, lại hỏi lại lần nữa: “... Em có nguyện ý gả cho anh không?”

Lan Khê gật đầu, cảm giác trong vành mắt có một dòng ẩm áp đầy dịu dàng sắp hòa tan cô.

Mộ Yến Thần thoáng cứng người một chút, rồi chợt trở nên dịu dàng, nhẹ nhàng tỉ mỉ khẽ hôn lên môi như cánh hoa của cô, giọng khàn khàn khẽ thì thầm: “Nói thành lời.”

Giọng nói ấy dịu nhẹ giống như là sợ làm cô bị sợ hãi, chỉ sợ một giây không lưu ý cẩn thận, sẽ làm cô bị vỡ vụn ra.

“Lan Khê, nói thành lời.” Anh ôm chặt cánh tay của cô, lúc này bờ vai của anh cũng run lên.

Lan Khê bám chặt vào bờ vai của anh nhích lên gần thêm, hàm răng nhẹ thoáng cắn vào môi của anh một cái, nhỏ giọng mà rõ ràng nói: “Mộ Yến Thần, em nguyện ý gả cho anh.”

Một giây kế tiếp, chỉ trong nháy mắt hô hấp của cô cũng bị mất đi.

Eo thon của cô tựa như bị giam cầm giữa hai khối cơ bắp cứng cáp, siết chặt vào trong ngực của anh. Môi cô bị một sức mạnh đè ép đoạt mất hô hấp, đôi môi bởi sự cọ sát mạnh mẽ cũng hơi rách ra một chút, mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập đột nhiên xuất hiện càng làm nộ hỏa thêm cuồng nhiệt kích động, khiến lệ nóng nơi đáy mắt cô lại trào lên.

Không biết là bởi vì khó chịu, hay là do tình yêu bị kìm nén quá lâu, không có chỗ phát tiết mà ở trong lồng ngực bọn họ thấy đau nhói.

Bọn họ đợi đã bao lâu. . .

Lâu đến mức đã không thể nhớ rõ rằng đã bao lâu rồi nữa. . .

Sự hưng phấn kéo dài cùng với sự kích động ở trong lòng sôi trào, suốt đêm không thôi. Đoạn đường đầy khó khăn và khổ sở kia, giờ phút này cũng bị sự xúc động đang sôi trào hòa tan, ngay cả ngôn ngữ cũng đều dư thừa. Bọn họ ôm hôn mà giống như cắn xé lẫn nhau... cũng không cảm giác được yêu và đau khác nhau thế nào, chỉ nghĩ đến sự vui mừng và viên mãn có thể kéo dài cả đời thật lâu như vậy, đã cảm thấy cho dù thế nào cũng đáng giá.

Chiếc xe màu đen hình giọt nước chạy như bay ở trên đường.

Dọc đường đi, trong suốt thời gian hơn ba giờ phần lớn đều là sự trầm mặc, cho đến lúc Mộ Yến Thần nhận được điện thoại của Lan Khê gọi tới. Cô và Kỷ Diêu đang ở trong cửa hàng áo cưới thử lễ phục, hình như là hai người không cùng ý kiến, tranh chấp nhau mãi không ngừng. Lan Khê gọi điện thoại tới định hỏi anh nên nghiêng về bộ nào, giọng Mộ Yến Thần lạnh nhạt, chắc chắn trong lòng sớm đã có tính toán nhưng không nói năng gì, chỉ nói theo ý thích của cô.

Trong kính chiếu hậu, vẻ lạnh lùng trên gương mặt anh đã tan đi hiện rõ vẻ sâu xa, hương vị dịu dàng lan tỏa ở trong xe.

Người ngồi ở trên ghế phía sau vẻ đầy kinh ngạc nhìn anh vẫn luôn giữ vẻ ngây ngẩn như thế.

... Đã bao lâu rồi bà không nhìn thấy vẻ mặt kia của con trai mình rồi nhỉ? Trước kia lúc nhỏ vẻ mặt anh rất phong phú, cũng luôn khóc luôn cười giống như mọi đứa trẻ, nhưng về sau này không biết từ bao giờ anh lại trở nên lạnh lẽ, không thích nói chuyện, ngay cả tâm tình cũng không bao giờ để lộ ra ngoài. Lúc đó bà mới phát giác ra rằng con trai mình đã trở nên xa lạ đối với mình rồi.

... Đây chính là con trai của bà sao?

Lúc này anh đã trưởng thành, nghe đồn sự nghiệp đã bắt đầu khởi sắc, tự mình quyết định mọi chuyện. Con trai sắp kết hôn, bà là mẹ đẻ mà lại không có tư cách để tham gia hôn lễ của nó.

Nước mắt tràn đầy trên mặt Mạc Như Khanh, bà ngồi yên tĩnh ở trong xe, đột nhiên nhớ không nổi những năm qua mình đã sống ra sao nữa.

Cúp điện thoại, Mộ Yến Thần cũng phát hiện có gì đó khác thường, liếc mắt nhìn về phía kính chiếu hậu.

“Xe đi nhanh quá sao? Mẹ say xe à?” Thấy sắc mặt của bà rất kém nên anh liền hỏi một câu.

Mạc Như Khanh vội vàng lau sạch lệ trên khóe mắt: “Không sao, mẹ không say xe, con lái xe cũng rất ổn định.”

Mộ Yến Thần dời mắt đi, nhàn nhạt dặn lại: “Đồ đạc của mẹ lần này mang đi cũng không đầy đủ, chỉ mang theo những vật phẩm cần thiết và quần áo mùa đông. Còn sang mùa xuân, mẹ cần thêm gì nữa thì hãy gọi điện thoại cho con, nếu như con còn ở đó... nếu như sang năm con phải trở về thành phố A con sẽ nói trước cho mẹ biết. Mọi chuyện sau này mẹ chỉ cần liên lạc với chú Lưu là xong.”

358. Chương 360: Mẹ Có Lỗi Với Con 2

Lời nói này nghe giống như anh đang chào tạm biệt bà vậy.

Trong lòng Mạc Như Khanh co rút lại một hồi đau đớn.

“Thời điểm lễ mừng năm mới hai đứa cũng không trở lại sao?” Bà cố nén lại tiếng nghẹn ngào, hỏi một câu đầy ngóng đợi.

Trong con người Mộ Yến Thần thoáng qua ánh nhìn khác thường: “Giao thừa năm nay vừa vặn trùng hợp với sinh nhật của Lan Khê. Đã rất nhiều năm nay em ấy cũng chưa từng được hưởng một lễ mừng sinh nhật. Năm nay con muốn bù đắp lại. Đến lúc đó để xem em ấy muốn thế nào đã.”

Sinh nhật.

Nhắc tới ngày này, rong lòng Mạc Như Khanh liền dậy lên sự giá lạnh. Bà cúi đầu nhớ lại rõ ràng sinh nhật của Lan Khê năm năm về trước, khi ấy mình đã sắp xếp một vụ bắt cóc làm cho Lan Khê suýt nữa bị cưỡng bạo, sau đó dường như cô lại chạy đi đâu đó mất tích một đêm... mà bà cũng không quản chuyện lúc ấy cô sống hay chết.

Hiện tại, đã đến lúc báo ứng.

Cả nước vui mừng chờ đón thời gian vạn gia đoàn viên, diễn đàn lễ quý đôn mà bà lại lẻ loi, hiu quạnh một mình, nếm thử xem chút mùi vị của hậu quả xấu năm đó mình đã gieo xuống ra sao .

Suốt dọc đường đi bà chỉ im lặng.

Lúc xuống xe Mạc Như Khanh thấy trên tuyết rơi xuống bả vai anh. Bà ngẩng ngẩn nhìn, sau đó theo bản năng tiến lên định phủi tuyết đi giúp anh. Khi bà vỗ vỗ mấy cái thân thể Mộ Yến Thần chợt cứng đờ, anh ngẩng đầu, nhưng lại dùng ánh mắt quý dị để nhìn bà.

Gương mặt Mạc Như Khanh tái đi, lúng ta lúng túng thu tay về.

Bất quá những động tác này của một người mẹ đối với con mình là một việc rất tự nhiên, nhưng khi bà làm thì sao lại lúng túng như vậy, mà anh cũng cảm thấy rõ ràng như vậy.

Mộ Yến Thần chỉ cảm thấy trong lồng ngực có chút buồn bực.

Lấy hành lý từ trong cốp sau của xe ra, sau xách lên rồi đi lên phía trước, cũng không để ý gì tới cô nữa.

“Yến Thần, con không ngồi lại thêm một lúc nữa sao?” Thấy anh lên tiếng chào hỏi ông nội như muốn ra đi, lòng Mạc Như Khanh đầy chua xót hỏi lại.

“Con còn có việc, ” anh nhàn nhạt giải thích một câu, nhìn về phía bà, ”Mẹ còn có điều gì muốn dặn lại nữa không?”

Nếu không nói, sẽ không còn có cơ hội nào nữa.

Mạc Như Khanh cố nhịn lại nước mắt lệ, khe hít một hơi chậm rãi nói: “Yến Thần, mẹ biết lúc này con chỉ cần nhìn về phía mẹ thôi trong lòng cũng đã không thấy thoải mái. Mẹ biết con chán ghét mẹ, so với lúc thời gian con vừa mới trở về nước có khi còn thấy chán ghét hơn...”

“Không phải là con chán ghét,” anh lại thản nhiên cắt ngang lời của bà, trong tròng mắt sâu thẳm kia vừa có cảm xúc lạnh nhạt vừa lo bị tổn thương: “Con chỉ có thất vọng, sau đó vẫn thất vọng, thất vọng rồi rốt cuộc về sau con không hề ôm hy vọng gì nữa.”

Chẳng phải anh đã từng có lần cầu xin mong đợi bà đó sao? Nếu như không có, anh cũng sẽ không đánh cược với việc buông tay với sự nghiệp, mà mình đã mất nhiều năm để gây dựng ở nước ngoài như thế để trở về nước, theo ý nguyện của bà, giúp bà hoàn thành chuyện mà bà muốn anh làm, chỉ để hy vọng cũng có thể giống như người khác, được cảm nhận một chút hương vị tình thương yêu “Mẹ” có thể cho mình xem như thế nào.

Nhưng không có. Trước sau vẫn không có.

Trái tim Mạc Như Khanh đau đớn lợi hại Bà cố nén ghen ngào siết chặt vạt áo tiếp tục nói: “Hai ngày trước, khi đi chào từ biệt phu nhân nhà họ Tần, bà ấy đã tán gẫu với mẹ về chuyện con trai mình học lên bậc cấp hai trung học... Bà ấy kể rằng con trai nhà mình đã gây rất nhiều chuyện phiền phức làm cho người ta phải quan tâm, kêu rằng mỗi ngày bà ấy đều bị con trai mình nghịch ngợm đến mức phát giận ngay cả ăn cũng không thấy ngon... Yến Thần, sau đó mẹ nhớ lại khoảng thời gian mà con đi học, nhưng mẹ chợt nhận ra khoảng hồi ức ấy lại trống không, bao gồm cả chuyện con đã học hành thế nào, một mình lớn lên như thế nào, mẹ cũng không sao nhớ ra được, mẹ. . .”

Bà ghen ngào một cái rồi nói tiếp: “Mẹ không phải là người mẹ tốt, ngoại trừ mẹ cho con một cuộc sống, thì ngoài ra mẹ không cho con một chút gì cả, thậm chí lúc mẹ sinh ra con, con cũng không có cha, không có nhà, nếu như con không hận mẹ, ngay cả chính mẹ cũng thể không tin rồi. . .”

“Yến Thần, mẹ có lỗi với con.”

Môi mỏng của Mộ Yến Thần nhàn nhạt mím lại thành đường thẳng, lẳng lặng nghe bà kể chuyện, nỗi chua chát trong lòng bà cũng từ từ cứng lại.

Anh nhớ rằng, mình đã hận mẹ thật nhiều năm, cho đến sau này anh phát hiện ra oán hận chỉ có thể làm cho mình đau khổ hơn. Cho nên anh bắt đầu hi vọng một cách xa xỉ rằng sẽ có một ngày mẹ có thể tỉnh ngộ lại để nhìn mình lâu hơn một chút, cho dù chỉ nói một tiếng xin lỗi thôi, anh cũng sẽ không so đo nữa.

Chỉ có điều mong đợi nhiều năm như thế, nhưng anh đã không được như mong đợi.

Hôm nay thật sự được nghe, nhưng cảm giác trong lòng anh lại không thể dùng ngôn ngữ nào để miêu tả nổi, chữ không thể ghép được thành câu, miệng không thể nói được thành lời.

Thời gian trôi qua khá dài, tựa như qua cả một đời vậy, anh buông mắt, mở miệng nói: “Mẹ hãy chăm sóc mình thật tốt.”

Tay rút túi quần, anh lạnh nhạt xoay người, bóng dáng cao ngất đi về hướng ra bên ngoài, mở cửa, biến mất trong ánh sáng phản quang của cả một bầu trời tuyết ở bên ngoài.

...

Sắc trời lạnh lẽo.

Dọc đường đi, tâm tình của Mộ Yến Thần cứ phập phồng, nhưng càng đi vào trong cảnh vui vẻ của thành phố thì lòng anh lại càng khoáng đạt. Anh chợt nhớ đến hôn lễ mà trước kia mình đã bắt đầu chuẩn bị từ lâu, nghĩ lại hết thấy những gì sắp tới, nỗi lo lắng trong lòng anh lại chậm chậm ulla tới.

Người anh yêu vẫn còn đang chờ anh.

Gọi một cú điện thoại hỏi thăm thời gian món đồ được gửi tới bằng đường hàng không xong xuôi, Mộ Yến chậm rãi dừng xe ở cửa

359. Chương 361: Kết Thúc (phần Mộ)

Trong tiệm áo cưới, duy nhất chỉ có một màu trắng thánh khiết như tuyết làm kích thích ánh mắt người nhìn, khiến người khác không dám làm hỏng.

Một bóng dáng mảnh khảnh quay lưng lại về phía anh, lúc này đang nhẹ nhàng hít thở khí hóp bụng lại, từ phần xương chậu trở xuống, đường cong hiện ra rất rõ. Phần đuôi của mái tóc dài tới eo được cô uốn tạo thành sóng nhỏ màu nâu nhìn rất tự nhiên. Kỷ Diêu đứng bên cạnh cũng hít vào một hơi, vừa vệt đôi tay cô đang che ở bụng ra vừa thuyết phục bạn, nói đến lúc đó có thể cầm bó hoa để che đi, làm gì có ai nhìn thấy được. Cô vốn gầy đến mức phần bụng dưới nhìn nghiêng cũng chỉ hơi nhô lên một đường vòng cung nhỏ tí tẹo!

Lan Khê không cẩn thận bị tay của bạn tốt đụng phải bên eo, bị nhột liền bật cười lên, vội vã lui về phía sau để tránh.

Vừa lui về phía sau liền đạp phải chân của một người, còn đụng phải ngực của người ta nữa.

Lan Khê kinh hãi, vội vàng dừng bước, định quay lại nói xin lỗi, lại lảo đảo một cái, người ở phía sau ôm lấy vai cô kéo vào trong ngực. **diễn đàn lê quý đôn** Lúc này cô mới nhận thấy Mộ Yến Thần đã tới, khí thế mạnh mẽ quen thuộc này làm cho cô hơi sợ hãi choáng váng.

“Này, anh trai, anh nhìn xem nhìn xem?” Kỷ Diêu nhảy nhót không ngừng nói luôn mồm: “Xinh đẹp chưa? Anh trai họ Mộ, anh khẩn trương ngó xem cái nhìn của em thế nào, anh phải nói thuê em để em bảo quản cho cô dâu của mình được đẹp nhất đấy nhé !”

Mộ Yến Thần liếc mắt nhìn, trong tròng mắt sâu thẳm thoáng hiện một ánh nhìn nóng rực.

Đây thực sự là lần đầu tiên anh được nhìn bộ dạng cô mặc áo cưới, cộng thêm nét mặt đỏ ửng vì xấu hổ của Lan Khê, khiến anh dừng mắt nhìn cô thật lâu cũng không dời mắt nổi, tựa như không thể tin được đây chính là cô dâu ấu ả của mình.

Ngón tay dài nhẹ nhàng giữ chặt lấy cái ót của cô, anh rất muốn ôm hôn cô, nhưng ngại trước mặt người ngoài nên đành nhịn lại.

“Buổi tối trở về nhà của cha được không, thím Trương đã nấu một bàn đồ ăn chờ em đấy! Lát nữa chúng ta đi nhé, anh có thứ này cho em xem.” Giọng anh mềm mỏng, trầm trầm thoảng chút khăn khăn, nói xong Mộ Yến Thần ngược mắt nhìn Kỷ Diêu, “Nếu em không ngại, cùng đi về nhà với bọn anh được không?”

Mặt Kỷ Diêu nhất thời đỏ lên, hai ngón tay gơ lên: “Vậy sao? Em nhất định phải tới xem hai người ở cùng một nhà ngọt ngào như thế nào! Bác Mộ thật tốt phúc, gả con gái đi, hoá ra lại gả trở về nhà mình, lại còn khiến cho dư luận xôn xao huyền ảo oanh oanh liệt liệt một hồi! Nhưng như vậy cũng rất tốt, mặc dù ở bên ngoài có vài ba lời đồn đại những chuyện nhảm nhí gì đó, nhưng chỉ cần bác Mộ nhà mình được mừng rỡ vui vẻ là tốt rồi. Được rồi, em đi cùng!”

Khóe miệng tuần dật thoảng nở một nụ cười yếu ớt, anh chậm rãi nói: “Còn có chút thời gian, không bằng em chọn lấy một bộ lễ phục phù dâu đi?”

Lần này Kỷ Diêu ỉu xiu, sờ sờ lỗ mũi quay mặt đi: “Ý của anh là muốn nhắc nhở rằng so với em, Lan Khê đã sớm được gả đi trước một bước rồi sao? Em nói cho anh biết nhé em đây còn rất trẻ tuổi lớp chúng em những người chưa gả đi còn đến một đại đội nữa cơ! Cũng chỉ có anh như vậy mà thôi, “gần nước nhà phải cao”, đã được tiện nghi mà còn khoe mẽ! !”

... nhớ năm đó khi các cô học lớp mười hai, nhiều lắm mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, anh trai cô là người gần như là niềm mơ ước của hai người, nhưng không nghĩ rằng Mộ Yến Thần lại có thể không chút kiêng kỵ mà xuống tay với Lan Khê, Chắc chắn. . . Thật sự đã đầu độc trái tim thiếu nữ!

Một ánh nhìn nhắc bèn thoảng qua trong mắt anh, tựa như chưa từng ý định ước lượng cái gì đó. Mộ Yến Thần không so đo nhiều với lời nói của Kỷ Diêu, ngược lại, nơi khóe miệng lại thoảng hiện ý cười thoải mái mê người, ánh mắt rơi vào bộ lễ phục treo trên giá ở sau lưng Lan Khê.

Nơi đó có một bộ lễ phục dành cho phù dâu đang thu hút sự chú ý của anh.

Anh cúi đầu ở bên tai Lan Khê nói câu gì đó, ánh mắt Lan Khê sáng lên, chạy đến lấy bộ y phục kia xuống, nhìn một chút, cười cười rồi kéo tay Kỷ Diêu, ầm ầm đẩy mạnh bạn tốt vào trong phòng đi thử áo.

Trong tiệm áo cưới máy sưởi mở rất ấm, sự lo lắng trong lòng anh cũng theo đó mà bị quét đi sạch sẽ. Mộ Yến Thần ngồi xuống, anh cảm thấy cảm giác chịu cảnh ngồi yên lặng một chỗ mà chờ đợi thế này thật sự rất tốt. Bao nhiêu năm qua, anh chịu mọi gian nan vất vả cũng chỉ vì giờ khắc này mà thôi.

Sau lưng có tiếng động.

Một vòng tay mềm mại như ngọc lúc này đã quấn quít vào anh, Lan Khê ghé vào bên tai anh, tựa như trên chọc nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Anh trai.”

Mộ Yến Thần vẫn nhắm mắt không mở ra, chỉ tìm bàn tay của cô cầm lấy, nói thật nhỏ: “Gọi anh cái gì?”

“Em gọi anh là anh trai nhé, ” Lan Khê càng áp sát vào anh chặt hơn, “Dù sao nhiều năm qua em cũng đã gọi anh như vậy rồi, sắp sửa không thể còn được gọi anh như vậy nữa, em phải trở về đúng vị trí.”

Mộ Yến Thần không ngừng vuốt ve những ngón tay của cô, cái vuốt ve thật thân thiết, thoảng nhớ lại những gì đã trải qua, giữa bọn họ có bao biến hóa to lớn như thế, chỉ duy nhất có một điều không thay đổi, đó chính là tình yêu của anh đối với cô, suốt nhiều năm qua dường như chỉ tăng mà không giảm.

Cách xưng hô này, lúc nào được nghe cũng đều khiến lòng anh xúc động.

Không nhận được, anh liền nắm lấy tay của cô đưa lên miệng khẽ đặt một nụ hôn: “Cách gọi ấy cả đời này em chỉ được gọi cho một mình anh nghe.”

Cách vài cái ghế dựa, túi xách của Lan Khê rung lên, bên trong truyền ra tiếng nhạc chuông nhẹ nhàng.

Lan Khê ngẩn người, rút tay ra chạy tới nhận điện thoại, nhưng khi màn hình sáng lên Mộ Yến Thần lại thấy vẻ mặt cô chợt biến đổi, anh dịu dàng mở miệng hỏi: “Sao vậy?”

Lan Khê nhíu mày lại, chỉ cảm thấy trong lòng buồn phiền cực điểm.

Mộ Yến Thần đứng dậy đi tới, quét mắt một vòng nhìn lên màn hình điện thoại, nhìn thấy phía trên hiển thị một dãy số điện thoại gọi đến từ nước ngoài. Phía trước dãy số là số 44, cuộc gọi đến từ nước Anh.

Hai người bạn họ đều ở trong nước, William cũng không thể nào dùng số điện thoại này để gọi tới đây, như vậy thì chỉ có một khả năng...

Lan Khê nhận cuộc gọi, cô chào hỏi giọng có chút lạnh nhạt.

Mộ Yến Thần ôm lấy cô, cúi đầu khê ngửi mùi hương trên người cô, cũng nghe được cặn kẽ những lời nói trong điện thoại vọng ra, nghe giống như là tiếng của Phó Minh Lăng, bởi vì bình thường Phó Ngôn Bác sẽ không dùng tiếng Trung để nói chuyện với người khác.

Cúp điện thoại, sắc mặt Lan Khê khê biến đổi, giống như là vừa trải qua một trận phong ba bão táp vậy.

Tay anh đặt ở ngang lưng khiến cô bất giác dựa vào người anh, hai tay quán lấy ôm chặt lấy anh, cô thở dài nhẹ giọng nói: “Phó Minh Lăng gọi điện thoại nói, trong nhà hần đang âm ỹ đến sắp sập rồi. Lúc này vụ xì căng đan con gái riêng vốn âm ỹ đến sôi sùng sục đã có người giải thích rõ ràng, đã dè xuống rồi, nhưng không biết từ đâu mà mẹ của công chúa Isha biết được chuyện này, còn đặc biệt phái người góp nhặt lại toàn bộ tài liệu về em, chứng minh giữa mẹ em và Phó Ngôn Bác có gian tình. . .”

Hai cánh tay ở ngang hông cô đột nhiên thu chặt lại một chút.

Lan Khê cắn môi, bàn tay anh vỗ nhẹ nhẹ trên lưng của cô như muốn an ủi, nghe cô tiếp tục nói: ” Gia tộc Laurie coi đây là một điều sỉ nhục, cảm thấy công chúa Isha phải chịu sự uất ức quá lớn, ép buộc Phó Ngôn Bác phải thề sẽ đoạn tuyệt hết thảy mọi quan hệ huyết thống với em, cả đời này sẽ không bao giờ trở về nước nữa.”

Trong tròng mắt trong veo thoáng qua vẻ tâm tình yếu đuối khác thường pha lẫn sự chua xót, “Nhưng đại khái là ông ấy không chấp nhận... Trước đây không lâu, trong buổi họp báo ông ấy đã chứng thật tin tức đề nghị được ly hôn với công chúa Isha, rời bỏ khỏi công việc chính sự ở nước Anh, trả lại toàn bộ danh hiệu và tài sản thuộc về gia tộc Laurie, rời khỏi nước Anh... Hiện tại hình như đã về tới Trung Quốc rồi.”

Tin tức này giống như một vụ nổ lớn, lúc đầu Lan Khê nghe thấy cũng đã sửng sờ.

360. Chương 362: Kết Thúc (phần Một Tt)

Cô không ngờ chuyện này lại sẽ phát triển trở thành như vậy. Trong ấn của cô, Phó Ngôn Bác là một người đã giẫm dưới chân mình toàn bộ cả tôn nghiêm lẫn tình cảm để giữ được đẳng cấp cao quý của mình. Ông ta không nói không rằng, im hơi lặng tiếng tựa như cũng chỉ là vì muốn có địa vị và của cải lớn hơn. Nhưng chẳng lẽ con người khi bị ép buộc tới một mức độ nhất định, thì cũng sẽ vứt đi tất cả mà cũng không thêm để ý gì nữa hay sao? Gia tộc Laurie ép ông phải nói lên lời cam kết kia chính là đã chạm đến ranh giới cuối cùng của ông rồi sao? Để cho ông dù thế nào đi nữa cũng không thể nhẫn nại mà bỏ xuống được?

“Phó Minh Lăng hiện tại đang ở đâu?” Mộ Yến Thần lạnh giọng hỏi.

Lan Khê ngắc ra, “Hắn nói hắn mới vừa từ Los Angeles trở lại... là anh bảo hắn đi Los Angeles xử lý chuyện gì sao? Vừa rồi trong điện thoại hắn đối với anh vẫn cần rằng nghiêng lợi như cũ, chỉ có điều nghe giống như đã mệt chết đi.” “Đó là trách nhiệm mà hắn nên gánh, ” anh lạnh lùng đáp lại, ánh mắt sâu thẳm quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, “Hắn còn nói cái gì nữa?”

“Hắn còn nói hiện tại hắn đang ở chợ trung tâm, vừa mới trở về nước không có chỗ ở cũng không còn người đón hắn, trên người hắn không có nhiều tiền lắm, cũng sắp đến bước đầu đường xó chợ rồi.”

“Vậy trước tiên hãy để cho hắn ở đầu đường xó chợ mấy ngày nữa đã rồi hãy nói.” Lời của anh không chút lưu tình.

Lan Khê há miệng, như định nói cái gì đó nhưng rồi lại không nói ra, chẳng qua cô cảm thấy nếu Mộ Yến Thần muốn xử lý như thế thì cũng tốt.

Bên kia, Kỷ Diêu đã mặc quần áo tử tế hướng về phía chiếc gương một lúc lâu, vẻ rất đặc ý, không thể không thừa nhận ánh mắt của Mộ Yến Thần đúng là tuyệt đỉnh, bộ lễ phục này được thiết kế vừa phải, che hết tất cả khuyết điểm, những chỗ da thịt dư thừa ở trên người cô tuyệt đối không nhìn ra được chút gì.

“Đi về được chưa?” Mộ Yến Thần cúi đầu, hơi thở nhẹ nhàng ủa vào bên tai cô, dịu dàng hỏi ý kiến của cô.

Lan Khê đứng quay lưng với cánh cửa vòm, hé miệng cười cười, gật đầu một cái.

Ven đường.

Chợ trung tâm ở thành phố C không thể nói là sầm uất lắm, nhưng dòng xe chạy cũng thường hay bị tắc nghẽn, đường dành riêng cho người đi bộ nhón nháo toàn đầu người.

Giờ phút này một bóng dáng với dáng vẻ hào sảng đang ngồi ở ven đường.

Tóc trên đầu hắn có chút rối bời, trong tròng mắt cùng màu tóc nổi lên vài tia máu đỏ kè, mắmg vài câu gì đó rồi cúp điện thoại, chỉ cảm thấy lòng người dễ thay đổi. Ban đầu hắn không biết Mộ Yến Thần và cha mình đã đạt được thỏa thuận gì đó, mà khiến cha hắn trực tiếp phái người trối hấn lại, lôi đến Los Angeles, bị cái người đàn ông tên gọi “William” chết tiệt đó, giám sát nhốt ở trong ngôi nhà bỏ hoang bị nổ mìn ở Los Angeles để “nghỉ ngơi” hơn nửa tháng.

Mấy ngày đó hắn phải làm công việc vất vả nhất đó là đào móc. Hàng ngày hắn bị buộc phải canh giữ ở hiện trường, nhìn những thi thể người đầy máu và những đoạn tay chân được mang ra, làm người ta phát nôn mửa.

Đầy trời toàn tiếng khóc thảm thiết, tiếng kêu rên của thân nhân người chết, quyết tử thủ ở hiện trường không chịu đi, nhất định yêu cầu phải tìm cách đưa ra người chịu trách nhiệm.

William thần nhiên đẩy Phó Minh Lãng ra ngoài để thu dọn mọi chuyện, chỉ bảo đảm không để cho thân nhân người chết bởi kích động mà giết chết hắn, còn những chuyện khác thích làm thế nào thì làm. Suốt mấy ngày đó Phó Minh Lãng gần như bị làm cho đến mức gần như phát điên lên rồi. Hắn trở mặt nhìn những thân nhân người chết trút hết toàn bộ nỗi căm hận vào trên người hắn. Đoạn thời gian đó hắn tựa như tựa như điên vậy, tựa như chỉ muốn trả thù Mộ Yến Thần.

Nhưng mà cũng không giống nhau.

Đã từng có lúc hắn cảm thấy Mộ Yến Thần phải hoàn toàn chịu trách nhiệm với cái chết của Rella, cho dù có thể không phải Mộ Yến Thần tự mình lái xe cố ý đụng chết Rella. Nhưng ở nơi phế tích này, trong chỗ lát chính bản thân hắn phải chịu trách nhiệm để cho thân nhân người chết trút cơn giận dữ bùng phát. Lúc đó hắn chỉ muốn tìm chút chuyện nào đó để gây sự với Mộ Yến Thần, hắn hoàn toàn không hề muốn sẽ tạo ra quy mô tử vong lớn như vậy.

Lúc này nếu so sánh sự căm phẫn và đau đớn bởi những đau thương thật sự này, sự hận thù của hắn bắt đầu trở thành không có nghĩa lý gì.

Khi thân nhân người chết chộp lấy gậy sắt, cọc gỗ đập vào người hắn, hay chỉ tay không xông lên dùng quyền đấm cước đá, lúc ấy ngay cả lý do để hắn tránh né cũng không có.

William nói: “Thoải mái không? Chẳng phải mày rất thích trả thù người khác sao? Hiện tại hãy ném thử một chút mùi vị bị người khác trả thù đi, hiện giờ nơi này đã xác nhận số người tử vong đã gần đến số 27 rồi đó, chờ đến lúc mày cảm thấy mày đã bồi thường rõ ràng đầy đủ cho các mạng người này rồi, mày có thể lại đi tìm Tổng giám đốc Mộ để báo thù cho người phụ nữ yêu mến của mình, thế nào, được không?”

Đôi môi cực kỳ khô khốc, Phó Minh Lãng nhắm mắt lại nhìn vào chiếc đồng hồ lớn ở cuối con đường dành riêng cho người đi bộ, nhớ lúc hắn rời khỏi Los Angeles, William chỉ cung cấp cho hắn một tấm vé máy bay bay đi Trung Quốc, còn dư lại cũng chỉ có mấy trăm Đô-la.

Điện thoại di động cũng sắp hết điện.

Hắn gọi điện thoại cho Lan Khê, chung quy trong lòng hắn cảm thấy đây là người ở Trung Quốc duy nhất mà mình có thể liên lạc với.

Nhưng ngay cả cô cũng không để ý đến hắn, cứ như vậy trực tiếp cúp điện thoại luôn.

... khó có thể nói được tâm tình của hắn trong giờ phút này, cha mẹ ly dị, trời nam đất bắc, hắn cũng có chút mờ mịt không biết nên đi về hướng nào, có nên trở về Trung Quốc không? Một nửa huyết thống của hắn là của Trung Quốc! Trở về nước Anh sao? E rằng hắn có đi theo mẹ, trên người cũng vĩnh viễn không phải là dòng máu quý tộc thuần khiết.

Phó Minh Lãng, mày đáng phải chịu như thế.

Trong tròng mắt cùng màu đen, tia máu đỏ xuất hiện nhiều hơn một chút, Phó Minh Lãng đứng dậy, trên người mặc quần tây với áo sơ mi hàng hiệu của nước Anh, chiếc áo khoác ngoài dính chút máu tươi và bụi bặm được màu xanh sẫm của áo che lấp đi, hắn đẩy cửa bước vào một tiệm bán đồ trang sức.

Nhân viên hướng dẫn mua hàng là một cô gái trẻ tuổi, cẩn thận quan sát hắn từ trên xuống dưới, ánh mắt đầy vẻ lạ lùng.

“Người ở trong nước các cô khi kết hôn, thì sẽ tặng nhau cái gì?” Ánh mắt nhuốm màu đỏ kè nhìn lướt qua quầy hàng bày rất nhiều đồ trang sức quý giá, khàn khàn giọng hỏi.

Nhân viên hướng dẫn mua hàng kinh ngạc một hồi!

“Đưa. . . Phong bì tiền lì xì . . .” Cái này còn phải hỏi sao?

“Không phải vậy, ” Phó Minh Lãng nuốt xuống cục nghẹn, lúng túng nói, “Tôi muốn nói là quà tặng kia.”

“... À, ” Nhân viên hướng dẫn mua hàng lúc này mới hiểu ra, “Điều này còn phải xem người kết hôn có quan hệ như thế nào với anh đã, ai kết hôn vậy?”

Phó Minh Lãng gắt gao mím môi lại, tia máu trong mắt nặng hơn một chút, tay đề suýt nữa làm vỡ nát mặt bàn quầy bằng thủy tinh của người ta, mãi lâu sau mới khạc từ trong miệng ra mấy từ cực xa lạ mà, cho tới bây giờ hắn chưa từng bao giờ nói một lần: “Em gái tôi.”

” Em gái của anh à? ” Nhân viên hướng dẫn mua hàng lại quan sát hắn từ trên xuống dưới rồi nói tiếp: “Việc này phải xem năng lực kinh tế của anh thế nào đã, là anh trai, có thể tặng được nhà cửa thì tốt nhất nên tặng nhà cửa, có thể tặng được xe hơi thì tặng xe, bằng không thì tặng đồ dùng gia đình cũng được, muốn có danh tiếng thì bây giờ không gì bằng cho người ta tiền để sửa sang nhà cửa...”

Phó Minh Lãng đỏ mặt đến mức sắp nổ tung, lúng túng tới cực điểm.

“Được rồi cô không cần nói nữa, ” hắn có chút nghiêng rằng cắt ngang lời nói của cô gái, cúi đầu nắm chặt tay lại: “Trên người tôi giờ đây có hơn bảy trăm Đô-la, cô xem có thể giúp tôi chọn một thứ đồ gì đó để làm quà tặng đi.”

Tình hình của hắn bây giờ, có tặng cái gì cũng không nổi.

Nhân viên hướng dẫn mua hàng mi tâm nhú lại: “Đô-la à...Vậy cũng được anh tới đây... Đúng rồi em gái của anh thích gì?”

... cô thích gì ư?

Sắc mặt của Phó Minh Lãng lúc đỏ lúc trắng, siết chặt quả đấm lại, có chết cũng không nghĩ được ra mà nói, không thể làm gì khác hơn đành nói giọng khàn khàn: “Tôi không biết.”

Nhân viên hướng dẫn mua hàng mắt mở thật to, giống như nuốt phải một cái trứng gà sống.

“Người kết hôn này có phải là em gái anh thật không, tại sao anh lại không biết? Vậy anh làm anh trai như thế nào vậy hả?”

... hắn làm anh trai như thế nào ư?

Hắn thật sự đã không làm bất cứ điều gì hết, chuyện duy nhất mà hắn đã làm chính là bắt cóc cô, thiếu chút nữa đã giết cô, còn cả đứa bé trong bụng của cô nữa.

“Cô đừng hỏi dài dòng nữa, chọn cho tôi đi!” Trong lòng Phó Minh Lãng đầy buồn bực, nói gay gắt.

Nhân viên hướng dẫn mua hàng bừa bãi, cuối cùng chọn giúp cho hắn một thứ quà tặng mà phần lớn các cô gái cũng thích với giá cả tương đối, lúc cầm hộp quà tặng lên đưa cho hắn, liền thấy động tác trả tiền của hắn, quả nhiên là mua xong quà tặng này, ngay cả tiền thuê xe cũng không còn.

Người lái xe taxi cũng không muốn nhận Đô-la, phiền phức.

Lúc cầm hộp quà tặng đi ra cửa, lần đầu tiên trong bao năm qua, lúc này trong lòng Phó Minh Lăng mới cảm thấy có sự thư thái hiếm thấy như vậy. Trong giới quý tộc, quan hệ ruột thịt luôn bị trói buộc bởi các loại lễ tiết quy tắc và sự tranh giành quyền lợi. Do vậy tình thân đã sớm trở nên lạnh nhạt, không có nửa điểm tình người, hắn chưa từng được ném thử loại cảm giác nghĩ đến người khác rất đơn thuần, không vì bất cứ điều gì khác lại có thể tuyệt vời. Cũng bởi vì thế giới này lớn như vậy, mà cô coi như là một người thân có cùng huyết mạch tương liên với hắn.

Nếu như bây giờ hắn nói với cô câu chúc mừng tân hôn vui vẻ, hay nói lời xin lỗi, liệu còn có kịp hay không? Xe chậm rãi dừng ở cửa nhà họ Mộ, cùng lúc đó tựa như có đèn xe chói mắt từ phía đối diện thoáng vụt qua, ngay sát cạnh chạy về hướng phía sau, lao vào vào trong bóng đêm mịt mờ.

Lan Khê vẫn ngủ yên như cũ, anh nhẹ giọng dỗ dành mấy lần mới không tình nguyện mở mắt thức dậy, bắt đầu cầu nguyện cho trong ngày hôn lễ đó mình có thể chống đỡ được từ sớm đến tối muộn, không ngã gục xuống bởi vì quá mệt mỏi.

Khi đi vào phòng khách, cô bỗng thoáng kinh ngạc.

Trong phòng giống như vừa mới có cuộc chiêu đãi khách đến chơi thì phải, chị Trương đang dọn dẹp đồ, Mộ Minh Thăng chống quai trượng ngồi xuất thần ở trên ghế sa lon, nghe tiếng động mới ngẩng đầu lên, thấy con gái duyên dáng yêu kiều của mình đứng ở trước mặt, liền nở nụ cười ôn hòa hiền lành.

“Ba, đây là cái gì vậy?” Lan Khê đi tới, nhìn hai hộp quà tặng để ở trên bàn.

Mộ Yến Thần giao áo khoác cho chị Trương, trong lòng mắt sâu thẳm ánh lên cái nhìn không rõ ý vị, cũng quét qua hai hộp quà tặng được đưa tới đột ngột.

“À, cái này... Cái này là... hôm nay có người đưa tới, phía trên không để lại tên cũng như lời chúc mừng gì hết, nói không chừng là đó là quà tặng của bạn bè các con mừng lễ kết hôn, nếu không con hãy mở ra xem một chút?”

Quà tặng ư?

Lan Khê không sao đoán được có ai lại tặng quà trước buổi hôn lễ.

Cô nghiêng đầu định hỏi ý kiến của Mộ Yến Thần, chỉ nhận thấy trong con ngươi của anh chợt lóe lên cái nhìn chăm chú mãi miết. Mộ Yến Thần ngược mắt, nhìn lại vào mặt cha mình, nhẹ giọng hỏi: “Ba đã kiểm tra chưa?”

361. Chương 363: Kết Thúc (phần Hai)

Mộ Minh Thăng chống lại cái nhìn của con trai, trong mắt thoáng tối sầm, tiếp theo thì gật đầu chắc chắn: “Khi ba nhận món quà này có kêu người kiểm tra qua, không có gì nguy hiểm.”

Nhớ tới hôm nay lúc Lan Khê nhận cú điện thoại kia, Mộ Yến Thần đã biết rõ cuộc ai là người đưa quà đến. Đối với hai cha con Phó Ngôn Bác, anh không tính là thống hận nhưng đừng hy vọng anh có thể lấy lễ đối đãi, huống chi còn có Lan Khê bên người, tất nhiên anh muốn bảo vệ cô được tuyệt đối an toàn, giống như khi ở bờ biển Los Angeles liên quan đến sự sống chết, anh tuyệt đối không cho phép sai lầm xuất hiện lần thứ hai.

Vỗ vỗ lưng cô, anh cất giọng nói êm dịu sâu sắc: “Mở ra nhìn xem.”

Lan Khê cũng hiếu kỳ, nhịn không được đưa tay ra mở hộp quà.

Quà bên trong hai cái hộp không giống nhau, một hộp là kim cài áo được đặt trong hộp bằng nhung rất tinh tế, bên cạnh có mảnh giấy nhiều nếp gấp, mở ra mới biết đó là bao giấy đựng thuốc lá, mặt trên có dòng chữ tiếng Anh.

“Happy, Wedding’s day.” Mừng ngày cưới.

Trên hộp còn vương mùi khói thuốc lá nhàn nhạt.

Lan Khê không hiểu, đoán không ra người nào lại tặng lễ vật như vậy.

Cô lại mở ra một món quà khác, đột nhiên đụng tới một cái gì đó lạnh lẽo, mở bao giấy bọc phía ngoài hóa là một pho tượng bằng thủy tinh vây quanh là những viên kim cương nhỏ. . . Tác phẩm kia điêu khắc tư thế người mẹ dịu dàng ôm đứa con, đường cong duyên dáng tuyệt đẹp, khuôn mặt khéo môi đều lộ ra ý cười, dưới bức tượng trên miếng gỗ đàn hương có khắc rõ ràng một chữ “Nguyệt”.

Lan Khê ngó ra một hồi lâu, đưa tay chạm vào pho tượng kia, dường như ngay lập tức cô hiểu ra chuyện gì đó.

Khóe mắt ươn ướt, cô ngẩng đầu hỏi: “Ba, ba... Có phải ông ấy đã tới?”

Mộ Minh Thăng thấy cô đã đoán được, đành phải gật đầu, khuôn mặt tràn đầy ý cười: “Phải, đã tới, ông ấy mới vừa đi thi tại con đến, nếu không thì đã gặp người rồi. Cơ thể ba không khỏe nên không thể ngồi lâu cho nên ông ấy chỉ nán lại một hồi. Chúng ta tán gẫu một hồi, ánh mắt mẹ con không tệ. Còn nhớ lúc trước ba nói với con cái gì không? Con gái ba xinh đẹp đáng yêu như thế, làm sao ông ấy không yêu thương được cơ chứ? Lần này không phải ông ấy về nước để gặp con sao?”

. . . Ánh mắt không tệ? Là nói đáng về không tệ hay là phẩm hạnh không tệ?

“Nếu ông ấy muốn gặp con, sao không chờ con trở lại?”

“Ông ấy cảm thấy có lẽ con không muốn nhìn thấy ông ấy, chỉ đưa món quà chúc mừng đám cưới, mấy ngày nữa sẽ trở lại thăm con.” Tiếng nói Mộ Minh Thăng ôn hoà hiền hậu.

Lan Khê không nói, tay nhẹ nhàng vuốt ve bức tượng kia, trong lòng quá đổi chua xót.

Mộ Yến Thần nhìn ra tâm tình cô không tốt, kéo vai cô tới gần nói khẽ: “Chúng ta lên lầu trước, một lát hẵng xuống.”

Tâm tình Lan Khê vốn đang rối bời, không biết hai cha con người kia trước đó không nhận lại cô bây giờ muốn giở trò quỷ gì, ngay đêm trước hôn lễ của cô lại đến quấy rầy.

Cô chào ba mình một tiếng, rồi theo Mộ Yến Thần đi lên lầu.

...

Khi Lan Khê nhìn thấy bộ váy cưới tuyệt đẹp tinh tế bất chợt xuất hiện trước mặt thì giật mình, cô thấy choáng váng, bàn chân tự động dừng lại, bước đi không nổi.

Không phải cô chưa từng thấy qua đồ vật đẹp không gì sánh nổi, nhưng tại giây phút này, cô không thể không kích động.

Hốc mắt vốn chỉ ươn ướt bây giờ thì nước mắt đã lấp đầy, che miệng lại, từng giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống, cô nghẹn ngào mở miệng: “Hôm nay mọi người làm sao thế này... Em không nghĩ nhận được nhiều lễ vật như vậy, Mộ Yến Thần, anh...”

“Đây là vui vẻ hay là khổ sở?” Anh buông xuống mâu liếc nhìn cô, ánh mắt đầy nóng bỏng, một tay ôm cô sát vào ngực rồi cúi người ôm bổng cô lên đi tới phía giường lớn, bộ váy cưới trải ra bên trên giường.

“Em muốn tự mình thử hay là anh giúp em?” Anh ngược mắt hỏi, cũng không đợi Lan Khê trả lời anh cầm tay cô, giọng nói trầm thấp như từ nơi sâu nhất trong lồng ngực phát ra, giống như nỉ non: “Thôi để anh giúp em vậy.”

Ánh mắt sáng quắc của anh như muốn thiêu cháy từng tấc da thịt trên người cô.

Lan Khê khó có thể kháng cự, cô than nhẹ một tiếng nằm trên giường, ngược nhìn ánh sáng trên trần nhà cảm xúc kích động cuộn cuộn, Mộ Yến Thần đưa tay nhẹ nhàng cởi bỏ từng nút áo len của cô, như thể đang nâng niu bảo bối trân quý nhất thế gian, muốn giúp cô thay bộ váy áo đẹp nhất, giống như muốn để cho toàn bộ thế giới nhìn thấy hạnh phúc của cô.

Mỗi một nút áo được cởi bỏ, thì nụ hôn nóng bỏng của anh cũng rớt xuống theo, ngăn không cho y phục vướng lại trên người cô.

Hàng mi dài của Lan Khê run rẩy, đầu óc lập tức trống rỗng, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi chuyện gì quấy nhiễu tâm tình, mãi đến khi cảm thấy lạnh lẽo, ra là da thịt trên cơ thể lộ ra ngoài, nhưng rồi nụ hôn của anh cũng rơi xuống theo ngay lập tức, khiến da thịt nơi đó của cô nóng bỏng lên.

“...” Cô khắc chế thở dốc, nhưng vẫn có tiếng rên nhẹ tràn ra.

Mãi cho đến khi quần áo trên người cô được cởi bỏ hoàn toàn, thì *** trong mắt Mộ Yến Thần càng ngày càng nặng, cố dần không ôm chặt cô, anh lấy áo cưới qua mặc vào giúp cô, ngón tay thon dài của anh lướt dọc theo đường cong cơ thể cô, khiến toàn thân cô ngứa ngáy.

“Mộ Yến Thần, để em tự làm...” Lan Khê nhịn không được run giọng cầu xin.

“Ồ, cơ thể em có chỗ nào anh chưa xem qua, sao giờ lại phòng bị anh?” Anh nhẹ giọng nói chuyện, hơi thở phun trên cổ cô.

Đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là khi anh giúp cô điều chỉnh vị trí áo ngực khiến toàn thân Lan Khê nhộn nhạo, cô rất muốn bắt lấy tay anh không cho di chuyển, nhưng trong lòng vừa thẹn vừa cáu, không hiểu từ khi nào mình trở nên khát khao, ham muốn anh như thế.

Khát khao đến khiến cô sợ hãi.

Lật người cô lại, anh cài kim băng sau lưng an toàn tránh làm đau cô, sau khi mặc xong lại hôn lên phía tấm lưng trắng nõn như tuyết của cô, Lan Khê run rẩy phát ra tiếng rên rỉ như tiếng mèo.

Mộ Yến Thần cau mày thật chặt mới đề xuống được dục vọng sôi trào đến sắp mất khống chế.

Bàn tay anh kéo eo cô lại gần, mái tóc dài màu hạt dẻ của cô buông xõa xuống, dưới ánh đèn đẹp không sao tả xiết.

“Em có cảm thấy thoải mái không? Phía sau có chật quá hay không?” Ánh mắt sáng quắc của anh nhìn chăm chăm cô, khàn giọng hỏi.

“Không cô, rất vừa vặn,” Lan Khê đỏ mặt đáp, bàn tay phát run đặt lên bờ vai anh, “Anh đặt bộ áo cưới này từ khi nào? Em có bạn học thời trung học làm thiết kế thời trang, cô ấy nói muốn trang trí loại hoa văn phức tạp phải mất ít nhất từ một đến hai tháng mới có thể hoàn thành... Anh dự định làm bộ áo cưới này từ khi nào vậy? Em cũng không biết.”

“Trước khi anh đi Luân Đôn.” Anh hôn vào trán của cô.

Trước khi đi Luân Đôn??

“Sớm thế ư?!” Lan Khê giật nảy mình, mặt không kềm chế lại hồng lên, ánh mắt trong trẻo không thể tin khê chớp trông cực kì đáng yêu, “Sớm như thế anh đã xác định em sẽ gả cho anh sao??”

“Nếu không em còn muốn gả người nào?” Anh hỏi lại cô, giọng nói lạnh lùng, cúi đầu chống lên trán của cô, trên gương mặt điển trai lộ ra cái nhìn hấp dẫn, “Khi đó anh còn chưa xác định được thái độ cha ruột em đối với em như thế nào, nhưng cho dù là thái độ gì cũng không ngăn cản được chuyện của chúng ta ở bên nhau, người khác không yêu thương em thì vẫn còn có anh, bằng vào tình yêu của mình anh không tin sẽ không đủ thay thế. Cho nên Lan Khê, không cần quá để ý thái độ của hai cha con Phó Ngôn Bác đối với em như thế nào, không cần nghĩ cũng không cần để ý đến. Nếu như có một ngày em muốn tha thứ bọn họ, anh nhất định cùng em tha thứ, hoặc em lựa chọn suốt đời không lui tới với bọn họ, em bị thiếu hụt đi một phần tình thân gia đình, vậy anh sẽ là người bù đắp cho em.”

Những lời này của anh khiến cô xúc động nói không ra lời, cảm động sâu sắc vương vấn mãi trong lòng.

Cô cũng khẽ nhón chân ngăn anh lại, nức nở nói: “Anh cũng thế, nếu anh muốn mẹ anh tới tham dự hôn lễ em cũng không phản đối, em có thể xem như tất cả đều chưa xảy ra, chỉ cần anh cảm thấy vui vẻ là được.”

Mộ Yến Thần giữ chặt gáy cô, hôn xuống: “Đứa ngốc... Anh không muốn em phải chịu uất ức...”

“Cộc, cộc, cộc,” sau lưng có tiếng gõ cửa.

Môi lưỡi quần quýt trong bầu lửa nóng, Mộ Yến Thần cố dần buông ra, khàn khàn hỏi: “Ai đó?”

“Thiếu gia, tiểu thư, tiểu thư Kỷ đang ở phòng khách đang nói chuyện với lão gia, cô cậu có xuống tiếp không ạ?”

“Được rồi, chúng tôi xuống liền.”

Đợi cho người hầu đi rồi, anh mới nói thì thầm: “Ăn cơm tối xong sẽ đưa em về nhà họ Tô, di nhỏ của em và Kỷ Diêu hai người đó phỏng chừng sẽ ở cùng em suốt đêm, sáng sớm ngày mai ở đó chờ anh đến, biết không?”

Lan Khê đỏ mặt nghe anh an bài, trái tim nhảy bang bang.

Cho tới hôm nay, cô vẫn chưa tin anh muốn tổ chức hôn lễ long trọng như thế này, đoàn xe đón dâu dài dằng quá nửa thành phố C, gồm người thân trong gia đình, bạn bè, khách mời rất nhiều không thiếu một ai suốt từ Nam đến Bắc.

Ngoan ngoãn gật đầu, nhin không được cô quay đầu nhìn thoáng qua mình trong gương. . . Màu váy trắng như tuyết tôn lên vóc dáng xinh đẹp của cô, cùng với bộ tây trang màu đen anh khoác trên người kết hợp cùng một chỗ đẹp không bút nào tả xiết, khiến cô sững sốt.

Chớp mắt, cửa phòng mở ra, dưới lầu Kỷ Diêu đang tán gẫu với ông cụ Mộ giọng nói bô bô đột nhiên dừng lại.

Kỷ Diêu ngẩng đầu, hít vào một hơi, sau đó tuôn ra một tiếng hoan hô vui mừng, tiếng hét chói tai trong nháy mắt vang khắp cả tòa nhà họ Mộ.

Năm giờ rưỡi sáng.

Kỷ Diêu bị tiếng đập cửa đánh thức.

Cô giật mình khấn trương đứng dậy, nhìn sắc trời ngoài cửa đã ửng sáng, khấn trương đá đá chân Tô Noãn, “Nào, cậu mau thức dậy đi, đứng lên nhanh chóng chuẩn bị trang điểm, không phải cậu khoe khoang nói chỉ cần không tới một tiếng đồng hồ cậu sẽ làm tóc cộng với trang điểm xong sao? Cậu nhanh lên nào...”

Tô Noãn hít một hơi khí lạnh, vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, ánh mắt mơ màng ngược lên: “Kỷ Diêu, bảo sao không có ai lấy cậu, phụ nữ có ai thô lỗ như cậu vậy đâu chứ? Đá người ta mạnh thế, đau chết mất thôi.”

“Hi, nhưng tớ rất tò mò đấy,” Kỷ Diêu nhảy qua cầm hộp trang điểm đưa cho cô bạn, “Cậu cũng mới vừa kết hôn chưa đầy một tháng phải không? Kể cho tớ nghe khi cậu kết hôn thì như thế nào? Không lẽ cậu tự trang điểm cho mình?”

Nhắc tới vấn đề này, Tô Noãn đột nhiên tỉnh táo hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ánh lên vẻ đau khổ không thấy rõ trong sắc trời mờ mờ.

“Tớ không giống mọi người đâu,” cô đứng dậy, đưa tay vén mái tóc qua quýt ra sau tai, “Hôn lễ của tớ tổ chức theo kiểu Trung quốc (kiểu truyền thống), mặc bộ sườn xám màu đỏ, tóc tai theo yêu cầu phải đơn giản dựng thẳng lên không được qua loa, cũng không được trang điểm quá đậm, quan trọng nhất hôm đó là ông bà nội anh ấy ở trên sân khấu kia, còn lại tất cả đều không quan trọng nên làm gì có chuyện phức tạp?”

“Ồ, vậy hôn lễ của cậu cũng quá keo kiệt rồi? Đơn giản thế thôi ư?” Kỷ Diêu kinh ngạc.

Đơn giản? Cũng không đơn giản.

Lúc ấy bận rộn cả ngày Tô Noãn không còn cảm giác vui mừng, chú rể đến muộn hai giờ đồng hồ, anh ta nói là thành phố giải trí bên kia xảy ra sự cố phải xử lý, sau khi đến thì vào thẳng tiệc rượu ầm ĩ hết mức, uống say mềm đến khi tối trời không còn biết gì. Còn Tô Noãn từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc bữa tiệc ngoại trừ mệt thì vẫn là mệt, nửa đêm một chân của cô bị chuột rút đập chú rể xuống giường, Nhiếp Minh Hiên khẽ rửa một tiếng tỉnh lại, sắc mặt tối sầm đáng sợ, Tô Noãn vuốt vuốt mái tóc cảm thấy mình sai nên ôm chần qua phòng khách ngủ.

“Được rồi cậu đừng dong dài, đi xem Lan Khê thức dậy chưa, kêu cậu ấy rửa mặt rồi còn phải trang điểm, nếu không để tới lúc Mộ Yến Thần đến đây cậu ấy còn chưa dậy thì lộn xộn hết.” Tô Noãn vuốt sơ vài cái mái tóc dài hỗn độn của mình, lấy cọng thun buộc ra sau gáy, tư thế chuẩn bị bắt đầu công việc.

“Được rồi!” Kỷ Diêu thu lại kinh ngạc, vui vẻ lên tiếng.

Vừa hé cửa ra, cô trông thấy một ít ánh sáng màu cam.

Cô sững sốt mở cửa ra, thấy Lan Khê tựa vào đầu giường, mặc áo ngủ bằng nhung màu san hô đang lật xem album ảnh, thấy cô bạn đi vào thì hơi xấu hổ, cầm đồng hồ báo thức lên xem: “Đã sáu giờ rồi sao?”

“Ông trời của tôi ơi...” Kỷ Diêu lách mình vào cửa, “Mấy giờ thì cậu ngủ vậy? Đừng nói với tớ là cả đêm cậu không ngủ nhá.”

“Tớ...” Lan Khê đỏ mặt chống người lên, “Không phải không ngủ, tớ ngủ được chừng khoảng hai tiếng đồng hồ thì không buồn ngủ nữa, nên mới thức đến bây giờ.”

Lần này thì Kỷ Diêu hiểu rồi.

Cô ấy ôm bụng cười ngã xuống giường, chỉ vào cô nói: “Tớ biết rõ cậu đang hồi hộp, ời Mộ Lan Khê, lần đầu tiên cậu kết hôn phải không? Sao trông cậu hưng phấn thế nhỉ...”

Lan Khê bị bạn trêu chọc mặt đỏ lên, cầm gối đầu bên cạnh ném qua: “Lần đầu tiên kết hôn tớ cực kỳ xấu hổ, đời này của tớ chỉ trông cậy vào lần kết hôn này không được sao...”

Vui đùa ầm ĩ hồi lâu rốt cục bắt đầu trang điểm, đến khi trang điểm hoàn chỉnh thì sắc trời đã sáng trưng. Cô vừa thay áo cưới xong thì Tô Nhiễm Tâm gõ cửa đi vào.

Vừa vào cửa bà hết sức kinh ngạc, ngây người nhìn hiệu quả do trang điểm mang lại, quả thực con bé rất giống chị bà năm đó, đẹp đến khiến người ta kinh hãi, hốc mắt bà hơi ẩm ướt, tiến lên nắm lấy tay Lan Khê: “Đi thôi, đi gặp ông bà ngoại của cháu, hai người họ thức dậy thật sớm đang ở trong sảnh chờ cháu đấy, mau đến chào hỏi ông bà.”

Lan Khê hít một hơi thật sâu bước ra ngưỡng cửa, bầu trời thành phố C âm u quá nhiều ngày nhưng vào lúc này thời tiết lại tốt dần lên. Vài ngày trước lớp tuyết mỏng rơi xuống xuyên qua ánh nắng ảm áp làm ánh sáng càng chói mắt hơn.

Lan Khê chào hỏi ông bà ngoại, đáy mắt hai người già cũng tràn đầy nụ cười vui mừng.

Ngoài cửa một đoàn xe dừng lại.

Mở cửa, một đợt rừng mình kéo tới, cô nhìn thấy một bóng dáng anh tuấn đứng bên cạnh xe, tia nắng ban mai chiếu ánh sáng nhạt lên một bên sườn mặt anh càng tăng thêm nét hấp dẫn. Thấy cô đứng đó, trong mắt anh lóe ra một chút ánh sáng, nhìn cô không chớp mắt.

Lan Khê đỏ mặt định đi xuống, mới vừa nhắc váy lên, Mộ Yến Thần đã nhắc chân đi về phía cô.

Anh nắm tay cô kéo lại gần ôm ngang vòng eo tình tứ của cô, gặt đầu với Tô Nhiễm Tâm, như đã hiểu ý trong ánh mắt ẩm ướt của bà, rồi xoay người đi đến bên xe.

...

“Chuẩn bị tốt hết cả rồi sao em?” Dìu cô vào trong xe, Mộ Yến Thần mở miệng hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê giống như bị ánh nắng thiêu đốt, liếc nhìn anh một chút, lúc này mới kiên định gặt đầu.

Mộ Yến Thần hôn lên khoe miệng của cô, đóng cửa lại vòng qua bên kia lên xe.

...

Có người nói, hôn lễ là nghi thức bình thường nhất.

Cũng có người nói, hôn lễ là nghi thức mệt người nhất.

Cũng thật sự mệt mỏi, bị bạn bè thân thuộc liên tục thay đổi biện pháp giày vò cả ngày không ngừng, ví như nói không mệt đây tuyệt đối là lời nói gạt người. Cho đến khi thực sự nghe vị mục sư vẻ mặt hiền lành và yêu thương đọc lời thề, lại cảm thấy cái nghi thức này thật trang trọng.

Vị mục sư hỏi, cô có nguyện ý làm vợ anh ấy không, dựa theo lời dạy của Chúa trong kinh Thánh, nguyện kết làm vợ chồng với anh ấy, thương yêu và an ủi anh ấy, tôn trọng và bảo vệ anh ấy, giống như yêu bản thân mình. Cho dù anh ấy có bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu sang hay nghèo khó, mãi mãi chung thủy với anh ấy đến tận khi rời xa nhân thế?

Nếu bạn đồng ý, đây cũng là hứa hẹn, đó cũng là ý nghĩa của hôn nhân. Đột nhiên Lan Khê cảm thấy lời thề kia thật hay biết bao.

Giống như cảm giác lúc mới ban đầu yêu một người, làm cho người ta tình nguyện dồn hết cả đời để đi cùng, để cho hay không cho chính mình bất kỳ lối thoát để yêu và được yêu.

Cô ngẩng đầu, giọng nói mềm mại mà kiên định: “Con nguyện ý.”

Ánh mắt người đàn ông đối diện run rẩy kịch liệt, gương mặt tuấn dật kia mãi mãi khắc sâu trong đầu, cả đời không thay đổi.

Cách đó không xa phía trên giáo đường, tiếng chuông ngân nga vang lên truyền tới từng tiếng một, hôn lễ long trọng bao trùm khắp sân cỏ phía trước giáo đường, tiếng hoan hô hòa với tiếng chuông vang lên từng bừng nhộn nhịp khắp nơi.

Mộ Yến Thần vuốt ve mặt cô, anh cúi đầu xuống, nụ hôn rơi vào đôi mắt đầy xúc cảm của cô.

Anh biết có một loại tình yêu như vậy, cho dù là thời gian nào hay ở đâu gặp được cô, cho dù không thể tưởng tượng được mối quan hệ không hợp lẽ thường của hai người, rốt cuộc có một ngày cô sẽ yêu anh giống như anh cố gắng hết mình để yêu cô.

- - - - - chính văn hoàn - - - - -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-thua-hoan-mo-thieu-xin-anh-hay-tu-trong>